CHU HẠO HUY
TIỂU THUYẾT
TRINH THÁM
BẢN THÔNG BÁO
TỬ VONG
KHIÊU CHIẾN VỚI TRÍ TUỆ CỦA BẠN!
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
www.dtv-ebook.com

Table of Contents

Mục lục
Quyển 1
- Chương 1: Gió Mưa Ập Đến
- Chương 2: Vụ Thảm Án Mười Tám Năm Trước
- Chương 3: Lần Đầu Giao Đấu
- Chương 4: Bí Mật Của La Phi
- Chương 5: Cứa Cổ
- Chương 6: Chênh Lệch Hai Phút
- Chương 7: Cái Chết Ở Mỏ Động
- Chương 8: Nghi Vấn Chất Chồng
- Chương 9: Con Tằm Nhả Tơ
- Chương 10: Sự Ra Đời Của Eumenides
- Chương 11: Trận Giao Đấu Cuối Cùng

Quyển 2
- Chương 1: Đội Trưởng Mới Nhậm Chức
- Chương 2: Sông Ngầm Cuồn Cuộn
- Chương 3: Thân Phận Của Eumenides
- Chương 4: Khó Khăn Chất Chồng
- Chương 5: Rượt Đuổi Ở Ga Tàu Điện Ngầm
- Chương 6: Đều Là Những Người Lưu Lạc
- Chương 7: Mai Phục
- Chương 8: Cuộc Giao Đấu Trên Mạng
- Chương 9: Hung Thủ Giết Bố
- Chương 10: Mồi Nhử Và Gông Cùm
- Chương 11: Bạn Thù Khó Phân
- Chương 12: Mối Quan Hệ Cha Con
- Chương 13: Án Trong Án
- Chương 14: Mượn Dao Giết Người

https://thuviensach.vn

Quyển 3
Chương 15: Chuyện Cũ Tái Hiện
Chương 16: Vụ Án Chia Cắt Thi Thể 1.12
Chương 17: Sóng Gió Cuộn Trào
Chương 18: Vụ Huyết Án Trong Căn Phòng Khóa Chặt
Chương 19: Điều Tra Khám Xét Hiện Trường
Chương 20: Người Xốp
Chương 21: Chân Tướng Vụ Huyết Án
Chương 22: Cái Chết Của Hàn Hạo
Chương 23: Cuộc Hẹn Hổ Sói
Chương 24: Chân Dung Nghi Phạm
Chương 25: Con Chết, Cha Mới Xuất Hiện
Chương 26: Bàn Luận Về Hoa Cúc
Chương 27: Tang Lễ Của Người Chết
Chương 28: Số Mệnh

https://thuviensach.vn

Mục lục

Quyển 1
Quyển 2
Quyển 3

https://thuviensach.vn

Quyển 1

Chương 1: Gió Mưa Ập Đến
Chương 2: Vụ Thảm Án Mười Tám Năm Trước
Chương 3: Lần Đầu Giao Đấu
Chương 4: Bí Mật Của La Phi
Chương 5: Cửa Cổ
Chương 6: Chênh Lệch Hai Phút
Chương 7: Cái Chết Ở Mỏ Động
Chương 8: Nghi Vấn Chất Chồng
Chương 9: Con Tằm Nhả Tơ
Chương 10: Sự Ra Đời Của Eumenides
Chương 11: Trận Giao Đấu Cuối Cùng

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 1: Gió Mưa Ập Đến

"Sau khi kết thúc phần mở đầu của ca khúc, cần phải vào chương chính. Khoảng thời gian quả thực đã cách xa quá lâu... Nhưng, cái ngày này rốt cuộc cũng đã đến. Cứ nghĩ đến phần nhạc chính du dương tuyệt vời sắp diễn ra, tôi khó có thể kiềm chế nỗi hưng phấn trong lòng, cậu không muốn tôi tham gia vào sao, người bạn cũ của tôi? Tôi biết cậu cũng đã chờ mong quá lâu rồi mà. Tôi có thể tưởng tượng nét mặt của cậu khi nhìn thấy bức thư này - Cậu sẽ kích động đến run lên, có phải vậy không? Dòng máu nóng đang thiêu đốt, nguồn sinh lực dồi dào vô tận đang tích tụ lại trong cơ thể! - Đó cũng giống như cảm giác của tôi lúc này vậy! Tôi đã ngửi thấy niềm khát vọng của cậu, sự phẫn nộ của cậu, thậm chí là nỗi sợ hãi của cậu... Mau đến đây, tôi đang đợi cậu!"

Con người đó không giống như đang viết thư, mà lại có vẻ như đang vẽ nên một bức tranh nghệ thuật tinh xảo đẹp mắt: nét bút vừa đậm vừa chậm, từng nét viết xuống đều tỉ mỉ từng chút một, thậm chí từng dấu chấm, phẩy cũng viết ngay ngắn rõ ràng. Sau khi hoàn thành nét chữ cuối cùng, người viết thư thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào ghế, chìm sâu vào dòng suy ngẫm. Chờ đợi suốt mười tám năm dài đằng đẵng, cuối cùng cũng bắt đầu rồi... Chắc chắn cậu ấy sẽ đến, kích thích như vậy cơ mà. Lần này mình có thể thắng được cậu ấy không nhỉ? Cơ thể của tôi đang run rẩy? Tôi quá đỗi hưng phấn... Đương nhiên, tôi cũng sẽ không phủ nhận, tôi đúng là có phần nào không thể ngăn nổi nỗi sợ hãi trong lòng. Tôi nhìn thẳng vào nó! Một đối thủ thực sự đáng sợ mới có thể đem lại cho ta thứ cảm giác kỳ diệu này. Cơn thịnh nộ của cậu ấy có thể đốt cháy tôi thành tro bụi, cho dù có trải qua thêm một trăm năm nữa, cũng vẫn như vậy. Tất cả đã không thể cứu vãn được, đây chính là số phận đã được định sẵn từ mười tám năm trước. ... 15

https://thuviensach.vn

giờ 40 phút, ngày 19 tháng 10 năm 2002. Thành phố A là thành phố điển hình của khí hậu ôn đới gió mùa. Vừa qua Trung thu mà giá lạnh đã ập đến. Mấy ngày hôm nay, thời tiết âm u, mưa phùn rả rích, nhiệt độ xuống thấp. Trên đường, cơn gió thổi vù vù mang theo những hạt mưa li ti tha hồ lộng hành, tạo nên cả bầu không khí âm u lạnh lẽo. Mặc dù là thành phố, mặc dù là cuối tuần, nhưng bầu không khí này đủ để dập tắt sự nhiệt tình đi lại của mọi người, trên đường lưa thưa bóng người, không còn sự ồn ào huyên náo thường ngày. Trịnh Hách Minh bước từ taxi xuống, không kịp cầm ô, ông bước nhanh mấy bước, sau đó vội vàng lao vào trong quán Internet Cực Thiên ở góc đường. Khi thực hiện chuỗi hành động này, ông thoáng cảm thấy cơ thể hơi phát phì của mình không còn được khỏe mạnh và nhanh nhẹn linh hoạt như xưa - tháng năm luôn để lại vết hằn trên cơ thể mỗi con người, không chút vị nể tình riêng. So với trên đường phố, những đầu người nhúc nhích trong quán Nét còn náo nhiệt hơn nhiều. Vì xung quanh đây có khá nhiều trường học, cho nên quán Nét Cực Thiên này không lo thiếu nguồn khách. Ông chủ béo mập đang đứng sau quầy thu ngân, canh giữ số doanh thu khá bộn, khuôn mặt hồng hào rạng rỡ. Nhìn thấy Trịnh Hách Minh vội vã bước vào, ông cũng hơi kinh ngạc: chốn này rất ít khi có đàn ông trung niên tuổi ngũ tuần lui tới. Quần áo của Trịnh Hách Minh ẩm ướt, tóc cũng bết lại từng lón, từng lón, nên trông ông có vẻ hơi thất thần. Chắc là phụ huynh đến tìm con? Ông chủ mập thầm đoán, đồng thời cũng đang suy tính xem nên đối phó ra sao. Ông thường xuyên gặp những vị phụ huynh thế này: mình đã lăn lộn già nửa đời người nhưng không thành công được gì, chỉ có thể kí thác tất cả mọi hy vọng của mình vào con cái. Nhưng ngay chính cuộc đời mình mà còn không nắm vững được, thì sao có thể nắm vững được cuộc đời của người khác đây? Cho nên, trên phương diện giáo dục gia đình thì họ luôn là những người thất bại. Cứ mặc kệ ông ta là được. Ông chủ mập nhanh chóng đưa ra đối sách. Qua độ tuổi của đối phương có thể phán đoán, con ông ta đã trưởng thành, như vậy sẽ không gây ra rắc rối gì. Người đàn ông trung niên đó lại vô cùng sốt sắng, không kịp thở dốc, ông đã vội đặt chiếc túi xách tay lên trên quầy, sau đó rút một

https://thuviensach.vn

tờ giấy từ trong túi áo đưa ra: “Kiểm tra cho tôi địa chỉ này, nói cho tôi biết là máy nào.”

Giọng ông khàn khàn đầy mỏi mệt. Địa chỉ mạng trên tờ giấy đúng là nằm trong số IP của quán Nét Cực Thiên. Ông chủ mập khẽ liếc xéo một cái, sau đó tỉnh bơ chớp chớp mắt: “Ông định làm gì?”

“Đừng nhiều lời, mau kiểm tra giúp tôi!”

Người đàn ông trung niên đột nhiên trừng mắt, ánh mắt đó như thể muốn thiêu cháy người khác vậy. Sự thay đổi khí chất này quá mạnh và đột ngột, không chỉ khiến ông chủ mập giật mình sợ hãi mà cô gái trẻ làm quản lý quán Nét cũng bị kinh động, đôi mắt to tròn đen láy cũng nhìn về phía này. Ông chủ mập lập tức cảm thấy bị tổn thương sự tự tôn của mình, đang định phản đòn, người đàn ông đó lại rút ra một tấm thẻ đặt lên quầy, hạ giọng nói gằn: “Tôi là cảnh sát!”

Cảnh sát! Người đàn ông có tư mạo tầm thường này thật không ngờ lại là cảnh sát... Ông chủ mập bỗng chốc mềm nhũn, ông sợ hãi nuốt nước bọt, đưa tờ giấy cho cô gái bên cạnh: “Tiểu Lâm, kiểm tra cho ông ấy.”

Cô gái cũng không dám chần chừ, tay phải cô cầm tờ giấy, năm ngón tay trái thoăn thoắt gõ địa chỉ vào mục tìm kiếm. Trên màn hình nhanh chóng hiện ra kết quả. “Máy số 6 ở hàng thứ 2 bên trái.”

Cô gái nói rành rọt. “Ừm.”

Trịnh Hách Minh gật đầu hài lòng, nhìn về phía vị trí cô gái nói. Ở đó có một anh chàng đang ngồi, trạc tuổi 20, tóc nhuộm đỏ. “Cậu ta đã ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Trịnh Hách Minh lại hỏi. “Từ đầu giờ trưa, sắp năm tiếng đồng hồ rồi.”

https://thuviensach.vn

Trịnh Hách Minh lấy từ trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, hướng về phía cậu thanh niên kia, ấn nút chụp liền mấy cái. Bầu không khí trong quán ồn ào, cậu thanh niên đang chìm đắm vào thế giới mạng của mình, nên hoàn toàn không hay biết về những gì vừa xảy ra. Ông chủ mập nhìn chăm chăm hết cậu thanh niên kia rồi đến Trịnh Hách Minh, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cậu nhóc này đã kéo cảnh sát đến tận đây, đối với những nhân vật phiền toái thế này, sau này không thể tiếp đón nữa, mặc dù cậu ta cũng được coi là khách quen của quán. Trịnh Hách Minh dường như hiểu được suy nghĩ của ông chủ mập, ông chợt quay sang dặn dò một câu: “Tôi sẽ đi ngay... ông đừng làm kinh động đến cậu ta, cứ coi như chưa hề xảy ra chuyện gì.”

Ông chủ mập bất lực gật đầu - người cảnh sát đó đã hoàn toàn chiếm thế chủ động. Chiếc máy ảnh kỹ thuật số đột nhiên kêu “tít”

một tiếng, âm thanh cảnh báo. Chủ nhân của nó vội nhìn xem, thì ra bộ nhớ của máy đã đầy. Trịnh Hách Minh thở phào, như thể vừa hoàn thành một nhiệm vụ nào đó. Đồng thời, cũng để lộ ra thần sắc suy tư. Suốt nửa tháng nay, bước chân ông đã đặt lên khắp các quán Internet trong toàn thành phố, đã chụp hơn ba trăm tấm ảnh của mấy chục kẻ tình nghi, chính ông cũng không biết làm như vậy có ý nghĩa gì không. Bất luận thế nào, đi đến hỏi thăm người đó xem sao... Mười tám năm rồi, không biết anh ta có còn nhớ mình không? Trịnh Hách Minh nghĩ vậy, bước ra khỏi quán Nét. Ông rời đi cũng đột ngột giống như khi ông xuất hiện vậy. Cơn gió thu thổi tới, mấy giọt mưa lạnh tạt vào cổ ông, nước mưa lạnh và cảm giác buốt lạnh trong lòng ông cùng hô ứng, khiến Trịnh Hách Minh không kìm nổi, rùng mình mấy cái. Liệu đây có phải là một sự khởi đầu mới không? Hay nói một cách khác, tất cả những việc đó vốn chưa từng kết thúc? ... 20 giờ 17 phút. Khi Trịnh Hách Minh mất bao công sức mới tìm thấy được địa chỉ nơi cần đến, sắc trời đã tối đen như mực. Đây là một khu vực nhà mái bằng thấp lè tè cũ nát, ngõ nhỏ hẹp, ánh sáng đèn đường thưa thớt vàng vọt u tối, trong bầu không khí tràn ngập mùi ẩm mốc cực kỳ khó chịu. Thế nhưng chỉ

https://thuviensach.vn

hơn một trăm mét phía bên ngoài lại chính là khu đường phố kinh doanh buôn bán sầm uất của thành phố. Ở nơi đó, đèn xanh đỏ rực rỡ, mọi người tụ tập nhau ở các nhà hàng, trung tâm mua sắm và cửa hàng đêm, tận hưởng cuộc sống ban đêm tràn ngập sắc màu. Đem so sánh vị trí mà Trịnh Hách Minh đang đứng hoàn toàn trở thành góc khuất bị thế giới hiện đại quên lãng. Cơn mưa vẫn chưa ngừng, trong ngõ hẹp đâu đâu cũng đầy nước bẩn. Người cảnh sát trung niên lại chẳng hề để tâm đến điều này, ông giẫm lên nước, bước thẳng đến một ngôi nhà thấp lè tè. Sau khi đối chiếu biển số nhà, ông giơ tay gõ nhè nhẹ lên tấm cửa gỗ. “Ai vậy?”

Giọng nói khô khốc khàn đặc từ trong phòng phát ra. Người nói mặc dù đã dồn toàn bộ sức lực của mình, nhưng âm lượng phát ra vẫn rất hạn chế. Nhưng âm thanh này lại vô cùng chói tai, dường như trực tiếp chà sát vào màng nhĩ của Trịnh Hách Minh, khiến da đầu ông như tê dại. Giây lát sau, ông trả lời một câu: “Tôi là cảnh sát!”

Một quãng thời gian chờ đợi mang theo tiếng động khiến người ta sợ hãi, tiếp đến là tiếng cánh cửa gỗ mở vào phía trong phòng. Nhờ vào chút ánh đèn lờ nhờ vàng vọt trong phòng, Trịnh Hách Minh nhìn thấy một thân hình như ma quỷ xuất hiện trước mặt mình. Mặc dù đã làm tốt công tác tư tưởng, nhưng cơ mặt của Trịnh Hách Minh vẫn bất giác giật giật vài cái. Trong buổi tối thế này, tại nơi hoang vắng thê lương thế này, trước mắt lại xuất hiện một “quái vật”

thế này, bất luận là ai thì cũng đều có cảm giác run rẩy sợ hãi chứ? Đúng vậy, đây đúng là một “quái vật”

sống sờ sờ, anh ta còng lưng, cái đầu nhẵn thín không một sợi tóc, chỉ có những mảng vết thương lâu năm màu nâu nhạt. Trên mặt anh ta cũng đầy những hố rãnh, giống như một đám bùn bị giẫm toét nhão nhoét, không tài nào tìm thấy được một mảng da thịt hoàn chỉnh; Và các nét trên gương mặt anh ta lại càng khiến người ta không dám nhìn thẳng: hai đôi mắt xếch ngược, xung quanh mắt đầy những vết thương, cánh mũi thì khuyết hẳn một

https://thuviensach.vn

mảng lớn, làm lộ ra lỗ mũi đen sì, đôi môi hở hếch như miệng thỏ, lộ ra hàm răng đen vàng khuyết thiếu. Trịnh Hách Minh hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó ông gọi ra tên của "quái vật"

: "Hoàng Thiếu Bình."

Ánh mắt của quái nhân đáng sợ có tên Hoàng Thiếu Bình chợt trở nên sắc lạnh, anh ta nhìn chằm chằm vào vị khách mới tới hồi lâu, sau đó nói giọng run rẩy: "Ông là... cảnh sát Trịnh?"

Dây thanh đới của anh ta có lẽ đã bị thương nghiêm trọng, khi nói mang theo âm tàn tạ. Trịnh Hách Minh rướn mày, cảm thấy rất kinh ngạc: "Thật không ngờ anh vẫn còn nhận ra tôi... Đã bao nhiêu năm rồi, mà anh vẫn còn nhớ."

"Sao tôi có thể quên được chứ?"

Hoàng Thiếu Bình cắn chặt răng ép ra câu này. Giọng nói khàn đặc đó như thể mọc ra chiếc răng cưa, từng nhát từng nhát cứa vào trái tim của Trịnh Hách Minh. "Tôi cũng chưa quên, chưa bao giờ!"

Tâm trạng của Trịnh Hách Minh cũng bị lây nhiễm từ phía đối phương, giọng của ông cũng trở nên run rẩy, "Cho nên, hôm nay tôi mới tới tìm anh."

Hai người, một người là cảnh sát, một người là quái vật, họ đang nhìn nhau chằm chằm giữa cơn mưa triền miên rả rích. Ánh mắt của hai người như thể đang so đọ sự lạnh giá với cơn gió trong mưa, đủ để đông cứng sắc đêm lại. Hồi lâu sau, giọng nói của tên quái vật đó đã phá vỡ sự im lặng. "Ông vào đi!"

Hoàng Thiếu Bình vừa nói, vừa quay người bước vào sâu trong phòng, anh ta khó nhọc chống chiếc gậy - thì ra đôi chân anh ta cũng tàn tật. Trịnh Hách Minh lặng lẽ đi theo sau chủ nhà. Dưới ánh đèn lờ nhờ, ông bắt đầu

https://thuviensach.vn

quan sát xung quanh. Căn phòng không rộng, khoảng hơn mười mét vuông. Cạnh ngay cửa có một gian phòng nhỏ xíu, bày bếp lò và nồi niêu bát đĩa, chắc đó là nhà bếp. Nhìn tiếp vào phía trong là một gian phòng ở, đồ đạc rất giản đơn: một cái giường, một chiếc bàn và mấy cái ghế, thứ duy nhất có chút giá trị chính là chiếc ti vi đời cũ 21 inch. Trịnh Hách Minh cảm thấy cay sống mũi, ông có thể tưởng tượng Hoàng Thiếu Bình đã gắng gượng sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt này như thế nào. Nỗi thống khổ và cô đơn đó cần phải chịu đựng ra sao đây? Lẽ ra anh ta đã không phải bị như vậy, anh ta cũng sẽ có một cuộc sống tươi đẹp, tất cả đều bắt nguồn từ một tội ác cách đây mười tám năm. Với vai trò là một người cảnh sát, mà đến tận bây giờ mình vẫn không thể nào kết thúc được tội ác đó. Mang theo suy nghĩ này, Trịnh Hách Minh thở dài tự trách mình. Đầu lông mày ông nhíu chặt, đuôi mắt nhăn nheo. Hoàng Thiếu Bình di chuyển đến bên giường, ngồi xuống, sau đó anh ta ngước đôi mắt quái dị, nói thẳng vào vấn đề: “Cảnh sát Trịnh, ông đột nhiên đến tìm tôi, có phải là có manh mối gì mới không?”

“Đúng là có chút manh mối, nhưng... cũng không biết là có giá trị gì không.”

Trịnh Hách Minh ngồi xuống cạnh anh ta, ông lấy một chiếc máy ảnh kỹ thuật số ra, điều chỉnh sang chế độ xem ảnh, rồi giơ ra trước mắt Hoàng Thiếu Bình, “Anh hãy nhìn những người này, xem liệu có phát hiện thấy gì không?”

Hoàng Thiếu Bình nghiêng người tới, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy ảnh, nhưng anh ta nhanh chóng thể hiện nét mặt thất vọng, lắc đầu nói: “Không phải rồi, những người này đều quá trẻ, mười tám năm trước... họ vốn không thể.”

“Tôi biết...”

https://thuviensach.vn

Trịnh Hách Minh ủ dột liếm môi dưới, “Nhưng tôi đã đợi suốt bao năm qua, cuối cùng mới đợi được chút manh mối này, bất cứ chi tiết nào, tôi cũng không muốn bỏ qua. Anh hãy cứ xem thật kỹ đi, có thể cho dù không phải chính là người năm đó, cũng có thể có mối quan hệ nào đó với con người đó thì sao? Anh hãy xem tỉ mỉ đi, đừng bỏ qua bất cứ cảm giác khả nghi nào!”

“Cảm giác nào?”

Hoàng Thiếu Bình nhìn Trịnh Hách Minh với vẻ hơi ngơ ngác. Trịnh Hách Minh nhất thời không biết nói gì, không biết trả lời ra sao. Đúng vậy, cảm giác gì nhỉ? Nếu như vốn không phải là cùng một người, vậy thì mình muốn anh ta tìm kiếm thứ cảm giác gì đây? Yêu cầu này thực sự làm khó cho anh ta, thậm chí có chút hoang đường. May mà Hoàng Thiếu Bình cũng không băn khoăn mãi vấn đề này, anh ta vẫn cứ xem từng tấm ảnh, xem tỉ mỉ hết tất cả số ảnh trong máy. Cuối cùng anh ta lắc đầu, rõ ràng là không có chút thu hoạch gì. Trịnh Hách Minh bất lực thở dài, cất máy ảnh đi. “Họ là những ai vậy?”

Có lẽ không nỡ làm đối phương quá cụt hứng, Hoàng Thiếu Bình cố gắng tìm đề tài để hỏi chuyện. Trịnh Hách Minh không trả lời, ông không muốn giải thích nhiều - Nói cho đối phương biết nhiều làm gì? Con người này vốn không hề hay biết sự việc, vụ thảm án nhiều năm trước, anh ta chỉ là một nạn nhân vô tội mà thôi. Hoàng Thiếu Bình dường như nhận ra suy nghĩ của Trịnh Hách Minh, anh ta chợt bật cười một tiếng, không biết là đang cười nhạo chính mình hay cười nhạo đối phương. Cùng với tiếng cười, cái môi hở toác của anh ta vén lên trên, lộ ra những chiếc răng cửa tởm lợm. Trịnh Hách Minh chau mày nói: “Anh... anh nên đi phẫu thuật chỉnh hình.”

Nói câu này ít nhiều có phần thất lễ, câu nói vừa phát ra, ông lập tức cảm thấy hơi hối hận. “Phẫu thuật chỉnh hình?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiếu Bình ép ra mấy tiếng cười nhạt từ trong cổ họng, “Tôi lấy đâu ra tiền chứ? Dựa vào mấy đồng tiền cứu trợ, nhặt phế liệu trên đường đem bán, tôi có thể sống đến tận hôm nay đã là may mắn lắm rồi.”

“Cũng phải...”

Trịnh Hách Minh lộ ra sự ngượng ngùng, đồng tình nhưng lại không thể giúp đỡ được gì. Đây là một xã hội tàn khốc, và người tàn tật thì lại tiến từng bước khó khăn hơn. Cảnh khốn khó của Hoàng Thiếu Bình khiến Trịnh Hách Minh nhớ đến cô con gái của mình, trong lòng ông không tránh khỏi cảm giác nhói đau. Trịnh Hách Minh giơ tay lên xem đồng hồ, đã 9 giờ hơn, ông cần phải đi đón con gái - bất luận bận rộn đến đâu, việc này không bao giờ ông có thể quên. “Những bức ảnh này, anh đều đã xem rồi, nếu sau này nhớ ra điều gì, hãy kịp thời liên hệ với tôi ngay nhé... Tôi cũng có thể sẽ quay lại tìm anh.”

Hoàng Thiếu Bình không nói gì, anh ta chống gậy đứng dậy, tỏ ý tiễn khách. ... Hai ngày sau. 10 giờ 45 phút, ngày 21 tháng 10. Trong phòng làm việc của đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố A, bầu không khí nặng nề khiến cho mọi người gần như ngạt thở. Đội trưởng Hàn Hạo đập bàn đứng lên. Mắt anh trợn trừng, dùng giọng nói gần như gầm lên: “Cái gì, cậu nói lại lần nữa xem?”

Thành viên của đội cảnh sát hình sự tên Doãn Kiếm đứng đối diện thấp hơn cả một cái đầu so với người đội trưởng có thân hình cao lớn, cậu khẽ cắn môi vẻ sợ hãi, rồi sau đó mới cất giọng bi thương pha chút nỗi bàng hoàng: “Đồn công an Nam Thành vừa mới gọi điện thoại đến, thầy(1) Trịnh Hách Minh... gặp nạn rồi.”

Hàn Hạo tin chắc mình không hề nghe nhầm, các cơ trên mặt anh vặn vẹo, hỏi thêm: “Tình hình thế nào?”

https://thuviensach.vn

Mặc dù đã cố tình hạ giọng, nhưng trong giọng nói vẫn tích tụ đầy sự phẫn nộ và đau đớn khiến ai nấy đều lo lắng. Doãn Kiếm cũng cố ổn định tâm trạng: “Theo như đồng chí ở đồn công an Nam Thành, mười phút trước họ nhận được điện thoại, nói rằng trong khu vực đã xảy ra vụ án mạng. Năm phút sau, đội cảnh sát đầu tiên đến hiện trường. Kết quả phát hiện ra nạn nhân chính là thầy Trịnh của đội chúng ta, thế nên họ lập tức gọi điện thông báo tình hình vụ án... Tình hình cụ thể hơn thì vẫn đang được từng bước tiến hành.”

“Chúng ta xuất phát luôn, đến hiện trường!”

Hàn Hạo khoác áo ngoài, bước nhanh ra khỏi văn phòng. Doãn Kiếm vội chạy bước nhỏ theo, nói phía sau Hàn Hạo: “Đội trưởng Hàn, còn có một tình hình tương đối đặc biệt - chính người báo án cũng là một cảnh sát.”

“Gì?”

Hàn Hạo vẫn không dừng bước, “Là người của đồn ông an Nam Thành?”

“Không phải, anh ta tự xưng là đội trưởng của đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu.”

“Long Châu?”

Hàn Hạo chau mày: Vùng này không thuộc địa phận quản hạt của tỉnh thành, anh ta sao đột nhiên lại xuất hiện ở địa bàn của mình nhỉ? Nhưng câu hỏi này chỉ thoáng qua, hiện tại anh thực sự không có thời gian để suy ngẫm những vấn đề không đầu không cuối này, anh cần phải nhanh chóng bố trí để khởi động công việc xử lý vụ án. Trên quãng đường từ văn phòng đến bãi đỗ xe, Hàn Hạo gọi điện thoại cho bác sĩ pháp y giỏi nhất của Sở, chuyên gia khám xét hiện trường và những lực lượng đuổi bắt tinh nhuệ nhất trong đội cảnh sát hình sự, tất cả mọi người đều đến hiện trường vụ án

https://thuviensach.vn

trong thời gian ngắn nhất. Tin tức Trịnh Hách Minh tử nạn như quả lựu đạn bị châm ngòi nổ, lập tức cả hệ thống công an trong thành phố A dấy lên một cơn sóng cuộn trào. Điều này không chỉ vì ông là một người cảnh sát hình sự, mà quan trọng hơn là vì những vinh dự và lời khen ngợi mà ông đã nhận được trong gần ba mươi năm công tác trong ngành. Trịnh Hách Minh năm nay 48 tuổi, năm 23 tuổi ông tham gia vào đội cảnh sát hình sự thành phố A, từ đó được thể hiện tài năng, liên tục phá được những vụ án lớn, những vụ án ly kỳ, tận tay bắt giữ vô số kẻ côn đồ hung hãn. Mặc dù trình độ học vấn có phần hạn chế, cơ hội thăng chức không nhiều, nhưng trong nội bộ công an, ông đã trở thành nhân vật truyền kỳ hiển hách. Mấy năm nay, vì nguyên nhân tuổi tác, ông dần dần lùi khỏi tuyến chủ đạo, nhưng những anh chàng trẻ măng trong đội, có ai không phải do một tay ông dìu dắt chứ? Nói không hề khoa trương, Trịnh Hách Minh chính là thương hiệu của đội cảnh sát hình sự thành phố A. Dù cho đội trưởng Hàn Hạo tính khí vốn nóng nảy, khi đứng trước mặt ông, cũng phải cung kính gọi tiếng “thầy Trịnh”

. Thật không ngờ một nhân vật như vậy mà lại bị giết hại, đây rõ ràng là đâm thẳng một dao vào tim của tất cả cảnh sát. Và đối với Hàn Hạo, nhát dao này thực sự rất sâu, rất nặng! Người đội trưởng đội cảnh sát hình sự này tính khí nóng nảy, trong mắt không cho phép tồn tại bất cứ một hạt cát nào. Do đó, anh đã thầm nghiến răng thề rằng, bất luận hung thủ là ai, nhất định anh sẽ bắt hắn phải chịu đựng sự trừng phạt nghiêm khắc nhất! Sau khi bước lên xe cảnh sát, Hàn Hạo luôn miệng giục tài xế: “Nhanh lên! Nhanh lên!”

, chiếc xe con có hai màu lam trắng bật đèn cảnh sát và kéo còi ủ suốt cả dọc đường. Khi vận tốc lên đến gần 100km/h đi trên đường vành đai thành phố, xe hai bên đường dạt sang nhường đường, còn những người đi bộ thì ghé tai nhau thì thầm, không biết là có vụ án hãi hùng đáng sợ nào. Trịnh Hách Minh hai năm trước mua được một căn hộ trong thành phố. Sau khi đón người nhà chuyển vào ở trong nhà mới, phòng ký túc xá mà Sở công an phân cho ông bèn để không. Nhưng căn phòng này cũng không hoàn toàn bị

https://thuviensach.vn

lãng phí, đôi khi xử lý vụ án muộn, Trịnh Hách Minh cũng quay về đây ngủ qua đêm, một là xung quanh có nhiều đồng nghiệp, rồi thì liên lạc hay hành động đều thuận tiện; đồng thời cũng đỡ phải làm mất giấc ngủ ngon của vợ con. Về sau lâu dần, căn phòng này có vẻ như trở thành "văn phòng làm việc thứ 2"

của ông. Theo như thông báo của đồn công an Nam Thành, nơi Trịnh Hách Minh bị tử nạn chính là ở đây. Nơi này vốn không cách xa Sở công an, xe cảnh sát của đội Hàn Hạo lại lao nhanh, chưa đầy mười phút đã đến nơi. Khu vực nhà ở nơi đây đều là những tòa nhà thấp kiểu cũ. Trịnh Hách Minh ở tầng 3 tòa số 7. Hàn Hạo không kịp chờ xe cảnh sát đỗ hẳn lại, đã mở cửa lao xuống chạy nhanh về phía tòa nhà. Cửa vào đơn nguyên xảy ra vụ án đang có một người cảnh sát trẻ tuổi của đồn công an canh giữ, nhìn thấy các đồng chí đội cảnh sát hình sự của Sở công an thành phố tới, anh ta lập tức tránh đường, đồng thời chào theo phong cách của cảnh sát. Hàn Hạo dẫn cả đội đi lên đến chiếu nghỉ cầu thang tầng 3 liền nhìn thấy có hai người cảnh sát đang đứng canh ở bên ngoài cửa phòng căn hộ của Trịnh Hách Minh. Hai người này cũng đều quen biết Hàn Hạo, họ chào với vẻ kính trọng: "Đội trưởng Hàn, anh đến rồi à!"

"Sao các anh lại đứng cả ra ngoài thế này?"

Đội trưởng Hàn sa sầm mặt, vội gằn giọng hỏi: "Tình hình thế nào?"

Hai chàng cảnh sát lộ vẻ khó xử, một người bèn gãi đầu: "Việc này... không được rõ lắm, người đó không cho chúng tôi vào, chỉ bảo chúng tôi đứng canh ở ngoài."

Cậu cảnh sát đó đã nói sự thực. Sau khi nhận được lệnh của trung tâm chỉ huy 110, họ lập tức đến đây. Nhưng người báo án ở trong phòng lại không cho họ tiếp cận hiện trường, hơn nữa còn giơ thẻ công vụ ra, thật không ngờ là đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Họ thấy hơi mơ hồ khó hiểu, cũng không biết đối phương có phải đặc biệt đến để điều tra vụ án hay

https://thuviensach.vn

không. Trong lúc không biết xử trí ra sao, họ đành phải đứng ngoài canh giữ và gọi điện thoại thông báo cho đội cảnh sát hình sự của Sở công an thành phố. Hàn Hạo đương nhiên không biết rõ chi tiết cụ thể. Mặc dù trong lòng tràn đầy mối nghi hoặc, nhưng anh cũng không cần hỏi thêm nữa, mà rảo bước đi thẳng vào phòng để tận mắt xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đây là một căn hộ chung cư có hai phòng ngủ, phía sau cánh cửa chếch sang trái là phòng khách, phía bên phải là nhà bếp. Trịnh Hách Minh nằm ngửa ở dưới sàn nhà phòng khách, từ cổ chảy xuống một vũng máu lớn, xem ra đã chết từ khá lâu rồi. Có người đàn ông quay lưng về phía cửa ra vào, quỳ một chân xuống dưới sàn sát bên cạnh nạn nhân, đang nhìn ngắm thật tỉ mỉ con dao thái rơi gần đó. Do đây là khu nhà lối kiến trúc cũ, nên không được thông thoáng lắm, trong phòng đã nồng nặc mùi máu tanh nồng. Hàn Hạo dừng bước cạnh cánh cửa, chau mày hỏi: “Anh là ai?”

Đúng lúc đó, Doãn Kiếm cũng bước vào phòng, đứng ngay phía sau anh. Cùng đồng thời với câu hỏi của Hàn Hạo, người đàn ông lạ đó cũng quay đầu lại. Trông anh ta khoảng chừng 30, 40 tuổi, dáng người hơi gầy, đôi lông mày rậm, tóc thẳng, đôi mắt không to nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. Người đàn ông đó nhìn thấy Hàn Hạo và Doãn Kiếm, tay trái ra hiệu cho họ đừng đến gần. Đồng thời tay phải rút ra một tấm thẻ, ném về phía họ, tự giới thiệu: “Đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu, La Phi.”

Hàn Hạo đón lấy tấm thẻ giữa không trung. Sau khi thoáng nhìn qua, anh đưa tấm thẻ cho Doãn Kiếm, hạ giọng dặn dò: “Yêu cầu Phòng thông tin điều tra thông tin về anh ta.”

Tai La Phi khẽ động đậy, hình như là nghe thấy lời nói của Hàn Hạo. Anh vừa nhìn hai người, vừa hỏi: “Các anh là đội cảnh sát hình sự?”

Doãn Kiếm chỉ vào Hàn Hạo: “Đây là đội trưởng Hàn của chúng tôi.”

La Phi gật gật đầu: “Tốt quá. Vậy thì các anh chắc là hiểu rất rõ về các nguyên tắc khi điều tra hiện trường. Nếu các anh muốn đến gần nạn nhân,

https://thuviensach.vn

xin hãy chú ý đừng làm hỏng bất cứ dấu vết nào có khả năng xuất hiện ở hiện trường.”

Hàn Hạo mặt tỉnh bơ, anh xua xua tay về phía Doãn Kiếm, ra hiệu cho cậu hãy lui ra trước. Doãn Kiếm lén lắc đầu, cậu biết rất rõ người đội trưởng này vốn dĩ kiêu ngạo, mấy câu nói vừa rồi của La Phi mặc dù không có ý tứ gì, nhưng đã phạm phải điều đại kị. Cộng thêm việc Trịnh Hách Minh gặp nạn, vốn dĩ anh đã vô cùng đau lòng, lần này chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho đối phương. Quả nhiên, Doãn Kiếm vừa mới bước ra khỏi phòng, liền nghe thấy tiếng Hàn Hạo vang lên trong phòng: “Đội trưởng La, sao anh lại ở đây?”

Câu nói của anh rất lạnh lùng, tràn đầy ý tứ chất vấn. La Phi ngẩn người giây lát, rõ ràng cũng nhận ra dấu hiệu không mấy vui vẻ. Ngẫm lại cũng thấy lời nói và hành động vừa rồi của mình có phần hơi thất lễ, anh bèn vội vàng đứng dậy giải thích: “À, tôi chỉ là... có chút việc riêng muốn tìm cảnh sát Trịnh, thật không ngờ cảnh sát Trịnh...”

“Được rồi, nếu anh đã đến đây vì việc riêng, vậy thì mời anh hãy rời khỏi hiện trường.”

Không đợi La Phi nói xong, Hàn Hạo đã lạnh lùng cắt ngang lời đối phương, “Còn về quá trình sự việc, mời anh hãy ra cửa tìm cảnh sát Doãn ban nãy, cậu ấy sẽ phụ trách tiến hành lấy lời khai của anh.”

La Phi đăm đăm nhìn người đàn ông cao lớn đứng gần đó và đối phương cũng dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn lại anh, không hề có ý định nhường nhịn. Đúng lúc đó, có chút âm thanh ồn ào, lại có ba người đàn ông bước vào trong phòng. Qua trang phục và dụng cụ họ mang theo, có thể đoán được họ là bác sĩ pháp y và nhân viên giám định. “Anh mau rời khỏi đây, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo lại lần nữa lạnh lùng thúc giục. La Phi bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, nhón chân, bước ra khỏi hiện trường vụ án, đi đến trước mặt Hàn Hạo và mọi người. “Tôi đã phát hiện được một số điều, hay là chúng ta cứ trao đổi một chút.”

La Phi nói một cách rất chân thành với Hàn Hạo. “Không cần đâu. Đây không phải là công việc của anh. Hiện nay thân phận của anh là người báo án, bắt buộc phải phối hợp để cung cấp lời khai cho chúng tôi.”

Rõ ràng, Hàn Hạo đang tìm cơ hội để trả đũa mấy lời mạo phạm vừa rồi của La Phi. La Phi ngượng ngùng toét miệng cười, định nói mấy câu để làm dịu bầu không khí, nhưng nhất thời lại không biết nói gì. Đúng lúc sượng sùng, Doãn Kiếm từ phía ngoài cửa thò nửa người vào gọi: “Cảnh sát La, anh hãy đến chỗ tôi.”

Thái độ của cậu thân thiện hơn Hàn Hạo nhiều, cũng coi như là giúp La Phi thoát khỏi tình cảnh sống sượng. Anh gật đầu thân thiện, sau đó bất lực bước ra khỏi phòng. Hàn Hạo lạnh lùng nhìn La Phi bước ra ngoài, rồi mới dẫn mọi người bắt đầu quan sát và khám xét hiện trường. Bên ngoài phòng, Doãn Kiếm dẫn La Phi đến góc cầu thang, nói với vẻ áy náy: “Đây là trình tự công việc của chúng tôi, hy vọng anh không chê trách. Bây giờ, anh hãy kể lại quá trình anh đi đến hiện trường xảy ra vụ án.”

Cậu vừa nói, vừa cầm bút và sổ. La Phi nhân cơ hội đó nhìn đối phương: anh chàng này khuôn mặt thân thiện, nói chuyện hòa nhã, chắc là dễ bắt chuyện. Đúng lúc đó, dưới lầu lại vang lên tiếng còi ủ của xe cảnh sát, La Phi thò đầu nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ hành lang, thì ra là đội cảnh sát hình sự điều thêm tiếp viện tới. “Được rồi. Quá trình sự việc, chúng ta sẽ có đủ thời gian để nói, bây giờ, có việc quan trọng hơn cần phải làm.”

La Phi vẫy tay với Doãn Kiếm, ánh mắt vẫn nhìn những người cảnh sát vừa mới đến ở phía dưới lầu, “Cậu có thể điều động mấy người cảnh sát này không?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm lập tức lắc đầu: “Đội trưởng của chúng tôi ở đây, sao tôi lại dám tự quyết được?”

“Vậy thì hãy mau đi nói với đội trưởng của các cậu, mau bố trí như sau: tìm một nam giới khả nghi trong toàn thành phố. Người này rất gầy, cao khoảng 1m65, trên tay có thể có vết thương bị dao cứa. Vào thời điểm từ 11 giờ đêm đến 2 giờ sáng, anh ta đã có mặt tại gần khu vực hiện trường vụ án.”

Ánh mắt La Phi sáng rực nhìn Doãn Kiếm, mặc dù tốc độ nói của anh rất nhanh, nhưng nội dung trình bày lại vô cùng rõ ràng mạch lạc, không hề rườm rà. Doãn Kiếm chỉ biết lắc đầu: “Không được đâu, đội trưởng của chúng tôi chắc chắn sẽ không nghe lời anh đâu.”

La Phi bất giác nhíu mày, “Các anh cần phải tin tôi.”

Anh nhấn mạnh ngữ khí, lộ ra sự tự tin không thể nào bác bỏ được. Thái độ của anh hiển nhiên đã ảnh hưởng đến Doãn Kiếm, cậu ngẩn người giây lát, hình như đang do dự, nhưng cuối cùng, cậu vẫn cười đau khổ, nói: “Xin lỗi... anh không hiểu rõ tình hình. Bây giờ không phải là tôi có tin anh hay không, không phải là vấn đề này... vấn đề nằm ở chỗ: trong thành phố này, anh bắt buộc phải nghe theo lời đội trưởng của chúng tôi, chứ không phải là bảo anh ấy nghe theo anh.”

La Phi bất lực im lặng, rõ ràng, vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự đó đã thiết lập một địa vị hùng mạnh không thể nào lay chuyển được đối với cấp dưới. Địa vị này khiến cho một người “ngoài”

như mình không thể nào có cơ hội phát biểu ý kiến. Huống hồ, sự mạo phạm vô tình lúc trước đã tạo nên rào cản khiến cho hai bên khó bề trò chuyện, trao đổi. La Phi cũng chỉ có thể thở dài ngao ngán, làm theo yêu cầu của đối phương. “Được rồi, thế thì cậu ghi biên bản đi.”

https://thuviensach.vn

Anh bắt đầu kể lại quá trình phát hiện ra vụ án, “Tôi vì có chút việc riêng nên muốn đến để nói chuyện với cảnh sát Trịnh. 9 giờ 52 phút sáng nay, tôi gọi điện thoại đến văn phòng làm việc của cảnh sát Trịnh, nhưng ông không ở đó. Một người đồng nghiệp họ Tôn của các anh nói cho tôi biết số điện thoại của ông. Rồi tôi lại gọi di động cho cảnh sát Trịnh, không có ai nghe máy. Sau đó, người nhà ông nói cho tôi biết có thể ông ở đây. Thế là tôi đã đến được đây lúc 10 giờ 37 phút. Cửa khép hờ, tôi gõ cửa không ai trả lời, nhưng từ trong phòng lại có mùi máu tanh. Tôi bước vào phòng và phát hiện ra hiện trường vụ án. Sau đó, tôi lập tức gọi 110 để báo cảnh sát, đồng thời cũng triển khai điều tra khám xét. 10 giờ 40 phút, người của đồn cảnh sát cũng có mặt, để bảo vệ hiện trường, tôi không cho họ vào phòng. 10 giờ 55 phút, các anh đến.”

Lời nói của La Phi ngắn gọn, nhưng đã tường thuật rõ ràng được đầy đủ nội dung, những mốc thời gian vô cùng chuẩn xác. Doãn Kiếm ghi từng hàng từng hàng, cảm thấy sự việc này vốn chẳng có gì để hỏi nữa cả. Cậu nghĩ một lát, mới hỏi ra được một câu: “Anh quen với thầy Trịnh không?”

La Phi lắc đầu: “Không.”

Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Doãn Kiếm, cậu kinh ngạc nheo mắt truy hỏi: “Vậy sao anh lại có việc riêng để tìm thầy ấy chứ?”

La Phi trầm ngâm giây lát: “Là việc liên quan đến một vụ án, vụ án do cảnh sát Trịnh phụ trách.”

“Vụ án?”

Doãn Kiếm gãi gãi chỏm mũi, “ồ”

một tiếng, nói: “Vậy thì nên coi là việc công chứ?”

“Là việc riêng.”

https://thuviensach.vn

“Việc riêng?”

Doãn Kiếm thấy hơi khó hiểu, một người cảnh sát vì vụ án mà tìm gặp một người cảnh sát, đây sao có thể gọi là việc riêng được chứ? Khác với phong cách nhanh nhẹn mạch lạc lúc trước, La Phi trầm mặc hồi lâu trước câu hỏi này, sau đó mới rầu rầu nói: “Đây là một vụ án xảy ra mười tám năm trước. Năm đó tôi còn chưa phải là cảnh sát... Tôi là một trong số những đương sự của vụ án... Cho nên đây không được coi là việc công. Tôi đến tìm cảnh sát Trịnh, chỉ với vai trò cá nhân...”

Vụ án xảy ra từ mười tám năm trước? Doãn Kiếm không có hứng thú dính líu liên quan đến quá nhiều, cậu hơi bĩu môi, “Đó là vụ án từ đời nào kiếp nào rồi, sao giờ lại lôi ra vậy? Thôi bỏ đi, không nói những chuyện không liên quan nữa. À, anh hãy mô tả hiện trường anh nhìn thấy đi.”

“Không liên quan?”

Ánh mắt La Phi chợt lạnh tanh, “Đó chưa chắc đã...”

Ngữ khí của anh chợt âm u lạnh lùng hơn nhiều. Bầu không khí lúc đó bỗng chốc trở nên vô cùng nặng nề. Doãn Kiếm chạm vào ánh mắt lạnh giá của La Phi, bất giác rụt người lại. Bầu không khí nặng nề đè nén giây lát, rồi cậu mới hỏi vẻ nghi hoặc: “Anh muốn nói, cái chết của thầy Trịnh có liên quan đến vụ án đó? Đó là vụ án gì?”

La Phi nhận ra tâm trạng căng thẳng của đối phương. Thứ tâm trạng này chắc chắn sẽ gây trở ngại đến sự giao lưu giữa hai người. Anh cũng cảm thấy có phần tự trách mình đã không kiểm soát được bầu không khí hòa nhã, khẽ cảm thán: mười tám năm đã trôi qua rồi, không biết đã trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng cứ nghĩ đến sự việc đó, thì vẫn lại có cảm giác nặng tựa núi Thái Sơn, khó có thể giải thoát được. La Phi hít thở mấy hơi thật sâu, trước tiên phải làm cho mình được thả lỏng thoải mái, sau đó

https://thuviensach.vn

anh hỏi lại một câu như thể tiện miệng: “Cậu đến đội cảnh sát hình sự bao lâu rồi?”

“Chưa đầy hai năm.”

Cậu chàng trả lời thành thực. “Tốt nghiệp trường Cảnh sát à?”

“Đúng vậy... là chuyên ngành Trinh thám hình sự của trường Cảnh sát tỉnh.”

“Vậy thì tôi coi như là sư huynh của cậu.”

La Phi mỉm cười nhìn chàng trai trẻ, ánh mắt sáng rực, “Tôi cũng học ở trường này, chuyên ngành Trinh thám hình sự của trường Cảnh sát tỉnh. À, Hoàng Vĩ giờ đang là giảng viên trong khoa phải không?”

“Phải rồi!”

Cậu chàng liên tục gật đầu, “Thầy ấy dạy bọn tôi môn “Điều tra dấu vết”

.”

“Cậu ấy là bạn học của tôi.”

La Phi khẽ vỗ vỗ vai cậu chàng, “Còn có cả những vị giáo sư già nữa, nếu cậu đi hỏi thăm, chắc họ đều nhớ tôi đấy.”

“A, thật không ngờ, vậy thì anh đúng là tiền bối của tôi rồi!”

Doãn Kiếm không giấu nổi tâm trạng vui mừng, ngữ khí và thần thái cũng thân thiện hơn rất nhiều. “Được rồi, bây giờ cậu chắc là đã hoàn toàn tin tưởng tôi rồi chứ, có còn câu hỏi gì nữa không?”

Nét mặt La Phi lại trở nên nghiêm nghị, “Bởi vì tôi cần sự giúp đỡ của cậu.”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm liền gật đầu luôn, mặc dù chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng người đàn ông này như thể có một thứ mê lực lạ kỳ, anh dễ dàng làm tiêu tan tâm lý phòng bị, khiến người ta cảm thấy thân thiết và kính trọng như một người anh trai. “Tốt lắm.”

Bầu không khí cuộc nói chuyện lại quay trở về trạng thái nằm trong tầm kiểm soát, La Phi hài lòng xoa xoa cằm, khóe mép hiện lên nét cười, sau đó anh lại chuyển sang chủ đề then chốt, “Về vụ án xảy ra mười tám năm trước, tạm thời cậu không cần thiết phải hỏi nhiều. Bây giờ tôi có vài câu hỏi muốn hỏi cậu. À, mấy ngày gần đây, cảnh sát Trịnh có hành động nào khác thường không? Hay nói một cách khác, ông ấy có những lời nói, hành động nào đặc biệt không?”

“Khác thường?”

Doãn Kiếm cúi đầu nghĩ ngợi một lát, “Mấy hôm nay đúng là thầy ấy thường xuyên ra ngoài. Nhưng đây cũng không thể coi là khác thường chứ nhỉ? Chúng ta làm cảnh sát hình sự, thường xuyên ra ngoài là việc hết sức bình thường mà.”

“Thế à? Hiện giờ ông ấy đang có vụ án gì?”

Doãn Kiếm lắc đầu: “Không có vụ án nào cả. Thầy Trịnh dù sao cũng đã có tuổi, đã không còn phụ trách vụ án trọng điểm cụ thể nào nữa. Thầy ấy chỉ làm nhiều về công tác phân tích và hướng dẫn. Nhưng thầy ấy là người không chịu nhàn rỗi, dù không có việc gì, cũng thường xuyên ra ngoài, quan sát phân tích tình hình xã hội. À, phải rồi, mấy hôm nay thầy ấy ra ngoài nhiều phần lớn là điều tra vụ án trước đây.”

“Sao cậu biết?”

La Phi rất có hứng thú đối với câu cuối cùng của Doãn Kiếm, “Ông ấy đã nói chuyện gì với cậu?”

https://thuviensach.vn

“Việc này thì không. Thầy Trịnh vẫn thường tự hành động một mình, hình như không thích trò chuyện với người khác. Là tôi nhìn thấy dạo này thầy ấy hay ra ngoài lúc nào cũng cầm theo chiếc máy ảnh kỹ thuật số, cho nên mới phán đoán như vậy.”

“Máy ảnh kỹ thuật số?”

La Phi nhíu mày, “Có phải chiếc hãng Nikon màu bạc không?”

“Đúng vậy, cả đội chúng tôi cùng mua một loại này. Sao anh lại biết?”

“Chiếc máy ảnh đó để trên bàn trong phòng khách!”

La Phi vừa nói, vừa quay đầu lại nhìn căn hộ xảy ra vụ án. Rõ ràng là đã lén quan sát cái máy ảnh đó. Hai người cảnh sát hình sự của tỉnh thành vừa mới đến, nghe theo lệnh Hàn Hạo đứng canh ở cửa phòng xảy la vụ án, thần sắc rất uy nghiêm. La Phi thầm nghĩ: giờ đây mình muốn quay trở lại căn phòng đó quả là không dễ dàng gì, thà rằng nhờ cậy cậu thanh niên trẻ học cùng trường vừa mới kết bạn được lại hơn. “Tôi muốn xem cái máy ảnh đó, cần ngay bây giờ!”

La Phi hạ giọng khẽ nói, “Cậu giúp tôi đưa cái máy ảnh đó đến đây, cậu có làm được không?”

Doãn Kiếm ngần ngừ một lát: “Được... Để tôi thử xem sao, quan trọng là phải xem đội trưởng của chúng tôi có đồng ý hay không.”

La Phi gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy được thôi. Cậu chàng dù sao cũng vẫn chỉ là cấp dưới, người đội trưởng Hàn đó không dễ châm chước, hơn nữa đội cảnh sát hình sự vốn dĩ là nơi cần có kỷ luật nghiêm minh, anh cũng không thể nào làm khó cho người khác quá. Nhưng Doãn Kiếm đã không khiến cho La Phi phải thất vọng, cậu bước ra khỏi căn phòng đó, trên tay cầm chiếc máy ảnh kỹ thuật số Nikon màu bạc. “Tôi có thể mở cho anh

https://thuviensach.vn

xem ảnh trong máy, nhưng anh không được dùng tay để chạm vào máy. Đây là điều mà đội trưởng Hàn đã đặc biệt dặn dò."

Doãn Kiếm đã đeo găng tay màu trắng, cậu vừa nói vừa giơ màn hình máy ảnh đến trước mặt La Phi. Hòa nhịp cùng với thao tác của Doãn Kiếm, từng bức ảnh lần lượt hiện ra. La Phi quan sát thật tỉ mỉ, thỉnh thoảng anh lại yêu cầu Doãn Kiếm ngừng lại, còn mình thì nhíu mày suy ngẫm giây lát, có lúc anh lại lôi giấy bút mang theo ra, ghi chép gì đó. Cứ lần lượt như vậy, phải mất đến nửa tiếng đồng hồ, anh mới xem hết toàn bộ hơn ba trăm bức ảnh lưu ở trong máy. "Được rồi!"

La Phi thở một hơi thật dài, sau đó anh nói với vẻ suy ngẫm, "Nhiều ảnh như vậy... quy luật rất rõ ràng; trong số đó có một số nghi điểm đáng để quan tâm... Điều quan trọng hơn là, ít nhất chúng ta cũng đã có được một manh mối có giá trị."

Doãn Kiếm cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, tất cả các bức ảnh đều chụp ở quán Internet, điều này đã rất rõ. Trạng thái lúc chụp ảnh thì là chụp lén, đối phương không hề hay biết. Có tất cả 57 người bị chụp, chủ yếu là những người trẻ tuổi nhưng không có điểm tương đồng gì hơn. Thầy Trịnh chắc là muốn tìm kiếm thứ gì đó trong số những người này thì phải? Những gì tôi nghĩ ra được tạm thời chỉ có vậy thôi, có còn sót gì nữa không?"

Cậu chàng vừa nói những phân tích của mình, vừa nhìn La Phi với ánh mắt chờ đợi, hy vọng nhận được câu trả lời khẳng định của La Phi. Vốn dĩ La Phi là người bị hỏi để lấy lời khai của cậu, giờ đây mọi suy nghĩ của cậu lại bị đối phương dẫn dắt. "Không phải là 57 người bị chụp."

La Phi xoay tròn chiếc bút nước trong tay, "Chắc là 58 người."

"Không đâu, tôi đã đếm lần lượt từng người một... Lẽ nào tôi đếm nhầm sao?"

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm so so vai, đồng thời nhìn La Phi với vẻ băn khoăn: có yêu cầu khắt khe đối với con số như vậy thì có thể mang lại ý nghĩa gì chứ? "Cậu không đếm sai, hiện giờ trên máy ảnh đúng là chỉ có 57 người bị chụp. Nhưng... cậu có để ý thấy trên mỗi bức ảnh đều có tên file không?"

Doãn Kiếm nhìn lại màn hình máy ảnh rồi nói: "Đúng vậy đó là các con số thứ tự."

Bắt đầu từ 001, 002, 003, 004... cứ lần lượt tăng tiến như vậy. "Các con số thứ tự này tự động hình thành theo thứ tự thời gian chụp ảnh."

La Phi gợi ý thêm cho Doãn Kiếm, "Cậu chú ý một chút, từ 280 đến 285, mấy con số này không có trên máy ảnh."

Xem lướt nhanh lại một lượt, quả đúng là như vậy! Doãn Kiếm thoáng suy ngẫm, trong lòng đã hiểu rõ, buột miệng nói: "Tôi hiểu rồi, sáu bức ảnh này về sau mới bị xóa... Các con số liền nhau, có nghĩa là mấy bức ảnh này đều chụp một người - cũng chính là người bị chụp thứ 58."

Còn La Phi thì đã suy nghĩ đến ý nghĩa ẩn giấu sau hiện tượng này: "Là bị ai xóa đi những bức ảnh đó? Tại sao lại phải xóa?"

Anh lẩm bẩm một mình: "Chắc chắn trong đây có điều gì ẩn khuất..."

"Anh đang nghi ngờ việc này có liên quan đến việc thầy Trịnh gặp nạn sao?"

Doãn Kiếm hiểu được ẩn ý trong câu nói của La Phi, cậu lại lật giở các tấm ảnh trong chiếc máy ảnh, nói vẻ ảo não: "Lẽ nào người này chính là mục tiêu mà thầy Trịnh muốn tìm kiếm? Nếu đúng như vậy, chẳng phải chúng ta đã đến muộn một bước rồi sao? Tội phạm đã xóa đi manh mối quan trọng nhất. Giờ đây, những người còn lại trong máy ảnh, chắc là chẳng có ý nghĩa gì đối với vụ án nữa."

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn chăm chăm vào Doãn Kiếm: “Nhưng chúng ta vẫn còn những manh mối khác, ít ra cũng có thể điều tra theo hướng đó, để làm rõ xem cảnh sát Trịnh rốt cuộc là đang tìm kiếm cái gì?”

Doãn Kiếm vội hỏi luôn: “Tìm như thế nào?”

La Phi giơ ra sổ ghi chép của mình khi xem những bức ảnh, thấy trên đó ghi: Quán Nét Cực Thiên, 15h:47’ ngày 19 tháng 10. “Cái này thì có tác dụng gì?”

Doãn Kiếm không theo kịp tư duy của đối phương, cậu gãi gãi đầu, hỏi vẻ ngượng ngùng. “Khả năng quan sát của cậu cần phải được nâng cao lên.”

La Phi toét miệng cười, ít nhiều cũng có hơi thất vọng, “Trong mấy bức ảnh cuối, phía sau lưng người bị chụp hiện ra cửa sổ quán Nét, trên cửa sổ dán giấy ghi rõ tên “Quán Nét Cực Thiên”

. Ngoài ra, phía bên góc phải bức ảnh ghi rõ thời gian chụp ảnh.”

La Phi vừa nói vừa lấy bút gạch chân dưới thời gian đó: “Đây là buổi chiều hai hôm trước.”

Doãn Kiếm lại xem lại một lượt mấy bức ảnh cuối, quả đúng như lời La Phi nói. Nhưng đó đều là những chi tiết rất nhỏ, nếu không nhắc tới thì rất khó phát hiện ra. “Đúng vậy, đây quả thực là manh mối quan trọng.”

Doãn Kiếm không thể không nhìn đối phương với ánh mắt nể phục. “Được rồi, lát nữa cậu hãy chuyển lời phân tích của tôi đến cho đội trưởng Hàn nhé. Nếu như anh ấy muốn tiếp nhận, thì tôi muốn hành động theo tư duy của tôi.”

La Phi xé một trang giấy ra, viết số di động của mình: “Xảy ra bất cứ việc gì, hãy kịp thời liên hệ với tôi.”

https://thuviensach.vn

“Anh phải đi rồi à?”

Doãn Kiếm mở to mắt, lời từ biệt này hình như hơi đột ngột thì phải. “Đúng vậy. Ở đây có đội trưởng Hàn tiếp quản, tôi còn ở lại thì cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Trong lời nói của La Phi có mang theo chút phàn nàn. Sau khi nói xong, anh vỗ vỗ vai Doãn Kiếm một cách thân mật rồi đi xuống lầu. ... 13 giờ 24 phút trong phòng hội nghị của đội cảnh sát hình sự Sở công an tỉnh thành. Tình hình vụ án của Trịnh Hách Minh đang được thông báo, cuộc họp này do đội trưởng đội cảnh sát hình sự Hàn Hạo của Sở công an thành phố chủ trì, các đội cảnh sát hình sự ở các chi nhánh và người phụ trách ở đồn công an có liên quan đều tham gia cuộc họp. Bầu không khí trong cuộc họp vô cùng nặng nề, mọi người đều nhìn sắc mặt sa sầm của đội trưởng Hàn, trong lòng ai cũng như bị một tảng đá to đè đến độ nghẹt thở. Giọng nói của Hàn Hạo hơi khàn, hình như vẫn đang cố gắng hết sức để kiềm chế sự phẫn nộ và đau xót trong lòng mình: “... Chắc mọi người cũng đều đã biết, sáng nay, trong thành phố của tôi xảy ra một vụ hung án giết người. Về thân phận của nạn nhân thì chắc cũng không cần nói thêm... Chúng ta nói thẳng luôn vào tình hình hiện trường vụ án nhé.”

Nhận được sự ra hiệu của Hàn Hạo, trợ lý Doãn Kiếm đứng bên cạnh mở máy chiếu, phóng những tấm ảnh chụp tại hiện trường lên màn hình lớn. “Trên cơ thể nạn nhân có ba vết thương do dao gây ra, cụ thể là bị đâm vào vùng bụng, bị chém vào cánh tay phải và bị cứa ở cổ. Trong đó vết thương chí mạng chính là vết cứa ở cổ. Vết dao này đã cứa đứt động mạch cổ của nạn nhân, khiến cho nạn nhân mất quá nhiều máu, dẫn đến tử vong. Theo giám định của bác sĩ pháp y, thời gian tử vong khoảng từ 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng.”

Cùng với lời giảng giải của Hàn Hạo, từng bức ảnh chụp cận cảnh cũng xuất hiện trên màn hình. Mọi người ngồi đây vốn dĩ đã quá quen thuộc với những cảnh tượng máu me bê bết, nhưng lần này, chủ nhân của bức ảnh lại

https://thuviensach.vn

là người đồng nghiệp đã kề vai sát cánh với họ suốt bao năm qua. Cho nên, vũng máu đó càng trở nên đỏ rực, đâm vào lòng khiến mọi người nhức nhối, hoảng loạn. Cuối cùng, khi hiện lên bức ảnh chụp phần đầu của Trịnh Hách Minh, một vài đồng chí thậm chí còn phải lén quay đi, không nỡ nhìn. Trịnh Hách Minh trong bức ảnh hai mắt nhắm nghiền, miệng lại khẽ há ra, hình như còn chưa kịp kêu được tiếng nào. Trên cổ ông, có một vết dao đáng sợ vắt ngang, thước đo bên cạnh hiện rõ độ dài của nó là 7 cm. Huyết dịch chảy ra từ vết thương tạo thành một vũng lớn ở phía dưới thi thể, choán trọn cả màn hình của chiếc máy ảnh. Giọng nói trầm đục của Hàn Hạo vẫn tiếp tục: “Qua tình trạng của vết thương, có thể nhận thấy hung khí hung thủ dùng là con dao găm. Ở hiện trường đồng thời cũng thấy sót lại một con dao thái. Theo điều tra xét nghiệm của nhân viên kỹ thuật, dấu vân tay trên con dao là của nạn nhân, cho nên đây có lẽ là vũ khí nạn nhân dùng để tự vệ. Do đó, chúng tôi tin rằng, nạn nhân đã giằng co kịch liệt với hung thủ trước khi bị giết hại. Ngoài ra, còn có rất nhiều chứng cứ cũng có thể củng cố thêm cho phán đoán này.”

Nói đến đây, Hàn Hạo ra hiệu bằng tay với Doãn Kiếm, trên màn hình bắt đầu xuất hiện từng bức ảnh chụp hiện trường. “Đây là vết dao lưu lại trên bàn trong phòng khách; Đây là vết dao lưu lại trên tủ kệ, các đồ vật trong tủ kệ lộn xộn, chắc là đã bị va đập mạnh; Ở đây vết máu phụt ra, rõ ràng nạn nhân đã bị một dao chí mạng ở gần chỗ này...”

Mọi người đều trầm mặc lắng nghe, dưới sự giảng giải và hướng dẫn của Hàn Hạo, hiện trường cuộc vật lộn sống còn của Trịnh Hách Minh và hung thủ như thể đang được tái hiện ra trước mặt họ. Sau khi ảnh trên màn hình thay đổi, biến thành cận cảnh sàn gỗ của hiện trường, và Hàn Hạo khi nhìn thấy bức ảnh này thì dường như cũng chấn động. “Đây là bức ảnh chụp cảnh ngay cạnh chân nạn nhân. Chúng ta có thể nhìn thấy, trên sàn nhà có vệt máu hình tròn, đây chắc là vết máu tạo thành do nhỏ giọt từ trên cao xuống. Do nạn nhân mặc bộ đồ ngủ dài tay, tất cả vết thương trên cánh tay và trên bụng của ông đều ẩn vào trong áo, sẽ không chảy máu nhỏ giọt,

https://thuviensach.vn

đồng thời vết thương ở cổ thì quá lớn, cũng sẽ không hình thành từng vết máu nhỏ giọt độc lập. Cho nên, chúng tôi ở hiện trường có thể phán đoán, vết máu này rất có khả năng là máu của hung thủ... Chúng ta quay lại bức ảnh con dao thái khi nãy...”

Theo câu nói của Hàn Hạo, trên màn hình xuất hiện hình ảnh con dao thái Trịnh Hách Minh đã dùng để tự vệ. “Nào, các anh hãy nhìn xem, trên lưỡi con dao thái cũng có vết máu, điều này có thể chứng thực cho suy đoán vừa rồi.”

“Nói vậy tức là hung thủ đã bị thương?”

Trong hội trường khẽ nhộn nhạo, mọi người đều thoáng vui mừng, cần phải biết rằng, nếu hung thủ bị thương, không chỉ để lại ở hiện trường tội chứng không thể chối cãi như vết máu, mà còn có thêm đặc trưng dễ phân biệt cho đội điều tra phá án và truy bắt. “Giờ đây tôi có thể khẳng định với các anh rằng: đúng là như vậy!”

Hàn Hạo giơ bản báo cáo lên: “Đây là kết quả xét nghiệm vừa mới nhận được. Nhóm máu của nạn nhân là nhóm máu AB, còn vết máu rơi trên sàn và trên lưỡi dao đều là nhóm máu B. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là vết máu của hung thủ!”

Manh mối này thực sự quá giá trị. Mọi người đều không kìm được ghé tai nhau thì thầm, bàn luận không ngớt. Còn Hàn Hạo thì dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn khắp phòng một lượt, mới khiến cho phòng họp trở lại trạng thái yên lặng ban đầu. “Được rồi!”

Hàn Hạo gật đầu hài lòng, “Bây giờ chúng ta hãy xem bức ảnh chụp nhà bếp.”

Hình ảnh trên màn hình thay đổi, hiện ra một ô cửa sổ nhỏ bằng gỗ vẫn thường thấy trong bếp những căn hộ kiểu cũ. Hàn Hạo tiếp tục giảng giải nội dung trong bức ảnh: “Phía bên ngoài ô cửa sổ này là dãy cây xanh của

https://thuviensach.vn

tiểu khu. Ô cửa sổ ở hiện trường mở ra phía ngoài, và ô kính phía dưới cùng bị đập vỡ. Được rồi, chuyển sang bức ảnh khác... Đây là tủ đựng chén bát ở nhà bếp, phía bên trên cũng tìm được vết dao."

Nói đến đây, anh thoáng ngừng lại, sau đó lại nói: "Do đó, chúng tôi phán đoán, hung thủ vào từ phía sau tòa nhà, men theo đường ống dẫn nước và cửa sổ chống trộm của căn hộ tầng dưới trèo lên tầng 3. Sau đó hắn đập vỡ kính cửa sổ bếp, mở cửa sổ và bước vào trong phòng. Trong quá trình này, nạn nhân vốn đã ngủ, nghe thấy tiếng động, đứng dậy đi ra xem. Hai người gặp nhau ở trong bếp và xảy ra vật lộn giằng co kịch liệt. Nạn nhân đã cầm lấy con dao thái để phản kháng, vừa đánh vừa lùi, nhưng cuối cùng cũng vẫn bị giết hại ở phòng khách."

"Ở hiện trường có lấy được vết chân hay dấu vân tay của hung thủ không?"

Đúng lúc đó, có một người xen vào hỏi một câu. Hàn Hạo lắc đầu: "Không có. Người này rất có thể đã đi găng tay và găng chân, có khả năng phản trinh sát nhất định."

"Ôi, thế thì hơi phiền phức rồi..."

Người vừa mới lên tiếng hỏi tỏ ra hơi thất vọng. Thường thì, từ vết chân có thể suy đoán ra được chiều cao cân nặng của hung thủ, hơn nữa dấu vân tay có thể nhập vào vi tính và tìm kiếm trong kho dữ liệu. Nếu như hắn là người đã có tiền án tiền sự, thì có thể điều tra ngay ra được thân phận thực của hắn. Ở hiện trường không để lại những vết tích này, rõ ràng càng gây khó khăn cho công tác phá án. Ánh mắt Hàn Hạo đột nhiên chợt dừng lại, nói vẻ nghiêm nghị: "Cho dù là như vậy, chúng ta vẫn nắm được một số manh mối hữu ích: bây giờ mọi người hãy ghi lại những đặc trưng của hung thủ: người này có lẽ là nam giới trẻ tuổi khỏe mạnh, dáng người hơi gầy, cao khoảng 1m64 - 1m67, trên tay mới có một vết thương bằng dao."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều lần lượt lấy giấy bút ra ghi lại lời nói của Hàn Hạo. Có một người khi nghe đến câu nói cuối, không kiềm được "ơ"

lên một tiếng, hình như vô cùng kinh ngạc. Giữa bầu không khí tĩnh mịch yên ắng, âm thanh này lại rất nổi bật, mọi người liền nhìn về hướng phát ra âm thanh. Một cậu thanh niên chỉ mới ngoài 20 tuổi, trắng trẻo, trông rất thư sinh. Đó chính là Doãn Kiếm - người phụ trách đèn chiếu. Hàn Hạo nhíu mày nhìn trợ lý của mình: "Cậu có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì."

Doãn Kiếm vội lắc đầu lia lịa, ngập ngừng giây lát, cậu lại nói thêm một câu: "Chỉ có điều, cái người buổi sáng ấy... anh ta phân tích chuẩn thật đấy!"

"Người nào?"

Hàn Hạo nhất thời cũng không hiểu gì. "Người cảnh sát hình sự ở vùng khác ấy - La Phi. Sáng nay anh ta đã nói chúng ta cần đi tìm một nam giới dáng gầy, cao khoảng 1m65, trên tay có vết thương."

"Cái gì?"

Hàn Hạo kinh ngạc mở to mắt: Anh chàng đó sao có thể có được sự phán đoán chuẩn xác đến như vậy? Cần phải biết rằng, những đặc trưng của hung thủ nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng lại là kết quả phân tích cẩn mật của rất nhiều nhân viên kỹ thuật mới có được. Có thể trèo lên tận tầng 3 một cách lặng lẽ như vậy, đồng thời có thể chui vào từ ô cửa sổ bếp chật hẹp, chứng tỏ người này có thân hình gầy nhỏ, động tác nhanh nhẹn linh hoạt. Điều này thì không khó để có thể phán đoán ra được, nhưng muốn xác định phạm vi chiều cao cụ thể thì vô cùng khó khăn. Do hai bên đã trải qua cuộc vật lộn quyết liệt, cho nên tủ gỗ ở phòng khách và nhà bếp đã lưu lại rất nhiều vết dao. Hung thủ cầm trong tay chiếc dao găm sắc nhọn, mỗi vết dao đều dốc toàn lực, do đó hắn cần phải đặt mình ở tư thế thoải mái nhất

https://thuviensach.vn

để có thể phát huy khả năng cao nhất. Căn cứ theo nguyên lý tiến hành tổng hợp quy nạp, có thể thông qua độ cao, góc độ và đường đi của những vết dao đó để suy đoán ra phạm vi chiều cao của người cầm dao. Việc này liên quan đến cả một quá trình tính toán vô cùng chi tiết tỉ mỉ, còn cần có cả sự gia nhập của mô hình toán học, thật khó có thể tưởng tượng được một người chỉ nhìn bằng con mắt thường và trí não độc lập lại có thể hoàn thành được công việc tương tự. Sàn nhà hiện trường để lại vết máu của hung thủ, vết máu này nhỏ giọt từ trên cao xuống. Ở đây cũng có sự tỉ mỉ trong chi tiết: điểm bắt đầu rơi của giọt máu càng cao, thì vết tròn hình thành khi rơi xuống sàn nhà sẽ càng to. Dựa vào nguyên lý này, thông qua thí nghiệm mẫu đối chiếu so sánh tại hiện trường, có thể tính toán ra được độ cao giọt máu bắt đầu rơi. Kết quả cuối cùng có được là khoảng cách cách sàn nhà khoảng 70 - 90 cm. Mùa này mọi người thường mặc quần áo dài tay, vết thương có thể tạo thành giọt máu rơi chỉ có thể xuất hiện ở vị trí lộ ra ngoài như hai tay hoặc khuôn mặt. Kết hợp thêm với suy đoán vừa rồi, mới có thể đưa ra được kết luận tay của hung thủ bị thương. Tất cả những phân tích nêu trên thật không ngờ lại có thể được La Phi suy đoán ra trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Hàn Hạo thực sự không thể nào tin nổi. Nhưng thần thái kinh ngạc chỉ thoáng lướt qua trên khuôn mặt anh, anh nhanh chóng dùng lớp sương lạnh giá để che đậy tâm trạng của mình, sau đó lạnh lùng nói: “Thân phận và mục đích viếng thăm của người này không rõ ràng, ngay như vụ án này, chính anh ta cũng là một đối tượng cần điều tra kỹ lưỡng. Doãn Kiếm, tôi muốn cậu điều người đi theo dõi anh ta, bây giờ tình hình thế nào rồi?”

“Em dặn dò Kim Hữu Phong ở trung đội 2 phụ trách việc này, bây giờ em sẽ liên lạc với anh ấy ngay, xem xem tình hình thế nào?”

Doãn Kiếm vừa nói vừa lôi di động ra ấn số. Sau mấy hồi đổ chuông, cuối cùng đối phương cũng nghe máy. “Alo, anh Kim à?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm lên tiếng chào, sau đó người ở đầu dây bên kia không biết đã nói những gì, thần sắc của Doãn Kiếm chợt đông cứng lại, cậu ngẩn người nghe giây lát, thỉnh thoảng lại "ừm"

một tiếng, ngữ khí có vẻ rất gượng gạo. Một lát sau, cậu đứng dậy đi đến trước mặt Hàn Hạo, giơ điện thoại ra trước mặt anh: "Đội trưởng, anh nghe đi!"

Hàn Hạo bực bội lườm trợ lý của mình một cái, sau đó anh nhận lấy điện thoại: "Alo? Tôi là Hàn Hạo."

"Đội trưởng Hàn, xin lỗi, tôi là La Phi."

Ở bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam giới hơi trầm đục. "La Phi?"

Hàn Hạo cũng ngẩn cả người, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì: cấp dưới mình sai đi để theo dõi sao lại để điện thoại rơi vào tay đối tượng bị theo dõi chứ? "Tôi nghĩ tôi và nhân viên của anh có thể đã xảy ra chút hiểu nhầm."

La Phi ở đầu dây bên kia chủ động giải thích, "Tôi đang điều tra mấy thứ, sau đó tôi phát hiện ra có người đang theo dõi tôi. Thế nên tôi đã tìm cơ hội để chế ngự anh ta, khi anh ta phản kháng, tôi đã ra tay. Tất cả những việc này chỉ mới vừa xảy ra. Hiện giờ anh ấy tạm thời mất đi tri giác, nhưng sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi. Khi các anh gọi điện tới, tôi vừa vặn lục tìm thấy thẻ của anh ấy. Việc này hoàn toàn là sự việc bất ngờ ngoài mong muốn, tôi thực sự lấy làm tiếc."

Hàn Hạo ngẩn người, sắc mặt u ám như đám tro tàn. Cấp dưới của mình bị đối tượng bị theo dõi chế ngự, ngay cả di động và thẻ cũng bị người ta lấy mất, đúng là một việc bẽ mặt hết sức! Còn thái độ nhận lỗi của La Phi mặc dù chân thành, nhưng điều này rõ ràng không đủ để xua tan đi nỗi bực bội khó chịu trong lòng anh. Hàn Hạo cố gắng hết sức để khống chế tâm

https://thuviensach.vn

trạng của mình mới không nổi khùng. Sau khi thở dốc mấy hơi, anh bất mãn chỉ trích La Phi: “La Phi, đội trưởng La, đây không phải là Long Châu của anh! Anh không cảm thấy hành động của anh hơi quá đáng sao?”

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh. Phản ứng vừa rồi của tôi quả thực là hơi căng thẳng quá. Nhưng...”

Ngữ khí của La Phi chợt trở nên nặng nề: “Nếu như anh biết đối thủ ẩn nấp đó đáng sợ như thế nào, thì ngược lại anh cũng sẽ hiểu cho tôi.”

Hàn Hạo chau mày, anh đã tinh tế nắm bắt được ẩn ý trong lời nói của La Phi: “Gì cơ? Anh có phát hiện gì mới à?”

“Đúng vậy.”

La Phi nói nghiêm nghị: “Hy vọng lần này anh có thể nghiêm túc nghe tôi nói.”

Hàn Hạo trầm mặc, xem ra tự mình cần phải gặp mặt anh bạn đồng nghiệp thần bí này vậy. Lát sau, cuối cùng anh cũng trả lời: “Nửa giờ đồng hồ sau, tôi đợi anh ở văn phòng đội cảnh sát hình sự.”

“Được. À... tôi có tin tốt lành muốn nói cho anh biết...”

La Phi dịu ngữ khí của mình, “Nhân viên của anh đã tỉnh lại rồi.”

Quả nhiên, chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng Kim Hữu Phong ở trong máy: “Đội trưởng, em...”

“Đồ bỏ đi!”

Hàn Hạo bực tức chửi một câu, sau đó hằn học tắt máy. 14 giờ 07 phút, trong văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an tỉnh thành. Khi La Phi đến, Hàn Hạo đã đang đợi anh như đã hẹn. “Phía các anh đã tiến triển thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp yên vị, La Phi đã vội vàng hỏi ngay. “Tôi không có nghĩa vụ báo cáo công việc với anh!”

Hàn Hạo nói thẳng luôn với La Phi, La Phi cười đau khổ, rõ ràng là cũng cảm thấy bất bực. Sau đó, anh ngồi đối diện với Hàn Hạo, ngậm chặt miệng không nói, bày ra tư thế khiêm tốn chờ đợi đối phương hướng dẫn mình. Thấy đối phương chịu nhún, tâm trạng Hàn Hạo cũng dễ chịu phần nào. Lúc này anh lại cảm thấy có lẽ mình nên nói điều gì đó, không thể để anh ta coi thường thực lực của đội cảnh sát hình sự tỉnh. Trầm mặc giây lát, anh cân nhắc câu từ, “Chúng tôi đã nắm rõ đặc điểm ngoại hình của nghi phạm. Hiện giờ đã thiết lập nên những điểm then chốt trong mạng lưới giao thông ra vùng ngoại ô thành phố, cảnh sát các cấp cũng đang tiến hành điều tra loại trừ chuyên hướng, đối tượng trọng điểm là những người có liên quan đến các vụ án mà trước đây nạn nhân lúc sinh thời từng xử lý.”

La Phi nhanh chóng tiếp lời: “Tôi hiểu tư duy của anh, anh cho rằng đây là một vụ án báo thù đối với cảnh sát?”

“Ở hiện trường không hề có hiện tượng cướp bóc tài sản. Hung thủ cầm dao đột nhập vào nhà, ý định giết người đã quá rõ.”

Hàn Hạo lại hỏi ngược lại, “Không biết anh cho rằng còn có tình hình gì khác nữa?”

La Phi lắc đầu, đột nhiên La Phi chuyển đề tài: “Anh biết tại sao tôi lại xuất hiện ở đây không?”

Ánh mắt anh sắc lạnh nhìn Hàn Hạo, hình như đang ẩn giấu rất nhiều câu nói phía sau. “Đây cũng chính là vấn đề mà tôi quan tâm.”

Hàn Hạo chăm chú nhìn thẳng vào mắt La Phi, sau đó lại truy hỏi thêm: “Còn nữa, anh có mối quan hệ gì với cảnh sát Trịnh Hách Minh?”

https://thuviensach.vn

La Phi không trực tiếp trả lời câu hỏi, anh rút ra một bức thư đưa đến trước mặt Hàn Hạo, “Anh tự đọc đi!”

Hàn Hạo mở lá thư ra với vẻ nghi hoặc, trên giấy viết: “Học viên mang số hiệu 8102, cậu vẫn còn nhớ tôi chứ? Sau khi kết thúc phần mở đầu của ca khúc, cần phải vào chương chính. Khoảng thời gian quả thực đã cách xa quá lâu... Nhưng, cái ngày này rốt cuộc cũng đã đến. Cứ nghĩ đến phần nhạc chính du dương tuyệt vời sắp diễn ra, tôi khó có thể kiềm chế nỗi hưng phấn trong lòng, cậu không muốn tôi tham gia vào sao, người bạn cũ của tôi? Tôi biết cậu cũng đã chờ mong quá lâu rồi mà. Tôi có thể tưởng tượng nét mặt của cậu khi nhìn thấy bức thư này - Cậu sẽ kích động đến run lên, có phải vậy không? Dòng máu nóng đang thiêu đốt, nguồn sinh lực dồi dào vô tận đang tích tụ lại trong cơ thể! - Đó cũng giống như cảm giác của tôi lúc này vậy! Tôi đã ngửi thấy niềm khát vọng của cậu, sự phẫn nộ của cậu, thậm chí là nỗi sợ hãi của cậu... Mau đến đây, tôi đang đợi cậu!”

Hàn Hạo càng đọc càng thấy mơ hồ, nhíu chặt đôi lông mày. Nhưng lại nghe thấy La Phi bên cạnh giải thích: “Hai hôm trước, tôi nhận được lá thư này. Lá thư này gửi từ thành phố này. 8102 là số hiệu sinh viên của tôi lúc còn đang học ở trường Đại học Cảnh sát.”

“Đúng vậy, anh là học viên khóa 81 của trường Cảnh sát tỉnh, năm đó thành tích tất cả các môn học đều vô cùng xuất sắc, được khen tặng là “Sinh viên xuất sắc nhất trong lịch sử”

của trường Cảnh sát. Chỉ có điều, trước khi tốt nghiệp, anh đã mắc phải một sai lầm, cuối cùng anh chỉ được điều về thành phố cấp 2 Long Châu này, làm một người cảnh sát bình thường trong đồn công an ở khu ngoại ô nào đó. Nhưng anh được thăng chức nhanh thật đấy, chỉ tám năm sau đã thành đồn trưởng, rồi về sau lại được điều đến nhậm chức đội trưởng của đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo gõ gõ tay xuống bản báo cáo để trên mặt bàn, nét mặt không rõ vui hay giận, “Đây là tài liệu về anh, về lý lịch của anh, chúng tôi đã điều tra rất rõ ràng.”

La Phi ngẩn người, trong thời khắc căng thẳng xảy ra vụ án, Hàn Hạo vẫn còn đặc biệt bỏ sức ra để điều tra hồ sơ cá nhân của mình, phương thức hành vi này khiến anh cảm thấy hơi kỳ lạ. “Đó chắc là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng nhỉ?”

Hàn Hạo lại không chịu bỏ qua, lại nói với giọng chế giễu, “Nếu không thì một thiên tài của trường Cảnh sát sao lại có thể bị trở thành một người cảnh sát quèn chứ?”

Những lời này của đối phương rõ ràng đã động chạm đến nỗi lòng của La Phi, đôi mắt anh trở nên mơ màng, tinh thần cũng trở nên hoang mang, hồi lâu sau mới lẩm nhẩm: “Sai lầm? Hi, có lẽ gọi là thất bại thì chuẩn xác hơn, một thất bại đớn đau...”

Hàn Hạo đột nhiên nhìn thấy bộ dạng này của La Phi, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Trong quá trình thu thập tài liệu về La Phi, anh biết La Phi trước đây đã từng phá được rất nhiều những vụ kỳ án, khả năng nổi trội hơn người là điều không còn phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng do một sự việc nào đó, dẫn đến sự trắc trở trong cuộc đời, dù sao cũng khiến người ta phải thương cảm. Qua cuộc giao đấu mặt đối mặt lần này, những sự buồn bực trong lòng tích tụ trước đây đã được xả ra kha khá, lúc này đây lại không kìm lòng được, muốn khuyên nhủ đối phương: “Sai lầm cũng được, thất bại cũng xong, đều là chuyện cũ rồi, anh cũng không cần phải giữ chặt mãi ở trong lòng như vậy. Hơn nữa... bây giờ có nói lại những điều này thì có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Không...”

https://thuviensach.vn

La Phi đau khổ lắc đầu, mắt anh trợn trừng, hiện ra cả từng tia máu nơi khóe mắt, “Vẫn chưa kết thúc, hắn quay lại rồi, hắn vẫn đang ở đây!”

“Anh nói ai cơ?”

Câu nói của La Phi không đầu không cuối khiến Hàn Hạo không hiểu gì cả. “Tên ác quỷ đó! Người gửi thư! Chính là hung thủ giết hại cảnh sát Trịnh Hách Minh!”

La Phi nói liền một mạch ba tên gọi, nhưng rõ ràng đang ám chỉ cùng một người. Trong đôi mắt anh rừng rực bốc cháy ngọn lửa căm phẫn, nhưng ngữ khí lại lạnh lùng như băng đá. Bầu không khí trong phòng hình như cũng sắp bị cái lạnh làm cho đông cứng lại rồi. Hàn Hạo bất chợt như đã hiểu ra điều gì, anh lại cầm lấy lá thư đọc một lượt, sau đó bật ra một chuỗi câu hỏi liên tiếp: “Là bức thư này sao? Ai đã viết bức thư này? Việc này thì có liên quan gì đến việc Trịnh Hách Minh bị giết hại chứ?”

La Phi dùng hai tay day day huyệt thái dương, cố gắng để điều chỉnh tâm trạng của mình. Mặc dù sự việc đã trôi qua mười tám năm, nhưng mỗi lần nhớ lại đoạn ký ức đó, anh vẫn luôn nảy sinh cảm giác bị mất đi sự kiểm soát. Sau khi dần dần thở đều trở lại, anh ngẩng đầu hỏi vặn lại Hàn Hạo: “Anh đến đội cảnh sát hình sự tỉnh thành từ khi nào nhỉ?”

“Mười năm trước, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành Trinh thám hình sự trường Đại học Công an nhân dân Trung Quốc.”

Lần này Hàn Hạo rất thoải mái và tự hào trả lời câu hỏi của đối phương. “Cho nên, anh chẳng biết gì cả...”

La Phi thở dài một tiếng, hoàn toàn không buồn để tâm đến học vị hiển hách của đối phương. Sau khi ngừng giây lát, hình như anh đang triển khai đề tài mới: “Sáng nay sau khi rời khỏi hiện trường, tôi đã tìm đến quán Nét Cực Thiên theo như manh mối trên chiếc máy ảnh của cảnh sát Trịnh để lại. 3 giờ 47 phút chiều ngày hôm kia, cảnh sát Trịnh đã bí mật chụp ảnh một

https://thuviensach.vn

người đang lên mạng ở đây. Tôi yêu cầu người quản lý mạng tìm ra bản ghi chép những người vào mạng ngày hôm đó, qua đó tôi đã tìm thấy được trang web này."

Trong khi phân tích tình hình vụ án, La Phi đã lấy lại được sự lạnh lùng và cẩn mật vốn có của mình. Vừa nói, anh vừa đưa ra một bản giấy in tài liệu về trang mạng này. Hàn Hạo nhận lấy tờ giấy đó, anh không hiểu rõ lắm về mấy thứ trên mạng này, nhưng anh vẫn có thể nhận ra trên tờ giấy viết chắc là bài viết của một forum nào đó. Tên đăng nhập của bài viết đó là dãy chữ Latin: Eumenides, tiêu đề của bài viết là bốn chữ in đậm rất nổi bật: Chiêu mộ tử hình. Nội dung của bài viết như sau: "Mỗi lần tôi mở mắt ra, tôi đều nhìn thấy vẫn còn rất nhiều linh hồn bẩn thỉu ở trên thế giới này. Pháp luật là công cụ để làm trong sạch cái thế giới này, nhưng tác dụng của pháp luật lại luôn bị giới hạn quá nhiều. Có người làm việc xấu, nhưng những việc xấu này lại không nằm trong địa phận quản hạt của pháp luật; hoặc là có người làm việc xấu nhưng pháp luật không tìm thấy chứng cứ để có thể định tội hắn; có đôi lúc, kẻ làm việc xấu còn dựa vào thế lực và tiền bạc, khiến chúng có thể lấn át pháp luật. Pháp luật không hoàn mỹ, xã hội cần những hình phạt bên ngoài pháp luật. Ta chính là người thực thi loại hình phạt này. Hình phạt mà ta định ra chỉ có một loại duy nhất, cũng là trực tiếp nhất - tử hình. Sẽ có một nhóm những kẻ ác độc xấu xa bị ta thanh trừ. Nhưng danh sách của chúng hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn xác định được. Do đó, bạn có cơ hội để viết thêm một cái tên trong bản danh sách này. Bạn hy vọng kẻ nào đó phải chết không? Bạn cảm thấy hắn vốn không xứng đáng được sống trên cõi đời này, nhưng bạn không trừng phạt được hắn, chính nghĩa cũng trở nên vô cùng nhỏ bé yếu ớt trước mặt hắn. Vậy thì, bạn hãy viết tên hắn vào đây, nói cho ta biết hắn đã làm những việc gì, ta sẽ phán quyết hắn. Các bạn có khoảng thời gian là hai tuần, sau đó ta sẽ công bố danh sách thực thi cuối cùng."

Hàn Hạo khó có thể nghĩ được bài viết này có mối quan hệ gì với cái chết của Trịnh Hách Minh, anh lắc đầu khó hiểu: "Thứ này có thể nói lên

https://thuviensach.vn

điều gì? Một trò đùa tai quái nhỉ? Trên mạng luôn có rất nhiều thứ tạp nham thế này."

"Trò đùa tai quái? Hi..."

La Phi cười nhạt một tiếng, anh đột nhiên ngả người về phía trước, ngữ khí trở nên vô cùng kích động, "Đây là một tội ác thực sự! Là một tội ác đáng sợ! Cảnh sát Trịnh Hách Minh đã mất mạng vì chính thứ này, nhưng ông chưa phải là người hy sinh đầu tiên đâu, mười tám năm trước, tội ác này đã xuất hiện một lần rồi."

Thần thái của La Phi khiến Hàn Hạo ý thức được độ nghiêm trọng của sự việc, anh lập tức truy hỏi: "Mười tám năm trước đã xảy ra việc gì?"

La Phi lại rụt người trở lại, anh lắc đầu: "Bây giờ tôi không thể nói."

Hàn Hạo có cảm giác như bị người ta bỡn cợt, anh bất mãn trừng mắt với đối phương: "Rốt cuộc anh có ý gì đây?"

La Phi tỏ ra vô cùng nghiêm túc: "Đây là cơ mật."

"Cơ mật gì?"

"Mười tám năm trước, ở trong thành phố này đã xảy ra một vụ án. Bởi vì tính chất vụ án quá ác liệt, để khống chế sự ảnh hưởng, vụ án này đã được xếp vào loại cơ mật bậc 1, tất cả công việc điều tra phá án cũng do tổ chuyên án bí mật tiến hành."

Nói đến đây, La Phi ngừng lại, sau đó anh tỏ ra bất đắc dĩ, "Xin lỗi, tôi tạm thời chỉ có thể nói được chừng này thôi."

Hàn Hạo chau mày, bán tín bán nghi, đồng thời cũng cảm thấy bực bội, anh lạnh lùng hỏi: "Nếu đã là cơ mật loại 1, vậy sao anh lại biết?"

https://thuviensach.vn

Khóe mắt La Phi chợt rung nhẹ, hình như bị chạm đến dây thần kinh mẫn cảm nhất, sau đó anh trịnh trọng nhìn thẳng vào mắt Hàn Hạo: “Tôi cũng là đương sự trong vụ án đó. Anh vẫn còn chưa hiểu sao? Năm đó, chính là vì vụ án này mà tôi rơi xuống đáy vực! Và thành viên trong tổ chuyên án tiến hành lấy lời khai của tôi sau khi vụ án xảy ra, chính là cảnh sát Trịnh, Trịnh Hách Minh.”

Thì ra là như vậy... Bộ não của Hàn Hạo nhanh chóng chuyển động, cuối cùng cũng đã liên kết được các mối quan hệ nhân quả lại với nhau: vụ án cơ mật mười tám năm trước đến nay vẫn chưa phá được... Trịnh Hách Minh là thành viên trong tổ chuyên án, phát hiện ra manh mối mới... đương sự La Phi nhận được một lá thư thần bí, quay trở lại thành phố... Trịnh Hách Minh gặp nạn, tội ác đang mở ra một màn mới! Một bức màn mới đang từ từ hiện ra trước mắt Hàn Hạo. Mặc dù bức màn vẫn còn bị rất nhiều bí mật che khuất, nhưng không thể nào che phủ được bầu không khí nặng nề khiến cho Hàn Hạo cảm thấy vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Thậm chí, còn có một chút nỗi sợ hãi mơ hồ. Rốt cuộc là vụ án như thế nào nhỉ? Đáp án có ngay trong miệng người đối diện này, nhưng anh ta lại nhất định không chịu nói ra. Hàn Hạo nhìn La Phi bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, chậm rãi nói: “Anh đã không thể nói cho tôi biết rõ sự tình, sao anh lại phải đến tìm tôi chứ?”

“Tôi hy vọng anh lập tức báo cáo lên lãnh đạo cấp trên, yêu cầu giải mã hồ sơ vụ án năm đó, xây dựng lại tổ chuyên án!”

La Phi không hề né tránh ánh mắt của Hàn Hạo, đồng thời trả lời rành rọt từng chữ.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 2: Vụ Thảm Án Mười Tám Năm Trước

16 giờ 30 phút ngày 21 tháng 10.
Trung tâm hội nghị đội cảnh sát hình sự. Sắc mặt Hàn Hạo tối sầm, hai tay đè lên một chồng tài liệu dày cộp. Hai giờ đồng hồ trước, anh đã giải mã được hồ sơ vụ án đã bị khóa chặt trong suốt mười tám năm qua ở phòng Hồ sơ. Sau khi đọc qua hồ sơ vụ án này, cuối cùng anh cũng đã biết vụ án xảy ra mười tám năm trước là vụ án như thế nào. Anh cũng biết mình sắp phải đối diện với một đối thủ dã tâm đáng sợ ra sao. May mà anh không chỉ có một mình - bên cạnh anh, sau mười tám năm, đang xây dựng lại tổ chuyên án với các thành viên xuất sắc nhất trong giới cảnh sát. La Phi ngồi ở đối diện phía bên kia bàn, ánh mắt anh đã dừng lại ở đống tài liệu đó rất lâu rồi. Nhưng ánh mắt anh tản mạn, tư duy rõ ràng đã bay đến một không gian khác. Đống tài liệu đó, đối với người khác có thể chỉ là những con chữ, những bức ảnh, ghi chép một số sự việc. Nhưng đối với La Phi, cảm giác hoàn toàn khác biệt. Anh đã đặt mình ở trong từng cảnh tượng chân thực, mặc dù đã cách xa bao năm như vậy, nhưng âm thanh, bức tranh trong cảnh tượng đó, thậm chí cả hơi thở cũng đều rành rọt rõ ràng như vậy, có thể nhận ra được những thứ vô cùng nhỏ bé. Đương nhiên, tất cả mọi thứ cảm giác cũng đều không hề giảm bớt giống như những cảnh tượng đó: Bi thương, ủ dột, thê lương, phẫn nộ, thậm chí còn có cả sợ hãi... La Phi biết mình vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được những điều này. Và cách duy nhất để có thể giải thoát được chính là tìm được kẻ vừa đáng hận vừa đáng sợ đó, để có một cái kết triệt để! Đây cũng chính là lý do khiến anh đặc biệt xin nghỉ phép để từ Long Châu vội đến tỉnh thành. Doãn Kiếm ngồi bên cạnh Hàn Hạo, ánh mắt thì lại hiếu kỳ nhìn La Phi, hình như rất muốn biết đối phương đang nghĩ gì. Mặc dù chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng người đàn ông đột ngột xuất hiện này dường như mang trên người

https://thuviensach.vn

một thứ khí chất thần bí, thứ khí chất này thực sự tạo nên sức hút đối với Doãn Kiếm. Rốt cuộc anh ấy là người như thế nào? Mười tám năm trước anh ấy đã trải qua sự việc gì? Bây giờ vì sao lại quay lại? Những câu hỏi cứ cuộn tròn trong não Doãn Kiếm, cậu hận một nỗi không thể biết rõ được tất cả các đáp án ngay lập tức. Cùng ngồi ở đó có một anh chàng có thần thái khác hoàn toàn với Doãn Kiếm. Anh chàng này trông chỉ mới hơn 20 tuổi, có vẻ còn trẻ hơn cả Doãn Kiếm. Cậu ta đeo kính, thân hình gầy gò yếu ớt, lấy tay trái chống đầu, trông bộ dạng lười biếng uể oải. Mặc dù cũng mặc trang phục của cảnh sát, nhưng khuôn mặt và thái độ của cậu hoàn toàn không tương xứng với khí chất trang nghiêm của bộ cảnh phục. Lúc này đây, cậu đang buồn chán ngồi xoay chiếc bút nước trong tay, hình như chẳng có chút hứng thú gì với mọi việc và mọi người xung quanh, chỉ là thỉnh thoảng ngước lên nhìn, rồi lại nhanh chóng chuyển ánh mắt ra chỗ khác, trong khoảnh khắc, thần thái trở nên vô cùng linh động. Tiếp đến là một anh chàng khỏe mạnh da đen bóng. Anh chắc khoảng ngoài 30 tuổi, tư thế ngồi uy nghiêm, lưng thẳng, trông rất khỏe mạnh tinh anh. Ở bên cạnh anh gần như có thể nảy sinh cảm giác vừa nghiêm túc vừa an toàn. Lúc này đây, anh đang giơ tay trái lên nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó trịnh trọng nói: “Đội trưởng Hàn, đã đến giờ rồi, chúng ta bắt đầu thôi!”

Ngón tay Hàn Hạo đang gõ khe khẽ lên chồng hồ sơ vụ án đó, lưỡng lự giây lát, bèn trả lời: “Ừm... còn có một người chưa đến, thế này đi, chúng ta hãy đợi thêm ba phút nữa!”

Đúng vậy, ở giữa La Phi và cậu thanh niên quay bút còn có một ghế trống, đây sẽ là một người như thế nào nhỉ? Vì sao lại đến muộn? “Một trường hợp quan trọng thế này, kỷ luật cần phải được coi trọng nhất.”

Người đàn ông tráng kiện tỏ vẻ hơi bất mãn, anh nhìn Hàn Hạo, giọng hơi lên cao, “Nếu như ngay cả trong nội bộ còn không có cách nào phối hợp, thì sao có thể đối đầu với đối thủ được chứ?”

“Đợi ba phút.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo lại trả lời ngắn gọn một lần nữa, giọng anh nói không to, nhưng lại toát ra sự kiên định và uy nghiêm không thể nào phản bác được. Người đàn ông tráng kiện thu ánh mắt lại, không nói thêm gì nữa. Thế nhưng ở bên ngoài cửa lại vang lên một giọng nói: “Các anh không cần đợi nữa - bởi vì tôi đã đến đây từ lâu rồi.”

Hòa cùng âm thanh, một bóng người bước vào trong phòng họp. Tất cả mọi ánh mắt đều lập tức đổ dồn vào con người này. Bởi vì, đây thực sự là một bóng người có vẻ như không nên xuất hiện vào đúng thời khắc này. Trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự, tại một nơi tràn ngập không khí đậm chất nam giới và uy nghiêm này, thật không ngờ lại xuất hiện một người phụ nữ như vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một người phụ nữ đẹp đúng theo chuẩn mực người phương Đông. Thân hình cô thon thả, mặt thon gọn, đôi mắt to, mũi và miệng toát ra sự nhanh nhẹn; mái tóc dài suôn mượt đen nhánh đến lóa mắt, càng làm tôn thêm nước da trắng ngần mềm mại của cô. Qua vẻ ngoài, bạn rất khó có thể đoán đúng được độ tuổi thực của cô, bởi vì hai má cô toát ra sự mềm mại căng mịn của tuổi trẻ, nhưng giữa đôi lông mày của cô lại toát ra sự tôi luyện và sắc bén mà chỉ những người phụ nữ trưởng thành mới có được. Cho dù chính Hàn Hạo là người triệu tập, lúc này đây cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, anh khẽ nheo mắt, hỏi một câu với vẻ không chắc chắn cho lắm: “Cô... cô là cô giáo Mộ?”

“Đúng vậy!”

Người phụ nữ gật đầu trả lời, trên mặt thấp thoáng nụ cười, “Chuyên ngành tâm lý học tội phạm của trường Cảnh sát tỉnh, giảng sư Mộ Kiếm Vân.”

Cô vừa tự giới thiệu, vừa ngồi xuống ghế trống bên cạnh La Phi. Hàn Hạo cười thoải mái: Mộ Kiếm Vân. Khi lãnh đạo Sở công an tỉnh giới thiệu cho anh chuyên gia tâm lý học về tội phạm này, anh thực sự không thể ngờ được rằng đối phương lại là một cô gái dáng vẻ thướt tha như vậy. Nhưng

https://thuviensach.vn

anh không vì thế mà nảy sinh nghi ngờ đối với thực lực của con người này. Có thể nhận được sự đề cử của Sở công an tỉnh, điều này không phải người bình thường dễ gì mà có được. Hơn nữa, đứng từ một góc độ khác mà nói, người phụ nữ có đường cong tinh tế vốn càng có ưu thế trên phương diện nghiên cứu tâm lý hơn nam giới. “Nếu đã đến từ lâu rồi, sao lại không vào?”

Người đàn ông tráng kiện đó không hề xóa bỏ sự bất mãn lúc trước, anh nhìn chằm chằm vào Mộ Kiếm Vân, hỏi thẳng không chút khách khí. “Tôi ở ngoài đó nhìn các anh.”

Mộ Kiếm Vân chỉ tay về cửa sổ thoát khí phía trên cao ở phòng họp, “Đối diện với việc đồng nghiệp đến muộn, mỗi người đều có những phản ứng khác nhau, qua đó tôi có thể bước đầu hiểu về tính cách của các anh.”

Ô cửa thoát khí đó thực sự là một nơi lý tưởng để quan sát phòng họp, từ trên cao nhìn xuống, tầm nhìn rộng mà lại không dễ bị người trong phòng phát hiện ra Người đàn ông tráng kiện chau mày, từ trong mũi toát ra hơi thở nặng nề. Nghĩ đến việc vừa bị người ta quan sát lén giống như xem động vật biểu diễn, trong lòng anh nảy sinh cảm giác không thoải mái. Nhưng sự tự tôn của đàn ông lại khiến anh không thể nào phát tiết nỗi bực bội đó ra với người phụ nữ yếu mềm này. Ngồi bên phải Mộ Kiếm Vân là người thanh niên trẻ đeo kính. Từ khi nữ giảng sư bước vào phòng, ánh mắt anh luôn dính chặt vào người đối phương. Lúc này đây anh tiếp lời hỏi luôn: “Vậy thì xin hỏi cô đây, bây giờ cô đã hiểu về chúng tôi chưa?”

Sắc mặt anh có vẻ hơi cười cợt, giọng nói cũng ít nhiều có phần cợt nhả. Mộ Kiếm Vân liếc nhìn người thanh niên một cái: “Trong tất cả mọi người ngồi đây, lòng nhiệt tình công việc của anh là kém nhất. Đương nhiên, nếu một người trưởng thành lâu ngày đối diện với máy vi tính, cả ngày làm bạn với con số hệ nhị phân khô khan, trong lòng anh ta cũng khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác chán chường. Nhưng quá cô độc sẽ dẫn tới cảm giác ức chế, thậm chí sẽ khiến cho tính cách của anh ta bị biến dạng. Ví dụ như đối diện

https://thuviensach.vn

với sự xuất hiện của một người phụ nữ lạ, anh sẽ nảy sinh thứ cảm giác mới lạ mơ hồ. Tôi rất hy vọng loại cảm giác này có thể kích thích trạng thái làm việc của anh. Nhưng có một việc tôi cũng cần nói rõ: Tôi không thể nào nảy sinh bất cứ hứng thú gì đối với anh, cho dù anh là một cao thủ IT danh tiếng lẫy lừng trong giới cảnh sát, anh Tăng Nhật Hoa."

Bị đối phương nửa đùa nửa thật tán chuyện một hồi, người thanh niên chỉ có thể lộ ra sắc mặt ngượng ngùng, cậu giơ tay lên gãi gãi gáy, rồi lại tỉnh bơ tự trào: "Người đẹp có thể biết được đại danh của tôi, đã làm cho tôi cảm thấy vinh hạnh lắm rồi."

Mộ Kiếm Vân cười cười, không nói thêm gì với anh ta nữa, mà chuyển ánh mắt về phía người đàn ông tráng kiện ban nãy đang ngồi phía đối diện. Ánh mắt cô mặc dù không có ý tứ gì, nhưng lại khiến cho người đàn ông đó cảm thấy mất tự nhiên, anh ta thận trọng cúi đầu. "Anh là đội trưởng Hùng Nguyên của trung đội cảnh sát đặc nhiệm phải không?"

Mộ Kiếm Vân ngừng lại giây lát, thấy đối phương không có ý kiến gì, lại nói tiếp: "Anh là một người rất biết chấp hành mệnh lệnh, hơn nữa cũng thể hiện ra khí chất chuyên nghiệp. Hợp tác với anh, thì cảm thấy rất yên tâm trong nhiều công việc."

Hùng Nguyên ngẩng đầu lên, sắc mặt đã vui vẻ hơn nhiều. Rõ ràng, lời nhận xét đơn giản này của đối phương khiến anh rất hài lòng. "Còn về anh, đội trưởng Hàn,"

Mộ Kiếm Vân lại nhìn Hàn Hạo, cân nhắc câu từ, "Anh có khả năng quyết đoán rất tốt, đây là tố chất bắt buộc cần phải có của một người lãnh đạo. Sau khi anh đã lập ra kế hoạch, suy nghĩ của người khác rất khó có thể ảnh hưởng tới anh. Điều này vừa có lợi cũng vừa có hại. Nhưng người trợ lý của anh lại là người có lòng hiếu kỳ, cậu ấy sẽ giúp anh tiếp nhận và phân tích nhiều thông tin hơn, trên phương diện ý nghĩa nào đó, hai người các anh đã hình thành một sự tương hỗ tốt."

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo không tán thành cũng không phủ nhận, chỉ “ha”

một tiếng, hình như không hề để tâm đến lời phân tích của Mộ Kiếm Vân đối với mình và Doãn Kiếm. Anh lại nhìn chăm chăm về phía La Phi, sau đó nhắc nhở: “Cô Mộ, hình như cô còn bỏ sót một người đấy.”

“Ý anh là cảnh sát La phải không?”

Mộ Kiếm Vân khẽ mỉm cười, “Anh ấy hình như là người có rất nhiều tâm sự, hơn nữa những tâm sự đó đều có liên quan mật thiết với số tư liệu trong tay anh. Trong đôi mắt anh, tôi nhìn thấy cảm giác đau lòng đan xen với nỗi phẫn nộ... còn có cả, tha lỗi cho tôi nói thẳng, còn có cả nỗi sợ hãi không thể nào kìm nén nổi.”

Cùng với lời nói của Mộ Kiếm Vân, tất cả mọi người đều nhìn La Phi bằng con mắt hiếu kỳ, ngay cả La Phi còn cảm thấy kinh ngạc: lời phân tích của người phụ nữ này đối với những người lúc trước đương nhiên rất xuất sắc, nhưng dù sao cũng chỉ là căn cứ vào hành động lời nói để đoán về tính cách, không có gì là kỳ diệu. Nhưng thật không ngờ, từ trong ánh mắt của người khác mà cô lại có thể đọc ra được cảm xúc sâu kín trong lòng đối phương, thứ bản lĩnh này không phải người bình thường có thể có được. Ngoài việc kinh ngạc, anh cũng vội vàng định thần lại, ánh mắt nhìn về Mộ Kiếm Vân cũng trở nên sắc bén. Nhưng Mộ Kiếm Vân đã khẽ khàng né tránh, không muốn đối diện với ánh mắt này. “Được rồi. Chúng ta vẫn còn phải vào chủ đề chính đấy.”

Giọng nói vang rền của Hùng Nguyên đã cắt đứt sự giao đấu ngắn ngủi giữa hai người này. Hàn Hạo gật đầu, thái độ vô cùng nghiêm túc: “Bây giờ cuộc họp của chúng ta chính thức bắt đầu. Các vị đều đã tiếp nhận mệnh lệnh của cấp trên mới đến đây, cho nên những lời khách sáo tôi cũng không nói nữa. “Tổ chuyên án 4.18”

https://thuviensach.vn

đã được thiết lập lại, những người ngồi đây chính là các thành viên của tổ chuyên án, và tôi chính là tổ trưởng của tổ chuyên án. Điều này, các vị còn có thắc mắc gì không?”

Tăng Nhật Hoa lấy chiếc bút chì chà vào mái tóc rối bù của mình mấy cái, hỏi với vẻ hơi ngạc nhiên: ““Tổ chuyên án 4.18”

? Tôi còn cứ tưởng là “tổ chuyên án 10.21”

cơ chứ?”

Hùng Nguyên và Mộ Kiếm Vân nhíu mày nhìn Hàn Hạo, rõ ràng cũng có chung một thắc mắc như vậy. “Các vị đều đã biết thông tin Trịnh Hách Minh bị giết hại, đây cũng chính là nguyên nhân mà các vị bị triệu tập gấp đến đội cảnh sát hình sự. Nhưng các vị không hề biết rằng, vụ án giết hại cảnh sát ác tính tương tự ở thành phố này không phải là lần đầu tiên.”

Ngữ khí của Hàn Hạo trầm đục, sau đó anh nhìn Doãn Kiếm một cái, cậu chàng hiểu ý, bật thiết bị đèn chiếu ở trên bàn họp, một bức ảnh được phóng in hình lên bức tường trắng. Đây là một bức ảnh màu đã rất cũ, màu sắc đã xỉn đi rất nhiều, nhưng vũng máu trên bức ảnh đó vẫn khiến người ta giật mình sợ hãi. Giữa vũng máu tràn khắp trên sàn có một xác nam giới đang nằm, bởi vì thi thể ở trạng thái nằm phủ phục, nên không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó. “Đây là vụ án giết người xảy ra vào ngày 18 tháng 4 năm 1984.”

Hàn Hạo phối hợp với bức ảnh giải thích, “Nạn nhân chính là Thiết Đại Lâm, nam giới, 41 tuổi, lúc đó đảm nhiệm chức vụ Phó giám đốc Sở công an thành phố này.”

Ngoài La Phi, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc về thân phận của nạn nhân. Phó giám đốc Sở công an gặp nạn! Vụ án này ở bất cứ thời điểm nào cũng đều đủ để tạo nên sự chấn động mạnh mẽ. “Lúc này mọi người đang nhìn thấy cảnh hiện trường vụ án. Nạn nhân chết ở phòng khách trong

https://thuviensach.vn

nhà mình, trên người có rất nhiều vết thương do dao sắc gây nên, trong đó vết thương chí mạng chính là ở cổ, bởi vì động mạch chính bị cắt đứt, chết do mất quá nhiều máu. Hôm xảy ra vụ án, vợ nạn nhân đi công tác, cô con gái độc nhất thì sống ở trong ký túc xá trường, cho nên chỉ có một mình nạn nhân ở nhà. Tại hiện trường không phát hiện ra dấu vân tay và dấu chân của hung thủ, cho đến nay, manh mối duy nhất của vụ án này chính là tờ giấy này."

Sau khi chuyển qua mấy bức ảnh chụp hiện trường, nội dung trên tường chiếu cũng chuyển đến một tờ giấy như lời của Hàn Hạo, trên tờ giấy đó ghi mấy hàng chữ rất rõ ràng, hiện ra trước mắt tất cả mọi người: "Bản thông báo tử vong Người thụ hình: Thiết Đại Lâm Tội danh: Lạm dụng chức vụ, nhận hối lộ, liên kết với xã hội đen Ngày thực thi: ngày 18 tháng 4 Người thực hiện Eumenides"

Nét bút mực rất đẹp, là loại chữ Phỏng Tống(1) cực kỳ chuẩn mực, nhìn trông chẳng khác gì chữ in trong sách. "Đây là do hung thủ để lại?"

Mộ Kiếm Vân nhanh nhạy cảm nhận thấy điều gì đó, lên tiếng hỏi luôn. Hàn Hạo không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà tiếp tục tường thuật về những thông tin đọc được trong hồ sơ vụ án: "Phía cảnh sát đã phát hiện thấy tờ giấy này trên bàn làm việc của nạn nhân, theo manh mối liên quan được biết rằng, tờ giấy này đã được gửi nặc danh đến nhà của nạn nhân hai hôm trước khi xảy ra vụ án."

"Tổ chuyên án 4.18... thì ra là vì việc này. Nhưng một vụ án lớn như vậy, sao tôi lại chưa từng nghe qua nhỉ?"

Tăng Nhật Hoa vừa nói, vừa quay đầu nhìn những người bên cạnh. Ngoài La Phi đau khổ lắc đầu, những người khác cũng đều vô cùng băn khoăn. "Tôi cũng chỉ vừa mới biết đây thôi."

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo giải thích, “Bởi vì tin tức đã bị phong tỏa, đặc biệt là trong nội bộ hệ thống công an - lo lắng tạo nên sự hoang mang sợ hãi. Tổ chuyên án đã bí mật điều tra vụ án này, cảnh sát Trịnh Hách Minh là một trong số thành viên năm đó.”

Nhiều người trong phòng họp đều khẽ “ồ”

lên một tiếng, thoáng nhận ra mối liên hệ giữa hai vụ huyết án giết hại cảnh sát cách nhau mười tám năm. Tiếp đến, Tăng Nhật Hoa lại “chậc”

một tiếng, nói như thể chuyện phiếm: “Bây giờ xem ra, vụ án này vẫn chưa phá được chứ gì? Hi, bí mật điều tra phá án, hiệu quả luôn bị giảm chiết khấu như vậy đấy. Thực ra, cho dù nạn nhân là Phó giám đốc Sở công an đi nữa, thì cũng không đến nỗi cần phải căng thẳng như vậy chứ?”

Hùng Nguyên trừng mắt nhìn Tăng Nhật Hoa một cái, rõ ràng cảm thấy bất mãn đối với thái độ của cậu chàng này. Nhưng cậu ta vẫn tỉnh bơ như không, trên mặt vẫn là thái độ phớt đời bất cần. Hàn Hạo cũng nhìn Tăng Nhật Hoa, mặc dù anh không nói gì, nhưng ánh mắt lại toát ra thứ áp lực vô hình, sau đó anh hít thở một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Không phải đơn giản chỉ là Phó giám đốc Sở công an đâu, còn có người bị nạn khác nữa. Doãn Kiếm, cậu hãy tiếp tục đi.”

Bức ảnh trên tường lại chuyển sang một tấm ảnh mới. Địa điểm mà bức ảnh chụp được là một căn nhà lớn bỏ hoang, hiện trường hình như vừa mới trải qua một trận hỏa hoạn hủy hoại nghiêm trọng, mặt đất bừa bộn lộn xộn, cháy rụi nham nhở. La Phi vốn trầm mặc từ nãy giờ chợt như bị điện giật, cả cơ thể bỗng cứng đơ, anh cắn chặt môi, ra sức khống chế tâm trạng đang cuộn trào trong lòng mình. “Đây là nơi nào vậy?”

Người hỏi câu này vẫn là cậu chàng lắm lời Tăng Nhật Hoa, “Đội trưởng Hàn, nạn nhân mà anh nói đến ở đâu vậy?”

“Nạn nhân... ở đây, ở đây...”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo dùng bút tia lade chỉ vào bức ảnh, giọng nói của anh trở nên âm u đáng sợ. “Còn ở đây, khắp nơi đều có...”

Khắp nơi đều có? Câu nói này hình như có vẻ không hợp với logic, thế nhưng lại có một thứ dự cảm không lành bao phủ khắp phòng họp. La Phi nắm chặt nắm đấm, đường gân trên cổ tay lồi hẳn ra. Những người khác thì đều mở to mắt để tìm kiếm trên bức ảnh, nhưng họ khó mà tìm thấy thứ gì đặc biệt giữa một đám đen sì sì. Hàn Hạo liếc nhìn Doãn Kiếm: “Chuyển sang phần đặc tả tiếp theo đi!”

Doãn Kiếm gật đầu, cùng với sự di chuyển con chuột của cậu, từng bức ảnh đặc tả mà Hàn Hạo vừa chỉ từng vị trí đã hiện ra trước mắt mọi người. Cả hội trường bỗng chốc lặng yên như tờ, ngay cả Tăng Nhật Hoa lúc này cũng nín thở, như thể có một khối đá nặng trịch đột nhiên đè nặng lên trái tim tất cả mọi người, đến độ không tài nào thở được. Cuối cùng họ cũng nhìn thấy nạn nhân, là thi thể bị nát vụn khắp nơi. Có lẽ, đó đã không thể được gọi là thi thể, gọi là mảnh cơ thể thì chuẩn xác hơn. Chúng bị cháy đen, qua hình dạng bên ngoài, có thể thấp thoáng nhận ra mảnh nào là tứ chi, mảnh nào là đầu lâu tàn khuyết. Hiện trường cơ thể bị phân tán như vậy, tạo thành một bức tranh đáng sợ như chốn địa ngục trần gian. Khắp nơi đều có - mọi người cuối cùng cũng đã hiểu được hàm nghĩa đáng sợ phía sau câu nói này. Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng khó có thể tránh khỏi cảm giác da đầu như tê dại, cho dù họ đều là những người cảnh sát tiếng tăm lẫy lừng. Nhưng đối với một người khác ở trong phòng họp này, thì những hình ảnh này lại càng giống như nhũ băng mang theo máu đâm thẳng vào trái tim anh. Nhìn thấy thi thể tàn khuyết thê thảm thế này đã đủ để khiến cho người ta khó có thể chấp nhận nổi, nếu như những mảnh thi thể này lại là của người mà mình thân cận nhất thì sao? Ví dụ như: Đó từng là người bạn tri kỷ nhất, thậm chí là người yêu thương thân mật nhất của bạn? Lúc này đây, bạn sẽ có thứ cảm giác gì? Bạn sao có thể liên tưởng những mảnh thi thể lạnh lẽo đó lại với con người sống động nói cười trước đây chứ? La Phi đang phải chịu đựng nỗi giày vò trong thứ cảm giác như

https://thuviensach.vn

vậy. Nhưng anh không hề né tránh, ngược lại, ánh mắt anh giống như thanh kiếm nhìn chằm chằm vào những bức ảnh đó. Nỗi bi thương lạnh giá dần dần chuyển thành ngọn lửa cháy rực. Ngọn lửa của sự phẫn nộ! Và ở một nơi gần đó, một đôi mắt sáng quay sang, lén nhìn thăm dò La Phi, hình như muốn tìm ra được bí mật cất giấu trong đôi mắt rực lửa đó. Sự yên lặng chết người đó cuối cùng cũng bị giọng nói của Hàn Hạo phá vỡ: "Mọi người lúc này đang nhìn thấy hiện trường của một vụ hung án khác cũng xảy ra vào năm 1984. Năm đó, nơi này là một kho bỏ hoang của một công xưởng hóa học. Ngày 18 tháng 4, cũng chính là buổi chiều ngày Thiết Đại Lâm gặp nạn, kho hàng này đã xảy ra một vụ nổ, tiếp đến đã gây ra sự đốt cháy của những nguyên liệu trong xưởng hóa học ở hiện trường, gây nên cái chết của hai người và một người bị thương nặng. Qua điều tra, hai nạn nhân đều là sinh viên đang học tại trường Đại học Cảnh sát tỉnh."

Doãn Kiếm lại thực hiện một số thao tác, trên bức tường xuất hiện bức ảnh nửa người của một cậu thanh niên. Đây là một anh chàng điển trai, phóng khoáng, khóe miệng mang theo nụ cười tự tin, cậu đang mặc bộ đồng phục trường Cảnh sát kiểu cũ. "Đây chính là một trong hai nạn nhân, Viên Chí Bang, là sinh viên khóa 81 chuyên ngành Trinh thám hình sự của trường Đại học Cảnh sát tỉnh."

Hàn Hạo vừa nói, vừa nhìn La Phi có mục đích, ánh mắt của mọi người cũng lần lượt dõi theo, bởi vì họ ít nhiều cũng đều biết về hoàn cảnh của La Phi - Anh chính là sinh viên cùng khóa chuyên ngành Trinh thám hình sự của Đại học Cảnh sát. Điều này có ý nghĩa gì nhỉ? Dưới bao con mắt chú ý của mọi người, La Phi hít thở một hơi thật sâu, giọng nói khàn đặc: "Cậu ấy chính là người bạn cùng phòng ký túc xá của tôi, cũng từng là người bạn thân thiết nhất của tôi."

"Ừm, theo tư liệu mà tôi đang có thì quả đúng là như vậy."

Hàn Hạo ra hiệu cho Doãn Kiếm, cậu lại chuyển sang bức ảnh khác. Mọi người lại dõi theo sự hướng dẫn của Hàn Hạo, tạm gác những nghi vấn

https://thuviensach.vn

ở trong lòng. Trên bức ảnh hiện ra vẫn là một người trẻ tuổi mặc đồng phục trường Cảnh sát. Nhưng lần này lại là một cô gái xinh đẹp, cô buộc cao mái tóc dài ở phía sau, toát ra dáng vẻ rạng rỡ khoáng đạt. Hai mắt rất có hồn, cho dù là bức ảnh của nhiều năm trước, nhưng vẫn khó có thể che đi được sự mẫn cảm nhanh nhạy trong ánh mắt cô. Yết hầu của La Phi khẽ cử động, như thể có thứ gì đó đang mắc trong họng. Anh nhìn thẳng vào cô gái trong bức ảnh, ánh mắt chợt trở nên mơ màng. “Đây là nạn nhân còn lại, tên Mạnh Vân, sinh viên khóa 81 ngành Tâm lý học tội phạm trường Đại học Cảnh sát tỉnh. Theo như tài liệu ghi chép, Mạnh Vân lúc sinh thời có một mối quan hệ khá đặc biệt với cảnh sát La...”

Hàn Hạo ngừng một lát, lại bổ sung thêm, “Hoặc chúng ta có thể nói thẳng rằng: nạn nhân năm đó chính là bạn gái của cảnh sát La.”

La Phi rõ ràng đã bị đâm trúng vào chỗ đau trong tim, cuối cùng anh nhắm chặt mắt lại, như thể làm như vậy có thể giúp che chở nỗi đau cứ quấn chặt lấy không chịu buông tha đó. Những người khác trong phòng họp thì lại khẽ lao nhao, họ không thể ngờ được vụ thảm án bị phong tỏa trong nhiều năm qua lại có mối liên hệ mật thiết đối với người cảnh sát vùng khác bên cạnh mình như vậy. Hùng Nguyên than thầm; Tăng Nhật Hoa thì lại hiếu kỳ ngắm nghía La Phi, trong đầu không biết đang nghĩ gì; Mộ Kiếm Vân sau khi nhìn La Phi một lát, ánh mắt cô dừng lại khá lâu trên tấm ảnh đó, hình như cô nảy sinh hứng thú đặc biệt đối với người đàn chị đã qua đời nhiều năm trước. “Được rồi, vậy thì vụ nổ này đã xảy ra như thế nào nhỉ?”

Tăng Nhật Hoa vẫn luôn không biết kiềm chế nhất, cậu quay sang hỏi Hàn Hạo. “Chỗ tôi có tài liệu ghi chép. Nhưng những tài liệu này phần lớn đều là lời khai của cảnh sát La năm đó. Thà rằng hãy mời cảnh sát La trực tiếp tường thuật lại một lượt, còn rõ ràng hơn là tôi truyền đạt lại. Các vị thấy thế nào?”

Hàn Hạo nói như thể trưng cầu ý kiến của mọi người, nhưng ngôn từ mang tính định hướng đã quá rõ. Đồng thời, anh nhìn chăm chăm vào La

https://thuviensach.vn

Phi, ánh mắt vốn không cho phép đối phương từ chối. La Phi hai tay che mắt mình, đồng thời dùng hai ngón tay cái day day vào huyệt thái dương. Động tác của anh rất chậm, nhưng rất mạnh, như thể muốn đẩy những ký ức hay thứ tâm trạng nào đó ra khỏi đại não của mình. Giây lát sau, khi anh thả hai tay ra, ánh mắt vốn u uất bi thương của anh đã trở lại trong sáng hơn nhiều. Chuyện cũ mặc dù đau khổ, nhưng anh buộc phải xốc lại tinh thần. Anh đã trở lại tổ chuyên án, trở thành một thành viên trong số những cảnh sát ngồi đây, chứ không chỉ đơn thuần là người trong cuộc trải qua vụ thảm kịch mười tám năm trước. Sau đó, anh bắt đầu kể lại, mặc dù khoảng thời gian đã cách xa quá lâu, nhưng chuyện của năm xưa lại như khắc sâu vào trong trí não anh, tất cả mọi ký ức đều chưa hề bị xóa nhòa. “Năm 1984, tôi là sinh viên chuyên ngành Trinh thám hình sự của trường Đại học Cảnh sát tỉnh. Hồi đó đã chuẩn bị tốt nghiệp, sinh viên khóa 81 của chúng tôi đều đã vào các Sở công an để thực tập. Nhưng ngày 18 tháng 4 đó là ngày chủ nhật, mọi người đều quay trở lại trường học, tự có những hoạt động của riêng mình. Chiều ngày hôm đó, tôi phải làm thêm giờ, còn Viên Chí Bang ra ngoài một mình, nghe nói cậu ấy đi hẹn gặp với một người bạn thường viết thư qua lại trên mạng. Đồng thời tôi và Mạnh Vân - bạn gái của tôi, chúng tôi đã hẹn ăn tối cùng nhau, tôi để chìa khóa của mình cho cô ấy, cô ấy đã đến phòng ký túc xá trước giờ hẹn để đợi tôi. Khoảng 3 giờ rưỡi chiều, tôi tan làm trở về ký túc xá trường, phát hiện ra cửa phòng chỉ khép hờ, và Mạnh Vân lại cũng không ở trong phòng. Ở vị trí nổi bật trước cửa, tôi nhìn thấy tờ giấy cô để lại cho tôi.”

“Có phải tờ giấy này không?”

Hàn Hạo cắt ngang lời La Phi, anh giơ chiếc túi nhựa đựng vật chứng lên, lộ ra một tờ giấy ở trong đó. Sau khi nhận được sự xác nhận của La Phi, anh lớn tiếng đọc nội dung trong tờ giấy: “Anh hãy dùng điện đài liên lạc với em ngay!”

https://thuviensach.vn

“Năm đó, điện thoại còn chưa phổ biến, chứ đừng nói gì đến máy nhắn tin hay di động. Nhưng tôi đã từng học kiến thức về điện không dây, tự mình làm ra được máy điện đài, phối hợp với hai máy bộ đàm. Tôi và Mạnh Vân thường xuyên liên lạc với nhau thông qua bộ đàm, tín hiệu có thể phủ sóng được trong phạm vi mười cây số.”

La Phi giải thích thông tin trên tờ giấy cho mọi người hiểu, “Nhưng hôm đó, khi đi làm tôi không mang theo máy bộ đàm, nên khi tôi vừa nhìn thấy tin nhắn Mạnh Vân để lại, lập tức nghĩ ra: cô ấy chắc chắn đột nhiên gặp phải tình hình cấp bách gì nên đã vội vàng rời khỏi đây, đồng thời cô ấy hy vọng có thể nhanh chóng liên lạc được với tôi ngay. Thế nên tôi lập tức bật bộ đàm lên, chỉnh đến tần số tương ứng rồi gọi, nhưng lúc đó không kết nối được ngay.”

Hàn Hạo hỏi luôn: “Tại sao lại không gọi được?”

La Phi bất lực lắc đầu: “Đó chỉ là một bộ điện đài cổ lỗ, tín hiệu không hề ổn định... mất tín hiệu hoặc là tín hiệu bị nhiễu, tình hình tần số bị chiếm dụng thường xuyên xảy ra. Lúc đó tôi cũng chẳng có cách nào khác, chỉ có thể ngồi trong phòng chờ đợi. Chính trong khoảng thời gian này, tôi lại phát hiện ra một bức thư nặc danh đã bị bóc ra ở trên bàn học.”

Hàn Hạo lại cầm một túi nhựa đựng lá thư, La Phi gật đầu: “Đúng vậy, chính là lá thư này.”

Do bức thư này là vật chứng vô cùng quan trọng, và còn có cả ảnh chụp tư liệu, nên Doãn Kiếm lập tức chiếu ảnh chụp lá thư cho mọi người xem. Nội dung trong thư khá quen, vẫn là mấy hàng chữ viết theo lối Phỏng Tống chuẩn mực: “Bản thông báo tử vong Người thụ hình: Viên Chí Bang Tội danh: Đùa cợt nữ giới, bỏ rơi nạn nhân khi người đó mang thai, khiến cô gái này tự sát. Ngày thực thi: ngày 18 tháng 4 Người thực thi: Eumenides”

https://thuviensach.vn

Lại là một “Bản thông báo tử vong”

? Mọi người có mặt đều trầm ngâm, mối quan hệ nội tại của mấy vụ thảm án đã dần hiện lên rõ nét. Hàn Hạo lại hỏi La Phi: “Khi nhìn thấy bức thư này thì anh có cảm nghĩ gì? Thiết Đại Lâm gặp nạn vào buổi sáng ngày hôm đó, anh có biết thông tin liên quan không?”

“Lúc đó tôi không hề hay biết gì về vụ hung án xảy ra vào buổi sáng.”

La Phi chần chừ giây lát, rồi lại nói, “Nhưng khi tôi nhìn thấy nội dung kỳ lạ của lá thư này, cộng thêm với việc Mạnh Vân đột ngột biến mất, cũng vẫn nảy sinh thứ dự cảm không lành.”

Hàn Hạo lật giở tài liệu trước mặt, sau đó ngắn gọn tổng kết lại nội dung mà mình nhìn thấy: “Nhưng anh cũng không làm gì cả, chỉ tiếp tục ngồi đợi trong phòng, cho đến tận khi liên lạc được với Mạnh Vân - là nửa tiếng đồng hồ sau đó?”

La Phi lặng lẽ gật đầu. “Tại sao anh không báo cảnh sát? Nếu anh đã nảy sinh dự cảm “không lành”

?”

“Tôi không cho rằng tình hình lúc đó đáng để báo cảnh sát.”

La Phi trả lời thẳng luôn. Mộ Kiếm Vân ngồi bên cạnh anh cũng khẽ gật đầu. Đúng vậy, phân tích từ góc độ tâm lý học, nếu như La Phi không hề hay biết vụ hung án xảy ra buổi sáng, vậy thì chỉ một bức thư nặc danh vốn không đáng để mà làm to chuyện. Việc này chỉ có thể là giật mình lo sợ, thậm chí có thể chỉ là một trò đùa tai quái mà thôi. “Được rồi”

Hàn Hạo có vẻ như cũng đồng tình với lời giải thích của La Phi, “Anh hãy nói tiếp cho mọi người nghe về tình hình xảy ra sau đó.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cứ mở điện đài để chờ đợi, khoảng nửa tiếng sau, tín hiệu cuối cùng cũng khôi phục được, tôi nghe thấy giọng nói của Mạnh Vân.”

“Cô ấy đã nói gì?”

La Phi nhắm mắt, nhíu chặt lông mày suy nghĩ một lát, sau đó trả lời: “Cô ấy nói đang ở bên cạnh Viên Chí Bang. Giọng nói của cô ấy vô cùng căng thẳng lo lắng, bởi vì Viên Chí Bang bị nhốt trong một kho hàng bỏ hoang, hơn nữa trên người cậu ấy còn bị buộc một quả bom hẹn giờ.”

“Đợi đã...”

Mộ Kiếm Vân phát hiện ra điểm kỳ lạ, bèn xen ngang hỏi, “Mạnh Vân và Viên Chí Bang, sao bọn họ lại ở cạnh nhau?”

“Chắc là Mạnh Vân sau khi đến phòng ký túc xá của tôi, nhìn thấy bức thư nặc danh gửi cho Viên Chí Bang ở trên bàn, cho nên cô ấy đi ra ngoài tìm Viên Chí Bang.”

“Chắc là?”

Mộ Kiếm Vân không hài lòng với câu trả lời chung chung của đối phương, “Mạnh Vân nói cho anh biết điều này sao? Hay là do anh tự suy đoán?”

“Là do tôi tự suy đoán thôi.”

“Mối quan hệ giữa Mạnh Vân và Viên Chí Bang như thế nào?”

La Phi khẽ nhíu mày, không hiểu vị nữ giảng sư này rốt cuộc muốn hỏi điều gì? Mộ Kiếm Vân nhận ra sự băn khoăn của đối phương, liền bổ sung thêm, “Ý tôi là, mối quan hệ của Mạnh Vân và Viên Chí Bang thân cận, hay là mối quan hệ của anh và Viên Chí Bang thân cận?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên mối quan hệ của tôi và Viên Chí Bang thân cận hơn - Cậu ấy từng là người bạn thân thiết nhất của tôi. Mạnh Vân và Viên Chí Bang chỉ quen biết nhau qua tôi mà thôi.”

“Vậy tại sao Mạnh Vân lại đi tìm Viên Chí Bang chứ? Đối diện với cùng một bức thư nặc danh, anh có mối quan hệ thân thiết hơn lại chỉ ngồi trong phòng chờ đợi, điều này khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.”

Mộ Kiếm Vân nhìn thẳng vào La Phi, chờ đợi đối phương giải thích. La Phi dường như không có sự chuẩn bị gì đối với câu hỏi này, anh ngẩn người một lát: “Việc này... tôi cũng không biết nói thế nào cho rõ được, có thể là... trực giác của nữ giới - cô ấy có cảm giác mãnh liệt hơn về mối nguy hiểm nào đó. Hoặc cũng có thể là, cô ấy biết Viên Chí Bang đang ở đâu mà tôi thì lại không hề hay biết...”

“Tại sao cô ấy không báo cảnh sát?”

La Phi né tránh ánh mắt của Mộ Kiếm Vân: “Tôi không biết!”

“Vậy sao cô ấy lại biết được Viên Chí Bang đang ở đâu?”

Mộ Kiếm Vân hình như không hề ngừng nghỉ mà liên tục đưa ra câu hỏi. La Phi lắc đầu, cười đau khổ một cách bất đắc dĩ, nhưng cũng vẫn trả lời tương tự: “Tôi không biết!”

“Anh không hỏi cô ấy sao?”

Mộ Kiếm Vân tỏ ra không hiểu, “Những điều này đều là những điểm nghi vấn cơ bản nhất.”

“Cảnh sát La lúc đó có thể không có thời gian để hỏi những câu hỏi này,”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo đứng ngoài lạnh lùng quan sát cuộc đối đầu giữa La Phi và Mộ Kiếm Vân, lúc này đây anh cũng lên tiếng để quay lại chủ đề, “Bởi vì theo như tài liệu mà tôi đang có trong tay, khi Mạnh Vân và La Phi có tín hiệu liên lạc được với nhau, chỉ cách lúc bom đặt hẹn giờ nổ chưa đầy ba phút. Có phải như vậy không?”

“Đúng vậy.”

La Phi rầu rĩ nói, “Trong khoảng thời gian hạn hẹp đó, chúng tôi luôn thảo luận nên gỡ bom như thế nào.”

“Đó là một quả bom như thế nào?”

Hùng Nguyên hào hứng hỏi một câu, với vai trò là đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm, anh đương nhiên hiểu biết rất rõ về phá dỡ bom hẹn giờ. “Tôi không nhìn thấy quả bom đó.”

La Phi nhìn Hàn Hạo, “Nhưng tôi nghĩ trong số tư liệu của đội trưởng Hàn, chắc sẽ có tài liệu giám định chi tiết về loại bom nổ ở hiện trường.”

Hàn Hạo thoáng lật tìm, từ trong đống tư liệu rút ra một túi hồ sơ đưa cho Hùng Nguyên. Anh rút tập tư liệu có liên quan rồi tỉ mỉ quan sát. Còn La Phi thì tiếp tục nói: “Khi đó, tôi có thể tạm hiểu được tình hình quả bom qua lời kể của Mạnh Vân - nghe nói Viên Chí Bang bị khóa chặt vào giá sắt trong kho hàng, quả bom dính liền sát với khóa còng tay, muốn đập khóa tay hoặc là chuyển dời quả bom, đều có khả năng gây ra nguy cơ quả bom nổ tung.”

“Ừm.”

Hùng Nguyên gật đầu, kết hợp với hồ sơ tư liệu và lời kể của La Phi, anh cũng chú giải thêm từ góc độ chuyên nghiệp, “Quả bom này chỉ có thể gỡ bỏ, chứ không thể chuyển dời đi. Phải rồi, cảnh sát La, anh có hiểu biết về việc gỡ bom không?”

https://thuviensach.vn

“Coi như cũng hiểu biết một chút đi. Trong trường Cảnh sát có môn học phụ tự chọn là tập gỡ bom, tôi cũng học. Thực ra, Viên Chí Bang cũng học môn này, theo như lời Mạnh Vân nói: trước khi kết nối nói chuyện được với nhau, Viên Chí Bang đã hướng dẫn cô mở được vỏ bên ngoài của quả bom, cho nên chỉ cần cắt đứt sợi dây hẹn giờ dẫn nổ của quả bom là có thể thoát khỏi nguy hiểm.”

“Cắt đứt sợi dây hẹn giờ vốn không khó, nhưng...”

Hùng Nguyên khẽ chau mày, “Qua tài liệu thì thấy người tạo nên quả bom này đã thiết kế thêm một đường dây giả?”

La Phi cười đau khổ: “Đúng vậy. Mạnh Vân lúc đó đúng là nói với tôi có hai đường dây, một đường dây màu đỏ một đường dây màu lam. Hai đường dính vào nhau, ngoài sự khác biệt về màu sắc, không nhận ra sự khác biệt nào cả. Và phía đầu dây lại được giấu vào trong hộp kiểm soát khóa chặt.”

“Như vậy thì phiền phức to rồi, đường dây giả và đường dây hẹn giờ vốn không thể nào phân biệt được.”

Hùng Nguyên mặc dù không ở trong hoàn cảnh ấy, lúc này đây cũng lộ ra nét mặt khó xử, “Thời gian cấp bách như vậy, muốn dỡ bom thì nhất thiết phải cắt đứt dây hẹn giờ, nhưng nếu như cắt vào đường dây giả, thì có nghĩa là đã khiến cho bom nổ trước giờ hẹn.”

Tăng Nhật Hoa đung đưa đầu: “Tôi hiểu rồi. Vậy có nghĩa là cần phải cắt một đường dây trong số hai đường dây đỏ và lam, và khả năng thành công và thất bại chia đều nhau 50%. Hi hi, khá thú vị đây, đây giống như là tiến vào thế giới con số hệ nhị phân, 0 và 1 đại diện cho đúng hoặc sai, trong hai chỉ có thể chọn lựa một, và kết quả thì lại chính là điểm cuối của hai con đường sống hoặc chết hoàn toàn trái ngược nhau. Thực là một sự chọn lựa vô cùng khó khăn...”

https://thuviensach.vn

Sau khi phát biểu một tràng dài mang tính triết lý, cậu lại cố tình nheo mắt nói, “Nếu như là tôi, tôi thích chọn màu đỏ hơn, còn các vị thì sao?”

Lời bông đùa của Tăng Nhật Hoa rõ ràng không đúng lúc chút nào, tất cả mọi người ở đây đều lộ ra thần sắc không vui, còn La Phi thì như thể bị lời nói của cậu ta chạm phải nơi đau đớn nào đó, sắc thái của anh mơ màng, bên tai hình như lại vang lên âm thanh điện sóng khắc cốt ghi tâm đó. ... “Xoẹt xoẹt xoẹt”

âm thanh điện sóng rè rè vang lên chói tai, như thể một cái giũa đang giũa vào màng nhĩ của La Phi, giọng nói hoảng loạn của nữ giới hòa lẫn vào mảng âm thanh hỗn tạp đó. Âm thanh nữ đó cho dù bao năm sau nghe lại vẫn cứ có cảm giác thân quen. Nhưng cũng có chút cảm giác xa lạ - âm thanh đó do quá căng thẳng nên đã bị biến dạng, nghe như có vẻ hơi khàn, thậm chí mang theo sự run rẩy mếu máo. Là giọng nói của Mạnh Vân. La Phi từng cho rằng cô là một cô gái vô cùng kiên cường, nhưng trong thời khắc này, cô gái cuối cùng cũng thể hiện ra sự yếu đuối của mình. “Anh mau nói cho em biết, là sợi dây nào? Màu đỏ hay màu lam? Anh mau nói cho em biết!”

Mạnh Vân gần như đang gào khóc. Câu trả lời của La Phi thì lại mơ màng và không có chút chắc chắn: “Anh không biết...”

“Không, anh nói cho em! Em cầu xin anh đấy... không còn thời gian nữa rồi!”

“Cô hỏi cậu ấy cũng chẳng có tác dụng gì! Hai sợi dây này, chẳng ai nhận ra được cả.”

Giọng nói của Viên Chí Bang cũng vang lên trong sóng điện, lo lắng căng thẳng và bất lực. “La Phi, sợi dây nào? Mau nói cho em biết? Chỉ còn một phút nữa thôi!”

https://thuviensach.vn

“Sao anh có thể biết được chứ, ngay cả quả bom anh cũng còn chưa nhìn thấy...”

“Cô cứ mặc kệ tôi, Mạnh Vân, cô đi trước đi!”

Viên Chí Bang đã tuyệt vọng, mặc dù vẫn còn có một nửa cơ hội sinh tồn, nhưng sự tôn nghiêm của đàn ông hình như không cho phép cậu kéo theo Mạnh Vân mạo hiểm. “Không, em không đi!”

Thái độ của Mạnh Vân thì lại vô cùng kiên quyết, sau đó giọng cô cao vút, rõ ràng đã đưa bộ đàm lên sát miệng. “La Phi, em bắt buộc phải cắt dây! Anh nói cho em biết, sợi màu đỏ hay lam?”

Giọng nói của Mạnh Vân vừa giống như lời cầu xin, vừa giống như thông điệp. Giọng nói của La Phi cũng trở nên khản đặc: “Anh thực sự không biết!”

“Ha...”

Hình như ở phía bên kia, Mạnh Vân đang cười thảm, “Vậy thì anh hãy cầu nguyện cho em, em đành phải chọn một sợi...”

Trong lúc La Phi chờ đợi trong sự lo lắng và bất lực, Mạnh Vân bắt đầu đếm ngược thời gian cắt dây, “3... 2...”

Hơi thở của cô trở nên nặng nề gấp gáp, thông qua điện sóng, từng nhát từng nhát đập thình thịch vào trái tim La Phi. “Không, đừng, hãy đợi một lát!”

La Phi không thể nào chịu đựng thêm được nữa, hét to lên. “Sợi màu đỏ hay màu xanh, mau nói đi! Không còn thời gian nữa rồi!”

Mạnh Vân giống như là chết đuối vớ được cọc, giọng khản đặc cầu cứu. Trong đầu La Phi như nhét chặt chất chì, đau đớn như muốn nổ tung, sau đó

https://thuviensach.vn

cuối cùng anh cũng mở miệng ra nói: “Màu đỏ, em cắt màu đỏ đi!”

“Màu đỏ... em biết rồi.”

Mạnh Vân khẽ lẩm nhẩm ở phía đầu dây bên kia, như thể trút được gánh nặng. Màu đỏ. Chẳng ai có thể nói rõ được vì sao La Phi lại chọn lựa như vậy, bao gồm cả chính bản thân anh. Sau đó La Phi giống như thể tên ngốc chờ đợi trong sự bất lực. Khả năng tư duy của anh đã hoàn toàn tê liệt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Mấy giây chờ đợi lại dài đằng đẵng như mấy thế kỷ. Cuối cùng, anh nghe thấy tiếng nổ đinh tai nhức óc từ ống nghe phía bên kia truyền tới. ... Hồi ức khiến tư duy của La Phi như trôi bồng bềnh, hoàn toàn tách rời khung cảnh nơi đây. Mọi người xung quanh đang nói những gì, anh lại hoàn toàn không hề nghe thấy. Lập tức mọi người đều phát hiện ra biểu hiện khác lạ của La Phi. “Cảnh sát La? Cảnh sát La?”

Hàn Hạo gọi liền mấy tiếng, giọng nói càng lúc càng to, cuối cùng cũng kéo La Phi trong trạng thái mơ màng trở lại thực tại. La Phi vội vàng định thần lại, cố ép ra nụ cười: “Xin lỗi... đội trưởng Hàn, anh tiếp tục đi!”

Hàn Hạo dùng ánh mắt để bày tỏ sự bất mãn đối với hành động thiếu kiểm soát của La Phi, sau đó anh nhìn vào tài liệu trong tay: “Được rồi, tình hình tiếp theo để tôi nói vậy. Dựa vào những ghi chép của hồ sơ, lúc đó anh thông qua điện đài điều khiển Mạnh Vân tiến hành gỡ bom. Theo như lời hướng dẫn của anh, Mạnh Vân đã cắt sợi dây màu đỏ, do đó đã gây ra vụ nổ trước giờ hẹn của quả bom. Có đúng như vậy không?”

La Phi nhắm chặt mắt, vô cùng đau khổ gật đầu: “Đúng vậy, là do tôi phán đoán sai...”

Hàn Hạo không vì sự đau khổ của La Phi mà né tránh đề tài này, anh vẫn truy hỏi: “Anh căn cứ vào đâu mà cho rằng sợi dây màu đỏ là sợi dây hẹn giờ thật?”

https://thuviensach.vn

La Phi chẳng biết trả lời ra sao, ngẩn người giây lát mới lẩm bẩm: “Không có căn cứ gì, chỉ là... trực giác...”

Hùng Nguyên đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm lập tức lắc đầu: trước việc lớn liên quan tới sinh tử như vậy, chỉ dựa vào trực giác để phán đoán thì có vẻ như là trò đùa. Thế nhưng suy nghĩ lại, trong tình hình cấp bách lúc đó, thực sự chẳng có cách chọn lựa nào khác cả. Thế mà anh chàng Tăng Nhật Hoa ngồi bên cạnh anh lại vẫn cứ tỏ ra bộ dạng tỉnh bơ, cậu đồng tình nhìn La Phi, sau đó lại cười tự trào: “Hi hi, sự thực lại một lần nữa chứng minh, trực giác của đàn ông đúng là vứt đi.”

“Nếu anh đã không có bất cứ căn cứ nào, vậy sao anh lại chỉ dẫn cho Mạnh Vân? Nếu như để cô ấy tự phán đoán, biết đâu lại có cơ hội chuẩn xác hơn.”

Hàn Hạo nhìn La Phi, tiếp tục hỏi. “Cô ấy sẽ phán đoán ra sao?”

La Phi cười đau khổ, “Cô ấy chẳng biết gì về gỡ bom cả.”

“Vậy thì cô ấy cũng có một nửa tỉ lệ phần trăm chính xác, ít ra cũng không thấp hơn anh. Tại sao anh lại dùng phán đoán của mình để làm ảnh hưởng đến cô ấy? Cô ấy đang ở hiện trường, còn anh thì lại chỉ nghe lời miêu tả của cô ấy, cho dù chỉ là trực giác, thì cũng nên nghe theo sự phán đoán của cô ấy, tại sao anh lại chỉ dẫn cho cô ấy?”

Hàn Hạo tiếp tục truy hỏi bằng kiểu bác bỏ, ánh mắt của anh thì lại càng hung hăng. Đầu óc La Phi vô cùng hỗn loạn. Anh nhếch nhác né tránh ánh mắt của đối phương, biết rằng mình không còn sức lực nào để đối đầu với anh ta. Bởi vì đối phương đã đánh trúng vào nơi yếu đuối nhất trong trái tim anh. Nếu như Mạnh Vân tự mình phán đoán, vậy thì cô ấy sẽ cắt sợi dây nào? Tại sao anh lại hướng dẫn làm ảnh hưởng tới cô ấy mà không có chút chắc chắn nào cả? Câu hỏi này đã quấn chặt lấy nỗi đau trong lòng La Phi trong suốt mười tám năm qua. Điều đau khổ hơn chính là, bản thân La Phi

https://thuviensach.vn

cũng không biết đáp án của câu hỏi đó. Mộ Kiếm Vân đã lâu không lên tiếng, cô vẫn luôn chú ý quan sát La Phi. Lúc này đây, cô mở miệng giải vây cho anh: “Chúng ta có lẽ cũng không cần phải cố giữ chặt vấn đề này. Đứng từ góc độ tâm lý học để phân tích, sự lựa chọn của cảnh sát La năm đó thuộc về một loại phản ứng khẩn cấp. Đối với loại phản ứng này, chính người trong cuộc sau khi sự việc xảy ra thì cũng không thể nào giải thích nổi. Tại sao lại chọn lựa như vậy? Không có nguyên nhân. Chỉ bởi vì lúc đó vốn không có thời gian để suy ngẫm. Sự lựa chọn chỉ xuất phát từ bản năng - bản năng do tính cách quyết định.”

Lòng La Phi chợt cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh cảm kích nhìn Mộ Kiếm Vân một cái, và đối phương thì cũng đang nhìn anh. Ánh mắt đó sáng và sắc bén, như thể muốn đào được thêm nhiều thứ từ nơi sâu kín trong lòng anh. “Được rồi.”

Nể mặt nữ giảng sư, Hàn Hạo coi như tha cho La Phi, quay trở lại vấn đề nội dung chính của vụ án, “Chúng ta hãy nhìn tình hình hiện trường vụ án. Theo như lời miêu tả của cư dân lân cận, thời gian chính xác xảy ra vụ nổ là 16 giờ 13 phút. Độ chấn rung của vụ nổ ảnh hưởng tới khu vực xung quanh phạm vi hai trăm mét, còn âm thanh của vụ nổ thì vang vọng ra khu vực bán kính năm ki-lô-mét. Do địa điểm xảy ra vụ nổ là nơi có chứa khá nhiều dược phẩm hóa học, cho nên vụ nổ còn gây ra trận hỏa hoạn lớn. Mạnh Vân và Viên Chí Bang chết ngay tại chỗ. Ngoài ra còn có một người vô tội bị ngọn lửa tạt đến, bị thương nặng.”

Người vô tội? La Phi không khỏi ngẩn người, hỏi vẻ kinh ngạc: “Ở hiện trường vụ nổ lúc đó còn có người khác?”

Điều này trước đây anh chưa từng hay biết. “Trong hồ sơ ghi chép như vậy. Nhưng anh ta chỉ là một người nhặt đồ phế liệu vô tình đi đến hiện trường vụ nổ, mặc dù may mắn sống sót, nhưng lại chẳng cung cấp được thông tin gì có giá trị. Ừm, vụ án mười tám năm trước, chúng ta tạm thời

https://thuviensach.vn

nhìn lại đến đây thôi. Những tư liệu liên quan, tôi đã bảo Doãn Kiếm phô-tô rồi, sau này mọi người có thể nghiên cứu tỉ mỉ. Được rồi...”

Hàn Hạo quay lại nhìn Tăng Nhật Hoa: “Cậu Tăng, hãy nói cho mọi người biết về tình hình cậu tìm hiểu được đi.”

Ánh mắt mọi người lại lập tức tập trung vào Tăng Nhật Hoa, cậu ta cười hi hi, đẩy kính trên sống mũi, nói: “Mọi người có thể còn chưa biết tôi, tôi xin tự giới thiệu một chút: tôi tên Tăng Nhật Hoa, là người hướng dẫn kỹ thuật của tổng đội giám sát mạng của Sở công an tỉnh.”

La Phi thầm kinh ngạc: cậu chàng này trông có vẻ không nghiêm túc gì cả, thật không ngờ lại có được hậu phương Sở công an tỉnh vững chắc như vậy. Trong phòng họp nhỏ bé này đã ẩn chứa ngọa hổ tàng long. Và việc mà Tăng Nhật Hoa muốn nói chính là liên quan đến mạng Internet: “Khoảng một tuần trước, cũng chính là vào ngày 14 tháng 10, cảnh sát Trịnh - Trịnh Hách Minh đã tìm gặp tôi, nhờ tôi giúp ông tiến hành giám sát khống chế vài trang mạng. Lúc đó ở trên mạng xuất hiện một bài viết vô cùng kỳ lạ. Xin mọi người hãy nhìn màn hình chiếu - cảnh sát Trịnh đã hy vọng tôi có thể thông qua phương pháp kỹ thuật để tra ra được người đăng tải bài viết này.”

Doãn Kiếm phối hợp để thực hiện các thao tác máy chiếu, trên màn hình xuất hiện một bức ảnh trang mạng, trên đó chính là bài viết của một kẻ lấy tên là “Eumenides”

mà La Phi đã tìm thấy trên mạng: Chiêu mộ tử hình. Bất luận từ tiêu đề của bài viết và ký tên đều có thể dễ dàng nhận thấy: Bài viết này có mối liên hệ vô cùng mật thiết với “Bản thông báo tử vong”

xuất hiện trong vụ hung án mười tám năm trước. Những người khác vẫn đang tập trung tinh thần để đọc nội dung bài viết, La Phi thì đã nôn nóng cất tiếng hỏi: “Vậy cậu đã điều tra ra được manh mối nào chưa?”

https://thuviensach.vn

“Thời gian đăng bài viết là vào 14 giờ 11 phút ngày 5 tháng 10, người đăng bài lúc đó sử dụng một máy bàn của quán Nét Cường Huy trong khu vực thành phố. Bài viết được đăng tải lên trang forum công cộng lớn nhất của thành phố này. Cho đến khi cảnh sát Trịnh tìm tôi, thì bài viết này đã nổi như cồn và được kích chuột xem 4522 lần, đồng thời có 133 người trên mạng viết 152 bài trả lời.”

Tăng Nhật Hoa trình bày rõ ràng mạch lạc, số liệu chuẩn xác. Doãn Kiếm cũng phối hợp di chuyển con chuột, hình ảnh trên máy chiếu bắt đầu hiển thị tất cả các kiểu bài trả lời. Có người chửi bới người đăng bài là “đồ thần kinh”

, có người thì đang nghi ngờ đây là trò đùa tai ác, nhưng đúng là cũng có người trả lời lại, viết ra cái tên mà họ hy vọng sẽ bị “xử lý”

, các hành vi tội trạng cũng được liệt kê rất nhiều, vô cùng phong phú. “Người đăng bài viết chọn lựa đăng bài ở mạng Internet, rõ ràng là muốn che giấu thân phận thực của mình.”

Trong khi mọi người đang đọc lướt qua những nội dung của các bài trả lời, Tăng Nhật Hoa tiếp tục nói: “Việc quản lý mạng Internet ở thành phố này có rất nhiều sơ hở, muốn điều tra ra người sử dụng một chiếc máy tính nào trong khoảng thời gian mười ngày trước, đó vốn là điều không thể. Sau đó, do cảnh sát Trịnh yêu cầu, tôi bắt đầu khởi động bộ quy trình giám sát mạng, chỉ cần có người xem bài trả lời mới nhất của bài viết này, hệ thống giám sát sẽ tự động kiểm định đồng thời ghi lại địa chỉ mạng của người xem. Nếu như địa chỉ này đến từ quán Nét trong khu vực thành phố, tôi sẽ lập tức thông báo cho cảnh sát Trịnh, và cảnh sát Trịnh sẽ lập tức mang theo máy ảnh kỹ thuật số để chụp ảnh lấy chứng cứ.”

“Ừm, lối tư duy này rất hay.”

https://thuviensach.vn

La Phi thoáng trầm ngâm, cũng đã nghĩ ra được đầu đuôi ngọn ngành trong đó, “Người đăng bài đã viết bài này, thì hắn chắc chắn sẽ phải thường xuyên quan tâm đến bài trả lời mới nhất mà mình đăng tải. Người này hành động rất cẩn mật, chắc chắn sẽ tìm một quán Nét công cộng để lên forum. Cảnh sát Trịnh làm như vậy, rất có thể vớt được hắn ta giữa biển người mênh mông.”

“Đúng là lối tư duy này, chỉ có điều, lúc đó cảnh sát Trịnh không hề nói với tôi tình hình cụ thể của vụ án, những chuyện xảy ra mười tám năm trước, tôi càng chẳng hay biết gì cả.”

Tăng Nhật Hoa toét miệng cười, tỏ ra nét mặt bất lực, “Tôi cũng không thể ngờ được, hành động này cuối cùng lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng nhường này.”

Ai cũng đều hiểu, “hậu quả nghiêm trọng”

chính là muốn ám chỉ vụ huyết án vừa xảy ra sáng nay. Những người ngồi đây đều có tư duy nhạy bén, hiểu ra vấn đề rất nhanh. Mộ Kiếm Vân buột miệng nói: “Lẽ nào cảnh sát Trịnh đã gặp nạn vì chính việc này sao? Nếu nói như vậy... rất có khả năng ông ấy đã chụp được ảnh của người đăng bài, cho nên mới bị giết người diệt khẩu?”

Hàn Hạo khẽ gật đầu, có vẻ như đang phụ họa với suy đoán của Mộ Kiếm Vân, sau đó anh giải thích thêm: “Tại hiện trường vụ án, chúng tôi đã tìm thấy máy ảnh của cảnh sát Trịnh. Có mấy bức ảnh trong số đó đã bị ai đó xóa đi. Chúng ta có lý do để tin rằng, đây chính là mục đích chính của hung thủ.”

La Phi nhìn chăm chú Hàn Hạo, Hàn Hạo cảm nhận thấy ánh mắt của đối phương, tâm trạng cảm thấy hơi phức tạp. Anh biết La Phi sáng nay đã có những phân tích chuẩn xác đối với các bức ảnh, chính mình lúc này đây có vẻ như đã đi chậm một nước cờ rồi. Những người khác không để ý thấy

https://thuviensach.vn

phản ứng thoáng qua giữa hai người La Phi và Hàn Hạo. Hùng Nguyên đang chau mày, nói vẻ không cam tâm: “Bức ảnh bị xóa rồi sao? Vậy thì manh mối mà cảnh sát Trịnh tìm được chẳng phải hoàn toàn biến mất sao?”

Tăng Nhật Hoa “chậc”

một tiếng cười nhạt, trong sự châm biếm mang theo sắc thái tự đắc: “Hắn ta, chắc là tinh thông việc giết người, tinh thông nổ bom, nhưng hắn lại không tinh thông kỹ thuật số. Đối với máy ảnh kỹ thuật số, chỉ xóa những bức ảnh đó thì không thể xóa hẳn những thông tin hình ảnh lưu lại trong bộ nhớ trong của thiết bị. Chỉ cần chưa có những bức ảnh mới chèn lên không gian lưu trữ, vậy thì những bức ảnh bị xóa đó vẫn có thể khôi phục lại được. Đương nhiên, điều này cần phải dùng đến một số phương thức kỹ thuật khá phức tạp.”

Mắt La Phi chợt lóe sáng: “Kỹ thuật mà các cậu hiện có có thể làm được điều này không?”

“Nhân viên kỹ thuật cấp dưới của tôi đã bắt đầu làm việc rồi, sáng sớm mai là có thể khôi phục toàn bộ thông số.”

Tăng Nhật Hoa đắc ý xoa xoa mũi, như thể tất cả mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của cậu, “Đến lúc đó, chúng ta có thể nhìn thấy bộ mặt thật của hắn rồi.”

“Tuyệt quá!”

La Phi thốt lên đầy hưng phấn. Nhưng anh nhanh chóng gõ gõ tay xuống mặt bàn, cố gắng để mình bình tĩnh lại. Sau đó anh trịnh trọng nói: “Chúng ta cần phải có sự chuẩn bị từ trước, điều động đủ lực lượng để tiến hành công tác điều tra dò hỏi và truy bắt. Đây quyết không phải là một đối thủ bình thường, chúng ta cần phải sẵn sàng thế trận.”

“Điều này thì không cần anh phải quá lo lắng.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo cảm thấy La Phi đã nói hơi nhiều, lạnh lùng thốt ra một câu rồi chuyển ánh mắt về phía Hùng Nguyên, “Công việc tuyến đầu, sẽ do tôi và đội trưởng Hùng phối hợp hoàn thành. Người của tôi phụ trách công việc điều tra loại trừ và truy bắt, đội trưởng Hùng, cảnh sát đặc nhiệm các anh chủ yếu cần chuẩn bị một số tình hình ứng phó đặc biệt.”

Hùng Nguyên hiểu ý gật đầu: mười tám năm trước đã từng xảy ra vụ án nổ bom, có tấm gương từ trước, không thể không đề phòng. “Vậy cần tôi hoàn thành nhiệm vụ gì?”

La Phi thể hiện rõ mong muốn được tham gia cuộc chiến. Mối thù hận giữa anh và Eumenides sâu đậm hơn bất cứ ai ngồi ở đây. Hàn Hạo trầm mặc giây lát, không biết đang nghĩ gì, sau đó anh cân nhắc câu từ: “Cảnh sát La, nói theo nguyên tắc, vụ án xảy ra trong thành phố này vốn không cần anh nhúng tay. Lần này mời anh tham gia tổ chuyên án, chủ yếu là vì suy xét đến việc anh hiểu khá rõ tình hình vụ án năm đó. Về điều này, tôi vẫn hy vọng anh có thể điều tra vòng ngoài đối với vụ án mười tám năm trước, xem có thể phát hiện thêm điều gì không.”

Trên nét mặt La Phi lập tức xuất hiện nỗi thất vọng, nhưng nghĩ lại: đối phương là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của thành phố này, không muốn người khác tham gia quá nhiều vào công việc của mình, điều này cũng có thể hiểu được. Cho nên La Phi không nói gì thêm, chỉ bất lực gật đầu, nói: “Được rồi!”

Đồng thời anh cũng tự cười đau khổ trong lòng, hy vọng tất cả những điều không vui giữa hai người lúc ban sáng sẽ không còn để lại chút vướng mắc nào. Thế nhưng có một người khác ở đây cũng không nhẫn nại thêm được nữa. “Đội trưởng Hàn, anh hình như vẫn còn quên một người đấy. Tôi được các anh đặc biệt mời đến đây, không phải là định không cho tôi tham gia vào việc gì đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Người nói câu này chính là Mộ Kiếm Vân, cô khẽ nhếch khóe miệng, trong câu nói mang theo chút ý bông đùa. “Cô có thể phối hợp với công việc của cảnh sát La...”

Hàn Hạo nhìn thẳng vào Mộ Kiếm Vân, “Đối với cô, thì sau này sẽ có nhiệm vụ còn quan trọng hơn.”

Mộ Kiếm Vân khẽ cười: “Ồ?”

Hàn Hạo như đang gợi ý cho đối phương: “Thực ra trong vụ án này, trạng thái tâm lý của nghi phạm vốn càng đáng để nghiên cứu kỹ lưỡng đấy.”

“Cũng đúng. Nghiên cứu thế giới nội tâm của người khác thực ra là một việc vô cùng thú vị.”

Mộ Kiếm Vân tiếp lời Hàn Hạo, ánh mắt lại lén nhìn về phía La Phi. Thần sắc của La Phi có vẻ thẫn thờ, không biết tâm tư lại bay đến chốn nào rồi.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 3: Lần Đầu Giao Đấu

Chập tối, 18 giờ 25 phút ngày 21 tháng 10. Trong nhà khách của đội cảnh sát hình sự Sở công an tỉnh thành. Sau mùa thu, ngày càng trở nên ngắn hơn. Khi La Phi yên vị ở trong nhà khách, sắc trời đã sắp tối đen. Hàn Hạo và mọi người vẫn đang làm việc căng thẳng, còn La Phi lại bị đẩy ra ngoài. Nhưng anh cũng chẳng mấy bận tâm, vì bản thân anh cũng có rất nhiều việc cần phải làm. Lúc này đây, được ở trong môi trường độc lập và yên tĩnh còn tốt hơn. Rửa mặt qua loa xong, La Phi ngồi xuống trước bàn làm việc, bắt đầu lật giở tập tài liệu phô-tô liên quan đến vụ án 4.18. Mười tám năm trước, La Phi cũng coi như là một đương sự trong vụ huyết án đó, sau khi vụ án tiến vào giai đoạn điều tra, anh đã từng bị tổ tuyên án điều tra đi điều tra lại nhiều lần, nhưng chính anh lại biết rất ít về tình hình cụ thể của vụ án. Trong một thời khắc nào đó, thậm chí La Phi còn bị đối xử giống như một nghi phạm, về điều này, chính anh cũng cảm nhận được. Cho dù những điều tra sau này đã điều tra ra rõ ràng rửa sạch hiềm nghi, nhưng La Phi vẫn gánh chịu sự liên lụy rất lớn vì vụ án này. Là một sinh viên của trường Cảnh sát, trong sự việc này, anh đã phạm phải hai sai lầm nghiêm trọng: thứ nhất, sau khi phát hiện ra tình hình khác thường, anh lại không kịp thời báo cảnh sát; thứ hai, trong tình huống không hiểu rõ về hiện trường, anh lại tùy tiện đưa ra lời khuyên sai lầm, tạo nên sự thất bại trong việc tháo gỡ bom, gây ra hậu quả nghiêm trọng khiến cho hai sinh viên trường Cảnh sát đã chết ngay tại chỗ. Chính vì nguyên nhân này, mà La Phi vốn có tiền đồ sáng lạn rộng mở bị điều trở lại nguyên quán Long Châu, và ở luôn tận mười năm trong đồn cảnh sát Nam Minh. Nhưng so sánh với cái chết của Mạnh Vân và Viên Chí Bang, thì sự trắc trở của La Phi trong sự nghiệp đâu có đáng kể gì. Nỗi đau đớn mà anh đang gánh chịu khiến người ta nghẹt thở. Anh mãi mãi không thể nào quên được âm thanh tiếng nổ đó,

https://thuviensach.vn

càng không thể nào quên được giọng nói lẩm nhẩm của Mạnh Vân trước lúc bom nổ. Anh có thể cảm nhận thấy cô gái đó tin tưởng mình trong hoàn cảnh tuyệt vọng, nhưng chính vì sự tin tưởng đó mà trong khoảnh khắc đã tước đoạt mất mạng sống của hai con người, một người là người mà anh yêu thương, một người là người bạn thân thiết nhất của anh. La Phi sẽ phải sống mãi trong nỗi giày vò tự trách móc bản thân, bất luận con đường sự nghiệp ngành cảnh sát của anh có trải qua bao nhiêu huy hoàng, anh biết rốt cuộc mình vẫn là một kẻ thất bại, là một kẻ thất bại đã từng đúc nên sai lầm ngất trời. Điều đáng buồn hơn là, kẻ thù đã công kích anh đến độ thê thảm như vậy mà anh lại không có được cơ hội để giao đấu với hắn. La Phi không thể nào ngờ tới, mười tám năm sau, câu chuyện lại được vén một bức màn mới. Đây là một cơ hội cứu chuộc bản thân mà ông trời đã ban cho anh sao? Hay là tên Eumenides lại mở ra cho anh một cánh cửa địa ngục khác? Nhưng bất luận thế nào, những ẩn tình của vụ án mười tám năm trước cuối cùng cũng được bày ra trước mắt La Phi, giờ đây anh đang lật giở cuốn sổ nhật ký ghi chép tình hình vụ án của cảnh sát Trịnh Hách Minh, trở lại khoảnh khắc xảy ra vụ huyết án năm xưa: “Ngày 18 tháng 4 năm 1984, trời nắng. ... Đây là vụ án liên hoàn hiếm có kể từ khi nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa được thành lập. Buổi sáng, Phó giám đốc Sở công an thành phố Thiết Đại Lâm bị giết hại trong nhà, buổi chiều, trong một xưởng hóa học bỏ hoang ở phía đông ngoại thành đã xảy ra vụ nổ, hai sinh viên trường Cảnh sát đã chết ngay tại chỗ. Do tính chất của vụ án quá ác liệt, tình hình cụ thể của vụ án đều bị phong tỏa không để tiết lộ ra bên ngoài, lập nên một tổ chuyên án bí mật tập họp những tinh binh kiện tướng, tôi may mắn được là một thành viên trong số đó. Rõ ràng, hung thủ đã có khả năng phản trinh sát rất cao. Trong bức thư nặc danh hắn gửi tới không tìm thấy bất cứ dấu vân tay, loại chữ Phỏng Tống chuẩn mực đó cũng khiến cho việc giám định chữ viết mất đi công hiệu. Tại hiện trường Thiết Đại Lâm bị hại, tổ chuyên án cũng chẳng thu được bất cứ dấu vân tay hay dấu chân nào. Do đó suy đoán, hung thủ sau khi gây án đã tỉ mỉ thu dọn hiện trường, như vậy hắn chắc chắn có đặc tính tâm lý lạnh lùng, bình tĩnh và cẩn mật. Trong hiện trường vụ nổ buổi chiều, trận hỏa hoạn đã thiêu hủy toàn bộ mọi chứng cứ

https://thuviensach.vn

có giá trị. Nhân viên kỹ thật đã mất thời gian hai tiếng đồng hồ mới có thể thu thập toàn bộ di thể của hai nạn nhân. Do thi thể bị hủy hoại quá nghiêm trọng, đối với những mảnh xác, chúng tôi thậm chí còn không thể nào phân biệt được nó thuộc về nạn nhân nào. Phát hiện duy nhất khiến người ta cảm thấy hưng phấn chính là: tại hiện trường vụ án phát hiện ra một người may mắn sống sót, chỉ có điều toàn thân anh ta bị gãy xương rất nhiều chỗ, toàn bộ làn da gần như bị bỏng, mặc dù đã đưa đến bệnh viện cấp cứu, nhưng nếu có thể sống sót được hay không thì vẫn là điều không thể nào nói trước được. ...”

“Ngày 19 tháng 4 năm 1984, nhiều mây. Buổi sáng, tôi lại một lần nữa tiến hành lấy lời khai của cậu sinh viên trường Cảnh sát họ La đó. Tâm trạng của cậu ta rất tệ, không thể phủ nhận, cậu ta cần phải chịu trách nhiệm nhất định về việc quả bom nổ trước giờ hẹn, nhưng tôi không hề cho rằng cậu ấy lại là hung thủ sắp đặt nên kế hoạch này. Buổi chiều tôi đến bệnh viện Nhân dân tỉnh, người đàn ông đó vẫn đang mê man, tình trạng của anh ta xem ra vẫn vô cùng nguy hiểm. Vì sự tiến triển của vụ án, tôi đương nhiên hy vọng anh ta sớm tỉnh lại. Nhưng đứng từ góc độ nhân đạo mà nói, người này mà sống sót được thì thà rằng chết đi còn hơn. Bộ dạng của anh ta bây giờ... Tôi thực sự không thể nào hình dung nổi. Quá thê thảm! ...”

“Ngày 20 tháng 4 năm 1984, nhiều mây. ... Tổ chuyên án đang triển khai công tác phá án trên nhiều chiến tuyến. Và nhiệm vụ của tôi là tiến hành điều tra đối với người nam giới may mắn sống sót trong hiện trường vụ nổ đó. Người đó vẫn chưa tỉnh lại, có lẽ tôi cần phải xác định thân phận của anh ta trước, nhưng khuôn mặt anh ta... cho dù là mẹ đẻ của anh ta cũng không tài nào nhận ra anh ta được nữa. Bác sĩ cung cấp cho tôi một số manh mối. Trong lúc họ làm phẫu thuật cho người đàn ông này, tìm thấy trong quần áo còn sót lại trên người anh ta một cục dây đồng cuộn tròn, có lẽ điều này cũng có thể giúp cho việc xác định thân phận của người đàn ông này. Sợi dây đồng cuộn lại với nhau lộn xộn, khi duỗi thẳng ra thì dài khoảng hai mét, trông có vẻ giống như sợi dây điện bị lột vỏ. ...”

https://thuviensach.vn

“Ngày 21 tháng 4 năm 1984, trời âm u. Hôm nay có được một vài phát hiện quan trọng. Ở cách nơi hiện trường vụ nổ khoảng hai trăm mét về phía nam, có một đoạn ống nước xi măng bỏ không. Đường kính của đoạn ống nước đó khoảng hơn hai mét, bên trong đó chất một số tạp phẩm sinh hoạt và đồ đồng nát thu nhặt về, trông có vẻ như đã từng có người sống ở đây. Trong đống đồng nát đó, tôi tìm thấy một vỏ dây điện bị lột lõi. Qua độ dài, thì vừa vặn phù hợp với sợi dây đồng ở trong túi áo người đàn ông đó. Lẽ nào người đàn ông này là một kẻ lang thang nhặt đồ phế liệu? Câu hỏi này chỉ có thể đợi đến khi anh ta tỉnh lại thì mới có thể chứng thực được. Còn có một tin tức tốt lành khác: bác sĩ nói người đàn ông đó đã qua được giai đoạn nguy hiểm. ...”

“Ngày 25 tháng 4 năm 1984, mưa nhỏ. Cuộc điều tra của mấy hôm trước chẳng thu được gì, nhưng hôm nay cuối cùng cũng đã có cơ hội cứu vãn. Buổi chiều, người nam giới tại hiện trường vụ nổ cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhưng khi tôi tiến hành lấy lời khai của anh ta, anh ta lại chẳng nhớ ra được gì cả, anh ta thậm chí còn không nói được ra tên của mình. Bác sĩ nói, đây là hiện tượng mất trí nhớ rất thường thấy của những người bị thương nặng, tôi đành phải cố gắng bằng phương pháp tích cực nhất để khơi gợi lại ký ức cho anh ta một cách nhanh nhất. Tôi đi đến ống nước xi măng chụp một số bức ảnh, nhanh nhất cũng phải đợi đến ngày mai mới có thể rửa ra được. Hy vọng những bức ảnh này có thể giúp đỡ được cho anh ta. ...”

“Ngày 26 tháng 4 năm 1984, nhiều mây. ... Tôi đưa cho người đàn ông đó xem những bức ảnh chụp đường ống xi măng, ban đầu anh ta vẫn tỏ ra mơ màng. Sau đó, tôi lại giơ ra cho anh ta xem sợi dây đồng, nói với anh ta đây là thứ tìm được trong túi áo anh ta. Tôi khích lệ anh ta cố gắng nhớ lại, nhớ lại những sự việc xảy ra trước khi anh ta bị hôn mê. Anh ta ngẩn người giây lát, chính lúc tôi chuẩn bị tuyệt vọng, thì nét mặt anh ta lại có chút thay đổi. Anh ta trông có vẻ như đã nhớ ra điều gì, cố gắng mở miệng nói gì đó. Tôi ghé sát tai vào bên miệng anh ta, câu nói đầu tiên của anh ta là: “Ống nước... tôi... tôi sống ở trong đó.”

https://thuviensach.vn

Lúc đó tôi thực sự đã vô cùng vui mừng. Sau đó anh ta lại lần lượt nói với tôi: anh ta tên Hoàng Thiếu Bình, đến từ vùng nông thôn tỉnh An Huy. Bố mẹ đều đã qua đời, một mình anh đến tỉnh thành để mưu sinh. Vì không tìm được việc làm, chỉ có thể tạm thời sống trong ống nước, dựa vào việc nhặt phế liệu để sống qua ngày. Tôi lại hỏi anh ta hôm xảy ra vụ án đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trí nhớ của anh ta hình như lại xảy ra vấn đề, chỉ lắc đầu không nói. Có lẽ ngày mai tôi cần phải đưa những bức ảnh chụp hiện trường vụ nổ đến. ...”

“Ngày 27 tháng 4 năm 1984, trời nắng. ... Tôi đưa cho Hoàng Thiếu Bình xem những bức ảnh chụp hiện trường vụ nổ, trông anh ta vô cùng kinh hãi. Tôi nói với anh ta: có hai người, một người nam và một người nữ, đã bị nổ chết trong công xưởng này. Lúc đó anh ta cũng ở hiện trường, bị bỏng nặng. Dưới sự gợi ý của tôi, Hoàng Thiếu Bình cuối cùng cũng dần dần nhớ lại tình hình ngày hôm đó: Buổi chiều hôm xảy ra vụ án, Hoàng Thiếu Bình nhìn thấy ba người (hai nam một nữ) lần lượt đi vào trong công xưởng bỏ hoang đó. Anh ta cảm thấy hơi lạ. Cuối cùng, sau khi người nữ tiến vào công xưởng, anh cũng không kìm được lòng hiếu kỳ, thế là cũng lén theo vào để nhìn trộm. Anh nhìn thấy một nam một nữ vào sau đó, cũng nghe thấy cuộc đối thoại (quá trình cuộc đối thoại về cơ bản cũng khớp với nội dung mà La Phi tường thuật lại), nhưng anh ta chưa kịp hiểu ra chuyện gì, tiếng nổ đã vang lên. Theo như Hoàng Thiếu Bình mô tả, người nam giới tiến vào công xưởng đầu tiên đó đã rời khỏi công xưởng khoảng nửa tiếng đồng hồ trước khi người nữ đến. Theo như suy đoán, người này rất có khả năng chính là hung thủ vụ án. Hoàng Thiếu Bình ở trong ống nước, từ xa nhìn thấy khuôn mặt và dáng vẻ của người nam giới này. Anh ta tự nói, nếu như có thể nhìn thấy người đàn ông này lần nữa (hoặc là xem ảnh), anh ta rất có thể nhận ra được đối phương. ...”

Đọc đến đây, La Phi ngừng lại suy nghĩ một lát - Nếu người đàn ông tên Hoàng Thiếu Bình này đã nhìn thấy nghi phạm, tại sao lại không làm thao tác phác họa chân dung nhỉ? Nhưng câu hỏi này cũng không khó giải thích:

https://thuviensach.vn

Hồi đó vẫn chưa phát minh ra kỹ thuật phác họa vi tính, mà vẽ thủ công thì lại yêu cầu người tận mắt chứng kiến có ấn tượng sâu sắc đối với người hoặc vật để mô tả tỉ mỉ lại mới được. Hoàng Thiếu Bình chỉ là nhìn thấy người đàn ông đó từ xa, rất khó có thể miêu tả tỉ mỉ chuẩn xác được. Đọc tiếp nhật ký những ngày sau đó, trong cả một khoảng thời gian dài, công việc của tổ chuyên án không có chút tiến triển mang tính thực tiễn nào cả. Thời gian ghi chép vào sổ nhật ký của Trịnh Hách Minh cũng ngày càng thưa dần, trong câu chữ cũng thể hiện ra tâm trạng thất vọng và thất bại. Hai năm sau, bởi vì không có phát hiện gì mới về vụ án, tổ chuyên án tạm thời giải tán, công tác phá án cũng tạm thời gác lại. Nhưng nhật ký của Trịnh Hách Minh trước đây không lâu lại viết một bài mới, phần nhật ký dưới đây chính là do nhân viên trinh sát hình sự tìm thấy trong bàn làm việc của ông sau khi Trịnh Hách Minh gặp nạn. “Ngày 13 tháng 10 năm 2002, trời âm u. Tôi cứ tưởng sự việc đó đã kết thúc từ lâu, tất cả mọi ký ức đều vĩnh viễn bị khóa chặt. Có lẽ tôi đã nhầm. Sáng nay tôi nhận được một lá thư nặc danh, nội dung của lá thư chỉ có một dòng địa chỉ trang web ngắn ngủi. Nhưng khi tôi nhìn thấy lá thư đó, trái tim bất giác đập rộn lên! Tôi đã quá quen thuộc với loại chữ Phỏng Tống này! Chữ Phỏng Tống chuẩn mực, thư pháp nét bút cứng tương tự như trong bức thư nặc danh này, mười tám năm trước tôi đã nghiên cứu hàng trăm lần! Tôi mở địa chỉ trang mạng đó ra, nội dung trong đó khiến tôi chấn động. Là “hắn”

đã quay trở lại sao? Tôi thực sự không dám tin! Hay, đây chỉ là trò đùa tai quái của một người biết được tình hình năm đó. Tổ chuyên án đã giải tán từ lâu, những thành viên của tổ có lẽ cũng chỉ còn có tôi vẫn đang làm việc ở trọng điểm nhỉ? Tôi cần phải làm gì đây? Báo cáo với Sở công an tỉnh để khởi động lại trình tự điều tra? Hình như có vẻ hơi lỗ mãng... Vụ án này đến giờ vẫn chưa được giải mật, không thể để cho bọn Hàn Hạo nhúng tay vào, mình hãy cứ nghĩ cách trước đã. ...”

Thì ra là như vậy! La Phi cuối cùng cũng biết tại sao Trịnh Hách Minh sau mười tám năm lại quan tâm đến vụ án này: thì ra là Eumenides cũng gửi

https://thuviensach.vn

thư nặc danh cho Trịnh Hách Minh, hướng dẫn ông xem trang web đăng tải bài “Chiêu mộ tử hình”

! Nghĩ đến việc mình nhận được bức thư nặc danh đó, La Phi không kìm nổi cảm giác bị sỉ nhục và phẫn uất: rõ ràng, trong con mắt của Eumenides, mình cũng giống như Trịnh Hách Minh, đều chỉ là con rối bị bỡn cợt suốt mười tám năm, nhưng khi hắn đang chuẩn bị khởi động lại “trò chơi”

này, việc cần làm trước tiên là triệu tập lại những con rối năm xưa. Tao sẽ cho mày nếm đòn phản kích của bọn “rối”

chúng tao! La Phi nghiến răng, đọc tiếp nội dung bên dưới. “Ngày 14 tháng 10 năm 2002, trời nắng. Hôm nay tôi nhờ mối quan hệ cá nhân đã tìm gặp được Tăng Nhật Hoa ở Sở công an tỉnh. Anh chàng này hứa giúp tôi tiến hành giám sát mạng. Dưới sự giúp đỡ của cậu ta, tôi đã chụp được một số bức ảnh. Tôi đã mượn máy ảnh kỹ thuật số của đồng nghiệp. Thứ này dùng phiền phức quá, tôi phải học rất lâu. Bởi vì cơ mật trọng đại, tôi không thể nhờ người khác giúp tôi. Ôi, chỉ hy vọng không phải là mất công vô ích thôi. ...”

“Ngày 19 tháng 10 năm 2002, trời mưa. Hôm nay lại chụp được không ít ảnh. Buổi tối, tôi đi tìm Hoàng Thiếu Bình, nhưng anh ta chẳng nhận ra được gì cả... Bài viết ở trên mạng đó, người xem bài trả lời không hề ít. Nhưng lại không thấy chút động tĩnh nào từ phía người đăng bài, có lẽ nào đây thực sự chỉ là một trò đùa tai quái? Những người lên mạng đó, phần lớn đều chỉ là những đứa trẻ ranh, rất khó có thể liên hệ chúng lại với vụ án cách đây mười tám năm. Có lẽ, tôi cũng cứ nên điều tra về những đứa trẻ này, nghe nói dạo trước kho hồ sơ dữ liệu vi tính của Sở công an tỉnh bị hacker đột nhập, không khéo tài liệu về vụ án 4.18 do đó mà cũng bị lộ ra ngoài thì sao?”

Nhật ký của Trịnh Hách Minh đến đây là kết thúc. Vào đêm ngày hôm sau - ngày 20 tháng 10, ông bị giết tại nhà mình. “Nếu như ông báo cáo cho

https://thuviensach.vn

Sở công an tỉnh từ sớm thì tốt biết mấy.”

La Phi than thầm một tiếng, ánh mắt mơ màng, như thể đang giao lưu với cảnh sát Trịnh đang ở thế giới bên kia, “Trong khi vật lộn với hung thủ, chắc ông đã biết đây không phải là trò đùa tai quái của đứa trẻ nào đó, chỉ là tất cả đều đã quá muộn.”

“Cộc... cộc... cộc”

, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy tư của La Phi. Anh nhanh chóng sắp xếp lại hồ sơ vụ án, sau đó đứng dậy ra mở cửa. Người xuất hiện trước mặt anh chính là Mộ Kiếm Vân. “Cảnh sát La, chào anh!”

Đối phương lên tiếng chào trước. “Chào cô!”

La Phi nhìn đối phương, ánh mắt mang theo ý dò hỏi. Thấy đối phương có vẻ như không phải là vô tình tiện đường đi qua, anh bèn hỏi dò: “Cô đến để nói về vụ án à?”

Mộ Kiếm Vân lập tức gật đầu. “Vậy thì cô vào đi!”

La Phi để Mộ Kiếm Vân vào phòng, hai người ngồi đối diện nhau trên sofa. Mộ Kiếm Vân liếc nhìn về phía bàn làm việc - ở đó đang để tập hồ sơ vụ án. “Tôi cũng vừa mới đọc hồ sơ vụ án, có một số câu hỏi, tôi cần phải thỉnh giáo cảnh sát La.”

Nữ giảng sư nói thẳng vào vấn đề chính luôn. La Phi cười cười: “Cô Mộ khách sáo quá rồi. Không dám nói đến hai chữ thỉnh giáo, chúng ta cùng bàn luận thôi.”

“Ừm, anh cũng biết, tôi học tâm lý học, cho nên từ góc độ của mình để phân tích vụ án có thể không giống các anh. Tôi tiến hành phân tích trạng thái tâm lý và động cơ gây án của hung thủ, từ đó suy đoán ra hoàn cảnh xã hội, những sự việc trải qua trong cuộc đời và đặc trưng tính cách của hắn.

https://thuviensach.vn

Nói cụ thể về vụ án này nhé, bất luận là thư nặc danh trước đây hay là bài viết đăng tải trên mạng gần đây, ký danh của nghi phạm đều là tên này.”

Mộ Kiếm Vân vừa nói vừa cầm bút viết chữ Latin Eumenides xuống giấy nhớ, sau đó nói, “Anh có biết ý nghĩa của từ này không?”

La Phi ngẩn người giây lát, dường như hơi ngượng ngùng, sau đó lắc đầu, nói: “Trình độ tiếng Anh của tôi không được tốt lắm.”

Mộ Kiếm Vân hình như đã chuẩn bị sẵn sàng nên mới đến đây, giải thích cặn kẽ: “Đây là tên của nữ thần phục thù trong thần thoại Hy Lạp. Theo truyền thuyết, Eumenides sẽ truy bắt những kẻ phạm phải tội lớn, bất luận tội phạm đang ở đâu, cô ta cũng đều theo sát đối phương, khiến cho lương tâm những kẻ tội đồ phải chịu đựng sự giày vò của nỗi ân hận, đồng thời cuối cùng phải trả giá cho hành động tội lỗi của mình.”

“Nữ thần phục thù?”

La Phi đang suy ngẫm về nhân vật thần thoại này, kết hợp với nội dung trong các bức thư nặc danh đó, đây rõ ràng tạo cho chúng ta một sự liên tưởng thú vị. Mộ Kiếm Vân chính là muốn nói sâu thêm về đề tài này: “Trong vụ án 4.18, hai nạn nhân đều nhận được thư nặc danh, nội dung trong thư chính là lấy tên Eumenides để gửi . Bề ngoài có thể suy đoán, hung thủ hình như muốn mượn danh nghĩa của nữ thần phục thù để trừng phạt những tội nhân đó.”

La Phi “ừm”

một tiếng, đợi đối phương nói tiếp. Mộ Kiếm Vân nói tiếp: “Cho nên, điều tôi quan tâm nhất bây giờ chính là: Hai nạn nhân - Thiết Đại Lâm và Viên Chí Bang, họ có thực sự phạm phải những tội danh mà trong thư đã nêu ra hay không? Điều này quan hệ tới sự đánh giá của tôi về động cơ hành vi của hung thủ.”

https://thuviensach.vn

“Thiết Đại Lâm là Phó giám đốc Sở công an, ông ta liệu có lạm dụng chức vụ, nhận hối lộ, liên kết với xã hội đen hay không? Điều này thì tôi không biết, lúc đó tôi chỉ là một sinh viên của trường Cảnh sát mà thôi. Còn về Viên Chí Bang...”

La Phi do dự giây lát, “Nội dung mà bức thư nặc danh nói, cô có thể cho là thật.”

Mộ Kiếm Vân không hài lòng về câu trả lời của La Phi, cô bĩu môi: “Thế nào gọi là có thể cho là? Cảnh sát La, tôi biết Viên Chí Bang từng là người bạn thân nhất của anh, nhưng khi đề cập đến tình hình vụ án, tôi hy vọng anh đưa ra câu trả lời chính xác chắc chắn.”

“Được rồi.”

La Phi cười đau khổ một cách bất lực: “Viên Chí Bang là một sinh viên xuất sắc của trường Cảnh sát, tôi khâm phục cậu ấy trên nhiều phương diện. Nhưng cậu ấy có một nhược điểm chí mạng - phụ nữ. Cậu ấy thích trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Mộ Kiếm Vân nhớ lại bức ảnh của Viên Chí Bang, đó đúng là một cậu thanh niên điển trai, có nhiều con gái thích cũng là điều dễ hiểu. “Viên Chí Bang đã từng yêu mấy người. Trước khi xảy ra vụ án nửa năm, cậu ấy vừa thay đổi một cô bạn gái, là cô gái học ngành Quản lý hành chính cùng trường. Cô gái này rất xinh, Viên Chí Bang thực sự rất thích cô ấy, cô gái ấy thậm chí đã từng phải phá thai vì cậu ấy. Khi đó tôi còn nghĩ: có lẽ điều này sẽ khiến cậu chàng này có thể tĩnh tâm lại. Nhưng...”

La Phi ngượng ngùng lắc đầu, “Mấy tháng sau, Viên Chí Bang vẫn cứ chia tay với cô ấy.”

“Vì sao?”

“Có lẽ đây chính là thiên tính của cậu ấy? Chỉ biết rằng cậu ấy đã “đá”

https://thuviensach.vn

cô gái đó. Cô gái ấy khóc sưng cả mắt đi tìm cậu ấy, cậu ấy còn nhờ tôi giúp đỡ. Không ngờ cô gái ấy nhất thời nghĩ quẩn, sau đó nhảy xuống sông tự vẫn."

Khi nói đến những sự việc này, trước mắt La Phi lại hiện lên hình ảnh bi thương yếu ớt của cô ái, giọng nói của anh cũng có chút gì đó áy náy và bất an. "Hừ, đàn ông đúng là không có ai tốt cả!"

Mộ Kiếm Vân trừng mắt nhìn La Phi, "Vậy còn Viên Chí Bang thì sao? Hắn không hề xúc động chút nào sao?"

La Phi lắc đầu: "Lúc đó cậu ấy cũng đã có người mới. Nghe nói là một người bạn quen qua trò chuyện điện đài. Hai người sau một khoảng thời gian viết thư qua lại, quyết định chính thức hẹn hò. Thời gian lần đầu hẹn hò của họ, chính là ngày xảy ra vụ án."

Mộ Kiếm Vân "hừ"

một tiếng, thể hiện tâm trạng giận dữ bất bình của cô đối với Viên Chí Bang. Đồng thời cô cũng thầm gật đầu: đúng rồi, trong buổi họp, La Phi cũng nói, hôm đó Viên Chí Bang ra ngoài để hẹn gặp một người bạn viết thư. Thế là cô hỏi luôn: "Vậy thì người bạn này chắc là người cuối cùng nhìn thấy Viên Chí Bang sau khi xảy ra vụ án?"

La Phi khẽ so so vai: "Tôi biết cô đang nghĩ gì, nhưng kết quả lại khiến cô thất vọng đấy. Tổ chuyên án hôm đó đến ký túc xá của tôi, lấy đi những bức thư giữa Viên Chí Bang và cô bạn đó, đồng thời tìm đến địa chỉ viết thư và tìm được người gửi thư: một cô gái nào đó của trường đại học khác trong cùng thành phố. Nhưng cô gái đó vốn không hẹn gặp mặt Viên Chí Bang. Điều này thì bạn học của cô ấy có thể làm chứng: Cả ngày hôm đó, cô ấy không rời khỏi trường."

"Vậy thì là có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

“Bức thư cuối cùng hẹn gặp mặt Viên Chí Bang, mặc dù cũng dùng tên và địa chỉ của cô gái đó, nhưng bức thư đó không phải do cô gái đó viết.”

“Có người đã mạo danh cô gái để gửi thư cho Viên Chí Bang?”

“Đúng vậy!”

Giọng nói của La Phi trầm xuống, “Cảnh sát Trịnh Hách Minh về sau nói cho tôi biết, nét chữ trên bức thư đó cũng là chữ Phỏng Tống chuẩn mực.”

“Là Eumenides”

, Mộ Kiếm Vân chợt hiểu ra: “Hung thủ thông qua cách thức này để lừa Viên Chí Bang ra ngoài.”

“Viên Chí Bang ở trong trường học, ở một nơi tập thể như vậy, muốn tiến hành ám sát gần như là điều không thể. Cho nên, hung thủ đã lừa Viên Chí Bang ra vùng ngoại ô vắng vẻ, và một quả bom lại có thể thiêu hủy sạch sẽ tất cả mọi chứng cứ ở hiện trường.”

La Phi đứng từ góc độ trinh sát hình sự giải thích rõ thêm. “Đúng là một kẻ tâm kế cẩn mật.”

Mộ Kiếm Vân trầm ngâm giây lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn La Phi, ánh mắt lấp láy, “Nhưng nói về vụ án này, hắn cũng thực là đã làm một việc khiến người ta cảm thấy thích thú đấy.”

La Phi hiểu ý của đối phương, anh mím môi cúi đầu - người bạn thân thiết nhất của mình xuất hiện trong vụ án với kiểu nhân vật này, đây đúng là một việc khiến người ta ngượng ngùng. Mộ Kiếm Vân lại không chịu bỏ cuộc: “Bỡn cợt nữ giới, khiến người ta mang thai rồi lại vứt bỏ, cuối cùng đã ép người ta phải chết. Cảnh sát La, lẽ nào anh không cảm thấy đây chính là phạm tội sao?”

https://thuviensach.vn

Sau khi trầm mặc giây lát, La Phi đón lấy ánh mắt của nữ giảng sư. “Tội không đến chết.”

Anh trịnh trọng nói, “Viên Chí Bang là bạn của tôi, nếu như cô hiểu được cậu ấy giống như tôi, cô sẽ biết, cậu ấy mặc dù có đôi khi hành động hơi hoang đường, nhưng bản chất của cậu ấy không phải là một người xấu.”

“Được rồi.”

Mộ Kiếm Vân hình như cũng cảm thấy truy cứu quá khứ của người đã mất có vẻ hơi quá, cô mỉm cười làm dịu bầu không khí, “Cảnh sát La, cảm ơn anh đã giúp tôi giải quyết một số câu hỏi. Bây giờ tôi đã có sự nhận biết rõ ràng hơn về tâm lý của hung thủ. Ừm, không biết bước tiếp theo anh định làm những gì?”

“Tôi dự định đi gặp Hoàng Thiếu Bình.”

La Phi rút từ trong đống tài liệu một tờ giấy ghi địa chỉ, “Cảnh sát Trịnh đã để lại cho chúng ta địa chỉ liên hệ của người này.”

“Tốt quá, tôi cũng muốn gặp anh ta. Ngày mai chúng ta cùng đi nhé, thế nào? Dù sao công việc bên phía Hàn Hạo cũng không cần chúng ta nhúng tay vào.”

Mộ Kiếm Vân đề nghị. Trong khi đến gặp gỡ hỏi chuyện người có liên quan đến tình hình vụ án, có chuyên gia tâm lý đi cùng, rõ ràng là có thêm một người trợ thủ đắc lực. La Phi không có lý do để từ chối đối phương, anh gật đầu luôn. ... 7 giờ 12 phút sáng ngày 22 tháng 10. Trong căn phòng nghèo nàn nơi ngõ nhỏ. Vốn đã là lúc trời sáng tỏ, nhưng vì trời mùa thu mưa phùn bay lất phất, bầu không khí âm u tạo cho người ta có cảm giác như trời vẫn còn tờ mờ. Hoàng Thiếu Bình tỉnh dậy trong cơn đau đớn. Bề ngoài thì những vết thương trên khắp cơ thể anh ta đã hoàn toàn bình phục, nhưng cứ đến khi trời mưa âm u thì từng cơn đau như dao cứa lửa thiêu vậy. Anh ta cắn chặt răng hít vào một hơi lạnh, để cơn đau đưa tư duy của mình

https://thuviensach.vn

trở về quãng thời gian mười tám năm trước. Anh ta nhớ rất rõ khoảnh khắc đó: cô gái kéo đứt sợi dây dẫn nổ, sau đó một đám lửa bốc lên từ cơ thể người nam người nữ đó, anh ta gần như không kịp suy nghĩ gì cả, đám lửa cháy rực đã lao tới. “Tiêu rồi!”

Trước khi tư duy bị biến mất, anh cảm nhận thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vào sâu tận xương tủy. Nhưng anh ta vẫn sống sót, độ bỏng 75% khắp cơ thể, ngoài ra còn có bảy chỗ xương bị gãy, đây tuyệt đối có thể coi là một kỳ tích. Cho dù như vậy, cái khoảnh khắc đó đã đủ để thay đổi cả số phận của anh, Khi anh từ địa ngục vùng thoát trở về, người xuất hiện trước mặt mọi người đã là một quái vật đáng sợ rồi. Đồng thời, cũng là một phế nhân vô cùng đáng thương. Cuộc đời của anh ta dường như trong chính khoảnh khắc đó đã bị nát vụn. Từ đó, anh ta chỉ có thể ẩn nấp ở những góc tối tăm, mọi người sợ hãi nhìn thấy anh ta, anh ta cũng sợ hãi gặp mọi người. Anh cô độc như một cái bóng, không ai có thể thực sự hiểu được anh ta đã trải qua mười tám năm như thế nào. Mười tám năm, lại dài đằng đẵng hơn cả cuộc đời của nhiều người khác. Mỗi lần bắt đầu một ngày mới, anh đều muốn biết xem điểm cuối cùng của mình đi đến là thế nào. Đáp án có đôi khi rất rõ ràng, có đôi khi lại vô cùng mơ hồ. Hôm nay hình như cũng chẳng có gì khác biệt. Hoàng Thiếu Bình đang giãy giụa giữa buổi sáng âm u lạnh lẽo, anh ta cuộn tròn người vào góc giường, cố gắng hết sức để chịu đựng sự giày vò của cơn đau. Đột nhiên, tai anh ta khẽ cử động, sau đó anh ta nín thở, hình như đang chờ đợi điều gì đó. Anh ta nghe thấy có tiếng người bước đến gần căn phòng nhỏ của mình - cuộc sống cô độc bao năm qua khiến cho thính lực của anh ta mẫn cảm hơn người thường rất nhiều. Quả nhiên, mấy giây sau, có tiếng gõ cửa. “Ai vậy?”

Giọng nói của Hoàng Thiếu Bình khản đặc, như thể cố ép từ trong kẽ răng ra. Phía bên ngoài có người trả lời: “Tôi là cảnh sát.”

Cảnh sát, lại là cảnh sát. Căn nhà nhỏ này, ngoài cảnh sát, liệu còn người khác đến sao? Hoàng Thiếu Bình vất vả đứng dậy, cầm lấy gậy chống, lê

https://thuviensach.vn

từng bước ra mở cửa. Một đôi nam nữ ăn mặc kiểu dân thường đứng ở cửa, khi họ nhìn thấy chủ nhân của căn nhà, trên mặt họ lập tức lộ ra sự kinh ngạc hãi hùng. Hoàng Thiếu Bình sớm đã quen với kiểu phản ứng như vậy, bất cứ ai nhìn thấy anh ta, nếu không bị sợ hãi quay đầu bỏ chạy đã là tốt lắm rồi. “Các vị là cảnh sát? Cảnh sát Trịnh đâu?”

Quái vật liếc xéo nhìn người khách đến viếng thăm ở trước cửa, hình như hơi ái ngại về thân phận của họ. “Tôi là La Phi, cảnh sát thành phố Châu Long. Vị này là giảng sư trường Cảnh sát tỉnh, Mộ Kiếm Vân.”

Người đàn ông phía bên ngoài cửa vừa tự giới thiệu vừa giơ ra thẻ cảnh sát. Cô gái xinh đẹp thì miễn cưỡng nở ra nụ cười, rõ ràng là không thể thoát khỏi bóng đen tâm lý mà vẻ ngoài của Hoàng Thiếu Bình gây cho cô. “La Phi, La Phi...”

Hoàng Thiếu Bình cầm thẻ cảnh sát và lẩm nhẩm cái tên trên đó mấy lần, sau đó anh ta ngước mắt lên, dùng ánh mắt mờ đục nhìn thẳng vào người khách không mời mà tới này. Bởi vì mí mắt cũng bị bỏng, cho nên lòng trắng mắt của Hoàng Thiếu Bình trông to một cách khác thường, trông vô cùng âm u lạnh lẽo. La Phi bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, toàn thân lạnh toát cũng cảm thấy rất mất tự nhiên. May mà đối phương nhanh chóng quay trở vào trong phòng, đồng thời cũng hạ giọng nói: “Các vị vào đi!”

Hai người La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng bước theo vào trong phòng, một mùi ẩm mốc xộc tới. Mộ Kiếm Vân không kìm được khẽ ho húng hắng mấy tiếng. “Hãy đóng cửa lại, bên ngoài gió lạnh lắm.”

Hoàng Thiếu Bình không mặc áo khoác, anh ta lê đến bên giường, vén tấm chăn bẩn thỉu choàng lên người. Mộ Kiếm Vân khẽ khép hờ cánh cửa gỗ, ánh sáng trong phòng chợt tối hẳn, bầu không khí nặng nề như thể khiến người ta nghẹt thở. “Chúng tôi đến tìm anh, là vì muốn hỏi chuyện liên quan đến vụ án xảy ra mười tám năm trước, vụ nổ bom.”

https://thuviensach.vn

La Phi cũng không muốn lưu lại lâu ở nơi này, anh nói thẳng luôn mục đích của mình. “Hi, cái thằng người còn sống sót tôi đây, hình như cũng chỉ có chút tác dụng này thôi.”

Hoàng Thiếu Bình cười đau khổ lộ ra hàm răng nham nhở, sau đó anh ta lại hỏi lần nữa: “Cảnh sát Trịnh đâu? Sao ông ấy không đến?”

“Ông ấy chết rồi.”

La Phi trầm giọng trả lời, “Cảnh sát Trịnh đã bị giết hại vào tối hôm kia. Cảnh sát cho rằng, cái chết của ông ấy có liên quan đến vụ nổ mười tám năm trước, cho nên chúng tôi đến đây để điều tra việc này.”

Hoàng Thiếu Bình ngẩn người kinh ngạc, mắt càng trắng dã hơn: “Việc này... việc này sao lại có thể được chứ? Mấy hôm trước ông ấy còn đến chỗ tôi đây mà!”

“Ông ấy bảo anh nhận diện một số bức ảnh, đúng không?”

La Phi hít thở một hơi thật sâu, “Chính vì mấy bức ảnh đó mà khiến cho cảnh sát Trịnh bị ra tay tàn độc.”

Hoàng Thiếu Bình ngẩn người ngồi im, giây lát sau cuối cùng anh ta cũng xác nhận tin tức về cái chết của Trịnh Hách Minh, trên khuôn mặt tàn khuyết hiện lên thần sắc bi thương. La Phi và Mộ Kiếm Vân cũng dùng khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi để bày tỏ nỗi tiếc thương đối với sự hy sinh của người cảnh sát già. Bầu không khí này kéo dài cho đến khi La Phi một lần nữa lên tiếng. “Khi anh nhận diện những bức ảnh đó, chẳng lẽ không có được bất cứ phát hiện gì sao?”

Anh nói luôn câu hỏi mà mình quan tâm nhất. Hoàng Thiếu Bình lắc đầu: “Người đó không ở trong số những bức ảnh đó.”

“Anh có thể chắc chắn được không?”

https://thuviensach.vn

La Phi chăm chăm nhìn đối phương, bổ sung thêm, “Hung thủ chính là vì muốn che giấu một số bức ảnh, nên mới giết hại cảnh sát Trịnh.”

“Tôi chắc chắn. Trên bức ảnh toàn là những đứa trẻ ranh, qua độ tuổi có thể nhận thấy hoàn toàn không phù hợp.”

“Ừm...”

La Phi sau khi suy nghĩ thêm, quyết định hỏi theo cách khác, “Chúng ta chưa nói về những bức ảnh đó vội, anh hãy nói rõ cho tôi biết, hôm xảy ra vụ nổ đó, rốt cuộc anh đã nhìn thấy những gì?”

Đôi lông mày của Hoàng Thiếu Bình chau lại dính sát vào nhau, anh ta lắc đầu trầm ngâm, nói: “Tôi không muốn nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó.”

La Phi và Mộ Kiếm Vân nhìn nhau giây lát, trao cho nhau ánh mắt thương cảm và đồng tình. Vụ nổ đó, đối với Hoàng Thiếu Bình thực sự là một tai nạn quá to lớn, cho dù đã trải qua mười tám năm, cũng đủ để người ta cảm thấy đau khổ đến độ khó mà chịu đựng nổi. “Chúng tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

Mộ Kiếm Vân lúc này dịu dàng nói, “Cả hai người đã bị mất mạng trong vụ nổ đó, họ cũng cần sự giúp đỡ của anh.”

“Những việc đó...”

Hoàng Thiếu Bình khản đặc giọng vùng vẫy, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi.”

“Đúng vậy, tôi đã đọc phần lời khai của anh. Nhưng bây giờ tôi muốn nghe tận tai anh nói, nói tất cả mọi việc diễn ra từ đầu tới cuối. Những chi tiết mà anh có thể nhớ được thì hãy nói cho tôi biết. Điều này vô cùng quan trọng!”

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn chằm chằm vào đôi mắt Hoàng Thiếu Bình, giọng nói khiến người ta không thể nào từ chối. Hoàng Thiếu Bình đờ đẫn nhìn thẳng vào La Phi. Đã lâu lắm rồi không có ai dám nhìn thẳng vào một "quái vật"

như mình, điều này khiến anh ta nảy sinh thứ cảm giác kỳ lạ. Cuối cùng, anh ta liếm liếm môi, coi như thỏa hiệp. "Được rồi."

Hoàng Thiếu Bình bắt cầu kể. "Mười tám năm trước, tôi vừa mới từ nông thôn ra tỉnh thành, chỉ có thể sinh sống bằng nghề nhặt phế liệu. Thường ngày tôi sống ở trong ống xi măng phía bên ngoài công xưởng hóa học. Buổi chiều ngày 18 tháng 4, tôi chẳng muốn ra ngoài, cứ nằm ngủ ở trong ống xi măng. Về sau, tôi lần lượt nhìn thấy có người tiến vào công xưởng đó, ban đầu tôi cũng không để ý, cho đến khi tôi nhìn thấy một cô gái cũng bước vào trong xưởng đó, lúc này mới định đi theo xem sự tình thế nào."

Mắt La Phi chợt đảo một cái: "Tại sao lại muốn đi theo?"

Hoàng Thiếu Bình tự trào cười khan một tiếng: "Đó là một ngôi xưởng bỏ quang, một nam một nữ ở trong đó thế thì tôi phải nghĩ thế nào đây? Hi hi, vì suy nghĩ tà niệm đó, suýt chút nữa mất luôn cái mạng này của tôi rồi."

Ánh mắt La Phi chợt trở nên sắc nhọn, đâm thẳng vào khiến cho Hoàng Thiếu Bình bỗng im bặt. "Anh ăn nói cẩn thận một chút."

Mộ Kiếm Vân ở bên nhắc nhở, "Hai người đó, một người là người yêu, một người là bạn thân nhất của cảnh sát La."

Trên mặt Hoàng Thiếu Bình hiện lên sự kinh ngạc và sợ hãi, anh ta ngẩng đầu lo lắng nhìn La Phi. La Phi huơ huơ tay, anh đã tự kiểm soát được tâm trạng của mình: "Được rồi, đừng nói những điều vô nghĩa này nữa. Trong bản ghi lời khai, anh nhắc đến là nhìn thấy tất cả ba người tiến vào cái xưởng đó, phải không?"

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

Hoàng Thiếu Bình lại lần nữa tập trung suy nghĩ, “Là ba người, hai người nam và một người nữ. Nhưng người nam đầu tiên đã rời khỏi đó nửa tiếng đồng hồ trước khi người nữ tới.”

“Anh có thể nói cho tôi biết thời gian cụ thể được không? Thời gian của ba người đến và rời khỏi đó.”

“Thời gian cụ thể thì tôi không nói rõ được, chỗ tôi không có đồng hồ. Tôi chỉ có thể nói được với anh, sau khi người đàn ông đầu tiên tiến vào, khoảng hơn nửa tiếng sau thì người đàn ông thứ hai xuất hiện...”

Hoàng Thiếu Bình nói chậm lại, hình như đang tỉ mỉ hồi tưởng lại tình hình xảy ra năm đó. “... Sau đó một lúc, người đàn ông đầu tiên rời khỏi đó; cuối cùng thì người nữ đó mới tới.”

La Phi và Mộ Kiếm Vân nhìn nhau, trong lòng ai cũng tự hiểu: người đàn ông thứ hai mà Hoàng Thiếu Bình nói tới chính là Viên Chí Bang, còn người nữ đó đương nhiên chính là Mạnh Vân. Do đó có thể suy đoán, người đàn ông đầu tiên rất có khả năng chính là hung thủ. Hắn ta mạo danh người bạn quen qua thư từ của Viên Chí Bang để viết thư, lừa đối phương đến vùng heo hút này. Sau đó mai phục để cưỡng chế Viên Chí Bang, đồng thời gài bom lên người cậu. Sau khi hung thủ rời đi, Mạnh Vân đã đến tìm Viên Chí Bang. “Trong bản lời khai nói, anh nhìn thấy dung mạo của người đàn ông đầu tiên.”

La Phi tiếp tục hỏi. “Chỉ là nhìn thấy từ xa, từng nét cụ thể trên gương mặt, thì không được rõ lắm.”

“Nhưng anh đã nói, nếu như anh gặp lại, có thể nhận ra đối phương?”

Mộ Kiếm Vân lúc này nói chen một câu. “Tôi chỉ nói là có khả năng...”

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiếu Bình toét miệng, lộ ra một mồm răng, “Cũng có thể là không nhận ra. Khoảng cách xa như vậy, tôi vốn không thể nào chắc chắn được.”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu, xem ra cô rất thất vọng. La Phi vốn còn muốn hỏi xem người đó cao khoảng bao nhiêu, nhưng nghĩ lại, khoảng cách xa như vậy, cho dù là người chuyên ngành có phán đoán thì cũng có sự sai sót rất lớn, câu trả lời của đối phương liệu có thể có giá trị tham khảo bao nhiêu đây? Cho nên anh bỏ cuộc, trực tiếp chuyển hướng câu hỏi: “Vậy sau khi bước vào công xưởng, anh nhìn thấy những gì?”

“Tôi lén theo vào công xưởng, không dám vào quá sâu, chỉ đứng ở gần cửa nhìn vào trong. Tôi nhìn thấy người nam vào sau đang ngồi dưới đất, còn người nữ thì quỳ xổm ngay bên cạnh. Họ hình như vô cùng căng thẳng, người nam luôn miệng thúc giục người nữ đi khỏi đó, hình như chính mình thì không đi được...”

Hoàng Thiếu Bình đã nói đi nói lại những câu này từ mười tám năm trước rồi, đến bây giờ lại bị nhắc tới, chính anh ta cũng không thể hiểu nổi mình đã tường thuật lại điều này theo trí nhớ hay là như một cái máy, “... Tôi nhất thời không hiểu được họ đang làm gì, chỉ hiếu kỳ tiếp tục nhìn lén. Cô gái đó nói vào trong một vật hình vuông - tôi nghe cảnh sát Trịnh nói, vật đó gọi là điện đài phải không? Cô ấy đang nói cái gì mà sợi màu đỏ hay sợi màu lam, trong điện đài phát ra âm thanh của một người nam giới.”

“Được rồi!”

La Phi chợt cắt ngang lời của đối phương, mắt anh đỏ hoe, tư duy hoàn toàn bị Hoàng Thiếu Bình kéo về khoảnh khắc nghẹt thở xảy ra mười tám năm trước. Hoàng Thiếu Bình bị hoảng sợ bởi bộ dạng của La Phi, anh ta thấp thỏm hỏi: “Vậy thì... tôi không cần nói nữa phải không?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân đập mấy cái khá mạnh vào vai La Phi, anh quay lại, nhìn thấy một đôi mắt trong suốt đầy quan tâm. La Phi đang cố giãy giụa vùng thoát ra khỏi ký ức đau thương, anh thở dài nói: “Những việc này, tôi đều biết cả rồi, anh hãy nói cho tôi biết... cảnh tượng cuối cùng.”

“Cảnh tượng cuối cùng chính là người đàn ông ở trong điện đài nói là cắt sợi dây màu đỏ, cô gái đó chắc là đã làm theo lời anh ta.”

Cơ mặt của Hoàng Thiếu Bình khẽ cử động, “Sau đó thì là tiếng nổ, tiếng nổ vang rền đáng sợ!”

“Anh vẫn còn nhớ dáng vẻ của cô ấy chứ? Nét mặt cô ấy, động tác của cô ấy, anh vẫn luôn dõi theo cô ấy phải không?”

Giọng nói của La Phi cũng khàn đặc như giọng nói của Hoàng Thiếu Bình. “Anh nói người phụ nữ ấy à? Đúng vậy, tôi vẫn luôn nhìn cô ấy. Nói ra thì cũng thật kỳ lạ, lúc trước cô ấy rất căng thẳng, nhưng đến cuối cùng, cô ấy hình như lại chẳng sợ hãi gì nữa cả. Tôi thậm chí cảm thấy cô ấy đang cười, khi cô ấy bình tĩnh lại, cô ấy rất xinh đẹp...”

Hoàng Thiếu Bình miêu tả lại, ngay cả trong trí não của Mộ Kiếm Vân cũng dường như hiện lên hình ảnh vẻ mặt ung dung xinh đẹp của Mạnh Vân. Cô ấy hoàn toàn tin tưởng La Phi. Mộ Kiếm Vân nhủ thầm, sự tin tưởng này đủ để chiến thắng tất cả mọi nỗi nguy hiểm và sợ hãi. Nhưng cuối cùng sự tin tưởng này lại dẫn đến sai lầm không thể nào cứu vãn được. Tại sao? Chỉ đơn giản là vì sự phán đoán sai của La Phi, hay còn vì ẩn tình nào khác nữa? Mộ Kiếm Vân vừa suy ngẫm vừa liếc nhìn sang La Phi. La Phi đang nắm chặt hai bàn tay, móng tay ngón cái thậm chí cắm phập vào ngón tay trỏ. Lồng ngực anh đang thở dồn dập, hồi lâu sau, anh mới dần dần điều chỉnh được hơi thở, miễn cưỡng nói: “Tôi muốn ra ngoài hít thở... bầu không khí trong phòng ngộp thở quá.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân hình như rất hiểu tâm trạng của La Phi, cô ra mở cửa phòng, một luồng gió lạnh tươi mới thổi vào trong phòng, La Phi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Lúc anh đang định bước ra ngoài, đột nhiên nghe thấy Hoàng Thiếu Bình nói: “Cảnh sát La, xin hãy đợi một chút!”

La Phi quay đầu lại: “Chuyện gì vậy?”

Hoàng Thiếu Bình cười toét cái miệng tàn khuyết: “Trời lạnh quá, tôi muốn mặc thêm chiếc quần len. Anh có thể giúp tôi được không? Tay chân tôi, thực sự đã tàn phế rồi... quần ở trong chiếc rương ở ngay đầu giường.”

La Phi không thể nào từ chối lời thỉnh cầu của một người tàn tật, anh làm theo lời hướng dẫn của đối phương, lôi ra chiếc quần len ở trong rương. Còn Hoàng Thiếu Bình cởi chiếc quần ngoài của mình ra. Mộ Kiếm Vân nhíu mày, quay người bước ra khỏi phòng. “Cảnh sát La, hai vị đều đến điều tra tôi phải không?”

Nhân lúc La Phi đến gần mình, Hoàng Thiếu Bình đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối. La Phi hơi mơ hồ nhìn anh ta: “Đương nhiên, chúng tôi là đồng nghiệp trong tổ chuyên án.”

Hoàng Thiếu Bình thò hai chân vào trong ống quần, hạ giọng nói: “Trong khi anh hỏi tôi, người phụ nữ đó không nhìn tôi, mà lại chỉ quan sát anh, cô ta chú ý từng nét mặt và cử chỉ của anh. Từ sau khi vụ án đó xảy ra, tôi đã gặp quá nhiều cảnh sát, tôi hiểu được phương thức làm việc của các anh. Người phụ nữ đó, cô ấy không đến để điều tra về tôi, người cô ta muốn điều tra chính là anh.”

La Phi khẽ giật mình, nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì. Sau khi giúp Hoàng Thiếu Bình mặc xong chiếc quần len, anh mới chậm rãi hỏi: “Sao anh lại nói cho tôi biết điều này?”

Hoàng Thiếu Bình cười khan “hi”

https://thuviensach.vn

một tiếng: “Bởi vì anh bằng lòng giúp tôi. Tôi biết bộ dạng của mình như thế nào, trên thế giới này, người có thể không né tránh tôi thực sự quá ít ỏi.”

La Phi nhìn vào khuôn mặt đáng sợ của đối phương, đột nhiên trào dâng nỗi bi thương. Anh không nói thêm gì nữa, quay lưng bước ra khỏi phòng, đồng thời tiện tay khép cửa lại. Bên ngoài có mưa nhỏ, sợi mưa mỏng tanh, nhưng phả vào mặt vẫn tạo nên cảm giác lạnh giá. “Anh liệu có nghe theo ý kiến của người khác không?”

Mộ Kiếm Vân đã đứng ở bên ngoài hồi lâu, thấy La Phi bước ra, bèn hỏi ngay, “Nếu như anh là Mạnh Vân, trong khoảnh khắc đó, anh tin vào phán đoán của mình, hay là nghe theo lời của người khác?”

La Phi trầm mặc giây lát, sau đó trả lời: “Tôi tin tưởng vào sự phán đoán của mình.”

“Nhưng tại sao Mạnh Vân lại nghe theo lời anh? Chính anh cũng nói là không có chút căn cứ nào cơ mà, tại sao sau khi nghe được ý kiến của anh, cô ấy lại yên tâm đến như vậy? Là điều gì khiến cô ấy nảy sinh sự tin tưởng mù quáng đến thế?”

Mộ Kiếm Vân nêu ra một chuỗi câu hỏi, thấy La Phi không trả lời, cô lại nói vẻ bông đùa: “Nếu như đổi sang tôi, trừ phi quả bom đó do anh cài, nếu không còn lâu tôi mới nghe theo lời anh.”

La Phi miễn cưỡng cố ép ra nụ cười, hình như muốn chuyển đề tài, anh khẽ thở dài, nói: “Ôi, Hoàng Thiếu Bình... giờ thì tôi đã hiểu, tại sao cảnh sát Trịnh lại nói: Người này mà sống sót được thì thà rằng chết đi còn hơn.”

Mộ Kiếm Vân cười, “Tôi không tán thành cách nghĩ của anh - anh không nhìn thấy cuốn lịch hàng ngày treo trên tường sao?”

“Cuốn lịch hàng ngày?”

https://thuviensach.vn

La Phi đúng là có ấn tượng, ở trên tường khi vừa bước vào cửa, đúng là có treo một cuốn lịch hàng ngày. “Ngày nào anh ta cũng xé lịch. Cho nên anh ta không phải là đang chịu đựng hàng ngày, anh ta cũng đang sống từng ngày như chúng ta. Trong cuộc sống của anh ta, vẫn đang theo đuổi và khao khát mong chờ thứ gì đó.”

Mộ Kiếm Vân sau khi phân tích một hồi, đưa ra kết luận, “Cho nên, trạng thái cuộc sống của anh ta, không hề tuyệt vọng giống như anh vừa nhìn thấy.”

La Phi đắn đo hồi lâu, cuối cùng không thể không gật đầu tán đồng, sau đó anh đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, lẩm nhẩm: “Không biết chỗ Hàn Hạo bây giờ tình hình ra sao rồi?”

... 7 giờ 15 phút sáng ngày 22 tháng 10. Trong văn phòng đội cảnh sát hình sự. Tăng Nhật Hoa đưa một tờ giấy ra trước mặt Hàn Hạo. Có lẽ cậu đã quá quen sử dụng vi tính, lâu lắm rồi chưa cầm bút viết, nên hàng chữ đó xiêu xiêu vẹo vẹo, rất khó nhìn. “Tôn Xuân Phong, phòng 404 tòa lầu số 12 Đông Minh Gia viên.”

Hàn Hạo khẽ đọc nội dung trên tờ giấy, sau đó ngước đầu hỏi: “Đây là ý gì?”

“Các anh hãy đến địa điểm này để bắt người thôi.”

Tăng Nhật Hoa toét miệng cười, ngồi xuống đối diện Hàn Hạo, lia mấy bức ảnh xuống bàn. Nhân vật chính trong bức ảnh là một cậu nhóc nhuộm tóc vàng, phía sau lưng rõ ràng là quán Nét. Hàn Hạo đột nhiên nhớ ra điều gì, vui mừng hỏi: “Đây chính là mấy bức ảnh bị xóa phải không?”

Tăng Nhật Hoa lấy tay gãi gãi tai, uể oải gật đầu: “Tôi nói rồi, chỉ cần thông tin chưa bị chèn lên, cho dù là những bức ảnh bị xóa đi, tôi vẫn có cách để khôi phục lại.”

https://thuviensach.vn

“Thông tin trên tờ giấy, sao mà cậu có được chứ?”

Hàn Hạo cầm từng bức ảnh lên xem xét thật kỹ lưỡng, nhưng lại không hề phát hiện ra tên và nơi ở của tên nhóc tóc vàng đâu cả. “Thời gian chụp những bức ảnh này là 10 giờ 25 - 30 phút sáng ngày 18 tháng 10, cảnh sát Trịnh đã căn cứ theo thông tin tôi cung cấp để tìm đến những quán Nét này. Cho nên tôi chỉ cần tra cứu giám sát mạng của ngày hôm đó, rất dễ dàng biết được địa điểm chụp những bức ảnh này chính là quán Nét Cường Huy ở gần học viện Sư phạm. Tôi đến quán Nét tra cứu bản ghi chép, tên nhóc này hôm đó đã lên mạng từ lúc 9 giờ 10 phút sáng đến 12 giờ 9 phút thì thoát ra. Tôi đã lấy được ổ cứng của máy đó, sau đó khôi phục lại những số liệu thao tác của chiếc máy vi tính trong quãng thời gian đó. Thế là tôi biết được số QQ, hai địa chỉ email và tư liệu đăng nhập bốn trang mạng của hắn. Hi hi, trong đó có một mạng mua hàng.”

Nói đến đây, Tăng Nhật Hoa cố tình ngừng lại, cậu há to miệng ngáp dài một cái, mặc dù hơi mệt mỏi, nhưng tinh thần vô cùng đắc ý. Hàn Hạo chẳng hiểu gì về vi tính và mạng, nghe đến đây vẫn không hiểu ra 72 chuyện gì. Đối phương cố tình tỏ vẻ khiến anh rất không vui, nhưng anh cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, tiếp tục truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tăng Nhật Hoa toét miệng cười: “Việc tiếp theo quá đơn giản... Tôi đã điều tra danh sách mua sắm của hắn trong hai tháng trở lại đây, hắn đã mua hàng trên mạng năm lần, địa điểm giao hàng đều là phòng 404 tòa lầu số 12 Đông Minh Gia viên. Tôi đã liên hệ ngay với đồn công an khu vực đó, tên đăng ký của chủ nhà là một người đàn ông trung niên tên Trương Chí Cương, nhưng ông ta không ở đó, mà cho thuê. Tôi cũng đã liên hệ với người tên Trương Chí Cương này, căn phòng hiện nay cho một cậu thanh niên tên Tôn Xuân Phong thuê cách đây nửa năm, đặc điểm nổi bật nhất của anh chàng này là nhuộm tóc vàng hoe.”

“Ừm, khá lắm!”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo khen ngợi một câu vẻ khách sáo, sau đó lại cười nói, “Nhưng khi cậu biết được địa chỉ này, cứ nói thẳng với tôi là xong. Việc liên hệ với đồn cảnh sát, liên hệ với chủ nhà, những công việc vụn vặt này không cần phiền cậu làm đâu.”

Tăng Nhật Hoa đương nhiên hiểu ra được ý tứ trong câu nói của đối phương, cậu cười “hi hi”

, lúc lắc đầu vẻ không mấy quan tâm: “Được rồi, vậy sau này tôi không làm thêm những việc này nữa - việc tiếp theo đây tôi cũng không quản nữa. Ôi ôi, tôi đã thức trắng cả đêm qua đấy, cũng cần phải ngủ bù một giấc thôi.”

Nói xong, cậu vươn vai đứng dậy, cũng không muốn trò chuyện phiếm, bèn đi ra luôn khỏi phòng. Hàn Hạo nhìn bóng lưng cậu, thầm lắc đầu - bộ dạng tùy tiện thoải mái này thật không giống một người cảnh sát. Nhưng bản lĩnh truy lùng dấu vết trên mạng của cậu ta thực sự không hề hàm hồ, bây giờ đã có gậy tiếp sức giao vào tay mình, trận đấu này phải đánh thật đẹp, chiến thắng thật giòn giã mới được! Đem theo quyết tâm này, Hàn Hạo nhanh chóng gọi điện thoại máy bàn trong phòng: “Alo, Doãn Kiếm à? Cậu mau gọi đội trưởng Hùng đến văn phòng tôi ngay lập tức.”

... 8 giờ 31 phút sáng ngày 22 tháng 10. Đông Minh Gia viên. Đây là một khu dân cư mang lối kết cấu cũ, người sống trong tiểu khu này ngoài những ông bà già cả dưỡng lão thì là những người thuê nhà hạn hẹp về tài chính. Lúc này đây, ở dưới tòa lầu số 12 xuất hiện thêm một số khuôn mặt lạ. Họ mặc quần áo dân thường, đang dạo bước ở những góc khác nhau, có vẻ như tùy 73 hứng dạo bước, thế nhưng thực tế là đang canh giữ tất cả những lối ra vào của cả khu vực này. Những người thanh niên và trung niên khỏe mạnh này đều là những nhân vật xuất sắc của đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm. Họ đang gấp rút tập hợp, tiến hành một cuộc vây bắt bí mật. Còn một số người khác thì tiến vào đơn nguyên 2 của tòa lầu số 12. Suốt chặng đường bố trí dày đặc cảnh vệ, đội ngũ trung tâm thì đã đến

https://thuviensach.vn

trước cửa phòng 404. Mấy người Hàn Hạo và Hùng Nguyên đã nấp ở bức tường bên cạnh cửa, để một người đàn ông trung niên béo mập đứng trước cửa, ông ta chính là chủ nhà Trương Chí Cương. Theo sự sắp xếp ban đầu là, ông vừa ấn chuông cửa vừa lấy lý do đến thu tiền phòng để gọi người trong phòng, nhưng hồi lâu sau, vẫn không thấy chút động tĩnh nào. Hàn Hạo ra hiệu bằng tay, bảo Doãn Kiếm đưa chủ nhà rời khỏi hiện trường. Tiếp đến, một người cảnh sát đặc nhiệm đứng phía sau Hùng Nguyên bước ra, cậu ta nhón chân thật khẽ, ngồi xổm xuống dưới trước cửa, nhét một sợi dây thép mảnh vào trong ống khóa. Trong đội cảnh sát đặc nhiệm có đủ các loại nhân tài, và cậu thanh niên có tên gọi Liễu Tùng này chính là cao thủ mở khóa. Giây lát sau, cùng với một tiếng "tách"

khe khẽ, anh chàng giơ tay trái lên, ra hiệu "OK"

. Hàn Hạo và mọi người nắm chặt khẩu súng trong tay, chờ đợi để hành động. Liễu Tùng sau khi nhận được ngôn ngữ bằng tay của Hùng Nguyên, hai tay khẽ đẩy, cánh cửa lặng lẽ mở ra. Những người khác lập tức nhanh chóng tiến thẳng vào trong phòng. Đây là một căn phòng cũ có một phòng ngủ. Căn phòng khách nhỏ hẹp và âm u, không thấy bóng người nào cả. Trong phòng ngủ thấp thoáng phát ra âm thanh loạt soạt. Hàn Hạo cầm chắc súng bước nhanh lại, lao thẳng vào phòng ngủ. Một bóng người ở dưới cửa sổ đang cựa quậy, anh giơ súng lên hét lớn: "Cấm cử động!"

Hùng Nguyên và mọi người cũng vào theo, nhưng sau khi nhìn rõ tình hình diễn ra trước mắt, nét mặt vốn dĩ căng thẳng của bọn họ liền lập tức chuyển thành ánh mắt kinh ngạc không thể tin nổi. Cậu thanh niên trẻ tóc vàng hoe đang nghiêng người ngồi dựa vào bên dưới cửa sổ, không còn nghi ngờ gì nữa, cậu ta chính là mục tiêu mà mọi người đang vây bắt: Tôn Xuân Phong. Nhưng anh chàng khiến cho lực lượng cảnh sát tỉnh 74 thành ngỡ là một kẻ địch đáng gườm lại đang bị chói chặt hai chân, hai tay thì bị khóa vào máy sưởi. Đôi mắt cậu ta bị bịt khăn đen, miệng bị băng dính bịt chặt, chỉ có thể phát ra tiếng "u u"

https://thuviensach.vn

lúc ẩn lúc hiện. Hàn Hạo chợt giật mình, biết rằng tình hình có biến động. Anh cất súng trong tay mình, đi tới, trước tiên là tháo mảnh vải đen che mắt cậu ta lại. Cậu thanh niên mở to mắt, người uốn éo, nét mặt vô cùng sợ hãi. “Không được cử động! Chúng tôi là cảnh sát!”

Hàn Hạo hạ giọng rít lên. Ánh mắt của Tôn Xuân Phong chuyển từ sợ hãi sang chờ đợi, cậu ta nhìn vào hai tay mình, hình như đang tha thiết muốn nói gì đó. Hàn Hạo giơ tay ra giật miếng băng dính dán chặt vào miệng đối phương, Hùng Nguyên ở bên cạnh, dưới sự ra hiệu của anh, đội viên Liễu Tùng của đội cảnh sát đặc nhiệm vừa mới mở cửa khi nãy lại bước lên, cầm một sợi dây thép chuẩn bị làm theo lối cũ mở chiếc khóa còng hai tay cậu thanh niên đó. “Không được cử động! Không được động vào khóa còng tay đó!”

Miệng Tôn Xuân Phong vừa được tự do, bèn lập tức hét lên, “Có bom! Có bom!”

Thần kinh mọi người vừa được thả lỏng lập tức lại căng thẳng đến đỉnh điểm. Hùng Nguyên ra lệnh cho thuộc hạ đứng yên, còn mình thì lê đến quan sát tỉ mỉ. Quả nhiên, từ trong lỗ khóa của còng tay xuất hiện hai sợi dây điện mỏng manh, kéo dài vào đến tận lòng Tôn Xuân Phong. Hùng Nguyên ra hiệu cho Hàn Hạo và mọi người lui về phía sau, sau đó anh thận trọng cởi cúc áo của Tôn Xuân Phong ra, ở điểm cuối của dây điện, thấy một chiếc hộp nhựa vuông vắn đang quấn chặt ở phần eo của cậu thanh niên. “Đây là bom!”

Bởi vì quá đỗi kinh hãi, giọng nói của Tôn Xuân Phong run rẩy như sắp khóc, “Chỉ cần có người bước vào phòng, là quả bom sẽ được khởi động, mười phút sau sẽ nổ tung.”

Quả nhiên, trên chiếc hộp đó có một màn hình điện tử, con số màu đỏ đang nhảy số hiện rõ: thời gian còn lại chưa đầy tám phút nữa! Tình hình vô cùng nguy cấp! Nhưng Hùng Nguyên vẫn giữ được khí thế trầm tĩnh, anh

https://thuviensach.vn

quay sang nhìn Hàn Hạo, đồng thời dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh, nói: “Tổ chức sơ tán.”

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt đã trao đổi tất cả, Hàn Hạo không nói thêm câu nào, đưa tất cả mọi người nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Tiếp đến là nghe thấy mệnh lệnh “Có bom, mau sơ tán các hộ dân!”

vang lên khắp đường đi trong tòa lầu. 75 “Cậu cũng đi đi, giúp đỡ việc sơ tán, ở đây không cần cậu!”

Hùng Nguyên dặn dò Liễu Tùng vẫn luôn theo sát anh. Lúc này đây, anh đã tập trung toàn bộ tinh thần để nghiên cứu quả bom này, giọng nói của anh không lớn, nhưng ngữ khí lại không thể nào bác bỏ được. Trong ánh mắt của anh chàng đội cảnh sát đặc nhiệm này như có thứ gì sáng lấp lánh, anh biết đội trưởng đang bảo vệ mình. Mặc dù cậu không muốn rời khỏi vào lúc này, nhưng làm một người cảnh sát đặc nhiệm, mệnh lệnh của cấp trên là không thể nào chống đối lại được. Cậu cắn môi, cuối cùng Liễu Tùng vẫn tuân lệnh lao ra khỏi phòng. Còn phía bên ngoài thì đầy những tiếng bước chân, tiếng gọi, tiếng đập cửa, vô cùng hỗn loạn. Những cư dân ở trong tòa lầu này đang vội vàng ra khỏi khu nhà dưới sự chỉ huy của rất nhiều cảnh sát. Còn ở trong phòng, cơ thể Tôn Xuân Phong đã co rúm run rẩy, ánh mắt hoảng loạn liên tục đảo qua đảo lại giữa màn hình hiển thị trên quả bom và gương mặt Hùng Nguyên. “Đừng cử động!”

Lúc này, không ngờ Hùng Nguyên vẫn có thể mỉm cười một cái, vỗ vai cậu thanh niên, nói giọng bình tĩnh: “Tôi bắt đầu gỡ bom đây.”

Bàn tay anh to rộng và mạnh mẽ, có một thứ sức mạnh kỳ diệu qua cái vỗ vai đã xâm nhập vào cơ thể đối phương, khiến Tôn Xuân Phong ngừng run rẩy, cảm thấy rõ ánh mắt hy vọng của cậu đã chiếm ưu thế. Hùng Nguyên rút ra một con dao mang theo bên mình. Đây là con dao thiết kế riêng cho đội cảnh sát đặc nhiệm, không chỉ vô cùng sắc bén mà còn có rất nhiêu công năng kèm theo. Lúc này đây, Hùng Nguyên chuẩn bi dùng nó để

https://thuviensach.vn

mở vỏ ngoài của quả bom. Đây là bước đầu tiên không thể nào bỏ qua trong việc gỡ bom. Từng chiếc ốc vít cố định nhanh chóng lần lượt bị tháo ra, vỏ ngoài đã lỏng lẻo. Hùng Nguyên căng thẳng nín thở, khẽ lấy lớp vỏ nhựa bên ngoài đó ra. Ngay chính khoảnh khắc lớp vỏ ngoài chuẩn bị tách rời chủ thể của nó, tay Hùng Nguyên chợt cảm thấy có gì đó hơi vướng, hình như gặp phải trở lực nào đó. Anh giật mình, thầm kêu lên: không hay rồi! Giữa vỏ ngoài và lõi bom còn được kết nối bằng một sợi dây ngầm! Hùng Nguyên vội ngừng tay lại, thế nhưng phản ứng của anh đã bị chậm mất rồi, sau khi vang lên một tiếng “tạch”

, số giờ đếm ngược hiển thị trên màn hình đột nhiên tăng tốc, thời gian nhảy con số tăng vọt, chỉ trong vòng có mấy giây ngắn ngủi đã gần tiếp cận đến khoảng thời gian cuối cùng! Tôn Xuân Phong kêu “a...”

một tiếng thê thảm, cơ thể vặn vẹo một cách vô ích. Ngay cả Hùng Nguyên trong khoảnh khắc này mồ hôi cũng rịn ra đầm đìa, 76 trong lúc tình thế biến đổi khôn lường, anh quyết một phen sống mái, dùng sức kéo luôn chiếc vỏ bom ra. Gần như đồng thời, con số thời gian đếm ngược trên màn hình đã chạy về 0. Lõi bom cũng cùng lúc phình to bung ra! Hùng Nguyên tuyệt vọng nhắm mắt lại - Thế nhưng tiếng nổ mà anh dự liệu lại không xảy ra, bên tai anh lại vang lên âm thanh khúc nhạc vui tươi rộn ràng. Trong bầu không khí căng thẳng thế này, bản nhạc vốn vui tai bỗng trở nên vô cùng quái dị. Hùng Nguyên kinh ngạc mở to mắt, chỉ nhìn thấy giữa quả “bom”

nở bung ra, có một tờ giấy đang dần dâng lên theo tiếng nhạc. Đây vốn không phải là “bom mìn”

gì cả, chỉ là một hộp nhạc có công tắc mà thôi. Lẽ nào đây chỉ là một trò đùa tai quái sao? Hùng Nguyên không tránh khỏi có chút hồ đồ, đồng thời anh cũng hít thở một hơi thật sâu như trút được gánh nặng, nhưng lại ngửi thấy một thứ mùi vị kỳ lạ. Định thần nhìn, chỉ nhìn thấy đũng quần của Tôn Xuân Phong ướt nhẹp, thật không ngờ cậu chàng đã sợ hãi quá đến độ tè

https://thuviensach.vn

dầm cả ra quần. Hùng Nguyên bất lực cười đau khổ, giơ tay ra cầm lấy tờ giấy nhả ra từ quả "bom"

. Sau khi đọc kĩ nội dung trên tờ giấy, sắc mặt anh lại quay trở lại sự nghiêm trọng ban đầu. Rồi anh chạy ra khỏi phòng, gọi tất cả mọi người đang bận rộn ở trong hành lang tòa nhà tập hợp lại. Liễu Tùng mở khóa tay cho Tôn Xuân Phong. Một lúc lâu sau, cậu thanh niên mới thoát ra được trạng thái gần như suy sụp, bắt đầu lắp ba lắp bắp kể lại những chuyện mình đã gặp phải trong ngày hôm nay. Sự việc cũng chẳng mấy phức tạp: Tối ngày hôm kia (cũng chính là ngày Trịnh Hách Minh gặp nạn), Tôn Xuân Phong chơi thông đêm ở quán Nét, sáng sớm tinh mơ mới quay trở lại căn nhà thuê. Bởi vì quá mệt, nên cậu ta nhanh chóng ngủ say như chết, đến khi cậu ta tỉnh lại, thì phát hiện ra toàn thân không nhúc nhích được: không chỉ tay chân bị khóa trói, mắt và miệng cũng bị bịt kín. Một giọng nói xa lạ nói với cậu ta: cậu ta bị khóa vào lò sưởi, đồng thời trên người cũng bị gài một quả bom. Đường dây dẫn của quả bom kết nối với ống khóa của còng tay, nếu như có người muốn mở còng tay, thì sẽ gây ra nổ bom. Ngoài ra có một thiết bị điều khiển từ xa được gắn trên cửa, khi cửa bị mở ra, bộ hẹn giờ gắn trên bom sẽ được khởi động, mười phút sau bom sẽ nổ. Nói xong những câu này, người nam giới đó nhanh chóng rời đi, còn Tôn Xuân Phong thì lại khốn khổ chờ đợi trong sự sợ hãi tột cùng, cho đến khi Hàn Hạo và mọi người bước vào phòng. 77 "Chúng ta đã bị bỡn cợt rồi."

Hàn Hạo sắc mặt sa sầm, "Sau khi hắn giết hại thầy Trịnh, lập tức đến đây, thiết kế nên cái bẫy này cho chúng ta."

Hùng Nguyên chau mày: "Ý của anh là, những bức ảnh bị xóa đó cũng là manh mối do hắn cố tình để lại?"

"Còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Hắn đã làm hết những việc này để đợi chúng ta, hắn biết chúng ta chắc chắn sẽ đến đây."

"Nhưng tại sao hắn lại phải làm như vậy?"

https://thuviensach.vn

Hùng Nguyên lắc đầu không thể nào hiểu nổi, “Lẽ nào chỉ là vì để đưa cho chúng ta tờ giấy đó sao?”

Tờ giấy đang bị Hàn Hạo miết chặt trong tay, anh đã đọc đi đọc lại nội dung trên tờ giấy đó mấy lần, bây giờ đã có thể đọc thuộc. Nét chữ Phỏng Tống chuẩn mực, câu nói đã quá quen thuộc. “ Người thụ hình: Hàn Thiếu Hồng Tội danh: cố ý giết người Ngày thực thi: ngày 23 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

Tay Hàn Hạo khẽ run lên, anh hiểu ngụ ý của tờ giấy này. Đương nhiên, nguyên nhân khiến anh run rẩy không phải là nỗi sợ hãi. Là sự phẫn nộ khiến anh run rẩy, sự phẫn nộ không tài nào khống chế được! Một tên hung thủ trước khi gây án, thật không ngờ dám ghi rõ tên nạn nhân và thời gian gây án, dùng phương thức này để thông báo cho cảnh sát. Đây là một sự sỉ nhục và bỡn cợt điên cuồng nhường nào? Lúc này đây, Hàn Hạo giống như một ngọn núi lửa nguy hiểm, áp lực trong người anh đã khiến anh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào! Và chính trong khoảnh khắc này ở một nơi nào đó, có một người lại có thứ cảm giác hoàn toàn trái ngược. Người này đang nghịch trong tay một thiết bị cảm ứng, con số trên đó hình như ghi lại khoảng thời gian nào đó. “Hai mươi mốt giờ năm mươi phút đến hiện trường, bốn phút mười một giây hoàn thành việc gỡ bom.”

Anh ta nhìn thời gian trên thiết bị cảm ứng lẩm bẩm, sau đó khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên, nói lạnh tanh: “Thành tích cũng khá được... cuối cùng cũng có chút thú vị đây.”

https://thuviensach.vn

Chương 4: Bí Mật Của La Phi

10 giờ 40 phút, ngày 22 tháng 10. Trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Các thành viên của tổ chuyên án mới thành lập liền ngồi lại với nhau. Hai giờ đồng hồ trước, Hàn Hạo và Hùng Nguyên khí thế vũ bão xuất trận, lao thẳng đến khu dân cư Đông Minh Gia, kết quả là bị đối thủ bỡn cợt một phen. Bây giờ họ lại triệu tập các thành viên khác cùng thảo luận đối sách. Tăng Nhật Hoa được Hàn Hạo bố trí cho nghỉ ngơi, vừa mới ngả lưng xuống đã bị gọi quay trở lại. Lúc này đây, hai mắt cậu sưng đỏ, đầu tóc rối bời, trông hơi nhếch nhác. Và tình hình vụ án mà Hàn Hạo thông báo khiến cậu càng không vui. Người đung đưa lắc lư nghe xong, cậu lập tức nói với vẻ không cam tâm: “Cái tên Tôn Xuân Phong thực sự không liên quan gì đến vụ án sao? Anh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn!”

Hàn Hạo trả lời vô cùng dứt khoát, “Chúng tôi đã điều tra hoàn cảnh gia đình, những việc xảy ra trong cuộc đời, mối quan hệ xã hội và cả những hoạt động gần đây, cậu ta chỉ là một thanh niên trốn học bình thường. Nếu như nhất định nói cậu ta có mối liên quan tới vụ án, đó chính là ngày 18, cậu ta đã vô tình đọc lướt qua bài viết “Chiêu mộ tử hình”

, và vì vậy mà có mặt trong bức ảnh của cảnh sát Trịnh.”

Tăng Nhật Hoa giận dữ nuốt mấy ngụm nước bọt, không biết nói gì hơn. Thành quả công việc mà mình vô cùng đắc ý đã bị chứng minh là không có chút giá trị nào cả, cậu chỉ có thể cười đau khổ, lắc đầu nói: “Tôi đã nhìn lầm mất rồi, hắn không phải là một kẻ mù về vi tính... Hắn thực sự là một cao thủ.”

https://thuviensach.vn

Hôm qua, ở trong cuộc họp, Tăng Nhật Hoa đã cười nhạo hung thủ không biết gì về kỹ thuật số, bây giờ thì thái độ lại thay đổi hẳn 180 độ. Doãn Kiếm - người phụ trách thư ký cuộc họp không tránh khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nhưng khi cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, thì phát hiện ra những người khác đều gật đầu, hình như đã hiểu rất rõ. “Vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi.”

Hàn Hạo tiếp tục đi sâu vào đề tài của Tăng Nhật Hoa: “Nếu như hung thủ chỉ là lợi dụng những bức ảnh không chút liên quan để sắp đặt nên ván cờ này, vậy thì động cơ gây án mà chúng ta suy đoán lúc đầu lại không ổn. Tại sao hắn lại phải giết cảnh sát Trịnh Hách Minh?”

Mắt Doãn Kiếm chợt sáng rực: phải rồi, nếu hung thủ đã không liên quan gì với Tôn Xuân Phong, vậy thì hắn có thể đến được Đông Minh Gia viên sắp đặt ván cờ, chắc là do nhìn thấy được những bức ảnh ở trong máy ảnh tại hiện trường vụ án mà theo sát hành tung của Tôn Xuân Phong. Qua đó có thể thấy, bản lĩnh truy tìm dấu vết mạng của hắn không hề thua kém Tăng Nhật Hoa. Đột nhiên hiểu được đạo lý này, Doãn Kiếm không nén nổi tự đắc: có thể cùng làm việc với những chuyên gia này, đúng là thu được rất nhiều điều bổ ích. Nhưng chỉ một phút lơ đễnh, cậu đã không kịp suy nghĩ đến câu hỏi mà Hàn Hạo đưa ra, đành phải dỏng tai lên để nghe người khác phân tích. Sau một khoảng trầm mặc, Hùng Nguyên lên tiếng trước: “Thực ra, động cơ hành động của hung thủ không khiến chúng ta phải băn khoăn nhiều. Nếu cảnh sát Trịnh đã đang điều tra vụ án này, sau đó lại bị hung thủ giết hại, khả năng lớn nhất vẫn là cảnh sát Trịnh đã phát hiện ra được một số manh mối mà hung thủ đang cố gắng che đậy. Điều khiến tôi không hiểu nổi là: hung thủ sao lại phải lợi dụng bức ảnh trong máy ảnh để tạo nên trò đùa tai quái này? Lẽ nào chỉ là để bỡn cợt chúng ta?”

“Không chỉ là khiến ta không thể hiểu nổi, thậm chí điều này hoàn toàn mâu thuẫn.”

https://thuviensach.vn

Có một giọng nữ giới vang lên rành rọt, không còn nghi ngờ gì nữa, người nói chính là Mộ Kiếm Vân. La Phi vẫn luôn cúi đầu suy nghĩ, lúc này đây anh ngước ánh mắt lên nhìn về phía người nữ giảng sư tâm lý học trẻ này, sau đó nghiêm túc hỏi: “Mâu thuẫn? Mâu thuẫn gì?”

“Hai loại mâu thuẫn của tâm lý. Nếu như mục đích gây án của hung thủ là vì để che giấu manh mối, vậy thì trạng thái tâm lý của hắn nên là né tránh con mắt của cảnh sát. Nhưng hắn lại cố tình xóa mấy bức ảnh và thiết kế nên ván cờ, tức là đã rõ ràng trình diện quá nhiều thứ cho cảnh sát thấy, hai loại trạng thái tâm lý hoàn toàn tương phản nhau này xuất hiện trong cùng một hiện trường vụ án, điều này rõ ràng rất không hợp lý.”

Phân tích của Mộ Kiếm Vân nhận được sự tán đồng của mọi người, cả phòng họp tạm thời rơi vào bầu không khí trầm mặc. “Còn có một tình huống, có thể sẽ mở ra hướng tư duy của mọi người.”

Giây lát sau, Hàn Hạo lại lên tiếng, “Vừa nãy đã nói đến, ở hiện trường Đông Minh Gia viên, nghi phạm đã thiết kế ra một quả bom giả. Khi nhân viên kỹ thuật của chúng ta làm những thao tác điều tra hậu kỳ, phát hiện ra trên đó có một thiết bị phát tín hiệu.”

“Thiết bị phát tín hiệu?”

Tăng Nhật Hoa túm lấy mái tóc rối, tinh thần có vẻ hăng hái: “Phát tín hiệu gì?”

Hùng Nguyên là người hiểu rõ nhất về tình hình liên quan tại hiện trường, anh nói: “Không phải là thứ gì đặc biệt, chỉ là một thiết bị đơn giản liên kết với thiết bị đếm giờ, có thể phản ánh trạng thái vận hành của thiết bị đếm giờ đến chỗ người nhận tín hiệu.”

“Ha”

https://thuviensach.vn

, Tăng Nhật Hoa vô cùng thất vọng, không kìm được bật cười khanh khách, “Hắn đang làm gì vậy nhỉ? Hắn đang tính giờ hộ cho chúng ta à?”

“Tính giờ?”

Đôi lông mày của La Phi chợt cau lại, anh dùng đầu ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, đang suy ngẫm điều gì đó. Ánh mắt Hàn Hạo dừng lại ở trên người La Phi: “Cảnh sát La, đến giờ vẫn chưa nghe thấy cao kiến của anh, việc này không phù hợp với phong cách của anh đấy. Anh hãy nói một chút đi!”

La Phi không tiện chối từ, bèn nói: “Chúng ta có một sai lầm trong lối tư duy, không, chưa chính xác, phải nói là sai lầm trong thái độ.”

Mọi người đều nhìn nhau, hình như không hiểu được câu nói không đầu không cuối này của La Phi. Còn anh thì lại trầm ngâm giây lát, rồi nói tiếp: “Chúng ta đều đang nghĩ, bây giờ chúng ta đã phát hiện ra được điều gì? Hung thủ đã để lại sơ hở gì? Thực ra là nhầm lẫn, chúng ta cần phải nhìn thẳng: chúng ta không phát hiện ra được điều gì cả, cho đến lúc này, đều là hắn phô ra, là vai diễn độc tôn của hắn! Hắn gửi cho tôi, cho cảnh sát Trịnh thư nặc danh; Trên mạng hắn công khai gửi bài viết Chiêu mộ tử hình; Tại hiện trường vụ án cảnh sát Trịnh, hắn cố tình để lại manh mối truy tìm cho cảnh sát; Thậm chí hắn còn nói cho chúng ta biết đối tượng và thời gian thực hiện của lần gây án tiếp theo... Hiện giờ không phải là chúng ta đang tìm hắn, mà là hắn đang dẫn dụ chúng ta đi vòng tròn.”

Sắc mặt của Hàn Hạo và mọi người đều có vẻ không vui, nếu như tán đồng phân tích của La Phi, thì không còn nghi ngờ gì nữa, cảnh sát đang rơi vào tình thế vô cùng khó coi! Chỉ có Tăng Nhật Hoa tỉnh bơ cười “hi hi”

, nói kiểu bông đùa: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây? Hay cứ mở một cuộc kiểm điểm nội bộ à?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân lườm Tăng Nhật Hoa một cái: “Cảnh sát La nói đúng đấy, khi nhận thức được việc này thì đã là một điều có giá trị. Hung thủ giết hại cảnh sát Trịnh, mục đích của hắn không chỉ vì chính vụ án, hắn có một loại trạng thái tâm lý trò chơi, hắn đang khiêu chiến với cảnh sát.”

“Điều này thì tôi biết.”

Hàn Hạo lướt qua một lượt La Phi và Mộ Kiếm Vân, “Nhưng việc này có ý nghĩa cho công tác trinh thám phá án của vụ án này sao?”

Mộ Kiếm Vân không nói gì nữa, cô hướng ánh mắt về phía La Phi, chờ đợi đối phương nói tiếp. “Trò chơi? Đúng vậy, hung thủ tỉ mỉ thiết kế nên một trò chơi, hắn thậm chí đã chuẩn bị việc này suốt mười tám năm. Bây giờ, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, có kế hoạch, có đối tượng đi săn... nhưng vẫn chưa hoàn chỉnh, đối với một trò chơi, hắn còn thiếu một thứ, như vậy dù trò chơi có hay đến đâu cũng không đủ kích thích.”

Nói đến đây, La Phi ngừng lại, để cho mọi người có thời gian suy ngẫm, nhưng mọi người vẫn trầm ngâm không nhận ra điểm trọng yếu, chỉ có Tăng Nhật Hoa không kìm lòng được, cất tiếng hỏi: “Còn thiếu cái gì?”

“Đối thủ. Một trò chơi hay thì cần phải có đối thủ xuất sắc.”

La Phi cười đau khổ, nói: “Chúng ta có thể phức tạp hóa về cái chết của cảnh sát Trịnh rồi. Hung thủ giết hại cảnh sát Trịnh, có thể chỉ là vì ông đã bí mật điều tra suốt mười tám năm mà không có chút tiến triển, cho nên hắn muốn trước khi trò chơi bắt đầu, thiết lập lại tổ chuyên án, đổi sang những đối thủ thực sự đủ trình độ.”

Mọi người nghe La Phi nói, trong lòng đều nảy sinh cảm giác vô cùng khó chịu. Cho dù là Tăng Nhật Hoa vẫn có thói quen nhăn nhở, lúc này đây cũng vặn người, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vậy ý của anh là, chúng ta đều bị hắn đổi người, để cùng sắm vai trong trò chơi của hắn?”

https://thuviensach.vn

La Phi không trả lời chính diện, thần sắc của anh cũng rất khó coi: “Nếu đi theo hướng tư duy này, chúng ta có thể giải thích được ván cờ ở Đông Minh Gia viên: Hắn đang kiểm tra chúng ta - cố tình để lại manh mối, để chúng ta tìm kiếm Tôn Xuân Phong, và hắn thì đang tính giờ giúp chúng ta - nghe thì thấy thật là hoang đường!... Vừa nực cười, lại vừa đáng sợ. Hi, không biết thành tích của chúng ta có làm cho hắn hài lòng hay không nhỉ?”

Sau khi La Phi nói xong những câu này, cả hội trường đều im phăng phắc, hồi lâu mới nghe thấy Hùng Nguyên lẩm nhẩm: “Thật khó có thể tin nổi... thật khó có thể tin nổi!”

“Quả thực là khó có thể tin nổi...”

Mộ Kiếm Vân cắn môi, “Nhưng tôi không thể không thừa nhận, nếu phân tích theo hướng này, cho đến thời điểm này, tất cả những hành vi của nghi phạm là thống nhất trên phương diện tâm lý học... tạo thành một chủ thể mục tiêu vô cùng rõ ràng.”

Doãn Kiếm kinh ngạc há miệng, cậu không biết có nên viết y nguyên phần thoại này vào trong bản ghi chép cuộc họp hay không. “Tốt lắm, khá lắm...”

Sắc mặt Hàn Hạo sa sầm, không biết là đang tán thành phân tích của La Phi, hay là đang buông lời hằn học đối với đối thủ huênh hoang điên cuồng. Tiếp đó, nắm đấm của anh giáng mạnh xuống bàn, tâm trạng mọi người cũng chợt lạnh ngắt. “Nếu đã có người muốn chơi trò chơi như vậy... Vậy thì chúng ta cứ tham dự cùng thôi!”

Hàn Hạo hằn lên từng tiếng rành rọt, ánh mắt anh quét một lượt tất cả mọi người, tạo nên khí thế cùng căm thù. Tăng Nhật Hoa bật cười “hi hi”

: “Được đấy. Đây đúng là một trò chơi thú vị, hơn nữa, trò chơi này sắp bắt đầu rồi, có phải không?”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, trò chơi này chuẩn bị bắt đầu rồi. Tất cả mọi người ngồi đây đều hiểu được ý tứ của câu nói này. Eumenides đã gửi đi mới nhất, đó chẳng khác gì ném cho cảnh sát một bức thư khiêu chiến! Ánh mắt Hàn Hạo dừng lại ở trên người Doãn Kiếm: “Cậu hãy cho mọi người cùng xem “”

đó.”

Doãn Kiếm đã chuẩn bị xong từ lâu, cậu mở máy chiếu, tờ giấy để lại ở hiện trường Đông Minh Gia viên hiện ra trước mắt mọi người. Loại chữ Phỏng Tống chuẩn mực, nội dung quen thuộc. “ Người thụ hình: Hàn Thiếu Hồng Tội danh: cố ý giết người Ngày thực thi: Ngày 23 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

Ngày 23 tháng 10 - ngày mai, sẽ là lúc bức màn trò chơi kinh thiên động địa chính thức được kéo ra. “Được rồi, chúng ta không cần giải thích gì về tờ giấy này nữa.”

Hàn Hạo nhanh chóng xua tay, “Doãn Kiếm, cậu hãy giới thiệu với mọi người nhân vật “Hàn Thiếu Hồng”

này đi.”

Doãn Kiếm thực hiện thao tác, trên màn hình xuất hiện bức ảnh chụp nửa người của một người phụ nữ. Đây là một thiếu phụ đẫy đà, khuôn mặt xinh đẹp, nước da trắng ngần, ăn mặc và trang điểm rất thời trang đẹp mắt. “Hàn Thiếu Hồng, nữ giới, 30 tuổi, đã kết hôn, chưa sinh con, hộ khẩu trong thành phố này. Hiện đang sống ở số 72 khu biệt thự trung tâm Nam Thành Kim Đỉnh. Là nhà kinh doanh, tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Mậu dịch xuất nhập khẩu Nhậm Đô Hoa...”

Tăng Nhật Hoa đột nhiên ngắt lời Doãn Kiếm: “Tôi vừa mới điều tra trong kho dữ liệu, toàn thành phố tất cả có 17 người tên này, sao lại có thể xác định chắc chắn là cô ta?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì chính Hàn Thiếu Hồng cũng nhận được “”

.”

Doãn Kiếm vừa trả lời, vừa chuyển sang một tấm ảnh khác, hiện ra một màn hình chụp trang màn hình vi tính, “Đây là bài viết “Chiêu mộ tử hình”

trên mạng, những bài trả lời bên dưới, trong bài trả lời thứ ba có nhắc đến cái tên “Hàn Thiếu Hồng”

này, sau đó lại có hơn 20 người hưởng ứng theo người trả lời, chúng ta có thể nhận định rằng: người này chính là nạn nhân mà cư dân mạng đã chọn ra.”

“Tại sao lại có nhiều người chọn cô ấy như vậy?”

Mộ Kiếm Vân đặt ra câu hỏi mà mọi người đều đang băn khoăn. Qua bức ảnh, người phụ nữ có tên “Hàn Thiếu Hồng”

này có dáng vẻ ngời ngời, là một người đẹp hiếm có. Một người như vậy lẽ ra phải được đón nhận nồng nhiệt ở trên mạng mới phải, sao lại khiến người ta căm hận thế chứ? “Hàn Thiếu Hồng nửa năm trước đã bị cuốn vào một vụ án gây ra tai nạn giao thông, đã đâm chết một người nông dân bán rau.”

Doãn Kiếm giải thích, “Sau đó việc này lan truyền trên mạng, rất nhiều người cho rằng trên thực tế, cô ta đã cố ý giết người, do đó đã gây nên sự căm phẫn trong nhân dân.”

Tăng Nhật Hoa “a”

lên một tiếng, lộ ra nét mặt như bừng hiểu ra chuyện gì, cậu giơ ngón tay trỏ lên đung đưa, nói: “Tôi biết việc này, thì ra là cô ta à, nghe nói con người này có thế lực lắm đấy.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân và Hùng Nguyên cũng đã nghe thấy sự việc này. Trong những người ngồi đây, chỉ có La Phi không phải là người của thành phố này, thường ngày cũng ít khi lên mạng, nên không biết rõ được ngọn ngành của sự việc, nên Doãn Kiếm giới thiệu qua cho anh tình hình: Ngày 5 tháng 4 nửa năm trước, Hàn Thiếu Hồng lái chiếc xe BMW làm lật đổ gánh hàng của một nông dân tên Hùng Quang Tông ở ven đường, hai người vì thế đã xảy ra tranh cãi: Hùng Quang Tông yêu cầu Hàn Thiếu Hồng bồi thường tổn thất, Hàn Thiếu Hồng cho rằng đối phương đã ngang nhiên lấn chiếm lòng đường để kinh doanh, không chấp nhận bồi thường. Sau khi cãi cọ kịch liệt, Hàn Thiếu Hồng muốn lái xe đi, Hùng Quang Tông lại kiên quyết chặn ở đầu xe. Trong lúc hai bên giằng co nhau chưa ngã ngũ, chiếc xe BMW của Hàn Thiếu Hồng đột nhiên nổ máy, thật không ngờ nhấn ga đâm vào Hùng Quang Tông, khiến người này chết ngay trên đường đưa đến bệnh viện. Lúc đó, những người đứng xung quanh chứng kiến vụ việc rất đông, do đó việc này đã nhanh chóng lan truyền khắp chợ và trên mạng, đồng thời tạo nên làn sóng phẫn nộ rất lớn trong nhân dân. Hàn Thiếu Hồng mặc dù bị bắt, nhưng cô ta giải thích, lúc đó cô ta muốn lái xe tránh qua Hùng Quang Tông, nhưng bởi vì tâm trạng kích động nên đã cài nhầm số, do đó đã tạo nên bi kịch. Tư pháp điều tra đã tin vào lời Hàn Thiếu Hồng, một tháng trước đã xử phạt cô ta về tội gây tai nạn giao thông, thời hạn ba năm, hoãn thi hành hai năm(1). Sự phán quyết này gây ra cuộc tranh luận lớn, sự chỉ trích trên mạng tạo nên cơn chấn động. Phần lớn mọi người đều tin rằng, Hàn Thiếu Hồng lúc đó là muốn đâm chết Hùng Quang Tông, cần phải nghiêm khắc trừng phạt cô ta với tội danh cố ý giết người. “Tôi cũng cho rằng cô ta cố ý giết người.”

Doãn Kiếm cuối cùng phát biểu quan điểm của mình, “Theo lời kể của những người tận mắt chứng kiến hiện trường, Hàn Thiếu Hồng trước khi khởi động xe ô tô, đã uy hiếp nạn nhân, kiểu như “Anh không tránh ra thì tôi sẽ đâm chết anh”

https://thuviensach.vn

, tiếp đến cô ta giải thích bằng cách cài nhầm số xe, thực sự khó có thể khiến người ta tin phục.”

Hàn Hạo trầm ngâm nói: “Pháp luật hiện hành dựa trên nguyên tắc không đủ chứng cứ là vô tội. Nếu định tội cố ý giết người, bắt buộc cần phải có đầy đủ chứng cứ xác thực mới được, những lời nói kích động trong lúc cãi cọ không đủ để làm bằng chứng. Cho nên, quyết định cuối cùng của tòa án như vậy, là cũng có thể hiểu được.”

“Cái gì mà “không đủ chứng cứ là vô tội”

? Vậy tôi lái xe trên đường có phải là cứ tùy tiện đâm người được không?”

Tăng Nhật Hoa liếc xéo phản bác, “Chúng ta là người trong giới cảnh sát, còn cần phải che giấu lấp liếm làm gì chứ? Nói thẳng ra, hình phạt nhẹ như vậy, chẳng phải là vì dựa vào tài sản kếch xù của Hàn Thiếu Hồng, người chống lưng cũng đủ vững mạnh!”

Hàn Hạo bất lực lắc đầu, nhưng không phủ nhận. Còn La Phi thì lại nhìn Tăng Nhật Hoa một cái, tăng thêm vài phần thiện cảm với cậu chàng này. Hùng Nguyên lúc này ho khan một tiếng, nói vẻ nghiêm túc: “Chúng ta hãy quay trở lại tình hình vụ án đi. Bước tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?”

Đúng vậy, đây mới là vấn đề mà tổ chuyên án cần phải đối diện ngay lúc này. Ánh mắt mọi người lại tập trung vào tổ trưởng Hàn Hạo. Và anh đã chuẩn bị xong, lên tiếng: “Ngày mai chính là ngày 23, cũng chính là ngày hung thủ tuyên bố chấp hành án “tử hình”

đối với Hàn Thiếu Hồng. Hắn đã huênh hoang điên cuồng khiêu chiến với cảnh sát như vậy, vậy thì chúng ta cứ giăng lưới rộng để đợi hắn là được.”

https://thuviensach.vn

Với vai trò là trợ lý, Doãn Kiếm liền giải thích thêm về kế hoạch của Hàn Hạo: “Thường thì vụ án giết người thường xảy ra ở những nơi vắng người, nhưng tình hình vụ án này thì tương đối đặc biệt. Bởi vì nghi phạm đã tiết lộ kế hoạch giết người cho cảnh sát, chắc chắn hắn có thể dự liệu được việc cảnh sát sẽ tiến hành giám hộ đối với Hàn Thiếu Hồng, muốn giết người ở nơi ẩn khuất là điều không thể. Cho nên, địa điểm gây án của hắn phải là nơi có lượng người qua lại đông, khu vực hỗn loạn và khó có thể đề phòng. Công ty của Hàn Thiếu Hồng nằm ở trong tòa nhà Đức Nghiệp ở trung tâm thành phố. Hàng ngày khoảng 9 giờ, cô sẽ xuất phát từ nhà, lái xe đến trước tòa nhà Đức Nghiệp. Tòa nhà này được xây dựng khá lâu rồi, nên không có bãi đỗ xe ở tầng ngầm, cho nên Hàn Thiếu Hồng chỉ có thể dừng xe ở bãi đỗ xe ở khu vực xung quanh tòa nhà Đức Nghiệp, sau đó đi bộ vào trong tòa nhà. Cô ta sẽ làm việc trong tòa nhà đến tận 4 giờ chiều, sau đó về nhà. Nhà Hàn Thiếu Hồng ở trong khu biệt thự trung tâm Kim Đỉnh, nơi đây quản lý nghiêm ngặt, có máy camera giám sát cả khu vực 24/24 giờ; Hệ thống bảo an của tòa nhà Đức Nghiệp cũng rất cẩn mật, tiến vào tòa nhà đều có hệ thống bảo vệ tiên tiến, cho nên hai nơi này đều không có khả năng trở thành địa điểm gây án. Do đó, nghi phạm nếu thực sự muốn giết Hàn Thiếu Hồng vào ngày mai, thì địa điểm lý tưởng nhất của hắn chính là bãi đỗ xe bên ngoài tòa nhà. Nơi đây địa thế rộng rãi, các con đường xung quanh nhộn nhịp, nhân viên phức tạp, tương đối dễ dàng ra tay, cũng dễ dàng chạy thoát. Cho nên ngày mai, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta chính là canh giữ bãi gửi xe này.”

Trong quá trình phân tích, Doãn Kiếm lần lượt giới thiệu những bức ảnh liên quan đến hiện trường, tình hình nhìn thấy vừa vặn phù hợp với những gì cậu nói. Hàn Hạo nhìn Hùng Nguyên một cái, nói thêm: “Đương nhiên, chúng ta vẫn cần phải có phương án để đề phòng những thủ đoạn đặc biệt, bao gồm đầu độc, bắn súng từ xa, tai nạn xe cộ, nổ bom,... Đội trưởng Hùng, việc này giao cho anh nhé.”

https://thuviensach.vn

Hùng Nguyên lại không lập tức nhận lệnh, anh khẽ nhíu mày hỏi lại: “Ý anh là, tiến hành giám hộ cả ngày đối với Hàn Thiếu Hồng, chỉ cần hung thủ ra tay, là chúng ta có thể nhân cơ hội để bắt giữ hắn?”

Hàn Hạo gật đầu, nói hùng hồn: “Đúng vậy, tôi không tin ai có thể giết được người trước con mắt của cảnh sát.”

Hùng Nguyên trầm mặc giây lát, sau đó lại lắc đầu: “Nhưng tôi cảm thấy không ổn. Chúng ta cần phải hạn chế hành động của Hàn Thiếu Hồng ngày mai, không được để cô ta ra ngoài, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn tính mạng cho cô ta ở mức độ cao nhất.”

“Tôi hiểu ý của anh. Nếu chỉ đứng ở góc độ bảo vệ đương sự, hạn chế hành động của người đó đúng là phương pháp hiệu quả nhất.”

Hàn Hạo thoáng ngừng lại, nhưng cách nói lại chuyển sang hướng khác, “Nhưng cô ta có thể trốn ở trong nhà được bao lâu? Cảnh sát có thể bảo vệ cô ta được bao lâu? Hung thủ ngày mai không ra tay được, là hắn chịu bỏ cuộc sao? Nếu như hắn có thể thay đổi ngày khác để giết hại Hàn Thiếu Hồng, vậy chẳng phải là chúng ta đã lỡ mất cơ hội tốt nhất để vây bắt hắn sao?”

“Nếu như muốn bảo vệ Hàn Thiếu Hồng, thì cần phải hạn chế hành động của cô ta; nếu như muốn vây bắt Eumenides, thì cần phải thiết kế nên một tấm lưới lớn, và Hàn Thiếu Hồng chính là con mồi trong lưới. Ý của anh là như vậy phải không, đội trưởng Hàn?”

Mộ Kiếm Vân nói rõ hơn ý tứ của Hàn Hạo, Hàn Hạo lại mặc nhận câu nói của cô. Hùng Nguyên vẫn lắc đầu: “Bất luận thế nào, tôi không tán thành việc đưa người được bảo hộ ra làm mồi nhử.”

Ý kiến của hai nhân vật chính của tổ chuyên án nảy sinh sự khác biệt, và cách nói của mỗi người đều có lý lẽ riêng. Hàn Hạo đắn đo một lát, nói:

https://thuviensach.vn

“Thế này đi, số ít phục tùng số đông, rốt cuộc chọn lựa phương án nào, chúng ta giơ tay biểu quyết.”

Hùng Nguyên gật đầu: “Điều này thì tôi đồng ý.”

Tăng Nhật Hoa là người đầu tiên giơ tay: “Tôi tán thành phương án của đội trưởng Hàn. Hàn Thiếu Hồng chẳng phải là loại người tử tế gì, lo nghĩ nhiều cho cô ta thế làm gì chứ? Chỉ có điều, một người đẹp như thế, nếu thực sự bị giết, đúng là cũng hơi đáng tiếc đấy.”

Nói đến cuối, cậu đổi sang chất giọng cợt nhả, vừa nói vừa nheo mắt liếc nhìn Mộ Kiếm Vân. “Đúng là một người đẹp, khiến người ta phải ghen tị.”

Mộ Kiếm Vân nhìn Tăng Nhật Hoa cười nhạt, “Nhưng lòng đố kị của tôi quyết không thao túng sự phán đoán của tôi. Tôi ủng hộ phương án của đội trưởng Hùng, bảo vệ tính mạng của Hàn Thiếu Hồng quan trọng nhất.”

Tăng Nhật Hoa vốn định khích Mộ Kiếm Vân, nhưng lại bị đối phương nhận ra ngay, cậu hậm hực toét miệng: “Đáng sợ thật đấy, người phụ nữ học ngành tâm lý học... Chẳng thể nào lừa cô ấy được.”

“Được rồi, bây giờ là tỉ số 2:2. Đội trưởng La, anh hãy nói thái độ của mình xem?”

Cùng với câu nói của Hàn Hạo, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào La Phi, còn anh thì cũng đưa ra sự lựa chọn của mình. “Tôi ủng hộ đội trưởng Hàn.”

La Phi lạnh lùng nói, anh cũng không giải thích cụ thể điều gì. “Rất tốt!”

Hàn Hạo lộ ra nụ cười hài lòng, anh quét mắt nhìn mọi người một lượt: “Chúng ta hãy đưa ra kế hoạch tác chiến tỉ mỉ nhé.”

https://thuviensach.vn

... Cuộc họp kéo dài đến tận hơn 2 giờ chiều, một bản phương án giám sát bảo vệ Hàn Thiếu Hồng đã được ra lò. Chủ lực tham chiến vẫn là đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm tinh nhuệ mà Hàn Hạo và Hùng Nguyên phụ trách. Trong những hành động này, La Phi chỉ có thể đóng một vai trò ngoài lề không mấy quan trọng. La Phi không hề bất ngờ trước kết quả này - dù sao cũng không phải là thành phố Long Châu mà anh quản lý. Sau khi tan họp, Hàn Hạo và Hùng Nguyên lập tức bắt tay để sắp xếp chuẩn bị cho cuộc chiến, Tăng Nhật Hoa thì chỉ mong muốn được trở về phòng ngủ bù, trong phòng họp chỉ còn lại hai người "nhàn hạ"

La Phi và Mộ Kiếm Vân. Thấy mọi người đều đã tản đi, Mộ Kiếm Vân lật lại món nợ cũ trong buổi họp: "Cảnh sát La, sự chọn lựa cuối cùng của anh đã vi phạm nguyên tắc của cảnh sát. Một người cảnh sát tốt nên đề phòng sự phát sinh của vụ án, thế mà các anh lại còn tạo điều kiện thuận lợi cho hung phạm hành động."

"Cô cho rằng hung phạm có thể thắng lợi sao? Dưới sự giám sát nghiêm nghặt của bao nhiêu cảnh sát như vậy?"

La Phi không ứng phó với sự chỉ trích của đối phương, mà cố tìm cách để chuyển hướng đề tài. Mộ Kiếm Vân thì lại vẫn kiên quyết: "Nói thực lòng, tôi không hề thấy hứng thú gì với việc ngày mai. Tôi chỉ muốn biết trong lòng người khác nghĩ những gì. Tôi và Hùng Nguyên đã kiên định giữ vững đạo đức nghề nghiệp của cảnh sát, nhưng các anh thì không. Hàn Hạo nóng lòng muốn bắt được tên hung thủ đó, hoặc là vì tâm trạng muốn báo thù cho cảnh sát Trịnh, hoặc là một kiểu mong ngóng muốn lập công lớn. Điều này rất dễ hiểu, Tăng Nhật Hoa rõ ràng chưa đủ chín chắn, khi làm việc vẫn mang theo một thứ cảm giác chính nghĩa non nớt, nhưng còn anh thì sao? Anh còn lạnh lùng bình tĩnh hơn Hàn Hạo nhiều, càng không nông nổi giống như Tăng Nhật Hoa, nhưng tại sao anh lại đưa ra sự lựa chọn giống như bọn họ?"

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn thẳng vào Mộ Kiếm Vân giây lát, sau đó anh lắc đầu: “Tôi không biết.”

Mộ Kiếm Vân bật cười: “Một người không thể nào không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là anh không muốn nhìn thẳng vào cách suy nghĩ của mình. Hôm nay anh phân tích ra nguyên nhân động cơ hung thủ giết hại cảnh sát Trịnh, điều đó đã thực sự làm tôi giật mình, suy đoán đó thực sự quá bạo gan. Mặc dù nó rất hợp lý, nhưng người bình thường vốn không suy nghĩ theo hướng tư duy ấy, vậy tại sao anh có thể làm được?”

“Rất đơn giản...”

La Phi bình tĩnh trả lời, “Đổi vị trí khác để suy nghĩ mà thôi.”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu: “Đặt mình vào vị trí của hung thủ để suy nghĩ vấn đề? Ở trong môn học cơ bản của trường Cảnh sát đã từng học môn này. Nhưng chúng tôi đều không nghĩ đến, anh lại nghĩ đến, điều này nói lên điều gì?”

La Phi cảm thấy tình thế cuộc trò chuyện gần trở nên bị động, anh bèn không nói gì nữa, nheo mắt chờ đợi đối phương nói tiếp. Mộ Kiếm Vân lại cười, dùng giọng nói nửa đùa nửa thật: “Chỉ có cách nghĩ của anh và của hung thủ là gần giống nhau nhất, ở trong một mức độ nào đó, thì hai người rất giống nhau.”

La Phi chợt ngẩn người. Mộ Kiếm Vân vẫn không chịu buông tha: “Anh có thừa nhận điều này không?”

La Phi ngượng ngùng ép ra nụ cười: “Tôi... không có cách nào để phản bác suy luận của cô.”

“Cho nên, hắn cũng là đối thủ mà anh mong muốn, có phải vậy không?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Mộ Kiếm Vân long lanh, “Anh và hắn giống nhau, cùng đang hy vọng trò chơi kích thích này - đây chính là nguyên nhân anh ủng hộ Hàn Hạo.”

La Phi trầm ngâm giây lát, sau đó anh chợt mỉm cười, bị đối phương bóc trần tâm tư, trên mặt anh ngược lại lại tỏ ra thoải mái. “Cô nghe câu nói này chưa?”

Anh hỏi ngược lại đối phương, “Muốn trở thành một người cảnh sát hình sự xuất sắc, trước tiên cần phải trở thành một kẻ tội phạm xuất sắc.”

“Đây là câu nói của thầy Lưu chuyên nghành Trinh thám hình sự ở trường Cảnh sát có phải không? Thầy còn nói, một người cảnh sát hình sự xuất sắc và một kẻ tội phạm xuất sắc sẽ cùng có rất nhiều tính cách tương đồng: nhạy bén, cẩn mật, mạo hiểm, ham học hỏi... Họ giống nhau đến độ như hai mặt của một đồng xu. Và thái độ muốn thăm dò mặt bên kia, mãi mãi là việc họ muốn làm nhất nhưng lại là việc khó làm được nhất.”

“Đúng vậy, Thầy Lưu, năm đó thầy cũng là ân nhân của tôi.”

Tư duy của La Phi bay trở về quá khứ, thần sắc cũng trở nên tang thương và cảm khái. “Thật may mắn anh là mặt chính diện của đồng xu.”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi, “Nếu như anh lựa chọn làm tội phạm, vậy thì sẽ là một việc vô cùng đáng sợ.”

“Đáng sợ sao?”

La Phi đột nhiên lắc đầu, “Ít nhất có một sự việc đáng sợ hơn.”

Mộ Kiếm Vân hiếu kỳ rướn lông mày: “Gì vậy?”

“Người phụ nữ học ngành Tâm lý học.”

https://thuviensach.vn

La Phi mô phỏng theo ngữ điệu của Tăng Nhật Hoa, nụ cười bên khóe môi anh làm hằn ra hai rãnh sâu. Mộ Kiếm Vân ngẩn người, ngượng ngùng đến phát bực, nhíu chặt lông mày: “Sao anh cũng lại mồm mép như vậy, đàn ông đúng là chẳng có ai tốt cả.”

... 16 giờ 23 phút, ngày 20 tháng 10. Ở văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Tăng Nhật Hoa lại lần nữa đến trước mặt Hàn Hạo, đầu tóc cậu rối bù, bộ trang phục cảnh sát cũng nhăn nhúm, trông có vẻ như mới tỉnh dậy sau giấc ngủ say. “Thật là biết giày vò người ta, hôm nay tôi đúng là chẳng ngủ yên được rồi.”

Cậu chàng ngáp liên hồi than vãn, nhưng trong đôi mắt đầy những tia máu lại toát ra sự hưng phấn lạ kỳ. Ánh mắt Hàn Hạo nhìn thẳng cậu một lát, hỏi vẻ mẫn cảm: “Sao vậy? Có phát hiện gì mới à?”

“Hắn đã đăng lên mạng rồi, thời gian đăng bài khoảng nửa giờ đồng hồ trước.”

Trên bàn làm việc của Hàn Hạo đã có một chiếc máy vi tính, anh lập tức mở ra forum bình luận, quả nhiên, một bài viết tiêu đề “”

người viết là “Eumenides”

, đang được kích hoạt dồn dập và bình luận sôi nổi. Vào đọc chủ đề, nội dung bài viết hoàn toàn tương đồng với bức thư mà cảnh sát nhận được. Ở phía bên dưới bài viết chính, chỉ mới nửa tiếng đồng hồ mà đã xuất hiện mấy chục bài trả lời. Người trả lời hoặc là kinh hãi, hoặc là nghi ngờ, hoặc là chế nhạo, hoặc là khen ngợi, hoặc là hò reo... bầu không khí thảo luận vô cùng rôm rả. “Đã tìm được nơi hắn đăng tải bài viết chưa?”

Ánh mắt Hàn Hạo cũng trở nên hưng phấn: Thời gian đăng bài cách đây không lâu, cho dù người này đăng bài ở quán Internet, chỉ cần tìm được địa điểm xác thực, là có thể điều tra ra được khá nhiều manh mối có giá trị!

https://thuviensach.vn

“Hắn ta vênh váo lắm, rõ ràng biết chúng ta đã giám sát mạng, vẫn còn dám huênh hoang đăng bài, việc này cũng coi thường người khác quá!”

Tăng Nhật Hoa bất bình oán thán, “Mặc dù hắn thiết kế ra thiết bị dịch vụ đại lý, nhưng thuộc hạ của tôi vẫn dễ dàng tìm ra được địa chỉ IP ban đầu. Số IP này thuộc về một hộ tập thể... không phải là quán Nét, là một công ty văn hóa, đây là địa điểm đăng ký của công ty.”

Vừa nói Tăng Nhật Hoa vừa đưa một tờ giấy cho Hàn Hạo, anh chẳng hề có chút hứng thú nào với số IP trên tờ giấy, ánh mắt anh trực tiếp nhìn chăm chăm vào dòng địa chỉ: Phòng 901, tòa nhà Hải Chính, số 23, đường Nghênh Tân. Đây rõ ràng chính là mục tiêu hành động tiếp theo của cảnh sát! Mười lăm phút sau, Hàn Hạo, Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa đã đến được địa điểm đó. Đối diện với những người cảnh sát sắc mặt vội vàng nôn nóng, nhân viên tiếp tân của công ty văn hóa không dám chậm trễ, sau khi cô dẫn ba người đến phòng họp, liền lập tức gọi người phụ trách và nhân viên quản lý mạng đến. Lời khai bước đầu đã được chứng thực, từ sau 2 giờ chiều, sau khi bắt đầu giờ làm, không có bất kỳ người lạ nào vào công ty, các nhân viên ở các công ty cũng chưa ai rời khỏi đó. Đây rõ ràng là một tin tức rất tốt! Hàn Hạo lập tức ra lệnh cho Doãn Kiếm canh giữ ở cửa. Nơi đây ở tầng 9, chỉ cần ở cửa không có ai ra vào, người đăng bài viết sẽ không có khả năng thoát ra khỏi hiện trường được. Tăng Nhật Hoa đưa tờ giấy cho người quản lý mạng: “Anh xem đi, địa chỉ này đối ứng với chiếc máy vi tính nào?”

“Việc này... tôi... tôi phải tra mới biết được.”

Nhân viên quản lý mạng là một cậu thanh niên ngoài 20 tuổi, chải mái tóc ngôi giữa bóng lộn. Có thể đây là lần đầu tiên tiếp xúc với cảnh sát, cậu ta nói ấp a ấp úng, rõ ràng là rất căng thẳng. Người phụ trách công ty béo mập đang đứng bên cạnh “tóc ngôi giữa”

https://thuviensach.vn

lập tức trừng mắt: “Việc này mà cũng không biết sao? Cậu làm việc kiểu gì thế?!”

“Tổng... Tổng giám đốc Lưu. Công ty chúng ta là... là địa chỉ phân bố không cố định.”

“Tóc ngôi giữa”

mặt đỏ bừng, cố gắng giải thích với ông mập, “Số IP này chắc chắn là trong nội bộ công ty nhưng cụ thể là máy tính nào, tôi phải kiểm... kiểm tra lại.”

Tổng giám đốc Lưu gí tay vào đầu “tóc ngôi giữa”

: “Tôi nhấn mạnh thêm lần nữa, làm việc gì thì phải hết sức tỉ mỉ, thanh niên các cậu không làm nổi! Hồi tôi còn trẻ...”

“Được rồi, đây không phải là trách nhiệm của cậu ấy.”

Tăng Nhật Hoa ngắt lời giám đốc Lưu, cậu lấy ngón tay béo mập của đối phương ra, đồng thời mỉm cười nói với “tóc ngôi giữa”

: “Cậu mau đi kiểm tra xem.”

Cậu quản lý mạng cầm lấy tờ giấy ngoan ngoãn bước đi. Tổng giám đốc Lưu vẫn chưa hết bực, nuốt nước bọt, sau đó quay sang Hàn Hạo và Tăng Nhật Hoa, nở nụ cười hỏi: “Đồng chí cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải có ai đó vào trang web sex không? Điều này thì không phải điều tra đâu, chắc chắn là cậu Khang Sơn xấu xa này, ngày mai tôi sẽ khai trừ cậu ta.”

Hàn Hạo chẳng muốn phí lời với ông ta, hỏi thẳng: “Công ty ông có tất cả bao nhiêu nhân viên?”

“Tính cả tôi là 12 người. Chúng tôi là công ty nhỏ, vừa mới bắt đầu.”

https://thuviensach.vn

Tổng giám đốc Lưu vừa nói vừa lôi hộp danh thiếp ra, “Đây là danh thiếp của tôi, xin hãy chỉ bảo thêm.”

Tăng Nhật Hoa cầm lấy một tấm danh thiếp, cười hi hi và đùa nghịch. Hàn Hạo chỉ lướt qua một cái mang tính xã giao, rồi lại tiếp tục câu hỏi của mình: “Hôm nay, tất cả mọi người đều ở đây chứ?”

“Đều ở đây, đều ở đây.”

Tổng giám đốc Lưu vội vàng trả lời, “Ngoài tôi và kế toán, mọi người đều đang làm việc ở trong đại sảnh.”

Hàn Hạo vỗ vai Tăng Nhật Hoa: “Hãy đi xem thế nào.”

Tăng Nhật Hoa nhét bừa tấm danh thiếp vào túi, đi theo Hàn Hạo đến đại sảnh. Chỗ này bị chia thành mười mấy ô nhỏ, từng nhân viên ở trong ô đều ngước đầu lên hiếu kỳ nhìn hai vị khách không mời mà đến. Ánh mắt Hàn Hạo lập tức lướt nhanh mọi người một lượt, sau đó nhíu mày. Trong mười người này thì có tám người là nữ, hai cậu nam giới ngoài cậu quản lý mạng, thì đó đều là cậu chàng thấp béo, ngoại hình như quả bí đao(2), bất luận thế nào cũng khó có thể liên hệ những người này và hung thủ nham hiểm lại với nhau. Hàn Hạo quay đầu sang nhìn Tăng Nhật Hoa, ánh mắt cậu lại càng thất vọng hơn, cậu ngẩn người cười đau khổ: “Sao lại là... là mạng wifi?”

“Phải rồi, chỗ chúng tôi là đợt khách mạng wifi đầu tiên trong thành phố này. Đừng thấy công ty chúng tôi quy mô nhỏ, nhưng điều kiện để làm việc là bậc nhất đấy.”

Tổng giám đốc Lưu hào hứng giới thiệu với Tăng Nhật Hoa, thấy đối phương sa sầm nét mặt không có chút phản ứng nào, ông cũng cụt hứng ngậm miệng lại, sau đó lại hét với “tóc ngôi giữa”

: “Cậu có chuyện gì vậy?! Đã điều tra được ra chưa?”

https://thuviensach.vn

“Việc này... việc này hơi kỳ lạ.”

“Tóc ngôi giữa”

chạy từ ô làm việc của mình ra, “Tất cả các máy trong công ty đều đã tra cả rồi, thời gian các máy nhánh đăng nhập ngày hôm nay đều không phải là địa chỉ này.”

“Có chuyện gì vậy?”

Hàn Hạo hạ giọng hỏi Tăng Nhật Hoa, “Liệu có phải cậu nhầm lẫn gì không?”

Tăng Nhật Hoa quả quyết lắc đầu: “Không nhầm.”

Nhưng thần sắc của cậu lại vô cùng ủ dột. “Địa chỉ này chắc chắn này là mạng của công ty, cũng đúng là có máy đăng nhập... vào lúc hơn 3 giờ chiều nay, nhưng đó... đó không phải là máy của chúng tôi.”

“Tóc ngôi giữa”

vừa giải thích vừa lén nhìn ông chủ đứng bên cạnh. “Không phải là máy của công ty?”

Tổng giám đốc Lưu trợn trừng mắt, “Không phải máy của công ty mà lại đăng nhập vào mạng của chúng ta được?”

“Tóc ngôi giữa”

toát mồ hôi: “Tôi... tôi không đặt password...”

Hàn Hạo biết được tình hình có thay đổi, lại lần nữa truy hỏi Tăng Nhật Hoa: “Rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đây là mạng wifi, lại không cài đặt pass đăng nhập.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa bất lực lắc đầu, “Trên phương diện lý luận, chỉ cần có một thiết bị nhận sóng wifi, vậy thì bất cứ chiếc máy vi tính nào nằm trong vùng phủ sóng đều có thể thông qua thiết bị phục vụ của công ty này để đăng nhập vào mạng Internet.”

Thần sắc Hàn Hạo trở nên chăm chú: “Vậy địa phận này có rộng không?”

“Hoàn toàn vượt xa khỏi phạm vi khống chế của chúng ta...”

Tăng Nhật Hoa toét miệng nói: “Thậm chí không cần bước vào trong tòa nhà này. Nếu như nghi phạm có máy tính xách tay, hắn thậm chí còn có thể tùy tiện xâm nhập vào mạng này trong phạm vi bán kính 30 - 50 mét quanh tòa nhà này.”

Hàn Hạo trầm mặc không nói gì, không thể không tiếp nhận sự thật đáng buồn này: Phạm vi phủ sóng rộng lớn như vậy, hắn muốn tìm một chỗ để lẩn trốn thì quá dễ dàng, manh mối đã từng khiến cho người ta vô cùng hưng phấn bỗng chốc trở nên không có chút giá trị nào cả. “Tại sao cậu lại không đặt password?”

Tổng giám đốc Lưu gào lên, “Bây giờ để kẻ xấu lợi dụng mạng của công ty chúng ta, trách nhiệm này ai chịu đây?!”

“Tóc ngôi giữa”

cúi đầu chịu đựng cơn mưa nước bọt của giám đốc mập, không dám nói câu nào. Tăng Nhật Hoa vỗ vai tổng giám đốc Lưu: “Thôi bỏ đi, ông cũng không cần mắng cậu ấy đâu.”

“Tại sao?”

Tổng giám đốc Lưu xem ra khó có thể hết cơn bực bội. “Bởi vì cho dù cậu ấy có lập ba lần password, thì hắn ta cũng chỉ mất có mấy phút để phá

https://thuviensach.vn

pass thôi.”

Tăng Nhật Hoa bĩu môi, nói vẻ bất lực. Hàn Hạo không muốn nói thêm gì nữa, anh xua xua tay: “Chúng ta rút khỏi đây thôi.”

Tiếp đó hai người cáo từ, gọi Doãn Kiếm, xuống dưới tầng trệt rồi lái xe đi. “Tôi biết hôm nay lại mất công toi rồi.”

Trên đường về Doãn Kiếm không kìm được phát biểu quan điểm của mình: “Nếu như hắn ta ngay cả việc lên mạng cũng để lại dấu vết, vậy thì hắn quá kém cỏi rồi, còn dám bày ra cái gì mà “”

để khiêu chiến với cảnh sát chứ?”

Hàn Hạo lạnh lùng nhìn người trợ lý một cái: “Hắn ta bây giờ, chắc là rất đắc ý, cậu có phải là cũng rất hứng thú không?”

Doãn Kiếm biết mình lỡ lời, ngượng nghịu nói: “Đội trưởng, em... em không có ý đó...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Tiểu Doãn ơi, cậu lái xe cẩn thận một chút, tôi chớp mắt một lát đã.”

Tăng Nhật Hoa lầu bầu như thể đang oán thán, thực ra đang giải vây cho Doãn Kiếm, cậu cũng hiểu ý, không nói thêm gì nữa, chuyên tâm lái xe. Mười lăm phút sau, xe cảnh sát đã quay về đội cảnh sát hình sự. Tăng Nhật Hoa xuống xe, một mình đi thẳng vào khu nhà khách. Mặc dù rất buồn ngủ, nhưng cậu không trở về nghỉ ngơi, mà đến phòng của Mộ Kiếm Vân. Mộ Kiếm Vân đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm tối, cho nên cửa phòng đang mở. Tăng Nhật Hoa bước thẳng vào trong phòng, trở tay tiện thể đóng cửa phòng lại. Mộ Kiếm Vân kinh ngạc nhìn đối phương: “Anh đến đây làm gì?”

“Đương nhiên là bàn về vụ án rồi, vậy cô tưởng tôi muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa đường hoàng ngồi xuống ghế sofa, sau đó hít hít vẻ ngây ngất: “Ừm, đúng là người đẹp có khác, ngay cả trong phòng cũng thơm phức, khiến người ta thấy thoải mái dễ chịu.”

Mộ Kiếm Vân nhíu mày đầy phản cảm: “Bàn chuyện vụ án thì anh đóng cửa làm gì?”

“Cô và Hàn Hạo chẳng phải cũng đã từng đóng cửa nói chuyện rồi sao?”

Tăng Nhật Hoa cợt nhả nói, “Là sau khi tan họp ngày hôm qua.”

Lời nói của đối phương có vẻ hơi hỗn hào, nhưng Mộ Kiếm Vân lại bật cười. Cô biết đối phó với người đàn ông như thế này, cô càng khép nép thì anh ta lại càng đắc chí. “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì? Đã đến đây rồi, còn vòng vo gì nữa?”

“Tôi biết Hàn Hạo sắp xếp cho cô một nhiệm vụ quan trọng - điều tra La Phi.”

Tăng Nhật Hoa hạ giọng, cố tình tỏ ra vẻ thần bí. Mộ Kiếm Vân không nói, lùi để tiến. Cô biết tính cách của đối phương: cô càng che giấu, anh ta càng không thể kiên nhẫn nổi. Quả nhiên, Tăng Nhật Hoa lại nói luôn mồm: “Phân tích từ tình hình vụ án, con người này đúng là có rất nhiều nghi điểm. Vụ án 4.18, anh ta đồng thời quen thân với hai nạn nhân, đồng thời cũng là người đầu tiên báo án và biểu hiện của anh ta trước đây có rất nhiều điểm khiến người ta khó hiểu; Trịnh Hách Minh bị hại, anh ta lại là người đầu tiên đến hiện trường, điều này cũng quá trùng hợp, cho nên Hàn Hạo bố trí nước cờ này, cũng không phải là quá đa nghi.”

“Những sự việc anh biết cũng không ít nhỉ? Xem ra tôi đã thực sự coi thường anh rồi.”

Vừa nói, Mộ Kiếm vân vừa ngồi xuống phía đối diện Tăng Nhật Hoa. Tăng Nhật Hoa khẽ so vai, tỏ ra bộ dạng oan ức: “Cô tưởng thế nào, tôi

https://thuviensach.vn

cũng là một thành viên chính thức của tổ chuyên án! Trên thực tế, hồ sơ tư liệu của vụ án 4.18, tôi có được nhiều thông tin hơn các vị đấy. Rất nhiều thứ Hàn Hạo chỉ đạo tôi làm phân tích kỹ thuật. Đây cũng coi như là nhiệm vụ đặc biệt mà anh ấy giao cho tôi."

"Ồ?"

Mộ Kiếm Vân nghiệm ra được điều gì đó, hơi rướn lông mày, "Vậy anh đã phân tích ra được gì rồi?"

Tăng Nhật Hoa không trả lời mà hỏi vặn lại: "Trước khi xảy ra vụ án 4.18, trong trường Cảnh sát đã xảy ra một số vụ án, những vụ án này rõ ràng có một mối liên hệ nào đó với vụ án 4.18, cô có biết về việc này không?"

Mộ Kiếm Vân lắc đầu: "Hàn Hạo không đưa cho tôi những tư liệu liên quan."

Tăng Nhật Hoa cười đắc ý: "Vậy thì cô hãy nghe tôi nói đây."

Vì muốn thể hiện tầm quan trọng của đề tài, cậu cố tình thu nụ cười lại, tỏ ra bộ dạng nghiêm túc: "Trong vòng nửa năm trước khi xảy ra vụ án 4.18, trong trường Cảnh sát đã xuất hiện một bản thông báo trừng phạt ký tên là "Eumenides"

, loại hình thức chữ viết cũng giống như ở trong ""

mà sau này chúng ta từng thấy. Những người nhận được bản thông báo đều là những sinh viên trường Cảnh sát phạm phải những sai lầm nho nhỏ, sau đó họ cũng đều nhận được sự trừng phạt tương ứng, đương nhiên những trừng phạt này thua xa sự nghiêm khắc của tử hình, cho nên trước đó không hề gây ra sự chú ý đặc biệt."

"Ồ? Có chuyện này sao?"

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân hào hứng hẳn, nhưng khẩu khí lại vẫn lạnh nhạt, “Anh hãy nói cụ thể một chút đi.”

“Trong tư liệu ghi chép có tất cả bốn vụ án. Bản thông báo trừng phạt đầu tiên xuất hiện vào cuối năm 1983, tội danh ghi trên bản thông báo là tội “quay cóp trong trường thi”

, ngày thực thi trừng phạt chính là ngày công bố kết quả thi - sau khi công bố thành tích, thật không ngờ sinh viên này chỉ đạt điểm 0. Về sau điều tra mới biết, bài thi của cậu ta vô duyên vô cớ bị biến thành một tờ giấy trắng tinh. Cậu sinh viên này đã từng tìm đến thầy giáo bộ môn để hỏi cho ra nhẽ, nhưng tên tuổi và số hiệu sinh viên trên bài thi đúng là bút tích của cậu ta, cho nên việc này cũng đành phải kết thúc. Sau khi vụ án 4.18 xảy ra, tổ chuyên án tìm người này để điều tra tình hình, cậu ta thừa nhận đúng là đã quay cóp ở trong trường thi, nhưng bài thi đã bị người ta tráo đổi như thế nào, cậu ta cũng không thể nào hiểu nổi.”

“Khá thú vị đây... Còn những vụ án khác thì sao?”

“Bản thông báo trừng phạt thứ hai là nhằm vào một nữ sinh viên có hành vi ăn trộm vặt. Ngày trừng phạt, nữ sinh này đi đến nhà tắm, khi bước ra phát hiện ra tủ để quần áo vẫn được khóa ngay ngắn, nhưng quần áo bên trong thì lại không cánh mà bay. Chìa khóa mở chỉ có một chìa, trong cả quá trình tắm đều treo ở trên cổ tay nữ sinh, không ai có thể đoán được “Eumenides”

làm thế nào để lấy được quần áo ở trong tủ đồ ra.”

Mộ Kiếm Vân cúi đầu suy nghĩ, rõ ràng đang muốn phá giải thủ pháp gây án của đối phương, nhưng cô nhanh chóng từ bỏ, chuyên tâm nghe Tăng Nhật Hoa nói tiếp. “Người thứ ba nhận được bản thông báo xử phạt là một cậu nam sinh, cậu ta rất thích xem trộm những điều bí mật riêng tư của người khác rồi rêu rao khắp nơi, do đó mọi người chẳng ai ưa cậu. Ngày

https://thuviensach.vn

thực thi mà bản thông báo nêu rõ, ở trong loa đài phát thanh của trường chợt vang tiếng đọc rành rọt ba bản nhật ký bí mật nhất của cậu nam sinh này. Về sau phát hiện ra là đài phát thanh của trường bị ai đó xâm nhập vào và bật một cuốn băng đã được ghi âm từ trước. Sổ nhật ký của cậu nam sinh này luôn được gìn giữ rất cẩn thận, thậm chí không bao giờ rời khỏi người. Nội dung trong nhật ký làm thế nào mà lại bị "Eumenides"

biết được, thực sự không có cách nào giải thích nổi. Người thứ tư nhận được bản thông báo cũng là nam sinh, tội danh của cậu ta chính là bắt cá hai tay. Vào buổi tối ngày thực thi, cậu nam sinh này đi đến phòng khiêu vũ của trường, kết quả là hai nữ sinh đó cùng xuất hiện, trò lừa dối tình yêu của cậu đã bị lật tẩy. Sau sự việc đó, cả hai cô nữ sinh đều nói là nhận được tờ giấy tin nhắn của cậu nam sinh này mời đến phòng nhảy, nhưng cậu nam sinh đó rõ ràng sẽ không bao giờ làm cái chuyện ngu ngốc đó - vở kịch này không còn nghi ngờ gì nữa, lại chính là tác phẩm của "Eumenides"

."

Mộ Kiếm Vân sau khi yên lặng nghe xong, lập tức nắm bắt được điểm then chốt: "Vậy cuộn băng đó đâu? Cuộn băng được phát ở trong đài phát thanh trường ở vụ án thứ ba, trên đó chắc là có giọng nói của "Eumenides"

. Nét bút có thể mô phỏng, nhưng giọng nói của một người thì rất khó thay đổi chứ?"

"Cô ngay lập tức đã nắm được trọng điểm, lợi hại lợi hại!"

Tăng Nhật Hoa không bỏ lỡ cơ hội tâng bốc đối phương, sau đó lôi ra một chiếc máy mp3, "Ở đây có tài liệu ghi âm lúc đó, cô nghe xem."

Mộ Kiếm Vân đeo tai nghe, ấn nút play, nhanh chóng nghe thấy từ trong tai nghe truyền tới giọng ồm ồm của một người nam giới, sau khi nghe mấy câu, cô nhíu mày nói: "Giọng nói này rất kỳ lạ, hình như không được bình thường."

https://thuviensach.vn

“Rất đơn giản, hắn đã bịt mũi.”

Khi Tăng Nhật Hoa nói câu này cũng bịt mũi mình lại, giọng nói kỳ lạ quả nhiên cũng gần giống với giọng nói ở trong ghi âm. “Vậy thì giọng nói này cũng chẳng có giá trị nghiên cứu gì sao?”

“Trước đây không có, nhưng bây giờ thì không thế nữa rồi.”

Tăng Nhật Hoa cười hi hi, “Phần mềm vi tính hiện nay có rất nhiều công năng mà cô không nghĩ đến được. Nhân viên cấp dưới của tôi đã tiến hành những thao tác xử lý khôi phục đoạn ghi âm này, có thể tạo ra được giọng nói bình thường của người này, cô hãy nghe lại mà xem.”

Tăng Nhật Hoa điều chỉnh một chút máy mp3, giọng đọc của người đàn ông mà Mộ Kiếm Vân nghe thấy trong tai nghe quả nhiên đã bình thường hơn rất nhiều, giọng nói này hình như hơi quen, nhưng lại không xác định chắc chắn là người nào. Tăng Nhật Hoa ở bên cạnh lại giải thích nói: “Giọng nói này nghe rất trẻ phải không? Điều này chứng tỏ mười tám năm trước, người này chắc là một chàng thanh niên. Lại dùng phần mềm để tiến hành điều chỉnh một bước, chúng ta có thể mô phỏng được chất giọng trung niên của người đàn ông này mười tám năm sau.”

Cậu vừa nói vừa điều chỉnh mp3 lần nữa, khóe miệng đã nở nụ cười. Giọng nói trong tai nghe trở nên thuần hậu hơn một chút, Mộ Kiếm Vân kinh ngạc trợn trừng mắt, buột miệng nói: “La Phi!”

Đúng vậy, chất giọng hơi trầm đó thực sự rất giống với giọng nói của La Phi, khiến cho phản ứng đầu tiên của mọi người là nghĩ đến anh. Nét mặt kinh ngạc của Mộ Kiếm Vân đã đem lại cho Tăng Nhật Hoa cảm giác thành tựu, cậu lúc lắc đầu như thể đùa bỡn: “Bây giờ chắc cô đã biết nhiệm vụ đó của cô quan trọng như thế nào rồi chứ?”

Mộ Kiếm Vân tháo tai nghe, cô chau mày suy nghĩ giây lát, hỏi Tăng Nhật Hoa với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Việc này Hàn Hạo đã biết chưa?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa tỉnh bơ lắc đầu: “Không biết.”

Mộ Kiếm Vân nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc, sau đó lạnh lùng nói: “Vậy tại sao anh lại nói cho tôi? Vụ án này, anh cần phải có trách nhiệm báo cáo với Hàn Hạo.”

Tăng Nhật Hoa lại vẫn chỉ cười nhăn nhở: “Tôi tìm lý do để nói chuyện với người đẹp không được sao?”

Mộ Kiếm Vân khẽ “hừ”

một tiếng: “Thế bây giờ anh đã nói xong rồi chứ? Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho Hàn Hạo đến.”

Nói rồi cô bèn giơ tay ra định lấy máy điện thoại bàn. Tăng Nhật Hoa vội vàng đứng lên ngăn lại: “Ôi, đừng đừng đừng, cô làm như vậy chẳng phải là bán đứng tôi sao?”

Mộ Kiếm Vân nhìn thẳng vào Tăng Nhật Hoa, ánh mắt không phải sắc nhọn lắm, nhưng lại như xuyên thấu. Tăng Nhật Hoa nhanh chóng bại trận, cười cợt nhả: “Được rồi được rồi, tôi nói thật nhé. Việc này tôi tạm thời không muốn nói cho Hàn Hạo biết.”

“Tại sao?”

“Anh chàng La Phi đó, tôi không phải là hiểu rõ lắm. Nhưng nếu nói mấy vụ huyết án đó đều là do anh ta làm, tôi thực sự không tin. Ít nhất bộ dạng thương tâm lúc anh ta nhớ lại vụ án 4.18 đó không giống như giả vờ chứ? Hơn nữa, người này đem lại cho tôi một cảm giác cũng khá tốt, còn thoải mái dễ chịu hơn Hàn Hạo. Cho nên, tôi không muốn giương trống phất cờ, hãy cứ để cô - nhà tâm lý học đi thăm dò một chút.”

Những lời này của Tăng Nhật Hoa nói rất thản nhiên, không giống như đang nói dối. “Ừm.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân trầm mặc giây lát, gật đầu nói, “Được rồi. Nhưng tôi có một điều kiện: Tôi muốn tất cả những tài liệu mà anh đang có.”

“Được.”

Tăng Nhật Hoa chưa suy nghĩ đã đồng ý luôn, “Bây giờ tôi sẽ đi phô-tô cho cô một bản.”

Mộ Kiếm Vân cười thầm, anh chàng Tăng Nhật Hoa này làm việc gì cũng dựa vào tình cảm cá nhân, đâu có giống bộ dạng của một người cảnh sát chút nào? Nhưng anh ta cũng có mặt đơn thuần đáng yêu. Ngược lại người đàn ông có tên La Phi đó, vốn không dễ dàng để lộ ra tâm tư của mình, rốt cuộc trong lòng anh ta cất giấu bí mật như thế nào nhỉ? Nghĩ đến đây, đôi lông mày Mộ Kiếm Vân không kìm được chau lại. 23 giờ 5 phút, ngày 22 tháng 10. Số nhà 72 khu biệt thự trung tâm Kim Đỉnh. Hàn Thiếu Hồng có một thói quen sinh hoạt rất tốt. Thời gian ngủ của cô thường không quá 23 giờ, trước đó cô đã uống một cốc rượu vang, như vậy có thể khiến cho cô ngủ ngon hơn. Cô biết mình không còn trẻ trung nữa, bắt buộc phải hiểu được cách bảo dưỡng thì mới có thể giữ được nét xinh đẹp thiên bẩm - đây chính là vốn liếng lớn nhất của phụ nữ. Năm năm trước, cô chính là nhờ vào thứ vốn liếng này nên đã cưới được một danh gia vọng tộc khiến ai nấy đều ngưỡng mộ. Chồng của Hàn Thiếu Hồng họ Đổng. Gọi Đổng gia là danh gia vọng tộc thì cũng không quá chút nào, nghe nói trong đời trước của gia tộc này từng xuất hiện một vị quan lớn cấp tỉnh. Chồng của Hàn Thiếu Hồng coi như là nhân vật xuất sắc của đời sau, làm ở Bộ ngoại giao thường trú ở một nước châu Âu nào đó. Có tầng lớp quan hệ này, Hàn Thiếu Hồng mở một công ty thương mại quốc tế ở trong nước, muốn không phát đạt cũng khó. Chưa đến 30 tuổi, cô đã được sống trong biệt thự, đi xe sang, trở thành nhân vật đình đám trong xã hội thượng lưu ở tỉnh thành. Nhưng hôm nay Hàn Thiếu Hồng lại không ngủ được, cô trở mình liên tục trên chiếc giường mềm mại dễ chịu, trong lòng trào dâng thứ cảm giác buồn bực không nói được thành lời. Cho dù có loại rượu vang ngon hơn nữa cũng

https://thuviensach.vn

không thể nào xoa dịu được tâm trạng của cô. Vì sao? Chính là bởi vì bức thư nặc danh mà cô đã nhận được vào sáng sớm nay sao? Nói thực, lúc đầu khi vừa mới nhận được “”

vớ vẩn đó, Hàn Thiếu Hồng không hề để tâm, thậm chí việc báo cảnh sát cũng chỉ là làm cho có lệ. Kể từ khi sự việc đó bị lan truyền khắp trên mạng vào nửa năm trước, những sự uy hiếp tương tự không phải là lần đầu tiên xảy ra nữa. Ban đầu Hàn Thiếu Hồng cũng có hơi căng thẳng, nhưng sau ba lần năm lượt cô trở nên hơi trơ lì. Tháng trước đồn công an còn bắt được một tên gọi điện thoại đe dọa, đó cũng chỉ là một đứa bé lớn xác gầy yếu trắng trẻo, khi bị tạm giam thì cũng khóc thút thít, không giống chút nào so với bộ dạng hung thần ác độc trong điện thoại. Đều là những kẻ vô liêm sỉ và nực cười! Nhỏ bé và lại vô dụng... Nếu không tại sao lại phải trốn ở một góc và làm những sự việc lén lút thế này chứ? Đây chính là ấn tượng mà những kẻ dọa dẫm dần dần hình thành trong lòng Hàn Thiếu Hồng. Cô chẳng hề sợ hãi những kẻ này, thậm chí còn trào dâng thứ cảm giác ưu việt đối với bọn họ. Bọn chúng chắc là rất đố kỵ mình, cho nên mới công kích mình bằng cách điên cuồng như vậy - Hàn Thiếu Hồng thường an ủi mình như vậy. Nhưng sự việc lần này rõ ràng hơi đặc biệt, sau khi báo cảnh sát không lâu, bèn có cảnh sát đến tận nhà tìm hiểu rõ tình hình. Đến buổi chiều, lại có cảnh sát đến tăng viện, trong đó có một người đàn ông cao lớn tên Hùng Nguyên, tự xưng là đội trưởng của đội cảnh sát đặc nhiệm. Hàn Thiếu Hồng cũng là một nhân vật tinh anh hơn người, trong lòng cô không tránh khỏi băn khoăn: cảnh sát tỏ ra nghiêm trọng như vậy là có ý gì? Có một số sự việc không nghĩ thì thôi, cứ nghĩ đến là không thể ngừng lại được. Đã là lúc đêm khuya, khi chỉ còn một mình một bóng. Vụ việc bất ngờ ngoài ý muốn nửa năm trước, lúc này đây lại hiện rõ mồn một trước mắt Hàn Thiếu Hồng. Đúng vậy, mặc dù nhận được sự chỉ trích từ khắp nơi, nhưng chính Hàn Thiếu Hồng cũng vẫn luôn kiên trì đó chỉ là một vụ “ngoài ý muốn”

https://thuviensach.vn

. Nếu như hôm đó không vội đến công ty để chuyển một đơn hàng; nếu như người nông dân tên Hùng Quang Tông đó bày quán lùi vào phía trong một chút? Nếu như kỹ thuật lái xe của mình có thể tránh được quán hàng đó, nếu Hùng Quang Tông không có thái độ ác liệt kiên quyết như vậy? Nếu như không có bao nhiêu người xung quanh cùng hùa theo, làm cho mình mất mặt... Nếu như... Những giả thuyết này chỉ cần một điều được thành lập, vậy thì sự việc phiền phức về sau cũng sẽ không xảy ra. Suy nghĩ này suốt nửa năm nay không biết đã quẩn quanh trí não Hàn Thiếu Hồng biết bao nhiêu lần, nhưng cô rất ít khi suy nghĩ đến một vấn đề còn nghiêm trọng hơn: việc cài số rốt cuộc đã bị cài như thế nào? Và mình đã giẫm chân ga ra sao? Cô không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ, có thể cô đã tin vào lời nói lặp đi lặp lại trên miệng mình: Tôi chỉ là muốn quành xe, tôi chỉ muốn quành qua Hùng Quang Tông, nhưng tôi vô tình vào sai số... Đúng vậy, mình chính là vào sai số! Một giọng nói hét lên ở trong lòng Hàn Thiếu Hồng: Sự việc pháp luật đã nhận định, các người có quyền gì mà chỉ trích tôi? Uy hiếp tôi? Tôi đền tiền, danh dự cũng bị tổn thất, các người còn muốn làm gì tôi! Nếu như thường ngày, khi nghĩ đến đây, tâm trạng của Hàn Thiếu Hồng sẽ dần dần bình lại, cô vẫn còn có cuộc sống tươi đẹp, cuộc sống khiến mọi người phải ngưỡng mộ, cô không thể để cho sự việc này quấn chặt lấy mình, hủy hoại tương lai của mình. Nhưng hôm nay, sự bức bối trong lòng cô giống như nước triều dâng, không thể nào bình lặng lại được, cô cảm thấy một nỗi sợ hãi kỳ lạ, khi cô mượn ánh sáng yếu ớt của màn đêm nhìn lên đồng hồ treo tường, cô cuối cùng cũng nắm được bắt nguồn của nỗi sợ hãi đó. Nội dung trên bức thư nặc danh hiện ra trước mắt: “ Người thụ hình: Hàn Thiếu Hồng Tội danh: Cố ý giết người Ngày thực thi: ngày 23 tháng 10 ...”

Kim đồng hồ đã chạy quá 0 giờ, ngày 23 tháng 10 đã đến. Trái tim Hàn Thiếu Hồng như thể bị chiếc kim đó cắm phập vào, toàn thân lạnh giá vô cùng khó chịu. Bao nhiêu cảnh sát như thể sắp đánh trận lớn cùng xuất hiện, mình sẽ chào đón một ngày mới như thế nào nhỉ? Eumenides gửi đến bức thư nặc danh đó, rốt cuộc là nhân vật như thế nào? Chính tại lúc này, điện

https://thuviensach.vn

thoại ở trên đầu giường chợt vang lên. Hàn Thiếu Hồng ngồi bật dậy, cô bật đèn bàn, sau đó giơ tay ra nhấc ống nghe lên, bộ dạng thận trọng giống như đang cầm một ngòi nổ. “Alo?”

Đầu dây bên kia lại không hề có chút âm thanh nào. “Alo?”

Hàn Thiếu Hồng hét to, giọng nói cũng hơi biến đổi. Phía đầu dây bên kia vẫn không có ai trả lời cô. Hàn Thiếu Hồng không kìm lòng được nữa, cô vứt ống nghe, xuống giường lao chạy ra khỏi phòng ngủ. Cho đến khi bước vào phòng khách, sau khi nhìn thấy mấy người cảnh sát cô mới yên tâm được phần nào. Người trưởng nhóm cảnh sát chính là Hùng Nguyên. Bắt đầu từ buổi chiều, anh đã dẫn hai người đội viên đến tiến hành bảo vệ sát sườn đối với Hàn Thiếu Hồng, ngay cả buổi đêm họ cũng canh giữ trong phòng khách. Vừa rồi khi điện thoại vang lên, họ cũng cảnh giác, lúc này đây nhìn thấy dáng vẻ của đối tượng được bảo vệ kinh hoàng hoảng hốt, bèn đi lên hỏi: “Sao vậy?”

“Có một cuộc điện thoại kỳ lạ. Tôi nhấc ống nghe, nhưng ở bên kia lại không có âm thanh.”

Giọng nói Hàn Thiếu Hồng gấp gáp và hoảng loạn. Hùng Nguyên ra hiệu bằng tay với thuộc hạ, một chiến sỹ cảnh sát đặc nhiệm hiểu ý, khẽ cầm máy điện thoại nhánh trong phòng khách, ở chiếc điện thoại đó đã gài sẵn thiết bị giám sát. Trong ống nghe vẫn không hề có âm thanh, khoảng mười giây sau, một loạt tiếng “tút”

dài, điện thoại đã bị ngắt. “Lập tức điều tra thông tin cuộc gọi điện thoại.”

Hùng Nguyên dặn dò cấp dưới, sau đó quay người an ủi Hàn Thiếu Hồng, “Chúng tôi sẽ giải quyết, cô hãy quay về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không, tôi ngủ không được.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt trắng hồng của Hàn Thiếu Hồng chợt biến sắc, “Tôi và các anh cùng ở lại phòng khách.”

Hùng Nguyên cười: “Cô không phải sợ, chúng tôi có thể đảm bảo sự an toàn của cô. Cô nhìn này, chúng tôi đang ở đây canh giữ, kẻ xấu không thể vào được đâu. Phía sau phòng ngủ của cô cũng được đồng nghiệp của tôi mai phục, suốt cả đêm họ sẽ chú ý động tĩnh ở ô cửa sổ.”

“Thật sao?”

Hàn Thiếu Hồng hình như không tin lắm. “Cô không nhìn thấy chiếc xe hơi màu trắng dừng ở bên ngoài cửa sổ sao? Người ngồi trong đó chính là các đồng chí ở đội cảnh sát hình sự, trong đó có đội trưởng Hàn Hạo còn là người phụ trách đợt hành động này của chúng tôi.”

Nghe đối phương nói như vậy, trong lòng Hàn Thiếu Hồng cũng cảm thấy yên tâm hơn, cô quay người bước trở lại phòng ngủ. Sau khi bước vào phòng, lại không dám đóng chặt cửa, để lộ ra một kẽ hở tầm 10 cm, như vậy dường như có thể tiếp cận gần hơn với phòng khách. Hùng Nguyên nhìn bóng lưng Hàn Thiếu Hồng, khẽ lắc đầu. Mặc dù anh không có ấn tượng tốt đẹp gì đối với người phụ nữ giàu có này, nhưng lúc này đây cũng trào dâng lòng trắc ẩn: bất luận cô ta đã từng huênh hoang vênh váo thế nào, nhưng cô ta rốt cuộc vẫn là người phụ nữ cần được bảo vệ. Truy lùng dấu vết của cuộc điện thoại nhanh chóng có kết quả. Không ngoài dự đoán, đó là số điện thoại di động không được đăng ký tên, vốn không thể điều tra ra được người sử dụng là ai. Hùng Nguyên ấn số điện thoại của Hàn Hạo, tiến hành trò chuyện với đồng nghiệp. “Hắn không nói gì chứ?”

Hàn Hạo ngồi trên ghế phụ của chiếc xe hơi, vừa nói chuyện, đôi mắt vừa nhìn chăm chăm vào cửa sổ sau của tòa biệt thự. “Đúng vậy.”

Hùng Nguyên nhấn mạnh nói, “Chẳng nói một lời.”

Một lúc sau, Hàn Hạo “hừ”

https://thuviensach.vn

một tiếng: “Hắn đang nhắc nhở chúng ta, trò chơi bắt đầu rồi.”

Lúc này màn đêm bên ngoài ô cửa sổ đã tối sầm. Cơn gió thu thổi lướt qua, phát ra âm thanh “vu vu”

, giống như đang run rẩy khóc than, hình như cũng đang phụ họa cùng lời nói của Hàn Hạo. Chú thích: (1) Theo luật pháp Trung Quốc, trong hai năm hoãn thi hành đó, nếu người đó có biểu hiện tốt thì sẽ được xem xét tha tội, biểu hiện không tốt thì sẽ bị ngồi tù theo thời gian xử phạt. (2) Quả bí đao ở Trung Quốc to tròn, chứ không dài như quả bí đao của Việt Nam.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 5: Cứa Cổ

7 giờ 15 phút sáng, ngày 23 tháng 10. Khu biệt thự trung tâm Kim Đỉnh. Một đêm yên bình không xảy ra chuyện gì. Hàn Hạo ngồi trong xe canh giữ suốt một đêm đến tận 4 giờ sáng mới đổi chỗ cho Hùng Nguyên, nằm trên ghế sofa ở phòng khách chợp mắt. Làm nghề cảnh sát đã lâu, anh đã sớm quen với cuộc sống không theo quy củ, cho nên khi anh tỉnh dậy, liền lập tức tinh thần dồi dào, hòa nhập vào trạng thái làm việc. Hàn Thiếu Hồng lúc này cũng đã ra phòng khách. Mặc dù cô được tận hưởng một mình cả đêm ở trong phòng ngủ mềm mại dễ chịu, nhưng trông bộ dạng lại rất mệt mỏi, hoàn toàn không nhìn thấy sự cuốn hút thường ngày. Do dự hồi lâu, cô bèn nói với cảnh sát suy nghĩ của mình: “Đội trưởng Hàn, hôm nay tôi không muốn đi làm, hay là tôi cứ ở trong nhà lại tốt hơn?”

Sự thay đổi này không nằm ngoài dự liệu của Hàn Hạo, và anh cũng đã có đối sách ứng phó từ lâu, lên tiếng: “Đây là lựa chọn của cô, chúng tôi không miễn cưỡng cô. Nếu cô muốn ở lại, hôm nay chúng tôi cũng sẽ ở lại đây để bảo vệ cô. Nhưng cô cần phải biết rằng, lực lượng cảnh sát chúng tôi có hạn, không thể nào phục vụ cô từ đầu đến cuối mãi được, thế nhưng kẻ tội phạm đó, hắn sẽ luôn theo dõi cô.”

Sắc mặt Hàn Thiếu Hồng trở nên trắng nhợt: “Vậy... vậy tôi phải làm thế nào?”

“Cho nên, cô không thể lẩn trốn như vậy được, cô cần phải làm việc và sinh hoạt giống như thường ngày. Phía cảnh sát đã bố trí xong tất cả miệng túi rộng, chỉ đợi hắn ta chui vào thôi.”

https://thuviensach.vn

Ý tứ trong câu nói của Hàn Hạo đã rất rõ ràng: Trốn ở trong nhà mặc dù an toàn, nhưng không thể nào vĩnh viễn có được sự bảo vệ của cảnh sát. Muốn giải quyết triệt để vấn đề, bắt buộc phải phối hợp với phía cảnh sát để bắt giữ được hung thủ. Hàn Thiếu Hồng do dự, ánh mắt hoảng loạn và bất lực, sau đó cô thấp thỏm nhìn Hàn Hạo hỏi: “Các anh đã có kế hoạch tỉ mỉ chưa? Chắc chắn có thể bảo vệ sự an toàn của tôi được chứ?”

Hàn Hạo gật đầu: “Tôi đang định nói với cô những việc này. Một giờ đồng hồ trước đây, nhân viên đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi đã tiến hành kiểm tra an toàn tỉ mỉ đối với chiếc xe và tuyến đường đi của cô. Đến lúc đó sẽ do đội trưởng Hùng của đội cảnh sát đặc nhiệm tận tay lái xe đưa cô đến công ty, trong quá trình này, trước và sau xe của cô đều có người của chúng tôi lái xe bảo vệ, cô không cần lo lắng xảy ra bất cứ việc gì ngoài ý muốn. Sau khi xuống xe, đội trưởng Hùng sẽ đóng giả tài xế của cô và đi sát ngay cạnh cô, trong bãi đỗ xe còn bố trí rất nhiều cảnh sát mặc thường phục, bất cứ những kẻ khả nghi nào đều không thể nào tiếp cận được cô. Trong tòa nhà công ty của cô cũng có cảnh sát mặc thường phục, họ sẽ cải trang thành bảo vệ, người ở bộ phận quản lý tài sản, thậm chí là nhân viên của công ty cô. Trong khoảng thời gian này, những đồ ăn và nước uống đưa đến công ty cô cũng đều trải qua kiểm tra an toàn của phía cảnh sát... Tất cả những biện pháp này sẽ bảo đảm tuyệt đối an toàn cho cô ngày hôm nay.”

Thần sắc Hàn Thiếu Hồng cũng đã thoải mái hơn nhiều, cô khẽ “ồ”

một tiếng, nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy tôi cần phải làm thế nào để phối hợp với phía cảnh sát?”

“Cô chỉ cần làm theo quy luật sinh hoạt thường ngày là được.”

Hàn Hạo chỉ trả lời rành rọt một câu, nhưng rồi anh lại do dự giây lát, bổ sung thêm: “Còn có một việc nữa, có lẽ tôi nên nói trước cho cô biết thì sẽ tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

Nhìn thấy bộ dạng trịnh trọng của đối phương, Hàn Thiếu Hồng lại cảm thấy hơi căng thẳng. “Theo như điều tra của chúng tôi, người muốn đánh lén cô có lẽ là một người nam giới trẻ khỏe, người này dáng hơi gầy, cao khoảng 1m64 đến 1m67, ở trên tay mới có vết thương. Cho nên, cô nhất định phải chú ý, trong bất cứ mọi tình huống đều không được tiếp cận người nam giới có đặc điểm tương tự. Cảnh sát mặc thường phục của chúng tôi đều có chiều cao trên 1m75, trong quá trình hành động, họ đều thống nhất một loại phục trang, đó là đội mũ nhung màu nâu hoặc màu đen. Cho dù xảy ra chuyện trọng đại đến đâu, cô cũng không được rời khỏi phạm vi tầm nhìn của những cảnh sát mặc thường phục, cô có hiểu không?”

Hàn Hạo nói rất nghiêm túc với Hàn Thiếu Hồng về những tình hình nêu trên, và cô ta càng nghiêm túc lắng nghe, đồng thời gật mạnh đầu. “Được rồi.”

Hàn Hạo nhìn đồng hồ, “Cũng đã đến lúc rồi, cô hãy chuẩn bị đi, xuất phát đúng như thời gian thường ngày. Lát nữa đội trưởng Hùng sẽ phụ trách công việc bảo vệ trực tiếp, tôi sẽ đến trước sắp xếp tiếp ứng ở gần công ty.”

Hàn Thiếu Hồng hít thở một hơi thật sâu, không nói thêm gì nữa. Đội trưởng Hùng đó cô đã từng trò chuyện, chắc là một người đáng để tin cậy. Cô tăng thêm lòng tin đối với hành động của phía cảnh sát. Đã quyết tâm phối hợp với cảnh sát, Hàn Thiếu Hồng bèn quay người trở về phòng ngủ của mình. Hàng ngày trước khi ra khỏi cửa cô đều mất nửa tiếng đồng hồ để trang điểm, hôm nay sắc mặt không được tốt, vậy thì cần phải trang điểm kỹ lưỡng hơn mới được. Doãn Kiếm đứng bên cạnh Hàn Hạo, lặng lẽ quan sát cuộc nói chuyện của hai người. Anh cũng thoáng nảy sinh cảm giác thương cảm đối với người phụ nữ này. Hôm qua trong buổi họp chiến thuật sắp xếp bố trí nhân lực, Doãn Kiếm từng đề nghị để Hùng Nguyên lái thẳng xe đến trước cổng tòa nhà, nhưng bị Hàn Hạo phủ quyết: “Ở bãi đỗ xe đông người, mối nguy hiểm tương đối cao, nhưng ở địa điểm như vậy mới thuận lợi cho

https://thuviensach.vn

những người cảnh sát mặc thường phục mai phục. Chúng ta đã mở rộng miệng túi, nếu như ngay từ đầu đã thắt chặt miệng túi lại, vậy thì để hung thủ chui được vào đâu chứ? Bắt buộc phải mở miệng túi, nhưng chiếc dây thừng thắt miệng túi phải nằm trong tay chúng ta. Bãi đỗ xe của tòa nhà chính là miệng túi! Tôi không tin, xung quanh có hơn mười người cảnh sát mặc thường phục, còn có cả đội trưởng Hùng theo sát ngay bên cạnh, nếu như còn không bảo vệ được người phụ nữ này, vậy thì chúng ta cũng chỉ có cách nhốt cô ta vào trong két sắt mà thôi."

Người phụ nữ đó trên danh nghĩa là người được bảo vệ, nhưng trong mắt của đội trưởng Hàn, có thể càng giống như một miếng thịt mỡ treo trên chiếc kẹp bẫy chuột thì phải? Doãn Kiếm thầm trù tính, nhưng có một điều anh vô cùng tin tưởng: với uy lực của chiếc bẫy chuột đó, bất cứ một con chuột tham ăn nào, trước khi ăn được món ngon đều chắc chắn bị dần cho nát nhừ... Hai mươi phút sau, Hàn Hạo và Doãn Kiếm lái xe đến quảng trường Nhân dân ở trung tâm thành phố. Tòa nhà Đức Nghiệp - trụ sở công ty của Hàn Thiếu Hồng nằm ở phía đông nam quảng trường. Đối diện tòa nhà Đức Nghiệp là một khách sạn mười bảy tầng. Tổ chuyên án đã thuê một phòng ở tầng 6, thông qua cửa sổ của căn phòng này có thể quan sát rõ hết tất cả bãi đỗ xe ở phía bên ngoài tòa nhà Đức Nghiệp. Cảnh sát đặt những thiết bị giám sát ở cửa sổ, căn phòng này đã trở thành trung tâm chỉ huy hiện trường của tổ chuyên án. Khi Hàn Hạo và Doãn Kiếm tiến vào phòng, phát hiện ra La Phi và Mộ Kiếm Vân đã đến trước họ. La Phi đang giúp đỡ nhân viên kỹ thuật điều chỉnh góc độ của thiết bị giám sát, nhìn thấy hai người đến, anh đi lên hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Lúc 0 giờ, Hàn Thiếu Hồng nhận được một cú điện thoại nặc danh, đối phương không nói gì, khoảng một phút sau thì gác máy, ngoài ra, tất cả mọi việc đều bình thường."

Hàn Hạo nói vô cùng ngắn gọn. Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của anh, suốt cả đêm sẽ không có tình hình gì lớn."

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo vốn định đi về phía cửa sổ, nghe câu nói này thì đột ngột dừng bước, nhìn La Phi: “Ồ, anh đã dự liệu ra điều gì?”

“Hung thủ đưa ra thời gian chấp hành trong “”

là ngày 23 tháng 10, nhưng tôi đoán hắn sẽ không ra tay quá sớm.”

La Phi giải thích, “Hắn đã tiết lộ kế hoạch hành tung cho phía cảnh sát, phía cảnh sát chắc chắn sẽ sẵn sàng thế trận, cho nên hắn cần phải chờ đợi thời cơ. Trong quá trình này, hai bên không tránh khỏi giai đoạn cùng thăm dò và quan sát nhau, cuộc chiến sẽ không lập tức diễn ra. Cho nên tối qua tôi đã ngủ một giấc thật say. Đương nhiên, với vai trò là một người tham gia cuộc chiến ở tuyến đầu, anh và đội trưởng Hùng bắt buộc phải giữ vững sự cảnh giác cao độ trong cả quá trình, không thể nhàn rỗi như tôi được.”

Đúng vậy, Hàn Hạo nhìn thấy La Phi trước mặt lúc này đây tinh thần dồi dào, không chỉ sắc mặt hồng hào, đôi mắt còn sáng lấp lánh, hôm qua chắc là ngủ khá ngon. Nhưng qua những câu nói vừa rồi của anh, trong ngữ khí vẫn lộ ra chút tự trào không được trọng dụng. Hàn Hạo không nói gì thêm, anh lại nhìn Mộ Kiếm Vân một cái, sau đó đi đến cửa nhìn xuống dưới, đồng thời hỏi: “Đã thử thiết bị cả chưa?”

“Đều thử rồi.”

Nhân viên kỹ thuật đi đến đưa cho Hàn Hạo một chiếc tai nghe đi kèm micro, đeo lên cho anh. Chiếc tai nghe này có thể nhét vào trong tai, thông qua một đường dây điện rất nhỏ kết nối với máy thu, nhét máy thu vào trong túi áo, người ở cách đó mấy bước rất khó phát hiện ra thiết bị này. “Tần số đã điều chỉnh xong rồi, bây giờ anh nói, chúng tôi đều có thể nghe thấy.”

Nhân viên kỹ thuật vừa nói, vừa bật nút công tắc micro. Hàn Hạo đưa micro lên miệng: “Tôi là 001, 002 hãy trả lời.”

https://thuviensach.vn

Trong tai nghe lập tức truyền tới một giọng nam giới hùng hồn: “002 đã vào vị trí!”

“003 hãy trả lời!”

“003 đã vào vị trí!”

“004 hãy trả lời!”

“004 đã vào vị trí!”

... Mộ Kiếm Vân lần đầu tiên tham gia tác chiến ở tuyến đầu, cô hiếu kỳ đi đến trước thiết bị giám sát, mở to mắt tìm kiếm: “Cảnh sát mặc thường phục đều đã vào vị trí rồi sao? Sao tôi lại không nhìn thấy?”

Lúc này đang là giờ cao điểm buổi sáng, ở quảng trường người qua người lại đông đúc, ngoài những nhân viên văn phòng, còn có cả những người già và nam nữ thanh niên, nhưng căng mắt ra xem cũng không thấy nhân vật nào khiến người ta đặc biệt chú ý. La Phi cười, tiếp lời Mộ Kiếm Vân: “Trên quảng trường hiện có mười ba đồng chí của chúng ta. Người bán báo ở bên cạnh tòa nhà đó, người tài xế chiếc xe màu đen đỗ ở gần cửa ra vào, nhân viên quét dọn vệ sinh, người trông giữ xe đạp ở góc phía đông, người trung niên đang nghỉ chân ở bên đài phun nước, người hút thuốc dựa vào quầy bán hàng tạp phẩm, đôi nam nữ đang trò chuyện yêu đương ở trên ghế góc phía tay phải, còn có cả anh chàng bán đĩa lậu đang lén lút giới thiệu với người đi đường, tất cả những người này đều là cảnh sát mặc thường phục, còn có cả bốn người chia làm hai tổ đang trốn trong xe ở bãi đỗ xe, tạm thời cô không nhìn thấy được.”

Trong khi nói, La Phi chỉ trỏ trên thiết bị giám sát, chỉ rõ từng vị trí của những người cảnh sát mặc thường phục đó. Khi anh nói xong, Hàn Hạo vừa vặn cũng kết thúc việc thử máy với các thuộc hạ của mình. ... “014 hãy trả lời!”

https://thuviensach.vn

“014 đã vào vị trí!”

Không tính Hàn Hạo là số 001, trên quảng trường quả thật là có mười ba người cảnh sát mặc thường phục đang mai phục, không sai lệch chút nào. Mộ Kiếm Vân kinh ngạc nhìn La Phi, hai người bọn họ đều không tham gia buổi bố trí tác chiến, những người cảnh sát mặc thường phục này lại đều là cấp dưới của Hàn Hạo, La Phi có thể chuẩn xác tìm ra họ trong số bao nhiêu người, thật sự là không thể nào tin nổi. La Phi biết đối phương đang nghĩ gì, liền giải thích: “Tôi đã nhìn thấy sơ hở ở trên người nhân viên quét dọn vệ sinh - anh ta quét quá cẩn thận, nếu làm theo cách của anh ta, chưa đến ba ngày thì phần lưng đã không thể đứng thẳng lên được. Cô hãy xem những người quét dọn vệ sinh thực sự, thời gian họ đứng thẳng và nghỉ ngơi nhiều hơn hẳn thời gian họ cong lưng.”

Hàn Hạo cũng nghe thấy lời nói của La Phi, anh nhíu mày nhìn người đó ở trên quảng trường, sau đó lại một lần nữa cầm micro gọi: “Tôi là 001, 005 hãy trả lời!”

“005 có mặt, xin 001 ra chỉ thị.”

“Hãy thả lỏng một chút, không được quá gắng sức. Bắt đầu từ bây giờ, quét một phút, nghỉ hai phút!”

“005 đã hiểu!”

Mộ Kiếm Vân càng tỏ ra hiếu kỳ, hỏi tiếp: “Vậy những người khác thì sao? Họ có sơ hở gì?”

La Phi lắc đầu: “Họ chẳng có sơ hở gì. Nhưng tôi có thể thông qua vị trí của nhân viên quét dọn vệ sinh, đại khái đoán ra được vị trí của những người cảnh sát mặc thường phục khác. Cần phải biết rằng, quảng trường rộng như vậy, vị trí của những người cảnh sát mặc thường phục sẽ được phân bố một cách có tính toán. Họ có thể quan sát được từng góc ở quảng trường, đồng thời lại có thể kiểm soát được từng lối đi lớn nhỏ. Điều thâm

https://thuviensach.vn

thúy ở trong đây thì không thể dùng vài câu nói là có thể nói cho rõ được, trong chuyên ngành Trinh thám hình sự của chúng tôi, nó là một môn học lựa chọn được mở ra độc lập kia đấy."

"Cho dù có thể xác định được phương hướng vị trí, cũng không thể nào chỉ ra được chính xác từng người chứ?"

Mộ Kiếm Vân vẫn không hiểu, "Ví dụ nói người bán báo đó, bên cạnh anh ta có mấy người đang mua báo, sao anh lại có thể phán đoán trong mấy người đó ai là cảnh sát mặc thường phục của chúng ta?"

"Trong một phạm vi không gian rộng như thế này, để ứng phó với bất cứ cục diện hỗn loạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào, thông thường những người cảnh sát mặc thường phục chấp hành nhiệm vụ đều thống nhất một thứ phục trang ngầm nào đó. Phục trang ngầm này hòa lẫn trong đoàn người và không hề nổi trội, nhưng nếu như có ý thức tìm kiếm trong một khu vực nhất định, thì không khó phân biệt ra. Hôm nay phục trang ngầm của các đồng chí chính là chiếc mũ nhung màu nâu hoặc màu đen đội trên đầu, tôi nói không sai chứ?"

Câu hỏi cuối cùng của La Phi là dành cho Hàn Hạo, Hàn Hạo ngước mắt lên nhìn La Phi, mặc dù không trả lời nhưng rõ ràng là mặc nhận. Tiếp đó, Hàn Hạo nhìn đồng hồ, dặn dò với Doãn Kiếm: "Gọi cho đội trưởng Hùng, hỏi anh ấy xem đã xuất phát chưa?"

Doãn Kiếm nhanh chóng đưa đến câu trả lời của Hùng Nguyên: "Họ vừa mới lái ra khỏi tiểu khu, khoảng nửa tiếng sau sẽ đến nơi."

Hàn Hạo mở micro: "Tôi là 001, các đơn vị chú ý, mục tiêu nửa giờ đồng hồ sau sẽ đến, bắt đầu từ bây giờ, hành động theo như kế hoạch, chấp hành mệnh lệnh không cần trả lời lại."

Lần này ở trong tai nghe không có tiếng trả lời. Trên thiết bị theo dõi, bầu không khí ở quảng trường rất yên tĩnh, không nhìn thấy bất cứ sự khác

https://thuviensach.vn

thường nào. Nhưng ở trong phòng chỉ huy, gồm cả La Phi, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên đăm chiêu. Mỗi người đều cảm nhận được dòng chảy ngầm cuồn cuộn phía bên dưới sự tĩnh lặng, tiếp đến là chiếc xe BMW màu đỏ đang lao nhanh trên đường, một trận chiến đấu kinh thiên động địa và biến đổi khôn lường đang tiến sát đến gần! 9 giờ 25 phút, chiếc xe BMW màu đỏ đó tiến vào bãi đỗ xe trước tòa nhà Đức Nghiệp. Người đang ngồi ở ghế lái chính là đội trưởng Hùng Nguyên của đội cảnh sát đặc nhiệm với vai trò là tài xế. Theo như kế hoạch, anh sẽ dừng xe ở vị trí trống giữa hai chiếc xe Matiz màu trắng và chiếc xe Satana màu đen. Hai chiếc xe đó đều dán màn bảo vệ chống nổ mờ, trong xe đã có mấy người cảnh sát mặc thường phục của đội cảnh sát hình sự đang mai phục. Hùng Nguyên xuống xe trước, tiếp đến ở chiếc xe Matiz và chiếc xe Satana cũng có một người nam giới bước ra, vô tình đứng gác ở hai bên chiếc xe BMW. Hùng Nguyên đi vòng qua vị trí ghế phụ, mở xe cho Hàn Thiếu Hồng, cô ta hơi do dự một lát, khi nhìn rõ hai người đàn ông đứng ở hai bên xe đều đội mũ nhung màu đen, cô đã cảm thấy yên tâm hơn nhiều, bèn bước chân ra khỏi cửa xe. Người đàn ông bước xuống từ chiếc xe Matiz đi về phía tòa nhà Đức Nghiệp trước, Hùng Nguyên lễ phép đi bên cạnh Hàn Thiếu Hồng, hai người trông thật giống như chủ tớ. Khi họ vừa đi khoảng năm sáu mét, người đàn ông ở trong xe Satana cũng chậm rãi bước lên theo, cùng với người đàn ông ở phía trước tạo thành thế bảo vệ cho hai người Hùng Nguyên và Hàn Thiếu Hồng. Những người cảnh sát mặc thường phục ở trên quảng trường cũng đều ở trong trạng thái cảnh giác cao độ. Có sáu người trông có vẻ như đang tùy tiện bước đi, mục tiêu phương hướng khác nhau, nhưng vị trí của họ cùng thay đổi cho nhau, luôn ít nhất có hai người canh giữ ở hai bên trái phải Hàn Thiếu Hồng trong vòng cự ly mười mét. Còn lại ba người vẫn đứng nguyên ở vị trí ban đầu, vị trí của ba người này chính là cửa khẩu giao thông quan trọng nhất ở trên quảng trường. Tất cả ánh mắt của những người cảnh sát mặc thường phục trong khoảnh khắc này đều trở nên sắc bén, họ không ngừng quan sát xung quanh, bất cứ một sự biến động nào ở trên quảng trường cũng đừng mong thoát khỏi con mắt họ. Và hành động của họ tương tự cũng bị một số người đang thu vào tầm mắt. Trong

https://thuviensach.vn

căn phòng chỉ huy ở tầng 6 của khách sạn, Hàn Hạo, La Phi và những người khác đang nín thở giám sát từng động tĩnh trên khắp cả quảng trường. Chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, mỗi bước đi của Hàn Thiếu Hồng đều như thể giẫm lên trái tim họ, Doãn Kiếm là người có khả năng trấn tĩnh hơi kém, thậm chí có thể nghe thấy nhịp đập tim của mình. Trên quảng trường, người qua người lại vẫn đông đúc. Thỉnh thoảng có người già và nam nữ trẻ đi xuyên qua tuyến bảo vệ được hình thành bởi các cảnh sát mặc thường phục, thần sắc họ rất bình tĩnh thư thái, như thể không hề ngửi thấy sự căng thẳng đang bao trùm khắp bầu không khí. Hùng Nguyên điều chỉnh bước đi, liên tục thay đổi vị trí tương đối giữa anh và Hàn Thiếu Hồng, để cho mình luôn có thể giúp cô che chắn được những người lạ vô tình xâm phạm vào tuyến bảo vệ. Vừa rất nhanh lại vừa rất dài, Hùng Nguyên cuối cùng cũng bảo vệ được Hàn Thiếu Hồng tiến vào cửa kính của tòa nhà Đức Nghiệp, người cảnh sát mặc thường phục đi ở phía trước đang dừng lại ở trong sảnh lớn để chờ đợi, cầu thang máy lúc này cũng vừa vặn di chuyển xuống tầng 1. Người bảo vệ ở cửa thang máy trao đổi ánh mắt với Hùng Nguyên, anh ta chính là cấp dưới của Hùng Nguyên trong đội cảnh sát đặc nhiệm. Hùng Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm. Theo như phân công ban đầu, phụ trách công việc cảnh giới trong tòa nhà Đức Nghiệp đều là nhân viên của đội cảnh sát đặc nhiệm, ra mệnh lệnh cho người trong đội của mình đương nhiên là yên tâm hơn, và đoạn đường nguy hiểm nhất thì đã đi qua rồi, tâm trạng căng thẳng lo lắng của Hùng Nguyên cuối cùng cũng được thả lỏng. Các thành viên của tổ chuyên án ở trong phòng giám sát thì lại có các tâm trạng khác nhau: Doãn Kiếm thở phào nhẹ nhõm giống như Hùng Nguyên, La Phi thì vẫn nhìn chăm chăm vào máy giám sát, nhíu mày trầm tư suy nghĩ, ánh mắt Mộ Kiếm Vân thì lại dừng ở trên người La Phi, hình như cô còn quan tâm đến từng nhất cử nhất động của người đàn ông này hơn là sự an nguy của Hàn Thiếu Hồng; Hàn Hạo thì luôn đứng canh giữ ở cửa sổ, lúc này đây, anh quay người lại, khẽ bĩu môi lộ ra tâm trạng thất vọng, sau đó anh đưa micro đến bên miệng, dặn dò với những người cấp dưới đang ở trên quảng trường: “Tôi là 001, bây giờ hãy phân tán nghỉ ngơi tại chỗ, trước 3 giờ chiều quay trở lại vị trí cũ cảnh giới.”

https://thuviensach.vn

“Được rồi, có thể nói cho chúng tôi được không?”

Mộ Kiếm Vân cuối cùng không kìm được, cắt ngang dòng suy tư của La Phi, “Anh sẽ làm như thế nào?”

Ánh mắt La Phi chợt sắc lạnh: “Ý của cô là gì?”

“Anh đã đặt mình vào chính vị trí của hung thủ, chẳng phải vậy sao?”

Mộ Kiếm Vân nhìn thẳng vào La Phi, nói thẳng luôn không hề né tránh, “Tôi có thể hiểu được ánh mắt của anh. Vừa rồi ánh mắt anh chuyển động rất nhanh, nhưng lại hiếm khi ngừng lại trên người Hàn Thiếu Hồng. Cho nên anh vốn không hề quan tâm đến sự an nguy của người phụ nữ đó, anh đang tìm kiếm sơ hở của phía cảnh sát.”

Những câu nói này của Mộ Kiếm Vân lập tức gây nên sự chú ý của những người khác ở trong phòng, mọi người không hẹn mà đều cùng nhìn về phía La Phi. “Đúng vậy, tôi đang tìm kiếm sơ hở. Như vậy tôi mới có thể suy đoán ra được hành động mà hung thủ có thể chọn lựa.”

La Phi thản nhiên nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên người Hàn Hạo, “Nhưng sơ hở này hình như không hề tồn tại. Đội trưởng Hàn, anh bố trí rất nghiêm ngặt cẩn mật, còn có cả một đội ngũ tinh anh giỏi giang. Nếu như tôi là tên hung phạm đó, tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được kế sách nào để làm hại được Hàn Thiếu Hồng. Trừ khi...”

Hàn Hạo chợt nheo mắt: “Trừ khi làm sao?”

“Trừ khi hắn giỏi về việc che giấu và ngụy trang, vậy thì hắn rất có khả năng trà trộn vào trong khu vực cảnh giới và đánh lén. Đương nhiên, hắn còn cần phải có khả năng đánh thắng đội trưởng Hùng trong một khoảng thời gian ngắn mới được. Cho dù như vậy, sau khi hắn đạt được mục đích muốn rút lui an toàn thì quyết không thể nào làm được, hơn mười người cảnh sát mặc thường phục ở xung quanh sẽ lập tức ùa đến, ngoài việc lên

https://thuviensach.vn

trên trời hoặc xuống dưới đất, hắn còn có thể chạy được đi đâu? Cho nên tôi nghĩ đi nghĩ lại, kết cục lớn nhất sẽ chính là cá chết lưới rách.”

“Cá chết lưới rách... Chỉ cần cá chết, lưới rách cũng đáng...”

Hàn Hạo lẩm bẩm một mình, sau đó anh lại “hừ”

một tiếng, khẽ cười: “Cảnh sát La, nếu như anh từng nhìn thấy thân thủ của đội trưởng Hùng, thì anh biết khả năng “lưới rách”

chắc chắn sẽ không tồn tại.”

“Liệu có xuất hiện việc bắn tỉa từ xa không? Ví dụ như súng bắn tỉa?”

Mộ Kiếm Vân đột ngột lên tiếng hỏi. Hàn Hạo lập tức lắc đầu: “Khả năng này rất thấp. Từ khi dựng nước tới nay vẫn còn chưa từng gặp vụ hung án như vậy. Đây không phải là nước Mỹ, súng bắn tỉa? Ngay cả đội cảnh sát hình sự tỉnh thành của chúng tôi cũng chưa từng được trang bị.”

“Ha ha.”

Mộ Kiếm Vân tự cười nhạo mình: “Đúng vậy, lấy ở đâu ra được súng bắn tỉa? Loại súng ngắn thông thường chỉ cần dám rút ra ở trên quảng trường, chỉ e là chưa kịp ngắm bắn đã lập tức bị cảnh sát mặc thường phục lao đến rồi.”

Cùng lúc này, ở trong một phòng sang trọng nào đó. “Bắn tỉa? Hoang đường quá.”

Người đàn ông bĩu môi lộ ra nụ cười nhạt, trên màn hình máy vi tính trước mặt anh ta hiện lên bài viết “Bản thông báo tử vong”

đó, một số người trên mạng đang nhiệt liệt suy đoán phương thức tử hình mà “Eumenides”

https://thuviensach.vn

có thể vận dụng, nhiều người cũng đã đề cập đến việc bắn lén từ xa. “Dân cư mạng chuẩn bị trở thành danh từ đại diện cho những người thiếu hiểu biết.”

Anh ta lẩm bẩm, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Trong chiếc gương ở phòng vệ sinh hiện lên một khuôn mặt, anh ta lấy tay khẽ vuốt ve khuôn mặt đó - khuôn mặt đó vừa quen thuộc nhất lại vừa xa lạ nhất. Râu ở hai bên quai hàm đã lại mọc ra, mặc dù cách một lớp găng tay vải trắng, vẫn có cảm giác lởm chởm. Anh ta cầm dao cạo râu lên, tỉ mỉ cạo râu nhẵn thín, sau đó vùi đầu vào trong lavabo. Bây giờ anh ta đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, xoa xoa cái cằm nhẵn thín, anh ta nheo mắt như để hưởng thụ, lúc này lại có một giọng nói vang lên bên tai. “Vũ khí tốt nhất là gì? Súng ư? Sai lầm nghiêm trọng. Hãy nhớ lấy lời của ta, không bao giờ được dùng súng. Khi con quen với việc dùng súng, vậy thì cái ngày mà con bị hủy diệt không còn xa nữa. Con sẽ cần phải mất rất nhiều công sức để đi tìm súng, khi tìm được rồi thì còn phải đắn đo xem làm thế nào để mang theo, sau khi sử dụng xong thì sẽ cất giấu ở đâu? Tất cả những vấn đề này sẽ liên lụy rất lớn cho con, khiến con trở thành một kẻ nô lệ của khẩu súng, đồng thời để lại cho cảnh sát manh mối điều tra rất lớn... Vậy thì rốt cuộc thế nào mới là vũ khí lợi hại đây? Bây giờ ta sẽ nói cho con biết, vũ khí lợi hại nhất chính là thứ phổ thông thường gặp nhất, con có thể có được bất cứ lúc nào, tự do mang theo và cũng có thể vứt đi bất cứ lúc nào. Trong những ngày tháng sau này, vũ khí sẽ trở thành người bạn thân thiết nhất của con, con bắt buộc phải tìm được một người bạn đáng tin cậy, vĩnh viễn không bao giờ bán đứng con.”

Hắn mở mắt, thận trọng mở chiếc dao cạo râu đang cầm trong tay ra, lưỡi dao lam mỏng dính đang toát ra ánh sáng âm u lạnh lẽo. ... 16 giờ ngày 23 tháng 10. Gần đến giờ cao điểm buổi chiều. Lưu lượng người và xe ở trên quảng trường trước cửa tòa nhà Đức Nghiệp tăng lên rất nhanh, một số xe taxi và những xe dù đang bắt đầu xếp hàng chờ khách ở xung quanh quảng trường. Trong thời gian biểu của Hàn Thiếu Hồng, công việc của một

https://thuviensach.vn

ngày đã kết thúc. Cô đang cùng Hùng Nguyên bước ra khỏi cầu thang máy trong tòa nhà Đức Nghiệp, bước từng bước về phía cửa tòa nhà. Hàn Thiếu Hồng đã trải qua một ngày làm việc trong tâm trạng thấp thỏm lo lắng, may mà tất cả đều bình yên, không có tình hình gì bất ngờ xảy ra cả. Nhưng tâm trạng của Hùng Nguyên thì không thể nào thoải mái được, anh đã sớm dự liệu được rằng khả năng hung thủ vào hắn tòa nhà để gây án là rất nhỏ, sự nguy hiểm lớn nhất vẫn là quá trình Hàn Thiếu Hồng bước từ cửa tòa nhà đi đến bãi đỗ xe, và thời khắc này thì cuối cùng cũng đã đến. Trên quảng trường, những người cảnh sát mặc thường phục đã trở về đúng vị trí từ lâu. Họ đã thuộc lòng đặc điểm ngoại hình của hung thủ, thế nhưng cho đến tận lúc này, họ vẫn chưa phát hiện ra nhân vật khả nghi nào phù hợp với những điều kiện đó. Trong phòng giám sát, thần kinh của Hàn Hạo và mọi người lại một lần nữa căng như dây đàn. Nếu như hung thủ thực sự muốn ra tay, mấy phút tiếp theo đó chính là cơ hội cuối cùng của hắn. Chỉ cần Hàn Thiếu Hồng an toàn vào được xe BMW, vậy thì miệng túi của phía cảnh sát đã buộc chặt lại, hung thủ cũng không có không gian để mà chui vào. Đương nhiên, việc này cũng có nghĩa là phía cảnh sát sẽ để lỡ mất cơ hội tốt nhất để vây bắt hung thủ. Hàn Hạo đứng bên cửa sổ nhìn chăm chăm vào từng biến động trên quảng trường, trong ánh mắt anh thậm chí có một sự chờ đợi không thể nào che giấu được. La Phi thì lại vẫn ở trong phòng ngồi canh bên chiếc máy giám sát đó, lông mày anh nhíu lại càng lúc càng chặt. Anh hình như có thể cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng cụ thể là chỗ nào thì lại không thể nói ra được. Ngay tại lúc này, Hùng Nguyên và Hàn Thiếu Hồng đã bước ra khỏi tòa nhà. Cũng tương tự như lúc đến, những người cảnh sát mặc thường phục phân bố trên khắp quảng trường lập tức lấy hai người làm trung tâm, tập hợp thành một vòng cảnh giới kín mít không chút sơ hở. Tất cả mọi việc đều đang được tiến hành theo như kế hoạch của Hàn Hạo, nhưng người đó đâu nhỉ? Hắn thực sự sẽ nhảy vào trong vòng vây sao? La Phi nhìn chăm chú vào màn hình thiết bị giám sát. Ở phía góc đông nam của quảng trường có một chiếc xe taxi đang đỗ, ở vị trí ghế phụ hình như có bóng người khẽ cử động. Sự thay đổi rất nhỏ này cũng không lọt

https://thuviensach.vn

qua được con mắt của La Phi, anh rướn lông mày, khẽ nói: “Ở đây có điều gì đó không ổn.”

“Sao thế?”

Hàn Hạo quay đầu hỏi. La Phi nhanh chóng lao đến trước cửa sổ: “Chiếc xe taxi màu đỏ ở góc phía đông nam đã đỗ ở đấy hơn mười phút rồi, nhưng anh hãy nhìn kỹ mà xem, ở trên vị trí ghế phụ có người - đó không phải là một chiếc xe trống.”

Hàn Hạo nhìn theo hướng tay chỉ của La Phi, vị trí của chiếc xe taxi đó cách khá gần với khách sạn, thấp thoáng có thể nhìn thấy hình ảnh trong xe, quả nhiên trùng hợp với lời La Phi nói. Đây đúng là một hiện tượng bất thường, nhưng Hàn Hạo không vì thế mà tỏ ra quá căng thẳng, bởi vì chiếc xe taxi đó vẫn nằm ở ngoài vòng cảnh giới, đồng thời cũng không hề vượt qua phạm vi có khả năng khống chế của những người cảnh sát mặc thường phục ở trên quảng trường. Hàn Hạo mở micro gọi: “Tôi là 001, 005 hãy chú ý, phía nam của cậu chếch về hướng đông khoảng 10 mét, có chiếc xe taxi màu đỏ hơi khác thường.”

005 là người cảnh sát mặc thường phục trông xe đạp ở góc phía đông quảng trường, chiếc xe taxi khả nghi nằm trong phạm vi giám sát của anh ấy. Sau khi nhận được cuộc gọi, anh khẽ nghiêng người, rõ ràng đã nâng cao cảnh giác đối với chiếc xe taxi đó. Gần như đồng thời, cửa xe ở ghế phụ chiếc xe đó bật mở, một người nam giới từ trong xe bước ra ngoài. La Phi và mọi người mặc dù cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhận ra được dáng vẻ cơ bản của người nam giới đó. Anh ta thân hình gầy nhỏ, trong tay đang xách một chiếc túi nilon. Sau khi xuống xe, người này thoáng nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn thẳng vào Hàn Thiếu Hồng đang đi trên quảng trường, tiếp đó anh ta liền bước nhanh đuổi theo Hàn Thiếu Hồng. Tay trái của anh ta bởi vì bước nhanh nên đã hất mạnh, có thể nhìn thấy một miếng vải băng ở trên cánh tay trái. Tất cả đặc trưng của người

https://thuviensach.vn

này đều phù hợp với phân tích ban đầu! Trái tim Hàn Hạo đập điên cuồng, hét lớn vào micro: “005, hãy chặn người nam giới vừa mới xuống xe!”

Thực ra không cần Hàn Hạo dặn dò, người cảnh sát mặc thường phục trông xe đạp sớm đã nhận ra dấu hiệu, lao thẳng đến người nam giới đó giống như mãnh hổ. Lúc trước khi anh đi đi lại lại xung quanh bãi đỗ xe đạp thì bước đi rề rà chậm chạp, giống như là một người bị tật, nhưng lúc này khi lao đến thì lại vô cùng dũng mãnh. Người nam giới nhỏ gầy chưa kịp đi bao xa đã bị đè bẹp xuống dưới đất. Anh ta ra sức muốn đứng dậy phản kháng, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của người cảnh sát mặc thường phục, chỉ có thể co quắp người vặn vẹo giãy giụa một cách vô ích ở phía bên dưới thân người đối phương. Hàn Hạo thoáng vui mừng, nhưng tiếp đó lại thấy hơi mơ hồ: Người nam giới này yếu ớt như vậy, sao có thể là hung thủ giết được cảnh sát Trịnh Hách Minh đây? Ở trên quảng trường bỗng chốc lại xảy ra biến cố: Cùng lúc với người nam giới khả nghi bị đè xuống dưới đất, ở trong một chiếc xe taxi màu đen ở phía tây cũng lại có một người nam giới bước xuống - cũng có thân hình nhỏ gầy, bên tay phải xách một túi nilon, tay trái quấn mảnh vải trắng, đồng thời người này sau khi xuống xe cũng nhằm thẳng Hàn Thiếu Hồng mà lao đến! Đương nhiên người này cũng không thể đột phá được tuyến phòng vệ của cảnh sát. Một người cảnh sát mặc thường phục ở cách đó không xa cũng lao đến, tương tự đã đè bẹp người nam giới này xuống dưới đất. Hàn Hạo và La Phi nhìn thấy tình thế này, tâm trạng vừa mới được nới lỏng lại lập tức căng như dây đàn, nhưng điều khiến họ càng kinh ngạc hơn vẫn đang xảy ra: Trong những chiếc xe taxi đỗ ở xung quanh quảng trường, hai ba cái liền đều có người nam giới thể hình tương tự bước xuống, họ có mặt ở tất cả các góc, tổng số không ngờ lên đến hơn mười người! Tất cả những người này không có ai là ngoại lệ, nhất loạt đều nhằm thẳng mục tiêu về phía Hàn Thiếu Hồng, từ các hướng khác nhau lao về phía người thiếu phụ này! Vòng cảnh giới được mai phục ở trên quảng trường cũng lập tức thể hiện ra được uy lực chiến đấu hùng mạnh. Mỗi người cảnh sát mặc thường phục đều từ những hướng của mình tiến hành ngăn cản, trong cuộc đọ sức một đối một, phía cảnh sát

https://thuviensach.vn

đã chiếm ưu thế tuyệt đối, những người nam giới khả nghi lần lượt bị đè bẹp và nhanh chóng bị khóa còng tay, những người phản kháng lại thì đều bị lĩnh giáo những cú đòn hung dữ của cảnh sát, đều kêu lên thất thanh. Thế nhưng, Hàn Hạo - người lên kế hoạch tác chiến đang ở phòng chỉ huy lúc này lại không thể cười nổi. Bởi vì số người nam giới đột ngột xuất hiện này nhiều hơn số lượng cảnh sát mặc thường phục. Bởi vì đối phó với họ, cho nên hai đồng chí ẩn mình trong chiếc xe Matiz màu trắng và chiếc xe Santana cũng phải tham gia vào cuộc chiến đấu, nhưng vẫn có nam giới khả nghi lọt lưới tiến vào trong nội bộ vòng cảnh giới, trong số đó có hai người đã đến gần Hàn Thiếu Hồng, chỉ cách chưa đầy ba mét! Thế nhưng cuối cùng họ vẫn cứ không chạm vào được Hàn Thiếu Hồng. Bởi vì có một người đàn ông vững chãi với cánh tay sắt bật ra bên cạnh người phụ nữ, nắm đấm của anh giống như chiếc chùy sắt đấm thẳng vào hai người, người nam giới nhỏ gầy không kịp kêu rên nổi một tiếng, mềm nhũn người ngã vật xuống. Người đàn ông này đương nhiên chính là Hùng Nguyên, người bảo vệ sát sườn bên cạnh Hàn Thiếu Hồng. Anh phát hiện ra tình hình đột biến, cục diện phức tạp, do đó ra tay không chút nương tay, đã trực tiếp khiến cho kẻ mới đến hôn mê bất tỉnh. Ba người nam giới nhỏ gầy mới đến rõ ràng đã bị tình hình trước mắt làm cho sợ hãi, chúng dừng lại ở cách đó năm, sáu mét, không dám bước lên, nhưng cũng không rời khỏi đó, nét mặt thể hiện sự mơ hồ khó hiểu. Hùng Nguyên cũng không ra đòn, chỉ bảo vệ sát bên cạnh Hàn Thiếu Hồng, ánh mắt chằm chằm nhìn vào ba người đó. Bất luận ai muốn tiếp cận thì chắc chắn sẽ đều phải nhận cú đấm nặng nề của anh. La Phi đứng ở bên cửa sổ trong khách sạn khẽ reo lên khen ngợi: “Võ công siêu đẳng!”

Đúng vậy, với khí thế oai phong lẫm liệt đó của Hùng Nguyên, cho dù có thêm mười người nam giới nữa cũng đừng hòng mà tiếp cận được Hàn Thiếu Hồng. Tất cả những việc này đều là sự việc xảy ra chỉ trong khoảnh khắc. Quần chúng không liên quan gì ở trên quảng trường lúc này mới định thần lại, những người nhát gan kêu thét lên rồi vội tháo chạy, những người bạo gan hơn thì đứng từ xa quan sát, thế trận ở hiện trường trở nên vô cùng

https://thuviensach.vn

hỗn loạn. Nhưng tâm trạng của Hàn Hạo lúc này lại trở nên trầm tĩnh, Hùng Nguyên đã trấn áp được cục diện, những người nam giới còn lại không dám lao lên nữa. Những người cảnh sát mặc thường phục cấp dưới của anh nhanh chóng sẽ được rảnh tay, đến lúc đó bên trong và bên ngoài cùng kẹp chặt, những người nam giới này đừng hòng mong lọt lưới! Quả nhiên, một người cảnh sát mặc thường phục đội mũ đen đã bước vào trung tâm vòng tròn để tăng cường cứu viện, anh ta đứng ở vị trí phía sau lưng Hùng Nguyên: Ở đây gần với chiếc xe BMW, là một vị trí tương đối an toàn, sau đó anh ta vẫy vẫy tay với Hàn Thiếu Hồng. Hàn Thiếu Hồng đã bị dọa cho sợ hãi co rúm lại, cô lập tức lao về phía người cảnh sát mặc thường phục có dáng người cao lớn đó. Ba người nam giới khả nghi ở trung tâm quảng trường vẫn ngẩn người đứng yên, bởi vì Hùng Nguyên đứng chặn ở giữa, họ đương nhiên không dám chạy đuổi theo. Bước chân của Hàn Thiếu Hồng không vững, xem ra đúng là đã bị dọa cho sợ chết khiếp, hai chân mềm nhũn. Người cảnh sát mặc thường phục cao lớn đó bước lên trước mấy bước đỡ lấy cánh tay cô, sau đó dìu cô đi về phía chiếc xe BMW. “Mau mở cửa xe!”

Khi gần đến chiếc xe BMW, người cảnh sát mặc thường phục đó nhắc Thiếu Hồng một câu. Hàn Thiếu Hồng run rẩy lôi điều khiển từ xa ra, ấn mấy lần mới mở được cửa xe, người cảnh sát mặc thường phục liền đỡ cô ngồi vào ghế lái, sau đó giành lấy điều khiển từ xa, “tít tít”

hai tiếng, khóa cửa xe lại. Hàn Hạo và mọi người ở phía trên nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được hạ xuống: Độ an toàn của chiếc xe BMW có thể hoàn toàn tin tưởng được. Cho dù có sự xuất hiện của người nam giới khả nghi nữa, thì trong khoảng thời gian ngắn anh ta cũng khó có thể làm hại được tới Hàn Thiếu Hồng đang ngồi ở trong xe. Lúc này đây lại cũng lục đục có những người cảnh sát mặc thường phục đã chế ngự được mục tiêu của mình, vội vào trong vòng tiếp ứng, ba người nam giới đang đứng ngẩn người ở trung tâm vòng vây cũng nhanh chóng bị chế ngự. Hùng Nguyên lúc này mới quay người, đi về phía chiếc

https://thuviensach.vn

xe BMW. Ở phía bên ngoài quảng trường, ở nơi cách chiếc xe BMW không xa, một người nam giới vừa mới bước xuống khỏi chiếc xe taxi. Dáng vẻ của anh ta tương tự với những người nam giới đến trước, nhưng không biết tại sao, hành động của anh ta lại chậm hơn rất nhiều, lúc này đây chỉ có thể ngẩn người đứng ở cửa xe, không biết nên làm thế nào. Người cảnh sát mặc thường phục đứng trước xe BMW hét lên một tiếng: “Cảnh sát!”

sau đó nhảy vọt qua khỏi bức tường bao quanh của bãi đỗ xe, lao thẳng về phía người nam giới đó. Người nam giới rõ ràng đã bị hoảng sợ, co giò bỏ chạy. Người cảnh sát mặc thường phục vì phải bật qua hàng rào bao quanh nên đã để lỡ mất thời gian, nên đã bị kéo dài khoảng cách mấy chục mét, nhưng bước chân anh nhanh nhạy, lao như bay đuổi theo. “Đây là anh chàng nào nhỉ? Chạy nhanh thế?”

Hàn Hạo từ xa nhìn thấy, không kìm được quay đầu hỏi Doãn Kiếm một câu. Doãn Kiếm cũng rầu rĩ lắc đầu, bởi vì không để cho hung thủ nghi ngờ, rất nhiều cảnh sát mặc thường phục buổi chiều khi quay trở lại vị trí của mình đã đổi trang phục quần áo, nếu chỉ nhìn vào chiếc mũ thì thực sự không nhận ra là ai. Ánh mắt của La Phi cũng vẫn luôn dõi theo người cảnh sát mặc thường phục này, cho đến tận khi anh ta đuổi theo kẻ khả nghi chạy ra khỏi tầm nhìn của mọi người. Sau đó anh chuyển ánh mắt quay trở lại, sau khi nhìn quan sát một lượt, anh kinh ngạc nói: “Kỳ lạ, đó không phải là người mà anh bố trí thì phải?”

“Cái gì?”

Thần sắc Hàn Hạo vô cùng kinh ngạc. “Mười ba người cảnh sát mặc thường phục thuộc hạ của anh đều ở trên quảng trường, vậy người đó là ai?”

Ngữ điệu của La Phi chợt trở nên vô cùng căng thẳng. Hàn Hạo đếm số người cảnh sát mặc thường phục ở trên quảng trường, quả nhiên đúng như lời La Phi. Trái tim anh lập tức chìm xuống: Nếu như người vừa rồi không

https://thuviensach.vn

phải là cảnh sát mặc thường phục của mình, vậy thì anh ta là ai? Hàn Hạo gần như không dám suy nghĩ sâu thêm, anh vội vàng cầm micro gọi: “Tôi là 001, lập tức kiểm tra xem mục tiêu có an toàn hay không?”

Còn Hùng Nguyên thì lúc này đã đến được trước xe BMW, anh đập đập vào cửa xe, Hàn Thiếu Hồng ở trong xe lại không hề có chút phản ứng nào. Hùng Nguyên thoáng cảm thấy có điều gì đó không ổn, anh gí sát mặt vào cửa sổ xe nhìn vào bên trong, nét mặt anh nhanh chóng cứng đơ giống như một tảng đá vững chắc. Hàn Thiếu Hồng đang mềm nhũn người gục xuống vô lăng, đầu nghiêng sang một bên. Một lượng máu lớn đang chảy ra từ cổ cô, nhuộm đỏ cả một nửa vạt áo bên phải. Tay phải của cô ta buông thõng theo người, làm đường dẫn cho máu tươi chảy xuống, khiến cho chiếc cần số xe bọc da màu trắng đã trở nên đỏ au chói mắt. Nửa năm trước, khi cô ta ngồi ở trong buồng lái gạt cần số, cô ta liệu có thể đoán được số phận của ngày hôm nay hay không? Vì chìa khóa của chiếc xe BMW đã bị lấy đi mất, phía cảnh sát cuối cùng cũng không thể không đập vỡ cửa sổ xe mới mở xe ra được, đồng thời xác nhận Hàn Thiếu Hồng ở trong xe đã tử vong. Bác sĩ pháp y nhanh chóng đến hiện trường, tiến hành khám nghiệm thi thể. Cổ họng Hàn Thiếu Hồng xuất hiện một vết cứa dài 8 cm, sâu 1,5 cm. Vết thương rất phẳng, có lẽ do một lưỡi dao lam sắc nhọn cứa vào. Lưỡi dao này đã làm đứt khí quản và động mạch chính của Hàn Thiếu Hồng, khiến cho cô bị sốc do mất máu cấp tính và trực tiếp dẫn đến tử vong. Và hung thủ gây án đương nhiên chính là người đội mũ màu đen đó, người “cảnh sát mặc thường phục”

cao lớn có tốc độ chạy nhanh như bay đó. Trong bản ghi chép của máy giám sát hiện trường ghi lại toàn bộ quá trình xuất hiện đến lúc thuận lợi trốn thoát cuối cùng: 16strong’23”

, Hàn Thiếu Hồng và Hùng Nguyên bước ra khỏi tòa nhà Đức Nghiệp. 2’33”

, người nam giới nhỏ gầy đầu tiên bước xuống khỏi xe taxi. 2’35”

https://thuviensach.vn

, người cảnh sát mặc thường phục hóa trang thành người trông xe đạp đã lao đến. 2’35”

đến 2’38”

, rất nhiều nam giới thân hình nhỏ gầy lần lượt tiến vào quảng trường, cảnh sát mặc thường phục ở hiện trường nghênh tiếp không kịp. 2’42”

, người nam giới đội mũ đen đi về phía sau lưng Hùng Nguyên, đồng thời vẫy tay với Hàn Thiếu Hồng. Do trang phục của anh ta phù hợp với đặc trưng của cảnh sát mặc thường phục, Hàn Thiếu Hồng đang lúc kinh hoàng sợ hãi lập tức chạy về phía anh ta. 2’43”

, người nam giới đội mũ nhung đen đã dìu Hàn Thiếu Hồng bước về phía chiếc xe BMW. 2’47”

, người nam giới đội mũ đen dìu Hàn Thiếu Hồng ngồi vào vị trí ghế lái của chiếc xe BMW rồi bèn khóa cửa xe lại. Quá trình ra tay ngắn ngủi của anh ta đã bị chính chiếc xe che chắn, không được ghi lại ở trong ống kính máy giám sát. 2’50”

, cảnh sát mặc thường phục của đội cảnh sát hình sự đã hiệp lực với Hùng Nguyên để khống chế ba người nam giới gầy nhỏ cuối cùng ở trên quảng trường, Hùng Nguyên bắt đầu nhìn về hướng chiếc xe BMW. 2’51”

, người nam giới đội mũ nhung đen đã bật qua khỏi hàng rào bao quanh bãi gửi xe, nhân đà chạy xa đuổi theo người nam giới khả nghi xuất hiện cuối cùng, đồng thời nhanh chóng biến mất bên ngoài ống kính máy giám sát. Trong cả quá trình này, chiếc mũ nhung đen của người nam giới được kéo xuống rất thấp, cổ áo khoác ngoài thì lại kéo lên rất cao. Do đó ở hiện trường không có ai có thể nêu rõ ra được đặc trưng gương mặt của anh ta. Sau khi xem xong đoạn băng ở máy giám sát, sắc mặt Hàn Hạo tối sầm lại một cách đáng sợ, còn tâm trạng của Hùng Nguyên và mọi người cũng vô cùng nặng nề. Hơn mười nhân viên của đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc

https://thuviensach.vn

nhiệm cùng hợp lực, chính đội trưởng cũng ra trận, đã bố trí một miệng túi cẩn mật đến độ không thể lọt được gió như vậy nhưng hung thủ vẫn có thể đến và đi như không, giết chết được Hàn Thiếu Hồng ở ngay trong chiếc xe của cô đúng như đã hẹn. Phía cảnh sát đã mất đi đối tượng được bảo vệ, lại chỉ bắt được mười tám tên "nam giới khả nghi"

vô duyên vô cớ xuất hiện. Người nam giới đầu tiên bị cảnh sát ập đến bắt giữ tên là Ngải Vân Xán, lời khai của anh ta đối với sự việc này khiến Hàn Hạo và mọi người càng cảm thấy phẫn nộ và hổ thẹn. Ngải Vân Xán năm nay 25 tuổi, là một người công nhân làm thuê ngoại tỉnh, làm người phụ việc cho một cửa hàng ăn trong thành phố này. Khoảng hai tuần trước, anh ta vô tình đọc được một tờ quảng cáo dán trên đường: Một trung tâm vui chơi giải trí nào đó đang tuyển nam giới làm công việc cộng đồng, đãi ngộ tốt, lương tháng hơn vạn tệ. Một công việc có mức lương cao như vậy đương nhiên là một sự cám dỗ lớn, người nam giới nhận điện thoại nói với anh ta: Công việc của anh ta chính là phục vụ tình dục cho một người phụ nữ giàu có. Yêu cầu về ngoại hình như vậy, là bởi vì trung tâm giải trí này có một vị khách đặc biệt, vị khách này yêu cầu tìm kiếm một số nam giới nhỏ gầy để cùng chơi trò chơi ngược đãi tình dục với cô ta. Nghe nói là phục vụ về tình dục, Ngải Vân Xán ban đầu cũng hơi do dự, nhưng đối phương gửi qua mạng cho anh ta bức ảnh của vị khách nữ giới đó, thật không ngờ lại là một người đẹp hiếm có! Dục vọng nguyên thủy của Ngải Vân Xán lập tức bùng cháy, anh ta làm theo yêu cầu của đối phương, lập tức gửi ảnh của mình, sau khi đối phương nhìn thấy ảnh của anh ta thì rất hài lòng, hơn nữa lập tức chuyển vào tài khoản ngân hàng của Ngải Vân Xán một nghìn tệ để làm "phí chuẩn bị bước đầu"

. Nhận được "phí chuẩn bị"

, Ngải Vân Xán không còn nghi ngờ gì về việc "tuyển dụng"

đặc biệt này nữa. Anh ta làm theo như yêu cầu của đối phương mua mảnh vải trắng, roi da, chiếc dao giả làm từ cao su, sau đó bèn sốt sắng chờ

https://thuviensach.vn

đợi được người đẹp gọi. Chiều ngày hôm qua, cuối cùng Ngải Vân Xán cũng nhận được cuộc điện thoại của người nam giới đó. Đối phương nói ngày hôm sau sẽ có vụ làm ăn, bởi vì cuộc giao dịch này không hợp pháp, thân phận người khách nữ đó lại rất tôn quý, cho nên hai bên cần phải có buổi "gặp gỡ"

đặc biệt và bí mật. Người đàn ông gửi qua mạng cho Ngải Vân Xán bức ảnh người khách nữ giới đó ngồi trên chiếc xe BMW, sau đó nói với anh ta, vị khách sẽ tan làm vào khoảng 4 giờ chiều, đến lúc đó anh ta bắt buộc phải đứng đợi ở gần quảng trường phía bên ngoài tòa nhà Đức Nghiệp. Sau khi người khách bước ra khỏi tòa nhà, anh ta lập tức đi lên theo, sau đó cùng lên xe với người khách. Trong cả quá trình này, anh còn phải đối diện với một số đối thủ cạnh tranh, cuối cùng việc có thể được "vào làm"

hay không, còn phải xem sự lựa chọn cuối cùng của vị khách. Bởi vì cần phải đảm bảo cạnh tranh công bằng, cho nên tất cả những người đăng tuyển đều bắt buộc phải nghe theo lời dặn dò của người nam giới đó, chờ đợi trong xe taxi đỗ ở vị trí đã được quy định sẵn. Chỉ cần sau khi nhe thấy cuộc điện thoại ra lệnh của người đàn ông đó tại hiện trường, bọn họ mới được phép xuống xe và gặp gỡ với khách hàng. Ngoài ra, chiếc túi nilon màu đen đựng những đồ dùng dụng cụ tình dục mà họ đã mua trước đây bắt buộc phải đeo vào tay phải, tay trái thì lại phải quấn vải trắng giả vờ như thể bị thương, để làm hài lòng "sở thích quái đản"

đặc biệt nào đó của khách hàng. Kẹp giữa hai tầng dục vọng của kim tiền và người đẹp, Ngải Vân Xán giống như một con rối gỗ, hoàn toàn mất đi khả năng tư duy, anh ta nhất nhất làm theo lời dặn dò của người nam giới đó, từng bước tiến sâu vào trò chơi này. Vào lúc 3 giờ 45 phút chiều cùng ngày, Ngải Vân Xán ngồi xe taxi đến trước tòa nhà Đức Nghiệp, nôn nóng chờ đợi sự xuất hiện của vị khách nữ xinh đẹp ở vị trí mà người nam giới ở trong điện thoại đã chỉ định. Vừa mới qua 4 giờ chiều, người phụ nữ xinh đẹp trong bức ảnh - Hàn Thiếu Hồng cuối cùng cũng bước ra khỏi tòa nhà

https://thuviensach.vn

Đức Nghiệp, và Ngải Vân Xán cũng nhanh chóng nhận được chỉ thị xuống xe của người nam giới đó. Vì không muốn để cho vị khách này bị những đối thủ cạnh tranh khác cướp mất, anh ta vội vàng chạy về phía Hàn Thiếu Hồng, thế nhưng mới chạy được vài bước, liền bị người cảnh sát mặc thường phục đè chặt xuống dưới nền đất lạnh giá. Anh ta vốn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho tận đến lúc bị lấy lời khai, anh ta vẫn mơ hồ, cứ tưởng rằng mình bị cảnh sát bắt giữ do liên quan đến việc giao dịch sex. Những người nam giới bị bắt khác cũng trải qua sự việc tương tự giống như Ngải Vân Xán. Có thể dễ dàng nhận thấy, “nhân vật thần bí”

dán tờ quảng cáo tuyển dụng, sau đó lại liên lạc điện thoại với những người nam giới đó chính là người đã soạn nên kế hoạch này, đồng thời cũng chính là hung thủ giết hại Hàn Thiếu Hồng. Mặc dù hắn không hề lộ mặt, nhưng lại một tay có thể khống chế được tới gần hai mươi người nam giới bị hoa mắt vì tiền này. Toàn bộ tất cả những người nam giới này đều trở thành con rối trong tay hắn, hắn đã ra lệnh vào khoảng thời gian và địa điểm vô cùng chuẩn xác, những người nam giới này cùng lần lượt tiến vào quảng trường Đức Nghiệp, làm điên đảo vòng mai phục kín kẽ của cảnh sát, và “người thần bí”

lại nhân cơ hội đó để tiến vào, ngụy trang thành cảnh sát mặc thường phục và hoàn thành kế hoạch giết người. Lúc này sắc trời đã dần tối, quảng trường sớm đã vây đường dây cảnh giới, những người dân không liên quan đều bị chặn ở phía bên ngoài quảng trường. Họ túm năm tụm ba, hoặc là hưng phấn, hoặc kinh hãi xì xào bàn tán. Trong quảng trường, hơn mười người cảnh sát vây xung quanh chiếc xe BMW, thần sắc ảm đạm. Ở phía sau họ thì lại có một nhóm người nam giới gầy nhỏ, mặt thâm tím sưng vù đang quỳ, trông cảnh tượng như vậy không biết là nghiêm trang hay nực cười. Cơn gió thu buổi hoàng hôn thổi tới, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 6: Chênh Lệch Hai Phút

22 giờ 15 phút, ngày 23 tháng 10.
Trong phòng họp đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Lúc này trời đã về đêm, nhưng trong phòng vẫn đèn điện sáng trưng, các thành viên của "tổ chuyên án 4.18"

đang tụ họp ở đây. Bầu không khí khác hoàn toàn so với bầu không khí căng thẳng gấp rút của mấy lần họp trước, hội trường lúc này trông vô cùng vắng lặng. Vừa mới trải qua một cuộc thất bại đầy nhục nhã, cho dù đây là những người tinh anh bậc nhất trong giới cảnh sát, cũng khó tránh được rơi vào cảm giác ủ ê và mông lung. Nhân viên điều tra trinh sát phía cảnh sát phân tích tất cả con đường mà hung thủ có thể trốn thoát khỏi hiện trường, sau đó lấy tòa nhà Đức Nghiệp làm trung tâm triển khai một đợt điều tra quy mô, nhưng họ không thu được bất cứ manh mối nào có giá trị cả. Gần như hung thủ sau khi chạy thoát khỏi khu vực khống chế của cảnh sát, bèn lập tức biến mất tăm mất dạng. Hắn ẩn nấp ngay ở gần đây hay là lái xe chạy thoát? Hay là hòa lẫn vào giữa dòng người, tất cả đều không thể nào đoán biết được. Điều này lại không nằm ngoài dự đoán của Hàn Hạo và mọi người. Nếu hung thủ đã dốc tâm dựng nên kế hoạch mưu sát như vậy, vậy thì tuyến đường chạy trốn đương nhiên cũng không thể nào bị sơ sẩy. Cảnh sát không lần theo được dấu vết gì cũng là rất bình thường. Điều khiến cho sống lưng của mọi người lạnh toát lại là một số tình hình khác. Mọi người ở tổ chuyên án bỏ ra mất cả tiếng đồng hồ để xem đi xem lại cuốn băng quay được ở thiết bị giám sát nơi hiện trường xảy ra vụ án. Họ nghiên cứu địa điểm mà những người nam giới gầy nhỏ xuống xe, thời gian và tuyến đường những người này xâm nhập vào quảng trường. Kết quả này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, sau khi những người nam giới làm theo yêu

https://thuviensach.vn

cầu về thời gian, địa điểm và tuyến đường xâm nhập vào vòng cảnh giới mà phía cảnh sát đã sắp đặt, tất cả lực lượng cảnh sát mặc thường phục của phía cảnh sát chỉ trong khoảnh khắc đã cưỡng chế toàn bộ, không sót một ai. Thế nhưng khi mấy người nam giới cuối cùng tiến vào thì đều xuất hiện ở phía đông bắc của Hùng Nguyên, như vậy thì khiến cho Hàn Thiếu Hồng đương nhiên sẽ nấp ở phía sau lưng Hùng Nguyên, và hung thủ lúc này đây vừa vặn lại từ phía tây nam tiến vào quảng trường, thành công lừa được Hàn Thiếu Hồng đi đến bên cạnh mình. Tất cả những điều này đương nhiên không phải là trùng hợp mà là sự bố trí và chỉ huy hiện trường vô cùng xuất sắc của hung thủ. Tất cả những yếu điểm của phía cảnh sát đều bị hắn đánh trúng không chút nương tay. Những người nam giới bị hung thủ thao túng đều có một đặc điểm tương đồng: thân hình gầy nhỏ, tay trái đều quấn vải băng bó. Trước đó trong hiện trường Trịnh Hách Minh gặp nạn, phía cảnh sát đã từng điều tra ra được kết luận hung thủ "có chiều cao khoảng 1m65, tay bị thương"

. Rõ ràng, kết luận này cũng là cảm giác sai lệch mà hung thủ cố tình tạo ra cho cảnh sát. Người nam giới giết chết Hàn Thiếu Hồng thực ra là một người đàn ông có dáng người cao lớn. "Cho đến lúc này, từng nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm trong vòng kiểm soát của hắn... thậm chí có thể nói, đang thực hành theo như tư duy của hắn."

Đối diện với sự thực này, Hàn Hạo vốn vẫn luôn là người kiêu ngạo, nhưng không thể không nói ra những lời nói ủ ê này. Sau đó anh nhìn xung quanh, "Các vị có suy nghĩ gì không?"

Sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị, ngay cả Tăng Nhật Hoa cũng nhíu chặt đôi lông mày, không còn có bộ dạng cợt nhả hàng ngày. Sau một thoáng trầm mặc, Hùng Nguyên thở dài ngao ngán, nói vẻ tự trách: "Nếu như tôi theo sát Hàn Thiếu Hồng, thì hung thủ sẽ không ra tay được."

"Đây không phải là lỗi của anh!"

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo lập tức cắt ngang lời đối phương, “Bao nhiêu nam giới khả nghi lao vào tuyến phòng thủ, anh đã làm rất tốt rồi. Những người cảnh sát mặc thường phục ở hiện trường đều là cấp dưới của tôi, anh cũng không thể nào phân biệt được rõ ràng, vì vậy mới khiến cho hắn ta tìm được kẽ hở. Tất cả những việc này đều là sai sót trong sự bố trí của tôi.”

Doãn Kiếm nhìn Hàn Hạo với vẻ nể phục, dám nhận trách nhiệm, đây đúng là tố chất mà người lãnh đạo cần phải có. Còn bản thân mình là trợ lý, cũng cần phải dần dần tìm thấy được những điều đáng học tập. “Thủ đoạn của hắn ta đúng là cao tay thật, nhưng càng cao tay càng để lộ ra sơ hở.”

Người lên tiếng là Tăng Nhật Hoa, hình như cậu nghĩ ra điều gì đó bèn giả vờ, ném ra một lời suy đoán nghe có vẻ rất mâu thuẫn. “Nói thế nào nhỉ? Hãy nói tỉ mỉ một chút!”

Trong ánh mắt Hàn Hạo toát ra sự không hài lòng, anh rất ghét đối phương chỉ nói nửa vời, cố tình vòng vo. Tăng Nhật Hoa thì lại vẫn chậm rãi, cậu liếm môi, rồi lại lúc lắc đầu, sau đó mới tiếp tục nói: “Bây giờ người khắp trên trái đất đều đã biết rồi. Hung thủ là một người rất lợi hại, hắn tinh thông công tác điều tra phá án, biết rõ thủ đoạn sắp xếp bố trí hiện trường của cảnh sát, giỏi về đánh nhau, còn biết một số chiêu vi tính. Một người như thế này liệu có thể đột nhiên xuất hiện ra được không? Không thể nào! Chắc chắn sẽ có ghi chép, hắn chắc là nhận được sự huấn luyện chính quy. Chúng ta có thể làm công tác điều tra loại trừ đối với những nhân viên liên quan. Công việc này cứ giao cho tôi đi, hi hi, trong kho số liệu vi tính của tôi, có tài liệu nhân viên nhận được sự huấn luyện quân sự cảnh sát trong vòng hai mươi năm trở lại đây. Bây giờ cứ coi như là mò kim đáy biển, cũng cần phải mò được hắn lên.”

“Được!”

Hàn Hạo gật đầu, “Đây cũng đúng là một hướng đi.”

https://thuviensach.vn

Sau khi cuộc họp bắt đầu, La Phi chỉ ngồi nghiêm không nói, hình như có tâm sự gì đó. Lúc này đây, anh chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Tăng Nhật Hoa, lạnh lùng nói: “Công việc của cậu đã bắt đầu rồi chứ?”

Tăng Nhật Hoa ngẩn người: “Hi... anh có ý gì vậy?”

La Phi không nói lòng vòng, hỏi thẳng luôn: “Cậu đến phòng tôi để làm gì?”

“Đến phòng anh?”

Tăng Nhật Hoa đón lời của La Phi, hỏi ngược lại: “Tôi đã đến phòng anh sao?”

“Hôm nay cậu không đến hiện trường, nhưng cậu lại đến phòng tôi, hơn nữa lại còn lục lọi đồ đạc của tôi.”

Giọng nói của La Phi không to, nhưng từng lời từng chữ đều trịnh trọng rõ ràng, không dễ gì để có thể phản bác được. Tăng Nhật Hoa khẽ giật mình, đúng vậy, bởi vì nhận lệnh tiến hành điều tra La Phi, hơn nữa, do có hiềm nghi từ tư liệu ghi âm, cho nên cậu nhân lúc mọi người đều ra ngoài, lẻn vào phòng của La Phi. Cậu hành sự rất thận trọng, lẽ ra không để lại dấu vết gì mới phải. Nhưng lời nói của La Phi đanh thép như vậy, nên cậu cũng chẳng chối quanh, cười ha ha, nói: “Chỉ đùa với cảnh sát La thôi, thật không ngờ không gì có thể giấu nổi anh được, đừng tức giận mà... hi hi, sao nào, có phải cảnh sát La có thứ gì không thể để cho người khác xem được phải không?”

“Tốt.”

Ánh mắt La Phi lại đảo một vòng, “Giám sát mạng của Long Châu đã điều tra ra được có người xâm nhập vào kho tư liệu điện tín của Long Châu, điều tra ra được danh sách cuộc gọi trong một tháng gần đây từ số điện

https://thuviensach.vn

thoại di động của tôi. Đồng nghiệp của tôi truy lần theo người xâm nhập này, cảnh sát Tăng, xin hỏi việc này cũng là cậu đang đùa phải không?"

Ngón nghề của mình bị La Phi lần lượt lật tẩy, da mặt của Tăng Nhật Hoa có dày hơn nữa, lúc này đây cũng không tránh khỏi cảm giác ngượng ngùng không thốt nên lời. Trong số người ngồi đây, Hàn Hạo và Doãn Kiếm trong lòng hiểu rất rõ, lúc này cũng không lên tiếng, còn Hùng Nguyên thì lại rất kinh ngạc, Mộ Kiếm Vân sau khi suy nghĩ giây lát, lên tiếng để dàn hòa: "Có thể đều là chút hiểu nhầm nho nhỏ, lát nữa các anh hãy nói chuyện riêng với nhau đi."

"Không."

La Phi chuyển hướng sang Mộ Kiếm Vân, sắc mặt nghiêm túc, "Đây không phải là hiểu nhầm, chẳng phải cô cũng đang điều tra tôi sao? Nếu đã như vậy, đây chính là tình hình vụ án, cần phải nói ra giữa cuộc họp."

Mộ Kiếm Vân không ngờ đối phương lại đột ngột chĩa mũi nhọn về phía mình, gượng gạo né tránh ánh mắt của La Phi. Đã đến cục diện này, Hàn Hạo - với vai trò là tổ trưởng của tổ chuyên án không thể không nói gì. Anh khẽ hắng giọng: "Cảnh sát La, chính tôi đã bố trí cho họ những việc này để tiến hành điều tra về anh, dù sao anh cũng không phải là cảnh sát ở tỉnh thành... Khi xảy ra vụ án này, anh đột ngột xuất hiện, lại cũng là người có mối quan hệ mật thiết với vụ huyết án xảy ra mười tám năm trước, tôi với vai trò là người phụ trách vụ án, có một số công việc không thể nào né tránh, hy vọng anh phối hợp hiểu rõ."

"Ha, bởi vì tôi không phải là cảnh sát của tỉnh thành?"

La Phi cười nhạt một tiếng, "Hay là lần đầu gặp mặt, tôi đã hạ mất thể diện đội trưởng đội cảnh sát hình sự của anh, bởi vì tôi đã đánh ngất cấp dưới anh cử đi theo dõi tôi?"

https://thuviensach.vn

La Phi kìm nén nỗi tức giận, sau khi ngừng giây lát, anh lại chất vấn: “Vậy các người đã điều tra ra được cái gì?!”

Hàn Hạo cũng cảm thấy bực bội, anh cũng chẳng màng đến những lời lẽ hào nhoáng, đối chọi quyết liệt: “Được rồi, anh đã nói ra cả rồi, vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn. Cái thông tin sai lệch “cao 1m65, ở tay có vết thương”

là do anh đầu tiên đưa ra chứ? Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy anh thực sự đưa được ra kết luận sau khi xem xét hiện trường sao? Chi tiết bố trí giám sát ở quảng trường Đức Nghiệp của cảnh sát, ngoài những người nhân viên tham chiến ở hiện trường, không một ai khác biết được. Khi anh đến phòng giám sát, việc đầu tiên là tìm tất cả những người cảnh sát mặc thường phục, lẽ nào anh chỉ đơn giản là thể hiện kiến thức trinh thám hình sự của mình sao?”

Ý tứ trong câu nói của Hàn Hạo đã quá rõ rồi, anh đã tỏ rõ nghi ngờ La Phi cấu kết với hung thủ. Hai người cùng trừng mắt nhìn nhau, thuốc nổ ở hiện trường sắp sửa bùng phát. “Đội trưởng Hàn, cảnh sát La, xin các anh hãy kiểm soát tâm trạng của mình!”

Hùng Nguyên lên tiếng nói, cơ thể anh cao lớn vạm vỡ, khi nói khí lực cũng rất lớn. Lỗ tai của mọi người đều bị chấn động kêu ong ong. La Phi giật mình, nhận ra mình đã có phần mất kiểm soát, vội vàng cố gắng định thần lại. Lúc này anh lại nghe thấy Tăng Nhật Hoa lẩm bẩm như nói một mình, “Đúng vậy, tại sao hắn lại biết được chi tiết bố trí giám sát của phía cảnh sát chứ? Điều này đúng là kỳ lạ!”

Câu nói này đã nhắc nhở La Phi, mắt anh bừng sáng, buột miệng nói: “Khách sạn!”

Ngữ khí và thần thái của La Phi rõ ràng là đã có phát hiện mới, tất cả mọi người đều vội vàng dồn ánh mắt về phía anh, ngay cả Hàn Hạo cũng quên mất việc không vui vừa rồi, vội hỏi: “Cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Nếu muốn nắm rõ được chi tiết bố trí giám sát của phía cảnh sát, bắt buộc cần phải bao quát được toàn cảnh hiện trường. Cho nên, hung thủ cũng giám sát quảng trường đó!”

La Phi nói dồn, “Hắn chắc chắn có một nơi ở vị trí cao. Muốn tìm một nơi ẩn mật và có vị trí cao, hắn sẽ ở đâu?”

La Phi không nói rõ ra đáp án, nhưng trong lòng mọi người đều đã hiểu. Chính là trong phòng của khách sạn đối diện với tòa nhà Đức Nghiệp. Nơi đây đã là địa điểm giám sát tốt nhất mà cảnh sát chọn, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, nó cũng là địa điểm giám sát tốt nhất mà hung thủ chọn lựa! 23 giờ 9 phút ngày 23 tháng 10. Cả tổ chuyên án đi đến khách sạn Thiên Phong ở đối diện tòa nhà Đức Nghiệp. Thông qua việc dò hỏi nhân viên ở quầy tiếp tân và xem cuộn băng video từ máy quay camera, mọi người nhanh chóng có được phát hiện mới. Khoảng 8 giờ tối ngày hôm qua, có một người nam giới thuê phòng 614 của khách sạn. Hơn 3 giờ chiều ngày hôm nay, người này ra khỏi phòng và chưa hề quay lại, nhưng anh ta cũng không trả phòng. Xem cuốn băng video, vóc dáng người này rất giống với hung phạm ở hiện trường vụ án. Và thông tin chứng minh nhân dân mà hắn đăng ký thì cũng được chứng thực là giả. Do tầng 6 vừa vặn cũng chính là khu vực quan sát quảng trường thuận lợi nhất. Người nam giới thần bí này lập tức trở thành nghi phạm lớn nhất khiến mọi người vô cùng hưng phấn. Hàn Hạo lập tức hỏi người nhân viên lễ tân về đặc trưng tướng mạo của người này. Cô gái trực ban lúc đó miêu tả: “Người này đeo kính râm, khắp mặt đầy râu quai nón, rất khó nhận ra bộ mặt thực.”

“Râu quai nón,”

Doãn Kiếm tích cực ghi thông tin then chốt này vào cuốn sổ ghi chép, nhưng La Phi và Hàn Hạo thì lại chẳng buồn để tâm. Doãn Kiếm vội vàng ghi xong, xin ra chỉ thị: “Đội trưởng Hàn, có cần thông báo đến cho nhân viên điều tra phá án tuyến 1, bảo họ chú ý đến người có râu quai nón không ạ?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo lắc đầu, sống sượng thốt ra hai chữ: “Là giả!”

“Là giả?”

Doãn Kiếm băn khoăn nhìn vào màn hình, hình ảnh ở trên đó khá mơ hồ, sao có thể biết chắc râu quai nón mà cô gái nói đến chính là giả được chứ? La Phi đoán ra được tâm tư của Doãn Kiếm, khẽ giải thích: “Hung thủ tâm tư cẩn mật, không thể nào để bộ râu quai nón nổi trội. Bộ râu này cũng giống như kính râm, đều là công cụ để hắn che giấu bộ mặt thật mà thôi.”

Doãn Kiếm há miệng, ảo não xé tờ giấy ra khỏi cuốn sổ ghi chép, vò thành một nắm. Lúc này đây sự chú ý của Hàn Hạo và mọi người tập trung vào phương diện khác trong nội dung cuốn băng video. Người này khi bước vào xách một chiếc va li du lịch, nhưng khi rời khỏi đây thì lại đi tay không. Hàn Hạo chỉ vào hình ảnh trên màn hình, phân tích: “Cho nên, không loại trừ khả năng hắn sẽ còn quay lại.”

Hùng Nguyên lập tức hiểu ý, “Tôi sẽ cho người mai phục ở gần khách sạn.”

“Ừm, ở đại sảnh cũng cần phải bố trí người. Doãn Kiếm, cậu hãy hỗ trợ đội trưởng Hùng.”

Hàn Hạo dặn dò xong trợ lý của mình, rồi lại nói với những người khác, “Chúng ta hãy cứ vào phòng xem trước đã.”

Nhân viên phục vụ cầm theo thẻ mở cửa, dẫn mọi người đến trước cửa phòng 614. Ở phía dưới chuông cửa thấy đèn màu đỏ sáng, thể hiện xin đừng làm phiền. Theo lời nhân viên phục vụ nói, người này sau khi vào phòng, không để cho bất cứ ai vào căn phòng này. Nghi điểm càng lúc càng nhiều, trái tim Hàn Hạo lập tức đập điên cuồng, vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Nếu như người đàn ông này đúng thực là hung thủ, cho dù Hùng Nguyên và mọi người không mai phục thành công, thì chiếc va li người này để lại trong phòng chắc chắn sẽ thu được rất nhiều manh mối. Mang theo sự

https://thuviensach.vn

kỳ vọng này, Hàn Hạo ra lệnh cho nhân viên phục vụ mở cửa phòng. Trong phòng lúc này là một màn đêm đen tối, mọi người đứng ở cửa, nhất thời không ai bước vào. Trong lòng mọi người đột nhiên đều trào dâng cảm giác kỳ lạ. Một thứ mùi vị vô cùng đặc biệt dường như đang lan tỏa ra từ phía sau cánh cửa đen sì, thứ mùi vị đó không thật nồng nặc, nhưng lại khiến cho người ta toàn thân rét run, tiếp đó liền nảy sinh những liên tưởng đáng sợ về cái chết và thối rữa. Đó hình như không phải là một căn phòng khách sạn dễ chịu thoải mái, mà là một ngôi mộ âm u lạnh lẽo ở chốn hoang dã. Tất cả mọi người đều không kìm được nhíu chặt lông mày, Mộ Kiếm Vân thậm chí còn giơ tay lên bịt mũi. Người nhân viên quản lý khách sạn lầu bầu khó chịu, "Anh ta để thứ gì ở trong phòng vậy chứ?"

Thứ mùi vị này thì La Phi và Hàn Hạo lại vô cùng quen thuộc. Là cảnh sát, họ đã trải qua rất nhiều thời gian làm việc trong thứ mùi vị này. Xét trên ý nghĩa nào đó, thứ mùi vị này luôn gắn kết với sự chết chóc. Đây chính là mùi vị ở trong phòng để xác, nói chính xác hơn, nó đến từ một loại thuốc chống thối rữa phổ thông nhất: Phoóc môn. Nhưng ở trong căn phòng khách sạn thế này, sao lại có thể tỏa ra thứ mùi này chứ? Mang theo mối băn khoăn này, Hàn Hạo là người đầu tiên bước vào trong phòng, đồng thời tiện tay cắm thẻ điện. Ánh đèn đã xua tan đi màn đêm đen, trong phòng không có một ai, chiếc va li được để lại trên giường, nắp va li mở ra, mùi phoóc môn tỏa ra từ chiếc va li đó. Trong lòng mọi người đều bắt đầu trào dâng thứ dự cảm chẳng lành, sau đó bước lên phía trước, những thứ đồ vật kỳ lạ ở trong va li xuất hiện trước mặt mọi người. Đó là mười mấy chiếc lọ thủy tinh to tròn, giống như loại trong bệnh viện vẫn dùng để bảo tồn các loại tiêu bản. Trong mỗi lọ đều chứa đầy chất lỏng, đồng thời ngâm thứ gì đó có đủ mọi hình dạng khác lạ. Mộ Kiếm Vân cảm thấy da đầu mình căng lên, cô đi chậm lại nửa bước so với mấy người đàn ông, hỏi giọng run rẩy: "Đó... đó là những gì vậy?"

Không ai trả lời cô. Hàn Hạo mặt lạnh tanh, thần sắc trông vô cùng âm u. Anh đeo găng tay trắng, sau đó cầm một chiếc lọ trong số đó lên, hướng

https://thuviensach.vn

về phía ánh đèn ngắm nghía tỉ mỉ. “Đây là da đầu, là da đầu người!”

Tăng Nhật Hoa đã nhìn thấy rõ thứ ngâm ở trong phoóc môn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng cảnh sát, cứ thế thét lên. Đúng vậy, đó là một mảng da đầu, một mảng da đầu phía trước trán vẫn còn dính một ít tóc. Bởi vì chiếc lọ bị lay động, miếng da đầu cũng dập dềnh ở trong chất lỏng, giống như một loại động vật thân mềm quái dị vừa mới bị đánh thức dậy. Mộ Kiếm Vân đã không thể nào chịu đựng thêm được nữa, cô bước thật nhanh, lao ra khỏi phòng, thở dốc để hít thở bầu không khí tươi mới ở hành lang. Ánh mắt La Phi dừng lại ở miếng da đầu giây lát, rồi lại nhìn chăm chú vào mảnh giấy trắng được dán trên thân lọ, tờ giấy trắng đó xem ra có vẻ như là chú giải của chiếc lọ, nhưng ở trên đó cũng khá nhiều chữ. Hàn Hạo đương nhiên cũng chú ý thấy những chữ này, anh xoay tờ giấy trắng trở về vị trí chính diện, nhìn thấy trên đó viết: “Bản thông báo tử vongNgười thụ hình: Lâm Cương Tội danh: vụ án cưỡng dâm ở miếu Tự Gia Ngày thực thi: Ngày 18 tháng 3 Người thực thi: Eumenides”

Chữ Phỏng Tống chuẩn mực, lại là một bản thông báo tử vong. “Vụ án cưỡng dâm ở miếu Tự Gia?”

Tăng Nhật Hoa đọc nội dung trên bản thông báo tử vong, trông cậu vô cùng kinh ngạc. Đôi lông mày của Hàn Hạo cũng nhíu chặt lại. La Phi nhìn hai người, cảm thấy hơi mơ hồ. “Đây là một trong những vụ án nghiêm trọng mà cho đến nay tỉnh vẫn chưa phá được.”

Tăng Nhật Hoa nói với La Phi, “Vụ án của năm ngoái, thông báo điều tra phá án trong mạng nội bộ công an là do tôi gửi, đặc trưng của nghi phạm là trên trái trán có một vết thương bị dao đâm, dài khoảng 5 cm.”

Hình như muốn phối hợp với lời nói của Tăng Nhật Hoa, miếng da đầu ở trong lọ lập tức mở ra một vết thương bằng dao hiện ra rất rõ. Ba người đột nhiên hiểu ra: miếng da đầu đó chính là đặc biệt bảo tồn vết thương này nên đã chế tác thành tiêu bản người. La Phi “ha”

https://thuviensach.vn

một tiếng, vừa như cười mà lại vừa như than: “Hắn không những giúp các anh phá án, mà hắn còn giúp các anh thực thi luôn rồi.”

Hai chữ “Lâm Cương”

ở trên bản thông báo tử vong được đánh dấu chữ V màu đỏ, những người hiểu được thông báo tư pháp đều biết chữ V màu đỏ này có ý nghĩa gì. Không giống với thái độ của người ngoài cuộc đứng xem, tâm trạng Hàn Hạo lúc này vô cùng phức tạp. Chữ V màu đỏ đó trong ánh mắt anh đã há ra thành một cái miệng, đang hỗn xược cười nhạo anh. Cổ tay Hàn Hạo nổi lên gân xanh, anh đặt chiếc lọ trở lại va li, rồi lại cầm lên một cái khác. Trong chiếc lọ này đang ngâm một miếng da bụng, trên miếng da đó xăm hình con dơi màu xanh cửu long, rất nổi bật. Bên ngoài chiếc lọ đương nhiên cũng dán một tờ giấy trắng: “Bản thông báo tử vong Người thụ hình: Triệu Nhị Đông Tội danh: vụ án giết người cướp của ở cây đông du Ngày thực thi: ngày 11 tháng 5 Người thực thi: Eumenides”

Cùng là bản thông báo tử vong, cùng là hình chữ V màu đỏ thể hiện đã được thi hành. Hàn Hạo đương nhiên biết vụ án giết người cướp của ở cây đông du, anh cũng biết vết xăm con dơi này - đó chính là dấu vết đặc biệt của Triệu Nhị Đông. Để tìm kiếm người có vết xăm này, anh đã từng dẫn đội viên của mình trải qua bao đêm thức trắng. Ngày hôm nay, cuối cùng vết xăm này cũng hiện ra trước mặt anh, nhưng anh cũng không biết cần phải có thái độ như thế nào, là bi thương? Là phẫn nộ? Hay là vui mừng? Trong bầu không khí trầm mặc này, những chiếc lọ được đổ đầy phoóc môn lần lượt được giơ lên, rồi lại lần lượt được đặt xuống. Hình thái ở trong chiếc lọ vô cùng phong phú: ngón tay, tai, mũi,... tất cả những bộ phận mang theo đặc trưng cơ thể phạm nhân mà phía cảnh sát đã ngày đêm vất vả khổ sở tìm kiếm lần lượt hiện ra trước mắt ba người. Trên bản thông báo tử vong đối ứng cũng đều đánh chữ V màu đỏ, cho đến lọ cuối cùng được Hàn Hạo giơ lên. Trong bình này ngâm nửa cái lưỡi, trên tờ giấy trắng bên ngoài lọ viết: “Bản thông báo tử vong Người thụ hình: Bành Quảng Phúc

https://thuviensach.vn

Tội danh: vụ án bắn cảnh sát ở công viên Song Lộc Sơn Ngày thực thi: ngày 25 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

Nhìn thấy bản thông báo tử vong duy nhất chưa bị đánh dấu chữ V màu đỏ, Hàn Hạo như thể bị chạm vào điểm yếu nhất trong lòng, cơ mặt cũng bất giác co giật vẹo vọ. Tăng Nhật Hoa cũng ngẩn người, cậu quay sang hình như muốn nói gì đó với Hàn Hạo, nhưng lại bị nét mặt của đối phương làm cho thay đổi ý định, bèn im lặng. La Phi chú ý thấy sự khác lạ của hai người, anh liếc nhìn Tăng Nhật Hoa, trong ánh mắt mang theo ý dò hỏi. Tăng Nhật Hoa lại lắc đầu, hình như không tiện nói nhiều. Nhưng trên tờ giấy này lại chưa bị đánh dấu đỏ, điều đó có nghĩa là phạm nhân Bành Quảng Phúc vẫn chưa bị xử “tử hình”

. Nếu như vậy, nửa chiếc lưỡi ngâm trong chai đại diện cho điều gì nhỉ? Hàn Hạo chậm rãi đặt chiếc lọ trở lại va li, động tác của anh rất nặng nề, khiến cho bầu không khí âm u trong phòng càng trở nên bức bối. Sau khi cố gắng hết sức khống chế tâm trạng xao động của mình, anh cầm lấy điện thoại gọi cho Doãn Kiếm: “Hãy giải tán tất cả mai phục ở bên ngoài, hắn không quay trở lại nữa đâu.”

La Phi cười đau khổ trong lòng, hắn đã tính sẵn từ trước cảnh sát sẽ tìm đến đây, hắn không những chỉ không quay lại, mà trong căn phòng này, ngoài thứ đồ mà hắn muốn trưng bày cho cảnh sát xem, thì sẽ không thể tìm thấy bất cứ manh mối có giá trị nào nữa. Những sự việc tiếp theo đã chứng thực suy đoán của La Phi. Nhân viên điều tra khám xét đã tỉ mỉ khám xét căn phòng này khắp lượt nhưng ngoài chiếc va li ở trên giường ra, không thu được bất cứ gì cả, cho dù là dấu vân tay hay một sợi tóc nhỏ. Nhưng chiếc va li đó lại đem đến cho cảnh sát một sự chấn động lớn chưa từng có, sự chấn động này còn vượt qua cả chính vụ án này. Trong va li có tất cả mười ba lọ, trên mỗi lọ đều dán một bản thông báo tử vong, mười hai tờ giấy đã đánh dấu V đỏ thể hiện đã chấp hành xong, còn một tờ cuối cùng đề thời gian là ngày kia, tức là ngày 25 tháng 10. Mười ba bản thông báo tử

https://thuviensach.vn

vong dính líu đến mười ba vụ án hình sự ác tính, những vụ án này đều là những vụ án công an tỉnh rất coi trọng nhưng vẫn chưa phá được. Theo như miêu tả ở trên bản thông báo tử vong, mười hai nghi phạm đã bị Eumenides xử tử hình, những bộ phận trên cơ thể có thể phản ánh được đặc điểm thân phận của họ, đều bị lấy đi, ngâm vào trong dung dịch phoóc môn để làm chứng cứ. Mười ba chiếc lọ này đặt trước mặt cảnh sát, chỉ có thể có được một lời giải thích: Eumenides đã xâm nhập vào hệ thống điện tử của cảnh sát, dựa vào những tư liệu liên quan, tìm thấy được những kẻ phạm tội này, đồng thời xử tử hình những người đó theo cách thức của mình. Hắn đang giúp đỡ cảnh sát? Hay là đang cười nhạo cảnh sát? Hoặc là dùng một loại hình thức để khiêu chiến với cảnh sát? Cảnh sát đang dốc toàn lực để truy lùng nghi phạm - kẻ chỉ dùng sức một mình mà đã phá được hơn mười vụ án mà cảnh sát bó tay bất lực trong nhiều năm. Đây vốn là một điều xưa nay chưa từng có, là một tình tiết đầy kịch tính vừa buồn cười vừa cảm thán. Và trong tình tiết này, Eumenides đã không e dè gì, thỏa sức trình diễn sức mạnh đáng sợ và sự ngạo mạn ngông cuồng của hắn. La Phi và mọi người đã từng nghi ngờ tính chân thực của những bản thông báo tử vong đó - tiêu bản tương quan cũng không thể nào nói rõ vấn đề một cách chuẩn xác toàn toàn. Nhưng một thứ khác ở trong va li đã khiến cho sự nghi ngờ của họ không có chỗ đứng. Đó chính là một đĩa cứng, nội dung chủ yếu trong đĩa cứng chính là đoạn video đã được biên tập điều chỉnh. Tất cả thành viên của tổ chuyên án cùng xem đoạn băng video. Hiện trường trong đoạn băng video bị phong tỏa, tăm tối, bởi vì ống kính quay khoảng không gian nhỏ chật hẹp, cho nên không thể phán đoán ra được nơi chốn. Một người đàn ông thấp béo khỏe mạnh đang quỳ ở giữa, chân tay ông ta đã bị trói chặt, thần sắc hoảng hốt lo sợ, thấp thoáng có thể nhận ra vết thương bằng dao ở góc trái trán. Giây lát sau, vang lên giọng nói của một người đàn ông ở bên ngoài ống kính máy quay: “Mày tên là gì?”

Giọng nói đó rất kỳ quái, rõ ràng đã được xử lý bằng một kỹ thuật đặc biệt nào đó, không còn nghi ngờ gì nữa, người nói không muốn bị cảnh sát

https://thuviensach.vn

nhận ra giọng nói thực của hắn. Người đàn ông thấp và cường tráng trong đoạn băng video run rẩy trả lời: “Lâm... Cương.”

Người đàn ông ở bên ngoài ống kính lại hỏi tiếp: “Ngày 3 tháng 8 năm ngoái, vụ án cưỡng dâm ở thôn Tự Gia Miếu có liên quan gì đến mày không?”

Lâm Cương sợ hãi cúi đầu: “Việc đó... việc đó là do tôi làm.”

Giọng nói của người đàn ông bên ngoài ống kính rất quái dị, không thể hiện ra bất cứ tâm trạng nào: “Người phụ nữ bị mày cưỡng hiếp, cô ta có đặc điểm gì?”

Lâm Cương trả lời, “Bên ngực phải của cô ta có một nốt ruồi, to bằng đầu đũa.”

“Tốt lắm!”

Bóng người trong ống kính chợt lay động, người ở bên ngoài ống kính hình như đi ra đằng sau Lâm Cương, tháo sợi dây thừng đang trói chặt ông ta ra. Lâm Cương xoa nắn cổ tay đau nhức của mình, thần sắc hơi mơ màng, ánh mắt hắn chuyển động, do đó có thể phán đoán người nam giới thần bí đã lại đi đến trước mặt hắn, sau đó Lâm Cương chợt trở nên vô cùng sợ hãi. Một bàn tay xuất hiện trong ống kính, giữa hai ngón tay kẹp một con dao lam, ánh sáng sắc lạnh: “Tao cho mày một cơ hội.”

Giọng nói của người nam giới còn lạnh hơn lưỡi dao, “Mày đứng dậy đi!”

“Không...”

Lâm Cương tuyệt vọng lắc đầu, một người đàn ông thật không ngờ lại nói giọng mếu máo. Người nam giới nói lại một lần nữa: “Đứng dậy!”

https://thuviensach.vn

Lâm Cương run rẩy, không những không đứng dậy, mà cơ thể còn co rúm lại. Người nam giới hình như “hừ”

một tiếng khinh bỉ, sau đó ánh sáng từ lưỡi dao xoẹt qua ống kính máy quay. Lâm Cương phát ra một tiếng “u... u...”

đáng sợ và kỳ lạ, hắn giơ tay lên định nắm lấy thứ gì, thế nhưng động tác này chỉ làm được một nửa, hắn đã ngã gục xuống đất. Mặc dù hình ảnh mờ tối, nhưng vẫn có thể nhìn được một lượng máu trào ra khỏi cổ hắn... Rõ ràng đoạn vi deo này đã quay lại quá trình thực thi “Bản thông báo tử vong”

trong chiếc lọ đầu tiên, và lời miêu tả về người nữ giới bị hại của Lâm Cương đã chứng thực hắn ta đúng là người gây án. Bởi vì đây là chi tiết vô cùng riêng tư, cho dù là những người cảnh sát hình sự xử lý vụ án cũng chưa chắc đã hay biết, càng không thể nào tự nghĩ ra được. Người nam giới hành hình rõ ràng hiểu rất rõ điều then chốt này. Trong những đoạn quay video phía sau, quá trình “hành hình”

của mười một phạm nhân cũng đều bị quay lại, người nam giới ban đầu luôn có một số câu hỏi đơn giản, nhưng mỗi câu hỏi đều nhằm vào những chi tiết riêng tư nhất trong vụ án, đủ để chứng minh thân phận của những tội phạm đó. Sau khi xác định thân phận, người nam giới bèn cởi dây trói cho phạm nhân, “Tao cho mày thêm một cơ hội”

là câu nói cuối cùng trong mỗi màn kịch, nhưng không có ai có thể nắm được “cơ hội”

này. Họ thậm chí không có mong muốn được nắm “cơ hội”

. Sau khi tay chân họ được khôi phục sự tự do, tất cả bọn họ đều co rúm lại, như thể con chim sẻ bị dọa sợ hãi đến vỡ mật chờ đợi đòn chí mạng. Đây là mười hai kẻ tội phạm vô cùng hung dữ độc ác, cưỡng hiếp, cướp bóc, giết người, tội ác chất chồng, thế nhưng khi đứng trước người nam giới

https://thuviensach.vn

thần bí đó, họ lại yếu ớt nhu nhược đến độ không còn có cả dũng khí để cầu xin tha mạng. Mặc dù không tận mắt nhìn thấy hiện trường, nhưng cả tổ chuyên án đều cảm nhận được sự đè nén và nguồn sức mạnh đáng sợ mà giọng nói đó thể hiện ra. Đương nhiên những điều này không phải toàn bộ nội dung của cuốn băng video, đoạn cuối cùng có lẽ mới chính là thứ quan trọng nhất mà Eumenides thực sự muốn trình diễn cho phía cảnh sát xem: Trong một khung cảnh tương tự, một người đàn ông khỏe mạnh đang quỳ dưới đất, ống kính máy quay chĩa thẳng vào mặt anh ta, gương mặt nhìn rõ ràng từng đường nét. Giọng nói của người nam giới bên ngoài ống kính vang lên: “Mày tên là gì?”

“Bành Quảng Phúc.”

Người đang quỳ trả lời. “Vào đêm ngày 25 tháng 10 năm ngoái, xảy ra vụ án cướp của bắn súng ở “cửa hàng thuốc lá và rượu Nhật Khâm”

có liên quan gì đến mày không?”

Bành Quảng Phúc: “Đó là tôi và đồng bọn Chu Minh cùng làm.”

Người bên ngoài: “Chúng mày đã cướp tất cả hai vạn bốn nghìn tệ tiền mặt, khi chúng mày chạy ra khỏi “cửa hàng thuốc lá và rượu Nhật Khâm”

, đã xảy ra chuyện gì?”

Bành Quảng Phúc: “Chúng tôi gặp cảnh sát đi tuần đêm.”

Người bên ngoài: “Gặp mấy người?”

Bành Quảng Phúc: “Hai người.”

Người bên ngoài: “Sau đó thì sao?”

Bành Quảng Phúc: “Cảnh sát đuổi theo chúng tôi, chúng tôi chạy vào trong công viên Song Lộc Sơn, ở đó có rất nhiều hòn giả sơn, chúng tôi trốn

https://thuviensach.vn

ở trong đó.”

Người bên ngoài: “Cảnh sát có tìm thấy chúng mày không?”

Bành Quảng Phúc sợ hãi gật đầu. Người bên ngoài trầm mặc giây lát, lại hỏi: “Mày biết hai người cảnh sát đó tên là gì không?”

Bành Quảng Phúc: “Sau đó... tôi đọc báo mới biết.”

Người bên ngoài: “Hãy nói cho tao biết tên của họ?”

Bành Quảng Phúc: “Người bị chết tên là Trâu Tự, người bị thương tên là... Hàn Hạo.”

La Phi từ nãy giờ vẫn chăm chú nhìn vào màn hình video, nhưng cái tên “Hàn Hạo”

đột nhiên phát ra từ miệng Bành Quảng Phúc, tư duy của anh cũng khó tránh được bị đứt đoạn. Anh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tổ trưởng của tổ chuyên án đứng ở gần đó, và Hàn Hạo thì đang cắn chặt răng, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi, tâm trạng hình như đã ở biên giới của sự sụp đổ. Nhìn lại những người khác, từ Doãn Kiếm đến Tăng Nhật Hoa, nét mặt hoặc là bi phẫn, hoặc ngượng ngùng, hoặc đồng tình, thật không ngờ không ai có trạng thái bình thường. Liên tưởng đến cảnh tượng khi tìm thấy chiếc lọ lúc mới đến khách sạn, La Phi chợt bừng tỉnh: thì ra Hàn Hạo chính là đương sự trong vụ án đánh cảnh sát đó! Vụ án như thế này chắc chắn đã bị lan truyền khắp giới cảnh sát rồi, những người khác trong tổ chuyên án đều đã biết nhưng không tiện nói ra, chỉ có mình vẫn chẳng hay biết gì cả. Thứ tâm trạng này là chuyện xảy ra trong khoảnh khắc, tình tiết tiếp theo trong đoạn băng video nhanh chóng kéo sự chú ý của La Phi trở lại. “Rất tốt!”

Khi người ở ngoài nói hai chữ này, cũng có nghĩa là kết thúc việc tra hỏi. Sau đó hắn vẫn nói câu nói đó: “Tao cho mày thêm một cơ hội.”

https://thuviensach.vn

Bành Quảng Phúc ngước đầu, mơ màng nhìn người bên ngoài ống kính máy quay. Bàn tay người thần bí thò vào trong ống kính, nhưng không giống như trong dự liệu của mọi người, thứ kẹp trong tay hắn lần này không phải là lưỡi dao lam sắc nhọn, mà là một miếng kim loại tròn hình dáng giống chiếc cúc. Bàn tay đó đặt vật kim loại hình tròn vào trong túi áo của Bành Quảng Phúc, đồng thời giọng nói quái lạ đó cũng giải thích: “Đây là máy phát tín hiệu định vị, tao sẽ giao máy thu cho cảnh sát.”

Bành Quảng Phúc trợn tròn mắt, cho dù là một kẻ tội phạm như vậy, nhưng lúc này đây, khi nghe đến hai chữ “cảnh sát”

, trong ánh mắt thật không ngờ lại lộ ra tia hy vọng. Xem ra, thà rằng rơi vào tay cảnh sát, cũng còn tốt hơn nhiều so với việc đối diện với tên “ác ma”

này. “Đối với tao, đây chỉ là một trò chơi. Khi trò chơi bắt đầu, tao sẽ mở thiết bị phát, như vậy cảnh sát sẽ biết địa điểm của trò chơi. Nhưng tao chỉ cho phép phía cảnh sát nhiều nhất là bốn người tham gia trò chơi này, nếu như họ có thể tuân thủ quy tắc, hơn nữa lại thắng được trò chơi này, thì mày có thể sống sót mà rời khỏi nơi đây.”

Người thần bí hình như đang bước chậm rãi xung quanh Bành Quảng Phúc, và những câu nói này của hắn chính là nói cho những người đang xem màn hình nghe. Còn mọi người trong tổ chuyên án thì đều chau mày suy ngẫm, tỉ mỉ phân tích ngụ ý trong lời nói của đối phương và cả những khả năng phát triển sự việc. Hàn Hạo cầm một chiếc máy đo đạc ở trên bàn lên, đó cũng là thứ mà cảnh sát phát hiện ra ở trong va li, bây giờ họ cuối cùng đã biết thiết bị này dùng để làm gì. Lúc trước, họ cũng thử bật nút công tắc của thiết bị này, nhưng chỉ nhìn thấy màn hình trống không thôi. Có lẽ chỉ có đợi sau khi đối phương mở thiết bị phát, thiết bị này mới có thể phát huy tác dụng. “Còn có một câu hỏi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này người thần bí dừng lại trước mặt Bành Quảng Phúc, hỏi giọng âm u: “Mày cũng tham gia trò chơi này, nhưng tao không hy vọng mày tiết lộ một số bí mật... cho nên, chúng ta cần phải nghĩ cách mới được.”

Trên mặt Bành Quảng Phúc xuất hiện sự kinh hãi, cùng lúc này, trên hướng nhìn phía trên của anh ta, bàn tay đó lại một lần nữa xuất hiện ở trong ống kính máy quay, giữa hai ngón tay xuất hiện một con dao lam lấp lánh ánh sáng lạnh. “Đừng, đừng...”

Bành Quảng Phúc tuyệt vọng cầu xin, “Tôi sẽ không nói gì cả đâu... không nói gì cả!”

Nhưng anh ta không thể nào thay đổi được bất cứ việc gì. Một bàn tay ở bên ngoài ống kính cũng thò vào ống kính, hắn giữ chặt cằm của Bành Quảng Phúc, anh ta bị ép há to miệng, lời cầu xin biến thành tiếng “u... u”

hàm hồ. Nhìn ngón tay kẹp mảnh dao lam tiến sâu vào trong miệng Bành Quảng Phúc, Bành Quảng Phúc ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay của đối phương giống như chiếc kìm, kẹp chặt đến nỗi anh ta không thể nào động cựa được chút gì. Cùng với tiếng kêu thảm thiết thoát ra từ trong cổ họng, máu tươi theo bàn tay của người thần bí chảy ra khỏi miệng anh ta. Mặc dù sớm đã dự đoán sự việc sẽ xảy ra, nhưng mọi người đứng trước màn hình vẫn cảm thấy đầu óc như tê dại. Tăng Nhật Hoa còn khoa trương hơn, nuốt nước bọt, cứ như thể muốn xác định xem lưỡi của mình còn ở trong miệng hay không. Trong video, người thần bí buông Bành Quảng Phúc ra, anh ta kêu lên đau đớn và co rúm người lại, há miệng phát ra những tiếng kêu “a... a”

khô khốc đắng chát. Người thần bí dùng lưỡi dao đỡ lấy nửa cái lưỡi vấy máu, như là cố tình triển lãm, giơ ra trước ống kính máy quay. “Đây là cơ hội tao dành cho mày, hy vọng mày có thể nắm lấy được cơ hội này.”

Mặc dù nói đến hai chữ “cơ hội”

https://thuviensach.vn

, nhưng giọng nói lạnh lùng đó lại khiến cho người ta không cảm nhận được bất cứ hy vọng nào cả, ngược lại, lại mang đầy thứ mùi vị chết chóc lạnh thấu xương như cái giá buốt của đêm đông. Trong cảnh quay đặc tả đầy máu tanh thế này, đoạn video cuối cùng cũng kết thúc. Tất cả mọi người đều thở phào như trút được một gánh nặng, tạm thời thoát khỏi được bầu không khí nặng nề áp lực đó. Sau đó mọi người đều hướng ánh mắt về phía Hàn Hạo, anh vừa là tổ trưởng của tổ chuyên án, vừa là nhân vật trong vụ án có mối quan hệ trực tiếp với Bành Quảng Phúc, rõ ràng lúc này cần phải thể hiện rõ thái độ của mình. Và Hàn Hạo thì đang khôi phục sự bình tĩnh từ trong trạng thái tâm lý suy tư. “Chúng ta là tổ chuyên án 4.18, vụ án đánh cảnh sát không hề thuộc chức trách của chúng ta. Nhiệm vụ của chúng ta hiện nay, chính là cần phải bảo vệ sự an toàn cho Bành Quảng Phúc.”

Anh nói rất rõ ràng, sau đó thoáng trầm ngâm, ánh mắt lướt qua mọi người, “Tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của đối phương, phái bốn người đi để dấn thân vào chốn long đầm hổ huyệt của hắn.”

La Phi cười đau khổ lắc đầu, anh hiểu rõ ý tứ trong câu nói cuối cùng của Hàn Hạo: tổ chuyên án có tất cả sáu người, rõ ràng sẽ có người bị loại khỏi danh sách, anh càng hiểu rõ hơn: mình sẽ là người đầu tiên bị chọn lựa đào thải trong số đó. 11 giờ 05 phút trưa ngày 24 tháng 10. La Phi xuất hiện trong nhà ăn khu nhà khách của đội cảnh sát hình sự, anh gọi một đĩa cơm rang, rồi lại gọi thêm một chai bia, từ tốn thưởng thức. Cách khoảng thời gian thực thi trong “Bản thông báo tử vong”

(Ngày 25 tháng 10) chưa đến mười ba giờ đồng hồ. Lúc này đang chính là thời điểm then chốt để tổ chuyên án chuẩn bị tác chiến, thế nhưng La Phi lại đang hưởng thụ sự nhàn hạ một cách bất lực. Bởi vì anh đã bị Hàn Hạo xếp ra khỏi danh sách những người tham gia hành động lần này. Đã như vậy, La Phi ngủ một giấc thật ngon lành, để điều tiết tinh thần mình đạt được trạng thái tốt nhất. Có đủ thời gian, có tâm trạng khá thoải mái, ngược lại anh càng có thể tỉnh táo để suy ngẫm một số sự việc. Khi Hàn Thiếu

https://thuviensach.vn

Hồng gặp nạn, anh nhìn thấy bóng lưng của người đó, hôm qua trong cuốn băng video, anh lại nghe thấy giọng nói của hắn. Điều này khiến đối thủ mà anh vừa hận vừa sợ lại vừa tràn ngập cảm giác mong đợi đó đang dần dần bước ra khỏi đám mây mù, như thể tồn tại một thứ cảm ứng kỳ diệu, La Phi cảm thấy máu huyết của mình cũng trào dâng lên theo từng bước tiến sát lại gần của đối phương. Anh tin rằng đối phương cũng có thứ cảm giác tương tự. Họ giống như hai mặt trái phải của một đồng xu. Họ giống như hai cực âm dương của một miếng nam châm, tương đồng như vậy, cuốn hút như vậy, nhưng mỗi người lại có một thuộc tính hoàn toàn đối lập. Trong mắt họ, hình tượng đối phương cũng đều quá khó miêu tả. Thậm chí La Phi khó có thể hiểu rõ được cảm giác của mình đối với con người đó. Nghĩ đến mười mấy tên ác ma bị đón nhận sự trừng phạt ở trong video, La Phi thậm chí còn mỉm cười hả hê; nhưng còn vụ thảm án mười tám năm trước thì sao chứ? Đến tận hôm nay vẫn giống như tấm lưới sắt bọc lấy trái tim anh, mỗi lần nghĩ đến là lại thít chặt thêm một phân. Đó là sự yêu và hận quá mạnh mẽ, thời gian mười tám năm dài đằng đẵng cũng không thể nào xóa nhòa. Họ đang ở hai đầu của thứ tình cảm này, một bức thư nặc danh đơn giản đã đủ để kéo hai người từ không cùng một không gian quay trở lại với nhau. La Phi có một dự cảm sẽ mặt đối mặt với đối phương, đến lúc đó, băng đá và lửa sẽ va đập vào nhau, sẽ xuất hiện kết cục như thế nào đây? Anh không thể nào tưởng tượng ra được. Bởi vì không thể nào tưởng tượng ra, nên mới càng mong đợi. La Phi quá mải mê suy nghĩ, cho nên Mộ Kiếm Vân bước đến bên cạnh, anh cũng không hay biết gì. “Cảnh sát La, nhàn rỗi quá nhỉ?”

Mộ Kiếm Vân không thể không lên tiếng để nhắc nhở sự tồn tại của mình, cô đặt khay thức ăn xuống, ngồi đối diện với La Phi. “Thế thì phải cảm ơn các vị.”

Giọng nói của La Phi không được hòa nhã, “Chính các vị đã giúp tôi được nhàn hạ thế này.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cười cười, như là đang trêu đùa đối phương, “Chắc anh không phải nói tôi chứ? Chính tôi cũng bị loại ra khỏi hành động lần này của tổ mà.”

La Phi cười “ha”

một tiếng: “Đó là bởi vì cô có nhiệm vụ còn quan trọng hơn.”

Mộ Kiếm Vân ngẩn người, biết rằng La Phi vẫn còn vướng mắc với việc lúc trước bị nghi ngờ và bị điều tra. Cô chỉ có thể trừng mắt lên nói với vẻ vô tội: “Hôm nay tôi không đi theo anh đâu, tôi cũng là vừa vặn đến ăn cơm thì mới gặp anh thôi.”

La Phi không nói gì, chỉ uống một ngụm bia, thần sắc vẫn không thấy dễ chịu hơn chút nào. Mộ Kiếm Vân sau khi trầm mặc giây lát, lại khẽ than thở: “Được rồi. Tôi thừa nhận, tôi và Tăng Nhật Hoa đúng là đã từng điều tra anh, nhưng đây chỉ là nhiệm vụ của chúng tôi. Anh cũng biết, chúng ta đều là cảnh sát. Tôi có thể thẳng thắn nói với anh, tôi và Tăng Nhật Hoa đều không cho rằng anh chính là hung thủ đó.”

La Phi vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt của anh lần này khi ngẩng lên nhìn Mộ Kiếm Vân đã có sự giao lưu. Hai người đều là những cao thủ giỏi về quan sát lời nói và sắc mặt, La Phi cảm nhận thấy được sự chân thành của đối phương, còn Mộ Kiếm Vân thì cũng đọc được sự băn khoăn của La Phi. “Anh hãy nghe thứ này đi.”

Đã nói đến nước này, Mộ Kiếm Vân thẳng thắn đến cùng, cô lôi chiếc mp3 mà Tăng Nhật Hoa giao cho cô, sau đó chỉnh đến đoạn then chốt, ấn nút play. La Phi đeo tai nghe, sau đó anh chợt ngẩn người, trên mặt anh xuất hiện sự kinh ngạc và sự phức tạp như thể cách xa cả thế giới. Trong máy mp3 đang phát một vật chứng có liên quan đến vụ án của mười tám năm trước. Là đoạn ghi âm nhật ký cậu nam sinh đã từng bị phát trên đài phát thanh của trường Cảnh sát tỉnh. Tâm trạng của La Phi rõ ràng bị đoạn ghi

https://thuviensach.vn

âm này đưa đi đến một nơi rất xa, sau khi đoạn ghi âm kết thúc, anh lại ngẩn người hồi lâu mới gỡ tai nghe xuống. Lúc này đây, sống mũi của anh cũng thoáng cay cay, thế là anh thở dài, cố đè nén tâm trạng đó lại. “Đây là giọng nói của tôi. Sự việc đó... cũng đúng là do tôi làm.”

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân, chậm rãi nói. “Tôi biết anh không giết người. Khi lần đầu tiên gặp anh, tôi đã tin chắc điều này, bởi vì trong mắt anh có sự bi thương và thù hận là điều không thể nào đóng giả được. Nhưng, anh chắc chắn có liên quan đến những sự việc này, rốt cuộc anh đang giấu giếm điều gì?”

Mộ Kiếm Vân cố gắng giữ ngữ khí dịu dàng, cô biết mình đang chạm đến nơi yếu mềm sâu kín nhất trong lòng đối phương, cần phải để cho đối phương hoàn toàn thoải mái mới có thể thành công được. La Phi thì lại đang kiểm soát hơi thở, cố để cho đầu óc mình bình tĩnh trở lại, thấy bộ dạng thận trọng của đối phương, anh thấy hơi buồn cười: “Cô không cần phải khách sáo như vậy, có chứng cứ này, bây giờ các vị đã có thể áp giải tôi, khởi động quy trình thẩm vấn chính thức.”

“Bản ghi âm này là do Tăng Nhật Hoa phân tích ra được, anh ấy giao cho tôi, Hàn Hạo không hề biết sự việc này.”

Mặc dù đối phương đã từ bỏ sự kháng cự, nhưng ngữ điệu và thái độ của Mộ Kiếm Vân vẫn không hề thay đổi, cô tiếp tục tiến vào nơi sâu kín trong tâm hồn của đối phương, “Chúng tôi tin tưởng anh, anh lại không tin tưởng chúng tôi sao? Tôi không phải là đang điều tra anh, tôi chỉ là bạn của anh, tôi muốn nghe lời tâm sự của anh.”

La Phi nhìn thẳng vào Mộ Kiếm Vân, từ từ, lớp màng phòng thủ trong đôi mắt anh cuối cùng cũng bị đối phương làm tan chảy, chuẩn bị bắt đầu kể những chuyện cũ mười tám năm trước mà chưa ai từng hay biết. “Được rồi, các vị cũng đã biết rồi. Trước vụ thảm án ngày 18 tháng 4, cái tên Eumenides đã từng xuất hiện trong nội bộ trường Cảnh sát.”

https://thuviensach.vn

La Phi mở đầu câu chuyện bằng câu nói này. Mộ Kiếm Vân “ừm”

một tiếng: “Theo như tôi biết, có tất cả bốn người sinh viên trường Cảnh sát đã từng chịu sự trừng phạt của Eumenides: cậu nam sinh quay cóp trong lúc thi, cô gái hay ăn trộm vặt, cậu nam sinh hay thích tiết lộ bí mật của người khác, còn có cả cậu nam sinh bắt cá hai tay.”

La Phi gật đầu: “Tư liệu mà các vị nắm giữ rất đầy đủ, bọn tôi tất cả chỉ làm bốn vụ này, trong đó vụ đầu tiên và vụ thứ ba là tôi làm, hai vụ còn lại là Mạnh Vân làm.”

“Ra là thế... thì ra là hai người!”

Mộ Kiếm Vân khẽ cảm thán, “Tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, bản lĩnh của anh có lớn đến đâu, cũng không thể nào hoàn thành được vụ án ở trong phòng tắm của nữ sinh, thì ra là Mạnh Vân cũng có phần? Nhưng tại sao hai người lại phải hợp mưu để làm những sự việc này chứ?”

“Không phải là hợp mưu.”

La Phi cải chính. “Vậy thì là cái gì?”

“Hai người bọn tôi là đang...”

La Phi lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng mới bật ra hai chữ: “So tài.”

“So tài?”

Mộ Kiếm Vân không hiểu ra sao cả. La Phi khẽ thở dài: “Có thể cô khó mà hiểu được mối quan hệ giữa tôi và Mạnh Vân, bọn tôi là người yêu, bọn tôi đều yêu thương nhau. Nhưng càng yêu sâu đậm thì lại càng đấu căng thẳng. Bọn tôi cùng ái mộ, cùng tôn kính, nhưng lại cùng không phục nhau... đó là một thứ cảm giác rất kỳ lạ, người ngoài sẽ không hiểu được đâu.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân lại hiểu ý, mỉm cười, “Tôi hiểu.”

La Phi kinh ngạc nhìn cô, “Cô hiểu?”

“Tôi đã đọc tài liệu về hai người, hai người đều thuộc cung Bọ cạp.”

Mộ Kiếm Vân nói rành rọt, “Hai con Bọ cạp hiếu chiến, nếu như để sát nhau quá, bắt buộc cần phải chiến đấu để phân thắng thua, như vậy thì cuộc tranh đấu của họ mới kết thúc. Anh đừng quên rằng, tôi cũng học ngành Tâm lý học, chòm sao và nhóm máu có ảnh hưởng tới tính cách là một trong những đề tài mà tôi hứng thú nhất.”

“Ồ?”

La Phi ngẩn người giây lát, hồi tưởng lại từng chút một giữa anh và Mạnh Vân, sau đó, anh cười đau khổ, nói: “Có lẽ đúng thực là như vậy. Bọn tôi đều nóng lòng muốn thu phục đối phương, không có ai muốn nhường nhịn.”

“Được rồi, không nói đến những chuyện này vội!”

Mộ Kiếm Vân nhìn thấy bộ dạng thẫn thờ của La Phi, thật không ngờ trong lòng lại có cảm giác không vui, thế nên bèn kéo chủ đề lại: “Anh hãy mau kể lại nguyên nhân kết quả cụ thể của sự việc đi!”

La Phi lại thở dài: “Sự việc đó nói ra thì đúng là tôi không phải. Hồi đó trong trường đang tổ chức một cuộc thi viết tiểu thuyết trinh thám, Mạnh Vân thường ngày cũng có chút sở thích văn chương, cũng muốn tham gia cuộc thi này. Vào một buổi tối, cô ấy nói cho tôi nghe về cấu tứ suy nghĩ của cô: cô ấy muốn tạo dựng nên một nhân vật nữ, chuyên trừng trị những kẻ phạm tội nhưng lại không bị trừng phạt. Cô ấy đã đặt tên cho nhân vật này từ tên nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, gọi là Eumenides.”

“Eumenides... Thì ra đã ra đời như vậy.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân chợt cau mày, nói vẻ bất mãn: “Anh thật là biết giả vờ đấy!”

“Sao?”

La Phi chợt rướn mày, không hiểu vì sao đối phương đột nhiên lại nói vậy. Mộ Kiếm Vân bực bội “hừ”

một tiếng, “Lần đầu tiên khi chúng ta nói đến Eumenides, anh nói không hiểu được ý nghĩa của từ tiếng Anh này, tôi lại còn giải thích hồi lâu cho anh, lúc đó có phải là anh cảm thấy tôi là một con ngốc?”

La Phi cười ngượng ngịu, không tiếp lời đối phương. Mộ Kiếm Vân cũng cười: “Tôi đã lén lút điều tra anh, nhưng anh cũng lừa tôi, chúng ta coi như hòa. Những sự việc này, sau này không ai được nhắc đến. Được rồi, chúng ta hãy nói đến việc chính đi.”

La Phi lại hồi tưởng, “Mạnh Vân đã bảo tôi góp ý cho cấu tứ câu chuyện của cô ấy. Lúc đó tôi đã phản đối câu chuyện của cô lựa chọn nhân vật chính là nữ giới. Thực ra tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy muốn hoàn thành những tình tiết tương ứng, nhân vật nam sẽ chân thực hơn nhân vật nữ. Do đó, bọn tôi đã nảy sinh tranh cãi, cũng không biết là làm sao, tranh cãi và mâu thuẫn trong tiểu thuyết lại chuyển sang chính con người đời thực của hai bọn tôi. Cô ấy cho rằng tôi coi thường cô ấy, còn tôi thì cũng thấy bực bội. Sau đó, bọn tôi đã cùng hẹn cá cược, nói rằng muốn biến những tình tiết trong tiểu thuyết thành thực tế ngoài đời.”

“Tôi hiểu rồi!”

giờ thì Mộ Kiếm Vân đã hiểu, đây chính là cuộc “so tài”

mà vừa rồi anh nói tới. “Hi, lúc còn trẻ thật hoang đường...”

https://thuviensach.vn

La Phi cảm thán lắc đầu, tự đánh giá bản thân, sau đó anh giải thích thêm, “Bọn tôi cùng hẹn hai người thay nhau đóng vai Eumenides, người kia sẽ diễn vai cảnh sát, đợi đến khi thủ pháp gây án lần nào của Eumenides bị cảnh sát điều tra ra được thì sẽ phân ra được thắng thua. Lúc đó, tôi là cao thủ chuyên ngành Hình sự trinh thám, còn Mạnh Vân chỉ là cô sinh Viên học chuyên ngành Tâm lý học, tôi cảm thấy mình có thể dễ dàng chiến thắng được cô ấy. Nhưng hai hồi đấu trôi qua, tôi lại vẫn chỉ có thể cầm hòa được với cô ấy.”

Hai hồi, rõ ràng là chỉ bốn vụ án xảy ra ở trong trường Cảnh sát. Nghĩ đến những tình tiết ly kỳ trong vụ án, Mộ Kiếm Vân không kìm lòng được, xen vào một câu: “Bọn anh sao lại có thể làm được? Thủ pháp của Mạnh Vân anh không đoán ra được, thủ pháp của anh cũng rất thần kỳ, anh có thể tiết lộ được không?”

La Phi lại lắc đầu, nói với vẻ mang theo chút bi thương: “Đây là bí mật giữa bọn tôi, tôi chỉ muốn kể cho một mình cô ấy nghe.”

Mộ Kiếm Vân mím môi, không biết là lấy làm tiếc hay đố kị. La Phi lại thở dài: “Nếu như tôi thực sự vẫn còn cơ hội để nói cho cô ấy nghe, thì tốt biết mấy... Nhưng tôi lúc đó lại không nhún nhường được, cứ nhất định phân định thắng thua với cô ấy. Chính lúc chúng tôi đang trù bị kế hoạch cho lần hành động tiếp theo, thì đột ngột xảy ra vụ án 4.18. Về tình hình liên quan đến vụ án này, các vị hiện giờ chắc là còn biết nhiều hơn tôi.”

Đề tài cuối cùng lại nhắc đến ngày hôm xảy ra vụ huyết án, Mộ Kiếm Vân nhíu mày: “Ý anh là, anh thực sự không hề hay biết về nội tình vụ thảm án 4.18?”

La Phi lắc đầu: “Về tình hình vụ thảm án, tôi chưa bao giờ nói dối. Tình hình cụ thể thì tôi đã kể rõ trong buổi họp đầu tiên rồi. Chiều hôm đó, tôi trở về ký túc xá, nhìn thấy tờ giấy Mạnh Vân để lại và “Bản thông báo tử vong”

https://thuviensach.vn

ở trên bàn. Tôi giật mình sợ hãi, phản ứng đầu tiên của tôi là, Mạnh Vân vì giận hờn tôi, thật không ngờ lại ra tay với Viên Chí Bang sao?"

Mộ Kiếm Vân lặng lẽ gật đầu, với vị trí của La Phi lúc đó, đây đúng là suy đoán rất hợp lý. "Cho nên mặc dù rất căng thẳng, nhưng anh lại không báo cảnh sát, chỉ là ra sức cố gắng liên lạc với Mạnh Vân?"

Cô hỏi. "Đúng vậy, Viên Chí Bang dễ dàng có mới nới cũ, đây chính là một trong số hành vi mà Mạnh Vân căm hận nhất. Cho nên cô ra tay với Viên Chí Bang cũng là điều không có gì là lạ."

La Phi trầm ngâm nói, "Nhưng tôi không tin Mạnh Vân sẽ thực thi lệnh trừng phạt "tử hình"

thực sự đối với Viên Chí Bang. Tôi cho rằng, cô ấy cùng lắm chỉ là khắc chế Viên Chí Bang, trừng phạt cậu ấy chút thôi, sau đó sẽ ép tôi chịu thua. Cần phải biết rằng, tôi và Viên Chí Bang có thể được coi là những sinh viên ưu tú nhất trong chuyên ngành Hình sự trinh thám trong bao năm qua, nếu như cô ấy thực sự làm được việc mà tôi nói, thì không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy đã chiếm thế thượng phong trong cuộc đọ sức giữa chúng tôi."

Mộ Kiếm Vân trầm mặc giây lát, đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Tưởng rằng Mạnh Vân muốn ra tay với Viên Chí Bang, đây chính là suy nghĩ của anh lúc đó. Vậy thì sau khi Mạnh Vân nhìn thấy "Bản thông báo tử vong"

, liệu có phải cũng có suy nghĩ tương đồng hay không nhỉ? Chị ấy cho rằng anh muốn ra tay với Viên Chí Bang?"

"Về sau tôi cũng cho là như vậy. Mạnh Vân gặp nạn, rõ ràng cô ấy không phải là người gửi "Bản thông báo tử vong"

. Nhưng có thể tưởng tượng, buổi chiều ngày hôm đó cô ấy quay về ký túc xá sớm hơn tôi, nhìn thấy bản thông báo đó, rõ ràng đã nhận định là tôi làm. Cho nên, cô ấy cũng không báo cảnh sát, mà lập tức xuất phát tìm

https://thuviensach.vn

kiếm tôi và Viên Chí Bang. Hôm trước các vị cứ luôn hỏi tôi, trong khi gỡ bom, tại sao Mạnh Vân lại tin lời tôi như vậy?”

Nói đến đây, La Phi cười đau khổ một tiếng, mang theo nỗi đau đớn và bất lực, sau đó anh rầu rầu nói: “... Bởi vì cô ấy tưởng quả bom do tôi thiết kế nên!”

“Ra là như vậy...”

Mộ Kiếm Vân sắp xếp lại các dữ kiện manh mối, khớp những lời nói của La Phi với tình hình vụ án, đúng là mọi việc ăn khớp nhau hoàn toàn, không hề có chỗ nào mâu thuẫn. Lại suy ngẫm hồi lâu, Mạnh Vân đưa ra tổng kết của mình: “Vậy cũng chính là, hung thủ thực sự đã mượn sáng tạo của bọn anh để thực thi kế hoạch phạm tội đầy máu tanh của hắn?”

“Đúng vậy. Bọn tôi cứ luôn cho rằng đó là cuộc đấu cao siêu, nhưng lại đã bị hắn nhìn nhận ra rõ ràng. Có thể hắn đã cười nhạo bọn tôi từ lâu rồi, và hắn lựa chọn Viên Chí Bang làm đối tượng để ra tay, chẳng qua cũng chỉ là muốn cảnh cáo bọn tôi: hắn mới thực sự là Eumenides.”

Nhắc đến Eumenides, trong giọng nói phẫn nộ của La Phi thật không ngờ còn mang theo chút sợ hãi. Không còn nghi ngờ gì nữa: trong cuộc đọ sức mười tám năm trước, khi đối diện với đối thủ đột nhiên xuất hiện, cả La Phi và Mạnh Vân đều thua thê thảm! Eumenides... đúng là một đối thủ khiến người ta sợ hãi. Mộ Kiếm Vân cũng than thầm trong lòng, sau đó cô lại nêu ra một câu hỏi khó trả lời: “Nếu bản kế hoạch phạm tội của hắn đã bắt đầu, vậy tại sao lại cách nhau một khoảng mười tám năm?”

“Chắc chắn sẽ có một vài lý do nào đó... nhưng hiện giờ tôi cũng nghĩ không ra.”

La Phi lắc đầu, tiếp đến, lại nheo mắt nói, “Cô biết không, có một câu hỏi vẫn luôn quấn quanh trí óc tôi, có lẽ cô có thể giải đáp giúp được tôi.”

https://thuviensach.vn

“Là gì vậy?”

“Động cơ tâm lý của hắn. Nếu như hắn ban đầu gây án vì nhận được sự gợi mở của bọn tôi, vậy thì mười tám năm sau, tại sao hắn lại tiết lộ cho cảnh sát biết trước về kế hoạch tử hình của hắn? Đây rõ ràng là bất lợi đối với kế hoạch hành động lâu dài của hắn, đi ngược lại với phương châm ban đầu của hắn là thực thi nhiệm vụ trừng trị tội ác.”

Mộ Kiếm Vân cười nhạt một tiếng: “Chỉ sợ điểm xuất phát của hắn không cao sang giống như ban đầu bọn anh nghĩ ra, hắn chỉ là đang tìm kiếm một trò chơi đầy tính kích thích mà thôi. Nhưng kích thích ban đầu đã không đủ để thỏa mãn hắn, cho nên hắn bèn nghĩ cách nâng cao độ khó của trò chơi.”

“Cô phân tích như vậy cũng có lý.”

La Phi trầm ngâm, “Nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy không đơn giản như vậy... Ở nước ngoài cũng có những vụ án ám sát liên hoàn khiêu chiến với cảnh sát nhưng đều là sau khi gây án mới tiết lộ cho cảnh sát những tin tức liên quan. Nếu như muốn theo đuổi sự kích thích, vậy thì hắn cũng cần có quá trình này. Trực tiếp thông báo cho cảnh sát trước khi gây án, sự tăng cường độ khó này có vẻ hơi nhảy vọt đấy. Còn nữa, trước đây ít nhất hắn cũng đã từng gây ra hai mươi vụ án, phía cảnh sát lại không hề hay biết gì, có thể nhận thấy, hắn không phải là một người điên rồ đến độ mất hết lý trí.”

Mộ Kiếm Vân cảm thấy lời La Phi nói cũng có lý, cô nghĩ một lát nhưng cũng không có thu hoạch gì, đành hỏi ngược lại La Phi: “Anh có suy nghĩ gì?”

La Phi lắc đầu: “Tạm thời tôi cũng không hiểu. Nhưng cuộc khiêu chiến đang kề cận trước mắt hắn lần này, đã rõ ràng mang theo ý tứ của sự trù tính

https://thuviensach.vn

lên kế hoạch, có lẽ từ những sự việc sẽ phát triển tiếp theo có thể nhìn nhận ra được một số manh mối.”

“Những sự việc sẽ phát triển tiếp theo? Chẳng phải như vậy thì đã muộn rồi sao?”

Mộ Kiếm Vân nghe La Phi nói mà cảm thấy nổi da gà, “Nếu anh đã cảm thấy có trò mờ ám trong đó, thì phải nhanh chóng ngăn chặn mới phải chứ!”

“Cô cảm thấy Hàn Hạo sẽ nghe lời tôi sao?”

La Phi lạnh lùng nói một câu đã khiến đối phương cứng họng, nhưng anh cũng nhanh chóng chuyển đề tài, “Tôi chỉ hy vọng... cô có thể giúp tôi.”

Trải qua cuộc trò chuyện chân thành dốc hết ruột gan, Mộ Kiếm Vân đã triệt để đứng về phía La Phi rồi, cô lập tức trả lời: “Giúp như thế nào.”

“Tôi cần toàn bộ tất cả hồ sơ có liên quan đến vụ thảm án 4.18.”

La Phi nhìn thẳng vào Mộ Kiếm Vân, trịnh trọng nói. “Được!”

Mộ Kiếm Vân thoải mái đồng ý luôn, “Ăn xong đến phòng tôi, chúng ta cùng nghiên cứu. Nào, mau ăn đi thôi!”

Nữ giảng sư vừa nói vừa ăn từng miếng lớn. Vừa rồi chỉ mải trò chuyện, chưa động đến chút đồ ăn nào, bây giờ chúng đã lạnh ngắt rồi. Nhưng vì lo nghĩ đến tình hình vụ án gấp rút trước mắt, cô cũng không chú ý được nhiều điều khác nữa. Còn La Phi thì như được tiếp sức, uống một hơi hết cạn số bia trong chai, vẻ nhàn hạ thảnh thơi vừa nãy đã biến mất tăm mất dạng. Mười lăm phút sau, La Phi đi theo Mộ Kiếm Vân đến phòng của cô ở nhà khách. Cô giao toàn bộ tài liệu (bao gồm cả phần Tăng Nhật Hoa hôm trước đưa cho cô) về vụ án 4.18 cho La Phi. Không còn nghi ngờ gì nữa, ở trong đây có rất nhiều nội dung mà trước đây La Phi chưa từng biết đến, đặc biệt

https://thuviensach.vn

là lời khai khi anh làm đương sự liên quan đến vụ án và cả những đánh giá phân tích liên quan. Đây cũng chính là trọng điểm mà La Phi cần đọc kỹ. Mặc dù anh đã khao khát tìm hiểu những tư liệu này, nhưng trong quá trình thực sự đọc thì lại là một nỗi đau đớn mà La Phi phải trải qua. Bởi vì anh cần phải tập trung cao độ phân tích từng chi tiết có trong hồ sơ vụ án, tất cả điều này khiến cho những mảng ký ức vụn vặt liên quan đến vụ thảm án năm xưa lại lần lượt tích tụ trong trí não anh, dần dần ghép thành một mảng ký ức hoàn chỉnh và rõ nét. Đồng thời, rất nhiều thứ tình cảm liên quan với đoạn ký ức đó cũng dần dần vây quanh anh: bi thương, hối hận, đắng chát, thù hận... lần lượt đè nén dây thần kinh của anh, khiến anh không thể nào lẩn trốn được. Mộ Kiếm Vân lặng lẽ ngồi ở bên cạnh La Phi, với vai trò là một nhà tâm lý học, cô có thể cảm nhận từng rung động trong tâm tư tình cảm của đối phương. Trong lòng cô dần dần trào dâng thứ cảm giác thương xót. Cô thậm chí còn cảm thấy điều mình mong muốn nhất lúc này đây không phải là phá được những vụ án đó, mà chỉ cần giúp đỡ được người đàn ông ở trước mắt đây, giúp anh gạt bỏ được những nỗi khổ đau cứ quấn chặt lấy trái tim anh. Tâm trạng của La Phi càng bi thương dần theo quá trình đọc tư liệu. Cuối cùng, anh hình như không thể chịu đựng thêm được nữa, sau một tiếng thở dài thườn thượt, anh nhắm mắt lại, hai tay đang đặt ở trán chuyển xuống xoa phía sau gáy, rồi lại xoa trở lại, cứ thế lặp đi lặp lại, giống như đang cố ép những thứ giày vò mình ra khỏi đầu mình vậy. Mộ Kiếm Vân lướt nhìn qua những hồ sơ đó, phát hiện thứ mà La Phi đang đọc chính là phần lấy lời khai của Trịnh Hách Minh năm đó với anh, và trang đang mở chính là ghi chép cuộc nói chuyện bằng điện đài của La Phi và Mạnh Vân. Mộ Kiếm Vân hiểu, La Phi đang bước tới đỉnh điểm của nỗi đau khổ trong ký ức. Khi cuộc nói chuyện đó kết thúc, một tiếng nổ vang đã lấy đi tính mạng của hai người đã từng là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh “Tôi biết điều này rất khó khăn, nhưng anh bắt buộc phải vượt qua.”

Mộ Kiếm Vân nhẹ nhàng nói, “Anh đến gần chân tướng sự thật hơn bất cứ ai, anh có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không nhìn thấy

https://thuviensach.vn

được.”

Đôi tay La Phi che thật chặt hai mắt và mũi mình, mặc dù anh đã cố gắng hết sức khống chế, nhưng giọng nói vẫn khàn khàn: “... Tôi đã lựa chọn sai lầm, là tôi hại chết hai người bọn họ...”

Sự ra đi của những người thân có thể cũng không coi là nỗi đau khổ bi thương lớn nhất đời người, nhưng nếu như bạn cho rằng sự ra đi của người yêu lại do chính sai lầm của mình, thì nỗi đau khổ bi thương đó mới thực sự là khắc cốt ghi tâm. La Phi rõ ràng đang chìm đắm trong nỗi thống khổ đau thương. Hồi còn trẻ trung đầy nhiệt huyết, anh và Mạnh Vân đã cùng yêu thương và cùng đọ sức thi tài. Cuộc đọ sức đó hình như chưa bao giờ phân ra thắng thua, chỉ có một lần, Mạnh Vân hình như thực sự đã nhận thua, cô gần như khóc lóc cầu xin La Phi nói cho cô biết làm sao để gỡ được quả bom đó, nhưng đáp án của La Phi thì lại khiến họ bỗng chốc vĩnh viễn rời xa nhau ở hai chốn âm dương cách biệt. Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài, cô biết rõ sự trải nghiệm này đúng là nút thắt trong lòng mà người thường khó có thể khắc phục được. Cho dù sau này La Phi có thể bắt hung thủ chịu trói trước pháp luật thì anh cũng mãi mãi không thể nào thoát khỏi nỗi bi thương và tự oán trách bản thân do sai lầm gỡ bom năm đó gây ra. “Đó không phải là sai lầm của anh... mà là tên hung thủ đáng chết đó...”

Lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng Mộ Kiếm Vân cũng chỉ có thể dùng những lời này để an ủi La Phi mà thôi. Không biết là lời nói của Mộ Kiếm Vân có tác dụng, hay là chính La Phi đã tự điều chỉnh được. Anh đã xoa trán lần cuối, sau khi hai tay anh buông ra, ánh mắt anh lại trở nên lạnh lùng và sắc nhọn. Thứ tình cảm trào dâng đó đều đã bị anh cất giấu vào nơi sâu kín nhất. Mộ Kiếm Vân mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có một La Phi như thế này mới có thể là đối thủ đối đầu được với Eumenides! Bàn tay La Phi từ từ lật sang trang tiếp theo, trong lòng anh lại một lần nữa chịu đựng tiếng nổ hãi hùng của mười tám năm trước, sau đó động tác của anh ngừng lại, đôi mắt anh dán chặt vào hồ sơ, lộ ra nét mặt vô cùng kinh ngạc. “Sao thế?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cảm thấy sự khác lạ, chau mày hỏi một câu. “Không thể nào tin nổi, không thể nào tin nổi!”

La Phi lắc đầu, đôi mắt lại càng lúc càng lo, như thể đang tranh cãi với ai. “Sao họ lại có thể bỏ qua manh mối quan trọng thế này được!”

Tâm trạng của Mộ Kiếm Vân cũng kích động theo La Phi. “Manh mối gì?”

Cô vội hỏi vẻ sốt sắng. “Thời gian, thời gian không đúng!”

La Phi chỉ vào ghi chép trên hồ sơ, “Cô nhìn này, ghi chép chính thức của phía cảnh sát về thời gian xảy ra vụ nổ là 16 giờ 13 phút, nhưng trong lời khai của tôi năm đó, thời gian xảy ra vụ nổ mà tôi nói là 16 giờ 15 phút.”

“Đúng là sai lệch hai phút. Nhưng điều này...”

Mộ Kiếm Vân thoáng lắc đầu, lại không nói nốt câu. Thực ra sự chênh lệch hai phút này trên bản ghi chép, cô cũng đã từng chú ý thấy rồi nhưng cô thực sự không cảm thấy đây là manh mối quan trọng. Bản ghi chép thời gian vụ nổ của cảnh sát đương nhiên là rất chuẩn xác, nhưng thời gian mà La Phi nói chắc chắn chuẩn xác như vậy được sao? Xuất hiện sự sai lệch hai phút chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Nhưng ở trước mặt La Phi, thì lại không tiện nói ra suy nghĩ giống như tạt gáo nước lạnh này. “Không, cô không nên nghi ngờ độ chính xác của thời gian mà tôi nói!”

La Phi đã nhìn thấu được suy nghĩ của đối phương, nói một cách quả quyết, “Sau khi tiếng nổ vang lên trong ống nghe, tôi lập tức nhìn đồng hồ treo tường trong phòng ký túc xá, đó chuẩn xác là 16 giờ 15 phút, không thể sai lệch dù chỉ một phút!”

Mộ Kiếm Vân vẫn nghi hoặc: “Nhưng... anh có thể bảo đảm chiếc đồng hồ treo tường đó chắc chắn chuẩn giờ sao?”

https://thuviensach.vn

“Buổi tối hàng ngày tôi đều điều chỉnh đồng hồ theo như thời gian của đài phát thanh. Đây là thói quen của tôi, chỉ cần tôi sống ở trong ký túc xá, chưa bao giờ gián đoạn,”

La Phi nhìn thẳng vào mắt Mộ Kiếm Vân, thái độ khi nói vô cùng nghiêm túc, khiến đối phương không thể nào nảy sinh sự nghi ngờ gì nữa cả. “Nếu như vậy, vậy thì thực sự đã xảy ra vấn đề về mặt thời gian rồi?”

Mộ Kiếm Vân lựa chọn tin tưởng cách nói của La Phi, nhưng trong trí não lại vô cùng mơ hồ, “Nhưng, điều này... sao lại có thể như vậy được chứ? Biên bản ghi chép của cảnh sát chắc chắn không sai sót được mà. Lẽ nào là xảy ra hai lần nổ?”

“Không thể nào!”

La Phi chậm rãi lắc đầu, “Lúc 16 giờ 15 phút tôi nghe thấy tiếng nổ, trước đó tôi và Mạnh Vân luôn trò chuyện với nhau, bản ghi chép tiếng nổ của cảnh sát sao lại có thể xảy ra được vào 16 giờ 13 phút? Trừ phi...”

“Trừ phi tiếng nổ mà anh nghe thấy là giả, chỉ là giả tượng truyền tới máy bộ đàm mà thôi.”

Tư duy của Mộ Kiếm Vân bị kéo theo tư duy của La Phi, nhanh chóng chuyển động, “Nếu như vậy, thì có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa gì?”

La Phi vẫn lẩm bẩm cùng lúc này, một sự suy đoán khó có thể tin nổi đã hình thành trong lòng anh. Sự suy đoán này nếu như được thành lập, sự chấn động và kinh ngạc mà nó mang lại dường như có thể khiến cho trái tim La Phi nhảy ra khỏi lồng ngực! Anh ép mình cần phải bình tĩnh, nhưng luồng máu nóng lại không nghe theo sự điều khiển cứ thế trào dâng lên đại não, khiến anh hơi choáng váng. Mộ Kiếm Vân cũng nghĩ đến được đáp án đó, so với La Phi, cô đương nhiên bình tĩnh hơn nhiều, thế là cô giúp đối

https://thuviensach.vn

phương nói ra câu đó: “Điều này có nghĩa là, sau khi vụ nổ xảy ra, Mạnh Vân vẫn còn sống.”

Như thể có một luồng điện chạy xẹt qua thần kinh của La Phi, cơ thể anh chợt run rẩy, sau đó anh ngẩn người nhìn Mộ Kiếm Vân, hồi lâu sau, mới thẫn thờ hỏi ngược lại một câu: “Cô cảm thấy điều này có khả năng xảy ra sao?”

“Nếu như sự sai lệch thời gian hai phút mà anh nói thực sự tồn tại, vậy thì suy đoán này chắc chắn được thành lập.”

“Vậy... lời đối thoại giữa tôi và Mạnh Vân cũng đều xảy ra sau vụ nổ?”

Mộ Kiếm Vân gật đầu: “Đúng vậy. Nếu như phân tích theo hướng suy nghĩ này, chúng ta chỉ có thể cho rằng: việc anh và Mạnh Vân nói chuyện với nhau qua máy bộ đàm chỉ là màn phóng hỏa mù mà đối phương cố ý dựng nên, và mục đích của Mạnh Vân chính là muốn làm cho anh tưởng rằng cô ấy đã mất mạng trong vụ nổ. Phải rồi, chẳng phải anh nói ban đầu anh không thể nào liên lạc được với cô ấy sao? Điều này cũng có thể giải thích thông được: bởi vì Mạnh Vân đã từng tắt máy bộ đàm của cô ấy, cho đến sau khi xảy ra vụ nổ mới mở ra, thông qua sóng điện tạo ra giả tượng trước mặt anh. Còn về tiếng nổ mà anh nghe thấy, dàn dựng nên cũng không khó, chỉ cần một máy ghi âm là đủ.”

“Tất cả mọi việc đều là kế hoạch của Mạnh Vân sao? Cô ấy chính là tên Eumenides đó?”

La Phi hít thở sâu một hơi lạnh, sau đó lại liên tục lắc đầu với vẻ không thể nào tin nổi. Ý của Mộ Kiếm Vân đúng là như vậy, ánh mắt cô sắc lạnh, nói: “Có thể vốn không hề có sự tham gia của người thứ ba vào trong cuộc tranh đấu của các anh, vụ án này chỉ là sự tiếp tục cuộc tranh đấu giữa hai người các anh mà thôi. Nhưng...”

https://thuviensach.vn

Cô đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, lật giở bản ghi chép năm đó xem một lát, “Trong máy bộ đàm, anh vẫn còn nghe thấy giọng nói của Viên Chí Bang nữa phải không? Vậy thì có nghĩa là Viên Chí Bang cũng không chết trong vụ nổ. La Phi đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Mộ Kiếm Vân, Mạnh Vân và Viên Chí Bang đều không chết trong vụ nổ, lẽ nào là do Mạnh Vân và Viên Chí Bang cùng hợp mưu dàn dựng nên? Với năng lực của Mạnh Vân và Viên Chí Bang, tìm hai thi thể để ngụy trang hiện trường vụ nổ đúng là không có gì khó khăn cả. Nhưng giả thiết này lại đối mặt với những câu hỏi càng khó giải thích hơn: Viên Chí Bang sao lại tham dự vào chứ? Viên Chí Bang và Mạnh Vân, hai người này vốn không có sự giao lưu gì, hơn nữa họ lại là người bạn thân nhất và người yêu của La Phi, hai người này có lý do gì mà lại cùng hợp mưu để lừa dối La Phi chứ? Việc này về mặt logic thì không thể nào nói thông được, càng khiến cho La Phi không thể nào tiếp nhận nổi về mặt tình cảm. “Đợi đã!”

Mộ Kiếm Vân vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu phần lời khai đó, cô hình như có phát hiện mới: “Chứng cứ Viên Chí Bang còn sống có lẽ cũng không đáng tin. Bởi vì qua lời tường thuật của anh năm đó, giọng nói của anh ấy ở trong máy bộ đàm không hề nói trực tiếp với anh, cho nên... nếu như tiếng nổ là ghi âm thì giọng nói của Viên Chí Bang tương tự cũng có thể là ghi âm.”

Đúng vậy, điều này cũng có thể xảy ra... tư duy của La Phi đang chuyển động rất nhanh trong mớ hỗn độn, nếu như vậy, vậy thì vẫn là Mạnh Vân làm nổ chết Viên Chí Bang, sau đó tạo ra giả tượng để bịt mắt? Nhưng tại sao cô ấy lại phải làm như vậy? Chỉ là vì để tranh hơn thua với mình? Hoặc là cô ấy thực sự không thể nào nhẫn nhịn tha thứ được cho tội trạng bạc tình của Viên Chí Bang? Nếu như cô ấy vẫn còn sống, vậy mười tám năm nay, cô ấy đang ở đâu? Cô ấy thực sự có thể không liên hệ gì với mình được sao? Biết bao câu hỏi dồn dập giày vò La Phi khiến máu huyết anh tuôn trào, đầu óc căng thẳng cực độ. Không giống như với tất cả những vụ án khác, La Phi không thể không tiến hành phân tích tình hình liên quan đến

https://thuviensach.vn

vụ án của hai người thân thiết nhất của mình. Là nạn nhân hay là người gây án? Bất cứ sự lựa chọn lối tư duy nào, đối với La Phi cũng đều là một quá trình đau khổ sâu sắc. Tư duy của Mộ Kiếm Vân thì lại đang đứng ở giai đoạn tích cực, ánh mắt của cô không rời khỏi bản ghi chép, sau khi suy ngẫm giây lát, cô lại đưa ra sự suy đoán mạnh dạn: “Cảnh sát La, anh hãy nhớ lại xem, hung thủ xuất hiện mấy hôm nay... anh đã nhìn thấy bóng lưng hắn ở trên quảng trường, hắn có khả năng là Viên Chí Bang được không?”

La Phi lắc đầu: “Tôi không biết... ít ra lúc hắn giết Hàn Thiếu Hồng, không hề bất cứ điểm nào khiến tôi nảy sinh ra sự nghi ngờ tương quan, bất luận là tư thế động tác, hay là giọng nói trong video. Nếu nhất định cần phải nói ra sự tương đồng, chính là... chiều cao của hai người sàn sàn nhau.”

“Nếu nói như vậy, thế thì chắc là không phải rồi.”

Mộ Kiếm Vân trầm ngâm nói, phân tích từ góc độ tâm lý học, La Phi và Viên Chí Bang đã từng là đôi bạn thân thiết chung sống cùng nhau bốn năm, giữa hai người sẽ rất quen thuộc. Nếu như hai lần Viên Chí Bang xuất hiện trước mặt La Phi, một câu nói, thậm chí chỉ là một hành động nhỏ đều có thể lập tức khơi gợi lại ký ức của đối phương. Và với sự mẫn cảm của La Phi, anh không hề nảy sinh bất cứ cảm giác gì, vậy thì có lẽ đúng là hai người chưa từng quen biết. “Người đàn ông đó là ai chứ? Nếu như Eumenides là Mạnh Vân, vậy thì hắn ta từ đâu chui ra?”

Mộ Kiếm Vân tự nói và tự suy ngẫm, khó có thể kết nối những manh mối này để suy luận ra một kết thúc hợp lý ăn khớp nhau. Sau đó cô hình như nghĩ ra được điều gì đó, đột nhiên cười “ha”

một tiếng, bật cười vẻ tự trào. La Phi tinh ý hỏi luôn: “Sao vậy?”

“Vừa rồi chúng ta nói nhiều thế, đều là xây dựng nên từ suy luận thời gian vụ nổ nhầm lẫn về cơ bản. Nhưng nói thật, những suy luận này có quá nhiều điểm không hợp lý.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân so so vai, nói: “Đặc biệt là động cơ hành động của Mạnh Vân... Anh là người hiểu rõ về chị ấy nhất, anh tin rằng chị ấy lại gây nên một loạt các vụ huyết án điên cuồng này sao?”

La Phi lập tức lắc đầu, trải qua quãng thời gian hai năm anh và Mạnh Vân yêu nhau, đối phương đúng là một người hiếu thắng, nhưng tuyệt đối là một cô gái lương thiện, điều này không cần phải nghi ngờ gì cả. “Cho nên, tôi cảm thấy khả năng duy nhất vẫn là vấn đề nắm vững thời gian của anh.”

Mộ Kiếm Vân nói thẳng, “Sự việc vốn chẳng phức tạp như thế, điều chúng ta cần đối diện, chính là một sát thủ máu lạnh chưa từng lộ diện. Mạnh Vân, Viên Chí Bang, Trịnh Hách Minh và những người khác đều chết dưới tay hắn.”

Đúng vậy, thời gian chênh lệch hai phút, điều này có thể có bao nhiêu giá trị tham khảo chứ? Tổ chuyên án năm đó, những người cảnh sát hình sự với bao năm kinh nghiệm dày dạn như vậy, chưa ai băn khoăn lâu về chi tiết này. Sự việc đã cách mười tám năm, giờ nói ra câu hỏi này, dùng từ “chuyện bé xé ra to”

cũng không phải là nói quá. Nhưng giọng nói của La Phi vẫn rất kiên định: “Không, ở trong đây chắc chắn là có vấn đề! Cô cần phải tin tôi, trong cuộc sống của tôi, sự sai lệch dù chỉ nửa phút cũng không nên xuất hiện mới phải.”

Đối diện với sự cố chấp của La Phi, Mộ Kiếm Vân lần này chỉ thoáng mỉm cười: “Muốn thay đổi suy nghĩ của anh, thực ra cũng rất đơn giản, tôi đã nghĩ đến một người.”

Không cần đối phương nói thêm nữa. La Phi cũng biết người đó là ai rồi. Hoàng Thiếu Bình. Người đàn ông may mắn sống sót tại hiện trường vụ nổ, lời kể của anh ta lúc xảy ra vụ nổ gần giống y hệt với tình hình mà La Phi nói trong máy bộ đàm. Điều này đủ để chứng minh giữa “hai lần”

https://thuviensach.vn

nổ vốn không thể nào tồn tại cái gọi là chênh lệch thời gian. Nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn không thể nào thuyết phục được La Phi, anh đứng bật dậy, nói quả quyết: “Chúng ta cần phải đến thăm Hoàng Thiếu Bình lần nữa, rõ ràng anh ta đã nói dối cảnh sát.”

Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài, sự tự tin của người đàn ông này rõ ràng đã đến độ cố chấp. Trong quan niệm của anh, chỉ cần là chi tiết nào đó khác với sự phân tích của anh, thì nhất định là có vấn đề. Tại sao anh lại không thể tiếp nhận, có thể là sự phân tích của anh có vấn đề chứ? Ôi, bất luận thế nào, nếu anh ấy đã muốn đi gặp Hoàng Thiếu Bình, vậy thì cứ đi cùng anh một chuyến thôi. 14 giờ 18 phút ngày 24 tháng 10. Trong căn nhà rách nát nơi ngõ nhỏ. Cửa căn nhà nhỏ khép hờ, sau khi nhận được sự cho phép của chủ nhân, La Phi và Mộ Kiếm Vân đã đẩy cửa bước vào. Lúc này đang là thời điểm ấm nhất trong một ngày, nhiệt độ cao nhất sau buổi trưa, thế nhưng khi bước vào trong căn nhà này, hai người lại cảm thấy sự âm u lạnh lẽo như đến từ một thế giới khác. Họ thậm chí còn cần chút thời gian để điều chỉnh, sau đó mới có thể thích nghi được với môi trường trong phòng. Hoàng Thiếu Bình đang ngồi sắp xếp một đống phế liệu vừa mới thu nhặt được. Anh ta giẫm bẹp từng chiếc vỏ lon đựng đồ uống, sau đó xâu chúng lại. Như vậy trên quãng đường đi đến trạm thu mua phế liệu, có thể đem theo nhiều “hàng hóa”

được hơn. Công việc này, đối với người bình thường là một việc vô cùng đơn giản, nhưng với Hoàng Thiếu Bình thì lại khá khó khăn, bởi vì tay chân, thậm chí toàn thân anh ta gần như không có một chỗ nào lành lặn. Động tác của anh ta rất chậm, so với những đồ phế thải, chính anh còn giống một thứ “phế thải”

hơn; Nhưng thái độ của anh ta lại rất nghiêm túc, sau khi xâu được một cái, anh ta lại toét cánh môi chỉ còn một nửa, lộ ra nụ cười còn xấu xí hơn cả khóc. La Phi và Mộ Kiếm Vân biết: trong khoảng thời gian nửa đời người của con người đáng thương này, đều là dựa vào hành động này để

https://thuviensach.vn

duy trì kế sinh nhai của mình. Đây chính là cuộc sống của anh ta. Trong ánh mắt của La Phi tràn ngập sự thương xót: mười tám năm trước, khi người này còn là một chàng trai, anh ta đã đến thành phố này, kiếm sống bằng nghề nhặt phế liệu, nhưng trong lòng anh ta chắc chắn là tràn ngập ước mơ, anh ta cũng hy vọng có thể thay đổi được cuộc sống của mình. Nhưng vụ nổ đó lại khiến cho ước mơ của anh ta vĩnh viễn bị đông cứng lại, mười tám năm đã trôi qua, anh ta vẫn phải nhặt rác để kéo dài cuộc sống tàn tạ của mình. Nỗi đau đớn của anh ta thậm chí còn vượt xa cả nạn nhân đã chết trong vụ nổ, anh ta chắc là người căm hận vụ nổ đó nhất. Nhưng, anh ta tại sao phải nói dối, rốt cuộc hôm ấy anh ta đã nhìn thấy những gì? Anh ta đang giấu giếm điều gì? Đem theo những câu hỏi này, La Phi ngồi đối diện với Hoàng Thiếu Bình, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khiến người ta sợ hãi. Hoàng Thiếu Bình tạm ngưng công việc đang dở dang, giọng khàn khàn lên tiếng chào: “Hai vị lại đến rồi...”

Sau đó lại quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân đang đứng ở cửa: “Cô hãy bật đèn đi, công tắc ngay ở bên tay cô đấy.”

Mộ Kiếm Vân kéo đường dây đèn, ánh sáng giúp cho căn phòng có thêm chút sức sống. “Một mình tôi không nỡ sử dụng điện... có khách tới, mới bật đèn.”

Hoàng Thiếu Bình rầu rầu giải thích, mang theo chút hổ thẹn. Mộ Kiếm Vân thoáng cảm thấy xót xa, thầm lắc đầu: nghi ngờ người như thế này có liên quan đến vụ án... đúng là hơi tàn nhẫn. Nhưng người đi cùng cô lại không nghĩ như vậy. “Tại sao anh lại nói dối?”

La Phi đột nhiên lên tiếng, hỏi thẳng luôn không nể nang. “Gì cơ?”

Hoàng Thiếu Bình thờ ơ nhìn La Phi, cơ mặt anh ta đã bị tổn thương từ lâu, hình như không thể hiện được ra bất cứ thái độ nào. “Anh đã nói dối!”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí của La Phi quả quyết, “Mười tám năm trước, anh nói nhìn thấy cô gái đó thông qua máy bộ đàm nói chuyện với tôi, nhưng không nói ra nội dung cuộc trò chuyện của chúng tôi. Nhưng giờ thì tôi đã biết, cuộc nói chuyện đó vốn là xảy ra sau vụ nổ, vậy thì lúc đó anh lẽ ra phải đang bị thương nặng, sao lại có thể biết được sự việc xảy ra hai phút sau chứ? Cho nên, anh nói dối, anh cần phải nói thực cho tôi, vì sao anh biết được nội dung cuộc nói chuyện sau này, và tại sao lại phải lừa dối cảnh sát?”

Hoàng Thiếu Bình ngẩn người nhìn La Phi, anh ta hình như đã bị sợ hãi bởi thái độ của đối phương, nhưng hình như lại vốn không hiểu được đối phương đang nói gì. “Tại sao anh lại phải lừa dối cảnh sát?!”

La Phi chìm sâu vào nỗi băn khoăn mơ hồ của vụ huyết án và tình cảm, giờ đây anh thực sự không còn bình tĩnh được nữa, giọng nói của anh to vang một cách đáng sợ, tiếp đến, anh cũng nhận ra được mình đã thất thố, chuyển sang sự chân thành và nhẹ nhàng, bổ sung thêm: “Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xin anh hãy nói với tôi.”

Hoàng Thiếu Bình vẫn trợn tròn mắt nhìn La Phi, hình như vẫn chưa kịp định thần lại. Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài. Một con người đáng thương như thế này thì liệu có thể cất giấu được bí mật gì chứ? Cô thậm chí còn cảm thấy La Phi có phần ức hiếp người quá đáng. Nhưng giây lát sau, suy nghĩ này của cô đã triệt để đảo lộn. Bởi vì trong yết hầu của Hoàng Thiếu Bình khó khăn thốt ra mấy chữ: “Đúng vậy... tôi đã nói dối.”

Mộ Kiếm Vân lộ ra nét mặt kinh ngạc. La Phi thì lại thở dài, đối phương đã mở miệng thừa nhận, tức là cũng từ bỏ sự kháng cự, chân tướng sự việc có lẽ sẽ hiện ra ngay trước mắt thôi! “Được rồi, anh nói thực đi, trước khi xảy ra vụ nổ, rốt cuộc là tình hình thế nào?”

Cùng với lời La Phi nói, Mộ Kiếm Vân cũng bước lên mấy bước, đồng thời dỏng tai lên nghe. Thế nhưng Hoàng Thiếu Bình lại giống như con rối gỗ, chỉ trả lời một câu: “Tôi không biết!”

https://thuviensach.vn

“Không biết?”

La Phi cười nhạt một tiếng, rõ ràng không thể tiếp nhận nổi đáp án này. “Tôi vừa mới tiến vào nhà xưởng đó, chẳng kịp nghe thấy gì cả, đột nhiên bùng nổ. Cho nên, tôi vốn không hề hay biết gì về tình hình lúc đó.”

Hoàng Thiếu Bình nhúc nhích môi giải thích. “Anh vẫn đang nói dối!”

La Phi dồn ép, “Nếu như vậy, sao anh lại biết được nội dung cuộc đối thoại giữa tôi và Mạnh Vân?”

Hoàng Thiếu Bình “chậc”

một tiếng, hình như đang cười, sau đó thật không ngờ anh ta nói: “Là anh nói với tôi!”

Câu nói hoang đường này, ngược lại lại khiến cho La Phi ngẩn người, anh nhìn đối phương bằng ánh mắt không thể nào tin nổi. “Sau khi tôi tỉnh lại ở trong bệnh viện, cảnh sát Trịnh mấy ngày liền đều đến tìm gặp tôi để hỏi sự việc. Ban đầu tôi không biết gì cả, sau đó có một hôm cảnh sát Trịnh vào nhà vệ sinh, ông để cuốn sổ nhật ký ở đầu giường tôi. Tôi đã lén đọc nội dung trong cuốn nhật ký đó, trong đó có một đoạn miêu tả một người nam giới nói chuyện với cô gái ở hiện trường vụ nổ. Hi, hôm nay tôi mới biết, thì ra người đó chính là anh. Phải rồi, anh từng nói, cô gái đó chính là người yêu của anh, một người chết khác là người bạn thân nhất của anh phải không?”

Hoàng Thiếu Bình vừa nói vừa nhìn La Phi, trong ánh mắt mang theo sự bi thương của cái gọi là đồng bệnh tương lân. La Phi ngẩn người giây lát, lộ ra nét mặt dở khóc dở cười: “Anh đã đọc được phần lời khai của tôi? Sau đó thuật lại nội dung ở trong bản lời khai đó cho cảnh sát Trịnh nghe?”

Hoàng Thiếu Bình há ra đôi môi tàn khuyết: “Chính là như vậy.”

https://thuviensach.vn

Chả trách mà đối phương lại nói, “Là anh nói với tôi!”

. La Phi vừa mơ màng vừa thất vọng. Nhưng anh vẫn không cam tâm, lại tiếp tục truy hỏi: “Tại sao anh lại làm như vậy? Nếu anh đã không biết gì cả, sao lại phải bịa ra câu chuyện ở hiện trường?”

Hoàng Thiếu Bình thè đầu lưỡi ra liếm môi, trông có vẻ như đang khát, sau đó anh ta dùng ngữ khí bi thương trả lời: “Tôi chỉ muốn được sống sót. Tôi chỉ là một kẻ nhặt đồ phế thải, trên người không một đồng xu dính túi, bác sĩ sao lại phải cố gắng cứu sống tôi? Tôi mặc dù không có văn hóa, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ: bởi vì tôi có tác dụng, cảnh sát hy vọng tôi có thể cung cấp được manh mối phá án. Nếu như tôi nói thật: tôi chẳng biết gì cả. Vậy thì tôi còn có giá trị gì chứ? Ai sẽ tiếp tục giúp đỡ tôi chữa bệnh?”

La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng cười bất lực. Lẽ nào sự thực lại như thế này: Hoàng Thiếu Bình chỉ là muốn có cơ hội được cứu sống, cho nên đã bịa ra với cảnh sát cái gọi là sự thực “tận mắt chứng kiến”

, thực ra anh ta vốn chẳng nhìn thấy gì cả! Lời giải thích này đúng là hợp lý: trong hoàn cảnh lúc đó, Hoàng Thiếu Bình chỉ là đưa ra sự lựa chọn có lợi nhất cho mình mà thôi. Phía cảnh sát thì lại không có quyền và cũng không cần thiết phải truy cứu thêm đối với lời nói dối này. Đáng tiếc là manh mối này cũng đã đứt đoạn như vậy. Đây rõ ràng là gáo nước lạnh tạt vào hai người La Phi và Mộ Kiếm Vân vừa mới có tâm trạng phấn chấn. La Phi ngẩn người ngồi im, sự thất thần hụt hẫng hiện rõ trên nét mặt anh. Thấy đối phương hồi lâu không nói gì, Hoàng Thiếu Bình đành bắt đầu tự làm việc riêng của mình. Anh ta dồn những vỏ lon đã xâu lại sang một bên, sau đó nhìn La Phi với ánh mắt cầu khẩn: “Cảnh sát La, anh có thể giúp tôi một việc được không?”

“Việc gì?”

https://thuviensach.vn

Tâm trạng ủ dột của La Phi bị kéo trở lại. “Giúp tôi cầm chiếc bao tải ở ngoài phòng vào đây. Tôi vừa già vừa tàn tật, làm việc ngày càng không được nhanh nhẹn nữa rồi.”

Không ai có thể từ chối được một yêu cầu nhỏ nhoi của một người đáng thương nhường này. La Phi đứng dậy bước ra khỏi phòng. “Bên cạnh bao tải còn có rất nhiều chai nhựa, phiền anh cũng thu dọn chúng vào đây giúp tôi với.”

Hoàng Thiếu Bình bổ sung thêm một câu, nhìn thấy Mộ Kiếm Vân cũng định ra ngoài phụ giúp, anh ta lại nói: “Cô giáo Mộ, cô có thể rót hộ cho tôi một cốc nước được không?”

Chiếc cốc ở trên bàn gần đó, trong cốc còn nửa cốc nước nguội. Mộ Kiếm Vân cầm lấy cốc nước đưa cho Hoàng Thiếu Bình. “Cảm ơn!”

Hoàng Thiếu Bình đón lấy cốc nước, nhưng lại nắm chặt lấy cổ tay của Mộ Kiếm Vân, cô vô cùng kinh ngạc. “Tôi không phải là không biết gì cả đâu, nhưng những việc đó bây giờ tôi vẫn chưa thể nói được.”

Hoàng Thiếu Bình liếc nhìn ra cửa, giọng khàn đặc hạ thấp giọng: “... Tôi chỉ có thể nói cho một mình cô thôi.”

Mộ Kiếm Vân tim đập thình thịch, rõ ràng, Hoàng Thiếu Bình đang đề phòng La Phi! Hoàng Thiếu Bình rướn người về phía trước, khuôn mặt xấu xí đáng sợ đó gần như áp sát vào mặt Mộ Kiếm Vân, anh ta thì thầm dặn dò: “Tối nay đến gặp tôi, nhất định đừng để cho anh ta biết!”

Trước cửa vang lên tiếng bước chân, La Phi đã bước vào trong phòng. Hoàng Thiếu Bình thả tay ra, Mộ Kiếm Vân lùi lại mấy bước, ra sức che đậy nỗi kinh ngạc trong lòng. Hai, ba giây sau, La Phi đã xách một chiếc bao tải bước vào trong phòng, thần sắc anh rất bình tĩnh, hình như không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Sau khi rời khỏi nhà Hoàng Thiếu Bình, La Phi và Mộ Kiếm Vân ít nhiều cũng cảm thấy bức bối. La Phi cảm thấy

https://thuviensach.vn

không thể nào nắm bắt được sẽ lấy được bao nhiêu thứ từ manh mối nhân chứng Hoàng Thiếu Bình này, còn Mộ Kiếm Vân thì lại muốn thông qua lời làm chứng của Hoàng Thiếu Bình để lật đổ được suy luận "nhầm thời gian"

của La Phi. Thế nhưng mục đích của cả hai người đều không đạt được. "Bây giờ phải làm sao?"

Mộ Kiếm Vân thăm dò thái độ của La Phi. "Thời gian vụ nổ chắc chắn là có vấn đề."

La Phi vẫn kiên trì giữ vững quan điểm của mình, "Có lẽ vẫn còn một cách có thể chứng minh."

"Là cách gì?"

"Để nạn nhân hiện trường vụ án chứng minh. Nếu như phán đoán của tôi về thời gian vụ nổ là đúng, vậy thì Mạnh Vân vẫn chưa chết ở trong vụ nổ đó, thi thể nữ ở hiện trường cũng không thể nào là cô ấy được."

"Nhưng bây giờ sao có thể biết được thi thể ở hiện trường có vấn đề gì hay không chứ?"

Mộ Kiếm Vân cũng so so vai vẻ bất lực, "Đã qua mười tám năm rồi, thi thể của nạn nhân đã bị hỏa táng từ lâu, thời đó cũng không có kỹ thuật giám định DNA, không thể nào lưu lại những tư liệu liên quan được."

"Bây giờ chúng ta sẽ đến phòng tư liệu của trung tâm pháp y. Giống như vụ án này, do thân phận nạn nhân chưa được làm rõ, vậy thì lúc hỏa táng, chắc chắn cần làm tiêu bản hàm răng."

"Vậy thì sao chứ?"

Mộ Kiếm Vân vẫn không nhận ra được hướng đột phá, "Theo như tôi biết, Mạnh Vân và Viên Chí Bang lúc sinh thời đều không để lại những ghi

https://thuviensach.vn

chép về răng, cho dù chúng ta có lấy được tiêu bản hàm răng, thì anh sao có thể biết được đó có phải là răng của họ hay không?”

“Tôi có cách của tôi.”

Sau khi trầm mặc giây lát, La Phi rầu rầu trả lời. Một giờ đồng hồ sau, La Phi và Mộ Kiếm Vân đã đến được phòng tư liệu của trung tâm pháp y. Sau khi nhận được sự phê chuẩn của Hàn Hạo, nhân viên quản lý đã đưa cho hai thành viên của tổ chuyên án “4.18”

những tư liệu y học liên quan tới vụ huyết án năm xưa. Ngoài số lượng lớn những bức ảnh chụp thi thể tàn khuyết, La Phi cũng đã nhận được mô hình hàm răng của hai nạn nhân như mong muốn. Trước tiên anh cầm mô hình cả hai hàm răng lên, sau khi xem qua, anh đặt mô hình thô rộng có vẻ như của nam giới xuống, chỉ còn lại mô hình hàm răng nữ ở trên tay, ngắm nghía tỉ mỉ. Mộ Kiếm Vân cũng lặng lẽ đứng bên, cũng muốn xem xem, trong hoàn cảnh anh không có bất cứ tư liệu nào để đối chiếu so sánh, anh sẽ làm cách nào để phán đoán hàm răng này có phải thuộc về người xưa của anh hay không. Không lâu sau, La Phi đã có một hành động quái dị khiến Mộ Kiếm Vân vô cùng kinh ngạc: anh giơ mô hình hàm răng đó lên miệng, sau đó dính sát đôi môi của mình vào. Không chỉ như vậy, thậm chí anh còn thò đầu lưỡi ra, khẽ liếm nhẹ nhàng ở trên hai hàm răng bằng thạch cao. Anh liếm rất chuyên tâm, thậm chí nín thở nhắm mắt lại, hình như tất cả những cảm quan của cơ thể đều tập trung cả vào khu vực nhỏ hẹp nơi đầu lưỡi. Mộ Kiếm Vân chợt bừng hiểu ra: động tác và biểu hiện của La Phi lúc này, rõ ràng là đang hôn! Đúng vậy, La Phi đang hôn nhau với hàm răng mô hình. Xúc giác và cảm giác của anh đã quay trở về nhiều năm trước, đã từng ở trong những khung cảnh lãng mạn nên thơ, đôi hàm răng quen thuộc quấn quýt nhau, thứ cảm giác khắc cốt ghi tâm đó mãi mãi không bao giờ phai nhạt, từng chi tiết ẩn giấu trong nơi sâu kín của ký ức lại lần nữa hiện lên rõ nét. Mộ Kiếm Vân ý thức quay mặt đi, né tránh khung cảnh này. Hồi lâu sau, cô nghe thấy tiếng động, chắc là La Phi đã đặt mô hình hàm răng trở lại

https://thuviensach.vn

khay. Mộ Kiếm Vân lúc này mới quay mặt lại, cô nhìn thấy La Phi đang ngẩn người đứng trước mặt mình, nước mắt nhỏ từng giọt to tròn xuống. Trong lòng cô trào dâng thứ cảm giác vô cùng phức tạp. Mấy ngày làm việc bên nhau, cô đã lĩnh giáo đầy đủ sự kiên cường và bình tĩnh của La Phi, một người đàn ông như vậy mà lại nước mắt lã chã như mưa đương nhiên sẽ khiến người ta vô cùng xúc động. “Thế nào?”

Có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của La Phi, giọng nói của Mộ Kiếm Vân cũng hơi run run. “Đúng là cô ấy!”

Khi nói mấy chữ này, La Phi đã không thể nào kìm nén được, lại nghẹn ngào khóc nấc lên. Mộ Kiếm Vân cũng cảm nhận sâu sắc được nỗi đau khổ trong lòng đối phương, cô khẽ thở dài, dịu dàng an ủi: “Được rồi... ít ra chúng ta cũng đã chứng minh được rồi, Mạnh Vân không phải là kẻ hung thủ đó. Sự điều tra phá án của chúng ta, cũng không cần phải cố gắng dấn bước trên con đường sai lầm nữa.”

“Ý cô là gì?”

La Phi lau nước mắt, chất vấn với vẻ hơi phẫn nộ, “Cái gì gọi là “con đường sai lầm”

? Sự sai lệch về thời gian đó chắc chắn là có tồn tại, tại sao cô lại vẫn không chịu tin?”

“Nhưng sự thực đã hiện ra ngay trước mắt!”

Mộ Kiếm Vân cũng cuống lên vì sự ngoan cố của La Phi, cô cất cao giọng, chỉ vào mô hình hàm răng La Phi vừa mới đặt xuống, “Mạnh Vân đã chết, khi vụ nổ xảy ra, cô ấy đã chết rồi! Tôi biết anh không muốn tin điều đó, nhưng đây là sự thực, là sự thực mà không ai có thể thay đổi được! Anh lẽ ra phải hiểu, rốt cuộc anh còn muốn kiên trì điều gì?”

https://thuviensach.vn

La Phi ngẩn người hồi lâu, sau đó anh quay người, không nói câu nào, lặng lẽ đi về phía cửa ra vào.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 7: Cái Chết Ở Mỏ Động

20 giờ 11 phút, ngày 24 tháng 10. Trong phòng ăn nhà khách của đội cảnh sát hình sự. Mộ Kiếm Vân đã ăn xong bữa tối. Mặc dù đang suy nghĩ đến vài sự việc, nhưng cô không vội vàng rời khỏi đó, mà chỉ lặng lẽ ngồi ở một góc trong nhà ăn, lông mày khẽ chau lại, ánh mắt thì lại cứ nhìn vào đống bát một cách vô định. Bộ dạng này của cô nhanh chóng khiến cho một người đàn ông chú ý. Cậu ta vừa mới gọi đồ ăn xong, lúc này đây đang đi về hướng góc này. Đây là một nam giới có thân hình gầy nhỏ, tóc tai lòa xòa, mang theo đôi kính tròn, bộ đồ trang phục cảnh sát màu đen mặc trên người cậu ta trông chẳng ra dáng oai phong chút nào, ngược lại còn cảm thấy hơi buồn cười. Mộ Kiếm Vân nghe thấy bước chân loẹt quẹt của đối phương, bèn biết ngay người đi đến chính là Tăng Nhật Hoa, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười xã giao: “Chào anh!”

Tăng Nhật Hoa ngồi xuống đối diện Mộ Kiếm Vân, cười cợt: “Người đẹp chỉ có một mình sao? Để tôi ngồi ăn cùng cô nhé!”

Mộ Kiếm Vân đã quen với thói cợt nhả của đối phương, cũng tỉnh bơ hàn huyên: “Sao ăn muộn thế?”

“Làm việc đấy... thật là đau đầu quá!”

Tăng Nhật Hoa đung đưa cái đầu, cầm đũa trộn đều đồ ăn trước mặt, rồi lại ủ ê bổ sung thêm một câu, “Chẳng có tiến triển gì.”

Đối với vai trò là một nhân viên chuyên về IT, Tăng Nhật Hoa cũng bị loại khỏi nhóm tổ bốn người hành động, đồng thời cũng không trực tiếp được tham gia cuộc đối đầu thứ hai cùng với Eumenides. Nhiệm vụ chủ yếu

https://thuviensach.vn

hiện nay của anh chính là tiến hành tìm kiếm và kiểm tra loại trừ đối với tất cả những nhân viên có khả năng liên quan trong hệ thống máy vi tính. Việc này cũng là một trong những phương pháp thường dùng trong việc phá những vụ án lớn của cảnh sát. Mặc dù có mang theo hương vị của việc mò kim đáy biển, nhưng chỉ cần làm tỉ mỉ, thường thì cũng luôn có được những thu hoạch kha khá. Năm kia, trong vụ nổ lớn ở Thạch Gia Trang, người chết và bị thương hơn một trăm người, chấn động toàn quốc. Cảnh sát lập tức tiến hành phương pháp điều tra 159 loại trừ đối với những người có kiến thức về đánh bom, nhanh chóng bắt được nghi phạm Lạc Như Triệu, vụ án đó đã phá được thành công! Nhưng trong vụ huyết án hàng loạt đã vượt qua mười tám năm này, nghi phạm Eumenides rõ ràng càng có nhiều đặc trưng để dễ khoanh vùng hơn. Hắn tinh thông nhiều kỹ năng về nổ bom mìn, hình sự trinh thám, võ công, mạng Internet, một con người như vậy, nếu không thông qua bồi dưỡng đào tạo thì là điều không thể nào tưởng tượng nổi. Cho nên, khi Tăng Nhật Hoa mở rộng điều tra loại trừ, trong lòng cũng đã có sự tự tin, nhưng kết quả lại khiến cậu vô cùng thất vọng. Trong thời gian hai ngày nay, Tăng Nhật Hoa đã dẫn tổ nhóm của cậu điều tra khắp một lượt tất cả các nam giới đã nhận được sự bồi dưỡng đào tạo về quân sự và công an trong toàn quốc, nhưng lại không ngửi ra được bất cứ dấu vết khả nghi nào để có thể lần theo dấu vết của Eumenides. Thậm chí cậu còn nhờ lãnh đạo công an tỉnh liên hệ với những bộ phận đặc biệt cấp 1 trong hệ thống Sở công an nhà nước, xin hỗ trợ điều tra. Thế nhưng, tin tức phản hồi là: trong đội đặc công, quyết không có nhân vật khả nghi nào phù hợp với đặc trưng của Eumenides, đồng thời lại có thời gian gây án. Mất công vô ích khiến cho Tăng Nhật Hoa vô cùng buồn bực. Cậu không tài nào hiểu nổi: một người xuất sắc có nhiều kỹ năng như vậy, sao lại có thể lặng lẽ bật ra từ hòn đá được? Cho dù hắn có thận trọng đến đâu chăng nữa, quá trình trưởng thành của hắn chắc chắn cũng ít nhiều để lại chút dấu vết chứ? Nhưng là nguyên nhân gì mà lại khiến cho dấu vết đó được ẩn giấu một cách kín kẽ như vậy chứ? Những nỗi băn khoăn nghi hoặc tương tự cũng đang giày vò Tăng Nhật Hoa, nhưng cậu thiên tính lạc quan, tâm trạng cuộc sống không vì vậy mà bị ảnh hưởng. Cho dù là than phiền vài câu, cũng chỉ

https://thuviensach.vn

thoắt cái là quên ngay. Lúc này đây ngồi đối diện với người đẹp, cậu cũng thấy rất có hứng thú ăn uống, vừa ăn ngồm ngoàm vừa hỏi bông đùa: "Ơ, thế cạ cứng kia của cô đâu rồi? Nghe nói mấy ngày hôm nay hai người cứ dính lấy nhau mà?"

Mộ Kiếm Vân biết đối phương nói đến La Phi, cô cười nói: "Đúng vậy, đây chính là nhiệm vụ của tôi."

"Ôi, ngưỡng mộ quá!"

Tăng Nhật Hoa thở dài một cách khoa trương, sau đó lại hạ giọng, nói vẻ bí mật: "Cô có còn nghi ngờ anh ta không?"

"Không!"

Mộ Kiếm Vân lắc đầu, nói thành thật, "Tôi đã điều tra rõ về mối quan hệ của La Phi và bản ghi âm đó, tôi cũng đã hội báo với đội trưởng Hàn rồi, bây giờ, về cơ bản là đã loại trừ khả năng La Phi là người thao túng vụ huyết án rồi."

160 "Ồ? Nhưng giọng nói trong bản ghi âm đó đúng là giọng của La Phi phải không? Rốt cuộc là chuyện gì, mau kể cho tôi nghe đi!"

Tăng Nhật Hoa hỏi dồn mấy câu, rồi lại bất mãn làu bàu, "Thật là... bản ghi âm đó còn là do tôi đưa cho cô, cô có thông tin mà lại bỏ qua tôi, thật là chẳng ra sao cả..."

"Eumenides trong trường Cảnh sát đúng là có liên quan tới La Phi. Cái tên Eumenides chính là do La Phi và Mạnh Vân sáng tạo nên, nhưng họ không hề hay biết gì đối với vụ huyết án về sau. Thực ra họ đã bị hung thủ lợi dụng."

Mộ Kiếm Vân kể hết cho Tăng Nhật Hoa nghe câu chuyện dây mơ rễ má liên quan. Sau khi nghe xong, con ngươi mắt cậu đảo tròn mấy vòng,

https://thuviensach.vn

nói với vẻ đã có được thu hoạch lớn: “Thì ra là như vậy. Thú vị đây, thú vị đây... xem ra tôi phải thu hẹp phạm vi điều tra loại trừ, phải đào sâu thêm một chút.”

Mộ Kiếm Vân hiểu được suy nghĩ của Tăng Nhật Hoa, cô gật đầu tán thành: “Đúng vậy, trọng điểm điều tra loại trừ là những sinh viên trong trường Đại học Cảnh sát tỉnh năm xảy ra vụ huyết án, chỉ có họ mới có thể mượn sáng tạo về Eumenides.”

“Đúng, đúng, đúng! Tôi biết rồi.”

Lúc này Tăng Nhật Hoa như không màng đến chuyện ăn cơm nữa, cậu nheo mắt nhìn Mộ Kiếm Vân, lại hỏi: “La Phi còn nói gì với cô nữa?”

“Chúng tôi phát hiện ra một số manh mối, nhưng có thể lại chẳng phải là gì cả.”

Mộ Kiếm Vân nói với Tăng Nhật Hoa về tình hình liên quan tới “chênh lệch thời gian”

hai phút. Là một cao thủ vi tính, Tăng Nhật Hoa rõ ràng có khả năng tư duy vô cùng cẩn mật, cho nên Mộ Kiếm Vân cũng muốn nghe phân tích của cậu về việc này. Tăng Nhật Hoa ngẩn người giây lát, rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán của mình: “Tôi ủng hộ suy nghĩ của cô, cái gọi là “chênh lệch thời gian”

vốn không hề tồn tại.”

Mắt Mộ Kiếm Vân rực sáng: “Anh có thể khẳng định?”

“Cô đã nói, La Phi cũng đã xác nhận nạn nhân ở hiện trường vụ án chính là Mạnh Vân. Và ghi chép của cảnh sát là: chỉ có một lần nổ, vụ nổ đó xảy ra vào 4 giờ 13 phút chiều. Tôi cảm thấy không thể nghi ngờ gì về bản ghi chép này. Nếu Mạnh Vân đã chết vào 4 giờ 13 phút chiều, vậy thì cô ấy sao

https://thuviensach.vn

có thể còn nói chuyện với La Phi vào hai phút sau đó được chứ? La Phi tuyệt đối quá quen thuộc với giọng nói của Mạnh Vân, không thể nào là người khác ngụy trang được? Và nội dung trò chuyện thì lại mang tính tương tác qua lại, loại bỏ khả năng ghi âm từ trước. Cho nên, nếu như tồn tại sự sai lệch về thời gian, chúng ta 161 phải đối diện với sự suy đoán tất nhiên là "nói chuyện với người chết"

."

Tốc độ nói của Tăng Nhật Hoa rất nhanh, phân tích mạch lạc và có lý. Người chết nói chuyện. Đương nhiên điều này không thể nào xảy ra được. Mộ Kiếm Vân cũng từng phân tích cho La Phi đạo lý này, nhưng La Phi lại có một cách nói khác: "Điều này không thể nào xảy ra được. Đó chính là điểm then chốt trong cả quá trình tư duy. Chúng ta buộc phải đưa ra một sự giải thích hợp lý cho sự việc này, khi mà giải thích được việc này, thì chúng ta cũng không còn cách xa chân tướng vụ án bao xa nữa!"

Đối mặt với sự cố chấp của La Phi, Mộ Kiếm Vân đúng là dở khóc dở cười. Lời giải thích hợp lý? Cô cảm thấy lời giải thích hợp lý nhất chính là sự nắm bắt về thời gian của La Phi bị sai lầm, hai phút... thực sự là quá nhỏ bé, bất cứ ai cũng có thể xuất hiện sự sai lầm như vậy. Nhưng vì sao La Phi lại tự tin đối với mình như vậy nhỉ? Mộ Kiếm Vân nhớ lại một giảng viên đã từng dạy mình một câu nói, câu nói này luôn luôn đúng trong những trải nghiệm sau này của cô. "Khi một người đưa ra sự chọn lựa mà bạn không tài nào giải thích được, bạn không nên chỉ thở dài ảo não đối với sự cố chấp của anh ta, mà bạn nên suy ngẫm, trong đáy sâu tâm hồn anh ta liệu có phải đang cất giấu một bí mật nào đó mà bạn chưa khám phá ra được."

Nếu như lần theo suy nghĩ này, vậy thì La Phi, liệu có phải anh ấy vẫn còn giấu giếm điều gì? Thậm chí là, cái gọi là sai lệch thời gian này, cũng là anh cố tình kiên trì để tung hỏa mù? Mục đích của anh là gì chứ? Mộ Kiếm Vân thử đặt mình vào vị trí của La Phi để suy ngẫm những vấn đề này, đây chính là việc mà cô đang làm khi mà Tăng Nhật Hoa bước tới. Tăng Nhật

https://thuviensach.vn

Hoa cũng nghĩ cùng hướng với Mộ Kiếm Vân. “Đạo lý đơn giản thế này, La Phi lẽ ra càng phải biết rõ hơn chúng ta chứ. Nếu như anh ấy cứ kiên trì khoảng chênh lệch thời gian này, cô cần phải xem xét, liệu anh ấy có đang lừa dối cô điều gì không?”

Bỗng nhiên anh chàng thốt ra câu nói này, và giọng điệu của cậu như thể đã nắm chắc vài phần. Mộ Kiếm Vân bị điểm trúng điều suy nghĩ trong lòng, rướn mày hỏi: “Anh muốn nói đến... những việc nào?”

“Ví dụ như, cái chết của Mạnh Vân. Cô có thể chắc chắn rằng La Phi nói thực không?”

162 Mộ Kiếm Vân khẽ giật mình, cô hiểu rất rõ ý tứ của đối phương: Mạnh Vân là người yêu của La Phi, tình yêu này có lẽ vì biến cố năm đó mà trở nên càng sâu sắc hơn. Nếu như Mạnh Vân vẫn chưa chết, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy sẽ trở thành nghi phạm của vụ án. La Phi sẽ không vì vậy mà giấu giếm sự thực này, ảnh hưởng tới tầm nhìn của cảnh sát để bảo vệ người yêu của mình? Hoặc là anh ấy hy vọng sẽ giải bí mật một mình? Suy đoán này khiến Mộ Kiếm Vân cảm thấy hưng phấn. Đúng vậy, trong trung tâm vật chứng, nước mắt của La Phi khiến cô tin tưởng rằng Mạnh Vân đã chết, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, những giọt nước mắt đó biết đâu lại chính là tâm trạng xúc động của La Phi khi hay biết rằng người mình yêu vẫn còn sống chứ? Mộ Kiếm Vân thấy hơi hối hận, lẽ ra lúc đó mình không nên quay mặt đi, nên đã không nắm bắt được phản ứng đầu tiên của La Phi. “Đối với anh chàng La Phi này, cô vẫn cần phải lưu ý hơn mới được.”

Tăng Nhật Hoa nhét đầy đồ ăn vào miệng, giọng nói trở nên hàm hồ, “Con người này biết đâu lại là điểm đột phá của vụ án, nhưng... anh ta thực sự là một người không dễ đối phó chút nào.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân gật đầu, “Hy vọng tối nay sẽ có được một phát hiện lớn.”

Cô lẩm bẩm một câu. “Tối nay?”

Tăng Nhật Hoa lúc lắc đầu, nuốt đồ ăn xuống, “Ý cô nói là bọn Hàn Hạo à?”

“Không. Tôi vẫn còn một manh mối, là manh mối có liên quan đến La Phi.”

Manh mối mà Mộ Kiếm Vân nói đến đương nhiên chính là Hoàng Thiếu Bình. Nhưng con người chỉ còn lại nửa mạng tàn này khi hẹn cô tối nay bí mật gặp mặt, thật không ngờ ánh mắt lại sắc bén như vậy, khiến cho người khác không thể không tin tưởng anh ta đúng là đang giữ bí mật vô cùng quan trọng. Bí mật này là gì nhỉ? Bất luận thế nào, Mộ Kiếm Vân biết bí mật đó nhất định liên quan đến La Phi. Cô đã quyết định theo như lời hẹn của Hoàng Thiếu Bình, sẽ gặp mặt riêng với anh ta một lần. Tăng Nhật Hoa dỏng tai lên, chờ đợi đối phương nói tiếp. Nhưng Mộ Kiếm Vân lại đứng dậy: “Được rồi, tôi cần phải xuất phát rồi.”

“Ơ, là manh mối gì vậy? Nói xong rồi hãy đi chứ!”

Tăng Nhật Hoa ngước mặt lên, vội vàng truy hỏi. Mộ Kiếm Vân khẽ cười: “Mỗi người hãy bận việc của mình đi!”

Nói xong, cô đã bước chân hướng ra ngoài nhà ăn. Tăng Nhật Hoa bất lực trừng mắt nhìn 163 theo bóng lưng của cô, oán thán một cách vô ích: “Việc này... đúng là không ra sao cả, thật là không ra sao cả!”

22 giờ 47 phút, ngày 24 tháng 10. Trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Suốt cả một ngày, thiết bị thăm dò tín hiệu mà Eumenides để lại ở trong khách sạn đã trở thành đối tượng quan tâm đặc biệt của cảnh sát. Theo như thông tin Eumenides tiết lộ trong cuốn băng video, thiết bị này sẽ báo vị trí cụ thể của Bành Quảng Phúc, nhờ đó mà

https://thuviensach.vn

cảnh sát cũng có cơ hội để triển khai một cuộc đọ sức mới với đối thủ vừa thần bí vừa đáng sợ này vào ngày thực thi trên . Theo như yêu cầu của Eumenides, chỉ có thể có bốn người cảnh sát trực tiếp tham gia vào cuộc giao đấu lần này. Hàn Hạo và Hùng Nguyên đương nhiên là hai nhân vật không thể nào thiếu vắng được, hai người này mỗi người dẫn theo một trợ thủ, đã tạo thành tổ bốn người. Ngoài Doãn Kiếm mà mọi người đã quen thuộc, Hùng Nguyên lựa chọn một người cảnh sát đặc nhiệm cũng không hề xa lạ gì. Buổi sáng ngày hôm kia, anh chàng này đã từng thể hiện bản lĩnh mở khóa ở Đông Gia Minh viên, và lý lịch cá nhân của cậu ấy cũng khiến cho Hàn Hạo là người xưa nay vốn khắt khe cũng cảm thấy rất hài lòng. Liễu Tùng, 25 tuổi, cao 1m78, nặng 70 kg. Tinh thông nhiều kỹ năng: đấu tay đôi, gỡ bom mìn, bắn súng, lái xe, đồng thời có khả năng mở khóa siêu đẳng. Trong thời gian bốn năm làm việc ở đội cảnh sát đặc nhiệm, đã một lần nhận được huân chương chiến công cá nhân hạng nhì và hai lần nhận được huân chương chiến công tập thể hạng 3. Nhận được bài học từ cái chết của Hàn Thiếu Hồng, tổ bốn người lần này cùng hiểu biết rõ về nhau, quyết không thể nào để xảy ra sai sót trong việc phối hợp hành động, tạo khe hở cho đối thủ lợi dụng. Nhưng cho dù như vậy, họ cũng không thể nào nắm bắt được chuyến đi lần này lành hay dữ. Hùng Nguyên kiến nghị: sau khi nhận được tín hiệu, tổ bốn người sẽ làm đội tiền vệ, ngoài ra còn một nhóm quân tinh nhuệ sẽ đi theo sau ở phía xa để tiếp viện. Đợi sau khi cuộc chiến nổ ra, trước sau hô ứng, nội ngoại xuất kích, sẽ tăng thêm khả năng chiến thắng. Nhưng sau khi Hàn Hạo suy nghĩ thấu đáo, vẫn cứ phủ định phương án này. Hàn Hạo đương nhiên có lý do của mình: mục đích chủ yếu của hành động lần này mặc dù cũng là bảo vệ cho người có tên bị xử tử hình trong bản thông báo tử vong, nhưng hình thế cục diện mà cảnh sát đang phải đối mặt hoàn toàn không giống với một trận chiến đấu. Trong cuộc đọ sức ngày hôm qua, động thái của Hàn Thiếu Hồng đều nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát, do đó cảnh 164 sát có thể chủ động để đưa ra phương án tác chiến; nhưng lần này, cảnh sát còn không biết được nạn nhân ở đâu, chỉ có thể chờ đợi tin tức của đối thủ. Xét trên phương diện nào đó, cảnh sát

https://thuviensach.vn

muốn giao đấu với Eumenides, trên thực tế chính là mong có được một cơ hội “ban ơn”

của đối thủ. Nếu như Eumenides đột nhiên không muốn chơi đùa với cảnh sát nữa, hắn có thể thoải mái giết chết Bành Quảng Phúc, và như vậy là đã một lần nữa lại thành công sự trừng phạt báo trước trong . Cho nên Hàn Hạo cho rằng: muốn thắng lợi trong cuộc chiến lần này, trước tiên cần phải nắm giữ được cơ hội để chắc chắn giao đấu mới được, do đó, họ bắt buộc phải tuân thủ nghiêm túc quy tắc cuộc chơi mà đối thủ Eumenides đặt ra. Mặc dù như vậy chắc chắn sẽ tạo nên cục diện bị động, nhưng cũng không thể làm khác đi được. Trong bối cảnh như vậy, tổ bốn người đi chuyến này đã mang theo màu sắc bi tráng kiểu “đã biết trên núi có hổ dữ, vẫn cứ tiến vào núi hổ”

. Nhưng bốn người này đều là những nhân vật xuất sắc trong giới cảnh sát, càng là thách thức đầy hiểm nguy, càng kích lệ tinh thần chiến đấu của họ. Càng lúc càng đến gần thời gian chấp hành án tử hình trên - ngày 25 tháng 10, niềm mong mỏi được chiến đấu được tích tụ dần dần trong lòng họ đã lên đến đỉnh điểm. Ánh mắt từng người đều nhìn chăm chăm vào màn hình thiết bị thăm dò, chờ đợi tín hiệu đó xuất hiện. Đối với Hàn Hạo, sự chờ đợi này còn mang theo một âm hưởng khác. Ngày 25 tháng 10, ngày này đối với anh hình như đã được định sẵn là một ngày đặc biệt. Một năm trước, cũng chính vào ngày này, sự việc xảy ra ngày hôm đó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của anh, và hình ảnh hiện trường ngày đó vẫn như đang hiện ra trước mắt. Sau khi xảy ra sự kiện hôm đó, cảnh sát tỉnh thành đã đặt tên là: “Vụ án bắn cảnh sát ở công viên Song Lộc Sơn”

. Trong tư liệu của cảnh sát ghi, vụ án đó xảy ra từ một cuộc tuần tra ban đêm tình cờ, sự thực thì lại không hoàn toàn như vậy. Buổi tối hôm đó, Hàn Hạo và Trâu Tự thực ra là vừa bước ra từ quán ăn, họ ít nhiều cũng uống chút bia. Tình tiết này về sau trong khi tuyên truyền với bên ngoài đã được khéo léo lược bỏ. Mặc dù bộ công an đã ra lệnh cấm bia rượu, nhưng trong

https://thuviensach.vn

nội bộ đội cảnh sát hình sẵn giữ truyền thống uống bia rượu. Việc này cũng không nên trách móc nặng nề, bởi vì công việc của họ chịu áp lực rất lớn, cần phải dùng phương thức của đàn ông để hóa giải tâm trạng của mình. Huống hồ, Hàn Hạo và mọi người hôm đó vừa mới phá được một vụ án lớn, lén tụ hội lại, uống vài chén để thư giãn một chút, hành động này cũng nhận được sự cảm thông trong nội bộ giới cảnh sát. 165 Trâu Tự là người bạn thân thiết nhất của Hàn Hạo, cũng là người cộng sự tâm đắc nhất. Họ vào đội cảnh sát hình sự tỉnh thành cùng năm, bởi vì có tố chất nghiệp vụ xuất sắc nên đã được đội cảnh sát hình sự khen ngợi gọi là “Song tử tinh”

. Lúc đó, cương vị trong nội bộ giới cảnh sát đang có biến động, vị trí đội trưởng đang để không, tất cả mọi người đều đồng loạt nhận định rằng, chức vụ đội trưởng chỉ thuộc về một trong hai người Trâu Tự và Hàn Hạo. Điều không thể tránh khỏi là giữa hai người bạn thân đã nảy sinh sự cạnh tranh, nhưng sự cạnh tranh này tuyệt đối lành mạnh. Không những tình bạn của họ càng thân thiết hơn, mà sự hợp tác ăn ý nhiều năm đã tạo thành mối quan hệ cùng dựa dẫm và tin tưởng nhau, họ thực sự là một đôi đồng nghiệp thân thiết. Thế nhưng chuyện xảy ra vào tối hôm đó lại khiến cho số phận của họ đi sang hai quỹ đạo hoàn toàn trái ngược nhau. Sau khi bước ra khỏi quán ăn, Hàn Hạo và Trâu Tự đi dạo trên đường phố, vừa để tỉnh rượu, vừa hồi tưởng lại những điểm nổi bật xuất sắc trong quá trình phá án. Sau đó, trước cửa một cửa hàng kinh doanh thuốc lá và rượu, họ chợt vô tình đụng độ hai tên cướp - Bành Quảng Phúc và Chu Minh. Hai bọn chúng vừa mới đột nhập ăn trộm được một số thuốc lá và rượu đắt tiền, đang chuẩn bị nhân lúc đêm tối chuồn êm. Trâu Tự và Hàn Hạo hoàn toàn không coi hai tên trộm vặt này ra gì, đối với hai người cảnh sát xuất chúng, thì đây chẳng khác nào món tráng miệng sau bữa ăn được dâng đến tận miệng. Bành Quảng Phúc và Chu Minh phát hiện ra đụng độ cảnh sát, đương nhiên co giò bỏ chạy, còn Trâu Tự và Hàn Hạo thì đuổi theo sát phía sau. Mấy phút sau, cả hai bên chạy trốn và truy đuổi đều chạy vào trong công viên Song Lộc Sơn tối đen như mực. Bọn cướp sức cùng lực kiệt nấp vào khu vực giả sơn trong công viên. Là một thắng cảnh nổi tiếng trong toàn tỉnh, dãy giả

https://thuviensach.vn

sơn ở Song Lộc Sơn không những quy mô hùng vĩ, hơn nữa còn uốn lượn vòng quanh, có động thông nhau, địa hình vô cùng phức tạp. Điều này đem lại nhiều khó khăn cho Trâu Tự và Hàn Hạo trong quá trình truy bắt. Nhưng hai người cảnh sát dù sao cũng đã được huấn luyện đặc biệt, họ nhanh chóng nắm rõ được địa hình của khu vực giả sơn, đồng thời chia thành hai hướng, từ ngoài bọc đánh vào trong. Đem so sánh, thì bọn cướp lại rất lóng ngóng, chúng dồn lại một chỗ, cứ dần dần lùi vào góc chết, và lối ra hai đầu đều bị Trâu Tự và Hàn Hạo chiếm giữ, xem ra bọn cướp khó mà thoát được số phận cua nằm trong rọ. Lúc đó Hàn Hạo rất lạc quan, anh đã nhìn thấy hai tên cướp cầm dao trốn ở trong góc. Thế nên anh rút súng ra, hét lên ra lệnh cho hai tên đó bước ra đầu hàng. Bành Quảng Phúc và Chu Minh lần lượt đặt con dao sắc nhọn trong tay xuống, thế nhưng hành động tiếp theo của chúng lại hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của Hàn Hạo. 166 Thật không ngờ chúng rút súng ra! Thật không ngờ bọn cướp lại mang theo súng! Điều này khiến Hàn Hạo vô cùng sửng sốt! Và lúc này có muốn thay đổi chiến thuật cũng đã muộn mất rồi... Cuộc đấu súng nổ ra chỉ trong khoảnh khắc. Mặc dù bị bất ngờ, nhưng hai người cảnh sát hình sự xuất sắc đấu với hai tên cướp, sự thắng thua vốn cũng chẳng có gì thấp thỏm cả. Nhưng chất men trong máu đã làm giảm khả năng chiến đấu của Hàn Hạo, tiếng súng của Chu Minh vang lên trước, Hàn Hạo bị bắn vào chân trái, và Trâu Tự vội vàng lần theo tiếng súng chạy đến cũng hoàn toàn không ở trong trạng thái chiến đấu... Đó là một cuộc đấu súng mà cả đời này Hàn Hạo không muốn hồi tưởng lại. “Song tử tinh”

của đội cảnh sát hình sự một người bị thương một người tử vong, mặc dù tên cướp Chu Minh cũng bị Hàn Hạo bắn chết ngay tại chỗ, nhưng tên cướp còn lại Bành Quảng Phúc thì lại chạy thoát. Bất luận đứng từ góc độ nào, đây là sự thảm bại mà Hàn Hạo không thể nào chấp nhận nổi, và cái chết của Trâu Tự càng khiến anh không thể nào tiêu tan được. Việc xảy ra tiếp theo lại kích động và giễu cợt Hàn Hạo từ một góc độ khác. Cả Hàn Hạo và Trâu Tự đều đã lập công - Đây là một loại quy tắc bất thành văn trong nghề: nếu như cảnh sát bị thương hay tử nạn trong lúc đối kháng với

https://thuviensach.vn

phần tử tội phạm, vậy thì người bị thương hay tử nạn đều được khen thưởng công lao to lớn. Đây thực ra là một cách thức bồi thường đầy tình người, trở thành truyền thống trong bao năm qua. Lần này cũng không ngoại lệ, Trâu Tự nhận được huân chương chiến công hạng nhất, Hàn Hạo nhận được huân chương chiến công hạng nhì. Còn về cuộc đụng độ của họ và bọn cướp, sau khi sự tích anh dũng chiến đấu của họ được chỉnh sửa "hợp lý"

và khoa trương, đã đăng tin trên báo chí trong toàn tỉnh. Hai người Trâu - Hàn cũng bỗng chốc từ hai nhân viên xuất sắc trong ngành trở thành anh hùng nhân dân người người đều biết đến. Bởi vì Trâu Tự đã hy sinh, cho nên ánh mắt và lời khen ngợi của mọi người đều tập trung vào Hàn Hạo, anh trở thành người "thu được lợi"

trên ý nghĩa thực tế từ sự việc này. Cục diện này cũng hóa giải bài toán hóc búa của cấp lãnh đạo giới cảnh sát: về việc lựa chọn ứng viên cho chức vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự - giờ thì họ không còn phải tiến hành chọn lựa khó khăn giữa hai người cạnh tranh nhau. Cái chết của Trâu Tự khiến cho bài toán khó này được "điều tiết"

một cách bi thương. Ba tháng sau, Hàn Hạo nhận chức đội trưởng đội cảnh sát hình sự của sở công an tỉnh thành. Người ngoài thì thấy cuộc đời anh trở nên hoàn mỹ hơn nhờ sự cố ngoài mong muốn đó, thế nhưng chính Hàn Hạo lại không cho là như vậy. 167 Không ai có thể hiểu được, trong lòng Hàn Hạo đã phải chịu đựng nỗi đau khổ như thế nào. Trong suy nghĩ của anh, cái chết của Trâu Tự hoàn toàn là do sai lầm của mình. Chức vụ của mình thấm đầy máu tươi của người bạn thân thiết, vết máu này cứ tồn tại từng ngày, càng thâm nhập vào trong làn da nơi bả vai anh, không thể nào xóa nhòa được, khiến anh mong muốn được giải thoát trong vô vọng. Hàn Hạo mong muốn hóa giải được áp lực trong lòng, tên cướp trốn thoát Bành Quảng Phúc trở thành mục tiêu phát tiết đầu điên của anh. Vì muốn tìm kiếm hắn, Hàn Hạo đã đến độ gần như điên cuồng. Trong một tuần liền, những "tai mắt"

https://thuviensach.vn

trong giang hồ trong toàn tỉnh đều bị người đội trưởng đội cảnh sát hình sự mới lên nhậm chức này ép đến thê thảm, họ bị ép điều động tất cả tai mắt để tìm kiếm tin tức của tên Bành Quảng Phúc. Việc này đã ảnh hưởng đến việc "làm ăn"

trong giới giang hồ, cũng làm giảm khả năng điều tra phá án ở những vụ án khác. Cuối cùng, lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát phải ra mặt mới ngăn cản được hành vi kích động liều lĩnh của Hàn Hạo, việc này cuối cùng cũng được lắng dịu. Nhưng ngọn lửa của nỗi đau và nỗi hận vẫn đang ẩn giấu trong đáy lòng Hàn Hạo, vẫn không bao giờ dập tắt được trong tâm trạng tự trách mình của anh. Trong vô số những giấc mơ, Hàn Hạo quay trở lại hiện trường vụ nổ súng ở công viên Song Lộc Sơn, anh hết lần này đến lần khác "bắn chết"

tên Bành Quảng Phúc. Thế nhưng, khi tỉnh lại, cảnh tượng này trong cõi mộng lại càng khiến anh nhức nhối trong lòng. Chỉ cần Bành Quảng Phúc sống sót thoát khỏi vụ án này một ngày, nỗi đau khổ vây bủa lấy Hàn Hạo cũng sẽ kéo dài thêm một ngày. Hàn Hạo đến nằm mơ cũng muốn bắn chết Bành Quảng Phúc. Đây chính là việc mà mọi người trong giới cảnh sát toàn tỉnh thành đều biết. Eumenides rõ ràng cũng đã nắm rõ mối ân oán dây dưa giữa Hàn Hạo và Bành Quảng Phúc. Cho nên sau khi tìm được Bành Quảng Phúc, hắn không trực tiếp giết đối phương luôn, mà lại gửi ""

đến cho cảnh sát, đồng thời để lại manh mối, chờ đợi cảnh sát đến. Đây giống như là con nhím biển mọc đầy gai nhọn được ném ra, và cảnh sát thì lại bắt buộc phải giơ tay ra đón lấy. Tất cả mọi người đều hiểu, Hàn Hạo thực ra đang ở trong một hoàn cảnh vô cùng mâu thuẫn sượng sùng: với vai trò là tổ trưởng của tổ chuyên án, nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt của Hàn Hạo chính là bảo vệ sự an toàn cho người thụ hình trong ""

. Nhưng giờ đây, người thụ hình lại chính là hung thủ mà đến nằm mơ anh cũng mong muốn được loại bỏ, điều này 168 có nghĩa là bốn người cảnh sát lại không thể không dấn thân vào cuộc hành trình lành dữ không

https://thuviensach.vn

hay để giải cứu tên tội phạm đã giết hại cảnh sát. Sự ngượng ngùng này của Hàn Hạo thể hiện rất rõ. Từ sau khi xem xong cuốn băng video, tinh thần anh luôn ở trong trạng thái căng như dây đàn. Ban ngày hôm nay, trong khi những thành viên khác trong đội đều cố gắng tranh thủ thời gian để dưỡng thần tích lực, thì Hàn Hạo lại chưa từng được thả lỏng một giây phút nào. Từ đầu đến cuối anh đều nhìn chăm chăm vào thiết bị thăm dò tín hiệu đó, như thể chiếc máy nhỏ bé đó sẽ thay đổi toàn bộ số phận của anh vậy. Tình trạng này của Hàn Hạo khiến Hùng Nguyên cảm thấy thực sự lo lắng. Anh nhìn thấy mắt đối phương đỏ au, thần thái mơ hồ, đây tuyệt đối không phải là trạng thái mà một người tổ trưởng tổ chuyên án cần có trước khi nghênh đón một cuộc chiến lớn. Sau khi do dự hồi lâu, Hùng Nguyên cuối cùng cũng không kìm được, lên tiếng: “Đội trưởng Hàn, tôi đề nghị, hay là anh có thể tránh đi một chút... vụ án này, đối phương hình như cố tình nhằm vào nỗi đau của anh.”

Hàn Hạo chợt cứng người, thu lại dòng suy nghĩ miên man, “Tránh đi? Không, quyết không thể!”

Anh gần như nghiến chặt răng, “Tránh đi chính là nhận thua, tôi không thể nào làm như vậy được!”

Hùng Nguyên cười đau khổ, anh thấy mình có thể cảm nhận được những điều Hàn Hạo đang suy nghĩ trong lòng: với vai trò là tổ trưởng tổ chuyên án, nếu như bây giờ anh lùi bước, vậy thì có nghĩa là cảnh sát đang bất lực tỏ ra yếu kém trước mặt Eumenides. Hàn Hạo lấy hai tay xoa xoa trán, xem ra tinh thần đã khá hơn nhiều. “Các anh không cần lo lắng cho tôi, tôi biết phân biệt nặng nhẹ.”

Anh trầm giọng nói, “Bành Quảng Phúc chắc chắn phải chết, nhưng hắn không nên chết ở trong tay Eumenides! Pháp luật sẽ trừng phạt hắn đích đáng. Với vai trò là cảnh sát hình sự, chúng ta bắt Bành Quảng Phúc là để thực thi pháp luật, bây giờ chúng ta bảo vệ Bành Quảng Phúc đồng thời cũng chính là đang thực thi luật pháp. Nếu như Bành Quảng Phúc bị

https://thuviensach.vn

Eumenides giết chết, đối với tôi mà nói, vậy có nghĩa là hắn đã thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, tôi quyết không để việc này xảy ra!”

Hùng Nguyên gật đầu, trong ánh mắt lộ ra thần sắc tán thưởng - Đây chính là câu nói hùng hồn của một người đàn ông chân chính. Mặc dù từng vấp ngã, nhưng toàn thân anh vẫn tràn đầy năng lượng, nguồn năng lượng này giúp anh bò dậy, và cuối cùng là đập nát mọi khó khăn cản đường trước mặt anh! Bị ảnh hưởng bởi tâm trạng đối phương, Hùng Nguyên cũng thấy hơi cảm động. Anh nắm đấm lại, đập mạnh xuống bàn: “Tôi cũng quyết không cho 169 phép! Chỉ cần chúng ta tìm thấy được Bành Quảng Phúc, tôi sẽ luôn canh giữ bám sát bên cạnh hắn, tôi chắc chắn sẽ đưa hắn quay lại được, để hắn phải chịu sự trừng trị của pháp luật - chứ không phải là sự phán xét của Eumenides.”

Tín hiệu chính là mệnh lệnh! Đến khi chỉ còn cách ngày 25 tháng 10 một giờ mười ba phút, bốn thành viên của tổ chuyên án đã dấn bước trên con đường tìm kiếm và bảo vệ Bành Quảng Phúc. Quá trình tìm kiếm mục tiêu không phải là kỹ thuật khó khăn gì lắm. Chỉ cần mở thiết bị thăm dò, trên màn hình sẽ xuất hiện một loạt các hình tròn điện tử đồng tâm, các hình tròn đồng tâm này sẽ tạo thành một bức bản đồ điện tử, và khoảng cách giữa hai hình tròn đồng tâm gần nhau đại diện cho khoảng cách thực tế 5 km. Đồng thời vị trí của thiết bị thăm dò chính là vị trí trung tâm hình tròn, rồi lại phát ra bốn tia đường tọa độ đại diện cho bốn hướng đông, nam, tây, bắc. Tín hiệu nhận được bằng hình thức chấm đỏ nhấp nháy trên bản đồ điện tử, đồng thời cũng xuất hiện tọa độ tương ứng của trung tâm hình tròn. Tín hiệu đầu tiên hiện ra: Mục tiêu xuất hiện ở cách đội cảnh sát hình sự 23 độ hướng đông bắc, khoảng cách đường chim bay là 53,6 km. Nhân viên kỹ thuật đã điều tra ra được địa điểm này nằm trong địa phận của thôn An Phong, huyện Thái Lâm. Bốn người Hàn Hạo liền lên xe cảnh sát, lao nhanh về hướng thôn An Phong. Bốn mươi phút sau, tiểu đội đã đến được thôn An Phong. Lúc này đây, chấm đỏ trên máy thăm dò đã tiến rất gần đến trung tâm hình tròn, nhưng vẫn cần phải đi về phía bắc thêm một đoạn nữa.

https://thuviensach.vn

Xem xét tình hình hiện trường, tiểu đội sẽ phải tiến vào khu vực núi không có người ở, không còn nghi ngờ gì nữa, địa thế trở nên càng lúc càng phức tạp và nguy hiểm. Lúc này đây đang là đêm khuya, bầu không khí trong thôn vô cùng tĩnh mịch tối tăm, chẳng tìm ra nổi một bóng người. Liễu Tùng lái xe cảnh sát lượn quanh thôn hai vòng, cuối cùng mới tìm ra được con đường đất nhỏ hẹp để đi được tiếp lên phía bắc. Men theo con đường mới mở này, hai bên đồi núi trùng điệp, ánh trăng yếu ớt cũng bị che lấp, ngoài ánh đèn pha của ô tô chiếu rọi, xung quanh đều là một mảng tối đen như mực. Sau khi lại đi thêm vài ki-lô-mét, chân núi phía trước xuất hiện một huyệt động tối om. Xe cảnh sát không thể nào đi tiếp được nữa, và điểm tín hiệu trên máy thăm dò cũng đang ở ngay trước mắt. Mọi người trên xe lúc này đều hiểu rõ: Mục tiêu họ cần tìm chính là ở ngay trong động huyệt này! “Hãy cảnh giác!”

Hàn Hạo hạ thấp giọng ra lệnh, “Đừng vội xuống xe, hãy dùng đèn pha để thăm dò tình hình trước đã!”

Liễu Tùng hiểu ý, thành thạo thao tác vô lăng, đồng thời phối hợp với chân ga, xe cảnh sát gầm lên và quay tròn tại chỗ. Đèn pha phía trước ô tô cũng lần 170 lượt chiếu sáng xung quanh, giúp cho Hàn Hạo và mọi người nhìn rõ được tình hình xung quanh cửa động. Nhìn kỹ thì thấy, động huyệt núi này có vẻ bằng phẳng, rõ ràng là nhân tạo đào nên, và trong ngoài cửa động để vương vãi một số dụng cụ máy móc đã bị hỏng hóc. “Đây là một... mỏ động bỏ hoang?”

Doãn Kiếm khẽ suy đoán một câu. Suy đoán này lập tức nhận được sự tán đồng của những người khác: mạch núi trong địa phận huyện Thái Lâm có nhiều vỉa than, từ xưa đã liên tục mở ra rất nhiều mỏ than tư nhân khai thác trái phép. Sau đó địa phương quản lý nghiêm ngặt, những mỏ than nhỏ này đều có chung một số phận là bị đóng cửa, và ở giữa khu vực núi do đó cũng để lại khá nhiều mỏ động hoang phế. Nhớ lại hình ảnh trên cuốn băng video, hiện trường đúng là hơi giống với mỏ động. Xem ra đây chính là nơi

https://thuviensach.vn

Eumenides bố trí trò chơi. Cảnh sát đã đến, thế nhưng Eumenides và Bành Quảng Phúc đâu? Có phải chúng đã chờ đợi khá lâu rồi không? Ánh mắt Hùng Nguyên và mọi người lần lượt đều đổ dồn về phía Hàn Hạo, họ đang chờ đợi tổ trưởng của tổ chuyên án đưa ra chỉ lệnh tác chiến, nhưng hai mắt Hàn Hạo lại đang dán chặt vào động huyệt đó, huyết dịch trong khắp cơ thể anh đang dâng trào, đường gân xanh trên trán hiện ra rõ nét. Động huyệt tối om om giống như cái mõm của con quái thú, nó đang gào thét, đang cười nhạo, càng có vẻ như muốn nuốt chửng thứ gì đó. Trong cái động huyệt đó, liệu sẽ xảy ra những sự việc đáng sợ thế nào nhỉ? Đối với Eumenides, đây có thể chỉ là một trò chơi; nhưng đối với Hùng Nguyên và mọi người, đây là một trận chiến đấu đầy nguy hiểm; Và đối với Hàn Hạo, đây là một sự lựa chọn đau đớn liên quan đến giữa quá khứ và hiện tại. Eumenides muốn bỡn cợt anh trong lòng bàn tay, còn anh thì sao? Liệu anh có thể nắm được cơ hội lần này, cùng lúc với việc đánh bại được đối thủ, cũng có thể hóa giải được nỗi nhức nhối vẫn luôn đeo bám trong lòng mình hay không? Câu hỏi này đã đến lúc bắt buộc phải được giải đáp rồi, không còn đường lùi, cũng không thể lùi thêm được nữa! “Điều chỉnh đầu xe, để đèn pha chiếu thẳng vào trong động!”

Hàn Hạo đưa ra mệnh lệnh đầu tiên. Liễu Tùng lập tức chấp hành mệnh lệnh, kỹ thuật lái xe của cậu rất điêu luyện, mặc dù địa thế trước cửa động nhỏ hẹp, nhưng chỉ vài lần xê dịch, chiếc xe cảnh sát đã dừng lại ở một vị trí thích hợp. Đèn pha chiếu thẳng vào trong, lộ ra hình ảnh ở bên trong động. Thần kinh mọi người đồng thời cũng chấn động! Họ đều đã nhìn thấy một người đàn ông 171 đứng ở nơi cách cửa động không xa, qua hình dáng cơ thể và trang phục có thể nhận ra, hắn chính là Bành Quảng Phúc - người đã xuất hiện trong đoạn video. Bành Quảng Phúc bị kinh hãi bởi ánh đèn, cơ thể bắt đầu giãy giụa, nhưng động tác của hắn đã bị hạn chế trong một giới hạn phạm vi nhỏ, rõ ràng là đã bị trói. Hùng Nguyên nhìn đồng hồ, đã qua 0 giờ ngày 25 được mấy phút, bất cứ lúc nào Eumenides cũng có thể ra tay với Bành Quảng Phúc. Anh nhíu mày, đề nghị với Hàn Hạo: “Chúng ta tiến vào nhé?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo hiểu suy nghĩ của Hùng Nguyên: địa hình trong mỏ động phức tạp, đối thủ rất thuận lợi để ẩn nấp và bỏ chạy, muốn bảo đảm cho sự an toàn của Bành Quảng Phúc, thì bắt buộc phải đưa hắn nhanh chóng rời khỏi đó càng sớm càng tốt. Thế nên anh không chần chừ nữa, quyết đoán gật đầu, ánh mắt lần lượt lướt qua từng chiến hữu, sau đó trầm giọng nói: "Hành động!"

Mọi người trong xe lập tức làm theo mệnh lệnh. Trước khi xuất phát, cảnh sát đã dự liệu rất có thể phải đối mặt với hoàn cảnh tối tăm, cho nên từng người trong đội đã mang sẵn theo đèn pin chuyên dụng của cảnh sát. Lúc này đây, tay phải của họ cầm súng, tay trái thì lại bật mở đèn pin. Sau đó bốn người xuống xe, mỗi người đứng đúng vị trí của mình, tạo thành một đội hình chiến đấu yểm trợ cho nhau. Ánh sáng chói lòa điện áp cao nhanh chóng quét một lượt khắp xung quanh, khiến cho mọi người nhìn rõ được địa thế núi non bốn phía. Đây là con đường núi kẹp giữa hai ngọn núi nhỏ, và vị trí mà mọi người đang đứng chính là tận cùng của con đường núi. Có thể tưởng tượng chốn này vốn không có ai đặt chân đến, chỉ là vì có sự tồn tại của mỏ động, mới đặc biệt mở ra con đường này. Sau khi mỏ động bị bỏ hoang, nơi đây đương nhiên cũng trở lại hoang sơ như trước, mất đi sự sống của con người. Lúc này đây nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy bao quanh núi là những mảng cây bụi thấp lè tè lộn xộn và một số cây cao, gió núi thổi vù vù, bóng đen lay động, địa thế vô cùng hiểm trở... Hàn Hạo thoáng suy ngẫm, dặn dò Doãn Kiếm đứng cạnh mình: "Hãy đi tắt đèn pha xe đi!"

Doãn Kiếm gật đầu, chui vào trong buồng lái xe, tắt đèn pha, đồng thời cũng tiện tay rút chìa khóa xe ra. Mọi người đều hiểu được dụng ý của hành động này: Nếu như Eumenides ẩn nấp ở rừng núi bên ngoài động, sau khi cả đội tiến vào trong mỏ động, ánh đèn pha của xe chiếu sáng thì sẽ khiến họ rơi vào thế bất lợi địch ở chỗ tối ta ở chỗ sáng. Hơn nữa, khi đứng từ trong đối diện với cửa động, ánh sáng chiếu thẳng sẽ khiến họ tạm thời không nhìn thấy gì. Và sau khi tắt đèn pha, ánh sáng xuất hiện ở hiện

https://thuviensach.vn

trường đều xuất phát 172 từ chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát. Như vậy thì, ở mức độ nào đó, cảnh sát đã chiếm được ưu thế về tầm nhìn. Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Hàn Hạo ra hiệu bằng tay, mọi người cùng thay đổi đội hình, Hùng Nguyên đứng sau cùng để yểm trợ vòng ngoài, cả đoàn người nhanh chóng và thận trọng quây đánh về hướng mỏ động. Ngược lại với địa hình trận thế căng thẳng chuẩn bị đối mặt với kẻ địch hùng mạnh của cả tiểu đội: trong ngoài động lại không hề xảy ra tình hình nào khác thường cả. Bốn người thuận lợi tiến vào trong cửa động, sau khi dùng ánh sáng đèn pin quét nhanh tìm kiếm khắp một lượt, họ phát hiện ra, ngoài người đàn ông bị trói nhìn thấy ban nãy trong mỏ động chẳng còn sự tồn tại của ai khác nữa cả. Hùng Nguyên và Liễu Tùng cầm súng đứng áp lưng vào nhau, ánh sáng đèn pin chiếu ra hai hướng cửa động và phía sâu trong động, sẵn sàng thế trận. Theo như điều tra khám xét địa thế hiện trường, chỉ cần giữ chắc được hai hướng này, những người ở vị trí phía trước mỏ động sẽ không gặp phải nguy cơ bị kẻ địch đột ngột đánh lén. Hàn Hạo và Doãn Kiếm sau khi được sự yểm hộ của đồng sự, cả hai cùng bước về phía người đàn ông bị trói đó. Dưới ánh sáng của đèn pin, gương mặt thật của người đàn ông đó đã hiện lên sáng tỏ. Đây là một nam giới chưa đầy 30 tuổi, râu tóc lòa xòa lởm chởm, hốc mắt lõm sâu, rõ ràng đã vô cùng tiều tụy hao gầy. Nhưng qua gương mặt vẫn có thể nhận ra, người này chính là Bành Quảng Phúc - nghi phạm vụ án bắn cảnh sát đã xuất hiện trong cuốn băng video. Nhìn thấy có người tiến vào mỏ động, Bành Quảng Phúc trợn trừng đôi mắt đỏ au, há miệng kêu gào những tiếng “a... a...”

. Hai tay hắn bị dây thừng trói chặt, đồng thời cổ tay phải bị một chiếc còng tay khóa chặt vào dàn giáo để chống đỡ vách động, do đó không thể nhúc nhích được. Doãn Kiếm di chuyển ánh sáng đèn pin vào vị trí miệng của Bành Quảng Phúc, cậu nhìn thấy nửa chiếc lưỡi của hắn đang động đậy một cách vô ích ở trong chiếc miệng há to, không thể nào phát ra được bất cứ thanh âm tròn trịa nào cả. Doãn Kiếm nghiến răng, hồi tưởng lại cảnh tượng đẫm máu trong cuốn băng video: Eumenides vì không muốn để cho Bành Quảng Phúc tiết lộ thông tin với cảnh sát, thật không ngờ đã cắt đầu

https://thuviensach.vn

lưỡi của đối phương. Bây giờ tận mắt chứng kiến thảm trạng của nạn nhân, cho dù là cảnh sát cậu cũng không khỏi lạnh sống lưng. Nhưng dù sao lúc này Bành Quảng Phúc cũng đã lọt vào tay cảnh sát, cho dù hắn không còn lưỡi, cũng có thể có cách khác để trình bày được tình hình mà hắn biết. Lẽ nào Eumenides lại có thể vênh váo cho rằng: cảnh sát quyết không thể nào đưa được Bành Quảng Phúc ra khỏi mỏ động này sao? Nghĩ đến đây, 173 Doãn Kiếm lại nảy sinh cảm giác căm tức vì bị người khác coi thường và bỡn cợt. Còn cảm giác lúc này của Hàn Hạo thì lại hoàn toàn khác biệt với Doãn Kiếm. Đôi mắt anh đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bành Quảng Phúc, ánh mắt đó như muốn chọc thủng hai lỗ mắt của đối phương. Đây là kẻ mà anh đã vất vả khổ sở tìm kiếm suốt một năm nay, chính hắn đã đem lại cho anh nỗi sỉ nhục và đau đớn lớn nhất trong cuộc đời này. Bây giờ cuối cùng hắn cũng đã xuất hiện trước mắt anh, anh hận một nỗi không thể nào thiêu rụi hắn trong ngọn lửa hừng hực căm hận của mình. Thế nhưng anh buộc phải kìm nén ngọn lửa rừng rực trong lòng mình. Nhiệm vụ hiện tại của cả đội chính là đưa được Bành Quảng Phúc an toàn trở về đội cảnh sát hình sự, qua đó giành được thắng lợi trong cuộc chiến mang tính quyết định trong cuộc đối đầu với Eumenides. Bành Quảng Phúc rõ ràng cũng hiểu: mấy người cảnh sát này xuất hiện ở trong mỏ động chính là hy vọng để hắn tiếp tục sống sót. Bản thân hắn đã bị nỗi đau đớn giày vò đến sức cùng lực kiệt rồi, lúc này đây lại dậy lên chút tinh thần cuối cùng. Hắn phát ra những tiếng kêu “a... a...”

khản đặc, hai mắt lấp láy nỗi khát khao cuộc sống. Hàn Hạo ép mình bình tĩnh lại, sau đó dặn dò Doãn Kiếm: “Cậu hãy xem xem, còng tay đó có thể mở ra được không.”

Giọng nói của Hàn Hạo rõ ràng khiến cho Bành Quảng Phúc nhớ ra được điều gì, cơ thể hắn chợt rùng mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hàn Hạo. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ ánh đèn pin chiếu tới, hắn dần dần nhìn rõ khuôn mặt đối phương, đồng thời kết hợp với đoạn ký ức nào đó của mình: Một năm trước, cũng là một buổi đêm u tối,

https://thuviensach.vn

đã từng có một cuộc đối đầu... Mặc dù ngắn ngủi, nhưng đã để lại ấn tượng không thể nào phai nhạt. Bây giờ, giọng nói quen thuộc đó, gương mặt quen thuộc đó, thật không ngờ lại một lần nữa xuất hiện trước mắt! Niềm hy vọng trên khuôn mặt của Bành Quảng Phúc đã chuyển thành nỗi kinh ngạc sững sờ, rồi lại từ kinh ngạc biến thành kinh hãi. Hắn há to miệng, gốc lưỡi xấu xí rung động nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào. Hàn Hạo cười nhạt "hừ"

một tiếng, bước lên trước một bước, giơ tay trái ra túm lấy tóc Bành Quảng Phúc. Hắn ta bị ép ngẩng đầu, dồn vào trạng thái nhìn thẳng vào người cảnh sát cao lớn trước mặt, sau đó hắn nghe thấy giọng nói thâm nghiêm như đâm xuyên vào xương tủy của đối phương: "Mày nhận ra tao không? Mày bắt buộc phải trả giá cho tội danh một năm trước của mày!"

174 Ánh mắt Bành Quảng Phúc sợ hãi chớp chớp mấy cái, sau đó gào thét "a... a... a"

mấy tiếng, giọng điệu kinh hãi và hoảng hốt, như thể đang cầu xin đối phương tha mạng, lại như thể nóng lòng muốn nói ra điều gì đó. Hắn muốn nói gì nhỉ? Nếu như bây giờ để hắn chọn lựa, giữa một Hàn Hạo rực lửa phẫn nộ và một Eumenides đáng sợ, người nào khiến hắn cảm thấy hãi hùng hơn? "Đội trưởng Hàn, chiếc còng tay này hơi kỳ quái."

Lời nói của Doãn Kiếm kiến cho tư duy của Hàn Hạo thoát khỏi nỗi đau quá khứ, quay trở lại tình cảnh thực tại. Anh thả Bành Quảng Phúc ra, nhìn về phía người trợ lý của mình, Doãn Kiếm lại bổ sung thêm một câu: "Em không tìm thấy lõi khóa ở đâu cả."

"Liễu Tùng, cậu hãy đổi chỗ cho Doãn Kiếm."

Hùng Nguyên phụ trách cảnh giới nghe thấy gặp khó khăn trong việc mở khóa, lập tức ra lệnh cho đội viên cấp dưới của mình trong đội cảnh sát đặc nhiệm. Công việc mở khóa chính là tuyệt chiêu của Liễu Tùng. Doãn

https://thuviensach.vn

Kiếm cũng hiểu ý, lập tức đổi vị trí với Liễu Tùng. Liễu Tùng bước lên trước, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu chiếc còng khóa chặt tay Bành Quảng Phúc. Không giống với những còng tay thông thường, độ dày vòng tròn của chiếc còng này rất rộng và thô, vòng vào cổ tay Bành Quảng Phúc, trông giống như một chiếc vòng tay được đặt riêng để bảo vệ phần cổ tay khi vận động thể dục thể thao. Một chiếc vòng kia thì khóa chặt vào một dàn giáo, dàn giáo này được xây dựng để làm giá đỡ cho mỏ động, kết cấu phức tạp, những điểm then chốt đều bị đinh tán vít chặt vào trong vách đá không thể nào dễ dàng mà tháo dỡ ra được. Muốn đưa Bành Quảng Phúc đi, thì bắt buộc phải mở được khóa còng. Nhưng đúng như Doãn Kiếm nói, không tìm thấy lỗ khóa nào trên còng tay cả, ngược lại, còn có một sợi dây điện to bằng chiếc đũa kết dính vào trong còng tay. “Đây là khóa còng điện tử!”

Liễu Tùng nhìn nhận ra vấn đề, “Thứ này không cần mở ra bằng chìa khóa, chúng ta phải tìm ra được công tắc đóng mở điện tử của nó.”

“Là cần có một chiếc điều khiển từ xa phải không?”

Hùng Nguyên đứng gần đó chau mày. Anh biết rất rõ năng lực của Liễu Tùng, chỉ cần là khóa cơ khí, anh chàng này đều có thể chỉ cần một sợi dây thép là có thể mở ra được ngay. Nhưng giờ đây lại xuất hiện khóa điện tử, nếu như chiếc điều khiển từ xa nằm trong tay Eumenides, thì việc họ muốn mở khóa ngay tại hiện trường càng vô cùng khó khăn. 175 Nhưng tình hình có vẻ như lạc quan hơn những gì Hùng Nguyên nghĩ một chút. “Chắc không cần điều khiển từ xa. Đây là khóa điện tử, có dây, công tắc kiểm soát có lẽ là ở đầu dây điện bên kia.”

Liễu Tùng vừa nói, vừa lấy đèn pin chiếu rọi tìm kiếm điểm tận cùng của đường dây điện. Đường dây điện đó bị gắn cố định trong dàn giáo rồi kéo dài vào sâu phía trong mỏ động, cho đến tận vào sâu hơn mười mét, đến chỗ quành, thật không ngờ vẫn không nhìn thấy được điểm tận cùng. “Tôi qua đó xem sao.”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng chỉ vào góc quành mà đường dây điện biến mất, xin ý kiến Hàn Hạo. Lúc này đã bước vào trạng thái chiến đấu, bất cứ hành động nào của cậu cũng cần phải nhận được chỉ lệnh của cấp trên. “Không được hành động một mình.”

Hàn Hạo thoáng trầm ngâm, “Thế này đi, đội trưởng Hùng, anh và Liễu Tùng cùng đi xem, ở đây có tôi và Doãn Kiếm cùng canh giữ.”

Nhưng Hùng Nguyên lại từ chối sự sắp xếp của Hàn Hạo: “Không, theo như kế hoạch đã định sẵn từ ban đầu của chúng ta: sau khi phát hiện ra mục tiêu, nhiệm vụ của tôi chính là canh giữ bảo vệ sự an toàn của mục tiêu, bất luận xảy ra tình huống nào, tôi đều không thể nào được phép rời khỏi mục tiêu nửa bước.”

Hàn Hạo gật đầu, anh cũng hiểu được nguyên nhân mà đối phương kiên quyết như vậy: trong hành động lần trước, chính là do Hàn Thiếu Hồng rời khỏi phạm vi bảo vệ của Hùng Nguyên nên cuối cùng mới bị Eumenides giết hại. Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm cứ luôn canh cánh trong lòng về sự sơ suất của mình, nên quyết không thể nào cho phép tình hình tương tự lại một lần nữa xảy ra. Cho nên anh mới kiên trì muốn ở cùng với Bành Quảng Phúc. “Doãn Kiếm, vậy cậu và Liễu Tùng cùng đi đi!”

Hàn Hạo điều chỉnh mệnh lệnh của mình, “Chú ý an toàn, bật máy bộ đàm, luôn giữ liên lạc.”

“Tuân lệnh!”

Doãn Kiếm đáp lời rành rọt. Mặc dù nhìn bộ dạng cậu có dáng vẻ thư sinh nho nhã, cũng thường xuyên bị Hàn Hạo giáo huấn trách mắng, nhưng khi thi hành nhiệm vụ, cũng vẫn là một người cừ khôi trong đội cảnh sát hình sự. Doãn Kiếm và Liễu Tùng cùng yểm hộ nhau, lần theo đường dây điện đi vào phía sâu trong mỏ động. Chỉ lát sau đã đi qua ngã rẽ, biến mất khỏi tầm nhìn của Hàn Hạo. Lúc này đây canh giữ ở cửa động chỉ còn lại

https://thuviensach.vn

hai người Hàn Hạo và Hùng Nguyên. Hùng Nguyên cũng đã thay đổi tư thế cảnh giác lúc ban đầu, ánh mắt liên tục đảo lia, có thể quan sát được phạm vi rộng hơn. Còn Hàn Hạo 176 thì lại lôi ra một bộ tay còng, lại khóa thêm một chiếc còng từ cổ tay Bành Quảng Phúc vào dàn giáo, để đề phòng sau khi Liễu Tùng tìm được công tắc và mở còng tay điện tử ra, Bành Quảng Phúc sau khi được tự do lại gây ra chuyện phiền phức không đáng có. Doãn Kiếm và Liễu Tùng đi qua ngã rẽ của mỏ động, lại nhìn thấy đường dây điện vẫn cứ kéo dài lê thê không thấy điểm tận cùng. Hai người thận trọng lần mò bước lên, rồi lại đi thêm khoảng hai mươi, ba mươi mét, đi đến một chỗ khá rộng rãi trong động. Đây hình như là một căn phòng nhỏ, rộng khoảng hơn mười mét vuông, trên bức tường căn phòng lại xuất hiện ba cánh cửa động riêng biệt, mỗi cái đi đến một hướng khác nhau. Hai người đều biết, trong mỏ động, việc đào động huyệt đều là căn cứ theo hướng mạch quặng, do đó, việc xuất hiện sự phân tách địa hình này cũng là điều bình thường. Chỉ có điều, ba cửa động này lại đem tới cho họ sự khó khăn khi lần theo đường dây dẫn đến công tắc của còng tay điện tử. Trong phòng nhỏ, đường dây điện to bằng chiếc đũa đã bị lột vỏ ngoài, lộ ra ba đường dây điện khá nhỏ. Ba đường dây điện này lại men theo dàn giáo tiến vào ba động huyệt. Hơn nữa đường dây nhỏ này không còn dính chặt vào dàn giáo nữa, mà lại chui hẳn vào lõi sắt, khiến ta càng khó nắm bắt được đường đi của nó. “Kiểu gì vậy chứ? Sao lại biến thành ba đường dây vậy?”

Doãn Kiếm hiểu biết hạn hẹp về lĩnh vực này, đành phải hỏi Liễu Tùng. “Có thể có hai sợi dây giả.”

Liễu Tùng suy đoán, sau đó cậu báo cáo tình hình này vào máy bộ đàm cho Hàn Hạo và Hùng Nguyên. Hàn Hạo cũng bước đầu tán thành suy đoán của Liễu Tùng. Điều này có nghĩa là, trong ba đường dây điện, chỉ có một sợi là đi đến công tắc điện tử thật, còn hai đường dây kia là vật gây trở ngại đối với tầm nhìn của cảnh sát. Sau khi bàn bạc sơ qua với Hàn Hạo, Hùng Nguyên ra lệnh cho Doãn Kiếm và Liễu Tùng không được tách nhau ra hành động, hai người đi cùng nhau, lần lượt tìm kiếm điểm cuối cùng của

https://thuviensach.vn

ba đường dây đó, nếu như tìm thấy công tắc, thì cứ lần lượt thử. Dù sao đường dây điện này gắn kết với còng tay chứ không phải bom mìn, cho dù ấn vào công tắc giả thì cũng không đến nỗi gây ra hậu quả không thể nào cứu vãn nổi. Doãn Kiếm và Liễu Tùng hành động theo mệnh lệnh, đầu tiên họ bước vào động huyệt phía bên trái. Bởi vì đường dây điện ẩn ở trong ống thép, nên họ chỉ có thể lần theo ống thép đó đi lên trước. Ở điểm tận cùng của ống thép, đường dây điện đó đã thò ra ngoài, nhưng lại lập tức chui ngay vào ống thép gần đó, cứ lặp đi lặp lại vài lần, hai người cũng đã bước vào càng lúc càng sâu trong động 177 huyệt. Sau khoảng bốn, năm mươi mét, cuối cùng mới phát hiện ra được điều khiến hai cậu mừng rỡ. Trong đoạn cuối của ống thép, đường dây điện không chui vào ống khác nữa, mà thay vào đó là một thiết bị điện tử hình tròn được gắn chặt vào miệng ống thép. Ở giữa thiết bị này có một nút công tắc, mặc dù bị chìm vào trong ống thép, nhưng chỉ cần thò ngón tay vào là có thể sờ tới được. Doãn Kiếm giữ vững tư thế cảnh giác, Liễu Tùng thì lại quỳ xuống quan sát tỉ mỉ một hồi, sau đó hội báo vào trong bộ đàm: “Chúng tôi đã tìm thấy một công tắc ở cuối một đường dây. Ở đây có một thiết bị phát tín hiệu, ấn nút công tắc chắc là có thể phát ra được tín hiệu điện có tần số nhất định, nếu như tần số tín hiệu này phù hợp với thiết bị của còng tay, thì còng tay sẽ được mở ra.”

“Tốt lắm.”

Hùng Nguyên và Hàn Hạo đang đứng canh giữ ở cửa mỏ động nhìn nhau một lát, sau đó ra lệnh, “Cậu hãy cứ ấn công tắc thử xem.”

“Đã rõ!”

Trong máy bộ đàm vang lên giọng nói của Liễu Tùng. Giây lát sau, Hùng Nguyên và Hàn Hạo nhìn thấy đèn xanh trên còng tay điện tử sáng lấp láy một cái. “Tôi đã ấn nút công tắc.”

Liễu Tùng báo cáo vào máy bộ đàm. Nhưng sau khi đèn xanh lóe sáng, còng tay vẫn không hề thay đổi, nó vẫn khóa chặt vào cổ tay của Bành

https://thuviensach.vn

Quảng Phúc. Hùng Nguyên cũng tiến lại gần còng tay, anh quan sát tỉ mỉ nơi vị trí đèn xanh nhấp nháy, phát hiện ra trong khu vực đó có một dãy đèn tín hiệu, điều này hình như đã chứng thực sự suy đoán của anh và Liễu Tùng: trong ba đường dây điện, có hai đường là giả, một đường kia chắc là kết nối với công tắc hữu hiệu đồng thời đối ứng với một chiếc đèn ở trên còng tay. Có thể chỉ khi chiếc đèn chuẩn xác sáng lên, thì còng tay mới có thể mở ra được. Hùng Nguyên và Hàn Hạo tiếp tục ra lệnh: “Lập tức tìm kiếm và ấn công tắc thứ hai!”

Doãn Kiếm và Liễu Tùng không dám nấn ná thêm, họ lập tức quay trở lại vị trí phân chia ba cửa động, đồng thời lần theo đường dây điện thứ hai đi được đến giữa động huyệt. Sau khi lần theo bốn, năm mươi mét, cũng tìm thấy một máy thiết bị phát tín hiệu tương tự ở miệng một ống thép. Liễu Tùng sau khi hội báo lại ấn công tắc lần nữa. Ở cửa động, một nút đèn xanh lại lóe sáng trên chiếc còng tay, nhưng còng tay vẫn không mở ra. 178 “Đi tìm công tắc thứ ba!”

Hùng Nguyên ra lệnh ngay tức thì, nhưng trong lòng anh lại thoáng qua chút đắn đo. Tỉ lệ xác xuất 2/3 vẫn không trúng, lẽ nào đây chỉ là vấn đề về sự may rủi sao? Mấy phút sau, cũng đã tìm thấy thiết bị phát tín hiệu cuối cùng. Sau khi Liễu Tùng ấn công tắc, vẫn là tình hình tương tự: đèn xanh lóe sáng, nhưng vòng còng vẫn không hề nhúc nhích. Hùng Nguyên và Hàn Hạo nhìn nhau, sắc mặt lộ ra sự băn khoăn không sao hiểu nổi. Lẽ nào cả ba sợi dây đều là dây giả? Eumenides bố trí nên sự huyễn hoặc này là có ý tứ gì? Chính trong lúc này, trong máy bộ đàm lại phát ra giọng nói của Liễu Tùng: “Có thể chúng ta đã phán đoán sai, trong ba sợi dây này không có sợi nào là giả cả.”

“Không có sợi nào là giả?”

Lẽ nào cả ba sợi đều là thật? Vậy thì còng tay đã phải mở được ra từ lâu rồi chứ? Hùng Nguyên không hiểu nổi, lắc đầu nói: “Ý cậu là gì?”

https://thuviensach.vn

“Mỗi lần ấn nút công tắc, đèn xanh đều sáng lên, điều này chứng tỏ công tắc có tác dụng.”

Liễu Tùng ở đầu dây bên kia phân tích qua máy bộ đàm, “Nhưng có tất cả ba chiếc đèn xanh, có lẽ, đòi hỏi ba chiếc đèn này cùng đồng thời sáng lên, thì còng tay mới được mở ra.”

Đúng vậy! Nghe Liễu Tùng nói thế, trong lòng Hùng Nguyên đột nhiên bừng tỉnh. Trong thiết kế tín hiệu điện tử, đèn xanh biểu thị thành công, đèn đỏ biểu thị thất bại, đây là quy tắc thông dụng trên toàn thế giới. Có thể tưởng tượng, nếu như ba chiếc đèn xanh này đồng thời sáng lên, thì chiếc còng này còn lý do gì để có thể không mở ra được chứ? Hùng Nguyên lập tức hưng phấn ra lệnh: “Vậy thì các cậu mau đồng thời ấn nút công tắc của cả ba chiếc máy đó xem sao.”

Trong máy bộ đàm vang lên câu trả lời khiến người ta cụt hứng: “Chúng tôi không làm nổi, ba công tắc đó nằm ở ba địa điểm khác nhau, ít nhất cần phải có ba người mới có thể đồng thời ấn được chúng.”

Đúng vậy, những lời Liễu Tùng nói đúng là cục diện bó tay mà cậu và Doãn Kiếm đang phải đối mặt. Ba công tắc tách rời nhau ở ba nhánh của mỏ động, hơn nữa tất cả các công tắc lại cần phải kịp thời dồn sức mới có thể kích thích phản ứng được nút công tắc có tính đàn hồi, máy phát tín hiệu lại bị gắn sâu vào trong ống thép, vốn không thể nào di chuyển được. Muốn cùng lúc kích thích phản ứng được cả ba công tắc, ngoài việc có ba người đi đến ba động huyệt khác nhau, thì liệu còn có cách nào khác đây? 179 Thông qua lời miêu tả của Liễu Tùng, Hàn Hạo và Hùng Nguyên nhanh chóng hiểu được tình hình mà họ đang phải đối diện. Sắc mặt họ lúc này trở nên vô cùng nặng nề. “Cảnh sát chỉ có thể điều động bốn người tham gia.”

Hàn Hạo cười đau khổ, “Giờ thì chúng ta có thể hiểu được vì sao hắn lại lập nên quy tắc trò chơi này rồi.”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, tâm kế nham hiểm của Eumenides lúc này đây đã lộ rõ chân tướng: muốn mở được khóa còng tay cho Bành Quảng Phúc, thì phía cảnh sát chắc chắn phải điều ba người phân tách ở ba vùng đặt thiết bị công tắc khác nhau, cộng thêm với việc Bành Quảng Phúc cần có người bảo vệ, điều đó có nghĩa là tổ bốn người của cảnh sát đã triệt để tan rã, mỗi người đều độc lập hành động ở trong hoàn cảnh bất lợi. “Hãy bảo hai người bọn họ quay trở lại đi.”

Hùng Nguyên nhìn Hàn Hạo và đề nghị, “Mục đích của hắn đã quá rõ, chúng ta không thể hành động theo kế của hắn, nếu không sẽ càng lúc càng bị động! Bốn người chúng ta cứ canh giữ ở đây, sau đó xin cứu viện.”

Đây rõ ràng là biện pháp ổn thỏa nhất. Dù sao Bành Quảng Phúc cũng đang ở trong tầm kiểm soát của đội, họ đã không còn có lý do gì để tuân thủ quy tắc mà Eumenides đã đặt ra. Cứ cố thủ chờ cứu viện mặc dù hơi kém cỏi, nhưng dù sao thì quyền chủ động cuối cùng vẫn nằm trong tay mình. Nhưng sự việc lại không hề đơn giản như Hùng Nguyên nghĩ, câu nói tiếp theo của Liễu Tùng mới khiến cho anh thực sự hiểu được tình thế nghiêm trọng. “Đợi đã, lại có tình hình mới!”

Giọng nói của cậu vô cùng dồn dập, “Chúng tôi tìm thấy một tờ giấy bên cạnh thiết bị tín hiệu, trên đó có lời nhắn ký tên Eumenides.”

Hùng Nguyên lập tức truy hỏi: “Hắn viết gì thế?”

“Hắn nói: Ta đã gài một quả bom ở trong mỏ động, thời gian nổ được cài đặt vào đúng 1 giờ sáng ngày 25.”

Liễu Tùng nhanh chóng đọc một lượt nội dung trên tờ giấy. Liễu Tùng vừa dứt lời, bốn người trong tiểu đội gần như đồng thời làm cùng một động tác: xem đồng hồ đeo tay. Thời gian lúc này đã là 0 giờ 45 phút ngày 25 rồi! Mô hôi lạnh túa ra trên trán từng người! 180 Trong tình hình này, không ai dám ngây thơ coi lời nhắn của Eumenides là trò đùa. Cho nên thời gian

https://thuviensach.vn

dành cho đội chỉ còn mười lăm phút nữa thôi! Nếu như sau mười lăm phút họ không rời khỏi đó, vậy thì thành viên của tiểu đội sẽ cùng với Bành Quảng Phúc bị nuốt chửng trong vụ nổ ở trong mỏ động! Phương án cố thủ chờ cứu viện đương nhiên không thể nào thực hiện được, bây giờ cần phải làm thế nào? Gỡ bom mìn ngay tại hiện trường ư? Mặc dù Hùng Nguyên và mọi người đều có khả năng gỡ bom, nhưng địa hình trong mỏ động thực sự quá phức tạp, ai biết được Eumenides gài bom ở chỗ nào chứ? Vỉa than dưới chân, khe hở trên bức vách động, đống phế liệu, thậm chí là ống thép dàn giáo đều có thể là nơi cất giấu bom. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, muốn tìm thấy được quả bom này, đó vốn là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được. Ngay cả quả bom còn không tìm thấy thì gỡ nó như thế nào được? Cho nên ý tưởng gỡ bom tại hiện trường vừa xẹt qua trong não mọi người, chưa ai lên tiếng đề xuất đã lập tức bị phủ định ngay. Họ chỉ có duy nhất một con đường để đi: bắt buộc phải rời khỏi mỏ động trước 1 giờ sáng. Thế mà lúc trước, họ hãy còn cố gắng hết sức để hoàn thành mục tiêu tác chiến đã đặt ra: đưa Bành Quảng Phúc an toàn ra khỏi chốn này. Hiện trường tạm xuất hiện khoảng lắng, Doãn Kiếm và Liễu Tùng đang chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo, Hàn Hạo và Hùng Nguyên thì lại chau mày cùng nhìn nhau, trí não nhanh chóng chuyển động để tìm kiếm đối sách ứng phó với tình huống căng thẳng này. Khoảng năm, sáu phút sau, Hùng Nguyên hạ quyết tâm trước. “Hãy thử lần cuối cùng đi, vẫn còn kịp thời gian. Chúng ta cùng đồng thời ấn ba nút công tắc đó, nếu như vẫn không thể mở được còng tay...”

Anh liếc nhìn Bành Quảng Phúc, “Vậy thì chỉ có thể hy sinh bàn tay của hắn được thôi.”

Bành Quảng Phúc rõ ràng hiểu được hàm ý trong lời nói của đối phương: nếu như lần này vẫn không mở được còng tay, vậy thì cảnh sát không thể không chặt đứt cổ tay hắn để đem hắn đi. Bành Quảng Phúc kinh hãi nhìn con dao dã chiến sắc nhọn gài ở thắt lưng Hùng Nguyên, trong miệng phát ra những tiếng “hơ... hơ”

https://thuviensach.vn

không đồng ý. 181 “Đồng thời ấn ba nút công tắc...”

tư duy của Hàn Hạo lại đang quẩn quanh giữa mấy chữ này, anh biết rõ, việc này có nghĩa là bốn thành viên trong cả tổ đều phải tách ra độc lập, đây lại chính là cục diện mà Eumenides đã dày công thiết kế nên. Lẽ nào anh thực sự cần phải làm theo từng bước kế hoạch mà đối phương đã hoạch định sẵn? Nhưng... đã đến nước này, mình cũng còn có được sự lựa chọn nào tốt hơn nữa đây? Thời gian lặng lẽ trôi đi, giờ đây từng giây từng phút đều vô cùng quý giá, anh đã không còn có cơ hội để chờ đợi nữa, không còn cơ hội để suy ngẫm nữa, anh bắt buộc phải đưa ra quyết định! Trong sự chờ đợi của mọi người, Hàn Hạo với vai trò là đội trưởng cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Anh gật đầu với Hùng Nguyên, biểu hiện tán thành ý kiến của đối phương, sau đó anh lại nói: “Anh hãy đi tiếp viện cho họ, tôi sẽ canh giữ ở đây!”

“Không! Tôi bắt buộc phải canh giữ mục tiêu, đây là nhiệm vụ của tôi.”

Hùng Nguyên lại từ chối thẳng thừng. Anh biết rõ, bất luận Eumenides có kế hoạch thế nào, hành động ra sao, mục tiêu cần giải quyết cuối cùng của hắn vẫn là Bành Quảng Phúc, cho nên canh giữ Bành Quảng Phúc là nhiệm vụ quan trọng nhất đồng thời cũng là nguy hiểm nhất. Nhiệm vụ này, anh quyết không dễ dàng giao phó cho người khác. Hàn Hạo há miệng, hình như vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ánh mắt kiên định của đối phương khiến anh im lặng. Hàn Hạo biết lần này Hùng Nguyên đã hạ quyết tâm vững vàng: bất luận thế nào cũng không rời khỏi Bành Quảng Phúc nửa bước. Cho dù mình lấy thân phận là tổ trưởng tổ chuyên án ra lệnh, e rằng cũng không thể thay đổi được quyết định của đối phương. Hàn Hạo bất lực thở dài, sau đó anh vỗ tay phải của mình vào vai Hùng Nguyên, nói: “Cẩn thận!”

Hàn Hạo không phải là người dễ dàng để lộ tình cảm, nhưng khi anh nói ra hai chữ “cẩn thận”

https://thuviensach.vn

, hai chữ nghe có vẻ như bình thường lại rõ ràng bao hàm rất nhiều thứ. Hùng Nguyên khẽ xúc động: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, hắn còn chẳng có cơ hội để tiếp cận.”

Trong lời nói hùng hồn của anh tràn đầy năng lượng, cũng tràn đầy sự tự tin. Đúng vậy, với vai trò là đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm, thực lực của Hùng Nguyên là điều không thể nghi ngờ. Có anh canh giữ mục tiêu, cho dù là kẻ địch hung dữ nhất thì cũng có thể làm gì được chứ? 182 Hàn Hạo gật đầu, cuối cùng anh nhìn Hùng Nguyên một cái; quay người như thể chuẩn bị bước đi. Sau khi rời khỏi cửa mỏ động, Hàn Hạo bước nhanh, thời gian đối với anh vô cùng quan trọng, anh không được ngừng lại một giây phút nào. Anh nhanh chóng chạy đến được căn phòng nhỏ nơi có ba cửa động huyệt, anh thở dốc, dùng đèn pin quét khắp xung quanh một lượt để quan sát địa hình nơi đây. Đúng lúc đó, một bóng đen đột nhiên chui từ một động huyệt bên cạnh anh. Hàn Hạo giật mình, lập tức né tránh, đồng thời thúc cùi chỏ về phía đối phương. Bóng đen hai tay kiềm chặt, chặn thế tiến công của Hàn Hạo, đồng thời gọi nhỏ một câu: “Đội trưởng Hàn, là tôi!”

Hàn Hạo nhận ra giọng nói của Doãn Kiếm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quở trách: “Cậu sao thế? Tối đen như mực, còn lao ra ngoài?”

“Đèn pin của em bị hỏng.”

Lời nói của Doãn Kiếm rất ủ ê, trong tay cậu đang cầm một chiếc bật lửa, xem ra chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng yếu ớt này thôi. Hỏng đúng lúc thật đấy! Nhưng lúc này thời gian cấp bách, cả hai người không có thời gian để lấn cấn vấn đề này. “Liễu Tùng đâu?”

Hàn Hạo lại hỏi một câu. Doãn Kiếm chỉ về phía sau: “Cậu ấy đang canh ở trong động này. Còn có hai cái động, mỗi người chúng ta phải vào một cái.”

“Tôi vào cái ở giữa, cậu đi vào cái bên cạnh.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo ra lệnh rắn rỏi ngắn gọn, “Sau khi vào vị trí, liên hệ qua máy bộ đàm, chú ý an toàn!”

“Tuân lệnh!”

Sau khi phân công xong, hai người không nói thêm gì nữa, mỗi người tự tiến vào trong động lần theo đường dây điện tìm đến được công tắc. Không lâu sau, Hàn Hạo đã thuận lợi phát hiện ra mục tiêu, đồng thời lập tức phát tín hiệu đã vào vị trí thông qua máy bộ đàm. Doãn Kiếm mặc dù là lần thứ hai bước vào động nhưng động tác lại chậm hơn Hàn Hạo nhiều, chắc là do ánh sáng không được đủ cho nên đã làm lỡ chút thời gian. Nhưng tín hiệu Doãn Kiếm đã vào vị trí cuối cùng cũng truyền tới. Lúc này đã là 0 giờ 52 phút. “Chúng ta đồng thời ấn nút, chắc là còng tay sẽ mở được ra.”

Liễu Tùng lúc này trở thành chỉ huy của ba người, “Các anh hãy nghe tín hiệu của tôi, khi tôi đếm đến 3, chúng ta cùng ấn, sau đó giữ nguyên năm giây. 1, 2, 3!”

183 Cùng lúc với tín hiệu Liễu Tùng phát ta, ba người ở ba động cùng ấn nút công tắc mình canh giữ. Đồng thời Hàn Hạo cũng vội vàng hỏi: “Đội trưởng Hùng, tình hình thế nào?”

Thật kỳ lạ, không hề nghe thấy tiếng trả lời của Hùng Nguyên ở trong máy bộ đàm. “Đội trưởng Hùng? Đội trưởng Hùng?”

Hàn Hạo lại gọi hai lần, nhưng vẫn không có tiếng hồi đáp. Có một thứ dự cảm chẳng lành thông qua máy bộ đàm đã lan rộng ra. “Đủ thời gian rồi, chúng ta rút lui!”

Liễu Tùng lo lắng phát ra tín hiệu rút lui, ngay sau đó cậu là người đầu tiên lao ra khỏi động huyệt. Cậu đã đi theo Hùng Nguyên nhiều năm, biết rất rõ tình hình khác lạ này hoàn toàn không bình thường, lòng lo lắng như lửa thiêu. Hàn Hạo sau khi chạy ra khỏi nhánh động, anh theo sát Liễu Tùng lao ra phía cửa mỏ động. Họ gần chạy sát nhau qua ngã quẹo, sau đó

https://thuviensach.vn

cả hai cùng đồng thời ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Ánh sáng đèn pin lập tức lay động, chiếu sáng được hình ảnh thảm thương ở gần cửa động: chiếc còng tay điện tử khóa Bành Quảng Phúc đã mở ra, nhưng Bành Quảng Phúc lại không vì thế mà có được sự tự do. Hắn mềm nhũn người ngã vật dựa vào dàn giáo, ở nơi cổ trào ra lượng máu lớn, từ cơ thể hắn không nhìn thấy dấu tích của chút sự sống nào. Và một hình ảnh khác lại khiến cho Liễu Tùng người đầu tiên chạy đến hiện trường gần như sụp đổ, ở vị trí cách thi thể của Bành Quảng Phúc khoảng hai, ba mét, Hùng Nguyên cũng ngửa mặt nằm sóng soài dưới đất. Người đội trưởng tráng kiện của đội cảnh sát đặc nhiệm đang gắng sức giữ chặt lấy yết hầu của mình, nhưng cùng với nhịp thở dồn dập của anh, từng luồng máu tươi vẫn cứ liên tục trào qua kẽ các ngón tay, không thể nào ngăn lại được. Rõ ràng, yết hầu của anh cũng bị thương nặng, tình thế vô cùng nguy ngập! “Đội trưởng!”

Liễu Tùng kêu lên đau đớn, cậu tranh lên trước quỳ hai chân xuống đất, ôm Hùng Nguyên vào lòng. Hùng Nguyên vẫn còn lưu lại chút thần trí mơ màng, anh cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy cấp dưới thân tín của mình, thoáng lộ ra thần sắc như được an ủi, sau đó anh há miệng, muốn nói gì đó, nhưng hơi thở của anh vừa đến chỗ yết hầu liền bị chặn lại. Bởi vì ở đó hiện rõ lên một vết dao cứa đáng sợ, anh đã không thể nào đưa rung động của luồng khí truyền tới dây thanh quản, chỉ có thể tích tụ từng bong bóng máu dồn tụ lại nơi vết thương. Hàn Hạo thoạt tiên ngẩn người, tiếp đến anh cũng quỳ xuống bên cạnh Hùng Nguyên. Sau khi nhìn rõ tình trạng thê thảm của Hùng Nguyên, anh đau khổ 184 nhắm mắt lại, hình như không nỡ nhìn. Đồng thời anh run rẩy nói: “Đội... đội trưởng Hùng?”

Hùng Nguyên nghe thấy giọng nói của Hàn Hạo, ánh mắt vốn đã tối sầm của anh lại cố gắng sáng rực lên một cái, sau đó anh dùng tàn lực cuối cùng ngẩng đầu lên, hai tay nắm lấy cánh tay Hàn Hạo, đường gân trên cổ tay nổi rõ mồn một. Hàn Hạo quay đầu lại nhìn thẳng vào Hùng Nguyên, và ánh mắt của Hùng Nguyên có ma lực như mang theo cái móc câu, cắm sâu vào trong tâm hồn của Hàn Hạo. Đột nhiên, Hàn Hạo hình như nhận thức ra

https://thuviensach.vn

điều gì, anh ghé sát tai vào bên miệng của Hùng Nguyên, vội hỏi: “Anh muốn nói điều gì?”

Hùng Nguyên phát ra âm thanh “hơ... hơ”

nhưng không thể nào hình thành được lời nói nào. Vết thương nơi yết hầu của anh, từng quả bong bóng máu cứ thế dồn lên, sau đó lại bị vỡ tung, cùng lúc đó, máu cứ liên tục trào ra. Xem ra, lưỡi dao đó đã cắt đứt động mạch cổ của Hùng Nguyên rồi! Đây đúng là thủ pháp mà Eumenides đã dùng khi giết chết Hàn Thiếu Hồng: không chút tiếng động, nhưng một dao là đủ chí mạng, chứ không để lại cho nạn nhân bất cứ cơ hội sống sót nào. Lúc này Doãn Kiếm cũng vội chạy trở lại cửa mỏ động, cảnh tượng trước mắt rõ ràng khiến cậu kinh ngạc đến ngẩn người. Cậu đờ đẫn đứng ở vị trí cách đó ba, bốn mét, rồi như chợt bừng tỉnh, vội hỏi: “Chuyện này... chuyện này là thế nào chứ?”

“Mẹ kiếp, còn ngẩn người ra làm gì?”

Hàn Hạo chợt chửi một câu, “Mau lái xe, lái xe!”

Lúc này Doãn Kiếm mới định thần lại, cậu cắn chặt răng, lao ra chỗ xe cảnh sát đang đỗ ở bên ngoài động, Hàn Hạo và Liễu Tùng cùng hợp lực khiêng Hùng Nguyên chỉ còn thở thoi thóp đi ra sau. Doãn Kiếm chui vào ghế lái, trong khoảnh khắc cậu khởi động xe, Hàn Hạo và Liễu Tùng cùng đi đến, đặt Hùng Nguyên ở hàng ghế sau xe cảnh sát. “Đội trưởng Hàn, đi đến bệnh viện nào?”

Doãn Kiếm trong lúc hoảng loạn đã mất đi chủ kiến, cậu thậm chí còn không nhớ ra được đường trở về khu vực nội thành, cậu chỉ biết nắm thật chặt vô-lăng, mồ hôi từng đợt túa ra từ kẽ hở của các ngón tay. Hàn Hạo lại không trả lời, lúc này đây anh đang ngẩn người nhìn Hùng Nguyên đang nằm trong lòng mình. Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm đã nhắm nghiền mắt lại, nơi yết hầu cũng không thấy nổi lên bong bóng máu nữa. Điều này

https://thuviensach.vn

chứng tỏ anh cũng đã ngừng thở rồi. 185 Liễu Tùng giơ ngón tay trỏ bên phải ra, run rẩy đưa đến dưới lỗ mũi Hùng Nguyên, và ở đó đã không còn cảm nhận thấy sự sống nữa. Sau khi ngơ ngác giây lát, Liễu Tùng đột nhiên nhảy dựng lên giống như một con sư tử nổi giận. “Khốn nạn, khốn nạn! Tao đ. mẹ mày!”

Cậu điên cuồng gào thét, giọng nói run rẩy như sắp khóc, sau đó cậu vung vẩy khẩu súng định nhảy xuống khỏi xe. “Quay lại!”

Hàn Hạo chồm người giữ Liễu Tùng ở lại trong xe, đồng thời anh quay sang hét lên với Doãn Kiếm, “Mau lái xe! Còn đợi gì nữa, sắp nổ rồi!”

Doãn Kiếm như choàng tỉnh khỏi cơn mê: bây giờ thời gian cách 1 giờ sáng đã không còn lại bao nhiêu nữa! Cậu vội vàng vào số, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe cảnh sát sau khi lượn nửa vòng trước cửa mỏ động, thì lao nhanh ra khỏi con đường núi ngoằn ngoèo giống như hỏa tiễn. “Để tôi xuống xe, tôi phải đi tìm hắn, tôi phải giết chết hắn!”

Liễu Tùng vẫn gầm lên điên dại, còn Hàn Hạo thì ra sức đè chặt cậu ta xuống. Xe cảnh sát vẫn lao càng lúc càng nhanh. Cuối cùng cậu từ bỏ việc giãy giụa, mà lại bắt đầu gào khóc. Hàn Hạo cũng ủ ê ngồi thừ người ở buồng phía sau xe cảnh sát. Ở cách anh không xa, cơ thể của Hùng Nguyên vẫn còn lưu lại chút hơi ấm, nhưng người đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm dũng mãnh này đã không thể nào có thể mở mắt ra được nữa rồi. Giây lát sau, Hàn Hạo dùng hai bàn tay túm lấy tóc mình, phát ra tiếng thét trầm buồn bị nỗi đau đè nén: “A...”

Cùng với tiếng thét của Hàn Hạo, tiếng nổ trong mỏ động cũng nổ vang đúng giờ đã định. Trong cơn chấn động và ánh lửa bập bùng, lớp than đá sụp đổ tích đầy nơi cửa động, xác Bành Quảng Phúc và tất cả những dấu vết, manh mối tại hiện trường cũng đều bị chôn sâu.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 8: Nghi Vấn Chất Chồng

Bốn tiếng đồng hồ trước, 21 giờ ngày 24. Trong khu vực nội thành trong tỉnh thành. Mộ Kiếm Vân đã đi đến con đường huyên náo, lúc này đây đèn đuốc sáng trưng, là giờ cao điểm để những nam nữ ăn mặc thời thượng bước vào cuộc sống về đêm của họ. Tỉnh thành chính là một thành phố hiện đại phồn hoa, nhưng khi Mộ Kiếm Vân rẽ vào một ngõ nhỏ ở lề đường, lập tức như bước vào một thế giới khác. Ở nơi đây màn đêm đen tĩnh mịch đang lan tỏa, khó có thể tìm thấy bước chân người qua lại. Hai bên ngõ nhỏ, những chiếc đèn đường vốn đã mịt mù u tối giờ đây phần lớn đã hỏng, vốn không còn khả năng chiếu sáng. Mộ Kiếm Vân chỉ có thể dựa vào ánh trăng ảm đạm để nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: một gian nhà mái bằng thấp lè tè ở trong ngõ nhỏ, bóng đen đen của nó hắt xuống đường. Đôi khi có sinh vật sống chạy qua bóng đen, đó là những con mèo hoang, chúng thường dừng lại kêu “meo... meo”

mấy tiếng, dùng ánh mắt sáng rực trong đêm nhìn chăm chú vào vị khách không mời mà đến này. Sống lưng của chúng nhô cao, giữ vững sự cảnh giác cao độ. Trước khi vị khách không mời mà đến bước tới, những u linh trong bóng đêm bèn quay người nhanh chóng rời khỏi đó, động tác của chúng mau lẹ và quái dị. Cơn gió thu lạnh lẽo thổi xuyên qua ngõ nhỏ, sự lạnh lẽo mà nó mang theo mãnh liệt hơn hẳn so với ở nơi phố phường náo nhiệt. Mộ Kiếm Vân hai tay đút vào túi áo khoác, kẹp chặt hai khuỷu tay để cho quần áo dính chặt vào cơ thể mình. Đây thực là một nơi chẳng hay ho gì, cô chau mày suy nghĩ. Nhưng nơi này lại thực sự tồn tại. Mặc dù rất nhiều người đã lãng quên những chốn thế này từ lâu, nhưng nó vẫn tồn tại, nó tồn tại trong bất cứ thành phố nào, hơn nữa lại ở khá gần con đường ồn ào náo nhiệt. Nếu nó đã tồn tại, vậy thì có một số người bắt buộc phải đối

https://thuviensach.vn

diện. Mộ Kiếm Vân đến trước cửa ngôi nhà nhỏ, ngoài việc phải đối diện với ngõ nhỏ u tối này, cô còn phải đối diện với con người đáng sợ nhất trong ngõ nhỏ này. 187 Không ai muốn phải đối diện với một người như vậy, đặc biệt là lại trong buổi tối tĩnh mịch thế này. Đó là một quái vật, là quái vật đủ để đem lại cơn ác mộng cho bất cứ ai. Là một người nghiên cứu tâm lý, Mộ Kiếm Vân cũng hiểu rất rõ: người có thể đem lại cho người khác những cơn ác mộng, thì chính bản thân anh ta còn phải chịu đựng nhiều cơn ác mộng hơn nữa. Cho nên, anh ta vừa là một quái vật, vừa là một nạn nhân vô cùng đáng thương. Điều mà lúc này đây Mộ Kiếm Vân kỳ vọng nhất: nếu quái vật đó đã chứng kiến sự bắt đầu của cơn ác mộng, vậy thì trong tay anh ta, liệu có còn nắm giữ chiếc chìa khóa để kết thúc cơn ác mộng này hay không? Cô đến đây một mình là để tìm kiếm đáp án trong đó. Xem ra người trong phòng cũng đã chờ đợi cô từ lâu, bởi vì khi tiếng gõ cửa vừa vang lên, cửa phòng đã mở ra. Hoàng Thiếu Bình đứng ở phía sau cửa, dưới ánh đèn lờ nhờ vàng vọt trong phòng, khuôn mặt anh ta nửa mờ nửa tỏ, khiến cho khuôn mặt xấu xí của anh ta càng trở nên đáng sợ. “Chào anh!”

Mộ Kiếm Vân lên tiếng chào trước, cô không muốn để đối phương cảm thấy sự e dè của mình. “Cô đến rồi à?”

Ánh mắt Hoàng Thiếu Bình liếc nhìn phía sau lưng nữ giảng sư. Mộ Kiếm Vân biết đối phương đang nhìn gì, cô mỉm cười nói: “Chỉ có mình tôi thôi.”

Hoàng Thiếu Bình nhếch cái miệng hở toang hoác, có thể nhận ra anh ta cũng muốn mỉm cười, nhưng nụ cười mỉm này thực sự không truyền đạt bất cứ cảm giác vui vẻ nào. Sau đó anh ta gật đầu: “Mời cô vào!”

Mộ Kiếm Vân đi vòng qua Hoàng Thiếu Bình bước vào, anh ta đóng cửa phòng lại. Căn phòng nhỏ đã hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, toát ra bầu không khí vô cùng nặng nề. “Cô cứ tùy ý ngồi nhé!”

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiếu Bình lẩm bẩm một câu. Nói là tùy ý ngồi, nhưng Mộ Kiếm Vân cũng chẳng có nhiều sự lựa chọn: trong phòng ngoài một chiếc ghế gỗ, thì chỉ còn một chỗ duy nhất là cái giường cáu bẩn kê ở góc tường nữa thôi. Mộ Kiếm Vân chuyển chiếc ghế kê lại gần chiếc giường nhỏ, còn Hoàng Thiếu Bình thì chống gậy khó khăn bước lại chiếc giường. Mộ Kiếm Vân đi đến 188 đỡ, muốn dìu đối phương. Hoàng Thiếu Bình rõ ràng đã nhận ra ý định của cô, ánh mắt khẽ liếc một cái, dù không nói gì, nhưng lại tỏ rõ ý định từ chối. Mộ Kiếm Vân ngẩn người, không dám bước lên nữa. Trong ánh mắt của người đàn ông này như thể xuất hiện một thứ khí chất thần bí, dáng vẻ bên ngoài của anh ta khiến người ta sợ hãi, tình cảnh khiến người ta thương hại, nhưng thứ khí chất đột nhiên xuất hiện này thật không ngờ lại là sự uy nghiêm, khiến người khác không dám tiếp cận. Cảm giác này chỉ thoáng vụt qua. Hoàng Thiếu Bình lại lập tức cúi đầu, tự mình lê đến bên giường. Trong bầu không khí trầm mặc, hai người trong phòng người ngồi ở ghế, người ngồi phía đầu giường, hình thành nên tư thế đối diện nhau. Sự vấp váp vừa rồi khiến Mộ Kiếm Vân từ bỏ những câu nói hàn huyên, cô quyết định dùng tư thế mạnh mẽ để nói thẳng vào vấn đề chính. “Anh có việc gì muốn nói với cảnh sát?”

Nữ giảng sư nghiêm giọng hỏi, đồng thời cố tình nhấn mạnh hai chữ cảnh sát, để chiếm được vị trí chủ động trong cuộc nói chuyện. “Không!”

Hoàng Thiếu Bình lại lắc đầu, cố tình phản bác hai chữ đó, “Nếu như nói với cảnh sát vậy thì tôi đã nói từ lâu rồi... bây giờ tôi chỉ nói với cô.”

Mộ Kiếm Vân cười khan “ha”

một tiếng, cô cảm thấy cần phải nói rõ cho đối phương biết thân phận của mình: “Nhưng tôi chính là cảnh sát. Tôi là giảng viên trường Cảnh sát, hiện nay được điều động gia nhập “tổ chuyên án 4.18”

.”

https://thuviensach.vn

“Tôi biết!”

Hoàng Thiếu Bình nhìn chằm chằm vào Mộ Kiếm Vân, các cơ trên mặt anh ta cũng lay động theo, “Cho nên, cô cần phải hứa trước với tôi một việc, sau đó tôi mới nói cho cô những gì tôi biết.”

Mộ Kiếm Vân cũng đã dự liệu đối phương sẽ đưa ra yêu cầu nào đó, cô trầm mặc giây lát, rồi hỏi: “Chuyện gì?”

“Cô không được nói bí mật tôi nói với cô cho những người cảnh sát khác biết, cô chỉ có thể đi điều tra một mình được thôi.”

“Tại sao?”

Mộ Kiếm Vân nhíu chặt đôi lông mày thanh tú, cảm thấy rất khó hiểu. “Bởi vì tôi không tin tưởng cảnh sát.”

Giọng Hoàng Thiếu Bình khản đặc, nét mặt rất trịnh trọng, “Sự việc mà tôi biết, rất có thể sẽ đem lại nguy hiểm đến tính mạng cho tôi. Cho nên, đã bao năm nay, tôi chưa từng nói ra với bất kỳ ai.”

189 “Ý anh là gì?”

Mộ Kiếm Vân nhanh chóng phân tích ẩn ý trong câu nói của đối phương, sau đó cô kinh ngạc hỏi, “Lẽ nào ở phía cảnh sát cũng có người liên quan đến vụ án?”

Hoàng Thiếu Bình khẽ “hừ”

một tiếng: “Cô tạm thời đừng hỏi nhiều như vậy, sẽ có ngày cô hiểu được thôi. Cô cứ hứa với tôi, có thể đồng ý yêu cầu này của tôi được không?”

Để tìm kiếm ra đáp án, Mộ Kiếm Vân hình như chẳng có sự lựa chọn nào khác. “Tôi hứa với anh.”

https://thuviensach.vn

Cô không nghĩ ngợi mà trả lời luôn. Tình hình thực tế của vụ án có vẻ như còn đáng sợ hơn những gì đã lộ ra, nhưng càng như vậy, cô càng có trách nhiệm để lật mở những bí mật ẩn giấu trong đó. Hoàng Thiếu Bình nhìn chăm chăm Mộ Kiếm Vân, giây lát sau, yết hầu anh ta chuyển động một cái, xem ra đang chuẩn bị lên tiếng. Nữ giảng sư đã nín thở tập trung tinh thần từ lâu, tai dỏng lên chờ đợi, và cuối cùng cô cũng nghe thấy đối phương nói: “Một tháng trước khi vụ nổ xảy ra, Sở công an thành phố đã phá được một vụ án buôn bán ma túy. Cô hãy đi điều tra về vụ án này.”

“Cái gì?”

Mộ Kiếm Vân ngẩn người, cô cứ tưởng Hoàng Thiếu Bình sẽ nói ra một số bí mật của hiện trường vụ nổ, nhưng đối phương lại đột nhiên nói ra một vụ án khác, thậm chí hình như cô còn chưa từng nghe thấy vụ án này. Hoàng Thiếu Bình không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Mộ Kiếm Vân. Anh ta gật đầu, lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Vụ án buôn bán ma túy 3.16”

. “Việc này thì có liên quan gì đến vụ nổ?”

Mộ Kiếm Vân hỏi vẻ kinh ngạc. “Cô hãy đi điều tra, chắc cô sẽ phát hiện được manh mối trong đó.”

Hoàng Thiếu Bình nheo mắt, ánh mắt càng trở nên trầm tư: “Tôi vẫn không thể nói cho cô biết tất cả mọi việc, bởi vì tôi chưa thể nào chắc chắn cô có đủ khả năng để bảo vệ tôi hay không. Trước tiên cô cần phải chứng minh năng lực của cô.”

Mộ Kiếm Vân nhìn thẳng vào Hoàng Thiếu Bình, đột nhiên cô giật mình, có câu hỏi cô không thể nào né tránh. “Rốt cuộc anh là ai?”

Cô buột miệng hỏi. Khuôn mặt tàn khuyết của Hoàng Thiếu Bình vẫn đáng sợ, nhưng lúc này đây, lời nói của anh ta, những thứ ẩn sâu trong ánh mắt anh ta, và cả việc anh ta nhắc đến vụ án mà ngay cả chính mình còn chưa từng nghe đến... Tất cả những thứ này, một kẻ lang thang nhặt phế liệu

https://thuviensach.vn

vốn không thể nào có được. Hoàng Thiếu Bình vén môi lên, lộ ra hàm răng nham nhở, cùng với những tiếng cười quái lạ, anh ta nói: “Đây không phải là vấn đề mà hôm nay tôi muốn thảo luận cùng cô.”

190 Mộ Kiếm Vân phải mất mấy giây mới khiến cho đầu óc mình bình tĩnh lại được, cô cảm thấy mình quá bị động, cô cần phải thay đổi phương thức nói chuyện. “Xem ra, anh đã giấu cảnh sát quá nhiều thứ.”

Cô lạnh lùng nói vẻ uy hiếp, “Có lẽ ngay bây giờ tôi nên đưa anh về tổ chuyên án.”

Hoàng Thiếu Bình cười “hi”

một tiếng: “Vậy thì cô đã phản bội lại lời hứa của mình. Tôi chỉ có thể trách mình đã nhìn lầm người... Những bí mật đó sẽ mãi mãi chôn vùi trong lòng tôi, các người cũng sẽ không thể nào biết được mười tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đâu.”

Qua ngữ khí của đối phương, Mộ Kiếm Vân biết sự uy hiếp vừa rồi hoàn toàn vô hiệu, cô bất lực bĩu môi, tìm lối thoát cho mình: “Được rồi, lời hứa của tôi vẫn hiệu quả... Nhưng, mấy câu nói này của anh không đầu không cuối, tôi sao có thể biết được là có phải anh đang đùa bỡn tôi hay không?”

“Cô đi điều tra vụ án buôn bán ma túy đó, cô sẽ hiểu được ý nghĩa trong đó.”

Hoàng Thiếu Bình vẫn nói câu nói này, xem ra anh ta đã chuẩn bị sẵn từ trước, lập trường kiên định, mềm nắn đều không lung lay. “Được rồi...”

Mộ Kiếm Vân vô cùng bất lực. Nếu đã không thể tìm được phương hướng để đột phá, vậy thì chỉ có thể giữ vững trận địa của mình, cô hứa với đối phương, “Vậy để tôi điều tra xem sao.”

“Không được nói với người khác về việc này.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiếu Bình lại một lần nữa nhấn mạnh, “Cô còn chưa biết chúng ta sẽ phải đối diện với thế lực đáng sợ nhường nào đâu. Tôi đã là một phế nhân, cô không nỡ nhẫn tâm làm hại tôi thêm, có phải vậy không?”

Mộ Kiếm Vân gật đầu. Nhìn thấy dáng vẻ trịnh trọng của đối phương, trong lòng cô không tránh khỏi cảm giác nơm nớp, đồng thời cô lại không kiềm chế được, lên tiếng hỏi: “Sao anh lại chọn tôi? Nếu anh đã không tin tưởng cảnh sát, sao anh lại tin tôi?”

Ánh mắt Hoàng Thiếu Bình chuyển động vòng tròn mấy vòng trên khuôn mặt của Mộ Kiếm Vân, sau đó anh ta lại cười tiếng cười quái dị. Mộ Kiếm Vân chau mày, ánh mắt và tiếng cười của đối phương đều khiến cô có cảm giác nổi da gà. “Bất cứ câu chuyện nào cũng đều có lúc kết thúc.”

Hoàng Thiếu Bình nói vẻ âm u: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, tôi đã biết dấu chấm câu của màn kịch này sẽ rơi trên người cô.”

191 Đây là câu trả lời kiểu gì chứ? Mộ Kiếm Vân thầm lắc đầu, cô thậm chí còn không hiểu nổi tên quái vật này rốt cuộc là muốn nói điều gì. Điều này thật khiến người ta bực bội ảo não. Với vai trò là một chuyên gia tâm lý, mà cô lại bị tên quái vật trước mặt đây đùa bỡn trong lòng bàn tay! “Hãy làm theo lời tôi nói đi... Đợi sau khi cô có phát hiện gì, thì hãy đến tìm tôi.”

Hoàng Thiếu Bình xua tay, tỏ ý tiễn khách. “Vậy thì... cứ tạm vậy đi.”

Mộ Kiếm Vân bất đắc dĩ đứng dậy, cô biết sẽ không có được thêm thông tin gì từ đối phương nữa. “Vụ án buôn bán ma túy 3.16”

, đây là thu hoạch duy nhất của chuyến đi lần này. Không, có lẽ không chỉ có thế. Cô đột nhiên lại nghĩ đến: Con người có tên Hoàng Thiếu Bình này không hề đơn giản chỉ là một nạn nhân vô tội trong vụ huyết án 4.18, mà hiện giờ anh ta đã không còn che giấu thân phận này nữa, đây có lẽ mới là giá trị lớn nhất trong chuyến đi này. Được rồi, thì đi điều tra về vụ án buôn bán ma túy đó, bất luận thế nào, việc này cũng chẳng đến nỗi hướng

https://thuviensach.vn

sự việc đến một kết quả tồi tệ hơn nhỉ? Mang theo suy nghĩ này, Mộ Kiếm Vân đã bước khỏi căn phòng nhỏ. Khi sắp đến cửa, cô quay người lại. “Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi.”

Cô mỉm cười nói. Đối phương vẫn cất giấu quá nhiều bí mật, hơn nữa muốn anh ta mở miệng, trước tiên cần phải tiêu trừ sự cảnh giác và xa cách trong lòng anh ta. Về phương diện này, nụ cười mỉm thường có thể trở thành vũ khí vô cùng hữu hiệu. Hoàng Thiếu Bình cũng cười, anh ta gật đầu, ánh mắt tiễn theo hình ảnh cô giơ tay đóng cửa rồi rời khỏi đó. Căn phòng nhỏ lại một lần nữa ở trong trạng thái cách ly với thế giới bên ngoài, trong căn phòng chỉ còn lại một mình Hoàng Thiếu Bình đơn độc. Nụ cười biến mất trên khuôn mặt của quái vật... Anh ta thở dài, thần sắc trở nên nặng nề. Tôi lẽ ra cần phải cảm ơn cô mới đúng. Anh ta thầm cảm thán trong lòng: trước khi nhân vật lợi hại đó tìm đến, hy vọng con cờ này kịp thời phát huy được tác dụng của cô ta. ... Nửa giờ đồng hồ sau, Mộ Kiếm Vân trở lại đội cảnh sát hình sự. Lúc này Hàn Hạo và mọi người đang ở trong phòng họp chăm chú vào chiếc máy thu tín 192 hiệu đó, căng thẳng và bồn chồn chờ đợi sự xuất hiện tín hiệu của mục tiêu. Mộ Kiếm Vân không làm phiền họ, cô trực tiếp tìm Tăng Nhật Hoa. Tăng Nhật Hoa đang ngồi trong phòng của nhà khách, nhàn rỗi xem ti vi. Thấy Mộ Kiếm Vân đến, cậu rõ ràng rất hào hứng. “Tôi biết ngay là cô sẽ còn đến tìm tôi.”

Cậu mặt mày tươi cười đắc ý nói: “Trong tổ chuyên án này, người cô tin tưởng nhất vẫn là tôi, có phải vậy không?”

Mộ Kiếm Vân tự mình ngồi xuống ghế trong phòng khách, không đáp lời. Cô biết, muốn đối phó với anh chàng mồm mép và tự đề cao bản thân này, giữ im lặng là lựa chọn sáng suốt nhất. “Hi... hi...”

Tăng Nhật Hoa cũng ngồi xuống ghế đối diện với Mộ Kiếm Vân, đắc ý vắt chân chữ ngũ, “Thế nào, nói xem nào, manh mối trong tay cô tiến triển ra sao rồi? Gặp phải khó khăn gì à? Để tôi phân tích giúp cho cô.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cần anh giúp đỡ tìm cho tôi một số tài liệu.”

Mộ Kiếm Vân nói thẳng ra luôn mục đích cuộc viếng thăm này của mình. Tăng Nhật Hoa so so vai như kiểu thân sĩ, “Nói đi, tài liệu gì?”

“Về một vụ án khác của mười tám năm trước, “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

, tôi muốn đọc hồ sơ của vụ án.”

Tăng Nhật Hoa chớp chớp mắt nhìn đối phương, thắc mắc: “Cô cần tìm cái đó làm gì?”

Bởi vì đã hứa với Hoàng Thiếu Bình là cần giữ bí mật, cho nên trên đường trở về, Mộ Kiếm Vân đã nghĩ ra được lý đo để ứng phó. “Không có gì.”

Cô nhẹ nhàng trả lời, “Chỉ là vô tình nghe nói đến vụ án này, muốn tìm hiểu một chút.”

Tăng Nhật Hoa bật cười: “Hôm nay sao thế nhỉ? Ai cũng có hứng thú với những vụ án trước đây thế?”

“Hả?”

Mộ Kiếm Vân nghe đối phương nói vậy, lập tức cảnh giác hỏi lại: “Còn có ai cũng muốn xem vụ án này?”

“La Phi chứ ai.”

Tăng Nhật Hoa bĩu môi, “Bây giờ chẳng phải là có ba chúng ta là nhàn rỗi sao? Nhưng anh ấy không phải muốn xem cái gì mà “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

https://thuviensach.vn

. Sau bữa tối anh ấy đến tìm tôi, nhờ tôi tìm cho anh ấy tài liệu về vụ án bắn cảnh sát ở công viên Song Lộc Sơn”

. 193 “Anh ấy xem nó làm gì?”

Mộ Kiếm Vân không kìm lòng được cũng hỏi thêm. “Ai biết được?”

Tăng Nhật Hoa ngừng lại, rồi lại nói vẻ quái đản, “Hay là muốn tìm được chút khoái cảm phục thù từ lịch sử quang vinh của đội trưởng Hàn?”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu, cắt ngang cơ hội nói linh tinh của đối phương: “Được rồi, không nói lạc đề nữa. Nói việc chính đi... tài liệu mà tôi muốn, có thể tìm được không?”

Tăng Nhật Hoa nghiêm mặt: “Cũng hơi khó, đó là vụ án tận mười tám năm trước đấy...”

Thấy Mộ Kiếm Vân chau mày, cậu lại tươi cười vui vẻ, chuyển hướng câu nói: “Nhưng khó thì mới có thể thể hiện ra được bản lĩnh của tôi chứ. Hi hi, đừng nói là tài liệu nội bộ trong hệ thống công an, kể cả nơi ẩn nấp của Bin-la-đen, chỉ cần người đẹp mở miệng yêu cầu, tôi cũng có thể tìm ra được, cô có tin không?”

Mộ Kiếm Vân cười, nói: “Bớt nói linh tinh đi, anh hãy mau làm việc đi!”

“Yes, madam!”

Tăng Nhật Hoa hành lễ, động tác và thần thái lại giống như một chú khỉ tinh nghịch. Sau đó cậu đến trước bàn làm việc, bật laptop. Thông qua mạng, cậu có thể không cần bước ra ngoài mà vẫn có thể vào được kho dữ liệu của hệ thống công an. Với vai trò là người hướng dẫn kỹ thuật cao nhất trong mạng của Sở công an tỉnh, không còn nghi ngờ gì nữa, cậu cũng nắm

https://thuviensach.vn

được quyền hạn rất lớn. Vì đã là một vụ án xử lý xong, cho nên "vụ án buôn bán ma túy 3.16"

vốn không có nội dung gì cần bảo mật, Tăng Nhật Hoa nhanh chóng tìm được hồ sơ liên quan. Nhưng cậu lại không trực tiếp gọi Mộ Kiếm Vân đến xem, mà vẫn tiếp tục thực hiện một số thao tác. Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh nhìn cậu, đột nhiên nảy sinh cảm giác cảm mến người nam giới nhỏ gầy này. Đúng vậy, thường ngày hơi lôi thôi luộm thuộm, nhưng khi Tăng Nhật Hoa ngồi xuống trước máy vi tính thì lại chuyển sang một kiểu khí chất hoàn toàn khác. Đôi bàn tay cậu khẽ giơ lên, mười đầu ngón tay liên tục múa lượn trên bàn phím, động tác mau lẹ và đẹp mắt. Cảnh tượng đó không giống như là đang đối diện với thế giới con số khô khan, mà lại giống như là một cao thủ âm nhạc đang múa trên phím đàn. Giây lát sau, Tăng Nhật Hoa quay sang mỉm cười với Mộ Kiếm Vân: "Được rồi, xin hãy đến quầy lễ tân của nhà khách để lấy tài liệu mà cô cần."

194 "Ưm?"

Mộ Kiếm Vân ngẩn người. "Phía quầy lễ tân có máy in."

Tăng Nhật Hoa giải thích. "Ồ?"

Mộ Kiếm Vân hình như đã hiểu, "Vậy thì... tôi trực tiếp cầm laptop ra đó ư?"

Tăng Nhật Hoa trừng mắt, giả vờ tỏ ra bộ dạng tức giận: "Cô nói thế chẳng phải chửi người ta sao? Tôi có thể làm cái việc ngu ngốc như vậy được sao? Cô cứ đi thẳng đến đó, bây giờ ở đó đã in ra xong hết rồi."

"Sao lại thế được chứ?"

Mộ Kiếm Vân lại mơ hồ, "Anh vẫn còn chưa đưa tài liệu đến quầy lễ tân kia mà."

https://thuviensach.vn

“Tôi đúng là chưa đi, nhưng nó thì đã đi rồi.”

Tăng Nhật Hoa giơ hai ngón tay ra, nhón lấy đường dây mạng kết nối vào laptop, giơ lên, “Chỉ cần có nó, tôi có thể kiểm soát được tất cả các máy in trên mạng. Đừng nói là máy in của nhà khách, cho dù là ở Trung Nam Hải(1) cũng không thành vấn đề.”

Cậu nói với vẻ vô cùng đắc ý. Đúng vậy. Mộ Kiếm Vân hiểu rõ, với tay nghề của Tăng Nhật Hoa, muốn xâm nhập vào máy in trên hệ thống mạng vốn không phải là việc khó. Nhưng nói đến tận Trung Nam Hải thì có vẻ hơi khoa trương quá thì phải? Nhìn bộ dạng hài hước của đối phương, ngoài việc mỉm cười, cô cũng không muốn tranh luận, bèn đứng dậy bước ra khỏi phòng, đi đến quầy tiếp tân. Và ở quầy lễ tân, nhân viên phục vụ đang rất ngơ ngác trước việc máy in vô cớ hoạt động, mặc dù cuống lên nhưng vẫn không thể nào ngăn chặn được từng trang từng trang giấy in được nhả ra. Cho đến khi Mộ Kiếm Vân tới thì mới phần nào giải đáp được băn khoăn của cô. “Đây là tài liệu tôi cần, phiền cô giúp tôi đóng sổ lại.”

Mộ Kiếm Vân vừa nói, vừa giơ thẻ và số phòng của mình. Thấy đối phương là khách của nội bộ, nhân viên phục vụ không ngại việc cô đem tài liệu đi. Nhưng cô gái vẫn không kìm được, lên tiếng hỏi: “Chuyện này là thế nào nhỉ? Tài liệu của chị sao lại đột nhiên in ra từ máy tính của tôi vậy?”

“Tôi kiến nghị cô hãy cắt trộm đường dây mạng vi tính của người khách ở phòng 212, những sự việc kỳ quái này sẽ không xảy ra nữa.”

Mộ Kiếm Vân hạ thấp giọng, cố gắng tỏ ra thần bí để trêu cô nhân viên phục vụ. Cô phát hiện ra tâm trạng mình cũng bị hưởng bởi Tăng Nhật Hoa mất rồi. Cô gái lơ mơ không hiểu rõ, cười thơ ngây. Sau đó làm theo lời yêu cầu, sắp xếp cẩn thận số tài liệu đó lại, khi tờ giấy cuối cùng được in ra, cô lại ngẩn người, “Tờ này cũng đóng sổ sao?”

https://thuviensach.vn

195 Mộ Kiếm Vân liếc nhìn, lập tức hiểu ngay nguyên nhân khiến cho cô phục vụ ngẩn người. Tờ cuối cùng không phải tài liệu mà cô cần. Đó là một tờ giấy in màu hoa hồng, cả bó hoa tươi rực rỡ. Chắc chắn đây cũng là kiệt tác của Tăng Nhật Hoa. Mộ Kiếm Vân cầm tờ giấy trên tay, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Mặc dù chỉ là một bó hoa trên giấy, nhưng vẫn đem lại nhiều điều nhẹ nhàng ấm áp hiếm hoi giữa bầu không khí xử lý vụ án căng thẳng. Nhưng Mộ Kiếm Vân chỉ mỉm cười tận hưởng giây lát, bèn đưa cho cô nhân viên tờ giấy đầy hoa đó, đồng thời nói: “Tờ này không cần đóng vào. Đây là tặng cho cô, cảm ơn sự phục vụ của cô!”

Cô gái cũng cười vui vẻ, nét mặt tươi tắn thơ ngây. Cho dù đây là trong đội cảnh sát hình sự uy nghiêm, cho dù trong thời khắc nghiêm trọng này, niềm vui vẫn cứ truyền thụ và kế thừa tuân theo những nguyên tắc đơn giản. “Vụ án buôn bán ma túy 3.16”

và “vụ huyết án 4.18”

cùng xảy ra mười tám năm trước, giữa chúng có mối liên hệ như thế nào được nhỉ? Hoàng Thiếu Bình là nạn nhân của vụ nổ, sao lại chuyển tầm nhìn của mình sang một vụ án khác xảy ra trước đó một tháng? Từ sau khi rời khỏi căn phòng nhỏ đó, những câu hỏi này luôn ám ảnh Mộ Kiếm Vân. May mà cuối cùng cô cũng thuận lợi có được hồ sơ của “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

, những câu hỏi này cũng sẽ có cơ hội được giải đáp. Trên quãng đường từ quầy lễ tân về phòng mình, Mộ Kiếm Vân vừa đi vừa lật giở sơ qua số tài liệu đó, và cô nhanh chóng phát hiện được một việc khiến nhịp tim cô đập dồn dập. Tổ trưởng của tổ chuyên án “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

- vị tổng chỉ huy vụ án chính là Phó giám đốc Sở công an tỉnh đương nhiệm Thiết Đại Lâm. Thiết Đại Lâm! Mộ Kiếm Vân đột nhiên nhận ra đây là một cái tên quan trọng nhưng lại bị cảnh sát bỏ qua! Trong tất cả những tài liệu liên quan tới Eumenides, Thiết Đại Lâm chính là nạn nhân đầu tiên

https://thuviensach.vn

bị mất mạng! Bất luận là thân phận hay là vai trò của ông ta trong vụ án, đều nên nhận được sự coi trọng đầy đủ của “tổ chuyên án 4.18”

. Nhưng do có sự xuất hiện của đương sự La Phi, bất luận là mười tám năm trước hay hiện nay, mọi người đều dồn mọi sự chú ý vào vụ nổ thảm khốc mười tám năm trước, mà lại bỏ qua bước điều tra chân tướng sự việc nạn nhân Thiết Đại Lâm bị giết hại. Bây giờ Hoàng Thiếu Bình đặc biệt nêu ra “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

, liệu có phải là đang gợi ý cho những người phụ trách việc phá án rằng có một mối quan hệ nào đó giữa cái chết của Thiết Đại Lâm và vụ nổ xảy ra sau đó hay không? Đây đúng là một hướng đi rất mới mẻ và đồng thời lại mang tính khởi phát. Ngay cả mười tám năm trước khi điều tra phá án, tổ chuyên án cũ cũng tách 196 riêng hai vụ án ra để điều tra, chưa bao giờ suy xét đến việc giữa hai vụ huyết án liệu có tồn tại một mối quan hệ ràng buộc gắn kết nào đó hay không. Không phải là sự hạn chế về trình độ của tổ chuyên án. Chỉ là họ đã xác định, Eumenides lúc trước gây ra bốn vụ án nhỏ trong trường Đại học Cảnh sát không hề liên quan với nhau, cho nên họ đã không thể ngờ đến hai vụ huyết án 4.18 có lẽ không hề độc lập. Nhưng Mộ Kiếm Vân hiện giờ đã biết, bốn vụ án nhỏ ở trong trường Cảnh sát vốn là tác phẩm của La Phi và Mạnh Vân sau khi tranh luận với nhau, nhưng lại có một kẻ thứ ba đã mượn cấu tứ của Eumenides xây dựng nên kế hoạch của vụ huyết án sau đó. Người đó liệu có phải là đang muốn lợi dụng thói quen tư duy của cảnh sát, qua đó ẩn giấu mối quan hệ giữa hai vụ huyết án, từ đó gây nên trở ngại cho công việc trinh sát phá án của cảnh sát? Chỉ trong mấy bước trên đường đi ngắn ngủi, lối tư duy vốn đang bế tắc của Mộ Kiếm Vân bất chợt được rộng mở. Điều này khiến cô nảy sinh sự chờ đợi lớn hơn đối với hồ sơ vụ án 3.16 mà cô đang cầm trong tay. Cô bước nhanh trở về phòng mình, bắt đầu tĩnh tâm để nghiên cứu bộ hồ sơ vụ án này. Nhưng tình hình tiếp theo lại không lạc quan giống như cô tưởng. Trong suốt hơn hai tiếng đồng hồ tiếp theo, cô đọc kỹ từng nội dung trên mỗi trang giấy hồ sơ vụ án, nhưng lại không thể thu hoạch được bất cứ manh

https://thuviensach.vn

mối nào có giá trị để giúp ích cho công việc phá những vụ huyết án của Eumenides. Sự liên quan chỉ hạn chế ở trên cái tên “Thiết Đại Lâm”

, khiến cho Mộ Kiếm Vân không tránh khỏi cảm giác ủ ê thất vọng. Cô vốn kỳ vọng có thể tìm thấy được cái tên Viên Chí Bang hoặc Mạnh Vân trong hồ sơ, nhưng trên thực tế, hai người này chẳng có liên quan chút nào đến vụ án buôn bán ma túy cả. Với vai trò là Phó giám đốc Sở công an, lúc đó Thiết Đại Lâm chắc chắn đảm nhiệm vai trò chỉ huy của nhiều vụ án, lẽ nào chỉ là bởi vì ông ấy chính là tổ trưởng tổ chuyên án “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

là có thể liên hệ cái chết của ông với vụ án này được sao? Đây rõ ràng không đủ thuyết phục. Nhưng Hoàng Thiếu Bình sao lại chỉ nêu đúng tên vụ án này chứ? Mộ Kiếm Vân tin chắc rằng ở trong đó có ngụ ý gì mà mình chưa phát hiện được ra. Không thể tìm ra được thêm manh mối, và việc ngồi đọc chăm chú suốt một khoảng thời gian dài khiến đầu óc Mộ Kiếm Vân hơi quay cuồng. Cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa ra hít thở một hơi thật sâu bầu không khí bên ngoài. Không khí lạnh ngày cuối thu xâm nhập vào trong huyết mạch giúp cho tư duy bị nóng ran vì vận hành quá độ của cô dần dần được bình tĩnh trở lại. Cô nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng lại tiến trình của “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

. Qua khoảng thời gian đọc vừa rồi, những nội dung liên quan đã hằn sâu vào trí nhớ của cô. 197 Đúng như số hiệu vụ án hiện ra, vụ án buôn bán ma túy này xảy ra vào ngày 16 tháng 3 năm 1984 - trước vụ huyết án 4.18 một tháng, nhưng đây chỉ là thời gian kết thúc vụ án, còn thời gian bắt đầu vụ án thì sớm hơn nhiều. Trên thực tế, nếu so sánh tiến trình của chính vụ án này, thì hoàn cảnh xã hội của vụ án này hình như còn đáng để suy ngẫm hơn. Thời kỳ đầu của thập niên tám mươi, cảnh sát hình sự quốc tế trên khắp thế giới tăng cường triệt phá những vụ buôn bán ma túy xuyên quốc gia. “Hành lang độc phẩm”

https://thuviensach.vn

mà tập đoàn buôn bán ma túy quốc tế khổ công gây dựng nên đã lần lượt bị đập tan, điều này khiến chúng không thể không bắt đầu tìm kiếm những con đường mới an toàn hơn. Và thành tựu của đất nước Trung Quốc trong thời kỳ đầu cải cách mở cửa cũng bị giới buôn lậu ma túy quốc tế đưa vào trong tầm nhìn mở cửa của chúng. Tỉnh thành là một trong những cửa khẩu quan trọng trong buôn bán thương mại toàn quốc, giao thông thuận lợi, kinh tế phát đạt. Trong xu hướng quốc tế hóa, những vụ án buôn bán ma túy đã biệt tăm nhiều năm giờ lại bắt đầu xuất hiện trên thị trường. Điều này nhanh chóng nhận được sự quan tâm chú ý của cảnh sát, Phó giám đốc Sở công an Thiết Đại Lâm đã được phân công phụ trách hoạt động triệt phá ngăn cấm ma túy trong toàn thành phố. Tổ chống ma túy do Thiết Đại Lâm lãnh đạo đã nhanh chóng thu được một thông tin cơ mật trọng đại: tập đoàn buôn bán ma túy đến từ khu vực Đông Nam Á sẽ cùng với phần tử tội phạm trong nước và trong thành phố này tiến hành một cuộc giao dịch ma túy với số lượng khổng lồ, và thời gian giao dịch chính là vào ngày 16 tháng 3 năm 1984. Tổ chuyên án 3.16 đã được ra đời như vậy. Thông tin này có được từ một người nằm vùng trong nội bộ phần tử tội phạm mà cảnh sát đã gài vào: Đặng Ngọc Long. Theo như thông tin cá nhân trong bản hồ sơ: Đặng Ngọc Long lúc đó 25 tuổi, nhưng đã trở thành người nằm vùng cho cảnh sát được bảy năm rồi. Trong hồ sơ ghi chép, anh chàng tinh ranh này vốn là một cậu chàng trốn học lêu lổng, chuyên uống rượu gây sự đánh nhau ở đầu đường xó chợ, hơn nữa cũng nổi danh trong đám lưu manh năm đó. Những kẻ lông bông này luôn có kết cục giống nhau, Đặng Ngọc Long xem ra cũng không ngoại lệ. Trong bữa tiệc sinh nhật năm 18 tuổi của mình, Đặng Ngọc Long uống say khướt đã đâm chém một tên lưu manh khiến hắn bị thương nặng, do đó đã bị cảnh sát bắt giữ. Anh ta chắc là rất khó thoát khỏi sự trừng phạt của nhà giam. Từ đó cuộc đời anh ta cũng sẽ bước sang một con đường tăm tối buồn thảm. 198 Thế nhưng đúng lúc này có một người xuất hiện cứu anh ta, vị này chính là Thiết Đại Lâm. Lúc đó ông vẫn chưa lên chức Phó giám đốc Sở công an, mà chỉ là một trong số những lãnh đạo trung tầng ở đại đội trị an. Cách thức mà Thiết Đại Lâm giúp đỡ Đặng Ngọc Long rất đơn giản, ông đã sửa đổi ghi chép của cảnh sát, sửa thời gian Đặng Ngọc

https://thuviensach.vn

Long gây thương tích cho người khác từ 0 giờ 6 phút sáng ngày hôm sau sửa thành 23 giờ 56 phút của đêm hôm trước. Mặc dù chỉ có sự chênh lệch mười phút nhưng người dính líu đến vụ án Đặng Ngọc Long lại từ một người "thành niên"

trở thành "vị thành niên"

, sự trừng phạt của pháp luật cũng vì thế mà thuyên giảm rất nhiều. Anh ta chỉ bị tù thời hạn ba năm, hoãn thi hành hai năm. Thiết Đại Lâm và Đặng Ngọc Long chẳng hề thân quen, ông giúp đỡ đương nhiên là có điều kiện. Sau khi Đặng Ngọc Long bước ra khỏi đồn công an, trên mặt anh ta trông vẫn như là một tên lưu manh lông bông không hề biết hối cải, nhưng trên thực tế, anh ta đã trở thành người nằm vùng của cảnh sát, hay nói đúng hơn là của Thiết Đại Lâm. Đặng Ngọc Long có trí tuệ thông minh hơn người, cộng thêm với mối quan hệ xã hội phức tạp từ nhỏ khiến cho Đặng Ngọc Long rất dễ dàng hoàn thành "cương vị công việc"

mới này. Sự hợp tác của anh ta và Thiết Đại Lâm gắn bó sâu sắc, hai người vì thế mà cũng đều nhận được những lợi ích thực tế. Hiệu suất phá án của Thiết Đại Lâm trong khu vực ông quản hạt được nâng cao, con đường tiền đồ của ông rất sáng lạn; Còn Đặng Ngọc Long thì nhờ vào sự trợ giúp ngầm của Thiết Đại Lâm, đã có chút uy quyền trong đám lưu manh lau chau, cuối cùng nhận được sự yêu mến tin cậy của "đàn anh"

ở cấp cao hơn. Vị "đại ca"

này tên gọi Lưu Hồng, là nhân vật hô phong hoán vũ nổi tiếng trong giới xã hội đen của tỉnh thành năm đó. Lúc đó kinh tế thị trường vừa mới mở cửa, Lưu Hồng nhờ vào đầu óc nhanh nhẹn và sự dã chiến không sợ chết của mình, đã nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường xã hội đen. Ban đầu chỉ là dọa nạt tống tiền, sau đến thì thu phí bảo kê, rồi đến lúc trực tiếp đầu cơ tích trữ, anh ta nhanh chóng tích trữ được số tài sản kha khá. Có một số tên lưu manh thi nhau đến xin nương tựa, dã tâm của Lưu Hồng cũng ngày càng

https://thuviensach.vn

lớn, anh ta bắt đầu vạch lên kế hoạch xây dựng một vương quốc “xã hội đen”

thuộc về mình. Đặng Ngọc Long đúng lúc này bèn xuất hiện trong tầm nhìn của Lưu Hồng. Lưu Hồng đang cần một “trợ thủ”

vừa có thể đánh nhau vừa biết lăn lộn. Thế nên Lưu Hồng đã thu nhận Đặng Ngọc Long dưới trướng mình. Cảnh sát lúc này cũng đang có ý định xử lý tập đoàn Lưu Hồng, Đặng Ngọc Long có thể gia nhập vào trong nội bộ của tập đoàn, đối với cảnh sát, rõ ràng là một tin tức tốt lành. Nhưng tin tức tuyệt vời hơn vẫn còn ở phía sau. Khi phần tử buôn bán ma túy ở bên ngoài khu vực đang muốn thiết lập nên đường dây buôn bán ở trong 199 tỉnh thành, chúng không thể nào né tránh được con rắn bản địa Lưu Hồng, thế nên bèn chủ động tiến hành giao thiệp với anh ta. Sự mê hoặc món lợi khổng lồ, từ việc buôn bán ma túy quá lớn, Lưu Hồng quyết định thò một tay vào vụ làm ăn buôn bán này, từ đó trở thành nhà cái có thể lũng đoạn thị trường tỉnh thành. Sau mấy giao dịch nhỏ thành công bước đầu, cả hai bên hẹn nhau tiến hành một vụ hợp tác quy mô lớn thực sự vào ngày 16 tháng 3 năm 1984. Đặng Ngọc Long đã kịp thời thông báo tin tức này cho phía cảnh sát. Một thông tin trọng đại như vậy khiến cho cảnh sát vô cùng kích động, hơn nữa, vì có sự tồn tại của Đặng Ngọc Long, hành động tác chiến của cảnh sát có khả năng giành thắng lợi rất lớn. Lúc đó Đặng Ngọc Long thông qua biểu hiện tốt trong gần một năm, đã trở thành trợ thủ tâm đắc của Lưu Hồng, quá trình giao dịch mua bán ma túy với người bên ngoài khu vực, gần như đều có sự tham dự của anh ta. Vào ngày 16 tháng 3, Lưu Hồng dẫn theo Đặng Ngọc Long và một người bảo vệ khác đến địa điểm giao dịch, họ cùng gặp gỡ ba người buôn bán ma túy đến từ vùng khác. Thiết Đại Lâm dẫn theo cảnh sát mặc thường phục đã sớm mai phục ở xung quanh, chỉ đợi sau khi Đặng Ngọc Long phát tín hiệu, là có thể giăng lưới bắt gọn. Nhưng sự việc lại xảy ra chút biến cố. Một tên buôn lậu ma túy vùng ngoài không biết thế nào lại phát hiện ra cảnh sát mặc thường phục, những phần tử tội phạm ở hiện trường lập tức cuống cuồng bỏ chạy. Sau khi bị cảnh sát chặn

https://thuviensach.vn

đánh, hai bên đã bắt đầu nổ súng. Công an tỉnh thành cũng lần đầu tiên được lĩnh giáo sự hung hãn của bọn buôn lậu ma túy quốc tế. Đối diện với sự bao vây dày đặc của cảnh sát, chúng biết rõ không còn cơ hội sống sót nhưng vẫn ngoan cường kháng cự kịch liệt, đồng thời bắn bị thương hai người cảnh sát tham chiến. Cuộc hành động lần này vốn dĩ đã bị thất bại như vậy, nhưng Đặng Ngọc Long lúc này đã phát huy tác dụng to lớn của mình, anh ta ở trong nội bộ bọn buôn lậu ma túy đã ra đòn phản kích khiến bọn chúng không còn khả năng kháng cự. Cuối cùng, bao gồm cả Lưu Hồng, toàn bộ năm nghi phạm đã bị bắn chết ngay tại chỗ. Cảnh sát đã toàn thắng trong cuộc đấu súng. Chiến dịch lần này thu được 5,8 kg heroin, tiền mặt 70 vạn nhân dân tệ. Cảnh sát truy theo đầu mối, cả đội nhóm tội phạm mang tính xã hội đen của Lưu Hồng cũng bị tiêu diệt hoàn toàn trong một cuộc chiến vòng ngoài. Bởi vì vụ án này đã phá được thành công, tổ chuyên án 3.16 đã nhận được huân chương chiến công tập thể hạng nhì, Thiết Đại Lâm được nhận huân chương chiến công hạng nhất, tiền đồ của ông ta vô cùng rộng mở. Nhưng ai có thể ngờ được rằng, chỉ một tháng sau, ông ta đã chết trong tay Eumenides một cách lãng nhách. 200 Đây chính là cả quá trình của vụ án buôn bán ma túy 3.16. ... Lại một cơn gió thổi tới, như đang khóc than, càng toát ra sự tĩnh mịch trong sắc trời tối đen, Mộ Kiếm Vân giơ hai tay ra sau gáy xoa mạnh, nhưng tư duy vẫn không vì thế mà trở nên thông suốt hơn. Tài liệu hiện có thể hiện ra: “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

là một vụ án hình sự hoàn toàn độc lập, vậy thì nó rốt cuộc có liên quan gì đến “vụ huyết án 4.18”

xảy ra một tháng sau đó chứ? Chính lúc Mộ Kiếm Vân suy nghĩ chẳng ra được kết quả gì, chuông cửa chợt vang lên, có khách đến. Mộ Kiếm Vân nhìn đồng hồ, đã gần 1 giờ sáng, cô lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Tôi!”

Phía ngoài cửa truyền tới giọng nói, là một giọng nói rất quen - chính là Tăng Nhật Hoa. Muộn thế này rồi, anh chàng này còn đến đây làm gì nhỉ?

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân không khỏi hồ nghi, nhưng sau khi do dự giây lát, cô vẫn đi ra mở cửa phòng. “Tôi biết ngay là cô vẫn chưa đi ngủ.”

Tăng Nhật Hoa khoanh tay đứng ở cửa, bộ dạng cợt nhả. “Ha... có chuyện gì không?”

Mộ Kiếm Vân cười xã giao, nhưng lại không hề có ý định mời đối phương vào trong phòng. Nếu như đối phương chỉ là đến để nói chuyện phiếm, vậy thì quả thực lúc này cô không có tâm trạng mà tiếp chuyện. Tăng Nhật Hoa nhận ra suy nghĩ của Mộ Kiếm Vân, cậu cười hi hi trả lời: “Tôi đến để giải đáp mối băn khoăn trong lòng cô.”

“Ồ?”

Mộ Kiếm Vân giấu giếm tâm tư, lên tiếng hỏi: “Tôi có điều băn khoăn gì chứ?”

“Thôi được rồi, cô không cần giấu tôi đâu.”

Tăng Nhật Hoa cười toét miệng bước thẳng vào phòng, sau đó ngồi xuống ghế sofa, “Cô vội vàng điều tra tài liệu về “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

như vậy, lẽ nào chỉ là vì để tìm hiểu đơn giản như vậy thôi sao? Cô đã coi tôi là thằng ngốc sao? Nói cho cô biết, sau khi cô đi, tôi cũng đọc tỉ mỉ số tài liệu đó một lượt.”

“Đọc thì cứ đọc thôi.”

Mộ Kiếm Vân quay người đóng cửa, lên tiếng hỏi, “Anh đến đây muộn như vậy, rốt cuộc là muốn nói gì?”

Cô hỏi ngược lại vẻ tỉnh bơ. Tăng Nhật Hoa giơ ra hai ngón tay, đắc ý gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Tôi đến để nói cho cô biết, rốt cuộc hai vụ

https://thuviensach.vn

án “buôn lậu ma túy 3.16”

và “huyết án 4.18”

có mối liên quan gì.”

201 Mộ Kiếm Vân giật thót, tim đập dồn, nhưng nhất thời cô không biết rõ thực hư của đối phương, nên vẫn cứ tiếp tục giả vờ: “Hai vụ án này có liên quan đến nhau sao?”

“Ôi cô là người có suy nghĩ gì không đấy?”

Tăng Nhật Hoa thấy hơi bực, lườm một cái, “Cô mà còn giả vờ nữa, thì tôi chẳng nói gì đâu, tôi đi đây!”

Thấy đối phương làm động tác chuẩn bị đứng dậy, Mộ Kiếm Vân vội đi đến khẽ ngăn lại: “Đợi đã...”

Tăng Nhật Hoa quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân. “Được rồi!”

Mộ Kiếm Vân bất lực khẽ thở dài, “Tôi không phải là cố ý lừa dối anh... chỉ là tôi đã hứa với người khác, cần phải giữ một số bí mật.”

“Ai vậy? La Phi à?”

Tăng Nhật Hoa lập tức phản ứng vẻ mẫn cảm. “Không, là một người khác, tôi không thể nói với anh là ai được.”

“Được rồi, được rồi, tôi cũng không muốn biết.”

Tăng Nhật Hoa xua xua tay, nghe nói người đó không phải là La Phi, hứng thú dò hỏi của cậu gần như đã giảm đi rất nhiều. “Thực ra nhé, cô cứ giữ lấy bí mật của cô. Tôi chỉ nói những gì tôi biết cho cô nghe, điều này không làm khó cho cô chứ?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa đúng là dễ tính, thoắt cái đã quên phắt ngay những gì không vui vừa rồi, bây giờ ngược lại còn chủ động nói đỡ cho Mộ Kiếm Vân. “Được, anh hãy nói đi, tôi rửa tai lắng nghe.”

Mộ Kiếm Vân ngồi xuống ghế đối diện Tăng Nhật Hoa, “Nhưng tôi thực sự không thấy được mối quan hệ gì giữa hai vụ án này.”

“Cô không nhận ra được cũng là bình thường, bởi vì mối quan hệ này không thể hiện ra ở phần tài liệu cô cầm đi.”

Tăng Nhật Hoa ngả người về phía Mộ Kiếm Vân, “Lúc đầu sau khi tôi đọc xong hết số tài liệu đó, phát hiện ra nội dung có giá trị trong đó chỉ có ba chữ “Thiết Đại Lâm”

. Cho nên tôi lại lấy Thiết Đại Lâm làm trung tâm để tìm kiếm. Việc này làm thao tác trên vi tính rất dễ dàng, sau đó tôi đã có được một phát hiện rất thú vị.”

Nghe đối phương nói vậy, tư duy của Mộ Kiếm Vân cũng bị kéo theo. Mặc dù lúc này cô không muốn người khác tham gia vào công việc điều tra manh mối này, nhưng biểu hiện của Tăng Nhật Hoa lại khiến cô không thể nào từ chối được. Sau một thoáng trầm ngâm, cô cuối cùng vẫn cứ tiếp nối đề tài của đối phương: “Phát hiện gì?”

“Một cô gái.”

Tăng Nhật Hoa hạ giọng cố tình tỏ ra thần bí. 202 Mộ Kiếm Vân chau mày, vô cùng băn khoăn. “Bạch Phi Phi.”

Tăng Nhật Hoa tiếp đó thốt ra cái tên của cô gái, nhưng cái tên này hoàn toàn xa lạ với Mộ Kiếm Vân, chỉ có thể càng làm cho cô chẳng hiểu ra sao cả. Tăng Nhật Hoa nhìn thấy biểu hiện mơ hồ của Mộ Kiếm Vân, càng bật cười đắc ý, sau đó cậu đột nhiên lại chuyển đề tài. “Cô vẫn còn nhớ bản

https://thuviensach.vn

thông báo tử vong mà Eumenides gửi cho Viên Chí Bang chứ? Tội danh trên đó ghi là gì?”

Việc này thì Mộ Kiếm Vân nhớ rất rõ, cô gật đầu: “Đùa bỡn phụ nữ.”

Cô còn đặc biệt thảo luận với La Phi về việc này. “Tôi đã điều tra ghi chép danh sách học viên của trường Cảnh sát năm 1984, từ trong số đó tìm ra được tài liệu về cô gái mang thai bị người ta ruồng bỏ, cuối cùng nhảy xuống sông tự sát đó. Cô ta chính là Bạch Phi Phi mà tôi vừa nhắc đến.”

Bạch Phi Phi, đúng là một cái tên hay, chắc là cô gái này cũng rất xinh đẹp? Nhưng điều này thì có liên quan gì tới mối băn khoăn ban đầu của mình? Mộ Kiếm Vân chăm chú suy nghĩ, đôi lông mày nhíu chặt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. “Năm đó Bạch Phi Phi là khóa sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý hành chính trường Cảnh sát.”

Tăng Nhật Hoa tiếp tục nói, “Trước khi tự sát, cô ấy thực tập ở Sở công an thành phố, làm thư ký hành chính cho Phó giám đốc Sở công an Thiết Đại Lâm.”

“A?”

Mộ Kiếm Vân khẽ kêu lên một tiếng, Bạch Phi Phi, nhân vật này nhìn có vẻ như là một người bên ngoài vụ án, nhưng lại mang theo ý nghĩa không bình thường. Cô là bạn gái cũ của Viên Chí Bang, đồng thời lại là thư ký hành chính của Thiết Đại Lâm, cô ấy thật không ngờ đã trở thành mắt xích liên hệ giữa hai nạn nhân trong hai vụ huyết án này, nhưng việc này có ý nghĩa gì nhỉ? Tư duy của Mộ Kiếm Vân nhanh chóng vận chuyển trong giây lát, và nhanh chóng nghĩ ra được một câu hỏi then chốt. “Bạch Phi Phi chết vào ngày nào?”

Cô hỏi. “Ngày 20 tháng 3.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa trả lời mau lẹ và chính xác, rõ ràng đây cũng là vấn đề anh đã từng quan tâm. Ngày 16 tháng 3, Thiết Đại Lâm phá được vụ án buôn lậu ma túy lớn; ngày 20 tháng 3, thư ký hành chính của Thiết Đại Lâm Bạch Phi Phi tử vong; ngày 18 tháng 4, Thiết Đại Lâm chết; cùng trong ngày đó, người bạn trai cũ của Bạch Phi Phi là Viên Chí Bang chết. Sau khi lược bỏ đi tất cả những miêu tả phụ kèm 203 bên ngoài, quan hệ giữa mấy vụ án mười tám năm trước thật không ngờ lại hiện ra đơn giản và rõ ràng đến thế. Tất cả những mối quan hệ này đúng là đã để rất nhiều không gian để ta tìm hiểu bí mật. Trái tim Mộ Kiếm Vân đập "thình thịch"

rộn ràng: đúng vậy, đây chính là điều mà Hoàng Thiếu Bình muốn cô tìm thấy - mối quan hệ nội tại giữa hai vụ án buôn bán ma túy 3.16 và vụ huyết án 4.18. Nhưng mối quan hệ này mang ý nghĩ gì nhỉ? Nếu như Hoàng Thiếu Bình là một người biết chuyện may mắn sống sót, thứ sức mạnh nào lại khiến anh sau ta khi gánh chịu nỗi đau đớn nhường đó, lại không thể không giữ im lặng suốt cả mười tám năm qua? Những câu hỏi này cứ quấn chặt lấy trí não cô, hỗn loạn phức tạp, nhất thời không tìm được đầu mối. Đúng lúc này tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên. Tăng Nhật Hoa ở khá gần cửa, cậu đứng dậy mở cửa, nhìn thấy La Phi đứng bên ngoài, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. "Cảnh sát La?"

Tăng Nhật Hoa vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng cảm thấy ảo não: nữ giảng sư xinh đẹp trước mắt đang chăm chú lắng nghe mình phân tích, còn mình thì đang chuẩn bị phát huy một phen, nhưng đột nhiên lại bị cái anh chàng La Phi này phá đám. Nhưng cậu cũng không than phiền gì cả, bởi vì trước mặt cậu, nét mặt của La Phi lạnh như băng tuyết, lạnh đến độ khiến cho anh chàng luôn nhăn nhở cười cợt cũng cảm thấy bất an. "Sao thế?"

Mộ Kiếm Vân cũng bước ra, hỏi vẻ thấp thỏm. Ánh mắt La Phi quét qua hai người, sau đó dùng âm thanh trầm đục đến nghẹt thở nói: "Tổ chuyên án xảy ra chuyện rồi!"

https://thuviensach.vn

... 2 giờ 8 phút, ngày 25 tháng 10. Trong phòng cấp cứu bệnh viện Nhân dân tỉnh thành. Khi La Phi và mọi người vội đến, lúc này đã tràn ngập bầu không khí bi thương. Hùng Nguyên lúc ở trên xe cảnh sát đã ngừng thở, nhưng Liễu Tùng vẫn kiên trì lái xe đến bệnh viện chứ không phải là trung tâm kiểm nghiệm pháp y. Hành động này chỉ có tác dụng an ủi cho mọi người một chút về mặt tâm lý, và sự an ủi này cũng vô cùng ngắn ngủi: Sau khi bác sĩ trực ban nhìn thấy Hùng 204 Nguyên, chưa cố gắng làm bất cứ điều gì đã trực tiếp tuyên bố cái chết của đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm. Do Hùng Nguyên có vị trí đặc biệt trong giới cảnh sát, sau khi cái chết của anh được thông báo, lập tức gây nên sự chấn động đối với những lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát. Giám đốc Sở công an các vị lãnh đạo ở đội cảnh sát đặc nhiệm cùng lần lượt đến bệnh viện, tưởng niệm người đã khuất đồng thời tìm hiểu về tình hình vụ án. Liễu Tùng đã vùng thoát ra khỏi được trạng thái bi thương ban đầu, hai mắt cậu đỏ au, ngồi im lặng trong một góc vắng người. Không ai dám đến làm phiền cậu, bởi vì ai cũng nhận ra: bên ngoài vẻ trầm lặng của anh chàng này đang ẩn giấu tâm trạng phẫn nộ vô cùng đáng sợ. Với vai trò là tổ trưởng tổ chuyên án, đồng thời cũng là chỉ huy trực tiếp của hành động lần này, Hàn Hạo đang chịu đựng áp lực rất lớn. Sau khi hội báo xong tình hình với giám đốc Sở công an, giọng anh đã khàn đặc, giám đốc Tống không nén nổi sự đau lòng, ông thở dài: “Ôi, cậu hãy về nghỉ ngơi trước đi. Việc tang lễ, tôi sẽ cử người thực hiện.”

Hàn Hạo lặng lẽ gật đầu, đúng vậy, anh thực sự đã quá mệt, sự việc vừa xảy ra giống như một cơn ác mộng cứ quấn chặt lấy anh, anh phải trốn đi đâu mới có thể thoát khỏi được đây? Anh nhất thời không tìm được đáp án, chỉ mơ màng đi ra khỏi đám người. Lúc này đây, anh nhìn thấy La Phi và mọi người, nhưng ánh mắt anh chỉ vô thần lướt qua một lượt như thể không còn chút sức lực dù chỉ để lên tiếng chào hỏi. “Hàn Hạo!”

Giám đốc Tống đột nhiên hét gọi một tiếng. Âm thanh này không chỉ khiến cho người bị gọi giật mình, mà còn thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Hàn Hạo dừng bước quay người, trên nét mặt có vẻ hơi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Giám đốc Tống đi đến trước mặt Hàn Hạo, sau đó ông nhìn thẳng vào mắt đối phương, nói từng chữ một, giọng nói hùng hồn mạnh mẽ: “Cậu chớ quên rằng, cậu vẫn là tổ trưởng của “tổ chuyên án 4.18”

! Cuộc chiến đấu của cậu và hung thủ vẫn chưa kết thúc!”

Hàn Hạo khẽ rùng mình như thể được mở mang đầu óc. Đôi mắt anh lại sáng lấp lánh - ánh sáng của sự phẫn nộ, kiên quyết, đồng thời lại mang theo sự kỳ vọng. Đúng vậy, cần phải thoát khỏi cơn ác mộng này, chỉ có cách này, mới có thể đánh bại được hắn, triệt để hủy hoại hắn! Đem theo suy nghĩ này, anh cắn chặt 205 răng, sống lưng mỏi mệt cũng đứng thẳng lên, nắm đấm cũng tràn đầy sức mạnh. Giám đốc Tống hiện ra thần sắc như được an ủi, ông chính là muốn đối phương có được trạng thái này. Có được trạng thái này rồi, ông mới có thể gật đầu, yên tâm nói: “Cậu đi đi hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai, đồng nghiệp ở tổ chuyên án sẽ đợi cậu.”

Đúng vậy, Hàn Hạo thầm nói với mình: không chỉ là đồng nghiệp của tổ chuyên án, còn có hắn - Eumenides, hắn đang đợi mình. Đúng như giám đốc Tống nói, cuộc chiến giữa mình và hắn còn lâu mới kết thúc, Hàn Hạo bước đi, một luồng sức mạnh đang tích tụ trong cơ thể anh: mình cũng đang đợi hắn! Mình quyết không dễ dàng bị đánh gục! Cùng lúc này, Doãn Kiếm đang đứng ở đằng xa dõi theo bóng lưng xa dần của người đội trưởng. Cùng với sự phẫn nộ của Liễu Tùng và sự mỏi mệt của Hàn Hạo, bi kịch vừa mới xảy ra hình như không khiến cậu rơi vào tâm trạng cực đoan nào đó. Ngược lại, cậu đang ở trong trạng thái tư duy cao độ. Đôi mắt đang nheo lại rất chăm chú của cậu đã thể hiện ra điều này. Trong thời khắc bi thương này, cậu lại đang suy nghĩ gì vậy? La Phi đến cạnh Doãn Kiếm, khẽ vỗ vai đối phương. “Hơ, cảnh sát La...”

Doãn Kiếm đột nhiên bị cắt ngang dòng suy tư, thần sắc của cậu có vẻ hơi hoảng loạn, hình như sợ bị người khác nhìn thấu những điều cậu đang suy nghĩ. “Sao lại có thể như vậy được?”

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn về phía thi thể Hùng Nguyên một cái, giọng nói đầy thương cảm. Lúc này Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa cũng đi đến, chờ đợi Doãn Kiếm kể lại những gì đã xảy ra. Doãn Kiếm định thần lại, đã đưa ra được manh mối giữa một đống tư duy hỗn độn. Sau đó cậu tường thuật tỉ mỉ lại quá trình theo dấu mục tiêu ra sao, tiến vào mỏ động như thế nào, rồi vì sao phải phân tách nhau, cuối cùng là thất bại thảm hại trở về. La Phi chăm chú lắng nghe, cùng với lời kể của đối phương, anh cũng tưởng tượng ra khung cảnh ở hiện trường. Mặc dù anh không được có mặt trong khung cảnh đó, nhưng những hình ảnh tương ứng lại dần dần xuất hiện trong đại não anh. Đúng như điều anh lo lắng lúc trước, trò chơi này chính là một cái bẫy mà Eumenides đã dốc tâm sức thiết kế nên. Khi cảnh sát tuân thủ theo quy tắc để đến hiện trường trò chơi, đã bị định sẵn số phận từng bước bị động sau đó. Nhưng việc Hùng Nguyên hy sinh hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của anh. Bởi vì phía cảnh sát đã điều động ra bốn tinh binh kiện tướng, anh cho rằng 206 Eumenides không thể nào chính diện đối kháng với cả tổ, không ngờ đối thủ đã sớm dựng nên âm mưu để phân tán lực lượng của cảnh sát, đồng thời đánh lén thành công. Nhưng tại sao hắn lại phải làm như vậy? Mất bao nhiêu công sức như vậy, mục đích của hắn chỉ là đùa bỡn cảnh sát sao? Đây là câu hỏi mà La Phi vẫn luôn suy ngẫm. Bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, cục diện đã hoàn thành theo sự sắp đặt của Eumenides, mặc dù kết quả khiến người ta bi thương, nhưng lại giúp ích cho La Phi giải đáp những băn khoăn trong lòng. Thứ mà Eumenides muốn có được rõ ràng là ở trong cục diện bi thương này, nhưng rốt cuộc đó là gì? Là cái chết của Hùng Nguyên sao? Vì sao? Là để loại bỏ một đối thủ hùng mạnh của tổ chuyên án trong những lần giao đấu tiếp theo? Đây là lý do khiên cưỡng nhất, nếu như vậy thì Eumenides cần gì phải khiêu chiến với cảnh sát chứ? Là để khoa trương thể hiện sức mạnh của mình, từ đó đả kích chí khí của mọi người trong tổ chuyên án? Nói vậy cũng không thông, trên thực tế, cái chết của Hùng Nguyên chỉ càng kích động sự phẫn nộ và ý chí chiến đấu của mọi người. Hay là vì để đạt được một kiểu hiệu quả đặc biệt mà mình chưa tìm hiểu ra được? Và về điều này, La Phi cũng có suy nghĩ của riêng mình. Sau khi nghe Doãn Kiếm tường thuật lại tình hình hiện trường, anh thậm

https://thuviensach.vn

chí còn có một sự suy đoán, chỉ có điều sự suy đoán này quá bạo gan, giờ vẫn chưa phù hợp để anh nói ra. Anh cần nhiều bằng chứng hơn, cần nhiều sự suy đoán hơn. Hoặc là, anh cần phải được ở trong trạng thái yên tĩnh để tiến thêm một bước nữa. Trong quá trình này, một vài nghi điểm nếu đào sâu tìm tòi, biết đâu lại có thể đem lại sự đột phá không thể nào tưởng tượng ra nổi, và La Phi đương nhiên không bao giờ bỏ qua sự cố gắng trên phương diện này. Cho nên, lúc này anh vỗ vỗ vai Doãn Kiếm, khẽ nói: "Chúng ta có thể đi ra ngoài một chút được không, có một số việc tôi muốn nói chuyện riêng với cậu."

Doãn Kiếm ngẩn người, bất giác né tránh ánh mắt của La Phi. Lần đầu tiên gặp mặt người sư huynh học cùng trường Cảnh sát này, Doãn Kiếm đã lĩnh giáo 207 ngay được sự lợi hại của đối phương. Người đội trưởng đội cảnh sát hình sự đến từ Long Châu này luôn có thể nhìn thấy những thứ người khác không nhìn thấy được. Đối với cảnh sát hình sự mà nói, khả năng này thật khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng hiện giờ, Doãn Kiếm lại cảm thấy hơi sợ hãi đối với khả năng này của đối phương. Nhưng cậu lại không có lý do gì để từ chối đối phương. Ở trong trạng thái do dự, Doãn Kiếm đi theo La Phi bước ra khỏi tòa nhà của bệnh viện, hai người đi đến một góc khuất vắng vẻ. "Anh muốn hỏi điều gì?"

Doãn Kiếm chủ động lên tiếng. "Vừa rồi tôi mới đọc hồ sơ về vụ án bắn cảnh sát ở Song Lộc Sơn."

La Phi nheo mắt hỏi, "Cậu phụ trách vụ án đó phải không?"

"Sao vậy?"

Doãn Kiếm hình như rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao đối phương lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này. "Hồ sơ ghi chép, lúc đó chính cậu đã đến hiện trường để điều tra khám xét cho nên có một số tình hình tôi muốn chứng thực lại với cậu một chút."

https://thuviensach.vn

La Phi ngừng lại một lát, vừa suy nghĩ vừa nói, “Căn cứ theo miêu tả của tình hình vụ án, trong cuộc đấu súng đó, Hàn Hạo tất cả bắn ra ba phát đạn, hai phát bắn trượt, một phát bắn trúng vào đầu của tên cướp Chu Minh, khiến hắn chết ngay tại chỗ; Chu Minh thì lại bắn bốn phát, một phát bắn bị thương Hàn Hạo, một phát bắn chết Trâu Tự, còn hai phát bắn trượt, còn tên cướp tên Bành Quảng Phúc bắn một phát đạn trượt, Trâu Tự chưa kịp bắn đã bị trúng đạn hy sinh, có phải như vậy không?”

Doãn Kiếm gật đầu, những tài liệu này trong hồ sơ vụ án đúng là do chính tay cậu viết, mặc dù đã trôi qua một năm, nhưng cậu vẫn còn nhớ rất rõ. La Phi “ừm”

một tiếng rồi lại nói tiếp: “Những viên đạn bắn ra đều đã lấy được ở hiện trường. Trong số đó có ba viên đạn là vật chứng quan trọng nhất, đó chính là viên đạn bắn bị thương Hàn Hạo, viên đạn bắn chết Trâu Tự và viên đạn bắn chết tên cướp Chu Minh, ba viên đạn dính máu này đã chứng minh cho quá trình cuộc đấu súng. Đây là viên đạn dính máu của Trâu Tự, qua kiểm nghiệm đó là viên đạn xuất phát từ khẩu súng của tên cướp Chu Minh. Tôi đã phô-tô bức ảnh này từ trong hồ sơ, cậu nhìn xem có đúng không?”

La Phi đưa tấm ảnh đó cho Doãn Kiếm, Doãn Kiếm nhìn một cái, viên đạn trong bức ảnh cũng quá quen thuộc đối với cậu, vết máu lem nhem, in dấu tội ác. “Phải rồi, chính là viên đạn này.”

Doãn Kiếm trả lời. 208 “Trên ảnh thể hiện ra được một số tình hình, nhưng nhìn không rõ, cho nên tôi muốn cậu hồi tưởng lại tình hình hiện vật. Phần đầu của viên đạn đó có phải là có dấu vết biến dạng và ma sát rõ rệt không?”

Nét mặt của La Phi lúc này đây rất nghiêm trọng, hình như đã chạm đến điểm then chốt. Doãn Kiếm không tài nào hiểu được ý tứ của đối phương, cậu cảm thấy hồ nghi nhưng đồng thời cũng trả lời đúng sự thật: “Đúng vậy”

https://thuviensach.vn

. La Phi thoáng suy nghĩ, sau đó anh ngừng việc thảo luận về viên đạn, chuyển sang đề tài khác: “Ở gần cuộc đọ súng có một đầm ngắm cảnh, vết máu trên hiện trường cho thấy, Hàn Hạo cũng đã từng đi đến cái đầm đó.”

“Phải rồi, lúc đó anh ấy vì truy kích Bành Quảng Phúc đang bỏ chạy, chạy đến tận bên đầm mới không gắng gượng thêm được.”

Doãn Kiếm giải thích. “Được rồi, cảm ơn cậu!”

La Phi nhìn Doãn Kiếm, trong ánh mắt dường như đang cất giấu thứ gì đó. Doãn Kiếm nhìn thẳng vào La Phi, vẫn không hiểu nổi. La Phi rất muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời. Hồi lâu sau, anh lặng lẽ lắc đầu, sau đó một mình quay người bước đi. Doãn Kiếm đứng thẫn thờ ở góc tòa nhà, những câu hỏi của La Phi ban nãy lại một lần nữa vang vọng bên tai cậu, đồng thời, khung cảnh khám xét hiện trường của vụ án bắn cảnh sát một năm trước lần lượt tái hiện lại trong trí não cậu. Đột nhiên, hình như cậu cảm ngộ ra điều gì đó, trái tim bỗng trở nên nặng trịch. Nhìn bóng lưng đi xa dần của La Phi, khóe mắt Doãn Kiếm bất giác giật giật. 4 giờ 20 phút, ngày 25 tháng 10. Trong nhà khách của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Sau khi từ bệnh viện trở về, Mộ Kiếm Vân lại hẹn riêng với Tăng Nhật Hoa, hai người họ tiếp tục thảo luận về đề tài đang nói dở dang lúc trước. Đối với Tăng Nhật Hoa, hôm nay là một ngày vui buồn đan xen. Sự hy sinh của Hùng Nguyên khiến cậu cảm thấy đau xót chân thành, còn mặt khác, cậu đã thành công nắm bắt được cơ hội, kéo gần được khoảng cách với Mộ Kiếm Vân. Khi những người khác đều đang nghỉ ngơi, cậu vẫn được ở riêng cùng người đẹp này trong một căn phòng, bí mật phân tích tình hình liên quan đến “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

. “Liệu có phải là dư đảng của Lưu Hồng tiến hành báo thù?”

Mộ Kiếm Vân đưa ra suy đoán của mình. Nhưng suy đoán này cũng có căn cứ: Mục tiêu của 209 Eumenides có vẻ như luôn có cảm giác nhằm vào cảnh sát, thế nhưng bây giờ xem ra, mấy nạn nhân mười tám năm trước đó

https://thuviensach.vn

đều ít nhiều có mối quan hệ với vụ án buôn bán ma túy 3.16. Tăng Nhật Hoa khều khều tóc mình, nghiền ngẫm theo hướng tư duy này giây lát, sau đó cậu búng ra một miếng gàu nhỏ, nói: “Không loại trừ khả năng này!”

Mộ Kiếm Vân nhíu chặt lông mày, rõ ràng rất không hài lòng với hành động nhếch nhác này của Tăng Nhật Hoa, nhưng cô vẫn kìm chế, không nói thẳng ra. “Hay là trong cuộc họp ngày mai, chúng ta thông báo tình hình này ra, chính thức khởi động quy trình trinh thám điều tra việc này.”

“Không được.”

Mộ Kiếm Vân nhớ đến lời hứa với Hoàng Thiếu Bình, xua tay lia lịa phủ quyết. Mộ Kiếm Vân thoáng do dự, quyết định tiết lộ một chút với Tăng Nhật Hoa: “Người cung cấp thông tin cho tôi anh ta lo ngại, nếu như tin tức lan rộng, rất có thể sẽ uy hiếp đến sự an toàn của anh ta. Tôi phải thể hiện ra thành ý bảo vệ anh ta của mình, như vậy anh ta mới nói cho tôi biết nhiều việc hơn nữa.”

“Được rồi.”

Tăng Nhật Hoa so so vai, thể hiện thái độ bất cần. Thực ra, cậu còn cảm thấy không thông báo cũng tốt, bởi vì như vậy thì cậu đã trở thành người hợp tác duy nhất của Mộ Kiếm Vân, cảm giác này cũng tuyệt đấy chứ. “Vậy cô định bước tiếp theo sẽ làm thế nào?”

Tăng Nhật Hoa lại hỏi. Mộ Kiếm Vân đã có quyết định của mình: “Có một người chúng ta cần phải nghĩ cách để tiếp xúc với ông ta, ông ta là người nắm bắt sự việc đáng tin cậy nhất về vụ án buôn bán ma túy 3.16. Qua ông ta, biết đâu có thể có được bước đột phá mới!”

“Tôi biết cô đang nói đến ai.”

Tăng Nhật Hoa đảo tròn mắt, nói ra ba chữ: “Đặng Ngọc Long”

https://thuviensach.vn

. Đúng vậy, với vai trò là nội gián của cảnh sát được gài cắm ở bên cạnh Lưu Hồng năm đó, không ai có thể hiểu về vụ án buôn bán ma túy 3.16 hơn Đặng Ngọc Long được. Nếu như những vụ huyết án của Eumenides sau này đúng là lấy vụ buôn bán ma túy làm bối cảnh, vậy thì điểm đột phá trong việc tìm kiếm chân tướng sự thật rõ ràng cũng ở chính con người này. “Để tôi điều tra thông tin về con người này, xem bây giờ ông ta đang ở đâu.”

Tăng Nhật Hoa vừa nói, vừa đứng dậy bước đến chỗ laptop, dựa vào thông tin cá nhân trong hồ sơ vụ án, cậu lại tiếp tục tìm kiếm trong kho dữ liệu trên mạng, thông tin gần đây của người này nhanh chóng xuất hiện trên màn hình máy tính. 210 “Sao lại là ông ta?”

Tăng Nhật Hoa không khỏi ngẩn người. Mộ Kiếm Vân cũng ghé tới, chỉ nhìn thấy ở trên góc trái màn hình có ảnh chụp bán thân của một người đàn ông trung niên, con người này thần sắc tinh anh tài giỏi, đôi mắt sáng có thần, vừa nhìn là đã biết không phải nhân vật tầm thường. Và bên dưới bức ảnh đề tên: “Đặng Hoa”

. “Cái tên này có gì không ổn?”

Mộ Kiếm Vân thoáng ngạc nhiên, “Anh quen với ông ta à?”

“Chắc chắn ông ta đã từng đổi tên.”

Tăng Nhật Hoa khẽ gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, hỏi ngược lại, “Là ông ta... lẽ nào cô không quen?”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu. Tăng Nhật Hoa khẽ than thở: “Cô ấy, đúng là đã ở trong trường học lâu quá rồi... Được rồi, coi như cô chưa từng nhìn thấy ông ta, ba chữ “Thị trưởng Đặng”

này chắc cô đã từng nghe thấy rồi chứ?”

“Thị trưởng Đặng?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân không nén nổi kinh ngạc khẽ kêu lên, đồng thời nhìn kỹ lại người đàn ông trong ảnh. Đúng vậy, trong phạm vi tỉnh thành, có ai lại chưa nghe thấy ba chữ này chứ? Thị trưởng Đặng không phải là chủ tịch thành phố, một số kẻ muốn lấy lòng nên đã đặt biệt hiệu này để phô trương thanh thế địa vị của ông ta. Thân phận hợp pháp của ông ta chính là một thương nhân, sản nghiệp có rất nhiều lĩnh vực, bất động sản, đầu tư truyền hình điện ảnh, giao dịch cảng và trung tâm giải trí ăn uống,... Tài sản của ông ta nhiều không kể xiết, là một người giàu có nhất trong toàn tỉnh. Không chỉ như vậy, ở cả hai vùng tối, sáng ông ta đều có thế lực rất lớn, ngay cả chủ tịch thành phố chính hiệu khi gặp ông ta cũng phải nể mặt. Thậm chí trong dân gian còn lưu truyền một câu nói: “Thị trưởng Đặng hét ba tiếng, đảng ủy tỉnh cũng phải run ba cái!”

Mộ Kiếm Vân thực sự không thể ngờ được, một nhân vật hô phong hoán vũ như vậy, lại xuất thân từ tên lưu manh, hơn nữa lại còn đảm nhiệm làm nội gián nhiều năm cho cảnh sát. Có thể là vì muốn che giấu những năm tháng không mấy vẻ vang trước đây, ông ta mới đổi tên “Đặng Ngọc Long”

chuyển thành “Đặng Hoa”

thì phải? Đây là một nhân vật có thực lực thực sự. Muốn mời ông ta phối hợp điều tra vụ án mười tám năm trước, mà vụ án này lại dính líu đến quá khứ mà đối phương không muốn nhắc đến, có thể lường trước được sự khó khăn này. Nghĩ đến đây, Mộ Kiếm Vân không kìm được chau mày, thần sắc hơi ủ dột: nếu như vậy, chỉ dựa vào sức lực của một mình mình thì không dễ hành động. 211 Nhưng cô lập tức tự trấn an mình: bất luận thế nào, hãy cứ cố gắng hết sức để thử xem sao. Chú thích: (1) Một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và Chính phủ của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 9: Con Tằm Nhả Tơ

8 giờ 30 phút, ngày 25 tháng 10. Tòa nhà Long Vũ nằm ở khu vực phồn hoa nhất của trung tâm thành phố tỉnh thành, tòa nhà cao hai mươi bảy tầng, số 39, có ngụ ý cát tường "tam dương khai thái"

(1). Cả tòa nhà này đều là sản nghiệp của tập đoàn Long Vũ, và chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Long Vũ chính là Đặng Hoa với biệt danh "Thị trưởng Đặng"

. Mộ Kiếm Vân đứng ở quảng trường trước tòa nhà, trong lòng thầm nghĩ: Hai chữ "Long Vũ"

này có lẽ là đảo ngược âm đọc của hai chữ "Ngọc Long"

thì phải? Xem ra con người "Thị trưởng Đặng"

này, dù đã đổi tên, nhưng vẫn không hoàn toàn quên đi quá khứ của mình. Mấy phút trước, Mộ Kiếm Vân đã tận mắt chứng kiến sự hào nhoáng sang trọng của Thị trưởng Đặng. Lúc đó cô vừa mới bước xuống khỏi taxi, thì nhìn thấy đoàn siêu xe sang trọng màu đen hùng dũng tiến vào quảng trường trước tòa nhà Long Vũ. Từ trong bốn chiếc xe phía trước và phía sau lục đục bước xuống hơn mười người thanh niên mặc đồ đen, ai nấy to cao lực lưỡng, thần sắc hung hãn. Họ chạy bộ đến trước cửa tòa nhà, xếp thành hai hàng ngay ngắn, tạo thành tư thế bảo vệ nghiêm ngặt bên ngoài và trong của tòa nhà. Sau đó chiếc xe Bentley đi giữa mới chậm rãi tiến thẳng vào quầy tiếp tân ở trước cửa tòa nhà. Một anh chàng có vóc người cao lớn bước ra khỏi ghế lái, sau khi quan sát xung quanh, mới mở cửa sau xe ra, đón tiếp nhân vật chính địa vị tôn quý của họ. Người này thân hình cao lớn

https://thuviensach.vn

nhưng không béo mập, động tác mạnh mẽ rắn rỏi, bước nhanh vào trong tòa nhà trong sự hộ tống đông đúc của cả nhóm vệ sĩ. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là nhân vật đầu não của tập đoàn Long Vũ - Đặng Hoa, cũng chính là mục tiêu mà Mộ Kiếm Vân muốn gặp gỡ trong chuyến đi này. Mộ Kiếm Vân đã dự liệu sẵn sự khó khăn, nhưng tình hình thực tế lại còn bó tay hơn so với trong tưởng tượng của cô. Mặc dù sau khi cô giơ ra thẻ cảnh sát, thuận lợi tiến vào được tòa nhà Long Vũ, nhưng cô lại nhanh chóng bị chặn lại ở quầy tiếp tân ở đại sảnh tầng 1. Cô nhân viên tiếp tân và vệ sĩ trong đại sảnh yêu cầu cô nói rõ mục đích cuộc viếng thăm, hơn nữa sau khi có được điện thoại chứng thực của đối phương thì mới có thể tiến vào khu văn phòng của tòa nhà. Không còn cách nào khác, Mộ Kiếm Vân đành phải nói liều: “Tôi tìm Đặng tổng của các anh - Đặng Hoa.”

213 “Cô đã đặt lịch hẹn trước chưa?”

Cô tiếp tân dùng ánh mắt kỳ lạ săm soi Mộ Kiếm Vân, có lẽ cô ta chưa bao giờ thấy khách của ông chủ lại đơn thương độc mã tìm đến đây thế này. Mộ Kiếm Vân giơ thẻ cảnh sát ra: “Tôi là cảnh sát, đang điều tra một vụ án quan trọng, bây giờ tôi cần phải gặp Đặng Hoa để tìm hiểu tình hình”

. Có lẽ mềm mỏng không được, cô bèn cố tình nghiêm mặt, tỏ ra bộ dạng vô cùng nghiêm nghị, hy vọng có thể áp đảo được đối phương về khí thế. Điều này hình như cũng có được chút hiệu quả, cô tiếp tân sau khi do dự giây lát, cầm điện thoại lên ấn nút nội bộ, đồng thời tiến hành cuộc nói chuyện ngắn gọn. “Anh Hoa, có một người cảnh sát muốn gặp Đặng tổng... vâng, cô ấy nói điều tra vụ án, muốn tìm Đặng tổng để tìm hiểu tình hình... Được rồi, em hiểu rồi ạ.”

Nói chuyện xong, cô tiếp tân mỉm cười xin lỗi Mộ Kiếm Vân: “Xin lỗi, xin chị hãy chuẩn bị đầy đủ giấy giới thiệu điều tra vụ án, hơn nữa để giám đốc Sở công an bên chị hẹn rõ thời gian với Đặng tổng, rồi hãy đến.”

https://thuviensach.vn

Viết giấy giới thiệu thì cũng đành vậy, thật không ngờ lại còn đòi giám đốc Sở công an ra mặt hẹn gặp? Mộ Kiếm Vân trừng mắt nhìn đối phương một cái, thế này thì có vẻ trịch thượng quá thì phải? Cô tiếp tân mặc dù luôn miệng cười, nhưng lại không hề tỏ ra có thể châm chước. Mộ Kiếm Vân ngoài việc bực bội, chỉ có thể hậm hực bĩu môi: xem ra muốn tiếp xúc riêng với Đặng Hoa là điều không thể, thôi cứ về rồi tính tiếp vậy. Quá hậm hực, nên Mộ Kiếm Vân chẳng buồn chào tạm biệt, cô quay người bước ra bên ngoài tòa nhà, vừa đi vừa suy nghĩ kế hoạch tiếp theo. Cần phải thông qua con đường nào gây nên ảnh hưởng hạn chế nhất để có thể gặp mặt Đặng Hoa được. Nhờ lãnh đạo trường Cảnh sát ra mặt để trực tiếp gặp giám đốc Sở công an ư? Như vậy thì thế nào cũng phải hội báo đầy đủ toàn bộ tình hình với lãnh đạo? Và như vậy thì lời hứa giữ bí mật với Hoàng Thiếu Bình chẳng phải cũng bị phá vỡ sao. Hay là tạm thời bỏ qua manh mối này, cứ đi tìm Hoàng Thiếu Bình một chuyến xem sao? Mình đã thể hiện rõ thành ý rồi, biết đâu anh ta sẽ há miệng nói ra nhiều điều hơn? Đang lúc lưỡng lự, một người vệ sĩ đột ngột chạy đuổi theo: “Xin lỗi, cô cảnh sát, cô hãy đợi một chút.”

214 Mộ Kiếm Vân dừng bước: “Sao vậy?”

“Đặng tổng của chúng tôi đồng ý gặp cô, cô hãy đi theo tôi.”

Vệ sĩ vừa nói vừa nghiêng người bày ra tư thế dẫn đường. Ừm? Mộ Kiếm Vân không khỏi lấy làm lạ, cô nhìn vào quầy tiếp tân, chỉ nhìn thấy cô tiếp tân đó đang cầm điện thoại cũng nhìn về phía mình, thấy mình đã quay lại, cô gái trả lời ngắn gọn câu gì đó với phía bên kia ống nghe, sau đó gác máy, vẫn nở nụ cười mang tính xã giao. Cuộc điện thoại rõ ràng đã ngắt lúc trước khi mình rời khỏi đó giờ lại nhận một cuộc gọi nữa, hiển nhiên người ở đầu bên kia điện thoại đã thay đổi chủ ý. Nhưng điều gì khiến cho người đó thay đổi thái độ nhanh chóng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy? Tình hình lúc này không cho Mộ Kiếm Vân có thời gian để suy

https://thuviensach.vn

nghĩ nhiều, vệ sĩ dẫn cô đến trước cửa cầu thang máy. “Mời cô lên tầng 18, ở đó sẽ có người đón cô.”

Vệ sĩ cung kính nói, sau đó để cô bước vào cầu thang máy. Trang trí trong cầu thang máy rất sang trọng, từ trên phương diện nào đó đã thể hiện ra được thực lực lớn mạnh của tập đoàn Long Vũ. Ở một góc thang máy có một chiếc máy quay đứng sừng sững, điều này có nghĩa là nhất cử nhất động của mình đều bị giám sát. Mộ Kiếm Vân cảm thấy hơi gò bó. Nhanh chóng lên đến tầng 18, và ở đó quả nhiên có người đang đợi cô. Đây là một anh chàng thân hình cao lớn, khoảng 30 tuổi, khuôn mặt vuông chữ điền, lông mày rậm, người đứng thẳng, từng động tác đều tràn đầy sinh lực. Mộ Kiếm Vân thoáng nhận ra anh ta chính là người ngồi ghế lái chiếc xe Bentley, qua đó có thể đoán được anh ta chắc là vệ sĩ tin cận nhất của Đặng Hoa. “Chào anh, tôi là giảng viên trường Cảnh sát tỉnh, là thành viên của tổ chuyên án 4.18.”

Mộ Kiếm Vân thoải mái giơ tay phải ra, tự giới thiệu. “Chào cô.”

Người đàn ông giơ tay ra bắt tay với nữ cảnh sát, bàn tay to rộng và chắc khỏe, đồng thời ánh mắt anh ta cũng lướt nhanh trên khuôn mặt đối phương, ánh mắt sắc bén vừa thể hiện ra đã biến mất ngay. “Cô có thể gọi tôi là A Hoa.”

Khi rụt tay về, anh ta lạnh lùng nói một câu. Mộ Kiếm Vân nhớ lại vừa nãy cô tiếp tân khi gọi điện thoại cung kính gọi người ở phía đầu dây bên kia là “anh Hoa”

, bèn cười nói: “Có lẽ cứ để tôi gọi anh là anh Hoa thì thích hợp hơn.”

215 A Hoa vẫn không thể hiện ra thái độ gì, nhưng thần sắc đã dịu đi nhiều: “Hãy đi theo tôi, Đặng tổng đang đợi cô.”

Anh ta ra hiệu bằng tay, sau đó đi vào sâu trong tòa lầu. Bước chân anh ta rất rộng, Mộ Kiếm Vân gần như phải chạy bước nhỏ mới theo kịp tiết tấu

https://thuviensach.vn

bước đi của anh ta. Cả tầng lầu trông vô cùng yên tĩnh, không nhìn thấy nhân viên công ty qua lại. Chỉ có ở mấy góc hành lang có vài người vệ sĩ cao lớn mặc đồ đen đứng tản mạn, chắc là cả tầng này chỉ có văn phòng làm việc của Đặng Hoa. Sau khi lại rẽ quành lần nữa, trước mặt xuất hiện một cánh cửa kim loại, hai bên cửa đều có vệ sĩ áo đen canh giữ. A Hoa bước vào trong cửa trước, Mộ Kiếm Vân cũng định đi qua, thì lại vang lên tiếng "tít tít"

của máy báo động, vệ sĩ đứng trong cửa liền giơ tay ra chặn cô lại. "Xin lỗi, xin hãy tạm thời giao cho nhân viên công ty bảo quản đồ vật kim loại trên người cô."

A Hoa giải thích một câu. Mộ Kiếm Vân lúc này mới kịp phản ứng: thì ra cánh cửa kim loại này thật không ngờ là một máy kiểm tra an ninh! Cô rướn mày, vừa kinh ngạc vừa bất lực, nhưng đã bước vào địa phận của người khác, vẫn cần phải tuân theo quy tắc của chủ nhân thôi. Cô lôi chìa khóa trong túi áo mình ra đưa cho một vệ sĩ áo đen. Tiếng chuông báo động chợt ngừng bặt. A Hoa gật đầu hài lòng, nghiêng người chỉ về phía trước: "Đặng tổng ở ngay văn phòng đầu tiên, cô tự vào đi."

Từ cửa kiểm tra an ninh đến nơi mà A Hoa chỉ khoảng hơn mười mét, Mộ Kiếm Vân tự đi đến, hành lang tĩnh mịch đến độ nghe thấy được bước chân cô. Cuối cùng cũng đến trước căn phòng đó, nhưng lại nhìn thấy cửa chỉ khép hờ. Mộ Kiếm Vân khẽ gõ cửa, trong phòng liền vang lên giọng nói thuần hậu: "Vào đi!"

Mộ Kiếm Vân đẩy cửa bước vào. Xuất hiện trước mắt cô là một văn phòng vô cùng rộng rãi, chiều rộng khoảng sáu mét chiều sâu phải lên đến hơn mười mét, trông rộng như giảng đường dạy học. Nhưng trang hoàng trong căn phòng này thì giảng đường sang trọng nhất trên thế giới cũng không bì kịp: Dưới chân là tấm thảm đỏ rực cao cấp, không một hạt bụi; bàn tủ gỗ thịt màu đen kê ngay ngắn trên tấm thảm, giữa màu đen ánh lên ánh đỏ; Trên trần nhà màu vàng lóng lánh là một chiếc đèn chùm phong

https://thuviensach.vn

cách phương Tây sang trọng, lộ ra khí thế quý tộc hoàng gia; Điều khoa trương nhất là, trên bức tường trong khắp căn phòng đều đính những quả cầu thủy tinh chói mắt, cảnh tượng trong phòng phản chiếu trong những quả cầu thủy tinh, tạo nên những hình ảnh lồng ghép chồng chéo, khiến cho người ta cảm thấy choáng váng không dám lại gần. 216 “Lại đây ngồi đi!”

Giọng nói thuần hậu của người đàn ông lại một lần nữa vang lên, câu nói của ông ngắn gọn và mạnh mẽ, mặc dù không quá cứng nhắc nhưng lại có sức mạnh khó có thể cưỡng lại. Mộ Kiếm Vân nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy phía cuối phòng có một chiếc bàn thật lớn, một người đàn ông đang ngồi sau bàn, dáng vẻ ông uy nghiêm, lông mày lưỡi mác, mắt sáng quắc như mắt hổ, chính là “Thị trưởng Đặng”

Đặng Hoa mà cô đã nhìn thấy trong ảnh. Trong khung cảnh này gặp một nhân vật thế này, khiến cho Mộ Kiếm Vân - chuyên gia tâm lý cũng không tránh khỏi nảy sinh cảm giác nơm nớp sợ sệt. Nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh được tâm thái của mình, khiêm tốn bước lên trước. “Ngồi đi!”

Đặng Hoa nói lần nữa, nhưng ngữ khí của ông ta không hề giống như đang tiếp khách, mà như thể ra lệnh cho thuộc hạ của mình vậy. Mộ Kiếm Vân ngồi xuống ghế dành cho khách đối diện với Đặng Hoa, sau đó cô mỉm cười mở lời: “Phong cách trang trí của Đặng tổng thực là ấn tượng”

. “Tôi không hy vọng trong phòng tôi tồn tại bất cứ bóng đen nào.”

Đặng Hoa trả lời, trên mặt không để lộ ra chút biểu cảm. Đúng vậy, sau khi bốn phía đều đính những quả cầu thủy tinh này, thì bất luận ngồi ở góc nào trong phòng, hình ảnh cả căn phòng cũng đều thu vào trong tầm mắt, không có một góc chết quan sát nào cả. “Phân tích từ góc độ tâm lý, điều này chứng tỏ trong tâm lý của Đặng tổng dường như đang sợ hãi điều gì đó. Ông không dám để bất cứ thứ gì thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân nhìn vào mắt Đặng Hoa, nhân đà nói để chiếm được ưu thế trong cuộc giao đấu ngôn ngữ. Đặng Hoa nhìn thẳng vào mắt của Mộ Kiếm Vân, trong ánh mắt có thứ gì đó trầm lắng âm u đến rợn người. Mộ Kiếm Vân nhất thời cũng không trụ vững được, nên cô mượn cớ ngắm nhìn bày biện sang trọng ở trong phòng để né tránh ánh mắt đó. Đặng Hoa lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào đối phương mấy giây, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Cô là cảnh sát? Cô tên gì?”

“Mộ Kiếm Vân, giảng viên trường Cảnh sát tỉnh, thành viên của tổ chuyên án 4.18.”

Mộ Kiếm Vân lại trình bày thân phận của mình một lần nữa. “Tổ chuyên án 4.18, tôi biết.”

Đặng Hoa gật đầu, bổ sung thêm, “Mười tám năm trước đã biết rồi.”

217 “Ồ?”

Mộ Kiếm Vân rướn mày, “Mười tám năm trước, vụ án đó có lẽ là tuyệt mật chứ?”

“Cả tỉnh thành, trước mặt tôi đều không có bất cứ bí mật gì.”

Đặng Hoa không hề khách khí nói thẳng luôn với Mộ Kiếm Vân, tiếp đến, ông ta lại cười lạnh một tiếng, “Một vụ án kéo dài những mười tám năm, đây chính là hiệu quả làm việc của cảnh sát các vị sao?”

Lời chất vấn này đúng là đã điểm trúng huyệt của cảnh sát, Mộ Kiếm Vân thật không ngờ nhất thời không biết phải nói gì. Sau khi ngượng ngùng đắn đo giây lát, cô quyết định trực tiếp vào chủ đề chính: “Chúng tôi đã nắm được một số manh mối mới, sẽ hỗ trợ rất lớn tới việc phá án. Nhưng... cần sự hợp tác giúp đỡ của Đặng tổng.”

“Ồ?”

https://thuviensach.vn

Đặng Hoa chớp mắt một cái, “Nói xem nào!”

Mộ Kiếm Vân khó khăn lắm mới có được quyền chủ động, cô vội vàng nói ra dụng ý của cuộc viếng thăm lần này: “Chúng tôi cho rằng trong vụ án buôn bán ma túy 3.16 có một số ẩn tình có liên quan với vụ huyết án hàng loạt này, cho nên, tôi muốn tìm hiểu thêm một số tình hình về vụ án buôn bán ma túy 3.16”

. “Chậc!”

Đặng Hoa bật cười thành tiếng, “Hai vụ án này tôi đều biết rõ, thậm chí còn biết nhiều hơn các vị, giữa chúng vốn chẳng có bất cứ mối liên quan nào cả. Vụ án buôn bán ma túy 3.16 là cuộc chiến thành công nhất trong lịch sử của tỉnh thành, là vinh dự của đội cảnh sát; vụ huyết án 4.18 chỉ là hành vi điên cuồng của một kẻ biến thái tự thổi phồng mình. Đến nay mà cảnh sát vẫn chưa phá án được chính là nỗi nhục của cảnh sát, sao cô có thể dồn chúng vào nhau được.”

Đối diện với ánh mắt khinh mạn và khí thế của người ở trên cao, Mộ Kiếm Vân biết nhất định phải giở chiêu lợi hại mới được. “Trong vụ nổ ngày 4.18, có một nạn nhân tên Viên Chí Bang, bạn gái cũ của anh ta tên Bạch Phi Phi. Đặng tổng đã tự nhận hiểu rất rõ về hai vụ án này, chắc cũng phải biết một số tình hình chứ? Bạch Phi Phi lúc đó đang là thư ký hành chính của Thiết Đại Lâm. Sau vụ án buôn bán ma túy 3.16 không lâu, người này đã nhảy xuống sông mất mạng. Mối quan hệ hàm ẩn trong đây, lẽ nào không đáng để chú ý sao? Có thể, cái chết của Bạch Phi Phi vốn không phải là tự sát, đó chỉ là phần kết cho vụ án buôn bán ma túy 3.16, đồng thời cũng là mở màn cho vụ huyết án 4.18 thì sao?”

Cô hùng hồn nêu ra điểm then chốt của vụ án, đồng thời quan sát phản ứng của Đặng Hoa. Đặng Hoa hồi lâu không nói gì, ông ta hình như ngẩn người, mặc dù qua nhiều năm tôi luyện, sự hỉ nộ của ông ta không dễ gì thể hiện ra trên mặt, nhưng 218 đáy sâu ánh mắt vẫn lộ ra chút cảm giác chấn

https://thuviensach.vn

động kinh ngạc. Rõ ràng tình hình này hoặc là trước đây ông ta chưa từng hay biết hoặc là chính ông ta đã biết nhưng lại không hy vọng người khác biết được. Hồi lâu sau, Đặng Hoa mới nheo mắt hỏi ngược lại: “Đây là điều mà các vị đã phân tích ra được sao? Các vị còn tìm thấy manh mối gì nữa?”

Khi không thể nào đối phó được với câu nói của người khác, hỏi ngược lại luôn là phương thức chuyển từ thủ sang công hữu hiệu nhất. Mộ Kiếm Vân cùng lúc cảm thán sự lão luyện khôn ngoan của đối phương, đồng thời cũng biết mình đúng là đã điểm trúng then chốt của vấn đề. Cô cảm giác giờ đây ít ra mình cũng có chút vốn liếng để có thể giao lưu bình đẳng với đối phương. “Tạm thời chỉ có như vậy thôi. Tôi hy vọng ông có thể nói cho tôi biết nhiều việc hơn, bất luận thế nào, chỉ cần có liên quan đến vụ án buôn bán ma túy 3.16, rất có thể sẽ giúp đỡ được cho tôi.”

Mộ Kiếm Vân nói vẻ chân thành. “Hừ”

Đặng Hoa cười nhạt một tiếng, “Tôi không muốn lãng phí thời gian này, tôi không cần thiết phải giúp cô, cũng không có nghĩa vụ phải giúp cô.”

“Nhưng ông đã quyết định lãng phí thời gian rồi.”

Mộ Kiếm Vân không hề nản lòng, mỉm cười nói: “Nếu không, ông đã không thay đổi ý định, mời tôi đến văn phòng này, có phải vậy không?”

“Không, không, không, cô sai rồi!”

Đặng Hoa liên tục lắc đầu, như thể đối phương hoàn toàn không hiểu tình hình thực tế, “Tôi gọi cô lên không phải là vì tôi muốn giúp cô, mà là bởi vì cái này. Trước khi tôi thay đổi chú ý, có người đã thông qua máy fax gửi đến cho trợ lý của tôi cái này.”

Đặng Hoa vừa nói vừa giơ ra một tờ giấy fax. Và nội dung trên tờ giấy đã giải thích ánh mắt ông ta sao lại nghiêm trọng đến thế. Trên đó viết: “

https://thuviensach.vn

Người thụ hình: Đặng Ngọc Long Tội danh: cố ý giết người, dính líu đến xã hội đen Ngày thực thi: 25 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

Biến cố đột ngột xuất hiện ngoài dự liệu của Mộ Kiếm Vân, nụ cười của cô biến mất khỏi khuôn mặt: “Sao lại như vậy được chứ?”

219 “Câu hỏi này lẽ ra phải là tôi hỏi cô chứ, thành viên của tổ chuyên án 4.18.”

Đặng Hoa nói kháy. “Xin lỗi...”

Mộ Kiếm Vân cuống quýt điều chỉnh lại tư duy của mình, “Tôi... tôi cần phải gọi một cuộc điện thoại.”

Cô vừa nói vừa lôi di động ra, vội vàng ấn số máy Hàn Hạo. Giọng nói của Hàn Hạo nhanh chóng vang lên: “Alo? Cô giáo Mộ à? Tôi đang tìm cô, cô hãy quay về đội cảnh sát hình sự ngay, chúng ta phải mở cuộc họp khẩn.”

“Tôi hiểu rồi.”

Mộ Kiếm Vân liền bắt đầu hội báo tình hình mới nhất ở đây, “Eumenides lại gửi đến mục tiêu gây án mới nhất, là ông chủ Đặng Hoa của tập đoàn Long Vũ.”

“Đúng vậy, chúng ta vừa mới nhận được hắn gửi tới.”

Hàn Hạo ngừng một lát, hỏi vẻ thoáng ngạc nhiên, “Sao cô biết được?”

“Tôi đang ở trong tập đoàn Long Vũ, đang ở cùng với Đặng Hoa.”

“Cô ở cùng với Đặng Hoa?”

Hàn Hạo càng kinh ngạc hơn, “Sao cô lại chạy đến đó chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ưm... tôi đang điều tra vụ án mười tám năm trước, trong đó có một số manh mối, tôi cần tìm ông ta để tìm hiểu tình hình.”

Mộ Kiếm Vân giải thích sơ qua mấy câu, nhiều chi tiết không tiện nói rõ. Nhưng trong lúc vội vã, Hàn Hạo cũng không kịp hỏi kỹ, dặn dò: “Đã như vậy, cô hãy nói với Đặng Hoa, dặn ông ấy cứ ở nơi an toàn, đừng ra ngoài; cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đó, sau đó chúng ta sẽ đưa ra kế hoạch bảo vệ tỉ mỉ cho ông ta... Còn nữa, tạm thời cô không cần quay lại, cứ ở lại hiện trường, đợi nhân viên của chúng ta đến tiến hành bàn giao.”

“Được!”

Mộ Kiếm Vân tắt máy. Sau khi biết được Hàn Hạo và mọi người đã triển khai hành động, tâm trạng căng thẳng của cô cũng thoáng bình ổn trở lại. Lúc này đây cô bắt đầu suy ngẫm về thông tin ẩn giấu sau “Bản thông báo tử vong”

. Khi cô vừa mới lần theo dấu vết “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

tìm được Đặng Hoa, “”

cũng kịp thời theo gót đến, đây quyết không đơn giản chỉ là sự trùng hợp. Vụ huyết án mười tám năm trước, sự tái hiện của Eumenides mười tám năm sau. Hai vụ án liên hoàn này cuối cùng cũng kết nối được trên chính nhân vật Đặng Hoa, điều này có thể cất giấu chìa khóa có thể mở ra được tất cả mọi bí mật. Nhưng dòng suy tư của cô nhanh chóng bị Đặng Hoa cắt ngang, ông ta rõ ràng đã đoán biết được một số việc qua cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi, 220 đang nhìn cô với ánh mắt sắc nhọn, lên tiếng hỏi: “Cảnh sát Mộ, xem ra lần viếng thăm lần này của cô, hoàn toàn là mang tính chất cá nhân, chứ không phải là xuất phát từ sự chỉ đạo của tổ chuyên án.”

Câu hỏi nghi ngờ của đối phương mặc dù khiến người ta ngượng ngùng, nhưng Mộ Kiếm Vân đã nhanh chóng đưa ra được câu trả lời ứng phó:

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, tôi có người cung cấp thông tin riêng của mình, tôi có manh mối của mình, cũng có quyền độc lập điều tra manh mối.”

“Cô cũng có người cung cấp thông tin?”

Đặng Hoa bật cười, không biết liệu có phải đang nghĩ đến việc cũ mình đã từng trải qua hay không? Sau đó ông ta mặt lạnh tanh gật đầu, lạnh lùng nói, “Được đấy, được đấy!”

Mộ Kiếm Vân không muốn nói mãi về vấn đề này, cô chuyển đề tài: “Đồng nghiệp của tôi sẽ nhanh chóng đến đây để bảo vệ ông. Trước khi họ đến, hy vọng ông không ra ngoài. Đợi sau khi người của chúng tôi đến, họ sẽ đưa ra cho ông kế hoạch bảo vệ cụ thể.”

Đặng Hoa rõ ràng là không bận lòng, hỏi ngược lại: “Vậy thì có nghĩa là, tất cả mọi hành động của tôi đều phải nghe theo sự dặn dò của các vị?”

“Đúng vậy, ít ra ngày hôm nay phải như vậy.”

Mộ Kiếm Vân đặc biệt nhấn mạnh thời gian, bởi vì thời gian ngày 25 tháng 10 trong chính là hôm nay. “Được rồi, cảnh sát Mộ, có mấy việc hiện giờ cô cần phải hiểu. Tôi hy vọng cô nghe cho rõ.”

Đặng Hoa lại xua tay về phía Mộ Kiếm Vân, giọng nói và thần thái đều toát ra sự độc đoán chuyên quyền, “Thứ nhất, không có ai có thể chỉ huy được hành động của tôi. Kế hoạch mỗi ngày của tôi đều đã được sắp xếp từ trước, bất cứ thay đổi nào sẽ gây nên sự tổn thất kinh tế khổng lồ, hơn nữa, sẽ làm ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch tiếp theo của tôi. Đây là điều tôi không bao giờ chấp nhận. Trong phần lớn thời gian ngày hôm nay, tôi sẽ không rời khỏi văn phòng này, nhưng tối nay, tôi cần phải ra sân bay để bay đến Bắc Kinh, chuyến bay lúc 8 giờ 40 phút.”

Mộ Kiếm Vân cũng biết, đối với một nhân vật tầm cỡ thế này, hành trình của ông ta rất khó thay đổi bởi sự ảnh hưởng của bên ngoài, nhưng cô vẫn

https://thuviensach.vn

thử cố thuyết phục đối phương: “Nhưng hôm nay là tình hình đặc biệt, có người đang lên kế hoạch giết ông, hơn nữa, đây là một hung thủ vô cùng nguy hiểm.”

“Đây chính là việc thứ hai tôi muốn cô hiểu.”

Đặng Hoa vẫn không suy suyển, “Có người muốn giết tôi, việc này đối với các vị là tình hình đặc biệt, nhưng đối với tôi lại không. Những gì tôi đã trải qua, cô cũng biết rồi đấy, từng bước đều là đem cái mạng ra để đổi lấy. Trên thế giới này, người muốn giết tôi nhiều không kể xiết. Cô có biết trong giới xã hội đen, cái đầu của tôi đáng giá 221 bao nhiêu tiền không? Một trăm vạn tệ! Cái giá này đủ để thuê được một sát thủ siêu đẳng quốc tế. Nếu như vì hôm nay có người muốn giết tôi, mà tôi cần phải thay đổi kế hoạch của mình, vậy thì cả đời này tôi cũng chẳng thể làm được việc gì cả.”

Mộ Kiếm Vân ngẩn người, sau đó cười đau khổ lắc đầu. Cách nói của Đặng Hoa mới nghe có vẻ khoa trương, nhưng nghĩ kỹ, thì lại hợp tình hợp lý. Với xuất thân của ông ta, từ kẻ lưu manh, đến người nằm vùng, rồi trở thành một người giàu có bậc nhất như ngày nay, mặc dù ông ta có được địa vị cao trong cả hai giới trắng - đen, nhưng trong quá trình này, ông ta đã phải trải qua bao nhiêu hiểm nguy trắc trở, đã đắc tội với bao nhiêu thế lực các nơi? Thậm chí là đôi bàn tay đã dính đầy máu tanh mà mọi người không hay biết! Hiện giờ ông ta đang đứng ở nơi cao mà mọi người cùng ngưỡng vọng, những người đã từng bị ông ta giẫm đạp, và cả những người muốn được thế chỗ của ông ta, ai chẳng muốn trừ khử ông ta cho nhanh cho gọn chứ? Một sự uy hiếp tử vong từ một tên sát thủ, đủ để khiến bất cứ ai kinh hoàng bạt vía, nhưng trước mặt Đặng Hoa, thì lại bình thường như cơm bữa hàng ngày! Và người quyền thế này vẫn nói tiếp: “Việc thứ ba tôi muốn nhấn mạnh chính là: mặc dù có bao nhiêu người muốn giết tôi, nhưng đến giờ tôi vẫn sống. Trên thực tế, bây giờ thì đã chẳng còn tên sát thủ nào thèm thuồng một trăm vạn tệ treo lơ lửng đó nữa, bởi vì chúng đều biết,

https://thuviensach.vn

muốn giết Đặng Hoa ta, vốn là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được.”

“Không, người lần này lại khác, mấy hôm nay, hắn đã gây ra hai vụ án...”

Mộ Kiếm Vân vẫn chưa nói xong, lại một lần nữa bị Đặng Hoa cắt ngang: “Không cần cô giới thiệu, tình hình của hắn tôi biết rõ: chiều ngày hôm kia, ở trên quảng trường trước tòa nhà Đức Nghiệp, đã giết chết một người phụ nữ tên Hàn Thiếu Hồng; sáng sớm hôm nay, trong một mỏ động ở ngoại ô, hắn giết chết Bành Quảng Phúc là nghi phạm trong vụ án bắn cảnh sát Song Lộc Sơn, đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm Hùng Nguyên phụ trách việc canh giữ cũng đồng thời gặp nạn; Ngoài ra, hắn còn giết hơn mười tên tội phạm lẩn trốn của các vụ án khác.”

Mộ Kiếm Vân kinh ngạc nhìn đối phương, đây đều là nội dung bảo mật của cảnh sát, sao người này lại có thể hiểu tường tận như vậy được? Lẽ nào đúng như lời ông ta nói, đối với ông ta, cả tỉnh thành đều không tồn tại bất cứ bí mật nào? “Từ sau khi Eumenides đăng bài trên mạng, tôi đã chú ý đến việc này.”

Đặng Hoa nhận ra những gì Mộ Kiếm Vân đang nghĩ, giải thích bằng chất giọng 222 huênh hoang, “Và khả năng của tôi thì vượt xa sự tưởng tượng của cô, bắt đầu từ bây giờ, cô không nên nghi ngờ bất cứ điều gì về việc này.”

Đúng vậy, Mộ Kiếm Vân chỉ có thể bất lực chịu đựng sự ngông cuồng của đối phương. Một nhân vật mà ngay cả cảnh sát đến điều tra vụ án mà còn phải cần giám đốc Sở công an gọi điện đến hẹn trước, thì đối với ông ta, liệu còn có sự việc nào mà không thể tìm hiểu được chứ? Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài: “Ông đã biết nhiều việc như vậy, ông nên hiểu nguy hiểm mà ông phải đối mặt. Cho đến thời điểm này, những người mà hắn thông báo trước để giết hại thì chưa lần nào thất thủ.”

https://thuviensach.vn

“Đó chính là bởi vì nạn nhân quá tin tưởng vào sự bảo vệ mà cảnh sát đưa ra, nhưng tôi sẽ không đi vào vết xe đổ đó.”

Ánh mắt Đặng Hoa vô cùng nghiêm nghị, thể hiện ra sự kiên định và tự tin trong lòng, “Trong tay tôi có một nhóm anh em, họ sẽ phụ trách an toàn cho tôi. Cho nên, nếu như cảnh sát muốn tham dự, chỉ có thể phối hợp với hành động của chúng tôi, chứ không phải yêu cầu tôi chấp hành kế hoạch của cảnh sát. Sau khi người của các vị đến, có thể liên hệ với trợ lý của tôi - A Hoa, cậu ấy sẽ nói cho các vị biết cần phải làm những gì.”

Để cho những nhân vật tinh anh của cảnh sát trở thành nhân vật phụ trong hệ thống bảo vệ của mình, yêu cầu này bất cứ ai nghe cũng cảm thấy quá hoang đường. Nhưng Mộ Kiếm Vân nhớ lại cảnh tượng phô trương khi Đặng Hoa tiến vào tòa nhà Long Vũ và cả phương thức bảo vệ cẩn mật trong tòa nhà, lại cảm thấy đối phương đúng là có tư cách để nói ra những câu nói này. Cho dù cảnh sát bảo vệ, cũng có thể làm tốt hơn thế nào được đây? Điều quan trọng hơn là, những người vệ sĩ áo đen đó, công việc của họ chính là bảo vệ sự an toàn cho Đặng Hoa. Trong thời khắc gặp nguy hiểm bị thích sát, Đặng Hoa đúng là không có lý do gì để từ bỏ đội ngũ của mình để tin tưởng phía cảnh sát mà ông ta không hề quen thuộc. Huống hồ người của ông ta suốt bao năm nay đã bảo vệ thành công sự an toàn cho ông ta, còn cảnh sát thì vừa mới gặp phải hai sự thất bại thảm hại liên tiếp. Mộ Kiếm Vân nhìn Đặng Hoa, nhất thời không biết nói gì. Trong lòng cô trào dâng thứ cảm giác phức tạp, không biết là nên kính sợ, ngưỡng mộ hay là cảm thấy bi ai cho đối phương. Đúng vậy, con người này đã có được quyền thế và địa vị mà người bình thường khó có thể chạm tới được, hơn nữa ông ta có đủ sức mạnh để bảo vệ mình; Nhưng ngày nào ông ta cũng phải sống trong sự phòng vệ như thế này, việc này có khác gì mấy so với việc ngồi tù? Khi mà ông ta không được thở trong thế giới rực rỡ muôn màu, khi ông ta đã mất đi niềm vui của sự tự do cơ bản nhất trong cuộc sống, thứ quyền thế và địa vị này liệu có thực sự đáng để nắm giữ hay không? Có lẽ đây không

https://thuviensach.vn

phải là vấn đề mà lúc này cô nên nghĩ đến. 223 Tiếng gõ cửa khe khẽ đã phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong phòng. “Vào đi!”

Giọng nói của Đặng Hoa vẫn rất uy nghiêm. Cửa bị đẩy ra, A Hoa bước vào. Bước chân anh ta nhanh nhẹn và vững chãi, toàn thân toát ra nguồn sinh lực dồi dào như dồn ép con người, nhưng khi anh ta nhìn Đặng Hoa, trên mặt lại lộ ra sự sùng bái và cung kính. “Đặng tổng. Chúng tôi đã điều tra bản fax đó, được gửi từ cửa hàng văn phòng của một công ty hoạt họa trên đường Chính Thái. Nhưng người trong cửa hàng không hề hay biết gì về bản fax này: Vi tính của họ vị hacker xâm nhập, bị người ta khống chế từ xa. Đối phương là một cao thủ vi tính, không để lại bất cứ dấu vết gì mà lần theo cả.”

“Ừm, nằm trong dự liệu.”

Đặng Hoa gật đầu, sau đó nói với Mộ Kiếm Vân, “Được rồi, cảnh sát Mộ, tôi đã nêu rõ ý của mình rồi, bây giờ cô có thể xuống dưới đại sảnh để đợi đồng nghiệp của cô. Chỗ tôi còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết.”

Rõ ràng, đây là kiểu đuổi khéo. Mộ Kiếm Vân cũng đành phải đứng dậy cáo từ, A Hoa tiễn cô ra khỏi văn phòng, sau đó lại quay trở về bên cạnh ông chủ của mình. Đặng Hoa nhìn chăm chú vào màn hình máy giám sát, trên màn hình hiện ra toàn bộ quá trình Mộ Kiếm Vân đi qua cửa kiểm tra an ninh, dưới sự hướng dẫn của một nam giới mặc đồ đen, cuối cùng bước vào trong cầu thang máy. Sau đó ông ta hỏi: “Cậu cảm thấy người phụ nữ này thế nào?”

“Rất thông minh, khả năng quan sát tư duy tốt.”

A Hoa đưa ra lời bình ngắn gọn, sau đó lại bổ sung thêm: “Nếu như là bạn, thì cần chú ý nương tay, nếu như là kẻ địch, thì vô cùng phiền phức.”

Đặng Hoa không tán đồng cũng không phản đối. Sau một thoáng trầm mặc, ông ta bắt đầu chuyển sang giới thiệu về Mộ Kiếm Vân: “Người phụ

https://thuviensach.vn

nữ này là thành viên của “tổ chuyên án 4.18”

. Hiện giờ cô ta đang điều tra một vụ án khác của mười tám năm trước, “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

. Cô ta đã điều tra ra được, nạn nhân Viên Chí Bang chết trong vụ nổ năm đó từng có một người bạn gái tên Bạch Phi Phi, và cô gái này chính là thư ký hành chính của Thiết Đại Lâm.”

Ánh mắt A Hoa chợt sắc lạnh. “Cô ta có người cung cấp thông tin, con người này có thể còn biết nhiều việc hơn nữa.”

Sắc mặt Đặng Hoa hơi nặng nề, “Cậu hãy đi điều tra xem, tìm cho ra người này.”

224 A Hoa gật đầu. Anh ta đã đi theo Đặng Hoa nhiều năm, rất nhiều việc không cần ông chủ nói rõ, anh ta cũng biết cần phải làm gì. “Bây giờ đi luôn đi.”

Đặng Hoa không nói thêm nữa, ông ta biết năng lực của A Hoa - bất luận là điều tra, đánh nhau, bắn súng, cậu ta đều không hề thua kém người cảnh sát xuất sắc nhất, ông ta cũng biết lòng trung thành của A Hoa. Anh chàng này sẵn sàng lấy thân mình ra đỡ đạn cho ông bất cứ lúc nào, có được một trợ thủ như vậy bên cạnh, ông ta còn có gì phải lo lắng nữa chứ? Cùng lúc này, trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự. Tổ chuyên án 4.18 đang mở cuộc họp khẩn cấp. Bởi vì trước đó không lâu, họ cũng nhận được “”

lựa chọn Đặng Hoa làm mục tiêu. Eumenides vẫn giữ bản sắc ngông cuồng của hắn, trước khi giết người, không những thông báo cho nạn nhân, mà còn thông báo cho cảnh sát. So với hai ngày trước, thành viên của tổ chuyên án trong cuộc họp đã có sự khác biệt, ngoài Mộ Kiếm Vân đã đến hiện trường tòa nhà Long Vũ trước nên vắng mặt, Liễu Tùng thế chỗ cho Hùng Nguyên đã hy sinh, trở thành người đại diện cho phía cảnh sát đặc nhiệm trong tổ chuyên án. Cuộc chiến ở mỏ động thất bại đã tạo nên bóng

https://thuviensach.vn

đen trong lòng tất cả mọi người, đôi mắt của họ đầy tia máu, xem ra cả đêm không được ngủ yên giấc. Trong số đó, tâm trạng của Liễu Tùng là bất ổn nhất, khi Hàn Hạo thông báo tình hình vụ án, bộ dạng cậu cứ như thể hồn vía đã bay đi đâu mất: ánh mắt lơ đễnh, hơi thở tản mạn, tư duy rõ ràng cũng không hề tập trung vào vấn đề. Tình trạng bất thường của cậu ta khiến cho La Phi chú ý, anh chau mày thầm lo lắng: cuộc chiến đấu mới chuẩn bị diễn ra, trạng thái anh chàng này như vậy thì rất khó có thể đảm nhận trách nhiệm. Sau khi cho mọi người xem “”

mới nhất vừa nhận được, Hàn Hạo lại mất mấy phút để giới thiệu với mọi người nhân vật mà Eumenides chọn làm mục tiêu lần này: Đặng Hoa. Do con người này có sức ảnh hưởng rất lớn trong toàn tỉnh, vụ án này đã nhận được sự quan tâm chú ý của lãnh đạo cấp cao. Và tổ chuyên án cũng nhận được mệnh lệnh đanh thép của cấp trên: Lần này không cần biết có phá được vụ án hay không, bắt buộc phải đảm bảo cho an toàn tính mạng của Đặng Hoa. Sau khi Hàn Hạo nói xong những điều này, đến thời gian tự do ngôn luận của mọi người trong phòng họp. Lúc này Liễu Tùng là người đầu tiên đứng lên, cậu hình như có điều muốn nói đã bị kìm nén ở trong lòng rất lâu rồi. “Doãn Kiếm, tôi có mấy việc cần hỏi anh.”

Cậu nói thẳng luôn, ngữ khí rất không thân thiện. Hàn Hạo và Tăng Nhật Hoa đều ngẩn người, vô cùng kinh 225 ngạc, còn La Phi thì lại rướn lông mày, tập trung tinh thần hơn vào nhân vật mới gia nhập tổ chuyên án này. “Có việc gì?”

Doãn Kiếm miễn cưỡng duy trì ngữ khí bình thường, nhưng có thể nhận ra, trong lòng cậu đang chấn động mạnh. “Sáng sớm hôm nay khi ở trong mỏ động, tôi và đội trưởng Hàn, cả anh nữa, ba người chúng ta tách nhau ra để ấn ba nút công tắc ở vị trí khác nhau. Tại sao động tác của anh lại chậm hơn chúng tôi nhiều như vậy chứ?”

Liễu Tùng ngừng một lát, sau đó nhấn mạnh thêm: “Anh đã lần thứ hai vào trong động huyệt đó, sao lại tìm thấy nút công tắc còn muộn hơn cả đội

https://thuviensach.vn

trưởng Hàn chứ?”

Doãn Kiếm hình như đã có sự chuẩn bị sẵn đối với câu hỏi này, nói thản nhiên: “Đèn pin của tôi bị hỏng, chỉ có thể dùng bật lửa để chiếu sáng. Trong khung cảnh tối đen như thế, hành động rất bất tiện. Do đó, tôi và đội trưởng Hàn đã xảy ra hiểu nhầm, ở nơi phân tách đã có cuộc đọ tay chớp nhoáng. Điều này thì đội trưởng Hàn có thể làm chứng.”

Ánh mắt của mọi người đều lập tức đổ dồn về phía Hàn Hạo, anh cũng gật đầu luôn: “Đúng vậy, tôi có thể làm chứng. Hơn nữa, chiếc đèn pin đó đã đưa đến phòng thiết bị, đúng là đã xảy ra trục trặc ngoài mong muốn.”

“Ha, trục trặc?”

Liễu Tùng xem ra không dễ gì bỏ qua, cậu cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Vậy được, tôi lại hỏi anh: sau khi chúng ta ấn công tắc, trong máy bộ đàm đã không nghe thấy được câu trả lời của đội trưởng Hùng. Tôi và đội trưởng Hàn lập tức chạy ra cửa động, chúng tôi gần như đến cùng lúc, nhưng lúc đó đội trưởng Hùng chỉ còn thở thoi thóp. Hai người chúng tôi hợp lực khiêng anh ấy vào khoang sau xe, còn anh thì trực tiếp tiến vào trong buồng lái khởi động xe. Trong quá trình này, anh không hề chạm vào đội trưởng Hùng, có phải vậy không?”

Doãn Kiếm nuốt nước bọt, sau khi trầm mặc giây lát, trả lời: “Đúng vậy.”

Đôi mắt Liễu Tùng đột nhiên nheo lại thành một đường kẻ, ánh mắt trở nên vô cùng sắc nhọn và đáng sợ: “Vậy tại sao ở trên cần số xe lại xuất hiện vết máu tay của anh? Vết máu trên tay anh từ đâu mà có?”

Cùng với câu chất vấn của Liễu Tùng, phản ứng đầu tiên của La Phi và mọi người đều là nhìn vào đôi tay đang đặt trên bàn của Doãn Kiếm. Đôi tay đó nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị thương nào cả. Nếu như thực sự

https://thuviensach.vn

có dấu máu tay in trên cần số xe, vậy thì chỉ có thể là máu của người khác. "Tôi..."

Lần này thì Doãn Kiếm không trả lời được, sau khi ngẩn người giây lát, cậu lại hướng ánh mắt về phía Hàn Hạo, như thể đối phương có thể đưa ra câu trả lời giúp mình. 226 Hàn Hạo đang nhìn Liễu Tùng, anh cũng không ngờ được trong cuộc họp đột nhiên lại xuất hiện bầu không khí như vậy, anh không nói tiếp đề tài, mà hỏi ngược lại: "Liễu Tùng, cậu hỏi những câu hỏi này là muốn bày tỏ điều gì? Cậu cứ nói thẳng ra luôn đi!"

Liễu Tùng cắn răng: "Tôi cảm thấy đội trưởng Hùng không thể nào dễ dàng bị người ta giết chết như vậy! Lúc đó anh ấy đang ở trong trạng thái phòng thủ nghiêm ngặt, sao có thể bị người khác cứa đứt cổ họng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy?! Trừ phi... trừ phi hung thủ chính là người mà anh ấy không hề đề phòng!"

Lời nói của Liễu Tùng rõ ràng đang chỉ thẳng Doãn Kiếm đã giết Hùng Nguyên. Và chứng cứ của cậu nghe có vẻ cũng có thể được thành lập: Khi Hàn Hạo đến được chỗ công tắc, Doãn Kiếm đã bị chậm trễ một khoảng thời gian, khoảng thời gian này đủ để gây án; và trên cần số xe lại vô duyên vô cớ xuất hiện vết máu càng tăng thêm mối nghi ngờ. Nhưng bất luận chứng cứ ra sao, nếu nói Doãn Kiếm giết hại Hùng Nguyên, thì điều này là một sự suy đoán quá vô lý. Tăng Nhật Hoa xưa nay vẫn không biết giữ im lặng lúc này cũng lắc lư đầu: "Việc này... việc này sao có thể được chứ? Vết máu trên cần số xe có phải là đã có từ trước không? Sao anh có thể khẳng định đấy là do Doãn Kiếm để lại?"

"Lúc đi là tôi lái xe, tôi nhớ rất rõ, lúc đó trên cần số xe không có vết máu."

Liễu Tùng nói vẻ rất chắc chắn, "Vết máu đó là vừa rồi tôi lại đi qua chiếc xe, vô tình nhìn vào cửa sổ xe nên mới nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

“Nhưng sự việc không hề giống như cậu tưởng tượng!”

Hàn Hạo đột ngột lên cao giọng, anh hình như hơi phẫn nộ, xem ra rất không hài lòng về thái độ của Liễu Tùng. Và cậu ta cũng bị chặn lại bởi sự uy nghiêm của anh, cậu chàng liếm môi, đã thu bớt lại khí thế hung hăng vừa rồi. Hàn Hạo khẽ thở dài, tâm trạng cũng dịu phần nào, sau đó anh giải thích: “Hôm qua sau khi Doãn Kiếm lái xe đến bệnh viện, bởi vì vội vàng nên cậu ấy chưa hạ cần số xe xuống, vội chạy ra phía sau để giúp chúng ta khiêng đội trưởng Hùng. Là tôi sau khi phát hiện ra, đã thò tay lên buồng lái. Cho nên nếu như trên cần số xe có vết máu, thì chắc là do tôi lưu lại.”

Tăng Nhật Hoa thở phào, dàn hòa: “Anh xem xem, chỉ toàn là hiểu nhầm. Liễu Tùng, anh đã hơi căng thẳng quá rồi.”

Liễu Tùng không ngờ được lại có sự việc này, cậu bỗng chốc cũng ngẩn người, còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng nhất thời lại không biết mở miệng ra sao, chỉ có thể sượng sùng lắp bắp: “Việc này... tôi...”

227 “Được rồi.”

Hàn Hạo lại chuyển sang giọng an ủi, “Tôi hiểu được tâm trạng của cậu. Đội trưởng Hùng gặp nạn, chúng tôi cũng vô cùng đau xót. Nhưng cậu không nên tùy tiện nghi ngờ đồng nghiệp của mình. Chúng ta cũng không ai có thể phủ nhận bản lĩnh của đội trưởng Hùng, nhưng đối thủ lần này, sự xảo quyệt và hiểm độc của hắn vượt qua cả sự tưởng tượng của chúng ta. Vụ án trước, đối với việc bảo vệ Hàn Thiếu Hồng, chúng ta ai cũng cùng nhận định rằng không có chút sơ hở, thế mà hắn vẫn đạt được mục đích... Khi ở trong mỏ động, tôi đồng ý để đội trưởng Hùng ở lại một mình, cũng chính là vì tin tưởng anh ấy... Ôi, nếu nói đến trách nhiệm hai lần này, tôi mới là người gánh trách nhiệm chính...”

Giọng nói của Hàn Hạo càng lúc càng trầm xuống, tâm trạng bi thương lan sang mọi người, Liễu Tùng cũng cúi đầu, khoang mắt đo đỏ. “Tôi đã

https://thuviensach.vn

quyết định rồi, đợi sau khi làm xong vụ án này, tôi sẽ từ chức đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tôi sẽ ra khỏi giới cảnh sát...”

Hàn Hạo tiếp tục nói, sau đó cơ mặt anh khẽ giật một cái, ngữ khí lại vút cao: “Nhưng trước đó, tôi nhất định phải tìm thấy kẻ đó, tôi nhất định phải tận tay bắt hắn phải chịu sự trừng phạt.”

Ý chí chiến đấu của Hàn Hạo dường như đã cổ vũ mọi người, Doãn Kiếm và Liễu Tùng cùng ngẩng đầu, Tăng Nhật Hoa cũng mỉm cười thanh thản, chỉ có La Phi là vẫn hơi chau mày, anh còn đang suy nghĩ điều gì đó. “Được rồi, chúng ta đang đối diện với cuộc chiến đấu mới, tôi hy vọng đây là cuộc chiến cuối cùng để xoay chuyển cục diện!”

Ánh mắt Hàn Hạo lướt khắp mọi người trong phòng họp, “Bây giờ mọi người hãy nghe theo sự phân công nhiệm vụ của tôi: Liễu Tùng, cậu hãy dẫn những đội viên cảnh sát đặc nhiệm tham gia cuộc chiến đến tòa nhà Long Vũ trước, bảo vệ Đặng Hoa; Cảnh sát La, anh cũng đi theo, hỗ trợ Liễu Tùng làm công việc điều tiết hiện trường.”

Liễu Tùng nói lớn: “Tuân lệnh!”

Còn La Phi thì lại không lên tiếng, Hàn Hạo chau mày: “Cảnh sát La, anh vẫn còn có ý kiến gì?”

“Ồ, tôi không có ý kiến gì.”

La Phi lúc này mới định thần lại, anh nhìn Doãn Kiếm, rồi lại nhìn Liễu Tùng: “Tôi sẽ phối hợp tốt với cảnh sát Liễu, hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tốt lắm, vậy thì các anh xuất phát luôn đi!”

Hàn Hạo lại quay sang Tăng Nhật Hoa, “Cậu cứ ở lại tổng bộ, phụ trách truyền đạt và điều tra thông tin.”

https://thuviensach.vn

“Được.”

Tăng Nhật Hoa gật đầu, cậu không hề ngạc nhiên đối với sự sắp xếp này. Với vai trò là một cao thủ IT, cậu vốn rất ít khi tham gia những hoạt động thực tế ở hiện trường. 228 Sau khi bố trí xong nhiệm vụ của những người khác, Hàn Hạo cuối cùng mới nói với Doãn Kiếm, “Cậu cứ đi theo tôi, đội cảnh sát hình sự chúng ta sẽ mở một cuộc họp riêng, thảo luận tỉ mỉ việc tác chiến, sau đó sẽ đến hiện trường tăng viện.”

Doãn Kiếm lặng lẽ nhìn về phía Hàn Hạo, trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, hình như đã ngầm hiểu một số điều. ... 9 giờ 15 phút, ngày 25 tháng 10. Sau khi chuẩn bị sơ qua, Liễu Tùng và La Phi dẫn theo sáu chiến sĩ đặc công tinh nhuệ lập tức lao thẳng đến tòa nhà Long Vũ. Sáu người này đều tham gia cuộc chiến ở quảng trường trước tòa nhà Đức Nghiệp hai hôm trước. Cuộc thất bại đó và cả việc đội trưởng Hùng Nguyên hy sinh đã sớm châm ngòi cho mồi lửa phẫn nộ trong lòng họ. Do đó, không cần phải làm bất cứ công tác khích lệ động viên nào, ý chí chiến đấu của họ cũng đủ để nghiền nát bất cứ kẻ địch nào. La Phi ngồi bên cạnh Liễu Tùng, vừa rồi trong cuộc họp, anh đã có chút thắc mắc, nhưng vì bầu không khí trong cuộc họp nên không tiện nói ra. Lúc này đây đang ngồi riêng với Liễu Tùng, lại là một cơ hội tốt. “Cậu Liễu, tôi muốn hỏi cậu việc này.”

Anh khẽ chạm vào cùi chỏ của đối phương. “Gì vậy?”

Liễu Tùng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này bèn quay lại. “Hàn Hạo nói anh ấy sau khi đến bệnh viện đã chạm vào cần số xe. Lúc đó cậu cũng đang ở trên xe, cậu có ấn tượng với việc này không?”

Liễu Tùng lắc đầu: “Trong ấn tượng của tôi thì là không có, nhưng tôi cũng không thể nào chắc chắn được... Lúc đó tôi chỉ mải ôm lấy thi thể của đội trưởng Hùng, vốn không thể nào chú ý được những người khác trong xe đang làm gì.”

https://thuviensach.vn

La Phi gật đầu thấu hiểu. Đúng vậy, Liễu Tùng lúc đó đang ở trong tâm trạng cực kỳ kích động, không thể nào nhớ rõ được từng chi tiết bên cạnh mình. Cho nên cậu chỉ có thể giữ mối nghi hoặc ở trong lòng, chứ không thể nào tiến hành phản bác đối với lời giải thích của Hàn Hạo trong cuộc họp. “Anh cũng nghi ngờ trong việc này có sự gian lận sao? Có phải là Hàn Hạo đang cố tình bao che cho Doãn Kiếm?”

Thấy bộ dạng trầm tư của La Phi, Liễu Tùng cũng ngẫm ra điều gì đó, thế nên không kìm lòng được lên tiếng hỏi. 229 La Phi biết đối phương là một anh chàng tính thẳng như ruột ngựa, nên bản thân cũng không giấu giếm, nói ra những điều suy nghĩ trong lòng. “Tôi tán đồng phán đoán của cậu. Rất khó có thể tưởng tượng đội trưởng Hùng lại dễ dàng bị người ta cứa cổ chết như vậy. Nhưng sự việc này mặc dù có nhiều điểm nghi vấn, nhưng không có chứng cứ nào để chứng thực được. Cho nên, trong cuộc họp, tôi không nói gì cả, trong thời khắc quan trọng như vậy, nếu như thực sự hiểu nhầm đồng chí của mình, thì là điều vô cùng tồi tệ.”

Liễu Tùng bất lực thở dài: “Tôi cũng không hy vọng thực sự trong nội bộ xảy ra chuyện.”

“Bây giờ có một cách, có thể kiểm chứng lời nói của Hàn Hạo.”

La Phi đột nhiên vỗ vai Liễu Tùng, “Nhưng tôi cần sự giúp đỡ của cậu.”

Mắt Liễu Tùng sáng rực: “Cách gì?”

“Nếu như điều Hàn Hạo nói là sự thực, vết máu trên cần số xe chắc là vết máu vân tay của anh ấy; nếu như anh ấy nói dối, vậy thì vết máu vân tay trên cần số xe chính là của Doãn Kiếm. Đạo lý đơn giản này thì ai cũng biết.”

Liễu Tùng lại thất vọng lắc đầu: “Anh muốn làm giám định dấu vân tay ư? Điều này tôi đã nghĩ đến từ lâu rồi... Nhưng bây giờ vốn không thể nào tiến hành giám định dấu vân tay được. Bởi vì làm giám định dấu vân tay là

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ của đội cảnh sát hình sự, mà Hàn Hạo chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, sao anh ta có thể giám định ra kết quả bất lợi cho mình được chứ? Hơn nữa, ngoài anh ra, không có ai ủng hộ sự nghi ngờ của tôi, yêu cầu làm giám định, tôi cũng không thể nào nêu ra được."

"Không cần tiến hành giám định dấu vân tay."

La Phi mỉm cười nói, "Tôi chỉ cần cậu tìm một người bạn thân quen, đến chiếc xe cảnh sát đó xem một chút. Cậu biết là tôi ở Long Châu đến, ở đây không có người bạn nào có thể giúp đỡ."

"Tìm người thì không vấn đề, nhưng... xem gì chứ?"

Liễu Tùng không hiểu ý đối phương. "Xem xem vết máu trên cần số xe có còn hay không."

La Phi ngừng lại giây lát, để cho đối phương có thời gian suy ngẫm, sau đó giải thích thêm, "Nếu như vết máu vẫn còn, chứng tỏ bọn Hàn Hạo không hề lo lắng người khác đi điều tra chứng thực sự việc này, sự nghi ngờ của chúng ta rất có khả năng đúng là hiểu nhầm; nếu như vết máu không còn nữa, trong lúc tình thế cấp bách thế này, họ vẫn cứ bỏ thời gian ra để cố tình xóa vết máu vân tay này, vậy thì rất có vấn đề."

"Đúng vậy, thật là có lý!"

Liễu Tùng nhìn La Phi với ánh mắt khâm phục, sau đó cậu rút di động ra, tìm kiếm người bạn có thể giúp đỡ trong danh bạ điện thoại. 230 ... Cùng lúc này, trong phòng làm việc của đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Hàn Hạo và Doãn Kiếm đang ngồi đối diện nhau. Bầu không khí trong phòng rất nặng nề, ngay cả không khí cũng dường như ngưng đọng lại. Hồi lâu sau, cùng với tiếng thở dài nặng trịch, sự trầm mặc đến nghẹt thở cuối cùng cũng bị phá vỡ. "Cậu biết tất cả rồi phải không? Vết máu đó, lúc đó cậu đã nhìn thấy rồi."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”

“... Cảm ơn cậu đã che giấu giúp tôi.”

“Điều này có gì mà đáng cảm ơn chứ, chính em cũng không biết là mình làm đúng hay sai.”

“Hi... có rất nhiều sự việc nói thế nào là đúng hay sai đây? Không nói rõ được, thực sự nói không rõ được.”

“Em chỉ muốn biết tại sao? Tại sao anh lại làm như vậy?”

“Tôi không có sự lựa chọn nào khác.”

“Anh bị hắn ta uy hiếp sao?”

“Có thể coi là như vậy... Một sai lầm nhỏ, tạo thành một sai lầm lớn, tiếp đến lại là sai lầm lớn hơn... Sau khi cậu đã đi sai bước đầu tiên, thì không thể nào quay đầu lại được.”

“Bất luận thế nào, em hy vọng anh dừng lại.”

“Không, bây giờ không thể dừng được! Tôi còn có cơ hội, chính tay tôi phải kết thúc nó.”

“Anh buộc phải ngừng lại. Hành động lần này anh không thể tham dự nữa... anh có thể tìm lý do.”

“Vậy chuyện đã xảy ra rồi thì phải làm sao đây?”

“... Em cũng không biết, em chưa nghĩ ra được... Có lẽ em sẽ vĩnh viễn giữ kín bí mật này, em đã phạm phải sai lầm lớn nhất cuộc đời...”

... 9 giờ 30 phút, ngày 25 tháng 10. 231 Trong tòa nhà Long Vũ. Liễu Tùng, La Phi và mọi người cuối cùng cũng đến được đó, Mộ Kiếm Vân đã

https://thuviensach.vn

ngồi đợi họ từ lâu trong đại sảnh tầng 1. Bảo vệ và nhân viên tiếp tân vẫn chặn đoàn người này lại như thường lệ. Mặc dù Liễu Tùng đã giơ ra thẻ cảnh sát, nhưng vẫn không ích gì, thấy vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. “Bây giờ các anh đã biết uy phong của “Thị trưởng Đặng”

Đặng Hoa rồi chứ?”

Mộ Kiếm Vân cười đau khổ nói tiếp, “Tôi đã được lĩnh giáo lâu rồi. Nếu muốn gặp ông ta, các anh cần phải nhờ tiếp tân xin chỉ thị của một người có tên “Anh Hoa”

.”

Bản thân mình hộc tốc đến đây để bảo vệ an toàn cho mục tiêu, kết quả lại bị đối phương đối xử lạnh nhạt như vậy, Liễu Tùng không tránh khỏi cảm giác hậm hực bất bình, thứ tâm trạng này thể hiện rất rõ trên mặt cậu. Nhưng La Phi thì lại có cách nghĩ khác. “Đây ngược lại lại là việc tốt.”

Anh nói, “Ngay cả chúng ta muốn gặp mặt ông ta cũng khó khăn như vậy, vậy thì cơ hội để cho Eumenides ra tay cũng giảm bớt đi rất nhiều.”

“Anh còn chưa nhìn thấy biện pháp phòng bị ở trong tòa nhà đâu, ngay cả cửa kiểm tra an ninh cũng có. Nếu như ông ta sống cả đời trong tòa nhà này, vậy thì đến thần tiên cũng chẳng thể giết nổi ông ta.”

Mộ Kiếm Vân tán chuyện, “Nhưng hôm nay ông ta vẫn cần phải lên máy bay bay đến Bắc Kinh, chuyến bay lúc 8 giờ 40 phút tối.”

La Phi thầm gật đầu, suy ngẫm trong lòng: Eumenides rõ ràng là nắm bắt được thông tin này, nên mới chọn ngày thực thi án tử hình vào ngày hôm nay. Sân bay, lại là một nơi công cộng không thể nào phong tỏa được, cũng bắt buộc là nơi giao điểm cuộc chiến đấu giữa hai bên. Lúc này tiếng chuông di động của Liễu Tùng vang lên, cậu lùi sang bên nghe máy. Còn La Phi thì lại nghĩ đến một chuyện khác. “Sao cô lại đến đây trước vậy?”

https://thuviensach.vn

La Phi hỏi Mộ Kiếm Vân. “Tôi nắm được một manh mối mới.”

Mộ Kiếm Vân tỏ ra hơi đắc ý, “Bây giờ xem ra, manh mối này cũng có phần đáng tin.”

Manh mối mới? La Phi khẽ giật mình, đang định hỏi tỉ mỉ cho rõ, thì Liễu Tùng vội vàng quay trở lại, thần sắc của cậu trông vô cùng kích động. 232 “Vết máu vân tay đó không thấy nữa!”

Cậu hét lên với La Phi, “Họ thực sự đã lau dấu vân tay đó đi rồi!”

La Phi chợt lạnh người: cuối cùng anh cũng có lý do để xác định chắc chắn những nghi ngờ trong lòng mình! Đồng thời điều này cũng có nghĩa là anh đang đối diện với một vấn đề vô cùng nan giải. “Chúng ta phải làm thế nào?”

Liễu Tùng nhìn La Phi với vẻ kỳ vọng, mặc dù thời gian tiếp xúc với nhau chưa lâu nhưng cậu nảy sinh sự tôn kính và tin tưởng tuyệt đối đối với người cảnh sát hình sự đến từ Long Châu này. Mộ Kiếm Vân đứng ở bên cạnh họ thì không hiểu họ đang nói về chuyện gì. La Phi suy nghĩ căng thẳng giây lát, sau đó anh nhìn hai người đồng nghiệp đứng bên cạnh: “Chúng ta bắt buộc phải liên hệ được với lãnh đạo cao cấp. Các anh có thể tìm được con đường như vậy không? Bắt buộc phải có thể vượt qua được mối quan hệ của Hàn Hạo.”

Liễu Tùng đau khổ lắc đầu, việc này nếu như là hôm qua thì cậu vẫn có thể làm được. Nhưng hiện nay, người lãnh đạo Hùng Nguyên thân thiết nhất đã chết thảm dưới lưỡi sao sắc của kẻ địch. Bên Liễu Tùng không được, La Phi chỉ có thể dồn ánh mắt vào Mộ Kiếm Vân. “Tôi có thể thử xem.”

Mộ Kiếm Vân không hiểu gì, cũng không nói chắc, cô hỏi vẻ băn khoăn, “Nhưng không vội... bất luận thế nào thì các anh cũng phải nói cho tôi hiểu là có chuyện gì chứ?”

https://thuviensach.vn

La Phi không có ý giấu giếm Mộ Kiếm Vân, nhưng đề tài của họ tạm thời không thể tiếp tục, vì có một người đàn ông thân hình cao lớn đã đi đến bên cạnh họ. Mộ Kiếm Vân nhận ra anh ta chính là vệ sĩ thân tín của Đặng Hoa - anh Hoa, cô cũng đành phải tạm kìm nén điều băn khoăn ở trong lòng, để giới thiệu sơ qua hai bên với nhau. “Anh chính là La Phi?”

Sau khi bắt tay với từng cảnh sát, ánh mắt anh Hoa dừng lâu trên người La Phi. La Phi bị anh ta nhìn chăm chú đến độ gò bó, hỏi lại vẻ kinh ngạc: “Anh quen tôi sao?”

“Đặng tổng của chúng tôi đang muốn tìm anh, anh hãy đi theo tôi lên đó một chuyến! Còn về những người cảnh sát khác xin các vị hãy đợi ở đại sảnh. Đặng tổng của chúng tôi đã dặn dò, chờ tổ trưởng Hàn của tổ chuyên án đến, thì anh 233 ấy sẽ đi lên đó một mình để cùng thảo luận việc hợp tác bảo vệ.”

Anh Hoa vẫn giữ giọng nói lạnh lùng, trong câu nói không mang theo bất cứ cảm xúc gì. Mộ Kiếm Vân đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng còn Liễu Tùng thì thực sự rất bực bội khó chịu vì thái độ ngạo mạn của đối phương. Nhưng cậu đến đây để thực hiện nhiệm vụ, không thể nổi nóng, chỉ có thể hậm hực “hừ”

một tiếng. “Có thể đợi năm phút được không, chúng tôi đang có một số việc cần thương lượng.”

La Phi nói với anh Hoa. “Không, Đặng tổng của chúng tôi có việc rất gấp, vẫn mong cảnh sát La tranh thủ thời gian gặp Đặng tổng trước. Việc của các vị, đợi lát nữa anh xuống thương lượng cũng chưa muộn.”

Ngôn từ của anh Hoa mặc dù có vẻ lễ phép, nhưng trong lời nói lại toát lên thứ khí chất bá đạo không thể từ chối được, chắc là ở lâu bên cạnh Đặng Hoa, nghe nhiều thì cũng bị nhiễm theo. La Phi thấy anh Hoa sau khi nói xong bèn đứng yên không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn mình. Anh biết

https://thuviensach.vn

nếu bây giờ mình không lên lầu, thì anh Hoa cũng sẽ không rời khỏi đó. Anh thoáng suy nghĩ, sự việc này mặc dù quan trọng, nhưng điểm then chốt nhất hiện nay vẫn nằm ở nhân vật mục tiêu Đặng Hoa, chỉ cần canh giữ người này, thì sẽ không xuất hiện thêm phần tử nổi loạn. Như vậy thì, cứ đi gặp ông "Thị trưởng Đặng"

này cũng không tệ. Nghĩ vậy, La Phi quay sang nói với Liễu Tùng: "Vậy tôi lên trên đã, các vị tạm thời cứ bình tĩnh, đợi sau khi tôi quay lại tính tiếp. Nhớ đấy, không được manh động, tình hình thực tế không đơn giản như cậu nghĩ đâu!"

La Phi lại nhìn Mộ Kiếm Vân, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Đợi tôi quay lại."

Ánh mắt anh kiên định và tự tin, đem lại cho người khác sự tin tưởng lớn. Sau đó anh đi theo anh Hoa, đi về hướng cầu thang máy ở phía đông đại sảnh. Trên đường đi, anh Hoa đã thông qua máy bộ đàm nội bộ công ty, hội báo cho Đặng Hoa biết La Phi đang đến. Đặng Hoa cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì La Phi đúng là người mà ông ta đang tìm kiếm, và ông ta không ngờ được rằng đối phương lại tự tìm đến tận cửa. Đặng Hoa muốn gặp La Phi, là bởi vì ông ta gấp rút muốn tìm ra người "cung cấp thông tin"

mà Mộ Kiếm Vân nói đến. Theo như điều tra của A Hoa, Mộ Kiếm Vân sau khi gia nhập tổ chuyên án 4.18, từng tiếp xúc với hai người có dính líu đến chuyện cũ xảy ra mười tám năm trước, một trong số đó chính là La Phi. Đặng Hoa sau khi tìm hiểu về kết quả điều tra của A Hoa, bước đầu phán đoán La Phi rất có khả năng chính là người mà mình muốn tìm kiếm, giờ đây người này chủ động tới tòa nhà Long Vũ, như vậy cũng đỡ mất công tốn sức. 234 Đặng Hoa ngồi ở trên chiếc chế ông chủ to rộng, nghỉ ngơi dưỡng khí để chờ đối phương đến. Mấy phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, sau khi được sự cho phép của Đặng Hoa, A Hoa dẫn La Phi vào. Giống như tất cả những ai lần đầu tiên đến đây, La Phi cũng rất kinh ngạc trước sự rộng rãi, sang trọng và cả phong cách trang hoàng độc đáo trên tường của văn

https://thuviensach.vn

phòng này, nhưng anh nhanh chóng định thần lại được, ngồi xuống ghế dành cho khách ở đối diện Đặng Hoa. A Hoa thì đứng nghiêm trang, hai tay thả xuống hai bên ở bên cạnh Đặng Hoa. “Cảnh sát La - La Phi.”

Đặng Hoa nhìn La Phi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó ông ta thoáng gật đầu, coi như chủ nhà đã chào hỏi, “Chào anh!”

“Chào ông!”

La Phi ngồi ngay ngắn trên ghế, cũng khẽ gật đầu. Anh đã sớm nghe nói về tác phong ngạo mạn của Đặng Hoa, nhưng lúc này là do đối phương mời mình lên, cho nên cũng tự cho phép đề cao mình lên chút ít. “Anh là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu, tại sao lại chạy đến chỗ chúng tôi vậy?”

Đặng Hoa bắt đầu nhìn thẳng vào mắt La Phi, hỏi không chút khách sáo. “Bởi vì tôi nhận được một bức thư ký tên Eumenides.”

La Phi nhìn thẳng vào Đặng Hoa, không hề có chút cảm giác sợ sệt nào cả. “Eumenides?”

Đặng Hoa lại truy hỏi, “Tại sao hắn lại viết thư cho anh?”

“Ông cũng nhận được thư của Eumenides, ông có thể nói cho tôi biết vì sao được không?”

Giọng nói của La Phi vẫn thản nhiên, nhưng tình thế tiến công phòng thủ vô tình đã đảo lại. Đặng Hoa khẽ cười “khà”

một tiếng, lạnh lùng nói: “Xem ra chúng ta đúng là có không ít điểm tương đồng nhỉ? Eumenides đều viết thư cho chúng ta, và mười tám năm trước, những người đầu tiên nhận được của Eumenides vừa vặn chính là hai người bạn thân thiết của hai chúng ta.”

https://thuviensach.vn

“Hai người bạn thân thiết của hai chúng ta?”

Lúc trước, khi Hàn Hạo giới thiệu về thân phận của Đặng Hoa, không hề nhắc đến chuyện xưa cũ của ông ta. Cho nên La Phi chợt nghe thấy đối phương nói vậy, không tránh khỏi cảm giác kinh ngạc, anh ngẩn người giây lát, rồi mới định thần lại, “Ông có ý gì vậy? Lẽ nào ông cũng từng là người bạn thân thiết của Thiết Đại Lâm?”

“Ồ?”

Đặng Hoa nhìn nét mặt La Phi, nhất thời cũng lấy làm lạ, sau đó ông ta lại hỏi: “Anh có biết về vụ án buôn bán ma túy 3.16 mười tám năm trước không?”

235 “Tôi biết, đó là một giai thoại truyền kỳ trong giới cảnh sát tỉnh thành.”

La Phi nói luôn không suy nghĩ, “Lúc đó tôi vẫn còn là sinh viên trong trường Cảnh sát tỉnh, vụ án này một thời là đề tài thảo luận trong chuyên ngành Hình sự trinh thám, nó là một cuộc chiến kinh điển cảnh sát đã lợi dụng nội gián mà phá được vụ án.”

Nghe thấy La Phi nói những câu này, trên mặt Đặng Hoa thật không ngờ lại lộ ra nét hân hoan thật sự, chuyện cũ này chính là sự tích tự hào nhất trong cuộc đời ông ta, đồng thời cũng được coi là bước ngoặt trong cuộc đời ông ta. Mười tám năm sau, nhân vật xuất sắc trong đội cảnh sát hình sự đời sau vẫn còn vui mừng hân hoan khi nhắc tới việc này, khiến trong lòng Đặng Hoa trào dâng thứ cảm giác mãn nguyện khó có thể miêu tả được. “Tôi chính là người nội gián năm đó, Đặng Ngọc Long.”

Đặng Hoa nhếch khóe miệng, hiện ra thần sắc thần bí và hưng phấn, “Và vụ án đó kinh điển như thế nào, anh mãi mãi cũng không thể biết được đâu.”

https://thuviensach.vn

La Phi thực sự kinh ngạc, bất luận thế nào anh cũng không thể nào ngờ được rằng, nhân vật Đặng Hoa đang ngồi trước mặt mình đây lại chính là Đặng Ngọc Long "anh hùng đơn độc dũng cảm"

năm đó vẫn được giới cảnh sát lưu truyền rộng rãi. Thế nhưng tư duy mẫn cảm của anh nhanh chóng liên tưởng đến: Thiết Đại Lâm mười tám năm trước bị giết hại, giờ đây Đặng Hoa lại nhận được "Bản thông báo tử vong"

, hai người lại cùng đồng thời là người tham gia "vụ án buôn bán ma túy 3.16"

, trong đây liệu có ẩn giấu mối quan hệ nội tại nào không nhỉ? Nhưng Đặng Hoa không cho La Phi nghĩ nhiều, ông ta nhanh chóng nêu ra một câu hỏi khác: "Anh có quen Bạch Phi Phi không?"

"Bạch Phi Phi?"

Cái tên này đúng là hơi quen, La Phi chau mày suy ngẫm một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra, "Cô ấy là bạn gái cũ của Viên Chí Bang thì phải? Tội danh của Viên Chí Bang được liệt kê trong ""

, chính là nhằm vào cô ấy."

Đặng Hoa luôn chú ý quan sát La Phi, lúc này đây ông ta đột nhiên hiểu ra. Thông qua cuộc nói chuyện ngắn gọn này, ông ta đã có thể khẳng định La Phi không phải là người ông muốn tìm kiếm. Như vậy thì, mục tiêu của mình chỉ còn lại duy nhất một nhân vật đó thôi, bất luận ở trên phương diện nào, con người đó cũng đều dễ đối phó hơn La Phi nhiều. "Được rồi, cảnh sát La, cuộc gặp gỡ của chúng ta nên kết thúc thôi, tôi rất vui được nói chuyện với anh."

Ông ta tỏ ý tiễn khách, so với lúc trước nói chuyện với Mộ Kiếm Vân, thì thái độ rõ ràng đã nhã nhặn hơn. Truyền kỳ trong giới cảnh sát tỉnh

https://thuviensach.vn

thành. Đặng Hoa nhớ lại cụm từ này thốt ra từ miệng La Phi, trong lòng trào dâng cảm giác xao động khó có thể kìm nén được, thứ cảm giác này đã nhiều năm nay ông ta chưa được trải nghiệm. 236 Cho nên ông ta bất giác cũng cảm thấy thiện cảm đối với người cảnh sát lần đầu gặp mặt này. Nhưng La Phi thì lại không hiểu Đặng Hoa. “Kết thúc như vậy sao?”

La Phi cảm thấy hơi khó hiểu, đối phương nôn nóng gọi mình lên, lẽ nào chỉ là để hỏi mấy câu vô nghĩa này sao? Đây rốt cuộc là có ý gì? “Đúng vậy.”

Đặng Hoa giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay, gật đầu tỏ ý xin lỗi, “10 giờ tôi cần phải triệu tập hội nghị cấp quản lý của tập đoàn. Bây giờ chỉ còn năm phút thôi, tôi phải đi đến phòng họp ở bên cạnh.”

La Phi cũng cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay của mình, sau đó anh nhắc nhở đầy thiện chí: “Đồng hồ của ông nhanh rồi, giờ chuẩn lúc này là 9 giờ 50 phút.”

Đặng Hoa lại cười lần nữa: “Đây là thói quen của tôi. Đồng hồ của tôi luôn nhanh hơn đồng hồ chuẩn năm phút, như vậy cho dù tôi có bị muộn năm phút, thì trong thế giới bình thường, tôi vẫn chuẩn giờ.”

Điều chỉnh giờ nhanh lên, do đó khiến cho thời gian của mình luôn nhanh hơn những người khác, đây đúng là một thói quen tốt, rất nhiều nhân sĩ thành công cũng thích làm như vậy. Nhưng La Phi lại không thích thói quen này, với vai trò là một người cảnh sát hình sự, anh bắt buộc phải luôn đảm bảo đồng hồ của mình khớp với thời gian chuẩn không sai lệch một giây một phút. La Phi vốn định nói xã giao vài câu với Đặng Hoa, nhưng đột nhiên, trong não anh như thể bị một luồng điện xẹt qua, luồng suy nghĩ từ trước đến nay chưa từng xuất hiện bỗng dưng nhảy bật ra! La Phi há to miệng, anh ngẩn người ngồi trên ghế, thần sắc trở nên hoảng hốt. “Cảnh sát La.”

https://thuviensach.vn

A Hoa nhìn thấy vị khách thái độ hơi khác thường, bèn đi lên trước một bước, “Bây giờ anh có thể về được rồi, chẳng phải anh còn có việc bàn bạc với đồng nghiệp của anh sao?”

“Đúng vậy, tôi cần phải rời khỏi... tôi cần phải rời khỏi đây rồi!”

La Phi đứng bật dậy, sau đó anh bước nhanh ra khỏi văn phòng, cuối cùng thật không ngờ chuyển thành chạy bước nhỏ. “Anh ta sao thế nhỉ?”

A Hoa kinh ngạc nhìn theo bóng lưng La Phi. Đặng Hoa cũng lắc đầu vẻ khó hiểu, giây lát sau, ông ta nhìn A Hoa: “Đây là một anh chàng thú vị và lợi hại, ta rất vui vì anh ta không phải là người chúng ta muốn tìm.”

237 A Hoa hiểu ý ông chủ, anh ta gật đầu nói: “Vậy thì mục tiêu còn lại quá rõ ràng rồi. Bọn A Thắng nửa giờ đồng hồ trước đã xuất phát rồi, em nghĩ chúng ta sẽ nhanh chóng có được tin tức phản hồi thôi.”

“Ngoài cậu ra, A Thắng cũng được coi là một trợ thủ đắc dụng, chắc cậu ta cũng sẽ không làm ta thất vọng. Huống hồ, bọn nó chỉ cần đối phó với một tên phế nhân chỉ còn nửa cái mạng.”

Đặng Hoa vừa nói vừa đứng dậy khỏi chiếc ghế bành, “Được rồi, tạm thời không cần lo lắng về việc đó nữa, cậu hãy đi cùng ta đến phòng họp nào.”

A Hoa bảo vệ ông chủ của mình đi sang phòng họp ở bên cạnh. Cùng lúc này, La Phi đã đi cầu thang máy xuống dưới đại sảnh tầng 1, sau khi nhìn thấy anh, Liễu Tùng và Mộ Kiếm Vân lập tức vây đến. Mộ Kiếm Vân quan tâm Đặng Hoa và bí mật về vụ án buôn bán ma túy 3.16, cô hỏi dò La Phi: “Thế nào, hai người nói chuyện gì vậy?”

Tâm tư của Liễu Tùng thì lại hoàn toàn hướng về một việc khác, cậu cuống cuồng kêu lên: “Cảnh sát La, bây giờ chúng ta phải làm gì? Có phải là cần nhanh chóng liên hệ với lãnh đạo cấp trên không?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng cậu đã nhận định, Doãn Kiếm không thể nào thoát được dính líu tới cái chết của Hùng Nguyên, chỉ nóng lòng muốn bắt giữ Doãn Kiếm, để điều tra cho rõ ngọn ngành. La Phi lại khiến cho cả hai người Mộ Kiếm Vân và Liễu Tùng chưng hửng, "Không, bây giờ không kịp nói đâu."

Anh thở dốc, rõ ràng vừa mới chạy nhanh đến đây, "Có tình hình khẩn cấp, tôi cần phải rời khỏi đây ngay. Hai người canh giữ ở đây, tất cả mọi việc, hãy chờ tôi trở lại!"

"Tình hình gì?"

Mộ Kiếm Vân từ khi quen biết La Phi đến nay, chưa bao giờ thấy anh nóng vội như vậy, trong lòng không khỏi thấp thỏm. Còn Liễu Tùng thì lại ngẩn người, không cam tâm, truy hỏi: "Vậy việc của Doãn Kiếm thì làm thế nào, lẽ nào mặc kệ sao?"

Đầu óc của La Phi hơi hỗn loạn, anh cố gắng ép mình bình tĩnh lại, sau khi suy ngẫm giây lát lại cuống quýt nói: "Đặng Hoa bay chuyến 8 giờ 40 phút tối, tôi sẽ quay trở lại đây trước 5 giờ. Chỉ cần ông ta không bước ra khỏi tòa nhà này, thì sẽ không có tai họa gì đâu. Liễu Tùng, cậu không cần nóng vội, sự việc đó không nóng vội được, nhưng cũng không chạy thoát được. Được rồi, tôi thực sự không còn thời gian nữa, hãy nhớ kỹ lời tôi, tất cả mọi việc chờ tôi trở lại, có hiểu không?"

Thấy bộ dạng La Phi như vậy, Mộ Kiếm Vân và Liễu Tùng cũng chỉ biết gật đầu. Còn La Phi cũng thấy hơi yên tâm. Đúng vậy, anh đã thấy được lực lượng bảo an của Đặng Hoa, chỉ cần không rời khỏi tòa nhà, thì con người này sẽ 238 không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Đồng thời anh cũng tin tưởng, chỉ cần Đặng Hoa không xảy ra chuyện, thì cục diện sẽ không hỗn loạn được. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là: anh cần phải lập tức đến một nơi, anh đã tin tưởng, nơi đó chính là điểm khởi nguồn của mọi tội ác. Chính trong khoảnh khắc vừa rồi, dưới sự gợi ý trong câu nói của Đặng Hoa, nỗi băn khoăn đã quấn chặt lấy La Phi thật không ngờ đột nhiên bật

https://thuviensach.vn

mở. Hai phút chênh lệch đó, mười tám năm chờ đợi, tất cả đều đã có lời giải thích hợp lý. Anh hận một nỗi không thể lập tức bay đến trước mặt người đó! Tất cả mọi tâm trạng đang tích tụ trong lồng ngực anh, gần như muốn khiến anh nổ tung. Anh không tài nào chịu đựng kéo dài thêm giây phút nào nữa, anh chỉ muốn hỏi một câu: tại sao?! Hai mươi phút sau, La Phi đến được nơi cần đến. Căn nhà rách nát ở ngõ nhỏ đó, căn nhà nhỏ tối tăm âm u đó. Nhưng trái tim hừng hực của anh chợt tái lạnh. Vì anh biết anh đã đến muộn. Cửa căn nhà đang mở, nhưng bên trong lại không có ai. Sau khi La Phi bước vào căn phòng nhỏ, phát hiện ra căn phòng lộn xộn hơn mấy lần trước anh đến, bàn ghế bị lật đổ, chăn bị xé rách, những đồ đồng nát cũng vung vãi khắp sàn nhà. La Phi biết không phải mình đến muộn, mà là đến quá muộn! Không chỉ cái người đó đã rời khỏi đây, mà sau đó còn có một số người khác đã đến đây, những người này rõ ràng là muốn tìm kiếm thứ gì đó. Người đó đã đi đâu nhỉ? Những người đến sau đang tìm kiếm thứ gì? Họ có tìm thấy không? Hàng loạt câu hỏi quấn chặt lấy trí não La Phi, anh trầm tư suy nghĩ, nhưng nhất thời không có chút manh mối nào. Đúng vậy, người đó biết mình sẽ đến tìm, lần trước khi mình đưa ra câu hỏi về sự chênh lệch hai phút đó, anh ta chắc chắn biết mình sẽ đến tìm. Bởi vì anh ta quá hiểu mình, anh ta biết rõ, thời gian chênh lệch hai phút đó sẽ trở thành điểm then chốt để mình đột phá được tất cả những mớ bòng bong! Cho nên anh ta đã bỏ đi trước. Có lẽ lúc này đây anh ta đang ở một góc nào đó lén quan sát mình, đồng thời cũng đang đắc ý cười thầm nhỉ? 239 La Phi căm hận biểu hiện ngu ngốc của mình. Manh mối then chốt đã lộ ra trước mắt mình, nhưng mình lại không kịp thời phá giải. Anh thậm chí còn chạy đến trước mặt người đó để tìm kiếm đáp án, thật đúng là xin hổ bộ da! Hồi tưởng lại, thực ra còn có một manh mối cũng rất rõ, nhưng mình lại nhìn mà không thấy! Ví dụ như đoạn nhật ký về vụ án mà Trịnh Hách Minh để lại, La Phi nhớ rất rõ trong đó có ghi chép lời miêu tả của người may mắn sống sót trong vụ nổ như sau: “Ngày 25 tháng 4 năm 1984, mưa nhỏ. Cuộc điều tra của mấy hôm trước chẳng thu được gì, nhưng hôm nay cuối cùng cũng đã có cơ hội cứu vãn. Buổi chiều, người nam giới tại hiện trường vụ nổ cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhưng khi tôi tiến hành lấy lời khai của anh ta,

https://thuviensach.vn

anh ta lại chẳng nhớ ra được gì cả, anh ta thậm chí còn không nói được ra tên của mình. Bác sĩ nói, đây là hiện tượng mất trí nhớ rất thường thấy của những người bị thương nặng, tôi đành phải cố gắng bằng phương pháp tích cực nhất để khơi gợi lại ký ức cho anh ta một cách nhanh nhất. Tôi đi đến ống nước xi măng chụp một số bức ảnh, nhanh nhất cũng phải đợi đến ngày mai mới có thể rửa ra được. Hy vọng những bức ảnh này có thể giúp đỡ được cho anh ta. ...”

“Ngày 26 tháng 4 năm 1984, nhiều mây. ... Tôi đưa cho người đàn ông đó xem những bức ảnh chụp đường ống xi măng, ban đầu anh ta vẫn tỏ ra mơ màng. Sau đó, tôi lại giơ ra cho anh ta xem sợi dây đồng, nói với anh ta đây là thứ tìm được trong túi áo anh ta. Tôi khích lệ anh ta cố gắng nhớ lại, nhớ lại những sự việc xảy ra trước khi anh ta bị hôn mê. Anh ta ngẩn người giây lát, chính lúc tôi chuẩn bị tuyệt vọng, thì nét mặt anh ta lại có chút thay đổi! Anh ta trông có vẻ như đã nhớ ra điều gì, cố gắng mở miệng nói gì đó. Tôi ghé sát tai vào bên miệng anh ta, câu nói đầu tiên của anh ta là: “Ống nước... tôi... tôi sống ở trong đó.”

Lúc đó tôi thực sự đã vô cùng vui mừng. Sau đó anh ta lại lần lượt nói với tôi: anh ta tên Hoàng Thiếu Bình, đến từ vùng nông thôn tỉnh An Huy. Bố mẹ đều đã qua đời, một mình anh đến tỉnh thành để mưu sinh. Vì không tìm được 240 việc làm, chỉ có thể tạm thời sống trong ống nước, dựa vào việc nhặt phế liệu để sống qua ngày. Tôi lại hỏi anh ta hôm xảy ra vụ án đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trí nhớ của anh ta hình như lại xảy ra vấn đề, chỉ lắc đầu không nói. Có lẽ ngày mai tôi cần phải đưa những bức ảnh chụp hiện trường vụ nổ đến. ...”

“Ngày 27 tháng 4 năm 1984, trời nắng ... Tôi đưa cho Hoàng Thiếu Bình xem những bức ảnh chụp hiện trường vụ nổ, trông anh ta vô cùng kinh hãi. Tôi nói với anh ta: có hai người, một người nam và một người nữ, đã bị nổ chết trong công xưởng này. Lúc đó anh ta cũng ở hiện trường, bị bỏng nặng. Dưới sự gợi ý của tôi, Hoàng Thiếu Bình cuối cùng cũng dần dần nhớ lại

https://thuviensach.vn

tình hình ngày hôm đó: Buổi chiều hôm xảy ra vụ án, Hoàng Thiếu Bình nhìn thấy ba người (hai nam một nữ) lần lượt đi vào trong công xưởng bỏ hoang đó. Anh ta cảm thấy hơi kỳ lạ. Cuối cùng, sau khi người nữ tiến vào công xưởng, anh cũng không kìm được lòng hiếu kỳ, thế là cũng lén theo vào để nhìn trộm. Anh nhìn thấy một nam một nữ vào sau đó, cũng nghe thấy cuộc đối thoại (quá trình cuộc đối thoại về cơ bản cũng khớp với nội dung mà La Phi tường thuật lại), nhưng anh ta chưa kịp hiểu ra chuyện gì, tiếng nổ đã vang lên. ...”

Rõ ràng như thế, rõ ràng như thế! Người may mắn sống sót đó vốn không phải là người nhặt phế liệu Hoàng Thiếu Bình! Anh ta không phải là mất trí nhớ, ban đầu anh ta nói không nhớ gì cả, chỉ là vì vẫn chưa nghĩ ra được cần che giấu thân phận của mình như thế nào mà thôi! Mà thông tin cá nhân sau này anh ta nói, toàn bộ đều đến từ sự gợi ý của cảnh sát Trịnh Hách Minh! Trịnh Hách Minh quá nóng lòng muốn gợi lại ký ức của người may mắn sống sót nên ông đã thể hiện ra cho đối phương thấy quá nhiều thứ: tấm ảnh, sợi dây đồng trong túi áo, điều này khiến cho anh ta đang trong tuyệt cảnh lại thuận đà thay đổi, thành công đánh cắp thân phận người nhặt phế liệu Hoàng Thiếu Bình! ... 241 Sau đó thông qua cách thức cũ rích là giả vờ mất trí nhớ, từng bước thăm dò những tài liệu mà phía cảnh sát nắm giữ, sau đó anh ta dựa vào những tài liệu của cảnh sát để tạo dựng nên lời làm chứng của người tận mắt chứng kiến có lợi nhất cho mình. ... Đúng vậy, chính là như thế, chắc chắn là như thế! Nhưng tại sao? Tại sao anh ta lại phải làm như vậy? Tại sao?! La Phi chỉ muốn được gặp mặt hỏi thẳng ra cho rõ ngọn ngành. Mang theo nỗi tức tối trong lòng, La Phi bước ra khỏi căn phòng nhỏ, anh ngẩng đầu nhìn xung quanh giây lát, sau đó hét to: “Cậu ở đâu? Sao cậu không dám gặp tôi? Cậu ra đây!”

Anh hét xé gan xé ruột, như thể muốn bùng phát toàn bộ sức mạnh của cơ thể mình vậy. Mọi người đi đường xung quanh kinh ngạc nhìn La Phi, như thể nhìn một kẻ điên. Nhưng La Phi không hề điên chút nào, anh biết con người đó chắc chắn đang lén quan sát mình, chắc chắn như vậy. Và anh

https://thuviensach.vn

đã đoán đúng! Người đó đúng là đang trốn ở trong một nơi ẩn khuất gần đó. Đó là một cửa sổ hành lang của khu tập thể sáu tầng cũng ở trong ngõ nhỏ, nhưng chỗ này không những ở trên cao nhìn xuống, hơn nữa còn ngược sáng, cho nên người này có thể nhìn rõ những việc xảy ra ở trong ngõ nhỏ, nhưng La Phi lại không thể nào tìm ra được nơi anh ta ẩn nấp. Trong mấy chục phút vừa qua, người này đầu tiên nhìn thấy mấy người đàn ông mặc đồ đen bước vào căn phòng nhỏ mình đã từng sống nhiều năm. Anh ta biết những người đó là ai, anh ta cũng biết vì sao họ đến, anh ta thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì như vậy có nghĩa là kế hoạch của mình đã được tăng thêm cơ hội thành công. Đúng vậy, đây chính là một nước cờ mà anh ta đi vội, nhưng xem ra lại rất thành công. Mộ Kiếm Vân chính là quân cờ của anh ta. 242 Anh ta vốn không cần quân cờ này, nhưng anh ta đang đối diện với một đối thủ rất khó nhằn, cho nên anh ta cần phải xuất chiêu cuối cùng này. Đối thủ đó cuối cùng cũng tìm đến căn phòng nhỏ, điều này cũng chứng thực cho phán đoán của anh ta. Sau khi anh ta nghe thấy sự chênh lệch hai phút, anh ta đã biết La Phi chắc chắn sẽ quay lại tìm. Cuối cùng giữa họ cũng không thể nào tránh được trận quyết đấu cuối cùng, trận quyết đấu mặt đối mặt. “Không phải là tôi không dám gặp cậu, chỉ là nơi này không thích hợp.”

Anh ta lẩm bẩm, giọng khản đặc giống như ma quỷ. Sau đó anh ta bước từng bước xuống bậc cầu thang, chống gậy, bước đi khập khiễng. Cần phải kết thúc rồi, để chúng ta cùng phổ nhạc cho chương nhạc cuối này nhé. Anh ta thầm cảm thán, bất luận phần nhạc trước có du dương đến đâu, nếu như thiếu đi mất một dấu lặng tuyệt đẹp, thì đó không thể nào là một tác phẩm khiến mọi người hài lòng... Chú thích: (1) Mang lại vận may.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 10: Sự Ra Đời Của Eumenides

11 giờ 03 phút trưa ngày 25 tháng 10. Trong cửa hàng Bích Phương Viên ở đường Hưng Thành. Đường Hưng Thành nằm ở vị trí trung tâm khu vực mới mở của tỉnh thành, xung quanh tập trung rất nhiều cơ quan đầu ngành mới mở, nhân viên của họ phần lớn là nhân viên công sở trẻ tuổi, do đó con đường này cũng được người dân thành phố gọi là "Đường công sở"

. Cửa hàng ăn Bích Phương Viên nằm trên đường Hưng Thành phía nam, cách đầu đường 100 mét, quy mô cửa hàng không lớn, nhưng trang trí tao nhã rất ấn tượng, nên được giới nhân viên công sở rất yêu thích. Lúc này mới hơn 11 giờ, đã có từng nhóm nam nữ lục tục bước vào trong quán, mặc dù chưa đến giờ cao điểm, nhưng nhân viên của cửa hàng đã khá bận rộn. Lúc này, họ đón tiếp một người nam giới rất đặc biệt. Người nam giới này mặc áo khoác dài, chiếc mũ rộng trùm lên đầu, tiện thể che khuất nửa trên khuôn mặt. Và trên mặt anh ta lại đeo một chiếc khẩu trang trắng, che hết nửa dưới khuôn mặt. Anh ta cúi đầu, cả cơ thể co rụt vào trong chiếc áo khoác như thể một người bệnh ốm yếu không chịu đựng nổi dù chỉ một luồng gió thu. Và bước chân của người đàn ông này chứng tỏ cơ thể anh ta có vấn đề. Anh ta chống gậy, chân phải khẽ lê trên sàn, hình như không có chút sức lực chống đỡ. Anh ta cứ ngả nghiêng cơ thể, bước từng bước khó khăn vào trong cửa hàng. Khu vực này tập trung nhân viên văn phòng, rất hiếm khi gặp thực khách thế này. Dù cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng Tiểu Hồng, cô nhân viên phục vụ vẫn nhiệt tình ra đón. "Chào ông, ông đi một mình à?"

Cô hỏi lịch sự. Nhưng người đàn ông lại không buồn đáp lời, anh ta đi thẳng đến một chiếc bàn ở trong góc. Vị trí chiếc bàn này là ở góc khuất,

https://thuviensach.vn

không tiếp xúc với bất cứ ô cửa sổ nào, cho nên các thực khách đều không muốn ngồi ăn ở đó. Người đàn ông này lại chọn chiếc bàn đó và ngồi xuống. Không chỉ như vậy, anh ta còn đặc biệt ngồi ở chiếc ghế vị trí sát cạnh hai bức tường, thế nhưng từ trong góc đó anh ta lại có thể thoải mái bao quát toàn bộ cửa hàng. 244 Tiểu Hồng đưa menu đến trước mặt người đàn ông, nhưng bị ông ta khẽ đẩy ra. “Tôi không ăn cơm.”

Giọng anh ta khản đặc, có vẻ yếu ớt giống như được ép ra từ sâu trong khí quản, “Tôi tìm bà chủ của các cô.”

“Ông tìm bà ấy có việc gì không?”

Tiểu Hồng kinh ngạc nhìn đối phương, lẽ nào anh ta là người quen của bà chủ? Nhưng người đàn ông không bỏ khẩu trang xuống, hơn nữa anh ta luôn cúi đầu, không thể nhìn rõ khuôn mặt của anh ta được. Người đàn ông thốt ra hai chữ: “Đòi nợ.”

Tiểu Hồng lắc đầu rời đi, nếu đã là đòi nợ, cô không có khả năng giải quyết việc này. Thế là cô đi vào trong để thông báo cho bà chủ. Bà chủ của quán này tên Quách Mỹ Nhiên, là một người phụ nữ 27, 28 tuổi, tính tình đanh đá chua ngoa, cũng có vài phần nhan sắc. Hàng ngày, gần trưa cô ta đến cửa hàng để xem xét tình hình chuẩn bị cho một ngày. Sau khi nghe thấy Tiểu Hồng báo cáo, cô ta liền đi từ bếp ra, trước tiên là đứng ở trong quầy quan sát một hồi, nhưng trong ký ức quả thực không thể nhớ ra được có món nợ dây dưa gì với người đàn ông thế này. Sau khi do dự giây lát, cô quyết định đi đến hỏi cho rõ ngọn ngành, tranh thủ giải quyết sự việc trước giờ cao điểm. Quách Mỹ Nhiên không sợ người này, mặc dù chỉ là phận nữ nhi, nhưng những việc đối ngoại thế này, cô cũng có cách của mình. “Thưa ông, ông tìm tôi à?”

Cô đi đến bên bàn, hỏi. Người đàn ông khẽ nghiêng đầu liếc nhìn cô ta một cái: “Tôi đến đòi nợ.”

https://thuviensach.vn

Quách Mỹ Nhiên cười: “Tôi nợ ông bao giờ nhỉ?”

“Cô không nợ tôi. Tôi đến để đòi nợ cho người khác...”

“Ồ?”

Nghe nói là đòi nợ cho người khác, Quách Mỹ Nhiên lại càng không sợ, cô ta nhíu mắt lại hỏi: “Cho ai?”

“Một người phụ nữ tên là Hứa Vận Hoa.”

Sau khi người đàn ông nói ra tên chủ nợ, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đầy những tia máu đỏ rực, khiến người ta không lạnh mà run. Quách Mỹ Nhiên chợt biến sắc, ngữ khí cũng đanh lại hẳn: “Ông là ai?”

Người đàn ông không trả lời, cánh tay phải phía bên ngoài của ông ta chợt vung lên, siết thứ gì đó vào tay Quách Mỹ Nhiên. Cô ta chỉ cảm thấy một luồng 245 khí lạnh, cúi đầu nhìn, thật không ngờ có một chiếc còng tay khóa tay mình và tay người đàn ông đó lại với nhau. “Ông làm gì thế?”

Quách Mỹ Nhiên hét lên trách móc, muốn giãy giụa thoát ra khỏi cái còng đó, nhưng người đàn ông gồng sức, sức mạnh kinh người. Cô chủ quán không đứng vững, loạng quạng, buộc phải ngồi xuống ghế bên cạnh người đàn ông. “Ông làm cái gì thế hả?!”

Quách Mỹ Nhiên càng sợ hãi hơn, đã không còn lo ngại có thể làm kinh động đến những vị khách ở trong quán nữa, chỉ có thể hét thật to, “Mau, hãy mau gọi người đến!”

Tiểu Hồng đứng ở cách đó không xa như bừng tỉnh, vội vàng chạy vào bếp. Và những vị khách trong quán cũng dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía này. Người đàn ông tay phải giữ chặt Quách Mỹ Nhiên, tay trái bỏ mũ xuống, sau đó tháo khẩu trang ra, khuôn mặt anh ta hiện ra. Trong quán lập tức vang lên những tiếng kêu kinh hãi, một số vị khách nữ yếu bóng vía đã vội

https://thuviensach.vn

vàng che mặt bỏ chạy, không kịp ăn nốt bữa trưa của mình. Đây là một khuôn mặt đáng sợ như ma quỷ, tàn khuyết lồi lõm, khắp mặt đều đầy vết thương, thịt hai bên má bị vẹo vọ, môi hếch lên, hở ra nửa hàm răng. Không ai muốn nhìn lại khuôn mặt này thêm lần nữa. Nhưng gương mặt này lại nhìn chăm chăm vào Quách Mỹ Nhiên, hàm răng lộ ra đó thậm chí đang cọ xát, như thể muốn cắn xé nuốt chửng đối phương vậy. “A...”

Quách Mỹ Nhiên chợt kêu thất thanh, “Ông... ông rốt cuộc là ai?! Ông muốn làm gì?!”

Giữa tiếng kêu gào thất thanh của cô ta, mấy người thanh niên từ trong bếp lao ra, người chạy ra đầu tiên là một người nam giới béo mập gương mặt hung dữ, trên tay anh ta còn cầm một con dao. Nhìn thấy kẻ đến gây chuyện có gương mặt như vậy, mấy anh chàng này cũng giật mình sợ hãi. Nhưng anh chàng mập vẫn cứ liều bước lên, vung dao lên uy hiếp, “Ông làm cái quái gì thế? Mau thả bà chủ của chúng tôi ra!”

Các thực khách lần lượt rút khỏi nơi phiền toái này, nhưng vẫn còn có mấy người hiếu kỳ đứng ở phía xa quan sát. Người đàn ông không nói gì, cánh tay trái của anh ta đút vào trong túi áo khoác, hình như lôi ra thứ gì đó, cứ nắm chặt trong lòng bàn tay. 246 Anh chàng mập cũng có vẻ hơi căng thẳng, anh ta giơ dao thủ thế trước ngực, nghiêm giọng hỏi: “Ông lôi thứ gì thế? Mau đặt xuống cho tôi!”

Sau đó quay lại hét lên với đồng bọn, “Mau, mau báo cảnh sát!”

Cái miệng tàn khuyết của người đàn ông đó hình như đang cười, sau đó anh ta hươ hươ thứ đang cầm trong tay trái: “Tôi không thể đặt xuống.”

Thái độ cợt nhả tỉnh bơ của quái vật khiến cho chàng mập càng căng thẳng, anh ta nuốt nước bọt: “Đó... đó là thứ gì vậy?”

“Máy dẫn nổ, máy dẫn cho bom nổ.”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông vừa nói vừa lấy tay vén tà áo khoác lên, ở nơi thắt lưng gài một hộp nhựa, trên chiếc hộp có một sợi dây kéo dài đến tận bàn tay anh ta, sau đó anh ta lại bổ sung, giải thích thêm, “Chỉ cần tôi thả tay ra, quả bom sẽ nổ.”

Giọng nói của anh ta mặc dù khản đặc, nhưng lại rành rọt truyền tới tai từng người ở hiện trường. Trong cửa hàng lập tức vang lên những tiếng kêu thất thanh hoảng loạn, mọi người tranh nhau tháo chạy ra khỏi quán. Anh chàng mập cũng chỉ do dự giây lát, rồi cũng gia nhập vào đội quân chạy loạn. Đồng thời có khoảng hơn mười người ấn số 110. Chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, trong cửa hàng đã vắng tanh, chỉ còn lại người đàn ông và Quách Mỹ Nhiên ở góc quán, và cô ta thì đã kinh hồn bạt vía từ lâu, cô ta không còn sức mà giãy giụa nữa, chỉ có thể run rẩy kêu gào: “Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Cùng lúc này, trong tòa nhà Long Vũ. Hàn Hạo dẫn theo đội cảnh sát hình sự tăng viện tới hiện trường tòa nhà, nhưng Doãn Kiếm lại không có mặt trong số đó. “Doãn Kiếm đâu?”

Liễu Tùng tìm kiếm trong toàn đội, đây là mục tiêu quan tâm nhất của cậu lúc này. “Tôi cũng không biết!”

Hàn Hạo chau mày nói, “Sau khi họp xong đã không thấy cậu ấy nữa, bây giờ gọi điện thoại cho cậu ấy cũng không được.”

“Anh ta chạy rồi, chắc chắn anh ta có liên quan đến cái chết của đội trưởng Hùng!”

Liễu Tùng kích động kêu lên, “Tại sao anh không phái người đi bắt anh ta?”

“Người của tôi chạy hay không cũng không đến lượt cậu phán đoán!”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo trừng mắt nhìn Liễu Tùng một cái, nói không chút khách khí: “Hiện nay nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là phải bảo vệ sự an toàn của Đặng Hoa. Đây là tinh thần mà cấp trên đặc biệt nhấn mạnh, hy vọng cậu hiểu rõ được điều này, nếu không, tôi có quyền thanh trừ cậu khỏi “tổ chuyên án 4.18”

.”

247 Mộ Kiếm Vân đi đến kéo nhẹ Liễu Tùng, dùng ánh mắt ra hiệu cho đối phương bình tĩnh. Cô mặc dù không rõ nguyên nhân tại sao, nhưng cũng cảm thấy lực lượng của tổ chuyên án cần phải thống nhất để đối phó với bên ngoài, cho dù Doãn Kiếm có gánh án mà chạy trốn, muốn truy cứu sự tắc trách của Hàn Hạo, thì cũng phải đợi đến khi hoàn thành xong chiến dịch then chốt trước mắt hẵng hay. Liễu Tùng hít thở một hơi thật sâu, cố kìm nén sự bực bội trong lòng. Cậu nhận định Hàn Hạo đang cố tình bao che cho Doãn Kiếm, thậm chí đã để mặc cho Doãn Kiếm chạy trốn, nhưng bản thân cậu lại không thể làm được gì. Đồng thời cậu cũng nhớ đến lời La Phi nói trước khi đi, “Tất cả mọi việc hãy chờ tôi trở lại”

. Đúng vậy, cậu tin tưởng vào khả năng khống chế toàn cục của người cảnh sát đến từ Long Châu đó, chỉ cần anh ấy kịp trở lại, chân tướng sự việc có thể được phơi bày, những người phạm phải tội ác, không ai có thể thoát khỏi được. Còn nhiệm vụ quan trọng nhất của mình lúc này, cũng đúng là cần phải canh giữ sự an toàn của nhân vật mục tiêu, đây mới là giao điểm của cuộc chiến đấu trước mắt. Nghĩ thông suốt điều này, tâm trạng của Liễu Tùng cũng dần bình tĩnh trở lại. A Hoa cũng đã đến đại sảnh, anh ta nhận lệnh của Đặng Hoa, dẫn Hàn Hạo lên trên lầu để cùng thảo luận kế hoạch bảo vệ. Hàn Hạo cũng đã nhận được chỉ thị của cấp trên, cần phải giữ thái độ tôn kính đối với vị “Thị trưởng Đặng”

này. Cho nên thái độ ngạo mạn của đối phương không khiến anh phản ứng gì đặc biệt. Nhưng chính lúc anh chuẩn bị bước vào cầu thang máy, tiếng chuông di động lại đột ngột vang lên, thì ra là tổng bộ đội cảnh sát

https://thuviensach.vn

hình sự gọi đến. Hàn Hạo nghe máy, phía bên kia truyền tới giọng nói của Tăng Nhật Hoa. “Đội trưởng Hàn, bây giờ có tình hình mới.”

Giọng đối phương nghe có vẻ đó không phải là chuyện nhỏ. “Mau nói đi!”

Hàn Hạo nói ngắn gọn. Tăng Nhật Hoa nói: “Trong cửa hàng ăn Bích Phương Viên trên đường Hưng Thành vừa mới xảy ra một việc bắt cóc con tin. Trên người nghi phạm gài bom, đang bắt cóc cô chủ quán.”

“Bảo đồn công an khu vực giải quyết trước đi!”

Hàn Hạo không tránh khỏi bực bội, “Bây giờ là lúc nào rồi chứ? Việc không liên quan đến “vụ án 4.18”

thì đừng tìm tôi!”

248 “Đây không phải là việc không liên quan đâu!”

Ngữ khí của Tăng Nhật Hoa phía bên kia đầu dây càng nhấn mạnh, “Đồng chí ở đồn khu vực mới mở đã đến hiện trường, đồng thời đã tiến hành tiếp xúc bước đầu với nghi phạm. Nghi phạm cũng đưa ra yêu cầu của hắn, hắn muốn gặp ba người.”

Hàn Hạo dự cảm thấy điều gì, lập tức truy hỏi: “Ba người nào?”

“Mộ Kiếm Vân, Đặng Hoa, La Phi.”

Tăng Nhật Hoa lần lượt nêu ra ba cái tên, sau đó cậu lại bổ sung thêm một câu: “Còn nữa, nghi phạm này chính là người may mắn sóng sót trong “vụ nổ 4.18”

- Hoàng Thiếu Bình.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo ngẩn người, Hoàng Thiếu Bình? Sao anh ta đột nhiên lại gây ra chuyện này? Đây đúng là một đợt sóng chưa qua, đợt sóng khác đã trào tới, tình thế đang biến hóa vô cùng phức tạp. Sau khi căng thẳng suy nghĩ giây lát, anh hạ lệnh: “Cậu hãy thông báo cho Mộ Kiếm Vân và La Phi, mau đến hiện trường để hỗ trợ giải quyết.”

“Vậy Đặng Hoa thì sao?”

Tăng Nhật Hoa lại cố hỏi thêm một câu. “Ông ta chắc chắn không thể nào đi.”

Hàn Hạo không do dự trả lời luôn, đây là đối tượng cảnh sát đang ra sức để bảo vệ, sao có thể đi đến hiện trường nguy hiểm được chứ? “Tôi sẽ đi, tôi có thể đại diện cho Đặng tổng của chúng tôi.”

A Hoa đứng bên cạnh đột nhiên nói xen vào. Rõ ràng anh ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện của Hàn Hạo và Tăng Nhật Hoa, và Hoàng Thiếu Bình chính là mục tiêu mà họ muốn tìm nhưng lại chưa tìm được. Hàn Hạo đang nhìn chăm chú A Hoa, kinh ngạc trước thính lực nhạy bén của đối phương. Còn về việc A Hoa đại diện cho Đặng Hoa đi đến hiện trường đường Hưng Thành, anh không có ý kiến gì. Anh biết rõ, bây giờ tất cả mọi việc then chốt đều tập trung vào người đàn ông ở trong tòa lầu này, những biến cố bên ngoài có thế nào, thì cũng chỉ là phục vụ cho mục đích đó mà thôi. Cho nên, bất luận người khác hành động ra sao, anh bắt buộc phải canh giữ Đặng Hoa, canh giữ cơ hội duy nhất để mình có thể lật ngược thế cờ! 12 giờ 42 phút, quán ăn Bích Phương Viên đường Hưng Thành. Khi La Phi vội đến đó, những người cảnh sát hình sự khu vực đã sớm bao vây hiện trường. Suy xét đến việc trên người nghi phạm có gài bom, họ vẫn giải tán đoàn người ở trong phạm vi bán kính 100 mét, đồng thời giăng đường cảnh giới. Cho dù như vậy, những người nhàn rỗi vẫn đứng túm tụm ngoài đường cảnh giới nghe ngóng tình hình, dù có được khuyên nhủ thế nào cũng không chịu rời đi. Và phóng viên các toà soạn cũng lũ lượt kéo đến, hòng có được vị trí tốt nhất để thông báo tình hình hiện trường. 249 La Phi đưa thẻ ra cho

https://thuviensach.vn

cảnh sát Trần - người phụ trách hiện trường, cảnh sát Trần cũng đang chờ đợi La Phi đến. Nhưng anh không cho La Phi vào quán ăn ngay, bởi vì theo như yêu cầu của nghi phạm, người đầu tiên hắn muốn gặp chính là Mộ Kiếm Vân. La Phi cũng nhìn thấy Mộ Kiếm Vân ở gần đó, cô cũng vừa mới mặc áo chống nổ mà cảnh sát đưa cho, xem ra cô chuẩn bị bước vào hiện trường. La Phi bước lên trước, khẽ vỗ vai đối phương. Mộ Kiếm Vân quay đầu lại, cười thanh thản. Gặp gỡ nhau trong bầu không khí như vậy, họ dễ dàng có được sự ủng hộ về tinh thần. “Cô không phải lo lắng đâu, anh ta sẽ không làm hại cô đâu.”

La Phi muốn vỗ về đối phương. “Không, tôi không lo cho mình.”

Mộ Kiếm Vân lại lắc đầu, cô dùng đôi mắt trong sáng nhìn La Phi, “Người gặp nguy hiểm nhất là anh, bởi vì anh là người cuối cùng anh ta muốn gặp.”

Đúng vậy, hung phạm đã muốn gặp ba người, đương nhiên hắn không thể nào cho dẫn nổ bom khi gặp mặt người đầu tiên. Phân tích từ góc độ này, người gặp mặt cuối cùng mới là người gặp nguy hiểm nhất. La Phi cười đau khổ, chỉ là ai có thể thực sự hiểu được mối ân oán giữa anh và con người đó chứ? Và vở kịch này cuối cùng sẽ có kết thúc ra sao? Trong lúc La Phi đang thẫn thờ suy nghĩ, Mộ Kiếm Vân đã bước vào trong quán ăn. Quãng đường này không xa, chỉ một lát sau cô đã bước qua cửa quán, một mình bước vào trong đại sảnh. Người đàn ông xấu xí như ma vẫn đang ngồi ở góc đó, đây là vị trí mà anh ta đã tỉ mỉ chọn lựa, ẩn mật và an toàn. Bởi vì đối với những người cảnh sát ở phía bên ngoài quán, thì nơi đây là một góc chết không thể nào nhìn thấy được, cho dù là người bắn tỉa cũng không thể nào nhắm chuẩn mà bắn được. Quách Mỹ Nhiên co ro ở bên cạnh quái vật, bởi vì chịu đựng nỗi sợ hãi khủng khiếp, cơ thể cô cứ luôn run rẩy. Thấy cuối cùng cũng có người khác bước vào, Quách Mỹ Nhiên chợt ngẩng đầu, trên nét mặt tràn ngập khát vọng được sống sót. Người đàn ông giơ tay lên, vẫy gọi Mộ Kiếm Vân đi đến, nét mặt rất bình tĩnh, thậm chí còn có chút

https://thuviensach.vn

thân thiện. Mộ Kiếm Vân bước tới, ngồi xuống đối diện hai người, sau đó cô nhìn người đàn ông, hỏi: “Anh muốn làm gì vậy?”

Ánh mắt cô sáng rực và sắc bén, như thể muốn xuyên thấu vào nơi sâu kín trong tâm hồn đối phương. 250 “Tôi đã không còn đường nào để đi.”

Người đàn ông nheo mắt, “Chỉ có cô mới có thể giúp được tôi.”

“Ý anh là gì vậy?”

Mộ Kiếm Vân vừa hỏi vừa suy ngẫm câu nói của người đàn ông. Trong tình thế hiện tại, cô không biết vẫn nên coi đối phương là người cung cấp thông tin cho mình, hay là coi anh ta là người tạo nên vụ án nổ nguy hiểm? Nhưng bất luận thế nào, người đàn ông này chắc chắn đang nắm giữ bí mật quan trọng nhất của vụ huyết án 4.18. Mộ Kiếm Vân rất hy vọng có thể biết được nhiều sự thực từ trong miệng anh ta. “Đối phương đã phát hiện ra tôi, tính mạng của tôi đang bị uy hiếp.”

Từ trong cổ họng người đàn ông đó ép ra giọng nói khàn đặc, “Đó là một thế lực đáng sợ, tôi không thể nào chống đỡ được. Tôi chỉ có thể trốn ở đây, để nhiều người quan tâm đến tôi, thì tôi mới có thể sống sót tiếp được.”

Mộ Kiếm Vân bán tín bán nghi nhìn đối phương. Là hành động của mình bị bại lộ đã liên lụy đến con người đáng thương này ư? Nhưng cho dù anh ta có nói thực đi chăng nữa, thì hành động này có lẽ cũng quá khoa trương thì phải? “Anh không nên làm hại đến những người vô tội.”

Mộ Kiếm Vân chỉ vào Quách Mỹ Nhiên, “Mau thả cô ấy ra đi, bên ngoài có bao nhiêu cảnh sát như vậy, lẽ nào còn không bảo vệ được anh sao?”

Quách Mỹ Nhiên phối hợp với lời nói của vị nữ cảnh sát, cô ta quay đầu sang, nhìn tên quái vật bên cạnh với ánh mắt cầu xin. Nhưng phản ứng của

https://thuviensach.vn

quái vật lại khiến người phụ nữ yếu đuối này vô cùng thất vọng, anh ta kiên quyết lắc đầu: “Không, bây giờ tôi không tin bất cứ ai, tôi chỉ tin cô!”

Mộ Kiếm Vân cười đau khổ, đối diện với sự tin tưởng của người đàn ông này, cô không biết nên cảm thấy vinh hạnh hay là bi thương. Sau khi trầm ngâm giây lát, cô nhân đà chuyển đổi phương án: “Anh đã tin tưởng tôi, vậy thì anh hãy thả người phụ nữ này ra, để tôi làm con tin, tôi sẽ ở bên cạnh anh.”

Nhưng đề nghị của cô vẫn bị đối phương từ chối thẳng thừng: “Không được, cô còn có việc quan trọng hơn. Cô cần phải nhanh chóng điều tra ra được nhân vật đứng đằng sau đó, giúp tôi giải trừ sự uy hiếp. Tôi đã từng nói với cô, điểm đột phá chính là ở “vụ án buôn bán ma túy”

.”

“Tôi đang điều tra.”

Mộ Kiếm Vân thành khẩn nhìn đối phương, “Hơn nữa tôi cũng giữ lời hứa, không hề tiết lộ tình hình của anh. Có lẽ là anh đã quá căng 251 thẳng rồi, anh phải cho tôi nhiều thời gian hơn. Tôi đã điều tra ra được một vài manh mối rồi.”

“Không, tôi không thể cho cô nhiều thời gian hơn được nhưng...”

Người đàn ông chợt hạ thấp giọng, “Tôi có thể đưa cho cô nhiều manh mối hơn.”

“Manh mối gì?”

Tâm trạng Mộ Kiếm Vân trở nên hưng phấn, đây chính là điều mà cô mong muốn có được. Cô tin chắc đối phương biết nhiều bí mật hơn, lẽ nào lúc này lại có được đột phá mới sao? Người đàn ông quay đầu sang, nhìn Quách Mỹ Nhiên như ra lệnh, “Hãy lấy thứ ở trong áo khoác của tôi ra!”

https://thuviensach.vn

Cô ta không dám kháng cự, ngoan ngoãn thò tay phải vào túi áo người đàn ông, sau khi tìm kiếm giây lát, lôi ra được một bức thư và một túi nilon bị buộc chặt lại, sau đó cô ta lại làm theo lời dặn dò của người đàn ông, đưa túi nilon giao cho Mộ Kiếm Vân. Từng lớp từng lớp nilon cuộn chặt, trong đó hình như đang giấu thứ gì đó. Mộ Kiếm Vân đang định mở ra thì bị người đàn ông ngăn lại. “Không, cô không được xem ở đây.”

Anh ta trịnh trọng nói, “Sau khi cô đi ra, tìm một nơi không có ai, hãy mở ra. Hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để cho người thứ hai nhìn thấy thứ ở bên trong.”

Rốt cuộc là bí mật thế nào nhỉ? Mộ Kiếm Vân nhíu lông mày: “Vậy bây giờ tôi đi luôn à?”

“Bây giờ đi luôn, sau đó gọi người của Đặng Hoa vào.”

Người đàn ông nhìn chăm chú vào Mộ Kiếm Vân, nói giọng âm u, “Cô sẽ quyết định kết cục cuối cùng của cuộc chơi này.”

Mộ Kiếm Vân bị ánh mắt đầy tia máu của đối phương nhìn chăm chăm đến độ khó chịu. Nhưng sau khi do dự giây lát, cô vẫn đứng dậy bước đi theo như ý nguyện của đối phương. Nếu đã có thêm manh mối mới, lựa chọn đầu tiên của cô chính là xem xem rốt cuộc trong đó cung cấp điều gì. Mộ Kiếm Vân biết mình cần phải đi nhanh về nhanh, bởi vì người cung cấp thông tin cho cô đã mất đi sự khống chế. Nếu như thực sự xảy ra sự cố, người vô tội bị mất mạng là điều vô cùng đáng tiếc, và việc phá án vụ huyết án liên hoàn cũng vì vậy mà lại rơi vào cục diện bế tắc. Nghĩ đến đây, động tác của cô càng lúc càng vội vàng. Người đàn ông dõi mắt nhìn theo cô, khóe miệng từ từ mở ra, lộ ra nụ cười trông còn xấu xí hơn cả khóc. Thấy Mộ Kiếm Vân bước ra khỏi quán ăn Bích Phương Viên, cảnh sát Trần canh giữ ngoài vòng vây lập tức bước tới: “Thế nào, anh ta có yêu cầu gì mới không?”

https://thuviensach.vn

La Phi cũng đi theo cảnh sát Trần, nét mặt rất quan tâm chú ý. 252 “Anh ta không chịu thả người... anh ta đòi gặp người của Đặng Hoa.”

Mộ Kiếm Vân hàm hồ trả lời, rồi vội vàng rời khỏi đám đông. Lúc này đây, xung quanh chật kín toàn cảnh sát và phóng viên, thực sự không thể tìm được chỗ nào yên tĩnh để xem xét manh mối đó. Cô chạy nhanh mấy bước, ra đường cái chặn một chiếc taxi, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám phóng viên lại phía sau. “Chuyện gì vậy?”

Cảnh sát Trần bất lực lắc đầu, La Phi cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên. Và ở một nơi cách họ không xa, có một người đàn ông khôn ngoan giỏi giang khoảng 30 tuổi đang dõi theo Mộ Kiếm Vân rời khỏi đó, ánh mắt mẫn cảm và chăm chú. Người này chính là trợ thủ đắc lực của Đặng Hoa - A Hoa. Anh ta đại diện cho ông chủ để đến tiến hành cuộc gặp gỡ với người đàn ông thần bí đó. Sau khi chiếc xe taxi chở Mộ Kiếm Vân đi ra khỏi tầm nhìn của mọi người, A Hoa cũng mặc áo chống nổ, bước vào trong quán ăn Bích Phương Viên. Một phút sau, A Hoa ngồi xuống đối diện người đàn ông. “Đặng tổng của chúng tôi không đến gặp anh đâu, cho nên tôi đại diện cho ông ấy.”

A Hoa nói vẻ hết sức bình thản, mặc dù anh ta đối diện với một quái vật có bộ dạng giống như ma quỷ, mặc dù trong tay tên quái vật này vẫn còn đang nắm giữ quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, nhưng anh ta lại không hề tỏ ra chút căng thẳng và bất an nào cả. “Tôi biết hắn sẽ không đến, hắn đã là một bậc đại gia vàng ngọc rồi.”

Xem ra người đàn ông không hề ngạc nhiên, đôi mắt anh ta giảo hoạt chớp một cái, lại nói: “Có thể cho anh Hoa đến tận đây, đã là nể mặt lắm rồi.”

“Ồ? Anh biết tôi sao?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng A Hoa thoáng kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn không hề để lộ ra cảm xúc. “Tên cậu là Nhiêu Đông Hoa, bố mẹ chết từ nhỏ, 5 tuổi đã vào cô nhi viện, chính là Đặng Hoa đã đón cậu ra, sau đó cho cậu đi học, đồng thời bỏ tiền ra để cho cậu tham gia bồi dưỡng huấn luyện những kỹ năng đánh nhau, lái xe, bắn súng... Với vai trò là một vệ sĩ, bản lĩnh trên các phương diện của cậu đều không thua kém gì một người cảnh sát xuất sắc. Và cậu lại vô cùng biết ơn đối với ân đức của Đặng Hoa, cậu dốc lòng dốc tâm tận tụy theo sát Đặng Hoa, thậm chí coi ông ta như là người cha tái sinh mình.”

Giọng nói của người đàn ông mặc dù khản đặc khó nghe, nhưng khi nói lại rất mạch lạc rõ ràng. “Ha.”

A Hoa bật cười, “Thật không ngờ cái mạng hèn mọn này của tôi lại cũng được người khác chú ý.”

Người đàn ông nhìn A Hoa, trong ánh mắt đầy tia máu xuất hiện thứ cảm giác kỳ lạ, sau đó anh ta khẽ than một tiếng: “Ở trên phương diện nào đó, chúng ta đúng là rất giống nhau.”

253 A Hoa lại không muốn vòng vo với đối phương nữa, ánh mắt anh ta đột nhiên trở nên sắc nhọn: “Vậy còn anh thì sao, anh là ai chứ?”

Anh ta cắn răng, giọng nói hơi âm u. “Tôi là ai không hề quan trọng, điều quan trọng là tôi là người biết rõ tình hình.”

Người đàn ông há miệng, hình như hơi đắc ý, “Tôi biết tất cả mọi bí mật liên quan đến “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

.”

“Bí mật?”

https://thuviensach.vn

A Hoa cười nhạt, “Đã mười tám năm qua đi rồi, ai còn tin bí mật nữa? Đặc biệt lại là bí mật từ miệng một kẻ phế nhân như anh?”

“Đúng vậy, các anh đúng là có quyền thế đáng sợ, so với các anh, tôi đúng là quá nhỏ bé.”

Người đàn ông nhìn A Hoa bằng con mắt sâu thẳm và tĩnh mịch, “Nhưng còn cuộn băng ghi âm đó thì sao? Nó có phải là có sức mạnh khiến cho quyền thế cũng phải sợ hãi?”

Khóe mắt A Hoa khẽ giật một cái, mặc dù không rõ ràng, nhưng cũng đủ để tiết lộ ra biến hóa trong lòng anh ta. “Cuộn băng ghi âm nào?”

Giây lát sau, anh ta định thần lại, lên tiếng hỏi. “Cuộn băng ghi âm nguy hiểm chết người.”

Từ trong kẽ răng người đàn ông ép ra giọng nói đáng sợ, “Đã lấy đi tính mạng của Bạch Phi Phi, đồng thời cũng có thể lấy đi mạng sống của Đặng Ngọc Long.”

Nghe đến tên cúng cơm của Đặng Hoa trong hoàn cảnh này, đồng tử trong mắt A Hoa bắt đầu thu hẹp lại. “Tôi có bản sao của cuộn băng ghi âm đó.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn A Hoa, trong ánh mắt mang theo hàm ý khiêu khích. Ánh mắt A Hoa dịch chuyển trên người đàn ông, từ khuôn mặt tàn khuyết đến thân hình dị dạng, xem một lượt từ trên xuống dưới. Sau đó anh ta nói: “Bộ dạng anh thế này, có thể sống được đến tận bây giờ đúng là không dễ dàng gì.”

“Rất không dễ dàng.”

Người đàn ông tiếp lời A Hoa, thật không ngờ lại rất cảm thán. “Vậy thì anh nên trân trọng tính mạng của mình mới phải. Hãy đi tận hưởng những

https://thuviensach.vn

thứ trước đây chưa từng được tận hưởng, người đẹp, rượu ngon... hoặc là những thứ khác, chỉ cần anh muốn có được, chúng tôi đều có thể thỏa mãn anh.”

Trên mặt A Hoa hiện lên ý cười, trong ánh mắt cũng toát ra tia ánh lấp lánh sự mê hoặc. Không ai dám nghi ngờ thực lực của tập đoàn Long Vũ, làm người đại diện cho Đặng Hoa, A Hoa đúng là có khả năng giúp cho một người thực hiện được rất nhiều ước mơ. 254 Nhưng người đàn ông đó lại không hề xúc động chút nào. “Thứ tôi muốn chính là tính mạng của Đặng Hoa.”

Anh ta lạnh lùng nói, thần sắc đó cứ như thể giơ tay ra là bắt được giặc về, đã thành công rồi. “Anh đang lấy nửa cái mạng tàn của mình ra mà đùa cợt đấy! Ánh mắt của A Hoa đột nhiên trở nên lạnh như sợi băng đâm vào người đối diện, ngữ điệu giọng nói càng khiến cho người ta không lạnh mà run. Quách Mỹ Nhiên mặc dù không liên quan gì đến trận đấu này, nhưng cũng bị bộ dạng của A Hoa làm cho sợ mất mật, thứ cảm giác ức chế đè nén này thậm chí còn vượt qua cả cảm giác sợ hãi đối với tên quái vật bên cạnh. Nhưng tên quái vật đó lại không hề sợ hãi trước khí thế của đối phương, anh ta phát ra tiếng cười lạnh “khè khè”

rè rè khản đặc từ trong lồng ngực giống như một con rắn độc. “Tôi đã là một phế nhân từ lâu rồi, thời gian mười tám năm qua, sống không bằng chết. Tôi còn cố tham kéo dài chút hơi thở tàn này, chính là vì muốn đợi đến ngày nhìn thấy chân tướng “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

được phơi bày. Tôi đã từng mất hết hy vọng, nhưng gần đây tôi mới tìm thấy một người có thể tin cậy, tôi tin cô ấy có khả năng, có quyết tâm, cũng có đủ bản lĩnh để phơi bày bí mật đã được giấu kín trong nhiều năm. Tôi tin cô ấy, cho dù tôi chết đi cô ấy cũng có thể giúp tôi thực hiện nguyện vọng này.”

“Anh đã đưa thứ đó cho cô ta rồi sao?”

https://thuviensach.vn

A Hoa giật mình, anh ta nhớ lại Mộ Kiếm Vân mà người đàn ông này vừa mới gặp mặt, nhớ lại cái túi nilon mà cô cầm trên tay khi bước ra khỏi quán ăn. Người đàn ông "hi"

một tiếng, không trả lời. Anh ta biết, lúc này không hé răng ra thì lại có thể truyền đạt nhiều thông tin hơn. A Hoa đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đó, lạnh lùng nói: "Anh không những không tự tìm con đường chết cho mình, anh còn hại chết cả cô ta nữa."

Sau khi ném lại câu nói này xong, anh ta bèn vội vàng lao ra khỏi quán ăn. Cảnh sát Trần ở bên ngoài quán ăn lại một lần nữa gặp phải tình trạng sượng sùng, người thứ hai bước vào quán ăn rồi bước ra cũng vẫn không thèm quan tâm đến bất cứ câu hỏi nào của ông, mà chỉ mải bước nhanh xuyên qua đường dây cảnh giới. Trong đoàn người có mấy người cũng chuyển động, họ nhanh chóng tập trung ở bên cạnh A Hoa, sau khi nghe lời dặn dò của A Hoa, một hàng người 255 phân chia lên mấy chiếc xe con, rồi lao nhanh về hướng ngã tư mà Mộ Kiếm Vân vừa biến mất. Thấy A Hoa và những người khác rời khỏi đó, La Phi không kìm được hít thở một hơi thật sâu, anh biết: cuối cùng cũng đến lúc mình đối diện với con người đó rồi. La Phi từ chối áo chống nổ mà cảnh sát hiện trường cung cấp, giữa anh và con người đó vốn không cần quá nhiều sự đề phòng, hơn nữa cho dù là có đề phòng, một chiếc áo chống nổ bé xíu đó thì có tác dụng gì mấy trước mặt người đó chứ? Cho nên La Phi cứ thế một mình bước vào trong cửa hàng ăn Bích Phương Viên mà không mang theo bất cứ sự bảo hộ nào cả. Người đàn ông cũng đang chờ đợi La Phi trong tâm trạng phức tạp. Khi nhìn thấy bóng dáng của đối phương xuất hiện, anh ta mím môi, ép ra nụ cười đau khổ xấu xí. Ánh mắt của La Phi dừng lại trên khuôn mặt xấu xí của người đàn ông, anh đang tìm kiếm mảng ký ức đã từng có, muốn khớp hình ảnh khuôn mặt này với hình ảnh ai đó trong nhiều năm trước lại với nhau. Thế nhưng anh không thể nào hoàn thành được công việc này, bởi vì giữa hai hình ảnh này vốn không hề có bất cứ một điểm chung nào. Vụ nổ năm đó đã hủy hoại triệt để khuôn mặt của đối phương, biến một chàng trai khôi ngô tuấn tú

https://thuviensach.vn

thành một con ma ghê rợn không ai dám nhìn. La Phi vốn vĩnh viễn không còn cơ hội biết được con người này là ai, nhưng hai phút chênh lệch đó cuối cùng vẫn cứ tiết lộ ra bí mật của đối phương. Mặc dù những người khác bao gồm cả Mộ Kiếm Vân cũng đều không mấy lưu tâm đến hai phút chênh lệch này, nhưng La Phi vẫn luôn luôn giữ vững quan điểm của mình. Anh biết hai phút chênh lệch đó rõ ràng đã tồn tại, và chính khoảng thời gian chênh lệch này đang ẩn giấu một số vấn đề quan trọng. Anh đã từng suy đoán Mạnh Vân không hề mất mạng trong vụ nổ, suy đoán này đã khiến anh vô cùng kích động. Nhưng hàm răng mẫu giữ lại trong trung tâm vật chứng đã đập nát mộng tưởng này của anh, đồng thời cũng khiến cho chân tướng sự thật càng trở nên phức tạp khó lường. Trong ghi chép của cảnh sát, vụ nổ chỉ có một lần, thời gian là vào 16 giờ 13 phút, còn thời gian mà La Phi nghe thấy tiếng nổ truyền qua máy bộ đàm là 16 giờ 15 phút, rõ ràng, hai khoảng thời gian này không thống nhất. Thời gian vụ nổ mà cảnh sát ghi chép chắc chắn là thực, vậy thì tiếng nổ trong máy bộ đàm rất có thể là giả tạo. Nhưng lại xuất hiện một vấn đề, 16 giờ 15 phút, trước khi La Phi nghe thấy tiếng nổ, anh vẫn luôn nói chuyện với Mạnh Vân qua máy bộ 256 đàm. Điều này đã hình thành nên một kết luận trái ngược rất không hợp lý: 16 giờ 13 phút, xảy ra vụ nổ thực, Mạnh Vân đã chết! Vậy mà cô vẫn có thể tiếp tục nói chuyện điện thoại với La Phi cho đến tận 16 giờ 15 phút! La Phi đã bị cái kết luận sai lầm này quấn chặt không thể nào hiểu nổi, chiều hôm qua, anh đã nhốt mình trong phòng ở nhà khách mấy giờ đồng hồ nhưng vẫn không tìm ra được manh mối. Anh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ sự phán đoán của mình về thời gian liệu có quá tự tin? Hay là khoảng thời gian chênh lệch đó vốn dĩ không hề tồn tại? Hoài nghi phán đoán của chính mình, đây là điều mà La Phi không thể nào tiếp nhận được. Chắc chắn là còn có một vấn đề nào đó bị bỏ qua! Cho đến tận sáng hôm nay, Đặng Hoa đã mang lại cho anh một sự gợi ý then chốt. Gợi ý này không những đã hóa giải kết luận sai lầm đó, càng giúp cho La Phi thuận đà khám phá ra được một loạt mớ bòng bong. Trong lúc bừng tỉnh hiểu ra mọi việc, La Phi cũng cảm thấy hơi buồn bực, lẽ ra anh cần phải nghĩ ra sớm hơn. Mạnh Vân chết lúc 16 giờ 13 phút, người đã chết rồi đương nhiên không thể nào còn có nói

https://thuviensach.vn

chuyện được với người khác, nhưng La Phi lại nhìn thấy thời gian kết thúc cuộc điện thoại trên đồng hồ treo tường là 16 giờ 15 phút. Đây vốn chỉ có một loại khả năng: Có người đã điều chỉnh thời gian trên đồng hồ treo tường! Chiếc đồng hồ treo tường mười tám năm trước cần phải lên dây cót cho nó mới có thể chạy được. Mỗi buổi tối, La Phi đều lên dây cót cho đồng hồ, và canh chỉnh theo đúng thời gian chuẩn. Nếu như trước khi vụ án xảy ra, có người đã vặn nhanh đồng hồ lên, vậy thì sẽ tạo nên kết luận trái ngược sai lệch thời gian vừa nêu ở trên. Người điều chỉnh đồng hồ biết hành động của anh ta sẽ không bị bất cứ ai phát hiện ra. Bởi vì sau khi xảy ra vụ án, căn phòng ký túc xá treo chiếc đồng hồ chắc chắn sẽ bị cảnh sát phong tỏa vì là hiện trường thứ hai do có tờ tin nhắn của Mạnh Vân và ; Và La Phi với vai trò là người dính líu đến vụ án cũng sẽ bị đưa về Sở công an để lấy lời khai trong thời gian dài. Khi La Phi quay trở lại phòng ký túc xá, chiếc đồng hồ treo tường không được ai lên dây cót đã dừng lại từ lâu, bí mật thời gian bị điều chỉnh nhanh lên cũng do đó mà được che giấu. Cho nên La Phi mới cho rằng thời gian vụ nổ xảy ra vào lúc 16 giờ 15 phút đúng như trên đồng hồ treo tường, mới băn khoăn mãi về hiện tượng Mạnh Vân đã chết lúc 16 giờ 13 phút vẫn có thể nói chuyện điện thoại với mình! 257 Sau khi hiểu rõ sự việc này, câu hỏi đáng để suy ngẫm tiếp theo là: người đó tại sao lại phải chỉnh nhanh đồng hồ? Không còn nghi ngờ gì nữa, người này muốn tạo cho La Phi sự sai lệch về thời gian. Là ai? Cái tên của một người không thể nào né tránh được đã hiện ra ngay trước mặt. Viên Chí Bang! Là người bạn cùng phòng với La Phi, cậu ta có cơ hội nhất để điều chỉnh đồng hồ treo tường; đồng thời cậu ta cũng biết rất rõ La Phi có thói quen nắm chuẩn xác thời gian; điều quan trọng hơn nữa là, ngoài La Phi, chỉ có anh ta biết được thời gian trên chiếc đồng hồ treo tường vô cùng chuẩn xác như thế, cho dù là chỉ điều chỉnh thời gian có mấy phút ngắn ngủi cũng có thể gây nên sức ảnh hưởng đối với sự phán đoán thời gian của La Phi. Nhưng cậu ta muốn làm gì? Đã coi Viên Chí Bang đứng trên góc độ của người dựng nên kế hoạch, La Phi trước tiên bèn nghĩ đến Viên Chí Bang không hề chết trong vụ nổ đó, tiếp đến là nghi ngờ tiếng nổ nghe được trong máy bộ đàm không phải là thực. Bởi vì trong cuộc nói chuyện với

https://thuviensach.vn

Mạnh Vân, Viên Chí Bang lúc đó đang ở bên cạnh cô và quanh người bị buộc chặt bom, nếu như xảy ra vụ nổ, cả hai không thể nào còn sống. Cho nên đúng là tồn tại hai vụ nổ, một thật một giả. Vụ nổ giả đương nhiên là phải xảy ra trước vụ nổ thật, khi đó La Phi cho rằng Viên Chí Bang và Mạnh Vân đều đã chết trong vụ nổ giả. Viên Chí Bang thì lại có thời gian mấy phút để cưỡng chế Mạnh Vân, đồng thời chạy thoát trước khi vụ nổ thật xảy ra. Đây chính là lý do mà Viên Chí Bang đã điều chỉnh nhanh chiếc đồng hồ treo tường, mục đích của cậu ta rất đơn giản: chính là muốn che giấu sự chênh lệch về thời gian giữa hai vụ nổ thật giả. Vụ nổ giả ở trong máy bộ đàm mặc dù xảy ra trước, nhưng khi La Phi nhìn thấy thời gian trên đồng hồ treo tường trong phòng ký túc xá, sẽ cho rằng vụ nổ này xảy ra cùng đồng thời với vụ nổ thật. Nhưng kết luận trái ngược lại xuất hiện, kết quả La Phi nhìn thấy trên đồng hồ treo tường lại là vụ nổ giả xảy ra sau vụ nổ thật. Việc này lại đi ngược lại với mục đích ban đầu mà Viên Chí Bang thiết kế nên. Lẽ nào Viên Chí Bang không kiểm soát được thời gian? 258 Khi vụ nổ giả xảy ra, trên chiếc đồng hồ treo tường bị điều chỉnh nhanh hiện lên 16 giờ 15 phút, đây là thời gian vụ nổ mà Viên Chí Bang muốn La Phi nhận định như vậy, đồng thời cũng chính là thời gian vụ nổ thật xảy ra trong kế hoạch của Viên Chí Bang. Nhưng vụ nổ thật lại xảy ra vào 16 giờ 13 phút. Đúng là có tồn tại sự chênh lệch thời gian, là bị nhanh hơn hai phút. La Phi hiểu rõ Viên Chí Bang, anh biết đối phương có tư duy và hành động cẩn mật. Nếu như vụ nổ này được cậu ta lên kế hoạch sẵn, vậy thì việc vụ nổ xảy ra trước giờ quyết không phải là kết quả của việc cậu ta tính toán sơ hở. Tương tự, trong kế hoạch của cậu ta, cũng quyết không thể nào xuất hiện một kẻ xem lén không chút liên quan, hơn nữa kẻ xem lén này thậm chí còn có thể may mắn sống sót trong vụ nổ mà cậu dàn dựng nên?! La Phi đã tìm thấy lời giải thích hợp lý trong rất nhiều sự suy đoán: Đó là một sự cố, một sự cố nào đó xảy ra tại hiện trường, sự cố này thật không ngờ khiến cho Viên Chí Bang là người vốn hành sự không chút sơ hở cũng không kịp đề phòng. Kết quả của sự cố này đã khiến cho vụ nổ diễn ra trước hai phút. Do đó, Viên Chí Bang lúc đó vốn đang lập kế hoạch bí mật trốn thoát vẫn chưa kịp chạy xa, nên cậu ta đã trở thành một “người may mắn sống sót”

https://thuviensach.vn

mặt mũi bị biến dạng hoàn toàn. Do đó cậu ta không thể không lấy trộm thân phận của Hoàng Thiếu Bình để sống trên cõi đời. Đồng thời khoảng thời gian chênh lệch hai phút này cũng để lại vết thương không thể nào phai mờ trong kế hoạch hoàn mỹ của Viên Chí Bang. Cái vết thương này không đáng gì trong con mắt của những người khác, nhưng lại đủ để La Phi có thể nhìn nhận ra được chân tướng sự việc ẩn giấu sau vết thương đó. Đương nhiên, vẫn còn có rất nhiều điều nghi hoặc chưa được giải đáp, những điều đó chỉ có chính đương sự mới biết được đáp án. La Phi nhìn chăm chăm vào "quái vật"

ngồi ở góc tường đó, từng bước tiến lại phía đối phương. Người đó đã từng là một người bạn thân thiết nhất của anh, họ cùng khâm phục và khen ngợi nhau, nhưng cậu ta lại mưu hại chết người bạn gái yêu quý của mình, đồng thời khiến cho mình phải chịu đựng sự giày vò của nỗi đau đớn suốt mười tám năm qua. Cho đến tận khi ngồi xuống đối diện với "quái vật"

đó, ánh mắt của La Phi vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt của đối phương. Anh hình như muốn nhìn xuyên qua khuôn mặt xấu xí đó, nhìn rõ được tất cả những câu hỏi trong lòng mình. Anh còn muốn nhìn thấy, khi con người đó đối diện với mình, cậu ta sẽ có biểu hiện gì? 259 Nhưng La Phi chẳng nhìn thấy gì cả, Viên Chí Bang đang dùng ánh mắt đầy tia máu nhìn thẳng vào anh, trên mặt cậu ta hình như đã được phủ lên một lớp da chết cứng chắc, thật không ngờ không thể hiện ra bất cứ cảm xúc nội tâm nào. Có lẽ tất cả cảm xúc của cậu ta cũng giống như hệ thần kinh trên gương mặt, đã bị hủy hoại hoàn toàn trong vụ nổ đó rồi. Hồi lâu sau, Viên Chí Bang mở miệng trước, anh ta hỏi bằng giọng nói khản đặc như chà sát vào màng nhĩ của người nghe, "Cậu hận tôi không?"

Hận? La Phi nhất thời không trả lời được. Đúng vậy, anh đã từng hận tên sát thủ đó, hận đến tận chân răng, đến chảy máu mắt. Bởi vì tên hung thủ đó đã "giết chết"

https://thuviensach.vn

cô gái mình yêu thương nhất và người bạn thân thiết nhất. Nhưng giờ đây, chân tướng sự thật đầy châm biếm lại hiện ra trước mắt anh: Chính là người bạn thân thiết đó đã giết chết người yêu của mình. Trong lòng La Phi có một mớ hỗn độn. Anh không biết nên đối diện với tình cảm của mình ra sao, nỗi căm hận đó không biết nên hòa trộn thế nào với bốn năm tình cảm chân thành và cả nỗi nhớ mong hoài niệm suốt mười tám năm qua? Viên Chí Bang lại nói: “Cậu hiểu rõ tôi, chắc cậu cũng biết, tôi không phải là con ác quỷ giống như các cậu tưởng tượng.”

Đúng vậy, họ đã là những người anh em thân thiết cùng ăn cùng ở trong suốt bốn năm, thứ tình cảm đó thậm chí không hề thua kém những người thân ruột thịt. Họ cũng thực sự hiểu nhau, họ cùng vào trường Cảnh sát chính là vì họ có lý tưởng và sự theo đuổi giống nhau, dùng sức mạnh của mình để trừng phạt tội ác. Ai có thể ngờ được, hai người anh em này lại có ngày ngồi đối diện nhau như hôm nay chứ? “Cậu không phải là ác quỷ sao?”

Hồi lâu sau, La Phi mới nghiến răng hỏi vặn lại, “Nhưng cậu đã làm những việc chỉ có ác quỷ mới làm!”

Viên Chí Bang lắc đầu, hình như không tán đồng lời chỉ trích của đối phương, sau đó anh ta nói: “Cậu đã làm cảnh sát mười tám năm, bắt được vô số tội phạm. Cậu cũng nên biết, rất nhiều tội phạm, họ không hề là kẻ ác, khi họ phạm pháp, chỉ là vì trước mặt họ không có lựa chọn nào tốt hơn cả.”

La Phi giật mình, anh hiểu rõ đạo lý này: hành trình trong cuộc đời, mỗi người đều phải đối diện với rất nhiều ngã rẽ con đường, họ sẽ chọn con đường trông có vẻ như là tốt nhất. Nhưng nếu như con đường tốt nhất lại phạm pháp, 260 thì số phận của những người này sẽ bị phủ lên một lớp sắc thái bi kịch đậm đặc. Anh nhớ đến Diệp Tử Phi ở Đảo Minh Trạch, nhớ đến Lý Diêm Huy ở cốc Kinh hoàng... Những người này phạm phải những tội lỗi không thể nào tha thứ được, không phải bởi vì thiên tính độc ác của họ,

https://thuviensach.vn

mà chỉ là vì họ gặp phải sự lựa chọn mà những người bình thường khác không gặp phải. Nhưng như vậy là có thể tha thứ cho con người đang ngồi trước mặt được sao? Không, chỉ cần một lý do là có thể bác bỏ tất cả. “Tại sao cậu lại phải nổ chết cô ấy? Tại sao lại bắt tôi phải chịu đựng nỗi đau đớn nhường này? Tại sao?!”

La Phi trừng mắt nhìn Viên Chí Bang, nỗi đau khổ của anh hình như cũng bắn phụt ra ngoài cùng với con ngươi mắt đang mở to. “Bởi vì tôi cần có người chứng minh cái chết của tôi, như vậy tôi mới có thể tiếp tục kế hoạch của mình.”

Viên Chí Bang lại vô cùng bình tĩnh, anh ta thậm chí hỏi ngược lại một câu: “Cậu cho rằng còn có người nào phù hợp hơn hai người các cậu sao?”

La Phi ngẩn người, sau đó trên mặt anh hiện lên nụ cười thê thảm bất lực. Đúng vậy, còn có ai đảm nhận tốt vai trò này hơn anh và Mạnh Vân đây? Sự quen biết của họ và Viên Chí Bang, truyền đạt thông tin về cái chết của Viên Chí Bang thì phía cảnh sát mới hoàn toàn tin tưởng; họ có máy bộ đàm, việc này biến tiếng nổ giả thông qua sự truyền tải của sóng điện nên trở nên chân thực; điều quan trọng hơn nữa là, họ chính là người tạo dựng nên nhân vật hư cấu Eumenides này, cho nên sau khi họ phát hiện ra điều khác lạ, cả hai cùng cho rằng đó là do đối phương làm, cho nên họ không báo ngay cho cảnh sát, mà vô tình phối hợp với Viên Chí Bang để hoàn thành vở kịch. Đúng vậy, không có người nào khác có thể đạt được hiệu quả hoàn mỹ như vậy ở trong màn kịch này. Và Viên Chí Bang lựa chọn hy sinh Mạnh Vân nhưng lại để lại La Phi, hình như vẫn còn nghĩ đến tình cảm bốn năm sâu đậm. Nỗi đau khổ và thù hận này nên chảy về hướng nào để tìm đến tận ngọn nguồn? “Kế hoạch, vì kế hoạch của cậu...”

La Phi nhìn Viên Chí Bang, lắc đầu vẻ không thể nào hiểu được, “Chỉ là vì trở thành Eumenides sao?”

“Cậu tưởng Eumenides chính là tôi sao?”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang khẽ thở dài, “Cậu sai rồi, Eumenides vốn dĩ do các cậu sáng tạo nên, cậu chính là Eumenides, Mạnh Vân cũng vậy... thậm chí trong lòng rất nhiều người đều có Eumenides, bởi vì trên thế giới này tồn tại quá nhiều tội ác, mọi người cần có sự tồn tại của Eumenides.”

“Không.”

La Phi gõ gõ bàn, “Thứ mọi người cần là pháp luật.”

261 “Pháp luật không trừng trị được tất cả tội ác. Người có quyền thế cao có thể lấn áp pháp luật, người giảo hoạt có thể lẩn trốn ở góc khuất nơi mà ánh sáng pháp luật không thể chiếu rọi tới.”

Giọng nói của Viên Chí Bang cũng trở nên đanh thép, “Đạo lý này mười tám năm trước tôi đã hiểu được, nhưng cậu làm cảnh sát suốt mười tám năm qua, lẽ nào cậu còn không hiểu sao? Hoặc là, cậu chỉ là bởi vì mất đi người yêu dấu nên đã từ bỏ sự công bằng xác đáng để phản bác lý luận của tôi?”

La Phi thật không ngờ không biết nên trả lời đối phương như thế nào. Anh là người bảo vệ pháp luật, nhưng pháp luật thực sự có thể trừng phạt tất cả mọi tội ác sao? Cánh tay phải của Viên Chí Bang chợt giơ lên, bàn tay của Quách Mỹ Nhiên bị còng cùng cũng bị giơ lên theo. Do phải ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, người phụ nữ này đã hơi lơ mơ, lúc này đây bị làm cho kinh hãi, bèn kêu “A...”

thất thanh một tiếng. “Cậu hãy nhìn người phụ nữ này.”

Viên Chí Bang bĩu môi về phía Quách Mỹ Nhiên, “Cô ta vốn dĩ là nhân viên phục vụ của cửa hàng ăn này, nhưng cô ta dựa vào sự trẻ trung và chút nhan sắc của mình để dụ dỗ ông chủ, khiến cho người đàn ông không ra gì đó đã vứt bỏ vợ con, lao vào vòng tay cô ta. Và cô ta thì lại biến thân từ người phục vụ thành bà chủ quán.”

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn Quách Mỹ Nhiên, trong ánh mắt thoáng lướt qua tia nhìn khinh bỉ. Còn cô ta nghe thấy đối phương kể lại chuyện cũ không mấy vẻ vang của mình, trông vừa sợ hãi vừa mơ hồ. Viên Chí Bang chưa nói xong: “Nếu như chỉ có như vậy cũng cho qua. Cô ta căm hận người vợ cũ của người đàn ông đó đã lấy đi nửa số tài sản lúc ly hôn. Cô ta cho rằng mình đã bị cướp bóc một cách vô liêm sỉ, nên đã trách móc người khác cướp đoạt tài sản của cô ta, thế nên ngày nào cô ta cũng gọi điện thoại, nhắn tin, giở mọi thủ đoạn để quấy nhiễu đối phương, nói ra những câu nói hạ lưu không ra gì, cô ta thậm chí còn cố tình kể cho đối phương nghe những hành động của mình và người đàn ông đó khi ở trên giường. Người vợ cũ đáng thương của người đàn ông đó không chịu nổi nỗi sỉ nhục, vì thần kinh yếu nên đã bị mắc chứng trầm cảm, cuối cùng uống thuốc tự sát.”

La Phi trợn trừng mắt, sự khinh bỉ trong mắt chuyển thành sự phẫn nộ. “Cậu rất tức giận, có phải không?”

Viên Chí Bang nắm bắt được tâm trạng của La Phi, “Nhưng đối với loại người này, pháp luật lại không có cách nào để trừng phạt. Cô ta đã làm đủ mọi việc ác, nhưng vẫn ung dung tự tại, tận hưởng sự sủng ái lẽ ra thuộc về người bị hại, tiêu hoang phung phí tài sản lẽ ra thuộc về nạn nhân. Trong lúc này đây, đối diện với tội ác như thế này, lẽ nào cậu lại không muốn Eumenides xuất hiện sao?”

262 Nói đến đây, Viên Chí Bang quay sang nhìn Quách Mỹ Nhiên đã hồn bay phách lạc. “Hãy mở phong thư ra.”

Anh ta ra lệnh. Quách Mỹ Nhiên không dám chống lệnh, ngoan ngoãn bóc phong thư đang cầm trong tay ra. Phong thư này mới đây cô đã lấy ra từ trong túi áo khoác của người đàn ông này ra. Trong phong thư có một tờ giấy, trên đó viết: “ Người thụ hình: Quách Mỹ Nhiên Tội danh: cố ý giết người Ngày thực thi: 25 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

“Không, đừng giết tôi!”

https://thuviensach.vn

Quách Mỹ Nhiên thấp thoáng nhận ra hàm nghĩa đáng sợ ẩn chứa trong này, cô ta khóc lóc cầu xin, “Tôi biết mình sai rồi, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, cầu xin ông, tôi cầu xin mọi người... hãy tha thứ cho tôi một lần này đi...”

Viên Chí Bang kéo tay Quách Mỹ Nhiên, đột nhiên chỉ sang La Phi, “Cô hãy hỏi vị cảnh sát này xem, pháp luật có tha thứ cho một hung phạm sau khi giết người lại hứa hẹn sẽ cải tà quy chính không?”

Quách Mỹ Nhiên hiểu được ẩn ý trong câu nói của đối phương, cô đã sợ hãi đến độ không thốt lên lời, sau một hồi run rẩy, cô ngả oặt người xuống ghế, một luồng chất lỏng bốc khói thấm ra giữa hai đùi cô ta. Viên Chí Bang khinh bỉ lắc đầu, chuyển ánh mắt sang La Phi. La Phi hít thở một hơi thật sâu, tập trung theo suy nghĩ của mình, thoát khỏi sự hướng đạo của Viên Chí Bang đối với tư duy của anh. “Eumenides? Đứng ở phía đối diện với luật pháp để trừng phạt tội ác. Đúng vậy, có thể mỗi người chúng ta đều đã từng có sự hoang tưởng thế này... nhưng...”

Anh lắc đầu nhìn Viên Chí Bang, “Không có một kẻ điên nào lại thực sự thực hiện suy nghĩ này! Cho dù tôi và Mạnh Vân năm đó sáng tạo nên nhân vật này, hồi đó cũng chỉ là gây ra một số trò đùa tai quái thôi, chứ bọn tôi vốn chưa bao giờ nghĩ đến việc giết người.”

“Các cậu chưa bao giờ nghĩ đến, là bởi vì các cậu chưa gặp phải sự lựa chọn mà tôi phải đối mặt!”

Viên Chí Bang nâng cao giọng, giọng nói càng trở nên chói tai hơn, “Đúng vậy, mỗi người đều có suy nghĩ điên rồ, nhưng chỉ có số ít người trở thành kẻ điên. Điều này không phải vì phần lớn mọi người tỉnh táo 263 hơn, chỉ là bởi vì họ thiếu mất lý do để thuyết phục mình phát điên! Nhưng với tôi, tôi lại có đầy đủ lý do...”

https://thuviensach.vn

La Phi khẽ giật mình, anh nín thở để chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe. Giọng nói của Viên Chí Bang chợt chuyển từ phẫn nộ sang thâm trầm, đuôi lông mày cũng rủ xuống, sau đó anh ta bắt đầu kể chuyện xảy ra mười tám năm trước, những chuyện cũ đau đớn khiến anh ta từ một người bình thường biến thành một kẻ điên... Đúng như phương hướng vụ án mà Viên Chí Bang định hướng cho Mộ Kiếm Vân, tất cả mọi nguyên nhân khởi nguồn từ “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

đã từng gây rúng động trong giới cảnh sát toàn tỉnh; đồng thời cũng giống như Đặng Hoa đã từng ám thị với La Phi, rất nhiều người mãi mãi không bao giờ biết được vụ án này rốt cuộc “kinh điển”

đến nhường nào. Đặng Hoa, lúc đó tên gọi là Đặng Ngọc Long, anh ta vừa mới ngoài 20 tuổi, nhưng đã có lối tư duy và sự bạo gan hơn hẳn người bình thường, và hai điều này chính là tố chất mà người làm thành đại sự cần có. Trong “vụ án buôn bán ma túy 3.16”

, anh ta đã phát huy hai tố chất này một cách xuất sắc, đồng thời cũng “thu hoạch”

được món kếch xù. Sau khi cảnh sát mặc thường phục bao vây hiện trường giao dịch, chính là Đặng Ngọc Long đã gây nên cuộc nổ súng giữa cảnh sát và bọn buôn lậu ma túy, sau đó anh ta làm hai việc: thứ nhất, anh ta đánh lén trong nội bộ, bắn chết toàn bộ bọn buôn lậu ma túy; việc thứ hai, anh ta cất giấu một nửa số ma túy và nửa số tiền mua ma túy. Mặc dù Đặng Ngọc Long dốc tâm tỉ mỉ lên kế hoạch cho việc này, cứ tưởng rằng thao tác của mình không có chút sơ hở nào, nhưng hành động của anh ta lại không qua được con mắt của Thiết Đại Lâm. Ngày hôm sau, sau khi vụ án thông báo phá án thành công, Thiết Đại Lâm gọi Đặng Ngọc Long đến văn phòng làm việc của mình để tiến hành truy hỏi. Thế nhưng Thiết Đại Lâm không muốn hủy hoại “người nằm vùng kim bài”

https://thuviensach.vn

mà một tay mình đã bồi dưỡng nên, càng không muốn công lao hiển hách của mình bị phủ một lớp bóng tối, cuộc đối đầu của hai người này cũng vì thế mà bước sang một kết quả có hướng ngược lại với ban đầu: Đặng Ngọc Long đã lợi dụng miệng lưỡi sắc bén của mình, thuyết phục Thiết Đại Lâm, để ông ta từ bỏ việc truy cứu và tiếp nhận một nửa số tiền bẩn, đồng thời Đặng Ngọc Long cũng hứa sẽ thiêu hủy số ma túy mà mình đang cất giấu. Nhưng sự việc lại không kết thúc như vậy. Sự xuất hiện của một người khác khiến tình hình trở nên phức tạp, người này chính là Bạch Phi Phi - thư ký hành chính của Thiết Đại Lâm. Lúc đó phòng thiết bị vừa mới mua một đợt thiết bị 264 giám sát nghe, Thiết Đại Lâm cũng nhận được một máy, thường ngày đều giao cho Bạch Phi Phi bảo quản. Cho nên khi Thiết Đại Lâm và Đặng Ngọc Long trò chuyện, Bạch Phi Phi mặc dù không có mặt ở đó, nhưng cô lại có thể thông qua việc mở máy giám sát nghe để tìm hiểu được toàn bộ quá trình, hơn nữa cả quá trình này còn bị ghi âm lại. Bạch Phi Phi năm đó vẫn còn là một sinh viên thực tập, suy nghĩ đơn thuần, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội. Khi cô phát hiện ra người lãnh đạo mà cô sùng bái và người anh hùng chuẩn bị sa vào một cuộc giao dịch phi pháp, cô cảm thấy vô cùng lo lắng và buồn phiền. Gần như chưa suy nghĩ gì cả, cô đã gặp Thiết Đại Lâm, nói thẳng ra việc mình đã nghe trộm. Cô ra sức khuyên nhủ đối phương ghìm cương ngựa trước vực thẳm, chớ có nên ô hợp với Đặng Ngọc Long. Thiết Đại Lâm giật nảy mình hoảng sợ, không thể không nhẫn nại nói chuyện với Bạch Phi Phi, và cô gái trẻ thì rõ ràng không phải là đối thủ của ông ta. Thiết Đại Lâm nhanh chóng nắm bắt rõ tình hình: Bạch Phi Phi chỉ là một mình nghe lén cuộc nói chuyện này, đồng thời cô cũng chưa kịp tiết lộ việc này cho bất cứ ai. Thế nên Thiết Đại Lâm giả vờ tỏ ra nghe theo lời khuyên nhủ của đối phương, ông ta nói rằng sẽ nộp toàn bộ lên trên số tiền và ma túy, đồng thời sẽ trừng phạt nội bộ nghiêm khắc nhất đối với Đặng Ngọc Long. Bạch Phi Phi cảm thấy vô cùng vui mừng, cô thậm chí còn chủ động giao nộp cho Thiết Đại Lâm cuộn băng ghi âm đó. Mọi người sau này khó có thể biết rõ được suy nghĩ tâm tư của Thiết Đại Lâm. Liệu ông ta có phải trải qua sự đau khổ khi phải do dự và giằng co hay không? Hoặc là Đặng Ngọc Long lại lần nữa

https://thuviensach.vn

dùng miệng lưỡi khôn ngoan của mình để thuyết phục ông ta? Chỉ biết rằng, cuối cùng ông ta đã chọn lựa phương thức khiến lòng người đau xót để giải quyết hoàn cảnh khó khăn mà ông ta đang đối mặt: vào một buổi tối hai ngày sau, Bạch Phi Phi trên đường về nhà đã bị chết đuối trong một con sông nhỏ ở ngoại thành. Với vai trò là lãnh đạo của Bạch Phi Phi, Thiết Đại Lâm "chứng thực"

trước khi xảy ra sự việc, Bạch Phi Phi bởi vì đã gặp trắc trở trong tình yêu, đang ở trong tâm trạng vô cùng bất ổn, thậm chí nhiều lần xuất hiện suy nghĩ "giải thoát"

. Về việc gặp trắc trở trong tình yêu, cũng được bạn học của Bạch Phi Phi xác minh, thế là cái chết của Bạch Phi Phi đã nhanh chóng xác định được tính chất của vấn đề: bởi vì chuyện tình cảm nên đã dẫn đến tự sát. Mọi người đều chĩa mũi dùi khiển trách người bạn trai cũ của Bạch Phi Phi - Viên Chí Bang. Chỉ có mình Viên Chí Bang hiểu: anh ta đã diễn một vai oan ức và đau khổ trong sự kiện này. La Phi nói đúng, Viên Chí Bang đúng là một anh chàng đào hoa được nữ giới yêu thích, và anh ta cũng muốn giao lưu với những cô gái trẻ trung xinh 265 đẹp. Xuất phát điểm của anh ta không hề hạ lưu, anh ta thực sự thích đối phương, yêu đối phương, dốc toàn tâm toàn ý. Nhưng lúc đó anh ta cũng chỉ là chàng trai hơn 20 tuổi, giải quyết vấn đề tình cảm không được chín chắn, do đó đã có vài lần tan tan hợp hợp. Trong xã hội ngày nay, điều này có lẽ cũng chẳng là gì cả, nhưng hồi đó, vào những năm tám mươi, điều này đã đem đến cho anh chàng một tiếng tăm xấu xa tồi tệ. Quá trình yêu nhau của Viên Chí Bang và Bạch Phi Phi cùng trải qua sự ngọt ngào ban đầu và sự đơn điệu tẻ nhạt về sau, và sự thiếu hòa hợp về tính cách cũng hiện rõ. Sau vài lần xung đột và cãi cọ, Viên Chí Bang đưa ra lời đề nghị chia tay, mặc dù Bạch Phi Phi không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng phải đối diện với sự thực này. Nhưng hai người không vì thế mà trở thành kẻ thù, họ vẫn là đôi bạn tốt. Không thể không thừa nhận, Viên Chí Bang có một sức hút độc đáo, phụ nữ cho dù là không có được anh ta, cũng vẫn khen ngợi anh ta, tin tưởng anh ta, thậm chí cảm

https://thuviensach.vn

kích anh ta, họ vẫn giữ được mối quan hệ tốt. Cho nên, nói Bạch Phi Phi nhảy xuống sông tự vẫn vì trắc trở tình cảm, có lẽ có thể lừa dối được những người khác, nhưng không thể nào lừa được Viên Chí Bang. Điều then chốt hơn là, Viên Chí Bang dễ dàng nghĩ ra được nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Bạch Phi Phi. Sau khi Bạch Phi Phi tưởng rằng mình đã thuyết phục được Thiết Đại Lâm, trong lòng cô vô cùng vui mừng. Cô muốn tìm người để chia sẻ niềm vui này, lúc này đây, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Viên Chí Bang. Tối hôm đó, cô đã kể lại cho đối phương biết toàn bộ sự việc, còn Viên Chí Bang lúc đó cũng không nghĩ gì nhiều. Cần phải biết rằng, Thiết Đại Lâm chính là thần tượng của tất cả nam sinh trong trường Cảnh sát, Bạch Phi Phi có thể cứu rỗi được đối phương ở ngay bên bờ vực thẳm, Viên Chí Bang thậm chí còn cảm thấy chút vinh hạnh. Nhưng sự việc xảy ra sau đó lại thay đổi đột ngột. Bạch Phi Phi vô duyên vô cớ "chết đuối"

dưới sông, và Thiết Đại Lâm thì lại cố ý dồn trách nhiệm cho Viên Chí Bang. Đừng nói Viên Chí Bang là một sinh viên xuất sắc nhất chuyên ngành Cảnh sát hình sự, cho dù anh ta có là một tên ngốc, cũng có thể nhìn nhận ra điều ám muội đằng sau sự việc này. Viên Chí Bang rơi vào nỗi đau đớn khôn cùng, anh không biết nên giải quyết biến cố bột phát này ra sao? Mặc dù lúc này Bạch Phi Phi đã không còn là bạn gái của Viên Chí Bang, thế nhưng lúc đó anh ta đã thề sẽ đòi lại công bằng cho đối phương. Đây chính là thái độ và phong cách mà Viên Chí Bang đối xử với nữ giới: chỉ cần là người phụ nữ anh ta đã từng yêu sâu sắc, cho dù chia tay, nhưng những lời đã hứa thì vĩnh viễn không bao giờ hết hiệu lực. 266 Viên Chí Bang nói rồi, anh ta sẽ mãi mãi bảo vệ Bạch Phi Phi, nếu như có người ức hiếp cô, anh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cô, sẽ báo thù cho cô. Những lời anh ta đã nói, anh ta chắc chắn sẽ làm được! Nhưng cần phải làm được bằng cách nào? Với vai trò là một sinh viên trường Cảnh sát sắp tốt nghiệp, Viên Chí Bang ban đầu đương nhiên cũng nghĩ đến con đường pháp luật chính thống. Thế nhưng hiện thực lại vô cùng bất đắc dĩ: chứng cứ duy nhất chính là cuộn băng ghi âm thì đã rơi vào tay đối phương, Thiết Đại

https://thuviensach.vn

Lâm và những người khác lại chiếm thế lực vững mạnh hơn hẳn so với mình. Viên Chí Bang hiểu rõ, đi trên con đường chính thống này, anh ta vốn không có lấy một cơ may chiến thắng. Viên Chí Bang giãy giụa trong nỗi đau đớn và sự phẫn nộ, người bảo vệ cho luật pháp trong tương lai lại nảy sinh mối nghi ngờ sâu sắc đối với luật pháp. Viên Chí Bang quyết không từ bỏ kế hoạch trả thù của mình, nhưng anh ta cần suy nghĩ đến cách thức khác. Thầy giáo Lưu đức cao vọng trọng trong trường Cảnh sát đã từng nói một câu nói nổi tiếng như sau: "Một người cảnh sát hình sự xuất sắc và một kẻ tội phạm xuất sắc sẽ cùng có rất nhiều tính cách tương đồng: nhạy bén, cẩn mật, mạo hiểm, ham học hỏi... Họ giống nhau đến độ như hai mặt của một đồng xu. Và thái độ muốn thăm dò mặt bên kia, mãi mãi là việc họ muốn làm nhất nhưng lại là việc khó làm được nhất."

Bây giờ, số phận đã buộc phải ném đồng xu Viên Chí Bang này lên, khi anh ta một lần nữa rơi xuống, anh ta đang xoay tròn và do dự, sau đó, cuối cùng anh cũng ngã về một bên. Viên Chí Bang quyết định dùng sức mạnh của mình để trừng phạt Thiết Đại Lâm và Đặng Ngọc Long. Anh ta biết rõ, đối với bản thân mình, đây sẽ là một con đường không có lối về. Từ đó, anh ta đi về hướng đối lập với pháp luật, anh ta sẽ từ một người cảnh sát tương lai biến thành một kẻ tội phạm, khát vọng và mơ ước được trừng trị tội ác mà anh ta ấp ủ lẽ nào lại bị dập tắt từ lúc này sao? Anh ta không cam tâm như vậy, anh ta cần phải tìm kiếm một cách vẹn cả đôi đường, chính lúc này đây, anh ta đã có được một sự gợi ý kỳ diệu. Gợi ý này đến từ La Phi và Mạnh Vân. Eumenides, nhân vật hư cấu mà Mạnh Vân sáng tạo nên lúc này đang gây nên sóng gió trong trường Cảnh sát. Hành động của La Phi và Mạnh Vân có thể 267 qua mắt được người khác, chứ không thể qua mắt được Viên Chí Bang - người bạn cũng nhạy bén như vậy, hơn nữa lại ở cùng phòng ký túc với La Phi. Hàm nghĩa của cái tên này đã được Viên Chí Bang tinh luyện và thăng hoa. Eumenides từ một nhân vật trò đùa tai quái đã biến thành một tội phạm thực sự đang được thai nghén - một tội phạm tồn tại để trừng trị tội ác. Từ đó, Viên Chí Bang đã quyết định bước vào một con đường khác. Anh ta muốn giết Thiết Đại Lâm và Đặng Ngọc Long, đây

https://thuviensach.vn

là một điểm khởi đầu bắt buộc, chính vì điểm khởi đầu này khiến anh ta không thể không bẻ cong phương hướng tiến về phía trước của mình. Từ đây, anh ta sẽ đi vào con đường hoàn toàn ngược lại với pháp luật nhưng lại cũng có sứ mệnh trừng trị tội ác giống như pháp luật. Anh ta sẽ trở thành Eumenides thực sự. Đây là suy nghĩ điên cuồng ẩn giấu trong rất nhiều người. Đúng như Viên Chí Bang nói, cho dù là La Phi và Mạnh Vân, cũng chưa hẳn đã chưa từng nghĩ đến điều này. Nhưng không có ai biến suy nghĩ này thành hiện thực, bởi vì họ không có lý do để từ bỏ cuộc sống bình thường. Nhưng Viên Chí Bang lại có lý do này: Nếu đã muốn báo thù cho Bạch Phi Phi, vậy thì có nghĩa là cần phải xa rời hoàn toàn với cuộc sống bình thường. Anh ta cũng có khả năng này, việc học trong trường Cảnh sát đã dạy cho anh ta rất nhiều kỹ năng như: khám xét điều tra, nổ mìn, mở khóa, đánh nhau, lái xe,... Và với tài năng thiên phú, anh ta nắm vững từng kỹ năng và trở thành người xuất sắc toàn diện. Nhưng anh ta cũng hiểu rất rõ khó khăn và hiểm nguy mà mình sắp phải đối mặt. Điểm khởi đầu không hề nhẹ nhàng chút nào. Muốn giết chết Thiết Đại Lâm còn tương đối đơn giản một chút, nhưng muốn xử lý tên Đặng Ngọc Long thì lại không hề đơn giản như vậy. Trải qua cuộc sống phức tạp bao năm qua khiến cho hắn trở nên nhạy bén và giảo hoạt như một con hồ ly, hắn lúc nào cũng giữ vững được tư thế phòng bị cao nhất. Việc này đã trở thành bản năng sinh tồn của hắn trong hoàn cảnh ác liệt. Nếu như một đòn của mình mà không trúng, đối phương đương nhiên sẽ triển khai đòn phản công vô cùng đáng sợ, mà thực lực của người này đã được kiểm chứng đầy đủ qua bao năm đẫm máu tanh nồng. Đồng thời, Viên Chí Bang cũng hiểu rõ, những kỹ năng mà mình nắm vững mặc dù có lợi cho hành động, nhưng đồng thời cũng trở thành vũng bùn dễ khiến mình sa vào nhất. Phía cảnh sát có rất nhiều cao thủ phân tích và điều tra, 268 sự thi triển mỗi kỹ năng của mình đều sẽ trở thành manh mối để cảnh sát lần theo, giữa bốn bề thiên la địa võng như vậy, nơi nào mới có thể trở thành nơi dung thân của mình được đây? Sau khi suy đi ngẫm lại, Viên Chí Bang đã có được một giải pháp, muốn giải quyết vấn đề này, gần như chỉ có một cách duy nhất: để mình trở thành một người không tồn tại. Eumenides bắt buộc phải là một người chưa từng tồn tại, anh

https://thuviensach.vn

ta không có bất cứ ghi chép gì, không có bất cứ thông tin gì, không có bất cứ dấu tích gì để có thể lần tìm. Như vậy, bất luận là một đối thủ hùng mạnh đến đâu, hay là cảnh sát có mặt khắp mọi nơi, họ cũng đều không thể làm được gì Eumenides khi bị mất đi mục tiêu. Cho nên, Viên Chí Bang đã hạ quyết tâm cao, anh ta cần phải hoàn thành việc đầu tiên, chính là tạo nên giả tượng rằng mình đã chết. Muốn đạt được mục tiêu này, anh ta cần sự giúp đỡ của những người khác, nhưng anh lại không thể tiết lộ với người khác kế hoạch của mình. Bởi vì, anh ta cần làm mình triệt để "biến mất"

, anh ta cần phải làm cho cái thế giới này không còn bất cứ mối liên hệ nào với mình nữa. Người thích hợp nhất có thể giúp anh ta hoàn thành nhiệm vụ này chính là La Phi và Mạnh Vân. Đương nhiên, khi anh ta chọn lựa hai người này để tham dự trò chơi đầu tiên của mình, trong lòng anh ta còn có một số nguyên nhân tiềm ẩn khác. Sau khi mục tiêu và người được chọn lựa đã xác định xong, Viên Chí Bang bắt đầu mưu tính đồng thời chính thức triển khai một loạt hành động của mình. Anh ta bắt đầu giao lưu với một người "bạn viết thư"

không hề quen biết, từ đó anh ta càng trở thành một người thực sự "buông thả có mới nới cũ"

trong mắt người khác. Đồng thời, người "bạn viết thư"

này sau này cũng sẽ trở thành manh mối quấy nhiễu việc cảnh sát truy lùng tung tích của Eumenides. Ngày 17 tháng 4 năm 1984, chính là một ngày trước khi xảy ra vụ huyết án. Viên Chí Bang đã mượn máy bộ đàm của Mạnh Vân, anh ta đã gài vào trong máy một thiết bị điều khiển nổ bom từ xa nhỏ xíu, đồng thời cài đặt làm nhiễu tín hiệu. Sáng sớm ngày 18 tháng 4, Viên Chí Bang lẻn vào nhà Thiết Đại Lâm, bởi vì anh ta vốn là một cao thủ mở khóa, cho nên Thiết Đại Lâm đang ngủ say giấc không hề phát giác ra. Viên Chí Bang dễ dàng ra tay với Thiết Đại Lâm, sau đó tìm ra được số tiền bẩn thỉu mà ông ta cất giấu trong nhà để lấy kinh phí duy trì hành động của mình sau khi "biến mất"

https://thuviensach.vn

. 269 Buổi sáng, Viên Chí Bang cất giấu số tiền đó, đồng thời làm công tác chuẩn bị cuối cùng để từ biệt cuộc sống bình thường. Anh ta đã cắt đứt tất cả tình cảm của mình với chốn nhân gian. Khi anh ta quyết định gánh vác trách nhiệm của Eumenides, điều này đã định sẵn trở thành cái giá mà anh ta bắt buộc phải trả. Buổi chiều, Viên Chí Bang xuất phát "hẹn hò"

với người bạn viết thư. Trước khi rời khỏi ký túc xá, anh ta đã điều chỉnh đồng hồ treo tường nhanh năm phút, để cho kế hoạch của mình không để lại bất cứ dấu vết nào về mặt thời gian. Đồng thời, anh ta để ""

ở ngay túi nhận thư trên cửa ra vào, bất cứ ai đến mở cửa đều có thể nhìn thấy ngay. Sau khi anh ta ra khỏi cửa, trên đường đi, anh ta đã sắp xếp một cuộc gặp "tình cờ"

giữa mình và Mạnh Vân, anh ta nói với Mạnh Vân nơi mình chuẩn bị đi đến, đồng thời mượn danh nghĩa La Phi bảo Mạnh Vân đến phòng ký túc xá sớm một chút để chờ đợi, hơn nữa còn đặc biệt dặn dò đối phương nhớ mang theo máy bộ đàm. Mạnh Vân đi đến phòng của La Phi, cô nhìn thấy ngay "Bản thông báo tử vong"

đó. Mạnh Vân tưởng rằng là bút tích của La Phi, cô không dám chậm trễ, vội dùng máy bộ đàm gọi cho La Phi, nhưng Viên Chí Bang đã thiết kế nhiễu sóng, khiến cho máy bộ đàm không thể phát huy tác dụng. Nên Mạnh Vân đành phải viết lời nhắn để lại trong phòng, sau đó lập tức xuất phát đi tìm Viên Chí Bang. Bởi vì lúc trước Viên Chí Bang đã nói cho cô "địa điểm cuộc hẹn"

, cho nên cô đã đi đến nhà kho hoang phế đó, cô nhìn thấy Viên Chí Bang đã bị "khóa trói"

tại hiện trường, đồng thời trên người còn gài một quả bom hẹn giờ. Lúc này đây, Viên Chí Bang đã thay bộ quần áo của người nhặt phế liệu, nhưng trong tình thế nguy cấp, Mạnh Vân không để ý. Cô chỉ cuống cuồng liên hệ

https://thuviensach.vn

với La Phi, thế nhưng máy bộ đàm không thể nào gọi được. Khi thời gian gần đến lịch trình bố trí kế hoạch của Viên Chí Bang, anh ta mới tắt nguồn làm nhiễu sóng của máy bộ đàm, thế nên La Phi và Mạnh Vân mới có thể tiến hành cuộc nói chuyện qua sóng điện đó. 16 giờ 10 phút, khi Mạnh Vân đang chuẩn bị gỡ bom theo như sự hướng dẫn của La Phi, Viên Chí Bang ấn điều khiển từ xa để dẫn nổ quả bom trong máy bộ đàm. Sức công phá của quả bom này rất yếu, nhưng cũng đủ để phá hủy máy bộ đàm, đồng thời khiến Mạnh Vân bị choáng ngất tạm thời. Bên kia điện sóng, La Phi nghe thấy tiếng nổ, và đồng hồ treo tường trong phòng hiện ra thời gian là 16 giờ 15 phút. Còn ở hiện trường, Viên Chí Bang nhanh chóng hành động, anh ta kéo người nhặt phế liệu Hoàng Thiếu Bình từ góc khuất ra, thay vào vị trí của mình. Sau đó anh ta khóa trói Mạnh Vân và Hoàng Thiếu Bình lại với nhau, đồng thời gài chuẩn thời gian, thời gian nổ được đặt lúc 16 giờ 15 phút. Như vậy thì, sau khi 270 xảy ra vụ nổ, ghi chép của cảnh sát và lời làm chứng của La Phi sẽ không xảy ra sự sai lệch về thời gian. Sau khi hoàn thành xong những công việc này, anh ta còn có thời gian hơn hai phút để rời khỏi hiện trường, khoảng thời gian này đủ cho anh ta đến được khu vực an toàn. Sau khi quả bom nổ vào lúc 16 giờ 15 phút giống như kế hoạch, Viên Chí Bang sẽ biến mất khỏi thế giới này, và Eumenides, một kẻ không có bất cứ tài liệu ghi chép nào sẽ đột ngột xuất hiện trên cõi đời này. Cả kế hoạch hoàn mỹ là thế, không có bất cứ sơ hở hay tì vết nào cả. Đúng vậy, đây là một kế hoạch hoàn mỹ. Khi La Phi nghe đến đây, anh cũng không thể không thừa nhận điều này. Nhưng anh cũng lại biết, trên thực tế thì kế hoạch này đã không hoàn thành, mặc dù chỉ xuất hiện sự chênh lệch hai phút, nhưng hai phút này đủ để thay đổi quá nhiều việc. “Xảy ra vấn đề ở đâu?”

La Phi không kìm được, lên tiếng hỏi, “Kế hoạch của cậu đã xảy ra sự cố, vậy rốt cuộc sự cố đó là gì?”

Ánh mắt Viên Chí Bang trở nên mơ màng, tư duy của anh ta vẫn đang dừng lại ở khung cảnh mười tám năm trước. Lời nói của La Phi hình như

https://thuviensach.vn

khiến anh ta nhớ ra điều gì đó, trong ánh mắt anh ta rõ ràng có một số biến đổi trong cảm xúc, có tiếc nuối và ân hận. Sau đó anh ta nhìn La Phi, nói ra một cái tên: “Mạnh Vân”

. La Phi khẽ giật mình. “Trong kế hoạch của tôi đã đánh giá thấp Mạnh Vân. Mà cô ta lại là người không nên bị đánh giá thấp nhất.”

Viên Chí Bang trịnh trọng nói, trong ngữ khí mang theo sự khâm phục và kính trọng, “Hai người chúng ta đều đã đấu với cô ấy, cuối cùng cũng không có ai thực sự thắng được cô ấy.”

“Cô ấy... cô ấy đã làm gì?”

Giọng nói của La Phi cũng hơi run rẩy, anh vừa muốn biết tình hình lúc đó, nhưng lại cũng sợ nghe những lời miêu tả bi thảm đó. Viên Chí Bang nheo mắt, lần nữa bắt đầu hồi tưởng lại. Bị lời nói của anh ta dẫn dắt, tư duy của hai người cùng quay trở lại hiện trường vụ nổ mười tám năm trước. Thời gian đã gần đến 16 giờ 13 phút, cách thời gian mà Viên Chí Bang đặt hẹn nổ bom chỉ còn hơn hai phút nữa thôi. Mạnh Vân đã dần dần tỉnh lại từ vụ nổ trước, trên mặt cô chảy đầy máu, thính giác cũng bị tổn thương nặng, nhưng tư duy của cô lại nhanh chóng hồi phục. 271 Cô nhìn thấy mình và một người đàn ông bị khóa buộc lại với nhau, người đàn ông đó nhắm nghiền đôi mắt, không động đậy, không biết là chết hay đang hôn mê. Sau đó cô nhìn thấy ở lưng người đó đang gài một quả bom, thời gian hẹn giờ đang đếm ngược. Cô giãy giụa một chút, mặc dù có thể miễn cưỡng chạm vào được quả bom đó, nhưng cô không biết cách gỡ bom, trong tay cũng không có bất cứ công cụ nào có thể sử dụng được. Và thời gian dành cho cô lại ngắn ngủi như vậy, cô phải làm sao để có thể sống sót đây? Mạnh Vân ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó cô nhìn thấy một bóng lưng đang nhanh chóng rời đi. Cái bóng lưng đó khiến cho cô cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Mạnh Vân hồi tưởng lại sự việc vừa xảy ra, chính là người này đã nhốt mình ở đây! Cô gọi lớn: “Viên Chí Bang!”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang ngừng bước, quay đầu lại nhìn thẳng vào Mạnh Vân, anh ta trầm mặc vài giây, sự áy náy và hối lỗi hiện rõ trên mặt. “Xin lỗi!”

Anh ta khẽ nói một câu, sau đó bèn quay người tiếp tục bước ra khỏi kho hàng. Trong khoảnh khắc, Mạnh Vân hiểu ngay ra cục diện, cô đã bị Viên Chí Bang hãm hại? Qua việc tráo đổi trang phục của hai người đàn ông trong kho hàng, liên tưởng đến sự việc xảy ra lúc trước, Mạnh Vân đã đoán ra được mục đích của đối phương. Bất luận tại sao đối phương lại làm như vậy, nhưng bản thân mình sắp trở thành vật hy sinh cho âm mưu này! “Tên khốn!”

Mạnh Vân bi phẫn hét lên, “Anh đứng lại, anh nhìn tôi này!”

Giọng của cô hình như mang theo sức mạnh không thể nào kháng cự nổi, Viên Chí Bang đã đi gần đến cửa kho hàng thật không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào mà lại một lần nữa dừng lại, sau đó anh ta nhìn Mạnh Vân. Đến tận lúc này, Viên Chí Bang cũng không thể nào ngờ được kế hoạch của mình lại đảo ngược hoàn toàn vì cô gái này. Anh ta tin tưởng mình có thể khống chế tất cả. Vẫn còn hai phút nữa thì vụ nổ mới xảy ra đúng như giờ hẹn, hai phút này đủ để mình chạy thoát, còn Mạnh Vân thì lại không kịp tiến hành bất cứ hành động tự cứu nào cả. Cho dù mình có dừng lại vài giây, thì liệu có thể xảy ra sự cố nào được chứ? Nhưng anh ta đã đánh giá thấp Mạnh Vân, cô vốn không suy nghĩ đến việc giải cứu mình. Cô trừng mắt nhìn Viên Chí Bang, sau đó trực tiếp giơ tay về đường dây dẫn nổ của quả bom, sau khi nắm chắc, cô rút mạnh một cái. 272 Viên Chí Bang ngẩn người kinh ngạc, lúc đó anh ta mới hiểu, thật không ngờ đối phương lại muốn cùng chết với mình! Anh ta vội vàng bật người lên, lao người ra khỏi kho hàng. Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không thể chạy thoát, tiếng nổ lập tức vang lên, luồng khí nóng bỏng bắn phụt ra đã hất tung anh ta lên, tiếp đến anh ta cũng mất đi tất cả tri giác... ... Sau khi nghe xong cảnh tượng kinh hồn bạt vía đó, La Phi không biết miêu tả tâm trạng mình ra sao nữa.

https://thuviensach.vn

Hai hàng nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt anh, anh ngửa đầu lên than một tiếng, hình như đã được giải thoát. “Cô ấy không phải vì tôi mà chết...”

La Phi lẩm bẩm. Cái chết của Mạnh Vân không phải vì sự phán đoán sai của mình trong việc gỡ bom, tảng đá đè nặng lên trái tim anh suốt mười tám năm qua hình như cũng được gỡ bỏ. Và anh cũng chưa bao giờ nghĩ ra được, thật không ngờ cái chết của Mạnh Vân lại có thể tráng liệt đến thế, chính là cô đã tận tay dẫn nổ quả bom, tự kết thúc sinh mệnh của mình trước giờ hẹn để đập tan kế hoạch kín kẽ không chút sơ hở của Viên Chí Bang. Trong thời khắc tuyệt vọng như vậy, vào khoảnh khắc ngắn ngủi mong manh như vậy, có mấy người có thể thản nhiên đối diện với cái chết như vậy, đồng thời còn có thể giáng một đòn chí mạng cho đối thủ chứ? Cho nên cho dù phải trả một cái giá đớn đau, Viên Chí Bang khi hồi tưởng lại cảnh tượng này, vẫn không tránh khỏi nảy sinh cảm giác kính sợ đối với Mạnh Vân. Giây lát sau, La Phi lau nước mắt, sau đó anh nhìn chằm chằm vào Viên Chí Bang, hạ giọng nói: “Đây chính là phong cách của cô ấy, mãi mãi cũng không chịu nhận thua, cũng không có ai có thể đánh bại được cô ấy!... Cô ấy... giống tôi!”

Anh hình như mang theo tâm trạng kiêu hãnh, lại hình như đang tuyên cáo điều gì đó. “Đúng vậy!”

Viên Chí Bang thản nhiên đón nhận ánh mắt của La Phi, “Tôi không thể đánh bại được cô ấy, cũng không thể đánh bại được cậu! Mười tám năm trước, cô ấy đã cướp đi nửa cái mạng của tôi; còn mười tám năm sau, vì cậu, cái mạng chỉ còn một nửa của tôi cũng sẽ kết thúc. Nhưng... tương tự, các cậu cũng không thể đánh bại được tôi. Cậu sẽ hiểu thôi, chúng ta đã đấu với nhau mười tám năm, cuối cùng vẫn là kết quả khó phân thắng bại.”

Khó phân thắng bại? La Phi lắc đầu: “Tôi đã tìm thấy cậu, kế hoạch của cậu đến đây là chấm dứt!”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang há cái miệng tàn bật cười: “Cậu tìm thấy tôi, không có nghĩa là cậu đã tìm thấy Eumenides.”

273 La Phi giật mình, anh biết ý tứ của đối phương. Trong vụ nổ mười tám năm trước, Viên Chí Bang đã trở thành một phế nhân. Anh ta đã không còn có khả năng để thực hiện kế hoạch của mình. Cho nên anh ta chỉ có thể lấy trộm thân phận của Hoàng Thiếu Bình để ẩn nấp, và sự chờ đợi này kéo dài tận mười tám năm. Nhưng anh ta không cam tâm Eumenides vì thế mà biến mất, dùng thời gian mười tám năm để bồi dưỡng huấn luyện một người kế tục, thừa kế toàn bộ kỹ năng và tư tưởng của mình. Đây chính là lúc người kế tục này tỏ rõ tài năng. La Phi đã nghĩ được hết những điều này. “Tôi cũng sẽ tìm thấy hắn.”

La Phi dùng ánh mắt mình để tỏ rõ sự kiên định. “Các người không tìm được nó đâu.”

Viên Chí Bang lại tỏ ra vô cùng tự tin, “Bởi vì nó không có ghi chép, không có bất cứ tài liệu nào, đối với một người không hề tồn tại, các người tìm thế nào được đây?”

“Đặng Hoa! Mục tiêu của hắn là Đặng Hoa, tôi sẽ thông qua đó mà tìm được hắn. Hơn nữa, tôi đã biết được mối then chốt trong kế hoạch lần này của các người rồi.”

Viên Chí Bang chợt không nói gì, anh ta nhìn La Phi, như thể đang khen ngợi, giây lát sau, anh ta lại mở miệng, nhưng lại hoàn toàn tách rời đề tài câu chuyện. “Tôi thích bộ dạng này của cậu.”

Anh ta nói một câu không ăn nhập vào đâu. La Phi ngẩn người, không hiểu được ý tứ của đối phương. Nhưng Viên Chí Bang lại nói tiếp: “Mười tám năm trước, khi vụ nổ đó vẫn còn chưa xảy ra. Cậu liệu có từng nghĩ đến, có một ngày chúng ta sẽ giống như thế này không? Chúng ta ngồi ở hai đầu của chiếc bàn, đại diện cho hai phe đối chọi nhau như nước với lửa,

https://thuviensach.vn

chúng ta cùng tranh đấu, cùng dốc hết sức nhưng lại vẫn không chắc chắn giành được thắng lợi.”

La Phi trầm mặc, hình như anh đang suy ngẫm điều gì. Viên Chí Bang lại toét miệng: “Tôi biết cậu đã từng nghĩ, giống như tôi vậy. Bởi vì trong tính cách của chúng ta có thứ tương đồng về bản chất: tính mạo hiểm, thích kích thích và khiêu chiến. Đối với người có thứ tính cách này, anh ta khao khát có được một địch thủ xuất sắc còn hơn là một người bạn xuất sắc. Cho nên chắc chắn cậu cũng giống tôi, nhiều lần tưởng tượng chúng ta không 274 xuất hiện cùng một phe, sau khi quyết đấu trận sinh tử, xử lý đối phương, hoặc là bị đối phương xử lý.”

La Phi “ha”

một tiếng từ tận sâu trong cuống họng, không biết là phản bác hay là mặc nhận. “Là tôi đã giúp sự tưởng tượng đó biến thành hiện thực.”

Viên Chí Bang lại thở dài, rõ ràng vừa hài lòng vừa tiếc nuối, “Vừa rồi tôi nhìn thấy ánh mắt đó của cậu, ánh mắt của sự chiến đấu, cậu có biết tôi kích động đến nhường nào không? Cậu cần phải cảm ơn tôi, tôi đã viết thư gọi cậu đến, để cậu có cơ hội tham gia trò chơi này. Và cậu cũng không làm tôi thất vọng; Còn tôi thì cần phải ghen tị với cậu, cậu vẫn có thể vật lộn quyết đấu với đối thủ tuyệt đỉnh, nhưng tôi thì sao? Tôi lại đã đến lúc cần phải rời sân khấu rồi...”

La Phi nhìn chằm chằm Viên Chí Bang hồi lâu, sau đó anh lắc đầu: “Cậu là một thằng điên!”

“Thằng điên? Cậu đang khinh thường thằng điên sao?”

Viên Chí Bang “chậc”

một tiếng, “Trong cái xã hội xấu xí này, thằng điên là một từ có ý nghĩa tích cực. Tôi là một thằng điên, nhưng tôi điên vì trừng trị tội ác, về bản

https://thuviensach.vn

chất, tôi và cảnh sát các cậu đang cùng làm một loại công việc.”

“Nhưng chúng tôi quyết không giết những người vô tội!”

La Phi kích động bác bỏ, “Trong danh sách những người bị cậu sát hại, có Mạnh Vân, có Trịnh Hách Minh, có Hùng Nguyên! Họ không hề phạm phải bất cứ tội danh nào, tại sao cậu lại phải giết họ?”

“Vô tội? Thế nào gọi là vô tội?”

Viên Chí Bang so so vai, “Tôi hỏi cậu, nếu như tôi không giết Mạnh Vân, không giết Trịnh Hách Minh, không giết Hùng Nguyên, những người tôi giết đều là những kẻ đáng bị trừng trị, thì cậu có bắt tôi không?”

“Đương nhiên là có.”

La Phi trả lời luôn không suy nghĩ, “Chỉ cần cậu phạm pháp”

. Viên Chí Bang lại giật tay Quách Mỹ Nhiên: “Vậy được, cậu hãy nhìn người phụ nữ này xem. Giả thiết tôi vẫn là một người công dân tốt biết tuân thủ pháp luật, nhưng tội ác của người phụ nữ này khiến tôi không thể nào chịu đựng được, bây giờ tôi muốn giết cô ta, cậu có vì muốn ngăn cản tôi mà bắn chết tôi không?”

Lần này La Phi suy nghĩ một lát, đáp án của anh vẫn là: “Có”

. “Nhưng cậu cũng hận người phụ nữ này, cậu cũng hy vọng cô ta chết. Cậu không hề căm ghét sự việc tôi làm, nhưng cậu lại buộc phải giết tôi.”

Viên Chí 275 Bang giải thích giúp cho La Phi, “Bởi vì cậu cần phải bảo vệ quy tắc của mình, cậu cho rằng cái quy tắc này có thể bảo vệ được số đông mọi người.”

La Phi gật đầu: “Đúng vậy”

https://thuviensach.vn

. Viên Chí Bang lại nói: “Tôi đã làm cái việc cậu muốn làm nhưng lại không thể nào làm được, nhưng tôi lại bị cậu bắn chết, như vậy thì tôi có được coi là vô tội?”

La Phi lắc đầu, không biết nên trả lời ra sao. “Sao cậu lại do dự? Tôi trả lời giúp cậu, đây không được coi là vô tội. Bởi vì chúng ta đã không ở cùng một phe, cho dù là cùng khen ngợi nhau, cho dù thứ chúng ta đang theo đuổi cùng là chính nghĩa, nhưng vì bảo vệ quy tắc của chính mình, sau khi gặp mặt thì lại chỉ có thể chiến đấu một mất một còn. Cậu muốn giết tôi, tôi cũng muốn giết cậu. Đây chính là câu chuyện giữa cảnh sát và sát thủ. Để trừng trị tội ác, chúng ta đều đã làm tốt công tác tư tưởng cho sự hy sinh, sự hy sinh này là để bảo vệ lợi ích cho nhiều người hơn. Cho nên sự giết chóc giữa chúng ta, không có cái gọi là vô tội.”

Sau khi nói xong những câu này, Viên Chí Bang hít thở một hơi thật sâu, lại nói: “Tôi chỉ giết hai loại người, một là những người có tội, hai là cảnh sát. Còn ngoài ra, tôi chưa từng giết hại người dân thường vô tội nào. Cho dù là Hoàng Thiếu Bình - kẻ mà tôi đã tóm lấy để làm người thay thế, anh ta cũng phạm phải tội danh đáng chết.”

La Phi lòng tê tái, nhưng anh lại không thể nào bác bỏ hoàn toàn logic của đối phương. Đúng vậy, họ đã không còn là bạn bè thân thiết từ lâu rồi, họ đã là kẻ địch không đội trời chung. Anh ta đã là một sát thủ thực sự, lúc nào cũng đối diện với sự truy bắt và truy nã của cảnh sát, vậy thì có lý do gì để yêu cầu anh ta đơn phương nhân từ đối với cảnh sát được chứ? “Cho nên, chỉ cần là người cảnh sát uy hiếp đến cậu, hoặc là gây trở ngại cho kế hoạch hành động của cậu, cậu sẽ giết người đó, có phải vậy không?”

Giây lát sau, La Phi lạnh lùng hỏi. Viên Chí Bang gật đầu: “Giống như trong trận chiến đấu vậy, sự hy sinh của mỗi chiến sĩ đều xứng đáng.”

“Ha”

https://thuviensach.vn

La Phi cười khẩy một tiếng, “Vậy sao cậu không giết tôi?”

Viên Chí Bang nhìn La Phi với ánh mắt kỳ lạ, đột nhiên thốt ra hai chữ: “Cá nheo”

“Cái gì?”

La Phi nghi ngờ mình nghe không rõ. Viên Chí Bang hằn từng chữ, nói: “Hiệu ứng cá nheo, chắc cậu đã từng nghe nói rồi chứ.”

276 La Phi ngẩn người, thứ gọi là “Hiệu ứng cá nheo”

, anh đúng là đã từng nghe. Đây là câu chuyện ngụ ngôn của Na-uy. Người Na-uy rất thích ăn cá mòi, sau khi ngư dân bắt được cá mòi trên biển, thường thả vào trong khoang cá một con cá nheo hung dữ. Cá mòi sau khi nhìn thấy cá nheo thì vô cùng căng thẳng, gắng sức bơi thật nhanh, thế là sức lực tăng lên, khả năng sống sót khi đến được cảng cũng tăng lên rất nhiều. “Cậu chính là con cá nheo đó”

. Thấy La Phi có vẻ không hiểu lắm, Viên Chí Bang bèn giải thích, “Bởi vì sự tồn tại của cậu, nó sẽ tràn đầy sức sống, sẽ không bao giờ dám lơ là. Cho nên tôi sẽ không để cậu chết... Tôi đã không thể nào dạy nó được nữa rồi, và cậu thì lại là đối thủ tốt nhất của nó, đồng thời cũng là người thầy tốt nhất.”

La Phi đương nhiên biết Viên Chí Bang gọi “nó”

là chỉ ai, và trong mắt đối phương, thật không ngờ anh lại biến thành một con “cá nheo”

, thực sự không biết nên lấy làm vinh hạnh hay tức giận. Lạnh lùng trừng mắt nhìn đối phương, sau đó La Phi bác bỏ: “Cậu đúng quá là tự cao tự đại đấy. Tôi sẽ nhanh chóng ngăn cản được kế hoạch máu tanh của các

https://thuviensach.vn

người, hơn nữa, con cá mòi đó, cũng sẽ trở thành bữa ăn ngon trong đĩa những người ngư dân!”

“Cậu thực sự muốn ngăn cản tôi?”

Viên Chí Bang liếm đôi môi khô khốc, “Ngăn cản tôi giết chết Đặng Hoa?”

“Đương nhiên.”

Giọng nói của La Phi vô cùng kiên quyết, “Cậu tưởng rằng tôi không làm nổi sao?”

“Cậu có thể làm được, tôi không chút nghi ngờ gì cả. Nhưng cậu sẽ không làm như vậy...”

Viên Chí Bang nhìn La Phi với ý tứ sâu xa, “Đặng Hoa là loại người thế nào, cậu đã hiểu rất rõ, hắn giết người, buôn bán ma túy, tổ chức xã hội đen, những tội lỗi hắn mắc phải nhiều không đếm xuể, cậu thực sự muốn cứu một con người như vậy ư?”

“Pháp luật có quy tắc chuẩn mực của nó. Tội trạng của Đặng Hoa là một chuyện, sự tàn sát giết chóc của các người lại là một chuyện. Muốn lấn lướt pháp luật để tước đoạt sinh mạng của người khác, tôi quyết không cho phép.”

La Phi trịnh trọng nói rõ thái độ của mình. Viên Chí Bang toét miệng, lộ ra hàm răng trắng ởn, và ở nơi khóe mắt anh ta lại hiện lên ý cười giảo hoạt, sau đó anh ta lạnh lùng nói: “Bây giờ cậu nghĩ như vậy, là bởi vì cậu chưa phải đối diện với sự lựa chọn khó khăn.”

La Phi nhìn Viên Chí Bang, không nói gì, anh không hiểu được ý tứ của đối phương. Viên Chí Bang tiếp tục chậm rãi nói: “Con người có được con đường lùi rộng thênh thang luôn tỏ ra cao thượng cho nên cậu không đồng ý

https://thuviensach.vn

tôi giết Đặng Hoa. Nhưng nếu như không có con đường lùi, cậu còn có thể kiên trì giữ vững 277 cái gọi là nguyên tắc được không? Đến lúc đó chắc chắn cậu sẽ hiểu được tôi nhỉ?"

La Phi chau mày: "Rốt cuộc là cậu có ý gì?"

Viên Chí Bang cười "ha ha"

, bắt đầu lật quân bài của mình. "Khi Mộ Kiếm Vân rời khỏi quán ăn, trong tay cầm theo một thứ mà tôi mới đưa cho cô ta. Sự quan sát của cậu trước nay vẫn luôn nhạy bén, chắc không bỏ sót chi tiết này chứ?"

La Phi nhớ lại hành động khác thường lúc nãy của Mộ Kiếm Vân, giật mình, lập tức truy hỏi: "Cậu đã đưa thứ gì cho cô ấy?"

"Tôi đưa cho cô ta thứ gì không hề quan trọng."

Cơ thịt trên mặt Viên Chí Bang vẹo vọ, phát ra những tiếng cười quái đản khàn đặc, "Điều quan trọng là: Đặng Hoa đã tin rằng, Mộ Kiếm Vân cầm đi bản sao cuộn băng ghi âm năm đó."

La Phi thoáng ngẩn người, rồi lập tức hiểu được vấn đề, anh đập bàn đứng lên: "Khốn nạn, mày... mày làm như vậy là muốn hại chết cô ấy!"

"Tôi không hề động đến một sợi lông tơ của cô ta. Người muốn cô ta chết là Đặng Hoa."

Viên Chí Bang lạnh lùng nói. "Mày..."

Não La Phi như phình to, anh thực sự khó có thể kìm nén được tâm trạng phẫn nộ căm hận trong lòng, anh túm lấy cổ áo Viên Chí Bang, "Tại sao mày lại lôi cô ấy vào?"

Viên Chí Bang nhìn thẳng vào La Phi, sau đó nói từng chữ: "Để kiểm chứng sự lựa chọn của cậu."

https://thuviensach.vn

Đôi tay La Phi khẽ run rẩy, giây lát sau, cuối cùng anh cũng khống chế được tâm trạng của mình, anh thả Viên Chí Bang ra, cầm di động vội vàng ấn số điện thoại của Mộ Kiếm Vân. Tiếng chuông vang lên, nhưng hồi lâu không có ai nghe máy, cho đến tận khi cuộc gọi bị hệ thống kết thúc. La Phi lo lắng đập điện thoại xuống bàn. “Cậu cần phải đi khỏi đây rồi, cảnh sát La.”

Viên Chí Bang thản nhiên nhắc nhở, “Nếu như muộn quá, e rằng cậu còn không có quyền được lựa chọn.”

La Phi trừng mắt hằn học nhìn đối phương, dù vô cùng phẫn nộ nhưng cũng đành bất lực. Sau đó, anh cầm di động lên, quay người bước ra khỏi cửa hàng ăn. “Đợi đã!”

Viên Chí Bang đột nhiên kêu lên. 278 La Phi dừng bước quay đầu lại. “Một câu “tạm biệt(1)”

cũng không nỡ nói sao?”

Trong ánh mắt của Viên Chí Bang như đang lấp lánh, hình như đó là sự lưu luyến cuối cùng của anh ta. La Phi hiểu được ánh mắt của đối phương, anh biết, Viên Chí Bang đã không thể nào có thể sống sót bước ra khỏi cửa hàng ăn này được. Cho nên, khoảnh khắc này giữa họ sẽ là sự vĩnh biệt. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, tình bạn thân thiết từng có, nỗi nhớ thương mười tám năm, cả sự thù hận và phẫn nộ cuối cùng đều ngưng tụ lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi này. “Chúng ta sẽ không gặp lại nữa, bởi vì chặng tiếp theo của cậu chính là địa ngục!”

Cuối cùng La Phi ép ra khỏi kẽ răng câu nói này, sau đó anh bước nhanh ra, không dừng lại thêm lần nào nữa. Mỗi bước đi của La Phi hình như đều mang đi một phần khí lực trong cơ thể của Viên Chí Bang. Anh ta từ từ ngả người xuống ghế, chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, thật không ngờ đã yếu ớt đi nhiều. Anh ta đã làm xong tất cả mọi việc cần làm, trên thế giới

https://thuviensach.vn

này đã không còn gì để anh ta lo nghĩ lưu luyến nữa. Đối với một phế nhân, trong khoảng thời gian mười tám năm, anh ta đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ mà tưởng như không thể nào hoàn thành nổi. Giờ khắc này, anh ta lại không hề vui mừng vì đã thành công rực rỡ, anh ta chỉ cảm thấy nỗi cô độc sâu sắc. Đúng vậy, khi anh ta giẫm bước đầu tiên trên con đường này, đã định sẵn cả cuộc đời sẽ phải chịu đựng nỗi cô độc. ... Cảnh sát Trần ở đồn công an khu vực mới mở đã trải qua một ngày buồn bực nhất trong cuộc đời ông. Sự kiện bắt giữ con tin trong địa phận ông quản hạt đã đủ để căng thẳng lo lắng lắm rồi, điều khiến ông ta càng bực bội hơn là, cả ba người gặp mặt nói chuyện với tên bắt cóc con tin đều bước ra khỏi cửa là đi ngay, không có một ai ở lại để nói chuyện tình hình hiện trường với ông. Nhưng may mà La Phi ít nhiều còn hét lên một câu: “Lùi về phía sau!”

“Lùi về phía sau, lùi về phía sau!”

Cảnh sát Trần mặc dù không biết tình hình cụ thể, nhưng nhìn thấy nét mặt sa sầm của La Phi, ông cũng đoán được tình hình không ổn, vội vàng chỉ huy cấp dưới lùi lại một đoạn khá xa. Giây lát sau, cùng với một tiếng nổ vang rền, quán ăn Bích Phương Viên đã bị đổ sập thành một đống gạch vụn, cửa kính ở mấy tòa kiến trúc xung quanh cũng bị chấn động vỡ vụn. 279 La Phi lúc này đã đi đến đường cái bên ngoài đường dây cảnh giới, tiếng nổ khiến cho trái tim anh co thắt lại, anh nhắm mắt, nhưng không quay đầu lại nhìn. Hiện trường trở thành một mớ hỗn loạn, có người kêu thét, có người trốn về phía sau, nhưng cũng có những người hiếu kỳ lại còn chen lên trước. La Phi đi đến ngã tư, nhìn về hướng mà lúc trước Mộ Kiếm Vân rời khỏi, nhưng nơi đây đường phố rộng lớn, anh lại không thông thạo địa hình, biết đi đâu mà tìm chứ? Đang trong lúc bàng hoàng, điện thoại chợt vang lên. Nhìn số điện thoại, thật không ngờ là Mộ Kiếm Vân, La Phi vội vàng ấn nút nghe nhưng giọng nói truyền tới lại là của Tăng Nhật Hoa. “Alo, cảnh sát La? Vừa rồi anh gọi điện thoại đến à?”

“Tăng Nhật Hoa?”

https://thuviensach.vn

La Phi không biết là lành hay dữ, lo lắng hỏi: “Cậu đang ở đâu? Mộ Kiếm Vân đâu?”

“Chúng tôi đang ở bệnh viện Nhân dân. Cô Mộ xảy ra chút chuyện, mẹ nó chứ, may mà tôi đến kịp, không xảy ra việc nghiêm trọng gì.”

Tăng Nhật Hoa tiện miệng chửi một câu, có thể nhận thấy tâm trạng kích động vẫn chưa hoàn toàn bình ổn. La Phi vội chặn một chiếc taxi và nhanh chóng đến bệnh viện Nhân dân, đồng thời trên đường đi nghe Tăng Nhật Hoa kể sơ qua tình hình. Thì ra Tăng Nhật Hoa sau khi thông báo cho Mộ Kiếm Vân đi đến quán ăn Bích Phương Viên, trong lòng cảm thấy không yên tâm. Thế là cậu rời khỏi đội cảnh sát hình sự, cũng vội đến hiện trường trên đường Hưng Thành. Đến bên ngoài đường dây cảnh giới, vừa vặn nhìn thấy Mộ Kiếm Vân ngồi vào taxi lướt đi. Cậu cũng gọi một chiếc xe đi theo phía sau. Không bao lâu, thấy Mộ Kiếm Vân xuống xe, đồng thời tiến vào một ngõ nhỏ vắng vẻ. Tăng Nhật Hoa không biết đối phương muốn làm gì, nhưng nhìn bộ dạng của cô thì có vẻ như không muốn bị người khác phát hiện, thế nên cậu không tiếp tục bám theo, mà chờ đợi ở trước cửa ngõ. Không lâu sau, cậu nhìn thấy hai tên dò đường tiến vào trong ngõ. Tăng Nhật Hoa ban đầu cũng không chú ý, nhưng ở trong ngõ nhỏ nhanh chóng vang lên tiếng kêu thất thanh của Mộ Kiếm Vân, lúc này cậu mới vội vàng lao vào trong. Lúc này Mộ Kiếm Vân đã bị đánh ngã ở phía sâu trong ngõ, hai tên đó, một tên đứng canh, một tên lục tìm thứ gì trên người Mộ Kiếm Vân. Nhìn thấy Tăng Nhật Hoa lao đến, tên đứng canh lập tức lao lên, hai bên giao đấu. Sau mấy hồi, tên đó đã không chống đỡ được, và lúc này, tên còn lại đứng dậy huýt một tiếng sáo, hai tên không đánh nhau nữa mà chuồn thẳng. Tăng Nhật Hoa lo lắng cho sự an nguy của Mộ Kiếm Vân, nên cũng không truy đuổi, cậu lập tức cõng Mộ 280 Kiếm Vân đã hôn mê bất tỉnh, đến đầu con ngõ gọi một chiếc taxi lao thẳng đến bệnh viện. May mà sau khi bác sĩ kiểm tra, não bộ của Mộ Kiếm Vân bị đột kích, chữa trị xong thì không có vấn đề gì lớn. Trong khi Tăng Nhật Hoa nói chuyện với La Phi, cô đã tỉnh táo trở lại. Trái tim treo lơ lửng của La Phi cuối cùng cũng

https://thuviensach.vn

được đặt xuống. Sau khi đến bệnh viện, anh chạy thẳng lên phòng bệnh của Mộ Kiếm Vân ở tầng 2. Nhìn thấy Mộ Kiếm Vân đang nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, cô nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa sổ, hình như đang suy nghĩ điều gì. Còn Tăng Nhật Hoa thì ngồi ngay bên cạnh, thô lỗ vén nửa vạt áo cảnh phục, cầm một lọ dầu đỏ xoa xoa mấy chỗ thâm sưng ở trên cánh tay. “Thế nào rồi?”

La Phi hỏi đầy quan tâm, ánh mắt của hai người trong phòng cũng đồng thời hướng về phía anh. “Không sao, hai tên trộm ranh, chắc là muốn cướp ví tiền thôi.”

Tăng Nhật Hoa toét miệng, lại nói tục, “Mẹ nó chứ, dám đánh nhau với tôi, cứ tưởng dân vi tính không phải là cảnh sát. Ông mày đây lúc học ở trường Cảnh sát, đánh nhau tay đôi cũng có hạng nổi tiếng đấy.”

La Phi và Mộ Kiếm Vân lúc này cùng nhìn nhau, trong lòng họ đều hiểu rất rõ: hai tên đó không phải là tên trộm ranh cướp ví tiền gì cả. “Viên Chí Bang đưa cho cô thứ gì?”

La Phi đến trước mặt Mộ Kiếm Vân, hỏi thẳng luôn. “Viên Chí Bang?”

Mộ Kiếm Vân nhất thời không kịp hiểu, cô ngơ ngác nhìn La Phi. “Hoàng Thiếu Bình chính là Viên Chí Bang! Việc này tôi sẽ giải thích với cô sau. Cô mau nói cho tôi biết, anh ta đã đưa thứ gì cho cô?”

La Phi vừa nói, vừa vội vàng đi đến cửa sổ, dán sát vào rèm cửa nhìn về phía dưới tòa nhà. Mấy người thanh niên trẻ nhìn có vẻ như vô tình đi lại trước tòa nhà, nhưng lại đang canh giữ lối ra vào. La Phi tim đập rộn: sự việc đã khó có thể xử lý ổn thỏa. Còn ở trong phòng, Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa đều kinh ngạc vì cái bí mật vừa được La Phi nói ra, nét mặt của La Phi cũng khiến cho Mộ Kiếm Vân cảm nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề. Cô lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy: “Chính là cái này... Tôi cũng không biết là có ý gì?”

https://thuviensach.vn

La Phi nhận lấy tờ giấy, trên đó chỉ ghi ba chữ: “Tôi xin lỗi”

. 281 Tăng Nhật Hoa cũng sà đến, sau đó cậu ngơ ngác lắc đầu. Còn La Phi thì lại bất lực nhắm mắt, thở dài não nề. Tôi xin lỗi. Mười tám năm trước ở hiện trường vụ nổ, Viên Chí Bang đã nói ba chữ này với Mạnh Vân, và cô ấy lại phải trả giá bằng cả sinh mệnh của mình vì điều này. Lúc này đây, cũng vẫn ba chữ này lại tặng cho Mộ Kiếm Vân, đồng thời cũng đẩy người phụ nữ này vào trong vũng lầy của sự nguy hiểm tột cùng. Đặng Hoa quyết không tha cho Mộ Kiếm Vân, bộ máy thế lực hùng mạnh trong tay ông ta được khởi động, thì trong cái thành phố này, ai có thể đủ sức mạnh để chống đỡ nổi? Mộ Kiếm Vân rất khó có thể thoát khỏi được bàn tay ma giáo của đối phương. Để ép cung hỏi cho ra bằng được tung tích của cuộn băng ghi âm, Đặng Hoa sẽ thực hiện những hành vi đáng sợ để giày vò Mộ Kiếm Vân. Nhưng cuộn băng ghi âm đó vốn không hề tồn tại! Đương nhiên Đặng Hoa lại không hề tin vào điều này. La Phi không dám cũng không nỡ tưởng tượng số phận bi thảm thế nào đang chờ đợi Mộ Kiếm Vân. La Phi cũng không đủ sức để ngăn chặn bộ máy đó, Đặng Hoa đã có thế lực quá lớn mạnh, ngoài việc có được vật chứng đanh thép như là cuộn băng ghi âm, thì trong thành phố này, ai có thể động được đến lông chân ông ta chứ? Trong lúc đau khổ suy nghĩ, La Phi cuối cùng đã hiểu, muốn cứu Mộ Kiếm Vân, lúc này đây chỉ có một cách duy nhất: Vòng qua cách thức của pháp luật, để Đặng Hoa trở thành một người chết. Thế nhưng phương pháp này rõ ràng là đã vi phạm nguyên tắc mà La Phi đã kiên trì giữ vững trong nhiều năm, anh cần phải đối diện ra sao đây? Sự an nguy của Mộ Kiếm Vân, đây chính là quân át chủ bài cuối cùng mà Viên Chí Bang đưa ra cho La Phi. Một bên là Mộ Kiếm Vân và chính nghĩa, một bên lại là Đặng Hoa và nguyên tắc. La Phi bắt buộc phải đưa ra sự lựa chọn duy nhất. Chú thích: (1) Trong tiếng Trung, chữ tạm biệt cũng có thêm ý nghĩa là hẹn gặp lại.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 11: Trận Giao Đấu Cuối Cùng

16 giờ 11 phút ngày 25 tháng 10. Trong tòa nhà Long Vũ. Cuối cùng La Phi cũng quay trở lại. Lúc này lực lượng tham chiến của hai đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm đều tập trung ở trong đại sảnh tầng 1, chuẩn bị lắng nghe Hàn Hạo bố trí tỉ mỉ công tác bảo vệ. Liễu Tùng vừa nhìn thấy bóng dáng La Phi, lập tức đi lên. “Thế nào? Cần tôi làm những gì?”

Cậu vội kéo La Phi ra khỏi chỗ đông người, hỏi đầy vẻ lo lắng. La Phi lại đưa ra câu trả lời khiến cậu vô cùng ngạc nhiên: “Không, không cần làm gì cả.”

“Gì cơ?”

Liễu Tùng kinh ngạc mở to mắt, “Anh bảo tôi làm tốt công tác chuẩn bị, tôi đã liên hệ được với chính ủy trong đội, ông ấy luôn chờ đợi tôi hội báo. Bất luận tình hình nghiêm trọng ra sao, chúng ta đều có thể nói với ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ truyền đạt lên lãnh đạo cấp cao!”

La Phi trầm mặc giây lát: “Bây giờ vẫn chưa cần... tất cả chờ qua tối nay hãy nói sau.”

Sau đó anh dõi mắt tìm kiếm một hồi, bèn hỏi: “Doãn Kiếm đâu?”

“Hàn Hạo nói không thấy anh ta đâu cả, chắc chắn là chạy rồi!”

Liễu Tùng hạ thấp giọng, “Nếu như còn không mau hành động, sau này muốn bắt anh ta sẽ khó khăn đấy!”

https://thuviensach.vn

La Phi lặng lẽ nhìn Liễu Tùng, có rất nhiều điều không thể nói cho rõ được, cuối cùng anh chỉ có thể vỗ vỗ vai đối phương, nói đầy chân thành: “Tin tôi đi, đối với cái chết của đội trưởng Hùng, chắc chắn tôi sẽ có lời giải thích đầy đủ cho cậu.”

Liễu Tùng bất lực “hi”

một tiếng, không hiểu đối phương đang ẩn ý điều gì. Nhưng chính cậu lại không nắm được bất cứ chứng cứ gì chứng tỏ Doãn Kiếm câu kết với địch, đối mặt với cục diện này, mặc dù không cam tâm, nhưng lại không làm được gì cả. 283 “Được rồi chúng ta đến đằng kia đi.”

La Phi chỉ về hướng mọi người tập trung, “Nghe đội trưởng Hàn bố trí nhiệm vụ tác chiến hôm nay, đây mới là việc quan trọng nhất hiện giờ.”

Và Hàn Hạo lúc này cũng nhìn thấy La Phi, ánh mắt anh cũng lóe sáng, lớn tiếng hỏi: “Cảnh sát La, tình hình bên đó ra sao?”

“Hoàng Thiếu Bình chính là Viên Chí Bang, đồng thời cũng chính là Eumenides trước đây. Anh ta đã chết rồi, nhưng tội ác vẫn tiếp diễn.”

La Phi đến bên cạnh Hàn Hạo, nói sơ qua tình hình một lượt, còn về việc Thiết Đại Lâm, Đặng Hoa dính líu đến tiền bẩn, Mộ Kiếm Vân gặp nạn không tiện tiết lộ ra trước mặt mọi người, anh đều bỏ qua. Hàn Hạo nghiêm túc lắng nghe xong, tiếp đến anh căng thẳng suy nghĩ, huyết dịch từ từ dâng lên não bộ, hiện ra từng đường gân xanh. Sau đó anh trầm ngâm hỏi: “Vậy cũng có nghĩa là, bây giờ có một Eumenides mới, chính hắn đã gây ra tất cả những vụ huyết án gần đây?”

La Phi gật đầu: “Đây là một người không có bất cứ tài liệu nào, không có bất cứ ghi chép nào, có vẻ như chưa từng tồn tại.”

“Vậy thì cứ để chúng ta đợi hắn đi.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo nghiến răng nói giọng âm u, “Hôm nay sẽ là ngày tận thế của hắn!”

Các chiến sĩ tham chiến của đội cảnh sát đặc nhiệm vây quanh Hàn Hạo, trong lòng họ đã hừng hực ngọn lửa căm hận chỉ muốn báo thù. Cho dù là Liễu Tùng, trong thời khắc đối mặt với kẻ thù lớn nhất này, cũng tạm thời vứt bỏ mối vướng mắc với Hàn Hạo, chờ đợi đối phương ra lệnh. Phương án bảo vệ do Hàn Hạo và Đặng Hoa cùng thương lượng sắp xếp nên. Hệ thống bảo vệ trong nội bộ tòa nhà Long Vũ không thể nào bị đột phá, trọng điểm công việc chính là sau khi Đặng Hoa rời khỏi tòa nhà Long Vũ, làm thế nào để bảo đảm an toàn cho ông ta. Dưới sự kiên quyết của Đặng Hoa, việc bảo vệ sát sườn cho ông ta vẫn do đội ngũ vệ sĩ riêng của ông ta đảm nhiệm. Và cảnh sát thì chủ yếu phụ trách cảnh giới vòng ngoài và kiểm tra khu vực ra vào. Đặng Hoa sẽ rời khỏi tòa nhà Long Vũ vào lúc 18 giờ 30 phút để ngồi chuyến bay 20 giờ 40 phút đến Bắc Kinh. Theo như kế hoạch, Liễu Tùng dẫn các thành viên của đội cảnh sát đặc nhiệm xuất phát trước, bảo đảm sự an toàn và thông suốt đối với tuyến đường đi. Còn đội xe của Đặng Hoa thì lại xuất phát đồng thời cùng với các thành viên của đội cảnh sát hình sự do Hàn Hạo dẫn đầu. Sau khi đến sân bay, Đặng Hoa sẽ ngồi đợi một lát trong chiếc xe chống đạn của mình, cảnh sát sẽ dẹp bớt người để dọn đường, đồng thời làm xong hết các thủ tục check in. Sau đó, Đặng 284
Hoa mới xuống xe, ông ta sẽ đến thẳng cửa kiểm tra an ninh, và tiến vào đại sảnh đợi máy bay giữa từng lớp bảo vệ dày đặc. Cả quá trình này, cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài đã được hạn chế xuống thấp nhất có thể. Chiếc xe Bentley của Đặng Hoa sẽ trực tiếp lái thẳng đến trước cửa tòa nhà Long Vũ, ông ta chỉ cần bước qua được cửa xoay là có thể lên xe. Đồng thời, chiếc xe Bentley cũng sẽ lái thẳng đến cầu thang máy bên cạnh khu đỗ xe ngầm của sân bay, Đặng Hoa xuống xe là có thể vào ngay được cầu thang máy. Trong những quá trình này, không chỉ những người thường xung quanh bị hạn chế tiếp cận, mà những vệ sĩ sẽ bảo vệ sát sườn, các phương thức phòng bị vô cùng kín kẽ. Quá trình duy nhất không thể cắt đứt mối liên hệ với thế giới bên ngoài chính là khoảng thời gian chờ đợi ở trong đại sảnh

https://thuviensach.vn

đợi máy bay, bởi vì cảnh sát cũng không thể nào tước đoạt quyền của các hành khách khác tiến vào đại sảnh chờ máy bay. Nhưng đã qua được cửa kiểm tra an ninh, những người tiến vào đại sảnh chờ máy bay không thể nào mang bất cứ hung khí gì. Cộng thêm với sự bảo vệ của vệ sĩ và sự giám sát của cảnh sát, cho dù Eumenides có trà trộn vào trong hành khách thì hắn có thể làm được gì đây? Và đại sảnh chờ máy bay lại là một không gian hoàn toàn khép kín, chỉ cần có bất cứ động tĩnh nào, Eumenides sẽ bị rơi vào vòng vây trùng điệp, muốn trốn thoát còn khó hơn lên trời! Mọi phân tích đều chỉ ra rằng: hành thích Đặng Hoa vốn là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Nhưng trước đây Eumenides lại nhiều lần chứng minh: Hắn là một người có thể biến những điều không thể thành có thể. Cuộc giao đấu này đã bị trì hoãn mười tám năm, rốt cuộc sẽ xuất hiện kết cục thế nào nhỉ? Đáp án sẽ được hé mở trong mấy tiếng đồng hồ tiếp theo đây. Sau khi bố trí xong nhiệm vụ, lực lượng cảnh sát đặc nhiệm của Liễu Tùng xuất phát trước. Còn La Phi thì lại đi cùng với Hàn Hạo và mọi người, vẫn tiếp tục chờ đợi ở đại sảnh. Anh biết rõ điểm then chốt của tất cả sự việc tối nay, chỉ cần canh giữ điểm then chốt này, là có hy vọng bắt được Eumenides. Hàn Hạo cũng đang chờ đợi, chờ đợi điểm then chốt đó. Đó chính là cơ hội duy nhất để anh lật ngược thế cờ. Anh đã thua quá nhiều, trận chiến này không có con đường nào để lùi nữa cả! Dưới áp lực lớn, đôi mắt Hàn Hạo đầy tia máu, thời gian dần kề cận, trạng thái tinh thần của anh vô cùng căng thẳng, sắp đến bên bờ sụp đổ. 285 Vết máu trên cần số xe cảnh sát suýt chút nữa tiết lộ bí mật của anh, may mà Doãn Kiếm đã giúp anh che giấu. “Một sai lầm nhỏ, tạo thành một sai lầm lớn, tiếp đến, lại là một sai lầm lớn hơn nữa... Sau khi anh đi bước đầu tiên bị sai, là không thể nào quay đầu lại được.”

Hàn Hạo chính là đi từng bước như vậy, bắt đầu từ buổi đêm một năm trước. Uống rượu chính là bước đầu tiên. Chất men khiến anh tê dại, cũng làm giảm sút sự nhanh nhạy và khả năng phán đoán của anh. Điều này đã tạo nên bi kịch khiến ai nấy đều tiếc nuối trong cuộc đọ súng ở công viên Song Lộc Sơn. Lúc đó Chu Minh và Bành Quảng Phúc đã bị dồn đến góc

https://thuviensach.vn

của dãy núi giả sơn, còn Hàn Hạo và Trâu Tự lại bao vây từ hai hướng. Hàn Hạo đã gặp bọn cướp trước, Chu Minh giơ súng lên bắn trước, viên đạn bắn trúng vào đùi Hàn Hạo, Hàn Hạo lập tức bắn trả, nhưng động tác của anh đã chậm hơn bình thường rất nhiều. Đúng lúc này, Trâu Tự chạy đến từ sau một hòn núi giả sơn, vừa vặn xuất hiện ở mé bên hai tên cướp. Thấy Chu Minh nổ súng, trong tình thế nguy cấp, anh không kịp suy nghĩ gì, lao mình vồ đối phương ngã xuống đất. Chính ngay lúc đó, tiếng súng của Hàn Hạo vang lên. Viên đạn đó không bắn trúng tên cướp, mà lại trúng tim của Trâu Tự. Trâu Tự ngã xuống, nhưng anh vẫn dồn chút sức lực cuối cùng, ấn chặt lấy Chu Minh, đồng thời giành được súng của đối phương. Hàn Hạo cũng lê cái chân bị thương cố lao lên trước. Bành Quảng Phúc nhìn thấy khí thế của hai người như vậy, không dám chiến đấu, cuống cuồng tháo chạy. Hàn Hạo dùng súng khống chế Chu Minh, và Trâu Tự do đã bị thương ở tim, sau khi thở hắt ra, liền trút hơi thở cuối cùng. Tận mắt chứng kiến chiến hữu bị chết thảm dưới tay súng của mình, Hàn Hạo đau đớn khôn tả, anh ngẩng đầu lên trời gào thét. Chu Minh thì lại co ro trong góc, luôn miệng xin tha mạng. Nhưng Hàn Hạo lúc này đã hoàn toàn bị nuốt chửng bởi sự phẫn nộ và tự trách mình, cộng thêm tác dụng của chất men, anh đã không thể nào kiểm soát được hành vi của mình. Mặc dù Chu Minh đã hoàn toàn không còn sức kháng cự, nhưng anh vẫn giơ súng nhằm thẳng vào đầu đối phương, bóp cò như để phát tiết. Máu tươi của Chu Minh đã bắn tóe vào mặt Hàn Hạo, và anh cuối cùng cũng tỉnh táo ra đôi chút. Lúc này anh đã ý thức được một loạt sai lầm mà mình đã 286 phạm phải. Những sai lầm này đủ để hủy hoại cả con đường làm nghề cảnh sát hình sự của đời mình. Sau khi trải qua sự giằng co và do dự ngắn ngủi, anh quyết định che giấu những sai lầm này. Mặc dù không có ai làm chứng, nhưng hiện trường đã để lại ba viên đạn. Hàn Hạo bắn hai viên, đã giết chết Trâu Tự và Chu Minh. Viên đạn Chu Minh bắn ra đã bắn bị thương Hàn Hạo. Những vật chứng này đủ để cảnh sát suy đoán ra được chân tướng sự việc. Anh bắt buộc phải làm gì đó. Hàn Hạo vạch vết thương ở trên cơ thể Trâu Tự, moi ra viên đạn phát ra từ nòng súng của mình. Sau đó anh lại cầm lấy viên đạn thứ hai mà Chu Minh đã bắn vào hòn giả sơn, anh cầm lấy viên đạn này, nhét vào trong vết thương

https://thuviensach.vn

nơi lồng ngực của Trâu Tự. Tiếp đến Hàn Hạo lại cố lê đến bên đầm nước, rửa sạch viên đạn đã bắn chết Trâu Tự, ném nó lại hiện trường vụ nổ súng. Ông trời hình như cũng có ý giúp đỡ anh, để cho anh thuận lợi hoàn thành mọi việc trước khi đội cảnh sát tuần tra ở đồn công an lao đến khi nghe thấy tiếng súng nổ. Thế là quá trình chân thực của vụ nổ súng đã được che giấu một cách hoàn mỹ. Hàn Hạo từ một người có tội ngộ sát chiến hữu, cố tình bắn chết nghi phạm đã trở thành một người anh hùng vẻ vang. Báo chí trong vùng đã liên tục đăng tải sự kiện này, người dân thành phố luôn miệng khen ngợi, giới cảnh sát thì tặng cho anh huân chương cao nhất. Nhưng nỗi đau khổ lại luôn nhân lên trong lòng Hàn Hạo. Anh không thể nào quên được cái khoảnh khắc Trâu Tự ngã xuống đó, không thể nào quên được cảm giác nóng hổi khi máu Chu Minh bắn tóe lên mặt mình, không thể nào quên được chính tay mình đã vạch vết thương của người chiến hữu, máu tươi chảy ròng ròng xuống kẽ tay... Anh không thể nào quên được tất cả những chuyện xảy ra trong buổi đêm hôm ấy. Nhưng tất cả những điều này cần phải bị lãng quên. Khi anh quyết định làm biến dạng chân tướng sự việc, là đã định sẵn không thể nào quay đầu lại được. Anh bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Bành Quảng Phúc, không phải là để giải bắt hắn về quy án, mà là để bắn chết đối phương, bắn chết người biết rõ sự tình duy nhất để ngừa hậu họa. Thế nhưng mãi mà anh không thể nào tìm ra được Bành Quảng Phúc. Cuối cùng, lãnh đạo giới cảnh sát đã ngăn cản hành động “tìm kiếm kẻ thù”

gần như điên cuồng của anh, anh cũng đành phải tạm gác lại. Sau đó, anh bắt đầu hy 287 vọng Bành Quảng Phúc vĩnh viễn không bao giờ rơi vào tay cảnh sát, cái bí mật đó cũng vì thế mà mãi mãi được giấu kín. Số phận lại không buông tha cho Hàn Hạo giống như anh mong muốn. Cảnh sát không tìm thấy được Bành Quảng Phúc, nhưng một kẻ còn điên cuồng và đáng sợ hơn lại tìm thấy anh ta. Eumenides. Buổi tối ngày hôm kia, trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự, khi Bành Quảng Phúc xuất hiện trên màn hình, trái tim Hàn Hạo như bị chìm hẳn xuống. Eumenides rõ ràng đã nắm rõ được chân tướng sự thật của vụ án Song Lộc Sơn, hắn ta đã giết tất

https://thuviensach.vn

cả những tội đồ ác độc, nhưng duy nhất để cho mình Bành Quảng Phúc sống sót. Dụng ý nham hiểm ác độc này, đối với Hàn Hạo thì đã lộ quá rõ rồi. Hình ảnh cuối của cuốn băng video tối đó, Eumenides cắt đầu lưỡi của Bành Quảng Phúc, sau đó hắn dùng giọng nói âm u lạnh lẽo nói: "Đây là cơ hội tao dành cho mày, hy vọng mày có thể nắm lấy được cơ hội này."

Tất cả mọi người đều cho rằng, cơ hội đó là dành cho Bành Quảng Phúc, tất cả mọi người cũng đều cho rằng Eumenides cắt lưỡi của Bành Quảng Phúc để ngăn anh ta tiết lộ thông tin đặc trưng của mình cho cảnh sát. Chỉ có Hàn Hạo nghe hiểu được ẩn ý trong câu nói của Eumenides. Bành Quảng Phúc mặc dù đã bị cắt lưỡi, nhưng anh ta vẫn có thể viết chữ. Nếu như tổ chuyên án giải cứu anh ta, đưa anh ta về Sở, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta sẽ khai ra chân tướng sự việc vụ nổ súng đó, như vậy anh ta mới có thể rửa sạch được tội danh bắn chết cảnh sát của mình. Cho nên, cơ hội đó, chính là cơ hội mà Eumenides dành cho Hàn Hạo! Hàn Hạo biết mình bắt buộc phải nắm được cơ hội này. Muốn tiếp tục giấu kín bí mật cuộc đấu súng trong công viên, thì quyết không thể để Bành Quảng Phúc được sống sót đưa trở về Sở. Dựa vào trí tuệ của Hàn Hạo, đương nhiên dễ dàng hiểu được mối quan hệ lợi hại trong đó. Còn Eumenides sau đó lại gọi điện thoại đến, đặc biệt nhấn mạnh một số sự việc, giọng nói âm u đó vẫn vang vọng mãi bên tai Hàn Hạo: "Anh cần phải cảm ơn tôi đã không tiết lộ cái bí mật nho nhỏ đó của anh. Bây giờ cơ hội đang nằm trong tay anh, chắc anh đã biết cần phải nắm lấy nó như thế nào rồi."

... 288 "Khó khăn? Đúng vậy, đương nhiên là tồn tại khó khăn. Nhưng tôi sẽ giúp đỡ anh. Hiện trường sẽ xuất hiện cục diện có lợi cho anh, và cục diện đó sẽ nhanh chóng vụt qua, anh buộc phải hạ quyết tâm, không thể có bất cứ sự do dự nào."

... "Sao anh không nói gì, anh còn chưa hạ quyết tâm sao? Xem ra tôi cần thiết phải miêu tả cho anh hậu quả của việc do dự. Khi anh từ người anh hùng trở thành tội phạm, mọi người đều biết là anh giết chết Trâu Tự. Sẽ có

https://thuviensach.vn

một số nhân vật tiểu nhân bỉ ổi dùng tâm lý đen tối nhất để suy ngẫm "động cơ"

của anh, họ sẽ nói anh vì muốn được lên làm đội trưởng mà cố ý giết chết chiến hữu của mình. Anh sẽ bị người đời phỉ nhổ, có trăm cái miệng cũng không thể biện minh cho mình được. Đồng thời, Bành Quảng Phúc tội không đến nỗi bị xử tử hình, hắn sẽ sống sót, và mang theo nụ cười xấu xí của hắn để đứng ngắm nhìn hoàn cảnh khốn cùng của anh. Là hắn đã hại chết Trâu Tự, đó vốn không phải là trách nhiệm của anh, nhưng anh muốn để cho hắn trở thành người chiến thắng cuối cùng sao?"

... "Cho dù anh giết chết Bành Quảng Phúc, cũng không có ai nghi ngờ đến anh. Tôi vừa mới giết Hàn Thiếu Hồng, tất cả mọi người đều biết khả năng của tôi, họ sẽ tin rằng đó là do tôi làm, anh không cần có bất cứ lo ngại gì cả. Tôi đã gài bom ở hiện trường, đợi sau khi anh thành công, bom nổ sẽ thiêu hủy tất cả mọi chứng cứ."

... "Vì sao tôi phải làm như vậy à? Đây là một cuộc chơi, nếu anh không tiếp tục tiến hành, thì sao có thể mong biết được kết quả của nó chứ?"

... Biết rõ đây là âm mưu của đối phương, nhưng Hàn Hạo đã không còn sự lựa chọn nào nữa cả. Ở hiện trường mỏ động, Hàn Hạo đã từng thử yêu cầu Hùng Nguyên rời khỏi đó. Nhưng Hùng Nguyên lại kiên quyết canh giữ bên cạnh Bành Quảng Phúc, đây là cục diện xấu nhất mà Hàn Hạo tưởng tượng ra. Nhưng đã có sự tưởng tượng, thì đương nhiên cũng có sự chuẩn bị để ứng phó với cục diện xấu nhất này. Đây là một quyết định vô cùng đau đớn. Nhưng khi sai lầm đầu tiên đã hình hành, thì đã định sẵn kết quả quái ác mà sau này không thể nào dàn xếp ổn thỏa được. 289 Đã có bước đầu tiên, thì sẽ có bước thứ hai. Có người thứ nhất, thì sẽ có người thứ hai. Hàn Hạo lại một lần nữa giết chết chiến hữu của mình. Chỉ là từ ngộ sát biến thành mưu sát. Hùng Nguyên không chút đề phòng, lưỡi dao mảnh của Hàn Hạo khẽ khàng lướt qua cổ họng anh. Máu tươi bắn phụt ra, chảy dọc theo cổ tay của Hàn Hạo. Sau đó là Bành Quảng Phúc. Hùng Nguyên ngã xuống

https://thuviensach.vn

đất, cơ thể khỏe mạnh khiến anh chưa chết ngay. Nhưng vết thương sâu nơi yết hầu khiến anh không thể nói được một tiếng nào, anh chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn Hàn Hạo, phẫn nộ và băn khoăn mơ hồ. Hàn Hạo không có dũng khí để bồi thêm nhát dao nữa. Anh lao chạy vào sâu trong mỏ động, như thể chạy thoát khỏi địa ngục, lại như thể đang lao vào địa ngục. Ánh mắt của Hùng Nguyên khiến đầu óc anh như muốn nổ tung, thần sắc cũng khó tránh khỏi cảm giác mông lung mơ màng. Cho nên, khi Doãn Kiếm đột ngột xuất hiện, anh không thể nhận ngay ra đối phương. Trong lúc hai đôi tay giao đấu, máu của Hùng Nguyên đã dính vào tay Doãn Kiếm. Đây chính là nguyên nhân tại sao trên cần số xe cảnh sát lại xuất hiện dấu vân tay máu. Trên thực tế, sau khi cả nhóm lao đến bệnh viện, trong môi trường sáng ánh đèn, Doãn Kiếm nhanh chóng nhận ra trên tay mình có máu tươi, do đó đã đưa ra một suy đoán vô cùng đáng sợ: cậu chưa hề tiếp xúc với thi thể Hùng Nguyên, chỗ máu tươi này chỉ có thể là do Hàn Hạo truyền sang cho cậu, Doãn Kiếm không dám tin vào sự suy đoán của mình, đồng thời cũng không thể nào tìm được lời giải thích hợp lý cho sự suy đoán này. Doãn Kiếm giấu nỗi ngờ vực này trong lòng. Trong con mắt cậu, Hàn Hạo không chỉ là lãnh đạo, càng giống như một thần tượng và thầy giáo hướng dẫn, cậu không thể nào chịu đựng nổi một hình tượng như vậy lại đổ sụp trước mắt mình. Cho nên, cậu thà trốn tránh. Nhưng Liễu Tùng lại đưa vấn đề lên đầu sóng ngọn gió. Khi Hàn Hạo cố tìm lý do để che giấu việc này, Doãn Kiếm vẫn lựa chọn im lặng. Nhưng Hàn Hạo lại không thể nào im lặng được nữa, anh biết không thể nào giấu được Doãn Kiếm, cho nên sắp xếp cuộc nói chuyện bí mật giữa hai người. Hàn Hạo đã nói cho Doãn Kiếm biết tất cả mọi chuyện, do hai người có mối quan hệ gắn bó thân thiết, Doãn Kiếm đồng ý sẽ tiếp tục giữ kín bí mật. Nhưng dù thế nào cậu cũng không thể đồng ý cho Hàn Hạo đi xa thêm nữa trên con 290 đường sai lầm, cho nên cậu yêu cầu Hàn Hạo lập tức từ chức tổ trưởng tổ chuyên án, để tránh trở thành công cụ của Eumenides một lần nữa. Nhưng Hàn Hạo lại không thể nào rút lui được, bởi vì Eumenides sẽ không bao giờ tha cho mình. Trước buổi họp sáng nay, Eumenides đã gọi điện đến, cuộc điện thoại này buộc Hàn Hạo phải tiếp tục tham gia vào cuộc chơi. ... “Tôi đã lắp máy

https://thuviensach.vn

quay camera ở trong mỏ động. Những việc trước khi vụ nổ xảy ra đều đã bị quay lại, đồng thời truyền tới máy tính của tôi. Cho nên, anh bắt buộc phải tiếp tục cuộc chơi này."

... "Đúng vậy, tôi biết anh không thể nào giết Đặng Hoa được. Bên cạnh ông ta lúc nào cũng có vệ sĩ, không có ai có thể lặng lẽ giết chết được ông ta. Lẽ nào để cho đội trưởng đội cảnh sát hình sự trở thành một tên sát thủ ngay trước bao con mắt của mọi người ư? Không, tôi quyết không đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, tôi cũng biết anh quyết không đồng ý yêu cầu như vậy."

... "Tôi chỉ cần anh giúp tôi... một số sự giúp đỡ vô cùng đơn giản. Tôi sẽ đến đại sảnh chờ máy bay, khi tôi chuẩn bị, anh chỉ cần điều động cảnh sát rời đi. Anh có thể bảo họ đi đến nơi khác để cảnh giới, điều này đối với anh dễ như trở bàn tay, cũng sẽ không khiến cho bất cứ ai nghi ngờ."

"Chỉ đơn giản như vậy thôi, còn những việc khác thì tự tôi có thể hoàn thành được. Còn về việc tôi sẽ xuất hiện cụ thể ở vị trí nào, đến lúc đó, tôi sẽ nhắn tin để báo cho anh biết."

... "Đây là cuộc chơi cuối cùng. Sau khi cuộc chơi kết thúc, tôi sẽ phá hủy đoạn băng video đó, tôi hứa!"

... Hàn Hạo không thể nào từ chối lời mời của đối phương. Nhưng anh đã có ý tưởng của mình về cuộc chơi này rồi. Anh sẽ không ngây thơ đến độ tin vào lời hứa của kẻ địch, anh cần phải tận tay kết thúc cuộc chơi này, kết thúc thực sự và triệt để. 291 Anh đã bị thua đậm đến hoàn cảnh sơn cùng thủy tận, nhưng điều này không có nghĩa là anh không có cơ hội để lật ngược thế cờ! Cho nên khi Doãn Kiếm muốn ngăn cản mình, Hàn Hạo đã đánh Doãn Kiếm bị ngất. Anh trói cậu ta lại, nhốt vào trong tủ trong văn phòng làm việc. Nên xử lý Doãn Kiếm như thế nào? Anh không hề lo lắng. Chỉ cần đánh thắng được trận chiến tối nay, Doãn Kiếm vẫn quay trở lại phe của mình. Hàn Hạo tin tưởng chắc chắn vào điều đó. Điểm then chốt chính

https://thuviensach.vn

là thời khắc quyết chiến tối nay, trận chiến này sẽ quyết định tất cả mọi kết quả. Lúc này đây, một người nữa cũng đang ở trong tâm trạng lo lắng không yên, người này chính là Đặng Hoa. Nhưng điều khiến ông ta lo lắng không đến từ sự uy hiếp về cái chết của Eumenides. Ông ta không hề sợ hãi Eumenides. Trên thực tế, Đặng Hoa có được địa vị ngày hôm nay, có lẽ còn cần phải cảm ơn Eumenides, cảm ơn đối phương đã giết chết Thiết Đại Lâm. Thiết Đại Lâm là người hiểu về Đặng Ngọc Long nhất. Khi bảo lãnh anh ta từ đồn cảnh sát, đã biết rằng mình đang nuôi một con "hổ"

. Hổ biết làm con người bị thương. Trong vụ án buôn bán ma túy 3.16, con hổ dần dần trưởng thành này đã lộ ra bản lĩnh nguy hiểm của nó. Thiết Đại Lâm vẫn cần con hổ này, cho nên ông ta đã bỏ qua cơ hội bắt giết đó. Nhưng không cần nghi ngờ gì nữa, trong công việc sau này, ông cần phải tiến hành quản giáo nghiêm khắc với Đặng Ngọc Long hơn, để hạn chế hổ tính trong con người đối phương. Thiết Đại Lâm có khả năng để làm được điều này, ông ta là một người huấn luyện hổ, trong tay ông ta cầm chắc vòng cổ con hổ đó. Bản tính của Đặng Ngọc Long có hoang dã đến đâu, cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Thiết Đại Lâm. Eumenides đã giết chết Thiết Đại Lâm chính thời điểm này. Từ đó, Đặng Ngọc Long giống như hổ vào rừng sâu, không còn có ai có thể quản được anh ta nữa. Thế là anh ta đổi tên thành Đặng Hoa, chuẩn bị gây dựng nên sự nghiệp lớn. Dựa vào số ma túy cất giữ trong tay, Đặng Hoa nhanh chóng khống chế được sản nghiệp ma túy mới được dần khôi phục ở đại lục, trong quá trình này, anh ta đã tích lũy được một số tiền lớn. Nhiều năm làm tai mắt cho cảnh sát khiến cho anh ta nắm vững được những thủ đoạn tấn công của cảnh sát, hơn nữa 292 cũng giúp anh ta có được nhiều mối quan hệ, những điều kiện này đã giúp anh ta trốn thoát được đòn tấn công của pháp luật. Đầu óc Đặng Hoa vô cùng tỉnh táo, anh ta biết việc buôn bán ma túy quyết không thể là kế sách lâu dài. Trước khi cảnh sát quyết tâm ra đòn mạnh, anh ta bèn rút khỏi thị trường đem lại lợi nhuận khổng lồ này. Hành động này khiến những kẻ thân tín của anh ta vô cùng khó hiểu, nhưng về sau cảnh sát thanh trừ mạnh việc buôn bán ma túy trong toàn quốc, những băng đảng

https://thuviensach.vn

buôn bán ma túy đều bị sa lưới, mọi người càng khâm phục khả năng nhìn xa trông rộng của Đặng Hoa. Đặng Hoa lúc này bắt đầu đầu tư vào ngành dịch vụ ăn uống, tắm hơi. Dựa vào mối quan hệ rộng khắp giữa cả hai giới đen và trắng, việc làm ăn của anh ta ngày càng phát đạt. Anh ta nhanh chóng xây dựng trung tâm vui chơi giải trí tổng hợp sang trọng nhất trong toàn tỉnh. Lấy trung tâm này làm nền tảng, anh ta kết giao được với nhiều nhân vật ở tầm cao hơn. Trong quá trình này, các kiểu đấu sáng đấu ngầm đều lần lượt kéo đến, ở giới xã hội đen, ở trên thương trường, thậm chí là quan trường. Trong lúc kết giao, Đặng Hoa vung tay hào phóng hơn bất cứ ai; trong lúc tranh đấu, Đặng Hoa ra tay hiểm độc hơn bất cứ ai. Thế là một mặt thế lực của anh ta tăng lên vượt bậc, một mặt số người mà anh ta đắc tội cũng càng lúc càng nhiều. Đúng như Đặng Hoa nói, trên thế giới này, người muốn giết ông ta nhiều không kể xiết. Cho nên một bức thư tử hình uy hiếp đến từ Eumenides, trong mắt Đặng Hoa thì thực sự chẳng là gì cả. Ông ta đã sống quá nửa đời người trong sự uy hiếp của cái chết, lần này có gì đặc biệt chứ? Ông ta có quá nhiều cách để đối phó với việc thích sát, những phương pháp này đều được tích tũy từ trải nghiệm đầy máu tanh nồng và chưa bao giờ bị thất thủ. Huống hồ lần này còn có cả cảnh sát bảo vệ ở mức độ cao nhất. Đương nhiên, điều khiến Đặng Hoa yên tâm chính là bên cạnh ông ta có A Hoa - trợ thủ đắc lực đáng tin cậy nhất. Có A Hoa, thì không ai có thể tiếp cận được mình, điều này thì Đặng Hoa vô cùng tin tưởng. Thấy cảnh sát bộ dạng cứ như thể sắp gặp kẻ địch hùng mạnh, ông ta thậm chí còn cảm thấy hơi buồn cười. Điều Đặng Hoa lo nghĩ bây giờ là một việc khác, việc có liên quan đến vụ án buôn bán ma túy 3.16. Vụ án từ mười tám năm trước thật không ngờ cho đến nay vẫn để lại cái đuôi khó nhằn, đây là tình huống mà Đặng Hoa không thể nào ngờ tới. Cái thằng tàn tật đó rốt cuộc là ai? Vụ huyết án 4.18 năm đó thì có liên quan gì đến hắn? Trừ 293 phi hắn đã từng có mối quan hệ thân mật với Bạch Phi Phi, vì thế nên mới biết được bí mật của vụ án buôn bán ma túy 3.16? Cái chết của Thiết Đại Lâm và Viên Chí Bang, bao gồm cả mình nhận được, chính là để báo thù cho Bạch Phi Phi sao? Những câu hỏi này quấn chặt lấy Đặng Hoa, nhưng đứng từ một góc độ khác, những câu hỏi này cũng không hề quan

https://thuviensach.vn

trọng. Bởi vì ông ta biết người đàn ông tật nguyền đó đã chết rồi. Thực tế là cho dù tên đó không dẫn nổ bom, hắn cũng không thể nào tiếp tục sống sót. Đặng Hoa đã bố trí trong lực lượng cảnh sát ở hiện trường, chỉ cần hắn thò đầu ra, bất luận là đầu hàng hay bỏ chạy, cũng đều bị tay bắn tỉa bắn chết ngay tại chỗ. Đây chính là sức mạnh của "Thị trưởng Đặng"

, trong thành phố này, ông ta có thể thao túng rất nhiều việc. Bây giờ điều khiến ông do dự không quyết được chính là người phụ nữ đó: Mộ Kiếm Vân. Trong đầu óc ông những suy nghĩ quanh đi quẩn lại đều liên quan đến người phụ nữ này: "Nếu như cô ta thực sự lấy được cuộn băng ghi âm đó, vậy thì đúng là một việc vô cùng phiền toái. Việc này vẫn cần phải giải quyết càng nhanh càng tốt. ... Có thể để A Hoa đi xử lý thì tốt, mình sẽ yên tâm hơn nhiều, nhưng hôm nay A Hoa cần phải đi đến Bắc Kinh với mình. ... Đã giao nhiệm vụ cho A Thắng, hy vọng nó không để mình phải thất vọng, đây cũng là một cậu thanh niên có năng lực, để cậu ta có cơ hội rèn luyện một chút cũng tốt. ... Ha, không cần phải lo lắng nhiều thế làm gì. Bao nhiêu sóng to gió lớn đều đã vượt qua, lẽ nào lại bị lật thuyền trong cái rãnh bé tẹo của mười tám năm trước được sao? Đã không có ai có thể lật đổ vương quốc ta gây dựng nên, ai muốn cản trở thế lực của ta, thì chỉ có số tan xương nát thịt mà thôi! ... 294 Chỉ hơi tiếc cho người phụ nữ ấy, trên nhiều phương diện, cô ta đúng là rất đáng khen ngợi đấy. ..."

18 giờ 30 phút, ngày 25 tháng 10. Trong sự chờ đợi không giống nhau của mọi người, màn đêm cuối cùng cũng kéo tới. Đặng Hoa bước ra khỏi văn phòng được canh phòng cẩn mật của mình, chuẩn bị đến sân bay theo như kế hoạch. Trong đại sảnh, Hàn Hạo đã nhận được tin. Các thành viên trong đội cảnh sát hình sự lập tức hành động, họ giải tán những người không liên quan ở gần cửa ra vào tòa nhà. Cùng lúc đó, tài xế của Đặng Hoa lái chiếc xe Bentley vào thẳng quầy tiếp tân trước cửa tòa nhà, người của đội cảnh sát hình sự thì phối hợp canh giữ ở xung quanh quầy tiếp tân. Giây lát sau, hơn mười người vệ sĩ mặc đồ đen lần lượt bước xuống. Vóc người ai nấy đều cao lớn, kính râm to bản che khuất non nửa khuôn mặt, động tác

https://thuviensach.vn

đồng nhất ngay ngắn, người ngoài rất khó phân biệt được sự khác biệt giữa bọn họ. Những vệ sĩ chia ra làm hai hàng, hình thành một tuyến đường bảo vệ cẩn mật giữa cửa xe và tòa nhà. Sau đó Đặng Hoa mới xuất hiện ở trong đại sảnh. Bên cạnh ông ta, ngoài hai vệ sĩ mặc đồ đen, đương nhiên không thể thiếu được người tùy tùng đắc lực nhất - A Hoa. A Hoa đi sát ngay bên cạnh Đặng Hoa, từng bước không rời. Khi đến gần chiếc xe Bentley, anh ta bước lên trước một bước, mở cửa sau xe để Đặng Hoa lên xe. Mặc dù tình hình căng thẳng, nhưng Đặng Hoa trông rất bình thản, vẫn giữ được nét mặt của phong cách đại gia. La Phi cũng có mặt ở hiện trường, anh đi lại tách biệt ở bên ngoài hệ thống phòng vệ, giống như là một người thừa. Nhưng anh lại nắm giữ được quá nhiều bí mật. Khi Eumenides thiết kế nên trò chơi giết chóc lần thứ hai, La Phi đã cảm nhận được âm mưu sâu sắc hơn ẩn giấu trong đó. Và âm mưu này rất có khả năng có sự liên quan nào đó đến mối ân oán giữa Hàn Hạo và Bành Quảng Phúc. Cho nên La Phi mới đọc hồ sơ vụ án bắn cảnh sát Song Lộc Sơn, và anh cũng nhanh chóng phát hiện ra một số điểm khả nghi. Trong đó điểm lớn nhất chính là: trên viên đạn dẫn đến cái chết của Trâu Tự có vết ma sát rất rõ rệt. 295 Theo như miêu tả của tình tiết vụ án, viên đạn đó xuất phát từ súng của tên cướp Chu Minh, sau khi bắn trúng Trâu Tự thì ở lại trong cơ thể của nạn nhân. Nhưng dấu vết ma sát đó lại rõ ràng được tạo thành do va đập vào vật thể cứng, kết hợp với hoàn cảnh hiện trường, vật thể cứng đó rất có khả năng chính là đá hoa cương để đắp nên hòn giả sơn. Một viên đạn bắn trúng vào Trâu Tự gây ra cái chết của anh, sao lại có thể đã từng bắn trúng vào hòn giả sơn ở hiện trường chứ? Khi La Phi tiến hành phân tích nghi điểm này, anh đã có một sự suy đoán vừa bạo gan vừa hợp lý, suy đoán này đã rất gần với chân tướng sự việc. Nhưng anh lại không thể nào nói ra được sự suy đoán này, bởi vì đối tượng anh khiêu chiến không chỉ là một đội trưởng của đội cảnh sát hình sự, tổ trưởng của tổ chuyên án, mà là cả uy quyền của cả giới cảnh sát tỉnh thành. La Phi có thể đoán được: không có ai muốn tiếp tục điều tra theo hướng suy nghĩ của anh. Mọi người không có lý do, cũng không muốn nghi ngờ Hàn Hạo, nghi ngờ hình tượng một người anh hùng do giới cảnh sát tạo dựng nên. Và người trực tiếp phụ trách điều tra vụ án bắn cảnh sát

https://thuviensach.vn

Song Lộc Sơn lại là trợ lý thân tín nhất của Hàn Hạo - Doãn Kiếm. Đối với nghi điểm mà La Phi phát hiện ra, có lẽ cậu ta cũng đã từng chú ý tới. Nhưng cậu ta lại không triển khai sự suy đoán giống như La Phi, cậu thà tin rằng viên đạn đó trước khi bị bắn ra đã bị mài mòn do một nguyên nhân nào đó. Cho nên La Phi chỉ là suy đoán, sự suy đoán này thậm chí khiến anh cũng không chắc chắn được. Anh không thể nào có hành động cụ thể gì, chỉ có tiếp tục tìm kiếm thêm nhiều chứng cứ. Vụ huyết án ở mỏ động xảy ra sau đó đã tăng thêm sự nghi ngại của La Phi. Cũng giống như Liễu Tùng, anh tin tưởng hoàn toàn vào thực lực của Hùng Nguyên. Anh thực sự không thể nào tưởng tượng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, mà đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm lại bị người ta lặng lẽ cứa cổ họng mà chết như thế. Giải thích hợp lý nhất chính là Hùng Nguyên bị đánh lén, anh không hề có bất cứ sự đề phòng nào đối với kẻ đánh lén. Liễu Tùng đã chĩa mũi dùi nghi ngờ vào Doãn Kiếm, nhưng La Phi lại biết Doãn Kiếm không hề có động cơ gây án. Mục tiêu của anh lại thêm một bước nhằm vào Hàn Hạo. Bởi vì nếu như suy đoán lúc trước của mình là đúng sự thực, vậy thì Hàn Hạo quyết không thể để Bành Quảng Phúc tiếp tục sống sót. Mà muốn giết Bành Quảng Phúc thì trước tiên phải giết Hùng Nguyên - người gây trở ngại. 296 Sau đó Liễu Tùng đã nhìn thấy vết máu trên cần số xe, nên đã đặt ra câu hỏi, La Phi có cách để kiểm chứng sự suy đoán của mình. Không ngoài dự liệu của La Phi, vết máu đó quả nhiên bị người ta vội vàng lau đi. Giờ thì La Phi cuối cùng cũng đã có thể tự tin: Hàn Hạo quyết không thể vô can tới cái chết của Hùng Nguyên, và Doãn Kiếm thì lại đóng vai trò là một người biết rõ sự tình. La Phi quyết định liên lạc với lãnh đạo cấp cao của giới cảnh sát, lập án chính thức điều tra những nghi điểm này. Anh tin rằng nước cờ này sẽ đánh trúng vào điểm yếu của Eumenides, khiến cho âm mưu tiếp theo của hắn bị phá sản hoàn toàn, và cảnh sát lại có cơ hội để xoay chuyển tình thế và chiếm được lợi thế. Nhưng Viên Chí Bang lúc này lại xuất ra chiêu: anh ta bắt La Phi phải đối diện với sự lựa chọn khó khăn. Nếu như La Phi ngăn cản âm mưu của Eumenides, Đặng Hoa vì thế mà được cứu, đồng thời điều này cũng có nghĩa là Mộ Kiếm Vân sẽ rơi vào trong biển lửa vô cùng nguy hiểm. Muốn cứu Mộ Kiếm Vân, cách duy nhất chính

https://thuviensach.vn

là để Đặng Hoa chết. La Phi không cần làm gì cả, anh chỉ cần để mặc cho Eumenides hành động là được. Mặc dù quá trình này vô cùng đau khổ, nhưng khi La Phi rời khỏi bệnh viện, cuối cùng anh vẫn đưa ra quyết định. Anh biết lựa chọn của mình là đã vi phạm lại đạo đức nghề nghiệp của một người cảnh sát, nhưng ngoài cách lựa chọn này, anh đã không còn con đường nào hơn nữa cả. Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng trong khoảnh khắc đưa ra quyết định này, anh vẫn nảy sinh một sự đồng cảm đối với Viên Chí Bang đang ở thế giới bên kia. Khi một người làm một việc "xấu"

, không có nghĩa anh ta chắc chắn là người "xấu"

. Nguyên nhân khiến anh ta làm việc xấu có thể cũng rất đơn giản: Anh ta chỉ có hai sự lựa chọn là làm việc "xấu"

và làm việc "xấu hơn"

. La Phi đã dặn dò Tăng Nhật Hoa bảo vệ Mộ Kiếm Vân, không được rời khỏi một bước. Còn anh thì lại đi đến hiện trường tận mắt chứng kiến kết quả cuối cùng của cuộc chơi. Lúc này đây, anh đã tận mắt nhìn thấy Đặng Hoa bước lên chiếc xe Bentley. Mặc dù đối phương có dáng vẻ oai phong kiêu hãnh, nhưng trong mắt La Phi, lại càng giống một người chết hơn. 297 La Phi biết rõ, kế hoạch của Eumenides đã bắt đầu thực thi chỉ cần cốt lõi trung tâm của kế hoạch này không bị phá hoại, thì không ai có thể ngăn cản được hắn. La Phi lại nhìn về Hàn Hạo ở cách đó không xa, người này chính là cốt lõi trung tâm trong kế hoạch của Eumenides. La Phi không hề nắm rõ chi tiết kế hoạch, giống như anh không nắm rõ được suy nghĩ của Hàn Hạo lúc này. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, mỗi người đều có những sự lựa chọn trên con đường của mình, đương nhiên, mọi người ai cũng đều chọn lựa phương hướng thẳng tiến có lợi cho mình nhất. Cuối cùng họ sẽ chứng kiến điểm tận cùng, điểm tận cùng này rốt cuộc là gì? Cùng với tiếng động cơ khẽ vang lên, chiếc xe Bentley khởi động. Nhóm vệ sĩ cũng lên xe của mình, hình thành một đội xe bảo vệ phía trước và phía

https://thuviensach.vn

sau chiếc xe Bentley. Hàn Hạo và mọi người chia nhau ra ngồi trên hai chiếc xe cảnh sát, canh giữ hai đầu của đội ngũ này. Bánh xe lăn tròn, chở mọi người đi về hướng kết quả của câu chuyện. Lúc này trời đã nhập nhẹm tối, trên đường phố đèn điện rực rỡ, người đi lại đông như mắc cửi. Đội xe đi qua gây nên sự chú ý của đông đảo mọi người, người không biết chuyện còn tưởng rằng có vị lãnh đạo cấp cao nào đến thăm, nếu không sao có thể điều động được xe cảnh sát dẹp đường chứ? Đội xe không gặp bất cứ trở ngại nào suốt dọc đường đi. 19 giờ 17 phút, Đặng Hoa đến sân bay. Liễu Tùng và mọi người đến trước đã làm xong công tác tiếp ứng. Họ đã đặc biệt bố trí cầu thang máy chỉ dùng riêng cho Đặng Hoa, chiếc xe Bentley trực tiếp tiến vào cửa vào cầu thang máy. Khi những người vệ sĩ và cảnh sát đều đã xuống xe vào vị trí, A Hoa bước từ ghế lái xuống, giúp Đặng Hoa mở cửa xe. Đặng Hoa chưa vội xuống xe ngay, ông ta còn đội mũ, đeo khẩu trang và kính râm ở trong xe, sau đó ông ta mới bước ra khỏi xe. Lúc này đây, cả cơ thể ông ta đều được bao bọc kín mít trong bộ trang phục, tránh để những người khác nhận ra thân phận của mình. Nhìn tác phong của ông ta như vậy, La Phi không nén nổi thầm lắc đầu. Bao nhiêu vệ sĩ và cảnh sát vây xung quanh như vậy, muốn né tránh được tai mắt của kẻ thù thì đâu phải là việc dễ dàng gì? Cho dù cả người chui vào bộ đồ của nhà du hành vũ trụ thì cũng ích lợi gì chứ. 298 A Hoa bảo vệ sát sườn, những vệ sĩ mặc đồ đen thì vây xung quanh, lực lượng cảnh sát phụ trách mở đường và cảnh giới. Giữa biện pháp bảo vệ canh phòng cẩn mật như vậy, Đặng Hoa đi theo tuyến đường xanh chuyên dành cho sân bay đến thẳng cửa kiểm tra an ninh, cả đoàn người đi qua cửa kiểm tra an ninh tiến vào trong đại sảnh chờ máy bay. Cảnh sát giơ thẻ ra, dưới sự hợp tác của cảnh sát sân bay, được phê chuẩn cho phép đi vào tuyến đường nội bộ của sân bay. Trạm trưởng của công an sân bay cũng nhận được chỉ thị của cấp trên, cùng phối hợp với công tác bảo vệ Đặng Hoa. Nhìn thấy Đặng Hoa và mọi người đã qua được cửa kiểm tra an ninh, ông ta cười nói với Hàn Hạo: “Đội trưởng Hàn, nhiệm vụ của các vị coi như đã hoàn thành được một nửa rồi. Đại sảnh phòng đợi của sân bay được coi là nơi an toàn nhất trên thế giới. Cho đến nay, chưa từng có một vụ giết người nào xảy ra ở đây.”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, trên lý thuyết, trong đại sảnh chờ khách không được mang theo dù chỉ là một con dao lam, hung thủ dựa vào cái gì để có thể giết người ở nơi đây? Huống hồ, bên cạnh Đặng Hoa còn có những vệ sĩ rất mực trung thành và cả cảnh sát mang theo súng bảo vệ chứ? Đặng Hoa đúng là giống như chui vào két sắt. Lúc này đã là 19 giờ 35 phút, thêm khoảng ba mươi phút nữa, Đặng Hoa có thể bước vào máy bay bay đến Bắc Kinh. Phía sân bay đã kiểm tra chứng thực thân phận của tất cả các hành khách trên chuyến bay đó, quyết không có nhân vật khả nghi nào cả. Và sau khi đến Bắc Kinh, nhân vật quan trọng ở đó (tức là đối tượng chuyến viếng thăm lần này của Đặng Hoa) sẽ điều xe chuyên dụng đến sân bay đón tiếp. Với thân phận và địa vị của người này, tuyệt đối có thể đảm bảo sự an toàn cho Đặng Hoa tại Bắc Kinh. Cho nên thời gian dành cho Eumenides để thực thi , hình như chỉ còn lại nửa giờ đồng hồ này thôi. Đặng Hoa tìm kiếm một vị trí rộng rãi ở trong đại sảnh chờ sân bay và ngồi xuống, những vệ sĩ của ông ta đứng xung quanh. Những vị hành khách khác ở trong đại sảnh nhìn thấy trận thế này, đều lần lượt hướng ánh mắt hiếu kỳ tới. Đồng thời không cần lực lượng cảnh sát sơ tán, mọi người cũng tự giác tránh xa, để tránh dây vào sự phiền phức không đáng có. Hàn Hạo chỉ huy lực lượng cảnh sát ở hiện trường, bố trí lực lượng ở khắp đại sảnh. Anh tin hắn ta chắc chắn sẽ đến, anh cần phải kiểm soát được cả cục diện trong đại sảnh, khiến hắn ta không có không gian để tiến hành bất cứ thao tác nào. Eumenides đã ám thị: hắn sẽ làm một số công tác chuẩn bị để thích sát Đặng Hoa trong đại sảnh, và lúc đó bên cạnh hắn sẽ không thể nào xuất hiện cảnh sát. 299 Nếu như Hàn Hạo bố trí vô cùng cẩn mật, vậy thì hắn không thể không nhờ Hàn Hạo điều động di tản cảnh sát xung quanh. Đây chính là điều mà Hàn Hạo muốn. La Phi thì đồng thời giám sát hành động của Đặng Hoa và Hàn Hạo. Anh biết chắc mục tiêu cuối cùng của Eumenides là Đặng Hoa, cho nên theo dõi Đặng Hoa cũng chính là đang theo dõi Eumenides. Đồng thời anh cũng biết, Hàn Hạo là một quân cờ quan trọng trong tay Eumenides, cho nên trong hành động thích sát của Eumenides, Hàn Hạo chắc chắn sẽ có một số hành động khác thường, cho nên La Phi cũng bắt buộc phải theo dõi sát sao Hàn Hạo, để nắm được chứng cứ xác thực việc đối phương liên quan đến

https://thuviensach.vn

vụ án. Để Eumenides thích sát thành công, Đặng Hoa chết cũng là đáng tội, đồng thời cũng nắm được cơ hội để bắt Eumenides và Hàn Hạo phải chịu trói trước pháp luật. Đây chính là mục đích của La Phi trong chuyến này. Hàn Hạo đang tìm kiếm, La Phi đang tìm kiếm, thậm chí Đặng Hoa lúc này cũng đang tìm kiếm, họ đều đang tìm kiếm một mục tiêu: Eumenides. Nhưng hắn rốt cuộc đang ở đâu chứ? Tất cả mọi người đều chưa tìm thấy hắn, nhưng hắn lại đã nhìn thấy những người này. Sau đó hắn cầm di động bắt đầu soạn tin nhắn. “Tôi đã đến rồi, tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

Tin nhắn nhanh chóng gửi đến di động của Hàn Hạo, Hàn Hạo đã điều chỉnh sang chế độ rung từ trước. Anh lặng lẽ rút di động ra, nhìn thấy nội dung trên màn hình. Khóe mắt Hàn Hạo co giật mấy cái, anh nheo mắt nhìn lướt nhanh khắp cả đại sảnh một lượt. Eumenides, hắn đang trốn ở đâu nhỉ? Hàn Hạo không thể nào chắc chắn được mục tiêu, có mấy người hình như đều có khả năng. Anh chàng vừa mới bước ra từ nhà vệ sinh, anh ta nhìn về hướng này một lúc, rồi mới tìm một ghế trống ngồi xuống. Mặc dù anh ta mở một tờ báo ra, nhưng anh ta lật giở rất nhanh, sự chú ý rõ ràng không tập trung vào tờ báo. Một người nam giới lên mạng Internet ở khu vực phục vụ công việc, anh ta mặc comple, đi giày da, trông giống như một nhân viên công vụ, nhưng trong phòng, sao anh ta lại luôn đeo cặp kính râm to bản chứ? 300 Còn có người đứng bên cửa sổ đại sảnh nữa, anh ta đã nhìn chăm chú vào nhân viên quét dọn vệ sinh ở bên ngoài đại sảnh rất lâu rồi. Quét dọn thì có gì đáng để xem chứ? Liệu có phải anh ta mượn phản quang của cửa kính để quan sát cục diện trong đại sảnh? ... Hàn Hạo không thể nào tổ chức lực lượng cảnh sát để tiến hành điều tra xét hỏi những người này, bởi vì anh quyết không thể nào để cảnh sát bắt được Eumenides. Cho nên anh chỉ có thể ngầm quan sát, đại não căng thẳng triển khai nghiền ngẫm và phân tích. Chiếc di động đó bị anh nắm chặt ở lòng bàn tay trái, tay rịn ra đầy mồ hôi. Anh đã hoàn toàn bỏ quên một người cũng đang quan sát anh. La Phi! Khi La Phi chú ý thấy động tác nhỏ của Hàn Hạo và cả sự biến đổi tâm trạng của đối phương, anh lập tức mẫn cảm nhận ra ngay: Eumenides đã xuất hiện! Anh dõi theo ánh mắt của Hàn Hạo, nhưng tương tự, cũng khó

https://thuviensach.vn

có thể xác định chắc chắn mục tiêu khả nghi. Khóe mắt Hàn Hạo chợt giật một cái, bởi vì bàn tay nắm chiếc di động lại một lần nữa rung lên. Trên màn hình di động hiện ra tin nhắn: “Điều chuyển hai người cảnh sát ở khu vực cảnh giới cách Đặng Hoa mười mét về phía nam.”

Hàn Hạo hít thở một hơi thật sâu. Anh nhìn thấy hai người ở đội cảnh sát hình sự, họ đang ở trong trạng thái cảnh giới sẵn sàng thế trận. Vì sao Eumenides lại muốn điều chuyển hai người bọn họ, là bởi vì Eumenides đang ở bên cạnh, hay là hắn muốn triển khai hành động thích sát của mình ở hướng này? Hàn Hạo không kịp suy ngẫm nhiều, lúc này đây anh bắt buộc phải hoàn toàn phối hợp với chỉ lệnh của Eumenides. Thế là anh bước nhanh đến trước mặt hai người cảnh sát đó. “Hai anh hãy đi điều tra một chút về người đàn ông mặc áo len kẻ sọc đó.”

Hàn Hạo chỉ về hướng cửa kiểm tra an toàn, một người đàn ông vừa mới đi từ đó vào, cách chỗ này khoảng 7,8 mét. Hai người cảnh sát hình sự không chút nghi ngờ, lập tức đi về hướng người đàn ông đó. Hàn Hạo lại nghiễm nhiên bổ sung vào vị trí hai người họ để lại. 301 Giây lát sau, tin nhắn lại gửi tới: “Tốt lắm. Sau khi thành công, tôi sẽ chạy thoát từ hướng của anh, xin đừng chặn tôi.”

Hàn Hạo nghiến chặt răng: Hắn đã đến rồi ư? Hắn đang ở đâu? Eumenides hình như rất hài lòng về sự phối hợp của Hàn Hạo, đồng thời hắn cũng cảm nhận được nghi vấn của Hàn Hạo, thế nên hắn thông qua tin nhắn trả lời câu hỏi này: “Tôi đang ở trong đội ngũ vệ sĩ, người mặc bộ comple, bên trong mặc áo phông đỏ, chính là tôi.”

Thật không ngờ Eumenides lại có thể ẩn nấp trong đám vệ sĩ đó! Tim Hàn Hạo đập thình thịch, nảy sinh cảm giác bừng tỉnh giống như nước thánh giội vào đầu: đúng vậy, muốn hành thích Đặng Hoa, còn có cách nào hay hơn là trà trộn vào trong đội ngũ vệ sĩ của ông ta chứ? Những người vệ sĩ đó đều mặc một loại trang phục đồng nhất, đeo kính râm to bản, vốn rất khó phân biệt. Hơn nữa, sự chú ý của họ đều tập trung vào những biến động

https://thuviensach.vn

xung quanh, cho dù một trong số đó bị người ta tráo đổi, những người khác cũng không phát hiện ra! Eumenides đã tìm ra cơ hội để trà trộn vào đó! Hắn cũng mặc bộ đồ đen, đeo kính, nhưng vẫn chưa kịp thay áo bên trong. Cho nên áo bên trong của những vệ sĩ khác đều là áo sơ mi trắng, còn hắn lại mặc chiếc áo phông màu đỏ! Nghĩ thông suốt được đạo lý này, từng lỗ chân lông trên người Hàn Hạo đều căng thẳng dựng cả lên. Eumenides đang ở ngay trước mắt mình! Anh chăm chú nhìn, nhìn vào tay áo những người vệ sĩ mặc đồ đen. Ống tay áo trong của các vệ sĩ đều lộ ra ở cổ tay, những người khác thì đều là áo sơ mi trắng, nhưng trong đó có một người ngoại lệ. Người này đang đứng cạnh A Hoa, cách Đặng Hoa không xa. Và thái độ của người này cũng không giống với những vệ sĩ khác. Ánh mắt của mọi người đều hướng ra ngoài, cảnh giác chú ý từng động tĩnh xung quanh. Chỉ có người này lại nghiêng mặt, hình như có ý muốn né tránh sự chú ý của người khác. Tim Hàn Hạo đập điên cuồng. Lẽ nào người đó chính là Eumenides? Hàn Hạo cố hết sức để bình ổn tâm trạng của mình, lúc này đã đến thời khắc then chốt để chuyển bại thành thắng, anh đã đi một nước cờ cực kỳ nguy hiểm, quyết không thể để xảy ra một chút sai sót nào! Hàn Hạo quyết định chủ động kiểm chứng thân phận của người đó. Nhân lúc đối phương chưa nhìn thấy mình, Hàn Hạo giở ra tin nhắn vừa rồi, sau đó lặng lẽ ấn nút gọi lại. Anh không thể nào gửi tin nhắn lại cho đối phương, vì như vậy sẽ để lại manh mối cho cảnh sát lần theo kiểm tra. Nhưng gọi điện thì lại không có vấn 302 đề gì, kỹ thuật hiện nay vẫn chưa thể nghe được nội dung của từng cuộc điện thoại. Đối với việc để lại danh bạ cuộc gọi, anh có thể tìm rất nhiều lý do để giải thích cho việc này. Chỉ cần Eumenides chết đi, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết. Anh là tổ trưởng tổ chuyên án, anh có quyền nắm giữ và xử lý tất cả tư liệu một mình, bao gồm cả di động và vi tính của Eumenides. Những chứng cứ bất lợi cho mình đều có thể phá hủy, cho dù những người khác có nghi ngờ thì cũng không có cách nào làm lung lay nền móng của anh được. Eumenides bắt buộc phải chết, thì cơn ác mộng của anh mới có thể chấm dứt được. Cho nên Hàn Hạo giả vờ phối hợp với Eumenides, mục đích chỉ có một: muốn bắn chết đối phương ngay tại hiện trường. Giờ đây cuối cùng anh đã tìm được đối phương, chỉ cần tiến

https://thuviensach.vn

hành sự kiểm chứng cuối cùng. Anh cần phải có sự chắc chắn hoàn toàn mới có thể ra tay được, bởi anh biết rõ hậu quả đáng sợ của việc một đòn không trúng. Điện thoại nhanh chóng gọi đi, nhưng Hàn Hạo không nghe thấy tiếng chuông. Rõ ràng, đối phương cũng để chế độ rung. Nhưng Hàn Hạo lại nhìn thấy rõ kết quả kiểm nghiệm, bởi vì người đàn ông đó thò tay vào trong túi áo, hắn lôi ra một chiếc di động, sau đó nhanh chóng ấn nút tắt, đồng thời để di động trở lại vào trong túi áo. Ở phía Hàn Hạo, tiếng rung chuông cũng đồng thời bị ngắt, và thay bằng lời nhắn của hệ thống: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận."

Sự thực đã quá rõ ràng, và thời cơ thì dễ dàng vụt trôi mất. Hàn Hạo không do dự thêm nữa, anh thò tay phải vào bao súng, bước nhanh về phía người đàn ông đó. Những người vệ sĩ đều dồn ánh mắt về phía Hàn Hạo, không biết là đã xảy ra việc gì. A Hoa cũng quay sang hỏi: "Đội trưởng Hàn, có việc gì không?"

Người đàn ông đó cũng bị kinh động, hắn quay mặt sang, vừa vặn đối diện với Hàn Hạo. Còn tay phải của Hàn Hạo lúc này cũng đã nâng lên, nòng súng chỉ còn cách khuôn mặt người đàn ông đó mấy bước. 303 "Pằng!"

Tiếng súng vang lên, viên đạn chui thẳng vào giữa hai hàng lông mày của người đàn ông đó. Cơ thể người đàn ông đó không lắc lư chút nào, mà đổ ập xuống. Tất cả mọi người ở hiện trường đều bị ngẩn người bởi tiếng súng nổ, sau giây phút thời gian như ngưng đọng, mọi người mới lần lượt định thần lại. A Hoa chồm người lao vào Hàn Hạo, dồn anh ngã xuống đất, hai tay ấn chặt súng của đối phương. Những vệ sĩ mặc đồ đen người thì vội quây đến bên cạnh người đàn ông đã ngã xuống đất, để xem tình hình thương tích của ông ta, người thì vây đến để giúp A Hoa công kích Hàn Hạo. Phía cảnh sát cũng bắt đầu hành động, họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ biết chắc chắn cần phải khống chế cục diện hỗn loạn này. Thế

https://thuviensach.vn

là họ bắt đầu rút súng ra, lớn giọng hét lên: “Không được cử động, đứng cả dậy!”

“Thả tôi ra!”

Hàn Hạo cũng hét lên, “Người đó chính là sát thủ, tôi đã bắn chết sát thủ!”

Hai người cảnh sát hình sự lao lên, kéo A Hoa đang liều mình đánh đấm với Hàn Hạo sang một bên. Và lúc này Đặng Hoa đang ngồi ngay ngắn cũng đứng dậy, ông ta tháo kính râm và khẩu trang ra, nhìn Hàn Hạo, lại nhìn người đàn ông đang nằm giữa vũng máu, sắc mặt mơ màng và kinh ngạc. Khi Hàn Hạo gọi điện thoại, La Phi đã cảm nhận được tình hình có biến đổi. Dõi theo hướng nhìn của Hàn Hạo, anh cũng phát hiện ra người vệ sĩ có cung cách thái độ khác thường, nhưng Hàn Hạo đột nhiên rút súng bắn, thì việc này lại vượt xa ngoài dự liệu của La Phi. Tất cả chuỗi sự việc này chỉ xảy ra ở trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cho dù anh có phản ứng nhanh nhạy hơn nữa cũng không thể nào ngăn cản được. Khi lao đến gần, anh nhìn thấy ở đằng xa Đặng Hoa đang bỏ kính râm và tháo khẩu trang, sau đó trái tim La Phi chìm dần xuống. Bởi vì người này vốn không phải là Đặng Hoa. Tiếp đến, xuất hiện một cảnh tượng mà tất cả mọi người ở hiện trường đều không ai muốn nhìn thấy. Những người vệ sĩ bỏ kính râm của người đàn ông trúng đạn ra, sắc mặt ai nấy đều vô cùng nặng nề đau đớn, trên mặt còn chất chứa nỗi sợ hãi kinh hoàng như gặp đại nạn. Người đàn ông trúng đạn đã tắt thở, ông ta mày kiếm mắt hổ, sự kinh ngạc và uy nghiêm trên khuôn mặt ông ta vẫn còn lưu giữ. Thật không ngờ ông ta mới là Đặng Hoa! 304 A Hoa đau đớn khôn cùng, giọng anh ta vì tuyệt vọng và phẫn nộ trở nên khản đặc: “Tên khốn... Mày đã giết chết Đặng tổng! Mày đã giết chết Đặng tổng!”

Mặc dù bị hai người cảnh sát hình sự cao lớn khỏe mạnh giữ chặt, nhưng thật không ngờ A Hoa vẫn vùng thoát ra được, anh ta mặc kệ tất cả, lao thẳng về phía Hàn Hạo. La Phi chắn ở giữa, anh giáng một cú đấm vào

https://thuviensach.vn

mặt A Hoa, anh ta đột nhiên bị giáng đòn mạnh, sự đau đớn khiến anh ta tỉnh táo ra phần nào. “Bình tĩnh!”

La Phi hét lớn, “Anh còn sợ chưa đủ loạn hay sao?”

A Hoa đứng ngẩn người, người đàn ông đang đứng trước mặt anh đây hình như mang theo sự uy nghiêm khiến người ta khó có thể kháng cự được. “Người của đội cảnh sát hình sự, hãy canh giữ cửa ra vào, không được để bất cứ ai rời khỏi đây! Liễu Tùng, mau khống chế đội trưởng Hàn lại!”

La Phi lại đưa ra một loạt mệnh lệnh. Liễu Tùng đã sớm không đứng yên được, lập tức dẫn người đi về phía Hàn Hạo, còn những người cảnh sát hình sự cấp dưới của Hàn Hạo thì lại hơi bàng hoàng, họ nhìn Hàn Hạo, hình như đang muốn chờ đợi chỉ thị của đối phương. Ánh mắt Hàn Hạo thì lại đờ đẫn tê dại nhìn thi thể của Đặng Hoa, bộ dạng đã thất thần hồn bay phách lạc. Sự thực đã rõ ràng như vậy: Anh đã rơi vào âm mưu của Eumenides, dưới sự thao túng của đối phương, chính mình đã giơ súng lên bắn chết Đặng Hoa, từ đó giúp đối phương hoàn thành nhiệm vụ thích sát! Anh còn có thể làm gì được đây? Trong cuộc chiến cuối cùng này, anh đã bị thua thê thảm, không còn có khả năng lật ngược thế cờ nữa! Nhìn thấy Liễu Tùng đang đi về phía mình, Hàn Hạo cười đau khổ. Sau đó anh ném súng xuống đất, chủ động giơ hai tay về phía sau. Người trong đội cảnh sát hình sự đều nhìn nhau, mơ hồ không biết phải làm sao. “Còn ngẩn người ra làm gì, hãy mau chấp hành theo mệnh lệnh của cảnh sát La!”

Hàn Hạo đột nhiên hét lên. Anh đã thất bại một cách triệt để, nhưng anh quyết không thể nào cho phép Eumenides được rút lui an toàn. Lúc này đây anh chỉ có thể ký thác hy vọng phản công vào người đồng nghiệp đến từ Long Châu này thôi. 305 Anh cũng tin tưởng đối phương có khả năng này. Từ sau cuộc gặp gỡ ở nhà Trịnh Hách Minh, Hàn Hạo đã tin tưởng tuyệt đối vào thực lực của người này. Thế nhưng vì tính cách kiêu ngạo và độc đoán nên anh luôn bài xích sự gia nhập của đối phương. Giờ thì lần đầu tiên anh

https://thuviensach.vn

coi La Phi thực sự là chiến hữu trong cùng một chiến hào của mình. Tin tưởng một người đồng nghiệp xuất sắc, cảm giác này mặc dù rất tuyệt, nhưng lại xảy đến hơi muộn. Người của đội cảnh sát hình sự cuối cùng cũng phân tán theo mệnh lệnh của La Phi. Liễu Tùng thì dẫn theo đội cảnh sát đặc nhiệm còng tay Hàn Hạo lại. La Phi xoay người, ánh mắt nhanh chóng lướt hai vòng quanh đại sảnh. Sau đó anh đi đến trước mặt Hàn Hạo, trịnh trọng và sốt sắng hỏi: “Hắn đang ở đâu?”

Hàn Hạo biết La Phi hỏi ai, nhưng anh lại chỉ có thể cười đau khổ, lắc đầu. “Hắn đang ở đâu?”

La Phi lại hỏi lần nữa, sau đó anh vút cao giọng, “Vừa rồi anh hãy còn liên lạc với hắn, hắn chắc chắn đang ở gần đây, hắn đang ở đâu?!”

Câu nói cuối cùng của La Phi đã nhắc nhở Hàn Hạo. Đúng vậy, Eumenides vẫn luôn liên lạc với mình, hắn hoàn toàn nắm rõ được tình hình hiện trường, hắn chắc chắn ở gần đây! Hàn Hạo lại phấn chấn tinh thần, anh mở to mắt tìm kiếm xung quanh, ánh mắt anh nhanh chóng dừng lại ở một nơi nào đó, trên mặt lộ ra sự thanh thản nhưng phẫn nộ. La Phi, A Hoa, Liễu Tùng và tất cả mọi người tại hiện trường đều dõi theo ánh mắt Hàn Hạo. Trên cửa sổ phía trên cao của đại sảnh xuất hiện một bóng người, hắn đang phủ phục người trên cửa kính, ở bên ngoài đại sảnh bình thản nhìn xuống thấy tất cả mọi việc xảy ra ở trong đại sảnh. Qua cách ăn mặc của hắn, chính là người công nhân quét dọn ở bên ngoài đại sảnh lúc trước. Do nằm ở trong khoảng ngược sáng của sân bay, mọi người trong phòng không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của người này. Nhưng dáng người cao lớn của hắn đã được hiện lên trên kính, lộ ra một thứ sức mạnh quái dị và không thể nào kháng cự được. 306 “Đó chính là hắn, đó chính là hắn!”

Giọng nói của Hàn Hạo run rẩy, bao hàm quá nhiều sự phẫn nộ, đau khổ và hối hận! Không có ai để ý đến người ở bên ngoài đại sảnh chờ máy bay, nhưng người này lại chính là Eumenides mà tất cả mọi người đều khổ công tìm kiếm. Lời của Hàn Hạo chưa dứt, La Phi và A Hoa đã đồng thời lao ra,

https://thuviensach.vn

thân thủ của họ đều vô cùng nhanh nhẹn. Và Liễu Tùng cũng ra lệnh ngay, mấy người cảnh sát đặc nhiệm theo sát phía sau. Mọi người đều vội chạy ra ngoài đại sảnh. Người đàn ông bên ngoài cửa sổ đó lại không hề vội vã, anh ta nhìn thêm giây lát, rồi mới từ từ quay người. Anh ta biết mình không thể nào bị đuổi kịp. Những người muốn bắt anh ta cần phải chạy vòng rất xa mới có thể chạy ra khỏi đại sảnh, đợi đến khi họ chạy đến bên cửa sổ, mình đã biến mất tăm mất dạng theo con đường rút lui đã được thiết kế sẵn từ lâu rồi. Thi thể của Đặng Hoa nằm lặng lẽ trên sàn đại sảnh chờ máy bay, máu tươi vẫn cứ tuôn ra từ vết thương do đạn bắn. Đối với ông ta mà nói, đây hình như là cái kết được định sẵn từ mười tám năm trước. Vĩ Thanh H ắn bước ra khỏi sân bay, tản bộ trong một vùng hoang vắng. Cơn gió thu lạnh lẽo thổi qua, nhưng hắn không cảm thấy lạnh, bởi vì trong cơ thể hắn, luồng máu nóng đang cuộn trào. Hắn có thể tưởng tượng ra được, lúc này đây chắc chắn có vô số người đều đang truy lùng tung tích của hắn, nhưng không ai biết được hắn là ai. Bởi vì hắn là một người không có bất cứ hồ sơ tài liệu ghi chép gì cả, là một người không hề tồn tại trong bất cứ ghi chép nào. Mười tám năm trước, hắn là một cô nhi yếu ớt không nơi nương tựa, sắp bị cái xã hội tàn khốc này nuốt chửng. Đúng lúc đó, hắn gặp tên quái vật đó, tên quái vật này, về sau được hắn gọi là “thầy”

. Thầy đã giúp hắn hoàn thành được một việc, việc đó là việc mà đến nằm mơ hắn cũng muốn hoàn thành nhưng lại không thể nào hoàn thành được. Do đó, hắn đã vô cùng kính sợ và sùng bái thầy. Thầy dạy cho hắn bản lĩnh, để sau này hắn đi giúp đỡ được nhiều người hơn. Thế là hắn trở thành học sinh của thầy. Hắn có sự thiên phú vượt trội, hắn chưa bao giờ làm cho thầy thất vọng. 307 Ba năm trước, thầy đưa cho hắn một bản danh sách, trên đó toàn là những kẻ tội phạm gây tội ác tày trời nhưng lại trốn thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Hắn bắt đầu tìm kiếm những người này, đồng thời tiến hành sự trừng phạt nghiêm khắc nhất đối với bọn họ. Hắn hoàn thành rất xuất sắc, những tên tội phạm cướp bóc, cưỡng dâm, giết người khi rơi vào tay hắn thì giống như những chú cừu non chờ làm thịt. “”

https://thuviensach.vn

mà hắn gửi đi cũng chưa bao giờ bị lỡ nhịp. Hắn cho rằng mình đã học xong xuất binh được rồi, nhưng thầy giáo lại nói chưa được. Chỉ có khi nào hắn giết được người đó, hắn mới có thể trở thành một người thực thi lệnh trừng phạt đạt tiêu chuẩn. Đặng Hoa. Đây là một người mà thầy bắt buộc phải giết, nhưng muốn giết hắn lại là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được. Hắn đã cố gắng gần ba năm, nhưng không hề có tiến triển, cho đến một tháng trước, hắn bắt được một con mồi trong bản danh sách: Bành Quảng Phúc. Bành Quảng Phúc đã tiết lộ ra sự tình của vụ án bắn cảnh sát Song Lộc Sơn, việc này khiến hắn cuối cùng cũng nghĩ ra được kế hoạch có thể giết chết được Đặng Hoa. Hắn nói cho thầy biết kế hoạch này và nhận được sự tán đồng của thầy. Nhưng chỉ điểm đầu tiên của thầy lại là bảo hắn giết chết vị cảnh sát Trịnh Hách Minh ở tổ chuyên án năm xưa, để kéo Hàn Hạo cuốn vào trong vụ án. Hắn không hiểu được việc này, bởi vì Trịnh Hách Minh không có tên trong . Muốn kéo Hàn Hạo cuốn vào, vốn có cách thức khác nhẹ nhàng hơn. “Con sắp trở thành một người thực thi hình phạt thực sự. Con cần phải hiểu rằng, trước mặt con luôn có hai kẻ địch, một là tội phạm có tên trong bản thông báo tử vong, còn người kia là cảnh sát. Vĩnh viễn không bao giờ được hoài nghi mối quan hệ đối lập giữa con và cảnh sát, chỉ cần có một chút cơ hội, họ sẽ không chút do dự mà bắn chết con ngay, cho nên, con bắt buộc cũng phải làm tốt sự chuẩn bị tương tự. Hãy đi giết người cảnh sát đó, như vậy trong quá trình chạm trán với bọn họ sau này, con mới có thể không còn chút do dự nào nữa.”

Hắn tán đồng lời dạy bảo của thầy, thế nên lấy cái chết của Trịnh Hách Minh làm màn mở đầu, cả kế hoạch chính thức bắt đầu. Tổ chuyên án được thành lập lại, Hàn Hạo trở thành tổ trưởng, kế hoạch đã hoàn thành được bước đầu tiên. 308 Sau đó là Hàn Thiếu Hồng, cần phải giết chết cô ta dưới sự giám sát nghiêm ngặt cẩn mật của cảnh sát, việc này đúng là hơi mạo hiểm. Nhưng nước cờ này lại có hai tác dụng: thứ nhất, nó đã hướng dẫn tư duy của cảnh sát, khiến cho sự xuất hiện của Bành Quảng Phúc sau này sẽ không khiến người khác tập trung sự nghi vấn vào vụ án bắn cảnh sát Song Lộc Sơn; thứ hai, nó chứng minh thực lực đáng sợ của Eumenides, từ đó sẽ

https://thuviensach.vn

tạo nên sự yểm trợ hợp lý cho việc Hàn Hạo giết chết Bành Quảng Phúc, sẽ không khiến người khác nghĩ đến là có phải do người trong nội bộ gây ra hay không. Kế hoạch tiếp tục tiến hành một cách thuận lợi, Hàn Hạo đã giết chết Bành Quảng Phúc, Hùng Nguyên cũng trở thành vật hy sinh kèm theo. Và tư liệu video hiện trường mà hắn nắm trong tay khiến cho Hàn Hạo vừa căm hận vừa sợ hãi hắn, muốn giải quyết tất cả mọi vấn đề, Hàn Hạo bắt buộc phải giết chết hắn. Đây chính là hiệu quả mà hắn muốn đạt được. Mấy năm qua, mặc dù hắn không tìm được cơ hội để giết chết Đặng Hoa, nhưng lại tìm hiểu rõ được rất nhiều tình hình của Đặng Hoa. Con người này bình thường rất ít khi xuất hiện ở nơi công cộng, vạn bất đắc dĩ, ông ta ngoài mang theo lớp vệ sĩ dày đặc bảo vệ, còn có một phương pháp rất bí mật: tìm người đóng thế. Đặng Hoa sẽ cho người giả mạo mình xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng, còn mình thì lại hóa thân thành vệ sĩ ẩn giấu bản thân. Đấy chính là thói quen xảo quyệt được hình thành do sự uy hiếp của cái chết trong nhiều năm qua. Thói quen này đã bị hắn lợi dụng. Hàn Hạo hiểu nhầm, cho rằng kẻ ngụy trang thành vệ sĩ chính là sát thủ Eumenides. Trước khi Hàn Hạo gọi điện thoại kiểm chứng, hắn đã chuyển cuộc gọi của mình sang di động của Đặng Hoa. Thế là Hàn Hạo giết chết Đặng Hoa, nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được cuối cùng cũng được chính tay tổ trưởng tổ bảo vệ hiện trường hoàn thành. Nguyện vọng ôm ấp xưa nay của thầy cuối cùng cũng đã thực hiện được, hắn tin thầy sẽ nhắm mắt nơi suối vàng. Hắn đã học xong, đã ra nghề, bắt đầu từ ngày hôm nay, hắn đã trở thành một người thi hành lệnh tử hình thực sự và độc lập. Trên thế giới này không ai biết được tên của hắn, nhưng hắn lại khiến cho mọi người đều biết Eumenides. Bởi vì trên thế giới này vẫn còn quá nhiều tội ác còn chưa bị trừng phạt, hắn vẫn còn quá nhiều việc cần phải làm. 309 Hắn chắc chắn có thể hoàn thành thật tốt. Hắn xin thề! La Phi đứng ở cửa sổ bên ngoài đại sảnh chờ máy bay. Mấy phút trước, người đó vẫn còn đứng ở đây, nhưng bây giờ thì đã không còn bóng dáng đâu nữa. Nhưng La Phi không hề thất vọng, ít nhất cuối cùng anh đã nhìn thấy người đó, anh tin rằng có một ngày mình chắc chắc sẽ tóm được đuôi của đối phương. Chắc chắn sẽ không để hắn được ung dung ngoài vòng pháp luật. Anh xin thề! A Hoa lao chạy

https://thuviensach.vn

trong màn đêm. Anh ta cảm thấy mình như sắp đứt hơi, nhưng anh ta lại không muốn dừng lại. Anh ta muốn đuổi theo tên sát thủ đó, mặc dù anh ta chẳng biết phương hướng mà đối phương rút chạy. Nhưng chắc chắn anh ta phải đuổi bắt được đối phương, cho dù là chạy đến tận chân trời góc biển! Anh ta xin thề! Hàn Hạo đứng ở trong đại sảnh sân bay, chiếc còng tay lạnh lẽo khóa trên hai cổ tay anh. Đây là thứ cảm giác chưa từng trải qua. Sau khi trải qua sự phẫn nộ ban đầu và đau khổ ủ dột, tư duy của anh cuối cùng cũng dần bình tĩnh trở lại. Anh biết mình sắp phải đối diện với hậu quả ra sao, nhưng anh không cam tâm! Anh không thể bị đánh bại một cách kém cỏi như vậy, anh cần phải tìm kiếm một tia hy vọng trong nỗi tuyệt vọng. Cơ hội này có lẽ vẫn còn... Bây giờ anh lấy làm may mắn vì mình không ra tay mạnh với Doãn Kiếm. Anh phải lật ngược thế cờ, anh phải tìm cho ra được kẻ đã làm nhục anh, hãm hại anh, anh phải tận tay xé nát vụn hắn. Anh xin thề! ... HẾT TẬP 1

https://thuviensach.vn

Quyển 2

Chương 1: Đội Trưởng Mới Nhậm Chức
Chương 2: Sông Ngầm Cuồn Cuộn
Chương 3: Thân Phận Của Eumenides
Chương 4: Khó Khăn Chất Chồng
Chương 5: Rượt Đuổi Ở Ga Tàu Điện Ngầm
Chương 6: Đều Là Những Người Lưu Lạc
Chương 7: Mai Phục
Chương 8: Cuộc Giao Đấu Trên Mạng
Chương 9: Hung Thủ Giết Bố
Chương 10: Mồi Nhử Và Gông Cùm
Chương 11: Bạn Thù Khó Phân
Chương 12: Mối Quan Hệ Cha Con
Chương 13: Án Trong Án
Chương 14: Mượn Dao Giết Người

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 1: Đội Trưởng Mới Nhậm Chức

Phần Dẫn Tối ngày 24 tháng 10 năm 2002. Sắc đêm ảm đạm u tối. Dưới một gầm cầu ở nơi vắng vẻ, nước sông bẩn thỉu, các loại rác rưởi hôi thối chất đầy ở chỗ nước nông, tỏa ra thứ mùi kinh khủng khó mà chịu đựng nổi. Đây là một góc đã bị lãng quên trong cái thành phố ồn áo náo nhiệt này, cho dù là kẻ ăn mày đói rách chán nản nhất cũng không muốn lưu lại thêm giây phút nào ở chốn này. Hơn mười năm nay, họ lại luôn lựa chọn gặp gỡ nhau ở những nơi như thế này. Lý do duy nhất là họ không muốn bị người khác làm phiền. Bầu không khí trong cuộc gặp lần này lại không giống như những lần trước đây. Trong mắt người trẻ tuổi sáng long lanh, hình như anh ta đang quá kích động. Còn người nhiều tuổi hơn thì đang cố gắng làm giảm bớt thứ tâm trạng đó của đối phương. “Ta cần phải đi rồi...”

Anh ta phát ra giọng nói khản đặc chát sít, “Những điều ta cần nói thì đã nói rõ rồi.”

Ánh trăng được phản chiếu qua nước sông, đang lấp lánh lay động giữa đêm đen, thấp thoáng chiếu rọi khuôn mặt tàn khuyết kinh dị như ma quỷ của người đang nói. Người trẻ tuổi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không kìm nén được, lên tiếng hỏi: “Lần sau chúng ta sẽ gặp mặt ở đâu ạ?”

“Ha,”

tiếng cười của quái vật cũng chói tai như vậy, “Con cần gì phải hỏi thêm câu này? Con biết rồi mà, không có lần sau nữa.”

Trong mắt người trẻ tuổi thoáng lướt qua sự mơ màng, mặc dù anh ta biết đây là kết cục sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, nhưng khi thực sự phải đối

https://thuviensach.vn

diện thì lại vẫn khó có thể thanh thản được. “La Phi đã ngửi thấy tung tích của ta, ta bắt buộc cần phải làm một cuộc cắt đứt hoàn toàn với cậu ấy.”

Quái vật nhìn khuôn mặt người trẻ tuổi, “Còn con thì không cần sợ hãi, con đã trở nên đủ mạnh, con không cần ta chỉ dẫn nữa.”

1 Người trẻ tuổi do dự một chút, khẽ nói. “Con không nhìn rõ được đường đi trước mắt cho lắm.”

“Ta hiểu cảm giác của con. Nhưng con chắc chắn phải đi tiếp, đây là số mệnh của con - mười tám năm trước đã được định sẵn rồi.”

Quái vật chậm rãi nói, đôi môi anh ta vẹo vọ tách nhau ra, lộ ra hàm răng trắng ởn. “Nhưng...”

Người trẻ tuổi vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng quái vật đã nhanh chóng ngắt lời anh ta. “Có một số sự việc, con luôn muốn được làm... Sau khi ta đi rồi, con hãy làm đi nhé.”

Khi nói những lời này, quái vật trông có vẻ hơi thương cảm, sau đó anh ta quay người đi, khó nhọc lê bước vào phía sâu trong con đường sông. Ánh mắt người trẻ tuổi dõi theo bóng lưng quái vật đó. Trong lòng anh ta tràn ngập sự lưu luyến, nhưng anh biết mình không có khả năng để thay đổi điều gì. Bất luận quái vật đó đi về hướng nào, đều không có ai có thể ngăn cản được anh ta. Khi quái vật bước ra khỏi khoang gầm cầu, ánh trăng thê lương chiếu thẳng tới, bóng anh ta kéo dài lê thê phía sau, trông cô độc bi thảm... Cuối cùng, ngay cả bóng đen này cũng bị ẩn vào giữa màn đêm đen dày đặc, người trẻ tuổi cố gắng mở to mắt ra cũng không thể nào nhìn ra được bóng dáng của đối phương nữa. Và tư duy của anh ta tương tự cũng bị sương mù dày đặc bao phủ. Thầy ấy là ai? Và mình là ai? Tại sao chúng ta lại ở đây? Những câu hỏi này đã giày vò anh ta suốt mười tám năm qua. Bây giờ chính là lúc để đi tìm ra đáp án cho những câu hỏi đó rồi!

https://thuviensach.vn

Đội Trưởng Mới Nhậm Chức 9 giờ 25 phút, ngày 26 tháng 10 năm 2002. Di chỉ cửa hàng ăn Bích Phương Viên đường Hưng Thành. 2 Hiện trường vụ nổ giăng đường dây cảnh giới dài, những người xem bị chặn ở bên ngoài đường cảnh giới. Họ đều rướn cổ nhìn, bộ dạng giống như đàn vịt dưới ngòi bút của nhà văn Lỗ Tấn. Trung tâm của đường cảnh giới chính là một đống đổ nát. Khói bụi phát ra từ vụ nổ và mùi vị chết chóc hình như vẫn tràn ngập trong không khí. Hơn mười nhân viên đội phòng cháy chữa cháy đang bận rộn giữa đống đổ nát, họ dùng máy móc để lấy những viên gạch đá vụn ra. Giữa bóng dáng những người mặc áo đỏ còn xen lẫn mấy người nam giới mặc áo trắng, những người này hai người vào một tổ, tay cầm chiếc túi nilon màu đen rất to. Công việc của nhân viên phòng cháy chữa cháy thỉnh thoảng bị những người nam giới mặc đồ trắng cắt ngang, những người mặc đồ trắng này bước lên trước, nhặt thứ gì đó trong đống đổ nát cho vào trong chiếc túi nilon đen. Nét mặt của họ đều vô cùng nghiêm túc. Còn những người xem xung quanh thì lại phát ra những tiếng xì xầm xôn xao, “chậc chậc, lại tìm thấy rồi...”

, đang hào hứng lan truyền giữa đoàn người. Nhưng trên thực tế, đường cảnh giới của cảnh sát giăng rất rộng, họ vốn không thể nhìn rõ được tình hình cụ thể ở trong khu vực trung tâm. Người thực sự có thể nhìn rõ chi tiết lại không ở trong đoàn người. Ở gần ngã tư đường Hưng Thành, có một dãy tòa nhà công sở cao vút. Người trẻ tuổi đang đứng ở một nơi cao trong tòa nhà nào đó, dùng kính viễn vọng để dõi theo những gì xảy ra ở trong đống hoang tàn đổ nát đó. Những nam giới mặc áo trắng đó đều là bác sĩ pháp y của cảnh sát tỉnh thành, thứ mà họ nhặt vào trong túi nilon chính là từng mảnh hài cốt của người chết. “Thầy ơi...”

Người trẻ tuổi lẩm nhẩm, nét mặt vô cùng phức tạp khó có thể miêu tả được: ngoài nỗi bi thương và tiếc nuối không nỡ rời xa, sự mơ hồ mông lung còn hiện rõ hơn. Con quái vật đó đã đi rồi, đối với cơ thể tàn khuyết của anh ta, việc ra đi này có lẽ là một sự giải thoát. Nhưng cục diện như vậy, đối với người trẻ tuổi thì có vẻ hơi tàn nhẫn quá, những câu hỏi luôn

https://thuviensach.vn

giày vò anh ta suốt bao năm qua, ngoài con quái vật đó, còn có ai có thể giải đáp được đây? Vẫn may, ít nhất mình cũng biết cần phải đi về đâu. Người trẻ tuổi lúc này thu kính viễn vọng lại, thầm an ủi mình một câu. “Con chắc chắn phải đi tiếp, đây là số mệnh của con.”

Thầy đã nói như vậy. Cho nên, anh ta chắc chắn phải đi tiếp. 15 giờ 17 phút, ngày 28 tháng 10. 3 Khách sạn năm sao Vạn Phong nằm trong khu vực phồn hoa nhất của tỉnh thành, bài trí bên trong có thể coi là hoàn mỹ. Vị trí của phòng Vip nằm ở tầng 36 - tầng cao nhất của tòa nhà, thông qua cửa sổ sát chân tường rộng rãi, người khách ở trong căn phòng này có thể cúi xuống nhìn thấy toàn cảnh khu vực thành phố, tầm nhìn không bị bất cứ thứ gì cản trở. Cho dù là mùa vắng khách, nhưng giá thuê căn phòng này một ngày cũng hơn nghìn tệ. Ngô Dần Ngọ là một người đàn ông gần 60 tuổi, cả đời này, đây là lần đầu tiên ông bước vào một nơi sang trọng như vậy. Ngồi trên ghế sofa da thật mềm mại, ông không tránh khỏi cảm giác nơm nớp lo sợ vì được sủng ái. Ông đặt ngay ngắn hai tay lên đầu gối, lưng thẳng, cứ như thể sợ ngồi hỏng ghế sofa vậy. Ngoài Ngô Dần Ngọ, trong căn phòng này vẫn còn ba người trẻ tuổi khác, biểu hiện của họ hoàn toàn khác biệt so với ông già. Cùng là đến một nơi xa lạ, nhưng họ lại không hề rụt rè thận trọng, mà đi lại lộn xộn khắp phòng, họ còn vô tư, thoải mái nghịch ngợm những thiết bị sang trọng trong phòng. Ba người trẻ tuổi này gồm hai nam và một nữ, ăn mặc quái dị, vừa nhìn đã biết ngay là những “phần tử ngỗ ngược”

đồng tuổi. Có lẽ gọi chúng là “người trẻ tuổi”

đã hơi quan trọng hóa rồi, trên thực tế, chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ mới 16, 17 tuổi. Một cậu con trai trong số đó bên tai phải đeo một chiếc khuyên tai to màu vàng. Cậu ta hình như chạy nhảy thấm mệt rồi, bèn lẳng người mình ngả xuống chiếc ghế sofa cách đó hai mét. Khi cậu ta khoan khoái chìm người vào chiếc ghế sofa mềm mại, người già ngồi cách đó

https://thuviensach.vn

không xa cũng bị ảnh hưởng, cơ thể vốn dĩ ngồi ngay ngắn cũng bị lắc lư theo chiếc ghế. “Mẹ nó chứ, đã quá!”

Khuyên tai vàng cười “hi hi”

vẻ nhăn nhở. “Các em cẩn thận một chút!”

Ngô Dần Ngọ khẽ nói, có vẻ như ba phần mang chút quở trách, còn bảy phần là đang cầu xin. Khuyên tai vàng mặc kệ lời khuyên nhủ của người già, giống như đối phương không hề tồn tại vậy. Lúc này đây, sự chú ý của cậu ta bị đồng bọn cậu ta - một cậu con trai uốn tóc xoăn thu hút. Cậu Tóc xoăn vừa mới mở chiếc tủ lạnh mini ở trên bàn, hình như phát hiện ra thứ gì đó. “Này, mày đừng có mà ăn mảnh đấy! Có thứ gì ngon lôi hết ra đi!”

Khuyên tai vàng hét lên. Tóc xoăn rút đầu ra khỏi tủ lạnh, trong tay có thêm hai lon bia. Cậu ta ném một lon cho Khuyên tai vàng, còn mình tự bật một lon, uống ngon lành. 4 “Các em đừng có lấy bừa, những thứ này đều phải trả tiền cả đấy.”

Ngô Dần Ngọ lại một lần nữa lên tiếng. Nhưng có lẽ biết rằng lời nói của mình không có tác dụng gì, nên ngữ khí của ông yếu ớt và bất lực. “Dù sao cũng có người bỏ tiền ra, sợ gì chứ.”

Cô gái từ một góc phòng bước ra, cô có khuôn mặt béo tròn, mái tóc phần lớn nhuộm đỏ. Tóc xoăn đưa lon bia cho cô gái: “Mày uống chút chứ?”

“Cút, ai muốn uống thừa của mày chứ?”

Cô gái thô lỗ trả lời, cô ta tự lấy một lon coca từ trong tủ lạnh, vừa mở khoen tròn trên nắp lon, vừa cười hi hi hỏi người già: “Thầy giáo Ngô, thầy có uống không?”

Ngô Dần Ngọ vội xua tay: “Không uống, không uống...”

https://thuviensach.vn

Khuyên tai vàng ngồi dậy, một tay cậu ta vịn lấy vai của Ngô Dần Ngọ, tay kia cầm lon bia giơ lên miệng đối phương, nháy mắt ra hiệu, nói: “Nào, uống chút đi mà!”

Ngô Dần Ngọ đẩy tay đối phương ra, ông có vẻ hơi tức giận: “Em làm gì thế, tôi đã nói là tôi không uống.”

“Người ta đã nói là không muốn rồi, mày có ép cũng không có tác dụng gì.”

Tóc xoăn nói vẻ chớt nhả, khóe môi nở ra nụ cười nhăn nhở. Hai đứa còn lại cũng nghiệm ra ý tứ dâm đãng trong câu nói của cậu ta, cả lũ cùng hỗn xược cười vang. Ngô Dần Ngọ càng ngượng ngùng hơn giữa tiếng cười. “Cái người đó có đến không?”

Trong lòng ông thầm oán thán. Một mình đối diện với ba đứa học sinh này, thực sự quá tổn thương lòng tự tôn. Và ba đứa học sinh đó sau khi cười xong, hình như cũng đang suy nghĩ đến vấn đề tương tự. “Chuyện này là thế nào nhỉ? Người hẹn mày đâu rồi?”

Khuyên tai vàng nhìn Tóc xoăn nói, “Mày không phải bị người ta cho leo cây đấy chứ?”

“Nhìn vào căn phòng sang trọng thế này, không thể nào! Có hiểu không?”

Tóc xoăn liếc nhìn đối phương với ánh mắt khinh bỉ, lại uống ừng ực mấy ngụm bia. “Vậy thì cũng không thể lãng phí thời gian chứ.”

Cô gái cũng có vẻ bất mãn, “Tao còn hẹn một người bạn chat nữa đấy, mày hãy giục hắn ta đi chứ.”

Tóc xoăn nghĩ một lát, lấy di động ra, tìm thấy số điện thoại và ấn nút. Cậu ta giơ máy lên bên tai nghe giây lát đột nhiên nhíu chặt lông mày, hình

https://thuviensach.vn

như thấy hơi kỳ lạ. “Sao thế?”

Cô gái đứng bên cạnh hỏi. 5 Tóc xoăn đưa một ngón tay trong bàn tay đang cầm lon bia đưa lên miệng, “suỵt”

một tiếng, ánh mắt hướng ra phía bên ngoài cửa phòng. Cả phòng chợt yên tĩnh hẳn, lúc này mọi người đều nghe thấy tiếng nhạc. Mặc dù chỉ là tiếng nhạc chuông di động, nhưng âm nhạc đó lại rất vui tai, mang theo thanh điệu khiến người ta nhớ mãi. Và âm nhạc này lại truyền tới từ cánh cửa đang khép hờ. Âm nhạc nhanh chóng ngừng bặt. Sau đó, cánh cửa phòng từ từ mở ra, giữa con mắt kinh ngạc của mọi người, một người đàn ông từ bên ngoài bước vào trong phòng. Đây là một người nam giới thân hình cao lớn, phong cách ăn mặc của anh ta mặc dù bình thường, nhưng phụ kiện kèm theo thì rất quái đản. Ngoài đôi găng tay màu đen không hợp với thời tiết, anh ta còn trùm một chiếc mặt nạ, giống như phần tử khủng bố vẫn chiếu trên phim điện ảnh, cái mặt nạ trùm đầu này đã che cả khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt to đang nhấp nháy. “Anh... anh là?”

Ngô Dần Ngọ đứng dậy, thấp thỏm lên tiếng hỏi. “Tôi là người hẹn các vị đến đây.”

Người đàn ông vừa nói, vừa giơ tay ra khóa cửa lại. Giọng anh ta rất trầm, nhưng từng chữ thốt ra lại rất rành rọt. Tóc xoăn bắt đầu giở trò “hài hước”

: “Vị đại ca này, anh sao thế? Mặt anh bị con la đá à?”

Khuyên tai vàng và cô gái cùng phối hợp cười ha ha. Người đàn ông rõ ràng không hề phản ứng đối với sự giễu cợt này. Anh ta kéo một chiếc ghế gỗ ở bàn uống nước lại, chặn ở cửa ra vào phòng khách, sau đó anh ta ngồi xuống ghế gỗ, ánh mắt chậm rãi lần lượt nhìn ba người nam nữ đó. Ánh mắt anh không hề hung hãn, nhưng lại có một thứ áp lực vô hình ẩn giấu trong đó. Áp lực này khiến cho Tóc xoăn và mọi người nhanh chóng yên lặng.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông lúc này mới mở miệng lần nữa: “Ngồi nghiêm chỉnh cho tao!”

Trong giọng nói thâm trầm của người đàn ông mang theo ngữ khí ra lệnh hiển nhiên. Giống như thể cấp trên trong quân đội ra lệnh cho cấp dưới của mình vậy, không cần lớn tiếng la hét, cũng không cần những câu chữ nghiêm khắc, nhưng mỗi chữ đều khiến cho người nghe cảm thấy khó có thể chống lại. Ngô Dần Ngọ lập tức ngồi trở lại ghế sofa. Mấy đứa thiếu niên đó mặc dù không ngoan ngoãn nghe lời như ông, nhưng lúc này đây trong lòng chúng cũng 6 có cảm giác sợ sệt. Khuyên tai vàng và cô gái tóc đỏ do dự nhìn Tóc xoăn, xem ra cậu ta là nhân vật trung tâm trong ba đứa. Tóc xoăn nghĩ một lát, cảm thấy không thể chịu khuất phục dễ dàng như vậy, cậu ta rướn cổ lên, “hừ”

một tiếng chuyển đề tài: “Chúng tôi đến đây là có điều kiện cả đấy. Anh hãy nói rõ ra điều kiện rồi hẵng hay.”

Người nam giới giơ tay phải lên, làm động tác nhón tay, trên tay xuất hiện ba bao lì xì: “Cầm đi.”

Đối phương thoải mái phóng khoáng như vậy, ngược lại, lại khiến cho Tóc xoăn lưỡng lự. Cậu ta sau khi ngẩn người giây lát, mới bước lên mấy bước, cầm lấy ba phong bao lì xì đó. “Đây là cho mày, cái này cho đứa con gái kia, cái này cho đồng bọn của mày.”

Người đàn ông dặn dò một lượt, chiếc phong bao lì xì tương ứng nhanh chóng đưa đến tay từng người. Còn Ngô Dần Ngọ hình như trở thành người ngoài cuộc, ông mơ hồ đứng ngoài nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, vô cùng băn khoăn, không hiểu thế nào cả. Khuyên tai vàng mở bao lì xì trước, trong bao chỉ có một tờ giấy mỏng, điều này rõ ràng không giống với sự kỳ vọng của cậu ta. Khi cậu ta nhìn rõ nội dung trên tờ giấy, cậu ta không kìm được kêu lên: “Giở trò quái quỷ gì thế?”

https://thuviensach.vn

Tóc xoăn cũng nhìn thấy tờ giấy của mình, trên đó viết mấy hàng chữ Phỏng Tống ngay ngắn: “ Người thụ hình: Tạ Quán Long Tội danh: sỉ nhục thầy giáo, mất hết lễ nghĩa Ngày thực thi: 28 tháng 10 Người thực thi: Eumenides”

“Mẹ kiếp, mày bỡn cợt bọn tao à?”

Tóc xoăn phẫn nộ vo tròn tờ giấy đó, ném về phía người đàn ông. “Không có ai bỡn cợt với chúng mày cả.”

Giọng nói của người đàn ông chợt lạnh giá hơn rất nhiều. “Chúng mày chính là tội nhân do cư dân mạng lựa chọn, còn tao lại là Eumenides, người chấp hành.”

“Mày lừa phỉnh ai chứ? Bọn dân mạng ngu ngốc chúng mày thế này, tao nhìn thấy đầy rồi, mẹ mày chứ, đội mũ trùm đầu là đóng giả người nhện à? Cút mẹ mày đi!”

Tóc xoăn chửi bới ầm ầm đáp lời. 7 “Đây... đây là chuyện gì vậy?”

Người già thấy bầu không khí có gì đó không ổn, vội vàng hoảng hốt đứng dậy, đi đến bên cạnh cô gái tóc đỏ nhìn, tờ giấy trong tay đối phương. Tờ giấy đó đang run rẩy trước mắt ông, và sự chấn động đó đến từ lòng bàn tay của cô gái tóc đỏ. Ngô Dần Ngọ kinh ngạc chuyển ánh mắt đến khuôn mặt cô gái, thì nhìn thấy sắc mặt cô gái đã trắng nhợt một cách đáng sợ. “Anh ta không phải là một cư dân mạng bình thường. Anh ta là Eumenides, trời ơi, anh ta là Eumenides!”

Tâm trạng quá kích động khiến giọng nói của cô gái trở nên quái lạ. Khuyên tai vàng và Tóc xoăn nhìn cô gái, rõ ràng không hiểu cô đang nói gì. “Anh ta là một sát thủ, anh ta thực sự biết giết người...”

Cô gái sợ hãi nắm lấy cánh tay Khuyên tai vàng, “Tuần trước, anh ta đã giết người phụ nữ lái chiếc xe BMW, trên mạng... trên mạng có rất nhiều

https://thuviensach.vn

người đang bàn luận về anh ta!”

Tâm trạng của cô gái đã lây nhiễm sang đồng bọn của cô ta, hai tên kia cũng hiện ra thần sắc rụt rè sợ sệt. Sát thủ thành phố... người phụ nữ lái xe BMW... những tin này họ đúng là đã từng nghe. Lẽ nào sát thủ đó lại chính là người đàn ông trước mắt đây sao? Bởi vì không có ai nói, cả căn phòng chợt yên ắng, và sự yên tĩnh này lại nhanh chóng bị người tự xưng là Eumenides phá vỡ. “Ngày 11 tháng trước chúng mày ở trên lớp đã có những lời sỉ nhục ngông cuồng đối với thầy giáo Ngô đang giảng bài. Không chỉ như vậy, chúng mày còn quay lại cả quá trình sỉ nhục này, đồng thời đăng tải một đoạn video dài năm phút trong số đó lên mạng Internet. Mặc dù đối diện với những lời khiển trách từ mọi phía, nhưng đến tận hôm nay, vẫn không nhìn thấy chúng mày có chút thành ý hối cải gì cả. Đối với tội trạng này, chúng mày còn có điều gì muốn nói không?”

Giọng nói của người đàn ông từ thấp dần lên cao, sự tăng tiến của cơn phẫn nộ cũng thể hiện rõ. Trong bầu không khí như ngưng đọng, mọi người đều bắt đầu hối hận vì đã tùy tiện nhận lời mời của người lạ. Khuyên tai vàng sà đến bên cạnh Tóc xoăn, hỏi vẻ lo lắng: “Làm thế nào?”

“Chúng ta đi, mặc kệ hắn!”

Tóc xoăn cắn răng nói, nhưng cậu ta nhanh chóng phát hiện ra suy nghĩ của mình không dễ gì thực hiện được, bởi vì người đàn ông đó đang ngồi ở giữa cửa phòng khách, anh ta đã chặn hết lối ra cửa chính rồi. Muốn đi ra khỏi căn phòng này, trước tiên phải nhảy qua được người anh ta. “Mày tránh ra cho tao!”

Tóc xoăn giương cao khí thế của mình, nhưng đối diện với người đàn ông đó, sức lực của cậu thực sự quá mỏng manh. 8 Người đàn ông chỉ lạnh lùng nói một câu: “Mày lại đây nào!”

https://thuviensach.vn

Thật không ngờ cơ thể Tóc xoăn đã bất giác run rẩy. “Không, em đừng đến đó.”

Ngô Dần Ngọ chặn giữa Tóc xoăn và người đàn ông, ông cúi đầu, nét mặt nhút nhát hướng về phía người đàn ông đó, nói: “Các em ấy đã xin lỗi tôi rồi, cầu xin các người, các người đừng gây khó dễ cho các em ấy nữa.”

Sau khi đoạn video sỉ nhục thầy giáo được đăng tải trên mạng, lập tức gây nên sự phẫn nộ trong cư dân mạng. Mấy ngày đầu có rất nhiều người đến cổng trường để chặn đường mấy đứa học sinh hỗn láo này. Dưới áp lực đó, mấy đứa đúng là đã xin lỗi thầy giáo Ngô. Câu nói “cầu xin các người”

lúc này của Ngô Dần Ngọ, rõ ràng là đã coi người đàn ông này cùng loại với những người dân mạng. Nhưng thực tế lại nghiêm trọng hơn hẳn dự liệu của ông. “Xin lỗi?”

Người đàn ông cười khẩy, “Trước khi tôi bước vào phòng, đã ở bên ngoài cửa quan sát rất lâu rồi. Ông cho rằng lời xin lỗi của chúng có ý nghĩa sao?”

Ngô Dần Ngọ bất lực há há miệng. Đúng vậy, mấy đứa học sinh này chưa bao giờ tôn trọng mình, cái gọi là xin lỗi, chỉ là hình thức ở chót lưỡi đầu môi mà thôi. Ngay mới đây thôi chúng còn bỡn cợt và sỉ nhục mình như một món đồ chơi. Nhưng đối diện với những đứa học sinh ngỗ ngược thế này, ông là một người thầy tính cách nhu nhược mềm yếu thì có cách nào được chứ? “Tội sỉ nhục thầy giáo...”

Người đàn ông đặt ra định nghĩa cho hành vi của mấy thiếu niên này. Lúc này đây, trong mắt anh ta chợt trở nên thoáng mơ màng, hình như đang nhớ đến việc khác và con người khác. Anh ta cũng có thầy giáo của mình, đó là người thân thiết nhất và cũng là người anh ta tôn kính nhất trong cuộc đời, nhưng người này đã vĩnh viễn rời khỏi anh ta rồi. Có những thứ đáng quý, khi đã mất đi rồi càng cảm thấy đáng quý, nhưng có người không chỉ

https://thuviensach.vn

không biết trân trọng, lại còn ném thứ đáng quý đó xuống dưới đất, tùy tiện chà đạp! Khi nghĩ đến những việc này, anh ta phần nào không khống chế được tâm trạng của mình. Cho nên, sau khi anh ta ngưng dòng suy nghĩ của mình lại, hai mắt giống như hai cái đinh cắm phập vào người mấy đứa bọn Tóc xoăn, sau đó từ trong răng ép ra mấy chữ: “Tội không thể tha!”

Ba đứa bị ánh mắt sắc nhọn này đâm vào, không hẹn mà cùng lùi lại phía sau. Ngô Dần Ngọ lại càng tỏ ra khổ sở cố gắng khuyên giải lần nữa: “Sự việc này... không hề nghiêm trọng như vậy, các em ấy... các em ấy chỉ là đang đùa 9 với tôi thôi. Tôi là thầy của các em ấy, cậu có suy nghĩ gì có thể... có thể nói với tôi trước.”

Người thầy giáo bị sỉ nhục lúc này đây lại nói đỡ cho bọn chúng, bọn Tóc xoăn như thể gặp được cứu tinh, trên mặt lộ ra nỗi khấp khởi hy vọng. “Thầy giáo? Giờ thì ông biết mình là thầy giáo rồi sao? Khi những đứa học sinh ngỗ ngược này phá phách làm bừa, sao ông không nghĩ được mình chính là thầy giáo?”

Ánh mắt người đàn ông chuyển sang thầy giáo, nhưng thái độ không vì thế mà mềm mỏng hơn, sau khi ngừng một lát, anh ta lại truy hỏi một câu: “Ông biết thầy giáo là gì không?”

Ngô Dần Ngọ lặng im không nói, hình như là không biết nên trả lời ra sao. “Người thầy, người truyền giáo, truyền nghề, giải đáp thắc mắc... Ông nhìn xem mấy đứa học sinh của ông, ông đã truyền dạy được cho chúng điều gì? Truyền nghề gì? Giải đáp những thắc mắc gì?”

Người nam giới ném ra một loạt những câu chất vấn, “Xảy ra sự việc sỉ nhục thầy giáo, hủy hoại đạo lễ thầy trò, ông cũng có một phần trách nhiệm không thể nào chối bỏ được. Hôm nay tôi cũng hẹn ông tới đây, chính là để ông tận mắt chứng kiến, hậu quả do sự hèn nhát và việc ông để mặc cho học sinh làm bừa là thế nào.”

https://thuviensach.vn

Lời nói của người nam giới đã đâm trúng vào chỗ đau của Ngô Dần Ngọ, ông hổ thẹn cúi đầu, nhất thời không nói được gì. Niềm khấp khởi hy vọng của mấy đứa học sinh cũng vụt bay mất. Nhưng lúc này Tóc xoăn lại lộ ra dũng khí khi bị ép vào bước đường cùng: cậu ta giơ tay ra phía sau lần tìm, thật không ngờ lôi ra được một chiếc rìu nhỏ. Chịu ảnh hưởng của nhóm xã hội đen, trong trường có rất nhiều học sinh thích ra ngoài "lăn lộn"

thường giấu những loại hung khí như rìu, dao trong người. Những thứ hung khí này phần nhiều chỉ là đồ để dọa dẫm thôi, rất ít khi phát huy tác dụng thực sự. Hôm nay xem ra không giống như vậy, sau khi Tóc xoăn cầm chắc chiếc rìu này trong tay, nhất thời thực sự gan dạ hơn rất nhiều. "Anh có tránh ra không?"

Cậu ta dùng rìu chỉ vào người nam giới đó, "Nếu không tránh ra thì tôi không khách sáo đâu đấy!"

"Mày đến đây đi!"

Người đàn ông vẫn giữ giọng nói lạnh lùng ban đầu, cho dù có đến một trăm cái rìu như thế, thì cũng chẳng là gì đối với anh ta. Tóc xoăn nghiến răng, lần này cậu ta thực sự lao về phía đối phương. Người đàn ông chậm rãi đứng dậy, giơ tay trái ra, cổ tay phải của Tóc xoăn đang cầm chiếc rìu bèn vẹo sang một bên. Người đàn ông thoáng dùng sức, Tóc xoăn đã đau đớn há hốc miệng. Cậu ta kêu "ối ối ối"

luôn miệng, cả cơ thể cũng 10 quay nửa vòng, chuyển hướng thành quay lưng lại với người nam giới đó. Anh ta giơ tay phải ra, khép ngón trỏ và ngón giữa lại, khẽ xoẹt qua cổ của Tóc xoăn, cái xoẹt đó vừa lướt qua, tiếng kêu đau đớn của Tóc xoăn liền im bặt, cậu ta trợn tròn mắt, hình như đang trải qua sự việc đáng sợ nhất trên cõi đời này. Mấy người còn lại đứng quan sát, nhanh chóng hiểu ra sự việc đáng sợ đó là gì: ở phần cổ của Tóc xoăn đã toác ra một vết rạch vừa sâu vừa dài, máu phụt ra, bắn xuống tấm thảm sang trọng của phòng khách. Người đàn ông hình như không muốn bị dây

https://thuviensach.vn

máu vào, tay trái khẽ thả lỏng, Tóc xoăn lập tức phủ phục người gục xuống, sau khi giãy giụa mấy cái, liền bất động. Tiếng kêu thất thanh của cô gái cũng vang lên theo, như thể muốn xé rách màng nhĩ của người khác. Nhưng người nam giới lại không hề lo lắng vì điều đó. Anh ta chọn lựa căn phòng sang trọng như vậy, điều anh ta coi trọng nhất chính là hiệu quả cách âm tuyệt vời của nó. Mặc dù có dự cảm không lành, nhưng màn máu tanh này vẫn quá đáng sợ, quá đột ngột. Ngô Dần Ngọ ngẩn người hồi lâu, lúc này mới kêu lên như vừa tỉnh giấc mộng: “Anh giết người rồi! Sao anh lại có thể giết người được chứ? Tại sao anh lại giết người?”

Giọng nói của ông run rẩy như chực khóc, càng tỏ rõ sự bất lực và nhu nhược. Cùng đồng thời với hành động co rúm người ở góc tường của cô gái, Khuyên tai vàng thì lại nhằm chỗ trống để lao ra cửa. Nhưng hành động của cậu ta rõ ràng đã quá chậm so với người nam giới đó. Anh ta chỉ cần tùy hứng giơ cánh tay trái ra, người chạy tháo thân đã bị chặn cứng ngay trước ngực, giãy giụa một cách vô vọng giống như một chú gà con. “Đừng giết người nữa, tôi cầu xin anh, đừng giết người nữa!”

Thấy tay phải người nam giới lại chuẩn bị giơ lên, Ngô Dần Ngọ quỳ sụp xuống đất, dập đầu lạy đối phương. Bàn tay phải của người đàn ông dừng lại giữa khoảng không: “Ông không muốn tôi trừng phạt nó sao?”

Cơ thể của Khuyên tai vàng run như cầy sấy, một chất lỏng nóng hổi chảy ra từ giữa hai đùi cậu ta. Người nam giới nhìn thấy chi tiết này, anh ta cười khẩy đầy vẻ khinh bỉ. Ngô Dần Ngọ dưới đất đi bằng đầu gối lên mấy bước, nghẹn ngào nói: “Đừng trừng phạt học sinh của tôi nữa. Đều là sai lầm của tôi... Tôi chưa làm tròn chức trách của thầy giáo!”

Trên mặt ông, giọt nước mắt lăn dài. Đối với một người đàn ông có tính cách yếu đuối, tất cả nỗi áp bức và bị sỉ nhục bao năm qua ông đã phải chịu đựng, nỗi lòng căm tức bị kìm nén từ lâu, hình như lúc này đây đều bộc phát ra. 11 Sau giây lát trầm mặc, người đàn ông nói: “Vậy ông bằng lòng bù đắp sai lầm của mình không?”

https://thuviensach.vn

“Bằng lòng, bằng lòng! Chỉ cần anh tha cho học sinh của tôi.”

Ngô Dần Ngọ khẩn thiết trả lời. Khuyên tai vàng vốn đã tắt hết hy vọng, lúc này đây lại nhìn thấy một tia sống sót. Người nam giới khẽ nhón chân, đá chiếc rìu Tóc xoăn làm rơi xuống đất đến trước mặt Ngô Dần Ngọ, sau đó lạnh lùng nói: “Hãy chém đứt bàn tay trái của ông!”

“Gì cơ?”

Ngô Dần Ngọ kinh ngạc ngẩng đầu. “Hãy chém đứt bàn tay trái của ông.”

Người đàn ông lặp lại lần nữa, “Như vậy thì tôi có thể tha cho chúng nó.”

Ngô Dần Ngọ rõ ràng vô cùng sợ hãi trước yêu cầu này, ông mở to mắt lắp bắp: “Việc này... việc này...”

“Ông hãy tự chọn lựa đi, tôi không ép buộc ông đâu.”

Người đàn ông vừa nói, ngón tay trỏ và ngón giữa bên tay phải đã giơ ra. Khuyên tai vàng nhìn thấy rõ lưỡi dao sáng loáng lộ ra giữa hai ngón tay, cậu ta giãy giụa một cách bất lực, đồng thời dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Ngô Dần Ngọ, bởi vì bị giữ quá chặt, cậu ta chỉ có thể miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Thầy ơi...”

“Xin hãy đợi chút...”

Ngô Dần Ngọ lại một lần nữa ngăn cản hành động của người nam giới, sau đó ông liều mình nhặt chiếc rìu sắc bén đó lên. Trong ánh mắt của người đàn ông cũng lộ ra sự kỳ vọng nào đó. Hình như là muốn tạo dũng khí cho mình, Ngô Dần Ngọ hét lên “A...”

https://thuviensach.vn

, cùng với tiếng hét đó, ông giơ cao chiếc rìu lên, lưỡi rìu nhằm chuẩn vào cổ tay bàn tay trái đang đặt dưới đất. Đáng tiếc là, dũng khí của ông không tích tụ đủ, khi tiếng thét kết thúc, chiếc rìu không chém xuống, mà lại ủ rũ rơi xuống đất. Người nam giới lắc đầu vẻ thất vọng, bàn tay phải của anh ta lướt qua cổ của Khuyên tai vàng, cậu ta bất lực chịu đựng số phận tương tự như Tóc xoăn. Khi cơ thể của cậu ta bổ nhào xuống đất, đôi mắt lồi ra đó vừa vặn nhìn chằm chằm vào Ngô Dần Ngọ, người già đáng thương như phải chịu đựng cú đòn trời giáng, ông bất lực mềm oặt người ngồi xuống tấm thảm dưới đất, thần sắc hoảng hốt. Giây lát sau, tiếng kêu thất thanh của cô gái đã kéo Ngô Dần Ngọ ra khỏi trạng thái đờ đẫn tê dại. Ông nhìn thấy người nam giới đó đang bước từng bước 12 lại gần đứa học sinh duy nhất còn sống sót. Cô gái đã cuộn tròn, ôm chặt lấy thân mình, cái đầu rụt vào trong hai cánh tay, giống như con đà điểu sợ hãi rụt cổ trốn tránh nỗi sợ hãi bao trùm khắp không gian một cách vô ích. Người đàn ông giơ tay trái ra, túm lấy tóc cô gái, nhấc cô ta lên. Cô gái không có cả dũng khí để giãy giụa nữa, cô ta khóc nấc lên cầu xin: “Thầy ơi... cứu em, thầy ơi...”

Ngô Dần Ngọ lại một lần nữa hét lên, lần này ông giống như là kẻ điên, sau khi chiếc rìu trong tay giơ lên thì không chút do dự mà chặt phập xuống. Nhát rìu này vừa mạnh vừa chuẩn xác, bàn tay trái của ông cũng rời khỏi cổ tay ông. Đứa con gái ngẩn người kinh hãi, cô ta đã ngừng khóc lóc. Giây lát sau, cô ta gắng sức lao về phía thầy giáo, người đàn ông cũng kịp thời thả tay ra, lặng lẽ lùi sang bên. Ngô Dần Ngọ nắm chặt cổ tay của mình, không để máu chảy nhanh ra ngoài. Ông khẽ xuýt xoa đau đớn, cố gắng chịu đựng nỗi đau tột cùng, đôi mắt ông nhìn chằm chằm vào người đàn ông đó, trong ánh mắt toát ra sự cương nghị chưa từng có. “Thầy ơi, thầy ơi...”

Cô gái lại một lần nữa bật khóc, nhưng lần này là sự bi thương thay thế cho nỗi sợ hãi lúc trước, cô nhặt bàn tay bị đứt của thầy giáo lên, ôm chặt vào lòng mình. Ngô Dần Ngọ cảm nhận được thứ cảm giác trước nay chưa

https://thuviensach.vn

từng có, thậm chí trên mặt ông còn lộ ra nụ cười. Người nam giới hít thở một hơi thật sâu, như thể vừa hoàn thành một việc rất có ý nghĩa. Anh ta thu lưỡi dao dính đầy máu lại, bước ra phía cửa. Đồng thời, ném lại một câu nói lạnh lùng cho hai thầy trò ở trong phòng. “Ta đã hoàn thành hình phạt của ta. Cô gái, cô đã chết một lần rồi, sau này cô cần phải tái nhận biết ý nghĩa của sinh mệnh. Còn ông...”

Anh ta nhìn Ngô Dần Ngọ với ý tứ sâu xa: “Cuối cùng ông cũng có thể gánh vác được trách nhiệm và dũng khí mà một người nhà giáo cần có...”

Đây cũng là câu nói cuối cùng Ngô Dần Ngọ nghe thấy, ngay sau đó, nỗi đau đớn khủng khiếp và sự căng thẳng thần kinh quá độ cuối cùng đã khiến cho ông lão sắp tuổi lục tuần này ngất lịm đi. 19 giờ 35 phút. Bến tàu hỏa tỉnh thành. 13 Đây chính là khoảng thời gian đông khách nhất, người ngồi trong sảnh chờ tàu đông đúc, đi lại nườm nượp, đủ các kiểu hình thái. Đây chắc là nơi La Phi rất thích. Anh có thể quan sát tất cả các kiểu nhân vật, phân tích nghề nghiệp, quê quán của họ, cảm nhận được nỗi hỉ nộ ái ố của họ, dự đoán những hành vi sắp diễn ra của họ... cứ quan sát và dự đoán mãi, không hề biết chán. Nhưng lúc này La Phi lại không có thứ tâm trạng đó, bởi vì anh đang xem một bản tin đang phát trên ti vi. Bởi vì ti vi treo ở trên cao, cho nên La Phi chỉ có thể ngẩng đầu một góc 45 độ, cùng với nét mặt chăm chú theo dõi của anh, bộ dạng anh có vẻ như hơi chân chất ngờ nghệch. Trên màn hình ti vi xuất hiện hình ảnh hiện trường vụ nổ ở cửa hàng ăn Bích Phương Viên, bác sĩ pháp y xách túi nilon đen nặng trịch đi qua ống kính máy quay. La Phi đương nhiên biết trong túi đó đựng thứ gì. Nhưng điều anh quan tâm hơn chính là lời nói của người hướng dẫn chương trình. “... Vụ nổ xảy ra trên đường Hưng Thành của thành phố chúng ta vào chiều ngày 25 tạm thời đã điều tra ra được chân tướng: Đây là một vụ án hình sự do một phần tử tội phạm gây nên. Vụ nổ khiến cho hai người tử vong, ngoài ra không có ai bị thương. Nạn nhân một người là cô chủ quán cửa hàng ăn Bích Phương Viên - Quách Mỹ Nhiên, nạn nhân còn lại lại chính là người tạo ra vụ nổ - Viên Chí Bang. Theo như cảnh sát tiết lộ, một

https://thuviensach.vn

vụ nổ khác trong thành phố chúng ta xảy ra mười tám năm trước cũng do Viên Chí Bang gây nên. Vụ nổ năm đó cũng gây nên cái chết của hai người. Đồng thời cảnh sát tin rằng, Viên Chí Bang chính là sát thủ liên hoàn có danh xưng là Eumenides. Chính là anh ta đã gây nên nhiều vụ huyết án hung sát trong thành phố chúng ta, trong đó có vụ án giết chết người phụ nữ đi xe BMW đã gây chấn động trên mạng Internet gần đây. Cái chết của Viên Chí Bang đã tuyên bố chấm dứt nỗi ám ảnh về sát thủ đã bao trùm trong toàn nhân dân thành phố. Sau đây là thông tin cá nhân của hung phạm Viên Chí Bang do cảnh sát cung cấp. Viên Chí Bang, nam giới, năm nay 41 tuổi là người huyện Vũ Trịnh, tỉnh chúng ta. Mười tám năm trước khi xảy ra vụ án, anh ta là sinh viên tốt nghiệp trường Cảnh sát tỉnh, là nhân viên thực tập trong Sở công an thành phố. Mười tám năm trước, sau khi vụ nổ xảy ra, bản thân Viên Chí Bang cũng bị thương nặng. Anh ta đổi tên thành Hoàng Thiếu Bình, ngoài việc sống ẩn dật, anh ta còn tiếp tục lên kế hoạch cho âm mưu phạm tội tiếp theo. Gần đây, sau khi anh ta lại một lần nữa gây án, hành tung của anh ta bị nhân viên công an của thành phố chúng ta phát hiện. Trong tình huống bước đường cùng, Viên Chí Bang đã 14 lên kế hoạch vụ nổ có tính tự sát xảy ra hôm qua, độc diễn sự điên cuồng cuối cùng...”

Sau một đoạn diễn giải của người hướng dẫn chương trình, trên màn hình xuất hiện bức ảnh Viên Chí Bang mười tám năm trước. Cậu thanh niên phong độ ngời ngời mặc bộ cảnh phục, vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, nụ cười rạng rỡ, thực sự khiến người ta khó có thể liên tưởng tới một tên sát thủ liên hoàn. Nhiều người đứng xem bên cạnh La Phi lúc này đều thốt lên tiếng kêu kinh ngạc cảm thán. Còn La Phi thì lại có cảm xúc dạt dào. Anh biết mình mãi mãi không thể nào quên được hình ảnh nhìn thẳng vào Viên Chí Bang lần cuối cùng, toàn bộ ân oán của mười tám năm đều dồn tụ lại trong ánh mắt đó. Người bạn đã từng thân thiết của anh cuối cùng cũng cô độc bước vào địa ngục. Rốt cuộc là ai đã biến cậu ta thành quái vật như vậy? Suốt cả một ngày, La Phi khổ sở suy ngẫm về câu hỏi này, và điều khiến anh khổ sở hơn chính là, anh không thể nào tìm ra được đáp án chính xác.

https://thuviensach.vn

Sau khi đoạn tin tức đó kết thúc, La Phi lắc đầu thở dài. Anh chen ra khỏi đám đông, đi về hướng cửa kiểm soát vé. Tàu hỏa đi về Long Châu còn hai mươi phút nữa sẽ chạy, lúc này đã có thể tiến vào trạm soát vé. Rời khỏi thành phố này có thể lãng quên được những ký ức đau đớn xót xa không? La Phi biết rõ đáp án là không, bởi vì anh đã từng rời xa nó mười tám nặm. Nhưng khi chuyện cũ lại được kéo lên, vẫn là nỗi đau đớn xé tâm can. Huống hồ có đôi khi, số phận không hề để cho bạn dễ dàng rời bỏ. La Phi đã bước đến cửa soát vé, đúng lúc anh đang định đưa vé tàu hỏa cho nhân viên soát vé, một giọng nói phía sau anh không xa truyền tới. “Cảnh sát La, xin hãy dừng bước!”

Giọng nói phụ nữ quen thuộc, dịu dàng nhưng lại có sự rắn rỏi. La Phi quay người lại, anh nhìn thấy nữ giảng sư tâm lý xinh đẹp Mộ Kiếm Vân. Bên cạnh cô có hai người đàn ông mặc cảnh phục: người đeo kính, mái tóc lòa xòa chính là chuyên gia vi tính Tăng Nhật Hoa; người còn lại dáng người không cao, có khí chất thư sinh chính là Doãn Kiếm - trợ lý của đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Đây đều là những đồng nghiệp của “tổ chuyên án 4.18”

, họ đã sát cánh bên nhau để truy lùng tung tích của Eumenides. 15 La Phi nhìn ba người này, mỉm cười. Mặc dù trước đây họ đã từng nghi ngờ anh, nhưng mấy ngày làm việc gần đây vẫn nảy sinh rất nhiều khoảnh khắc đẹp đáng nhớ. Họ đến để tiễn mình sao? La Phi suy đoán trong lòng, nhưng sự suy đoán của anh không hề chuẩn xác. Sau khi ba người bước đến trước mặt La Phi, Mộ Kiếm Vân lại lên tiếng: “Cảnh sát La, anh không thể đi.”

La Phi thoáng ngẩn người: “Vì sao?”

“Bởi vì nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa hoàn thành. Viên Chí Bang chết rồi, nhưng truyền nhân của hắn - một Eumenides khác vẫn còn sống. Điều này anh biết rất rõ.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa nói đến đây, lại nháy mắt ra hiệu, hạ thấp giọng, “Thông tin trên bản tin toàn là những lời nói giẻ rách, đợi đến vụ án tiếp theo Eumenides gây ra bị lộ tẩy, xem họ sẽ ăn nói ra sao.”

La Phi thoạt tiên gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Tôi biết, nhưng tôi buộc phải đi rồi. Vị trí của tôi là ở Long Châu, lần này tôi đến đây, chỉ xin nghỉ phép một tuần, ở đó còn có rất nhiều việc chờ tôi giải quyết.”

Tăng Nhật Hoa cười “hi hi”

: “Việc này giờ đã không còn là vấn đề nữa rồi.”

La Phi kinh ngạc rướn lông mày, không hiểu ý tứ của đối phương. Nhưng lại thấy Mộ Kiếm Vân cũng tươi cười nhìn mình, sau đó cô lại ra hiệu bằng mắt với Doãn Kiếm. Doãn Kiếm mở chiếc túi vẫn mang theo người, lấy từ trong đó ra một tờ giấy được gấp vuông vắn, trịnh trọng đặt vào tay La Phi. La Phi mở tờ giấy ra, nhìn thấy ba chữ đen to đậm “Lệnh điều động”

. Anh giật mình, vội vàng đọc phần dưới. Nội dung chính như sau: “Dưới sự kiến nghị của lãnh đạo Sở công an tỉnh thành, ban tổ chức của Sở công an tỉnh đã thẩm hạch phê chuẩn, ngay lập tức điều động khẩn đồng chí La Phi, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu đảm nhận chức vụ quyền đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, chuyên trách toàn bộ công việc của “tổ chuyên án 4.18”

. Vị trí đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Long Châu, ban lãnh đạo của Sở công an tỉnh sẽ có sự bố trí khác.”

Bên dưới là đóng dấu của ban lãnh đạo của Sở công an tỉnh và ngày tháng. La Phi vẫn chìm đắm trong tâm trạng kinh ngạc, còn Doãn Kiếm thì lại đã hành lễ theo đúng điều lệ của cảnh sát: “Đội trưởng La!”

https://thuviensach.vn

16 La Phi gấp tờ lệnh điều động lại, sau đó anh xoa cằm mình, nói vẻ cảm khái: “Việc này... việc này cũng đột ngột quá thì phải?”

“Đúng là có hơi đột ngột.”

Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa nhìn nhau, mỉm cười nói, “Cuộc chiến giữa chúng ta và Eumenides, có lẽ bây giờ mới được coi là chính thức bắt đầu.”

“Lệnh điều động này nhanh chóng được ban ra như vậy chủ yếu là do giám đốc Sở công an thành phố - giám đốc Tống tha thiết đề nghị.”

Doãn Kiếm hiểu rõ nội tình nhất, cậu giải thích với La Phi, “Giám đốc Tống hy vọng anh nhanh chóng tìm gặp ông, cùng thương lượng bước tiếp theo của kế hoạch.”

“Giám đốc Tống? Chính là người đã nói chuyện với Hàn Hạo vào đêm đội trưởng Hùng gặp nạn phải không?”

La Phi nhớ lại hình ảnh lúc đó, giám đốc Tống đã từng đem lại sự khích lệ động viên rất lớn về mặt tinh thần đối với Hàn Hạo lúc đó đang ở tâm trạng bất ổn, người này đúng là có phong thái quả cảm của một nhà lãnh đạo. Doãn Kiếm gật đầu: “Chính là ông ấy.”

Khi nói chuyện, anh chàng lộ ra thần sắc ngượng ngùng và hổ thẹn. Khi La Phi nhắc đến chuyện xảy ra đêm đó, Doãn Kiêm đã ý thức được Hàn Hạo không thể nào vô can đối với việc Hùng Nguyên bị hại, nhưng cậu lại không kịp thời nói rõ tình hình, khiến cho Hàn Hạo cuối cùng triệt để trở thành quân cờ quan trọng bị Eumenides thao túng. La Phi biết Doãn Kiếm đang nghĩ gì, anh khẽ vỗ vỗ vai cậu. “Con người luôn có lúc phạm lỗi... không phạm phải sai lầm tương tự lần thứ hai là được.”

Anh an ủi anh bạn trẻ như vậy. Sau đó nhìn sang Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa, “Được rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

https://thuviensach.vn

Một tờ lệnh điều động đã quét sạch cảm giác hiu hắt vắng lặng ban đầu của La Phi. Huyết dịch của anh cũng đang cuồn cuộn trào dâng. Đúng vậy, trận chiến đấu bây giờ mới coi như chính thức bắt đầu! 20 giờ 40 phút. Trong phòng thẩm vấn của đội cảnh sát hình sự công an thành phố. Doãn Kiếm mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp bước vào phòng thẩm vấn, cậu cần phải đối diện với một nghi phạm vô cùng đặc biệt. Đối với cậu, hành vi phạm tội của nghi phạm này đã quá rõ ràng, nhưng buổi thẩm vấn này lại là một lần khó khăn nhất đối với cuộc đời làm cảnh sát hình sự của cậu. Thứ cảm giác này, không chỉ mình Doãn Kiếm có, mà những người cảnh sát khác ở trong phòng thẩm vấn cũng không ngoại lệ. 17 Trên thực tế, việc thẩm vấn Hàn Hạo đã kéo dài suốt cả một ngày, nhưng trên ghi chép lời khai vẫn chưa xuất hiện bất cứ thông tin gì có giá trị. Trong con mắt của những người cảnh sát đưa ra câu hỏi, hình tượng đại đội trưởng Hàn Hạo uy nghiêm không thể nào chống lại được đã thâm căn cố đế, ăn sâu vào suy nghĩ của họ từ lâu rồi, cho dù lúc này đây, người này đã trở thành nghi phạm sau song sắt, họ vẫn không thể nào điều chỉnh được thứ tâm lý đó. Hàn Hạo do vậy cũng nhận được sự đãi ngộ hơn hẳn những phạm nhân bình thường khác - thậm chí còng tay của anh cũng được tháo ra. Ngoài ra, những kỹ năng thẩm vấn của những người cảnh sát cấp dưới này đều là được Hàn Hạo chỉ bảo dạy dỗ nên, cho nên bây giờ lại áp dụng những kỹ năng này lên chính “người thầy”

, việc mua cười với giới chuyên môn thì ai có thể bình thản mà xử lý được chứ? Cho nên, sau khi Doãn Kiếm bước vào phòng, cảnh sát Triệu vốn là người đưa ra câu hỏi chính trong phòng thẩm vấn lập tức đứng dậy đi đến trước mặt Doãn Kiếm, làu bàu: “Cuối cùng anh cũng đến rồi, mau tiếp quản đi, việc này tôi chẳng làm tiếp nổi nữa đâu.”

“Tình hình thế nào?”

Doãn Kiếm hạ giọng hỏi. “Anh ấy chẳng nói gì, chỉ nói là đợi anh đến.”

Doãn Kiếm gật đầu: “Tôi biết rồi, anh hãy ra trước đi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thành thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân, bước ra khỏi phòng, Doãn Kiếm ngồi xuống ghế thay chỗ cảnh sát Triệu. Hàn Hạo bên trong cánh cửa sắt không nói lời nào, cứ thế nhìn chằm chằm Doãn Kiếm, trong đôi mắt anh ta đầy những tia máu đỏ. “Đội trưởng Hàn...”

Doãn Kiếm lưỡng lự, không biết nên bắt đầu từ đâu. Hàn Hạo cười lạnh lùng một tiếng: “Còn gọi tôi là đội trưởng Hàn làm gì? Bây giờ cậu cần phải gọi tôi là nghi phạm Hàn Hạo! Trước đây tôi đã dạy cậu như thế nào? Nếu về mặt khí thế cậu thua đối phương, vậy thì cuộc thẩm vấn của cậu đã thua một nửa!”

“Hàn... đội trưởng Hàn...”

Doãn Kiêm cố gắng giây lát nhưng lại không thể nào thay đổi cách gọi được. Cậu không lên gân lên cốt nữa, mà hạ mình nói vẻ cầu xin: “Thôi anh đừng làm khó dễ bọn em nữa, tình hình thực tế như thế nào, anh cứ nói luôn đi!”

Thái độ của cậu ta như vậy, ngược lại lại khiến cho Hàn Hạo ngẩn người, sau khi anh ta ngẩn người hồi lâu, mới hỏi ngược lại: “Sao giờ cậu mới đến?”

18 “Ở Sở có một số sắp xếp.”

Doãn Kiếm thoáng do dự, nhưng rồi vẫn nói ra sự thực, “Là việc điều động nhân sự... La Phi sẽ trở thành quyền đội trưởng của đội cảnh sát hình sự thành phố.”

Hàn Hạo chỉ cảm thấy có luồng máu nóng đang sôi sục trong lồng ngực mình, u uất khó có thể chịu đựng nổi. Cần phải biết rằng, con người khi gặp cảnh khó khăn rất sợ bị so sánh. Chỉ mới hai ngày trước đây thôi, La Phi này còn là nghi phạm trong mắt mình, nhưng giờ đây cảnh ngộ của hai người lại hoàn toàn tráo đổi cho nhau. Đột nhiên nhận được thông tin này,

https://thuviensach.vn

thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng nổi. Hồi lâu sau Hàn Hạo mới bình ổn lại, cười đau khổ, hỏi: “Bao giờ anh ta nhậm chức?”

“Lệnh điều động đã gửi xuống, chắc là ngày mai chính thức nhậm chức.”

“Được đấy.”

Hàn Hạo nhắm mắt lại khẽ than một tiếng, “Vừa vặn có thể kịp thẩm vấn tôi, lần này anh ta có cơ hội để được xả hận một phen rồi.”

Doãn Kiếm đương nhiên không cho rằng La Phi bụng dạ nhỏ nhen giống như Hàn Hạo, nhưng cậu vẫn khuyên giải: “Đội trưởng Hàn, anh đừng kéo dài đến khi anh ấy đến nữa. Có tình hình gì thì cứ nói với bọn em, mọi người dù sao cũng đều là người anh em của anh, cũng không gây khó dễ cho anh...”

Giọng nói của Doãn Kiếm rất thành khẩn, Hàn Hạo cũng không tránh nổi xúc động. Nhưng sau giây phút trầm mặc, anh ta vẫn lắc đầu: “Hôm nay không nói nữa... tôi mệt quá rồi, tôi cần phải nghỉ ngơi.”

“Được rồi.”

Trong bầu không khí như vậy, Doãn Kiếm cũng muốn mình không bị dồn vào thế bí. Cậu nhìn hai người cảnh sát bên cạnh, “Các cậu hãy dẫn đội trưởng Hàn xuống nghỉ ngơi đi.”

“Việc này...”

Một người cảnh sát có vẻ hơi mơ hồ, hỏi một câu ngớ ngẩn: “Dẫn thế nào?”

Doãn Kiếm cắn môi, lia mạnh còng tay xuống bàn: “Cái gì mà dẫn như thế nào? Làm theo chế độ.”

https://thuviensach.vn

“Vâng!”

Cậu cảnh sát rành rọt tuân lệnh. Nhưng khi cậu giơ chiếc còng tay đến trước mặt Hàn Hạo, thì lại biến thành bộ dạng sợ hãi rụt rè, “Đội trưởng Hàn, em...”

Hàn Hạo cũng chẳng làm khó đối phương, anh ta chủ động giơ hai tay ra: “Còng đi!”

19 Cậu cảnh sát vừa còng tay Hàn Hạo, vừa nói: “Đồ trên người anh... vẫn cần phải lấy đi.”

Hàn Hạo giơ cánh tay lên, để cậu cảnh sát lấy đi toàn bộ chìa khóa, thẻ cảnh sát, ví tiền, di động ở trong túi áo. Sau khi tất cả những việc này hoàn thành xong, ánh mắt cậu cảnh sát nhìn chăm chăm vào cổ Hàn Hạo. Ở đó đang treo một sợi dây chuyền có mặt bằng kim loại, theo như quy định, thứ này cũng bắt buộc bị tháo xuống. Hàn Hạo hiểu ý tứ của đối phương, bèn lạnh lùng nói một câu: “Trong đây là ảnh của con trai tôi.”

Cậu cảnh sát nhìn sang Doãn Kiếm cầu cứu. Doãn Kiếm thoáng do dự một lát: “Cậu hãy kiểm tra mặt dây chuyền một chút.”

Mặt sợi dây chuyền nhìn qua có vẻ như không có vấn đề gì, thực ra đó là một khung ảnh kính nhỏ bằng đồng có nắp, sau khi mở ra, bên dưới chốt kính đúng là có một tấm ảnh. Trên tấm ảnh chính là nụ cười của một cậu bé bụ bẫm chừng 7, 8 tuổi, trông rất đáng yêu. Mối hiểm họa duy nhất của chiếc mặt sợi dây chuyền này chính là có khả năng bị nuốt để tự sát, nhưng Doãn Kiếm tin rằng Hàn Hạo quyết không làm như vậy, cho nên cuối cùng cậu cũng cho phép Hàn Hạo đeo sợi dây chuyền này. Máu huyết của Hàn Hạo chợt dâng lên, nhưng sự biến hóa này không hề thể hiện ra trên nét mặt anh ta. Anh ta đã sớm đoán biết, cảnh sát sẽ không tháo hẳn chốt để lấy tấm ảnh đó ra. Cho nên không có ai phát hiện ra đoạn dây thép giấu phía sau tấm ảnh. Đối với một người đội trưởng đội cảnh sát hình sự đầy kỹ năng,

https://thuviensach.vn

thì đoạn dây thép tầm thường này lại có thể chứa đựng rất nhiều kỳ vọng... 21 giờ 3 phút. Mỗi lần sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, hắn đều tìm một quán ăn để đánh chén một bữa thật ngon. Dạo này hắn đã thích món ăn Hoài Dương. Nhà hàng Lục Dương Xuân là quán ăn Hoài Dương ngon nhất cả thành phố. Ở đây trang trí sang trọng, khung cảnh trang nhã, những thực khách đến đây phần lớn đều là những nhân vật trong xã hội thượng lưu. 20 Khi hắn đến đây, trang phục của hắn trông giống như một nhân viên công sở trẻ tuổi ăn mặc thời trang, và hắn luôn ngồi ở chiếc bàn sâu trong góc nhất. Đây là một vị trí có thể quan sát được toàn bộ nhà hàng, bất luận hắn đi đến đâu, việc đầu tiên luôn là tìm kiếm và chọn ngồi vị trí như vậy. Hắn biết nhà hàng thế này chắc chắn sẽ có hệ thống giám sát theo dõi, cho nên hắn đã đội một chiếc mũ bóng chày kiểu mới nhất, vành mũ cũng kéo thấp xuống. Hắn không muốn hình ảnh mình bị lưu lại ở bất cứ nơi đâu. Ánh đèn dịu dàng và dễ chịu, đồ dùng ăn uống mộc mạc cổ xưa rất vừa mắt, trên bức tường hai bên thì lại vẽ những khóm trúc xanh... Khung cảnh này khiến hắn cảm thấy rất hài lòng. Ở chốn này, lòng hắn có thể tĩnh lại. Tất nhiên, thứ khiến hắn hài lòng hơn là đồ ăn ngon được bày biện đẹp mắt trong bộ đồ dùng ăn uống đó. Một bát đầu sư tử hấp1, chất thịt ngon mềm, nước canh tươi ngon mà không bị ngấy; một đĩa sợi đậu phụ khô, tay nghề điêu luyện, ngon miệng mát lòng, còn có cả cá. Giống như người Tứ Xuyên không thể nào thiếu ớt được, trong món ăn Hoài Dương cũng không thể nào thiếu được thủy sản. Bây giờ đang là mùa cá song tươi ngon nhất, cho nên món ăn chính trên bàn chính là món canh cá song. Con cá song lặng lẽ nằm trong bát canh hoa súng đậm đặc xung quanh được điểm bằng những cọng rau cải ngồng xanh tươi non, cả đĩa thức ăn tỏa ra hương thơm ngào ngạt như muốn hớp hồn người. Hắn gắp một cọng rau cải ngồng cho vào miệng, sau đó đặt đũa xuống, nâng ly rượu chân cao trước mặt lên. Rượu vang trong cốc lấp lánh màu đỏ thẫm, rõ ràng là loại rượu hảo hạng. Nhưng hắn không vội vàng uống rượu, mà từ từ nhai cọng rau cải ngồng đó, cùng với mỗi miếng nhai, độ tươi ngon của cá song toả ra từ từng cọng rau ngồng, vương vấn ở giữa hàm răng. Đợi đến khi mùi hương của món ăn trong miệng dần tan biến, hắn mới đưa ly rượu đã cầm trên tay hồi lâu đưa đến bên miệng, khẽ

https://thuviensach.vn

nhấm một ngụm. Một ngụm rất nhỏ. Món ăn ngon cần phải có rượu ngon, nhưng hắn biết rượu sẽ làm giảm khả năng tư duy của mình, đồng thời còn buông thả tâm trạng vốn có thể kiểm soát được. Đạo lý này, thầy giáo đã dạy cho hắn từ lâu, hơn nữa, chính bản thân hắn cũng đã trải nghiệm được sự nguy hại của nó ra sao. Cho nên, hắn không bao giờ uống nhiều. 21 Vẫn may, lúc này đây thứ có tác dụng tốt với đồ ăn ngon không chỉ có rượu, còn có cả một thứ đẹp đẽ mà hắn có thể tận hưởng. Âm nhạc. Âm nhạc du dương toát ra từ trung tâm của nhà hàng. Ở đó có một chiếc hồ nhân tạo, giữa hồ có một sân khấu nhỏ để biểu diễn. Mặt nước có thể phản xạ sóng âm, trong khu vực biểu diễn này, âm thanh truyền ra càng du dương. Người kinh doanh đã vận dụng những kỹ xảo thường dùng trong vườn cảnh cổ điển Trung Quốc để đưa vào trong nhà hàng của mình, sự tận tâm này không hề đơn giản. Biểu diễn rất phong phú, có lúc là độc tấu dương cầm, có lúc lại là giọng nữ hát đơn, cũng có lúc là vũ đạo thôn quê tinh tế... nhưng tất cả các thể loại này đều không phải là sở thích của hắn. Lần nào hắn đến đây, cũng đều đợi buổi độc tấu violin bắt đầu diễn ra vào lúc 9 giờ tối. Tiếng đàn du dương hòa tan vào không trung, phù hợp nhất để gột rửa trần ai thế tục trong lòng mọi người. Người biểu diễn là một cô gái trẻ gương mặt thanh tú, mái tóc đen dài như thác nước xõa xuống vai, chiếc áo trắng thuần khiết làm toát lên thân hình nhỏ nhắn của cô, phối với một chiếc váy dài màu ngọc phỉ thúy, khiến cả cơ thể cô giống như một đóa hoa sen trắng trong giữa dòng nước xanh biếc. Khi biểu diễn, cô luôn nhắm mắt, có lẽ như vậy có thể khiến cho cô càng chuyên tâm để phát huy toàn bộ tài năng âm nhạc của mình. Hắn không biết tại sao mình lại thích nghe nhạc của cô đến thế. Dù sao, hắn có một thứ cảm giác đặc biệt, âm nhạc đó như thể đang dẫn dắt hắn, muốn đưa hắn đến một thế giới tươi đẹp đã bị biến mất từ lâu. Khi một bản chuẩn bị kết thúc, hắn gọi nhân viên phục vụ tới. “Hãy tặng cho cô gái đó một bó hoa ly to nhất, tính vào hóa đơn của tôi.”

Hắn cúi đầu nói, vành mũ hoàn toàn che khuất khuôn mặt hắn. Tặng hoa cho người biểu diễn mà mình yêu thích nhất, đây là truyền thống của nhà hàng Lục Dương Xuân này. Giá hoa rất đắt, nhưng nhà hàng sẽ chuyển một

https://thuviensach.vn

nửa phí vào thù lao diễn xuất ngày hôm đó của người biểu diễn. Trên thực tế, đây là sự cổ vũ và ngợi khen thực tế nhất của thực khách đối với người biểu diễn. “Dạ được!”

Nhân viên phục vụ khiêm tốn cúi lưng, “Anh muốn để lại lời nhắn không?”

22 Hắn lắc đầu: “Anh cũng không cần nói với cô ấy là ai tặng.”

“Tôi hiểu rồi!”

Nhân viên phục vụ cúi chào rồi bước đi. Và sau khi cô gái kết thúc bản nhạc này, bó hoa ly đó cũng được trao tặng đến tay cô. Cô gái đứng dậy, hoa ly trước ngực cô tỏa ra hương thơm ngát. Cô hướng về phía mọi người, cúi lưng chào để biểu thị sự cảm ơn, đồng thời cô mở mắt, hình như đang tìm kiếm người nào đã tặng hoa cho cô. Hắn chưa bao giờ muốn mình bị bất cứ ai nhìn thấy, nhưng lần này hắn lại ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, thản nhiên đón nhận ánh mắt của cô gái. Hắn biết đối phương không thể nào nhìn thấy mình. Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, một đôi mắt to nhưng lại vô thần đến thế. Cô là một người bị mù cả hai mắt. 8 giờ sáng ngày 29 tháng 10 năm 2002. La Phi đến thẳng luôn văn phòng làm việc của giám đốc Sở công an thành phố để gặp vị Giám đốc Tống đã một tay điều động anh lên làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Đây là một người đàn ông trung niên ngoài 50 tuổi, vóc dáng ông không cao, trông đã hơi phát phì, tóc trên đầu cũng đã rụng nhiều, lộ ra đỉnh đầu bóng loáng. Nhưng những điều này không gây trở ngại gì tới dáng vẻ uy nghiêm của ông, đây là một thứ khí chất nội tại, quyết không thể nào bị thời gian bào mòn đi. La Phi đã mặc trang phục đội trưởng đội cảnh sát hình sự, anh hành lễ trang trọng đối với vị 1ãnh đạo của mình: “La Phi đội cảnh sát hình sự đã có mặt!”

“La Phi...”

https://thuviensach.vn

Giọng nói thuần hậu của Giám đốc Tống trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng chỉ nói ra một câu ngắn gọn, “Bao năm nay đã để cậu bị thiệt thòi rồi!”

Sống mũi La Phi cợt cay cay, nỗi cảm khái trong lòng dập dềnh như con sóng. Nhưng anh nhanh chóng đè nén tâm trạng này xuống tận đáy lòng, trên mặt anh, nét mặt kiên nghị nhanh chóng thay thế cho sự đau đớn thoáng lướt qua. “Nếu không có vụ án năm đó, cậu đã là cấp dưới của tôi từ lâu rồi.”

Giám đốc Tống nhìn La Phi khẽ thở dài, “Cậu biết không, hồi đó, tất cả đội cảnh sát hình sự đều chăm chú vào hai sinh viên xuất sắc nhất trong lịch sử của trường Cảnh sát tỉnh, một người là cậu, một người là Viên Chí Bang.”

23 La Phi đón nhận ánh mắt của Giám đốc Tống, sau đó anh trả lời từng tiếng rành rọt mạnh mẽ: “Bây giờ cũng chưa muộn.”

Giám đốc Tống mỉm cười, đối với một cấp dưới như vậy, ông còn cần phải nói những lời thừa thãi nữa sao? “Đi đi, hãy đi bắt hắn!”

Đây chính là lời tổng kết ngắn gọn cuối cùng cho lần gặp mặt này. Mười lăm phút sau, trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự. Các thành viên của tổ chuyên án 4.18 lại một lần nữa ngồi cùng nhau, họ đang xem trên máy chiếu một đoạn video. Đoạn video được quay lại bằng phần mềm DVD phổ biến, hình ảnh hơi mờ, cộng thêm trình độ nghiệp dư của người quay, thường xuyên xuất hiện rung chấn và những cảnh quay thay đổi liên tục không có chút quy luật nào cả, khiến cho người xem cảm thấy hơi khó khăn. May mà những điều này không ảnh hưởng đến nội dung mà đoạn video muốn thể hiện. Đoạn video dài 4 phút 55 giây, mở đầu bằng một câu nói tục. “Mẹ kiếp, đây là giờ địa lý.”

Một cậu học sinh cấp 3 đeo khuyên tai vàng nói thẳng vào ống kính quay. Tiếp đến, ống kính được đưa ra xa, xuất hiện khung cảnh lớp học. Ở

https://thuviensach.vn

trên bục giảng, một người thầy giáo già đội mũ trắng đang giảng bài cho hơn hai mươi học sinh. Trong video, những học sinh ngồi bên dưới rõ ràng đang không chăm chú nghe giảng; có người gục xuống bàn ngủ, có người lớn tiếng trò chuyện, có người hướng về ống kính làm những động tác tay hạ lưu. Nhưng tất cả những việc này đều không là gì cả, bởi vì nhanh chóng xuất hiện tiếng nói vang vọng của một cậu nam sinh tóc xoăn: “Sau đây, hãy để bạn Tạ Quân Long biểu diễn cho mọi người cùng xem nhé.”

Khuyên tai vàng nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế, bước thẳng về hướng thầy giáo, giơ tay ra giật lấy mũ của thầy. Thầy giáo già im lặng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Khuyên tai vàng, trên mặt thể hiện ra sự bất lực và khốn đốn. Khuyên tai vàng cầm chiếc mũ quay mấy vòng trêu chọc, sau đó ấn trở lại trên đầu thầy giáo. Cậu ta tươi cười quay trở lại chỗ ngồi, vẫy tay đắc ý về phía ống kính. 24 Vị thầy giáo già bị sỉ nhục đứng yên, giây lát sau, ông chọn lựa tiếp tục giảng bài. Khoảng một phút sau, Khuyên tai vàng lại lần nữa bước lên bục giảng, lần này cậu ta định lấy ngón tay búng vào mặt người thầy giáo già, thầy giáo cuống cuồng né tránh. “Các em không được làm ảnh hưởng đến các bạn khác.”

Người thầy giáo già yếu ớt phản kháng một câu, và sự phản kháng này rõ ràng là vô tác dụng. Ống kính chuyển hướng, hướng thẳng vào Tóc xoăn, cậu ta nói: “Đó là một tên ngốc, cho ông ta chết!”

Tiếp đến, một chiếc vỏ chai nước khoáng bay ra, hướng thẳng về phía bục giảng. Cuối cùng của đoạn video, người quay đã hướng thẳng ống kính vào mặt mình, đây là một cô gái có gương mặt tròn, cô ta đắc ý giải thích: “Đã nhìn thấy chưa? Đây chính là lớp chúng tôi, là lớp học toàn năng vô đối.”

Sau khi chiếu xong đoạn video, thành viên của tổ chuyên án ở hiện trường đều lắc đầu. Họ không thể nào tưởng tượng nổi đây là một lớp học đang trong giờ học, càng không thể nào tưởng tượng những lời nói và hành động của nhóm học sinh này lại dành cho người thầy già cả của chúng. La

https://thuviensach.vn

Phi chủ trì cuộc họp cũng chìm vào nỗi kinh ngạc, một số sự thay đổi của xã hội này thực sự khiến người ta khó mà có thể hiểu nổi. Nếu như chỉ nhìn thấy đoạn video này, chắc chắn lúc này anh sẽ đập bàn đứng đậy, hận một nỗi không thể ngay lập tức lôi bọn ôn con này từ trong video ra để tẩn cho một trận. Nhưng anh lại không thực sự nảy sinh tâm trạng đó, bởi vì anh biết, bọn trẻ lớn xác này đã chịu đựng sự trừng phạt tàn khốc nhất. “Doãn Kiếm, cậu hãy nói rõ tình hình cho mọi người nghe đi.”

Anh dặn dò cậu thanh niên ở bên cạnh vừa mới trở thành trợ lý của mình. Doãn Kiếm gật đầu, cầm mấy tờ giấy lên sắp xếp lại một chút. Đây là tài liệu mà cậu đã làm thêm cả đêm mới có được, trước mặt vị lãnh đạo mới, cậu cần phải biểu hiện tốt một chút. “Trước tiên, tôi trình bày một chút về bối cảnh của đoạn video này. Đây là đoạn video được quay vào ngày 11 tháng 9 năm nay, địa điểm quay chính là lớp 12 toàn năng của một trường dạy nghề trong thành phố chúng ta. Người quay đoạn video này, cũng chính là cô gái có gương mặt tròn xuất hiện cuối cùng, hai ngày sau đó đã đăng tải đoạn video này lên blog cá nhân của mình trên mạng. Đoạn video này nhanh chóng được dân mạng phát hiện và phát tán rộng rãi trên mạng. Phần lớn dân mạng xem xong đoạn video này đều vô cùng bực bội kích động, đánh dẹp những học sinh làm nhục thầy giáo này từ mạng cho đến tận 25 cuộc sống thực. Nghe nói, lúc đó có không ít cư dân mạng đã tự mình tìm đến trước cổng trường dạy nghề để chặn đường mấy học sinh này, các kênh truyền thông cũng lần lượt tiến hành đưa tin. Dưới áp lực như vậy, mấy đứa học sinh này cũng lần lượt xin lỗi vị thầy giáo già Ngô Dần Ngọ bị sỉ nhục, còn Ngô Dần Ngọ cũng hy vọng mọi việc được yên, cho nên sự việc này đã dần yên ắng cách đây hai tuần. Nhưng chính Ngô Dần Ngọ lại vì sự việc này mà bị nhà trường cho về hưu.”

“Nhà trường không xử lý học sinh, ngược lại lại cho thầy giáo bị làm nhục nghỉ hưu?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân kinh ngạc ngắt lời Doãn Kiếm. Doãn Kiếm lắc đầu bất lực: “Là thế này... những trường dạy nghề hiện nay, cô cũng biết, kiếm tiền mới là việc hàng đầu, học sinh là thượng đế, giáo viên chỉ là một người đi làm thuê.”

“Đây mà cũng gọi là giáo dục sao?”

Có lẽ bởi vì cũng coi như là cùng nghề với mình, Mộ Kiếm Vân rõ ràng tỏ ra hết sức phẫn nộ về việc này, “Ngay cả nhà trường còn không tôn trọng giáo viên, thì cũng khó trách bọn học sinh lại hỗn xược như vậy!”

“Ưm, những người tìm hiểu tình hình này đều rất tức giận. Hơn nữa, mấy đứa học sinh đó cũng không phải thực sự hối hận, bề ngoài chúng xin lỗi thầy giáo, nhưng thái độ lại rất tệ, thậm chí còn tiến hành chửi bới dân mạng chặn đường chúng. Cho nên sau này Eumenides tiến hành chiêu mộ tử hình trên mạng, thì có không ít người reply tố cáo hành động tồi tệ của bọn chúng.”

“Tình hình này lúc đó sao lại không gây nên sự cảnh giác nhỉ?”

Mộ Kiếm Vân đương nhiên nói đến những bài trả lời trên mạng. Bây giờ xem ra, bên trong đó rất có khả năng ẩn giấu manh mối gây án tiếp theo của Eumenides. Tăng Nhật Hoa cười đau khổ, nói: “Chúng ta để lại bài chiêu mộ tử hình đó, vốn cũng là có mục đích để lần ra được manh mối. Nhưng từ sau khi Hàn Thiếu Hồng bị giết hại, những tội danh mà mọi người liệt kê ra có đến hơn sáu nghìn bài trả lời, muốn phân tích ra được mục tiêu gây án tiếp theo của Eumenides từ trong số đó, cũng chẳng khác gì mò kim đáy biển.”

“Nhưng hôm qua, “thầy giáo”

Viên Chí Bang của Eumenides vừa mới chết, điều này rất có thể sẽ kích động hắn, khiến hắn vô cùng mẫn cảm đối với hành vi làm nhục thầy giáo. Anh lẽ ra có thể nghĩ được đến điều này.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân bất mãn trừng mắt nhìn Tăng Nhật Hoa. Nhiệm vụ của cậu chính là tiến hành lựa chọn thẩm tra chọn lọc thông tin trên mạng. Tăng Nhật Hoa hậm hực nuốt nước bọt, rõ ràng là không phục, nhưng cậu vẫn toét miệng nói: “Được rồi, được rồi, là tôi đã bỏ sót, cảm ơn lời phê bình của cô giáo Mộ.”

26 Mộ Kiếm Vân bĩu môi, nét mặt đã dịu đi nhiều. La Phi giật mình, hình như anh nhìn thấy bóng dáng ai đó trên người cô: cùng là sự không chịu thua, cùng là kiểu hung hăng bắt nạt. Sự phân tích tâm lý gây án của cô đối với Eumenides đúng là cũng phần nào có lý, nhưng muốn Tăng Nhật Hoa có thể dự liệu ra được tình tiết này trước, đúng là gây khó dễ cho cậu. Nhưng phản ứng của Tăng Nhật Hoa lại không giống mình năm đó. Mình của ngày đó chắc chắn sẽ châm biếm lại nhỉ? Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, giữa mình và Mạnh Vân có thể có một người không hiếu thắng như thế, vậy thì sự việc xảy ra sau này sẽ thế nào nhỉ? Chỉ đáng tiếc là lịch sử không bao giờ tiếp nhận giả thiết. Sau khi trái tim của La Phi thoáng rộn ràng, anh lại lặng lẽ quay trở lại thực tế cuộc họp. “Được rồi, hãy quay trở lại chính vụ án đi.”

Anh nói với Doãn Kiếm. Doãn Kiếm tiến hành thao tác máy chiếu, trên màn hình hiện ra bức ảnh đầy máu me: hai thi thể ngã vật xuống sàn trong phòng khách sạn sang trọng, dưới thân người họ, tấm thảm vốn màu xanh lục đã bị thấm đẫm máu tươi, trở thành một mảng màu đen. “Đây là bức ảnh hiện trường vụ án xảy ra ở khách sạn Vạn Phong. Nạn nhân Tạ Quân Long, Diêm Vương tức là hai cậu nam sinh xuất hiện trong đoạn video làm nhục thầy giáo vừa rồi. Vết thương chí mạng đều nằm trên cổ, hình thức giống hệt như lúc Hàn Thiếu Hồng gặp nạn. Ở hiện trường để lại ba “Bản thông báo tử vong”

, thể viết chữ cũng đều giống như những vụ án trước đây.”

Trong quá trình Doãn Kiếm trình bày, bức ảnh trên màn hình liên tục thay đổi, có nhiều cảnh đặc tả nạn nhân ở nhiều góc độ, cuối cùng thì dừng

https://thuviensach.vn

lại ở “Bản thông báo tử vong”

. “Ba , nhưng lại chỉ có hai người chết?”

Tăng Nhật Hoa đưa ra câu hỏi này. “Cô gái đó nhận được “”

nhưng lại không chết. Kẻ hành hung đã ép Ngô Dần Ngọ chặt đứt một bàn tay của mình, để đổi lấy mạng sống của cô gái.”

Tăng Nhật Hoa vùi tay vào trong mớ tóc lòa xòa gãi gãi: “Đây là cách thức gì vậy?”

“Tạm thời vẫn chưa rõ, bởi vì hai đương sự ở hiện trường đều vẫn chưa thể nào tiếp nhận được những câu hỏi của cảnh sát.”

Doãn Kiếm trả lời, “Cô gái vì quá kinh hãi, hiện giờ tinh thần vẫn chưa ổn định! Ngô Dần Ngọ thì vừa mới được phẫu thuật, vẫn đang trong giai đoạn quan sát ở bệnh viện. Căn cứ theo 27 tình hình tìm hiểu được, quá trình gây án lần này của Eumenides như sau: Hắn thông qua mạng và điện thoại liên hệ với ba người học sinh và thầy giáo Ngô Dần Ngọ, tự xưng là phóng viên, hy vọng sắp xếp một cuộc nói chuyện thân mật giữa hai bên. Hắn hứa sẽ có thù lao hậu hĩnh cho ba học sinh, còn đối với Ngô Dần Ngọ, thì lại hứa là thông qua mối quan hệ, có thể giúp ông được đi làm lại, chính là những điều kiện này đã khiến cho các đương sự động lòng. Sáng hôm qua, Eumenides đã gửi vào tài khoản của Ngô Dần Ngọ 2000 tệ, bảo ông đặt một phòng ở khách sạn Vạn Phong. Mấy đương sự đều làm theo lời dặn dò của hắn, buổi chiều cùng có mặt ở trong căn phòng này, Eumenides cũng đã đến như lời hẹn, hoàn thành hành vi giết chóc của hắn.”

“Kế hoạch hoàn mỹ!”

Tăng Nhật Hoa so so vai, nói vẻ cảm thán mang theo sự tiếc nuối và khâm phục, “Không để lại bất cứ manh mối nào để truy lùng phải không?”

https://thuviensach.vn

“Không chỉ các bước trong kế hoạch không có, mà hiện trường gây án cũng không thu được bất cứ thứ gì.”

Giọng nói của Doãn Kiếm vô cùng bất lực, “Không có dấu vân tay, không có vết chân, không có lời miêu tả dung mạo của đương sự. Trước khi hắn vào phòng đã đeo sẵn găng tay, trùm giày và trùm đầu, đồng thời hắn đã né tránh một cách hoàn mỹ thiết bị giám sát của khách sạn, trong cuộn băng video giám sát, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn được lưng hắn mà thôi.”

Mộ Kiếm Vân hình như không hài lòng trước trạng thái bi quan của hai người đồng nghiệp, cô nói bằng giọng cổ vũ chí khí: “Nhưng lần này chúng ta có hai đương sự, họ đã tiếp xúc chính diện với Eumenides. Điều này rất có thể trở thành điểm đột phá quan trọng trong việc trinh thám phá án của chúng ta trong chuỗi vụ án này.”

“Đúng vậy, đây chính là điểm then chốt!”

Người nói câu này chính là La Phi, anh vừa lên tiếng, ánh mắt của mọi người đều dồn cả vào anh. La Phi vẫn đang nhìn Mộ Kiếm Vân: “Hiện giờ chúng ta cần cô đi gặm miếng xương đó.”

Mộ Kiếm Vân thoáng mỉm cười: “Ý anh nói đến cô gái đó phải không?”

La Phi gật đầu: “Một mặt vừa tiến hành trị liệu tâm lý, một mặt vừa tìm hiểu thăm dò chi tiết, cô là chuyên gia về phương diện này, tôi không đưa ra ý kiến cụ thể nào cả. Tôi chỉ cần bản báo cáo phân tích của cô thôi.”

Mộ Kiếm Vân trả lời bằng một nụ cười tự tin. “Chỗ Ngô Dần Ngọ...”

La Phi lại quay sang nhìn Doãn Kiếm, “Cậu hãy liên hệ với bệnh viện, chỉ cần bất cứ lúc nào sức khỏe của ông ấy ổn định, lập tức sắp xếp cho tôi gặp ông ấy.”

https://thuviensach.vn

28 “Tuân lệnh!”

“Vậy không có việc gì cho tôi phải không?”

Tăng Nhật Hoa uể oải vươn vai, đột nhiên lại tự đề cử mình, “Hay là để tôi đi cùng với cô giáo Mộ nhé?”

La Phi lập tức từ chối lời đề nghị của cậu: “Không, cậu có nhiệm vụ rất quan trọng. Tôi cần cậu điều tra tìm kiếm tư liệu về tất cả những đứa trẻ bị mất tích, cô nhi và lang thang ở trong thành phố này trong vòng tám năm, bắt đầu từ tháng 1 năm 1985. Tôi không biết cậu điều tra như thế nào, tương tự, tôi cũng chỉ cần báo cáo phân tích của cậu, cậu có hiểu ý tôi không?”

Nét mặt uể oải lười nhác của Tăng Nhật Hoa đột nhiên phấn chấn hẳn: “Eumenides, anh muốn tôi tìm hắn à?”

“Đúng vậy.”

La Phi ngừng một lát, sau đó lại giải thích tường tận hướng suy nghĩ của mình, “Người kế tục mà Viên Chí Bang tìm được chắc chắn phải là một đứa trẻ không có bất cứ mối liên hệ nào với xã hội này. Đứa trẻ này không thể quá lớn, nếu không, anh ta cũng không thể nào thao túng được suy nghĩ của đối phương; Đứa trẻ này cũng không thể quá nhỏ, bởi vì anh ta không thể nào lúc nào cũng mang đứa bé kè kè bên cạnh mình, cho nên, đứa trẻ này ít nhất cũng cần phải có khả năng tự hành động, do đó, tôi suy đoán độ tuổi của đứa trẻ rơi vào khoảng 7 - 13 tuổi. Tháng 1 năm 1985, Viên Chí Bang khỏe lại và rời khỏi bệnh viện, anh ta rất có khả năng bắt đầu tìm kiếm người kế tục. Và với khả năng mà Eumenides trình diễn cho chúng ta thấy, hắn ít nhất cũng phải nhận được sự huấn luyện khoảng mười năm, cũng chính là muộn nhất thì vào năm 1992, hắn đã trở thành đồ đệ của Viên Chí Bang.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi!”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa vỗ tay, “Cả một quãng thời gian dài như vậy, đây thật không phải là một công trình nhỏ chút nào! Nhưng...”

Cậu đột nhiên lại chuyển đề tài, “Đội trưởng La, anh cần phải phái người đi theo cô giáo Mộ, chuyện xảy ra hôm trước...”

La Phi hiểu ý mỉm cười, hiểu được lý do tại sao Tăng Nhật Hoa lại đưa ra yêu cầu đi cùng Mộ Kiếm Vân, thì ra là lo lắng cho sự an toàn của cô. Mặc dù Đặng Hoa đã chết rồi, nhưng cũng chưa chắc thuộc hạ của hắn lại không tiếp tục đến gây chuyện. “Được, tôi sẽ sai Liễu Tùng phụ trách an toàn của cô giáo Mộ.”

Mộ Kiếm Vân nhìn Tăng Nhật Hoa một cái, nét mặt vui tươi. Xem ra, bất luận là một người phụ nữ mạnh mẽ đến nhường nào, đều muốn có cảm giác được che chở. “Mọi người còn có câu hỏi nào không?”

La Phi chờ đợi giây lát, thấy không ai có ý kiến gì, bèn đứng dậy, “Được rồi, giải tán, mọi người hãy làm việc của mình đi.”

29 Doãn Kiếm cũng đứng dậy, “Đội trưởng La, phía Hàn Hạo...”

“Ừm, tôi đang định nói với cậu...”

La Phi nhìn đồng hồ, “Mười giờ đúng, chúng ta cùng đi thẩm vấn.”

Chú thích: 1. Thịt ba chỉ, quả mã thầy băm nhỏ, trứng gà, gia vị, bột tiêu,... trộn đều, nặn thành hình tròn như đầu sư tử rồi rắc hạt kỷ tử và hành lá lên, đem hấp.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 2: Sông Ngầm Cuồn Cuộn

8 giờ 30 phút, ngày 29 tháng 10. Trong tòa nhà Long Vũ, một cuộc họp khác cũng đang tiến hành. Những người tham dự đều mặc quần áo tang, nét mặt đau đớn. Họ vừa mới từ linh đường của Đặng Hoa trở về đây. Bốn ngày trước, sát thủ Eumenides đã mượn tay Hàn Hạo, thích sát nhân vật đã từng hùng bá khắp tỉnh thành hơn mười năm nay ở ngay phòng chờ sân bay. Ngồi ở ghế chính là một người phụ nữ trung niên đang cúi đầu không ngừng lau nước mắt, một đứa bé trai khoảng 12, 13 tuổi đang dựa vào người cô, thần sắc hoảng sợ mơ màng. Qua mảnh vải đen ở trên ống tay trái của họ, có thể nhận ra hai người này chính là vợ góa con côi của nạn nhân Đặng Hoa. Hai người trẻ tuổi đứng ở hai bên hai mẹ con, người ở bên trái nhiều tuổi hơn một chút, gương mặt hơi dài, lông mày rậm, mắt to, chính là người đứng đầu đội vệ sĩ của Đặng Hoa lúc sinh thời - A Hoa; Người còn lại thân hình cao lớn khỏe mạnh, nhưng sắc mặt lại có vẻ hơi non nớt, chắc chỉ mới hơn 20 tuổi, ánh mắt của anh ta nhìn chăm chăm về phía trước khiến người ta có cảm giác hơi ngớ ngẩn. Ngồi đối diện với hai mẹ con họ là hai người đàn ông trung niên, một béo một gầy. Người béo có khuôn mặt khá hiền từ, đang cố gắng khuyên nhủ vợ con Đặng Hoa. Người đàn ông gầy thì từ đầu đến giờ đều chau mày, có vẻ là một nhân vật trầm mặc kiệm lời. Những lời nói của ông béo đều rất ân cần tha thiết, đã có tác dụng rất tốt. Giây lát sau, người phụ nữ cuối cùng cũng ngừng khóc, ngẩng đầu lên: “Được rồi, Lâm tổng, ông không cần nói nữa, những điều này tôi đều hiểu... Bất luận thế nào, dần dần cũng sẽ ổn thôi... Các ông có việc quan trọng gì, hãy nói đi.”

“Điều này...”

https://thuviensach.vn

Người béo lưỡng lự giây lát, trông bộ dạng có vẻ như khó cất lời, ông ta rút ra một chiếc khăn tay sạch sẽ đưa cho người phụ nữ, đồng thời hướng ánh mắt về phía người bên cạnh. “Để tôi nói vậy.”

Người đàn ông gầy giọng nói lạnh tanh, trên mặt cũng không thể hiện ra chút tình cảm nào, “Đặng tổng không may gặp nạn, hiện giờ chị dâu chính là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Long Vũ. Hôm nay thực ra 31 chúng ta coi như là cuộc họp cổ đông, chủ yếu là muốn xác định vị tổng giám đốc mới của tập đoàn Long Vũ.”

Người phụ nữ lau hai hàng nước mắt, sau khi nghe những lời này, bèn ngẩn người, lẩm nhẩm: “Việc này... có phải là hơi vội không?”

“Đặng tổng còn chưa phát tang, bây giờ nhắc đến việc này đúng là cũng chưa phù hợp lắm...”

Người béo lắc đầu vẻ ái ngại, sau đó lại thở dài, nói: “Nhưng tất cả mọi việc của tập đoàn Long Vũ, không có ai tiếp quản cũng không được. Mảnh đất ở Đông Thành chuẩn bị đấu thầu rồi, Đặng tổng nếu còn sống, chắc chắn là chúng ta sẽ đạt được, chúng ta không thể nào để lỡ mất thời cơ... Vẫn còn có mấy hạng mục đã chờ ký hợp đồng từ lâu, bây giờ đối phương hay tin Đặng tổng gặp nạn, đều do dự... Nếu như không có người đứng ra chống đỡ đại cục, e rằng tình hình sẽ đáng lo ngại đấy.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Người phụ nữ hoảng loạn không biết làm thế nào, mở to mắt nhìn hai người đàn ông đó, rồi lại nhìn A Hoa đang ở bên cạnh mình. “Theo tôi thấy, hay là để Lâm tổng chịu vất vả gánh vác vị trí này.”

Người đàn ông gầy hình như luôn chọn lựa cơ hội phù hợp để lên tiếng, “Bao năm nay, Lâm tổng luôn là người trợ lý cho Đặng tổng, nghiệp vụ mọi phương diện đều thành thạo, những người bên ngoài tập đoàn cũng đều

https://thuviensach.vn

quen biết ông ấy. Đưa Lâm tổng lên chính là cách nhanh nhất và ổn thỏa nhất.”

Đặng phu nhân chần chừ không nói, mặc dù cô chỉ là một người phụ nữ có tầm nhìn nông cạn, nhưng lúc này cũng nhận ra được ý tứ của cuộc “họp cổ đông”

này. Người béo quan sát sắc mặt của Đặng phu nhân, sau đó quả quyết lắc đầu: “Không được. Tập đoàn Long Vũ là do một tay Đặng tổng gây dựng nên, tôi thấy tổng giám đốc mới vẫn nên là do chị dâu đảm nhận thì thích hợp hơn, tôi vẫn cứ làm chức phó tổng của mình, dốc toàn lực phò tá là được rồi.”

“Không, không...”

Đặng phu nhân xua xua tay vẻ khó xử, “Tôi sao được chứ, tôi không làm nổi đâu...”

“Chị dâu làm tổng giám đốc, tôi cũng chẳng có ý kiến gì.”

Người gầy mặt vẫn lạnh tanh, “Nhưng người ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Danh dự và uy tín của tập đoàn Long Vũ liệu có thể còn duy trì được không? Thực ra công ty sớm muộn gì cũng vẫn là của Đặng gia, đợi Đặng Tiễn lớn lên, rèn luyện cho cậu ấy mấy năm, Lâm tổng sẽ nhường vị trí lại cho cậu ấy là được chứ gì?”

Đứa bé trai nghe thấy tên mình cũng ngơ ngác ngẩng đầu. Lâm tổng mập rướn người ra xoa đầu Đặng Tiễn, nét mặt yêu thương và cảm khái: “Ôi, nói vậy cũng đúng. Tập đoàn Long Vũ ở trong tay Đặng tổng ngày 32 một lớn mạnh, bây giờ phải thông qua tôi để truyền người kế tục, trách nhiệm của tôi quả thực rất nặng nề đấy.”

“Nói vậy là Lâm tổng đã đồng ý rồi?”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông gầy nhìn thẳng vào Đặng phu nhân, “Chị dâu, chị có ý kiến gì không?”

“Tôi...”

Đặng phu nhân quay sang cầu cứu A Hoa, nhưng A Hoa sa sầm mặt, không nói gì. Đặng phu nhân đành cười đau khổ: “Chúng tôi cô nhi quả mẫu, có thể có ý kiến gì được chứ?”

“Vậy thì được rồi.”

Người đàn ông gầy cuối cùng cũng mỉm cười, sau đó ông ta lấy ra một văn bản đặt giữa bàn, “Thư ký đã soạn sẵn rồi, chỉ cần các cổ đông ký tên, thì chính thức thông qua.”

A Hoa không lên tiếng, nhưng cậu thanh niên đờ đẫn đứng ở bên cạnh Đặng Tiễn lại không kìm lòng được, “Đây rõ ràng là các ông đã hợp mưu từ trước. Phu nhân, bà không thể ký tên được!”

Người đàn ông gầy chợt nhíu mày, ánh mắt hằm hằm chĩa thẳng vào cậu thanh niên đó. Cậu ta liếm môi, trông có vẻ hơi sợ hãi. “A Thắng, chú ý thân phận của cậu!”

A Hoa cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng lại là nhắc nhở đồng bọn của mình, ở đây đến lượt cậu nói xen vào sao?”

Cậu chàng tên A Thắng xem ra rất sợ A Hoa, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu. Lâm tổng mập nhìn A Hoa cười ha ha: “A Hoa à, cậu đi theo Đặng tổng bao năm nay, cậu cũng có cổ phần trong tập đoàn, cậu cũng phát biểu chút ý kiến đối với việc này đi!”

“Tôi không muốn quản những việc này.”

https://thuviensach.vn

A Hoa lạnh nhạt nói, “Bây giờ, điều tôi muốn, chỉ là làm thế nào để tìm được hắn.”

Cả phòng họp chợt trở nên yên ắng, ai cũng hiểu được “hắn”

, trong lời nói của A Hoa là ám chỉ ai. Eumenides! Là vệ sĩ của Đặng Hoa, A Hoa đương nhiên không thể nào tha cho hung thủ đã giết chết ông chủ. Trong suy nghĩ của anh ta, bây giờ bàn bạc bất cứ việc gì cũng đều không phù hợp. Lâm tổng mập và người đàn ông gầy nhất thời cũng không biết nói gì, cuối cùng vẫn là A Hoa lên tiếng phá vỡ sự im lặng. “Bất luận thế nào, tôi không hy vọng nhìn thấy bất cứ tai họa nào xảy ra trong nội bộ tập đoàn. Trong thời khắc này, nếu như chúng ta không đoàn kết để 33 đối phó với bên ngoài, thì chỉ có thể là từng người đều lần lượt trở thành con cừu non rơi vào miệng đối thủ mà thôi!”

Từng câu nói của anh ta rất trịnh trọng và có sức nặng, khiến mọi người có mặt đều chấn động, tất cả mọi người đều cảm thấy khí thế uy nghiêm ẩn giấu trong người đàn ông này. 9 giờ 7 phút. Trong văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Trên bàn làm việc đặt trước mặt La Phi có một chiếc hộp nhỏ, anh mơ hồ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp đó. Đây là di vật của nạn nhân đã được sắp xếp lại ở hiện trường trong “vụ nổ 4.18”

. Phần lớn đồ vật đều đã bị thiêu cháy biến dạng, không thể nhận ra hình dáng ban đầu nữa. La Phi thò tay lục tìm trong hộp, động tác chậm rãi khẽ khàng, như thể sợ gây ảnh hưởng tới thứ gì đó. Giây lát sau, động tác của anh chợt dừng lại. Cánh mũi của anh khẽ phập phồng, tay phải của anh rời khỏi chiếc hộp, mở ra trước ngực. Trong lòng bàn tay anh, có một con bướm. Cánh bướm đã tàn khuyết, nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhận ra dáng vẻ ngày trước của nó. Đây là một con bướm bằng kim loại, do ngọn lửa lớn và ôxi hóa nhiều năm, giờ đã hoàn toàn biến thành màu đen rồi. Nhưng La Phi vẫn nhớ rất rõ màu sắc ban đầu của con bướm này, đó là màu xanh lam thuần khiết, như thể là bầu trời sau cơn mưa, thuần khiết đến độ gần như trong suốt. Bàn tay trái của La Phi khẽ khàng vuốt nhẹ lên cánh

https://thuviensach.vn

bướm, đầu ngón tay anh hơi run run. Đồng thời đôi mắt anh chợt trở nên mơ màng, tâm tư như quay trở về một không gian khác. ... Ngày 7 tháng 4 năm 1983. Trong hội trường của trường Đại học Cảnh sát, đang tiến hành lễ trao giải cuộc thi Trinh thám toàn trường. Đây là cuộc thi truyền thống diễn ra hàng năm trong trường Cảnh sát. Thông thường thì lấy vụ án thực nào đó làm nền tảng, cung cấp thêm một số manh mối 34 cho những người tham gia tiến hành suy luận, mục đích là để tìm kiếm hung thủ của vụ án và tường thuật lại quá trình xảy ra vụ án. Ai đưa ra được đáp án gần nhất với tình hình thực của vụ án, thì người đó sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng. La Phi ngồi trong đoàn người ở hội trường, đợi ủy viên hội đồng chấm thi tuyên bố kết quả cuộc thi. Anh cũng là một trong những người tham gia cuộc thi, thần thái anh lúc này khoan thai tự đắc, bởi vì anh tin rằng mình đã đưa ra một đáp án hoàn mỹ nhất, không ai có thể vượt qua được đáp án này. Anh chàng đẹp trai bên cạnh anh lúc này chính là Viên Chí Bang, cậu ta là người vốn không thích bị gò bó, nên chẳng hứng thú tham gia những cuộc thi thế này. Cậu ta đến đây chỉ vì ở những buổi lễ thế này có thể gặp được rất nhiều các bạn nữ. Viên Chí Bang thích nữ sinh, các nữ sinh thông thường cũng thích cậu ta. Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, người dẫn chương trình buổi lễ cuối cùng cũng đi đến sân khấu. Cô mở phong thư ghi danh sách, cả hội trường đột nhiên yên tĩnh hẳn. “Sau đây tôi xin tuyên bố danh sách những người đoạt giải.”

Người dẫn chương trình ngừng một lát, sau đó lại hào hứng đọc tiếp: “Trong cuộc thi lần này, có hai người tham gia đã đưa ra được đáp án hoàn toàn phù hợp với vụ án thực, có thể coi là một đáp án hoàn mỹ!”

Trong hội trường liền vang lên những tiếng khen ngợi, cuộc thi truyền thống này của trường Cảnh sát đã kéo dài liên tục hơn mười năm, đây là lần đầu tiên ủy viên hội đồng chấm thi đưa ra lời nhận xét “hoàn mỹ”

. Sau khi hội trường khôi phục lại sự yên ắng, người dẫn chương trình tiếp tục nói: “Ủy viên hội đồng chấm thi quyết định, hai người tham gia này

https://thuviensach.vn

đều ngang hàng trở thành người chiến thắng trong cuộc thi lần này. Tên của họ là La Phi, Mạnh Vân!”

Tiếng vỗ tay vang rền khắp cả hội trường, nhưng La Phi rõ ràng lại cảm thấy hơi thất vọng. “Ngang hàng? Mạnh Vân? Là một cô gái sao?”

Anh lẩm bẩm một mình. Viên Chí Bang ở bên cạnh khẽ vỗ nhẹ vào má anh: “Được rồi, mau lên sân khấu nhận giải thưởng đi. Có một cô gái đi cùng thì có gì là không hay chứ?”

La Phi bất đắc dĩ so so vai, đứng dậy bước về phía sân khấu, mọi người xung quanh đều dồn những ánh mắt ngưỡng mộ về phía anh. 35 La Phi đứng trên sân khấu chờ trao giải thưởng, nhưng một người khác đoạt giải lại mãi vẫn chưa xuất hiện. Sau một hồi chờ đợi, mọi người trong hội trường chợt lao xao, người dẫn chương trình cũng lúng túng không hiểu ra sao. Lúc này, đột nhiên có một thứ gì từ trên khán đài bay xuống, rơi vào người La Phi. La Phi nhíu mày nhìn, thì ra đó là một mũi tên bằng giấy được gấp rất đẹp mắt. Giống như bọn trẻ con vẫn thường chơi đùa, mũi tên giấy được gấp thành mũi nhọn, đầu phía trước bị xé một lỗ hổng, thông qua lỗ hổng này có thể lợi dụng công cụ như là sợi dây chun để bắn mũi tên giấy đi. La Phi biết đây quyết không phải chỉ đơn giản là một trò đùa tai quái, anh cúi người nhặt mũi tên giấy lên, sau đó gỡ tờ giấy đó ra. Trên giấy quả nhiên có hàng chữ. La Phi thoáng nhìn lướt qua một lượt, sau đó anh mỉm cười đưa tờ giấy đó cho người dẫn chương trình. Sau khi người dẫn chương trình nhìn rõ nội dung trên tờ giấy, lại trở nên càng phấn khích, cô lớn tiếng đọc: “Bây giờ xuất hiện một việc rất thú vị. Một người đoạt giải khác đã từ trên khán đài gửi xuống tờ giấy này, trên đó viết: Tôi không quen nhận giải ngang hàng với người khác. Cho nên bây giờ là thời gian bù giờ cho cuộc thi, xin hãy dựa vào tờ giấy này để tìm được tôi ở vị trí nào.”

Ánh mắt người dẫn chương trình lại chuyển từ tờ giấy sang La Phi, “Thế nào, La Phi, bạn có hứng thú để đón nhận cuộc thi bù thêm này không?”

https://thuviensach.vn

Mọi người trong hội trường đều hưng phấn thảo luận râm ran, họ đang đợi câu trả lời của La Phi. La Phi nhận lấy micro của người dẫn chương trình, ánh mắt anh quét mấy lượt khắp trên khán đài, sau khi đã xác định được vị trí, anh nói giọng nho nhã: “Mạnh Vân, bạn gái ngồi ở giữa hơi chếch sang trái ở hàng ghế thứ 9. Mặc áo len tím, tóc dài ngang vai.”

Cùng với lời nói của La Phi, ánh mắt của tất cả mọi người đều tìm kiếm về vị trí mà anh nói. Quả nhiên có một cô gái mặc áo len tím đang ngồi ở đó, tóc dài ngang vai, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, nhưng giữa hai hàng lông mày lại toát ra khí chất anh hùng khoáng đạt. Trên mặt cô gái thể hiện ra sự không phục, cô không đứng dậy phản bác, rõ ràng là đã mặc nhận sự suy đoán của La Phi. “Hình như bạn đã đoán đúng rồi!”

Người dẫn chương trình kêu lên đầy kinh ngạc, “Trời ơi, nhanh vậy chứ? Bạn có thể nói cho mọi người biết căn cứ suy đoán của bạn được không?”

36 La Phi thản nhiên mỉm cười, lấy lại tờ giấy trong tay người dẫn chương trình và gấp lại thành hình dạng mũi tên như cũ, sau đó anh giơ mũi tên giấy lên: “Tờ giấy được gấp thành mũi tên giấy và bắn xuống đây. Độ cao mà mũi tên giấy loại này bắn xuống được nhiều nhất cũng là khoảng hơn mười mét, cho nên tôi thu hẹp phạm vi tìm kiếm trong mười hàng đầu tiên. Kết quả của cuộc thi bây giờ mới tuyên bố, cho nên việc gấp mũi tên giấy và bắn xuống cũng là mới nảy sinh ý tưởng thì phải? Công cụ bắn của người chế tác chỉ có thể là thứ mà cô ấy mang theo sẵn bên mình. Sẽ là thứ gì nhỉ? Sợi dây chun có tác dụng đối với thứ gì?”

Trong khi mọi người vẫn còn đang suy nghĩ, La Phi đã đưa ra đáp án: “Dây buộc tóc của con gái.”

Cả hội trường chợt vang lên tiếng bàn luận như cảm ngộ ra được, có một vài người nhanh nhạy đã nghĩ ra được nguyên nhân. Còn La Phi thì lại mỉm cười nhìn lên khán đài: “Cô gái mặc áo tím đó, khi tôi đi lên sân khấu đã

https://thuviensach.vn

nhìn thấy tóc của cô buộc cao ở phía sau, nhưng khi mũi tên giấy này xuất hiện, tóc cô đã thả xuống ngang vai. Sợi dây buộc tóc của cô lúc này chắc là cô đang nắm trong tay, có phải vậy không?”

Cô gái chu môi không nói, sau khi trầm mặc giây lát, cô giơ cao bàn tay trái, giơ ra một ngón cái thể hiện ý khen ngợi. Kết quả cuộc thi kèm thêm đã lộ rõ, cả hội trường lại lần nữa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Sau khi kết thúc buổi lễ, La Phi và Viên Chí Bang lại nhìn thấy cô gái đó ở cửa hội trường, mái tóc cô vẫn chưa buộc lên. Cô gái chủ động bước tới, khiến La Phi buộc phải dừng bước. “Khả năng quan sát của anh rất tốt.”

Cô gái nói lời khen ngợi, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập thần thái khiêu chiến, “Anh có thể nói cho tôi biết, trên dây buộc tóc của tôi có thứ gì không?”

“Trên dây buộc tóc có một con bướm, một con bướm màu xanh lam.”

La Phi trả lời luôn không hề suy nghĩ. Cô gái buộc tóc lên, cột tóc bằng dây buộc tóc đó, một con bướm màu lam đậu trên tóc cô, trông vô cùng sinh động. Mặc dù lại một lần nữa bị La Phi nói trúng, nhưng lần này cô gái lại cười vẻ đắc ý. “Anh không thắng, anh thua rồi!”

Cô rướn mắt nói. 37 La Phi xoa xoa cằm, không hiểu ý cô. “Khi ở trên sân khấu, anh không thể nào nhìn thấy được buộc tóc ở phía sau gáy của tôi.”

Cô gái hơi ngước đầu, “Anh có thể nói ra được con bướm trên buộc tóc của tôi chỉ có một khả năng: trước khi anh lên sân khấu, anh đã bắt đầu chú ý đến tôi rồi.”

Trên mặt La Phi hiện ra vẻ ngượng ngùng, bộ dạng như không biết phải làm sao. “Cho nên, anh có thể nhận ra sự thay đổi mái tóc của tôi giữa bao nhiêu người, không phải là xuất phát từ khả năng quan sát vượt trội, chỉ là vì anh có một con tim xuân tình đang nảy mầm mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Giữa những câu nói hùng hồn áp đảo của cô gái, mặt La Phi càng lúc càng đỏ. “Ha ha. Anh thua rồi, hơn nữa còn thua hai hiệp.”

Sau khi tươi cười vui vẻ, cô gái quay người rảo bước rời khỏi đó. La Phi buồn bực lắc đầu, lẩm bẩm: “Thua hai hiệp? Đây là có ý gì?”

“La Phi ơi.”

Viên Chí Bang đứng bên cạnh lúc này chợt vỗ vai anh, mỉm cười vẻ bất lực: “Trên phương diện trinh thám, cậu là một thiên tài, nhưng trên phương diện tình cảm, cậu chỉ là một cậu học sinh tiểu học mà thôi.”

La Phi toét môi tự trào, ánh mắt anh đuổi theo bóng lưng cô gái đó. Cho đến tận khi con bướm màu lam đó nhảy nhót tung bay, xa dần, cuối cùng mất hút vào biển người. 9 giờ 13 phút. Trong phòng tạm giam của đội cảnh sát hình sự. Hàn Hạo vẫn nằm mãi trên chiếc giường gỗ giản đơn để nghỉ ngơi. Trông anh ta có vẻ như đã ngủ say, nhưng tư duy của anh ta vẫn không ngừng chuyển động. Trong lúc phục hồi thể lực, anh ta vẫn cần tranh thủ thời gian để suy ngẫm. Những tiếng bước chân vang vọng tới, vành tai Hàn Hạo khẽ cử động. Doãn Kiếm xuất hiện ở trước cửa phòng giam, “Đưa anh ấy ra đi!”

Cậu nói với người cảnh sát trực ban. Người cảnh sát mở cánh cửa sắt, đến bên giường Hàn Hạo. Hàn Hạo không đợi cậu ta gọi, tự mình ngồi dậy. 38 “Đội trưởng Hàn, chúng ta đi nhé.”

Giọng nói của người cảnh sát như thể đang thương lượng với anh ta. Hàn Hạo mặc kệ cậu ta, đứng dậy, sa sầm mặt bước thẳng về phía Doãn Kiếm. Doãn Kiếm ngoảnh đầu không nhìn thẳng vào đôi mắt Hàn Hạo, thần sắc cậu có vẻ hơi lúng túng. “La Phi đến rồi à?”

Hàn Hạo lạnh lùng hỏi một câu. “Đúng vậy.”

Doãn Kiếm gật đầu, “Đội trưởng La cũng sẽ đến.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo chú ý thấy sự thay đổi trong cách xưng hô của đối phương, anh ta dừng bước, hít thở một hơi thật sâu. Đây là cơ hội cuối cùng của mình, trước khi gặp mặt La Phi. Sau khi hơi thở đã ổn định trở lại, Hàn Hạo cất bước trước: “Vậy chúng ta đi thôi!”

Bước chân anh ta vừa rộng vừa nhanh, mấy người bọn Doãn Kiếm vội vàng bước theo, lúc này mới theo sát phía sau anh ta. Từ xa nhìn lại, Hàn Hạo đi trước tiên hoàn toàn không giống như nghi phạm đang bị áp giải, bọn Doãn Kiếm ngược lại giống như là cấp dưới của anh ta vậy. Đoạn đường từ phòng giam đi đến phòng thẩm vấn là đoạn đường Hàn Hạo đã quá quen thuộc. Khi đi qua tòa nhà văn phòng, anh ta dừng bước. “Bụng tôi nôn nao khó chịu, muốn vào nhà vệ sinh.”

Anh ta quay người nói với Doãn Kiếm. Doãn Kiếm khẽ nhíu mày: “Khi nãy sao anh không đi?”

“Cậu muốn tôi ngồi chung một nhà xí với những tội phạm thực sự đó sao? Để những kẻ đã bị chính tay tôi bắt được xem trò cười của tôi à?”

Hàn Hạo trừng mắt nhìn Doãn Kiếm, và cậu ta lập tức nhún nhường, cậu gật đầu với người cảnh sát đi theo: “Hãy dẫn anh ấy đi đi!”

Đại sảnh tầng 1 rẽ về bên trái chính là nhà vệ sinh. Khi một hàng người tiến vào, trong nhà vệ sinh có một nhân viên hành chính đang đi tiểu, cậu ta quay sang nhìn rõ người vừa vào, lập tức há miệng kêu lên kinh ngạc: “Đội... đội trưởng Hàn?”

Hàn Hạo mặt lạnh tanh, giơ tay lên, khoe ra chiếc còng tay sáng lóa, cải chính nói: “Nghi phạm Hàn Hạo”

. 39 Cậu thanh niên vội vàng nhét “của quý”

của mình vào trong quần, trong lúc vội vàng, nước tiểu chưa đi hết đã thấm vào vạt áo trước. Nhìn thấy bộ dạng cậu ta như vậy, bọn Doãn Kiếm

https://thuviensach.vn

cũng thấy ngượng ngùng, đều bất giác quay mặt đi. Đợi sau khi người thanh niên rời khỏi đó, Doãn Kiếm đẩy một cánh cửa ở một buồng vệ sinh, nói với Hàn Hạo: “Anh nhanh lên nhé.”

Hàn Hạo bước vào trong buồng vệ sinh, rung rung cánh tay: “Hãy làm theo quy định đi.”

Doãn Kiếm gật đầu, một người cảnh sát bước tới, cầm chìa khóa mở còng khóa tay phải của Hàn Hạo, sau đó lại khóa chung vào với ống nước bằng thép ở trong buồng vệ sinh. Đây là phương pháp thông dụng trong đội cảnh sát hình sự: khi nghi phạm muốn đại tiện, cảnh sát sẽ khóa tay hắn vào trong ống nước bằng thép ở trong buồng vệ sinh, còn mình thì đứng đợi ở bên ngoài. Đây chính là hiệu quả mà Hàn Hạo muốn đạt được. Anh ta đã quá thông thạo tòa nhà văn phòng của đội cảnh sát hình sự. Anh ta cũng biết trên nóc nhà vệ sinh ở tầng 1 có một cửa kiểm tra mạng lưới ống nước hình vuông rộng tám mươi cen-ti-mét, từ đó có thể đi thông ra được cống ngầm ở phía bên ngoài bức tường sau của tòa nhà văn phòng. Anh ta đã suy ngẫm suốt cả một đêm, trốn thoát từ đây hình như là kế hoạch duy nhất có tính khả thi. Đương nhiên, muốn thực hiện kế hoạch này cũng cần phải có sự phối hợp của bọn Doãn Kiếm và cùng với một chút may mắn. Khi Hàn Hạo nhìn thấy Doãn Kiếm dẫn người cảnh sát bước ra khỏi nhà vệ sinh, trong lòng anh ta vô cùng phấn khởi. Anh ta lập tức mở mặt sợi dây chuyền đeo trên cổ, lấy ảnh cậu con trai ra, lôi ra sợi dây thép mỏng manh cất giấu trong đó. Còng tay nhanh chóng được mở ra, Hàn Hạo giẫm lên ống nước, vịn tay vào bức tường vách ngăn, sau đó anh ta thận trọng chui vào đường dẫn ống nước, gần như không phát ra bất cứ âm thanh nào. Vận may cũng đang đồng hành cùng anh ta: trong quá trình này, vừa may không có bất cứ ai vào nhà vệ sinh này. Doãn Kiếm đứng ngoài chờ đợi cảm thấy thời gian cũng khá lâu rồi, bèn ra hiệu cho người cảnh sát vào trong xem sao. Người cảnh sát bước vào nhà vệ sinh, thấy cánh cửa buồng vệ sinh đó vẫn đang khóa trái, gọi mấy tiếng: “Đội trưởng Hàn, đội trưởng Hàn? Anh xong chưa?”

https://thuviensach.vn

Nhưng trong buồng vệ sinh lại không có tiếng trả lời. Người cảnh sát thoáng cảm thấy không ổn, cậu quay trở lại hành lang, hạ giọng nhưng cuống quýt báo cáo với Doãn Kiếm: “Hình như có điều gì đó không ổn!”

40 Doãn Kiếm ngẩn người, cậu đi vào, đứng ở bên ngoài buồng vệ sinh, cúi người xuống nhìn vào bên trong. Trong khe cửa1, không nhìn thấy hai chân, trái tim cậu chợt chìm hẳn xuống. Doãn Kiếm giơ chân lên đạp vào cánh cửa buồng vệ sinh, bên trong trống không, chỉ còn lại chiếc còng tay đang treo ở trên ống nước, vẫn đang khẽ lay động. Năm phút sau, La Phi đến hiện trường, sắc mặt anh sa sầm lại. Anh không tài nào ngờ được một nghi phạm đang trên đường áp giải lại có thể trốn thoát khỏi tầm mắt mình. Và khi người này chạy trốn, chính mình cũng đang làm việc ở trong văn phòng trên tầng 3 cùng một tòa nhà! Ánh mắt La Phi vội nhìn lướt qua một lượt, bèn tìm thấy ngay điểm then chốt của vấn đề. “Chiếc còng tay bị mở ra như thế nào?”

Anh quay người nhìn Doãn Kiếm, ánh mắt rực sáng giống như bó đuốc. Doãn Kiếm hoảng hốt và mơ màng: “Tôi... tôi cũng không biết.”

“Trên người anh ta có thứ gì? Các cậu có lấy hết đồ trên người anh ta hay không?”

La Phi hỏi liền một mạch. Người cảnh sát đứng bên cạnh Doãn Kiếm hình như muốn nói gì đó, nhưng lại không dám tùy tiện trả lời, cậu ta rụt rè liếc nhìn Doãn Kiếm một cái. La Phi nắm bắt được ngay chi tiết này, lập tức chau mày: “Ưm?”

“Chỉ có... một mặt sợi dây chuyền.”

Doãn Kiếm liều mình trả lời, “Bên trong đó là ảnh của con trai anh ấy.”

Ánh mắt La Phi chợt sáng lên, anh cúi người nhặt được thứ gì đó bên cạnh bồn cầu. “Là bức ảnh này phải không?”

https://thuviensach.vn

Anh giơ thứ để trên đầu ngón tay anh ra trước mặt Doãn Kiếm, đó là một bức ảnh bị xé rách, trên đó là hình ảnh đứa trẻ mũm mĩm, chính là con trai của Hàn Hạo. Doãn Kiếm đương nhiên nhận ra, cậu cũng hiểu được bức ảnh bị xé rách này có ý nghĩa gì. Cậu mặt ỉu xìu gật đầu xác nhận. “Cùng một kiểu sai lầm, sao lại phạm phải lần thứ hai?”

Đối với sai lầm nghiêm trọng của cấp dưới, La Phi chỉ có thể cảm thán một câu, không hề nổi giận lôi đình trách móc giống như Hàn Hạo trước đây. 41 Nhưng Doãn Kiếm lại cảm nhận được áp lực nặng nề hơn, hơi thở của cậu cũng trở nên khó nhọc, như thể sắp bị dồn ép nghẹt thở. “Chúng ta cần phải nhanh chóng hành động...”

La Phi vừa suy nghĩ vừa ra lệnh, “Ở bến xe, bến tàu thủy, hãy dán lệnh truy nã, hãy giám sát người nhà và bạn bè anh ta... Anh ta không có tiền, không có điện thoại, chắc không chạy xa được. Triệu tập những người cảnh sát có năng lực, bây giờ đi luôn!”

Ánh mắt Doãn Kiếm mơ màng, hình như không nghe thấy lời La Phi nói, cho đến khi anh bị La Phi vỗ mạnh vào vai, cậu mới chợt bừng tỉnh, hỏi ngược lại: “Tôi sao?”

Trong trí não của Doãn Kiếm, cậu đang chờ đợi La Phi xử phạt. “Ngoài cậu thì còn ai nữa?”

La Phi nhìn thẳng vào mắt cậu ta, “Lỗi lầm mình phạm phải, cần phải tự cậu đi cứu vãn chứ.”

“Tuân lệnh!”

Như được phát tiết, Doãn Kiếm nói dõng dạc, cậu hành lễ, quay người bước nhanh rời khỏi đó. Nhìn bóng lưng cậu chàng, La Phi lại một lần nữa thở dài, lần này là thở dài cho mình. Thực ra anh đã sớm nghĩ đến việc Doãn Kiếm sẽ trở thành quân cờ cho Hàn Hạo lợi dụng, nhưng lại không phòng bị từ sớm. Trước cuộc chiến cam go với Eumenides, lại phát sinh

https://thuviensach.vn

thêm một sự việc bó tay thế này, khiến cho La Phi khó tránh khỏi cảm giác khó mà chống đỡ nổi. 14 giờ 26 phút. Mộ Kiếm Vân trở lại đội cảnh sát hình sự, cô lập tức đi đến văn phòng của La Phi để hội báo công việc liên quan. “Trạng thái tinh thần của cô gái đã ổn định hơn nhiều. Nhưng cô gái không nhớ rõ rất nhiều chi tiết khi xảy ra vụ án. Đối với những người đã bị căng thẳng và sợ hãi quá độ, đây cũng là hiện tượng bình thường.”

Giọng nói của nữ giảng sư có phần tiếc nuối. “Vậy hãy nói luôn phát hiện của cô đi!”

La Phi lại nhận ra đối phương còn có một số phát hiện “hay ho”

vẫn chưa nói hết. Mộ Kiếm Vân mỉm cười: “Tại sao cô gái đó nhận được “Bản thông báo tử vong”

nhưng lại vẫn còn sống? Tôi đã làm rõ được câu hỏi này rồi. Eumenides thông qua việc ép bức Ngô Dần Ngọ chặt tay, đã khởi phát dũng khí và trách nhiệm làm thầy của ông, còn bản thân cô gái đối với chính mình, đối với người khác, thậm chí thái độ sống cũng sẽ vì vậy mà có một sự thay đổi rất lớn. Ở một góc độ nào đó, đây chính là một cuộc sống mới. Eumenides trước khi rời khỏi đó đã nói với cô gái “Cô đã từng chết một lần”

. Cho nên Eumenides không hề 42 từ bỏ sự trừng phạt của mình, mà là dùng một cách thức khác để hoàn thành nó.”

“Ừm...”

La Phi suy ngẫm một lát, “Việc này có vẻ như hơi khác biệt đối với phong cách trước đây của hắn nhỉ.”

“Anh chớ nên quên, đây là lần đầu tiên Eumenides mới độc lập gây án.”

Mộ Kiếm Vân nhắc nhở La Phi, “Cho nên chúng ta có thể giả thiết, sự thay đổi phong cách này thể hiện ra sự khác biệt giữa tính cách và hướng

https://thuviensach.vn

suy nghĩ của Eumenides mới và Viên Chí Bang. Trong quá trình hắn trừng phạt, bắt đầu xuất hiện tư tưởng cứu rỗi. Ví dụ như trong vụ án này, trên thực tế đã thể hiện ra sự khát vọng cứu rỗi đối với đạo nghĩa thầy trò."

"Ừm, phân tích hay lắm."

La Phi khen ngợi, "Vất vả cho cô rồi, cô có thể về nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta cùng đến bệnh viện, xem xem chỗ Ngô Dần Ngọ có thể tìm được manh mối gì không. Ông ta là người trưởng thành, lại không bị uy hiếp bởi cái chết, trạng thái tinh thần chắc là phải khá hơn cô gái đó nhỉ."

Mộ Kiếm Vân lại lắc đầu: "Việc này khó nói lắm..."

"Vì sao vậy?"

"Theo như tình hình tôi tìm hiểu được, Ngô Dần Ngọ là người đàn ông tính cách yếu đuối. Đối với ông ta, sự việc lần này có thể sẽ ảnh hưởng đến hai phương diện. Hoặc là thực sự khiến cho ông ta chiến thắng được bản thân mình, có bước nhảy vọt trong tính cách kiên cường của mình; nhưng cũng có khả năng khiến ông ta càng tự ti. Bởi vì ông ta cho rằng cái chết của hai học sinh trước là do ông ta không thể làm tròn nghĩa vụ bảo vệ. Nếu như xuất hiện tình hình thứ hai, vậy thì công việc của chúng ta sẽ khó khăn hơn nhiều..."

Nói đến đây, Mộ Kiếm Vân chợt chuyển đề tài, "Ơ, Doãn Kiếm đâu? Việc liên hệ với Ngô Dần Ngọ chẳng phải là nhiệm vụ của cậu ấy sao?"

"Ha."

La Phi cười đau khổ một tiếng, "Cô vẫn còn chưa biết phải không? Hàn Hạo chạy thoát rồi!"

"Cái gì?"

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân khinh ngạc mở to đôi mắt đẹp. “Doãn Kiếm đang dẫn người tổ chức tìm kiếm vây bắt. Lúc trước tôi cũng đang bận rộn chỉ huy việc này.”

La Phi lấy tay xoa xoa vỏ não, rõ ràng là rất mỏi mệt, “Đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì. Thời gian càng kéo dài, tôi lo lắng Hàn Hạo sẽ rời khỏi tỉnh thành, thì việc này khó xử lý đây.”

Mộ Kiếm Vân thoáng suy ngẫm, cười nói khuyên nhủ: “Việc này thì anh không cần phải lo lắng, Hàn Hạo sẽ không chạy ra khỏi tỉnh thành đâu.”

43 “Hả?”

La Phi rướn mày nhìn đối phương: “Tại sao?”

“Bởi vì Eumenides vẫn đang ở đây. Hàn Hạo là một người bụng dạ hẹp hòi, Eumenides đã hại anh ta thê thảm đến thế, anh ta sao có thể dễ dàng rời khỏi đây được?”

La Phi thầm gật đầu, tán đồng phán đoán của đối phương. “Tôi kiến nghị anh hãy theo dõi sát sao người nhà của Hàn Hạo.”

Mộ Kiếm Vân lại phân tích sâu thêm, nói: “Bởi vì Hàn Hạo không phải là người dễ dàng kiểm soát tình cảm của mình, nếu như tiếp tục ở lại tỉnh thành, chắc chắn sẽ không kiềm chế được việc gặp gỡ với người nhà mà anh ta quan tâm.”

Câu nói này như là đã làm thức tỉnh La Phi, anh nheo mắt, lẩm bẩm: “Đúng vậy... đặc biệt là cậu con trai yêu quý của anh ta...”

16 giờ 9 phút. Trung tâm quản lý hồ sơ của Sở công an tỉnh thành. Ở đây có lẽ cũng có thể coi là nơi vắng vẻ nhất trong cả hệ thống công an tỉnh thành, địa điểm văn phòng của nó thậm chí còn không nằm trong khu vực Sở công an, mà là nằm ở góc đông nam của Thư viện hồ sơ của chính

https://thuviensach.vn

quyền địa phương. Rất nhiều nhân viên quản lý trung tâm hồ sơ này đều không phải là nhân viên chính thức trong hệ thống công an, họ chỉ là nhân viên hợp đồng, theo như cách nói trước đây gọi là “nhân viên thời vụ”

. Chu Hiểu Tư cũng là một người trong số đó. Chu Hiểu Tư năm đó phải nhờ người mới tìm được công việc này, nhưng đến giờ thì cô cảm thấy hơi hối hận. Đối với một cô gái, lúc đó cô yêu cầu về công việc là hy vọng “nhàn hạ”

một chút, nhưng sau khi cô làm việc này mới phát hiện, công việc này thực sự lại quá “nhàn hạ”

mất rồi. Lúc này cô đang ngồi ở cửa ra vào phòng hồ sơ, rảnh rỗi nghịch ngợm móng tay mình. Trước mặt cô mặc dù có một chiếc vi tính, nhưng là để quản lý hồ sơ, không thể lên mạng, cũng không thể chơi game. Phần lớn thời gian, Chu Hiểu Tư chẳng tìm nổi một người để trò chuyện, đối với một cô gái mới ngoài 20 tuổi, tình trạng này thực sự quá đáng sợ, cô mấy lần muốn thay đổi công việc, chỉ bất lực là còn e ngại đến người đã xin việc cho mình, khó mở miệng nổi. Trước mắt đột nhiên bị thứ gì đó che khuất ánh sáng. Chu Hiểu Tư ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy đối diện chiếc bàn là một người đàn ông. “Ha, anh thực sự đã làm tôi giật mình đấy.”

Chu Hiểu Tư kêu lên vẻ hơi khoa trương, “Anh bay đến đây à? Chẳng có chút tiếng động nào cả!”

44 Người đàn ông khẽ nhíu mày, hình như không được khỏe lắm. Anh ta cầm một chiếc khăn tay che miệng, ho mấy tiếng, rồi mới nói giọng khàn khàn: “Nơi này cần phải giữ yên lặng nhỉ... cho nên tôi cố gắng đi nhẹ hết sức.”

Trong lúc nói, anh ta quay sang nhìn về phía cửa đại sảnh ở gần đó, ở đó có một tâm biển báo “Yên lặng”

https://thuviensach.vn

, bên cạnh có hai người cảnh sát bảo vệ đang đứng uy nghiêm. “Anh bị cảm à?”

Chu Hiểu Tư vừa hỏi, vừa giơ tay ra ngoắc. Người đàn ông hiểu ý, vội lấy ra một tấm thẻ. Đó là tấm thẻ điện từ trong hệ thống công an, máy đọc thẻ hiển thị người vừa đến là cảnh sát Từ Chiến Côn ở đội cảnh sát hình sự chi nhánh Sở công an Đông Thành. Chu Hiểu Tư ngẩng đầu lên, muốn đối chiếu khuôn mặt của đối phương, không ngờ người đàn ông đó đột nhiên hắt hơi, mặc dù đã có khăn tay che chắn, nhưng Chu Hiểu Tư hình như vẫn cảm thấy có nước bọt bắn vào mặt. Cô lập tức tỏ ra khó chịu. “Xin lỗi!”

Người đàn ông đó vội vàng xin lỗi, dịch người sang bên, tiếp đến lại hắt hơi một cái nữa. “Anh vào đi!”

Chu Hiểu Tư lấy thẻ điện tử ra xua xua tay vẻ hối thúc. Mấy hôm nay nhiệt độ xuống thấp, đang có dịch cảm cúm, cô chẳng muốn bị lây nhiễm đâu. Người đàn ông tiến vào khu vực hồ sơ, mười phút sau anh ta bước ra, trong tay cầm một tập hồ sơ. “Phiền cô phô-tô giúp tôi số hồ sơ này, cảm ơn cô!”

Anh ta vẫn cầm khăn tay bịt mồm mũi nói chuyện, theo như quy định, hồ sơ trong đây không được đem ra ngoài. Muốn đem đi để đọc, thì chỉ có thể phô-tô thôi. Mười mấy bộ hồ sơ vụ án, có tất cả mấy trăm trang tài liệu. Trong lúc Chu Hiểu Tư phô-tô, người đàn ông cũng tự giác đứng tránh xa một bên. Sau khi hoàn thành xong công việc, Chu Hiểu Tư đặt tập tài liệu dày cộp và một bảng kê chi tiết xuống bàn, “Tiền phô-tô hết 79 tệ, mời anh hãy ký tên vào bảng kê chi tiết này.”

Người đàn ông trả tiền trước, sau đó cầm bút lên ký tên anh ta xuống bảng kê chi tiết: Từ Chiến Côn, từng nét bút của anh ta rất cẩn thận ngay ngắn. Chu Hiểu Tư bĩu môi lấy làm lạ, lần đầu tiên cô nhìn thấy có người dùng loại chữ Phỏng Tống tiêu chuẩn này để ký tên, vô cùng ngay ngắn, cứ như là bản in trong sách vậy. 45 Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, trong lúc

https://thuviensach.vn

cô cất bảng kê chi tiết này, người đàn ông đó đã ôm tập tài liệu bước nhanh ra khỏi phòng hồ sơ. “Lại bắt đầu buồn tẻ rồi.”

Chu Hiểu Tư than thầm một câu, sau đó cô lấy một miếng giẻ lau, lau tỉ mỉ những chỗ vừa rồi người đàn ông chạm vào, như thể như vậy là có thể tiêu diệt những con vi rút cúm đáng ghét đó. La Phi vốn lên kế hoạch tối nay đi cùng với Mộ Kiếm Vân đến bệnh viện để phỏng vấn Ngô Dần Ngọ, nhưng bây giờ kế hoạch này không thể không thay đổi. Bởi vì Tăng Nhật Hoa đã thông báo một manh mối còn cấp bách hơn. Tình hình đại khái như sau: Khoảng hơn 3 giờ chiều nay, cảnh sát Từ Chiến Côn đội cảnh sát hình sự của chi nhánh Sở công an Đông Thành khi ra ngoài điều tra vụ án, đột nhiên bị một kẻ không rõ danh tính đánh lén. Phân tích tình hình sau khi xảy ra vụ việc, kẻ tấn công từ phía sau đã sử dụng loại thuốc Triazolam khiến cho Từ Chiến Côn tạm thời hôn mê. Sau khi anh tỉnh lại liền lập tức báo cáo cho lãnh đạo biết vụ việc này, lúc đó cho rằng vụ đánh lén này liên quan đến nhiệm vụ anh đang chấp hành. Khoảng 18 giờ, Từ Chiến Côn trở về nhà ăn của đơn vị ăn cơm, phát hiện ra không thấy thẻ điện tử cảnh sát của mình đâu cả, lúc này anh mới ý thức được rằng việc đánh lén ban chiều rất có khả năng là để lấy trộm thẻ điện tử của mình. Thế nên anh đã liên hệ với Tăng Nhật Hoa, người phụ trách mạng, điều tra ra ghi chép sử dụng của tấm thẻ điện từ này. Trên bản ghi chép hiện rõ, người sử dụng tấm thẻ này đã lấy một số lượng lớn những tài liệu vụ án trong trung tâm quản lý hồ sơ của Sở công an. Thuộc hạ của Tăng Nhật Hoa liền tìm thấy chữ ký của kẻ thâm nhập ở trung tâm quản lý hồ sơ, chính chữ ký đặc biệt này đã khiến Tăng Nhật Hoa giật mình kinh hãi. Vẫn là chữ Phỏng Tống như bản in trong sách, khiến cho cảnh sát không có khả năng phân tích bút tích. Đây chính là phong cách quen thuộc của Eumenides! La Phi và Tăng Nhật Hoa vội vàng đến ngay trung tâm quản lý hồ sơ. Ở đó, họ tiến hành trò chuyện với đương sự Từ Chiến Côn và Chu Hiểu Tư. Bởi vì Từ Chiến Côn bị người ta đánh lén từ phía sau ở một nơi vắng vẻ, cho nên anh vốn không thể cung cấp được manh mối nào có giá trị; còn Chu Hiểu Tư thì lại chỉ có thể nói ra được hình dáng người đàn ông gây án tương đối cao lớn, không thể

https://thuviensach.vn

nào miêu tả được khuôn mặt của đối phương, bởi vì từ đầu đến cuối, đối phương luôn dùng chiếc khăn tay lớn để che quá nửa khuôn mặt. “Anh ta có đeo găng tay không?”

Tăng Nhật Hoa sau khi nghe Chu Hiểu Tư nói xong bèn hỏi một câu. 46 “Hình như là không...”

Chu Hiểu Tư nghĩ một lát, rồi lại gật đầu khẳng định, “không!”

“Vậy thì hắn sẽ để lại dấu vân tay!”

Tăng Nhật Hoa kêu lên đầy hưng phấn, “Chiếc bút hắn ta đã dùng đâu?”

Chu Hiểu Tư chỉ vào cái bút đang ở cạnh màn hình máy tính. “Mau, mau thu lại.”

Tăng Nhật Hoa nhìn La Phi, cậu không phải là nhân viên trinh thám phá án, nên không mang theo dụng cụ túi đựng vật chứng. La Phi lôi ra một cái túi đưa cho cậu: “Cậu có hứng thì cứ thu vào đi, tôi không cảm thấy điều này có ý nghĩa gì cả.”

Lòng nhiệt tình của Tăng Nhật Hoa như bị dội gáo nước lạnh, cậu ủ dột nhìn La Phi. “Cách che giấu dấu vân tay có rất nhiều kiểu, không nhất định cứ phải đeo găng tay.”

La Phi thấy đôi mắt Tăng Nhật Hoa trợn tròn, thế nên giải thích thêm, “Cách đơn giản nhất, lại trong suốt vô hình nhất chính là bôi một lớp keo vào lòng bàn tay. Cho nên, hãy quên chuyện lấy dấu vân tay đi. Đối với đối thủ như Eumenides, chúng ta vốn không hy vọng hắn sẽ mắc sai lầm sơ đẳng như vậy.”

“Được rồi... phương diện này anh đúng là chuyên gia...”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa hờn dỗi gãi đầu, chuyển đề tài, “Vậy thì mau xem xem hắn đã lấy đi những hồ sơ nào, chúng ta cần phải biết bước tiếp theo hắn muốn làm gì.”

La Phi gật đầu, đây mới đúng là lối tư duy chính xác. Anh ôm một tập hồ sơ, sau đó dặn dò: “Cậu lập tức thông báo cho tất cả thành viên tổ chuyên án, một tiếng đồng hồ sau chúng ta họp!”

20 giờ 46 phút. Các thành viên trong tổ chuyên án lại một lần nữa ngồi cùng nhau, họ lần lượt xem những tài liệu mà La Phi vừa mới đưa về. Doãn Kiếm là người cuối cùng đến phòng họp, trông cậu vô cùng lo lắng mệt mỏi. Suốt cả một ngày, cậu đều bận rộn tìm kiếm tung tích của Hàn Hạo, và sự tìm kiếm này hắn là chưa có kết quả khiến mọi người hài lòng. “Bây giờ tình hình ra sao?”

La Phi đã xem hết những tư liệu đó, cho nên anh có thời gian để nói chuyện với Doãn Kiếm về việc khác. “Buổi trưa, bên sông Ngưu Giác xảy ra một vụ cướp. Người báo án là một đôi tình nhân, qua lời miêu tả của họ, người gây án chính là Hàn Hạo.”

Đến lúc này, đây là manh mối duy nhất mà Doãn Kiếm thu hoạch được. 47 La Phi không thể hiện ra nét mặt đặc biệt hưng phấn, anh đã sớm dự liệu sẽ xảy ra sự việc này: khi Hàn Hạo bỏ trốn, trên người không có một đồng xu, anh ta cũng hiểu rõ cảnh sát chắc chắn sẽ giám sát người nhà và bạn bè mình, cho nên ăn trộm hoặc cướp giật là việc anh ta không thể không làm. “Anh ta cướp được bao nhiêu tiền?”

La Phi khá quan tâm đến vấn đề này, anh cần phán đoán xem lần cướp bóc này có thể giúp đối phương duy trì được bao lâu. “Hơn 600 tệ. Ngoài ra anh ta còn cướp áo khoác của người nam giới, chắc là để thay đổi phục trang của mình, tôi đã bổ sung thêm đặc trưng của chiếc áo này vào trong lệnh truy nã rồi.”

https://thuviensach.vn

“Mau xóa ngay đi!”

La Phi lập tức cắt ngang lời Doãn Kiếm, “Trong tay anh ta đã có hơn 600 tệ tiền mặt, muốn thay đổi phục trang của mình có quá nhiều sự lựa chọn. Cướp đi chiếc áo khoác này chỉ là động tác giả, nhằm đánh lạc hướng chúng ta.”

Doãn Kiếm vội lấy điện thoại di động ra để dặn dò việc này. Eumenides đã lấy đi tất cả là mười ba bộ hồ sơ vụ án, mọi người mất khoảng hai mươi phút để đọc lướt qua những hồ sơ này một lượt. La Phi thấy thời gian cũng kha khá rồi, bèn hỏi mọi người: “Các vị cảm thấy thế nào?”

“Chẳng nhận ra được điều gì cả.”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu trước, “Không có quy luật gì cả.”

Đây là quan điểm chung của tất cả mọi người. Mười ba vụ án này, xét từ loại hình, lớn thì giết người, nhỏ thì trộm cắp; xét từ thời gian gây án, lâu thì mấy chục năm trước, gần thì một hai năm trở lại đây; xét từ đối tượng nghi phạm, có nam có nữ, có già có trẻ, có người đã bị xử tử, có người còn đang thụ hình trong nhà tù; xét từ góc độ đơn vị tham gia trinh sát phá án, liên quan rất nhiều chi nhánh Sở công an của tỉnh thành. Tóm lại là, bất luận từ phương diện nào cũng không tìm thấy được điểm chung của mười ba vụ án này. “Rốt cuộc là anh ta muốn làm gì chứ?”

Cảnh sát đặc nhiệm Liễu Tùng cũng rất buồn bực, “Những vụ án này đều đã phá xong, phạm nhân đều đã bị trừng phạt, hắn mạo hiểm như vậy chỉ để tìm những hồ sơ này làm gì?”

Đây đúng là việc khiến ai nấy đều khó hiểu. Sau giây phút trầm mặc, Tăng Nhật Hoa nói: “Có lẽ đây không phải nhằm vào những kẻ tội phạm... Hắn chỉ là đang điều tra sự việc nào đó?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân lập tức đón lời: “Tôi thực sự không thể nào nghĩ được xem việc gì có thể liên quan đến những vụ án không có chút quy luật gì thế này.”

48 Tăng Nhật Hoa toét miệng, không biết nói gì. Và La Phi đã suy nghĩ sâu sắc từ lâu cuối cùng cũng lên tiếng. “Không có quy luật thực ra cũng là một loại quy luật!”

Anh nói mang nghĩa hàm ẩn rất cao. Mọi người đều ngẫn người, đồng thời cũng như thể thoáng ngộ ra điều gì. Và tư duy của Tăng Nhật Hoa nhanh nhất, cậu vỗ tay nói: “Đúng vậy, không có quy luật chính là mục đích mà Eumenides muốn đạt được. Hắn đang đánh lạc hướng chúng ta! Chỉ có một bộ hồ sơ là thứ hắn tìm kiếm, còn mười hai bộ hồ sơ khác đều chỉ là động tác giả che mắt, giống như việc Hàn Hạo cướp áo khoác vậy!”

Khi Tăng Nhật Hoa nói những câu này, những người khác đều lặng lẽ gật đầu. Họ thực ra cũng nghĩ được đến điều này, chỉ là bị đối phương nói ra trước mà thôi. “Cho nên bộ hồ sơ đó rất quan trọng.”

Nhưng không rõ là tán đồng hay phản đối, Mộ Kiếm Vân hình như rất thích đón lời Tăng Nhật Hoa, “Eumenides mạo hiểm như vậy để tìm kiếm, hơn nữa lại dồn tâm kế muốn đánh lạc hướng chúng ta, trong bộ hồ sơ đó chắc chắn là ẩn chứa thông tin vô cùng quan trọng!”

Đạo lý này rõ ràng nhận ra, Liễu Tùng khổ não giơ hai tay ra, nêu ra vấn đề then chốt: “Nhưng chúng ta làm sao biết được là bộ hồ sơ nào trong mười ba bộ hồ sơ đây?”

La Phi đan hai tay vào nhau, ngón tay cái cùng di chuyển vòng tròn. Mặc dù anh không nói gì, nhưng qua nét mặt anh, hình như anh đã có hướng giải quyết. Nửa tiếng đồng hồ sau. La Phi và Tăng Nhật Hoa lại quay trở lại trung tâm quản lý hồ sơ. Trước tiên họ tiến vào căn phòng nhỏ bên trái, ở đây để những bộ hồ sơ hình sự đã phá án xong của mấy chục năm

https://thuviensach.vn

nay, những bộ hồ sơ mà Eumenides phô-tô đem đi đều ở trong căn phòng này. Trên giá hồ sơ quanh bốn bức tường đều chất đầy những bộ hồ sơ, được sắp xếp theo thứ tự thời gian. Bởi vì đều là những bộ hồ sơ cũ kỹ lâu năm, bình thường rất ít người đến đây xem, cho nên phần lớn hồ sơ đều được xếp ngay ngắn, kẽ hở bên viền túi hồ sơ tích tụ lớp bụi, nhưng không đủ để che đi nội dung chính được ghi ở viền túi. Eumenides đã lấy đi mười ba bộ hồ sơ, bộ hồ sơ nào mới là mục tiêu thực sự của hắn? 49 Ánh mắt La Phi lướt qua lướt lại giữa những bộ hồ sơ, anh lần lượt tìm thấy vị trí ban đầu của mười ba bộ hồ sơ, sau đó anh cầm một chiếc bút nước, vẽ một hình tròn to chừng bằng miệng bát ở mỗi vị trí trống xung quanh viền túi đựng hồ sơ. “Được rồi, mau tắt đèn đi.”

Sau khi vẽ xong mười ba hình tròn, La Phi dặn dò Tăng Nhật Hoa vẫn đang đợi ở bên cạnh. Tăng Nhật Hoa mặc dù không hiểu, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn làm theo. Phòng hồ sơ chợt trở nên tối om. Giây lát sau, trong màn đêm đen lấp lánh chút ánh sáng, chút ánh sáng yếu ớt đó chính là đèn dạ quang từ trong tay La Phi. Đây cũng là một trong số những thiết bị thường dùng của cảnh sát hình sự, thường phối hợp với bột vân tay để kiểm tra dấu vân tay mà nghi phạm để lại. Nhưng La Phi biết Eumenides không thể nào để lại dấu vân tay, bây giờ anh lấy chiếc đèn dạ quang này ra là muốn làm gì nhỉ? La Phi dùng chiếc đèn dạ quang chiếu vào những vòng tròn vừa mới vẽ. Anh soi chiếu rất tỉ mỉ, xem từng hình tròn một, có lúc còn nghiêng đầu để thay đổi góc quan sát. Rõ ràng, anh đang tìm kiếm thứ gì đó. Tăng Nhật Hoa cũng tiến lại, nhưng cậu thực sự không nhìn thấy manh mối nào. Ánh đèn dạ quang phản chiếu lên gương mặt La Phi, sắc mặt anh vô cùng nghiêm nghị, giữa màn đêm càng toát lên bầu không khí nặng nề. Hồi lâu sau, La Phi mới xem hết toàn bộ mười ba vòng tròn đó. Lúc này anh mới thở phào, trên mặt lộ ra sự thanh thản vì đã thành công. Trái tim treo lơ lửng của Tăng Nhật Hoa cuối cùng cũng được đặt xuống, cậu hỏi vẻ mong ngóng: “Đội trưởng La, đã có đáp án chưa vậy?”

“Nào, cậu nhìn đây này.”

https://thuviensach.vn

La Phi dùng đèn dạ quang chiếu vào một hình tròn ở góc dưới bên trái giá để hồ sơ, đồng thời nhường chỗ, gọi Tăng Nhật Hoa đến xem. Tăng Nhật Hoa ngồi xổm, nhìn theo hướng đèn dạ quang chiếu. Trong vòng tròn xuất hiện phản quang có trạng thái khác nhau, thể hiện mức độ bụi tích ở viền túi đựng hồ sơ không đồng nhất. “Cậu nhìn đây này!”

La Phi đứng ở bên cạnh chỉ ra trọng điểm: “Ở đấy có dấu vết bụi rơi ra từ viền mấy túi đựng hồ sơ, đây là vết tay mới lục tìm. Có thể tưởng tượng một chút trạng thái lúc đó không? Hắn lật từng bộ hồ sơ một, xem nội dung chính ở bên viền túi, cuối cùng hắn đã tìm thấy mục tiêu của mình, lấy đi một túi hồ sơ trong số đó.”

50 “Đúng vậy.”

Tăng Nhật Hoa gật đầu, qua những dấu vết đó, dễ dàng tưởng tượng ra động tác của Eumenides. Trên thực tế, đây cũng là hành động thường thấy khi mọi người lục tìm thứ mình cần ở giữa chồng tài liệu. “Được rồi, chúng ta hãy đến xem những vòng tròn khác.”

La Phi di chuyển đèn dạ quang sang nơi quan trọng khác, “Cậu nhìn này, bụi ở bên mép túi gần chỗ trống rất hoàn chỉnh. Việc này nói lên điều gì? Ở những chỗ này, khi hắn lấy hồ sơ, vốn không hề tìm kiếm, hắn chỉ là tùy tiện rút một bộ hồ sơ, động tác nhanh nhạy và vội vàng, bởi vì hắn không dám chắc chắn về khoảng thời gian ở trong phòng hồ sơ.”

“Đúng vậy!”

Tăng Nhật Hoa hoàn toàn hiểu ý của La Phi, không kìm được gõ nhịp khen ngợi, “Cho nên những bộ hồ sơ tùy tiện rút ra đều chỉ là động tác giả để làm nhiễu tầm nhìn của cảnh sát, bộ hồ sơ ở phía góc dưới đó mới chính là mục tiêu duy nhất của Eumenides!”

La Phi cười nói: “Bây giờ chúng ta hãy xem xem rốt cuộc nó là gì nhé.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa nhanh chóng bật đèn lên, mười ba bộ hồ sơ đó cậu đều đem theo, sắp xếp theo thứ tự thời gian thì nhanh chóng lấy ra được bộ hồ sơ đó. Đó là bộ hồ sơ năm 1984, cái năm nhạy cảm này lập tức khiến lông mày La Phi cử động. Và trên bìa túi đựng hồ sơ ghi một hàng tiêu đề. “Vụ án bắt giữ con tin 1.30”

Đây là vụ án gì? La Phi chau mày cố gắng nhớ lại, nhưng lại không nhớ ra được ấn tượng gì. Qua tiêu đề, vụ án này xảy ra vào ngày 30 tháng 1, chính là hơn hai tháng trước khi xảy ra vụ án 4.18. Nó có liên quan gì đến vụ án 4.18 hay không nhỉ? Eumenides tại sao lại có hứng thú đặc biệt đối với vụ án này? Những câu hỏi rõ ràng phải đợi sau khi nghiên cứu tỉ mỉ nội dung của vụ án này mới có thể giải đáp được. 21 giờ 24 phút. Chính là lúc cuộc sống chốn đô thành về đêm bước vào giờ cao điểm, đầu người trong quán bar Balala nhấp nhô lúc nhúc. Cô ca sĩ ăn mặc sexy đang ở giữa sân khấu uốn éo thân hình gợi cảm, âm nhạc tiết tấu mạnh, tiếng hát rộn ràng buông tuồng khản đặc đã lan tỏa bầu không khí mê mị đến từng ngóc nghách trong quán bar. Có người đang chơi trò chơi oẳn tù tì để uống rượu, có người đang điên cuồng lắc lư nhảy múa, ánh đèn nhấp nháy, chiếu vào khuôn mặt họ giống như ma trơi, vô cùng ảo mộng khó mà phân biệt được. 51 Nếu như muốn tìm một người ở trong môi trường này rõ ràng thực sự rất khó khăn. Cho nên Hàn Hạo lựa chọn nghỉ ngơi dưỡng sức ở đây. Mặc dù đã vượt ngục thành công, nhưng con đường phía trước của anh ta vẫn vô cùng nguy hiểm. Anh ta biết quá rõ thủ đoạn tìm kiếm lục soát của cảnh sát, anh ta không thể đi đến khách sạn, cũng không thể nhờ vả họ hàng bạn bè, anh ta thậm chí cũng không thể bắt taxi. Trong thành phố này, anh ta gần như đã rơi vào cảnh ngộ khốn đốn đi từng bước khó nhọc! Buổi trưa, bất đắc dĩ mới phải cướp giật của một đôi tình nhân. Anh ta không thể nào quên được ánh mắt mà hai người trẻ tuổi đó đã nhìn mình: kinh ngạc, sợ hãi, căm ghét. Thứ ánh mắt đó khiến anh ta cảm nhận được một sự sa ngã, cảm giác đau xé tâm can. Anh ta đã thực sự trở thành tội phạm, là một vai diễn tồi tệ mà anh ta đã từng vô cùng căm hận, chỉ hận một nỗi không thể nào tiêu diệt hết luôn cho hả dạ. Khi vừa đến quán bar, anh ta gọi một chai bia lạnh,

https://thuviensach.vn

uống một hơi hết sạch. Sau khi cảm giác mát lạnh đã lan tỏa khắp cơ thể, anh ta mới hơi bình tĩnh lại. Anh ta buộc phải khống chế tâm trạng của mình, như vậy mới có thể tìm kiếm được hy vọng trong bước đường cùng. Buổi trưa lúc cướp giật, anh ta đã tiện thể lấy luôn áo khoác của anh chàng thanh niên đó, đây là một động tác che mắt, chiếc áo khoác đó đã bị anh ta vứt vào trong thùng rác ở bên đường. Nhưng anh ta biết động tác che mắt này không được bao lâu, nhất là trước mặt La Phi. Anh ta cần phải nhanh chóng tìm được chỗ nghỉ chân, nơi này bắt buộc phải là nơi trước đây anh ta rất ít khi lui tới nhưng bây giờ lại tuyệt đối an toàn. Đi đâu để tìm được một nơi như vậy đây? Giữa tiếng nhạc ồn ào náo loạn, Hàn Hạo suy nghĩ mãi đến độ đau nhức cả đầu. Chai bia đó đã uống hết, anh ta không muốn gọi thêm, bởi vì anh ta cần phải giữ cho đầu óc tỉnh táo. Thế nhưng có người lại cứ cố tình chống đối lại anh ta, đặt một chai bia mới bật nắp xuống trước mặt anh ta. 52 Hàn Hạo cảnh giác ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một cô gái trang điểm lòe loẹt ngồi đối diện mình. “Anh trai, uống rượu nhé!”

Cô gái hét lớn, trong bầu không khí ồn ào của quán bar, đây là cách nói chuyện hết sức bình thường. “Đi đi, tôi không cần!”

Hàn Hạo bực bội xua tay, “Tôi chỉ muốn ngồi một mình.”

Nhưng cô gái đó không những không rời đi, mà còn ghé sát vào Hàn Hạo. Lần này cô ghé miệng vào tai Hàn Hạo, hạ giọng nói nhỏ: “Miễn phí, anh Hàn ạ!”

Từ “anh Hàn”

như thể một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim Hàn Hạo, anh ta sợ hãi mở to mắt nhìn, cơ thịt khắp toàn thân đều căng cứng, bày ra tư thế chuẩn bị liều mạng. Cô gái bật cười ha ha: “Thực là thú vị, cái người đó nói chuẩn quá, quả nhiên dọa cho anh sợ vỡ mật. Anh có chuyện gì vậy chứ, chưa bao giờ được uống bia miễn phí hay sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo nhận ra chút ý vị trong lời cô gái nói, sự sợ hãi trong mắt anh ta chuyển sang cảnh giác, ánh mắt anh ta quét xung quanh khắp lượt. “Được rồi, đừng tìm nữa.”

Cô gái giơ bàn tay thon thả ra trước mắt Hàn Hạo như thể đùa bỡn, “Là anh chàng đằng kia mời, em chỉ là chuyển lời thôi.”

Hàn Hạo nhìn về hướng tay cô gái chỉ. Trong góc quán bar, một người đàn ông đang ngồi một mình thảnh thơi, cả cơ thể chìm vào trong bóng tối. Anh ta nhìn thấy ánh mắt Hàn Hạo, bèn đưa thuốc lá lên miệng rít mạnh một hơi, màu đỏ sẫm của thuốc lá lóe lên, ánh lên đôi mắt sáng lấp láy của anh ta. “Là anh ta?”

Hàn Hạo giật mình. Sau khi do dự giây lát, anh ta cầm chai bia lên, bước nhanh đến chỗ người đàn ông đó. 21 giờ 30 phút. Nhà hàng Lục Dương Xuân. Hắn lại đến đây, vẫn ngồi ở góc có thể quan sát được toàn bộ nhà hàng. Trong một khoảng thời gian ngắn mà xuất hiện nhiều lần ở cùng một nơi, đối với hắn là một điều tối kị, nhưng hắn có phần nào đó không khống chế nổi bản thân. Hắn cần phải tìm cách để làm cho trái tim rối ren của mình bình tĩnh lại. 53 Trong khoảng thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn đã trải qua quá nhiều sự việc. Trước tiên là sự ra đi của con người đó, người đã đem lại sinh mạng lần thứ hai cho hắn. Hơn mười năm nay, hắn đã thích nghi với cuộc sống dưới sự chỉ dẫn và răn dạy của người đàn ông đó. Nhưng khi người đó rời khỏi thế giới này, ngay cả tên của người ấy, hắn cũng không biết. “Thầy”

, đây chính là cách xưng hô của hắn đối với người đó trong suốt bao năm qua. Hắn cảm thấy mơ hồ và bất lực. Trong cuộc đời hắn, đây là lần thứ ba hắn mất đi người đàn ông để dựa dẫm, hơn nữa, mỗi lần đều vô cùng đột ngột. Lần đầu là bố đẻ của hắn. Hình ảnh cụ thể của bố đã trở nên mơ hồ trong trí não hắn, bởi vì khi hắn có thể gặp mặt bố thì lúc đó hãy còn quá nhỏ. Nhưng trong cõi sâu tâm hồn hắn, thì lại không thể nào xóa nhòa được cảm giác nhung nhớ đối với bố mình. Thứ cảm giác đó luôn mang theo nỗi

https://thuviensach.vn

buồn thương sâu sắc. Khoảng thời gian chung sống cùng bố không hề vui vẻ, bởi vì trên người bố như thể gánh vác quá nhiều phiền não và đau khổ. Cho đến tận ngày nay, hắn vẫn cảm nhận được tình yêu thương của bố đối với mình hồi đó, nhưng sự yêu thương đó lại chìm ngập trong bầu không khí bi thương. Có lẽ bố không muốn thể hiện ra quá đỗi bi thương như vậy trước mặt con trai mình, nhưng giữa bố con huyết mạch liên thông, từng chút tâm trạng của bố đều có thể thấm vào trong lòng con trai. Hồi đó mặc dù hắn còn nhỏ, nhưng đã bắt đầu hình thành nên mong muốn được giúp đỡ bố. Thứ mong muốn này càng lớn càng trở nên mãnh liệt, thế nhưng hắn lại chưa từng có cơ hội để thực hiện. Bởi vì bố đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời của hắn. Biến mất vô cùng đột ngột, không hề có quá trình chia tay, thậm chí không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào cả. Hơn mười năm qua, hắn không biết bố đã đi đâu, hắn chỉ biết bắt đầu từ một hôm nào đó, bố không bao giờ xuất hiện lại trong cuộc đời của mình. Ngày bố biến mất, vừa vặn cũng là ngày người đàn ông thứ hai bước vào trong cuộc đời hắn. Hắn nhớ rất rõ ngày hôm đó, bởi vì đó chính là ngày sinh nhật hắn. 54 Hắn gọi người đàn ông thứ hai này là “chú”

. Hắn có ấn tượng rất sâu sắc với người chú này, bởi vì chú đã đem lại cho mình niềm vui bất tận. Đứng từ góc độ của một đứa trẻ, chú là một người đàn ông rất “đẹp”

, trẻ trung, điển trai, rạng ngời, trên mặt luôn xuất hiện nụ cười, cho dù chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, cũng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thân thiết. Lúc ở cùng bố, hắn thích chui tọt vào lòng bố, lúc ở cùng chú, hắn lại thích nhìn gương mặt của chú, điều này khiến hắn hơn mười năm sau vẫn có thể nhớ rõ được gương mặt tươi cười rạng rỡ của chú. Chú có rất nhiều cách để dỗ dành cho hắn vui: một chút đồ ăn vặt, một câu nói hài hước, thậm chí là một khuôn mặt ngáo ộp. Chú cũng chăm sóc mẹ rất chu đáo, lúc đó mẹ bị bệnh nằm trên giường, mẹ thường dặn dò mình cần phải nghe lời chú. Sự tồn tại của chú thậm chí khiến hắn quên đi nỗi đau thương khi bố đã rời xa. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng niềm vui này không kéo dài được lâu, bởi vì chú cũng nhanh chóng biến mất. Cũng là không có dấu hiệu gì báo trước, biến mất vô cùng đột ngột, thứ rời bỏ tiếp theo, chính là niềm vui đã từng có. Không lâu sau, mẹ cũng ôm bệnh qua đời, hắn mất đi những người thân yêu nhất, đồng thời cũng bắt đầu một cuộc sống thực sự đen tối. Hắn vào cô nhi viện. Hắn không thích nơi này, cho nên những người ở đây cũng không thích hắn. Trong khoảng thời gian mấy năm, trong ký ức của hắn, không tìm thấy bất cứ niềm vui nào cả. Hắn chỉ luôn một mình, không ai biết được thế giới trong nội tâm hắn, cũng không ai muốn tìm hiểu thế giới nội tâm của hắn. Hoàn cảnh sống như vậy khiến hắn cảm thấy ngạt thở, hắn muốn giãy giụa, muốn phản kháng, nhưng xung quanh hắn đều là những xiềng xích chắc chắn không thể nào phá vỡ được. Hắn không có nơi nào để đi, con đường phía trước mờ mịt. Trong trạng thái như vậy, hắn từ nhi đồng lớn dần thành thiếu niên. Cuối cùng cũng đến một ngày, con người đó xuất hiện. Đó là một người vô cùng kỳ lạ, bên dưới khuôn mặt xấu xí đáng sợ đó tiềm ẩn một thứ mê lực khó có thể cưỡng lại được. 55 Từ sợ hãi chuyển sang hiếu kỳ, từ hiếu kỳ chuyển sang say mê, từ say mê chuyển sang kính sợ... Hắn từng bước tiến lại gần quái nhân đó, hấp thụ trí tuệ và sức mạnh to lớn của đối phương. Dưới sự giúp đỡ của người đó, những xiềng xích trói buộc hắn đã dễ dàng bị phá vỡ, từ đó hắn tín phục một cách triệt để. Người đó đã giúp hắn mở to mắt để nhìn cái thế giới này, có biết bao nhiêu con người vô tội vẫn đang chịu đựng nỗi thống khổ, có bao nhiêu sức mạnh tà ác vẫn đang hoành hành. Giải phóng bản thân mình vẫn chưa đủ, hắn gánh vác sứ mệnh sâu sắc lớn lao hơn. Đúng vậy, hắn nhìn thấy quá nhiều. Những nỗi thống khổ và tà ác đó khiến hắn cảm thấy đau lòng và phẫn nộ, thế giới này cần phải được cứu vớt. Hắn bằng lòng dốc cạn trí tuệ và sức lực của mình để gieo mình vào trong cuộc cứu vớt đó. Hắn bước lên con đường mà quái nhân đó hướng dẫn, “thầy giáo”

, tiếng gọi toát ra từ miệng hắn tràn ngập sự kính trọng. Nhưng giống như số phận đã định sẵn, tất cả những người thân thiết đều không thể ở bên hắn quá lâu. Ngay chính lúc hắn cảm thấy mình đã có khả năng để báo đáp

https://thuviensach.vn

ân sư, thì thầy lại rời bỏ hắn mà đi. Sáng ngày hôm kia, từ xa, hắn nhìn thấy những người bác sĩ pháp y và cảnh sát nhặt di thể của thầy từ trong đám hoang tàn của vụ nổ, trong lòng tràn ngập nỗi bi thương và mơ hồ. Người này rốt cuộc là ai? Ông có câu chuyện như thế nào nhỉ? Sao ông ấy lại xuất hiện trong cuộc đời mình? Bố mình và cả chú đó nữa, họ đã đi đâu rồi? Đối với những câu hỏi này, thầy không bao giờ muốn nhắc tới. Những đáp án đó có lẽ đã vĩnh viễn chôn vùi trong đám hoang tàn của vụ nổ. Bởi vì cùng với sự ra đi của thầy giáo, thì trên thế giới này, đã không còn ai biết được thân phận ban đầu của mình. Mình đã triệt để trở thành một người không có bất cứ ghi chép, không có bất cứ quá khứ nào cả. Không được ai hiểu mình, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không hiểu, điều này là một việc vô cùng đau khổ. Nhưng thực tế lại không đến nỗi bi quan giống như hắn tưởng, một số chân tướng sự việc, ngược lại, cùng với sự ra đi của thầy giáo, lại được làm rõ. Chân tướng sự thực khiến hắn vô cùng chấn động, kinh ngạc. Tối hôm qua, khi hắn xem bản tin báo cáo về vụ nổ trên ti vi, hắn gần như kinh ngạc đến đờ đẫn. 56 Hắn biết được thân phận thực sự của thầy giáo hắn - đó là người cảnh sát thực tập tên Viên Chí Bang. Trên màn hình hiện lên hình ảnh người nam giới trẻ tuổi điển trai, rạng ngời lập tức hòa cùng với đoạn ký ức nào đó trong trí não hắn. Đó chính là người “chú”

đã cùng hắn trải qua quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời. Thật không thể ngờ được, người “chú”

thân thiết và người “thầy”

nghiêm khắc xấu xí như quái vật lại là một người! Rất nhiều mối băn khoăn lập tức có được lời giải đáp thống nhất. Hắn đã biết vì sao người chú đó đột nhiên biến mất, cũng biết tại sao thầy lại tìm thấy mình. Sau đó, những câu hỏi khác lại càng trở nên mãnh liệt hơn. Bố mình, bố mình đã đi đâu? Người đó rốt cuộc đã bước vào cuộc đời mình như thế nào? Muốn giải đáp được câu hỏi này, hắn không thể không hồi tưởng lại điểm khởi đầu để tìm kiếm, điểm khởi đầu của mọi điều băn khoăn. Từ điểm khởi đầu đó, bố

https://thuviensach.vn

hắn đã biến mất, và một người cảnh sát đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh hắn. Hắn nhớ rõ cái ngày đó, bởi vì hôm đó chính là ngày sinh nhật tròn 6 tuổi của hắn. Ngày 30 tháng 1 năm 1984. Đối với những việc xảy ra trong ngày hôm đó, trong ký ức của hắn chỉ còn lại những cảnh tượng mơ hồ không liền mạch. Mỗi lần hắn nhớ lại đoạn ký ức đó, thứ đầu tiên hiện lên trong trí não hắn chính là phòng bệnh trắng toát. Mẹ nằm trên giường, thần sắc vô cùng tiều tụy, hình ảnh này đã bầu bạn cùng hắn suốt cả những năm tháng tuổi thơ. Có lẽ bố chính là vì nguyên nhân này nên mới cả ngày rầu rĩ khó đăm đăm thì phải. Nhưng hôm đó hắn rất vui, bố đã hứa với hắn, sẽ mua cho hắn một chiếc bánh ga tô vào dịp sinh nhật hắn. Hắn vô cùng mong ngóng điều này. Hắn chưa bao giờ được ăn bánh sinh nhật, nhưng hắn đã nhìn thấy những bạn nhỏ khác từng ăn rồi. Bánh ga tô màu vàng được phủ lên lớp kem màu trắng, hương vị đó chắc chắn ngon tuyệt. 57 Hắn ở bệnh viện cùng chờ đợi bố mình ra ngoài có việc, nhưng bố mãi không thấy quay lại. Về sau, có ba người nam giới lạ mặt xuất hiện trong phòng bệnh. Người dẫn đầu có sắc mặt u ám, khiến cho hắn tuổi còn nhỏ xíu cảm thấy rất nặng nề, hắn không kìm chế nổi nỗi sợ hãi, khóc váng lên. Tiếp đó, có một bàn tay to rộng ấm áp bế hắn lên, sau đó hắn nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ thân thiết đó. Đây chính là hình ảnh đầu tiên của người “chú”

trong ký ức hắn. Chú nhanh chóng dỗ dành hắn từ khóc chuyển sang cười, hắn được đưa ra khỏi phòng bệnh, cùng vui đùa với chú. Những người đàn ông kia lát sau cũng đi ra theo, họ nhìn thấy bầu không khí hòa nhã giữa hắn và chú, bèn ghé tai nhau thì thầm thương lượng điều gì đó. Kết quả của việc thương lượng khiến hắn có được sự đãi ngộ tuyệt vời mà hắn chưa từng được hưởng bao giờ: kẹo mút, đồ chơi gõ trống, thậm chí hắn còn được chú ôm vào lòng, ngồi lên xe hơi. Hắn hỏi chú đi đâu, chú nói với hắn là đi tìm bố. Hắn càng vui hơn, hắn khoe với chú, hôm nay là sinh nhật hắn, bố sẽ mua cho hắn bánh ga tô thơm ngọt. Trước khi xuống xe, chú đeo cho hắn tai nghe. Trong tai nghe vang lên những ca khúc thiếu nhi vui nhộn, sự chú ý của hắn nhanh chóng bị thứ đồ chơi mới lạ này hút hồn. Hắn vừa ngậm kẹo mút vừa chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn ê a hát theo mấy

https://thuviensach.vn

câu. Chú quả nhiên đưa hắn đến gặp bố, bố đang đứng cạnh một người đàn ông khác, không biết họ đang làm gì. Chú luôn bế hắn, hắn cứ mong mỏi mãi chiếc bánh ga tô, nhưng đến tận khi họ rời khỏi đó, bố cũng không tặng bánh ga tô cho hắn như đã hứa. Nhìn thấy chiếc bánh ga tô là chuyện xảy ra vào buổi tối, chiếc bánh xuất hiện trên tay chú, nghe nói là bố đã nhờ chú chuyển cho hắn. Bánh ga tô rất thơm ngon, đã trở thành một trong những hồi ức đẹp đẽ nhất trong tuổi thơ của hắn. Nhưng từ hôm đó trở đi, hắn lại không hề được gặp lại bố mình. Buổi sinh nhật tròn 6 tuổi của hắn đã trải qua như vậy. Bố đã đi đâu? Chú và những người đàn ông lạ đó là ai? Những câu hỏi này đã quẩn quanh trong đầu hắn bao năm nay, nhưng hắn không tìm được phương hướng mà lần tìm manh mối. 58 Cho đến bản tin ngày hôm qua mới khiến hắn đột nhiên bừng hiểu rõ. Chú và những người đàn ông đó, họ đều là cảnh sát. Họ đến chắc chắn là vì một vụ án, vụ án xảy ra vào ngày 30 tháng 1 năm 1984. Hắn biết cần phải đi đâu để tìm kiếm đáp án câu hỏi mà mình băn khoăn bấy lâu: trung tâm quản lý hồ sơ hình sự của Sở công an. Hắn mạo hiểm vào đó và đã tìm thấy được hồ sơ có một số giá trị, sau đó cuối cùng hắn cũng biết là bố đã đi đâu. Đó là một đáp án rất đau lòng, đồng thời, trong lòng hắn lại trào dâng nhiều điều băn khoăn thắc mắc hơn. Chân tướng sự thật sau mớ bòng bong đối với hắn có thể là thứ vô cùng đáng sợ, hắn đã thấp thoáng cảm nhận được. Nhưng hắn lại không thể không tiếp tục điều tra đến cùng. Đây được định sẵn là một quá trình đầy đau đớn. Cho nên tâm trạng hắn trở nên vô cùng hỗn loạn. Trong trạng thái này, hắn gần như có ý thức đến nhà hàng Lục Dương Xuân. Chỉ ở nơi đây mới có thể khiến cho cõi lòng hắn được yên tịnh. Một tuần trước, khi hắn lần đầu tiên đến nhà hàng này, hắn không thể ngờ được rằng mình lại say mê nơi này. Lúc đó hắn chỉ muốn đến xem cô gái bởi vì cô ấy và hắn đều trải qua nỗi đau khổ kiểu đồng bệnh tương lân - bố đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời mình. Thế nhưng giờ đây, nơi này lại trở thành nơi mà hắn lưu luyến nhất. Bởi vì trong nhà hàng này có món ăn Hoài Dương trang nhã, rượu vang thượng hạng, đương nhiên điều quan trọng nhất vẫn là cô gái đó và buổi biểu diễn âm nhạc của cô. Nhưng bầu không khí tuyệt vời này hôm nay lại bị suy giảm, bởi vì có một số kẻ ngu muội đang phá hoại nó. Đó là

https://thuviensach.vn

ba người đàn ông. Hai người có vẻ lớn tuổi, một béo một gầy; một người trẻ tuổi dáng vóc cường tráng, giữa đôi lông mày toát ra sức mạnh dồi dào. Họ ngồi ở bàn ăn gần khu biểu diễn nhất, gọi những món ăn đắt tiền nhất, uống rượu trắng loại thượng hạng nhất. Hắn thầm khinh thường ba người đàn ông này: họ vốn không có đủ tư cách để ngồi ăn ở nhà hàng thế này, bởi vì họ không hiểu gì cả. 59 Món ăn Hoài Dương nổi danh thiên hạ, điều đặc sắc chính là ở chữ “đạm”

, và chữ “đạm”

này thì có nguyên do của nó. Dương Châu nằm ở hạ du sông Trường Giang, bốn mùa rõ rệt, sản vật phong phú. Do đó người trong vùng có sở thích “thưởng thức tươi ngon”

. Những mùa khác nhau đều có thể thưởng thức được những đồ ăn tươi ngon của mùa đó là tuyệt nhất. Để giữ gìn hương vị ban đầu của món ăn, nhấn mạnh đặc điểm “tươi ngon”

, món ăn Hoài Dương mới đặc biệt chú ý đến độ “đạm”

trong cách chế biến món ăn. Cho nên muốn ăn món ăn Hoài Dương, khái niệm quan trọng nhất là thưởng thức tươi ngon. Ba người đàn ông đó chỉ biết gọi những món ăn sang trọng đắt tiền nhất, nhưng từng món đều không hợp với mùa, khiến cho những người hiểu biết phải phì cười. Món ăn Hoài Dương vị nhạt, nên không phù hợp với rượu trắng nồng độ cao, cho nên ba người đàn ông đó chọn rượu trắng quả là không thỏa đáng chút nào. Và vị trí mà họ ngồi lại quá gần với khu vực biểu diễn, trong khoảng cách này tiếng nhạc của người biểu diễn và âm phát ra ở mặt nước sẽ cùng gây nhiễu loạn, ảnh hưởng đến chất nhạc mà người nghe thưởng thức. Điều này chứng tỏ bọn họ không hiểu gì về âm nhạc, biểu diễn đặc sắc của cô gái trước mặt họ thì chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi. Có lẽ mục đích của bọn họ không phải là đồ ăn và âm nhạc. Bởi vì họ cũng chẳng động đũa nhiều đến những món ăn trước mặt, nhưng chai rượu trắng đã uống hết quá nửa. Họ

https://thuviensach.vn

cũng thường ghé tai thì thầm với nhau vào những lúc cao trào của buổi biểu diễn, hoàn toàn không tiếc nuối sẽ bỏ lỡ nhạc điệu du dương nhất. Đối với ba người đàn ông này, ăn cơm chỉ là một lý do, mục đích thực sự của bọn họ chính là thương lượng việc gì đó. Giọng nói của họ đều rất nhỏ, hình như còn không muốn để người khác biết được nội dung họ thương lượng. Hắn ngồi ở trong góc lạnh lùng quan sát, khóe miệng không kìm nổi nụ cười khinh mạn. Hắn có thể đoán được những người đó đang thương lượng điều gì, bởi vì hắn thực sự quá quen thuộc bọn họ. Để thích sát Đặng Hoa, hắn đã nắm rõ tình hình của cả tập đoàn Long Vũ, và ba người này đều là những nhân vật quan trọng trong đó. Ông mập Lâm Hằng Cán, ông còm Mông Phương Lượng đều là phó tổng giám đốc tập đoàn Long Vũ, cũng là những nhân vật nguyên lão năm xưa đã cùng Đặng Hoa đánh đông dẹp bắc, địa vị hiển hách. Đặc biệt là Lâm Hằng 60 Cán, mặc dù lúc Đặng Hoa còn sống, trong tập đoàn Long Vũ, ông ta cũng chỉ ở dưới một người mà thôi. Người thanh niên đó là A Thắng thì càng quen thuộc với hắn hơn nữa, bởi vì anh ta là một trong những vệ sĩ đắc lực nhất của Đặng Hoa. Địa vị của nhân vật này trong tập đoàn mặc dù không cao nhưng lại rất thân cận với cả gia đình nhà Đặng Hoa, thế lực của loại người này giống như thái giám bên cạnh hoàng đế, nói nhỏ thì là nhỏ, nhưng nói lớn thì lại cũng lớn đến độ đáng sợ. Bây giờ Đặng Hoa đã bị thích sát, tập đoàn Long Vũ đang ở trong thời kỳ mẫn cảm quyền lực đang được tổ chức lại. Ba người này ngồi lại với nhau, còn có thể thương lượng những gì được chứ? Lâm Hằng Cán rất ít nói, cũng rất ít khi nâng cốc. Phần lớn thời gian ông ta chỉ ngồi yên, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt có chủ tâm. Ngược lại với ông ta, ly rượu trong tay Mông Phương Lượng chưa bao giờ đặt xuống, nhưng ông ta cũng uống không nhiều. Ông ta một tay cầm ly, tay kia vỗ vai A Thắng nói gì đó, anh ta lắng nghe giây lát, bèn gật gật đầu, sau đó uống cạn số rượu trắng trong ly của mình, hào khí ngất trời. Mông Phương Lượng hình như rất hài lòng đối với biểu hiện của A Thắng, nhìn đối phương uống từng ly rượu vào bụng, ông quay sang ra hiệu bằng mắt với Lâm Hằng Cán. Lâm Hằng Cán gật đầu, sau đó hai người cùng đứng dậy. A Thắng cũng vội vàng đứng dậy,

https://thuviensach.vn

cơ thể anh ta cũng đã lảo đảo không vững. Mông Phương Lượng cười ngăn A Thắng lại, nói: “Cậu hãy ngồi thêm lúc nữa, tôi và Lâm tổng đi trước.”

Khi nói câu này, giọng ông ta không còn hạ thấp xuống, giống như lời chào tạm biệt ở một cuộc hẹn gặp thông thường. Lâm Hằng Cán đi đến nắm tay A Thắng, trong ánh mắt hình như mang theo sự kỳ vọng lớn. A Thắng nắm chặt lấy bàn tay mập mạp của đối phương, có cảm giác như sợ hãi vì nhận được sự sủng ái quá lớn lại có chút hào khí ung dung tự đắc. Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng thản nhiên rời khỏi đó. Họ đương nhiên không chú ý đến một anh chàng ăn mặc kiểu nhân viên văn phòng ngồi ở góc nhà hàng, nhưng hắn thì lại luôn chăm chú theo dõi bọn họ. Lúc này đây, hắn lạnh lùng “hừ”

một tiếng, tỏ ra sự căm ghét và khinh thường. Rõ ràng, cuộc gặp riêng tư lần này là một cuộc giao dịch bí mật nào đó, A Thắng với vai trò là người bảo vệ gia đình họ Đặng đã phản bội lại chức trách của mình. A Thắng càng không chú ý đến con người đó, anh ta còn đang chìm đắm trong những lời hứa ngọt ngào của Mông Phương Lượng dành cho mình. Đúng 61 vậy, Đặng Hoa đã chết rồi, anh ta cần gì phải bán mạng cho Đặng gia chứ? Huống hồ còn phải chịu đựng sự đè nén của cái tên A Hoa đó chứ? Chim khôn chọn cành mà đậu, đổi chủ, anh ta có thể có được địa vị quyền thế hơn cả A Hoa. A Thắng càng nghĩ càng kích động, và hơi men bốc lên, khiến cậu ta có cảm giác lâng lâng như đang bay lên, anh ta thậm chí còn không muốn rời khỏi đó. Cô gái ở sân khấu giữa mặt hồ kết thúc buổi biểu diễn của mình, âm nhạc cũng ngừng lại. “Làm gì thế?”

A Thắng thô lỗ hét lên, “Không được dừng lại, cứ kéo đàn đi, tiếp tục kéo!”

Anh ta mặc dù không hiểu âm nhạc, nhưng lúc này lại muốn theo đuổi niềm khoái cảm tận thiện tận mỹ. Một nhân viên phục vụ vội bước lên trước: “Xin lỗi anh, buổi biểu diễn này đã kết thúc rồi.”

https://thuviensach.vn

“Kết thúc cái con khỉ! Tao không trả nổi tiền sao?”

A Thắng rút ra mấy tờ 100 tệ, “Tiếp tục biểu diễn cho tao!”

Cơ thể cô gái khẽ lay động, hình như hơi hoảng sợ, cô mở to đôi mắt vô thần đứng ở giữa sân khấu, trông vô cùng yếu ớt và bất lực. Một người nhân viên phục vụ vội bước tới, dưới sự dìu đỡ của anh ta, cô gái nhanh chóng thu dọn dụng cụ biểu diễn của mình, bước về phía hậu trường. “Con mẹ mày có ý gì thế? Dám không nể mặt tao à? Mày có còn muốn sống sót ở chốn này không?”

A Thắng bẽ mặt, mượn hơi men là ngà, anh ta đứng lên lảo đảo chạy theo cô gái đó. “Mẹ mày, con mù, không được chạy!”

Anh ta đuổi theo đến tận hậu trường, nhưng cô gái đó đã không còn ở đấy nữa. “Mẹ nó chứ, được, mày cứ chạy đi!”

A Thắng hằn học chửi bới, “Sau này mày vĩnh viễn đừng có đến, tao nhìn thấy mày lần nào là tẩn mày lần ấy! Mẹ nó chứ, cũng không hỏi xem ông mày đây là ai!”

Sau một hồi chửi bới ầm ĩ, hơi men càng bốc lên. Mọi người lúc này đều tránh xa, không ai dám nói qua nói lại với anh ta, điều này cũng khiến A Thắng cảm thấy vô vị. Cuối cùng anh ta cũng loạng quạng bước ra khỏi nhà hàng, đi về hướng bãi đỗ xe. Giây lát sau, anh ta tìm thấy được chiếc xe Jieda của mình. “Jieda, hi, rồi... rồi sẽ có ngày tao sẽ cho mày biến thành BMW!”

Anh ta vừa mơ giấc mộng đẹp vừa mở cánh cửa xe ngồi vào trong buồng lái. 62 Một chiếc khăn tay mang theo mùi vị nhức mũi đột nhiên bịt vào mặt anh ta, A Thắng vốn đã say mèm lập tức mềm nhũn người, trong khoảnh khắc mất đi toàn bộ tri giác. ... Cùng lúc này, trong khoa Ngoại bệnh viện Nhân dân tỉnh thành. Theo như yêu cầu của cảnh sát, Ngô Dần Ngọ được chuyển sang phòng bệnh đơn được chăm sóc đặc biệt. Cuộc phẫu

https://thuviensach.vn

thuật tay của ông ta coi như là đã thành công, bàn tay trái bị chặt đứt đã được nối lại, sau khi bình phục, chức năng cơ bản chắc sẽ không bị ảnh hưởng. Nhưng do tuổi đã khá cao, trải qua cuộc phẫu thuật lần này, cơ thể ông trở nên vô cùng yếu ớt, cần phải được tĩnh dưỡng một khoảng thời gian mới có thể bình phục lại được. Bắt đầu từ sáng, tin tức xảy ra vụ huyết án ở khách sạn Vạn Phong đã bị lan truyền, trở thành đề tài thảo luận sôi nổi khắp hang cùng ngõ hẻm. Do sự việc sỉ nhục thầy giáo đã gây nên sự chú ý của đông đảo mọi người, bây giờ sự việc này lại bước đến một kết cục vang rền thế này, đương nhiên là có sức hút mãnh liệt đối với những người làm công tác truyền thông. Từng tốp từng tốp phóng viên, trên mạng, trên báo, trên truyền hình; có người trong thành phố, có người thành phố khác, chen nhau đến đông như kiến cỏ. Họ thông qua những kênh thông tin, dò hỏi được phòng bệnh mà Ngô Dần Ngọ nằm, hy vọng có thể là người đầu tiên có được tư liệu phỏng vấn. Nhưng họ nhất loạt đều bị nhân viên trực ban của bệnh viện chặn ở bên ngoài khu vực phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Bệnh nhân vừa mới phẫu thuật xong, lúc này cần phải né tránh sự quấy rầy của những người không liên quan. Đặc biệt là những phóng viên này, những câu phỏng vấn không chút lễ độ của họ thường gây nên sự xúc động mạnh trong lòng người bệnh, do đó càng là đối tượng đề phòng của bệnh viện. Nhưng vẫn có một số người không cam tâm, vẫn muốn đột phá tuyến phòng thủ. Họ thể hiện ra đủ loại bản lĩnh, cả mềm cả rắn, hoặc là dụ dỗ nhân viên trực ban, nhưng bệnh viện Nhân dân tỉnh chế độ vô cùng nghiêm ngặt, những ngón trò đó chỉ có đập vào tường và bật ra mà thôi. Và nhân viên bệnh viện đã vô cùng buồn bực, ban đầu còn bình tĩnh nhẹ nhàng và nhẫn nại khuyên nhủ, sau đó thái độ cũng dần trở nên sống sượng, đặc biệt là cô y tá trưởng, mặc dù xinh đẹp, nhưng khi cô trừng mắt lên, thì người đàn ông dù có dũng mãnh đến đâu cũng phải lùi bước. Nhưng có người hình như không biết điều, cứ nhất định chọn lúc y tá trưởng trực ban để đến để gặp vận đen. 63 Đó là một người đàn ông trẻ, cung cách ăn mặc tác phong không giống với những người phóng viên khác, anh ta khoác chiếc áo Jắc-két, lộ ra chiếc áo phông body bên trong, cơ bắp cuồn cuộn thoáng hiện lên, lộ ra một người đàn ông tràn đầy sinh lực. Do trên mặt anh ta đeo một cặp

https://thuviensach.vn

kính râm lớn, gương mặt anh ta bị che đi nhiều, nhưng sống mũi cao và khóe miệng cương nghị lại có thể đem lại cho người khác thứ cảm giác uy nghiêm và tự tin. “Chào cô. Ngô Dần Ngọ ở phòng bệnh nào?”

Người đàn ông hỏi thẳng luôn, ngữ khí trầm ấm nhưng lại không thất lễ. “Anh là người nhà à?”

Y tá trưởng lừ mắt hỏi ngược lại. “Không phải.”

Người đàn ông lắc đầu, nhưng anh ta nhanh chóng rút ra một tấm thẻ, “Tôi là cảnh sát.”

Y tá trưởng ngẩn người, quả nhiên là một tấm thẻ cảnh sát, cô vội ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó, đối phương thân hình cao lớn, thái độ nghiêm trang, đúng là có phong thái của một người cảnh sát, và trang phục của anh ta cũng rất phù hợp với phong cách của những người cảnh sát mặc thường phục chiếu trên phim ảnh. Thái độ thù địch của cô y tá trưởng lập tức biến mất, nét mặt trở nên dịu dàng hơn: “Ồ, xin lỗi, tôi không biết anh là...”

“Không có gì.”

Người đàn ông mỉm cười. “Đám phóng viên đó thực quá đáng ghét, tôi cứ tưởng anh cũng là...”

Y tá trưởng tỏ ý xin lỗi, còn muốn giải thích gì đó nhưng cô nhanh chóng bị người đàn ông đó cắt ngang: “Tôi hiểu. Cô đang thi hành trách nhiệm của mình, việc này rất tốt. Thực ra cũng vất cả cho các cô quá, khi về tôi sẽ báo cáo tổ chức, đề nghị phái hai cảnh sát đến đây để phối hợp với công việc của các cô.”

Nhận được lời khen ngợi, rồi lại cảm nhận được sự quan tâm chu đáo của đối phương, trên mặt cô y tá trưởng nở ra nụ cười rạng rỡ. Mặc dù mặt mộc không trang điểm, nhưng vì nụ cười này cũng trở nên đặc biệt xinh đẹp

https://thuviensach.vn

xúc động lòng người. Người đàn ông thấy đã đạt được hiệu quả, bèn kịp thời trở lại vấn đề: “Vậy tôi có thể vào được không?”

“Đương nhiên là được.”

Y tá trưởng ân cần quay người chỉ hướng, “Phòng thứ ba phía bên trái, phòng 707.”

“Được.”

Người đàn ông gật đầu cảm ơn, đi về hướng đó. Sau khi bước vào khu vực chăm sóc đặc biệt, trên mặt anh ta không kìm nổi nở ra một nụ cười đắc ý và giảo hoạt. 64 “Đúng là một người đẹp đấy!”

Anh ta thầm cảm thán trong lòng, “Nhưng giống như trong tiểu thuyết thường nói, người đẹp luôn không có não!”

1 giờ 12 phút rạng sáng ngày 30 tháng 10 năm 2002. A Thắng dần dần tỉnh lại, đầu anh ta nặng trịch, vô cùng choáng váng. Di động trong túi quần đang rung, tiếng chuông di động cũng vang lên réo rắt. Có lẽ vì động tĩnh này nên mới đánh thức anh ta tỉnh dậy trong lúc đang ngủ mê mệt. A Thắng vừa xoa cái đầu đau nhức của mình vừa lôi di động ra. Trên màn hình hiện lên một số máy lạ, anh ta cũng không nghĩ gì, bèn ấn nút nghe: “A lô?”

Người ở phía bên kia đầu dây sau khi nghe thấy tiếng anh ta, lại tắt máy luôn. Trong máy vang lên tiếng “tút... tút tút”

của hệ thống. “Mẹ kiếp, đồ điên!”

A Thắng bực bội chửi một câu, ném di động sang bên, sau đó anh ta mới dành sức quan sát nơi mình đang ở. Anh ta phát hiện ra mình đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế lái chiếc xe Jieda, dây an toàn thắt trước ngực, động cơ xe ô tô vẫn đang mở, đèn ở vô lăng cũng đang sáng, trong xe tràn ngập mùi rượu nồng nặc. “Mẹ kiếp, lại uống nhiều quá rồi!”

https://thuviensach.vn

Anh ta làu bàu một câu cố gắng nhớ lại ký ức cuối cùng còn lại trong trí não. Anh ta nhớ ra hình như mình gây sự ồn ào ở nhà hàng ăn, sau đó bước ra bãi đỗ xe. Có lẽ là sau khi bị gió lạnh thổi tới, hơi men bốc lên mạnh, dù sao thì vừa chui vào xe là anh ta không nhớ được gì nữa cả. Bây giờ xem ra, mình rõ ràng đã không chống đỡ lại cơn say, không thể không ngủ ở dọc đường. Mình đi đến đâu vậy nhỉ? A Thắng nhìn xung quanh. Xung quanh đèn đường lờ nhờ, nhưng đường sá lại rất rộng rãi, hai bên còn có lan can bảo vệ, xem ra là đoạn đường vắng vẻ nhưng vẫn có quy cách. Nhưng trên đường lại không thấy bất cứ chiếc xe nào qua lại, hơn nữa nhìn đường sá này trông cũng rất lạ lẫm. Là đường mới sửa chữa sao? Hay là tại mình uống quá nhiều, nên đã không nhận ra được đường phố và phương hướng? Thôi kệ nó, cứ đi lên trên một đoạn hẵng hay. Đến nơi có người, cũng có thể xuống xe hỏi thăm. Mang theo suy nghĩ như vậy, A Thắng cài số xe, chân phải giẫm vào chân ga. Chiếc Jieda gầm lên một tiếng, men theo con đường bằng phẳng lao về phía trước. 65 Tốc độ của xe càng lúc càng nhanh. Lái xe trên con đường trơn nhẵn, tài xế thường luôn đánh giá thấp tốc độ xe của mình, huống hồ người lái xe bây giờ lại là một người đàn ông ở trong trạng thái nửa say nửa tỉnh. Khi A Thắng nhìn thấy tấm biển cảnh báo ở phía trước trên đường đi, vận tốc xe của anh ta lúc đó đã hơn 100km. Tấm biển báo đó nhấp nháy ánh sáng huỳnh quang ở đằng xa, chặn đường đi tiếp. Giữa tấm biển là dấu gạch chéo đỏ cực lớn được tạo thành từ những chiếc đèn nhấp nháy, giữa màn đêm trông vô cùng chói mắt. Hết đường rồi sao? Phản ứng của A Thắng hơi chậm chạp, nhưng chân trái anh ta vẫn kịp thời đạp chân phanh. Nhưng chiếc xe Jieda vẫn lao thẳng về tấm biển đó với tốc độ cực nhanh. A Thắng ngẩn người, giẫm thật mạnh phanh xe, nhưng không ngờ dưới chân anh ta không hề có cảm giác gặp phải trở lực, tốc độ xe đương nhiên cũng không hề bị ảnh hưởng. Thấy chiếc Jieda giống như con ngựa hoang đứt dây cương, cứ thế lao thẳng vào khu vực được báo là hết đường. Trong não A Thắng chợt nổ “đoàng”

một tiếng, toát mồ hôi lạnh, hơi men lúc này cũng đã tiêu tan đi quá nửa. Thấy chiếc xe càng lúc càng tiến đến gần vạch chéo đỏ đó, trong lúc cuống

https://thuviensach.vn

lên, anh ta nghiến răng, bẻ quặt tay lái, đầu xe rẽ sang phải chạm vào lan can không quành được nữa. Nhưng quán tính lao thẳng về phía trước của chiếc xe vẫn không bị tiêu trừ, đầu xe sau khi chuyển hướng thì thân xe vẫn trượt thẳng về phía cuối đường, mang theo âm thanh ma sát chói tai. Tiếp đến liền nghe thấy một tiếng kêu vang, chiếc xe Jieda đã đâm thẳng vào cột biển báo, gần như đồng thời, quán tính khiến chiếc xe rời khỏi mặt đường và cuối cùng cả chiếc xe lộn nhào giữa không trung. A Thắng ngồi trong xe kinh hãi nhắm chặt mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc chiếc xe đập mạnh xuống đất. Nhưng cú va đập này lại không xảy đến như dự liệu. Sau một khoảng yên ắng, A Thắng kinh hoàng nhìn xung quanh, anh ta phát hiện ra mình vẫn đang ở giữa không trung. Cùng lúc đó, trái tim anh ta cũng chìm hẳn xuống. Anh ta nhìn thấy điểm tận cùng của con đường vừa rồi - chính là phía trên đầu anh ta, đó là một chiếc cầu vượt trên cao vẫn chưa hoàn thiện. “Tiêu đời rồi!”

Anh ta tuyệt vọng kêu lên. 66 Chiếc xe Jieda rơi xuống chân cầu sâu khoảng 20 mét, trong khoảnh khắc biến thành một đống bét nhè hoang phế. Ở bên đường cách đó khoảng 200, 300 mét, có một người trẻ tuổi đã tận mắt chứng kiến sự việc thảm khốc này. Anh ta mở vỏ sau của di động, lấy sim điện thoại trong máy, sau khi bẻ gãy bèn vứt vào trong đám cỏ bên đường. “Giờ thì mày chắc đã biết, người không muốn sống sót chính là bản thân mày.”

Anh ta thốt lên câu nói này, sau đó quay người đi vào màn đêm thăm thẳm. Ghi chú: 1. Cánh cửa buồng vệ sinh ở Trung Quốc thường không kín mít, mà vẫn để lại một khoảng trống khoảng 20 - 30 cm từ phía sàn nhà lên cánh cửa.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 3: Thân Phận Của Eumenides

8 giờ sáng, ngày 30 tháng 10 năm 2002. Trong văn phòng của giám đốc Sở công an tỉnh thành. Giám đốc Tống và La Phi đang ngồi đối diện với nhau, ông nhìn người cấp dưới mới, trong ánh mắt mang theo sự kỳ vọng. Đối phương vừa đi làm đã vội vàng đến đây, lẽ nào đã có được điểm đột phá trong vụ án? La Phi sắc mặt điềm tĩnh, qua nét mặt anh, khó có thể nhận ra được tâm trạng của anh, chỉ là đôi mắt hơi đỏ, rõ ràng là quá mệt mỏi do thức thâu đêm. Anh đặt một bộ hồ sơ đến trước mặt Giám đốc Tống, trong lúc ông lấy hồ sơ ra, anh hội báo luôn: “Chiều hôm qua, một người nam giới lạ mặt đã giả danh tiến vào phòng hồ sơ trinh thám phá án. Trong hơn mười bộ hồ sơ hắn đưa ra phô tô, bộ hồ sơ này chính là mục đích thực sự của hắn. Qua phương thức hành vi của hắn và chữ ký theo thể chữ Phỏng Tống, chúng tôi tin rằng, người đàn ông này chính là Eumenides.”

Giám đốc Tống nghe thấy cái tên Eumenides, lập tức nhíu mày chăm chú. Ánh mắt ông không hề rời khỏi hồ sơ đang cầm trong tay. “Vụ án bắt giữ con tin 1.30 à? Năm 1984?”

Ông lẩm bẩm một mình, qua ngữ khí, có thể nhận thấy ông cũng không có ấn tượng lắm về vụ án này, nhưng năm xảy ra vụ án thì quả thực hơi nhạy cảm. “Tối hôm qua, chúng tôi đã thức cả đêm để tiến hành phân tích vụ án này, nhưng...”

La Phi khẽ chép miệng, “Cho đến thời điểm này, không hề phát hiện ra bất cứ mối quan hệ trực tiếp nào giữa vụ án bắt giữ con tin này và vụ huyết án 4.18.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, Giám đốc Tống lập tức đặt tập hồ sơ xuống, cũng không tỏ ra thất vọng, chỉ là ông biết, tổ chuyên án của La Phi đã nghiên cứu suốt một đêm mà không có kết quả, thì bây giờ ông có thể tìm ra được manh mối gì chứ? Ông chọn ra luôn hướng giải quyết nhanh gọn: “Cậu hãy kể cho tôi về vụ án này!”

“Tình hình vụ án không hề phức tạp - Đây là một vụ án bắt giữ con tin do tranh chấp nợ nần. Đương sự Trần Thiên Tiều năm đó 45 tuổi, đã từng vay Văn Hồng Binh 32 tuổi một vạn tệ. Văn Hồng Binh đã nhiều lần đòi nợ Trần Thiên Tiều nhưng đều không có kết quả. Ngày 30 tháng 1 năm 1984, đã gần vào dịp 68 Tết, Văn Hồng Binh lại một lần nữa đến nhà Trần Thiên Tiều đòi nợ, nhưng lần này hai người không những không thương lượng được, ngược lại còn trở mặt ngay tại chỗ. Văn Hồng Binh trẻ tuổi có sức vóc, đã bắt giữ Trần Thiên Tiều, đồng thời giơ ra bom tự chế buộc ở phần bụng trong áo bông. Tâm trạng anh ta vô cùng kích động, nói rằng nếu hôm nay không lấy được tiền nợ thì sẽ cho nổ bom, cùng chết với đối phương. Trần Thiên Tiều lúc này hứa trả tiền, anh ta giả vờ viết giấy để bảo vợ đi tìm bạn bè vay tiền, nhưng lúc đưa tờ giấy lại cố ý bấm vào tay vợ một cái. Vợ anh ta hiểu ý, sau khi ra khỏi cửa bèn báo cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường. Trong tình huống khuyên nhủ nhiều lần không có kết quả, vì muốn đảm bảo đến sự an toàn sinh mạng và tài sản của nhân dân, cảnh sát đặc nhiệm đã bắn chết Văn Hồng Binh ngay tại chỗ.”

La Phi đã có sự chuẩn bị từ trước, anh miêu tả tình hình vụ án vừa ngắn gọn vừa rõ ràng. Giám đốc Tống yên lặng lắng nghe, sau khi trầm ngâm giây lát, ông lắc đầu vẻ khó hiểu: “Sao Eumenides lại quan tâm đến vụ án này nhỉ? Lẽ nào hắn muốn trừng phạt Trần Thiên Tiều?”

La Phi hiểu ý tứ của đối phương, trong vụ án này, Trần Thiên Tiều rõ ràng đã diễn một vai không hề vẻ vang. Trong con mắt phi hệ thống của Eumenides, thì con tin trong vụ án bắt giữ này có thể mới chính là kẻ ác

https://thuviensach.vn

thực sự, và tội trạng của kẻ ác này lại chưa bị trừng phạt. “Khả năng này cũng không phải là không tồn tại.”

Giám đốc Tống đã chủ động đưa ra giả thiết này, La Phi cũng tiện thể phân tích theo: “Nhưng vụ án này đã xảy ra từ mười tám năm trước, tìm kiếm mục tiêu trừng phạt trong vụ án xảy ra từ lâu như vậy, điều này không phù hợp với lẽ thường. Hơn nữa, với sự suy đoán này thì có một kết luận trái ngược không thể nào giải thích được: Nếu như Eumenides đã biết được tội danh của Trần Thiên Tiêu, hắn cũng không cần phải đi tìm kiếm và đọc hồ sơ vụ án; nhưng nếu như Eumenides đã không hiểu về vụ án, sao hắn lại tìm đúng hồ sơ này trong phòng hồ sơ được chứ?”

Giám đốc Tống dùng thái độ trầm mặc để tán đồng sự phán đoán của La Phi. La Phi lại bổ sung thêm: “Nhưng chúng ta không được dễ dàng coi nhẹ bất cứ một khả năng nào, cho nên tôi vẫn sai người điều tra thông tin về con người Trần Thiên Tiêu này.”

“Tình tình thế nào?”

“Ông ta nợ tiền của rất nhiều người. Những năm qua đều ở bên ngoài trốn nợ, hành tung bất định.”

La Phi bĩu môi nói: “Hắn ta vốn là một kẻ lừa đảo, hơn nữa suốt bao năm qua, vẫn không thay đổi được tật này.”

“Tiếp tục phái người tìm ông ta - manh mối này không được bỏ qua.”

69 “Tuân lệnh!”

La Phi đột nhiên chuyển đề tài, “Nhưng có một chi tiết đáng để chú ý.”

Giám đốc Tống liền hỏi ngay: “Là gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Qua phần ký tên ở trang cuối hồ sơ, Viên Chí Bang cũng là một trong số người xử lý vụ án này.”

“Thế à?”

Giám đốc Tống lập tức giở đến trang ký tên cuối cùng, quả nhiên trong danh sách những người tham gia xử lý vụ án xuất hiện tên Viên Chí Bang. “Sao lại có cậu ta nhỉ?”

Giám đốc Tống rất băn khoăn, “Lúc đó Viên Chí Bang chỉ là một cảnh sát thực tập, cậu ta lẽ ra không có đủ tư cách để tham gia một vụ án quan trọng thế này.”

La Phi gật đầu: “Đây cũng chính là điểm nghi vấn gây khó khăn cho mọi người. Tôi cũng rất muốn biết Viên Chí Bang đã đóng vai trò gì trong vụ án này, hoặc là từ đó tìm ra được mối liên hệ với vụ huyết án 4.18. Nhưng điều kỳ lạ là nội dung cụ thể của việc cảnh sát xử lý vụ án được ghi chép rất sơ sài, thế nhưng nửa đầu của hồ sơ lại phân tích rất tỉ mỉ kỹ lưỡng về hoàn cảnh vụ án và đương sự. Điều này khiến chúng tôi nghi ngờ ghi chép của cảnh sát năm đó liệu có phải cố tình che giấu điều gì đó.”

Giám đốc Tống lật giở số tài liệu, quả nhiên phần giải quyết vụ án viết rất sơ sài. Đặc biệt là quá trình bắn chết kẻ gây án thật không ngờ chỉ có mấy câu đơn giản: “Phía cảnh sát tìm cách tiến vào hiện trường, nhẫn nại khuyên nhủ Văn Hồng Binh. Nhưng tâm trạng Văn Hồng Binh lại càng lúc càng kích động, nhất định yêu cầu Trần Thiên Tiêu trả tiền ngay lúc đó. Do Trần Thiên Tiêu nói là mình không có khả năng hoàn trả, bầu không khí ở hiện trường trở nên vô cùng căng thẳng, Văn Hồng Binh bất cứ lúc nào cũng có khả năng dẫn nổ bom trên người, tạo thành sự uy hiếp đối với đương sự và những người cảnh sát có mặt ở hiện trường. Trong tình hình này, người chỉ huy hiện trường đã ra lệnh bắn chết Văn Hồng Binh. Người bắn tỉa nhận lệnh bắn một phát đạn vào trúng đầu Văn Hồng Binh, khiến

https://thuviensach.vn

anh ta chết ngay tại chỗ. Cảnh sát lập tức lao vào hiện trường giải cứu con tin và tiến hành gỡ bom.”

“Ghi chép tình hình vụ án một cách đơn giản như vậy là không phù hợp với yêu cầu.”

Giám đốc Tống dùng ngón tay gõ mạnh lên hồ sơ, “Hồi đó sao có thể thông qua được sự thẩm tra và cho vào kho lưu trữ được nhỉ?”

La Phi cười đau khổ: “Người quản lý công tác hình sự trinh thám lúc đó chính là Phó giám đốc Sở công an Thiết Đại Lâm phải không?”

70 Giám đốc Tống ngẩn người: đúng vậy. Sao một bộ hồ sơ không hợp lệ lại có thể vào kho lưu trữ? Thiết Đại Lâm, người có thể trả lời được câu hỏi này thì đã xuống hoàng tuyền mười tám năm trước rồi. Khi vụ án bắt giữ con tin này xảy ra, phần lớn tâm sức của Thiết Đại Lâm chắc đều đang dồn cả vào vụ án buôn bán ma túy 3.16, có phải là nguyên nhân này đã khiến ông ta lơ là quản lý và giám sát đối với những vụ án khác? Đáp án đã bị chôn vùi dưới cát bụi của thời gian. Giám đốc Tống khẽ gập hồ sơ lại, sau đó ông nhìn La Phi: “Vậy bây giờ cậu có hướng suy nghĩ gì?”

“Tôi nghĩ...”

La Phi trầm ngâm, “... Nếu như trong vụ án này có ẩn tình gì đó, bao gồm cả việc Viên Chí Bang đóng vai trò gì trong quá trình xử lý vụ án, người nắm rõ những vấn đề này chắc là người chỉ huy hiện trường vụ án này năm đó, cũng chính là người viết bản hồ sơ này...”

Nói đến đây, giọng La Phi rõ ràng hạ thấp xuống, cái tên đó đã chực thoát ra khỏi miệng, nhưng lại bị một thứ tâm trạng đặc biệt nào đó kìm lại. Tôn kính, sùng bái, thậm chí có phần kính sợ, những thứ tình cảm này khiến La Phi không thể nào dễ dàng thốt ra hai chữ đó. Ánh mắt Giám đốc Tống dừng lại ở tờ giấy cuối cùng của bản hồ sơ, ông đã nhìn thấy hai chữ này từ trước, bây giờ trong ánh mắt ông hiện ra thứ thần thái khó mà miêu

https://thuviensach.vn

tả được thành lời. Mặc dù ông đã ở vị trí cao - giám đốc Sở công an tỉnh thành, cho dù trong người toát ra thứ khí chất uy nghiêm của một vị lãnh đạo - khi Giám đốc Tống nhìn thấy hai chữ đó, ông cũng không thể không trào dâng cảm giác ngưỡng mộ. Bởi vì hai chữ này đại diện cho một giai thoại truyền kỳ, thậm chí là truyền kỳ trong giới cảnh sát toàn quốc. Đinh Khoa. Hồi lâu sau, Giám đốc Tống mới ngẩng đầu lên nhìn La Phi, ông khẽ thở dài: “Cậu muốn tìm ông ấy à?”

La Phi gật đầu: “Ông ấy có thể nói cho tôi đáp án những câu hỏi đó. Tại sao ghi chép về vụ án lại có thể sơ sài đến thế, tại sao Viên Chí Bang với thân phận là sinh viên mà lại có thể xuất hiện trong danh sách những người xử lý vụ án; tại sao Eumenides lại tìm hiểu về vụ án này sau mười tám năm. Tất cả những câu hỏi này đều cần ông ấy giải đáp.”

71 “Tôi hiểu ý cậu...”

Giám đốc Tống cười đau khổ bất lực, “Nhưng cảnh sát tỉnh thành đã không tìm được ông ấy cả chục năm nay rồi.”

“Gì cơ ạ?”

La Phi mở to mắt, dễ dàng nhận ra anh rất kinh ngạc, “Ông ấy... ông ấy mất tích sao?”

Giám đốc Tống cười “ha”

một tiếng, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Việc của ông ấy, cậu biết được bao nhiêu?”

La Phi hít thở một hơi thật sâu, khi anh chuẩn bị nói ra cái tên đó, anh bắt buộc phải giữ nét mặt trịnh trọng: “Đinh Khoa là một cái tên vang như sấm rền trong giới cảnh sát năm đó. Khi tôi vẫn còn học trong trường Cảnh sát, ông ấy là thầy giáo thỉnh giảng chuyên ngành Hình sự trinh thám của chúng tôi, đồng thời cũng là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Lúc

https://thuviensach.vn

đó ông ấy cũng đã có hơn hai mươi năm kinh nghiệm trong ngành cảnh sát, trong cương vị cảnh sát hình sự, ông ấy là một truyền kỳ, bởi vì ông ấy vẫn luôn giữ được một kỷ lục mà đến nay chưa ai đột phá được - phá án được 100% những vụ án nằm trong tay mình."

Giám đốc Tống lại một lần nữa khẽ thở dài, đó là tiếng thở mang theo sự cảm thán và ngợi khen. Khi Đinh Khoa làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, bản thân ông mới chỉ là một người cảnh sát hình sự ở đồn công an khu vực. Lúc đó, trong lòng ông, Đinh Khoa đúng là một nhân vật thần thánh. Cần phải biết rằng, đối với án mạng, có thể phá án được 90% trở lên đã không dễ dàng chút nào. Huống hồ vụ án càng ứ đọng càng khó phá, sau này muốn đột phá từng 1% thì đều phải dốc toàn lực hơn nữa. Đứng ở góc độ này, muốn đạt được tỉ lệ phá án 100% gần như là điều không thể. Việc này giống như một vận động viên bắn súng xuất sắc. Thành tích bắn trúng hồng tâm đối với anh ta có lẽ chẳng khó khăn gì, anh ta thậm chí có thể bắn trúng hồng tâm rất nhiều lần trong một cuộc thi đấu nào đó. Nhưng yêu cầu tất cả những phát đạn trong cả cuộc đời làm vận động viên của anh ta đều trúng hồng tâm, thì việc này còn khó hơn lên trời. Đinh Khoa đã hoàn thành công việc khó hơn lên trời này. Ông thậm chí chỉ dùng sức của mình đã làm tăng tỉ lệ phần trăm phá án trong toàn tỉnh, trong những năm tháng ông làm việc trong đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, Sở công an tỉnh trong cuộc thi sát hạch nội bộ trên hệ thống toàn quốc, chỉ số tương quan năm nào cũng đứng thứ nhất. Nhưng một nhân vật như vậy lại rút khỏi giới/ngành cảnh sát vào thời kỳ huy hoàng nhất. Khi La Phi nhắc đến những chuyện cũ này, giọng nói cũng nhuốm vẻ nuối tiếc: "Tháng 4 năm 1984, Đinh Khoa vì suốt ngày lao lực phá án nên mắc bệnh, ốm một trận nặng, không thể không rời khỏi cương vị đội trưởng đội cảnh sát 72 hình sự. Và trận ốm này cũng khiến ông ấy chán ghét ngành nghề cảnh sát. Ông ấy làm thủ tục xin nghỉ vì ốm bệnh, cho dù sau khi khỏi bệnh, ông ấy cũng không muốn tiếp tục làm việc trong đội cảnh sát hình sự."

"Thời gian ông ấy ốm, vừa vặn trước khi xảy ra vụ huyết án 4.18."

https://thuviensach.vn

Giám đốc Tống tiếp lời La Phi, bổ sung thêm: “Nếu như ông ấy có thể tiếp tục đảm nhận vị trí đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, e rằng vụ huyết án đó cũng sẽ không kéo dài đến tận hôm nay.”

Đúng vậy, La Phi muốn tán đồng giả thiết này. Nếu như năm đó có Đinh Khoa, nhân vật truyền kỳ này đích thân trấn giữ, cho dù Viên Chí Bang là thiên tài như vậy, cũng khó có thể trở thành đối thủ của ông ấy được. “Sau đó Đinh Khoa đã đi đâu vậy?”

La Phi cuối cùng không kìm lòng được, lên tiếng hỏi: “Sau khi tôi tốt nghiệp rời khỏi tỉnh thành, những việc xảy ra sau đó, tôi không biết rõ lắm.”

“Sau khi ông ấy khỏi bệnh và ra khỏi ngành, vẫn luôn tĩnh dưỡng ở một vùng quê hẻo lánh, sống cuộc sống ẩn dật. Nhưng lúc đó, cảnh sát vẫn thường thông qua các con đường để tìm thấy ông ấy. Khi xảy ra những vụ án hóc búa, đồng nghiệp cấp dưới trước đây của ông ấy vẫn thường đến nhờ ông ấy giúp đỡ. Mặc dù ông ấy không hề muốn dây dưa gì tới những công việc thế tục này, nhưng trong vài năm vẫn giúp cảnh sát phá được không ít vụ án lớn. Chỉ có điều mỗi lần cảnh sát xử lý vụ án đến cảm ơn, ông đều nói: “Các anh lần sau đừng đến tìm tôi nữa nhé. Nếu các anh còn đến, tôi sẽ trốn ở một nơi không ai có thể tìm thấy được nữa.”

Lúc đó mọi người cũng chỉ coi đó là câu nói đùa, nhưng không ngờ câu nói đùa này lại có ngày biến thành sự thật.”

Giám đốc Tống nói đến đây, tự thở dài cảm thán, sau đó mới nói tiếp, “Đó là năm 1992, đã tròn mười năm rồi. Tỉnh thành lại xảy ra một vụ án lớn gây rúng động một thời, vụ án này chắc cậu cũng đã nghe nói.”

“Là vụ án chia cắt thi thể 1.12 phải không?”

La Phi chợt dựng lông mày, vụ án lớn xảy ra mười năm trước gây chấn động nhất phải kể đến vụ án này. “Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

Giám đốc Tống ánh mắt trầm tư, hình như đang nhớ lại tình hình vụ án năm đó, giọng ông cũng vì thế mà trở nên trầm đục, “Mức độ máu tanh và đáng sợ của vụ án này, năm đó ngay cả những người cảnh sát hình sự xử lý vụ án cũng khó có thể chịu đựng nổi... Ôi, tình hình cụ thể thì bây giờ không nói tới nữa. Khi xảy ra vụ án 1.12, tôi vừa mới được điều về đội ảnh sát hình sự thành phố, lúc đó, tất cả lực lượng cảnh sát tỉnh thành đều bị điều động, gần như đã lục soát khắp cả thành phố này một lượt, nhưng không tìm thấy chút dấu vết của hung thủ. Về sau không có cách nào khác, đành phải đến cầu viện Đinh Khoa. Nhưng lần này không thể nào tìm được ông ấy. Theo như lời kể của người nhà ông ấy, sau khi vụ hung án xảy ra, Đinh Khoa đã sớm dự liệu cảnh 73 sát sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến ông ấy, để tránh bị làm phiền, ông ấy đã ẩn náu, cụ thể ẩn náu ở nơi nào, thì đến người con trai thân thiết nhất của ông cũng không hề hay biết.”

“Cho nên, ông ấy đã biến mất như vậy sao? Sau này cảnh sát không gặp lại ông ấy nữa sao?”

Mặc dù đã đoán ra được kết quả, nhưng La Phi vẫn không cam tâm, cố hỏi thêm hai câu. “Mười năm rồi. Mỗi lần xảy ra vụ án lớn như thế này, luôn có người nhớ đến ông ấy, nhưng nhiều lần tìm kiếm mà vẫn không có kết quả. Xem ra, ông ấy đã hạ quyết tâm không muốn dính dáng gì đến công việc của cảnh sát nữa rồi.”

La Phi thất vọng chau mày: “Nhưng tại sao ông ấy lại phải như vậy? Lẽ nào chỉ vì một trận ốm nặng thôi sao?”

“Ông ấy đã mệt... bị bệnh có lẽ chỉ là cái cớ. Đương nhiên cũng có khả năng còn có nguyên nhân khác. Ngoài bản thân ông ấy ra, ai có thể nói cho rõ được nữa chứ?”

La Phi ngẩn người một lúc, anh điều chỉnh tư duy quay trở lại phương hướng điều tra của mình. “Vậy thì muốn tìm thấy ông ấy là rất khó khăn... nhưng những người khác chắc có thể tìm thấy được chứ?”

https://thuviensach.vn

La Phi vừa nói, vừa giở tập hồ sơ đến trang cuối cùng, chỉ tên vào cột ký tên của những thành viên tham gia xử lý vụ án. Bất luận thế nào, mục tiêu của anh chính là tìm kiếm được người tận mắt chứng kiến vụ án bắt giữ con tin năm đó, từ đó thăm dò được những thông tin tỉ mỉ hơn về vụ án. “Ừm.”

Giám đốc Tống gật đầu, “Tôi sẽ phái người đi lo việc này. Mấy người này hiện đều không còn trong hệ thống, dù sao cũng đã mười tám năm rồi, nhân sự đã thay đổi nhiều. Nếu như có tin tức gì, tôi sẽ thông báo ngay cho cậu.”

“Vâng, cảm ơn giám đốc!”

La Phi đứng dậy hành lễ, sau khi nhận được sự đáp lễ của lãnh đạo, anh bèn bước nhanh ra ngoài. Và có một người đã đợi anh ở hành lang bên ngoài cửa. “Đội trưởng La, cuối cùng anh cũng ra rồi!”

Người đó bước tới nói, mặc dù đã cố tình hạ thấp giọng, nhưng giọng nói của cậu cũng không che giấu được tâm trạng phấn khích, ngay cả những lón tóc lòa xòa trước trán cũng rung lên theo câu nói của cậu. La Phi nhận ra người này chính là Tăng Nhật Hoa, và tâm trạng của đối phương cũng ảnh hưởng tới anh. 74 “Có tình hình gì vậy?”

Giọng anh cũng hạ thấp nhưng phấn khích. “Tôi biết vì sao hắn lại có hứng thú đối với vụ án đó rồi. Tôi cũng biết thân phận của hắn rồi.”

“Gì thế?”

Tin tức này đến quá đột ngột, đột ngột đến độ khiến La Phi cảm thấy hơi khó tiếp nhận. “Eumenides! Tôi nói đến Eumenides!”

Tăng Nhật Hoa lại nhấn mạnh thêm lần nữa. La Phi mở to mắt nhìn Tăng Nhật Hoa, sau đó anh toét miệng cười “ha”

, thúc giục: “Đi thôi, chúng ta đến phòng họp!”

https://thuviensach.vn

Mười phút sau, các thành viên của tổ chuyên án đều tập trung trong phòng họp đội cảnh sát hình sự. Và Tăng Nhật Hoa đã trình bày với mọi người thành quả lớn lao mà cậu vừa phân tích được. Trên màn ảnh của máy chiếu xuất hiện một tấm ảnh trắng đen. Chất lượng ảnh rất tệ, viền xung quanh đã ố vàng nhòe nhoẹt, rõ ràng là tấm ảnh chụp cách đây rất nhiều năm. Nội dung bức ảnh là một nhóm trẻ em cùng chụp chung, những đứa trẻ này có cả nam cả nữ, lứa tuổi từ 4, 5 đến hơn 10 tuổi. “Bức ảnh này chụp năm 1986, địa điểm chụp là cô nhi viện trong thành phố này.”

Tăng Nhật Hoa bắt đầu giảng giải, “Những đứa bé trong bức ảnh này đều là những cô nhi sinh sống trong cô nhi viện. Tôi mời mọi người nhìn tấm ảnh này, là bởi vì trong bức ảnh này, có một đứa trẻ nào đó đã mất tích một năm sau đó.”

Mọi người thấp thoáng đoán được trọng tâm mà Tăng Nhật Hoa muốn nói tới, những đôi tai đều dỏng cả lên. Động tác của họ vô cùng kịp thời, vì Tăng Nhật Hoa liền tung ra tài liệu khiến mọi người càng hưng phấn hơn. “Theo như ghi chép và cả những điều tra thực địa cách đây không lâu, hiện nay chúng ta đã có thể chắc chắn, cô nhi mất tích này có tên Văn Thành Vũ, bố đẻ của nó chính là nghi phạm Văn Hồng Binh bị cảnh sát bắn chết trong vụ bắt giữ con tin 1.30.”

Ai cũng đều nhận ra hàm nghĩa ẩn chứa phía sau thông tin này: một cô nhi mất tích phù hợp với điều kiện tìm kiếm của La Phi, thân thế của nó lại có mối quan hệ vô cùng mật thiết đối với vụ án 1.30 mà Eumenides quan tâm! Lẽ nào đứa bé đó chính là Eumenides lúc còn thơ? Mọi người đều lộ ra sự vui mừng hân hoan, Tăng Nhật Hoa thì tỏ vẻ dương dương tự đắc, ánh mắt nhìn qua lướt lại giữa La Phi và Mộ Kiếm Vân. 75 La Phi cũng kích động giống như mọi người, nhưng anh ép mình cần phải bình tĩnh, anh hỏi: “Thông tin này đáng tin cậy không?”

“Tuyệt đối đáng tin cậy!”

https://thuviensach.vn

“Văn Thành Vũ...”

La Phi nói ra từng chữ cái tên này, sau đó anh trầm giọng hỏi, “Trong số những đứa trẻ này, đứa nào là hắn?”

Tăng Nhật Hoa di chuyển bút laser trong tay, điểm sáng đỏ dừng lại ở chỗ nào đó trên bức ảnh, ánh mắt mọi người cũng nhất loạt hướng về điểm đó. Đó là một đứa trẻ chừng 7, 8 tuổi, trong những đứa trẻ cô nhi, cậu bé có độ tuổi khá nhỏ, nên cậu bé được đứng ở hàng đầu tiên, vị trí chếch sang trái. Gương mặt của đứa trẻ ưa nhìn, qua hình dáng cơ thể và khuôn mặt, không có đặc điểm nhận dạng nào rõ rệt cả. Điều duy nhất để lại ấn tượng sâu sắc chính là khí chất đặc biệt của nó. Trong một nhóm trẻ em hoặc là tươi cười hả hê, hoặc là uể oải lười biếng, dáng đứng của nó nghiêm trang, lộ ra nét mặt nặng nề không hề phù hợp với độ tuổi của mình. Nó hình như luôn đang suy ngẫm điều gì đó, và nội dung mà nó suy nghĩ đến rõ ràng các bạn trẻ xung quanh nó không tài nào hiểu được. Nếu như đây chỉ là một đứa bé trai bình thường, vậy thì ấn tượng đầu tiên đem lại cho người khác chính là thông minh, hiểu biết. Nó có lẽ là một cậu con trai có thể thấu hiểu được nỗi vất vả nhọc nhằn của cha mẹ, là người anh trai có thể che chở cho em gái, là cậu học sinh biết lắng nghe lời dạy bảo của giáo viên... Những người nhìn thấy cậu bé đều có sự kỳ vọng tươi đẹp về tương lai của cậu. Nhưng giờ đây khi mọi người nhìn bức ảnh này, lại có một thứ cảm giác khác. Những nhân vật tinh anh danh tiếng lẫy lừng trong giới cảnh sát lại cảm nhận được một cách sâu sắc cảm giác đè nén mà đứa bé này đem tới cho họ, bởi vì họ đều đã biết, đứa trẻ này rất có khả năng chính là Eumenides, một tên sát thủ máu lạnh tàn khốc, có sự tinh tế cẩn mật như chiếc đồng hồ, đồng thời lại rắn chắc như gang thép. Cả phòng họp trở nên tĩnh lặng, bầu không khí này càng làm tăng thêm bóng đen âm u trong lòng mọi người. Giây lát sau, chợt nghe thấy Mộ Kiếm Vân lên tiếng: “Cùng lúc khi anh nhìn xuống đáy vực sâu thăm thẳm, vực sâu thăm thẳm cũng đang nhìn lại anh!”

https://thuviensach.vn

Giọng nói êm tai của nữ giảng sư lúc này thật không ngờ lại mang lại cảm giác thâm nghiêm cho mọi người. Tăng Nhật Hoa đang nghịch ngợm chiếc bút laser trong tay, cậu khó chịu ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi: “Gì vậy?”

“Câu nói kinh điển của nhà triết học người Đức tên Nietzsche sống ở thế kỷ 18.”

Mộ Kiếm Vân liếc Tăng Nhật Hoa một cái, hình như không hài lòng trước sự thiếu hụt kiến thức về các vĩ nhân của đối phương. 76 “Ha, triết học?”

Tăng Nhật Hoa thể hiện thái độ giễu cợt đồng thời cũng không kìm nổi nhìn về bức ảnh đó. Văn Thành Vũ trong bức ảnh hình như cũng đúng là đang nhìn lại mình, ánh mắt sắc bén đó thật không ngờ lại có thể xuyên qua khoảng không gian hơn mười năm. Tên Eumenides đó, e rằng hắn đã nghiên cứu chúng ta tỉ mỉ từ lâu rồi. Nghĩ đến đây, Tăng Nhật Hoa lại cười đau khổ: “Lời nói của nhà triết học, đôi khi cũng có chút thú vị đấy nhỉ.”

“Cô giáo Mộ chỉ nói một nửa, nguyên văn câu nói của Nietzsche vẫn còn nửa câu trước.”

La Phi kết thúc việc nhìn thẳng vào cậu bé trai đó, bổ sung toàn bộ câu nói của Nietzsche, “Bất luận là ai chiến đấu với những quái vật này, đều cần phải tìm hiểu quá trình chúng vẫn chưa biến thành quái vật. Và cùng lúc khi anh nhìn xuống đáy vực sâu thăm thẳm, vực sâu thăm thẳm cũng đang nhìn lại anh!”

Mộ Kiếm Vân mỉm cười với La Phi, có một thứ cảm giác như đã tìm được tri âm, sau đó cô lại nói tiếp: “Có những trải nghiệm thế nào thì sẽ biến thành quái vật thế ấy. Đứa bé này hiện nay là quái vật như thế nào? Đội trưởng La, có thể anh nói được cho chúng tôi biết.”

“Tôi ư?”

https://thuviensach.vn

Lần này La Phi không hiểu ngay ý tứ của đối phương. “Cứ coi như Văn Thành Vũ chính là Eumenides, vậy khi hắn gặp Viên Chí Bang, thì vẫn chỉ là một đứa bé trai chưa định hình tính cách. Sự trưởng hành sau này của hắn hoàn toàn chịu sự thao túng một cách có ý đồ của Viên Chí Bang. Cho nên, anh chắc là có thể miêu tả ra Viên Chí Bang đã biến hắn trở thành một “quái vật”

như thế nào.”

“Đúng vậy... nếu tôi có thể đứng ở góc độ của Viên Chí Bang...”

La Phi nheo mắt, bắt đầu giả tượng thay đổi vị trí, “...Tôi cần một tên sát thủ, một tên sát thủ ẩn hình - hắn bắt buộc phải có tư duy cực kỳ nhạy bén, đầu óc tỉnh táo, tính cảnh giác cao và trầm tĩnh, có khả năng học tập và học hỏi hơn hẳn người thường, sự kích thích và khiêu chiến sẽ khiến hắn hưng phấn, kiên trì bền bỉ, tuân thủ nguyên tắc, đã đặt ra mục tiêu thì không gì có thể ngăn cản được...”

Trong khi La Phi tiếp tục suy ngẫm, Mộ Kiếm Vân lại hỏi: “Còn về mối quan hệ xã hội và cuộc sống thì hắn sẽ như thế nào?”

“Ưm...”

La Phi trầm ngâm, “...Hắn không thể nào để cho bất cứ ai biết rõ mình, nhưng hắn không có bất cứ trở ngại nào trong giao tiếp xã hội, khi hắn xuất hiện trước mặt người lạ, hắn bắt buộc phải tỏ ra thân thiết thậm chí tràn đầy mê lực. Hắn có thể có một hoặc nhiều thân phận hợp pháp, để phù hợp với yêu cầu xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau. Hắn không thể nào hưởng thụ được tình cảm như những người bình thường, cũng không thể say sưa mê đắm bất cứ thứ 77 gì, bất cứ lúc nào, không có bất cứ ai, không có bất cứ sự việc gì có thể làm chậm bước chân hắn.”

Tất cả mọi người đều chăm chú lời phân tích của La Phi, và cũng liên tục gật đầu thể hiện sự tán đồng. Và trong số đó, Mộ Kiếm Vân là người

https://thuviensach.vn

lắng nghe chăm chú nhất, sau khi La Phi nói xong, cô trầm tư nói: “Có lẽ tôi vẫn có thể bổ sung thêm...”

La Phi lập tức gật đầu với cô: “Mời cô nói!”

Trong giọng nói mang theo sự cổ vũ và cả chờ đợi. “Có thể hắn sẽ rất yêu thích đồ ăn ngon, hoặc là âm nhạc... đồng thời, trong khoảng thời gian gần đây, hắn có thể sẽ có thứ cảm giác khá đặc biệt với người nào đó.”

Sau khi Mộ Kiếm Vân nói ra câu này, những người khác đang có mặt ít nhiều lộ ra sự băn khoăn khó hiểu. Nếu nói những lời phân tích lúc trước của La Phi hoàn toàn là sự suy đoán hợp lý dựa trên tính cách đặc trưng của Eumenides, vậy thì cách nói của Mộ Kiếm Vân lại mang theo quá nhiều ước đoán. La Phi cũng chau mày, anh chờ đối phương nói tiếp. Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi, cô mỉm cười nói: “Tôi phân tích dựa vào kết luận của anh đấy. Anh nói cho tôi biết Eumenides là một người thế này: Hắn thông minh, mẫn cảm, học rộng, một người như vậy thường rất dễ nảy sinh cảm hứng đặc biệt đối với những thứ đẹp đẽ. Nhưng hắn lại không thể có bạn, không thể tham gia những hoạt động quần chúng, những điều hứng thú này không được trở thành gánh nặng cho bất cứ hành động thường ngày của hắn, cho nên hắn chỉ có thể tìm kiếm những sở thích rất riêng tư để có thể tận hưởng một mình. Cuộc sống của hắn căng thẳng và cô độc, tiết tấu cuộc sống như vậy cũng cần phải được làm dịu lại và điều tiết, tổng hợp hai phương diện này, tôi cảm thấy đồ ăn ngon và âm nhạc có thể đáp ứng được yêu cầu của hắn. Thậm chí có thể nói, nếu tôi là Viên Chí Bang, vậy thì trong quá trình trưởng thành của Eumenides, sẽ cố tình bồi dưỡng sở thích này của hắn, để giải phóng được nhu cầu bản thân một cách an toàn.”

Nghe đối phương giải thích thì đúng là cũng rất có lý, đầu lông mày của La Phi cũng từ từ giãn ra, tiếp tục truy hỏi: “Vậy thì việc nảy sinh tình cảm với ai đó lại là chuyện gì nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Con người đều có nhu cầu tình cảm. Eumenides lại không thể không đè nén nhu cầu này. Nhưng sự đè nén này lại không khiến cho nhu cầu biến mất, chỉ càng làm cho nhu cầu có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn trong không gian có thể được giải phóng. Cho nên có thể tưởng tượng, bao năm nay, giữa Eumenides và 78 Viên Chí Bang đã tạo dựng nên được thứ tình cảm vô cùng sâu sắc, bởi vì Viên Chí Bang chính là đối tượng để giải phóng tình cảm duy nhất của hắn. Nhưng bây giờ Viên Chí Bang chết rồi, tình cảm của Eumenides không có nơi nương tựa, hắn sẽ vội vàng cần một mục tiêu tình cảm mới.”

Mộ Kiếm Vân nói liền một mạch, những nỗi băn khoăn mơ hồ lúc trước của mọi người chợt tan biến, Tăng Nhật Hoa càng hưng phấn quay càng nhanh chiếc bút laser trong tay mình, luôn miệng khen ngợi: “Có lý, có lý! Quá tuyệt, quá tuyệt!”

“Nhưng nảy sinh việc giao lưu tình cảm với người lạ lại là một việc vô cùng nguy hiểm đối với Eumenides.”

La Phi vẫn giữ được đầu óc bình tĩnh, anh khẽ tặc lưỡi, thể hiện ra chút băn khoăn, “Hắn chắc là phải hiểu rõ điều này, lúc sinh thời, Viên Chí Bang chắc chắn cũng đã cảnh cáo với hắn nhiều lần rồi.”

“Tình cảm là bản năng nguyên thủy nhất của loài người, không thể biến mất được vì sự không chế chủ quan.”

Mộ Kiếm Vân tự tin trả lời, “Nhưng bởi vì tình hình anh vừa nói đến, Eumenides sẽ chọn lựa đối tượng tình cảm của mình.”

“Ồ? Vậy hắn sẽ chọn lựa người như thế nào?”

“Chắc sẽ là nữ giới, khả năng này chiếm 95% trở lên.”

“Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Trước tiên, đây là thiên tính của loài người, 5% còn lại, là suy xét đến việc Eumenides cũng có thể là một người đồng tính.”

La Phi và mọi người bật cười, trong phòng họp hiếm khi có được bầu không khí thoải mái. “Thứ hai, cũng là một điểm quan trọng...”

Mộ Kiếm Vân lên tiếng, mọi người lập tức yên lặng, “Đối với Eumenides, nữ giới càng an toàn hơn. Nếu như muốn tiến thêm một bước phân tích về đặc trưng của người phụ nữ này, cô ta chắc là một người vô cùng yếu đuối, yếu đuối đến độ không thể nào tạo ra bất cứ sự uy hiếp nào đối với Eumenides, đồng thời ở trên phương diện nào đó, cô ta cũng có sự trải nghiệm gần giống như Eumenices. Như vậy Eumenides mới có mong muốn tiếp cận cô ta, họ có thể cùng nảy sinh tiếng nói chung, dần dần tiến hành mối giao lưu tình cảm.”

La Phi khoanh tay, cúi đầu nghiền ngẫm lời phân tích của Mộ Kiếm Vân. Đợi sau khi hoàn toàn hấp thụ được suy nghĩ của đối phương, anh mới ngẩng đầu lên, khẽ khen ngợi: “Rất tốt!”

79 Mộ Kiếm Vân cũng mỉm cười thật khẽ, vui mừng đón nhận lời khen ngợi của đối phương. Lúc này ánh mắt La Phi lại chuyển sang Tăng Nhật Hoa: “Được rồi, bây giờ nói tiếp phát hiện của cậu đi!”

Tăng Nhật Hoa cười “ha”

một tiếng, chiếc bút đang quay trong tay cũng ngừng lại. Cậu dùng đầu bút gãi gãi đầu, sắp xếp lại tư duy bị Mộ Kiếm Vân ngắt quãng. Một số bụi gàu bay lả tả xuống vai bộ cảnh phục của anh. Mộ Kiếm Vân ngồi cạnh anh như thể sợ bị dính gàu, cô nghiêng người, đồng thời bĩu môi trừng mắt lườm Tăng Nhật Hoa một cái. Tăng Nhật Hoa vội vàng dừng động tác gãi đầu lại, cậu cũng cuống quýt muốn búng gầu trên vai mình đi. “Được rồi.”

Mộ Kiếm Vân giơ tay ra đập khẽ vào tay đối phương, hạ giọng nói, “Mau nói việc chính đi, mọi người đều đang đợi kìa.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa ép ra nụ cười gượng gạo: “Ưm... Văn Thành Vũ, theo như tình hình hiện nay tôi tìm hiểu được...”

Cậu giở ra một trang tài liệu đã chuẩn bị sẵn, rồi định thần lại, giọng nói cuối cùng cũng liền mạch, “Hắn sinh ra vào ngày 30 tháng 1 năm 1978, nhóm máu O. Bố đẻ là Văn Hồng Binh, do sự tranh chấp về kinh tế, ngày 30 tháng 1 năm 1984 đã buộc bom vào người và bắt giữ con tin, bị cảnh sát bắn chết. Vào tháng 6 cùng năm đó, mẹ của hắn Trương Thúy Bình cũng qua đời do ốm bệnh ở bệnh viện Nhân dân tỉnh thành. Văn Thành Vũ sau đó được đưa vào cô nhi viện của thành phố này, bởi vì hắn không hề hay tin về cái chết của bố mình, cho nên không bao giờ muốn chấp nhận thân phận cô nhi. Điều này khiến hắn bị những đứa trẻ khác trong cô nhi viện bài xích, cuộc sống rất không vui vẻ. Ngày 30 tháng 1 năm 1987, Văn Thành Vũ 9 tuổi đã bị thất lạc trong một lần ra ngoài vui chơi, từ đó không biết tung tích.”

“Đều là ngày 30 tháng 1 sao?”

La Phi lập tức có phản ứng, “Ngay cả sinh nhật hắn cũng vào ngày này à?”

“Đúng vậy!”

Tăng Nhật Hoa đặt tài liệu, đỡ tay vào gọng kính: “Việc này vừa khéo có thể giải thích một số sự việc.”

“Ưm, cậu nói tiếp đi!”

“Hiện giờ, về cơ bản có thể đoán định, người có tên Văn Thành Vũ chính là Eumenides mà chúng ta đang tìm kiếm. Hắn sinh năm 1978, hiện nay 24 tuổi. Vào ngày sinh nhật năm 6 tuổi, bố hắn bị cảnh sát bắn chết, Viên Chí Bang cũng chính là một trong số những người tham gia đợt hành động đó, nhưng về việc này, Văn Thành Vũ lại không hề hay biết. Ba năm sau, cùng ngày này năm 80 1987, Viên Chí Bang đã khỏi bệnh xuất viện tìm

https://thuviensach.vn

thấy Văn Thành Vũ, hơn nữa bắt đầu bồi dưỡng đứa bé trở thành người kế tục của mình. Đây là những sự thực chúng ta đã tìm thấy được trong tư liệu ghi chép."

"Dưới đây là phân tích của tôi: Thứ nhất, Văn Thành Vũ lấy đi bộ hồ sơ 1.30, mục đích chính là để điều tra tung tích của bố đẻ mình. Hắn chưa bao giờ hay biết bố mình đã bị cảnh sát bắn chết, nhưng hắn nhớ được sự việc đặc biệt nào đó xảy ra vào ngày 30 tháng 1. Hôm đó là ngày sinh nhật hắn cho nên hắn có ấn tượng sâu sắc đối với ngày này. Thứ 2, Viên Chí Bang chưa bao giờ để lộ thân phận trước đây của mình trước mặt Văn Thành Vũ, đồng thời, mặc dù anh ta biết rất rõ chi tiết vụ 1.30, nhưng anh ta cũng chưa bao giờ nói Văn Thành Vũ biết thông tin liên quan. Thứ 3, sau khi Viên Chí Bang chết, Văn Thành Vũ thông qua truyền thông mới biết được thầy giáo mình đã từng là cảnh sát. Điều này khiến hắn nhớ lại sự việc nào đó, đồng thời hắn biết cần phải tìm trong ghi chép của cảnh sát để tìm được tung tích của bố mình."

Nói xong những câu này xong, Tăng Nhật Hoa nhìn đồng nghiệp xung quanh, họ đều đang suy nghĩ, tạm thời không có ai lên tiếng. Nhưng qua nét mặt của họ, mọi người đều không có ý kiến trái ngược gì với phân tích của cậu. Người phá vỡ sự trầm mặc vẫn là La Phi: "Nếu như vậy, vậy thì Văn Thành Vũ hiện giờ đã biết tin về cái chết của bố đẻ mình. Hắn sẽ có phản ứng gì?"

Mộ Kiếm Vân lập tức đón lời: "Hắn sẽ đau lòng và hụt hẫng, đồng thời hắn vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm chi tiết về cái chết của bố hắn, bởi vì hắn rất nóng lòng, khao khát muốn làm rõ vai trò của Viên Chí Bang trong quá trình này. Đương nhiên, điều quan trọng hơn là hắn sẽ báo thù."

Trái tim mọi người cùng ớn lạnh. Ai cũng đều hiểu ý nghĩa của hai chữ "báo thù"

https://thuviensach.vn

này: đứng từ góc độ của một người con trai, Văn Hồng Binh chết một cách oan uổng như vậy, tên Trần Thiên Tiều ác ý nợ tiền mới thực sự là người gây ra tội ác. Mà người con trai này lại chính là sát thủ bàn tay sắt Eumenides coi việc trừng phạt tội ác là sứ mệnh của mình, hắn thực sự không có bất cứ lý do nào để tha cho Trần Thiên Tiều. Những người ở trong hoàn cảnh nguy hiểm đương nhiên còn là những người cảnh sát tham chiến năm đó. Những người tham chiến này đều đã ký tên mình hết sức rõ ràng vào trang cuối của hồ sơ, và người đầu tiên trong số đó không còn nghi ngờ gì nữa, chính là người chỉ huy hiện trường và cả người cảnh sát đặc nhiệm bắn tỉa thực hiện hành vi bắn chết Văn Hồng Binh. “Cần phải tìm kiếm tất cả những người có tên trong hồ sơ.”

Chỉ lệnh của La Phi chính là dấu chấm kết thúc cho cuộc họp này, giọng nói của anh vô cùng kiên quyết, thể hiện ra sự quyết tâm không thể nào lay chuyển, “Đặc biệt là Trần Thiên Tiều, cho dù có phải đào ba tấc đất, cũng phải đào được ông ta lên!”

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 4: Khó Khăn Chất Chồng

Cùng ngày, 9 giờ 40 phút. Bệnh viện Nhân dân tỉnh thành. Phía sau tòa nhà dành cho bệnh nhân là khu vực nhiều cây xanh, bởi vì phía đối diện khu vực cây xanh là nhà xác của bệnh viện, cho nên nơi này thường hiếm người qua lại, có thể coi là nơi u tịnh nhất trong cả bệnh viện. Nhưng bầu không khí hôm nay lại có điều hơi khác biệt. Trong khu vực cây xanh tập trung không ít người, họ quây thành nửa vòng tòa nhà dành cho bệnh nhân nằm viện, chăm chú theo dõi động thái trong vòng tròn. Hai ba người nhàn tản đi từ từng góc bệnh viện tới, tham gia vào đội ngũ. Cùng với tiếng còi cảnh sát chói tai, một chiếc xe cảnh sát lái đến cạnh tòa nhà. Từ trên xe có mấy người cảnh sát lần lượt bước xuống, bước chân vội vã lao thẳng vào đám người. Đám người tự động tản ra nhường đường với tâm trạng kính sợ, nhưng đồng thời ánh mắt lại lấp lánh sự chờ đợi “sắp có kịch hay để xem”

. Trong đoàn người đã kéo dây cảnh giới, giữa trung tâm vòng tròn cảnh giới, ở dưới đất, nơi cách tòa nhà khoảng ba, bốn mét có một người đàn ông đang nằm phủ phục. Người đàn ông đó mặc quần áo bệnh nhân, tay trái đang quấn một lớp băng dày, khuôn mặt áp xuống nền đất mềm nhũn, không nhìn rõ được gương mặt ông ta. Có hai người cảnh sát tuần tra 110 đang canh giữ cạnh người đàn ông. Thấy có đồng nghiệp tiến vào, hai người cảnh sát tuần tra liền chủ động ra đón. Một người cảnh sát trẻ trong số những người mới đến có thân hình nhỏ gầy bước lên trước để tiến hành giao tiếp. “Chúng tôi ở đội cảnh sát hình sự thành phố. Đây là đội trưởng La - La Phi của chúng tôi.”

Cậu ta chỉ vào một người đàn ông trung niên đầu húi cua, nói. Hai người cảnh sát tuần tra hành lễ, La Phi thì vừa đáp lễ vừa hỏi: “Tình hình thế

https://thuviensach.vn

nào?”

Mọi người đều nhìn vào người mặc quần áo bệnh nhân phủ phục dưới đất. Tư thế của ông ta vô cùng quái dị, không hề nhúc nhích. “Đây là bệnh viện.”

Một người cảnh sát tuần tra bất lực nhún vai, “Nếu như còn có thể cứu được, thì đã được khiêng đi từ lâu rồi.”

83 Một người cảnh sát tuần tra ngẩng đầu bổ sung thêm: “Ngã từ tầng 7 xuống, quá cao, nạn nhân đã nhiều tuổi, thể chất lại yếu ớt. Cho nên mặc dù nền đất khá mềm, nhưng vẫn chết ngay tại chỗ.”

La Phi không nói thêm nữa. Anh bước lên trước, đến cạnh thi thể, ngồi xổm xuống, ánh mắt tỉ mỉ quan sát kiểm tra. Giây lát sau, anh đeo găng tay, khẽ nhấc đầu nạn nhân lên, lộ ra khuôn mặt đã bị bùn đất che khuất. Đây là khuôn mặt của một người già gầy yếu, vết nhăn xung quanh đôi mắt đã nhắm nghiền, lộ ra một nét mặt đau khổ. Bởi vì lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương nghiêm trọng, khá nhiều máu trào ra khỏi miệng và mũi ông ta. Máu sau khi dính vào bùn đất đã chuyển thành màu tím đen, khuôn mặt nạn nhân cũng vì thế mà trở nên gớm ghiếc. La Phi hít một hơi thật sâu. Anh thực sự không thể ngờ đến, lần đầu tiên mình và Ngô Dần Ngọ gặp mặt lại với hình thức này. Khoảng hai mươi phút trước, tổ chuyên án nhận được tin tức từ trung tâm chỉ huy 110 gọi tới: một trong số đương sự của vụ huyết án khách sạn Vạn phong - Ngô Dần Ngọ đã rơi từ tầng cao trong bệnh viện Nhân dân tỉnh thành và đã tử vong. La Phi và mọi người vừa mới kết thúc cuộc họp lập tức lái xe vội vàng lao đến nơi xảy ra vụ việc. Do đã từng tận mắt chứng kiến quá trình gây án của Eumenides, lời làm chứng của Ngô Dần Ngọ có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với tổ chuyên án 4.18, nhưng bây giờ, con người này rõ ràng là đã không thể cung cấp được bất cứ thông tin gì nữa. La Phi đứng dậy, quay trở lại trước mặt hai người cảnh sát tuần tra, “Đã tìm hiểu tình hình vụ án chưa?”

https://thuviensach.vn

Anh hỏi. Một người cảnh sát tuần tra gật đầu trả lời: “Là tự sát.”

La Phi thoáng chau mày: “Tự sát? Chắc chắn không?”

“Chắc chắn. Theo như lời phản ánh của người nhà, sáng sớm hôm nay đến thăm đã thấy nạn nhân có biểu hiện khác thường. Không nói gì, cũng không chịu ăn sáng, chỉ ngồi ngẩn người một mình, tâm trạng rất tệ. Đến khoảng 8 giờ 50 phút, nạn nhân yêu cầu muốn được yên tĩnh một mình, nên người nhà liền rời khỏi phòng bệnh và làm theo lời dặn của nạn nhân là đóng cửa phòng lại. Sau đó, người nhà bèn đợi trong hành lang, không ngờ hai mươi phút sau đã xảy ra sự việc nhảy lầu. Lúc đó, cũng có người ở dưới lầu tận mắt chứng kiến quá trình này. Nạn nhân đúng là tự mình trèo lên cửa sổ, sau đó nhảy xuống từ tầng 7.”

La Phi nhìn Doãn Kiếm đang đứng cạnh một cái: theo như tình hình kể lại thì đúng là tự sát, không còn nghi ngờ gì nữa. 84 “Tại sao ông ta lại tự sát?”

La Phi nhẩm bẩm, vừa giống đặt câu hỏi, lại vừa giống đang nói với chính mình. “Việc này...”

Người cảnh sát tuần tra vừa nói hình như muốn nói tiếp, nhưng anh ta sau khi do dự một lát, lại ấp a ấp úng, cứ định nói lại ngừng lại. La Phi nắm bắt được tâm trạng của đối phương, lập tức truy hỏi: “Sao thế?”

Giọng nói của anh nghiêm nghị, mang theo thứ áp lực không thể nào né tránh, người cảnh sát tuần tra đó đành phải sượng sùng xoa xoa tay, trả lời đúng sự thực: “Theo như lời người nhà nói, ông ấy tự sát là do... do cảnh sát.”

La Phi ngẩn người: “Là ý gì vậy?”

“Người nhà nói, là cảnh sát tối qua sau khi tiến hành phỏng vấn nạn nhân, nạn nhân mới bắt đầu trở nên bất thường như vậy. Cho nên tâm trạng

https://thuviensach.vn

đối lập của họ thể hiện rất mạnh, vừa rồi khi chúng tôi đi tìm hiểu tình hình, quả thật không dễ chịu chút nào.”

Người cảnh sát tuần tra vừa nói vừa toét miệng lắc đầu, xem ra đúng là đã chịu chút thiệt thòi. “Cảnh sát phỏng vấn?”

La Phi quay sang nhìn Doãn Kiếm. Doãn Kiếm lập tức lắc đầu: “Chắc chắn không phải là người của chúng ta. Tôi chỉ đánh tiếng với bệnh viện, nhưng hôm qua xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, chúng ta vốn không có thời gian để giải quyết việc của Ngô Dần Ngọ.”

Trái tim La Phi chợt sa sầm. Vụ huyết án ở khách sạn Vạn Phong trực thuộc nhiệm vụ trinh thám phá án của tổ chuyên án 4.18, cảnh sát ở những bộ phận khác không có lý do gì nhúng tay vào, nhưng nếu không phải là người của mình thì là ai được nhỉ? “Lập tức liên hệ với tất cả các chi nhánh Sở, đồn công an, hỏi xem họ có phái người đến không?”

La Phi dặn dò Doãn Kiếm, sau đó anh lại nhìn hai người cảnh sát tuần tra: “Một người trong số các anh dẫn tôi đi gặp người nhà nạn nhân.”

Do sự việc nghiêm trọng, con trai của Ngô Dần Ngọ, Ngô Gia Minh với vai trò là đại diện người nhà đã được mời đến phòng tiếp đón của bệnh viện. Khi anh ta nhìn thấy La Phi và mọi người tiến vào, ánh mắt lập tức xuất hiện tâm trạng bất mãn. “Chào anh, tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của Sở công an thành phố, La Phi.”

Giọng nói của La Phi bao hàm ý xin lỗi. Nguyên nhân xin lỗi là anh cảm thấy nếu anh có thể đến sớm hơn một chút, thì bi kịch có thể đã không xảy ra. 85 Nhưng Ngô Gia Minh rõ ràng lại hiểu nhầm sự hối lỗi của La Phi, anh ta hừ một tiếng, trong ánh mắt thậm chí còn chuyển sang sự thù địch. La Phi không có thời gian để so đo quá nhiều, anh nói thẳng vào vấn đề: “Tôi có một số câu hỏi muốn tìm hiểu, tối qua có cảnh sát gặp bố anh sao?”

“Có hay không tự các anh không biết sao?”

https://thuviensach.vn

Ngô Gia Minh nói chặn họng luôn. La Phi xoa xoa mũi, hơi ngượng ngùng, anh đang nghĩ xem nên thay đổi từ ngữ thế nào, một cô gái mặc trang phục y tá bước lên nói: “Đúng là đã có một người cảnh sát đến, là tôi đã để anh ta vào phòng bệnh.”

La Phi quay sang nhìn người phụ nữ, cô ta bèn giới thiệu: “Tôi là y tá trưởng ở đây.”

La Phi “ừm”

một tiếng, lại hỏi: “Vậy anh ta đã nói gì với bệnh nhân?”

Y tá trưởng lắc đầu nói: “Điều này thì tôi không biết.”

La Phi nhìn Ngô Gia Minh, lần này không đợi anh hỏi, anh ta đã hét lên: “Cảnh sát các anh vừa vào phòng đã đuổi những người khác ra, ai biết các anh nói gì chứ?!”

La Phi chợt chau mày. Cảnh sát phỏng vấn đương sự thường thì không bảo người nhà tránh mặt, thậm chí vì muốn ổn định tâm trạng của đương sự, còn hy vọng người nhà ở lại cùng. Người “cảnh sát”

này lại muốn người nhà tránh mặt, vậy thì vô cùng kỳ lạ. “Cô có xem thẻ cảnh sát của người đó không?”

La Phi hỏi cô y tá trưởng. “Có xem, anh ta chủ động đưa ra.”

“Ý tôi là cô có mở ra xem kỹ không?”

“Điều này...”

Cô gái ấp úng, “Hình như là không.”

Lúc này chuông di động của La Phi chợt vang lên, anh nhận cuộc gọi, người gọi đến chính là Doãn Kiếm, cậu hội báo cho anh tình hình vừa điều

https://thuviensach.vn

tra được. Thần sắc La Phi càng lúc càng nghiêm trọng, sau khi tắt máy, anh quay lại nhìn Ngô Gia Minh và y tá trưởng, trịnh trọng tuyên bố. “Người cảnh sát đó, là giả!”

10 giờ 2 phút, trong phòng họp của tòa nhà Long Vũ. 86 Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng, sắc mặt của hai nhân vật quyền thế trong tập đoàn này đều không tốt. Ông mập Lâm Hằng Cán sa sầm mặt, ông ta đưa một tập ảnh vừa xem xong cho Mông Phương Lượng, sau đó rút ra một chiếc khăn tay sạch tinh lau tay, cứ như thể có thứ gì đó trên tấm ảnh dính vào tay mình vậy. Khi ánh mắt Mông Phương Lượng vừa mới quét qua bức ảnh đầu tiên đã nhíu chặt lông mày. Trên bức ảnh là hình ảnh chiếc xe Jieda hỏng hóc nặng, đầu xe đã bị bẹp rúm, buồng lái do đó không còn thấy dấu vết nữa, rất khó tưởng tượng nổi ở đó đã từng có một người ngồi. Những bức ảnh phía sau càng thê thảm hơn, Mông Phương Lượng không thể không châm một điếu thuốc để giảm bớt tâm trạng của mình. Và khi ông ta vừa hút xong hơi đầu tiên, lật giở tấm ảnh tiếp theo, lại xuất hiện một thi thể tàn khuyết. Cơ thể nạn nân bị gấp khúc một cách không thể nào tưởng tượng nổi, cả phần đầu cũng bị biến dạng, gần như không thể nhận ra được bộ dạng ban đầu. Mông Phương Lượng hít thở một hơi thật sâu, bị sặc thuốc, ông ta ho sù sụ. Lâm Hằng Cán ngồi bên tay phải ông ta cũng lập tức dùng khăn tay để lau má trái của mình, đồng thời toát ra thần sắc coi thường và bất mãn. Mông Phương Lượng đặt tấm ảnh thi thể trở lại, sau đó đặt cả tập ảnh lên bàn. Ông ta lắc lắc bàn tay phải đang cầm điếu thuốc: “Tôi... khụ khụ... tôi không xem nữa đâu. Việc này... việc này rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Mông Phương Lượng đang hỏi người thanh niên có khuôn mặt dài ngồi đối diện ông, người đó chính là vệ sĩ thân cận của Đặng Hoa lúc sinh thời, cũng coi như là tổng quản nội bộ của Đặng gia - A Hoa. “Hơn 3 giờ sáng nay tôi nhận được tin, nói là A Thắng bị tai nạn xe hơi. Tôi lập tức đến hiện trường, thông qua người quen trong đội cảnh sát giao thông tìm hiểu được một số tình hình, những bức ảnh này cũng là do tôi nhờ mối quan hệ mới có được.”

https://thuviensach.vn

Khi nói, A Hoa hơi cúi đầu, ánh mắt không trực tiếp tiếp xúc với hai người đối diện. Đây là thói quen được tạo thành do ở bên Đặng Hoa trong bao năm qua - cần giữ tư thế tôn kính và khiêm nhường đối với người có quyền thế. “Đội cảnh sát giao thông nói sao?”

Giọng nói của Lâm Hằng Cán trầm tĩnh hơn Mông Phương Lượng rất nhiều. “Say rượu lái xe dẫn đến tai nạn giao thông. Đội cảnh sát giao thông đã tiến hành kiểm tra máu của thi thể, trong mỗi 100 mililít máu, nồng độ rượu vượt quá 200 miligam, đây là mức độ say rượu nghiêm trọng. A Thắng lúc đó lái xe từ cầu vượt đang xây dở lao thẳng xuống, cây cầu đó cao 20 mét, tương đương sân thượng của tòa nhà sáu tầng. Trên con đường cái ở bên dưới cầu có mấy 87 người tận mắt chứng kiến, chiếc xe của A Thắng đã trở thành một đống sắt vụn, từ bên ngoài xe không nhìn thấy người ở đâu. Sau đó dùng máy cắt cắt xe ra, mới lôi được thi thể ra.”

Nghe thấy hiện trường thê thảm của vụ tai nạn, Mông Phương Lượng không kìm được liên tục lắc đầu than: “A Thắng vẫn thường có thói quen lái xe sau khi uống rượu thì phải? Trước đây Đặng tổng hình như cũng đã từng mắng cậu ta... Ôi, bây giờ cuối cùng cũng đã mất luôn cả cái mạng của mình.”

Lâm Hằng Cán thì lại vẫn truy hỏi chi tiết: “Cầu vượt chưa xây xong? Ở đâu vậy?”

“Ở vị trí cửa ngõ của Nam Nhiêu Thành, cây cầu đó sau khi xây xong sẽ nối thẳng tới đường cao tốc đi ra ngoại thành.”

“A Thắng chẳng phải là sống trong khu Lai Phúc sao, cậu ta chạy đến Nam Nhiêu Thành để làm gì chứ?”

Lâm Hằng Cán hỏi vậy, Mông Phương Lượng cũng cảm thấy hơi kỳ lạ. Tiểu khu Lai Phúc ở trung tâm thành phố, đại lộ Nam Nhiêu Thành là nơi

https://thuviensach.vn

tiếp giáp thành phố và vùng ngoại ô. A Thắng sao lại lái xe đến đó kia chứ? "Đúng là kỳ lạ..."

A Hoa cũng gật đầu, "Hơn nữa, điểm kỳ lạ không chỉ mỗi điều này."

Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng cùng đồng thời giật mình, sau đó chăm chú lắng nghe A Hoa nói tiếp. "Cho dù A Thắng muốn đi đến Nam Nhiêu Thành, cậu ta cũng không có lý do gì để lái xe lên tận cầu vượt đó. Bởi vì đó là một con đường có lối rẽ hoàn toàn xa lạ chưa từng được lưu thông xe cộ, ở nút đường còn có hàng rào chặn lại. Lời miêu tả của cảnh sát là, A Thắng lái xe đâm vào hàng rào phân cách, sau khi lên cầu vượt đã từng có lúc dừng 1ại. Sau đó lại lái xe về hướng cuối đường đang làm dở, sau khi lái xe 1,3 km bèn lao xuống khỏi cây cầu đang xây dở. Thực ra mọi người đều có kinh nghiệm uống say, sau khi uống rượu xong, phản ứng đều chậm chạp, rõ ràng là rất dễ xảy ra tai nạn. Nhưng nếu nói là hoàn toàn không nhận ra phương hướng, đâm vào hàng rào phân cách mà cũng không biết quay đầu lại, điều này có vẻ khó mà tin nổi."

Lâm Hằng Cán gật đầu "ừ"

một tiếng, thể hiện tán đồng. Và A Hoa vẫn nói tiếp: "Còn nữa, theo như phân tích dấu vết ở hiện trường, A Thắng trước khi rơi xuống cầu không hề phanh xe, nhưng lại có động tác né tránh nguy hiểm bằng hành động bẻ quặt tay lái. Đối với một người tài xế lão luyện, khi gặp nguy hiểm thì phản ứng đầu tiên chính là phanh xe. Nếu như say 88 rượu không kịp phản ứng thì đành chịu, nhưng A Thắng rõ ràng đã dự cảm thấy mối nguy hiểm, nhưng lại không có hành động phanh xe, điều này khiến người ta thực là khó hiểu..."

"Lẽ nào là... phanh xe không ăn?"

Mông Phương Lượng suy đoán. "Có khả năng này, nhưng giờ đã không thể nào kiểm chứng được nữa rồi. Bởi vì chiếc xe đã bị hủy hoại hoàn toàn,

https://thuviensach.vn

không thể nào biết được tình trạng trước khi xe lúc xảy ra tai nạn. Nhưng nếu như phanh xe không ăn, A Thắng gần như không thể nào lái xe từ thành phố đến Nam Nhiêu Thành được, hơn nữa, sau khi cậu ta lên trên cầu vượt, đã có lúc dừng lại."

"Đúng là có rất nhiều chỗ khó mà giải thích được. Mặc dù đều là những vấn đề nhỏ, nhưng..."

Lâm Hằng Cán nheo đôi mắt ti hí, trầm ngâm nói, "Những vấn đề nhỏ này được đặt sát nhau, thì lại trở thành câu hỏi lớn."

Nhất thời cả ba người đều không nói gì, hình như đồng thời rơi vào trạng thái suy ngẫm. Và A Hoa rõ ràng đã chuẩn bị sẵn trước khi đến, nhanh chóng lên tiếng: "Có một khả năng có thể giải đáp được những câu hỏi này. Nếu như có người nhân lúc A Thắng say rượu, cố tình lái xe lên cầu vượt, trong khoảng thời gian dừng xe đã phá hỏng hệ thống phanh xe... Vậy thì A Thắng sau khi tỉnh lại sẽ không biết mình đang ở đâu, phản ứng thông thường của cậu ta chính là cứ lái xe về phía trước dò đường, bởi vì lúc đó đầu óc cậu ta vẫn chưa được tỉnh táo, rất dễ dàng rơi xuống cầu mất mạng."

Mông Phương Lượng lại một lần nữa bị sặc thuốc, ho sù sụ, ông ta kinh ngạc mở to mắt: "Ý của cậu là... A Thắng không phải chết vì tai nạn, mà là chết vì bị mưu sát?"

A Hoa dùng sự im lặng để trả lời đối phương. Còn Mông Phương Lượng giây lát sau lại truy hỏi: "Vậy thì có ai muốn giết A Thắng nhỉ?"

A Hoa đặt một thứ xuống bàn: "Đây là thứ tìm được trong túi áo của A Thắng."

Đó là một chiếc bật lửa, Mông Phương Lượng cầm nó lên xem, nỗi băn khoăn trên mặt chợt chuyển thành lúng túng sợ hãi. Chiếc bật lửa rất mới, cồn cũng còn đầy, rõ ràng là mới sử dụng. Điều khiến Mông Phương Lượng

https://thuviensach.vn

không vui chính là trên thân chiếc bật lửa đó in mấy chữ nổi bật: “Nhà hàng Lục Dương Xuân”

. “A Thắng có một thói quen, khi đến nhà hàng ăn, thường thích lấy đi chiếc bật lửa nhà hàng tặng miễn phí. Tôi rất muốn biết trước khi A Thắng xảy ra chuyện đã ăn uống cùng ai, cho nên tôi đã đến nhà hàng Lục Dương Xuân, nhìn 89 thấy đoạn video từ máy camera quay tối qua.”

A Hoa nói xong, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lướt qua hai người đối diện một lượt. Mông Phương Lượng không nói gì nữa, ông ta quay chiếc bật lửa trong tay mấy vòng, sau đó bật lên, rồi lại châm một điếu thuốc. Trong bầu không khí tĩnh lặng, Lâm Hằng Cán chợt cười “ha”

một tiếng, ông ta nhìn A Hoa từ trên xuống dưới, nói “A Hoa ơi, thật không ngờ cậu còn có thứ bản lĩnh này. Để cậu làm vệ sĩ đúng là thiệt thòi cho cậu đấy, cậu cần phải làm cảnh sát mới phải.”

“A Thắng là thuộc hạ của tôi, sự sống chết của cậu ta liên quan tới sự an nguy của Đặng gia, tôi chỉ là làm tròn trách nhiệm của mình mà thôi.”

Giọng nói của A Hoa vẫn lạnh lùng, trên mặt cũng không nhìn thấy nét hỉ nộ nào cả. Đây có lẽ là thói quen công việc bao năm qua của anh ta. Anh ta là một người vệ sĩ, chỉ cần làm việc theo mệnh lệnh của chủ nhân, trong công việc của anh ta chưa bao giờ pha trộn bất cứ tình cảm thừa thãi nào. “Được rồi. Tối qua A Thắng đúng là cùng ăn cơm với chúng tôi, hơn nữa sáng qua cậu ấy cũng có hành vi thiếu tôn trọng chúng tôi. Nhưng không thể nào là chúng tôi động vào cậu ta...”

Mông Phương Lượng rít mạnh một hơi thuốc, điếu thuốc lá trong tay chợt hụt đi một đoạn, sau đó ông ta ném mẩu thuốc lá còn lại xuống dưới chân, giẫm nát, cười nhạt: “Cậu ta còn chưa đáng!”

“Tôi cũng tin các ông không động đến cậu ta.”

https://thuviensach.vn

Lúc này A Hoa cũng khẽ thở dài, “Trong đoạn video cũng có thể nhìn thấy bầu không khí các ông ăn cơm, cậu ta có thể uống say trước mặt các ông, chứng tỏ cậu ta đã vứt bỏ lập trường sáng hôm qua. Có một người như vậy gài cắm vào Đặng gia, các ông sao có thể nỡ động vào cậu ta chứ?”

Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng nhìn nhau một cái, vừa mừng vừa lo. Xem ra A Hoa đã tin rằng cái chết của A Thắng không liên quan gì đến mình, nhưng nửa câu nói sau lại ẩn chứa hàm ý sâu sắc, mũi kim đó mặc dù chưa đâm ra, nhưng đã nhằm thẳng vào vị trí hiểm yếu. Lâm Hằng Cán cười “ha ha”

, trên khuôn mặt béo tròn lộ ra nụ cười chất phác, lặng lẽ nhấc mũi kim của đối phương ra: “Nói thế nào thì mọi người đều là người mình cả cho dù có chút bất đồng, cũng không đến nỗi làm chuyện gì lén lút sau lưng. A Hoa, cậu đã đi theo Đặng tổng thời gian dài như vậy, những việc lớn thì chắc cậu đã thấy rõ. A Thắng mấy năm nay được Đặng tổng trọng dụng, làm rất nhiều việc, đương nhiên cũng đắc tội với không ít người. Bây giờ Đặng tổng đã đi rồi, chắc chắn có rất nhiều người muốn báo thù. Nhưng nói đi thì nói lại, có thể chúng ta đã nghĩ quá nhiều, không chừng A Thắng đúng là uống rượu say, tự mình bị ngã chết thì sao?”

90 “Những điều này thực ra chẳng có gì cả. Lúc này ai dám báo thù, tôi sẽ diệt hắn ngay.”

A Hoa điềm tĩnh nói nửa câu, thần sắc lại đột nhiên trở nên nặng nề, Tôi chỉ lo duy nhất một điều, là người đó...”

Mông Phương Lượng rướn mày: “Ai?”

“Eumenides. Tên sát thủ gửi cho Đặng tổng.”

Ngữ khí của A Hoa lạnh lẽo, mang theo bảy phần căm hận và ba phần sợ hãi. “Hắn giết A Thắng ư?”

https://thuviensach.vn

Lâm Hằng Cán cười tít mắt hỏi, “Tại sao?”

“Tại sao hắn lại giết Đặng tổng?”

A Hoa nhìn chăm chú hai người Lâm, Mông, “Tội danh trên đó, bàn tay chúng ta ai chẳng đã dính vào?”

Hai người Lâm, Mông chợt rùng mình, ý tứ của A Hoa đã quá rõ ràng. Eumenides giết chết Đặng Hoa, là bởi vì ông ta đã phạm phải tội danh “cố ý giết người, dính líu đến xã hội đen”

, và những người ngồi đây đều đi theo Đặng Hoa chinh chiến suốt cả chặng đường dài, về những tội danh trên thì đương nhiên cũng không thể tránh nổi mối quan hệ. Lẽ nào Eumenides giết một mình Đặng Hoa vẫn còn chưa đủ, muốn truy cùng giết tận tất cả bọn họ sao? Nghĩ đến sức mạnh đáng sợ mà con người này đã thể hiện, trán Mông Phương Lượng toát ra từng giọt mồ hôi. May mà những lời nói tiếp theo của A Hoa như thể đã cho ông ta uống viên thuốc tịnh tâm: “Có lẽ bắt đầu từ hôm nay, tôi cần phải đặc biệt quan tâm đến sự an toàn của hai vị. Đứng trước đối thủ hùng mạnh, việc trong nhà hãy cứ tạm gác lại. Tôi nghĩ, nếu Đặng tổng còn sống, chắc chắn cũng sẽ sắp xếp như vậy.”

Mông Phương Lượng nhìn A Hoa đầy cảm kích, Lâm Hằng Cán cũng gật đầu tỏ ý cảm ơn: “Vậy thì vất vả cho cậu rồi! Công tác bảo vệ của tòa nhà Long Vũ đúng là không thể thiếu vắng được A Hoa cậu.”

“Tôi cũng chỉ là làm tròn trách nhiệm của mình mà thôi.”

Sau khi trầm mặc giây lát, A Hoa lại nhấn mạnh câu nói này một lần nữa. 12 giờ 51 phút. Trong tòa nhà Sở công an tỉnh thành. Sau bữa trưa, La Phi nhốt mình trong văn phòng, anh cần một nơi yên tĩnh để có thể suy nghĩ. 91 Đợt sóng này chưa dẹp yên, đợt sóng khác lại cuộn trào tới. Đây chính là cảm giác sâu sắc nhất mà La Phi cảm nhận được từ sau khi được điều làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an tỉnh thành. Ví dụ như

https://thuviensach.vn

việc Ngô Dần Ngọ tự sát hôm nay hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của anh, anh không thể không phân tán sức lực của mình để phân tích sự kiện xảy ra bột phát này. Nguyên nhân và quá trình sự việc, sau khi điều tra vòng ngoài đã cơ bản làm rõ: khoảng 9 giờ 45 phút tối hôm qua, có một người đàn ông mạo danh là cảnh sát vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt và tiến hành trò chuyện với Ngô Dần Ngọ. Cuộc nói chuyện này kéo dài khoảng 30 phút, trong khoảng thời gian này yêu cầu nghiêm ngặt không có người thứ ba có mặt. Khoảng 10 giờ 10 phút, người đàn ông này rời khỏi đó. Bởi vì anh ta đeo kính râm, trong khi nói chuyện, lại cố tình che khuất khuôn mặt mình, cho nên bất luận là người của bệnh viện hay người nhà bệnh nhân đều không thể nào miêu tả được đặc trưng ngoại hình của anh ta. Sau khi người đàn ông đó rời đi, Ngô Dần Ngọ luôn rơi vào trong trạng thái tinh thần bất thường. Tâm trạng của ông ta rất tệ, hình như đang gánh chịu áp lực tâm lý nặng nề. Suốt cả một đêm, ông ta không ngủ yên giấc, điều này khiến tinh thần ông ta tiến thêm một bước đứng bên bờ suy sụp. 8 giờ 50 phút hôm nay, Ngô Dần Ngọ đã tách khỏi người nhà trông nom, nhảy từ cửa sổ tầng 7 phía sau phòng bệnh xuống, chết ngay tại chỗ. Và ông đã để lại cả một mớ bòng bong ở phía sau cái chết của mình. Người mạo danh cảnh sát đó là ai? Anh ta đã nói những gì với Ngô Dần Ngọ? Tại sao anh ta lại làm như vậy? Doãn Kiếm đoán người đó chính là Eumenides, đây cũng là đối tượng mà mọi người nghĩ đến đầu tiên, nhưng suy đoán này cũng nhanh chóng bị mọi người cùng phủ quyết. “Eumenides đã hoàn thành sự cứu chuộc đối với Ngô Dần Ngọ, hắn không có lý do gì để đến tìm Ngô Dần Ngọ nữa. Lẽ nào việc này lại giống như doanh nghiệp tổ chức hoạt động, còn cần phải phỏng vấn lại sao? Hơn nữa kết quả của cuộc “phỏng vấn lại”

này hoàn toàn tương phản với tâm nguyện ban đầu của Eumenides. Điều Eumenides muốn chính là giúp Ngô Dần Ngọ lấy lại được dũng khí và sự tôn nghiêm, mà việc Ngô Dần Ngọ tự sát không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đã đặt một dấu chấm hết thất bại lên kế hoạch của hắn. Cho nên, cái người đó quyết không thể là Eumenides.”

https://thuviensach.vn

Đây là sự phân tích của Mộ Kiếm Vân đứng từ góc độ động cơ hành động của nhân vật, và La Phi thì lại có được lý do xác thực và đơn giản hơn để ủng hộ cho sự phán đoán của nữ giảng sư. “Ngô Dần Ngọ mặc dù chưa nhìn thấy gương mặt Eumenides, nhưng lại nghe thấy giọng nói của hắn. Người giả mạo cảnh sát đó, sau khi tiến vào phòng 92 bệnh, đầu tiên là yêu cầu người nhà rời khỏi đó. Trong quá trình này, Ngô Dần Ngọ không hề nảy sinh bất cứ phản ứng khác lạ nào đối với giọng nói của anh ta. Khi người nhà rời khỏi đó, Ngô Dần Ngọ rất bình tĩnh phối hợp, rõ ràng ông ta tin tưởng rằng đối phương thực sự là cảnh sát. Do đó có thể nhận thấy, người này chắc chắn không phải là Eumenides.”

Cuộc thảo luận của mọi người không có kết quả, suy nghĩ riêng của La Phi tạm thời cũng rơi vào bế tắc. Anh bắt đầu nghi ngờ liệu sự việc này có nhất định liên quan tới những vụ huyết án liên hoàn mà Eumenides đã gây ra hay không đây? Cái người đó có thể chỉ là một phóng viên khiến người ta chán ghét và biết cách luồn lách vào mọi ngóc nghách, cũng giống như Lưu Vân trong vụ án Cốc khủng bố năm xưa. Chính lúc La Phi cảm thấy hơi mệt mỏi, cửa văn phòng chợt vang lên tiếng gõ. “Cộc cộc cộc”

, âm thanh không lớn nhưng có vẻ gấp gáp. “Mời vào!”

La Phi thoáng phấn chấn lấy lại tinh thần. Doãn Kiếm đẩy cửa bước vào phòng. La Phi nhớ đã dặn dò người trợ lý của mình: buổi trưa mình muốn nghỉ ngơi một lát, trước 1 giờ 30 phút nếu không có việc gì thì đừng đến tìm anh. Bây giờ Doãn Kiếm lại đến trước thời gian, La Phi không kìm nổi dựng đôi lông mày lên hỏi: “Thế nào, có tình hình gì?”

Doãn Kiếm gật đầu: “Có tin về Hàn Hạo.”

Cậu rõ ràng cũng hơi hưng phấn. Trước đây vì lý do cá nhân nên đã nhiều lần bỏ lỡ cơ hội bắt Hàn Hạo về quy án, cậu chàng này cảm thấy vô cùng áy náy tự trách mình, gần như đã dốc toàn lực để điều tra truy bắt người đội trưởng hình sự tiền nhiệm. Còn La Phi khi nghe được thông tin

https://thuviensach.vn

này cũng như thể bị kim châm vào trung khu thần kinh vậy, anh ngồi thẳng người, và sự mệt mỏi vừa nãy hình như cũng vụt tan biến. Trong sự việc hành thích Đặng Hoa, Hàn Hạo đã trở thành kẻ tiếp tay cho Eumenides. Nếu như Hàn Hạo có thể về quy án, vậy thì đã có được một con đường tắt trên chặng đường tìm kiếm Eumenides. Cho nên La Phi vội vàng truy hỏi: "Mau nói xem!"

"Mấy hôm nay, người của chúng ta luôn tiến hành bố trí giám sát đối với những người thân và bạn bè Hàn Hạo, vợ và con anh ta càng là nhân vật trung tâm. Sáng nay, máy giám sát của chúng ta đã biết được di động của vợ Hàn Hạo nhận được một số máy lạ gọi tới, cuộc đàm thoại lên đến gần hai mươi phút. Và số điện thoại này là một số điện thoại di động Liên Thông vừa mua đã dùng ngay, sáng sớm hôm nay vừa mới kích hoạt. Tiếp đến, vợ Hàn Hạo bèn rời khỏi đơn vị, đồng thời đến trường đón cậu con trai. Theo lời phản ánh của giáo viên 93 nhà trường, cô ta đã xin phép nghỉ nửa buổi cho con trai, buổi chiều sẽ không đi học. Và sau đó số điện thoại lạ đó lại gọi rất nhiều lần cho vợ Hàn Hạo, mỗi cuộc gọi đều diễn ra rất ngắn."

"Là Hàn Hạo sao?!"

La Phi lập tức đưa ra phán đoán, "Chiều nay anh ta sẽ gặp mặt vợ con mình?!"

"Tôi và những nhân viên giám sát khống chế hiện trường cũng phân tích như vậy. Bước tiếp theo phải làm thế nào, xin anh ra chỉ thị!"

"Vợ con Hàn Hạo lúc này đang ở đâu?"

"Buổi trưa họ đang ở trong quán KFC gần trường ăn trưa. Cho đến lúc này, vẫn chưa rời khỏi đó."

"Tốt lắm, tốt lắm, KFC..."

https://thuviensach.vn

La Phi vội vàng đứng dậy, “Bây giờ chúng ta đi luôn đến đó... à, đợi đã, cậu hãy thông báo cho Liễu Tùng, bảo cậu ấy điều khoảng mười chiến sĩ trong đội cảnh sát đặc nhiệm đến, cần phải là những người mới chưa từng tham gia hành động phối hợp của cảnh sát!”

“Tuân lệnh!”

Doãn Kiếm hô vang. Rồi cậu và La Phi cùng bước nhanh ra khỏi văn phòng, lao đến cuộc chiến sắp sửa diễn ra.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 5: Rượt Đuổi Ở Ga Tàu Điện Ngầm

Cùng ngày, 13 giờ 45 phút. Trong nhà hàng KFC ở tầng dưới trung tâm mua sắm Thiên Anh của tỉnh thành. Ở vị trí gần cửa sổ có hai mẹ con người nọ đang ngồi. Người mẹ ngoài 30 tuổi, gương mặt xinh đẹp, ăn mặc nhã nhặn, tóc dài buộc sau gáy, có thể nhận ra tố chất và chất lượng cuộc sống của người này cũng khá. Nhưng giữa hai hàng lông mày của cô lại tràn ngập nỗi lo buồn. Ngồi đối diện với người thiếu phụ đó là một cậu bé chừng 7, 8 tuổi, đôi mắt to, vầng trán rộng, thần thái lanh lợi, chắc là một đứa bé thông minh khiến ai nấy đều yêu mến. Nó không hiểu được tâm ý của mẹ, đang cầm một cuốn truyện tranh đọc một cách say sưa. Hai người đã ngồi ở đây hơn một giờ đồng hồ, bánh Hamburger và cánh gà rán đều đã ăn xong rồi, chỉ còn lại nửa cốc coca và một số miếng khoai tây chiên, để cho cậu bé thỉnh thoảng nhấm nháp cho đỡ buồn miệng. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, cũng là giờ cao điểm của quán KFC, chỗ ngồi trong quán cung không đủ cầu. Thỉnh thoảng có người bê khay đồ ăn đến đứng cạnh hai mẹ con họ trong giây lát, nhận ra họ không hề có ý định đứng lên, bèn thất vọng rời khỏi đó. Người thiếu phụ thấy tình huống này nhiều lần cũng cảm thấy quen, cho nên khi một người thanh niên nam giới bước lại, cô cũng chẳng buồn để ý. Người nam giới đó bước đi rất nhanh, có vẻ như là một người nóng vội. Nhưng cũng có thể do đồ ăn thức uống trên khay của anh ta quá nhiều, cho nên nóng lòng muốn tìm một chỗ để nghỉ tay thì phải? Sau khi thoáng dừng lại bên cạnh hai mẹ con họ, anh ta bèn vội vàng quay người, mong tìm được một chỗ trống để ngồi. Không ngờ động tác quay người của anh ta quá đột ngột, dẫn đến việc nửa thân trên của anh ta va phải một người khách đi qua, khay đồ ăn trên tay anh ta cũng nghiêng sang một bên, cốc coca để bên mép rơi xuống. Người nam giới kêu lên “ối ối”

https://thuviensach.vn

, giơ một tay ra đỡ được lấy cốc coca, nhưng làm rơi nắp đậy cốc. Hai mẹ con nọ, người thì chăm chú đọc sách, người thì đang buồn rầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi nghe thấy tiếng người nam giới kêu lên, quay đầu lại, trên bàn trước mắt họ đã bị tạt khá nhiều coca. 95 Cậu bé vội vàng rút cuốn sách ra khỏi bàn ăn, đồng thời co người lại vào vị trí trong góc: người thiếu phụ thì lại đứng dậy, vừa né tránh vừa xem xem có bị coca tạt vào quần áo mình không. Người nam giới mắc lỗi vội vàng nói lời xin lỗi, anh ta đặt khay và cốc coca xuống, giơ cánh tay lên: “Phục vụ, mau đến đây lau chút đi, ở đây bị đổ coca rồi.”

Thiếu phụ thấy mình không sao cả, thoáng thở phào, giơ tay ra cầm lấy túi xách tay để trên bàn. Phần dưới chiếc túi đã bị coca tạt vào không ít. “Ôi ôi, để tôi để tôi.”

Người nam giới lại vội tranh trước, cầm lấy chiếc túi trong tay, sau đó lấy ra một tập giấy ăn lau đáy túi, miệng không ngừng xin lỗi, “Thực sự ngại quá! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...”

May mà chất lượng chiếc túi đó rất tốt, coca dính vào nhanh chóng được lau đi. Người thiếu phụ tỏ ra rất có giáo dục, khi cô nhận lấy chiếc túi đã được lau cẩn thận từ tay người nam giới, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “không sao”

, không hề thể hiện ra thần thái tức giận hay than phiền gì. Lúc này nhân viên phục vụ cũng vội đến, dùng giẻ lau lau sạch bàn ăn. Hai mẹ con lại ngồi vào vị trí cũ, người nam giới thì tỏ vẻ hối lỗi rời khỏi đó. Tất cả những việc này xảy ra trong khoảng thời gian hai, ba phút ngắn ngủi, giống như một khúc nhạc chen ngang hết sức bình thường trong cái thành phố bận rộn này. Giây lát sau, người nam giới cuối cùng cũng tìm được chỗ trống ngồi xuống. Đây là vị trí ngay phía sau hai mẹ con, người nam giới sau khi yên vị, có thể nhìn thấy rõ lưng người thiếu phụ, nhưng tầm nhìn của cậu bé trai thì lại bị thân người mẹ che khuất, nên không thể nào nhìn thấy được người nam giới này. Người nam giới cầm lấy chiếc bánh Hambergur ở trong khay

https://thuviensach.vn

lên ngoạm mấy miếng, sau đó dùng giấy ăn lau miệng. Và đây chỉ là một động tác che giấu, bên dưới tờ giấy ăn, anh ta khẽ lật ve cổ áo, nói vào trong thiết bị để chỗ nào đó trong cổ áo: “001, 001, 005 gọi”

. Giọng nói của anh ta được truyền đi thông qua sóng vô tuyến điện, sau khi truyền qua không gian hơn 100 mét, nơi nhận được là trong một chiếc xe Matiz màu xanh đen ở trong bãi đỗ xe bên đường. La Phi và những nhân vật nòng cốt của tổ chuyên án đang ngồi trong xe. La Phi cầm lấy máy bộ đàm trả lời: “Tôi là 001, hãy nói đi!”

“Hàng đã được đưa đến, đã xong!”

“Tốt lắm, tiếp tục giám sát, đã xong!”

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại ngắn ngủi, La Phi đặt bộ đàm xuống, mở một thiết bị điện tử ở trong xe, qua thiết bị bộ tăng âm vang lên giọng nói của hai mẹ con đó. 96 Mẹ: “Con hãy ngồi ngay ngắn lên, sách có bị ướt không?”

Con trai: “Vẫn ổn… bố sao vẫn chưa đến?”

Mẹ: “Con đừng nóng vội, bố bây giờ rất bận... Con cần phải ngoan ngoãn thì mới có thể được gặp bố, có biết không?”

Con trai: “Vâng”

. Mọi người ngồi trong xe dỏng tai lắng nghe đến đây, trong lòng chợt nhẹ nhõm. Hai mẹ con trong quán KFC chính là vợ con Hàn Hạo: Lưu Vi và Hàn Đông Đông. Lúc này đây, cuối cùng các thành viên trong tổ chuyên án cũng có thể chắc chắn: cuộc điện thoại lạ được gọi đến lúc trước chính là Hàn Hạo, anh ta đúng là rất muốn gặp vợ con mình. Đây quả thực là cơ hội rất tốt để bắt giữ Hàn Hạo. Liễu Tùng đến từ đội cảnh sát đặc nhiệm bất giác nắm chặt đôi bàn tay, thể hiện ra mong muốn chiến đấu tột cùng; còn cấp dưới cũ của Hàn Hạo - Doãn Kiếm thì lại chỉ cắn môi, nét mặt nặng nề,

https://thuviensach.vn

tâm trạng vô cùng phức tạp. La Phi với vai trò là người chỉ huy thì lúc này trầm mặc không nói, thể hiện ra sự điềm tĩnh khác hẳn với mọi người. Anh hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc giữ được tâm lý bình tĩnh trước một cuộc chiến lớn. Và cuộc chiến đấu này sẽ vô cùng khó khăn. Hành động phục kích của cảnh sát đối với nghi phạm, vốn là một cuộc chiến đấu địch ở chỗ sáng, ta ở chỗ tối, nhưng tình thế lần này lại bị đảo ngược. Bởi vì chính bản thân nghi phạm mà cảnh sát chuẩn bị phải đối mặt là một người cảnh sát. Không chỉ như vậy, người này đã từng là một binh sĩ tinh nhuệ của giới cảnh sát tỉnh thành. Anh ta tốt nghiệp trường chuyên ngành cảnh sát cao nhất cả nước, trong mười năm làm cảnh sát hình sự đã phá được vô số vụ án. Điều này có nghĩa là anh ta quá quen thuộc với phương thức hành vi của cảnh sát, bất luận là giám sát, theo dõi, vây bắt, những thủ đoạn mà cảnh sát có thể sử dụng thì anh ta đã biết rõ tường tận chân tơ kẽ tóc. Anh ta dám liên hệ gặp mặt với vợ con vào lúc này, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn việc giao đấu chính diện với cảnh sát. Anh ta chắc chắn có kế hoạch chu đáo tỉ mỉ, còn cảnh sát thì lại không hề hay biết chút gì về kế hoạch này cả. Ngoài ra, việc Hàn Hạo quá thân quen đối với những người trong hệ thống công an cũng đem đến cho hành động của cảnh sát lần này trở ngại rất lớn. Rất nhiều cao thủ trong việc phục kích và vây bắt vì đã từng quen biết với Hàn Hạo nên không thể nào tham gia trận chiến này. Mặc dù La Phi đã gấp rút điều động mười chiến sĩ lạ mặt trong đội Cảnh sát đặc nhiệm đến, nhưng sức chiến đấu 97 của những người cảnh sát đặc nhiệm này vẫn có sự chênh lệch nhất định đối với những người cảnh sát hình sự lão luyện dày dạn kinh nghiệm. Điều khiến người ta càng đau đầu hơn chính là, với vai trò là người chỉ huy, La Phi và mọi người lại không thể nào xuất hiện ở hiện trường. Mặc dù đối diện KFC là tòa nhà công sở có vị trí quan sát rất tốt, nhưng những vị trí quan sát này lại trở thành mục tiêu đề phòng trọng điểm của Hàn Hạo. Cho nên họ chỉ có thể trốn trong chiếc xe Matiz đỗ ở xa, tiến hành chỉ huy theo thông tin phản hồi của hiện trường. May mà vừa rồi, chiến sĩ tham chiến số hiệu 005 đã thành công gắn được máy nghe trộm hình thức núm cúc vào dưới đáy túi của Lưu Vi. Vậy thì La Phi và mọi người có thể lập tức nắm bắt được động tĩnh của nhân vật mục tiêu. Sau khi

https://thuviensach.vn

nước cờ then chốt này đã đạt được, La Phi mới thực sự cảm nhận được vài phần chắc thắng trong trận chiến đấu này. Sự việc tiếp theo là giăng rộng lưới lặng lẽ chờ đợi, tấm lưới này cần phải đủ rộng, thoải mái đến độ con vật săn nhạy cảm nhất cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của mắt lưới. Đây là một cuộc đọ sức khó mà dự liệu được thắng thua, hơn nữa bước đầu tiên của cuộc đọ sức này chính là thi sự nhẫn nại. La Phi dự đoán Hàn Hạo chắc chắn sẽ không xuất hiện trong khoảng thời gian ngắn. Anh ta sẽ nấp ở một góc an toàn để dưỡng thần tích khí, còn các chiến sĩ cảnh sát thì lại luôn ở trong trạng thái cảnh giác cao nhất, không được lơ là lấy một giây. Trong quá trình như vậy, sức chiến đấu của hai bên sẽ xảy ra sự biến hóa người khỏe lên kẻ yếu đi. Đây chính là hiệu quả mà Hàn Hạo muốn đạt được. Thực tế cũng đúng như điều La Phi đã dự liệu: trong khoảng thời gian dài sau đó, hai mẹ con Lưu Vi ở trong quán KFC cũng không hề có động thái gì khác lạ. Nội dung cuộc trò chuyện trong máy nghe trộm cũng rất bình thường, ngoài mấy lần Hàn Đông Đông sốt ruột gặng hỏi, thì cũng không thấy dấu hiệu gì chứng tỏ họ sắp liên hệ gì với Hàn Hạo cả. Sắc trời dần tối, cảnh sát trong quán KFC đã thay mấy lượt. Hàn Đông Đông bắt đầu than thở đói bụng, thế là Lưu Vi lại đi đến quầy mua một chiếc bánh Hamburger và một cốc coca. “Làm gì thế chứ? Họ chuẩn bị ở lại qua đêm trong quán KFC hay sao?”

Tăng Nhật Hoa ngáp dài nói, khó khăn lắm cậu mới được tham gia đợt hành động bên ngoài như thế này, là một người không thể nào ngồi yên được giữa nhóm người. Và Mộ Kiếm Vân ngồi sát cạnh cậu cũng ít nhiều tỏ ra mệt mỏi. 98 La Phi cũng cảm thấy hơi băn khoăn. Sao cả khoảng thời gian dài như vậy mà không có chút động tĩnh gì? Lẽ nào đây chỉ là một chiêu đòn giả của Hàn Hạo? Hay là anh ta đang chờ đợi điều gì? Chính trong lúc này, ở trong máy nghe trộm chợt vang lên tiếng chuông điện thoại di động. Tiếng chuông này giống như một mũi tiêm kích thích, bỗng chốc hệ thống thần kinh của tất cả mọi người đều bị kích thích lên đến đỉnh điểm. “A lô?”

https://thuviensach.vn

Lưu Vi nghe điện thoại, sau đó là khoảng thời gian im lặng chừng mười giây. La Phi và mọi người ngồi trong xe Matiz cũng dựng tai lên như tai thỏ, nhưng chỉ vô ích, họ không thể nào nghe thấy được giọng nói trong điện thoại. “Được rồi, em hiểu rồi.”

Đây là câu nói kết thúc cuộc đàm thoại của Lưu Vi với đối phương, sau đó cô nói với con trai: “Đông Đông, chúng ta đi thôi.”

“Bố đến rồi ạ?”

Giọng nói của Hàn Đông Đông rất phấn khởi. “Đi theo mẹ là biết.”

La Phi và mọi người chỉ có thể nghe thấy đoạn đối thoại trên, còn tình hình hiện trường thì lại cần người giám sát thông báo. “Lưu Vi vừa mới nhận một cuộc điện thoại, bây giờ hai mẹ con họ đã đứng dậy đi ra ngoài quán.”

“Hãy bám theo, tất cả mọi người phân tán tiếp cận mục tiêu, chú ý giữ khoảng cách, chú ý giữ khoảng cách!”

“Tuân lệnh!”

... Giây lát sau, hiện trường lại hội báo: “Mục tiêu đã lên một chiếc taxi, xin hãy ra chỉ thị!”

La Phi đã nghe thấy tiếng đóng cửa xe qua máy nghe trộm, anh không lập tức ra lệnh, mà tiếp tục chờ đợi lắng nghe. Sự chờ đợi của anh nhanh chóng được đền đáp. Giọng của Lưu Vi truyền tới: “Bác tài, đến ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên.”

Mệnh lệnh của La Phi liền phát ra theo: “Điểm đến của mẹ con Lưu Vi chính là ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên! Lặp lại lần nữa, ga tàu điện ngầm 99 Miếu Quảng Nguyên! 002, 003, 004, 005, các anh đi theo sau

https://thuviensach.vn

chiếc xe đó. Còn những người khác lập tức đến địa điểm mục tiêu để bố trí giám sát khống chế.”

Những người tham chiến nhận lệnh và hành động. Còn Doãn Kiếm ngồi ở vị trí lái xe trong xe Matiz không đợi La Phi ra lệnh, nhấn chân ga, chiếc xe đã chờ đợi xuất phát từ lâu lập tức rời khỏi bãi đỗ xe, lao về hướng ga tàu điện ngầm. La Phi hít thở một hơi thật sâu, quay ra nhìn bên ngoài cửa xe. Lúc này đã là giờ tan ca, xe cộ đi lại trên đường đông như mắc cửi. La Phi chợt giật mình, anh đột nhiên hiểu ra, rốt cuộc Hàn Hạo chờ đợi điều gì. Anh ta đang đợi giao thông đến giờ cao điểm buổi tối, và nơi ga tàu điện ngầm đông đúc chính là nơi anh ta thiết kế để gặp vợ con! Chập tối, 17 giờ 56 phút. Trong ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên. Đối với giao thông của một thành phố lớn, tàu điện ngầm giống như là động mạch trong cơ thể người, gánh vác chức năng quan trọng cung cấp máu cho cả thành phố. Chức năng như vậy đã trở nên đặc biệt nổi bật trong thời gian cao điểm buổi sáng, tối. Lúc này đây, đầu người trong ga điện ngầm đang lúc nhúc di chuyển, cho dù tần suất tàu lao đi đã gần đến 4 phút/chuyến, nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn đáp ứng được nhu cầu vận chuyển của đoàn hành khách liên tục tiến vào. Mọi người chen chúc đứng sát cạnh khu vực cánh cửa tàu dừng lại, mỗi lần một đoàn tàu tiến vào sân ga, bèn dồn lại chen lấn vào trong toa tàu, hy vọng có thể giành được một chỗ tốt. Đương nhiên muốn có chỗ ngồi là điều không thể, có thể có một chỗ có tay vịn hoặc bên cạnh cột thì đã là một sự lựa chọn khá khẩm lắm rồi. Lưu Vi dẫn theo Hàn Đông Đông xuất hiện ở trên sân ga. Xung quanh họ, cảnh sát giám sát đã bố trí hình quạt từ lâu, ngoài ra còn có mấy vị cảnh sát đặc nhiệm mặc thường phục đứng canh giữ ở hai đầu ra vào ga tàu điện ngầm. Cho dù trong khung cảnh phức tạp chen chúc như vậy, chỉ cần Hàn Hạo xuất hiện, anh ta khó có thể trốn thoát khỏi mạng lưới vây bắt mà cảnh sát đã bày binh bố trận. Và biến số duy nhất của hiện trường chính là đoàn tàu điện ngầm đến đi liên tục. Hàn Hạo rất có khả năng xuất hiện trên một chuyến tàu nào đó, sau đó điều khiển vợ con lên tàu hoàn thành cuộc gặp mặt. Nhưng nếu làm như vậy hình như cũng có không ít nguy hiểm. Chỉ cần cảnh sát mặc thường

https://thuviensach.vn

phục đi theo mẹ con Lưu Vi lên tàu, vậy thì Hàn Hạo ở trong toa tàu liền trở thành cua trong rọ, khó có thể chạy thoát được. 100 Trên thực tế, suy nghĩ của La Phi còn chu đáo hơn nữa. Vì để đề phòng mẹ con Lưu Vi đột nhiên lên tàu vào đúng khoảnh khắc tàu đóng cửa, như vậy thì những người cảnh sát giám sát sẽ bị ở lại sân ga. Nên La Phi yêu cầu khi mỗi đoàn tàu đến, đều có hai người cảnh sát mặc thường phục lên xe trước, không cần biết mẹ con Lưu Vi có lên tàu hay không. Nếu như mẹ con Lưu Vi không lên tàu, thì hai người cảnh sát mặc thường phục này sẽ xuống tàu vào ga sau và quay trở lại ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên. Bởi vì lần hành động này có khá đầy đủ nhân lực cảnh sát, cho nên vòng tuần hoàn như vậy cũng không làm tiêu hao lực lượng khống chế của cảnh sát trên sân ga. Vì sự thận trọng, những người cảnh sát mà La Phi và Hàn Hạo quen biết đều không xuất hiện ở sân ga. Mặc dù trên sân ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên có lắp máy camera giám sát, nhưng nơi mẫn cảm thế này rất có khả năng lại trở thành mục tiêu phản trinh sát của Hàn Hạo, cho nên La Phi cũng không tiến hành phối hợp với cảnh sát sân ga. Họ dừng xe Matiz ở gần lối ra vào ga tàu điện ngầm, vẫn ở trong xe chỉ huy từ xa. Nhưng điều này không có nghĩa là La Phi và mọi người mất đi sự khống chế đối với mẹ con Lưu Vi, bởi vì kỹ thuật tiên tiến đủ để bù đắp cục diện bất lợi vừa nêu trên. Vấn đề then chốt chính là trên chiếc máy nghe trộm hình chiếc cúc đó, nó không chỉ có thể lập tức truyền tới thông tin âm thanh của hiện trường, hơn nữa còn có chức năng định vị. Trong máy nghe trộm có gắn một máy phát tín hiệu rất nhỏ có thể liên kết với thiết bị nhận tín hiệu trong xe Matiz. Vị trí của máy nghe trộm và thiết bị thu sẽ được hiện lên trên màn hình hiển thị. Có thể nói thế này, La Phi và mọi người mặc dù không ở hiện trường, nhưng lại có “mắt nghìn dặm”

và “tai nghe”

đủ để kịp thời giám sát khống chế hiện trường. Lưu Vi vợ Hàn Hạo đang đứng ở sân ga xem ra không biết được mình đang ở hoàn cảnh khốn đốn, tay trái cô nắm chặt di động, tay phải nắm tay Hàn Đông Đông, thần sắc lo

https://thuviensach.vn

lắng và mong đợi. Mỗi lần đoàn tàu vào bến, cô đều ngước mắt lên để tìm kiếm, mong đợi bóng hình cô đã quen thuộc xuất hiện trước mắt mình. Cô không hề nhìn thấy chồng xuất hiện như mong ước, nhưng sau khi bàng hoàng đứng trên sân ga chờ đợi hơn mười phút, di động của cô lại vang lên. Lưu Vi vội vàng ấn nút nghe, trong tai nghe nhanh chóng vang lên giọng nói của Hàn Hạo: "Sau khi đoàn tàu tiếp theo vào ga, hãy đưa Đông Đông lên tàu."

"Chính là đoàn tàu sau à? Bất luận là đi đến hướng nào?"

"Đúng vậy. Nhìn thấy đoàn tàu tiến vào ga thì gọi điện thoại cho anh."

Hàn Hạo nói ngắn gọn xong, bèn tắt máy. Câu trả lời của Lưu Vi thông qua sóng điện truyền tới tai La Phi và mọi người, "đoàn tàu sau"

cụm từ then chốt này lập tức chạm vào dây thần kinh của 101 họ, La Phi nhanh chóng cầm máy bộ đàm lên ra lệnh tác chiến: "Tất cả mọi người chú ý, quan sát thật kỹ đoàn tàu tiếp theo tiến vào ga!"

Lúc này đang là hướng từ Nam đến Bắc, trong đường ngầm đã thoáng nghe thấy tiếng đoàn tàu rầm rập tiến vào, những người cảnh sát mặc thường phục trên mặt không thể hiện ra điều gì, nhưng ai nấy đều đang hòa cùng đoàn người tiến dần đến đoàn tàu sắp vào ga. Mẹ con Lưu Vi cũng đến vị trí trung tâm của sân ga, đứng chờ ở vị trí khá gần cửa lên xuống. Khi ánh sáng đèn phía đầu đoàn tàu xuất hiện trong đường ngầm, Lưu Vi nghe theo lời dặn dò của Hàn Hạo, ấn nút gọi anh ta, nói: "Có tàu tiến vào ga rồi."

"Sau khi lên tàu đứng ở vị trí sát ngay cửa lên xuống, không tắt máy."

Hàn Hạo ở đầu bên kia điện thoại dặn dò. "Vâng."

Lưu Vi vừa trả lời, vừa dắt tay Đông Đông chen lên phía trước, đứng ở một vị trí có lợi hơn cho việc lên tàu. Cảnh sát hiện trường lập tức hội báo

https://thuviensach.vn

động tĩnh với La Phi: “Mục tiêu hình như sắp lên tàu, xin ra chỉ thị!”

La Phi nhanh chóng suy ngẫm khoảng một giây, ra lệnh: “002, 003, 004, 005 ở lại canh giữ sân ga. Những người khác đi theo mục tiêu hành động.”

Những người cảnh sát mặc thường phục ở hiện trường nghe theo mệnh lệnh. Ngoài bốn người ở lại canh giữ, những người khác phân tán đến những cánh cửa lên tàu, trong đó có hai người đứng ngay sau lưng mẹ con Lưu Vi. Đoàn tàu từ từ tiến vào ga, sau khi dừng lại thì cửa mở ra. Lần này nó tiếp đón không chỉ là những người khách vội vã chen chúc nhau, mà còn có cả rất nhiều đôi mắt chăm chú. Mẹ con Lưu Vi cũng hòa cùng đoàn người vào trong tàu, cô không chen vào sâu như những hành khách khác, mà dừng lại ở ngay cạnh cửa. Những người cảnh sát mặc thường phục cũng lần lượt lên tàu, đồng thời có người hội báo tình hình với vị chỉ huy. “Mục tiêu đã lên tàu, đứng gần sát ngay cửa. Trong toa tàu không nhìn thấy nhân vật khả nghi. Di động của Lưu Vi vẫn để sát bên tai, có lẽ vẫn giữ cuộc gọi.”

La Phi nhíu mày, lập tức ra chỉ thị thay đổi theo hình hình: “006, 007 xuống tàu, bổ sung lực lượng cảnh sát trên sân ga, những người khác tiếp tục đi theo mục tiêu.”

Lúc này Lưu Vi cuối cùng cũng buông điện thoại xuống, chen sâu vào trong toa tàu giống như những hành khách bình thường khác. Cùng đồng thời, ở trong toa tàu vị trí gần đó, những người cảnh sát khác lại tiếp cận đến gần toa tàu này. 102 Đoàn tàu đã hết thời gian dừng đón trả khách, sau mấy tiếng “tít tít”

thông báo, cửa tự động từ từ khép lại. Nhưng chính trong khoảnh khắc cửa tàu chuẩn bị đóng lại, Lưu Vi đột nhiên giơ tay trái ra ngăn cánh cửa khép lại chỉ còn hở bằng bàn tay. Mép cửa sau khi tiếp xúc với cơ thể người, hệ thống cảm ứng an toàn lập tức được khởi động, hai bên cửa xe đồng thời giãn ra một khoảng tầm nửa mét. Nhân lúc cánh cửa giãn ra, Lưu

https://thuviensach.vn

Vi kéo tay Hàn Đông Đông bước nhanh xuống khỏi toa tàu. Hai người cảnh sát mặc thường phục ở cùng toa tàu lập tức phản ứng, nhưng khi họ muốn lao theo, thì cửa tàu đã đóng lại. Họ chỉ có thể bất lực nhìn mục tiêu ở bên ngoài toa tàu. Còn những người cảnh sát mặc thường phục ở toa tàu khác thì khỏi cần nói, tất cả đều bị cắt đuôi lại trên tàu. “Mục tiêu đột ngột xuống tàu, chúng tôi không kịp đi theo, xin ra chỉ thị!”

Người cảnh sát mặc thường phục ở trên tàu vội báo cáo tình hình này cho bộ chỉ huy. La Phi thở hắt ra, sắc mặt nặng nề. Trên thực tế, anh đã lường trước được sự biến hóa này, cho nên vừa rồi mới ra lệnh tăng cường lực lượng cảnh sát ở sân ga. Còn những người khác lúc này mới hiểu được nghệ thuật chỉ huy của La Phi. Mọi người thầm thán phục La Phi và cũng không tránh nổi cảm giác lo ngại trước sự sắp xếp kế hoạch khôn khéo của Hàn Hạo. Đường ngầm tàu điện dọc ngang đan xen lúc này đây hình như đã trở thành một bàn cờ lớn. La Phi và Hàn Hạo, hai đội trưởng đội cảnh sát hình sự hai nhiệm kỳ đang triển khai một cuộc đấu trí so tài gay cấn, còn những người cảnh sát mặc thường phục và mẹ con Lưu Vi lại trở thành những quân cờ do hai người đó thao túng. “Những người cảnh sát trên tàu, sau khi đến trạm tiếp theo đều lập tức quay trở lại, những người trên sân ga tiếp tục theo dõi mục tiêu.”

La Phi lập tức có phản ứng đối với nước cờ của Hàn Hạo, anh vừa điều động nhân lực, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị trước mặt. Chấm đỏ nhấp nháy trên màn hình chính là vị trí mà Lưu Vi đang đứng. Bất luận Hàn Hạo muốn giở trò gì, mục đích cuối cùng của anh ta cũng là cần gặp gỡ vợ con. Chỉ cần cảnh sát theo dõi sát sao Lưu Vi thì không thể nào thất bại được. Và lúc này ở trên sân ga, cuộc trò chuyện của vợ chồng Hàn Hạo vẫn tiếp tục. “Em xuống tàu rồi.”

Lưu Vi cuối cùng lên tiếng, trước đó cô đã nghe đối phương nói rất lâu. “Bây giờ em hãy đến sân ga đối diện để ngồi đoàn tàu đi ngược hướng trở lại, sau khi ngồi hai trạm thì xuống tàu.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo dặn dò. “Vẫn xuống xe giống như cách đó sao?”

103 “Cách đó”

mà Lưu Vi nói đến chính là cách mà chồng cô đã dạy cô qua điện thoại vừa mới đây: trong khoảnh khắc cửa tàu chuẩn bị khép lại thì giơ tay ra, như vậy cửa tàu sẽ mở ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lợi dụng thời cơ này để xuống tàu, người trên tàu sẽ rất khó có cơ hội để bám theo. “Không, lần này cửa xe vừa mở là em và con xuống ngay. Sau khi xuống xe thì gọi điện cho anh.”

Hàn Hạo nói xong liền tắt máy. Đối với cuộc điện thoại này của hai người, cảnh sát chỉ có thể nghe lén được lời nói của Lưu Vi. Và trong đó chỉ có một câu có ý nghĩa. “Vẫn xuống xe giống như cách đó sao?”

Chỉ một câu nói mà khiến cho La Phi toát mồ hôi hột, bởi vì anh đã hiểu: Hàn Hạo lại một lần nữa sử dụng mưu kế vừa rồi. Và mưu kế này mới chỉ sử dụng một lần đã cắt đuôi được phần lớn lực lượng cảnh sát. Với vai trò là một người chỉ huy, anh cần phải đối diện ra sao đây? Tình thế hiện trường không cho La Phi có nhiều thời gian suy nghĩ. Đoàn tàu đi từ bắc xuống nam cũng đã lái vào ga. Mẹ con Lưu Vi đi theo đoàn người lại một lần nữa lên tàu. Đồng thời, họ vẫn đứng ở gần cửa tàu. “Mục tiêu lại lên tàu rồi, xin ra chỉ thị!”

Những người cảnh sát mặc thường phục số hiệu từ 002 đến 007 lo lắng chờ đợi mệnh lệnh của La Phi. Nếu như lên tàu, thì lại có khả năng bị mẹ con Lưu Vi dùng cách tương tự để cắt đuôi, nhưng nếu không lên, rõ ràng lại lo lắng đến việc mục tiêu thực sự ngồi trên chuyến tàu đó đi mất. “002 ở lại, những người khác lên tàu theo!”

La Phi đưa ra phương án một cách quyết đoán trong khoảng thời gian ngắn nhất. Anh không thể nào phán đoán được lần này mẹ con Lưu Vi muốn đi hay muốn ở lại, nhưng những người cảnh sát mặc thường phục vừa

https://thuviensach.vn

mới đi đang trên đường quay trở lại, lực lượng cảnh sát trên sân ga sẽ có thể được bổ sung. Trong hình hình này, anh chọn lựa có được lực lượng đầy đủ nhất để giám sát người trên tàu. Và lần này mẹ con Lưu Vi không xuống tàu. Sau khi đoàn tàu đóng cửa và chuyển bánh, chở đi mục tiêu mà cảnh sát giám sát và năm người cảnh sát mặc thường phục. Đoàn tàu nhanh chóng đi đến trạm tiếp theo, khi đến trạm thì cảnh sát cần phải hành động ra sao? Ai cũng đều biết, mẹ con Lưu Vi chắc chắn sẽ xuống tàu lần nữa. Nhưng vấn đề là, họ sẽ xuống ở trạm nào chứ? Không có được đáp án, thì cảnh sát sẽ luôn phải đối diện với vấn đề nan giải tương tự sau khi xe vào bến: Làm thế nào để phân chia người ở sân ga và ở trên 104 tàu để giám sát mục tiêu. Bởi vì mẹ con Lưu Vi có thể quyết định ở lại hay đi trước giờ khắc cuối cùng cửa tàu khép lại, thế nhưng cảnh sát lại không được quyết định có thể bám theo mục tiêu hay không, họ chỉ có thể chuẩn bị sẵn cả hai phương án từ trước. Trước tình hình này, La Phi chỉ có thể đưa ra phương án đối phó khẩn cấp: “Cảnh sát số hiệu từ 003 đến 007, sau này mỗi trạm sẽ ở lại một người hành động ngược lại với mục tiêu, còn những người khác thì vẫn hành động theo mục tiêu.”

Tăng Nhật Hoa và mọi người ở bên cạnh không kìm nổi lắc đầu, phương án đi một bước tính một bước thế này, cũng chỉ có thể ứng phó được năm trạm, sau năm trạm thì mẹ con Lưu Vi đã thoát được sự giám sát của cảnh sát. Và cho dù là trong phạm vi năm trạm, dựa vào sức lực của một người cảnh sát để đối phó với Hàn Hạo thì không có gì đảm bảo cả. La Phi rõ ràng cũng đã ý thức được sự bất lợi của cục diện này. Anh đập mạnh tay vào lưng ghế lái, hét lên: “Mau lái xe, đi theo!”

“Gì cơ ạ?”

Doãn Kiếm ngồi ở ghế lái nhất thời không hiểu, ngơ ngác quay đầu lại hỏi. “Đi men theo tuyến đường phía trên tàu điện ngầm, bám theo!”

La Phi nhấn mạnh lần nữa, lúc này mọi người mới chợt hiểu: La Phi muốn dùng xe Matiz để đuổi theo tàu điện ngầm. Do trên xe có thiết bị

https://thuviensach.vn

nhận tín hiệu, nếu như toàn bộ cảnh sát mặc thường phục đều bị cắt đuôi, thì những người trong xe chỉ huy có thể làm một đội thứ hai để bám theo, đột ngột xuất hiện khi Hàn Hạo cho rằng đã an toàn, hoặc là ít nhất cũng có tác dụng xoay chuyển tình thế. Doãn Kiếm hít thở một hơi thật sâu, nhấn chân ga, chiếc xe vút đi. Doãn Kiếm đã làm việc nhiều năm ở tỉnh thành, rất quen thuộc với giao thông nơi đây, lúc này đã men theo tuyến đường tàu điện ngầm, lao về hướng trạm tiếp theo. Còn La Phi thì nhân thời cơ này tiếp tục tiến hành bố trí những quân cờ trong tầm kiểm soát của mình. “Tất cả chú ý, mục tiêu đã ngồi trên chuyến tàu đi từ bắc xuống nam rời khỏi ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên, tất cả những người đã bị mất dấu vết mục tiêu nhanh chóng ngồi chuyến tàu cùng hướng để đuổi theo!”

Nhưng câu trả lời mà La Phi nhận được rất ít, nhiều người cảnh sát mặc thường phục hình như không hề nhận được lệnh của anh. Anh không khỏi chau mày, Tăng Nhật Hoa ngồi cạnh lại nhận ra điều gì đó, chép miệng nói: “Chết rồi... trong đường ngầm của tàu điện ngầm không nhận được tín hiệu!”

105 Tăng Nhật Hoa vừa dứt lời, chấm đỏ trên màn hình hiển thị cũng biến mất. Mọi người đều giật mình lo lắng, đúng vậy, đường ngầm đã chặn tín hiệu. Lúc này, không chỉ trong nội bộ cảnh sát gặp trở ngại khi liên lạc với nhau, ngay cả việc bám theo mục tiêu cũng tạm thời bị cắt đứt. Có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân mà Hàn Hạo lựa chọn ga tàu điện ngầm làm nơi giao đấu giữa hai bên. Anh ta có thể tiến hành điều khiển từ xa đối với mẹ con Lưu Vi khi đến được sân ga, còn phản ứng của cảnh sát tụt lại ở phía sau thì do đoàn tàu tiến vào hầm ngầm không thể nào truyền đạt được rõ. Với tình thế này, không còn nghi ngờ gì nữa, cảnh sát sẽ ngày càng bị động. La Phi không nghĩ ra được cách nào hay hơn, anh chỉ có thể lặp lại mệnh lệnh của mình hết lần này đến lần khác, hy vọng những người cảnh sát bị cắt đuôi có thể liên hệ lại được với bộ chỉ huy trong thời gian sớm nhất. Và hai, ba phút sau, sóng mới được liền mạch, không lâu sau đó, tín hiệu lần theo bị biến mất cũng xuất hiện trở lại trên màn hình.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đoàn tàu mà mẹ con Lưu Vi ngồi đã đến được trạm đầu tiên. Theo như chỉ thị lúc trước của La Phi, sau khi đoàn tàu tiến vào sân ga, cảnh sát mang số hiệu 003 sẽ xuống tàu trước để đề phòng, nhưng mẹ con Lưu Vi lại không xuống, lực lượng cảnh sát ở trên toa tàu lúc này chỉ còn lại bốn người. Lúc này tại ga tàu điện ngầm Miếu Quảng Nguyên, những người cảnh sát quay lại đã nhận được chỉ lệnh của La Phi, họ đang sốt ruột chờ đợi chuyến tàu tiếp theo đi từ Bắc xuống Nam. Đoàn tàu chở mẹ con Lưu Vi nhanh chóng tiếp tục chuyển bánh, lần này sau khi đoàn tàu vào trạm thứ hai, theo như lời dặn dò của Hàn Hạo, Lưu Vi lập tức dẫn Hàn Đông Đông xuống tàu, đồng thời lại gọi điện cho Hàn Hạo. La Phi sau khi nhận được hội báo của hiện trường, lập tức ra lệnh cho 004 xuống tàu bám theo, còn 005 đến 007 vẫn tiếp tục canh giữ trên toa tàu. Cùng lúc này, một bộ phận những người cảnh sát bị cắt đuôi cũng nhận được tin, đang ngồi trên chuyến tàu sau đi đến sân ga này. Nhưng hành động lần này của Lưu Vi lại hoàn toàn ngược lại với lúc ở sân ga Miếu Quảng Nguyên, khi cửa tàu chuẩn bị khép lại, cô đột nhiên quay trở lại trong toa tàu. Cảnh sát 004 cũng vì vậy mà bị cắt đuôi, và quân tăng viện thì vẫn chưa kịp đến, cảnh sát giám sát mục tiêu giờ chỉ còn lại ba người 005 đến 007. La Phi biết rõ tình thế nghiêm trọng. Cứ phát triển theo hướng này, cứ đến mỗi trạm thì phía cảnh sát lại phải để lại một người ở lại canh giữ, mà lực lượng tiếp viện lại không kịp đến, vậy thì mẹ con Lưu Vi sẽ nhanh chóng cắt đuôi được tất cả cảnh sát. 106 Những người khác trên xe chỉ huy cũng đều có sự phán đoán tương tự, Mộ Kiếm Vân thoáng lắc đầu, nói: “Hay là đừng phái người canh giữ ở sân ga nữa? Mẹ con Lưu Vi sẽ không xuống tàu đâu, họ không dám dừng lại ở sân ga. Bởi vì Hàn Hạo biết những người cảnh sát bị cắt đuôi sẽ nhanh chóng đuổi kịp đến.”

“Nếu như bọn họ xuống tàu rồi ra khỏi sân ga luôn, hoặc là lại một lần nữa ngồi lên chuyến xe đi hướng ngược lại thì phải làm thế nào?”

La Phi hạ giọng hỏi ngược lại. Mộ Kiếm Vân mím môi, không có kế hoạch nào ứng phó cả. Trên thực tế, giọng nói đề nghị vừa rồi của cô cũng

https://thuviensach.vn

thể hiện ra sự thiếu chắc chắn. Tình thế dưới đường ngầm vô cùng căng thẳng, tình thế đường trên mặt đất cũng không hề lạc quan. Bởi vì đang đúng giờ cao điểm buổi tối, những trục đường chính của thành phố tắc nghẽn vô cùng nghiêm trọng. Cho dù chiếc xe Matiz đã bật đèn cảnh sát, nhưng tốc độ xe cũng vẫn không thể nhanh được. Mặc dù đoàn tàu điện ngầm mới đi đến hai trạm, nhưng đã bỏ chiếc xe Matiz ở lại khá xa. Và đoàn tàu điện ngầm cũng chuẩn bị tới trạm thứ ba rồi. Cảnh sát mang số hiệu 005 hội báo tình hình hiện trường: "Mục tiêu xuống tàu, xin ra chỉ thị!"

"005 xuống theo, 006, 007 ở lại toa tàu."

La Phi vẫn giữ nguyên chiến lược vừa rồi. Trong khả năng xảy ra tình huống, anh bắt buộc phải giữ được ưu thế lực lượng trên toa tàu. Bởi vì khả năng mẹ con Lưu Vi tiếp tục đi theo đoàn tàu lớn hơn hẳn khả năng xuống tàu dừng lại. Nhưng lần này Hàn Hạo như thể đoán được suy nghĩ của La Phi, dưới sự điều khiển từ xa của Hàn Hạo, mẹ con Lưu Vi không lên tàu nữa. Sau khi tàu điện ngầm chuyển bánh, chấm đỏ tín hiệu vẫn dừng lại trên màn hình trước mặt La Phi. Và 005 cũng lập tức hội báo: "Đoàn tàu đã chuyển bánh, mục tiêu không lên xe, xin ra chỉ thị?"

La Phi khẽ thở phào: mẹ con Lưu Vi xuống ở sân ga này, như vậy thì chỉ cần anh truyền thông tin, những người tăng viện sẽ nhanh chóng đến được ga này. Cục diện bị động của cảnh sát sẽ được hóa giải. Nhưng chấm đỏ trên màn hình lại không dừng lại, mà từ từ di chuyển. "Hãy bám theo! Có phải mục tiêu chuẩn bị rời khỏi ga hay không?"

La Phi dựa vào động thái của chấm đỏ phán đoán, đưa ra câu hỏi. Anh không hề lo lắng mục tiêu ra khỏi sân ga, bởi vì chỉ cần rời khỏi ga tàu điện ngầm, việc thông tin và điều động của cảnh sát sẽ thuận lợi hơn nhiều. Nhưng câu trả lời của 005 lại vượt xa ngoài dự liệu của La Phi, "Không, mục tiêu không ra khỏi ga, mục tiêu đang nhanh chóng đi xuống tầng ngầm tầng 2 trạm đổi tuyến tàu."

https://thuviensach.vn

107 “Gì cơ? Chuyển tuyến tàu?”

La Phi kinh ngạc hỏi ngược lại, tâm trạng lạc quan ban nãy biến mất ngay lập tức. “Miếu Quảng Nguyên - Phố Chính Hán - Đường Thạch Tháp - Đường Dương Khẩu.”

Doãn Kiếm ngồi hàng ghế trước lái xe liền liệt kê từng trạm tàu điện ngầm, sau đó kêu lên, “Đúng rồi, trạm này là Đường Dương Khẩu, là trạm chuyển tuyến tuyến Tròn và tuyến Đông Tây!”

Tàu điện ngầm tỉnh thành có tất cả ba tuyến đường, đó là tuyến Tròn và tuyến Đông Tây và tuyến Nam Bắc. Tuyến tròn chính là tuyến đường vòng quanh theo khu vực trung tâm thành phố, còn tuyến Đông Tây thì lại xuyên suốt hướng Đông Tây của thành phố theo hình chữ nhất (-). Miếu Quảng Nguyên mà mẹ con Lưu Vi xuất phát nằm ở góc tây bắc ở tuyến Tròn, từ đây lên tàu đi đến trạm thứ ba về phía Nam chính là trạm Đường Dương Khẩu và ở đây chính là nơi giao nhau để chuyển tuyến giữa tuyến Tròn và tuyến Đông Tây. Từ trạm đổi tuyến ở sân ga, đi xuống tầng ngầm tầng 2, là có thể từ sân ga tuyến Tròn đến được sân ga đợi tàu đi tuyến Đông Tây. 005 đi theo mẹ con Lưu Vi xuống tầng 2 tuyến Đông Tây, và lúc này vừa vặn có một đoàn tàu từ hướng Đông đi về hướng Tây. Lưu Vi dẫn Hàn Đông Đông lên tàu, 005 đã không còn sự lựa chọn thứ hai, anh đành phải đi theo hai người lên tàu. Bởi vì lo lắng mục tiêu đột ngột xuống tàu trước khi tàu chuyển bánh, 005 liều mình đứng ngay cạnh Lưu Vi. Anh đã là người giám sát cuối cùng, bất luận thế nào cũng không được để bị cắt đuôi. Còn Lưu Vi thì lúc này đã tắt máy. Ánh mắt cô sau khi lướt qua xung quanh mình một lượt, dừng lại ở trên người 005. Sau đó cô chợt mỉm cười, mang theo ý vị giải thoát và giễu cợt. 005 vô cùng ngượng ngùng, trong nghề cảnh sát của anh, chưa bao giờ rơi vào tình trạng tồi tệ thế này. Và lúc này giọng nói của La Phi lại từ trong tai nghe truyền ra: “005, 005, 001 gọi, hãy trả lời!”

Cho đến lúc này, cuộc theo dõi lần này đã hoàn toàn thất bại. Và 005 có tố chất tốt hơn nữa, cũng không thể nào liên lạc với người chỉ huy dưới con

https://thuviensach.vn

mắt chăm chú của mục tiêu. Anh gượng gạo khẽ ho một tiếng, quay người đi ra mấy bước, sau đó hạ giọng nói vào micro nhỏ xíu đính ở cổ áo: “Tôi là 005, xin ra chỉ thị!”

“Tình hình mục tiêu ra sao?”

Chính lúc La Phi hỏi, cửa tàu từ từ khép lại. Và Lưu Vi lại sử dụng ngón cũ, trước khi cửa tàu khép chặt lại, bèn kéo con trai xuống tàu. 005 thấy cửa tàu kêu lên một tiếng, anh vội quay đầu lại, nhưng chỉ có thể bất lực nhìn mình bị nhốt lại trong toa tàu. 108 “Mục tiêu xuống tàu, tôi ở trên tàu.”

Giọng nói ủ rũ của 005 thông qua sóng điện truyền tới xe chỉ huy, “Chúng ta đã hoàn toàn mất đi sự giám sát đối với mục tiêu, tất cả mọi người đều đã bị cắt đuôi rồi.”

La Phi cắn chặt răng, khóe miệng hiện ra một rãnh sâu. Hàn Hạo đã tung ra chiêu phản đòn, còn anh thì biết giở chiêu gì để ứng phó được đây? Chấm đỏ trên màn hình lại chuyển động, đồng thời nhanh chóng biến mất. “Họ đã lên tàu rồi, lên chuyến ngược hướng!”

La Phi lập tức phán đoán. Và lúc này thì cảnh sát tiếp viện đã đến được ga tàu điện ngầm Đường Dương Khẩu, họ đã nhận được mệnh lệnh của La Phi: đợi đoàn tàu tiếp theo đi từ Đông sang Tây, đuổi theo hai mẹ con mục tiêu. Còn La Phi và mọi người ngồi trong xe chỉ huy vẫn cứ nhích từng bước chậm chạm trên con đường đông đúc chật như nêm. La Phi đứng ngồi không yên nữa, anh gõ vào lưng ghế của Doãn Kiếm: “Chậm quá, không thể cứ kéo dài mãi thế này. Cậu đi đường nhỏ cho tôi, đường dành cho người đi xe đạp, thà rằng vi phạm luật, đi ngược đường cũng mặc kệ, chỉ cần chạy nhanh cho tôi!”

“Đường nhỏ thì có.”

Doãn Kiếm cũng cuống lên, nói to như hét, “Nhưng vậy thì lại hơi cách xa tuyến đường chính của tàu điện ngầm, tôi không thể cứ tiến đến lần lượt

https://thuviensach.vn

từng trạm một. Anh phải nói cho tôi biết đích đến, tôi lái thẳng đến đó!”

“Đích đến, đích đến của Hàn Hạo là ở đâu?”

La Phi mở to mắt, nhìn khắp xe một lượt, nhưng Tăng Nhật Hoa, Mộ Kiếm Vân, Liễu Tùng đều im lặng không lên tiếng, cả tuyến đường tàu điện ngầm có gần mười trạm, ai biết được Hàn Hạo sẽ bảo vợ con anh xuống ở trạm nào chứ? Trên trán La Phi lộ ra gân xanh, đây là biểu hiện huyết dịch dâng lên quá nhiều. Tư duy của anh lúc này cũng phút thẳng, đột nhiên, anh hét lớn: “Trạm chuyển tuyến khác ở đâu?”

Doãn Kiếm là người thông thạo giao thông tỉnh thành nhất lập tức trả lời: “Trung Ương Môn!”

“Mau, mau đến Trung Ương Môn!”

La Phi ra lệnh trước, sau đó lại giải thích ngắn gọn một câu: “Nếu như tôi là Hàn Hạo, tôi chắc chắn sẽ gặp vợ con ở đó, bởi vì đó là nơi đông đúc nhất của ga tàu điện ngầm.”

Đúng vậy, những người khác lúc này cũng hiểu được hướng suy nghĩ của La Phi: bất luận thế nào, việc Hàn Hạo gặp mặt vợ con cũng đem lại mối nguy hiểm không nhỏ, cho nên chắc chắn anh ta sẽ chọn lựa nơi gặp mặt thuận tiện cho việc chạy trốn nhất. Và trong trạm đổi tuyến tàu điện ngầm, có tất cả bốn 109 đoàn tàu ngừng lại và xuất phát từ đây. Nếu tính thời gian khởi hành mỗi đoàn tàu ở tuyến đơn giờ cao điểm là cách bốn phút sẽ có một chuyến, thì ở đây mỗi phút sẽ có một chuyến tàu khởi hành. Cũng tức là, trong mỗi phút, Hàn Hạo đều có cơ hội trốn thoát bằng tàu điện ngầm. Tuyến Đông Tây và tuyến Tròn có tất cả hai trạm chuyển tuyến tàu, Đường Dương Khẩu đã trở thành điểm tập hợp của phần lớn cảnh sát. Hàn Hạo chỉ có thể chọn lựa trạm chuyển tuyến Trung Ương Môn mà thôi. La Phi chính là căn cứ vào hai điều này mà suy đoán đích đến cuối cùng của mẹ con Lưu Vi chính là ga tàu điện ngầm Trung Ương Môn. Sự suy

https://thuviensach.vn

đoán này mặc dù không chắc chắn 100%, nhưng trong cục diện hoàn toàn bị động, vẫn có thể đem tới niềm hy vọng cuối cùng cho cuộc chiến này. Doãn Kiếm mất mười mấy giây để hình thành trong não tuyến đường bộ đi đến ga tàu điện ngầm Trung Ương Môn một cách nhanh nhất. Sau đó, cậu bẻ quặt tay lái, chiếc xe Matiz rẽ khỏi đoàn xe đông đúc, lao vào con đường nhỏ cấm xe động cơ qua lại. Chiếc còi ủ xe cảnh sát vang lên khiến cho những người đi xe đạp và khách bộ hành lần lượt tránh đường, chiếc xe cuối cùng đã có thể lao nhanh trên đường. Tín hiệu trên màn hình lúc ẩn lúc hiện, nhưng có thể nhận ra phương hướng chính là đang đi về hướng ga tàu điện ngầm Trung Ương Môn, việc này tăng thêm khá nhiều sự tự tin cho La Phi và mọi người. Doãn Kiếm cũng rất cừ, sau khi cậu quành rẽ ngoằn ngoèo một hồi, tín hiệu vốn bị kéo xa ra đã lại dần dần có sự kéo gần khoảng cách. La Phi và mọi người trong lòng khấp khởi vui mừng - xem ra họ vẫn có cơ hội để chặn đường mẹ con Lưu Vi! Khoảng 20 phút sau, tín hiệu trên màn hình lại một lần nữa xuất hiện, vị trí hiển thị rất gần với vị trí chiếc xe chỉ huy. Sau khi tạm dừng lại giây lát, điểm tín hiệu lại từ từ dịch chuyển. La Phi và mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, mặc dù họ không nói gì, nhưng trong lòng đều đã hiểu rõ: mẹ con Lưu Vi đã xuống tàu, bởi vì trạng thái di chuyển của tín hiệu chính là đặc trưng của đi bộ! Quả nhiên, từ trong máy nghe lén vang lên tiếng gọi đầy hưng phấn của Hàn Đông Đông: “Bố ơi!”

Nhưng giọng nói của cậu bé lại đột nhiên ngắt quãng, như thể bị người khác bịt miệng lại. Giây lát sau, trong sóng điện lại truyền tới những tạp âm, sau đó tất cả các tín hiệu đột ngột biến mất. “Anh ta đã phá hỏng máy nghe lén rồi!”

Tất cả mọi người đều biết, chữ “anh ta”

, trong câu nói của La Phi chính là chỉ Hàn Hạo, nhân vật mà cảnh sát đang vất vả tìm kiếm. Và lúc này, Doãn Kiếm cũng lái được chiếc xe trở lại con đường lớn, nhân lúc xe ở ngã tư đường đang đợi đèn đỏ, cậu lao lên từ

https://thuviensach.vn

đường dành cho xe đạp, 110 sau đó lại đi ngược đường rẽ một ngã rẽ, đến khi thực sự không còn đường để đi, mới dừng lại, chỉ về phía trước, “Ở đó chính là cửa ra vào sân ga tàu điện ngầm Trung Ương Môn!”

La Phi và mọi người không hề do dự, mở cửa xe và lần lượt nhảy xuống, lao thẳng về phía cửa ra vào sân ga tàu điện ngầm. Lần này dốc toàn lực để chạy nước rút, sự khác biệt về tố chất sức khỏe của từng người đã thể hiện rõ. Liễu Tùng có sức vóc của người cảnh sát đặc nhiệm, cộng thêm với sự thù hận sâu sắc đối với Hàn Hạo, lao chạy trước tiên; Doãn Kiếm mặc dù còn trẻ, nhưng tốc độ cũng chỉ tương đương với La Phi, hai người đã bị tụt lại phía sau Liễu Tùng khoảng hơn mười mét, Mộ Kiếm Vân là con gái, đương nhiên bị tụt lại sau cùng; Tăng Nhật Hoa không biết có phải cố tình hay không, mà cậu cũng chạy rất chậm, hơn nữa còn liên tục ngoái lại nhìn Mộ Kiếm Vân ở đằng sau. Cả đoàn người chạy điên cuồng, khi tiến vào sân ga thì khó tránh khỏi va chạm với đoàn người đông đúc. Một số người không hiểu chuyện bèn hét to, những hành khách xung quanh cũng lần lượt dõi theo, gây nên sự ồn ào khá lớn. Tiếng hét và tiếng động truyền tới trong sân ga. Một người đàn ông đứng ở sân ga chợt ngẩn người giây lát, đột nhiên quay người bỏ chạy. Ở cách đó không xa, một phụ nữ và một đứa bé mặt cũng biến sắc, ba người này chính là Hàn Hạo và hai mẹ con Lưu Vi! Hàn Đông Đông gọi một tiếng “bố ơi”

, cậu chạy theo mấy bước, hình như muốn đuổi theo Hàn Hạo. Lưu Vi vội vàng kéo con trai lại, sau đó ôm chặt con vào lòng. Từng thành viên của đội cảnh sát truy đuổi lần lượt chạy qua trước mặt họ, Hàn Đông Đông sợ hãi khóc toáng lên, còn Lưu Vi thì hai mắt nhòe lệ, trên mặt tràn ngập nỗi lo lắng và bất lực. Hàn Hạo dốc toàn lực quay trở lại lối vào của sân ga, đúng lúc nhìn thấy một đoàn tàu dừng ở sân ga. Anh ta không kịp bước từng bậc, mà lao người đến luôn, từ chỗ cửa kiểm tra vé lao xuống sân ga độ cao khoảng bốn, năm mét. Do động tác quá mạnh, lúc rơi xuống, cơ thể anh ta bị nghiêng, chân phải rõ ràng đã bị trật khớp. Liễu Tùng cũng đuổi theo đến cửa soát vé, vừa vặn nhìn thấy Hàn Hạo chạy khập khiễng về phía đoàn tàu,

https://thuviensach.vn

cậu cắn răng cũng định nhảy xuống. Nhưng lúc này người soát vé bên cạnh đã kịp phản ứng, cô đi đến giữ Liễu Tùng lại: “Ơ, các anh có chuyện gì vậy? Đã mua vé chưa?”

Liễu Tùng vừa cuống vừa bực, nhưng lại không thể nào mạnh tay với người phụ nữ hơn 40 tuổi này, cậu chỉ có thể vừa giằng ra vừa hét lên: “Thả ra, tôi là cảnh sát!”

111 Lúc này La Phi và Doãn Kiếm cả hai người cùng đến, họ nhìn thấy đoàn tàu trên sân ga chuẩn bị đóng cửa, và Hàn Hạo lê cái chân đau cuối cùng cũng chen vào được trong toa tàu. “Chúng tôi là cảnh sát!”

La Phi trịnh trọng nhắc lại lời của Liễu Tùng, nét mặt họ cuối cùng cũng trấn giữ được chị soát vé. Chị ta ngơ ngác buông tay, tiếp đó ba người La Phi vội vàng nhảy xuống sân ga, nhưng họ đã đến muộn một bước, cánh cửa đóng lại trước mặt họ. La Phi khẽ gầm lên một tiếng, lao đến muốn tách rời cánh cửa tàu ra, nhưng rõ ràng là chỉ tốn công vô ích. Hàn Hạo đứng ở trong cánh cửa, hơi thở chưa bình ổn lại, anh ta nhón chân, miệng nhếch lên, xem ra vết thương không nhẹ. La Phi và Doãn Kiếm đứng cách cửa tàu bất lực nhìn Hàn Hạo, Hàn Hạo thì lại khẽ lắc đầu cười đau khổ, nét mặt vô cùng phức tạp. Vừa có sự nhung nhớ và không nỡ rời xa người thân, cũng có sự hối lỗi và ngượng ngùng khi gặp lại những người đồng nghiệp cũ, lại có cả sự đau khổ khôn cùng của kẻ lưu lạc, lại cũng có cả sự nhẹ nhõm và đắc ý khi chạy thoát thành công. Đoàn tàu từ từ chuyển bánh, kết thúc cuộc giao đấu bằng mắt chẳng có mấy giá trị giữa hai bên. La Phi khẽ thở dài, cuộc đấu trí đấu sức kéo dài suốt cả một buổi chiều, cuối cùng cũng đã có kết quả. Mặc dù mình đã cố gắng hết sức, hơn nữa còn tiến rất gần đến chiến thắng, nhưng cuối cùng vẫn là vô ích. Trong tai nghe lần lượt nghe thấy tiếng báo cáo của những người cảnh sát, nhưng phần lớn lại là những cảnh sát mặc thường phục bị mất dấu mục tiêu cũng ngồi tàu điện ngầm tuyến Đông Tây đến sân ga Trung Ương Môn. Họ nhanh chóng tập trung bên cạnh La Phi, sau khi biết tin Hàn Hạo đã chạy thoát, mọi người đều lộ

https://thuviensach.vn

ra nét mặt ảo não. Ở đường ngầm lại toát ra ánh sáng, một chuyến tàu chuẩn bị vào sân ga. “Đội trưởng La... có đuổi theo không?”

Doãn Kiếm hỏi. La Phi cười “ha”

một tiếng, hỏi lại: “Đuổi theo hướng nào?”

Doãn Kiếm há miệng nhưng lại không biết nói gì. Trên người Hàn Hạo không có thiết bị theo dõi, ai biết được anh ta sẽ xuống tàu ở đâu, chạy theo hướng nào? “Về thôi!”

La Phi xua xua tay, quay người đi ra khỏi sân ga. Mọi người cũng đành phải hậm hực quay về. Đi đến chỗ cửa soát vé, thì nhìn thấy Tăng Nhật Hoa và Mộ Kiếm Vân đang đứng ở gần đó, mẹ con Lưu Vi thì bàng hoàng đứng ở bên cạnh họ. 112 Thì ra Mộ, Tăng vừa rồi chạy ở sau cùng, nhìn thấy Liễu Tùng, La Phi, Doãn Kiếm đều chạy đuổi theo Hàn Hạo, họ bèn dừng lại, để khống chế hai mẹ con Lưu Vi ngay tại chỗ. Bây giờ nhìn thấy La Phi và mọi người quay lại, Tăng Nhật Hoa vội vàng bước lên hỏi: “Thế nào rồi?”

La Phi ảm đạm lắc đầu: “Chạy rồi, chỉ chậm có một bước.”

Tăng Nhật Hoa “ồ”

một tiếng vẻ tiếc nuối, thế nhưng Lưu Vi ở phía sau cậu lại thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Hàn Đông Đông ở bên cạnh nắm chặt tay mẹ, trên khuôn mặt ngơ ngác vẫn chưa khô vệt nước mắt. La Phi bước lên trước nhìn hai mẹ con họ, anh cũng không nói gì, không biết đang nghĩ gì. Tình cảnh của Doãn Kiếm lúc này là sượng sùng nhất, sau khi bị Lưu Vi nhìn chằm chằm, cuối cùng cậu cũng đành phải gọi: “Chị... chị à!”

Sau đó cậu chỉ vào La Phi: “Đây là đội trưởng mới của chúng tôi, La Phi.”

https://thuviensach.vn

“Cảnh sát Doãn, đội trưởng La...”

Lưu Vi cười thê lương, “Các anh muốn trị tội bao che của tôi phải không?”

Doãn Kiếm cúi đầu không nói, còn La Phi thì lại nhận ra: trước mặt anh là một người phụ nữ mạnh mẽ và thông minh, rất khó có thể moi được thông tin về Hàn Hạo từ miệng cô ta. Anh trầm mặc một lát, rồi lại bước lên mấy bước, ngồi xổm xuống trước mặt Hàn Đông Đông. “Cháu tên Hàn Đông Đông hả?”

La Phi hỏi bằng giọng nói thân thiết, cậu bé trai nhìn người lạ trước mặt, thần sắc hơi hoảng sợ. “Chú biết cháu. Cháu nhìn này, chú còn có ảnh của cháu.”

La Phi giơ bàn tay phải ra, quả nhiên trong lòng bàn tay anh có một bức ảnh của Hàn Đông Đông. Đó là bức ảnh Hàn Hạo để lại trong buồng vệ sinh ở tòa nhà công an trong lúc chạy trốn. Hàn Đông Đông ngạc nhiên nghiêng nghiêng đầu, đã giảm bớt thái độ cảnh giác đối với La Phi. “Đông Đông, cháu biết bố cháu đi đâu không?”

La Phi nhân đà hỏi, nếu như vừa rồi Hàn Hạo nói gì với Lưu Vi, thì có thể lại còn hỏi dò được từ miệng đứa bé. “Cháu biết, bố vừa nói với cháu.”

Câu trả lời của Hàn Đông Đông khiến mọi người cùng giật mình, đôi tai dỏng lên nghe ngóng. 113 “Thế ư?”

La Phi mỉm cười tỏ ra không quá bận tâm, “Thế bố cháu đi đâu rồi?”

“Bố cháu đi bắt kẻ xấu, một kẻ rất xấu xa.”

Hàn Đông Đông nói rất thật thà, sau đó cậu ngẩng đầu đầy tự hào: “Bố cháu là cảnh sát!”

https://thuviensach.vn

La Phi lặng người, Doãn Kiếm, Liễu Tùng và mọi người đều lặng người. Trong hoàn cảnh này, câu nói vô tư của Hàn Đông Đông đã đem lại rất nhiều sự cảm thán cho tất cả mọi người. Còn Lưu Vi thì mắt lại càng đỏ hơn, nước mắt ầng ậc chỉ trực trào ra. Đúng vậy, đây chính là lời Hàn Hạo vừa mới nói với con trai. Trong lòng của cậu con trai anh ta, bố của cậu vẫn là một vị anh hùng chuyên bắt kẻ xấu. La Phi hình như vẫn không cam tâm, sau khi trầm mặc giây lát, anh lại hỏi: “Bố cháu còn nói gì với cháu nữa?”

“Bố bảo cháu cần phải học tốt, sau khi lớn lên cũng sẽ làm cảnh sát.”

Hàn Đông Đông ưỡn thẳng khuôn ngực nhỏ bé của mình, như thể như vậy có thể lớn nhanh hơn được. Cảnh sát... Hàn Hạo có lẽ chỉ có thể ký thác sự theo đuổi của anh ta vào con trai thôi? Bởi vì chính anh ta đã bước vào một con đường ngược chiều không có lối về. La Phi xoa xoa đầu cậu bé, khẽ thở dài: “Chắc chắn cháu có thể làm cảnh sát, hơn nữa chắc chắn trở thành một người cảnh sát tốt.”

Anh nhấn trọng âm vào chữ “tốt”

, đã có tác dụng đặc biệt nhấn mạnh. Lưu Vi đã không thể nào khống chế nổi tâm trạng mình, nước mắt từng giọt lăn xuống. La Phi cũng cảm thấy xúc động, anh không thể nào giữ được trạng thái làm việc lúc trước. Sau khi đứng dậy, anh dặn dò Doãn Kiếm đứng bên cạnh: “Cậu lái xe cảnh sát đưa họ về nhà nhé.”

Doãn Kiếm gật đầu, cúi người ôm lấy Hàn Đông Đông. Cậu và cả nhà Hàn Hạo vốn rất thân quen, Hàn Đông Đông được cậu bế thì rất ngoan. Lưu Vi lại nhìn La Phi một cái, cô lau nước mắt, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đi theo sau Doãn Kiếm. Ba người bước ra phía ngoài cửa ga tàu điện ngầm. Ánh mắt mọi người dõi theo bóng lưng họ, cho đến tận khi ba người biến mất vào màn đêm. Tăng Nhật Hoa lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc. “Hàn Hạo mạo hiểm như vậy, chỉ là để nói với con trai những lời này sao?”

https://thuviensach.vn

Cậu gãi đầu vẻ khó hiểu, bụi gàu rơi lả tả. 114 “Đúng vậy.”

Giọng nói của Mộ Kiếm Vân vô cùng trầm lắng, cô quay sang nhìn Tăng Nhật Hoa, “Đợi sau khi anh làm bố, anh sẽ hiểu.”

“Được rồi... Vậy ai giúp tôi sinh con nhỉ?”

Tăng Nhật Hoa vừa đùa, vừa liếc nhìn Mộ Kiếm Vân. Nào ngờ lại phát hiện ra mắt cô đỏ hoe, cậu vội vàng thu lại bộ mặt cười cợt, chuyển đề tài, hỏi La Phi: “Đội trưởng La... xe lái đi rồi, chúng ta về Sở thế nào nhỉ?”

Ánh mắt của La Phi vẫn nhìn theo hướng mẹ con Lưu Vi rời khỏi. Giây lát sau, anh đột nhiên hỏi một câu không ăn nhập gì: “Các cậu đã bao lâu rồi chưa về nhà?”

“Cũng khá lâu rồi...”

Tăng Nhật Hoa so so vai, “Từ sau khi tổ chuyên án được thành lập lại, mọi người chẳng phải đều ở trong nhà khách của đội cảnh sát hình sự sao?”

“Giờ giải tán thôi. Các cậu đều về thăm nhà đi...”

La Phi khảng khái nói, “8 giờ sáng mai tập trung ở phòng họp.”

“Gì cơ?”

Mộ Kiếm Vân vừa mới thoát ra được sự thương cảm tình cảnh bố con phải xa nhau, đột nhiên nghe thấy thông tin này. Sau khi vui mừng, cô lại chau mày, hỏi La Phi đầy quan tâm: “Đội trưởng La, vậy anh đi đâu?”

“Tôi ư?”

La Phi ngẩn người, cười tự trào đau khổ, “Tôi vốn không có nhà... một mình, muốn đi đâu thì đi.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân xót xa trong lòng, nhưng lại không thể nói gì. Cô biết cái nút thắt ở trong lòng La Phi, mỗi lần chạm đến là một lần đau đớn. Còn La Phi hình như cũng không muốn lưu lại giữa bầu không khí như vậy. Anh bước ra khỏi ga tàu điện ngầm trước. “Nhớ bật di động, có tình hình gì lập tức liên lạc!”

Đây là câu cuối cùng anh dặn dò mọi người.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 6: Đều Là Những Người Lưu Lạc

Cùng ngày, 21 giờ 7 phút. Nhà hàng Lục Dương Xuân. Tiếng nhạc violin du dương toát ra từ mười ngón tay trắng ngần của cô gái, sau khi phản xạ tràn ngập giữa mặt nước, thì lại ngấm đến từng ngóc nghách trong nhà hàng. Đó giống như một bàn tay lớn vô hình nhưng lại vô cùng dịu dàng ấm áp, khẽ vuốt ve trái tim của những thực khách, khiến cho họ cùng lúc được tận hưởng món ăn ngon lại có thể hưởng thụ được niềm khoái cảm thoải mái dễ chịu lan khắp cơ thể. Đã kết thúc một bản nhạc, âm điệu ngân vang, người nhân viên phục vụ ăn mặc gọn gàng lanh lợi bước nhanh đến sân khấu biểu diễn, đưa một bó hoa lớn đặt vào tay cô gái. “Người khách tặng cho cô, không để lại lời nhắn, cũng không để lại tên.”

Sau khi nhân viên phục vụ khẽ nói, định quay người bước xuống. Nhưng cô gái đã gọi cậu lại. “Đợi đã.”

Giọng cô gái cũng êm tai giống như tiếng đàn violin vậy. Nhân viên phục vụ dừng bước nhìn cô gái. Cô gái đã đặt chiếc đàn violin xuống, cô nâng bó hoa đó trước ngực, hàng lông mày thanh tú khẽ chau lại, hình như đang suy nghĩ điều gì. Hương hoa thơm ngát, cô gái mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể ngửi ra được đó là mùi hoa ly. Bàn tay phải của cô khẽ vuốt ve bông hoa, sau đó rút ra một cành đơn đưa cho nhân viên phục vụ. “Xin hãy tặng bông hoa này cho vị khách hào phóng đó.”

Cô gái dịu dàng nói. Nhân viên phục vụ gật đầu, đáp lời: “Hiểu rồi!”

Sau đó cậu bước xuống khỏi sân khấu biểu diễn, đi về phía góc nhà hàng. Ở đó u tịnh, là nơi khuất nhất trong cả nhà hàng. Chủ nhà hàng còn thiết kế mấy chiếc bàn nhỏ đặc biệt, để tạo bầu không khí yên tĩnh trang nhã

https://thuviensach.vn

cho những đôi tình nhân. Người khách tặng hoa cho cô gái lúc này đây đang ngồi một mình tại một trong số những chiếc bàn tình nhân đó. 116 Đó là một người nam giới trẻ, anh ta nhìn cậu nhân viên phục vụ bước từng bước lại gần, trên mặt hiện lên vẻ băn khoăn. “Thưa anh, cành hoa ly này là cô gái biểu diễn violin tặng lại cho anh. Mong anh nhận giúp, cảm ơn anh!”

Nhân viên phục vụ cung kính nâng cành hoa lên, lời nói cũng vô cùng lịch sự lễ phép. Người thanh niên “à”

một tiếng, anh ta cầm lấy cành hoa đó, sau đó khẽ gật đầu với cậu nhân viên phục vụ. Cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ, cúi chào rồi bước đi. Người thanh niên trầm ngâm giây lát, hình như đang tỉ mỉ thưởng thức hương thơm dìu dịu toát ra từ bông hoa ly. Và lúc này, trên sân khấu, cô gái đã bắt đầu biểu diễn bản nhạc tiếp theo. Khi âm thanh vang lên, người thanh niên ngẩng đầu nhìn cô gái đó, trên mặt anh ta mặc dù không nhận ra cảm xúc gì, nhưng nơi khóe mắt lại lộ ra ý cười rất khó phát hiện. Cô gái chỉ chìm đắm vào bản nhạc của mình, khi âm thanh vây quanh cô, cô liền cắt đứt hết thảy mối liên hệ với thế giới bên ngoài, toàn bộ tình cảm của cô đều chấn động và hòa lẫn cùng với tiếng nhạc du dương ngân vang... Cô vẫn mặc trang phục biểu diễn áo trắng và váy xanh, xinh đẹp như bông hoa sen trang nhã. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, khi cô gái xuất hiện ở cửa nhà hàng, trang phục và khí chất của cô khác nhiều so với lúc biểu diễn. Chiếc váy xanh đã bị thay, biến thành một chiếc quần dài màu đen; chiếc áo trắng mặc trên người cũng chuyển từ dáng nữ bó sát thành chiếc áo khoác to rộng giản đơn. Ngoài ra, trên cánh tay trái của cô còn đeo một miếng băng đen, bị màu trắng tạo nét tương phản đến nhức mắt. Đó chỉ là một tấm vải tang, đeo nó có nghĩa là cách đây không lâu cô gái vừa mới mất đi một người thân. Nét mặt cô gái cũng đã chứng thực điều này - giữa hai hàng lông mày nhíu chặt thể hiện nét đau buồn. Lúc này trời đã về khuya. Trước nhà hàng Lục Dương Xuân mặc dù đèn điện rực rỡ, nhưng đã vắng khách. Cơn gió thu khẽ thổi tới, mang theo hơi lạnh, cô gái không kìm được, cơ thể mong manh khẽ co lại. Một người đàn ông hơn 30 tuổi đứng bên cạnh cô gái, anh

https://thuviensach.vn

ta thể hiện ra nỗi do dự đi hay ở lại, sau khi lưỡng lự, cuối cùng anh lên tiếng hỏi: “Em... em thực sự không cần tôi đưa em về sao?”

117 “Thực sự không cần.”

Giọng cô gái dịu dàng nhưng thái độ thì kiên quyết, “Hôm nay sẽ có người đến đón em, cảm ơn anh!”

Người đàn ông lắc đầu, không nghĩ được ra là ai sẽ đến đón cô gái. Bố cô vừa mới mất, mà cô thì hình như không có người thân và bạn bè nào khác để có thể dựa nhờ cậy. Người đàn ông là đầu bếp của nhà hàng. Vì anh ta thường xuyên đi làm và tan làm cùng cô gái, cho nên mấy hôm nay anh ta tạm thời đảm nhận trách nhiệm đưa đón cô. Nhưng hôm nay cô gái lại đột nhiên đề nghị không cần anh ta đưa cô về, anh ta không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ, đồng thời cũng hơi lo lắng. “Anh không cần lo cho em đâu.”

Cô gái như thể cảm nhận được suy nghĩ của đối phương, lại nói, “Cho dù người đón em không tới, em cũng sẽ không đi lạc được đâu, có Ngưu Ngưu đi cùng em mà.”

Ánh mắt người đàn ông cúi xuống, nhìn vào chú chó Labrador Retriever ở bên chân cô gái. Đây chính là “Ngưu Ngưu”

mà cô gái nhắc tới, là chú chó dẫn đường cho người mù mà bố cô đã tặng cho cô lúc ông còn sống. Ngưu Ngưu được huấn luyện bài bản, vừa thông minh vừa trung thành, đúng là một kẻ dẫn đường đáng tin cậy. “Cũng được!”

Người đàn ông không kiên trì thêm, sau khi anh ta tạm biệt cô gái, một mình bước về bãi đỗ xe của nhà hàng. Khi lái xe qua cửa, anh ta không kìm được lại nhìn về phía cô gái đang đứng. Cô gái vẫn đứng đơn độc một mình, cái người đón cô ấy vẫn chưa đến. Người đàn ông khẽ lắc đầu. Anh ta đã phát hiện ra, qua mấy ngày tiếp xúc, mình hình như đã có tình cảm khác ngoài sự thương xót đối với cô gái. Nhưng anh cũng không muốn vun

https://thuviensach.vn

đắp thứ tình cảm này. Nhìn vào đôi mắt trống rỗng vô thần của cô gái, người đàn ông than thầm một tiếng "đáng tiếc quá..."

Sau đó anh ta dận chân ga, chiếc xe hơi nhanh chóng lao về phía con đường lớn bên ngoài. Cô gái nghe ra người đàn ông đã rời khỏi đó. Cô khẽ nhấc chiếc dây xích trong tay mình, Ngưu Ngưu lập tức hiểu được ý của chủ nhân, dẫn đường cho cô gái bước từng bước về phía trước. Khi gặp bậc cầu thang, Ngưu Ngưu bèn đứng chắn ngang trước chân cô gái, phát ra cảnh báo đặc biệt. Đợi chủ nhân thận trọng bước từng bậc, nó mới lại tiếp tục bước nhẹ nhàng về phía trước. Một người một chó cứ thế cùng bước ra khỏi sân của nhà hàng, lúc này xe cộ và khách bộ hành qua lại trên đường cũng rất vắng vẻ, bóng người cô gái bị ánh đèn đường vàng vọt kéo thật dài, trông cô độc và bất lực. 118 Vành tai cô gái chợt lay động, cô nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đường truyền tới từ phía sau. Cô dự cảm thấy điều gì đó, bèn đứng lại chờ đợi. Tiếp đến liền nghe thấy một tiếng phanh xe khe khẽ, một chiếc xe hơi màu đen đỗ ngay bên cạnh cô gái. Trong xe, người thanh niên kéo cửa sổ xe xuống hỏi: "Có cần giúp đỡ gì không? Tôi có thể đưa cô về."

Cô gái không trả lời ngay, cô nghiêng người về hướng người thanh niên phát ra tiếng nói, đồng thời dùng mũi hít một hơi thật sâu. Người thanh niên thoáng ngẩn người, anh ta chợt hiểu ra điều gì đó, ánh mắt quay trở lại trong xe. Cành hoa ly yên lặng nằm ở trên vô lăng, trong xe vì thế đã tỏa ra hương thơm dìu dịu. Người thanh niên lặng lẽ cười đau khổ, anh ta biết mình đã rơi vào "bẫy"

của đối phương. "Được, tôi đang đợi anh đấy!"

Nét mặt cô gái vô cùng nghiêm túc, cô lạnh lùng hỏi: "Anh đang chăm chú nhìn tôi à?"

Người thanh niên xem ra không muốn phản bác. Sau giây lát trầm mặc, anh ta đề nghị: "Hãy lên xe trước đi, bên ngoài lạnh lắm."

https://thuviensach.vn

Cô gái lại lùi lại một bước, lắc đầu vẻ cảnh giác: “Không, tôi không lên xe của anh!”

“Vậy thì chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nhỉ?”

Thấy cô gái từ chối lên xe nhưng lại không có ý rời khỏi đó, người thanh niên bèn đưa ra đề nghị thứ hai, “Ngay gần đây có một quán café.”

Cô gái biết quán café đó, cũng chỉ cách nhà hàng Lục Dương Xuân chừng 100 mét. Sau khi thoáng do dự, cô gật đầu đồng ý. Nhưng cô lại cũng nhấn mạnh thêm luôn: “Tôi tự đi đến đó.”

“Được rồi, tôi đến đó trước đợi cô.”

Người thanh niên lái xe rời khỏi đó và nhanh chóng đến được quán café. Theo như thói quen, anh ta vẫn tìm một góc khuất nhất, sau đó gọi một người nhân viên phục vụ, dặn dò: “Có một cô gái đang đi từ nhà hàng Lục Dương Xuân đến đây, anh ra đón cô ấy, cô ấy không nhìn thấy đường.”

Nhân viên phục vụ đáp lời, khoảng bảy, tám phút sau, cậu ta dẫn cô gái đến bàn. 119 “Mời ngồi!”

Người thanh niên sau khi nói xong bèn không nói thêm gì nữa. Cuộc gặp mặt này vốn không có trong kế hoạch của anh ta, anh ta thậm chí còn chưa hiểu nổi vì sao mình lại đưa ra lời đề nghị cho cuộc gặp mặt này, cũng giống như anh ta không hiểu vì sao mình lại không thể rời xa được nhà hàng Lục Dương Xuân đó vậy. Cô gái dò dẫm ngồi xuống đối diện người đàn ông. Ngưu Ngưu thì giơ chiếc mũi dài ra hít lấy hít để một hồi, sau đó nó ngả người xuống bên chân chủ nhân, đồng thời cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của chủ nhân, nó cũng mở to đôi mắt như một người vệ sĩ, nhìn chăm chăm vào người đàn ông lạ ở gần đó. “Tại sao anh cứ theo dõi tôi?”

Cô gái cũng không hàn huyên, mà hỏi thẳng luôn. “Tôi không theo dõi cô.”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên lúc chờ đợi đã nghĩ ra được câu trả lời, “Tôi ăn ở nhà hàng, lúc đi về nhìn thấy cô, tôi chỉ là muốn giúp đỡ mà thôi.”

Người thanh niên mặc dù không nói dối, nhưng đó không phải là toàn bộ sự thực. Thậm chí anh ta lúc dùng bữa xong, lại không đi ngay, mà còn cố tình chờ đợi ở bãi đỗ xe một lúc. Như vậy anh ta mới nhìn thấy cô gái đi một mình trên đường, thế nên anh ta mới lái xe đến hỏi đối phương có cần giúp đỡ không. “Không, anh đang theo dõi tôi, tôi có thể cảm nhận được. Anh đừng có lừa tôi, mặc dù tôi chỉ là một người mù...”

Cô gái nhíu mày, thể hiện ra nét mặt không vui, “Người mù có đôi khi lại nhìn thấy được những thứ người bình thường không nhìn thấy.”

“Đúng vậy...”

Người thanh niên cười “ha ha”

tự trào, “Ví dụ như, cành hoa ly đó.”

“Đây không phải là lần đầu tiên anh tặng hoa cho tôi.”

Người thanh niên mặc nhận, anh ta không có cách nào và cũng không muốn phản bác việc này. “Mấy ngày nay, ngày nào anh cũng đến, hơn nữa đều đợi sau khi tôi đi anh mới đi. Mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng tôi có thể cảm nhận thấy.”

Cô gái lại nhấn mạnh lần nữa, “Anh đang theo dõi tôi, anh đừng có lừa tôi.”

Người thanh niên khẽ thở dài, có lẽ đúng như cô gái nói, bị mù hai mắt, ngược lại lại khiến giác quan thứ sáu của cô nhạy cảm hơn hẳn người bình thường. Anh ta cứ tưởng hành vi của mình có thể che giấu được bất cứ ai, nào ngờ hôm nay lại bị thua dưới tay của một cô gái mù. 120 “Được rồi,”

https://thuviensach.vn

Anh ta thừa nhận thẳng thắn, “Là tôi theo dõi cô. Nhưng tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn nhìn thấy cô rời khỏi đó an toàn. Bởi vì... gần đây cô mới mất đi sự chăm sóc.”

“Anh... có ý gì?”

Cô gái như thể bị chạm tới nơi mềm yếu nhất trong lòng, giọng của cô thoáng run rẩy. Người thanh niên cắn môi, hình như chuyện gì đó khiến anh ta cảm thấy đau khổ, sau đó anh ta trầm giọng nói: “Tôi biết bố cô vừa mất.”

Cô gái oà khóc, nước mắt lập tức chảy ra từ đôi mắt vô hồn đó. Đồng thời cô lại nghe thấy người thanh niên nói tiếp: “Tôi cũng vừa mới mất bố, cho nên tôi có thể cảm nhận được tâm tư tình cảm của cô... Đột nhiên mất đi sự chăm sóc, như thể cột chống đỡ vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình bị biến mất...”

“Gì cơ? Bố anh cũng...”

Cô gái kinh ngạc há miệng, giọt nước mắt vẫn ở trên gương mặt cô, nhưng ý thù địch của cô đã vơi đi rất nhiều. “Đúng vậy, bố tôi.”

Người thanh niên lặp lại lần nữa. Anh ta không cảm thấy mình nói như vậy có gì không thỏa đáng, hơn mười năm chung sống bên nhau, trong lòng anh ta, vị trí của con người đó đã không còn khác biệt gì với bố đẻ anh ta. Cô gái ngẩn người giây lát, nước mắt cô cũng từ từ ngừng lại, sau đó cô đột nhiên hỏi: “Vì điều này mà anh mới tặng hoa cho tôi? Hơn nữa còn theo dõi tôi?”

“Không.”

Người thanh niên lại lắc đầu nói, “Tôi tặng hoa cho cô, chỉ là vì tôi rất thích âm nhạc của cô.”

https://thuviensach.vn

Cô gái thoáng lộ ra nét mặt ngạc nhiên: “Anh hiểu âm nhạc sao?”

“Không hiểu, nhưng tôi có thể nghe hiểu bản nhạc của cô. Đặc biệt là bản nhạc đầu tiên mỗi buổi biểu diễn của cô, cứ luôn... cứ luôn khiến người ta nhớ đến những người đã mất...”

“Đó là “Khúc tưởng niệm”

của nhạc sĩ người Đức Frantisek Drdla, vốn là sáng tác ra để tưởng niệm những người đã mất...”

Cô gái khẽ thở dài, “Anh có thể hiểu được khúc nhạc này, chứng tỏ anh không hề lừa tôi, anh đúng là đã mất đi người vô cùng quan trọng đối với anh. Giống như lời anh nói, bố đẻ...”

Giọng cô gái càng lúc càng nhỏ, giữa hai người xa lạ, thấp thoáng nảy sinh thứ cảm giác đồng bệnh tương lân. Người thanh niên cũng trầm mặc, ánh mắt anh ta trở nên hơi mơ hồ, bên tai hình như lại vang lên bản nhạc chậm rãi yên tĩnh đó... Đồng thời, gương mặt 121 của những người đó cũng chập chờn hiện ra trước mắt anh ta, hoặc là mơ hồ, hoặc là rõ nét, có khi lại cùng hòa trộn chồng vào nhau, chuyển thành những hình thù quái dị, khiến anh ta không thể nào phân biệt được. Những ký ức đó khiến cho não anh ta càng lúc càng phình to, cuối cùng anh ta không kìm nén được nỗi đau, khẽ gầm một tiếng trầm đục. “Anh sao vậy?”

Câu hỏi của cô gái không còn lạnh lùng giống như vừa nãy nữa. “Không sao.”

Người thanh niên hít thở sâu, lấy tay xoa trán, hình như muốn thoát khỏi tình cảnh khốn cùng lúc này, anh ta chuyển đề tài, nói: “Tôi cũng rất thích bản nhạc thứ ba cô biểu diễn.”

“Bản nhạc thứ ba?”

https://thuviensach.vn

Cô gái khẽ lấy tay chống cằm, “Nó đem lại cho anh thứ cảm giác gì?”

“Nó có thể khiến lòng tôi tĩnh lại.”

“Anh có phải là người có rất nhiều tâm sự không? Có một số việc khiến anh cảm thấy băn khoăn, những việc trong quá khứ, việc trong tương lai... còn cả con đường phía trước...”

Người thanh niên ngẩn người, anh ta cứ thế nhìn chăm chăm vào cô gái, không biết tại sao đối phương lại có thể phán đoán một cách chuẩn xác đến như vậy. Cô gái như thể cảm nhận được hành vi và suy nghĩ của anh ta, cô mỉm cười, giải thích: “Bản nhạc đó có tên là “Trầm tư”

, là một bản nhạc nổi tiếng của nhạc sĩ Jules Massene người Pháp. Anh có bao nhiêu tâm sự, thì nó có thể tạo nên tiếng nói chung với những nỗi niềm tâm sự đó của anh.”

Đây là lần đầu tiên người thanh niên nhìn thấy cô gái lộ ra nụ cười, điều này khiến cho khuôn mặt hơi nhợt nhạt của cô trở nên ấm áp hơn. Anh ta không kìm lòng được khen ngợi thực lòng: “Khi cô cười, trông thật đẹp!”

Cô gái cúi đầu, mặc dù nụ cười biến mất, nhưng thần thái của cô rõ ràng là đã đón nhận lời khen ngợi của đối phương. Giây lát sau, cô nói như thể đưa ra kết luận: “Anh không phải là kẻ xấu.”

“Vì sao?”

Người thanh niên hỏi. Câu này có lẽ là tất cả mọi người đàn ông ở trong hoàn cảnh tương tự đều đặt ra. Câu trả lời của cô gái thật không ngờ lại vô cùng đơn giản: “Bởi vì anh thực sự có thể nghe hiểu được âm nhạc của tôi.”

122 “Vậy thì trước đó thì sao? Ý tôi là trước khi thảo luận về âm nhạc. Trong lòng cô, tôi là một kẻ xấu nguy hiểm à?”

https://thuviensach.vn

“Cũng không hoàn toàn là như vậy...”

Cô gái nghĩ đến thái độ lúc ban đầu của mình, không kìm lại có chút áy náy, “Thực ra là vì đã xảy ra một số sự việc, tôi cũng không muốn gây thêm phiền phức.”

“Hả, chuyện gì vậy?”

“Hôm qua có một vị khách, anh ta uống nhiều rượu... sau đó nói với tôi những lời rất khó nghe, việc này chắc anh cũng biết nhỉ?”

“Đúng vậy. Lúc đó tôi cũng rất lo lắng, cho nên tôi đợi sau khi cô an toàn rời khỏi nhà hàng, tôi mới rời đi. Hôm nay tôi theo dõi cô, cũng là vì sợ người đó còn quay lại gây chuyện.”

Người thanh niên tỏ ra lo lắng, nhưng câu nói của anh ta liền bị cô gái cắt ngang: “Người đó chết rồi.”

Người thanh niên giả vờ kêu lên kinh ngạc: “Gì cơ?”

“Chính là việc xảy ra hôm qua, sau khi anh ta rời khỏi nhà hàng. Xem ra có vẻ là tai nạn giao thông, nhưng có một số bạn bè của anh ta lại không cho là đơn giản như vậy. Chiều nay những người đó tới tìm tôi, họ nghi ngờ do có sự xích mích với tôi nên mới gây ra mầm tai họa. Nhưng bên cạnh tôi không thể nào có người lại làm chuyện như vậy... Nhưng hôm nay anh lại xuất hiện, tôi đã suy nghĩ hơi nhiều...”

Cô gái cân nhắc một chút, cố gắng để cho câu nói mềm dịu nhất, “Tôi cũng không phải là nghi ngờ anh, chỉ là... chỉ là muốn gặp anh, có thể hỏi trực tiếp.”

Người thanh niên khẽ giật mình, nhưng không thể hiện ra ngoài mặt. Anh ta biết những người bạn của A Thắng là những ai. Việc hôm qua anh ta đã làm vô cùng cẩn trọng, chính là sợ những người cảnh sát hoặc A Hoa

https://thuviensach.vn

gây phiền toái cho cô gái này, thật không ngờ phiền toái vẫn cứ tìm đến. Tên A Hoa này... xem ra đúng là không thể coi thường hắn được. “Cô không cần nghĩ nhiều làm gì, không hổ thẹn với lòng mình là được.”

Người thanh niên an ủi cô gái, “Loại người như hắn, thường ngày không biết gây ra bao nhiêu chuyện, cho dù có người thực sự hãm hại hắn, thì cũng không thể nào dồn lên đầu cô được.”

“Cũng phải, đúng là tôi đa nghi quá.”

Cô gái đã hoàn toàn vứt bỏ mối nghi ngại lúc đầu, nói với vẻ tự trào: “Nhưng cũng có thể là do tính cách của tôi, di truyền.”

Nói đến đây, cô lại nhớ đến chuyện đau buồn nào đó, đột nhiên trầm mặc. Giây lát sau, cô mới trầm giọng nói: “Anh có biết không? Bố tôi là cảnh sát đấy.”

123 Người thanh niên hồi lâu không trả lời. Cô gái ngẩng đầu, cố gắng mở to mắt một cách vô ích: “Anh sao vậy?”

“Muộn quá rồi, cô cần phải về nhà rồi...”

Người thanh niên đã khống chế được trái tim đang đập rộn ràng của mình, cố gắng nói giọng tự nhiên nhất có thể. Cô gái nhận ra ý tứ cáo từ của đối phương, cô cũng cảm thấy mình đã nhiều lời, dù sao đối phương cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi. “Đúng là rất muộn rồi...”

Cô gái do dự giây lát, bèn hỏi, “Anh... anh còn có thể đưa tôi về được không?”

“Đương nhiên.”

Người thanh niên trả lời ngay không chút do dự, anh ta có một cảm giác trách nhiệm khó có thể nói được thành lời đối với cô gái. “Cảm ơn anh!”

https://thuviensach.vn

Cô gái lại một lần nữa nở nụ cười, sau đó cô chủ động nói ra tên mình, “Tôi tên Trịnh Giai”

. 21 giờ 36 phút. Trong nhà khách của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. La Phi đang đứng nhìn ra phía xa bên ngoài cửa sổ. Đây là một căn phòng ở tầng cao gần đường, cho nên tầm nhìn của anh có thể phóng ra rất xa. Con đường tỉnh thành phồn hoa trong màn đêm lấp lánh đủ các loại màu sắc lóa mắt, đem đến cho La Phi một thứ cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Trong thời kỳ học đại học, La Phi đã từng ở tỉnh thành bốn năm. Đó là bốn năm đắc ý và cũng vui vẻ nhất trong cuộc đời anh. Tuổi trẻ, tình bạn, tình yêu, lý tưởng... Anh gần như có được tất cả những thứ đẹp đẽ nhất mà khi đó có thể có. Nhưng khi bốn năm gần kết thúc, tất cả đã bị vỡ vụn. Sau đó, anh bèn rời khỏi thành phố này, mang theo trái tim đau đớn nát vụn. Mười tám năm sau, khi anh quay lại, thành phố này đã có sự thay đổi lớn lao: đường cái rộng rãi hơn, những tòa nhà cao sừng sững, những ánh đèn lấp lánh, xe cộ qua lại nườm nượp... Những khung cảnh phồn hoa đô hội rợn ngợp này đều là những thứ mà thành phố Long Châu thuộc thành phố cấp 2 không thể nào so bì được. Qua mấy ngày mưa thu liên miên, thời tiết cuối cùng cũng khá hơn. Sau khi được nước mưa gột rửa, cảnh thành phố trong đêm dưới bầu trời đã trở nên lấp lánh say đắm lòng người. La Phi đang ở trong khung cảnh như vậy, cảnh đêm náo nhiệt giơ tay ra là chạm vào được đang hiện ra trước mắt anh, nhưng trong lòng anh lại khó có thể có được thứ cảm giác hưng phấn. 124 Mặc dù cách cánh cửa sổ, nhưng có luồng gió lạnh vẫn luồn qua khe cửa vào trong phòng, khiến La Phi cảm thấy lành lạnh. Phóng tầm mắt ra xa, những ánh đèn trong khắp thành phố dần dần hòa lẫn cùng với sao sáng trên trời, phía sau những ngọn đèn đó chắc là vô số những gia đình đầm ấm. Trong những căn nhà đó, sự lạnh lẽo chắc là không thể dễ dàng tấn công như vậy được nhỉ? Cho dù là Hàn Hạo đang chạy trốn lang bạt chiều nay cũng vẫn tận hưởng được chút tình thân ngắn ngủi. Tận mắt cứng kiến cảnh tượng đó, trong lòng La Phi chợt trào dâng nỗi cảm khái vô hạn. Không biết trong cái thành phố này, còn có bao nhiêu người cô đơn không có nhà để về giống như mình thế này. Ít nhất là còn có

https://thuviensach.vn

một người đồng bệnh tương lân với mình, lúc này đây, hắn lại đang ẩn thân ở góc nào trong cái thành phố này nhỉ? Họ cùng né tránh và cùng ngắm nghía đối phương, chịu đựng sự cô độc, đồng thời cũng tận hưởng sự kích thích trong cuộc chiến đấu. Ở trên phương diện nào đó, họ thực sự giống nhau, nhưng họ lại giống như hai mặt trái ngược nhau trên một đồng xu, từ khoảnh khắc được đúc nên thì đã được định sẵn vĩnh viễn không có ngày trùng khít lên nhau. Eumenides, mười tám năm trước chính La Phi đã sáng tạo nên vai diễn này, cuộc đời anh cũng vì thế mà rẽ một bước ngoặt lớn, và giờ đây, khi anh đối diện lại với vai diễn này, anh liệu có đủ khả năng để xoay chuyển quỹ đạo đau khổ này trở về vị trí ban đầu được không? La Phi không thể nào đưa ra được đáp án, anh chỉ biết rằng, mình và Eumenides đang bước vào cuộc va chạm không thể nào né tránh được, họ cùng chờ đợi, cũng cùng lo sợ kết quả cuối cùng sau khi va đập vào nhau. Tâm trạng của La Phi cứ thế trôi bồng bềnh, cho đến khi tiếng chuông cửa kéo anh quay trở lại thực tại. La Phi đi ra mở cửa phòng, người đứng trước cửa là Tăng Nhật Hoa. “Đội trưởng La, không quấy rầy anh chứ?”

Cậu chàng nhìn thấy nét mặt nặng nề còn sót lại trên mặt La Phi, bèn hỏi thăm dò một câu. “À... không đâu, không đâu.”

La Phi mỉm cười, nhân đà điều chỉnh trạng thái của mình, sau đó anh hỏi ngược lại, “Sao cậu lại đến? Không về nhà à?”

“Ha, tôi là anh chàng độc thân, về hay không cũng có gì khác biệt chứ? Hơn nữa, ăn nghỉ ở đây đều thuận tiện, còn có người quét dọn vệ sinh.”

Tăng Nhật Hoa cười nhăn nhở. “Vậy thì vào ngồi đi!”

La Phi tránh đường, đồng thời nhìn Tăng Nhật Hoa với vẻ nửa bông đùa, “Căn phòng này cậu cũng rất quen thuộc, không cần khách sáo nhé.”

125 Tăng Nhật Hoa ngẩn người, lập tức hiểu ngay ý tứ của La Phi: lúc trước khi Hàn Hạo chỉ huy tổ chuyên án, mình đã tuân lệnh lén khám xét

https://thuviensach.vn

phòng La Phi. Bây giờ thì mọi chuyện đã đổi khác, La Phi đã trở thành tổ trưởng mới của tổ chuyên án. Cậu chỉ có thể gượng cười "hi hi"

mấy tiếng, giả vờ ngờ nghệch không tiếp lời đối phương. La Phi vẫy vẫy tay, ra hiệu cho khách ngồi xuống. Đồng thời anh nhìn thấy trong tay đối phương xách một túi nilon, bèn tiện miệng hỏi: "Đó là thứ gì vậy?"

"À, một số đồ dùng sinh hoạt hằng ngày."

Tăng Nhật Hoa đẩy túi nilon đến trước mặt La Phi. Anh mở ra xem, toàn là những thứ như dầu gội, xà phòng thơm, bàn chải. "Đồ dùng một lần nhà khách cung cấp chất lượng rất tệ, bàn chải cứng lắm, có thể đánh chảy máu răng ấy. Anh ở đây cũng không phải là ngày một ngày hai, có một số việc cũng không nên tạm bợ."

Tăng Nhật Hoa nói đến đây, phát hiện ra ánh mắt của La Phi trở nên hơi kỳ lạ, vội vàng bổ sung giải thích: "Đội trưởng La, anh đừng có hiểu nhầm... Những thứ này đều là cô giáo Mộ nhờ tôi đưa cho anh, những lời tôi vừa nói, cũng là cô ấy nhờ tôi chuyển lời."

La Phi bật cười như bừng hiểu: "Tôi nói mà, anh chàng độc thân luộm thuộm như cậu, sao có thể nghĩ được đến những việc này..."

Lần này mình đến đây vội vàng, đúng là không mang theo đồ dùng cá nhân, những thứ đồ này đúng là đem tới thật đúng lúc. La Phi không kìm được thoáng cảm thấy ấm lòng, đồng thời anh lại chú ý thấy gì đó, ánh mắt lướt nhìn lên đầu đối phương, "Hả? Đã cắt tóc à? Chắc đây cũng là công lao của cô giáo Mộ nhỉ?"

Đúng vậy, "tổ chim"

lòa xòa trên đầu của Tăng Nhật Hoa đã không thấy nữa, mà thay vào đó là mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ. Cậu chàng vì thế trông phấn chấn hơn nhiều. "Ha ha, không gì có thể qua mắt anh được."

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa nói, “Tối nay tôi mời cô giáo Mộ ăn cơm, cô ấy nói thực sự không thể nào chịu đựng được gàu trên đầu tôi, sau bữa cơm bèn kéo tôi đi cắt tóc. Sau đó cô còn mua một lọ dầu gội đầu trị gàu cho tôi, đồng thời cũng mua cho anh túi đồ này.”

Cậu vừa nói vừa giơ tay lên gãi đầu theo thói quen, lần này không thấy xuất hiện hiện tượng “hoa tuyết”

bay lả tả nữa. “Vậy là tôi đã được thơm lây của cậu rồi.”

La Phi mỉm cười nói. Từ mấy ngày trước sau khi Tăng Nhật Hoa cứu Mộ Kiếm Vân, mối quan hệ của hai bạn trẻ này rõ ràng đã thân thiết hơn nhiều. Những điều này La Phi cũng nhìn thấy rõ. Tăng Nhật Hoa lại nhìn La Phi lắc đầu: “Cũng chưa chắc, có lẽ là tôi thơm lây của anh đấy.”

126 La Phi không hiểu: “Là ý gì?”

“Cô giáo Mộ mua xong những thứ đồ này, bảo tôi đưa đến cho anh. Lúc đó nét mặt của cô ấy trông rất không tự nhiên...”

Tăng Nhật Hoa bĩu môi nói, “Cho nên, tôi nghi ngờ, cô ấy đi cùng tôi suốt cả buổi, thực ra mục đích chỉ là muốn nhờ tôi chuyển những thứ đồ này mà thôi.”

“Cô ấy cần gì phải làm như vậy?”

La Phi không tán đồng, “Cứ đưa thẳng cho tôi không được sao?”

“Anh đã nghe nói đến gà mái ăn nhân sâm chưa?”

Tăng Nhật Hoa đột nhiên nói một câu, “Tôi cảm thấy mình chính là con gà mái đó.”

La Phi chau mày, hoàn toàn không hiểu được đối phương đang nói gì. “Trong thời nhà Thanh, có một gia đình giàu có, cô con gái sức khỏe yếu,

https://thuviensach.vn

muốn tẩm bổ nhân sâm. Nhưng trực tiếp ăn nhân sâm thì dược lực quá mạnh, cô gái không chịu đựng nổi. Thế nên người ta bèn thái nhỏ nhân sâm cho con gà mái ăn. Dược chất của nhân sâm sẽ thấm vào trong trứng gà, có tác dụng giảm bớt xung đột. Cho nên, con gà mái đó mặc dù được ăn nhân sâm, nhưng cũng chỉ là giúp ích cho người khác mà thôi."

Tăng Nhật Hoa kể xong câu chuyện này, than thở, "Tôi ấy mà, cũng giống như con gà mái này thôi, cô giáo Mộ ngại không trực tiếp đưa đồ cho anh, nên mới nhờ tôi đưa hộ."

La Phi ngẩn người, trong lòng trào dâng thứ cảm giác kỳ lạ, giống như lúc bị nhốt trong ngục ở cốc Khủng bố năm xưa, cô gái người dân tộc Hama - Hứa Hiểu Văn cách cánh cửa ngục đút thịt cho anh ăn vậy. Nhưng anh nhanh chóng đè nén thứ cảm giác này lại, bởi vì trong nơi sâu kín lòng anh, có những thứ vĩnh viễn không thể nào vượt qua được. "Được rồi, không nói đến điều này nữa. Dù sao tôi cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ, ngày mai dễ ăn nói với cô giáo Mộ."

Tăng Nhật Hoa là anh chàng ruột để ngoài da, không hề để tâm đến sự thay đổi nhỏ trong lòng La Phi. Cậu rút từ trong túi áo ra một tờ giấy đưa cho đối phương, chuyển đề tài, nói: "Anh hãy xem cái này đi, đây mới là nhiệm vụ thực sự của tôi, giao nộp kết quả công việc cho tổ trưởng tổ chuyên án."

La Phi nhận lấy tờ giấy, mở ra, trên đó không viết nhiều, chỉ là một dòng thông tin nhân vật: "Hoàng Kiệt Viễn, nam giới, 48 tuổi, hiện đang làm ông chủ quán bar Mê lực bóng đêm, di động: 13020011590."

Tăng Nhật Hoa đứng bên giải thích: "Hoàng Kiệt Viễn, mười tám năm trước trong vụ bắt giữ con tin 1.30, ông ta chính là trợ lý của Đinh Khoa. Cho nên, ngoài Đinh Khoa, ông ấy là người hiểu rõ nhất về vụ án đó."

https://thuviensach.vn

127 La Phi cười, hiểu được đây mới là dụng ý của cuộc viếng thăm này của Tăng Nhật Hoa. Bởi vì đã biết Eumenides chính là đứa con lưu lạc của hung phạm trong vụ án bắt giữ con tin 1.30 năm đó, cho nên tổ chuyên án bèn coi những người cảnh sát dính líu đến vụ án năm đó là mục tiêu để phỏng vấn. Mặc dù hôm nay xảy ra một loạt sự việc nghiêm trọng: Ngô Dần Ngọ nhảy lầu tự sát, Hàn Hạo hẹn gặp mặt vợ con, nhưng Tăng Nhật Hoa vẫn không hề lơ là việc truy tìm dấu vết của vụ án 1.30, lúc này đây cậu đưa thông tin quan trọng nhất đến cho anh. La Phi khen ngợi thật lòng một câu: “Tốt lắm!”

Cậu chàng mặc dù tính cách tùy tiện, có phần bất kham, nhưng năng lực và tính chủ động trong công việc thì không thể nào hoài nghi được. “Đáng tiếc chỉ tra ra được một người này thôi.”

Tăng Nhật Hoa chớp mắt, hình như không hài lòng với chính bản thân mình, “Đinh Khoa thì không có hy vọng gì rồi, cả giới cảnh sát của tỉnh thành cũng tìm ông ấy suốt mười năm nay rồi... Mấy người khác, có người đã qua đời; có một người tên Trung Tề Dân, chính là người cảnh sát đặc nhiệm bắn tỉa năm đó đã trực tiếp bắn chết hung phạm Văn Hồng Binh, không thể nào điều tra ra được thông tin của anh ta, quá kỳ lạ...”

La Phi “ừm”

một tiếng, nói: “Vậy thì rất có khả năng là tên giả.”

“Tên giả?”

“Bởi vì bắn chết người, mặc dù là hung phạm, nhưng cũng sẽ tạo thành áp lực lớn cho người thực thi. Cho nên nếu anh ấy không muốn công khai thân phận, thì có thể dùng tên giả.”

“Ồ.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa gật đầu, tỏ ra đã hiểu lời giải thích của La Phi, đồng thời cũng đẩy gọng kính nói: “Vậy thì tôi chẳng có cách nào để tìm được người này đâu.”

“Tìm thấy Hoàng Kiệt Viễn, thì không lo không tìm thấy anh ấy. Nhưng...”

La Phi lại chuyển ý, “Tôi thì lại không muốn tìm anh ấy, bởi vì không tìm thấy anh ấy, cũng chính là một sự bảo vệ đối với anh ấy.”

“Đúng là như vậy.”

Tăng Nhật Hoa đã hiểu ý ngay. Đối với Eumenides, nếu như hắn muốn báo thù, vậy thì trong bản danh sách mục tiêu, rõ ràng là không thể thiếu được người bắn tỉa đã trực tiếp bắn chết bố mình. Bây giờ mọi người đều không biết người đó là ai, thì anh ta sẽ khá an toàn. “Vậy chúng ta cần phải nhanh chóng liên lạc với Hoàng Kiệt Viễn thôi.”

Anh chàng lại nói, “Nếu như để Eumenides tìm thấy anh ấy trước, vậy thì chúng ta sẽ bị động. Hay là bây giờ tôi gọi điện luôn?”

128 Trong lúc nói, Tăng Nhật Hoa đã lôi di động ra. Trên thực tế, với tính cách của cậu, thì đã không nhẫn nại được rồi, nhưng trước đây khi Hàn Hạo làm tổ trưởng, rất phản cảm việc cấp dưới vượt quyền hành động, Tăng Nhật Hoa đã rút kinh nghiệm, cho nên lần này không tùy tiện hành động, mà báo cáo với La Phi trước. “Đừng vội.”

La Phi vẫy tay ngăn cản động tác của Tăng Nhật Hoa, “Bây giờ đã muộn quá rồi, ngày mai hẵng hay.”

“Muộn quá rồi ư?”

Tăng Nhật Hoa ngẩn người, rõ ràng là không hiểu lắm về lý do này của La Phi, cậu lưỡng lự giây lát, muốn nhắc nhở đối phương, nên nhấn mạnh

https://thuviensach.vn

một câu, “Chúng ta đang tranh đua thời gian với Eumenides đấy.”

“Tôi biết.”

La Phi chăm chú nhìn đối phương, sau đó anh lại khẽ khàng thốt ra ba chữ: “Nghe theo tôi.”

Trong ánh mắt của La Phi hình như ẩn chứa thứ gì không thể nói rõ ra được, nhưng đồng thời cũng tiết lộ sự kiên định giống như mệnh lệnh. Tâm trạng bồn chồn nóng vội của Tăng Nhật Hoa cũng bị ánh mắt này khiến cho bình tĩnh lại. Cùng là tổ trưởng tổ chuyên án, khi ra lệnh, Hàn Hạo thường có giọng nói tỏ rõ quyền lực, khó có thể phản bác được, còn thái độ của La Phi lúc này lại hòa nhã hơn nhiều, nhưng sự hòa nhã này lại như thể ẩn chứa sức mạnh mong manh, khiến người khác càng không thể nào phản đối được. “Được rồi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của anh.”

Tăng Nhật Hoa phục tùng dưới sức mạnh mong manh này, nói, “Nếu như cần tôi làm việc gì, lúc nào cũng có thể giao công việc.”

“Yên tâm đi. Sẽ có lúc cậu được thi triển thân thủ.”

Ánh mắt La Phi lúc này lại tràn đầy sự khích lệ động viên. “Được vậy thì tôi không lo lắng nữa.”

Tăng Nhật Hoa thực sự thoải mái, con ngươi mắt cậu chuyển động hai vòng, tư duy lại chuyển sang việc khác: “Ôi, đội trưởng La, có một việc tôi thực sự không kìm nén nổi nữa rồi, nhất định phải hỏi anh mới được.”

“Chuyện gì vậy?”

“Lần trước tôi đến phòng anh, sao anh biết được chứ?”

Tăng Nhật Hoa rầu rầu gãi đầu, “Tôi đã vô cùng cẩn thận, chắc là không để lại bất cứ dấu vết gì mới phải chứ?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì cậu đã động vào ba lô của tôi.”

La Phi trả lời hết sức thoải mái. 129 “Thế thì sao chứ?”

Tăng Nhật Hoa không cam tâm, truy hỏi, “Tôi chắc chắn đã giữ nguyên vị trí và đồ đạc trong ba lô y như cũ rồi.”

“Nhưng vị trí kéo khóa của ba lô đã bị thay đổi. Ban đầu có bảy mắt khóa chưa được kéo vào, sau khi cậu kéo khóa ra, rồi kéo lại, thì lại có tám mắt khoá chưa được kéo vào.”

“Chính là việc này sao?”

Tăng Nhật Hoa có vẻ bán tín bán nghi. La Phi tỉnh bơ gật đầu: “Chính là việc này.”

“Nhưng... anh sao có thể...”

Tăng Nhật Hoa lộ ra nét mặt khó có thể tin nổi. Khi kéo khóa, thông thường mọi người không kéo khóa đến tận cuối, ít nhiều cũng để lại mấy mắt khóa không kéo. Hôm đó, Tăng Nhật Hoa khi kéo khóa ba lô của La Phi, cũng ý thức đến điều này, cho nên cậu đã đặc biệt quan sát vị trí của khóa, như vậy thì khi cậu kéo khóa lại, sẽ để cho đầu khóa vẫn quay trở lại vị trí tương đồng lúc ban đầu. Nhưng làm như vậy mà vẫn để lại sơ hở! Cậu thực sự không thể nào tưởng tượng: La Phi vẫn có thể phân biệt được sự khác biệt khoảng cách giữa bảy mắt khóa và tám mắt khóa. “Sự khác biệt này cũng quá tinh vi thì phải, một mắt khóa, cũng chỉ là một mi-li-mét thôi, sao anh có thể nhận ra được?”

Cậu nói ra nỗi băn khoăn trong lòng, “Lẽ nào... lẽ nào khi kéo khóa, anh còn đếm số mắt khóa còn lại sao?”

Câu trả lời của La Phi càng khiến cậu kinh ngạc: “Đúng vậy, tôi đã đếm.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa trợn trừng mắt nhìn La Phi, có vẻ như hồi lâu mới hiểu: “Anh đã có sự phòng bị đối với chúng tôi? Cho nên anh vẫn luôn đề phòng chúng tôi?”

“Không.”

La Phi lại phủ định sự suy đoán của đối phương, “Không phức tạp như vậy đâu, đây chỉ là thói quen của tôi mà thôi.”

“Thói quen? Làm gì có loại thói quen như thế?”

Tăng Nhật Hoa rõ ràng không tin lời giải thích của La Phi, “Không thể nào, anh đang lừa tôi, hi hi, thực ra cũng không có gì, lúc đó mọi người đều chưa biết nhau nhiều, đôi bên cùng đề phòng cũng là điều bình thường mà.”

La Phi mỉm cười, anh trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Ở trước cửa cầu thang máy tầng này có phủ một tấm thảm, cậu có nhớ không?”

Tăng Nhật Hoa ngơ ngác gật đầu, không biết vì sao đối phương lại đột nhiên nhắc đến việc này. 130 “Ở trên viền tấm thảm vị trí cách xa cửa cầu thang máy, có một chỗ bị hỏng, hình thành nên một lỗ gần một cen-ti-mét, cậu có nhìn thấy không?”

La Phi lại hỏi. Lần này Tăng Nhật Hoa lắc đầu, thần sắc càng mơ hồ hơn. Nhưng La Phi vẫn chưa nói xong. “Lỗ khuyết này vừa vặn khít với khe hở tấm gỗ lát sàn thứ mười hai đếm từ đông sang tây ở phía dưới tấm thảm. Nếu cậu không tin, bây giờ cậu có thể ra xem.”

“Cái này... anh cũng từng đếm à?”

Tăng Nhật Hoa không nghi ngờ lời La Phi, cậu chỉ không hiểu được hành vi của đối phương. “Đúng vậy, tôi đã đếm.”

https://thuviensach.vn

La Phi nói tỉnh bơ, “Bắt đầu từ ngày tôi vào ở trong nhà khách, tình trạng này chưa từng thay đổi. Cho nên tôi biết, nhân viên dọn vệ sinh của nhà khách khi quét dọn, chưa bao giờ lật tấm thảm đó lên để lau phần gỗ sàn bị tấm thảm đó che phủ.”

“Nhưng... rốt cuộc anh nghiên cứu những thứ này có ý nghĩa gì chứ? Anh đang chấm điểm cho nhân viên quét dọn à?”

Trong lúc mơ hồ không hiểu gì, Tăng Nhật Hoa vẫn không quên ăn nói mồm mép. “Không có ý nghĩa gì cả.”

La Phi rướn mày, “Đây chỉ là thói quen của tôi. Nếu như cậu vẫn còn chưa tin, tôi có thể nói cho cậu biết nhiều thứ không có ý nghĩa hơn nữa.”

Tăng Nhật Hoa rõ ràng rất có hứng: “Còn có gì nữa?”

“Những chiếc đồng hồ treo tường ở quầy lễ tân nhà khách, chiếc thể hiện giờ đồng hồ Sydney bị chậm l phút 23 giây so với giờ chuẩn, còn chiếc thể hiện giờ Luân Đôn thì lại nhanh hơn giờ chuẩn 54 giây; cô gái trực ban ở quầy lễ tân hôm nay, dây buộc tóc của cô ấy màu xanh lam, đồng thời quấn quanh tóc bốn vòng; trong sân của nhà khách có năm chiếc xe hơi đã hơn hai ngày nay chưa động tới, trong số đó có một chiếc xe Passat mang biển số 9563, bánh trước của nó vừa vặn chèn lên song sắt số ba của nắp cống ngầm; còn cả cậu, chiếc bút nước sáng nay cậu dùng lúc họp được đút trong túi trái bộ cảnh phục của cậu, nếu như bây giờ mực trong ruột bút vẫn còn lại 2/5 thì chứng tỏ sau đó cậu rất ít dùng hoặc không dùng đến chiếc bút nước này.”

Nghe La Phi nói thao thao đến đây, Tăng Nhật Hoa lập tức rút chiếc bút nước đó từ trong túi trái của bộ cảnh phục mình đang mặc, mực trong ruột bút đúng là đang dừng ở vị trí 2/5 giống như lời La Phi nói. Tăng Nhật Hoa ngẩn người giây lát, rồi mới khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra thần sắc thán phục. 131 “Đúng thực chỉ là thói quen... một thói quen đáng sợ...”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa nhìn La Phi, ánh mắt như thể nhìn thấy một quái vật chưa từng biết đến, sau đó cậu lại hỏi với vẻ băn khoăn: “Vậy anh phải mất bao nhiêu thời gian để duy trì thói quen này? Anh phải dùng bao nhiêu dung lượng của não bộ để lưu giữ bao nhiêu thông tin như vậy?”

La Phi chỉ cười cười, giải thích: “Không hề cần tốn thời gian bên ngoài, bởi vì những công việc này đều tiện thể hoàn thành trong hoạt động hàng ngày. Ngày nào cậu cũng phải đi qua quầy lễ tân ở nhà khách, nếu như cậu chỉ đi qua mà không làm gì, thì cậu sẽ không nhìn thấy bất cứ thứ gì; còn tôi lại thích quan sát, vừa đi vừa quan sát, không có mục đích gì cả, nhưng do vậy lại chú ý được rất nhiều thứ. Tương tự, khi tôi kéo khóa ba lô, ánh mắt tôi đã lướt qua số mắt khóa còn lại, tiện đà đếm rõ số lượng của chúng, không hề khó khăn gì. Làm những việc này cũng không cần nhiều dung lượng não hơn những người khác, bởi vì tôi không hề ghi nhớ toàn bộ những thứ tôi quan sát được ở trong não, trên thực tế, tôi chỉ ghi nhớ những thông tin mới nhìn thấy. Ví dụ như tôi lại kéo khóa một lần nữa, thì tôi sẽ nhớ con số mắt khóa mới, đồng thời quên đi con số cũ. Nói theo thuật ngữ tin học: tôi không phải là luôn lưu trữ, tôi chỉ là luôn làm mới mà thôi.”

“Tôi hiểu rồi...”

Tăng Nhật Hoa cuối cùng cũng thoải mái gật đầu, “Đây chính là một thói quen: quan sát mọi lúc mọi nơi những thứ ở xung quanh mình, đồng thời ghi nhớ chuẩn xác những thông tin liên quan giống như một chiếc máy vi tính. Nói vậy thì hình như cũng không khó lắm, nhưng mấy ai thực sự làm được chứ?”

“Từ nhỏ tôi đã có thói quen này. Sau này khi vào học ở trường Cảnh sát, tôi liền có ý thức tăng cường luyện tập phương diện này. Cho nên thói quen này đã ăn sâu vào hành vi của tôi từ hai mươi năm trước, trở thành phương thức sống của tôi. Và đối với tôi, việc hoàn thành công việc này giống như là ăn cơm, đi ngủ vậy, là một việc rất phổ thông, cũng vô cùng đơn giản.”

https://thuviensach.vn

“Thảo nào...”

Tâm trạng của Tăng Nhật Hoa chuyển từ thoải mái sang cảm thán, “Thảo nào mà tất cả những người trong tổ chuyên án 4.18 đều không coi trọng “hai phút chênh lệch”

, chỉ có duy nhất mình anh lại có thể tìm ra được đáp án huyền diệu trong cả vụ án. Ha ha, ngay cả anh ta cũng không đấu lại với anh được, tôi bị bại dưới tay anh, cũng coi như là tâm phục khẩu phục.”

La Phi lại không muốn đón nhận những lời khen ngợi này của đối phương, anh thầm lắc đầu: “Người đánh bại Viên Chí Bang không phải là tôi... trong kế hoạch của anh ta vốn không hề có sự sai lệch hai phút này... là Mạnh Vân...”

La Phi không nói hết câu, anh không muốn nói thêm, bởi vì anh biết người khác rất khó có thể hiểu được cảm giác của ba người, anh, Viên Chí Bang và 132 Mạnh Vân. Họ cùng giao đấu và cùng khen ngợi nhau, mặc dù mỗi người đều vì thế mà phải trả bằng cái giá đau thương, nhưng La Phi không hề muốn người khác coi thường người đã từng là đối thủ của mình. Nghe thấy La Phi nhắc đến tên Mạnh Vân, Tăng Nhật Hoa hiểu ý lộ ra thần sắc trầm mặc đau buồn, không truy hỏi tiếp nữa. Nhưng nỗi phấn khích ban đầu vẫn chưa lắng xuống, giây lát sau, lại rướn mày hỏi: “Đội trưởng La, anh có biết mình giống gì không?”

“Gì cơ?”

“Một chú chó săn! Anh là một chú chó săn thiên bẩm!”

Cậu chàng kích động, cũng không cần biết ngôn từ có phù hợp hay không, “Anh đi đến đâu cũng ngửi tới ngửi lui, quan tâm chú ý đến tất cả mọi thứ, đây chính là thiên tính của anh. Và đối diện với một chú chó săn như vậy, thì có con vật bị săn nào lại có thể thoát được sự truy bắt của nó chứ? Cho dù là Eumenides cũng không thể!”

https://thuviensach.vn

La Phi khẽ mỉm cười, không tán thành cũng không phủ nhận. Anh biết Tăng Nhật Hoa là một cậu thanh niên nhiệt tình thẳng như ruột ngựa, còn mình thì bắt buộc cần phải giữ bình tĩnh: Eumenides, đó quyết không phải là một kẻ dễ dàng đối phó. Tăng Nhật Hoa hình như vẫn chưa hết phấn khích, cậu liếm môi còn định nói gì đó, nhưng lúc này La Phi lại giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay. Chiếc kim giờ đồng hồ đã vượt quá vị trí 10 giờ đêm. "Được rồi, không còn sớm nữa."

La Phi biết đối phương mồm mép tép nhảy, bèn quyết định chủ động kết thúc cuộc trò chuyện này, "Hãy về nghỉ sớm đi, mấy ngày nay mọi người đều vất vả, cần phải nắm cơ hội tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Được rồi..."

Tăng Nhật Hoa bất lực nuốt lại những lời đang định nói, "Vậy tôi về phòng đây."

Cậu đứng dậy bước mấy bước, đột nhiên lại nhớ ra điều gì, quay đầu lại dặn dò: "Cô giáo Mộ nói rồi, ngày mai cô ấy sẽ xem tóc của anh, là biết ngay anh có dùng dầu gội cô ấy mua cho không."

La Phi bật cười, nhìn những đồ dùng để trên bàn, trong cái giá lạnh của mùa thu chợt hiện lên hơi ấm đặc biệt.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 7: Mai Phục

1giờ 50 phút sáng sớm ngày 31 tháng 10. Đường Đông Lâm chính là con đường nổi tiếng là "đường quán bar"

của tỉnh thành. Hai bên đường san sát các loại quán bar, hộp đêm và trung tâm vui chơi giải trí, những ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy như muốn tranh đua, ánh lên cảnh đêm lung linh nhất trong thành phố này. Nhưng cho dù là một nơi thế này, lúc này đây sự huyên náo cũng khó tránh được đi đến hồi kết. Bởi vì thực sự đã quá muộn rồi. Từng đôi nam nữ sành điệu bước ra từ các nơi ăn chơi, gương mặt mệt mỏi, người là ngà say. Họ vừa mới phát tiết quá nhiều tinh lực trong âm nhạc và rượu ngon, bây giờ điều cần làm là tìm một góc yên tĩnh, hoặc là ngủ vùi hoặc là tận hưởng sự phóng túng riêng tư hơn. Trong một quán bar, tình hình lại không giống như vậy. Cửa quán bar này không rộng, vị trí cũng không thể coi là lý tưởng. Nó nằm ở một ngã rẽ cuối đường Đông Lâm, tấm biển hiệu bị tòa kiến trúc cao lớn hai bên che khuất, nếu không nhìn kỹ thì rất dễ đi qua. Chủ nhân của quán bar này hình như chẳng buồn để tâm đến điều đó. Ngược lại anh ta còn thiết kế biển hiệu thành màu đen, hơn nữa hoàn toàn không có đèn điện phát quang. Loại biển hiệu như vậy giữa màn đêm trông rất lờ nhờ, như thể sợ bị người qua lại nhìn thấy vậy. Chỉ khi bạn bước tới gần, cố tình nhìn thật kỹ, mới có thể nhìn thấy chữ viết trên tấm biển hiệu. "Quán bar Mê lực bóng đêm"

, loại chữ quái dị, toát ra mùi vị quái đản. Ở trước cửa quán bar có hai anh chàng đẹp trai thân hình cao lớn đang đứng, họ cũng mặc cả bộ đồ màu đen, hình như muốn hòa lẫn cùng với màn đêm xung quanh. Rõ ràng, hai anh chàng này là người gác cổng "Quán bar Mê lực bóng đêm"

https://thuviensach.vn

. Nhưng khác với những người gác cổng thông thường, nhiệm vụ của họ không phải là tiếp đón khách, mà là ngăn cản khách. Thỉnh thoảng có một số vị khách nhàn tản bước vào, họ bèn giơ tay ngăn lại ở cửa, sau đó lịch sự nói: “Xin hãy đưa thẻ hội viên ra!”

Phần lớn các vị khách đến đều không có thẻ hội viên, thế là cậu chàng mỉm cười giải thích: “Xin lỗi, quán bar chúng tôi thực hiện chế độ thẻ hội viên. Các 134 vị cần có hội viên cũ giới thiệu, thì mới có thể viếng thăm quán bar của chúng tôi.”

Những người khách đều bực bội quay người bước đi. Nhưng cũng có một số người sau khi đưa ra thẻ hội viên bèn bước vào trong quán bar. Sau khi bước qua cánh cửa đó, trong quán bar hiện ra một động trời ấn tượng. So với cánh cửa nhỏ, đại sảnh trong quán bar rộng rãi hơn nhiều. Bốn phía xung quanh quán bar là một dãy ghế rời, phần lớn hội viên ngồi túm năm tụm ba lại ở những vị trí trong đó. Có một số khách Vip thì lại được nhân viên phục vụ dẫn lên tầng 2, ở trong phòng riêng càng nhận được sự phục vụ chu đáo hơn. Ở trung tâm đại sảnh tầng 1 có một sân khấu biểu diễn, lúc này đây có một nam ca sĩ đang ôm cây đàn ghi ta vừa hét vừa nhảy, âm nhạc Rock đầy sức mạnh va đập vào từng ngóc ngách của quán bar, DJ điều chỉnh âm thanh cực lớn, âm lượng đó chắc chắn là một sự tra tấn đối với màng nhĩ của những người bình thường. Đã gần đến 2 giờ sáng, khi ở những khu vui chơi giải trí khác đã chuẩn bị đóng cửa, thì ở trong quán bar Mê lực bóng đêm lại liên tục có khách tới. Họ ngồi xuống giữa luồng âm thanh cực lớn, mặt tỉnh bơ, như thể bản Rock đó không thể nào kích thích được đến thần kinh của họ. Chỉ thỉnh thoảng sau khi uống mấy ly rượu mạnh vào họng, trên mặt họ mới thoáng hiện ra thần thái hưng phấn, đồng thời ánh mắt họ cũng lần lượt hướng về chiếc đồng hồ có tạo hình quái dị treo trên quầy bar, xem ra có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó. Ca sĩ hát xong một bài Rock, trong quán bar có được một khoảnh khắc yên tĩnh. Lúc này chiếc đồng hồ đó kêu lên hai tiếng “reng... reng”

https://thuviensach.vn

, thời gian điểm đúng 2 giờ đêm. Hai người gác cổng nghe tiếng chuông bèn đóng cửa lại, “quán bar Mê lực bóng đêm”

đồng thời biến thành một không gian vừa kín mít vừa ẩn mật trong cái thành phố phồn hoa xô bồ này. Các vị khách trong quán trở nên kích động, thứ họ chờ đợi chuẩn bị bắt đầu rồi, thứ tâm trạng phấn khích đang trào dâng trong cơ thể họ, khó có thể cưỡng lại được. Phối hợp với sự mong đợi của mọi người, âm nhạc lại xuất hiện. Đây là thứ âm nhạc trước nay chưa từng có, từng nốt nhạc đều như nổ tung trong không gian kín mít của quán bar, nhanh chóng hình thành một cơn sóng lớn hãi hùng. Con sóng lớn đó chấn động màng nhĩ của người nghe, hơn nữa sự chấn động này trong khoảnh khắc đã truyền tới nơi sâu nhất trong tim. Trong quá trình này, tất cả huyết quản và thần kinh đều cùng rung động, lục phủ ngũ tạng cũng đang cuộn trào, giống như đột nhiên bị ném lên mây cao, rồi lại bị rơi xuống. So với 135 thứ âm nhạc này, thì bản nhạc Rock vừa rồi đã trở thành bài thánh ca êm ái trong nhà thờ vào ngày lễ. Tất cả mọi người đều đang điên cuồng trong thứ âm nhạc này. Họ bắt đầu chuyển động, rượu mạnh từng ly từng ly rót vào trong dạ dày. Sau đó họ bắt đầu hét to theo tiết tấu: “Ra đi! Ra đi!”

Cùng với tiếng hét của mọi người, một cô gái bước lên sân khấu biểu diễn. Đây là một cô gái trẻ có thân hình cao lớn, tóc dài đung đưa, làn da trắng ngần. Nửa chiếc mặt nạ che khuất mắt và lông mày cô ta, nhưng lại không che được khuôn mặt xinh tươi của cô ta. Tạo hình của chiếc mặt nạ là một con dơi hút máu đang dang cánh, toàn thân đen tuyền, chỉ có bên khóe miệng dính vài giọt máu đỏ sậm. Con dơi đáng sợ lại đậu trên một khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ, tạo thành một bức tranh đẹp thê lương khiến ai nấy đều nghẹt thở. Cô gái mặc một bộ quần áo da bó sát màu đen, chiếc bốt da cao cổ màu đen, càng lộ ra thân hình yểu điệu cao ráo. Cô xoay chuyển nhảy múa theo tiết tấu mạnh của âm nhạc, thứ khí chất đẹp đẽ mê hoặc lòng người toát ra từ cơ thể trẻ trung của cô. Những vị khách dưới sân khấu cũng xao động, luồng khí nóng đang cuộn trào trong cơ thể. Đồng thời tiếng hét

https://thuviensach.vn

của họ càng trở nên điên cuồng, gần như là xé gan xé ruột. Họ vẫn đang hét lớn: “Ra đi! Ra đi!”

Lại có người đi lên sân khấu, lần này là một nam giới. Mũ trùm đầu màu đen hoàn toàn che khuất cả khuôn mặt anh ta, chỉ lộ ra hai con mắt hung dữ lấp lánh; anh ta cởi trần, phần cơ bắp trên ngực nổi rõ, thể hiện sức mạnh khiến người khác sợ hãi; anh ta mặc một chiếc quần dài màu đen, tổng thể phong cách giống như tên đao phủ khát máu ở châu Âu thời kỳ trung cổ. Cô gái nhìn thấy người đàn ông ăn mặc giống như tên đao phủ, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện nỗi sợ hãi. Cô ta cố né tránh, hình như muốn chạy trốn khỏi sân khấu, nhưng người đàn ông đó đã nhanh chóng chạy tới, giơ tay ra tóm lấy một cánh tay của cô gái, kéo cô lại như thể con chim ưng già bắt chú gà con. Những vị khách vang lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt, mặc dù âm thanh này lập tức bị chìm nghỉm giữa tiếng nhạc long trời lở đất, nhưng tên đao phủ vẫn được kích thích mạnh. Ánh mắt anh ta trở nên càng hung dữ hơn, sau đó anh ta dùng hai tay túm lấy cổ áo cô gái, xé toạc ra hai bên. Cô gái ra sức giãy giụa cơ thể yểu điệu của mình, nhưng sự giãy giụa này ngược lại lại phối hợp với hành vi của người nam giới. Chiếc áo da của cô gái nhanh chóng bị tuột ra giống như vỏ măng. Và phía trong chiếc áo da, ngoài một chiếc áo ngực màu đen, thật không ngờ không mặc thêm gì cả. Thế là từng mảng da trắng ngần và 136 khuôn ngực nhô cao của cô đã lộ ra trước mắt mọi người. Bầu không khí nóng như thiêu đốt trong quán bar cũng vì thế mà dâng lên một cao trào mới. Tên đao phủ vẫn không chịu buông tha, hắn ấn cô gái xuống đất, cưỡng bức lột bỏ cả chiếc quần da bên dưới. Như vậy là, trên người cô gái ngoài nội y, thì chỉ còn lại chiếc mặt nạ con dơi và đôi bốt cao dưới chân, và đồ lót cùng với bốt giày đều là màu đen, càng làm nổi lên cơ thể mềm mại trắng như tuyết của cô gái. Tên đao phủ dương dương tự đắc đứng dậy, ném chiếc quần da trong tay xuống dưới sân khấu. Hành động này lập tức gây nên một đợt reo vang cuồng nhiệt, cùng lúc đó, ở bên dưới sân khấu cũng ném lên một thứ gì đó. Tên đao phủ bắt lấy thứ đó, rồi giơ lên cao cho mọi người xem, mọi người đều giơ nắm tay lên hô hào, gần như đến độ điên cuồng. Đó là một sợi dây thừng dài

https://thuviensach.vn

màu đỏ, chói mắt giống như màu máu. Còn ở bên dưới sân khấu, con mắt của các vị khách cũng tóe lên những tia máu, dưới tác dụng tổng hợp của chất men, âm nhạc và khung cảnh mê mị, thú tính trong nơi sâu kín tâm hồn họ đang hùng hổ lao ra. Cô gái lúc này đã từ bỏ sự phản kháng, giống như một chú cừu non chờ bị làm thịt, vô cùng sợ hãi và bất lực. Tên đao phủ bước đến phía sau cô gái, lấy sợi dây thừng đỏ quấn một vòng quanh cổ cô, sau đó luồn xuống dưới hai bên nách, quấn chặt lấy khuôn ngực, rồi sau đó lại vòng trở lại. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, sợi dây thừng đỏ quấn quanh bụng rồi xuống đùi, cuối cùng thật không ngờ đã quấn chặt cả cơ thể cô như bó giò. Người nam giới ra sức thắt chặt đầu dây thừng, sợi dây quấn chặt lấy làn da mỏng manh mềm mại của cô gái. Mỗi lần anh ta lôi, sợi dây thừng lại càng thắt sâu vào cơ thể mềm mại cô gái thêm một chút. Trong âm nhạc chấn động dần dần đẩy lên cao trào, cô gái đau đớn kêu rên ngọ nguậy cơ thể, mồ hôi thấm ướt áo lót, cơ thể uyển chuyển gần như bị lộ ra hết. Hơi thở những vị khách dưới sân khấu cũng trở nên gấp gáp, huyết dịch của họ cũng đang cuộn trào, như chỉ muốn sục sôi, có người thậm chí còn kêu lên cùng với cô gái trên sân khấu. Người nam giới cuối cùng cũng đã thắt nút ở hai tay bị bẻ quặt ra phía sau của cô gái, như vậy thì cô gái đã thực sự bị bó thành một khoanh giò. Sợi dây thừng đỏ, làn da trắng, đồ lót đen, ba loại màu sắc này đối lập rõ nét, khiến cho người xem hoa mắt. Lúc này hai nhân viên phục vụ đẩy một chiếc tủ kính lên sân khấu, sau khi họ mở nắp tủ ra bèn đi xuống. Chiếc tủ đó dài khoảng một mét, cao nửa mét, xung quanh trong suốt, giống như một bể cá. 137 Tên đao phủ vác cô gái lên, sau đó nhét khoanh “giò thịt”

lớn này vào trong tủ. Tiếp đến anh ta lại rút từ trong tủ ra một chồng kiếm, những chiếc kiếm này khi bị ném xuống sàn sân khấu cùng va đập vào nhau, phát ra luồng ánh sáng u ám. Người nam giới đậy nắp tủ lại. Cô gái cuộn tròn người ở trong tủ kính, mông và ngực nhô cao, cả cơ thể bị uốn thành một tư thế rất quyến rũ. Tên đao phủ nhặt một chiếc kiếm lên, giơ ra cho các vị khách thấy sự sắc nhọn của lưỡi kiếm. Những người ở bên dưới sân khấu nín thở, họ mở to đôi mắt đầy tia máu, như thể một đàn sói đói

https://thuviensach.vn

đang chờ đợi đồ ăn. Tên đao phủ dùng một chiếc kiếm dài chặn chiếc tủ kính, ấn mạnh tay, không ngờ mũi kiếm đâm xuyên qua kính vào bên trong. Cùng với tiếng kêu thê thảm của cô gái, mũi kiếm nhọn đâm vào ngực cô gái, máu lập tức theo lưỡi kiếm chảy ra. Trong tủ hình như có micro liên kết với từng làn sóng âm thanh. Tiếng kêu thê thảm bị phóng to vang lên khắp quán bar, cùng với máu tạo nên hiệu quả chấn động đỉnh điểm. Cơ thể những vị khách chợt rùng mình một cái, nét mặt thể hiện sự hưng phấn tột cùng của cảm giác căng thẳng và kích thích đan xen. Âm nhạc càng lúc càng điên cuồng vang lên ồn ã. Giữa tiếng ma sát của kim loại, thấp thoáng truyền tới tiếng tru lên của dã thú, còn tiếng kêu rên ám muội và tiếng khóc than của cô gái thì bị kẹp lẫn vào đó, khiến con người ta không thể nào kìm nén được nỗi ham muốn nguyên thủy trong lòng và sự kích động khát máu. Đó là mùi vị mà họ yêu thích, cũng chính là điều mà "Mê lực bóng đêm"

cuốn hút những vị khách này. Sau nửa đêm, họ vào cái quán bar không hề nổi bật này, chính là để chờ đợi vở kịch lớn đầy máu tanh cuối cùng này! Tên đao phủ lôi chiếc kiếm dính máu ra, lần này hắn giơ kiếm lên quá đỉnh đầu, đồng thời xúi bẩy những khán giả bên dưới sân khấu. Bầy sói đói khát lúc này thực sự bùng nổ, chúng điên cuồng nhảy múa, trong những đôi mắt đỏ au bắn ra từng đốm lửa đầy khao khát. Không ít người đã không kìm chế được, lao hẳn lên sân khấu. Nhưng ở đây rõ ràng là có quy định, chỉ có một người đàn ông được phép lên trên sân khấu, còn những người khác đều bị nhân viên phục vụ ngăn cản. Người đàn ông này trong tay đang vung vẩy chiếc quần da của cô gái, thì ra anh ta chính là người chiến trắng trong cuộc tranh cướp lúc trước, bây giờ chiếc quần da này lại trở thành thẻ thông hành để cho anh ta bước lên sân khấu. Người này khoảng ngoài 30 tuổi, vóc dáng trung bình, tướng mạo đường hoàng, mặc bộ đồ nghiêm chỉnh và thắt cà vạt màu đen. Một người như vậy đi lại trên đường, chắc bạn sẽ cho rằng anh ta là một nhân sĩ có thể diện thành đạt 138 hiếm có. Nhưng giờ đây, xung quanh anh ta đều là những con dã thú, khiến người ta không lạnh mà run. Tên đồ tể đưa chiếc kiếm dài cho người đeo cà vạt đen, cơ thể anh ta run lên đầy hưng phấn, anh ta cầm chắc thanh kiếm, hai mắt nhìn chăm chăm

https://thuviensach.vn

vào cô gái đang nằm trong tủ kính. Cô gái sau khi bị thương càng trở nên yếu ớt bất lực, máu đỏ thấm ra ngoài vùng ngực trắng ngần, tạo nên mảng màu tương phản tuyệt đẹp. Người đeo cà vạt đen nuốt nước bọt, hận một nỗi không thể nuốt chửng đối phương. Sau đó anh ta điên cuồng hất tung tà áo của mình ra, rõ ràng là đã quá nóng bức khó mà chịu đựng nổi, để giảm bớt cơn nóng thiêu đốt này, anh ta thậm chí đưa lưỡi kiếm dài lên miệng, thè lưỡi ra liếm máu tươi. Hình ảnh này đã kích động mạnh đến tất cả mọi người đang chứng kiến, họ đều uống từng ngụm rượu lớn, như thể trong rượu cũng có thể tận hưởng được vị máu. Tất cả mọi người đều cảm thấy phấn khích vô cùng trước hành động liếm máu của người đeo cà vạt đen, bao gồm cả một người có thân phận đặc biệt ở trong phòng riêng ở tầng 2. Đây cũng là một người đàn ông, khoảng 50 tuổi, cơ thể ông ta đã phát phì, nhưng giữa hai lông mày lại không thể nào che giấu nổi sự khôn ngoan sắc bén. Người này đang ngồi trên sofa trong phòng riêng, trước mặt ông ta là một dãy màn hình giám sát. Có tới gần hai mươi cái, thật không ngờ đã ghi lại toàn bộ hình ảnh từng ngóc ngách trong toàn đại sảnh quán bar. Ánh mắt của người đàn ông mập này nhìn chăm chăm vào màn hình ở giữa, trong đó đang hiện lên cảnh tượng người đàn ông đeo cà vạt đen liếm máu. Lông mày người đàn ông khẽ giật một cái, vô cùng xúc động. Một anh chàng có vẻ như là người phụ trách đứng bên cạnh chú ý đến sự biến đổi nét mặt của người đàn ông, cậu đi lên trước khẽ hỏi: “Sếp Hoàng, có cần kiểm tra kỹ người này không ạ?”

Thì ra người đàn ông này chính là ông chủ của “Quán bar Mê lực bóng đêm”

- Hoàng Kiệt Viễn. Đối diện với câu hỏi của thuộc hạ, ông trả lời một câu: “Để xem thêm đã.”

Và đôi mắt ông từ đầu đến cuối chưa hề rời khỏi màn hình một giây phút nào. Trong màn hình, người đeo cà vạt đen không thể nào khống chế nổi ham muốn được bạo hành. Dưới sự chỉ dẫn của tên đao phủ, anh ta tìm

https://thuviensach.vn

được khe hở bí mật trên tủ kính, sau đó hai tay anh ta nắm cán kiếm, cắm lưỡi kiếm vào trong tủ kính. 139 Nhưng quá trình cắm lưỡi kiếm lại không nhẹ nhàng giống như tên đao phủ vừa biểu diễn. Đầu lưỡi kiếm vừa mới cắm vào chừng một thốn, đã gặp phải trở lực nào đó. Động tác của người đeo cà vạt đen do đó ngừng lại, sau đó anh ta dốc sức ấn mạnh, muốn đâm xuyên qua con mồi đó. Thế nhưng sự việc lại không như mong đợi, kiếm dài lại kêu "rắc"

một tiếng, thật không ngờ lại bị gãy làm đôi. Nhìn thấy cảnh tượng này, Hoàng Kiệt Viễn thất vọng lắc đầu, lẩm nhẩm: "Không phải hắn..."

Sau khi ngồi trầm ngâm ủ dột giây lát, ông giơ tay ra ngoắc. Người phụ trách hiểu ý, cầm một tập tài liệu đưa vào tay ông ta. Hoàng Kiệt Viễn tỉ mỉ lật giở tập tài liệu đó, đó là bản đăng ký hội viên của "quán bar Mê lực bóng đêm"

, ghi chép thông tin cá nhân chi tiết của những người gia nhập hội. Không lâu sau, Hoàng Kiệt Viễn hình như có hứng thú đối với một bản tư liệu. Sau khi nhìn kỹ một hồi, ông lấy riêng tờ tài liệu này ra, đưa cho người phụ trách ở bên cạnh. "Bảo A Lực tìm hiểu về người này một chút, lần sau ném quần da cho anh ta."

Cậu phụ trách đón lấy bản tài liệu đó: "Dạ hiểu!"

"Bây giờ đi luôn đi... Ta muốn nghỉ một chút."

Hoàng Kiệt Viễn nói bằng giọng nói hơi mệt mỏi. Trong phòng chỉ còn lại một mình Hoàng Kiệt Viễn, ông day day thái dương của mình, khẽ thở dài. Đã mười năm rồi, sức lực của ông đã không còn được như xưa, nhưng việc ông muốn hoàn thành thì lại không có chút manh mối nào cả. Ông biết rõ: thời gian kéo dài càng lâu, cơ hội của ông càng ít. Nhưng ông lại không thể nào từ bỏ, ông cần phải tìm lại được tôn nghiêm mà mình đã đánh mất. Đồng hồ đã đổ hồi chuông 3 giờ sáng, vở kịch trong quán bar cũng đã gần

https://thuviensach.vn

đến hồi kết. Hoàng Kiệt Viễn thả mình xuống chiếc giường đơn ở trong phòng riêng, ông cần ngủ một giấc. Trong phòng khá ấm, ông để nguyên quần áo, rồi tiện tay kéo chiếc chăn đắp lên người. Bao năm nay, Hoàng Kiệt Viễn đã nảy sinh tình cảm đối với chiếc giường đơn này. Mỗi lần vào ngày biểu diễn "vở kịch lớn"

, đều là chiếc giường này bầu bạn cùng ông hết lần này đến lần khác trải qua buổi bình minh thất vọng. 140 "Nếu có một ngày vụ án đó thực sự phá giải được. Mình sẽ vĩnh viễn treo tấm huy chương ở trên chiếc giường này."

Hoàng Kiệt Viễn mong chờ và hoang tưởng một cách bất lực. Trong quá trình này, cơn buồn ngủ kéo đến, ông nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ này không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi có người gọi ông tỉnh dậy từ cơn mơ. Hoàng Kiệt Viễn mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn thấy trước mặt mình là khuôn mặt đang cúi xuống của cậu phụ trách. "Sếp Hoàng, sếp có điện thoại."

Cậu chàng khẽ nói. Hoàng Kiệt Viễn nhìn đồng hồ, ông đã vừa ngủ hơn năm tiếng đồng hồ. "Ai đấy?"

Ông làu bàu hỏi, qua ngữ khí toát ra tâm trạng không vui. "Đối phương nói là người của hệ thống công an."

"Ô?"

Do kinh nghiệm trước đây, Hoàng Kiệt Viễn vừa nghe đến bốn chữ "hệ thống công an"

liền lấy lại tinh thần. Ông ngồi bật dậy, thoáng chỉnh lại trang phục, sau đó bèn đi theo cậu phụ trách đến thẳng quầy lễ tân. Những vị khách đã về hết từ lâu, chỉ còn lại các nhân viên phục vụ vẫn đang sắp xếp công việc, đồng thời tiến hành chuẩn bị cho "vở kịch lớn"

https://thuviensach.vn

tiếp theo. Hoàng Kiệt Viễn nhấc ống nghe lên nói: “A lô, tôi là Hoàng Kiệt Viễn.”

“Chào ông, đây là trung tâm quản lý hồ sơ của Sở công an.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người nam giới, không biết là bị ốm hay vì nguyên nhân gì, giọng nói có vẻ rè rè, rất khó phán đoán ra độ tuổi của người nói. “Trung tâm quản lý hồ sơ?”

Hoàng Kiệt Viễn ngần ngừ giây lát, rõ ràng đó không phải là người nên xuất hiện trong cuộc đối thoại này. “Đúng vậy.”

Giọng nói đó tiếp tục vang lên, “Chúng tôi có một số tình hình muốn tìm hiểu qua ông, là một vụ án mười tám năm trước, vụ án bắt giữ con tin 1.30. Lúc đó ông là trợ lý của đội trưởng đội cảnh sát hình sự Đinh Khoa, cũng là người tham gia trực tiếp vụ án này nhỉ?”

“Vụ án 1.30?”

Hoàng Kiệt Viễn trầm ngâm hỏi vặn lại: “Vì sao lại đột nhiên quan tâm đến vụ án này?”

“Là thế này: dạo này Sở công an tỉnh đang tiến hành điều tra những vụ án hình sự trước đây, vừa vặn điều tra đến vụ án 1.30. Nhưng trên hồ sơ thì ghi chép không tỉ mỉ về vụ án này, rất nhiều điểm mơ hồ không rõ. Cho nên chúng 141 tôi cần tiến hành phỏng vấn đương sự, đồng thời căn cứ vào đó để viết một bản thông báo bổ sung hồ sơ.”

Lời giải thích của đối phương rất hợp tình hợp lý, nhưng Hoàng Kiệt Viễn lại “ha”

một tiếng: “Việc xảy ra mười tám năm trước, ai còn nhớ được nhiều thế? Hơn nữa, tôi đã không còn là người trong hệ thống công an từ lâu rồi, không có nghĩa vụ gì đối với các anh nữa cả.”

https://thuviensach.vn

“Việc này, mặc dù nói vậy...”

Đối phương cân nhắc từ ngữ, “Chúng tôi không phải là đang yêu cầu ông, mà là nhờ ông giúp đỡ cung cấp một số thông tin.”

“Tôi chẳng có nhiều thời gian thế đâu...”

Hoàng Kiệt Viễn uể oải đáp, “Việc của tôi còn bận không hết nữa là.”

Người đó trầm mặc giây lát, đổi giọng nói: “Thực ra chúng ta cũng là cùng giúp đỡ nhau. Mặc dù ông đã không còn là người trong hệ thống công an, nhưng nếu như ông vẫn còn hứng thú đối với “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, có lẽ chúng tôi có thể cung cấp cho ông thêm một số tư liệu mới.”

Hoàng Kiệt Viễn nghe vậy bèn ngẩn người, giây lát sau ông mới trả lời: “Việc này thì lại có chút thú vị đây...”

Người bên kia đầu dây điện thoại bật cười “ha”

một tiếng, lại quay trở lại mục tiêu của mình: “Vậy ông có còn nhớ việc xảy ra mười tám năm trước không?”

“Được rồi.”

Hoàng Kiệt Viễn đã đưa ra quyết định, trả lời mau lẹ: “Tôi về tìm nhật ký năm đó, chắc là sẽ giúp đỡ được cho các anh.”

“Nhật ký gì?”

“Nhật ký tôi viết. Năm đó, mỗi vụ án tôi tham gia, đều ghi chép tỉ mỉ lại toàn bộ quá trình, đó là tài liệu chuẩn nhất, thậm chí còn có giá trị hơn cả hồ sơ vụ án của phía cảnh sát.”

https://thuviensach.vn

“Lúc nào có thể tìm thấy?”

Giọng nói khàn khàn của người đó vang lên trong ống nghe thể hiện rõ mong muốn bức thiết. “Vậy phải đợi xem khi nào tôi đi tìm.”

Hoàng Kiệt Viễn nói, “Nhật ký đều để ở trong nhà kho nhà tôi, cùng với một đống đồ linh tinh, bao năm rồi không sờ đến. Ha ha, mười năm trước tôi cởi bỏ cảnh phục, còn cứ tưởng không bao giờ cần đến chúng nữa.”

“Hy vọng có thể nhanh chóng nhận được tin tức của ông.”

142 “Không cần vội, anh hãy dùng thời gian để chuẩn bị sẵn tài liệu “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

đi. Cho nên, vẫn là tôi chờ đợi tin tức của anh.”

“Được rồi, được rồi, tôi hiểu rồi.”

Người phía bên kia đầu dây cười, “Ông Hoàng quả nhiên là một người làm ăn không để bị lỗ.”

Hoàng Kiệt Viễn cũng phát ra tiếng cười giảo hoạt: “Hiểu thì tốt... hy vọng giữa chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Đã nói đến mức này, cuộc nói chuyện của hai người hình như đã đạt được đến hiệu quả bước đầu. Sau khi nói thêm mấy câu khách sáo, họ bèn gác máy. Cùng với sóng điện bị ngắt, nụ cười của Hoàng Kiệt Viễn ngưng đọng lại trên mặt, trước tiên ông nhìn đồng hồ: bây giờ là 8 giờ 33 phút ngày 31 tháng 10. Sau đó ông vẫy vẫy tay với cậu phụ trách đang đứng bên cạnh, sắc mặt bình thản: “Tôi muốn mượn di động của cậu một lát.”

10 giờ 47 phút (sáng). Trong tiểu khu Lai Nhân Uyển - Đông Thành, là nhà của Hoàng Kiệt Viễn. Bảy, tám năm trước, khi tiểu khu Lai Nhân Uyển vừa mới xây dựng, được coi như là khu nhà cao cấp trong tỉnh thành.

https://thuviensach.vn

Nhưng cùng với sự phát triển nhanh chóng của bất động sản trong vài năm trở lại đây, tiểu khu Lai Nhân Uyển được xây dựng thời đó giờ đã trở nên lạc hậu, thể hiện rõ nhất là vị trí đỗ xe. Năm đó nhà đầu tư rõ ràng không thể ngờ được lượng xe hơi gia đình chỉ vài năm sau lại phổ biến đến thế, cho nên “nhà để xe”

lúc đó thực ra là chỉ thiết kế cho xe đạp. Chia tầng 1 của tòa nhà thành một dãy “lồng chim”

, mỗi ô chừng bảy, tám mét vuông, mỗi hộ trong tòa nhà được một gian. Đối với Hoàng Kiệt Viễn, sau khi ông mua xe hơi, “nhà để xe”

đã mất đi tác dụng thực tế. Cho nên, cũng giống như nhiều gia đình khác, “nhà để xe”

cuối cùng trở thành “nhà kho”

để những đồ tạp vặt. Gần đến trưa, trong tiểu khu khá vắng vẻ, có một nam một nữ đang tiến vào cổng khu. Người phụ nữ đó gật đầu chào với người gác cổng, xem ra có vẻ như là người sinh sống ở đây. Người phụ nữ ngoài 30 tuổi, ăn mặc ngọn gàng, không trang điểm. Tay phải của cô xách một chiếc túi nilon, trong túi chứa đầy đồ ăn và rau xanh, xem ra vừa mới đi chợ về. Đi theo phía sau cô là một người thanh niên đẩy chiếc xe ba bánh. Qua cơ thể rắn rỏi, làn da đen nhẻm và cách ăn mặc, người này chắc là nông dân làm 143 việc chân tay. Trên xe ba bánh là mấy sọt táo tươi ngon, đã chứng thực sự suy đoán của anh. “Ồ, chị mua táo à!”

Người gác cửa cười hỏi người phụ nữ. “Đúng vậy, táo vừa ngon vừa rẻ, nên tôi mua nhiều một chút, còn đưa đến tận nhà. Lát nữa đưa cho cậu nếm thử nhé.”

Người phụ nữ nói rành rọt, có vẻ rất thoải mái. “Ôi, chị đừng khách sáo thế.”

https://thuviensach.vn

Người gác cổng đi đến, giúp anh chàng kia đẩy chiếc xe ba bánh. Anh chàng vội vàng cảm ơn. Có lẽ là cả ngày rao bán, nên giọng cậu ta có vẻ khàn khàn. Người phụ nữ nhanh chóng dẫn cậu bán táo đi đến trước nhà để xe ở tầng dưới. Theo như đã nói rõ từ trước, cậu ta chỉ đưa táo đến tầng dưới, cho nên người phụ nữ muốn để tạm táo ở trong nhà để xe. Người phụ nữ lôi chìa khóa ra mở cửa nhà để xe, cùng lúc đó, cậu ta cũng bê một sọt táo xuống. Số táo đó rất nặng, cậu ta bước từng bước nhỏ vội vàng tìm một chỗ trống đặt xuống. “Được rồi, cảm ơn cậu!”

Người phụ nữ lôi ra một tờ tiền đưa cho người bán táo. Cậu ta nhận tiền nhưng lại không đi ngay, ánh mắt cậu ta di chuyển quanh nhà để xe, cuối cùng dừng lại ở trên đống giấy báo cũ và đống đồ tạp vặt chất thành đống ở góc nhà. “Bà chị, chị có cần đống giấy vụn này không? Ba mươi tệ, bán cho tôi luôn nhé.”

Cậu ta hỏi dò. Thực ra, cái giá cậu ta đưa ra quả là khá hời. Nhưng người phụ nữ mở to mắt, lộ ra nét mặt vô cùng kinh ngạc. Điều khiến cô kinh ngạc không phải là lời đề nghị của đối phương, mà là đống đồ ở dưới đất kia. Bởi vì cô nhớ rằng trong nhà để xe nhà mình không có đống giấy vụn và đồ tạp vặt nhiều đến thế, hơn nữa ở bên cạnh đống đồ còn có hai thùng giấy to, càng là thứ trước đây cô chưa từng nhìn thấy. Hai thùng giấy đựng hàng, một cái là đựng tủ lạnh, một cái là đựng máy giặt. Người phụ nữ chắc chắn đây không phải là đồ của nhà mình. Cô quay đầu nhìn lại số trên cửa nhà để xe, có phần nghi ngờ mình đã vào nhầm. Nhưng ngay lúc này lại xảy ra một việc khiến cô kinh hãi hơn. Hai chiếc thùng giấy đó đồng thời mở ra, từ đó nhảy ra hai người đàn ông lạ cứ như thể làm ảo thuật. Trong đó có một người lao ra đóng cửa nhà để xe lại, còn một người thì nhảy bổ vào người thanh niên bán táo ngã xuống đất. Tất cả những việc này đều xảy ra trong chốc lát, tiếng kêu thất thanh của người phụ nữ thậm chí còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng. Một người đàn ông đang đóng cửa đồng thời hạ giọng nói: “Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát!”

https://thuviensach.vn

144 Người phụ nữ đó chính là vợ của Hoàng Kiệt Viễn, cô vẫn chưa hết hoảng hốt nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, đối phương lôi ra một tấm thẻ ghi tên: La Phi. Trên thực tế, chập tối hôm qua, La Phi thông qua Giám đốc Tống đã liên hệ được với Hoàng Kiệt Viễn. Bởi vì Eumenides vốn không hề hay biết tổ chuyên án đã lần theo manh mối vụ án bắt giữ con tin 1.30, nên La Phi bèn bắt đầu thiết kế kế hoạch dụ bắt Eumenides thông qua Hoàng Kiệt Viễn. Xem xét đến khả năng Eumenides rất có thể tiến hành phản giám sát đối với tổ chuyên án, La Phi và Hoàng Kiệt Viễn liên hệ với nhau đều không thông qua tổ chuyên án, cho dù là Tăng Nhật Hoa và mọi người đều không hề hay biết về kế hoạch này. La Phi biết lý lịch của Hoàng Kiệt Viễn, mười tám năm trước ông ta có thể làm trợ lý của nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát Đinh Khoa, trên phương diện trinh thám phá án, chắc chắn cũng sẽ có thực lực hơn người. Để ông ta tham chiến thì hoàn toàn có thể tin tưởng được. Quá dễ dàng để đoán ra được, người nam giới hỏi thăm Hoàng Kiệt Viễn về vụ án 1.30 chính là Eumenides. Biểu hiện của Hoàng Kiệt Viễn không khiến cho La Phi thất vọng. Buổi sáng, lúc nói chuyện cùng Eumenides, diễn xuất vờ nới lỏng để buộc chặt hơn không hề để lộ ra chút sơ hở nào, cùng lúc ra giá thương lượng với đối phương, đã lặng lẽ mở ra một tấm lưới lớn. Sau khi nhận được cuộc điện thoại báo tin của Hoàng Kiệt Viễn, La Phi lập tức dẫn theo Liễu Tùng đến tiểu khu Lai Nhân Uyển, họ đã mất thời gian mười phút để bố trí nhà để xe cho phù hợp với yêu cầu, sau đó bèn mai phục: đặt hai thùng giấy to đựng tủ lạnh và máy giặt ở giữa đống đồ tạp vặt này, sau đó hai người trốn vào trong đó là việc không hề khó khăn gì cả. Hoàng Kiệt Viễn không hề trực tiếp tham gia vào hành động phục kích lần này, bởi vì ông biết hành động của mình rất có thể bị Eumenides theo dõi. Sau khi gọi điện thoại cho La Phi, ông còn cố tình lượn một vòng quanh khu phố nhộn nhịp, vừa là phân tán sự chú ý của Eumenides, đồng thời cũng cho La Phi và mọi người có thêm thời gian để bố trí việc mai phục. Eumenides đương nhiên là không thực sự trao đổi tài liệu vụ án với Hoàng Kiệt Viễn, trước mặt hắn có một cách thức đơn giản nhất, đó chính là trực tiếp lẩn vào nhà để xe trong tiểu khu không được canh phòng nghiêm ngặt và lấy trộm “nhật ký”

https://thuviensach.vn

có liên quan. Đương nhiên thứ gọi là “nhật ký”

không hề tồn tại, người chờ đợi Eumenides trong nhà để xe là La Phi và Liễu Tùng, hai vị cảnh sát của tổ chuyên án. Dụ Eumenides vào nhà để xe, đây là cách thức mà La Phi và Hoàng Kiệt Viễn đã bàn bạc từ trước. Kho để xe là một vị trí rất dễ vây bắt, khép kín và nhỏ 145 hẹp. Sau khi tiến vào thì rất khó chạy thoát, thế nhưng cũng không ngoại trừ khả năng gây nên nguy hiểm cho mọi người bên ngoài. Sau khi đã bố trí xong xuôi, việc còn lại là lặng lẽ chờ đợi Eumenides đến. La Phi tin rằng đối phương chắc chắn sẽ có hành động, bởi vì trong tài liệu của Hoàng Kiệt Viễn ẩn chứa nguyên nhân cái chết của bố đẻ Eumenides, càng ẩn chứa sự liên quan của Viên Chí Bang đối với sự việc này, hơn nữa tất cả những điều này đều là những câu hỏi lớn trong cuộc đời Eumenides mà hắn không thể nào né tránh được. La Phi biết chắc chắn hắn sẽ tìm kiếm câu trả lời cho mớ bòng bong này. Đây là thiên tính của hắn, cũng giống như mình, thiên tính tìm kiếm lời giải của câu hỏi, tìm kiếm con mồi. La Phi và Liễu Tùng ẩn mình trong hai thùng giấy đó, thông qua lỗ nhỏ trên thùng, có thể quan sát được tình hình ở trong nhà để xe. Vỏ thùng giấy cũng đã được xử lý, có thể mở ra dễ dàng khi cần thiết, không gây nên cản trở đối với hành động của họ. Họ đã mai phục hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng cửa nhà để xe cũng được mở ra, nhưng người mở ra lại là một người phụ nữ. La Phi lập tức nghĩ ngay ra người phụ nữ này rất có thể là vợ của Hoàng Kiệt Viễn. La Phi đã từng đề nghị với Hoàng Kiệt Viễn nói cho vợ biết về việc mai phục nhà để xe, để tránh xảy ra hiểu lầm đáng tiếc, nhưng Hoàng Kiệt Viễn sau khi suy nghĩ lại không tán thành lời đề nghị của La Phi. “Vợ tôi không đi làm, đã hình thành thói quen hàng sáng đều đi chợ mua đồ ăn. Nếu như cô ấy biết được kế hoạch của chúng ta, thì trong hành vi và lời nói chắc chắn sẽ có biểu hiện khác thường. Mà Eumenides trước khi hành động, rất có khả năng đã nghĩ cách quan sát và thăm dò cô ấy. Cho nên cứ để cô ấy không biết gì là tốt nhất. Cô ấy sau khi đi chợ đều về thẳng nhà luôn, không vào trong nhà để xe. Đến lúc đó, tôi giải thích với cô ấy cũng chưa muộn.”

https://thuviensach.vn

La Phi cảm thấy lời nói của Hoàng Kiệt Viễn cũng có lý. Dù sao đối thủ của họ là Eumenides cũng quá mẫn cảm, bất cứ một chút phản ứng khác thường nào cũng đều có thể đánh rắn động cỏ. Suy xét về vấn đề này, La Phi thậm chí còn không dám bố trí cảnh sát ở trong khu vực tiểu khu. Cho nên xét từ góc độ dụ địch, đúng là để cho vợ Hoàng Kiệt Viễn phối hợp diễn xuất trong khi không biết tình hình gì là lý tưởng nhất. Thế là La Phi lựa chọn theo hướng suy nghĩ của Hoàng Kiệt Viễn. Cho nên sự xuất hiện của vợ Hoàng Kiệt Viễn không khiến cho La Phi ngạc nhiên, người 146 thực sự trở tay không kịp chính là người đi sau, là anh chàng đi theo vợ Hoàng Kiệt Viễn vào trong nhà để xe. Từ bên ngoài nhìn vào, đó chỉ là một người nông dân bán táo mà thôi. Nhưng La Phi và mọi người đều đã được lĩnh giáo bản lĩnh cải trang của Eumenides, ai có thể đảm bảo người thanh niên cao lớn này chắc chắn không có liên quan gì đến Eumenides chứ? Cho nên khi anh chàng này vừa xuất hiện, thần kinh của La Phi và Liễu Tùng lập tức cảnh giác cao độ. Thông qua lỗ nhỏ trên thùng giấy, họ chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của người mới tới. Những sự việc xảy ra về sau càng thể hiện ra nhiều điểm nghi vấn. Trước tiên, vợ Hoàng Kiệt Viễn mua một sọt táo lớn, nhưng lại chỉ trả cho cậu thanh niên đó 50 tệ. Sọt táo đó phải đến mười mấy cân, quả nào quả nấy tươi ngon, ở chợ chắc chắn không chỉ bán được có 50 tệ. Điều này có phải đã đủ để chứng minh: cậu ta vốn không phải là thật tâm muốn bán táo? Điều khả nghi hơn, anh chàng này sau khi bán xong táo, thật không ngờ còn chủ động muốn thu mua đống giấy vụn trong nhà để xe. Hơn nữa, cậu ta không phải là vô tình nhìn thấy đống giấy này, ánh mắt cậu ta rõ ràng là cố tình tìm kiếm. Cần phải biết rằng, đống giấy này La Phi mới chuẩn bị để làm mồi nhử Eumenides! Anh chàng này sao lại có thể vừa khéo chú ý đến đống giấy này chứ? Việc trả giá của anh ta cũng cao hơn những người thu mua phế liệu thông thường, tất cả những việc này đều chứng thực việc người này đến nhà để xe chắc chắn là có mục đích khác! Cục diện hiện trường cũng không cho phép La Phi đợi thêm nữa, bởi vì vợ Hoàng Kiệt Viễn sau khi nhìn thấy đống giấy và hai thùng giấy, trên mặt đã bắt đầu thể hiện ra sự kinh ngạc. Nếu như anh chàng này đúng là có liên quan đến Eumenides, vậy thì cậu ta cũng rất có

https://thuviensach.vn

thể dựa vào biểu hiện khác thường của người phụ nữ để đưa ra sự phán đoán vô cùng bất lợi cho cảnh sát. La Phi không còn sự lựa chọn nào khác, anh ra chỉ thị tác chiến. Tiếp đó, anh và Liễu Tùng cùng đồng thời nhảy ra khỏi nơi mai phục. Liễu Tùng lao thẳng đến người thanh niên khả nghi đó, La Phi thì chạy đến đóng chặt cửa nhà để xe, để đề phòng đối phương bỏ chạy, cũng là suy xét đến việc nếu đối phương không phải là nhân vật chính, đóng cửa lại thì cũng có thể khiến cho đợt xuất kích lần này gây ảnh hưởng ít nhất đối với thế giới bên ngoài. Sau khi xác định thân phận cảnh sát của La Phi và Liễu Tùng, người phụ nữ mới hơi định thần lại. Sau đó cô hỏi đầy băn khoăn: “Các anh đang gì vậy?”

“Cậu ta là ai?”

La Phi chỉ vào cậu chàng đang nằm dưới đất. Cậu ta đang bị Liễu Tùng bẻ quặt hai tay ra sau, miệng há ra kinh hoàng thất sắc kêu lên: “Ối ối, tôi không phải kẻ xấu, chị ơi, chị làm chứng cho tôi đi!”

147 “Cậu ta chỉ là người bán hoa quả thôi.”

Người phụ nữ không hiểu ra sao cả, “Việc này... việc này là thế nào?”

La Phi nhíu mày hỏi người phụ nữ: “Sọt táo này bao nhiêu tiền?”

“50 tệ.”

“Sao lại rẻ như vậy?”

“Vì cậu ấy bán rẻ thế, nên tôi cũng không trả giá.”

Người phụ nữ tỏ ra hơi khó chịu. “Là cậu ta chủ động bán cho chị phải không?”

“Đúng vậy, tôi đang đi chợ, cậu ta tự chạy đến nói bán rẻ táo cho tôi. Hơn nữa... còn chủ động đưa về nhà cho tôi, cho nên tôi mới mua...”

https://thuviensach.vn

Qua câu hỏi của La Phi, người phụ nữ lúc này cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cô trừng mắt nhìn cậu ta, hỏi: “Cậu có ý đồ gì?”

“Nói mau! Có chuyện gì?”

Liễu Tùng mạnh tay, cậu chàng không chịu đựng nổi, liên tục xin tha: “Nhẹ tay chút, nhẹ tay chút... tôi nói, tôi nói... là có người đưa cho tôi tiền, bảo tôi bán rẻ.”

Liễu Tùng lập tức ngẩng đầu đánh mắt về phía La Phi, gương mặt cậu vô cùng nặng nề. Liễu Tùng không đợi đối phương dặn dò, cậu thít chặt tay, nghiêm giọng hỏi: “Là ai? Hắn ở đâu!?”

“Ối ối, ối ối! Tôi không quen anh ta... thật đấy... thật sự không quen!”

Cậu chàng đau quá đến nỗi nói không lưu loát nổi. La Phi khẽ thở dài, nói với Liễu Tùng: “Cứ thả cậu ta ra đi, để cậu ta từ từ nói cho rõ.”

Liễu Tùng cũng lắc đầu, cậu chàng kém cỏi trước mắt đây đúng là không giống Eumenides. Cậu nhanh chóng lục soát khắp người đối phương, sau khi xác định không có hung khí bèn thả đối phương ra, nhưng hai tay vẫn cảnh giác giữ chặt cánh tay của cậu ta. “Rốt cuộc là có chuyện gì, nói cho rõ xem!”

La Phi hạ thấp nhưng nghiêm giọng hỏi. Cậu chàng cắn răng vung vẩy cái cổ tay vừa bị kẹp chặt, nhăn nhó nói: “Tôi ở chợ bán hoa quả, sau đó có một người nam giới đi đến, anh ta đưa cho tôi 200 tệ và bảo tôi bán rẻ táo cho bà chị này. Tôi... tôi cũng không nghĩ gì nhiều, tôi còn tưởng người nam giới đó và bà chị đây có... có chuyện mờ ám kia.”

148 “Thằng khốn!”

Vợ Hoàng Kiệt Viễn bèn nổi giận, chỉ vào cậu ta, chửi: “Mấy đứa lưu manh chúng mày, nói nhăng nói cuội gì đấy?”

https://thuviensach.vn

Cậu ta giật mình sợ hãi, co rúm lại không dám nói gì nữa. La Phi xua xua tay với vợ Hoàng Kiệt Viễn, cô cũng hiểu được điều gì đó từ ánh mắt nghiêm nghị của anh, bèn bình tĩnh lại. Lúc này La Phi lại hỏi cậu ta: "Người đó trông như thế nào? Hắn còn nói gì với cậu?"

"Người nam giới đó rất cao, còn gương mặt thì tôi lại không rõ lắm. Bởi vì anh ta đội mũ, khăn quàng cổ che khuất nửa khuôn mặt. Anh ta bảo tôi nhất định phải đưa táo đến nhà để xe cho bà chị này. Sau đó anh ta còn nói, trong nhà để xe của bà chị rất có khả năng sẽ có một đống giấy vụn, nếu như tôi có thể thu gom, anh ta sẽ trả giá cao sáu tệ một cân cho tôi."

Cậu ta vừa nói vừa nhìn vào đống giấy vụn ở góc tường, còn vợ Hoàng Kiệt Viễn cũng dõi mắt theo, cô cũng nhận ra được có thể trong đống giấy đó có điều gì ẩn khuất, vội vàng giải thích: "Đống giấy này không phải là của nhà tôi đâu."

La Phi không kịp giải thích, anh chỉ chú ý đến cậu bán táo: "Người đó hiện giờ đang ở đâu? Sau khi cậu thu mua được giấy vụn, đưa cho anh ta bằng cách nào?"

"Anh ta nói anh ta sẽ đợi tôi ở cổng tiểu khu. Chỉ cần tôi đi ra là có thể tìm thấy anh ta."

"Đội trưởng La, làm thế nào?"

Liễu Tùng chợt căng thẳng, trên trán cậu đã nổi lên gân xanh, "Lao ra bắt người... Hay là chúng ta mau thả anh chàng này ra, đưa cả đống giấy này đi, như vậy có thể giữ chân Eumenides được."

"Đã muộn quá rồi. Bắt người vốn không còn kịp nữa, chúng ta vừa ra khỏi cửa, hắn đã chạy từ lâu rồi. Tiếp tục diễn kịch... ha..."

Anh lắc đầu, "Còn diễn tiếp được sao? Cửa nhà để xe đột nhiên đóng lại đã mấy phút liền rồi, Eumenides đã biết rõ trong này xảy ra chuyện gì rồi."

https://thuviensach.vn

“Vậy phải làm sao?”

Liễu Tùng nhìn La Phi, chờ đợi đối phương có thể đưa ra cách nào đó để cứu vãn cục diện bất lợi này. La Phi tay phải chống dưới mũi, bàn tay nắm chặt vã mồ hôi. Anh thực sự không biết mình nên mở cửa hay là vẫn tiếp tục chờ đợi: mở cửa thì rất có thể sẽ bại lộ hoàn toàn; còn nếu không mở cửa, thời gian càng kéo dài cũng càng không có lợi. Đúng lúc tiến thoái lưỡng nan, bên tai mọi người chợt vang lên tiếng gõ cửa, thật không ngờ có người đứng ngoài cửa nhà để xe. Ai vậy? Nhà để xe này vốn ít ai hỏi han tới, sao hôm nay lại trở nên náo nhiệt thế? 149 Bất luận là bạn hay thù, bây giờ La Phi có muốn đợi thêm cũng không được nữa. La Phi dùng ánh mắt ra hiệu cho Liễu Tùng chuẩn bị tư tưởng cảnh giác, sau đó anh lặng lẽ và nhanh nhẹn kéo cánh cửa nhà kho ra. Người đứng trước cửa là người mà mọi người đều quen, chính là người gác cổng tiểu khu Lai Nhân Uyển. “Có người nhờ tôi giao lá thư này cho các anh.”

Người gác cổng huơ lá thư trong tay, vừa nói vừa hiếu kỳ nhìn vào trong nhà để xe. Bao nhiêu người đóng cửa trốn vào trong nhà để xe thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. “Người đó đâu rồi?”

La Phi nhận lấy phong thư và hỏi. “Anh ta vội vã lắm, để lại thư rồi đi luôn. Chỉ bảo tôi vào trong nhà để xe tìm người, giao lá thư này.”

“Có phải anh ta dáng cao ráo, đội mũ và khăn quàng cổ che khuất nửa khuôn mặt hay không?”

“Đúng vậy!”

Người gác cổng cười ha ha, cảm thấy tự đắc vì đã tìm đúng luôn người. Đôi lông mày La Phi nhíu chặt lại, anh biết cuộc dụ dỗ mai phục lần này đã hoàn toàn thất bại. Mang theo tâm trạng ủ dột và bất lực, anh mở thư ra, trong đó chỉ có một tờ giấy và một vật treo hình quan âm. Trên tờ giấy đó

https://thuviensach.vn

chỉ viết một dòng chữ theo lối Phỏng Tống: “2 giờ chiều, quán mạng Thế giới rộng lớn.”

Đây là có ý gì nhỉ? La Phi căng thẳng suy nghĩ, một cuộc hẹn sao? Vật treo ngọc quan âm này là gì? Thứ này là có ý gì? Anh tỉ mỉ ngắm nghía vật treo đó, nhất thời không nhận ra điều gì đặc biệt. Nhưng người phụ nữ trong nhà để xe lúc này chợt ghé lại, phát ra tiếng kêu kinh hoàng hoảng hốt: “A!”

La Phi liền quay sang hỏi: “Sao vậy?”

“Cái này hình như là quan âm con trai tôi đeo.”

Người phụ nữ cầm miếng ngọc xoa xoa trong tay, rồi lại nói giọng chắc chắn: “Đúng vậy, chính là của con trai tôi! Sao nó lại ở đây?”

La Phi không thể nào trả lời câu hỏi của người phụ nữ, nhưng trái tim anh thì đã chìm hẳn xuống.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 8: Cuộc Giao Đấu Trên Mạng

12giờ 23 phút, trong phòng họp đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Các thành viên quen thuộc của tổ chuyên án mới thành lập đều ngồi ở đây, lần này còn có thêm một người đàn ông trung niên béo mập. Người này khuôn mặt đầy lo lắng, nhưng trong ánh mắt lại toát ra thần sắc kiên nghị không chịu khuất phục. La Phi giới thiệu với mọi người gương mặt mới này: Hoàng Kiệt Viễn, đã từng đảm nhiệm cương vị đội phó của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Mười năm trước, vì có lý do nên đã rời khỏi giới cảnh sát, sau đó chuyển sang làm kinh doanh, hiện đang là ông chủ của “quán bar Mê lực bóng đêm”

. Mười năm trước, Hoàng Kiệt Viễn mới chỉ 37, 38 tuổi, đã đảm nhiệm cương vị đội phó của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, tố chất nghề nghiệp của ông không phải là xoàng. Mọi người đều nảy sinh cảm giác kính nể đối với người đàn ông mập này, nhưng họ càng có hứng thú đối với thân phận của ông ta mười tám năm trước. Mười tám năm trước, trong vụ án bắt giữ con tin 1.30 khiến bố đẻ Eumenides thiệt mạng, Hoàng Kiệt Viễn chính là trợ lý của Đinh Khoa - người phụ trách vụ án này. Cũng chính vì nguyên nhân này, mà vị tiền bối đã rời khỏi ngành cảnh sát từ lâu lúc này mới lại bị cuốn vào “tổ chuyên án 4.18”

. Ông thậm chí còn chịu đựng áp lực lớn hơn những thành viên khác của tổ, bởi vì cậu con trai độc nhất của ông Hoàng Đức Dương rất có thể đã rơi vào tay Eumenides. Hoàng Đức Dương năm nay 14 tuổi, đang học lớp 8. Hôm nay vừa vặn trường học mở đại hội thể dục thể thao. Bạn học của cậu đã chứng thực, lúc 9 giờ hơn, Hoàng Đức Dương đã rời khỏi sân vận động để đi mua đồ uống, sau đó không thấy bóng dáng cậu đâu cả. Hơn một giờ

https://thuviensach.vn

đồng hồ sau, La Phi và Liễu Tùng phục kích thất bại ở Lai Nhân Uyển, Eumenides nhờ người đưa tới miếng ngọc quan âm mà Hoàng Đức Dương vẫn thường đeo, đồng thời gửi thêm một tờ giấy viết thời gian, địa điểm. “2 giờ chiều, quán mạng Thế giới rộng lớn.”

Nghe La Phi thông báo xong tình hình mới nhất của vụ án, Tăng Nhật Hoa nhìn Hoàng Kiệt Viễn, rồi lại nhìn La Phi, lắc đầu tự trào: “Thì ra các vị đã liên hệ với nhau từ trước, mà tôi vẫn chẳng hay biết gì.”

151 “Điều này là vì suy xét đến công tác bảo mật.”

La Phi giải thích mang theo sự áy náy, “Không phải là không tin các vị, chỉ là Eumenides thực sự quá xảo quyệt, bất cứ hình thức đề phòng nào cũng đều là cần thiết.”

“Bảo mật có thể có những phương thức khác. Đội trưởng La làm như vậy, nguyên nhân chính vẫn là xuất phát từ ham muốn kiểm soát từ trong tiềm thức nhỉ.”

Người nói những lời này là Mộ Kiếm Vân, cô cũng đang nhìn La Phi, hơn nữa tâm trạng trong ánh mắt cô vô cùng phức tạp. La Phi giơ nắm tay lên chà nhẹ đầu mũi, không lên tiếng. Tăng Nhật Hoa ngồi cạnh thì lại hào hứng, ghé người về phía Mộ Kiếm Vân, truy hỏi: “Ham muốn kiểm soát? Kiểm soát cái gì? Kiểm soát chúng ta sao?”

“Kiểm soát tất cả mọi thứ, không hy vọng có bất cứ điều gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình. Nhưng hiện nay anh là tổ trưởng của tổ chuyên án, anh bắt buộc phải học cách tin tưởng người khác, đây là trách nhiệm của anh.”

Mộ Kiếm Vân nhấn mạnh ngữ khí, vừa giống như khuyên nhủ an ủi, lại mang theo vài phần nhắc nhở. “Có thể là cô nói đúng...”

https://thuviensach.vn

La Phi khẽ thở dài, “Ít ra tôi cũng cần phải có biện pháp bố trí bảo vệ người nhà anh Hoàng, như vậy thì đã không xảy ra cục diện bị động như hiện giờ.”

“Không...”

Hoàng Kiệt Viễn lại lắc đầu, “Không phải như vậy đâu. Bảo mật là đúng, chỉ là công tác bảo mật của chúng ta vẫn làm chưa được tốt, người nhà tôi mới bị rơi vào vòng nguy hiểm.”

Mọi người quay sang nhìn người đàn ông mập này, còn ông thì tiếp tục giải thích: “Eumenides đã biết được thân phận của tôi, thì nhất định sẽ truy hỏi tôi chi tiết về vụ án 1.30. Nếu như hắn không phát hiện thấy cảnh sát cũng đã tìm ra được tôi, thì hắn sẽ không căng thẳng như vậy, hắn sẽ dùng phương thức nhẹ nhàng để có được thông tin chân thực nhất, thế nên sáng nay hắn mới mạo danh là nhân viên quản lý hồ sơ để gọi điện thoại cho tôi; ngược lại, khi hắn phát hiện ra tôi và cảnh sát đã có sự tiếp xúc, hắn bèn biết ngay là không thể dùng phương thức nhẹ nhàng để lừa lấy được thông tin từ chỗ tôi, cho nên hắn mới bắt cóc con trai tôi, muốn dùng phương thức cực đoan nào đó để ép tôi phải nghe lời.”

Những lời phân tích này đúng là rất hợp tình hợp lý. Doãn Kiếm suy ngẫm một lúc, đột nhiên nói như thể phát hiện ra điều gì đó: “Eumenides gọi điện thoại cho anh Hoàng vào khoảng 8 giờ, 9 giờ hơn hắn đã bắt cóc Hoàng Đức Dương; Nhưng mãi đến gần 11 giờ hắn mới giao đấu với đội trưởng La. Điều này chẳng phải có nghĩa là, Eumenides trên thực tế sau khi nói chuyện điện thoại xong đã nhận ra được sơ hở rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Kiệt Viễn thở dài ảo não, nhăn trán khiến cho đôi mắt chỉ còn lại một đường kẻ, “Ôi, chỉ là đến giờ tôi nghĩ mãi cũng không thể hiểu 152 nổi, rốt cuộc đã để lộ sơ hở ở đâu? Việc liên hệ giữa tôi và đội trưởng La bí mật

https://thuviensach.vn

như vậy. Khi gọi cho đội trưởng La, thậm chí tôi còn không dám dùng di động của mình.”

Đây cũng chính là câu hỏi khiến La Phi buồn bực: Eumenides lúc hơn 9 giờ đã bắt đầu tiến hành hành động thứ hai, hắn đã ngửi thấy mùi của cảnh sát từ đâu được? Và cuộc chiến về sau ở Lai Nhân Uyển, thực ra chỉ là hành động chứng thực và bỡn cợt cảnh sát thì phải? Nhưng giờ thì không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến những vấn đề này. Cách thời gian cuộc hẹn của Eumenides chỉ còn lại hơn ba tiếng đồng hồ, họ cần phải nhanh chóng đưa ra được phương án tác chiến phù hợp. Với vai trò là tổ trưởng của tổ chuyên án, La Phi nói thẳng vào chủ đề: “Những việc khác khoan hãy nói đến, mọi người có kiến giải gì về bước hành động tiếp theo?”

Câu nói này đã đưa mọi người trở lại trạng thái trầm tư suy nghĩ, đối mặt với kẻ địch hùng mạnh, chẳng ai muốn tùy tiện phát biểu ý kiến. Giây lát sau, mới nghe thấy Mộ Kiếm Vân trầm ngâm nói: “Cần xác định mình phải làm gì, trước tiên phải biết được đối phương muốn làm gì?”

“Đúng vậy.”

La Phi gật đầu tán thành, “Eumenides mặc dù chỉ để lại một mốc thời gian và địa điểm, nhưng chúng ta cũng không ngại đứng từ góc độ của hắn để giả thiết một chút: đối diện với cục diện hiện nay, hắn sẽ làm thế nào?”

“Điều này thì không hề khó.”

Tăng Nhật Hoa lập tức lắc lư cái đầu, sau đó thốt ra hai chữ: “Mạng Internet”

. Ánh mắt La Phi dừng lại trên người Tăng Nhật Hoa, tỏ ý ra hiệu cho cậu nói tiếp. “Giả thiết tôi là Eumenides, tôi chắc chắn sẽ đi tìm hiểu sự thực về cái chết của bố đẻ. Hiện nay, manh mối duy nhất chính là ở chỗ ông...”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa chỉ vào Hoàng Kiệt Viễn, “Nhưng giờ ông đã bị cảnh sát theo dõi. Tôi phải làm thế nào đây? Việc này còn khó khăn hơn việc giết người... nghĩ đi nghĩ lại, tôi buộc phải từ bỏ phương án tiếp xúc trực tiếp với ông. Nhưng nếu giao lưu gián tiếp thì tôi lại dễ bị ông lừa gạt. Lúc này, tôi nghĩ đến mạng Internet: tiến hành chat webcam ở trên mạng. Điều này cũng có nghĩa là tôi không cần xuất hiện trước mặt ông, nhưng tôi có thể nhìn thấy ông, thông qua việc quan sát sắc mặt lời nói của ông để phân biệt được thật giả. Đồng thời tôi bắt cóc con trai ông, như vậy thì có thể ép ông buộc phải hành động theo chỉ lệnh của tôi, tiến hành nói chuyện trong hoàn cảnh mà tôi đã dàn dựng, tôi biết chắc thông qua cuộc trò chuyện này có được thứ mà tôi muốn biết.”

La Phi gõ nhẹ ngón tay xuống bàn: “Ý cậu là: Eumenides để lại tờ giấy này, chính là hẹn anh Hoàng tiến hành một cuộc nói chuyện webcam trên mạng?”

153 “Quán mạng Thế giới rộng lớn.”

Tăng Nhật Hoa nhấn mạnh thông tin địa điểm trên tờ giấy, “Không phải là nói chuyện, lẽ nào là kết bè ôm gái chơi game sao?”

Hoàng Kiệt Viễn liếc Tăng Nhật Hoa một cái, lộ ra tâm trạng phản cảm. Trong lúc cậu con trai cưng của mình gặp phải hiểm nguy rơi vào tay kẻ địch, lời đùa cợt của đối phương đúng là không ra sao cả. Mộ Kiếm Vân ngồi cách đó không xa thì lại đã quen với kiểu này của Tăng Nhật Hoa, biết rằng anh không hề ác ý, thế nên bèn hỏi Hoàng Kiệt Viễn để chuyển đề tài: “Vụ án 1.30 năm đó rốt cuộc là thế nào vậy?”

La Phi lại xua xua tay ngắt lời cô: “Tạm thời không nhắc đến điều này vội, nói thì dài lắm. Điều then chốt bây giờ chính là Eumenides muốn biết những gì? Chúng ta cần phải để cho Eumenides biết những gì?”

https://thuviensach.vn

Mọi người thầm gật đầu, đều hiểu được ý tứ của La Phi. Đúng vậy, hiện nay mục tiêu của tổ chuyên án rất rõ ràng: bắt được Eumenides, và việc này chẳng liên quan gì đến chi tiết của vụ án 1.30. Eumenides đã muốn truy hỏi Hoàng Kiệt Viễn thông tin, vậy thì việc đầu tiên tổ chuyên án cần suy nghĩ chính là: tiết lộ thông tin gì cho đối phương thì có lợi nhất đối với việc truy bắt Eumenides, và thông tin này là thật hay giả đều không quan trọng. "Thực ra chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội này để thiết kế nên một cái bẫy mới."

Doãn Kiếm nói theo hướng gợi ý của La Phi. Đây cũng chính là hướng suy nghĩ của mọi người lúc này. Họ đều căng thẳng suy ngẫm. Hồi lâu sau, Liễu Tùng phá vỡ sự trầm mặc. "Hãy hướng tư duy của Eumenides tới đội cảnh sát đặc nhiệm đi. Chẳng phải hắn muốn truy tìm chân tướng sự thật về cái chết của bố đẻ sao? Người bắn chết Văn Hồng Binh là người bắn tỉa của đội cảnh sát đặc nhiệm. Trong vụ án 4.18 lần này, đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi cũng là chủ lực tham chiến. Hay là cứ tìm một người trong đội đang làm nhiệm vụ của chúng tôi, người có tuổi khá cao, năng lực tốt, đưa tên người ấy cho Eumenides."

Ý tứ của Liễu Tùng rất rõ: cần phải dùng một người trong đội cảnh sát đặc nhiệm làm mồi nhử Eumenides. La Phi lập tức trầm giọng nhắc nhở: "Việc này sẽ vô cùng nguy hiểm."

Đúng vậy, kẻ đã trực tiếp bắn chết bố đẻ mình, trong mắt Eumenides, đây chính là kẻ thù không đội trời chung. Cõng một vai diễn này trên lưng, rõ ràng là trực tiếp phải đối diện với một sự uy hiếp lớn từ một sát thủ hùng mạnh. "Chiến đấu với kẻ địch, vốn là việc tôi sống anh chết, ai lại không nguy hiểm chứ? Từng chiến sĩ trong đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi, đều luôn mong 154 ngóng báo thù cho đội trưởng Hùng..."

Nhắc đến sự hy sinh của Hùng Nguyên, cổ họng cậu chàng chợt trở nên nghẹn chát, "Nếu như chẳng phải vì độ tuổi cách xa quá nhiều, tôi... tôi sao nỡ nhường cơ hội này cho người khác chứ!"

https://thuviensach.vn

“Được rồi.”

La Phi chăm chú nhìn Liễu Tùng, trong lồng ngực cũng trào dâng dòng máu nóng, “Vậy cậu mau lựa chọn người, bảo anh ta lập tức đến tổ chuyên án báo danh!”

“Tuân lệnh!”

Liễu Tùng đáp lại bằng giọng hùng hồn, đứng dậy và rời đi trước. Ánh mắt của La Phi lúc này lại lướt qua tất cả mọi người: “Các vị còn có ý kiến gì không?”

Hoàng Kiệt Viễn ngập ngừng một lát: “Đưa ra một cái tên thì dễ, cái khó là làm thế nào để Eumenides tin đây?”

Bởi vì con trai nằm trong tay đối phương, cho nên ông rất lo kế hoạch của cảnh sát lại một lần nữa bị Eumenides lật tẩy. “Cần phải dùng một số kỹ xảo, không thể nói quá thẳng.”

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân một cái: “Cô giáo Mộ, có thể giúp anh Hoàng được không?”

“Được.”

Mộ Kiếm Vân gật đầu ngay không chút do dự, “Có thể lợi dụng kỹ xảo từ góc độ tâm lý để dẫn dắt cuộc nói chuyện, hơn nữa thiết kế một số chi tiết để chứng thực, điều này dẫn dắt đối phương bước từng bước lại, hơn nữa sẽ xóa tan mối hoài nghi của hắn. Cụ thể cách làm... cho tôi thời gian một giờ đồng hồ, tôi sẽ bàn bạc với anh Hoàng.”

La Phi khen một câu “rất tốt”

, lại bổ sung thêm: “Đến lúc đó hãy cố gắng hết sức để kéo dài thời gian nói chuyện, để cho Tăng Nhật Hoa có đủ thời gian.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân vẫn còn đang suy ngẫm lời nói của La Phi, Tăng Nhật Hoa đã cười “hi hi”

: “Đội trưởng La, tôi cứ tưởng anh đã quên tôi rồi kia.”

“Truy lùng dấu vết trên mạng, cậu là cao thủ mà.”

La Phi cũng mỉm cười: “Nếu như Eumenides thực sự có thể thông qua mạng để liên hệ với anh Hoàng, vậy thì đây chính là lúc cậu thể hiện tài năng rồi đấy.”

“Yên tâm đi.”

Tăng Nhật Hoa rướn mày, “Tôi đã chờ đợi cái ngày này từ lâu rồi!”

“Được!”

La Phi nhìn đồng hồ, “Bây giờ là 12 giờ 07 phút. Doãn Kiếm, Tăng Nhật Hoa, các cậu và tôi lập tức xuất phát, đến quán Internet Thế giới rộng lớn để chuẩn bị sẵn sàng. Anh Hoàng, anh và cô giáo Mộ hãy bàn bạc thật kỹ nhé, khoảng 1 giờ 30 phút thì đến Thế giới rộng lớn để tập hợp với chúng tôi. Tất cả mọi người đều mặc quần áo bình thường, có còn vấn đề gì nữa không?”

155 Không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều nghiêm túc gật đầu, bầu không khí chuẩn bị bước vào cuộc chiến lớn bao phủ khắp cả phòng họp. Mười phút sau, La Phi và Doãn Kiếm, Tăng Nhật Hoa bước lên chiếc xe cảnh sát, lái về hướng quán Internet Thế giới rộng lớn. Sau khi trải qua cuộc họp vô cùng căng thẳng, ba người ngồi lên xe coi như cũng có cơ hội nghỉ ngơi chút ít. Tăng Nhật Hoa lại là người không thể nào yên lặng được. Xe mới đi được không lâu, giọng cậu lại vang lên. “Đội trưởng La, có một việc này có thể không phải là lúc giải quyết, nhưng... anh vẫn nên biết thì tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì cậu nói đi!”

La Phi trả lời luôn. Anh biết Tăng Nhật Hoa đã ướm lời như vậy, vậy thì cho dù là phù hợp hay không, chắc chắn sẽ phải nói cho xong, thì cứ để cho cậu ấy nói luôn cho nhanh. Tăng Nhật Hoa ghé tới: “Là liên quan đến cái chết của Ngô Dần Ngọ.”

“Ồ? Cậu có manh mối à?”

La Phi lập tức hào hứng. Sáng hôm qua, sau khi Ngô Dần Ngọ tự sát, anh vẫn còn chưa dành được thời gian và sức lực để điều tra sự việc này, lẽ nào Tăng Nhật Hoa lại có được phát hiện gì? “Cũng không thể coi là manh mối.”

Tăng Nhật Hoa lắc đầu, nói vẻ bất lực, “Là việc mà cả thành phố này đều sắp biết hết rồi.”

La Phi bị đối phương làm cho hồ đồ: “Rốt cuộc là việc gì?”

“Kẻ mạo danh cảnh sát đến gặp Ngô Dần Ngọ tối hôm kia chính là một phóng viên mạng, Ngô Dần Ngọ chính là vì bị anh ta phỏng vấn xong, mới nhảy lầu tự sát.”

“Sao cậu biết? Người phóng viên đó đã đăng tải bài phỏng vấn lên mạng à?”

La Phi hỏi vẻ suy đoán. “Đâu có đơn giản là lên mạng, rõ ràng đã trở thành tin hot được kích chuột rầm rộ trên mạng ngày hôm nay! Tiêu đề là: “Sát thủ Eumenides thần bí lại một lần nữa xuất kích, sự kiện làm nhục thầy giáo hạ màn nhuốm máu tanh”

, thế nào? Đủ hot chứ?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa thao thao vẻ giễu cợt. “Đều là những phóng viên không có lương tâm. Toàn nói những lời ba hoa để lấy lòng tin của mọi người, không hề có trách nhiệm gì đối với xã hội!”

Doãn Kiếm đang lái xe lúc này cũng không kìm được quay sang, phẫn nộ chỉ trích một câu. 156 Tăng Nhật Hoa lại cười nhạt một tiếng: “Còn chưa hết đâu! Tên phóng viên đó thậm chí còn đăng tải cả phần ghi âm cuộc phỏng vấn của hắn giả làm cảnh sát phỏng vấn Ngô Dần Ngọ, đặt tên là: “Cuộc phỏng vấn trước lúc chết của thầy giáo bị làm nhục”

. Do hôm qua, thông tin cái chết của Ngô Dần Ngọ đã bị loan báo rầm rộ qua các kênh truyền thông, cho nên sau khi phần ghi âm này được tung lên mạng, những trang web liên quan được kích chuột điên cuồng. Hơn nữa, những người nghe đoạn ghi âm này đều cho rằng, chính cuộc “phỏng vấn cuối cùng”

này đã dẫn đến việc Ngô Dần Ngọ tự sát.”

La Phi chau mày: “Nội dung phỏng vấn rất quá đáng à?”

“Tôi bật lên cho anh nghe một đoạn là anh biết ngay thôi.”

Tăng Nhật Hoa lấy ra một chiếc mp3, điều chỉnh trạng thái play, “Đây là lời tường thuật của Ngô Dần Ngọ sau khi xảy ra vụ án, người phóng viên đó đã đưa ra một số câu hỏi cho ông ta. Các anh nghe xem.”

Trong máy mp3 phát ra giọng nói, mặc dù là ghi âm hiệu quả không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể nghe tương đối rõ. “Theo như lời kể của ông, tên sát thủ đó đã tha cho cô học sinh nữ cuối cùng, là bởi vì cuối cùng ông đã chặt tay của mình, ông đã tìm lại được dũng khí làm người, gánh trách nhiệm của một nhà giáo, có đúng như vậy không?”

Người nói là một người đàn ông, giọng anh ta nghe có vẻ hơi kỳ quái. Ngô Dần Ngọ lúng túng khó trả lời: “Việc này... việc này...”

https://thuviensach.vn

“Được rồi, tôi hỏi đơn giản hơn nhé.”

Người nam giới đó lại nói, “Ông có cho rằng mình là một người có dũng khí không? Ông có phải là một người thầy giáo có trách nhiệm không?”

“Tôi...”

Ngô Dần Ngọ ấp úng một lúc, cuối cùng thì cũng lấy hết dũng khí, “Trước đây thì không, nhưng... nhưng sau khi trải qua sự việc này, tôi nghĩ... sau này tôi có thể làm được.”

“Chậc.”

Người nam giới đó cười vẻ hỗn hào, “Nói như vậy, ông cho rằng biểu hiện của ông trong sự việc này rất tốt phải không? Vậy thì cái chết của hai cậu nam sinh đó thì sao? Ai chịu trách nhiệm nhỉ? Họ mới 17 tuổi còn chưa đủ tuổi thành niên.”

Ngô Dần Ngọ phát ra tiếng kêu rên đầy đau khổ, sau đó ông không nói được gì trong một khoảng thời gian dài. Người nam giới đó đợi một lúc, rồi lại hỏi câu khác. 157 “Bởi vì tên sát thủ đó đã hứa sẽ khôi phục công việc dạy học cho ông, nên ông mới đến khách sạn Vạn Phong phải không?”

“Đúng vậy...”

Giọng nói của Ngô Dần Ngọ đã vô cùng ủ rũ. “Sau khi xảy ra sự việc đó, ông cho rằng mình vẫn còn phù hợp để làm thầy giáo sao?”

Thấy đối phương không trả lời, người nam giới bèn nói tiếp: “Xem ra chính ông cũng cho rằng không phù hợp. Nếu đã không phù hợp sao ông lại còn đến đó? Có phải đối với ông mà nói, giáo viên thực ra chỉ là một công việc, công việc này nếu đem so với mức lương, thì cái gọi là trách nhiệm và nghĩa vụ không hề quan trọng?”

https://thuviensach.vn

“Tôi... tôi không muốn trả lời câu hỏi này.”

Ngô Dần Ngọ yếu ớt né tránh. “Tại sao phải né tránh nhỉ? Chẳng phải ông nói ông đã tìm lại được dũng khí sao?”

Người nam giới vẫn không buông tha, “Ông có từng nghĩ đến, nếu như hôm đó ông không đến khách sạn Vạn Phong, hoặc là ông chưa bao giờ trở thành một thầy giáo, vậy thì vụ huyết án sẽ không xảy ra. Đứng từ góc độ nào đó, học sinh của ông có phải vì ông mà chết hay không?”

“Tôi... tôi...”

Ngô Dần Ngọ đã không thể nói được gì nữa, trong ghi âm vang lên tiếng khóc tuyệt vọng đau khổ. “Khốn khiếp!”

La Phi cũng không thể nghe thêm được nữa, anh dựng đứng lông mày lên trách móc, “Đặt ra những câu hỏi này đối với một người già cả cơ thể và trái tim đã chịu đựng sự đau khổ nặng nề, đây chẳng phải là ép người ta vào con đường chết sao?”

“Không hỏi như vậy thì sao có thể mang lại hiệu quả lan truyền rầm rộ chứ? Còn về việc người bị hỏi có thể chịu đựng được hay không, đám phóng viên đó vốn mặc kệ.”

Tăng Nhật Hoa vừa nói vừa tắt máy mp3, rồi cậu lại cũng toét miệng nói vẻ khoa trương, “Có thể chính hắn hy vọng Ngô Dần Ngọ không chịu đựng được nữa, cần phải xảy ra chút chuyện thì mới hay cơ. Các anh xem tiêu đề bản ghi âm ở trên mạng, chẳng phải là đang tiến hành quảng bá cái chết của Ngô Dần Ngọ sao.”

“Tâm can hắn thật đáng diệt, thật đáng diệt!”

La Phi phẫn nộ nói liền hai lần câu này, sau đó anh hỏi Tăng Nhật Hoa, “Tên phóng viên này là ai?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa lắc đầu: “Còn chưa biết. Phóng viên mạng đăng bài đều dùng tên giả, hơn nữa, các anh nghe ghi âm cũng biết, hắn đã xử lý âm thanh đối với giọng nói của mình, rõ ràng cũng sợ bị người ta tóm được trong thế giới thực. Muốn tìm hắn ta e rằng cũng không dễ đâu...”

158 “Tôi tạm giữ cái này đã.”

La Phi cầm lấy mp3 từ tay Tăng Nhật Hoa, “Tôi không tin là không tìm thấy được manh mối.”

Tăng Nhật Hoa xòe hai tay ra hỏi vặn lại: “Tìm thấy hắn thì có tác dụng gì? Hành vi phỏng vấn của hắn vốn không phải là phạm pháp.”

La Phi ngẩn người, biết rằng đối phương nói không sai. Doãn Kiếm ngồi ở ghế lái thì không nhịn được, đập tay xuống vô lăng: “Cứ nhằm vào việc hắn làm giấy tờ giả, mạo danh cảnh sát, cứ bắt giữ hắn lại hẳng hay. Đến phòng tạm giam, xem xử lý hắn thế nào!”

“Thôi được rồi, không nên nghĩ đến những việc này nữa.”

La Phi thấy trợ lý của mình có vẻ hơi kích động, bèn xua tay nói, “Đừng có làm lỡ việc chính của chúng ta.”

Doãn Kiếm nghiến răng căm hận, không nói gì nữa. Còn Tăng Nhật Hoa thì lại thở dài nói: “Ôi, chúng ta hộc cả máu đi đối phó với Eumenides, nhưng, có đôi khi gặp phải những sự việc bực tức thế này, thực sự còn muốn bảo Eumenides đi xử lý bọn đó.”

La Phi liếc Tăng Nhật Hoa một cái, mặc dù không nói gì nhưng trong lòng cũng gợn sóng. Anh đặt chiếc mp3 vào trong túi áo, không biết đang suy ngẫm điều gì. 12 giờ 32 phút. Ba người La Phi đến được quán Internet Thế giới rộng lớn. Giống như lời tuyên truyền quảng cáo khác xa thực tế, quán Internet Thế giới rộng lớn đặt tên kêu như vậy, thực ra lại chỉ là một quán mạng giá rẻ quy mô rất nhỏ. Trong một gian phòng rộng khoảng 30

https://thuviensach.vn

mét vuông xếp dày đặc mấy chục chiếc máy vi tính, mặc dù hoàn cảnh và thiết bị máy móc không ra gì, nhưng do gần với một trường cấp 3, cho nên việc kinh doanh cũng khá ổn. La Phi bố trí Tăng Nhật Hoa và Doãn Kiếm đứng canh ở cửa, còn mình thì đi thẳng đến quầy. Mặc dù đã thay quần áo dân sự, nhưng hành động của anh vẫn toát ra khí chất khác với người bình thường. Ông chủ quán cũng là người từng trải, thấy thế trận như vậy, vội vàng ra nghênh đón, thận trọng hỏi: “Ba vị là...”

“Cảnh sát.”

La Phi giơ thẻ ra, “Cảnh sát cần phải thi hành nhiệm vụ, tất cả mọi người cần xếp hàng rời khỏi quán nét, đồng thời cung cấp thông tin cá nhân tỉ mỉ ở cửa ra vào, mong ông hợp tác.”

“Việc này...”

Ông chủ ngẩn người giây lát, sau đó nheo mắt vẻ khó xử, “Họ đều đã nộp tiền rồi, không đủ thời gian, e rằng họ không đi...”

159 “Trả cho họ toàn bộ số tiền, tất cả tổn thất của quán mạng sẽ do phía cảnh sát chịu trách nhiệm.”

“Được!”

Ông chủ chỉ đợi có câu nói này. Ông nhanh nhẹn quay người giống như chú mèo trở lại trong quầy. La Phi đang ngạc nhiên, thì thấy ông chủ đã lần ra được ổ cắm của máy chủ, sau đó ông ta rút luôn phích cắm của máy chủ ra. Hành động này của ông nhanh chóng tạo nên phản ứng trong quán mạng, tiếng chửi bới và băn khoăn vang lên khắp nơi. “Làm cái gì thế?”

“Mẹ kiếp, rớt mạng rồi!”

“Xì, mạng sao lại bị ngắt?!”

https://thuviensach.vn

“Ông chủ, ông chủ!”

... Ông chủ bước đến giữa gian phòng, khuôn mặt tỏ ra vô tội: “Máy chủ bị chết đứng rồi.”

“Vậy thì mau khởi động lại đi!”

“Không khởi động lại được, mẹ kiếp, mainboard bị cháy rồi.”

Ông chủ cũng văng câu tục, ông hậm hực nhìn chiếc máy chủ đó, như thể hận một nỗi không thể lao lên để đá cho nó vài phát. La Phi lẳng lặng nhìn ông ta, trong lòng thầm bật cười. Những vị khách mạng ồn ào huyên náo. “Mẹ kiếp, máy móc cái kiểu khỉ gì thế?!”

“Trả lại tiền!”

“Phải rồi! Trả lại tiền!”

Ông chủ tỏ ra oan ức như sắp khóc, nhưng ông ta lại hiện ra bộ dạng kém cỏi muốn cho yên chuyện. “Được, trả lại tiền, trả lại tiền, đều trả lại hết...”

Ông ta cầm tờ danh sách lên mạng để ở quầy, đi đến trước cửa quán, “Các bạn xếp hàng ngay ngắn, từng người một... Các bạn hãy ghi cả số tiền đặt cọc và số chứng minh nhân dân ở đây, dựa vào số chứng minh nhân dân1 để trả lại tiền.”

160 Những vị khách mạng chửi bới đứng dậy, nhưng đã trả lại toàn bộ số tiền, thực tế thì cũng chẳng có gì đáng oán thán cả. Nhanh chóng xếp thành hàng để được trả lại tiền. Có một số người muốn chen ngang, đều bị La Phi đi đến ngăn cản. Đối với những bạn trẻ chìm đắm vào thế giới ảo này, anh không cần nói rõ thân phận cũng có thể ứng phó được. Còn ông chủ thì lại giao cho Doãn Kiếm đứng gác ở cửa bản đăng ký lên mạng, đồng

https://thuviensach.vn

thời cũng hạ giọng nói: “Những người này đều đã đăng ký thông tin, các anh chỉ cần đối chiếu chứng minh nhân dân là được.”

Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa nhìn nhau khẽ mỉm cười: ông chủ này đúng là cũng nhanh ý, chỉ trong giây lát đã giải quyết được trọn vẹn vấn đề hóc búa này. Công việc giải tán hiện trường cũng vì thế mà thuận lợi hoàn thành. Mặc dù biết khả năng Eumenides ẩn thân ở trong đám khách của quán nét này rất ít, nhưng Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa vẫn cẩn thận đối chiếu chứng minh thư của họ. Kinh nghiệm qua nhiều lần giao đấu với Eumenides đã nói cho cảnh sát biết: đó là một người thường xuất chiêu khác người, làm đối thủ của hắn, cảnh sát cần phải làm thật kín kẽ trong từng khâu mới được. Sau khi tất cả mọi khách mạng đã tản đi, quán mạng vốn ồn ào huyên náo trở nên lặng ngắt. Ba người La Phi nhìn những ghế trống xung quanh, chợt có một thứ áp lực nặng nề đang lặng lẽ kéo đến. “Có khả năng bây giờ bắt đầu tìm kiếm hắn được không?”

La Phi đột nhiên hỏi Tăng Nhật Hoa. Cậu chàng chớp chớp mắt, hình như không hiểu lắm. “Tại sao hắn lại hẹn ở quán nét này?”

La Phi nói ra điều băn khoăn trong lòng, “Muốn nói chuyện qua mạng, thì ở chỗ nào chẳng được, vì sao lại hạn định ở trong quán nét này?”

“Ở đây chắc chắn là có một máy nào đó, rất quan trọng đối với Eumenides, có thể giúp hắn đạt được mục đích ẩn nấp!”

Doãn Kiếm phân tích theo hướng của đội trưởng: “Tôi nghĩ... có thể là một loại virus nào đó.”

“Mục đích gì? Virus gì?”

Tăng Nhật Hoa hỏi vặn lại vẻ suy tư. La Phi dùng ánh mắt chờ đợi nhìn thẳng vào Tăng Nhật Hoa: “Đây là lĩnh vực của cậu. Tôi hy vọng nghe được lời giải đáp của cậu.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa thì lại lắc đầu vẻ khó hiểu: “Virus... chủng loại virus vô cùng phong phú, nhưng mục đích chẳng qua cũng chỉ là khống chế máy vi tính của đối phương mà thôi, hoặc là ăn trộm dữ liệu, hoặc là giám sát khống chế từ xa, nhưng Eumenides có lý do gì mà lại thao túng máy vi tính ở đây chứ? Hắn chỉ 161 là muốn tiến hành một cuộc nói chuyện qua mạng với Hoàng Kiệt Viễn, thì virus có tác dụng gì với hắn nhỉ?”

La Phi trầm ngâm giây lát: “Thế này nhé, chúng ta không cần biết hắn có ý đồ gì. Bây giờ trước tiên cậu hãy kiểm tra hết một lượt từng chiếc máy vi tính ở đây. Thời gian vẫn còn kịp chứ?”

Tăng Nhật Hoa nhìn đồng hồ: “Cố thì cũng tạm đủ.”

Trong lúc nói câu này, cậu đã kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, hai tay bắt đầu làm việc, thật không ngờ đồng thời thao tác hai chiếc máy vi tính. La Phi thấy cậu đã tiến vào trạng thái làm việc, bèn không làm phiền nữa, quay sang nhìn Doãn Kiếm: “Chúng ta cũng không thể dồn mọi sự chú ý lên những chiếc máy tính, vòng ngoài quán mạng có lẽ còn đáng để quan tâm hơn. Eumenides đã chỉ định địa điểm này, liệu có phải là lợi dụng địa hình nơi đây để giở trò gì không?”

“Lẽ nào hắn muốn làm hại Hoàng Kiệt Viễn?”

Doãn Kiếm trở nên căng thẳng. Cậu đi ra khỏi cửa quán mấy bước, quan sát khung cảnh xung quanh. Nơi này gần với đường cái, hai bên đường đều là những quán hàng hơi thấp. Và lúc này đang vào giờ cao điểm giao thông buổi trưa, nam nữ già trẻ, qua lại không ngớt. Doãn Kiếm dùng ánh mắt thăm dò cảnh giác đối với tất cả những nam giới trẻ đi qua, hình như ai cũng đáng để nghi ngờ. Sau nhiều lần giao đấu với Eumenides, tất cả những chiến sĩ tham chiến đều bị mắc di chứng tương tự. La Phi cũng bước tới, ánh mắt anh sau khi quét một lượt xung quanh, giơ tay phải lên chỉ mấy nơi chếch lên cao: “Tầng 3 khu Gia dụng, phía đông tầng 4 tòa nhà Điện lực, trên sân thượng ngân hàng Công thương, mấy vị trí này đều cần phải bố trí

https://thuviensach.vn

người của chúng ta. Doãn Kiếm, bây giờ cậu đi sắp xếp một chút, nửa tiếng sau, người của chúng ta phải vào từng vị trí."

Doãn Kiếm sau khi nhận lệnh bèn rời khỏi đó, La Phi thì lại gọi điện thoại cho Liễu Tùng: "Tình hình của cậu bên đó thế nào?"

"Đã chọn xong người rồi."

Anh chàng đội cảnh sát đặc nhiệm trả lời ở phía đầu dây bên kia, "Bây giờ có cần đưa đến gặp anh không?"

"Không! Đừng đưa anh ấy tiếp cận hiện trường quán nét, chuẩn bị một bộ hồ sơ cá nhân chi tiết cho tôi."

"Vâng."

Liễu Tùng tính toán thời gian một chút: "Vậy khoảng bốn mươi phút nữa tôi sẽ đến quán nét."

162 La Phi cũng nhìn đồng hồ. Nếu như vậy, Liễu Tùng rất có thể sẽ đến cùng lúc với Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn, thời gian như vậy cũng là vừa khéo. Tình hình thực tế quả nhiên giống như dự liệu của La Phi, lúc 1 giờ 30 phút, Liễu Tùng, Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn gần như đồng thời đến quán nét Thế giới rộng lớn. Mũi tên đã lên dây, sau khi trở thành nhân vật chủ chốt của tổ chuyên án, cuối cùng La Phi cũng đã chờ đón được trận giao đấu mặt đối mặt lần đầu tiên với Eumenides. La Phi chuyển phòng nghỉ của chủ quán thành bộ chỉ huy tác chiến tạm thời. Anh dẫn mọi người vào trong phòng, trước tiên hỏi Mộ Kiếm Vân: "Các vị đã chuẩn bị thế nào rồi?"

Mộ Kiếm Vân gật đầu: "Đã thiết kế một số bước tiến hành theo trình tự, anh Hoàng cũng đã hiểu được điểm nắm bắt tâm lý then chốt. Nhưng có thành công được hay không, chủ yếu vẫn còn phải xem cuộc nói chuyện thực tế ở hiện trường của hai bên."

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

La Phi thoáng gật đầu, lập tức quan tâm đến việc khác, “Liễu Tùng, cậu hãy giới thiệu một chút về người được lựa chọn trong đội cảnh sát đặc nhiệm đi.”

Liễu Tùng đưa cho La Phi một túi tài liệu: “Trong đây là tư liệu cá nhân của anh ấy.”

La Phi giở lướt qua xem, sau đó khen ngợi một câu: “Tốt lắm.”

Rõ ràng rất hài lòng đối với nhân vật được lựa chọn. Sau đó anh giao túi tài liệu vào tay Hoàng Kiệt Viễn, “Trách nhiệm của anh đã được nói rất rõ rồi, cần phải hướng mục tiêu của Eumenides chuyển sang người này. Bây giờ còn chưa tới một giờ đồng hồ, anh cần phải nhanh chóng tìm hiểu kỹ về người này.”

Hoàng Kiệt Viễn giở tập tài liệu dày cộm ra, trên cùng là một tấm ảnh chụp toàn thân của một người. Người đàn ông trong bức ảnh phong thái anh hùng rạng ngời. “Anh ấy là người bạn tốt nhất của... đội trưởng của chúng tôi lúc sinh thời.”

Liễu Tùng lại bổ sung thêm một câu, giọng nói nghẹn ngào biến thành khàn khàn. Trên mặt La Phi cũng thoáng lộ ra thần sắc bi thương, nhớ đến Hùng Nguyên, anh cảm giác áp lực trên đôi vai mình lại nặng thêm vài phần. Hoàng Kiệt Viễn đại khái lật giở tập tài liệu, lắc đầu nói: “Tôi không thể nào nhớ nhiều được như vậy.”

163 “Anh không cần ghi nhớ quá nhiều. Anh ta chỉ là người chiến hữu đã từng hợp tác với anh mười tám năm trước thôi. Những tình hình chi tiết của anh ta, anh không biết rõ cũng là điều bình thường. Anh thậm chí chỉ cần chú ý: nếu như Eumenides hỏi quá nhiều, anh không thể nào trả lời hết, việc này ngược lại lại gây ra sự nghi ngờ đối với hắn.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, La Phi lại nhìn hướng về Mộ Kiếm Vân, “Cô giáo Mộ, cô cũng hãy xem qua tư liệu này. Những thông tin nào cần cung cấp cho Eumenides, những thông tin nào cần giữ lại, cô hãy giúp tôi nắm bắt nhé.”

Mộ Kiếm Vân gật đầu hiểu ý, cùng với Hoàng Kiệt Viễn nghiên cứu tài liệu cá nhân của nhân vật Dương Lâm này. La Phi thấy vậy bèn rời khỏi căn phòng, lúc này ở trong quán mạng, Tăng Nhật Hoa vẫn đang gian khổ chiến đấu cùng với mấy chục chiếc máy vi tính. “Thế nào? Có phát hiện gì không?”

La Phi đi đến hỏi. “Trên mỗi máy đều đã diệt một số virus, nhưng không nhận ra là có mối liên quan gì với Eumenides.”

Tăng Nhật Hoa vừa nói, đôi tay vừa bay lượn như cánh bướm, đồng thời hai tay trái phải liên tục múa lượn trên hai máy tính, thấy La Phi không có ý rời khỏi đó, cậu bèn nói thêm, “Thực ra, nếu như tôi là Eumenides, cho dù muốn gài cắm gì đó trên máy vi tính, thì giờ người khác cũng không thể nào điều tra ra được.”

“Vì sao?”

“Tôi chỉ cần ghi nhớ địa chỉ mạng chiếc máy tính mục tiêu, điều này cũng giống như kẻ đạo chích đã nhận định rõ địa điểm gây án. Nếu đã xác định sẵn thời gian gây án là 2 giờ chiều, tôi có cần phải đến đây trước 2 giờ không?”

“Ý cậu là Eumenides đợi sau khi đến thời gian hẹn thì mới ra tay?”

“Đúng vậy. Bởi vì hắn biết chúng ta chắc chắn sẽ đến tiến hành kiểm tra tất cả máy tính ở đây. Với khả năng của hắn, muốn tấn công bất cứ chiếc máy tính ở quán mạng thông thường nào đều dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không cần phải ra tay trước.”

“Tôi hiểu rồi.”

https://thuviensach.vn

La Phi trầm ngâm, “Vậy theo như ý cậu, chúng ta cần phải phòng bị ra sao?”

“Bất luận thế nào, cứ kiểm tra hết các máy trước thì không sai đâu. Nhưng công việc then chốt hơn cần phải sau 2 giờ chiều, đến lúc đó, tôi sẽ ngồi canh máy chủ của mạng, bởi vì bất luận Eumenides tấn công máy nào, hắn đều không thể tránh khỏi sự giám sát khống chế của máy chủ. Sau đó các anh làm theo kế hoạch giữ chân Eumenides càng lâu càng tốt, để tôi lần theo vết tích trên mạng của hắn.”

164 La Phi “ừm”

một tiếng thể hiện tán đồng: “Nếu như cậu cần điều động người bên ngoài, có thể trực tiếp liên hệ với Liễu Tùng.”

Tăng Nhật Hoa cười hi hi: “Vậy anh phải thông báo cho anh ấy chuẩn bị sẵn, đến lúc đó là phải trực tiếp đi bắt người luôn đấy.”

Trong tất cả những người tham chiến, chỉ có tâm trạng của Tăng Nhật Hoa là thoải mái nhất, điều này cũng lây nhiễm sang La Phi, khiến tâm trạng căng thẳng của anh đã được giảm bớt phần nào. Các thành viên của đội cảnh sát đều đã có mặt ở vị trí được phân công, họ cùng chờ đợi cuộc chiến mới. Và cuối cùng thì cũng đã đến thời gian 2 giờ chiều trong sự chờ đợi của mọi người. Liễu Tùng canh gác ở cửa quán mạng, cảnh giác chăm chú nhìn tất cả mọi người qua lại; còn bên ngoài, Doãn Kiếm dẫn nhiều cảnh sát hơn để tạo nên vòng vây kín kẽ cẩn mật không chút sơ hở, Hoàng Kiệt Viễn ra giữa quán, trong lòng vô cùng lo lắng cho sự an nguy của cậu con trai yêu quý; Mộ Kiếm Vân đứng ở bên cạnh ông, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cung cấp hướng dẫn chiến lược trên phương diện tâm lý; La Phi thì chỉ huy toàn bộ cục diện, nhưng lúc này sự chú ý của anh lại tập trung vào Tăng Nhật Hoa. Tăng Nhật Hoa đang canh giữ ở máy chủ trong quầy, theo như sự phân tích của cậu, Eumenides có hành động gì thì cũng không thể nào né tránh được sự giám sát khống chế của chiếc máy chủ này. Quả

https://thuviensach.vn

nhiên, lời phân tích của Tăng Nhật Hoa không sai. Sau khi đến thời gian cuộc hẹn, cậu nhanh chóng phát hiện ra giám sát mạng xảy ra tình trạng bất thường. “Máy số 33!”

Anh hét to, “Hắn đang gửi qua mạng một phần mềm.”

La Phi hỏi luôn: “Là phần mềm gì?”

“Chưa từng thấy bao giờ, xem ra giống như một trình tự khống chế nào đó, tác dụng cụ thể thì cần phải vận hành mới biết, có cần ngăn cản không?”

“Không, để hắn gửi. Việc ở đây, chúng tôi sẽ ứng phó. Cậu mau chóng truy tìm địa chỉ mạng của hắn!”

Tư duy của La Phi rất rõ ràng, cảnh sát cần phải lợi dụng cơ hội hẹn gặp trên mạng lần này, nếu bây giờ mà ngăn chặn hành động của Eumenides thì thực là một hành động quá nôn nóng. “Hắn bắt đầu cài đặt phần mềm rồi.”

Tăng Nhật Hoa tiếp tục hội báo, “Các anh hãy theo dõi máy số 33. Tôi cũng đang copy phần mềm này... địa chỉ mạng, hắn đã thiết kế ẩn giấu, nhưng tôi sẽ nhanh chóng phá giải được thôi!”

165 Ánh mắt của La Phi nhanh chóng lướt qua khắp phòng, nhanh chóng tìm thấy vị trí của máy số 33. Đó là một vị trí ở trong góc nhất, và Hoàng Kiệt Viễn và Mộ Kiếm Vân lúc này cũng đã tìm được đến theo lời chỉ dẫn của Tăng Nhật Hoa. Hình như đang phối hợp với động tác của cảnh sát, trên màn hình của máy số 33 lúc này đột nhiên bật ra một khung đối thoại, trong đó hiện lên mấy chữ lớn nổi bật: “Tôi đến rồi!”

Thể chữ Phỏng Tống màu đen, vô cùng quen thuộc, chỉ có điều lần này chữ trên giấy được chuyển sang màn hình vi tính. La Phi biết khung đối thoại này là một phần mềm chat đang được lưu hành rộng rãi nhất, và anh còn biết rõ hơn là ai đang ở đầu mạng bên kia gửi thông tin này đến cho họ. Theo như kế hoạch, Hoàng Kiệt Viễn ngồi trước máy vi tính, ông gõ câu trả

https://thuviensach.vn

lời của phía cảnh sát vào phần khung đối thoại trên phần mềm chat: “Chúng tôi cũng đến rồi!”

“Tôi nhìn thấy các vị rồi.”

Cùng lúc Eumenides gõ câu này, La Phi và mọi người đã chú ý thấy webcam trong phần mềm chat đã được bật, và webcam của chiếc vi tính số 33 này vừa vặn đang nhắm thẳng vào vị trí của ba người. Rõ ràng Eumenides ở đầu mạng bên kia đang nhìn thấy họ thông qua webcam, và câu nói tiếp theo của Eumenides càng chứng thực điều này. Hắn lần lượt gõ ra tên của ba người trên màn hình: “Hoàng Kiệt Viễn, La Phi, Mộ Kiếm Vân.”

Hoàng Kiệt Viễn lộ ra nét mặt không được tự nhiên. Cứ thế bại lộ ra trước mắt đối thủ thế này, đây đúng là điều vô cùng ngượng ngùng. La Phi nhìn chăm chăm vào webcam, anh thậm chí còn tiến thêm một bước, như thể muốn xuyên qua không gian để nhìn rõ gương mặt của người đối diện. Mộ Kiếm Vân thì chau mày, cô không thích cảm giác bị người đàn ông lạ nhìn trộm, thế là cô giơ tay ra muốn xoay webcam đó về hướng khác. Nhưng Eumenides đã kịp thời cảnh cáo: “Không được tắt webcam, tôi cần phải biết người ngồi đối diện với tôi là ai.”

La Phi xua xua tay về phía Mộ Kiếm Vân, ngăn cản hành động của cô. Cần phải bảo đảm cuộc nói chuyện trên mạng được tiến hành, họ cần phải nghe theo điều kiện mà Eumenides đặt ra. 166 Mộ Kiếm Vân bất lực bĩu môi, cô nghiêng người, chuyển đến góc mà webcam không chiếu tới được, đồng thời, cô đưa mắt ra hiệu với Hoàng Kiệt Viễn, ra hiệu đối phương có thể bắt đầu được rồi. Hoàng Kiệt Viễn đánh máy vào khung nói chuyện: “Con của tôi đang ở đâu?!”

Eumenides không trả lời câu hỏi này, hắn ra lệnh: “Đeo tai nghe, tôi muốn nghe được giọng nói của ông.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn tỏ vẻ thoáng do dự. Đương nhiên đây chỉ là biểu hiện giả vờ thôi. Phía cảnh sát sớm đã dự liệu Eumenides sẽ dùng phương thức chat voice và webcam để thăm dò thông tin hắn muốn tìm hiểu, còn Hoàng Kiệt Viễn cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để ứng phó với tình huống này. Quán nét Thế giới rộng lớn lắp đặt toàn là tai nghe dính liền, khi đeo lên đầu giống như đội nửa cái mũ. Hoàng Kiệt Viễn sau khi đeo tai nghe, câu đầu tiên vẫn là: "Con trai tôi đâu?"

"Con trai ông đang ở cùng tôi."

Giọng Eumenides cũng truyền tới thông qua tai nghe. "Nó không sao chứ?"

"Hiện giờ thì không sao."

"Tôi muốn nhìn thấy nó, anh hãy bật webcam bên đó lên."

"Bây giờ gặp hay không thì cũng không có ý nghĩa gì."

Eumenides lạnh lùng đáp. "Mày không được làm hại nó!"

Hoàng Kiệt Viễn gầm lên phẫn nộ, "Tao cảnh cáo mày, không được làm hại nó!"

Eumenides trầm mặc giây lát, sau đó hắn thở dài: "Có một việc này ông cần phải hiểu rõ, người làm hại nó chính là ông. Nếu như buổi sáng nay các người không giở trò ngu xuẩn như vậy, thì con trai ông lúc này đang chơi đùa cùng với các bạn."

Hoàng Kiệt Viễn hít thở một hơi thật sâu, như thể đang cố gắng hết sức để khống chế tâm trạng của mình, sau đó ông trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc mày muốn thế nào?"

https://thuviensach.vn

Đây chính là hướng giao đấu mà cảnh sát đã thiết kế sẵn. Mặc dù là thiết kế nên cái bẫy cho Eumenides, nhưng quá trình thiết kế cái bẫy này cần phải đủ 167 chân thực, lúc này Hoàng Kiệt Viễn cần phải nhấn mạnh sự an nguy của con trẻ, đây mới là phản ứng bình thường. La Phi cũng khá hài lòng với biểu hiện của Hoàng Kiệt Viễn. Và lúc này, anh nhìn thấy Tăng Nhật Hoa bước ra khỏi quầy, đang vẫy vẫy tay về phía mình. La Phi lập tức đi đến đó. Tăng Nhật Hoa cũng vội vàng chạy lên mấy bước nghênh đón, đồng thời cậu cũng thận trọng né tránh khỏi khu vực webcam của máy số 33 chiếu tới được. “Đã lần ra được một địa chỉ.”

Cậu giơ một tờ giấy nhớ vung vẩy trong tay, trên đó ghi một dãy số IP, “Đây là quán mạng Lam Tinh ở cách đây khoảng 10 km.”

“Lại là quán mạng?”

La Phi cảm thấy hơi kỳ lạ, Eumenides sẽ không công nhiên liên hệ với cảnh sát ở quán mạng chứ? Đồng thời anh cũng chú ý thấy Tăng Nhật Hoa có thêm định ngữ “một”

ở bên cạnh chữ “địa chỉ”

, từ ngữ này ám chỉ ở đó không phải là địa chỉ chính xác của Eumenides. Tăng Nhật Hoa nhận ra sự băn khoăn của La Phi, cậu vội bổ sung thêm: “99%, đây là một “hình thức chuỗi Trojan”

.”

La Phi không hiểu, truy hỏi: “Là ý gì?”

“Trojan là một kiểu chương trình virus, dùng để khống chế máy tính nhiễm virus từ xa.”

Tăng Nhật Hoa biết La Phi không hiểu biết nhiều về vi tính, bèn giải thích bằng lối so sánh, “Anh có thể tưởng tượng chiếc máy tính nhiễm virus

https://thuviensach.vn

thành một con diều, virus Trojan giống như là một cái khóa móc trên con diều đó, mạng internet thì lại là sợi dây chão buộc vào cái khóa móc đó, người thả diều nắm được sợi dây chão là có thể khống chế được chiếc diều đó. Đương nhiên, nếu như chiếc "diều"

này đủ thông minh, nó cũng có thể lần theo dây chão để tìm ra được người khống chế nó. Thế nhưng "hình thức chuỗi Trojan"

lại còn phức tạp hơn, đây là dùng một máy vi tính bị nhiễm virus để khống chế một chiếc máy khác bị nhiễm virus, cứ liên tục lặp đi lặp lại như vậy, ở giữa có thể chuyển tới chuyển lui rất nhiều khâu. Đây giống như là rất nhiều con diều được kết nối với nhau, anh muốn tìm ra được người thao túng thực sự, bắt buộc phải lần theo từng con diều một đến cuối cùng mới được."

"Ý cậu là quán mạng đó không phải là nơi Eumenides đang có mặt, nhưng ở đó có một máy vi tính đang kết nối với máy số 33 ở đây, và chiếc máy đó lại bị không chế bởi một chiếc máy thứ ba đặt ở vị trí khác?"

"Đúng vậy."

Tăng Nhật Hoa gật đầu, nói: "Bây giờ tôi cần phải đến quán mạng Lam Tinh thì mới có thể điều tra ra được vị trí của chiếc máy thứ ba ở 168 đâu. Giống như một dãy các con diều, chỉ có thể lần xuống dưới tìm từng con một."

"Tôi hiểu rồi."

La Phi quyết đoán ra lệnh, "Cậu hãy gọi Liễu Tùng, dẫn đủ nhân lực cùng xuất phát, dùng tốc độ nhanh nhất để điều tra ra, bất luận Eumenides thiết kế ra bao nhiêu khâu, các cậu cũng phải moi hắn lên cho tôi!"

Tăng Nhật Hoa không tuân lệnh ngay, "Còn có một vấn đề..."

https://thuviensach.vn

La Phi rướn mày: “Sao thế?”

“Chương trình vừa rồi Eumenides gửi đến máy số 33 đang được vận hành, tôi vẫn chưa tìm hiểu được rốt cuộc nó là gì.”

Tăng Nhật Hoa nói vẻ hơi ủ dột. “Vừa rồi cậu nói là copy chương trình đó rồi mà?”

“Đúng là đã copy rồi. Nhưng giao diện điều hành của chương trình đó đã bị xóa, không nhìn ra được là để làm gì. Tôi vừa mới mở Background code phần điều khiển, có một vài Modules rõ ràng là đang tiến hành một vài giám sát đo đạc bên ngoài, hơn nữa còn kịp thời phản hồi ra kết quả.”

“Hắn đang giám sát chúng ta?”

La Phi truy hỏi vẻ mẫn cảm, “Cụ thể là giám sát cái gì?”

“Không biết... Dù sao thì có quá nhiều khả năng về sự thay đổi bên ngoài nào đó như âm thanh, hình ảnh, nhiệt độ, ánh sáng, chấn động..., cụ thể thì cần phải xem phần cứng bên ngoài liên kết với chương trình đang đo đạc thứ gì.”

La Phi ý thức ra điều gì đó: “Ý cậu là trên máy số 33 có cài đặt một phần cứng bên ngoài đặc biệt nào đó?”

“Đúng vậy. Bởi vì khi chương trình này vận hành trên máy chủ, thì lại không đo được bất cứ trị số nào, nhưng ở trên máy số 33 thì lại luôn phản hồi những hình ảnh bước sóng không rõ ràng.”

Tăng Nhật Hoa vừa nói, vừa nhìn về chiếc máy số 33. La Phi cũng nhìn theo hướng ánh mắt của Tăng Nhật Hoa về phía đó, sau đó anh lắc đầu: “Chiếc máy vi tính này giống hệt những chiếc máy khác, nếu như có thêm thiết bị đặc biệt bên ngoài nào đó, lúc trước chắc cậu cũng phải điều tra ra được rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

“Chắc chắn là thiết bị ẩn mật nào đó. Để tôi kiểm tra lại lần nữa, chắc chắn tôi sẽ tìm ra được.”

Tăng Nhật Hoa quay sang nói, dùng thái độ xin phép La Phi. 169 “Không, bây giờ không cần tìm nữa.”

La Phi quả quyết xua tay, “Bất luận là gì, cứ để hắn giám sát đi, dùng cái này để giữ chân hắn, cậu hiểu không?”

Giữ chân Eumenides, vừa là để Hoàng Kiệt Viễn dụ hắn sập bẫy, vừa là ngầm truy lùng nơi hắn ẩn thân, đây chính là sự bố trí ban đầu của cảnh sát. Nếu như bây giờ đi điều tra chương trình giám sát mà Eumenides thiết kế, rõ ràng lại gây ra việc đánh rắn động cỏ. Tăng Nhật Hoa gật đầu hiểu ý. Bất luận Eumenides đang giám sát cái gì, mục đích của hắn cũng chỉ là đảm bảo cho sự an toàn của mình nhỉ? Mà cảnh sát thì lại đang đem lại cho hắn loại cảm giác an toàn này. Nhiệm vụ quan trọng nhất của mình chính là lần tìm các con “diều”

trong một chuỗi đó, nhanh chóng tìm ra được nơi Eumenides ẩn thân. Nhưng để Eumenides giở trò vặt này dưới con mắt mình, nếu như không có chút phản ứng nào, thì lại để cho đối thủ coi thường mình rồi. Nghĩ đến đây, Tăng Nhật Hoa lại cảm thấy khó chịu. “Xuất phát thôi.”

La Phi lại một lần nữa ra lệnh. “Vâng!”

Trên mặt cậu chàng vẫn tỏ thái độ u uất, nhưng cậu vẫn tuân lệnh quay người rời khỏi đó. La Phi cũng không có thời gian dừng lại, anh vội quay trở lại góc phòng chỗ máy vi tính số 33, Hoàng Kiệt Viễn vẫn đang tiến hành cuộc giao đấu với Eumenides. Mộ Kiếm Vân giơ ra ngón tay cái về phía La Phi, thể hiện Hoàng Kiệt Viễn đã biểu hiện rất tốt trong cuộc giao đấu với đối thủ. La Phi thoáng yên tâm, thông qua chiếc tai nghe của Hoàng Kiệt Viễn đang đeo, anh thấp thoáng nghe thấy giọng nói của Eumenides

https://thuviensach.vn

đang truyền tới từ đầu bên kia. “Hãy nói cho tôi biết những việc liên quan đến vụ án 1.30.”

Giọng hắn lạnh lẽo chói tai, đem lại cho người ta thứ cảm giác kỳ lạ giống như kim loại, không mang theo chút tình cảm nào. “Anh đã lấy trộm hồ sơ. Trong đó có ghi chép, có ảnh, anh còn hỏi tôi làm gì?”

Hoàng Kiệt Viễn mệt mỏi và bất lực hỏi vặn lại đối phương, xem ra ông hoàn toàn ở trong thế hạ phong. “Tôi muốn biết chi tiết, những điều mà trong hồ sơ để sót... Hay nói cách khác, là những chi tiết cố ý giấu giếm.”

Trong ngữ điệu chầm chậm của Eumenides lại bao hàm sự sắc nhọn áp đảo đối phương, bởi vì hắn biết mình đang nắm trong tay một món đồ cá cược mà Hoàng Kiệt Viễn không thể nào kháng cự lại được. 170 Hoàng Kiệt Viễn trầm mặc, lo sợ món đồ cá cược trong tay đối phương, ông bắt buộc phải nói gì đó, nhưng ông lại không muốn nói nhiều. Sau khi do dự giây lát, ông bèn thể hiện ra tư thế lùi để tiến: “Anh muốn biết gì thì cứ hỏi đi, tôi cố gắng hết sức để trả lời.”

Micro chuyển giọng nói của Hoàng Kiệt Viễn thành tín hiệu điện tử. Thông qua mạng lưới internet rộng khắp thành phố, tín hiệu đó cứ thế lan đi, sau mấy lần chuyển động giữa vài máy vi tính, cuối cùng cũng truyền tới được một góc ẩn khuất nào đó. Người thanh niên nhận được tín hiệu lúc này lại cảm thấy hơi thẫn thờ. Trong lòng hắn có quá nhiều điều nghi hoặc, bây giờ đến lúc đã có thể tìm hiểu giải đáp được những điều nghi hoặc đó, thì lại không biết vì sao, trong lòng hắn thấp thoáng thứ cảm giác sợ hãi. Như thể là một tấm màn dày che phủ chân tướng sự thực mà hắn chưa biết, cùng lúc lật giở tấm màn dày đó, liệu hắn có làm tốt công tác ứng phó đối với bất cứ cục diện nào sẽ được diễn ra hay không? Bất luận thế nào, những nỗi băn khoăn đó cần phải được làm rõ. Sau khi ổn định lại tư duy, hắn ném ra câu hỏi đầu tiên: “Tại sao Viên Chí Bang lại ở trong số những người xử lý vụ án?”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang, một cái tên vừa thân quen vừa xa lạ. Hắn vẫn không quen lồng ghép ba chữ này với hình tượng trong lòng mình. Nhưng ba chữ này lại là điểm then chốt kết nối hai đoạn đường đời của hắn. “Viên Chí Bang lúc đó là sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp của trường Đại học Cảnh sát, được điều đến thực tập trong đội cảnh sát hình sự, người phụ trách vụ án này, đội trưởng Đinh Khoa chính là thầy giáo chỉ đạo của cậu ấy.”

Hoàng Kiệt Viễn trả lời. “Theo như quy định, cảnh sát thực tập có đủ tư cách để tham gia một vụ án nghiêm trọng như vậy không?”

“Chắc là không được, nhiều nhất thì cậu ấy chỉ có thể phụ trách một số công việc liên lạc vòng ngoài. Khi đó đội trưởng Đinh Khoa sai tôi cùng cậu ấy tìm kiếm người nhà của nghi phạm, hy vọng thông qua sách lược tâm lý của người nhà để xoa dịu tình thế hiện trường.”

Hoàng Kiệt Viễn ngừng một lát, nói: “Nhưng sau khi tiếp xúc với người nhà, tình thế thay đổi đã khiến cho Viên Chí Bang không thể không tham gia vào hiện trường trung tâm vụ án.”

Người thanh niên khẽ giật mình, lời trần thuật của đối phương đang chạm vào một thứ gì đó trong nơi sâu thẳm ký ức của hắn, nhưng hình ảnh mơ hồ đó lại đang bước về phía mình. 171 “Tình thế thay đổi thế nào?”

Hắn kiểm soát tâm trạng, lại truy hỏi. “Chúng tôi đã tìm được vợ nghi phạm ở hiện trường. Vợ anh ta đang mắc bệnh nặng nằm viện, không thể nào đến được hiện trường. Việc thông qua người thân để cảm hóa nghi phạm, chúng tôi chỉ có thể dồn hy vọng vào cậu con trai của anh ta. Đứa bé năm đó mới 6 tuổi, là độ tuổi biết nhận ra người lạ, những người lạ thường rất khó tiếp cận nó. Nhưng không biết vì sao, nó lại rất thích Viên Chí Bang.”

Đúng vậy, người chú ấy... lần đầu tiên nhìn thấy chú ấy, mình đã thích chú ấy. Vì sao? Người thanh niên lẩm bẩm tự hỏi, nhưng hắn cũng không

https://thuviensach.vn

thể nói rõ được nguyên nhân cụ thể. Hắn chỉ thấp thoáng nhớ được gương mặt tươi cười của người chú ấy, thân thiết, rạng rỡ, mình rất muốn được chú ôm trong lòng. Viên Chí Bang, Viên Chí Bang... chú ấy thực sự chính là người thầy giáo nghiêm khắc, lạnh lùng và xấu xí như ma quỷ ấy sao. Ở bên kia mạng, Hoàng Kiệt Viễn vẫn đang tiếp tục kể lại tình hình mười tám năm trước: “Bởi vì Viên Chí Bang và đứa bé đó rất quấn quýt nhau, nên đội trưởng Đinh tạm thời quyết định để Viên Chí Bang đưa đứa bé vào trong hiện trường, hy vọng có thể trào dâng tình yêu con trẻ của nghi phạm.”

“Các ông đã mua đồ chơi cho đứa bé đó, còn cho nó đeo tai nghe, bật bài hát trẻ con, có phải vậy không?”

Ký ức của người thanh niên và lời kể của đối phương dần dần trùng khớp vào nhau. “Đúng vậy. Đây đều là chủ ý của Viên Chí Bang. Đứa bé đó đã hoàn toàn tin tưởng cậu ấy. Tôi nhớ khi Viên Chí Bang bế nó vào trong hiện trường, nó vừa hát bài hát trẻ con, vừa chơi đồ chơi, rất vui vẻ. Đây cũng chính là hiệu quả mà chúng tôi muốn đạt được. Bất kỳ một người bố nào nhìn thấy đứa con ngây thơ đáng yêu như vậy, sao có thể nỡ bước vào con đường hủy diệt được chứ?”

Bố. Mặc dù hình ảnh cụ thể của người đó giờ đây đã rất mơ hồ, nhưng hàm nghĩa của từ này lại vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa được. Trong trái tim của người thanh niên trào dâng cảm giác đau xót: cái ngày vui vẻ trong ký ức của hắn, khi hắn hát bài hát trẻ con, thì lại chính là ngày bố hắn bước vào cuộc đời bi thảm. Bố ơi, sao bố cuối cùng vẫn vứt bỏ con mà đi? Trong tình hình lúc đó, tại sao bố lại vẫn chọn lựa con đường cùng không nên lựa chọn chứ? Mang theo những nỗi băn khoăn này, giọng hắn cũng trở nên khàn khàn: “Nói cho tôi biết việc xảy ra sau đó, nói cho tôi biết chi tiết sau khi Viên Chí Bang tiến vào hiện trường...”

Câu trả lời của Hoàng Kiệt Viễn lại khiến hắn thất vọng: “Chi tiết ở hiện trường... tôi không biết.”

https://thuviensach.vn

172 “Sao lại không biết chứ?”

“Sau khi Viên Chí Bang vào hiện trường, vì để cho cảnh sát bên ngoài tìm hiểu được tình hình trong phòng, đã gài một thiết bị bộ đàm siêu nhỏ trên cổ áo cậu ta. Nhưng máy thu của thiết bị này lại trực tiếp gắn vào tai của đội trưởng Đinh, cho nên ngoài Viên Chí Bang, chỉ có đội trưởng Đinh có thể kịp thời tìm hiểu tiến triển hiện trường, còn chúng tôi thì lại chỉ làm theo chỉ lệnh của đội trưởng Đinh.”

Người thanh niên rõ ràng tỏ ra bất mãn đối với lời giải thích của Hoàng Kiệt Viễn, hắn truy hỏi: “Coi như lúc đó không biết, về sau cũng không biết sao? Vụ án như vậy, đã gài cả thiết bị bộ đàm, lẽ nào không tiến hành ghi âm hiện trường sao?”

“Có ghi âm, nhưng tôi chưa bao giờ nghe đoạn ghi âm đó.”

“Những người cảnh sát khác thì sao?”

“Lúc đó tôi là trợ lý của đội trưởng Đinh, tôi còn chưa nghe thì đội trưởng của chúng tôi càng không cho những người khác của đội tôi được nghe.”

“Tại sao?”

Người thanh niên chất vấn, “Điều này không phù hợp với quy trình.”

Hoàng Kiệt Viễn thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy, vụ án này có rất nhiều chỗ không phù hợp với quy trình, bắt đầu từ việc Viên Chí Bang tiến vào hiện trường. Đây chính là nguyên nhân vì sao mà rất nhiều chi tiết không được viết vào trong hồ sơ.”

“Nếu như vậy, chứng tỏ hành động của phía cảnh sát đã xảy ra sự cố! Sự cố đó ẩn giấu trong bản ghi âm hiện trường, có phải vậy không?”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên đặt câu hỏi vô cùng sắc bén. Hoàng Kiệt Viễn lần này trầm mặc giây lát, rồi mới nói: “Chắc là như vậy.”

Người thanh niên lại hỏi dồn: “Ông cảm thấy là sự cố gì?”

“Tôi nói rồi, tôi không biết.”

“Tôi muốn nghe sự suy đoán của ông. Với vai trò là một người cảnh sát, ông đã ý thức ra là có sự cố, thì ông không thể nào không đưa ra suy đoán được.”

Người thanh niên nhấn mạnh ngữ khí, không dễ từ chối và phản bác. Hoàng Kiệt Viễn thở dài, nói vẻ bất lực: “Được rồi... tôi cảm thấy là... một... một sơ suất.”

173 “Sơ suất gì?”

Trái tim người thanh niên như co thắt lại, hắn không biết mình sợ nhất là gì, nhưng hắn lại không thể nào né tránh được. “Bởi vì Viên Chí Bang sao?”

Hắn hình như rất thận trọng đưa ra câu hỏi. May mà hắn đã nhận được một câu trả lời giống như một sự giải thoát. “Không, là nhầm lẫn của người bắn tỉa.”

Người thanh niên khẽ thở phào: “Người bắn tỉa... người bắn tỉa làm sao?”

“Lời khuyên giải của Viên Chí Bang ở hiện trường lẽ ra đã có được hiệu quả khá tốt, nhưng... người bắn tỉa đúng lúc này lại lỡ bắn đạn.”

“Cái gì?”

Đây chắc chắn là một câu trả lời đủ để khiến cho người thanh niên kinh ngạc, “Ý ông là... người đó... người đó...”

https://thuviensach.vn

Hắn cố gắng hai lần, vẫn không thể nào thốt ra được cách xưng hô "nghi phạm"

, thế là hắn từ bỏ luôn sự ngụy trang không cần thiết này, "Ý ông là, bố tôi đã từ bỏ sự kháng cự, nhưng vẫn bị người bắn tỉa bắn chết?! Tại sao?"

Ở bên kia mạng truyền tới tiếng cười thanh thản: "... Anh, quả nhiên là con trai của anh ta."

Người thanh niên không buồn quan tâm đến đề tài thân phận của mình, hắn chỉ nghiến răng truy hỏi: "Ông trả lời tôi vì sao?!"

"Tôi không biết."

Hoàng Kiệt Viễn trả lời, "Hơn nữa, tôi cũng không hề chắc chắn đó chính là sai lầm của người bắn tỉa. Đó chỉ là sự suy đoán của tôi mà thôi. Chính anh đã ép tôi nhất định phải nói ra sự suy đoán này."

Người thanh niên bình tĩnh hơn một chút, sau đó hắn hỏi: "Ông dựa vào đâu mà suy đoán như vậy?"

"Như tôi vừa mới nói, lúc đó chúng tôi ở bên ngoài phòng hiện trường chờ đợi mệnh lệnh của đội trưởng. Sau khi Viên Chí Bang bước vào, đội trưởng luôn thông qua tai nghe giám sát mọi tình hình trong phòng. Tôi nhìn thấy nét mặt của đội trưởng từ từ dịu xuống. Đây có lẽ là một dấu hiệu tốt. Điều quan trọng hơn là, sau đó đội trưởng còn ra hiệu bằng tay để chúng tôi chuẩn bị lao vào phòng."

Người thanh niên phân tích: "Trong vụ án bắt giữ con tin, nếu như cảnh sát bên ngoài phòng lao vào hiện trường, vậy thì chắc chắn là sau khi cục diện đã được lắng dịu, nếu không thì chỉ gây nên hậu quả nghiêm trọng nhất."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy. Lúc đó tôi cũng tưởng nguy hiểm đã được hóa giải. Nhưng chính lúc chúng tôi chờ đợi chuẩn bị xuất phát, tiếng súng đã vang lên.”

174 “Tại sao?!”

Người thanh niên lại một lần phát ra câu hỏi chất vấn đầy đau khổ, “Là mệnh lệnh của Đinh Khoa sao?”

“Không phải. Trên thực tế, đội trưởng sau khi nghe thấy tiếng súng cũng kinh ngạc như chúng tôi. Sau đó, chúng tôi cùng lao vào trong phòng.”

“Ông... nhìn thấy gì?”

Rõ ràng biết là một khung cảnh khiến mình đau khổ, nhưng người thanh niên vẫn hy vọng có được lời miêu tả của người tận mắt chứng kiến. “Nghi phạm trúng đạn giữa trán, đã chết ngay tại chỗ, con tin bình an vô sự. Viên Chí Bang ôm đứa bé đó, cậu ta ấn chặt đầu đứa bé vào lòng mình, không để nó nhìn thấy thảm kịch trước mắt.”

Người thanh niên lại một lần nữa hồi tưởng lại cảnh tượng nào đó: chú ấy đột nhiên ôm mình thật chặt, hắn vùi đầu vào lồng ngực đối phương, cảm thấy rắn chắc và ấm áp. Khúc nhạc vui vang bên tai đã thu hút phần lớn sự chú ý của mình, hắn hình như cũng nghe thấy tiếng nổ, nhưng hắn vốn không biết nó mang ý nghĩa gì... Nhưng lúc này đây, những hình ảnh tưởng như đẹp đẽ trong ký ức lại đang trùng khớp với hiện thực tàn khốc, nảy sinh một thứ áp lực khiến người ta ngạt thở. Hắn nắm chặt tay, sức mạnh của nỗi đau đang tích tụ ở đó, cánh tay cũng run rẩy theo. “Đứa bé đó hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí nó còn ngân nga theo lời ca khúc thiếu nhi ở trong tai nghe... có phải vậy không?”

Hắn lẩm nhẩm, giọng nói nghẹn ngào và khàn đặc. “Đúng vậy.”

Hoàng Kiệt Viễn trầm mặc giây lát, lại bổ sung, “Thực ra, tai nghe đeo cho đứa bé, vặn âm lượng rất lớn. Cũng là suy xét đến việc nhỡ may xảy ra

https://thuviensach.vn

vấn đề nào đó ở hiện trường, thì có thể che giấu được tình hình hiện trường. Từ trên phương diện này, thì cảnh sát đã thành công."

"Thành công?"

Nỗi đau đớn tột cùng của người thanh niên chuyển thành nụ cười lạnh khiến người ta kinh hãi, "Các ông gọi như vậy là thành công?"

Hoàng Kiệt Viễn không biết nói gì. Còn người thanh niên lúc này cũng chợt giật mình, bị thứ gì đó trước mặt đang phân tán sự chú ý của hắn, lần đầu tiên trong cuộc nói chuyện qua mạng xuất hiện sự trầm lắng. Điều khiến người thanh niên quan tâm chính là một khung cảnh báo xuất hiện trên màn hình vi tính. "Cảnh báo: Hệ thống đang bị xâm nhập từ 211.132.81.252."

Đến nhanh thật đấy! Người thanh niên thầm khen ngợi đối thủ một câu, sau đó hắn liếc nhìn đồng hồ điện tử ở góc phải bên dưới màn hình. Có lẽ mình phải tranh thủ thời gian mới được. 175 Đường dây cáp quang dày đặc luồn ngang xuyên dọc trong thành phố này, tạo thành một tấm mạng nhện rộng lớn. Vô số chiếc máy vi tính được phân bố trên tấm mạng nhện này, cũng giống như mỗi căn nhà trong mạng lưới giao thông của thành phố, mỗi chiếc máy vi tính cũng có duy nhất một địa chỉ ở trên mạng Internet: số IP. Số IP thể hiện rõ vị trí cụ thể của máy vi tính trên mạng Intemet. 211.132.81.252 chính là số IP của một chiếc máy vi tính nào đó, địa chỉ IP này đến từ quán nét Lam Tinh ở Bắc Thành. Một anh chàng đeo kính, cái đầu khá to đang ngồi ở trước chiếc máy vi tính này, hai bàn tay đang múa lượn như cánh bướm trên bàn phím. Giây lát sau, ngón tay trỏ bên tay phải của cậu ấn mạnh xuống nút Enter, giống như nhạc sĩ dương cầm đang nhấn nút nghỉ trên màn biểu diễn. Trên màn hình hiện ra một số tư liệu. Cậu chàng liền lấy di động ra ấn một số máy. Tín hiệu di động bay qua nửa thành phố, tạo nên tiếng kêu ở một máy di động nào đó ở trong quán nét Thế giới rộng lớn. Người đàn ông trung niên cảm nhận được độ rung chấn,

https://thuviensach.vn

lôi di động của mình ra, bước nhanh ra ngoài mấy bước, sau đó hạ giọng nói: “Alo, tôi là La Phi.”

“Đội trưởng La, tôi đang ở trong quán nét Lam Tinh.”

Cậu chàng gọi điện thoại đương nhiên là Tăng Nhật Hoa, “Tôi đã lần theo địa chỉ trên sợi dây, là tòa nhà công sở Thần Dương ở Nam Thành. Bà nội nó, xem ra thằng cha này muốn dẫn chúng ta lượn một vòng quanh thành phố.”

La Phi không hề ngạc nhiên, anh nhìn đồng hồ, bây giờ là 14 giờ 23 phút. “Các cậu đến tòa nhà Thần Dương cần thời gian bao lâu?”

“Cố gắng hết sức, chắc cũng phải mất hai mươi phút. Đội trưởng La, các anh nhất định phải kìm chân thằng cha đó nhé!”

“Tôi biết, các cậu mau xuất phát đi.”

La Phi nói xong bèn biết là nửa câu sau của mình là thừa vì qua ống nghe, anh đã nghe thấy tiếng gầm rú khởi động động cơ. Thế nên anh vội vàng tắt di động, bước nhanh trở về bên cạnh chiếc máy vi tính số 33. “Hãy nói cho tôi biết tên của người bắn tỉa đó!”

Khi La Phi thấp thoáng nghe thấy câu nói này của Eumenides, anh liền biết rằng cuộc đối đầu của Hoàng Kiệt Viễn và Eumenides đã đến thời khắc quan trọng nhất. 176 Trước đây, Hoàng Kiệt Viễn trả lời những câu hỏi của Eumenides đúng như sự thực. Đây chính là yêu cầu của Mộ Kiếm Vân đứng từ góc độ tâm lý: muốn khiến cho đối phương tin tưởng một câu nói dối của anh, thì anh cần phải dùng mười câu nói thật để làm bước đệm. Và những câu nói thật này cũng không hề ảnh hưởng đến sự bố trí của cảnh sát. Khi Eumenides mang theo tâm trạng phẫn nộ căm hận truy hỏi tung tích của người bắn tỉa, hắn có biết rằng mình đang dần tiến theo nhịp bước mà cảnh sát mong đợi hay không? Theo như sự sắp xếp ban đầu, Hoàng Kiệt

https://thuviensach.vn

Viễn từ thời điểm này bắt đầu cung cấp cho đối phương thông tin giả có mục đích. “Tôi không biết tên của anh ta.”

Ông nói vẻ như đang do dự. Eumenides “hừ”

một tiếng, hắn không thèm phản bác lại câu trả lời này. Hoàng Kiệt Viễn thử giải thích: “Khi viết ghi chép cuối cùng, anh ta đã ký tên giả.”

“Đừng có nói những điều này với tôi.”

Eumenides ngắt lời ông, “Tên giả chỉ là ở trong ghi chép cuối cùng, lẽ nào khi nhóm ông hành động tiến hành giao lưu, anh ta cũng dùng tên giả sao?”

Hoàng Kiệt Viễn vẫn muốn giải thích: “Tôi... tôi đúng là không biết tên của người bắn tỉa đó.”

Eumenides trầm mặc giây lát, sau đó lạnh lùng nói: “Ý ông là, cuộc nói chuyện của chúng ta bây giờ có thể kết thúc được rồi có phải vậy không?”

“Không!”

Hoàng Kiệt Viễn hoảng hốt kêu lên, “Anh còn chưa nói cho tôi biết, con trai tôi đang ở đâu.”

Eumenides lặp lại yêu cầu của mình: “Hãy nói cho tôi biết tên của người bắn tỉa đó.”

“Tôi không biết...”

“Tôi đã hỏi hai lần, tôi sẽ không hỏi lần thứ ba đâu. Ông tưởng rằng tôi đang cầu xin ông sao?!”

Giọng nói của Eumenides trở nên hung dữ, “Tôi cho ông thêm năm giây, ông hãy nhớ lại đi!”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn rõ ràng đã cảm nhận được ý tứ uy hiếp trong câu nói của đối phương, tuyến phòng ngự yếu ớt của ông cũng vì thế mà lỏng ra. Sau khi thở dài, ông bất lực hỏi: “Nếu như tôi nói cho anh biết cái tên đó, con trai tôi sẽ thế nào?”

177 “Con trai ông, hiện giờ nó rất đói...”

Eumenides cũng tỏ ra thoải mái hơn, dụ dỗ đối phương, nói: “Ông hãy tranh thủ thời gian đi, bố con ông còn có thể kịp ăn tối cùng nhau đấy.”

“Được rồi... tôi biết, tôi biết tên người bắn tỉa đó.”

Hoàng Kiệt Viễn hạ giọng nói. “Vậy thì nói ra đi!”

“Anh ấy họ Trần, chữ Trần có bộ Nhĩ. Tên thì tôi nhớ là Trần Ngô, chữ Ngô được ghép từ bộ Nhật và chữ Thiên.”

“Bây giờ ông ta đang ở đâu?”

Eumenides lạnh lùng truy hỏi. “Vẫn đang ở trong hệ thống công an, nhưng đã được điều đến Đông Thành làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự.”

“Trần Ngô, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Đông Thành...”

Eumenides lặp lại thông tin mà Hoàng Kiệt Viễn cung cấp, đồng thời trong tai nghe truyền tới âm thanh gõ bàn phím, giây lát sau, một bức ảnh đột nhiên hiện ra trên màn hình máy vi tính số 33. Đó là một phần ảnh cắt trong hồ sơ cá nhân, nửa bên phải là ảnh chụp bán thân của một người đàn ông khỏe mạnh tinh anh, nửa bên trái là tên và thông tin cá nhân của người đàn ông này. Trong đó, cột họ tên đang hiện lên hai chữ: “Trần Ngô”

. Cùng lúc xuất hiện bức ảnh, giọng nói của Eumenides cũng truyền tới: “Có phải người này không?”

“Đúng vậy. Sao anh lại có thông tin cá nhân của anh ấy?”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Hoàng Kiệt Viễn rõ ràng vô cùng kinh ngạc. “Thông tin cá nhân trong mạng lưới hệ thống công an, đối với tôi thì không có gì là bí mật cả.”

Eumenides cười khẩy, đột nhiên thay đổi giọng điệu, nói: “Người này năm nay mới có 35 tuổi phải không?”

Trong cột thông tin đã ghi rõ ngày tháng năm sinh của Trần Ngô, nên Hoàng Kiệt Viễn không thể nào phản bác được. Ông cũng chỉ có thể lưỡng lự trả lời: “Đúng... đúng vậy.”

Eumenides dồn đến cùng: “Mười tám năm trước, anh ta chỉ mới 18 tuổi. Ông cảm thấy anh ta có khả năng chính là người đảm nhiệm nhiệm vụ bắn tỉa trong đợt hành động như thế này sao?”

178 “Việc này, việc này...”

Hoàng Kiệt Viễn sượng sùng tìm cách trả lời, “Có lẽ, anh ta đã sửa năm sinh, để... để thuận tiện cho việc thăng chức, nên sửa tuổi cho nhỏ đi.”

“Được rồi!”

Eumenides hét lên ngắt lời Hoàng Kiệt Viễn, “Tôi đang có trong tay tất cả hồ sơ của những người cảnh sát đặc nhiệm của tỉnh thành mười tám năm trước vẫn còn đang công tác, trong đó vốn không có người tên là Trần Ngô! Đây chỉ là một miếng mồi nhử mà cảnh sát cố tình bố trí, nếu như tôi đoán không nhầm, cái người tên Trần Ngô này đã được điều vào trong tổ chuyên án rồi nhỉ?!”

Hoàng Kiệt Viễn ngượng ngùng nuốt nước bọt, ông quay sang liếc nhìn La Phi và Mộ Kiếm Vân đang đứng cạnh, ánh mắt trở nên bất lực và hoảng loạn. Biểu hiện này của ông rõ ràng đã bị Eumenides nhìn thấy thông qua webcam, hắn “hừ”

https://thuviensach.vn

một tiếng, bực bội nói tiếp: “Ông chủ Hoàng ạ, nếu như ông vẫn còn muốn nhìn thấy con trai mình, thì hãy thu cái trò ngu xuẩn của bọn cảnh sát dạy cho ông lại! Tôi đã chuẩn bị mất hết sự kiên nhẫn rồi, tôi cho ông thêm một cơ hội, cơ hội cuối cùng!”

Hoàng Kiệt Viễn thu ánh mắt lại, ông ủ dột lắc đầu, xem ra đã hoàn toàn từ bỏ sự kháng cự đối với Eumenides. Sự an nguy của con trai đã lay động trái tim ông, nhưng ông cứ thế mà nộp vũ khí đầu hàng như vậy sao? Ông rầu rầu vẻ khó xử, cứ suy đi ngẫm lại giữa hai sự lựa chọn đau khổ, hồi lâu sau, ông mới lẩm nhẩm: “Không, không được... Tôi không thể vì con trai mình mà bán đứng chiến hữu trước đây được...”

“Được rồi, tôi cũng có thể hiểu được hoàn cảnh của ông...”

Eumenides không muốn cuộc nói chuyện thực sự rơi vào thế bí, hắn tìm bậc thềm cho đối phương đi xuống, “Thế này nhé, tôi không cần ông trực tiếp nói ra tên người đó, lòng tự tôn của ông không cho phép ông làm như vậy. Chúng ta có thể chọn một cách điều tiết.”

Hoàng Kiệt Viễn nhìn vào webcam, trên mặt hiện lên sự chờ đợi và thấp thỏm lo lắng. “Tôi có ảnh của tất cả các thành viên cảnh sát đặc nhiệm mười tám năm trước.”

Eumenides tiếp tục nói, “Tôi sẽ cho ông xem từng tấm ảnh một, đồng thời tôi sẽ hỏi ông: có phải là anh ta không? Ông chỉ cần trả lời “phải”

hoặc là “không phải”

.”

Hoàng Kiệt Viễn không nói gì. Nhưng trong nhiều tình huống, sự im lặng chính là thể hiện thái độ công nhận. Cùng lúc này, trong tòa nhà Thần Dương ở Nam Thành, Tăng Nhật Hoa, Liễu Tùng và mọi người đã tìm được mắt xích thứ hai trong “hình thức chuỗi 179 Trojan”

https://thuviensach.vn

- Đó là một chiếc máy vi tính nội bộ của một công ty văn hóa. Sau khi trình ra thẻ cảnh sát, Tăng Nhật Hoa lập tức tiến hành thao tác trên chiếc máy tính này để truy lùng tung tích chuỗi mắt xích tiếp theo của Trojan, và lúc này Liễu Tùng lại gọi điện thoại thông báo tình hình cho La Phi. Phía cảnh sát và Eumenides đồng thời đang giao đấu gay cấn ở hai chiến tuyến. La Phi quan tâm sát sao đến động thái hai bên, trong lòng khó tránh được nảy sinh cảm giác buồn bực vì không đủ sức. Lúc này đây, ở nơi cách anh không xa, trên màn hình chiếc máy tính số 33 đang hiện lên một bức ảnh lớn, Eumenides đã bắt đầu chất vấn Hoàng Kiệt Viễn. Người bắn tỉa Văn Hồng Binh mười tám năm trước có phải vì vậy mà lộ ra bộ mặt thật không? "Có phải là người này không?"

Giọng nói của Eumenides từ xa truyền tới. Trên bức ảnh là một người đàn ông nước da nâu rắn rỏi vạm vỡ, Hoàng Kiệt Viễn nhìn lướt qua, trong lòng đã có dự định sẵn, nhưng lại khó mở miệng. "Ông không nói, vậy thì tôi sẽ cho rằng đó chính là anh ta đấy."

Eumenides lạnh lùng nói, sát khí trong câu nói khiến người ta không lạnh mà run. "Không, không phải anh ta."

Hoàng Kiệt Viễn cuối cùng cũng lên tiếng, ông biết câu trả lời của mình sẽ liên quan đến sự an nguy của một người khác. Bất luận thế nào, ông cũng không có quyền kéo một người hoàn toàn vô tội vào trong mối nguy hiểm to lớn nhường này. "Tốt lắm! Câu trả lời của ông càng nhanh nhẹn, thì ông càng sớm được gặp con trai ông."

Cùng với lời nói của Eumenides, trên màn hình đã chuyển sang một tấm ảnh khác, sau đó hắn lặp lại câu hỏi: "Có phải là người này không?"

Lần này Hoàng Kiệt Viễn không do dự lâu: "Không phải!"

Ảnh trên màn hình lại chuyển sang bức ảnh khác. "Có phải là người này không?"

https://thuviensach.vn

“Không phải!”

... Những câu hỏi và câu trả lời đang trong quá trình lặp đi lặp lại, bức ảnh của từng người nam giới lần lượt xuất hiện trước mắt Hoàng Kiệt Viễn. Đúng như Eumenides nói, đây đều là những đội viên phục vụ trong đội cảnh sát đặc nhiệm tỉnh thành mười tám năm trước và trong số đó chắc chắn có một người chính là người bắn tỉa giết chết bố hắn. Sau khi lặp lại rất nhiều lần, thần kinh vốn mẫn cảm của Hoàng Kiệt Viễn hình như cũng dần trở nên tê dại, tốc độ trả lời của ông đối với câu hỏi của đối phương đã tăng lên rõ rệt. 180 “Không phải!”

“Không phải!”

“Không phải!”

... Thời gian cứ thế trôi đi trong quá trình hỏi và trả lời đơn điệu như vậy, hơn mười phút trôi qua, cả trăm bức ảnh của những người cảnh sát đặc nhiệm đã lướt qua màn hình. Chính vào lúc cả hai người đều hơi mỏi mệt, tình hình cuối cùng cũng có chút chuyển biến. “Có phải là người này không?”

Eumenides vẫn hỏi câu này theo thường lệ, trên màn hình lại xuất hiện một người nam giới khỏe mạnh tráng kiện, người này có khuôn mặt vuông chữ điền, lông mày lưỡi mác, bất luận là trong ánh mắt cương nghị hay cơ ngực rắn chắc đều toát ra một nguồn sức mạnh dồi dào. Câu trả lời máy móc của Hoàng Kiệt Viễn chợt ngừng bặt, ông nhìn bức ảnh vừa mới xuất hiện, muốn nói gì đó nhưng lại đau khổ nuốt trở lại. Eumenides hỏi lần nữa: “Có phải là người này không?”

Hoàng Kiệt Viễn liếm môi, ánh mắt ông lướt rất nhanh ra phía ngoài màn hình, chi tiết này rõ ràng không thể nào lọt qua được sự giám sát qua mạng của Eumenides. Hắn nhận ra điều gì đó, hỏi thúc ép: “Đưa ra câu trả lời của ông, “phải”

https://thuviensach.vn

hay là “không phải”

?”

Hoàng Kiệt Viễn hít thở một hơi thật sâu, từ hai hàm răng ép ra mấy chữ: “Tôi muốn gặp con trai tôi.”

Eumenides lại tỉnh bơ: “Trả lời xong câu hỏi của tôi, ông sẽ nhìn thấy con trai ông.”

“Không, bây giờ tôi cần phải nhìn thấy nó! Ngay bây giờ!”

Hoàng Kiệt Viễn đột nhiên khẽ gầm lên, ông ngẩng đầu, trên trán lộ ra đường gân xanh, giống như một con mãnh thú đang bị rơi vào bẫy. Trong cơ thể ông như thể đang dồn nén một thứ sức mạnh đáng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Eumenides trầm mặc, có thể là đang do dự liệu có nên thỏa hiệp với đối phương hay không. “Tôi cần phải nhìn thấy con trai tôi trước, tôi cần phải chắc chắn là nó vẫn an toàn.”

Giọng nói của Hoàng Kiệt Viễn mềm xuống, có vài phần khẩn cầu, đồng thời ông cũng nhấn mạnh: “Nếu không tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh nữa!”

181 “Được rồi!”

Eumenides cuối cùng cũng đã đưa ra quyết định sau khi cân nhắc. Trên màn hình máy số 33 nhanh chóng hiện ra ô cửa sổ webcam, ở đầu mạng phía bên Eumenides cũng lắp webcam. Webcam đã được điều chỉnh góc độ từ trước, không quay được khu vực gần máy tính, chỉ nhìn thấy ở cách đó khoảng hai mét có một chiếc giường, một cậu thiếu niên đang nằm trên đó. Tay, chân, mồm, mắt của cậu bé đều bị bịt và trói, cả cơ thể liên tục vặn vẹo giãy giụa, nhưng trông có vẻ không bị chịu đựng sự tổn thương thực tế nào. Hoàng Kiệt Viễn vừa nhìn đã nhận ra ngay đó chính là con trai mình. Ông ghé sát mặt vào trước màn hình, hét lớn: “Dương Dương! Dương Dương!”

https://thuviensach.vn

Và lúc này, một người khác trước màn hình số 33 lại đang quan tâm đến thông tin khác ở trong webcam, anh chính là La Phi - tổng chỉ huy cuộc hành động lần này. Sau khi nhận ra một số manh mối, anh lập tức bước nhanh ra ngoài mấy bước, đồng thời ấn số điện thoại của Liễu Tùng. Trong điện thoại nhanh chóng vang lên tiếng nói của cậu. “A lô, đội trưởng La.”

“Các cậu đến đâu rồi?”

“Vừa mới đi ra khỏi một quán nét, bây giờ đang tức tốc đến địa điểm thứ tư - chiếc máy tính đó hình như là ở trong ký túc xá nam của Học viện Công nghiệp.”

“Tôi vừa nhìn thấy khung cảnh hiện trường qua webcam, điểm cuối cùng các cậu cần tìm có lẽ là một khách sạn công vụ.”

La Phi nói vẻ chắc chắn, “Nếu như tìm thấy manh mối phù hợp, lập tức báo cáo với tôi!”

“Tuân lệnh!”

Anh chàng sau khi nhận lệnh lại nói: “Đội trưởng La, anh đợi một chút!”

Giây lát sau, chuyển sang giọng nói của Tăng Nhật Hoa. “Đội trưởng La. Vừa rồi khi tôi lần theo dấu vết tuyến sau, tiện thể đã thu được một đoạn tín hiệu giám sát do chương trình phần mềm lạ đó truyền đi, trong đây có khả năng có điều kỳ lạ, nhưng tôi không thể nào hiểu được.”

“Ồ?”

Chương trình phần mềm bí ẩn đó cũng chính là nỗi lo lắng canh cánh trong lòng La Phi, anh lập tức truy hỏi, “Chương trình phần mềm đó giở trò gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nó đang theo dõi kiểm nghiệm từng đoạn từng đoạn tín hiệu xung điện, hình như là một loại sóng điện nào đó. Tôi đã gửi sóng điện thu được vào máy chủ ở quán mạng rồi, anh in ra xem thế nào, dù sao tôi cũng không thể nào nhận ra được rốt cuộc nó là thứ gì.”

182 “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

La Phi tắt máy. Anh không thông thạo vi tính, bèn gọi ông chủ quán mạng, dặn đối phương in file máy chủ mới nhận được ra. May mà ông chủ cũng nhanh nhẹn, chắc sẽ dễ dàng hoàn thành được nhiệm vụ cỏn con này thôi. La Phi quay trở lại bên cạnh máy vi tính số 33. Nhưng thấy webcam phía bên kia đã bị tắt, còn Hoàng Kiệt Viễn hình như cũng vừa mới tĩnh tâm lại từ trong tâm trạng kích động. Tai nghe thấp thoáng vang lên giọng nói của Eumenides: “Được rồi, tôi đã đáp ứng mong muốn của ông, bây giờ hãy trả lời cho tôi. Là người này có phải không?”

Hoàng Kiệt Viễn không nói, nhưng ông cũng lặng lẽ gật đầu. “Dương Lâm, 41 tuổi, tuổi nghề cảnh sát là 20 năm, bây giờ đảm nhiệm vai trò dạy đấu võ trong đội cảnh sát đặc nhiệm.”

Eumenides đọc một phần thông tin về người đàn ông khỏe mạnh tráng kiện trong bức ảnh, sau đó lại hỏi, “Ông chắc chắn là anh ta chứ?”

“Tôi chắc chắn.”

Trong họng Hoàng Kiệt Viễn như thể bị chẹn một thứ gì đó, giọng nói trầm đục và nghẹn đắng. “Tốt lắm!”

Eumenides trầm ngâm giây lát, lại nói: “Nhưng tôi vẫn hy vọng ông xem nốt những bức ảnh còn lại.”

“Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn không nén được, lên tiếng hỏi. “Tôi sợ ông nhận nhầm. Dù sao cũng đã là việc xảy từ mười tám năm trước, ông cần phải xem hết một lượt toàn bộ số ảnh đó rồi hãy đưa ra câu trả lời chắc chắn cho tôi.”

Lời giải thích của Eumenides có vẻ rất hợp lý, dù sao cũng là đang tìm kiếm kẻ thù giết bố, là ai thì cũng sẽ thận trọng như vậy nhỉ? “Được rồi!”

Hoàng Kiệt Viễn nhận lời yêu cầu của đối phương. Nhưng ông không sợ phiền phức, trên thực tế, một trong những nhiệm vụ của ông là cố gắng hết sức để kéo dài thời gian nói chuyện với Eumenides ở trước máy vi tính. Bởi vì trên một tuyến khác, lực lượng cảnh sát đang lần theo dấu vết để tìm kiếm. Thế là, trên màn hình lại lần nữa xuất hiện từng bức ảnh mới, cùng lúc đó là những câu hỏi và câu trả lời một cách máy móc của hai người. “Là người này có phải không?”

“Không phải!”

183 ... Hai người lại mất thêm ba, bốn phút đồng hồ để xem hết một lượt tư liệu những người cảnh sát đặc nhiệm trên màn hình vi tính. Và mỗi lần Hoàng Kiệt Viễn đều không hề do dự mà trả lời ngay: “Không phải!”

Tình hình xem ra đã quá rõ ràng rồi, cái người cảnh sát đặc nhiệm tên gọi Dương Lâm chính là người bắn tỉa đã bắn chết Văn Hồng Binh mười tám năm trước. “Ông sẽ nhanh chóng được đoàn tụ với con trai mình thôi.”

Eumenides cuối cùng nói, xem ra hắn cũng tỏ ra hài lòng đối với kết quả cuộc tìm kiếm lần này. Hoàng Kiệt Viễn thở phào: “Tôi cần phải đến đâu để đón nó?”

“Chưa vội!”

Eumenides lại nói, “Tôi còn chưa muốn kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng, không phải là nói với ông, tôi muốn nói chuyện với cái người đang đứng bên cạnh ông.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn kinh ngạc quay sang nhìn: “Anh muốn tìm... đội trưởng La?”

“Đúng vậy!”

Hoàng Kiệt Viễn tháo tai nghe ra đưa cho La Phi: “Hắn muốn nói chuyện với anh!”

La Phi nhíu mày, đây quả thực là một yêu cầu kỳ quái. Theo lẽ thường, Eumenides đã có được thông tin hắn tìm kiếm, thì cần phải nhanh chóng rời khỏi đó mới phải. Tại sao hắn lại đưa ra yêu cầu chỉ đích danh muốn nói chuyện với mình? Nhưng đối phương đã giương dây cung, mình không có lý do gì lại không bắn mũi tên đó đi. La Phi đeo tai nghe, đổi vị trí với Hoàng Kiệt Viễn. Lần đầu tiên giao lưu trực tiếp như vậy với hắn ta, trong lòng anh trào dâng cảm giác phấn khích khó có thể hình dung nổi. Hoàng Kiệt Viễn rời khỏi phạm vi máy webcam chiếu tới, ở gần đó, Mộ Kiếm Vân đang hướng ánh mắt tới. Hai người đều thoáng qua ý cười, bởi vì họ vừa mới thả ra được mồi nhử mà cảnh sát đã dàn dựng sẵn một cách vô cùng hoàn mỹ. Dương Lâm, hiện đang làm giảng viên dạy môn đấu võ ở trong đội cảnh sát đặc nhiệm, là chiến hữu thân thiết nhất của Hùng Nguyên lúc sinh thời. Đây mới là “con mồi”

mà đội cảnh sát đặc nhiệm chọn ra để đối phó với Eumenides. 184 Để làm cho Eumenides tin tưởng Dương Lâm chính là người bắn tỉa năm đó, Mộ Kiếm Vân đã đặc biệt thiết kế nên một loạt những cái bẫy tâm lý, và sự biểu diễn xuất sắc của Hoàng Kiệt Viễn tại hiện trường cuối cùng đã khiến cho Eumenides từng bước rơi vào giữa lòng bẫy. Mộ Kiếm Vân biết Eumenides chắc chắn sẽ đoán được lối tư duy của cảnh sát: sẽ dùng người trong nội bộ cảnh sát để mạo danh người bắn tỉa năm đó, cho nên bắt buộc phải dàn dựng chiêu bài này. Trần Ngô chính là chiêu bài đó. Anh trước đây là người của đội cảnh sát đặc nhiệm, hiện giờ làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở chi nhánh Sở công an, một nhân vật như vậy rất phù hợp với yêu cầu của cảnh sát, cho nên Hoàng Kiệt Viễn đã ném cái tên của anh ấy ra

https://thuviensach.vn

trước. Nhưng Trần Ngô làm mồi nhử lại có một sơ hở chí mạng: độ tuổi. Eumenides đương nhiên không thể nào bỏ qua được sơ hở này, sau khi hắn bóc trần thân phận của Trần Ngô, hắn sẽ cho rằng mình đã công phá được cái bẫy của cảnh sát. Bắt đầu từ lúc này, sự cảnh giác của hắn sẽ giảm xuống rất nhiều. Tiếp đến Hoàng Kiệt Viễn bèn hướng sự chú ý của đối phương vào con mồi thực sự. Việc này cần một sự biểu diễn ngoạn mục. Sự giằng co đau khổ giữa tình chiến hữu và tình cha con máu mủ - Hoàng Kiệt Viễn đã diễn rất đạt, vốn không thể tìm thấy được bất cứ sơ hở nào. Cho dù là Eumenides tâm tư cẩn mật cũng không thể. Mộ Kiếm Vân giơ ngón tay trỏ lên về phía Hoàng Kiệt Viễn, thể hiện sự khen ngợi vô thanh. Cùng lúc này, ông chủ quán nét đang cầm trên tay một tập giấy bước tới. Mộ Kiếm Vân bước đến dùng ánh mắt dò hỏi đối phương. “Đây là những tư liệu mà cảnh sát La yêu cầu tôi in ra.”

Ông chủ huơ huơ tập giấy trong tay mình. “Để tôi đưa cho anh ấy.”

Mộ Kiếm Vân nhận lấy và nhìn lướt qua, chỉ nhìn thấy từng đường bước sóng trên giấy. Cô không biết thứ này dùng để làm gì, nhưng đã là thứ La Phi cần, cô vẫn quyết định nghĩ cách để đưa đến đó. Lúc này đây, La Phi đã ngồi xuống trước máy vi tính số 33 và trò chuyện qua mạng với Eumenides. 185 “Đội trưởng La, tôi muốn thể hiện lòng cảm ơn đối với anh!”

Đây là lời mở đầu câu chuyện của Eumenides. La Phi tỉnh bơ hỏi lại: “Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn anh giúp tôi giết Đặng Hoa.”

“Vậy thì chính cậu tự đa tình quá rồi đấy.”

La Phi mặt vẫn lạnh tanh, “Tôi không hề giúp cậu!”

“Hình như anh hơi phẫn nộ thì phải? Tôi có thể nhận ra!”

https://thuviensach.vn

Eumenides ở phía đầu mạng bên kia khẽ nói, “Nhưng... chúng ta đều hiểu rất rõ, nếu như anh muốn ngăn cản tôi, thì tôi không thể nào giết được Đặng Hoa. Quân cờ tôi bố trí trên người Hàn Hạo, lúc đó đã bị anh nhìn thấy, từ điểm này, có thể nói rằng, tôi đã thua anh một lần.”

La Phi cười “ha”

một tiếng: “Đặng Hoa đã chết rồi - đây là kết quả của sự việc. Cậu nói thua tôi, có phải là đang giễu cợt tôi không?”

“Điều này có được là nhờ sự bố trí cuối cùng của thầy giáo. Có thể nói, thắng lợi đó không thuộc về tôi.”

Trong giọng nói của Eumenides lộ ra sự tiếc nuối, sau đó hắn khẽ thở dài. Tiếng thở đó lại truyền tới cho La Phi thứ cảm giác ớn lạnh. “Cho nên...”

La Phi lạnh lùng nói: “Cậu chắc chắn muốn một lần tự mình thắng được tôi, phải vậy không?”

“Đúng vậy!”

Eumenides thẳng thắn thừa nhận và hỏi lại, “Anh cũng vậy chứ, lẽ nào anh không muốn chiến thắng tôi sao?”

La Phi trầm mặc không nói. “Anh không thể nào không muốn - Bởi vì chúng ta đều rất khó có thể gặp được đối thủ như thế này. Thực ra, chúng ta đã đang hưởng thụ quá trình này, bắt đầu từ buổi chiều ngày hôm nay.”

La Phi biết đối phương đang nói đến điều gì: “Cậu đã phá được mai phục tôi dàn dựng, cậu đã thắng được tôi một chiêu rồi.”

“Không.”

https://thuviensach.vn

Eumenides lại nói, “Chỉ hòa thôi. Tôi vốn cứ tưởng anh rất khó khăn để đoán được mục tiêu của tôi, bởi vì tôi đã lấy đi mười mấy bộ hồ sơ không hề liên quan ở trung tâm quản lý hồ sơ. Nhưng anh lại nhanh chóng theo dõi Hoàng Kiệt Viễn, hơn nữa còn biết được xuất thân của tôi. Sao anh có thể làm được điều này?”

186 “Tại sao tôi lại phải nói với cậu chứ?”

La Phi cố tình kéo dài cuộc nói chuyện. “Anh nói cho tôi biết sơ hở của tôi ở đâu, tôi cũng sẽ nói cho anh biết sơ hở của anh ở đâu.”

Eumenides nói vẻ rất bùi tai, “Chúng ta cùng tiến bộ, như vậy thì cuộc giao đấu sau này mới càng hoàn mỹ.”

Cùng tiến bộ? Một kẻ tội phạm nói ra câu này với cảnh sát, đây đúng có chút hoang đường. La Phi nghĩ đến những lời cuối cùng của Viên Chí Bang với mình, đối phương đã đem mình so sánh với “cá nheo”

, một con “cá nheo”

có thể khiến cho cá mòi tăng thêm sức sống. Xem ra, sự ví von này không hề là một câu đùa nhạt nhẽo. La Phi cũng không từ chối lời đề nghị của đối phương, anh đúng là cũng rất muốn biết sơ hở của mình ở đâu. Đúng như lời Eumenides nói, họ đều thích cái cảm giác được giao đấu cùng với cao thủ. Thế nên, sau khi cân nhắc một chút, anh nói đơn giản: “Tôi thông qua sự thay đổi lớp bụi xung quanh những túi đựng tài liệu bị lấy đi, từ đó xác định được tập tài liệu mà cậu thực sự muốn tìm. Đồng thời, tôi cũng dặn cấp dưới của mình tìm kiếm những trẻ em mất tích, cô nhi và lang thang trong thành phố này trong vòng tám năm kể từ tháng 1 năm 1985. Hai điều kiện này kết hợp với nhau, tôi có thể xác định được thân phận thực sự của cậu.”

“Đúng vậy... tôi hiểu rồi.”

https://thuviensach.vn

Eumenides thở dài phiền não, “Tôi đã hơi nóng vội quá, hành động lấy hồ sơ đúng là hơi vội vàng... Đối diện với bí mật về thân thế của mình, liệu có ai có thể kìm lòng được chứ?”

“Cậu làm thế nào mà có thể nhận ra được hành động mai phục của cảnh sát sáng nay?”

Đến lượt La Phi đặt ra câu hỏi, “Tôi có thể chắc chắn, việc liên lạc giữa tôi và Hoàng Kiệt Viễn, quyết không thể nào để lộ ra ngoài, thậm chí các thành viên trong tổ của tôi còn bị giấu.”

“Trước cửa tiểu khu Lai Nhân Uyển có một nơi thu mua phế liệu, tôi đã trò chuyện với người làm công trong cửa hàng một lúc. Anh ta nói với tôi, vợ Hoàng Kiệt Viễn là một người rất ngăn nắp gọn gàng, thường định kỳ gọi người đến tận nhà để thu dọn phế liệu. Có khi chỉ là những tờ tạp chí vừa mới quá hạn, người làm công cảm thấy đem bán giấy vụn thực sự đáng tiếc, thường giữ lại để đọc.”

“Ha.”

La Phi cười đau khổ, trong lòng đã hiểu rõ: người phụ nữ chủ gia đình gọn gàng sạch sẽ như vậy, ngay cả tạp chí vừa mới quá hạn đã thanh lý ngay, vậy thì trong nhà để xe sao lại có thể giữ lại một đống giấy vụn lớn như vậy chứ? Cho nên Eumenides trước khi tiến vào tiểu khu đã nhìn thấy ngay sơ hở, thế nên hắn đã bắt cóc con trai Hoàng Kiệt Viễn, dàn dựng nên kế hoạch cuộc nói chuyện qua mạng này. 187 “Tiếp sau đây, cậu muốn làm gì?”

La Phi lại hỏi, “Đi tìm Dương Lâm à?”

“Có một số việc bắt buộc phải hoàn thành.”

Eumenides lạnh lùng trả lời. “Đối với cậu, đó là một việc rất nguy hiểm.”

https://thuviensach.vn

La Phi mang theo khẩu khí uy hiếp, anh biết càng nói như vậy, đối phương càng tin rằng Dương Lâm đúng thực là mục tiêu đó. “Đúng vậy. Các anh đã theo dõi manh mối này, tôi nếu đi tiếp, chẳng khác gì nhảy vào lửa. Nhưng tôi không thể nào dừng lại, bởi vì sự việc đó động chạm đến nguyên tắc của một người đàn ông. Giống như thầy giáo chắc chắn cần phải giết chết Đặng Hoa vậy, tôi cũng chắc chắn cần phải điều tra ra được chân tướng về cái chết của bố tôi. Có nguy hiểm hơn nữa thì tôi cũng vẫn phải làm, hơn nữa...”

Eumenides nói vẻ kiên định và tự tin, “Tôi sẽ có cách của mình.”

Xem ra Eumenides đã hoàn toàn bước vào hướng mà cảnh sát dàn dựng, hơn nữa hắn cũng không có ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện. Tất cả mọi điều này hình như quá thuận lợi, lại khiến cho La Phi cảm thấy hơi băn khoăn. Và đúng lúc này, La Phi nhìn thấy Mộ Kiếm Vân đang lặng lẽ đi đến phía sau chiếc máy số 33, cô giơ tờ giấy được in ra đúng vào vị trí thích hợp, La Phi chỉ cần tự nhiên nhìn về phía trước là có thể nhìn thấy hết toàn bộ nội dung trong tờ giấy. Đó là từng hàng từng hàng hình sóng điện, có lúc là đường thẳng, có lúc lại lên xuống như làn sóng. La Phi hình như đã từng biết đến hình ảnh này, anh chợt ngẩn người: lẽ nào lại là... “Đội trưởng La, anh đang nghĩ gì vậy?”

Mặc dù ở đầu mạng bên kia, nhưng Eumenides vẫn có thể phát giác ra có điều bất thường. “Ha.”

La Phi lộ ra nụ cười quái dị, hỏi ngược lại: “Cậu biết tôi đang nghĩ gì?”

“Anh rất căng thẳng, tôi có thể cảm nhận được.”

“Đúng vậy, tôi đang nghĩ đến một số thứ...”

La Phi vừa nói đại khái, vừa tháo tai nghe như chiếc mũ nhỏ xuống, anh mệt mỏi dùng hai tay day day thái dương, hơn nữa ánh mắt nhanh chóng lướt qua, nhìn thấy phần cấu tạo đặc biệt bên trong của tai nghe. Điều này

https://thuviensach.vn

đã chứng thực suy đoán của anh. Trái tim La Phi như chìm xuống đáy vực. Giống như một con chó săn mồi mai phục ban đêm đột nhiên bị lộ ra dưới ánh mặt trời chói chang, anh có một thứ cảm giác xấu hổ và bất lực khi bị đối thủ nhìn thấu hết. Nhưng anh cũng cố gắng hết sức để che giấu sự biến đổi tâm lý này, hơn nữa sau khi điều chỉnh tâm trạng với tốc độ nhanh nhất, anh mới đeo tai nghe đó trở lại. 188 “Tôi đang nghĩ...”

La Phi giống như đang nói tiếp đề tài vừa thảo luận, “Có thể thông qua hình thức khác để thực hiện mong muốn của cậu.”

“Anh muốn ám chỉ điều gì?”

“Thông qua con đường chính thống. Để cảnh sát đi điều tra về chân tướng sự thật vụ án 1.30 mười tám năm trước.”

“Cảnh sát?”

Eumenides “chậc”

một tiếng, “Sự thực vốn đã bị các người che giấu, còn mong chờ các người đi điều tra? Chỉ có thể làm theo cách của tôi, để tôi đi hoàn thành công việc mà cảnh sát các anh không thể nào hoàn thành được - giống như trước đây tôi đã từng làm.”

“Cách thức của cậu? Cậu cảm thấy tự hào về cách thức của mình sao?”

La Phi phẫn nộ lên tiếng, “Cách của cậu là phạm tội.”

“Tôi đang trừng trị tội ác, thế giới này vì có sự tồn tại của tôi nên càng trở nên công bằng chính trực hơn.”

“Không, cậu đã tạo nên tội ác mới. Hơn nữa, cái gọi là công bằng chính trực cũng không giống như cậu nghĩ...”

https://thuviensach.vn

La Phi nói bằng giọng điệu hơi chế giễu, “Cục diện trong tay cậu đã mất đi khả năng không chế rồi.”

Eumenides mẫn cảm hỏi luôn: “Ý anh là gì?”

“Vụ án làm nhục thầy giáo đó, cậu đã tiến hành sự trừng phạt đối với đương sự. Cậu cho rằng mình đã chấn hưng đạo nghĩa thầy trò, giúp cho Ngô Dần Ngọ tìm lại được trách nhiệm và sự tôn nghiêm, nhưng sự thực lại hoàn toàn trái ngược, cậu đã hại chết người thầy giáo đó rồi.”

“Điều này là không thể!”

Eumenides phản bác, “Ông ta chỉ là chặt đứt một bàn tay của mình. Cứu chữa kịp thời thì có thể ghép được lại. Và sự cứu rỗi trên phương diện tâm lý ông ta nhận được vượt xa nỗi đau khổ xác thịt mà ông ta phải chịu đựng.”

“Xem ra hôm nay cậu vẫn chưa có thời gian lên mạng.”

La Phi đột nhiên nhấn mạnh giọng nói, “Ngô Dần Ngọ đã chết rồi, tự sát!”

Eumenides chợt ngẩn người, giây lát sau mới phản ứng lại: “Tự sát? Tại sao?”

“Bởi vì ông ấy không chỉ chịu đựng sự tổn thương về thân thể, sự tổn thương về mặt tâm lý còn nặng nề hơn. Sự tổn thương mà cậu đã gây ra! Cậu nghe đoạn ghi âm trên mạng này, thì sẽ hiểu thôi.”

La Phi nói đến đây, giơ tay lấy chiếc mp3 từ trong túi áo ra, sau khi ấn nút play, anh ghé loa của mp3 đến sát micro vi tính. 189 Trong máy mp3 bắt đầu phát ra đoạn ghi âm người phóng viên phỏng vấn Ngô Dần Ngọ. Mộ Kiếm Vân ở hiện trường cũng lần đầu tiên được nghe đoạn ghi âm này, cùng với sự tiến hành cuộc phỏng vấn, trên mặt cô dần hiện lên sự phẫn nộ

https://thuviensach.vn

khó có thể kìm nén được. Eumenides ở đầu mạng bên kia cũng trầm mặc không nói, cho đến tận khi kết thúc bản ghi âm đó, mới thấy vang lên tiếng nói của hắn. “Tên phóng viên đó là ai?”

Hắn dùng ngữ khí rất bình tĩnh để hỏi, bình tĩnh đến độ khiến người ta cảm thấy lạnh giá và đáng sợ. “Phóng viên là ai không hề quan trọng, phóng viên không thể nào có thể khiến cho Ngô Dần Ngọ tự sát. Chính là cậu đã hại chết ông ấy, dùng phương thức của cậu. Thứ cậu đem lại cho con người yếu ớt không phải là sự công bằng chính trực, mà là sự tổn thương triệt để!”

Giọng nói của La Phi rõ ràng đang khuấy động từng chút một thần kinh của Eumenides, hơi thở của hắn đã trở nên gấp gáp hơn. Nhưng hắn nhanh chóng khống chế được tâm trạng của mình, phản bác lại: “Anh sai rồi! Người đem đến sự tổn thương cho ông ta không phải là tôi, mà là một tội ác khác. Bởi vì anh không có khả năng để trừng phạt tội ác đó cho nên anh mới vu oan giá họa lên tôi.”

La Phi cười nhạt đáp lại sự phản công của đối phương: “Ít ra cậu cũng không có khả năng khống chế được cục diện. Cái xã hội này có quy tắc của nó, nhưng cậu lại không tuân thủ quy tắc. Cậu đã vượt ra khỏi quy tắc, tự cho rằng có thể không chế được tất cả, nhưng sự thực lại chứng minh cậu đã thất bại.”

Eumenides không đáp trả lại sự khiêu khích của La Phi, hắn trầm mặc giây lát rồi nói: “Tôi vốn muốn có một cuộc trò chuyện thân thiện với anh, nhưng anh lại cố tình phá hoại bầu không khí này. Tôi cảm thấy hơi thất vọng, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải nói chuyện thêm nữa.”

“Nếu như cậu muốn rời đi, hãy nói cho tôi biết đứa bé đó đang ở đâu?”

La Phi cũng chuyển hướng câu chuyện, “Đứa bé đó vô tội, cậu đã có được thông tin mình tìm kiếm, cậu nên thả nó ra.”

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ thả, chỉ là tôi vẫn còn chưa muốn rời đi.”

Eumenides khẽ cười nói, “Nếu như bây giờ tôi đi luôn, thế chẳng phải đã thờ ơ với cô giáo Mộ sao?”

“Cậu muốn nói chuyện với cô ấy sao?”

La Phi suy ngẫm ẩn ý trong câu nói của đối phương. “Đúng vậy, hãy bảo cô ấy đeo tai nghe.”

190 La Phi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cuộc nói chuyện của Eumenides và mình vừa rồi không nhận ra là có ý nghĩa gì, bây giờ lại tiếp tục muốn trò chuyện với Mộ Kiếm Vân. Cách làm của hắn, hình như là muốn cố tình để dành đủ thời gian cho cảnh sát lần theo dấu vết của mình vậy. Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng La Phi vẫn đưa tai nghe cho Mộ Kiếm Vân đang đứng gần đó. “Hắn muốn nói chuyện với cô.”

La Phi vừa nói vừa đứng lên nhường chỗ, khi đã đứng bên ngoài phạm vi webcam có thể chiếu tới, anh lại hạ giọng bổ sung thêm một câu, “Cố gắng hết sức để giữ chân hắn lại. Cứ vòng vo với hắn, nhưng đừng nên cố tình lừa hắn, hắn có thể cảm nhận được.”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi với vẻ khó hiểu, không hiểu câu nói “hắn có thể cảm nhận được”

là ám chỉ ý gì? Nhưng tình hình hiện trường không cho phép cô hỏi thêm, cô chỉ có thể nhớ lời dặn dò của La Phi, sau đó bèn ngồi xuống trước ghế thẳng máy webcam. La Phi lùi ra xa hơn, anh nhìn đồng hồ, bây giờ là 15 giờ 51 phút. Như vậy cũng có nghĩa là cảnh sát đã giao đấu với Eumenides gần hai giờ đồng hồ, và hắn đã đạt được mục đích của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể trốn thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát. Muốn lợi dụng cơ hội lần này để tìm kiếm dấu vết của đối thủ, cảnh sát cần phải tranh

https://thuviensach.vn

thủ từng phút từng giây! Điều khiến La Phi phấn khởi là, ở chỗ Tăng Nhật Hoa đã nhanh chóng đem lại một tin tốt lành. “Đội trưởng La.”

Cậu chàng sau khi ấn máy nói đầy hưng phấn: “Chúng tôi vừa mới xác định được một tọa độ mạng (Network Coordinate), nằm ở vị trí khách sạn Cẩm Hoa trên đường Thuận Đức. Theo như nhân viên lễ tân cho biết, trong căn phòng tương ứng với địa chỉ mạng có một người thanh niên và một đứa bé trai hơn 10 tuổi. Sáng nay khi họ vào thuê phòng, đứa bé trai đang ở trong trạng thái ngủ say, người thanh niên tự nhận là cậu của đứa bé trai, đưa nó đến tỉnh thành khám bệnh. Tôi cũng đã điều tra chứng minh thư thuê phòng của hắn, là của một người tỉnh lẻ đến làm thuê, sáng nay vừa mới bị mất ví tiền, chứng minh thư cũng bị mất trộm luôn.”

“Chính là hắn rồi, chính là hắn rồi!”

La Phi không kìm chế được khẽ reo lên, sau đó anh căng thẳng liếc nhìn về chiếc máy vi tính số 33: Mộ Kiếm Vân đang ngồi trò chuyện với Eumenides trên mạng, họ hình như chưa có dấu hiệu gì muốn chấm dứt cuộc nói chuyện. Hoàng Kiệt Viễn chú ý đến sự thay đổi của La Phi, ông lập tức rời khỏi máy vi tính, bước về phía La Phi. 191 “Đường Thuận Đức...”

La Phi ngầm suy tính địa hình, nhưng anh không quen thuộc lắm đường phố ở tỉnh thành. Nhìn thấy Hoàng Kiệt Viễn đi đến gần, anh bèn thuận đà kéo đối phương bước ra ngoài mấy bước, rồi hỏi: “Đường Thuận Đức, đi từ đây đến đó thì mất bao nhiêu thời gian?”

“Khoảng hai mươi phút!”

Hoàng Kiệt Viễn căng thẳng nhìn La Phi một cái, “Có tình hình gì?”

“Họ ở đó! Anh có thông thạo đường đi không?”

https://thuviensach.vn

La Phi nói vô cùng ngắn gọn, nhưng Hoàng Kiệt Viễn đã hoàn toàn hiểu được ý của đối phương. “Mấy chục năm rồi, có thể không thông thạo được sao? Tôi đi lấy xe!”

Ông lo lắng việc cứu con trai, không đợi La Phi dặn dò đã lao ngay ra ngoài cửa. La Phi cũng bước ra theo, đồng thời anh nói điện thoại dặn dò Tăng Nhật Hoa ở đầu bên kia: “Các cậu sau khi đến khách sạn Cẩm Hoa, hãy khống chế các lối ra vào, không được vào phòng. Khoảng hai mươi phút nữa tôi sẽ đến!”

“Tuân lệnh!”

Tăng Nhật Hoa đáp, “Chỉ cần phía các anh có thể giữ chân được Eumenides, lần này hắn không chạy thoát nổi đâu!”

Đúng vậy, chỉ cần giữ chân Eumenides! La Phi lại quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân một cái. Cô đã cảm thấy tình hình có biến chuyển, nhưng cô vẫn cố gắng tỉnh bơ để trò chuyện cùng Eumenides. Với vai trò là chuyên gia trong lĩnh vực tâm lý học, cô chắc là có thể khống chế tốt tiết tấu của cuộc nói chuyện nhỉ? Hoàng Kiệt Viễn nhanh chóng lái xe đến cổng quán nét, La Phi vội vàng lên xe. Điều này có nghĩa là trọng điểm của chiến trường đã được chuyển dời từ quán nét ra vòng ngoài. Nhưng La Phi cũng hiểu rất rõ, sự biến đổi cục diện trong quán mạng vẫn sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả tác chiến vòng ngoài, cho nên cùng lúc xe ô tô được khởi động, anh lại gọi điện thoại cho Doãn Kiếm. “Chúng tôi đã lần ra được địa chỉ của Eumenides, bây giờ đang đi đến đó. Cảnh giới xung quanh quán nét có thể hủy bỏ được rồi.”

Anh ra lệnh, “Cô giáo Mộ còn đang nói chuyện qua mạng với Eumenides, tôi yêu cầu cậu đến hiện trường tiến hành giám sát, đồng thời kịp thời báo cáo động thái cho tôi. Chú ý giữ khoảng cách, đừng kinh động đến đối thủ.”

https://thuviensach.vn

“Tuân lệnh!”

Doãn Kiếm sau khi nhận lệnh, nhanh chóng giải tán những điểm cảnh giới và đến ngay quán nét. La Phi nhìn qua cửa sau xe đang đi xa dần thấy tình hình này, biết rằng phần công việc ở quán nét không có sơ hở nào, mình có thể hoàn toàn dốc tâm sức đến thẳng hiện trường có mặt Eumenides. 192 Hoàng Kiệt Viễn nói không sai, mấy chục năm sinh sống trong tỉnh thành khiến ông thuộc lòng bàn tay tất cả đường ngang ngõ tắt trong thành phố này. Mặc dù lúc này đang là giờ xe cộ qua lại đông đúc, nhưng ông lái xe quành trái rẽ phải nhiều con đường, luôn tìm ra được tuyến đường thông thoáng có ít xe qua lại. Khi ông cuối cùng cũng đưa La Phi đến được khách sạn Cẩm Hoa, anh nhìn đồng hồ: 16 giờ 13 phút, họ thậm chí còn đến sớm hơn dự kiến một chút. Hai người xuống xe bước vào sảnh khách sạn. Liễu Tùng lập tức đi đến. Còn Tăng Nhật Hoa thì lại lười nhác nằm trên sofa ở đại sảnh, bộ dạng có vẻ rất đắc ý: cậu đã hoàn thành một cách viên mãn nhiệm vụ của mình, công việc vây bắt tiếp theo đây thì không nằm trong phạm vi chức trách của cậu nữa. La Phi nhìn Liễu Tùng, còn chưa kịp hỏi, cậu đã bắt đầu hội báo: “Tất cả những lối ra vào khách sạn đều đã được khống chế rồi, bao gồm cả cửa sổ phía sau tòa nhà. Chúng tôi đến hiện trường lúc 16 giờ 02 phút, tôi có thể đảm bảo, từ sau thời gian này, không có một ai ra vào khách sạn này. Ngoài ra, chúng tôi đã đưa cho nhân viên lễ tân khách sạn xem ảnh của Hoàng Đức Dương, họ chắc chắn đây chính là đứa bé trai ở phòng 212. Còn người đàn ông kia mặc dù tiến hành ngụy trang, nhưng đặc trưng thể hình rất giống với hung thủ đã giết hại Hàn Thiếu Hồng.”

“Tốt lắm!”

La Phi khen ngợi một câu, giọng nói của anh bình thản, nhưng trong lòng anh lại vô cùng kích động. Vừa mới một phút trước đây, anh mới đối chiếu tình hình ở quán nét với Doãn Kiếm: Mộ Kiếm Vân vẫn đang tiến hành trò chuyện với Eumenides. Điều này có nghĩa là, hung thủ mà cảnh sát

https://thuviensach.vn

vất vả tìm kiếm đã bị bao vây ở trong rọ rồi! Công việc vô cùng khó khăn tiếp theo đây chính là làm thế nào để thuận lợi bắt được con cua trong rọ ra. Mọi người ai cũng đều biết được sức mạnh và sự hung hãn của Eumenides, huống hồ lần này trong tay hắn còn có một đứa trẻ vô tội. Liễu Tùng đề nghị: “Có lẽ chúng ta cần phải bảo nhân viên phục vụ lừa mở cửa phòng, trong khoảnh khắc Eumenides mở cửa thì lao vào, dựa vào ưu thế về số lượng, lập tức cưỡng chế hắn.”

La Phi lập tức phủ định suy nghĩ của Liễu Tùng: “Chiêu này cảnh sát đã sử dụng quá nhiều, Eumenides quyết không mắc lừa đâu.”

Hoàng Kiệt Viễn cũng lặng lẽ gật đầu tán đồng phán đoán của La Phi, tiếp đó ông lại hỏi đầy lo lắng: “Vậy thì phải làm thế nào?”

La Phi thoáng suy ngẫm một lát, đưa ra quyết định: “Cứ dùng cách đơn giản nhất. Mang theo card mở cửa điện tử, chúng ta cùng phối hợp. Cùng lúc khi 193 nhét card mở cửa điện tử, để hai người cảnh sát có sức đạp tốt đạp mạnh cửa để bật tung chốt cửa phía trong phòng, sau đó chúng ta cùng lao vào bắt người.”

“Ừm.”

Hoàng Kiệt Viễn phụ họa, “Cách này trực tiếp nhất đột ngột nhất, đối phó với tên cáo già xảo quyệt như Eumenides, đơn giản, trực tiếp, đột ngột, chính là hữu hiệu nhất!”

“Một mình tôi có thể đạp tung được cửa chốt bên trong.”

Liễu Tùng tự tin nói, “Nhưng để đảm bảo, tôi sẽ bố trí một thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm khỏe mạnh cùng đạp cửa, chắc chắn là đạp một nhát cửa sẽ mở tung ra ngay!”

“Được! Vậy tôi sẽ phụ trách mở cửa điện tử, các cậu hãy nhìn theo sự chỉ huy của tôi!”

https://thuviensach.vn

La Phi sau khi dặn dò ngắn gọn, bèn dẫn theo đội ngũ tham chiến bước nhanh lên lầu đi đến trước cửa phòng 212. Mọi người đều triển khai thế trận đã được bố trí sẵn: La Phi cầm thẻ điện tử, quỳ xổm trước cửa phòng, Liễu Tùng và một người cảnh sát đặc nhiệm thì lùi về phía sau để dành khoảng cách cho việc lao đến đá bật cửa, những người khác đều áp sát vào hai bên tường sát cánh cửa. Việc không thể chậm trễ, để lỡ một phút thì sẽ có thêm 1% biến số. La Phi thấy mọi người đã chuẩn bị xong, bèn giơ tay trái lên, thoáng dừng lại giữa chừng, sau đó đột nhiên phất tay xuống phát ra tín hiệu hành động. Liễu Tùng và một người nữa lập tức dồn sức vào chân lao lên trước, hai chân cùng giơ lên, dũng mãnh hướng về phía cửa phòng 212 để đạp tung cửa. Chính lúc chân họ chuẩn bị chạm vào cánh cửa gỗ, chiếc thẻ mở cửa điện tử La Phi đang cầm trên tay phải liền cắm vào khe nhét từ, “tít”

nhẹ một tiếng, đèn xanh bật sáng. Tiếng “tít”

khe khẽ liền lập tức bị tiếng “thình”

kinh thiên động địa bao phủ. Đó chính là kết quả mà hai người bọn Liễu Tùng xông phi đạp cửa tạo ra. Cửa phòng vẫn theo đà đập mạnh vào bức tường trong phòng. La Phi, Liễu Tùng, Hoàng Kiệt Viễn và cả những người cảnh sát khác đều ập ngay vào trong phòng, họ giương cao súng đã lên đạn như thể đối diện với kẻ thù hùng mạnh, nhưng sau nòng súng của họ lại không hề có mục tiêu nào để tấn công cả. Bố trí trong phòng vô cùng quen thuộc đối với La Phi, bởi vì đó chính là hình ảnh mà anh đã nhìn thấy qua webcam cách đó không lâu. Trên chiếc giường lớn đặt giữa phòng, cậu bé trai vẫn bị trói và bịt mặt giống như ở trong cảnh quay webcam. Rõ ràng cậu đã bị tiếng đạp cửa làm cho sợ hãi, đang run rẩy một cách vô ích. Hoàng Kiệt Viễn hét lớn: “Con trai!”

, vừa xót xa lại vừa mừng rỡ lao đến, ôm đưa bé trên giường vào lòng. Trên chiếc bàn làm việc ở cuối giường, một chiếc máy vi tính để nói chuyện vẫn đang bật, trên màn hình thậm chí vẫn còn hiện lên hình ảnh webcam

https://thuviensach.vn

của 194 Mộ Kiếm Vân. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là nơi mà Eumenides trò chuyện trên mạng với cảnh sát. Thế nhưng trên chiếc ghế trước máy vi tính lại không có ai cả. Liễu Tùng nhanh chóng kiểm tra nhà vệ sinh, tủ quần áo, thậm chí cả gầm giường và tất cả những nơi có thể ẩn nấp được, nhưng vẫn không thu hoạch được gì cả. Cậu chỉ có thể ngước đầu, nhìn La Phi với ánh mắt bất lực. Tăng Nhật Hoa cũng bước vào phòng, nhìn thấy tình cảnh này, cậu lắc đầu thất vọng, cười đau khổ, "Ha, xem ra chúng ta vẫn cứ đến chậm một bước."

Đúng lúc này, di động của La Phi cũng rung lên, là Doãn Kiếm gọi đến. La Phi sa sầm mặt ấn nút nghe, trong loa vang lên giọng nói của người trợ lý: "Eumenides đã kết thúc cuộc nói chuyện, hắn có thể sẽ chạy thoát!"

Đây đã là một sự thực hiển nhiên, La Phi cố gắng hết sức để kìm nén cơn giận, trách mắng: "Tại sao lại không kịp thời báo cáo?!"

Cậu chàng bên kia đầu dây thoáng ngẩn người, giải thích: "Vừa mới kết thúc mà, mới mười mấy giây trước!"

"Cái gì?"

Cơn giận của La Phi chuyển thành sự mơ hồ băn khoăn, "Mười mấy giây trước?"

Mười mấy giây trước, chính là thời khắc cảnh sát đạp cửa phòng. Lẽ nào Eumenides lại có thể bốc hơi khỏi căn phòng này giống như hơi nước vào chính khoảnh khắc cảnh sát lao vào? Đây hình như là một việc quái đản dị thường, nhưng lời miêu tả của Doãn Kiếm như sau: "Đúng vậy, cô giáo Mộ vừa nói chuyện xong, là tôi gọi điện ngay cho anh. Tên Eumenides đó, chắc hắn vừa mới ngừng cuộc nói chuyện hả? Ngay cả ô cửa sổ cuộc nói chuyện của hắn còn chưa tắt kia mà!"

La Phi đặt di động xuống, anh bước từng bước đến chiếc bàn làm việc. Càng đến gần chiếc máy tính, trái tim anh càng nặng nề, cuối cùng anh ủ rũ

https://thuviensach.vn

dừng lại trước màn hình vi tính. “Hắn đi rồi, đi từ lâu rồi...”

La Phi lẩm nhẩm, đồng thời anh nhặt một chiếc di động ở trên bàn làm việc lên. Chiếc di động đó vừa rồi để sát cạnh tai nghe kết nối với máy vi tính, micro của di động ghé vào ống nghe của tai nghe này, còn ống nghe của di động thì lại ghé vào micro của tai nghe kết nối với vi tính. 195 La Phi ấn xem phần ghi chép cuộc gọi trên di động, cuộc điện thoại gần nhất đã kết thúc cách đây một phút, cuộc gọi này đã kéo dài năm mươi hai phút. Liễu Tùng và mọi người cũng xúm lại, trên mặt mọi người ít nhiều vẫn còn vương lại nét mơ màng khó hiểu. “Eumenides đã đi từ lâu rồi...”

La Phi giơ cho mọi người xem thông tin trên di động, “Hắn đã đi khỏi đây hơn năm mươi phút rồi, sau đó hắn nói chuyện với cảnh sát thông qua chiếc di động này. Cho đến một phút trước, khi hắn nghe thấy tiếng đạp cửa thì mới tắt máy.”

“Hơn năm mươi phút trước?”

Hoàng Kiệt Viễn vừa bận rộn cởi trói cho con trai, vừa nói chen vào, “Vậy có nghĩa là, sau khi tôi kết thúc cuộc nói chuyện, thì hắn đã đi rồi?”

La Phi gật đầu. Đúng vậy, thời điểm đó chính là lúc Hoàng Kiệt Viễn chuyển cuộc nói chuyện sang cho mình. Tăng Nhật Hoa đứng bên ngượng ngùng gãi đầu: từ đầu đến giờ cậu vô cùng hưng phấn truy lùng manh mối trên mạng, nào ngờ trước đây gần một giờ đồng hồ, công việc này đã trở nên vô nghĩa. Bực bội và ảo não, cậu lại không kìm lòng được, hỏi: “Tại sao hắn lại phải làm như vậy? Đã chạy thoát rồi, sao còn giả vờ là còn liên lạc với cảnh sát? Mục đích của hắn là gì?”

La Phi cũng đang suy ngẫm về vấn đề này, nhưng đáp án anh nghĩ ra được lại khiến người ta sợ hãi. “Mục đích của hắn và chúng ta giống nhau.”

Giọng nói lạnh lùng của La Phi mang theo dấu hiệu chẳng lành, thấy người khác có vẻ không hiểu lắm, anh lại bổ sung thêm, “Hắn đang kéo dài

https://thuviensach.vn

thời gian.”

Kéo dài thời gian! Mọi người đột nhiên bừng hiểu ra. Đúng vậy, bởi vì ngụy trang ra giả tượng vẫn đang nói chuyện trên mạng, trong khoảng thời gian gần một giờ đồng hồ, cảnh sát đã dồn tất cả mọi lực lượng để truy lần theo dấu vết trên mạng, đây chính là mục đích của Eumenides! Nhưng kéo dài thời gian còn vì điều gì nữa? Là để có thể cao chạy xa bay đến nơi an toàn sao? Nếu chỉ vì lý do này, thì có vẻ như chuyện bé xé ra to thì phải? Là để điệu hổ ly sơn? Vậy thì chứng tỏ Eumenides đã lợi dụng khoảng thời gian một giờ đồng hồ này để nhắm tới mục tiêu mà cảnh sát đã bỏ qua, mục tiêu này là gì? Khi mọi người đều hướng theo cách nghĩ này, mỗi người có câu trả lời riêng. “Chết rồi, quán mạng! Liệu hắn có quay trở lại quán mạng không?”

Tăng Nhật Hoa thở dồn, lúc này, lực lượng ở quán mạng rất mỏng, cậu vô cùng lo lắng đến sự an nguy của Mộ Kiếm Vân. 196 Liễu Tùng thì lại có suy đoán khác. “Tôi đã nói với cảnh sát Dương Lâm rất rõ ràng rồi, bắt đầu từ chiều hôm nay, anh ấy rất có khả năng sẽ nằm trong tầm theo dõi của Eumenides. Cho nên anh ấy đã chuẩn bị từ trước, đang đợi đối thủ tìm đến.”

Liễu Tùng vừa nói vừa rút di động ra định liên hệ với Dương Lâm. Hoàng Kiệt Viễn đứng bên cạnh cũng gật đầu, rõ ràng ông cũng cho rằng mục đích Eumenides điều động cảnh sát chính là tạo cơ hội báo thù cho mình. Và Dương Lâm thì lại chính là con mồi mà cảnh sát đã tiết lộ cho đối thủ trong cuộc nói chuyện lúc trước. Sau khi đối thủ nhận được con mồi bèn vội vàng rời đi, đối với cảnh sát, việc này ngược lại còn là một tin tức tốt. La Phi thì biết rằng sự việc không hề lạc quan giống như suy nghĩ của các đồng nghiệp. Trong lòng anh, thứ dự cảm không lành đã càng lúc càng trở nên mãnh liệt. “Hãy lấy ra đoạn tín hiệu giám sát đó.”

Anh đột nhiên nói với Tăng Nhật Hoa. Tăng Nhật Hoa đương nhiên hiểu La Phi nói gì, cậu vội vàng thực hiện các thao tác trên máy vi tính, lấy ra được thông tin giám sát gửi từ mạng. Từng đường uốn sóng giống như sóng

https://thuviensach.vn

điện hiện ra trước mắt mọi người, có đoạn khá bằng phẳng giống như “dốc thoai thoải”

, cũng có một số “đỉnh núi”

nhô cao hẳn lên. “Đây rốt cuộc là gì vậy?”

Tăng Nhật Hoa làu bàu một câu. “Eumenides đã yêu cầu anh Hoàng nhận diện toàn bộ ảnh của tất cả các thành viên của đội cảnh sát đặc nhiệm mười tám năm trước, chính là dùng chiếc máy vi tính này mở ra. Tôi muốn cậu tìm thấy những bức ảnh mà hắn đã mở ra trong khoảng thời gian này.”

La Phi dùng tay chỉ vào mấy chỗ trên đường sóng điện giám sát, đều là những “đỉnh núi”

rất nổi bật. Bên cạnh “đỉnh núi”

hiện ra ghi chép về thời gian của chương trình phần mềm giám sát. Yêu cầu này không hề khó khăn đối với Tăng Nhật Hoa, cậu loáng cái đã tìm được tài liệu liên quan. Mấy bức ảnh của cảnh sát đặc nhiệm xuất hiện trên màn hình, trong đó có một bức ảnh mọi người đều rất quen thuộc, bởi vì đó chính là con mồi cho Eumenides mà cảnh sát đã dàn dựng: Cảnh sát giảng dạy đấu võ ở đội cảnh sát đặc nhiệm Dương Lâm. Nhưng ánh mắt của La Phi lại không dừng lại ở trên bức ảnh của Dương Lâm, ngón tay anh chỉ vào một bức ảnh khác, đó là một người nam giới đen gầy, đôi mắt không to nhưng sáng rực rất có thần. 197 “Có phải là anh ta không?”

Anh nhìn sang Hoàng Kiệt Viễn, thần sắc nặng nề, lên tiếng nói, “Người bắn tỉa năm đó, có phải là anh ta không?”

“Đúng là anh ta. Nhưng... sao anh lại biết?”

Hoàng Kiệt Viễn kinh ngạc trợn trừng mắt, thân phận thực sự của người bắn tỉa năm đó, ông chưa từng nói với bất cứ ai, kể cả La Phi chắc cũng

https://thuviensach.vn

không thể nào biết được. “Không những tôi biết, điều quan trọng hơn là Eumenides cũng biết rồi.”

Giọng nói của La Phi càng lúc càng trầm đục. Lần này thì không chỉ Hoàng Kiệt Viễn kinh ngạc, Liễu Tùng, Tăng Nhật Hoa và mọi người đều sững sờ nhìn nhau. Cuộc giao đấu trên mạng lần này của cảnh sát và Eumenides đã được bố trí vô cùng cẩn mật, cho dù là Eumenides cũng không thể nào nhận ra được sơ hở, dù biết được Dương Lâm không phải là người bắn tỉa năm đó, hắn cũng không thể nào biết được người bắn tỉa thực sự là ai chứ? Nhưng La Phi lại cũng dễ dàng chỉ ra được thân phận thực sự của người bắn tỉa năm đó, điều này chứng tỏ lời nói vừa rồi của anh quyết không phải là cố tình nói ra để hù dọa mọi người! Nhưng điều này rốt cuộc là thế nào? “Hắn đã cài máy phát hiện nói dối trên máy vi tính số 33.”

La Phi cuối cùng cũng vén bức màn bí ẩn trong lòng mọi người, “Những tín hiệu sóng điện này chính là thông tin vi tính mà máy phát hiện nói dối phản hồi lại. Anh Hoàng, diễn xuất của anh có xuất sắc hơn nữa, cũng không thể nào lừa nổi Eumenides. Bởi vì anh có thể khống chế nét mặt, thần thái, ngữ khí của mình, nhưng anh vẫn không thể nào khống chế được sự biến động rất nhỏ trong tư duy của mình. Từng lời nói dối của anh đều bị máy phát hiện nói dối nắm bắt được, những sóng điện não khác thường này đều hiện ra trước mắt Eumenides. Có thể nói, khi chúng ta vật lộn với Eumenides, cứ tưởng rằng đã rất khôn khéo, thực ra trong mắt hắn, thì lại nực cười chẳng khác gì một tên hề để mông trần nhảy nhót trên sân khấu.”

“Máy trắc nghiệm nói dối?”

Hoàng Kiệt Viễn đã rời khỏi giới cảnh sát cả chục năm, không hề biết đến những thiết bị điện tử tiên tiến, ông lắc đầu khó tin, “Cái thứ đó lợi hại như vậy được sao?”

“Nó có thể đo được sóng điện não bộ của anh, cũng tức là nó có thể hiển thị động thái chân thực trong nội tâm của anh.”

https://thuviensach.vn

La Phi giải thích, “Mỗi người khi nói dối, tư duy của anh ta đều căng thẳng hơn trạng thái bình thường. Theo như bố trí của chúng ta, Trần Ngô là con mồi, còn Dương Lâm mới là người bắn tỉa đó. Vậy thì trong quá trình thần thuật, lúc anh nói đến Trần Ngô, sóng điện não sẽ xuất hiện đỉnh sóng điện khá cao, bởi vì đây là một lời nói dối; tương tự, khi anh nói đến Dương Lâm, sóng điện não lẽ ra rất bình lặng, bởi vì cuối cùng anh 198 đã nói ra sự thực, có thể được giải thoát. Nhưng trên điện não đồ mà Eumenides nhìn thấy, tình trạng lại vừa vặn ngược lại, khi anh nhắc đến Trần Ngô thì điện sóng bình lặng không có gì khác lạ, nhưng khi nhắc đến Dương Lâm thì lại xuất hiện sự xao động mạnh nhất, điều này chứng tỏ, Dương Lâm mới là lời nói dối quan trọng nhất của anh. Và khi anh diễn xong đoạn kịch Dương Lâm, khi bức ảnh người đàn ông đen gầy này xuất hiện, tâm trạng anh lại xuất hiện sự xao động rõ ràng, vậy thì dễ dàng có thể nghĩ được ra, thực ra người này mới chính là người bắn tỉa năm đó!”

“Ra là vậy...”

Hoàng Kiệt Viễn đã hiểu tổng quát vấn đề, lẩm nhẩm, “Vậy thì chúng ta thực sự là không lừa được hắn rồi.”

Tăng Nhật Hoa nói chen vào: “Hắn muốn đo sóng điện não, thì kiểu gì cũng cần một thiết bị kết nối bên ngoài chứ? Thiết bị bên ngoài đó ở đâu?”

“Tai nghe. Trước đó tôi đã đặc biệt xem xét, trong tai nghe của máy vi tính số 33 có rất nhiều cấu tạo phức tạp...”

La Phi khẽ thở dài, “Chắc chắn là Eumenides đã chỉnh sửa lại tai nghe đó, mảnh kim loại đo sóng điện não được giấu ở trong tai nghe.”

“Thì ra là thế... thảo nào mà hắn giới hạn địa điểm nói chuyện, bây giờ thì tôi hiểu rồi, hoàn toàn hiểu rồi...”

La Phi không có thời gian để cảm thán cùng Tăng Nhật Hoa, anh lo lắng chỉ ngón tay vào trên màn hình vi tính: “Mau điều ra thông tin cá nhân về

https://thuviensach.vn

người này. Tôi cần phải biết bây giờ anh ấy đang ở đâu!”

Không cần giải thích, ai cũng đều hiểu được ẩn ý trong câu nói của La Phi: Eumenides đã phân tán lực lượng cảnh sát là vì hắn đã xuất phát đi tìm kiếm người bắn tỉa đã bắn chết bố hắn năm xưa. Cảnh sát đã bị thụt lại đằng sau một bước lớn trong cuộc giao đấu này, bây giờ cần phải nhanh chóng đuổi kịp thì mới có khả năng giành lại thế cân bằng. Chú thích: 1. Ở Trung Quốc, họ quản lý quán nét nghiêm ngặt hơn Việt Nam, muốn lên mạng cần phải có chứng minh thư, hoặc là cần mang theo chứng minh thư để làm thẻ lên mạng.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 9: Hung Thủ Giết Bố

16 giờ 31 phút, trong sân bắn của câu lạc bộ bắn tỉa Tử Sam của tỉnh thành. Mặt trời đã dần ngả về hướng Tây, nhuộm những đám mây cuối chân trời thành màu vàng cam rực rỡ. Ánh nắng vốn chói chang sau khi trải qua nhiều tầng khúc xạ cũng trở nên rất đỗi êm dịu, nhìn từ xa, quả cầu lửa nóng rực đó lại giống như một lòng đỏ trứng vịt khổng lồ, có thể ép ra dầu được. Đối với việc bắn đĩa bay, sắc trời lúc này là thời điểm thích hợp nhất trong ngày. Bởi vì trong khi ánh nắng vẫn ngập tràn, nhưng bạn lại không phải lo ánh nắng gay gắt sẽ làm chói mắt bạn. Ngoài ra, sắc trời yên tĩnh và đẹp đẽ cũng có thể khiến cho tay bắn tỉa được ở trong trạng thái bắn tỉa tốt nhất. Hãy thử tưởng tượng một chút: tấm bia màu đen lướt qua bầu trời, tạo nên một đường rõ nét trước những áng mây chiều, lúc này nếu bạn bắn trúng, tấm bia sẽ vỡ tung, khói trắng bốc lên, phối cùng với nền trời màu vàng cam, đây sẽ là một bức tranh đẹp rực rỡ khiến người ta ngây ngất. Trung Tề Dân rất hy vọng có thể được cầm súng săn trong khung cảnh này, để được thỏa cơn thèm khát, nhưng nguyện vọng này lại khó có thể thực hiện được. Một viên đạn súng săn mười lăm tệ, một bia đĩa bay một trăm tệ. Đây là giá của việc bắn đĩa bay. Điều này cũng có nghĩa là tiền công cả ngày làm việc của Trung Tề Dân cũng không đủ để trả phí cho một lần bắn. Những người có thể chơi được trò chơi này đều là những người vừa có tiền lại vừa có thời gian để tận hưởng thú vui, những người này thường là những cậu chàng công tử trẻ tuổi, họ mặc đồ hàng hiệu, đi siêu xe, bên cạnh thường xuất hiện những cô gái trang điểm lòe loẹt. Những người này có khi bao sân cả ngày luôn, chi phí bỏ ra hàng vạn tệ nhẹ tênh giống như Trung Tề Dân hút một điếu thuốc lá vậy. Họ có nhiều tiền, hơn nữa tiền của họ chẳng phải tự mình kiếm được. Đây là suy luận mà Trung Tề Dân rút ra được khi nhìn thấy những thanh niên này. Nhưng kỹ thuật bắn của những

https://thuviensach.vn

người thuộc tầng lớp hưởng lạc này thực sự khó có thể khen ngợi được, trong mười lần bắn, có thể bắn trúng bia được một lần thì đã là khá lắm rồi. Khi sự kiện hiếm hoi này xảy ra, các cô gái bên cạnh cậu chàng công tử liền phát ra những tiếng reo hò tán thưởng đầy khoa trương. Trung Tề Dân thì lại nhíu mày giữa tiếng reo hò này, cảm thấy khó chịu vì bọn họ đã phá vỡ bầu không khí trang nghiêm của sân bắn. 200 Bắn tỉa là một việc nghiêm túc, bởi vì đằng sau mỗi viên đạn đều có khả năng đại diện cho hai sự chọn lựa cực đoan sống hoặc chết. Đây là câu nói đầu tiên người thầy dạy môn bắn tỉa nói với Trung Tề Dân khi lần đầu anh vào đội cảnh sát đặc nhiệm hai mươi năm trước. Câu nói này đã đi theo anh suốt nửa cuộc đời. Sau đó anh chuyển nghề trở thành một người huấn luyện bắn tỉa, cũng luôn dùng câu nói này làm câu mở đầu với các học viên của mình. Cho dù là trong môi trường tràn ngập bầu không khí vui chơi giải trí, anh cũng khó có thể thay đổi được tâm trạng kính sợ đối với viên đạn tự đáy lòng mình. Cho nên anh chán ghét những người có thái độ giải trí đối với việc bắn tỉa, anh cho rằng đó là sự khinh mạn đối với súng đạn. Nhưng anh lại không thể thay đổi được bất cứ điều gì, vì anh chỉ là một người huấn luyện ở trong sân bắn mà thôi. Nói từ một góc độ nào đó, những kẻ khiến anh chán ghét đó lại chính là cha mẹ cơm áo của mình, lương của mình được tính trong những viên đạn bắn bừa phứa đó. Ở lâu trong sân bắn, Trung Tề Dân đã rèn luyện được một loại khả năng đặc biệt: mỗi lần anh nhìn thấy khách tiến vào trong sân bắn, vừa nhìn một cái là anh có thể nhận ra được trình độ bắn của người này. Đó là một kiểu khí chất nội tại khó có thể miêu tả được, nhưng đúng là anh có thể nhìn ra được. Nói đơn giản hơn chính là: chính bản thân một người bắn tỉa xuất sắc có thể đem lại cảm giác về súng - cùng lúc có cảm giác nghiêm trang, còn tràn đầy sức mạnh. Trung Tề Dân rất ít khi nhìn nhầm điều này. Cho nên khi bóng người đó vừa xuất hiện ở trong sân bắn bèn lập tức gây nên sự chú ý của anh. Đó là một nam giới có thân hình cao lớn, anh ta mặc trang phục bắn, mũ gió đội trên đầu, mắt đeo kính râm to bản. Mặc dù không nhìn rõ được gương mặt và độ tuổi, nhưng dáng người thẳng và sức mạnh ở từng bước chân lại có thể làm nổi bật lên một số đặc trưng tính cách của người này. Anh ta chính là một khẩu súng, một khẩu

https://thuviensach.vn

súng mà Trung Tề Dân vẫn luôn chờ đợi, một khẩu súng biết hành động! Khẩu súng đó bước vào sân bắn, như thể có thứ cảm ứng tâm linh nào đó, anh ta cũng nhanh chóng nhìn thấy Trung Tề Dân. Ánh mắt của hai người trong khoảnh khắc chạm vào nhau, tạo nên vô số tia lửa. Trung Tề Dân như thể bị thứ gì đâm phải, thật không ngờ lại rùng mình một cái. Anh không thể nào tưởng tượng nổi mắt của người nam giới đó rốt cuộc sắc bén nhường nào. Mặc dù cách kính râm cũng vẫn có thể bắn ra được sức mạnh đáng sợ nhường này. Người nam giới chợt dừng bước, anh ta quay sang vẫy tay với một nhân viên phục vụ gần đó. Nhân viên phục vụ lập tức ân cần chạy đến, lắng nghe lời dặn 201 dò của đối phương. Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, nhân viên phục vụ bước nhanh đến chỗ Trung Tề Dân. “Anh Trung.”

Cậu hào hứng nói, “Anh có mối làm ăn rồi. Vị khách đó chỉ đích danh muốn anh đến làm huấn luyện.”

Đối với những người huấn luyện trong sân bắn, thì việc làm huấn luyện riêng cho khách là một công việc rất hay ho. Bởi vì như vậy thì không những có thể nhận được phần trăm từ phí bắn của khách hàng, hơn nữa chính mình cũng có thể mượn cơ hội biểu diễn đạn thật để được thỏa lòng mong mỏi. Gặp được một cậu chàng công tử hào phóng thế này, còn thường nhận được tiền bo kha khá. Mặc dù Trung Tề Dân chưa bao giờ có thiện cảm đối với những cậu chàng công tử này, nhưng có thể tăng thu nhập của mình thì đương nhiên là việc tốt rồi. Thế nhưng vị khách ngày hôm nay thì những cậu chàng công tử rõ ràng không thể so bì được. Khi Trung Tề Dân nghe nói mình được người đó chỉ đích danh làm huấn luyện, trong lòng thật không ngờ trào lên cảm giác lo lắng thấp thỏm vì được ưu ái. Anh lập tức đứng dậy, bước nhanh lên trước. Người nam giới đó thì vẫn đứng yên, mắt nhìn theo đối phương từng bước tiến lại gần. Cặp kính râm dày đã che giấu tâm trạng của anh ta, nhưng lại không thể che giấu được thần thái vô cùng chăm chú của anh ta. Trung Tề Dân không hiểu nổi tại sao đối phương lại nhìn mình chăm chú đến thế, anh chỉ là một người đàn ông trung niên vừa

https://thuviensach.vn

đen vừa gầy, mặc giản dị, tướng mạo thường thường. Nhưng anh không vì thế mà thất lễ, chủ động chào: “Chào anh!”

“Chào anh!”

Người đàn ông đó lạnh lùng đáp lại, giọng nói chắc là vẫn còn trẻ. Anh ta không chỉ đeo kính, mà còn dựng cổ áo lên, hình như có ý không muốn để cho người khác nhìn rõ gương mặt mình. Trung Tề Dân rất muốn nhìn thấy mặt người này, nhưng thân phận là người phục vụ khiến anh không có quyền thăm dò chuyện riêng của khách. Anh chỉ có thể cố gắng hết sức để làm tốt vai trò của mình. “Cho hỏi, anh cần sự hướng dẫn thế nào nhỉ?”

Trung Tề Dân hỏi. “Tôi mua một thẻ trọn gói mười tấm bia, anh hãy bắn hết cùng tôi nhé.”

Người thanh niên vừa nói vừa bước đi, Trung Tề Dân thì thoáng dừng lại, nhận lấy súng săn và đạn từ trong tay người phục vụ ban đầu, sau đó cũng bước vội theo, cùng đi đến khu vực bắn với người thanh niên đó. Người thanh niên lần lượt rung lắc hai khuỷu tay, vận động xương cốt và các khớp. Bắn đĩa bay không giống với bắn bia cố định, cần phải phản ứng nhanh và động tác cơ thể nhạy bén. Qua những trình tự động tác chuẩn bị của người 202 thanh niên, anh ta rõ ràng không phải là một người mới chơi. Hơn nữa ánh mắt anh ta lại luôn chăm chú nhìn về phía xa, lúc này ráng chiều tà nơi chân trời càng lúc càng đậm màu, có mấy ánh nắng tàn đỏ như màu máu tạo nên cảnh sắc xơ xác điêu tàn, thứ cảm giác này hô ứng với tâm trạng nào đó trong lòng anh, thật không ngờ trong khoảnh khắc khiến anh trở nên hơi si mê. “Anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói của Trung Tề Dân vang lên phía sau người thanh niên. Anh ta quay đầu lại, thấy người huấn luyện đang đưa khẩu súng săn cho mình. “Xin cầm súng cẩn thận, đạn đã lên nòng rồi.”

https://thuviensach.vn

Trung Tề Dân trịnh trọng nói, “Trước khi bắn, cần phải đảm bảo giữ nòng súng hướng xuống phía dưới phía đằng trước mình.”

Người thanh niên đón lấy khẩu súng, động tác thành thục và nhanh nhẹn khéo léo. Anh ta đeo găng tay mỏng màu đen, tư thế giữ súng có thể coi là hoàn mỹ, cả người anh ta bỗng chốc như hòa cùng khẩu súng đó, cùng toát ra một thứ khí thế như đè nén dồn ép. Trung Tề Dân hít thở một hơi thật sâu. Anh đã nhìn ra từ lâu thứ khí chất lạnh như khẩu súng ẩn chứa trong cơ thể người nam giới đó, lúc này đây, thứ khí chất này càng phát tiết ra rõ nét hơn. Anh bắt đầu suy đoán người này chắc đã từng đi lính, hoặc là anh ta cũng giống mình, cũng đã từng là một người bắn tỉa trong đội cảnh sát đặc nhiệm? Bởi vì khi người đó cầm súng đứng thẳng, trông anh ta trang nghiêm giống như một người bắn tỉa có khả năng phán quyết sự sống chết. Nhưng người đó không hề hướng nòng súng xuống dưới giống như lời hướng dẫn, Trung Tề Dân không thể không nhắc nhở anh ta lần nữa: “Nòng súng cần hướng xuống dưới, đừng ôm ngang như vậy, sẽ rất nguy hiểm.”

Người thanh niên không thèm để tâm, anh ta thậm chí còn chẳng buồn quay sang, sau khi nhìn chăm chú phía chân trời giây lát, mới nghe thấy giọng nói của anh ta vang lên: “Thứ thực sự có thể khống chế được khẩu súng, không phải là tư thế cầm trên tay, mà là suy nghĩ trong lòng của người cầm súng.”

Trung Tề Dân giật mình. Lời nói của người thanh niên càng thể hiện rõ anh ta là một tay súng có cảnh giới cao, anh không nghĩ ra được lời nào để phản bác lại đối phương, bởi vì đó đúng là sự lý giải ý nghĩa thực sự đối với súng. Anh đành phải hậm hực nhìn xung quanh, hy vọng không có ai nhìn thấy hành vi phạm quy ở đây. “Phi đĩa đi.”

Người thanh niên nói. Trung Tề Dân ấn nút điều khiển, một chiếc đĩa bay phụt ra từ hệ thống bắn phát, tạo nên một đường lượn tuyệt đẹp giữa sắc trời rực rỡ sắc màu. Khi đường 203 lượn này đạt đến điểm cao nhất,

https://thuviensach.vn

tiếng súng chợt vang lên, bia đạn vang lên tiếng nổ tung, bốc lên làn khói trắng. “Tuyệt!”

Trung Tề Dân khen ngợi. Với vai trò là một người đứng xem, anh không thể không thừa nhận đây là một cú bắn khởi đầu hoàn mỹ, bất luận từ độ chuẩn xác, nắm vững thời cơ, hay là độ thẩm mỹ trong động tác, tất cả mọi mặt đều không thể nào bới lông tìm vết được. Người thanh niên chỉ quặt tay lại, đưa súng cho Trung Tề Dân, lạnh lùng nói: “Lên đạn phi đĩa.”

Xem ra vị khách này không thích nói nhiều. Trung Tề Dân thầm phân tích, vậy thì mình tốt nhất cũng không nên nhiều lời, nếu không ngược lại còn khiến cho đối phương phản cảm. Nhưng kỹ thuật bắn của anh ta đã điêu luyện đến thế, thì cần gì mời riêng một người huấn luyện đến để làm nền nữa? Khẩu súng săn đã được lên đạn lại một lần nữa giao vào tay người thanh niên. Sau đó là đĩa bay được phóng lên, tiếng súng nổ, khói trắng bay lên. Động tác của người thanh niên mau lẹ và nhanh gọn, giống như đang hoàn thành một công việc quá đỗi quen thuộc. Không biết là do ráng mây nơi chân trời quá rực rỡ hay là do anh ta không muốn để người khác nhìn thấy gương mặt mình, đến khi viên đạn thứ chín được bắn ra, anh ta vẫn chưa từng quay đầu lại. Chín viên đạn, tỉ lệ trúng một trăm phần trăm. Thành tích này khiến cho Trung Tề Dân khó mà không nể phục. Còn lại một viên đạn cuối cùng, theo như tình trạng lúc trước, Trung Tề Dân không hề nghi ngờ người thanh niên này sẽ hoàn thành đợt bắn một cách hoàn mỹ nhất. Thế là anh phi đĩa bay ra, lặng lẽ chờ đợi đám khói trắng lại một lần nữa bay lên giữa ánh trời chiều. Thế nhưng lần này tiếng súng lại không vang lên. Người thanh niên nhìn dõi theo đĩa bay lượn đến tận chân trời, cả cơ thể như đứng hình, không hề nhúc nhích. “Sao thế?”

Sau khi đĩa bay rơi xuống đất, Trung Tề Dân hỏi vẻ kinh ngạc. Người thanh niên cuối cùng cũng quay đầu lại, ánh mắt của anh ta phóng ra từ sau cặp kính râm, nhìn chăm chăm vào gương mặt Trung Tề Dân. Giây lát sau, anh ta nói vẻ âm u: “Đây là viên đạn cuối cùng.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”

Trung Tề Dân bất lực lắc đầu, “Nhưng anh đã để lỡ mất đĩa bay rồi.”

204 Người thanh niên “hừ”

một tiếng, hình như đang cười khẩy, “Tôi chẳng có chút hứng gì đối với việc bắn đĩa bay.”

Anh ta vừa nói, vừa quay lại nhìn về phía chân trời. Đúng vậy. Kỹ thuật bắn của anh ta điêu luyện như vậy, chắc đã sớm chán ngán mục tiêu bắn tỉa là đĩa bay không có chút biến hóa gì cả nhỉ? Trung Tề Dân hình như có thể hiểu được cảm nhận của đối phương, thế nên anh lại mỉm cười giới thiệu: “Trong sân bắn còn có hạng mục săn bắn động vật hoang dã, anh có muốn trải nghiệm một chút không?”

“Săn bắn động vật?”

Người thanh niên lắc đầu, “Anh không cảm thấy như vậy vốn là lãng phí đạn sao?”

Trung Tề Dân không thể nào hiểu được ý tứ của đối phương, anh nhíu mày hỏi: “Vậy anh muốn chơi như thế nào?”

Người thanh niên nghịch ngợm khẩu súng trong tay: “Đối với một tay súng, con người mới là con mồi thú vị nhất. Trong khoảnh khắc anh nổ súng, chắc chắn anh có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi, sự tuyệt vọng của anh ta... Anh ta cũng có thể sẽ phản kháng, cả quá trình đó sẽ càng kích thích. Đương nhiên, điều quan trọng là anh cần phải tìm được lý do để giết anh ta, khi anh nổ súng có mục đích, thì đây mới là một phát bắn thực sự hoàn mỹ.”

“Việc này sao có thể được chứ?”

https://thuviensach.vn

Trung Tề Dân cười thất thanh, “Trong xã hội hiện nay, anh sao có thể có cơ hội để giết người được?”

Người thanh niên hỏi vặn lại: “Nổ súng vào người sống, đây chẳng phải là niềm mong mỏi sâu kín trong nội tâm của mỗi tay súng sao?”

Trung Tề Dân ngẩn người, anh bắt đầu ngửi thấy mùi vị của sự bất an. Anh không tiếp lời đối phương, mỉm cười, cố gắng dùng ngữ khí hòa nhã nhất, lên tiếng: “Anh hãy đưa súng cho tôi nào. Đợt bắn của anh đã kết thúc rồi.”

“Kết thúc rồi ư?”

Người thanh niên hình như cũng mỉm cười đáp lời, “Nhưng tôi vẫn còn một viên đạn, không phải vậy sao?”

“Anh đã để lỡ mất đĩa bay rồi. Xin hãy giao súng lại cho tôi!”

Trung Tề Dân càng cảm thấy bất an, anh thay đổi giọng nói, tỏ ra nghiêm túc hơn. Người thanh niên lại không hề có ý định giao súng, anh ta cầm chắc hơn. Điều này khiến Trung Tề Dân cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, anh cân nhắc xem có nên cưỡng chế đối phương giao nộp súng: nhưng lúc này đạn đã lên nòng, hành động như vậy quả thực vô cùng nguy hiểm. Ngộ nhỡ trong lúc giằng co xảy ra sơ suất, viên đạn bắn ra từ súng săn ở trong sân bắn không phải là trò đùa! 205 Người thanh niên lúc này quay người lại, tạo thành thế mặt đối mặt với Trung Tề Dân. Sau đó anh ta đột nhiên hỏi: “Anh đã từng nổ súng giết người bao giờ chưa?”

Câu hỏi này thực sự hơi vô lễ và đường đột, Trung Tề Dân rất muốn gỡ chiếc kính râm của đối phương xuống, nhìn xem ẩn phía sau đó là bộ mặt như thế nào. Nhưng anh vẫn cố kìm nén tâm trạng mình, hỏi ngược lại: “Sao thế?”

https://thuviensach.vn

“Tôi chỉ là muốn biết... lý do anh giết người, và cả cảm nhận của anh sau khi giết chết đối phương.”

Người thanh niên nói rất nghiêm túc, trong ngữ khí không hề có ý tứ khiêu khích. Nhưng sau khi anh ta quay người, nòng súng lại nhằm về hướng Trung Tề Dân, điều này khiến anh cảm thấy mất tự nhiên, anh cảm thấy hơi hối hận sao mình lại nhận một vị khách kỳ quái thế này. Nhưng anh quyết định trả lời nghiêm túc câu hỏi này của đối phương, bởi vì đề tài này vốn có vị trí thần thánh trong lòng anh. “Tôi đã từng giết người. Những người tôi giết toàn là đáng tội cả. Nhìn những người đó gục ngã dưới nòng súng của tôi, cảm nhận lớn nhất của tôi chính là đã hoàn thành sứ mệnh của mình, bảo vệ sự tôn nghiêm của chính nghĩa.”

Trung Tề Dân trịnh trọng nói, cuối cùng anh cũng ưỡn ngực đầy kiêu hãnh, “Bởi vì tôi đã từng là một người bắn tỉa của đội cảnh sát đặc nhiệm, nhiệm vụ của tôi chính là bắn chết những tên tội phạm gây nguy hại đến an toàn của xã hội.”

Người thanh niên trầm mặc giây lát: “Anh có thể đảm bảo những người mà anh bắn chết đều là đáng bị giết, anh chưa bao giờ sơ suất khi sử dụng quyền sinh quyền sát trong tay mình?”

“Tôi có thể đảm bảo!”

Trung Tề Dân không hề do dự, nhìn thẳng vào đối phương, “Tôi đã bắn những kẻ bắt giữ con tin, những sát thủ liên hoàn điên cuồng, những phần tử trốn tù nguy hiểm... họ đều phạm những tội đáng chết.”

Người đàn ông chăm chú nhìn Trung Tề Dân sau cặp kính râm: “Vậy anh có còn nhớ mười tám năm trước, một người tên là Văn Hồng Binh chứ?”

Trung Tề Dân lập tức nhíu mày, rõ ràng anh có ấn tượng sâu sắc đối với cái tên này. Sau đó anh hỏi lại đầy cảnh giác: “Sao anh lại biết sự việc

https://thuviensach.vn

này?”

“Trong hồ sơ của anh có.”

Người thanh niên đã nghĩ sẵn câu trả lời, “Trên trang web câu lạc bộ của các anh có tất cả hồ sơ chi tiết của những người huấn luyện, chiến công của anh khi ở trong ngành cảnh sát cũng được liệt kê ra. Tôi đã nhìn thấy những thông tin này mới chọn anh làm người huấn luyện.”

“Vậy sao?”

Trung Tề Dân bán tín bán nghi, anh không hiểu biết nhiều về mạng, ngẫm nghĩ, ngoài lý do này, thực sự cũng không tìm được cách giải thích 206 nào khác. Giây lát sau anh lại oán thán một câu: “Đã nói rõ là dùng tên giả, sao việc này vẫn bị truyền ra ngoài?”

“Anh rất sợ bị người khác biết sao?”

Khóe môi người thanh niên khẽ nhếch lên nụ cười khẩy, “Nhưng vừa rồi khi anh nói đến thành tích của mình lại rất kiêu hãnh cơ mà.”

“Sự việc này thì khác...”

Trung Tề Dân do dự, “Cái người đó... anh ta vốn không đáng chết.”

“Tại sao?”

“Anh ta bị ép đến đường cùng, tính nguy hại chủ quan phạm tội không lớn. Hơn nữa, ở hiện trường lúc đó, người đàm phán của cảnh sát đã khống chế được cục diện.”

Trung Tề Dân hồi tưởng lại chuyện cũ năm xưa, đây vốn là một bí mật, nhưng bây giờ lại bị một người lạ mặt nhắc tới. Có lẽ là đã quá lâu rồi cho nên mọi người đều không để tâm thì phải? Nhưng dù thế nào anh cũng không thể nào ngờ được, người quan tâm nhất đến sự việc này lại đang

https://thuviensach.vn

đứng trước mặt mình. Trái tim người thanh niên đang đập dồn dập, lời nói của đối phương đã chứng thực tình hình mà anh ta đã tìm hiểu lúc trước, cũng đưa anh ta quay trở về ký ức khổ đau. Sau khi cố gắng khống chế được tâm trạng của mình, anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Nhưng anh vẫn cứ bắn chết ông ta. Anh đã giết chết một người vốn không đáng chết!”

Lời nói của đối phương trở nên sắc bén, nhưng Trung Tề Dân ngược lại lại vô cùng bình thản. Anh lắc đầu, nói bình tĩnh: “Tôi không giết anh ta.”

Người thanh niên thoáng ngẩn người: “Anh có ý gì?”

“Tôi không giết anh ta. Điều này liên quan đến những điều cơ mật trong nội bộ.”

Trung Tề Dân lặp lại lần nữa, nhưng không nói rõ cụ thể, “Tại sao anh lại có hứng thú đối với sự việc này vậy?”

Người thanh niên trầm mặc không nói, từ mép viền kính, có thể nhìn thấy đầu lông mày của anh ta nhíu chặt lại. Cuộc trò chuyện này đang chuyển sang một hướng ngoài dự liệu của anh ta, và nét mặt của đối phương thì không hề giống như đang nói dối, hơn nữa, anh ta cũng không có lý do gì để nói dối về việc này. Bởi vì không hề có sự chuẩn bị về diễn biến này, cuộc nói chuyện hình như bị đông cứng lại. Người thanh niên không thể nào đối diện với câu hỏi vặn lại của Trung Tề Dân, cũng không nghĩ ra được cách nào để ép đối phương nói rõ 207 ra cái “bí mật”

đó. Nhưng dựa vào những thông tin mà mình đã nắm bắt được, anh ta đã có thể triển khai sự tưởng tượng và suy luận liên quan. “Anh không giết ông ta. Vậy thì có người khác đã giết chết ông ấy, có phải vậy không?”

Hồi lâu sau, người thanh niên lại một lần nữa lên tiếng. Giọng nói của anh ta trở nên khàn khàn, hình như đang gắng sức lắm mới nói ra được. Trung Tề Dân mím môi không nói, nhưng thái độ của anh rõ ràng là đã mặc nhận. Lồng ngực người thanh niên bắt đầu nhấp nhô, một thứ cảm giác sợ

https://thuviensach.vn

hãi đột ngột xâm nhập và lan tỏa khắp cơ thể anh ta. Nhất thời, anh ta thậm chí muốn lẩn trốn, nhưng có một thứ sức mạnh càng mãnh liệt hơn đã ép anh ta từng bước tiếp cận chân tướng sự thực đáng sợ. Thế nên, anh ta mang theo tâm trạng run rẩy, tiếp tục truy hỏi: “Anh không giết ông ta, người giết Văn Hồng Binh là một người khác. Vậy tại sao trong ghi chép của cảnh sát lại ghi là anh?”

“Tôi đã nói rồi, đây là cơ mật của cảnh sát.”

Trung Tề Dân hình như cảm nhận thấy sự yếu đuối của đối phương, ngữ khí của anh cũng vì vậy mà trở nên cứng rắn hơn, “Tôi không muốn nói nhiều với anh, xin hãy giao súng lại cho tôi.”

Nhưng người thanh niên vẫn còn chưa muốn kết thúc. “Bởi vì sự việc bắn giết lần này đã vi phạm trình tự của cảnh sát, có phải vậy không?”

Anh ta bắt đầu trả lời câu hỏi lúc trước của mình, đồng thời cả cơ thể anh ta có vẻ không thể khống chế nổi, đã dồn về phía Trung Tề Dân. Trung Tề Dân lùi lại phía sau một bước, thần sắc trở nên căng thẳng trước sự dồn ép của đối phương: “Anh làm gì thế?”

Anh vừa hỏi vừa đề cao cảnh giác. Đối phương mãi không chịu giao nộp súng, có lẽ mình phải sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt. Đã qua tuổi trung niên, Trung Tề Dân không còn khỏe mạnh được như lúc trai tráng, nhưng sức vóc của nhiều năm trong nghề cảnh sát đặc nhiệm vẫn còn. Nếu như trước đây gặp phải tình huống này, anh chắc đã không chút do dự mà lao đến, thi triển khả năng bắt giữ và khắc chế đối phương rồi. Nhưng hôm nay anh lại không có đủ dũng khí để làm như vậy, không phải vì anh nhát gan, mà là cái người đang đứng đối diện thực sự đã đem lại cho anh quá nhiều áp lực. Khắp cơ thể người này đều được bao vây bởi bầu không khí hùng mạnh, anh chưa bao giờ nhìn thấy thứ cảm giác sức mạnh nhường này. Cho nên anh không dám manh động, bởi vì anh không dám chắc mình có thể thắng được đối phương. 208 Cho nên Trung Tề Dân tranh thủ nhìn xung

https://thuviensach.vn

quanh, bắt đầu tìm kiếm cứu viện. Động tác kín đáo này đã bị người thanh niên bắt được, nhưng anh ta lại không kịp để tâm, anh ta chỉ bước từng bước lại gần, câu hỏi để kiểm chứng sự thực lại được ném ra: “Người thực sự bắn đó, anh ta vốn không có tư cách để nổ súng, bởi vì anh ta chỉ là một người cảnh sát thực tập! Nếu hành vi này được viết vào trong báo cáo, vậy thì người phụ trách hành động và người bắn súng đó sẽ bị truy cứu trách nhiệm! Cho nên anh đã trở thành người bắn súng trên danh nghĩa, chân tướng sự thực của hiện trường hoàn toàn bị che giấu, người cần phải bị trừng phạt đã thoát khỏi sự trừng phạt, còn anh thì lại có được thành tích hư cấu nên!”

Thần sắc Trung Tề Dân từ căng thẳng chuyển sang kinh ngạc, anh chợt nhíu mày: “Rốt cuộc anh là ai? Sao anh lại biết nhiều như vậy chứ?”

Người thanh niên chỉ khẽ gầm lên: “Nói cho tôi biết! Tôi nói có đúng không?!”

Trung Tề Dân cười đau khổ: “Anh đều đã biết rồi, còn đến hỏi tôi làm gì?”

Giọng nói của anh không lớn, nhưng câu nói đó lại giống như mũi kim sắc nhọn, đã đâm vỡ bầu không khí đáng sợ toát ra từ người thanh niên. Anh ta liền đau khổ co rúm người lại, như thể gánh chịu cú đòn đau đớn chưa từng có, anh ta nghiến chặt răng, lẩm nhẩm: “Tại sao, tại sao...”

Trung Tề Dân lập tức nhận ra đây chính là cơ hội tốt để ra tay, anh bước lên trước, tay trái giành lấy súng săn, tay phải chặn vào yết hầu người thanh niên. Khoảng cách giữa họ vốn rất gần, và động tác của Trung Tề Dân lại rất nhanh nhẹn, anh tin rằng mình quyết không thể nào thất thủ. Nhưng anh đã nhầm. Cơ thể anh vừa mới cử động, người thanh niên đã bật dậy. Luồng sức mạnh ban đầu trong khoảnh khắc liền dồn tụ lại và triệt để bùng phát. Trung Tề Dân chỉ kịp cảm thấy hoa mắt, tay phải đã bị kéo mạnh ra, đồng thời có thứ gì đó lạnh lẽo và cứng chắc chặn ngay trên đầu mình. Con tim

https://thuviensach.vn

Trung Tề Dân như rơi xuống, anh quá biết thứ chạm trên đầu mình là gì rồi. Súng là người bạn suốt cả cuộc đời anh, nhưng người bạn này lại đang bị một kẻ đáng sợ nắm giữ. Thế nên viên đạn chí mạng chỉ cách cái mạng của anh một nòng súng mà thôi. “Tại sao?”

Người thanh niên gầm lên, “Người cảnh sát thực tập đó vì sao lại nổ súng?! Nói cho tôi!”

Giọng nói của anh ta rất lớn, xem ra đã ở trong trạng thái mất kiểm soát. Những người làm việc trong sân bắn cuối cùng cũng bị kinh động, họ lần lượt quay sang nhìn. 209 Và tình cảnh hiện trường khiến người ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, sau một đợt xôn xao, có người hoảng hốt rời khỏi đó, cũng có người thận trọng tiến lại gần. Người thanh niên lại gí nòng súng về phía trước một cái: “Mau nói! Tôi không có thời gian để đợi anh!”

Sau khoảng thời gian mất kiểm soát ngắn ngủi, anh ta dần dần khôi phục lại sự trấn tĩnh, hạ giọng, nhưng giọng nói lại càng âm u đáng sợ. Áp lực từ nòng súng truyền tới khiến Trung Tề Dân lập tức đưa ra đáp án: “Tôi không biết!”

Người thanh niên cắn răng không nói, rõ ràng là không hài lòng đối với câu trả lời này. Trung Tề Dân vội bổ sung thêm, “Tôi chỉ là người bắn tỉa, địa điểm mà tôi đứng là bên tòa lầu phía đối diện hiện trường vụ án. Hôm đó, nghi phạm liên tục thay đổi vị trí, thường xuyên thoát ra khỏi phạm vi khống chế bắn tỉa của tôi. Sau đó có cảnh sát tiến vào phòng để đàm phán, người chỉ huy hiện trường thông báo tiến triển thuận lợi. Tôi còn nghĩ: mối nguy hiểm chắc là có thể đã hóa giải được? Nhưng giây lát sau, tiếng súng vang lên, nghi phạm bị cảnh sát đàm phán bắn chết. Lúc đó, nghi phạm đứng ngoài tầm nhìn của tôi, tôi thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Người thanh niên nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, bộ dạng lo lắng và bất lực đó không giống như đang nói dối. Nhưng anh ta vẫn không cam

https://thuviensach.vn

tâm, truy hỏi tiếp: “Về sau, khi các anh tiến hành tổng kết đợt hành động, tình hình cụ thể lẽ nào không được thông báo trong nội bộ sao?”

“Không có. Chỉ huy hành động chỉ nói riêng với tôi, người nổ súng chỉ là một cảnh sát thực tập, cho nên muốn tôi mạo danh thay thế cho anh ta. Còn hiện trường rốt cuộc đã xảy ra việc gì, cũng chỉ có người bắn súng và chỉ huy biết mà thôi. Chỉ huy không nói cho tôi biết chi tiết, ông ấy thậm chí còn không cho người thứ ba tiến vào hiện trường.”

“Tại sao?”

“Chắc là lo bí mật việc thay thế bị tiết lộ ra ngoài thì phải? Vết thương do súng bắn tỉa và vết thương do súng của cảnh sát hoàn toàn khác nhau, nếu như có người cảnh sát khác tiến vào trong phòng, vừa nhìn là đã nhận ngay ra sơ hở.”

“Sự việc như vậy sao có thể che giấu được chứ?”

Người thanh niên tỏ ra nghi ngờ, súng săn trong tay lại một lần nữa phát huy tác dụng, “Ông ta chỉ là một người chỉ huy hiện trường, có thể một tay che cả bầu trời được sao?”

210 Trung Tề Dân cười đau khổ đầy bất lực: “Vị chỉ huy đó... ông ấy là một nhân vật vô cùng đặc biệt. Tôi không biết giải thích cho anh như thế nào, bởi vì quyền uy của ông ấy trong giới cảnh sát năm đó, anh không thể nào tưởng tượng nổi đâu.”

Người thanh niên thoáng ngẩn người, hỏi: “Chính là người có tên Đinh Khoa sao? Năm đó là đội trưởng đội cảnh sát hình sự?”

Anh ta biết được thân phận của người chỉ huy vụ án 1.30 nhờ vào bộ hồ sơ lấy cắp được, nhưng lại không biết chút gì về trải nghiệm truyền kỳ của nhân vật này. Trung Tề Dân trả lời: “Chính là ông ấy.”

https://thuviensach.vn

Mặc dù đang chịu sự uy hiếp chí mạng dưới nòng súng săn, nhưng khi nhắc đến cái tên này, sự kính phục vẫn hiện rõ trên gương mặt anh, sau đó anh lại khẽ cảm thán: “Anh không cần nghi ngờ lời nói của tôi, bởi vì không có việc gì mà người đó không làm được.”

Người thanh niên trầm mặc giây lát: “Vậy người đó bây giờ ở đâu?”

“Mười năm trước ông ấy đã biến mất rồi. Ông ấy tự giấu mình lại.”

Người thanh niên biết sự thực quả đúng như vậy. Trước đây anh ta cũng đã từng tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa, nhưng cả mười năm nay đều không hề có bất cứ dấu vết gì của con người này. “Anh muốn tìm ông ấy?”

Trung Tề Dân sau khi nhận ra suy nghĩ của đối phương, khẽ lắc đầu, “Không thể nào, ông ấy đã muốn trốn, thì không ai có thể tìm thấy ông ấy được.”

Người thanh niên hừ một tiếng, rõ ràng là hơi phẫn nộ. Cái người tên gọi Đinh Khoa đó, ông ta thực sự lợi hại đến thế sao? Bất luận thế nào, ta nhất định sẽ tìm ra được ông ta. Ta cần phải cho mọi người biết, người có thể làm được bất cứ việc gì, chỉ có ta! “Chàng trai, đừng kích động, có gì từ từ nói...”

Một giọng nói lạ đã cắt ngang dòng suy nghĩ của người thanh niên. Anh ta quay đầu tìm kiếm hướng phát ra giọng nói, người lên tiếng chính là một người đàn ông trung niên béo mập, ông ta đứng cách đó khoảng mười mét, mặc comple, đi giày da, trông có vẻ như là giám đốc của sân bắn. Nhìn về phía sau người đàn ông mập, có khoảng hơn mười người nam giới mặc trang phục bảo vệ đang từ từ tản ra, hình thành trạng thái bao vây xung quanh vị trí của mình. Người thanh niên khẽ giật mình, biết rằng nơi đây đã không thể lưu lại thêm được nữa. Đương nhiên, anh ta không coi những nhân viên bảo vệ này ra gì, chỉ là nếu tính toán về thời gian, cái người đó sẽ nhanh chóng tới đây. Đây mới chính là điều mà anh ta thực sự nghi ngại.

https://thuviensach.vn

211 Người đàn ông trung niên béo mập thấy người thanh niên có vẻ như đang suy ngẫm, cứ tưởng lời khuyên giải của mình có hiệu quả. Thế nên ông ta nuốt nước bọt, lại ra sức khuyên can: “Tôi là giám đốc ở đây, bất luận anh có ý kiến gì đối với sự phục vụ của chúng tôi, tôi đều có thể giải quyết giúp anh. Anh hãy bỏ súng xuống trước...”

Người thanh niên mỉm cười, đột nhiên vặn cánh tay, báng súng quay ngược lại, đập mạnh vào trán Trung Tề Dân, khiến anh lập tức ngất lịm xuống. Gần như đồng thời, tiếng súng cũng đột ngột vang lên, “pằng”

một tiếng, bắn vỡ chiếc đèn chùm khá lớn ở phía trên đầu ông mập. Mảnh kính vỡ ào ào rơi xuống như tiên nữ trên trời rải hoa, những người đứng bên dưới chiếc đèn chùm kinh hãi cuống cuồng né tránh, trong sân bắn bỗng chốc nháo nhào hỗn loạn. Người thanh niên ném khẩu súng săn xuống dưới chân Trung Tề Dân, anh chính là người duy nhất ở hiện trường có thể gây nên sự trở ngại đối với việc chạy thoát của anh ta, cho nên anh ta ra tay để đánh ngất đối phương. Đám bảo vệ đó mặc dù đông, nhưng đều là lũ người cỏ bù nhìn. Khi người thanh niên lao nhanh ra khỏi sân bắn, đám bù nhìn đó còn chẳng túm nổi một sợi lông tơ. Sau khi đã thoát khỏi nỗi kinh hoàng, ông giám đốc mập rút di động ra, vội vàng ấn 110 báo cảnh sát. Và cảnh sát đến nhanh hơn cả sự mong đợi của ông. Gần như khi ông vừa mới tắt máy, ông đã nhìn hấy một hàng ba người vội vàng bước tới. Những người này đều mặc thường phục, nhưng tư thế và khí chất của người đi đầu lại có thể thể hiện ra được đặc trưng ngành nghề nào đó. Ông giám đốc mập cũng quen biết với nhiều loại người, ông lập tức đi lên đón đoàn người này. Người nam giới đi đầu thần thái nghiêm nghị, anh giơ thẻ ra, tự giới thiệu: “Chúng tôi là người của đội cảnh sát hình sự.”

“Là tôi đã báo cảnh sát.”

Ông giám đốc mập rút ra chiếc khăn tay lau mồ hôi, đồng thời kêu lên kinh ngạc: “Các anh đến nhanh thật đấy!”

https://thuviensach.vn

Người nam giới nói chuyện với ông giám đốc mập chính là La Phi, đương nhiên anh không đến vì nhận được lệnh của trung tâm chỉ huy 110. Sau khi biết được Eumenides lập kế hoạch bí mật trốn thoát, anh lập tức dẫn theo Liễu Tùng và Tăng Nhật Hoa đến ngay câu lạc bộ bắn súng Tử Sam. Bởi vì theo như kết quả điều tra, người cảnh sát bắn tỉa năm đó - Trung Tề Dân hiện nay đang làm công tác huấn luyện bắn súng ở câu lạc bộ này. Nhìn thần sắc hoảng loạn của giám đốc mập, La Phi đã biết: ở đây chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi. Mặc dù mình đã cố gắng đến đây nhanh nhất có thể, nhưng rốt cuộc vẫn cứ chậm một bước. “Trung Tề Dân đâu?”

La Phi không có thời gian giải thích cho đối phương, anh hỏi thẳng luôn vào vấn đề mình quan tâm nhất. 212 Ông giám đốc mập chỉ tay: “Ở đằng kia kìa. Vừa mới xảy ra chuyện, tôi còn chưa kịp chạy đến xem, cũng không biết tình hình ra sao. Ôi, tên hung thủ đó cũng vừa mới đi, nếu các anh đuổi theo, may ra vẫn còn kịp đấy!”

La Phi lắc đầu, Eumenides đã rời khỏi đây, có đuổi theo cũng chỉ mất công vô ích mà thôi. Anh nhìn theo hướng chỉ của giám đốc mập, nhìn thấy một nhóm người đang vây quanh ở khu vực bắn, rõ ràng nơi đó là địa điểm xảy ra vụ việc. La Phi vội dẫn người bước nhanh tới đó. Sau khi dàn nhóm người sang hai bên, anh nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang nhắm nghiền mắt nằm dưới đất. Qua khuôn mặt đen gầy của anh, có thể nhận ra, người này chính là Trung Tề Dân - mục tiêu cảnh sát đang tìm kiếm. Hiện trường không hề có vết máu, điều này khiến con tim đang bị thắt chặt của La Phi thoáng thả lỏng ra một chút. Anh quỳ xổm xuống, để ngón tay xuống dưới mũi Trung Tề Dân, hơi thở có thể coi là bình thường, chắc không có vấn đề nghiêm trọng. Đồng thời anh cũng chú ý thấy trên trán người đang hôn mê có một vết thâm sưng, xem ra là đã bị vật tù đập mạnh vào. La Phi đỡ đối phương ngồi dậy, tay phải anh ấn vào nhân trung của người đó. Giây lát sau, Trung Tề Dân thở hắt ra, từ từ tỉnh lại. Ông giám đốc mập đứng bên liền vui mừng cứ thế xoa hai tay: “Ôi, người không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!”

https://thuviensach.vn

“Tăng Nhật Hoa, cậu hãy dẫn họ đi tìm hiểu tình hình. Liễu Tùng, cậu chú ý cảnh giác.”

La Phi ra lệnh ngắn ngọn. Trung Tề Dân không gặp trở ngại lớn đúng là một kết quả đáng vui mừng. Nhưng hành vi của Eumenides vốn rất khó nắm bắt, cũng không thể loại trừ khả năng hắn đột nhiên quay lại. Cho nên, không những không được phép lơ là cảnh giác, những người không liên quan ở hiện trường cũng cần phải nhanh chóng giải tán. Tăng Nhật Hoa cười hi ha kéo ông giám đốc mập sang một bên, đồng thời gọi những nhân viên bảo vệ đứng xung quanh: “Các anh hãy đi theo tôi nào!”

So với La Phi, gương mặt và hành động của cậu rõ ràng vô cùng hòa nhã, nên ông giám đốc và những người khác đều đi theo cậu đến khu vực an toàn. La Phi nhìn Trung Tề Dân đang xoa xoa chỗ sưng vù trên trán, thần trí đã dần hồi phục. “Anh nhìn thấy hắn chưa?”

La Phi hỏi. “Ai cơ?”

Thần sắc của Trung Tề Dân vẫn hơi mơ màng, anh nhìn người đàn ông lạ bên cạnh mình, lại hỏi, “Anh là ai?”

“Tôi là cảnh sát.”

La Phi nói rõ thân phận của mình, rồi truy hỏi, “Cái người đã đánh bị thương anh đấy, anh đã nhìn thấy hắn chưa?”

213 Trung Tề Dân cười đau khổ trả lời: “Tôi đã bị hắn đánh cho ngã vật ra thế này, sao lại chưa nhìn thấy hắn được chứ?”

“Ý của tôi là...”

La Phi nhấn mạnh, nói: “Anh có nhìn thấy cụ thể gương mặt của hắn không?”

https://thuviensach.vn

“Việc này...”

Trung Tề Dân ngẩn người một lát, “Không, hắn đội mũ và đeo kính râm, dựng cao cổ áo, không nhìn ra được cụ thể gương mặt.”

Vẻ mặt anh có vẻ hơi lúng túng, với vai trò là một người đàn ông đã từng làm trong đội cảnh sát đặc nhiệm, bị người ta đánh ngã nhào xuống đất mà còn không nhìn rõ được mặt đối phương, việc này đúng là đáng hổ thẹn thật. Đương nhiên La Phi không vì vậy mà coi thường đối phương, bởi vì anh biết rõ thực lực đáng sợ của người hành hung đó. Trên thực tế, khi Eumenides đã cắt đuôi được cảnh sát để hành động, La Phi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng có kết quả xấu nhất. Nhưng hiện giờ Trung Tề Dân vẫn còn sống, điều này ít nhiều đã vượt ra khỏi dự liệu của anh rồi. Với bản tính sát thủ của Eumenides, hắn không có lý do gì tha cho kẻ thù đã giết chết bố đẻ của mình. Vậy thì rốt cuộc là tình hình gì mà lại có thể làm thay đổi được kết quả bi kịch lẽ ra sẽ xuất hiện chứ? Là do sự phản kháng của Trung Tề Dân khiến cho hành động của Eumenides bị thất bại, hay là Eumenides đang lên kế hoạch cho một âm mưu đáng sợ hơn? Đáp án của những câu hỏi này có lẽ được ẩn giấu trong sự việc Trung Tề Dân vừa trải qua. Cho nên La Phi lại hỏi ngay: “Hãy nói cho tôi biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, anh cần phải nhớ lại thật kỹ, không được để sót bất cứ chi tiết nào.”

Trung Tề Dân bắt đầu kể lại chuyện mình vừa trải qua, bắt đầu từ khi người thanh niên thần bí đó bước vào sân bắn, những lời đối thoại và cả cuộc giao đấu giữa hai người. Và chân tướng sự việc cũng dần dần sáng tỏ qua lời tường thuật, đáp án hiện ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của La Phi. Thực tế là, La Phi cũng giống như Eumenides, khi nghe nói Trung Tề Dân chỉ là tay súng thay thế, lập tức đoán ra ngay được thân phận của tay súng thực sự, nhưng anh vẫn kiên nhẫn lắng nghe đối phương kể hết toàn bộ những việc xảy ra, sau đó anh trầm mặc giây lát, mới hỏi tiếp: “Người cảnh sát thực tập giết chết Văn Hồng Binh, tên của anh ta có phải là Viên Chí Bang?”

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi.”

Trung Tề Dân nhìn La Phi với vẻ kỳ lạ, không hiểu sao đối phương lại cũng hiểu nhiều về việc này đến thế. La Phi cũng đang lấy làm lạ, vì tình tiết quan trọng như vậy mà Hoàng Kiệt Viễn lại chưa bao giờ nhắc đến. Bởi vì sau khi bố con Hoàng Kiệt Viễn đoàn tụ 214 thì không cùng hành động với cảnh sát nữa, cho nên câu hỏi này của anh chỉ có thể nhận được lời giải đáp từ Trung Tề Dân. “Việc anh thay thế, ngay cả những nhân viên hành động cũng không hay biết sao?”

“Chỉ có Viên Chí Bang và Đinh Khoa biết thôi. Chắc anh cũng đã nghe nói về con người Đinh Khoa rồi chứ? Những việc ông ấy làm không bao giờ để lộ chút sơ hở nào, muốn che giấu một vài chân tướng sự thực nào đó trong địa phận mình quản hạt, đối với ông ta là một việc dễ như trở bàn tay.”

Đúng vậy. La Phi không chút nghi ngờ về thực lực giải quyết vấn đề của nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát đó, nhưng lông mày anh lúc này vẫn nhíu chặt lại. Vì sao? Vì sao Đinh Khoa lại phải làm như vậy? Lẽ nào chỉ là vì muốn che giấu hành vi vượt quyền sao? Bất luận thế nào, việc Viên Chí Bang bắn chết một kẻ hung đồ mình buộc đầy bom mìn, cho dù là phạm quy, cùng lắm cũng là kết quả lấy công chuộc tội chứ? Đinh Khoa cần gì phải che giấu chân tướng sự việc như vậy? Ở đây chắc chắn là có một bí mật nào đó đáng để tìm hiểu cặn kẽ. 19 giờ 23 phút, trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Bầu không khí trong cuộc họp hơi trầm mặc. Từ sau khi La Phi làm tổ trưởng tổ chuyên án 4.18, hôm nay là lần đầu tiên anh dẫn các thành viên triển khai trận giao đấu chính thức với Eumenides, thế nhưng kết quả của trận giao đấu này lại không được như ý. Trên thực tế, nếu như không phải trong nội tình của vụ án 1.30 mười tám năm trước xảy ra biến cố dẫn đến sự thay đổi, thì tổ chuyên án rất có khả năng đã phải đối diện thêm một thi thể nạn nhân dưới tay Eumenides. Nghĩ đến tình huống này, La Phi cảm thấy thực sự sợ hãi: cảnh sát có thể rút lui

https://thuviensach.vn

an toàn trong chiến dịch này, thực sự là một điều vô cùng may mắn! Những thành viên khác của tổ chuyên án cũng khó tránh được ảnh hưởng tâm trạng tương tự. Doãn Kiếm cúi đầu không nói, Liễu Tùng thì mang bộ mặt ủ rũ không còn chút sức lực nào cả, nhưng người không thoải mái nhất chính là Tăng Nhật Hoa. Hôm nay trong chiến dịch này, cậu coi như là nhân vật chủ lực trực tiếp so tài với Eumenides, nhưng cậu không những không phá giải được chương trình phần mềm phát hiện nói dối của đối phương, việc lần theo dấu vết trên mạng cũng bị trúng kế điệu hổ ly sơn của đối phương. Như vậy thì cũng coi 215 như là thất bại hoàn toàn. Nhưng cậu lại chưa bao giờ biết che giấu tâm trạng của mình, cho nên cứ chẹp môi mãi, thở than không ngớt. “Anh có thể dừng phát ra tiếng được không?”

Mộ Kiếm Vân ngồi cạnh hình như không chịu đựng thêm được nữa, cô trừng mắt phàn nàn với Tăng Nhật Hoa. Cậu chàng hậm hực gãi đầu, hạ giọng kêu than: “Trong lòng không vui, thì cũng phải tìm đường mà phát tiết ra chứ?”

“Tôi cảm thấy mọi người đều cần phải phấn chấn lên.”

Mộ Kiếm Vân cao giọng, nói với tất cả mọi người, “Sự việc không đến nỗi tồi tệ như chúng ta nghĩ đâu. Lần này mặc dù chúng ta không đánh bại được Eumenides, nhưng lúc này đây, Eumenides cũng không có được bất cứ niềm vui thích nào của người thắng cuộc.”

Ánh mắt mọi người tập trung vào Mộ Kiếm Vân, họ có thể hiểu được ý tứ câu nói cuối cùng: Mặc dù Eumenides đã thành công trong việc truy lùng ra được người bắn tỉa trong vụ án 1.30, nhưng người bắn tỉa này vốn không phải là tay súng bắn chết bố đẻ hắn. Tay súng thực sự, thật không ngờ lại chính là Viên Chí Bang! Chính là người này đã một tay nuôi dạy hắn từ một cô nhi không nơi nương tựa trở thành một sát thủ tài giỏi. Lúc này đây, Eumenides cần phải đối diện với sự thay đổi lớn trên phương diện tình cảm ra sao đây? “Tôi hy vọng cô có thể phân tích một chút, lúc này Eumenides

https://thuviensach.vn

sẽ suy nghĩ như thế nào? Điều này rất quan trọng đối với hành động tiếp theo của chúng ta."

La Phi hỏi đầy quan tâm, lúc trước anh chính là đang suy ngẫm về vấn đề này, vừa rồi có một chút đường hướng, cần sự chứng thực của chuyên gia trong lĩnh vực này. Và việc này vừa vặn cũng chính là đề tài mà Mộ Kiếm Vân muốn đề cập đến. Nữ giảng sư bắt đầu phân tích: "Hắn sẽ rơi vào thứ tâm trạng vô cùng băn khoăn mơ hồ. Hắn vốn mang theo thứ tâm trạng báo thù để điều tra thân thế của mình, tìm kiếm hung thủ đã giết chết bố đẻ mình. Nhưng bây giờ, thân phận của hung thủ lại nhằm vào Viên Chí Bang, là người đã dẫn dắt hắn bước vào con đường làm sát thủ. Đối với sự việc này, ngay cả chúng ta cũng cảm thấy vô cùng băn khoăn, vậy thì Eumenides chắc chắn sẽ rơi vào màn sương mù càng dày đặc hơn. Đối với hắn, màn sương mù này bắt buộc phải được vén ra, nếu không sự tồn tại trên đời của hắn sẽ mất đi ý nghĩa. Bởi vì Viên Chí Bang đã tạo dựng nên nửa cuộc đời trước của hắn, chúng ta có thể tưởng tượng ảnh hưởng mà Viên Chí Bang tác động đến hắn sâu sắc giống như một người bố, sức ảnh hưởng này chính là nền tảng vững chắc khiến hắn bước đi trên con đường trở thành sát thủ. Nhưng giờ đây, nền tảng này đã bị hóa thành một loạt những dấu chấm hỏi đang lay động. Những dấu chấm hỏi này nếu không được giải đáp, hắn sao có thể đi tiếp được đây?"

La Phi hỏi chen ngang: "Ý cô là, hắn chắc chắn phải tìm cho ra bằng được nguyên nhân thực sự khiến Viên Chí Bang bắn chết bố mình phải không?"

216 "Đúng vậy."

Mộ Kiếm Vân quả quyết gật đầu, "Bất luận khó khăn ra sao, cần phải trả bằng giá gì, đây là việc mà hắn bắt buộc phải hoàn thành."

"Vậy thì phương hướng mà hắn tiếp tục truy tìm, chỉ có thể là tập trung vào hai người là Đinh Khoa và Trần Thiên Tiêu."

https://thuviensach.vn

La Phi nói tiếp theo hướng tư duy đó. Bởi vì theo như lời miêu tả của Trung Tề Dân, người biết rõ về tình hình cái chết của Văn Hồng Binh ngoài người trong cuộc là Trần Thiên Tiều và Viên Chí Bang, thì chỉ còn Đinh Khoa là người chỉ huy hành động năm đó thôi. Bây giờ Viên Chí Bang đã chết, manh mối để truy tìm được thu hẹp lại. “Hai người này đều không dễ tìm được đâu. Đinh Khoa mười năm trước đã không có chút tin tức gì, Trần Thiên Tiều thì nợ một đống tiền, cũng phải đến ba, bốn năm nay chưa lộ diện, có bao nhiêu người còn đang tìm kiếm hắn. Nói không phải, hai người này còn sống hay chết cũng còn khó nói cho rõ được.”

Người nói câu này chính là Tăng Nhật Hoa. Trên thực tế, sau khi phát hiện ra vụ án 1.30, La Phi đã sắp xếp tìm kiếm hai nhân vật then chốt này, cụ thể công việc chính là cấp dưới của Tăng Nhật Hoa phụ trách. Nhưng đến giờ thì vẫn không có chút manh mối nào. “Bảo người của cậu dốc sức dốc lực hơn nữa đi!”

La Phi nhấn mạnh một câu, sau đó quay sang nhìn Doãn Kiếm, “Cậu cũng điều một số người để đi hỗ trợ công việc này, cả hai lực lượng cùng phối hợp, nhất định phải đến trước được Eumenides!”

“Tuân lệnh!”

Doãn Kiếm nhận lệnh. Ánh mắt La Phi vẫn chưa chuyển đi chỗ khác: “Tầm quan trọng của việc này, không cần tôi phải nói nhiều chứ?”

Doãn Kiếm cũng nhìn lại La Phi bằng ánh mắt kiên định: “Mục tiêu của Eumenides chính là mục tiêu của cảnh sát. Điều then chốt quyết định sự thành bại của chiến dịch này, chính là tốc độ tìm kiếm của đối phương. Nếu như để Eumenides tìm thấy trước, vậy thì chúng ta đã mất đi manh mối quan trọng nhất để có thể giữ chân đối thủ.”

Lời phân tích của Doãn Kiếm ngắn gọn và thấu đáo, La Phi gật đầu hài lòng. Sau đó anh lại một lần nữa nhìn về phía Mộ Kiếm Vân, trong lòng

https://thuviensach.vn

vẫn còn có một số điều nghi hoặc muốn nhờ đối phương giải đáp. “Cô giáo Mộ, tôi vẫn còn muốn thỉnh giáo một chút, nếu như Eumenides tìm được đáp án cuối cùng, vậy thì sẽ nảy sinh sự ảnh hưởng như thế nào đối với hắn?”

Lần này Mộ Kiếm Vân không trả lời ngay, cô trầm mặc, hình như cũng đang suy ngẫm điều gì, giây lát sau cô nói: “Điều này thì còn cần phải xem hắn tìm được đáp án như thế nào.”

217 La Phi khẽ “ừm”

một tiếng, hỏi tiếp: “Cô có thể nói cụ thể hơn được chút không?”

“Anh cho rằng đáp án đó sẽ như thế nào?”

Mộ Kiếm Vân lại nhìn La Phi, hỏi vặn lại, “Viên Chí Bang vì sao lại bắn chết Văn Hồng Binh? Điều này đúng là thú vị đây. Hoàng Kiệt Viễn và Trung Tề Dân đều đã chứng thực, tình hình hiện trường lúc đó đã được khống chế.”

La Phi lắc đầu: “Theo những tài liệu hiện tôi đang nắm giữ, thì tôi không thể đưa ra được sự phán đoán nào cả.”

Mộ Kiếm Vân mỉm cười: “Anh không cần thiết mỗi câu nói đều phải nghiêm ngặt thế đâu. Tôi chỉ là muốn nghe sự suy đoán của anh thôi.”

“Suy đoán thì chẳng có ý nghĩa gì cả...”

La Phi mím môi. Nhưng để phối hợp với đối phương, anh vẫn nói tiếp mấy câu: “... Có lẽ chính là một sơ suất, Viên Chí Bang lúc đó chỉ là một người cảnh sát thực tập, lần đầu tiên tham gia nhiệm vụ như vậy, bởi vì quá căng thẳng nên đã xuất hiện sai sót thì cũng là điều có thể hiểu được. Nhưng... hành vi của con người này nhiều lúc cũng rất khó nắm bắt, nếu

https://thuviensach.vn

anh ta có suy nghĩ nào khác mà cố tình hành động như vậy, thì cũng không lấy làm lạ.”

Mộ Kiếm Vân gật đầu nói: “Được rồi, vậy tôi sẽ căn cứ theo suy đoán của anh để nói. Nếu như là một sơ suất, vậy thì sau khi Văn Thành Vũ biết được chân tướng sự thực, anh ta sẽ cảm thấy vô cùng hụt hẫng thất vọng. Bố đẻ của mình chính là bị Viên Chí Bang lỡ tay giết chết, mặc dù không đến nỗi nảy sinh sự căm hận, nhưng uy tín của Viên Chí Bang trong lòng hắn sẽ bị giảm xuống đáng kể, điều này rất có thể sẽ làm lung lay chỗ dựa tinh thần của hắn khiến hắn mất đi niềm hứng thú đối với vai diễn Eumenides này. Hắn thậm chí còn có khả năng mất đi sự hứng thú đối với rất nhiều sự vật khác, từ đó trở nên sa sút, có thể sẽ chuyển sang mong muốn có được một cuộc sống bình yên.”

La Phi lắng nghe rất chăm chú, khi đối phương vừa ngừng lại, anh liền vội hỏi ngay: “Thế nếu như ở trong tình huống sau thì sao?”

“Ở tình huống sau... thì chính là Viên Chí Bang vì một mục đích nào đó cố ý giết chết Văn Hồng Binh, nếu như vậy, sự việc phức tạp hơn.”

Mộ Kiếm Vân cân nhắc câu chữ: “Trước tiên, điều không còn nghi ngờ gì nữa, Văn Thành Vũ sau khi biết được chân tướng sự việc sẽ nảy sinh sự căm hận sâu sắc đối với Viên Chí Bang, chính Viên Chí Bang đã hủy hoại cuộc sống của mình, tiếp đến, hắn sẽ căm hận cái thân phận Eumenides mà mình đã hóa thành, bởi vì đó chính là thứ mà Viên Chí Bang đã gán vào cuộc đời mình, trong con mắt hắn, thân phận này đã trở thành sự tiếp nối âm mưu của đối phương.”

“Vậy thì hắn có ngừng việc giết người lại không?”

La Phi hỏi đầy mong ngóng, đây mới là vấn đề anh quan tâm nhất. 218 Mộ Kiếm Vân lại đưa ra câu trả lời không như La Phi mong đợi nhất, “Cũng chưa chắc!”

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu nói, “Ở trong trạng thái vô cùng mãnh liệt đó, tính cách của hắn có thể hướng về hai cực. Hoặc là đột nhiên nghĩ thông suốt, triệt để từ bỏ thân phận sát thủ Eumenides, hơn nữa sẽ cảm thấy hối hận về những hành vi trước đây của mình, từ đó bước lên một con đường bắt đầu làm lại cuộc đời; Nhưng cũng có một loại khả năng: chính là hắn càng điên cuồng thực hiện những hành vi giết chóc, bởi vì hắn sẽ coi việc Viên Chí Bang giết chết bố mình cũng là một tội ác mà chưa bị pháp luật trừng trị. Để bù đắp lại nỗi đau khổ mà tội ác này gây ra cho hắn, hắn chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm mục tiêu trừng phạt, mong có được sự giải thoát trong việc giết chóc.”

“Đúng là hai cực hoàn toàn trái ngược nhau.”

La Phi lẩm nhẩm đầy cảm khái, sau đó anh nheo mắt nhìn Mộ Kiếm Vân, “Vậy cô có thể nói cho tôi biết: rốt cuộc hắn sẽ đi theo hướng nào, là do điều gì quyết định?”

“Một phần nguyên nhân, chính là do tính cách của chính bản thân hắn. Đây là thứ do trời sinh, chẳng ai có thể khống chế hay dự liệu được. Đương nhiên, cũng không thể coi nhẹ sự ảnh hưởng của thế giới bên ngoài, nếu như hắn có một người bạn tri âm, có thể lắng nghe hắn tâm sự, chia sẻ nỗi bi thương của hắn, khuyên nhủ an ủi sự phẫn nộ của hắn, vậy thì tỉ lệ phần trăm để hắn làm một người bình thường sẽ cao hơn một chút; Ngược lại, nếu hắn dồn nén tất cả tâm trạng trong lòng, không có cơ hội để trút bầu tâm sự, vậy thì hơn 80% là sẽ trở thành tên sát thủ càng đáng sợ và điên cuồng hơn.”

La Phi ngẩn người giây lát, sau đó anh cười đau khổ, giọng nói vô cùng bất lực: “Hắn có thể tâm sự với ai được chứ?”

Lời La Phi nói chưa thật rõ, nhưng mọi người có mặt ở đây đều hiểu ẩn ý của anh: một tên sát thủ cô độc như vậy, sao có thể hy vọng hắn có một hoàn cảnh rực rỡ tươi sáng chứ? Xem ra muốn ngăn chặn con đường tội lỗi của Eumenides, chỉ có thể bắt hắn chịu trói trước pháp luật mới được! Mọi

https://thuviensach.vn

người hồi tưởng lại đứa bé cô độc trong bức ảnh đã được xem, trong lòng không tránh khỏi sự cảm thán: có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc hắn gặp Viên Chí Bang, đã được định sẵn buộc phải bước vào con đường nhân sinh bi thảm này. 21 giờ 45 phút, trước cửa nhà hàng ăn Lục Dương Xuân. Dưới những ánh đèn rực rỡ chói lòa của chốn đô thành, cô gái mặc áo trắng váy đen trông thật trang nhã. Và trên khuôn mặt cô, nét mặt có sự khác biệt với ngày thường: đã bớt đi nỗi buồn thương, giữa hai đầu lông mày hình như đã có sự mong chờ đối với cuộc sống mới, cho dù trong đôi mắt đã mất đi ánh sáng từ lâu cũng toát ra chút thần thái. Khi người đầu bếp nhà hàng đi đến bên cạnh cô gái, cô gái lại một lần nữa từ chối thiện chí muốn đưa cô về nhà, hơn nữa lần này còn từ chối một cách triệt 219 để hơn, cô nói với đối phương: “Sau này khi tan ca, anh cứ về nhà luôn đi, không cần lo cho em, sẽ có người đưa em về.”

Người đầu bếp nhìn cô gái, ánh mắt quét một lượt xung quanh, thần sắc có vẻ hơi hiếu kỳ và kinh ngạc. Nhưng anh ta chẳng tìm thấy mục tiêu nào đáng quan tâm cả, thế nên sau khi nói mấy câu khách sáo, anh ta bèn rời đi trước. “Cảm ơn anh! Anh đừng lái xe nhanh quá!”

Cô gái nói ở phía sau anh ta, người nam giới quay lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xinh đẹp như hoa của cô, trái tim anh chợt đập loạn nhịp. Từ sau khi bố cô gái xảy ra chuyện, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười rạng rỡ thế này, rốt cuộc là điều gì đã thay đổi tâm tư của cô như vậy chứ? Bất luận thế nào, đây cũng là sự thay đổi đáng vui mừng. Khi người nam giới quay người lần nữa, trên khóe môi anh ta cũng khẽ mỉm cười. “Chúng ta cũng đi thôi!”

Cô gái rung rung sợi dây thừng trong tay, ra lệnh cho chú chó dẫn đường đang ngồi dưới chân. Chú chó có tên “Ngưu Ngưu”

đứng dậy rung lắc bộ lông vàng, thành thục dẫn chủ nhân bước xuống bậc thềm. Cô gái đã nắm được phương hướng đi về phía trước, còn Ngưu Ngưu thì lại nhắc nhở cô chủ những ngã quành và chỗ có trở ngại. Sự phối

https://thuviensach.vn

hợp vô cùng ăn ý này thường nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ của người đi đường. Cứ đi như vậy không lâu, cô gái nghe thấy có người ở phía trước nói đầy khách khí: “Xin chào cô! Xin hãy đi theo tôi, bạn của cô đang đợi cô.”

Cô gái nhận ra người nói chính là nhân viên phục vụ trong quán café hôm qua đã dẫn đường cho mình. Cô mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn, sau đó đi theo đối phương về hướng quán café. Vẫn là vị trí tương tự như hôm qua, cô gái có thể cảm nhận được. Vừa yên vị, cô hỏi luôn: “Anh cứ luôn thích ngồi ở những chỗ này sao?”

“Chỗ thế nào?”

Một giọng nói đáp lại lời cô. “Ở trong góc khuất. Trong nhà hàng ăn cũng như vậy, ở đây cũng vậy.”

“Ha ha.”

Người thanh niên nói chuyện với cô bật cười, “Mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng những việc mà cô chú ý đến còn nhiều hơn những người bình thường khác.”

Đối phương rõ ràng đã tán đồng lời suy đoán của mình, thế là cô gái lại hiếu kỳ truy hỏi tiếp: “Vị trí thế này có ưu điểm gì chứ?”

220 “Yên tĩnh.”

Người thanh niên thản nhiên trả lời. Đương nhiên đây chỉ là một trong những nguyên nhân, còn nguyên nhân quan trọng hơn thì anh ta không tiện giải thích, huống hồ cho dù là anh ta có giải thích, cô gái sống trong thế giới không có ánh sáng cũng không thể nào hiểu nổi nhỉ? “Thích ăn món ăn Hoài Dương, uống đồ uống thanh đạm và rượu, thích nghe ca khúc nhạc violin như “Trầm tư”

https://thuviensach.vn

thích những vị trí góc khuất yên tĩnh...”

Cô gái khẽ liệt kê, ánh mắt cô hướng về phía người thanh niên đối diện, cứ như thể có thể nhìn thấy đối phương vậy, cuối cùng cô lẩm nhẩm hỏi ngược lại: “Chắc anh là người rất từng trải nhỉ?”

Ánh mắt người thanh niên vụt sáng, trong lòng chợt trào dâng những gợn sóng đồng tâm. “Tại sao?”

Sau khi trầm mặc giây lát, anh ta hỏi vặn lại. “Bởi vì chỉ có người nào bình thường hay phải trải qua sóng gió, mới đặc biệt trân trọng cảm giác yên tĩnh đó. Nếu như cuộc sống của anh quá bình lặng không có gì đặc biệt, vậy thì lúc rảnh rỗi, chắc chắn anh sẽ muốn thử đồ ăn Tứ Xuyên đầy kích thích, sẽ tha hồ hò hét điên cuồng trong quán bar ồn ào huyên náo.”

Tâm tư của người thanh niên có vẻ hơi tản mạn, anh ta khẽ nhắm mắt lại một lát mới có thể khống chế được tâm trạng của mình. “Lời cô nói rất có lý...”

Anh khẽ thở dài, nói: “Nhưng tại sao cô lại có được cảm giác sâu sắc đến thế?”

“Bởi vì...”

Cô gái trầm ngâm, “... Bởi vì, tôi là một người mù!”

Người thanh niên “ồ?”

một tiếng. “Bởi vì tôi là một người mù, cho nên tôi có nhiều thời gian để suy ngẫm hơn các anh.”

Cô gái giải thích. “Đúng vậy.”

Người thanh niên hình như hiểu ra điều gì đó, “Suy nghĩ trong thế giới toàn là một màu đen, không chịu sự quấy rầy của bất cứ điều gì, cho nên

https://thuviensach.vn

ngược lại lại có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người bình thường không nhìn thấy.”

Cô gái cười: “Vậy anh có ngưỡng mộ tôi không?”

Người thanh niên cũng trả lời nghiêm túc: “Một chút!”

“Một người bình thường ngưỡng mộ một người mù, việc này có phải là hơi kỳ quặc không?”

221 Người thanh niên không thể không thừa nhận: “Đúng là có một chút.”

“Chính là loại cảm giác này, có phải không?”

Cô gái hơi nghiêng đầu, vừa suy ngẫm vừa nói, “Có rất nhiều sự việc đều cùng chung một đạo lý: anh càng có được nhiều thứ nào đó, lại càng khao khát có được thứ tương phản với nó. Anh ngưỡng mộ cảm nhận của tôi trong thế giới đêm đen, nhưng còn tôi thì sao? Nỗi khát vọng của tôi đối với ánh sáng là thứ anh không thể nào hiểu được. Khi tôi dùng suy nghĩ này để phân tích sở thích yên tĩnh của anh, tôi có thể đoán sơ qua được anh đã trải qua cuộc sống như thế nào.”

Người thanh niên cúi đầu không nói, như thể đang chuyên tâm lắng nghe. Giây lát sau, anh ta lại một lần nữa lên tiếng, chuyển đề tài sang cô gái. “Mắt cô... là do bẩm sinh sao?”

Cô gái gật đầu: “Từ khi còn rất bé, thì vẫn có thể nhìn thấy một số thứ, nhưng về sau tình hình càng lúc càng xấu đi, trước 10 tuổi thì mù hoàn toàn. Cho nên ấn tượng của tôi về cái thế giới này, chỉ dừng lại ở trong những khung cảnh thuở ấu thơ. Những khung cảnh ấy, giờ hồi ức lại đều rất đẹp đẽ. Chỉ là thời gian đã cách xa quá lâu, cũng dần trở nên mơ hồ rồi.”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên nhìn sâu vào mắt cô gái, bắt đầu tưởng tượng: nếu đôi mắt đó có thể khôi phục lại được thần thái của người sáng mắt, thì chắc sẽ là một hình ảnh tuyệt đẹp lay động lòng người nhỉ? Mang theo tâm trạng này, anh ta hỏi: “Bây giờ còn có thể chữa trị được không?”

Cô gái lắc đầu: “Đã ngừng chữa trị từ lâu rồi, chữa cũng không có tác dụng gì.”

“Ừm...”

Người thanh niên lại không bi quan giống như đối phương, “Tôi nghe nói hiện nay có một biện pháp trị liệu gene, có thể chữa trị được chứng bệnh bẩm sinh như của cô. Cô nên thử xem sao.”

“Thật sao?”

Cô gái như người dưới nước hít thở được không khí, ngẩng đầu lên vẻ chờ mong, “Ở bệnh viện nào có vậy?”

“Cần phải đi Mỹ...”

Người thanh niên trả lời, “... Đây là kỹ thuật tiên tiến nhất.”

Lòng nhiệt tình của cô gái giảm hẳn. “Mỹ ư?”

Cô gái khẽ cười đau khổ, “Ngay cả tỉnh thành, tôi còn chưa rời khỏi bao giờ... hơn nữa, phương pháp trị liệu này chắc chắn là phải tốn rất nhiều tiền nhỉ?”

222 Người thanh niên tiếp lời rất tự nhiên: “Việc này cô không cần phải lo. Tôi sẽ giúp cô giải quyết.”

Cô gái ngẩn người. Cô và người đàn ông đối diện quen nhau mới chỉ có một ngày, mặc dù cả hai đều có thiện cảm với nhau, nhưng đối phương bỗng chốc hứa sẽ giúp một việc lớn nhường này, cô thực sự không tài nào

https://thuviensach.vn

hiểu được. Có phải là anh ta đang đùa không? Hoặc là nói những lời giả dối lấy lòng? Nhưng qua ngữ khí của đối phương, hai loại khả năng này đều có vẻ không giống. Mang theo mối băn khoăn nghi hoặc này, đôi lông mày của cô gái bất giác nhíu lại. Người thanh niên cảm nhận được những điều đối phương đang nghĩ, thế nên anh ta lại nói tiếp: “Tôi nói nghiêm túc đấy. Hơn nữa, cô không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi sẽ thu xếp tất cả mọi việc. Đợi sau khi tôi sắp xếp xong, cô chỉ cần đi đến Mỹ chữa trị là được.”

“Nhưng... vì sao?”

Cô gái lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, sự việc này quả thực quá khó hiểu, cô cần phải hỏi cho rõ ràng mới được. “Rốt cuộc anh là ai? Trước đây anh có quen tôi không?”

“Không phức tạp như vậy đâu.”

Người thanh niên bình tĩnh trả lời, “Tôi chỉ muốn giúp cô.”

“Nếu như chúng ta chỉ vừa mới quen biết, tôi không thể nghĩ ra được lý do để anh có thể giúp tôi như vậy...”

Cô gái nói thẳng luôn không hề kiêng nể, “Anh có biết không? Khi anh nói như vậy, tôi chẳng vui chút nào cả, cũng chẳng cảm kích anh đâu, tôi cảm thấy... anh đang lừa tôi.”

“Cô nghĩ thế nào cũng chẳng sao cả. Tôi sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, sau đó cô đi Mỹ chữa trị. Đối với cô, việc này chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Trong con mắt anh, tôi rất đơn giản sao?”

Cô gái chuyển sang giọng nói cứng rắn, “Nếu như vậy... vậy thì tôi từ chối mọi sự giúp đỡ của anh.”

“Cô hiểu nhầm tôi rồi... từ “đơn giản”

https://thuviensach.vn

mà tôi nói, cô lẽ ra cần hiểu được ý tôi muốn thể hiện ra.”

“Vậy thì anh buộc phải cho tôi một lý do, tại sao anh lại giúp tôi như vậy?”

Sau giây lát trầm mặc, giọng nói của người thanh niên vang lên bên tai cô gái: “Bởi vì ngoài tôi ra, sẽ không còn ai chăm lo cho cô như vậy.”

Cô gái khẽ run rẩy, cơ thể như bị điện giật gây nên thứ cảm giác nóng ran và yếu mệt. Đồng thời cô cũng ngượng ngùng dịch chuyển cơ thể, như thể đang trốn tránh thứ gì đó. 223 Nhưng lại nghe thấy người thanh niên nói tiếp: “Tôi muốn chăm sóc cô thật tốt, như vậy tôi mới có thể nghe được âm nhạc mà tôi yêu thích. Không biết đây có được coi là lý do khiến cô hài lòng hay không? Hơn nữa, đối với tôi mà nói, việc giúp đỡ này không hề khó khăn, tôi chỉ là muốn giúp đỡ một người bạn đáng được giúp đỡ trong phạm vi khả năng của tôi.”

Cô gái đã thoát khỏi tâm trạng mơ hồ, khôi phục lại trạng thái bình thường. “Nhưng đối với tôi và anh, chúng ta chỉ là những người lạ.”

Cô lại nói nhấn mạnh, nhưng ngữ khí đã hòa nhã hơn nhiều, “Nếu như anh muốn giúp tôi, vậy thì việc bây giờ anh cần làm, có lẽ là hãy để cho chúng ta hiểu nhiều về nhau hơn.”

“Tôi cũng hy vọng như vậy. Nhưng...”

Người thanh niên hình như không nói tiếp được, sau khi ngừng lại hồi lâu, anh ta mới nói vẻ bi thương, “Có một số sự tìm hiểu, có thể mãi mãi cũng không đạt được.”

“Tại sao?”

Cô gái không thể hiểu nổi. Người thanh niên không nói thêm gì nữa, hôm nay anh ta đã nói quá nhiều rồi, đây vốn không phải là phong cách của

https://thuviensach.vn

anh ta. Giữa hai người bỗng xuất hiện bầu không khí trầm mặc, cuối cùng, giọng nói của cô gái đã phá vỡ bầu không khí này. “Tôi muốn về nhà.”

Cô nói vẻ hơi nghiêm nghị. Hôm nay khi cô đến cuộc hẹn này, không thể nào ngờ được cuộc nói chuyện lại rơi vào tình thế sượng sùng này. Bây giờ cô đã thực sự tin rằng đối phương thật lòng muốn giúp đỡ mình, nhưng không biết vì sao, cô luôn cảm thấy giữa hai người bắt đầu xuất hiện một thứ cảm giác kỳ lạ. Hình như con người này đang giấu mình một việc vô cùng quan trọng, nhưng sự việc đó rốt cuộc là gì, cô lại không thể nào nói cho rõ được. “Không còn sớm nữa, tôi đưa cô về.”

Người thanh niên vừa nhìn đồng hồ vừa nói, “Nhưng tôi còn có một việc cần phải nói với cô.”

“Gì vậy?”

Cô gái dỏng tai lên, có vẻ như đang mong chờ. Người thanh niên nhìn đối phương với vẻ dịu dàng và chăm chú: “Hôm qua chúng ta có một lời hẹn: tôi nói sau này ngày nào tôi cũng đợi cô ở quán café này, sau đó đưa cô về nhà...”

“Đúng vậy.”

Cô gái mỉm cười, hy vọng điều này sẽ làm dịu lại bầu không khí không mấy vui vẻ ban nãy, “Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta thực hiện lời 224 hẹn này.”

Nhưng nụ cười của cô nhanh chóng ngưng lại trên gương mặt, bởi vì câu nói của đối phương lại một lần nữa khiến cô cảm thấy bất ngờ. “Tôi phải thất hứa rồi!”

Người thanh niên chợt dùng ngữ khí vô cùng áy náy, “Tôi xin lỗi!”

https://thuviensach.vn

Cô gái lặng người, sau đó cô lắc đầu, không che giấu được tâm trạng không vui trong lòng: “Anh luôn nhanh chóng thay đổi quyết định của mình như vậy sao?”

“Không, không phải như cô nghĩ đâu...”

Người thanh niên ngừng lại giây lát, anh ta hít thở một hơi thật sâu, nói: “Tôi cần phải hoàn thành một việc, trước khi làm xong việc này, tôi không có cách nào để gặp mặt cô được.”

Cô gái trầm mặc một lúc: “Vậy thì anh cần gì phải hẹn với tôi? Vốn dĩ chúng ta đều có cuộc sống riêng của mình, có thể không ảnh hưởng gì đến nhau.”

“Là việc vừa mới xảy ra ngày hôm nay, là tình huống tôi hoàn toàn không thể ngờ được.”

Người thanh niên giải thích, dùng giọng điệu bình thản vốn có. Anh ta hình như không vội vàng giải thích, nhưng chính thái độ như vậy ngược lại càng đáng tin. Tâm trạng bất mãn của cô gái cũng giảm bớt đi nhiều, nhưng nỗi thất vọng vẫn hiển hiện trên gương mặt cô. Cô dò hỏi: “Anh cần phải đi tỉnh khác à?”

“Không, chỉ là tôi không thể gặp mặt cô.”

“Vậy anh có đến nghe nhạc của tôi không?”

“Trước khi việc đó kết thúc - không được.”

Cô gái ủ dột bặm môi: “Cần bao lâu để hoàn thành xong việc đó?”

Người thanh niên lắc đầu: “Tôi không biết.”

Cô gái khẽ thở dài. Cô phát hiện ra càng tiếp cận người nam giới trước mặt cô, thì càng phát hiện ra đám sương mù vây bủa quanh anh ta. Nhưng

https://thuviensach.vn

cô không muốn truy hỏi thêm nữa. Kinh nghiệm lúc trước cho thấy: việc mà đối phương không muốn nói, mình có hỏi thế nào cũng chỉ vô ích mà thôi. Giây lát sau cô nói: “Tôi cũng muốn nói cho anh biết một việc.”

“Gì vậy?”

Cô gái mím môi, hình như đang do dự, nhưng cuối cùng cô vẫn nói cảm nhận thật trong lòng mình. 225 “Tôi đã bị mù hơn mười năm, chắc chắn anh có thể hiểu được niềm khao khát ánh sáng của tôi. Nhưng hôm nay, anh nói với tôi anh sẽ giúp tôi chữa trị đôi mắt, sau đó lại nói anh không thể giữ được lời hẹn hôm qua. Anh có biết không? Tôi lại mong rằng, thà anh mặc kệ đôi mắt của tôi, nhưng anh có thể giữ được lời hẹn, như vậy tôi sẽ thực sự cảm thấy mình có thêm một người bạn, chứ không phải là nỗi khát vọng không nắm chắc được. Ha, có lẽ anh cảm thấy hơi khó hiểu nhỉ?”

“Không...”

Người thanh niên lập tức trả lời: “Tôi hoàn toàn có thể hiểu được cô. Thực ra, giữa chúng ta có khá nhiều điểm tương đồng.”

“Ồ?”

Cô gái cắn môi, “... Vậy anh có suy nghĩ thêm chút không?”

Người thanh niên không trả lời, anh ta chợt thay đổi đề tài: “Vì sao mà bố cô qua đời?”

Cô gái lộ ra thần sắc kinh ngạc, không hiểu vì sao đối phương lại nhắc đến điều này. Nhưng cô cũng không hề né tránh câu hỏi này, bởi vì trong lòng cô, bố cô là một người anh hùng, cô thậm chí còn hy vọng người trên khắp thế giới đều biết sự tích về bố cô. “Bố tôi là một người cảnh sát.”

Giọng cô vừa bi thương nhưng lại mang theo niềm tự hào, “Lúc sinh thời, ông điều tra một vụ án mạng, vụ án rất quan trọng. Sau đó tên hung

https://thuviensach.vn

thủ đó tìm thấy ông, ông đã bị giết hại trong lúc giằng co quyết đấu với tên hung thủ đó.”

“Cô có muốn tìm thấy tên hung thủ đó không? Tên hung thủ đã giết hại bố cô ấy?”

Khi hỏi câu hỏi này, người thanh niên cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái, mặc dù anh ta biết rõ đôi mắt đó không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì. “Đương nhiên.”

Cô gái nói không chút do dự: “Nếu tôi có thể tìm thấy hắn, tôi đồng ý bằng mọi giá. Tôi muốn đối diện với hắn và hỏi: Tại sao lại phải làm như vậy? Tôi nghĩ, chắc chắn hắn không dám trả lời tôi, hắn sẽ phải run rẩy trước sự phẫn nộ của tôi. Nhưng tôi sẽ không tha cho hắn, trên thế giới này, chỉ có hắn biết được từng chi tiết về cái chết của bố tôi. Tôi phải hỏi hắn thật tường tận, sau đó tôi muốn nhìn thấy hắn chịu sự trừng phạt nghiêm khắc nhất của pháp luật.”

Giọng nói của cô gái vô cùng kiên định, tạo nên sự tương phản rõ nét giữa hình ảnh mềm yếu nho nhã của cô, đồng thời, hai giọt nước mắt trong veo từ má cô nhỏ xuống. Người thanh niên chìm đắm trong thứ tâm trạng nào đó, hồi lâu không nói gì. Cho đến khi nước mắt của cô gái được gió thổi khô, mới lại nghe thấy giọng nói của anh ta. 226 “Đối với cái chết của bố cô, cô không muốn lưu lại bất cứ câu hỏi nào. Sau đó... nếu như có cơ hội, cô nhất định sẽ báo thù cho bố cô, có phải vậy không?”

Cô gái lặng lẽ gật đầu. “Đây cũng chính là suy nghĩ lúc này của tôi.”

Người thanh niên ủ rũ nói đầy cảm thán: “Cho nên mới nói, chúng ta có quá nhiều điểm chung. Tôi thực sự rất hy vọng: cô có thể hiểu được tôi giống như tôi hiểu cô. Tôi xin lỗi thêm lần nữa, vì sự thất hứa của mình, nhưng luôn có một số việc chúng ta buộc phải làm.”

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 10: Mồi Nhử Và Gông Cùm

7giờ 41 phút, ngày 1 tháng 11. Trong phòng tạm giam của đội cảnh sát hình sự. Đây là nơi mà đội cảnh sát hình sự dùng để giam giữ nghi phạm, bên cạnh chính là phòng thẩm vấn. Nghi phạm trước khi bị thẩm vấn, thường thì sẽ bị nhốt một khoảng thời gian. Lúc này đây, trong phòng có một người đàn ông đang ngồi cô độc. Tay phải của anh ta bị khóa vào chiếc ghế đặc chế dành riêng cho phạm nhân, xem ra anh ta chắc là một nghi phạm vừa mới bị bắt giữ. Nhưng trang phục và thần thái của anh ta lại không hợp với thân phận của một nghi phạm. Người này khoảng chừng ngoài 20 tuổi, ăn mặc đồ hàng hiệu, thời trang trẻ trung. Mặc dù đã bị khóa vào ghế, nhưng anh ta vẫn giữ được tư thế ngồi rất khoan thai: vắt chéo chân, dựa vào lưng ghế, khóa của chiếc áo khoác kéo đến phía dưới ngực một cách hết sức tự nhiên. Bộ dạng này không giống như bị tạm giam, mà trông lại còn giống như đang ngồi chờ hẹn hò với người đẹp ở quán café. Bày biện trong phòng tạm giam vô cùng giản đơn, ngoài một bộ bàn ghế gỗ, thứ nổi bật nhất chính là tấm gương lớn ở bức tường phía tây. Người nam giới đó đang soi gương, anh ta nhìn gương mặt khôi ngô của mình ở trong gương, toát ra vẻ tâm đắc tự sướng. Và đằng sau tấm gương đó cũng có hai người đang đứng. Nhưng khi họ nhìn về phía tấm gương, ánh mắt lại có thể nhìn xuyên qua tấm gương, nhìn rõ hết được cả căn phòng tạm giam. Thì ra đây là tấm gương xuyên thấu một mặt, mục đích lắp nó ở đây chính là để cho cảnh sát bên ngoài phòng có thể quan sát được nhất cử nhất động của nghi phạm trong phòng tạm giam. “Thằng ôn này, mẹ nó chứ, đúng là biết giả vờ.”

Một người nam giới nhỏ gầy trong hai người đứng sau tấm kính nói, “Tôi nhìn thấy bộ dạng muốn ăn đòn của hắn là chỉ muốn lao đến đá cho

https://thuviensach.vn

hắn mấy phát.”

Người nói câu này tướng mạo tầm thường, nếu đem so sánh với người nam giới ở trong phòng tạm giam, thì cảm giác thậm chí còn hơi nhếch nhác. Không biết có phải là tự thấy tướng mạo mình không bằng người ta nên cảm thấy hổ thẹn, lúc này anh ta nhìn người nam giới điển trai đang bị khóa trên ghế, trong ánh mắt tràn ngập sự căm ghét và thù hằn. 228 Một người nam giới trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút, anh ta tỉnh bơ trước tâm trạng có phần kích động của đồng nghiệp, chỉ dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn vào trong phòng, sau vài phút quan sát tỉ mỉ, người này đưa ra kết luận: “Thằng cha này biết đây là tấm gương xuyên thấu một mặt.”

“Gì cơ?”

Người nam giới nhỏ gầy lộ ra nét mặt hồ nghi, “Sao mà anh biết được?”

“Qua ánh mắt của hắn có thể nhận ra được, hắn không phải chỉ là đang soi gương, ánh mắt của hắn rõ ràng đang muốn tìm ra thứ gì đó phía sau tấm gương. Đương nhiên hắn không thể nào nhìn thấy được, nhưng những động tác cố tình này cho thấy, hắn hoàn toàn biết rõ điều kỳ diệu của tấm gương. Điều này cũng có thể giải thích vì sao hắn lại bày ra tư thế đáng ghét như thế: hắn đang khiêu chiến thị uy với chúng ta đấy.”

Người nam giới nhỏ gầy nghiên cứu giây lát theo hướng chỉ dẫn của đồng nghiệp, sau đó anh ta bất lực lắc đầu: “Ôi, tôi chẳng nhìn thấy được những gì như anh nói... Nghiên cứu con người thực sự quá phức tạp, người giống như tôi đây, xem ra cũng chỉ có thể kết bạn với máy vi tính mà thôi. Cái thế giới đó, không phải 1 thì chính là 0, vô cùng đơn giản.”

Người nói câu này chính là người có nhiều thành tựu trong lĩnh vực IT khó ai bì kịp, cậu chính là chuyên gia kỹ thuật giám sát mạng của Sở công an tỉnh Tăng Nhật Hoa, còn người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cậu

https://thuviensach.vn

chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thuộc Sở công an tỉnh thành mới nhậm chức, La Phi. “Cậu tìm được hắn bằng cách nào vậy?”

La Phi lên tiếng hỏi. Tăng Nhật Hoa chép chép miệng nói: “Việc này đúng là cũng trầy trật một phen đấy. Vốn dĩ tôi cứ tưởng, nhà báo mạng kiểu này, chỉ cần tìm thấy sếp của hắn, là chắc chắn có thể tóm cổ lôi ra được. Nhưng thật không ngờ tên này vốn không có sếp! Tôi đã vào trang mạng đăng tải nội dung đoạn video đó, trang mạng này cũng không biết thân phận của hắn. Họ chỉ liên hệ với nhau trên mạng, sau khi hắn nhận được một khoản tiền thù lao thanh toán trên mạng, liền gửi tư liệu liên quan đến. Thế là tôi đi điều tra số tài khoản nhận tiền, thật không ngờ là dùng chứng minh thư giả.”

“Ồ?”

La Phi gật đầu vẻ suy ngẫm, “Tính cảnh giác của hắn cũng cao thật đấy nhỉ?”

Tăng Nhật Hoa gật đầu: “Chẳng phải thế sao. Tên này cũng biết việc mình làm chẳng hay ho gì. Trên mạng hắn dùng bút danh là “Chân Như Phong”

, có mấy bài viết động chạm đến phỏng vấn bất lương và xâm phạm quyền riêng tư, 229 đã nổi tiếng thối từ lâu rồi, thậm chí nhiều đương sự còn muốn thuê xã hội đen báo thù hắn. Cho nên hắn mới thận trọng ẩn giấu mình thì phải?”

“Kẻ ác tất có kẻ ác xử lý.”

La Phi nhìn người nam giới trong phòng, trong câu nói như có ẩn ý. Tăng Nhật Hoa lại vẫn tiếp tục kể: “Sau đó tôi đã theo dõi mấy tài khoản hắn thường lên mạng, tiến hành giám sát mạng lưới vi tính trong toàn thành phố. Khoảng hơn 4 giờ sáng, số QQ của hắn đã sign in ở trong đại sảnh giải

https://thuviensach.vn

trí của một tiệm Dịch vụ tắm gội trong trung tâm thành phố. Tôi lập tức dẫn người lao đến đó, đã tóm gọn được hắn."

La Phi chú ý thấy ở trên trán hắn ta có vài vết thâm tím, bèn quay sang hỏi: "Có phải là cậu đã đánh hắn không?"

Tăng Nhật Hoa ngượng ngùng gãi gãi đầu, sau đó cười xòa, nói: "Thằng khốn này, ai chẳng muốn tẩn cho nó vài cái chứ? Tôi cũng chẳng phải cố ý đâu, là tại hắn xô đẩy la hét muốn ra tay, tôi đương nhiên cũng chẳng khách sáo. Hi hi, anh đừng nhìn hắn dáng người cao lớn, muốn đánh với tôi, còn thua xa nhé!"

La Phi mỉm cười lắc đầu, anh biết Tăng Nhật Hoa mặc dù là dân IT, nhưng đánh tay đôi cũng rất cừ. Hồi đó, lúc thuộc hạ của Đặng Hoa muốn bắt cóc Mộ Kiếm Vân, chính là đã bị cậu đơn thương độc mã cứu được. Cái tên đang ở trong phòng kia, lần này chỉ e là đã nếm mùi không ít. Sự việc này mặc dù đã vi phạm kỷ luật của cảnh sát, nhưng mình với vai trò là tổ trưởng tổ chuyên án, cũng chỉ có thể mỉm cười cho qua mà thôi. Sau đó anh lại hướng câu chuyện vào chủ đề chính: "Đã điều tra ra lý lịch cá nhân của hắn chưa?"

"Hắn tên Đỗ Minh Cường, 26 tuổi, đến từ vùng núi Quý Châu. Đây là hồ sơ thông tin cá nhân của hắn, đã chứng thực rồi, không có vấn đề gì."

Tăng Nhật Hoa vừa nói vừa đưa cho La Phi một bộ hồ sơ hộ tịch vừa mới được in ra. La Phi tỉ mỉ xem lướt qua bộ hồ sơ đó một lượt, sau đó dặn dò: "Hãy dẫn hắn vào phòng thẩm vấn đi, tôi muốn làm công tác tư tưởng cho hắn trước."

Trong lúc nói, anh lại giơ cổ tay lên xem đồng hồ, "Ừm, bây giờ là 7 giờ 45 phút, cậu thông báo cho mọi người, 8 giờ 30 sẽ họp, chúng ta thảo luận kế hoạch chi tiết."

"Được."

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa đáp lời, bước ra khỏi phòng giám sát. Giây lát sau, La Phi nhìn thấy cậu ta bước vào trong phòng tạm giam, Đỗ Minh Cường đang ngồi trong phòng lập tức quay đầu trừng mắt nhìn người vừa mới đi vào, trong ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ. Cậu chàng Tăng Nhật Hoa này, xem ra lúc bắt người cũng ra tay không hề nhẹ. La Phi thầm tính toán trong lòng: nếu như Đỗ Minh Cường vì điều này mà 230 nảy sinh tâm lý đối lập nghiêm trọng đối với cảnh sát, liệu có bị ảnh hưởng xấu đến kế hoạch tiếp theo không? Bất luận thế nào, nhân vật Đỗ Minh Cường này xem ra cũng không phải là kẻ dễ khống chế. Lát nữa khi tiến hành trò chuyện với hắn, không thể tùy tiện được. Mang theo suy nghĩ này, La Phi cũng rời khỏi phòng giám sát, bước sang phòng thẩm vấn và chờ đợi. Không lâu sau, Tăng Nhật Hoa dẫn Đỗ Minh Cường vào phòng thẩm vấn. Chiều cao của hai người này cách nhau hơn nửa cái đầu, nhưng Tăng Nhật Hoa giữ chặt cánh tay Đỗ Minh Cường, lại khiến cho đối phương không có sức mà phản kháng. Nhưng miệng Đỗ Minh Cường thì lại chẳng để yên, hắn luôn miệng kêu gào: “Các anh dựa vào đâu mà bắt người chứ? Dựa vào cái gì mà đánh người? Tôi phải khởi tố!”

“Gào gì mà gào, mày ngoan ngoãn chút đi!”

Cổ tay Tăng Nhật Hoa dồn sức ấn anh ta xuống ghế trong phòng thẩm vấn, chiếc ghế đó có một miếng gỗ có khóa, chặn ngang trước ngực Đỗ Minh Cường, hình thành nên một cái lồng đơn giản. La Phi ra hiệu bằng mắt với Tăng Nhật Hoa, cậu chàng hiểu ý, quay người bước đi và không quên đóng cửa phòng. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người La Phi và Đỗ Minh Cường. La Phi cũng không vội lên tiếng ngay, anh nhíu mắt bắt đầu quan sát đối phương ở cự ly gần hơn. Không thể phủ nhận, đây đúng là một anh chàng điển trai. Anh ta để mái tóc dày khá dài, khuôn mặt hơi gầy góc cạnh, sống mũi cao và thẳng, viền môi cũng có đường cong mang nét cương nghị, khi khẽ nhếch lên thì lộ ra thần sắc kiêu ngạo và ngang tàng. Đương nhiên, thứ để lại ấn tượng sâu sắc nhất đối với La Phi chính là đôi mắt của đối phương. Đôi mắt đó không to, nhưng lòng trắng đen phân rất rõ

https://thuviensach.vn

rệt. Lúc này đây, đôi đồng tử đen láy đang nhìn thẳng vào La Phi. Chủ nhân của nó cũng đang ngắm nghía tỉ mỉ đối thủ ở trước mặt. Đây quả là một nhân vật không dễ đối phó! La Phi đã chứng thực suy đoán ban đầu của mình. Anh không muốn cho đối phương có quá nhiều thời gian chuẩn bị, bèn lên tiếng hỏi: “Anh tên Đỗ Minh Cường?”

“Anh là ai?”

Đỗ Minh Cường không trả lời mà hỏi vặn lại, đồng thời anh ta nói, “Tôi hiểu pháp luật, anh có nghĩa vụ nói cho tôi biết thân phận của anh trước.”

231 “Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố, La Phi.”

La Phi vừa nói vừa giơ thẻ cảnh sát ra, “Anh có cần xem một chút không?”

Đỗ Minh Cường thoáng ngẩn người, ánh mắt anh ta chỉ dừng lại trên gương mặt La Phi, chẳng có chút hứng thú nào đối với tấm thẻ đó. “Đội trưởng đội cảnh sát hình sự?”

Giây lát sau, hắn hỏi vẻ nghi ngờ, “Các anh có phải là bắt nhầm người rồi không?”

La Phi không nói gì, anh lấy ra chiếc mp3 và ấn nút play. Lập tức vang lên giọng nói của một người nam giới: “Theo như lời kể của ông, tên sát thủ đó đã tha cho cô nữ sinh cuối cùng, là vì cuối cùng ông cũng đã chặt đứt bàn tay mình, ông đã tìm lại được dũng khí làm người, gánh vác được trách nhiệm của người thầy, có phải vậy không?”

Đây chính là nội dung ghi âm cuộc phỏng vấn trước khi Ngô Dần Ngọ tự sát đã khiến dân mạng điên cuồng nhấn chuột. Bởi vì người đăng tải đã cố tình xử lý âm thanh đoạn hội thoại đó, cho nên âm thanh nghe có vẻ hơi kỳ quái. Sau khi nghe xong câu nói này, La Phi bèn ấn nút stop, đồng thời anh hỏi: “Người nói câu nói này chính là anh phải không?”

https://thuviensach.vn

Mặc dù phần ghi âm đã bị ngừng, nhưng nội dung cuộc đối thoại khiến người ta căm phẫn ở phía sau thì La Phi đã ghi nhớ từ lâu, bây giờ tâm trạng phẫn nộ của anh đã bộc lộ hết qua ánh mắt. Đỗ Minh Cường lập tức trả lời, con ngươi mắt đen láy của anh ta khẽ chuyển động rất nhanh. Chi tiết này đã bị La Phi nắm bắt được, nên anh cười nhạt bổ sung thêm: “Anh không cần suy nghĩ quá nhiều. Đã đến đây rồi, anh có hiểu không?”

Đỗ Minh Cường liếc nhìn La Phi một cái, mặc dù hiểu được đối phương đã có sự chuẩn bị sẵn, nhưng anh ta vẫn không chịu dễ dàng từ bỏ, thế nên sau khi còn giả bộ nét mặt vô tội, bèn trả lời: “Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Có lẽ tôi cần phải gọi tên trên mạng của anh: Chân Như Phong, điều này có thể giúp anh nhớ được ra nhiều thứ hơn đấy.”

La Phi nghiêm mặt nói, “Chúng tôi đã điều tra ra được tất cả các tài khoản của anh dùng trên mạng, số thẻ ngân hàng mà anh nhận thù lao trên mạng... tại nơi ở của anh, chúng tôi cũng đã thu được một chiếc laptop, tôi nghĩ, trong đó chắc chắn cũng vẫn còn lưu trữ rất nhiều tư liệu thú vị đấy nhỉ?”

Khi La Phi nói những câu này, Đỗ Minh Cường bèn ngẩng đầu lên nhìn đối phương, và nét mặt vô tội của anh ta đã dần biến mất theo từng câu nói của La Phi. Sau khi biết được chiếc laptop của mình đã rơi vào tay đối phương, anh ta 232 biết mình có cãi chày cãi cối cũng vô ích, thế nên bèn thừa nhận, nói: “Được rồi. Người đó chính là tôi... Đoạn ghi âm đó cũng là do tôi đăng tải lên mạng.”

La Phi đáp lời: “Rất tốt!”

Anh cất chiếc mp3, ánh mắt lạnh lùng sắc nhọn nhìn chăm chăm vào Đỗ Minh Cường. Anh ta vẫn giữ bộ dạng tỉnh bơ, cho đến khi bị ánh mắt đối

https://thuviensach.vn

phương dồn đến đường cùng, anh ta mới kêu lên: “Là tôi thì sao chứ? Tôi phạm pháp sao? Các anh dựa vào đâu mà bắt tôi?”

La Phi vẫn chỉ nhìn đối phương. “Hi hi.”

Đỗ Minh Cường chợt bật cười, “Có lẽ là tôi đã gây trở ngại tới việc phá án của các anh? Vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự tôn kính? Cái tên sát thủ có tên Eumenides đó rất khó bắt phải không? Dù cho là như vậy, các anh cũng không thể nào trút giận lên người tôi chứ?”

Lồng ngực La Phi cảm thấy tưng tức, cơn thịnh nộ trào lên. Nhưng anh nhanh chóng hiểu được mục đích của đối phương chính là muốn khích cho mình nổi giận, thế nên anh bèn bình tĩnh lại. Anh bắt đầu trừng mắt nhìn đối phương, sau đó chậm rãi nói: “Anh không cần thiết phải nói những câu vô nghĩa như vậy. Bởi vì tình hình thực sự thế nào, chúng ta đều rất rõ: anh đã dồn ép khiến một thầy giáo phải chết, một người già cả!”

Giọng nói của anh không to, nhưng từng chữ thì đều mạnh mẽ hùng hồn. Bầu không khí trong căn phòng thẩm vấn nho nhỏ bỗng như ngưng tụ lại, thái độ của Đỗ Minh Cường cũng vì thế mà bớt vênh váo đi ít nhiều. Sau một khoảng trầm mặc, anh ta lắc đầu than: “Chính Ngô Dần Ngọ tự sát đấy chứ... có liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ là một phóng viên...”

“Phóng viên?”

La Phi chợt hỏi chen vào, “Anh có thẻ phóng viên không?”

Ngoài sự dự liệu của La Phi, câu hỏi này hình như đã đánh trúng vào chỗ đau của Đỗ Minh Cường. Anh ta liền đỏ bừng mặt, có thứ tâm trạng nào đó đang tích tụ trong lòng anh ta, nỗi sượng sùng ban đầu dần dần chuyển biến thành sự phẫn nộ bất mãn, từ sự phẫn nộ bất mãn, cuối cùng lại chuyển thành nộ khí bùng phát ra ngoài. “Tôi không có thẻ phóng viên, nhưng điều này không hề gây trở ngại trong việc tôi trở thành một phóng viên xuất sắc!”

https://thuviensach.vn

Anh ta hùng hồn lớn tiếng, “Tấm thẻ thì là cái quái gì chứ? Đó chỉ là lớp vải để che giấu nỗi hổ thẹn của những kẻ dốt nát vô dụng mà thôi! Tôi là một phóng viên thiên tài, tôi vốn không cần phải dùng tấm thẻ để chứng minh bản thân mình!”

Nhìn bộ dạng kích động của đối phương, La Phi cũng hơi động lòng. Anh vẫn luôn cho rằng Đỗ Minh Cường chỉ là một kẻ hám lợi chuyên buôn bán chuyện riêng tư của người khác, không ngờ hắn thực sự coi nghề phóng viên là 233 công việc chính của mình. Và việc không có thẻ phóng viên xem ra chính là tâm bệnh khiến hắn ê chề. Ngẫm lại, sau khi xảy ra vụ huyết án ở khách sạn Vạn Phong, cả một nhóm phóng viên đông đúc có thẻ phóng viên hợp pháp đã kéo đến bệnh viện, muốn phỏng vấn Ngô Dần Ngọ nhưng không ai thành công. Thế nhưng anh ta lại có thể qua mặt được y tá trực ban, tạo ra bài ghi âm phỏng vấn gây chấn động trên mạng như vậy. Đứng từ góc độ này mà nói, anh ta đúng là có thiên phú bẩm sinh trở thành phóng viên. Điều đáng tiếc là, một người nếu muốn đạt được thành tựu thiên phú bẩm sinh cũng chỉ có thể xếp vào vị trí thứ hai ở điều kiện cần, điều quan trọng nhất vẫn là phẩm hạnh. Đây chính là quan điểm từ trước tới nay của La Phi. Giống như anh chàng trước mắt đây, cho dù anh ta thực sự, có tài năng để trở thành phóng viên, nhưng hành vi đạo đức bẩn thỉu nhơ nhuốc của anh ta cuối cùng cũng trở thành kẻ bị người người phỉ nhổ. Bất luận thế nào, bây giờ cuối cùng cũng đã tìm ra được điểm yếu tâm lý của hắn. La Phi ngừng suy nghĩ của mình lại, anh quyết định tiến thêm một bước khích tướng đối phương, thế nên anh đổi sang nhìn đối phương bằng ánh mắt khinh mạn: “Tôi không muốn thảo luận với anh những thứ vô dụng như vậy. Anh đã không có thẻ phóng viên, vậy thì hành vi của anh thuộc về phỏng vấn không có thẻ.”

“Phỏng vấn không có thẻ, được rồi được rồi...”

Đỗ Minh Cường lẩm nhẩm nói lặp lại, tâm trạng của anh ta cũng từ từ bình tĩnh lại, rõ ràng không bị kích động bởi lời nói của La Phi. Giây phút

https://thuviensach.vn

say, anh ta lại còn lườm La Phi, hỏi vẻ trách cứ: “Sao, bây giờ đội cảnh sát hình sự chỉ có thể xử lý những vụ án cấp bậc này thôi sao?”

“Tất cả những việc vi phạm pháp luật thì chúng tôi đều có thể xử lý.”

La Phi dùng giọng nói lạnh lùng phản kích đối phương, “Và anh không chỉ liên quan đến phỏng vấn không có thẻ, mà còn liên quan đến việc giả mạo cảnh sát, đồng thời, chúng tôi cũng đã điều tra ra được hành vi lướt web sex phi pháp từ máy laptop của anh... Tất cả những hành vi này đều vi phạm pháp luật, cảnh sát có quyền bắt giữ anh, đồng thời tiến hành xử phạt giam giữ trị an.”

“Giam giữ trị an?”

Đỗ Minh Cường nhìn La Phi, anh ta chớp chớp mắt hỏi, “Mấy ngày?”

Thần thái và ngữ khí của anh ta không có chút hoảng loạn nào cả, ngược lại còn thể hiện ra như được giải thoát khỏi gánh nặng ngàn cân. La Phi hiểu rất rõ tâm thái của đối phương: bị cảnh sát vây bắt như một tội phạm nghiêm trọng, rồi lại bị chính đội trưởng đội cảnh sát hình sự đích thân thẩm vấn, anh chàng này bề ngoài thể hiện ra rất cứng đầu, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm giác bồn chồn bất an. Nhưng sau một hồi giao đấu bằng 234 ngôn ngữ khá kịch liệt, xử phạt đối với mình thì ra lại chỉ là giam giữ trị an mà thôi, chắn chắn lúc này hắn đang thầm thở phào nhẹ nhõm. Đây cũng chính là hiệu quả mà La Phi cố tình muốn tạo dựng nên: nếu như khi tâm trạng của một người nào đó xuất hiện xao động, khả năng tư duy và bản năng phòng ngự của anh ta chắc chắn sẽ bị giảm đi nhiều. Đã đến lúc để hướng dẫn đối phương trải qua đỉnh sóng chấn động. “Thực tế là, chúng tôi không định giam giữ anh.”

La Phi nheo mắt, ánh mắt vì thế lại càng sáng hơn, và giọng nói trầm đục của anh hình như đang dự báo điều gì đó vô cùng đáng sợ. Đỗ Minh

https://thuviensach.vn

Cường cảm nhận được bầu không khí khác thường đó, anh ta chau mày hỏi: “Vậy... các anh muốn thế nào?”

La Phi sa sầm mặt không đáp lời. Đỗ Minh Cường sau khi chờ đợi giây lát, cuối cùng cũng không nín nhịn thêm được nữa, anh ta cao giọng nói như thể lấy thêm dũng khí cho mình: “Hiện nay là xã hội pháp chế, các anh làm bất cứ việc gì, đều phải căn cứ theo pháp luật đấy!”

La Phi khẽ cười, nói: “Bây giờ anh biết nói đến pháp luật rồi à? Nhưng khi chính anh vi phạm pháp luật thì tại sao lại không nghĩ đến hậu quả chứ? Anh có biết, khi anh ép chết Ngô Dần Ngọ, đồng thời cũng đã kéo mình vào một trò chơi vô cùng nguy hiểm hay không?”

Đỗ Minh Cường có vẻ như không hiểu ý tứ của La Phi lắm, anh ta lưỡng lự rồi hỏi ngược lại: “Anh nói vậy là có ý gì?”

La Phi mở tập tài liệu trước mặt, đó là tập tài liệu Tăng Nhật Hoa đưa cho anh, bao gồm hồ sơ lý lịch cá nhân của Đỗ Minh Cường và rất nhiều giấy tờ liên quan. Phía trên cùng của tập tài liệu đó có một phong thư, La Phi đặt phong thư đến trước mặt Đỗ Minh Cường: “Đây là thứ mà cảnh sát đã lục soát được tại nơi ở của anh.”

Đỗ Minh Cường cầm phong thư đó lên nhìn, nét mặt càng trở nên mơ hồ: “Đây là hóa đơn đối soát thẻ tín dụng ngân hàng Kiến Thiết gửi đến, hàng tháng tôi đều nhận được phong thư thế này, có vấn đề gì sao?”

“Anh chưa mở phong thư này ra à?”

La Phi nghiêm túc hỏi. Đỗ Minh Cường lắc đầu: “Thứ thư rác này thì có gì đáng để xem chứ? Hàng tháng tôi đều nộp đủ số tiền thấu chi đúng hạn là được chứ gì?”

“Nhưng khi cảnh sát tìm thấy phong thư này, thì phong thư đã bị mở ra rồi.”

https://thuviensach.vn

La Phi chau mày hình như đang nghĩ ngợi điều gì, sau đó anh lại lẩm bẩm, “Nhưng nếu như là người đó mở ra, thì cũng không có gì lạ...”

235 “Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

Đỗ Minh Cường mở to mắt, con ngươi mắt vì thế càng trở nên rực sáng. La Phi khẽ hất cằm: “Anh tự mình xem đi, xem thứ bên trong ấy.”

Đỗ Minh Cường dùng tay trái bóc lá thư, thò hai ngón tay phải vào, lấy ra một tờ giấy ở bên trong. Tiếp đó, ánh mắt anh ta chợt sững lại, bởi vì qua chất liệu giấy, tờ giấy đó không phải là bảng đối soát của ngân hàng, mà là một tờ giấy viết thư mỏng tanh. Sau khi anh ta mở tờ giấy đó ra, nét mặt anh ta như bị đông cứng lại, vô cùng sửng sốt kinh ngạc. Bởi vì anh ta nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, trên đó có chữ viết thể Phỏng Tống vô cùng ngay ngắn. “Bảng thông báo tử vong Người thụ hình: Chân Như Phong Tội danh: phỏng vấn bất lương, ép người đến chết Ngày thực thi: ngày tháng 11 Người thực thi: Eumenides”

Hồi lâu sau, Đỗ Minh Cường mới tỉnh táo trở lại trong sự chấn động kinh ngạc, anh ta lắc đầu hỏi vẻ không thể nào tin được: “Cái này... cái này là gì vậy?”

“Anh không biết cái này là gì sao?”

La Phi lạnh lùng hỏi vặn lại, “Anh là người tinh thông mạng như vậy, hơn nữa còn mặt đối mặt phỏng vấn Ngô Dần Ngọ, anh lại không biết cái này là gì sao?”

“? của sát thủ Eumenides? dành cho tôi?”

Đỗ Minh Cường hỏi liền một mạch ba câu, sắc mặt vẫn không thể nào tin nổi vào điều này. “Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

La Phi đưa ra câu trả lời khẳng định. Sau đó anh trịnh trọng nói: “Bây giờ anh đã hiểu rồi chứ? Đây mới là lý do thực sự khiến chúng tôi đưa anh đến đội cảnh sát hình sự!”

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!”

Đỗ Minh Cường luôn miệng nói, “Việc này, việc này thật là... tôi thật không biết nên hình dung ra sao, thực sự khiến người ta quá hưng phấn!”

“Gì cơ?”

La Phi phần nào không tin nổi vào đôi tai mình: thật không ngờ lại có người khi phải đối diện với “”

của Eumenides lại thốt ra hai chữ “hưng phấn”

, lẽ nào anh chàng này đang nói năng lộn xộn sao? 236 Đỗ Minh Cường nhận ra suy nghĩ của La Phi, anh ta bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Sau đó anh ta nhìn La Phi. “Anh thấy rất lạ có phải không? Vì sao tôi lại hưng phấn đến thế? Anh cảm thấy tôi nên sợ hãi mới phải...”

Khi nói những lời này, anh ta nắm chặt tay lại, cả cơ thể cũng run lên vì kích động. “Đúng vậy, tôi cũng sợ, nhưng nỗi sợ hãi này trở nên nhỏ bé trước một thứ tâm trạng khác. này, đối với người khác có lẽ chỉ là một bản thông báo uy hiếp về cái chết. Nhưng trong con mắt tôi, nó lại có thêm một thứ ý nghĩa còn quan trọng hơn!”

“Ý nghĩa gì?”

Bây giờ thì đến lượt La Phi cảm thấy hồ đồ, biểu hiện lúc này của đối phương thực sự nằm ngoài dự liệu của anh, khiến anh hoàn toàn không thể hiểu nổi. “Đây là một bản tin, một bản tin mang tính chấn động!”

https://thuviensach.vn

Đỗ Minh Cường vô cùng hưng phấn nhoài người về phía trước. Nếu như không có chiếc ghế ở phòng thẩm vấn hạn chế hành động của anh ta, e rằng lúc này anh ta đã nhảy cẫng lên rồi, “Và tôi, một phóng viên thiên tài, bây giờ lại chính là nhân vật chính trong bản tin này, đây là việc khiến người ta kích động vô ngần! Tôi sẽ viết ra được một bài báo vĩ đại, bài báo độc quyền!”

La Phi lạnh lùng quan sát biểu hiện của đối phương, trong lòng trào dâng thứ cảm giác dở khóc dở cười. Cuối cùng anh cũng đã hiểu, đối với người thanh niên trước mắt đây, hình như không có gì quan trọng bằng giấc mộng phóng viên của anh ta. Vì một bài viết khiến mọi người quan tâm, anh ta không những mặc kệ cảm giác của người khác, thậm chí ngay cả tính mạng của chính mình cũng có thể chẳng để tâm đến! Hay là... anh ta thực ra không hiểu rõ sự đáng sợ của tên sát thủ đó. Nghĩ đến đây, La Phi không kìm nổi, lên tiếng hỏi: “Anh có biết Eumenides đã giết chết bao nhiêu người rồi không?”

“Người phụ nữ lái xe BMW, cô chủ quán bị nổ mìn, còn cả hai học sinh làm nhục thầy giáo mấy hôm trước... Tôi chỉ biết ngần đó thôi, nhưng chắc chắn là còn có những vụ án khác nữa nhỉ?”

Đỗ Minh Cường nhìn La Phi với ánh mắt chờ đợi, anh ta hình như đã hiểu nhầm ý tứ trong câu nói của La Phi, coi lần cảnh cáo này thành cơ hội được do thám tình hình vụ án. La Phi bất lực lắc đầu. Sau khi anh đưa ra của Eumenides, bầu không khí cuộc nói chuyện này đã chuyển hướng, bây giờ anh buộc phải hướng cục diện đi vào đúng quỹ đạo bình thường. Sau khi cân nhắc giây lát, anh trả lời: “Đúng vậy, còn có rất nhiều vụ án không tiết lộ cho mọi người biết, bao gồm cả cái chết của Đặng Hoa.”

237 Con ngươi mắt Đỗ Minh Cường lại một lần nữa được phóng to lên vì hưng phấn: “Đặng Hoa? Ông ta cũng là bị Eumenides giết chết à? Phía cảnh sát nói ở bản tin là ông ta đột nhiên bị nhồi máu cơ tim mà chết...”

https://thuviensach.vn

La Phi cười “ha”

một tiếng hỏi: “Anh tin bản tin của cảnh sát không?”

“Đương nhiên không tin.”

Đỗ Minh Cường cười nói, “Bản tin của cảnh sát chưa bao giờ nói chân tướng sự thật với chúng tôi, cho nên xã hội này mới cần những người như tôi đây.”

Bộ dạng dương dương tự đắc đó khiến La Phi vô cùng phản cảm, lại nghĩ đến tất cả những hành vi của hắn, thật không ngờ còn dám tự vênh vang là người “xã hội cần”

? La Phi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đối phương - nụ cười trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú kia lẽ ra phải khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái mới phải, thế nhưng lúc này đây anh lại chỉ thấy cảm giác buồn nôn. Có lẽ thực sự nên để cho Eumenides hoàn thành việc thi hành của hắn. La Phi nghĩ thầm trong lòng, suy nghĩ này rõ ràng đi ngược lại với chức trách của anh, cho nên anh nhanh chóng lắc đầu, như thể đang tự phủ định bản thân. Sau đó anh nói với Đỗ Minh Cường: “Còn có một tình hình nữa, có lẽ anh càng phải chú ý hơn đấy.”

“Gì thế?”

Đỗ Minh Cường truy hỏi đầy hào hứng, trong con mắt anh ta, buổi thẩm vấn này hình như đã trở thành một buổi họp báo tuyệt vời. Thái độ La Phi rất trịnh trọng: “Những mà Eumenides gửi đi, đến thời điểm này, vẫn chưa bị sơ sảy lần nào.”

“Ồ? chưa bao giờ bị sơ sảy... Điều này sẽ trở thành một điểm sáng trong bài báo.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Minh Cường đảo tròn mắt, tự lẩm bẩm, sau đó anh ta hình như nghĩ đến điều gì khác, sau lát trầm mặc ngẩn người, hỏi ngược lại La Phi: “Nếu như tình trạng này tiếp diễn, vậy thì tôi cũng sắp sửa trở thành một người chết sao?”

La Phi gật đầu, đồng thời cũng thầm thở phào: anh ta cuối cùng cũng vẫn còn chút lý trí, cuối cùng cũng đã hiểu điểm then chốt của vấn đề. Đến con kiến còn ham sống, trên thế giới này, có ai có thể hoàn toàn không lo nghĩ gì đến tính mạng của mình chứ. Huống hồ lại là kẻ như Đỗ Minh Cường, về bản chất, hắn là một kẻ vô cùng ích kỷ. Chỉ có điểm khác biệt chính là, hắn có sự theo đuổi gần như đến độ điên cuồng đối với sự việc nào đó, kiểu điên cuồng này trong khoảng thời gian ngắn khiến đại não hắn mất đi khả năng tư duy bình thường. 238 Nhưng đối mặt với sự thực đáng sợ, hắn cuối cùng cũng đã tỉnh táo ra. La Phi vừa nghiền ngẫm thăm dò vừa lạnh lùng quan sát Đỗ Minh Cường, dùng biểu hiện của đối phương để chứng thực sự phân tích của mình. Đúng vậy, nét mặt hưng phấn lúc đầu đã đông cứng lại trên khuôn mặt Đỗ Minh Cường. Lông mày anh ta khẽ chau lại, sau đó anh ta lại một lần nữa mở tờ giấy viết thư ra, giơ lên trước mắt mình. “Cái ngày này là... ngày mấy tháng 11?”

Anh ta chợt ngẩng đầu hỏi La Phi. Bởi vì trên tờ thông báo tử vong này, vị trí ghi rõ “ngày mấy”

vừa vặn xuất hiện một vết bẩn, cho nên con số đã không thể nào nhìn ra được nữa? La Phi hỏi vặn lại anh ta: “Vết bẩn ở đây vì sao mà có?”

“Chắc là do tôi làm bẩn.”

Đỗ Minh Cường nhún vai, “Những loại thư này tôi chẳng bao giờ xem, đương nhiên sẽ không chú ý để bảo quản. Tối qua tôi bơm mực cho bút máy, tiện tay để bức thư này kê xuống dưới. Cho nên có mấy giọt mực bị bắn ra, vừa vặn rơi vào con số này.”

https://thuviensach.vn

Quả đúng thế, màu xanh đen tạo thành vết bẩn này đúng là mực viết, bởi vì loại giấy viết thư này vốn khá mỏng, cho nên mực hoàn toàn có thể thấm vào tờ giấy, hoàn toàn che lấp con số ghi ngày thực thi cụ thể. “Khi chúng tôi tìm thấy bức thư này, thì đã ở hiện trạng này rồi. Cho nên, nếu anh không biết được cái ngày này, vậy thì người có thể đưa ra đáp án, chỉ có một mình Eumenides mà thôi.”

La Phi nói bằng giọng vô cùng bất lực. Đỗ Minh Cường gí sát mắt vào tờ giấy, muốn cố gắng để nhìn rõ được con số đã bị che lấp. Nhưng hành động của anh ta hoàn toàn vô ích, bởi vì bản thông báo tử vong của Eumenides cũng dùng bút mực xanh đen viết nên, cho nên sau khi bị mực cùng màu nhuộm vào, thì nét chữ ban đầu hoàn toàn không nhìn thấy được nữa. Anh ta chỉ có thể lắc đầu thể hiện từ bỏ sự cố gắng. Lại nghe thấy La Phi lên tiếng hỏi: “Hôm qua khi anh lấy lá thư này để kê xuống dưới lọ mực, phong thư đã bị bóc ra chưa?”

Đỗ Minh Cường nhíu mày nghĩ một lúc, rồi lại lắc đầu: “Tôi không nhớ nữa. Ai mà chú ý đến việc chẳng quan trọng gì thế này chứ?”

Đối với người bình thường, thì chi tiết này đúng là không quan trọng, cho nên việc La Phi mong tìm được manh mối từ chính lá thư này có vẻ như đã thất bại. Nhưng anh không vì thế mà cảm thấy chán nản bởi vì anh biết: cho dù Đỗ Minh Cường có thể cung cấp một vài thông tin nào đó, thì thứ thông tin này chưa chắc đã có giá trị. Về phương diện này, Eumenides là một cao thủ tuyệt đối, nếu như ngay cả quá trình gửi mà đã bị đương sự 239 nhận ra sơ hở, vậy thì hắn vốn không có đủ tư cách để trở thành sát thủ khiến cảnh sát phải đau đầu như vậy. Đỗ Minh Cường nhét tờ giấy lại vào trong phong bì thư, đưa trả lại cho La Phi, đồng thời anh ta cũng nói với giọng tự trào: “Xem ra tình hình của tôi còn bi đát hơn mấy người chịu hình phạt trước đây, có phải vậy không? Họ ít ra cũng còn biết được cụ thể ngày sát thủ hành động, còn tôi thì sự chuẩn bị cơ bản nhất cũng không thể nào làm được.”

https://thuviensach.vn

“Đúng là như vậy!”

La Phi lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Minh Cường một cái, “Nhưng đem so với việc bị mất đi cái ngày đó, anh càng nên nghĩ xem: tại sao tên của mình lại xuất hiện trên .”

Đối diện với câu hỏi thẳng thắn đầy trách móc của La Phi, Đỗ Minh Cường lại chỉ toét miệng nói tỉnh bơ: “Tôi biết anh nghĩ thế nào về tôi... Anh tự cho rằng mình là người có đạo đức cao, cảm thấy khinh bỉ trước những hành động của tôi. Trong con mắt anh, tôi thậm chí rất xứng đáng với tội danh ghi trong . Nhưng, đây không phải là vấn đề then chốt. Điều quan trọng là: tại sao tôi lại ngồi ở đây? Nguyên nhân rất đơn giản: pháp luật lại không hề trừng phạt tôi tội danh tương ứng như vậy, đồng thời pháp luật cũng không cho phép một tên sát thủ tự ý giẫm đạp lên mạng sống của người khác. Và anh chính là người phục vụ pháp luật cho nên anh cần phải bảo vệ tôi, bất luận trong lòng anh căm ghét tôi đến mấy, đây cũng vẫn là nhiệm vụ anh bắt buộc phải hoàn thành. Tôi nói đúng chứ?”

“Đúng vậy!”

La Phi cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận, “Sự phán đoán tình hình cục diện đúng là rất chuẩn xác đấy!”

“Tôi đã nói rồi, tôi là một thiên tài. Bất luận là thăm dò bí mật đời tư hay là phân tích hoạt động tâm lý của người khác, đây đều là ngón nghề của tôi.”

Đỗ Minh Cường rướn mày, càng nói càng đắc ý, anh ta thậm chí còn lấy mình ra để so sánh với La Phi, “Nếu như tôi có được cơ hội giống như anh, có lẽ tôi cũng có thể trở thành một người đội trưởng đội cảnh sát hình sự đấy. Hi, chỉ đáng tiếc là tôi lại có một quỹ đạo nhân sinh khác, định sẵn tôi chỉ có thể trở thành một người phóng viên xuất chúng. Các anh không hiểu tôi, tôi chẳng buồn để tâm - thiên tài đều không được mọi người thấu hiểu.”

https://thuviensach.vn

Sau mấy hồi giao đấu, La Phi hình như đã quen với phong cách tự sướng của tên này. Và việc hắn tự sướng này cũng không phải là không có chút cơ sở gì. Thực tế là, đoạn phỏng vấn của hắn đã ép Ngô Dần Ngọ đến độ suy sụp, đứng từ góc độ tấn công tâm lý thì chính là một ví dụ kinh điển. Nhưng, cho dù là thiên tài thì sao? Đặng Hoa có được coi là một thiên tài không? Với khả năng và thế lực của ông ta mà còn không thể nào trốn được của Eumenides, vậy thì Đỗ Minh Cường có thể làm được gì chứ? 240 Dù có là một kẻ tài giỏi thế nào thì sau khi chết cũng chỉ là một cái xác chết mà thôi, đến nước đó, thì anh ta cũng chẳng khác bất cứ ai cả. Trong vụ án trước, khi Đặng Hoa chui vào chiếc xe Bentley dưới tầng tầng lớp lớp bảo vệ nghiêm ngặt và lái đến sân bay, La Phi đã từng có sự cảm khái giống như vậy. Bây giờ anh nhìn thấy người thanh niên dương dương tự đắc trước mặt đây, trên mặt lại không kìm nổi hiện lên thần sắc phức tạp. Lúc này, trong mắt anh, đối phương thực ra không còn cách cái chết bao xa nữa. Đỗ Minh Cường cảm nhận được sự biến hóa của La Phi, sự biến hóa này khiến anh ta bớt vênh váo để đối diện với tình cảnh nguy hiểm hiện nay của mình. Anh ta cười với La Phi thể hiện hối lỗi, sau đó chủ động nói: “Được rồi, chúng ta không nói đến những điều vô ích này nữa. Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, phía cảnh sát có dự tính gì đối với lời báo trước tử vong của Eumenides lần này?”

La Phi trả lời nghiêm túc: “Chúng tôi sẽ bảo vệ anh!”

“Bảo vệ tôi. Đó là điều đương nhiên rồi, điều tôi quan tâm là: bảo vệ thế nào?”

Đỗ Minh Cường lại truy hỏi. “Chúng tôi sẽ phái lực lượng cảnh sát chuyên nghiệp để đi theo anh cả ngày.”

Đỗ Minh Cường gật đầu, nhưng anh ta hình như lại có mối lo ngại khác: “Các anh liệu có hạn chế hành động tự do của tôi không?”

“Không đâu.”

https://thuviensach.vn

La Phi trả lời, “Chỉ cần anh không bước ra khỏi tầm nhìn của cảnh sát là được. Ngoài điều này, anh hoàn toàn có thể tự do sắp xếp hoạt động của mình.”

Đỗ Minh Cường khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Tôi còn cứ tưởng các anh muốn nhốt tôi vào trong một căn phòng kín mít - giống như bây giờ.”

“Đứng từ góc độ bảo vệ anh mà nói, đây cũng có thể coi là một cách hay. Nhưng, chúng tôi không có quyền làm như vậy.”

Nói đến đây, La Phi ngừng lại giây lát, sau đó nói tiếp, “Nhưng nếu chính anh yêu cầu, chúng tôi cũng có thể cung cấp những giải pháp an toàn tương tự.”

Đỗ Minh Cường cười “hi hi”

, nói vẻ giễu cợt: “Cần gì như vậy chứ? Cần gì phải làm một việc khiến ai nấy đều không vui vẻ gì?”

La Phi nghe vậy thoáng nhíu mày, còn Đỗ Minh Cường nhìn thấy biểu hiện của đối phương như vậy thì lại càng tỏ ra đắc ý, anh ta toét miệng, nói vẻ như thấu hiểu mọi chuyện: “Nếu như tôi bị hạn chế tự do, bị nhốt ở một nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, người không vui nhất chính là Eumenides, bởi vì hắn sẽ rất 241 khó có thể tiếp cận tôi, không chừng vì thế mà hắn phải từ bỏ kế hoạch ban đầu; Nếu như Eumenides từ bỏ kế hoạch, thì phía cảnh sát cũng sẽ không vui, bởi vì manh mối này trong tay các anh lại trở nên vô nghĩa; Còn đối với tôi thì sao nhỉ? Tôi trốn tránh Eumenides chính là đang trốn tránh một tên sát thủ có giá trị tin tức nhất từ trước đến nay, một người phóng viên chân chính thì sẽ không bao giờ làm như vậy. Cho nên, để tôi khôi phục sự tự do, tạo điều kiện tốt để cho tôi và Eumenides tiếp xúc với nhau, đây mới là cục diện mà mọi người đều muốn nhìn thấy.”

La Phi không hề phản bác những lời phát biểu này của đối phương, anh vẫn giữ được tác phong trầm tĩnh vốn có của mình, lạnh lùng hỏi: “Nói như

https://thuviensach.vn

vậy, tức là anh đã đồng ý tiếp nhận sự sắp xếp của cảnh sát?”

“Tiếp nhận sự sắp xếp?”

Đỗ Minh Cường lắc đầu, “Câu nói này hình như chưa được chuẩn xác. Tôi nghĩ mối quan hệ giữa chúng ta... nên là hợp tác.”

“Hợp tác?”

La Phi nhìn đối phương, không biết tên này lại muốn giở trò gì nữa đây. “Đúng vậy, hợp tác!”

Đỗ Minh Cường nhấn mạnh ngữ điệu, nói: “Trên thực tế, cảnh sát các anh muốn lợi dụng tôi để dụ Eumenides, và tôi thì bằng lòng phối hợp với các vị, điều này đối với tôi chính là đã chịu mối nguy hiểm tương đối lớn, cho nên tôi cũng cần phải nhận được lợi ích tương ứng đối với mối nguy hiểm mới được.”

Thật không ngờ hắn còn ra điều kiện với cảnh sát vào lúc này, đúng là một kẻ điên cuồng và không biết tự lượng sức mình. La Phi rất phản cảm với loại người này, nhưng anh không hề thể hiện ra ngoài, chỉ hỏi: “Vậy anh muốn gì?”

“Tài liệu tin tức. Tất cả những tài liệu tin tức liên quan đến Eumenides.”

“Điều này là không thể!”

La Phi quả quyết từ chối, “Những thông tin này đều là tài liệu tuyệt mật của cảnh sát, quyết không thể tiết lộ ra ngoài.”

Đỗ Minh Cường tỏ ra rất thất vọng, nhưng hắn không cam tâm, lại nói vẻ uy hiếp: “Vậy thì tôi cũng không thể đảm bảo hoàn toàn hành động theo kế hoạch của các anh. Có lẽ tôi sẽ tự trốn, hoặc là tôi sẽ tự mình đi tìm những tài liệu liên quan đến Eumenides.”

https://thuviensach.vn

“Đây cũng là tự do của anh.”

La Phi lạnh lùng đáp lời, “Nhưng tôi cần phải nói với anh, nếu như anh thực sự thoát khỏi tầm giám sát của cảnh sát, vậy thì lần sau khi cảnh sát tìm thấy anh, chắc là cần phải dẫn theo bác sĩ pháp y để nhận xác anh đấy.”

Đỗ Minh Cường hình như không thể nào ngờ được thái độ của đối phương lại cứng rắn như vậy, anh ta ngẩn người, sau đó hậm hực lắc đầu, thể hiện ra nét mặt vô cùng bất lực. 242 Còn La Phi thì cũng chẳng còn hứng thú tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa, còn có rất nhiều việc quan trọng hơn đang chờ anh giải quyết. Thấy Đỗ Minh Cường không nói thêm gì nữa, anh bèn đứng dậy: “Được rồi, đã nói rõ tình hình rồi. Anh hãy đợi ở đây một lúc, tôi sẽ phái lực lượng cảnh sát tiến hành bảo vệ anh, sau đó anh có thể rời khỏi đây.”

Sau khi nói xong những câu này, La Phi rời khỏi phòng thẩm vấn. Anh gọi hai người cảnh sát trực ban đến, dặn dò họ canh giữ cửa, không để bất cứ ai ra vào. Đây chính là địa bàn trung tâm của đội cảnh sát hình sự, anh không tin Eumenides dám đến đây tung hoành. Nhưng vẫn như tính cách vốn có của anh, bất luận làm việc gì, cũng cần phải kín kẽ cẩn mật. 8 giờ 30 phút, trong phòng họp đội cảnh sát hình sự. gửi cho Đỗ Minh Cường sau khi scan, được chiếu lên bức tường phía trước của phòng họp qua chiếc máy chiếu. Các thành viên của tổ chuyên án 4.18 lúc này đều đang nhìn chằm chằm vào màn hình, vẻ mặt chăm chú và nghiêm túc. Tăng Nhật Hoa đang giới thiệu với mọi người lai lịch của bản thông báo tử vong này. “Chập tối qua, sau khi rời khỏi câu lạc bộ bắn súng, đội trưởng La đã ra lệnh cho tôi, muốn tôi tìm kiếm tên phóng viên đã mạo danh cảnh sát phỏng vấn Ngô Dần Ngọ. Đến 4 giờ sáng sớm ngày hôm nay, tôi thông qua cách thức truy lùng trên mạng, đã tóm được tên này ở trong đại sảnh trung tâm dịch vụ tắm gội. Anh ta tên Đỗ Minh Cường, người Quý Châu, không nghề nghiệp, hiện nay đang bị giam trong đội cảnh sát hình sự. Chúng tôi đã tìm được bản “thông báo tử vong”

https://thuviensach.vn

này tại nơi ở của anh ta.”

“Bởi vì bài phỏng vấn của tên này đã khiến Ngô Dần Ngọ tự sát, cho nên đã làm kích động Eumenides, mới nhận được này thì phải?”

Sau khi nghe xong đoạn giới thiệu, Doãn Kiếm phân tích. “Rõ ràng là như vậy.”

Tăng Nhật Hoa gật đầu, nói vẻ cảm khái, “Đội trưởng La suy xét vấn đề, đúng là chu toàn hơn chúng ta, tư duy cũng chuyển động rất nhanh. Hôm qua anh ấy muốn tôi dốc sức tìm ra tên phóng viên đó, tôi còn không hiểu dụng ý, cho đến khi lục soát ra được này thì mới bừng hiểu ra đấy.”

“Vậy sao? Nhưng tôi lại cảm thấy anh chưa hoàn toàn hiểu ra.”

Một giọng nữ dịu dàng tiếp lời Tăng Nhật Hoa. Người lên tiếng chính là Mộ Kiếm Vân, cô khẽ quay sang, nhìn Tăng Nhật Hoa vẻ vừa như cười vừa như không cười. 243 Tăng Nhật Hoa vừa gãi đầu vừa chớp mắt, lộ ra vẻ mặt không hiểu. Mộ Kiếm Vân hỏi cậu: “Cậu có thử nghĩ xem, Eumenides sao lại nhanh chóng biết được sự việc Ngô Dần Ngọ sau khi bị phỏng vấn đã tự sát?”

“Chắc là xem được từ trên mạng?”

Tăng Nhật Hoa suy đoán. Mộ Kiếm Vân lập tức lắc đầu: “Hiện giờ mối quan tâm hàng đầu của Eumenides chính là chân tướng cái chết của bố đẻ hắn, vốn không giống như cảnh sát tiếp tục quan tâm đến động thái của Ngô Dần Ngọ. Hắn biết được việc này, là vì chiều hôm qua, qua mạng internet, đội trưởng La đã bật cho hắn nghe ghi âm của bài phỏng vấn. Đoạn ghi âm đó khiến cho Eumenides cảm thấy: hành động lần đầu tiên của mình đã mất đi ý nghĩa ban đầu, cho nên hắn vô cùng tức giận.”

“Vậy sao? Đội trưởng La đã bật đoạn ghi âm đó cho hắn nghe à?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hôm qua lúc La Phi và Eumenides nói chuyện trên mạng, cậu đang chạy đôn đáo khắp tỉnh thành để truy tìm tung tích của Eumenides, do đó không hề hay biết việc La Phi bật đoạn ghi âm phỏng vấn. Bây giờ sau khi được Mộ Kiếm Vân nói rõ, cậu nhanh chóng hiểu ra vấn đề, nói vẻ cảm thán, “Thì ra Eumenides nhằm vào Đỗ Minh Cường, vốn dĩ là do đội trưởng La dày công dàn dựng!”

Vừa nói cậu còn vừa nhìn La Phi bằng ánh mắt dò hỏi chờ chứng thực. Và La Phi cũng thấy không cần thiết phải phủ nhận, khẽ gật đầu, nói: “Làm việc gì cũng luôn phải có nhiều sự chuẩn bị mới được. Hôm qua chúng ta đã lập ra phương án, muốn dùng đội viên đội cảnh sát đặc nhiệm làm mồi nhử Eumenides, nhưng trong lúc tôi nói chuyện qua mạng với Eumenides, đã phát hiện ra trong tai nghe có lắp thiết bị phát hiện nói dối. Cho nên tôi đã dự cảm được lần bố trí mồi nhử này rất có thể sẽ thất bại. Là một trong những phương án ứng biến, tôi đã bật cho Eumenides nghe ghi âm cuộc phỏng vấn đó, hơn nữa còn cố ý khích động để đối phương nổi giận, như vậy thì, mặc dù chúng ta đã mất đi một mồi nhử, nhưng lại có thể có được một mồi nhử mới bù vào.”

Tăng Nhật Hoa cười “ha”

một tiếng, nghĩ đến việc chiều hôm qua mình hội báo với La Phi về buổi phỏng vấn mạo danh đó trên đường đi đến quán mạng. Tiếp đến La Phi bèn giữ lại máy mp3, lẽ nào khi đó anh đã nghĩ đến việc dùng đoạn ghi âm này để chọc giận Eumenides? Nếu như đúng là như vậy, thì tư duy của con người này không chỉ chu đáo cẩn mật, hơn nữa độ quyết đoán cũng đủ để người khác thán phục! “Tình hình cơ bản chính là như vậy.”

La Phi hướng tư duy của mọi người quay trở lại chính vụ án, “Đối với tình hình mới xảy ra, mọi người có suy nghĩ gì?”

244 “Cái ngày đó là chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa đưa ra câu hỏi cậu băn khoăn, Mộ Kiếm Vân và mọi người cũng gật đầu, rõ ràng đây chính là vấn đề mà mọi người đều rất quan tâm. “ này được kẹp ở trong phong bì gửi bảng đối soát tài khoản của ngân hàng. Và Đỗ Minh Cường tối qua đã làm nhỏ mực vào phong bì đó, cho nên đã gây nên phần nội dung không thể nào nhận diện được này.”

La Phi giải thích, qua ngữ khí của anh, có thể nhận ra sự tiếc nuối, “Mọi người cũng đều đã nhìn thấy rồi đấy, giọt mực này vừa vặn che lấp thời gian cụ thể thi hành án tử hình. Đối với thời gian này, chúng ta chỉ có thể biết là “tháng 11”

.”

“Hôm nay mới là ngày mồng 1 tháng 11.”

Liễu Tùng chau mày nói, “Vậy thì chẳng phải có nghĩa là, bắt đầu từ hôm nay, trong suốt cả tháng 11, Eumenides đều có khả năng ra tay với Đỗ Minh Cường?”

“Đúng vậy.”

La Phi xác nhận lời phân tích của Liễu Tùng. Và mọi người cũng đều nhận thức được phía cảnh sát do đó phải đối diện với cục diện thật sượng sùng: Mặc dù họ đã thành công xây dựng nên mồi nhử cho Eumenides, nhưng lại không thể nào biết được rốt cuộc Eumenides khi nào sẽ đến nuốt chửng con mồi. Liễu Tùng lắc đầu khẽ thở dài: “Thế thì phiền phức rồi đây. Bố trí một cái bẫy cho Eumenides có lẽ không khó, nhưng chúng ta làm thế nào để có thể giữ được cái bẫy này kéo dài suốt một tháng liền được?”

Những người ngồi đây đều tham gia trận chiến bảo vệ Hàn Thiếu Hồng ở Quảng trường Nhân Dân, biết rõ muốn đối phó với một tên sát thủ như Eumenides, phía cảnh sát đã dồn bao nhiêu nhân lực và tinh lực vào đó. Nếu muốn duy trì trạng thái này suốt cả một tháng liền, thì quả thực là một

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ không thể nào hoàn thành nổi. “Chúng ta không thể phân tán quá nhiều tinh lực vào việc này được.”

La Phi cũng nói, “Bởi vì chúng ta đồng thời còn cần phải đối diện với rất nhiều cuộc chiến quan trọng hơn.”

Đúng như vậy, việc điều tra chân tướng vụ án 1.30, đây mới là tiêu điểm mà Eumenides quan tâm nhất vào lúc này. Nếu cảnh sát vì bảo vệ Đỗ Minh Cường mà lơ là manh mối này, vậy thì rõ ràng là không thỏa đáng. Mộ Kiếm Vân chợt ngước mắt nhìn La Phi, cô hình như đang nghĩ điều gì đó. Sau khi cân nhắc giây lát, cô lên tiếng: “Sự biến mất của thời gian cụ thể này, rất có thể không phải là một sự cố vô tình!”

Ánh mắt mọi người đều hướng cả về phía cô, đồng thời nghiền ngẫm ẩn ý trong câu nói của cô. Chỉ có Tăng Nhật Hoa không kiên nhẫn được, truy hỏi: “Không phải là sự cố vô tình? Đây là ý gì?”

245 Mộ Kiếm Vân lên tiếng phân tích: ““”

được nhét vào trong phong bì của ngân hàng gửi đến, nhưng không ai biết được “Bản thông báo tử vong”

này được nhét vào phong thư lúc nào. Có thể mực viết ngấm vào phong thư là việc xảy ra trước khi để “”

vào trong đó. Và Eumenides sau khi đến phát hiện ra phong bì thư bị thấm mực, nên hắn mới muốn lợi dụng yếu tố này, tạo thành giả tượng ngày thực thi vô tình bị mực che lấp. Còn trên thực tế, chính là hắn vốn cố tình che giấu cái ngày này!”

“Ừm. Điều này cũng rất có khả năng xảy ra...”

Tăng Nhật Hoa gật đầu lia lịa, “Nếu không sao lại trùng hợp đến thế chứ? Chỉ là mấy giọt mực, vừa vặn lại che lấp đúng ngày cụ thể chứ?”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng cười khẩy: “Vậy thì chính là Eumenides đã không dám nói cho cảnh sát biết ngày cụ thể, nhưng lại muốn giữ được phong thái ngạo mạn của hắn, cho nên mới giở trò này ra.”

Mộ Kiếm Vân lại lắc đầu: “Không, tình hình e là không đơn giản như vậy.”

Trong khi nói, ánh mắt cô lại hướng về La Phi, hình như đang đợi anh phân tích đưa ra kết luận. La Phi trầm mặc giây lát, sau đó anh đan hai tay vào nhau, cười đau khổ, nói: “Hắn đã biết rõ rồi.”

Mộ Kiếm Vân khẽ thở phào, sự suy đoán của La Phi vừa vặn hô ứng với suy nghĩ của cô. Khi Tăng Nhật Hoa và mọi người vẫn còn đang ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không kịp phản ứng lại. “Eumenides đã biết được đây là mồi nhử chúng ta cố tình ném ra cho hắn.”

La Phi lại tiếp tục giải thích, “Cho nên hắn bèn xuất ra chiêu tương kế tựu kế thế này. Bây giờ phía cảnh sát, trong thời gian một tháng cần phải tách ra hai tuyến tác chiến, còn Eumenides thì lại chỉ cần thực hiện việc giết chết Đỗ Minh Cường vào bất cứ ngày nào trong tháng 11. Thời gian còn lại, hắn có thể chuyên tâm để điều tra chân tướng về cái chết của bố hắn.”

Lần này thì mọi người đều hiểu cả. Liễu Tùng ban đầu cảm thấy vô cùng bị động, nhưng không hề nghĩ được sự bị động này là gông cùm mà Eumenides cố tình quàng vào cho phía cảnh sát. Sau giây lát ngẩn người kinh ngạc, cậu cũng khẽ than: “Đúng vậy. Bởi vì cảnh sát đã theo dõi sát sao vào manh mối vụ án 1.30, điều này khiến cho việc Eumenides tiếp tục điều tra trở nên vô cùng khó khăn. Nếu như tôi là Eumenides, lúc này tôi cũng cần phải nghĩ cách để phân tán lực lượng của cảnh sát. Hi hi, một tên Đỗ Minh Cường là có thể kiềm chân cảnh sát được một tháng, nước cờ này thực sự quá lợi hại đấy!”

https://thuviensach.vn

Đúng như suy nghĩ của Liễu Tùng, giữa La Phi và Eumenides giống như là hai cao thủ đang đánh cờ, cuộc giao đấu chính diện của hai người mặc dù còn 246 chưa hoàn toàn triển khai, nhưng qua qua lại lại, bố trí cục diện đã vô cùng căng thẳng. “Vậy chúng ta giờ phải làm thế nào đây?”

Doãn Kiếm nhìn La Phi, hỏi. Với vai trò là trợ lý của La Phi, cậu phụ trách việc ghi chép nội dung cuộc họp, và đây là lúc cần phải ghi lại kế hoạch tiếp theo. La Phi đã có dự tính từ lâu, anh khẽ hắng giọng, sau đó nhìn mọi người, nói: “Bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể đi theo tiết tấu mà đối thủ thiết kế, cho nên phương hướng mà chúng ta đã định ra từ trước không thể vì sự xuất hiện của Đỗ Minh Cường mà thay đổi được. Việc theo dõi sát sao manh mối vụ án 1.30 vẫn là trọng điểm công việc của chúng ta. Bây giờ xem ra, người biết được chân tướng sự việc về cái chết của Văn Hồng Binh năm đó chỉ có hai người Đinh Khoa và Trần Thiên Tiêu thôi. Chúng ta bắt buộc phải tìm thấy họ trước Eumenides. Cô giáo Mộ, tôi và cô phụ trách tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa. Tăng Nhật Hoa, cậu và Doãn Kiếm phụ trách tìm kiếm tung tích của Trần Thiên Tiêu.”

La Phi bố trí nhiệm vụ quan trọng nhất như vậy rõ ràng là đã suy nghĩ cẩn thận. Đinh Khoa trước khi ở ẩn là nhân vật quan trọng của giới cảnh sát, cho nên muốn tìm kiếm tung tích của ông e rằng phải huy động lực lượng cảnh sát ở cấp cao. Và trong tổ chuyên án, người có thuận lợi trong việc giao lưu với cấp trên của cảnh sát đương nhiên chính là La Phi và Mộ Kiếm Vân là giảng sư của trường Đại học Cảnh sát rồi. Mặt khác, Trần Thiên Tiêu đã trốn nợ lẩn trốn nhiều năm. Muốn tìm ra được tung tích của ông ta thì cần phải huy động nhiều sức người từ xã hội, sau khi có được lượng thông tin lớn, thì tiến hành lựa chọn tỉ mỉ. Muốn hoàn thành nhiệm vụ này, Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa có thể trở thành một cặp cộng sự tốt nhất. Khả năng khống chế lượng thông tin của Tăng Nhật Hoa thì khỏi cần nói tới nữa, còn Doãn Kiếm với vai trò là trợ lý của đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, không chỉ nắm vững được tài nguyên “tai mắt”

https://thuviensach.vn

đủ các tầng lớp trong xã hội ở thành phố, mà còn rất thân quen với các anh em cảnh sát các ban ngành trong toàn thành phố, tai mắt và mạng lưới của hai người này sau khi tung ra, thực sự giống như một tấm lưới dày mắt, cho dù có là mò kim đáy biển cũng có thể mò lên được. Nhưng sự bố trí này của La Phi lại để sót Liễu Tùng. Anh chàng đội cảnh sát đặc nhiệm này đang nhìn La Phi đầy mong đợi, trên mặt tỏ ra niềm mong mỏi được tham chiến. “Liễu Tùng...”

La Phi cuối cùng cũng nhắc đến tên cậu, “... Nhiệm vụ trước mắt của cậu chính là bảo vệ Đỗ Minh Cường.”

247 Liễu Tùng khẽ xoa mũi, sắc mặt hơi khó hiểu: “Đội trưởng La, vừa rồi anh đã nói, này chỉ là quỷ kế Eumenides bắn phát súng chỉ thiên, sao vẫn cần tôi đi...”

La Phi hiểu được cảm giác của Liễu Tùng: Trận chiến chính không ở phía Đỗ Minh Cường, nên bị phái đi bảo vệ Đỗ Minh Cường thì ít nhiều cũng có cảm giác không được trọng dụng. Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cậu chàng, nghiêm giọng nói: “Cậu không được xem nhẹ nhiệm vụ của mình. “Bản thông báo tử vong”

của Eumenides chưa bao giờ bỏ lỡ, cho nên hắn nhất định sẽ ra tay với Đỗ Minh Cường trong tháng này. Hắn muốn dùng Đỗ Minh Cường để phân tán tinh lực của cảnh sát, ý tứ này đã quá rõ rồi. Mà việc chúng ta muốn hóa giải âm mưu của hắn, thì điều then chốt lại thuộc về cậu. Nếu như cậu có thể độc lập hoàn thành được nhiệm vụ bảo vệ Đỗ Minh Cường, vậy thì chúng tôi sẽ có thể hoàn toàn dốc sức vào chiến trường chính, không bị đối thủ kiềm chân. Đồng thời, khi Eumenides tiến hành việc giết chóc, cậu có thể sẽ phải đơn thương độc mã chiến đấu với hắn, tình hình lúc đó không những khó khăn, mà còn vô cùng nguy hiểm!”

Nghe La Phi nói vậy, Liễu Tùng hình như đã ngẫm ra được ý tứ, nhưng cậu vẫn có vẻ không yên tâm: “Nếu như ở chiến trường chính xảy ra cuộc

https://thuviensach.vn

giao đấu trước, thì phải làm sao? Lúc đó tôi vẫn còn đang bảo vệ Đỗ Minh Cường, như vậy chẳng phải vừa vặn đúng với tâm nguyện phân tán lực lượng chúng ta của Eumenides sao?"

"Việc này thì cậu không cần phải lo."

La Phi cười nói, "Cuộc giao đấu của chiến trường chính sẽ không xảy ra sớm đâu. Chúng ta vẫn đang tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa và Trần Thiên Tiều, trước khi phát hiện ra manh mối, cho dù cậu có đi theo chúng tôi thì cũng không có đất dụng võ. Nhưng nếu một khi chúng tôi có được manh mối, tôi chắc chắn sẽ kịp thời gọi cậu trở về, lực lượng cảnh sát đặc nhiệm của các cậu là chủ lực không thể nào thiếu được trong cuộc giao đấu với Eumenides."

Câu trả lời này cuối cùng cũng khiến Liễu Tùng hài lòng, cậu chàng gật đầu trầm ngâm, bắt đầu tỉ mỉ suy ngẫm về nhiệm vụ của mình. Giây lát sau cậu lại hỏi La Phi: "Vậy tôi cần phải bảo vệ anh ta như thế nào đây?"

"Cậu dẫn theo người của cậu, phân chia tiến hành giám sát Đỗ Minh Cường 24/24 giờ. Bất luận anh ta đi đến đâu, dù là đi vệ sinh hay đi ngủ, cũng không thể để anh ta rời khỏi tầm nhìn của các cậu."

"Tuân lệnh."

Cậu chàng nhận lệnh đồng thời cũng toét miệng, tự trào giễu cợt một câu, "Nghe có vẻ giống như bảo mẫu quá nhỉ."

Thế nhưng lúc này có một người hình như có vẻ hơi nghi ngại. 248 "Đợi một chút."

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi nói chen vào, "Ý anh là: không hề tiến hành bất cứ sự hạn chế nào đối với hành vi của Đỗ Minh Cường sao?"

https://thuviensach.vn

La Phi nhún vai, hình như hơi bất lực: “Đỗ Minh Cường không hề có bất cứ hành vi nào vi phạm để bị xử tội, chúng ta không có quyền hạn chế tự do hành động của anh ta trong suốt khoảng thời gian một tháng.”

“Nhưng nếu như vậy, chúng ta sao có thể bảo đảm được sự an toàn cho anh ta?”

Mộ Kiếm Vân không kìm được, liên tục lắc đầu, sau đó cô quay sang nhìn Liễu Tùng, “Cảnh sát Liễu, không phải tôi nghi ngờ thực lực của anh. Nhưng trong chiến dịch bảo vệ Hàn Thiếu Hồng trước đây, phía cảnh sát đã cử hơn mười người cảnh sát, hai đội trưởng đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm đều đích thân ra trận, đều không thể giữ được tính mạng cho mục tiêu. Nếu như lần này còn không tiến hành hạn chế hành động của mục tiêu, chỉ dựa vào mấy vị cảnh sát đặc nhiệm cấp dưới của anh, thực sự có thể hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Đỗ Minh Cường được sao?”

Liễu Tùng cũng cảm thấy hơi do dự. Đồng thời cậu cũng lo lắng nếu Đỗ Minh Cường chạy nhảy khắp nơi, thì có thể sẽ kéo mình cách xa chiến trường chính. Suy nghĩ đến việc này, cậu liền phụ họa theo lời nói của Mộ Kiếm Vân: “Đội trưởng La, hay là hạn chế một chút? Nếu không anh ta muốn đi du lịch đến đảo Hải Nam, lẽ nào tôi cũng phải đi theo sao?”

“Ừm. Vậy thì đối phó về vụ cái chết của Ngô Dần Ngọ, bảo anh ta cần phải sẵn sàng chờ đợi sự điều tra của cảnh sát, như vậy có thể ngăn cấm anh ta rời khỏi thành phố này.”

La Phi giơ tay ra chỉ về phía Doãn Kiếm, “Cậu phụ trách việc này, hãy làm thật nhanh những thủ tục liên quan!”

Doãn Kiếm gật đầu nói: “Tuân lệnh!”

Ngô Dần Ngọ mặc dù là chết do tự sát, nhưng đội cảnh sát hình sự muốn tiến hành hạn chế đối với những người có liên quan để điều tra là việc cũng

https://thuviensach.vn

khá dễ giải quyết. Nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn cảm thấy không ổn. “Cho dù như vậy cũng không đủ.”

Cô lại nhìn La Phi lần nữa, “Tốt nhất là có thể giữ Đỗ Minh Cường lại ở trong đội cảnh sát hình sự. Ít nhất thì cũng cần hạn chế anh ta ở một nơi đặc biệt nào đó, trong một tháng này không được ra ngoài.”

La Phi trầm mặc giây lát, lại nhấn mạnh lần nữa: “Nhưng chúng ta không có quyền làm như vậy.”

“Tại sao lại phải dùng quyền lực?”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu vẻ khó hiểu, “Lẽ nào bản thân Đỗ Minh Cường không biết được mình đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm sao? Anh ta cần chủ động phối hợp với sự sắp xếp của cảnh sát chứ.”

249 La Phi lộ ra nụ cười đau khổ: “Đó là cách nghĩ của những người bình thường. Nhưng tên Đỗ Minh Cường đó không phải là người bình thường. Cô có biết không, hắn hận một nỗi không thể gặp ngay được Eumenides, để tự mình trải nghiệm, có thể viết được một bản tin chấn động. Cho nên anh ta quyết không giống như cô nghĩ, ngoan ngoãn ở yên một chỗ an toàn suốt cả một tháng không bước ra khỏi cửa.”

Là như vậy à? Mộ Kiếm Vân thoáng hiểu ít nhiều: cái tên đó, chỉ vì bản tin mà có thể mặc kệ tính mạng của người khác, bây giờ ngay đến cả chính tính mạng của mình cũng mặc kệ như vậy sao? Nhưng cô vẫn không hoàn toàn cam tâm, sau khi nghĩ một lát, cô nói với La Phi: “Tôi muốn gặp anh ta!”

La Phi gật đầu: “Có thể, lát nữa cô đi cùng với Liễu Tùng đến phòng tạm giam. Nếu như cô có thể thuyết phục được anh ta, vậy thì tôi có thể thay đổi kế hoạch tương ứng, nhưng nếu cô không thuyết phục được anh ta, thì chúng ta chỉ có thể thả người. Cần phải biết rằng, trong tình hình không

https://thuviensach.vn

có lệnh bắt giữ, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể giam giữ hai mươi bốn tiếng đồng hồ thôi.”

“Được. Nói thực, những kẻ không bình thường tôi gặp nhiều rồi, tôi muốn ít ra tôi cũng nên thử xem sao.”

Mộ Kiếm Vân vừa nói vừa nhìn Liễu Tùng, mong muốn nhanh chóng đi ngay. Nhưng Liễu Tùng lại không vội, cậu cúi đầu, hình như đang nghĩ đến việc gì đó rất quan trọng. Giây lát sau, cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Doãn Kiếm. Doãn Kiếm bị cậu ta nhìn chằm chằm cảm thấy không thoải mái, bèn cười gượng hỏi: “Sao thế?”

“Tôi muốn biết, tình hình Hàn Hạo thế nào rồi?”

Liễu Tùng chợt đưa ra một câu hỏi khác. Bởi vì Hùng Nguyên trực tiếp chết dưới tay Hàn Hạo, cho nên Liễu Tùng căm hận Hàn Hạo hơn hẳn những người khác. Hiện nay Hàn Hạo đã chạy trốn nhiều ngày rồi, và việc truy bắt anh ta chính là do Doãn Kiếm trực tiếp phụ trách. “Vẫn luôn điều tra.”

Doãn Kiếm trả lời, “Nhưng từ sau hôm truy đuổi ở tàu điện ngầm, thì không phát hiện được manh mối nào cả.”

Liễu Tùng lại truy hỏi tiếp: “Khi Hàn Hạo chạy trốn trên người không có một xu. Dựa vào mấy trăm tệ anh ta cướp được sau đó, anh ta có thể chạy được đi đâu? Tất cả những mối quan hệ, các tuyến đường ra khỏi thành phố, đều đã giám sát cả chưa?”

250 “Đều khống chế cả rồi. Tôi thậm chí còn thông qua tai mắt, đã rà soát tất cả những nhà nghỉ phạm pháp trong toàn thành phố một lượt.”

“Vậy anh ta còn có thể chạy đi đâu được? Lẽ nào bốc hơi được sao?”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng cao giọng, đã không giống câu hỏi bình thường, mà có vẻ như dồn ép. Doãn Kiếm không biết nên trả lời ra sao. Cậu ngồi cứng đơ trên ghế, sắc mặt có vẻ khó coi. Cậu đã từng là thuộc hạ đắc lực của Hàn Hạo, và việc Hàn Hạo trốn thoát cũng có liên quan tới việc cậu giám sát chưa chặt. Câu hỏi của Liễu Tùng lúc này rõ ràng là sự hoài nghi đối với công việc của cậu. La Phi không thể không giải vây cho trợ lý của mình. “Cảnh sát Liễu. Công việc truy bắt Hàn Hạo cũng là phạm vi chức trách của tôi, nếu cậu có câu hỏi gì có thể trực tiếp hỏi tôi, hay là cậu có kiến nghị gì có tính khả thi?”

Anh nói khéo, chuyển mũi giáo mà Liễu Tùng nhằm vào Doãn Kiếm hướng về mình. Liễu Tùng nặng nề thở hắt ra, không nói gì nữa. Doãn Kiếm lại không muốn tiếp tục trầm mặc, cậu đột nhiên giơ nắm tay phải lên, đập mạnh xuống bàn hội nghị. “Tôi nhất định sẽ bắt được anh ta! Chắc chắn.”

Cậu nói dằn từng chữ một, mang theo sự kiên định như bị sỉ nhục. La Phi hướng ánh mắt về phía Doãn Kiếm, anh nhìn thấy bên ngoài dáng vẻ nho nhã của cậu ta đang ẩn chứa sức mạnh lớn lao, hừng hực dâng trào. Thứ sức mạnh này cũng lan tỏa sang anh. Thế là anh cũng ép ra mấy chữ từ kẽ răng: “Nhất định!”

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 11: Bạn Thù Khó Phân

9 giờ 27 phút, trong phòng thẩm vấn đội hình sự. Đỗ Minh Cường bị khóa trên ghế ở phòng thẩm vấn không có cách nào nhúc nhích, nhưng tư duy của anh ta lại không hề vì thế mà chịu bất cứ sự hạn chế nào. Trên thực tế, từ khoảnh khắc tiến vào đội cảnh sát hình sự, anh ta luôn ở trong trạng thái suy ngẫm vô cùng căng thẳng. Bởi vì anh ta biết rõ: mình đang đối diện với một thách thức to lớn chưa từng có, thứ cảm giác đó giống như là nhảy xuống khỏi vách núi cao, chỉ cần có một chút sơ sẩy, là có thể bị ngã nát như chỉ trong khoảnh khắc! Nhưng anh ta lại rất thích loại cảm giác này, đây chính là thứ tồn tại trong tính cách bẩm sinh của anh ta. Đối thủ càng hùng mạnh, anh ta lại càng hưng phấn. Anh ta mong ngóng có thể tiến hành cuộc giao đấu trực diện với đối thủ đáng sợ đó. Và giờ đây, cuộc giao đấu này cuối cùng cũng đã được kéo màn. Bên ngoài phòng thẩm vấn vang lên một chuỗi những tiếng bước chân. Có thể nghe ra được là hai người đang đến: một người vững chãi mạnh mẽ, một người thì khá nhẹ nhàng, chắc là nữ giới. Tiếng bước chân càng lúc càng lại gần, rồi nhanh chóng đi đến trước cửa. Đỗ Minh Cường ngừng việc tư duy lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cánh cửa sắp bị mở ra. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của anh ta, cửa mở ra và một nam một nữ bước vào. Họ trông khá trẻ, người nam giới khỏe mạnh rắn rỏi, tinh thần phấn chấn, còn người nữ thì mặc dù dáng vẻ mảnh mai mềm mại, nhưng giữa hai lông mày lại ẩn giấu khí phách anh hùng. “Các vị định khi nào thì thả tôi ra?”

Đỗ Minh Cường lúc lắc còng tay, bắt đầu than thở, “Tôi không thích bị các vị đối xử như phạm nhân đâu.”

https://thuviensach.vn

“Thả anh ra rất đơn giản. Nhưng có một số việc cần phải nói rõ với anh mới được.”

Người nữ nhìn Đỗ Minh Cường, nói, đồng thời cô cũng ngồi xuống đối diện với đối phương. Đỗ Minh Cường quét ánh mắt thăm dò cô gái giây lát, sau đó hỏi: “Cô là ai?”

Cô gái đó trả lời: “Là thành viên của tổ chuyên án 1.18, Mộ Kiếm Vân.”

252 Đỗ Minh Cường “chậc chậc”

mấy tiếng, cười khen ngợi: “Không ngờ trong đội cảnh sát hình sự vẫn còn có nữ cảnh sát xinh đẹp thế này.”

Ánh mắt của anh ta tiếp tục gắn chặt vào người đối phương, với thân phận lúc này của anh ta, hành động này ít nhiều cũng có phần vô lễ. Người nam giới bên cạnh Mộ Kiếm Vân chau mày, xem ra muốn nổi giận rồi. Nhưng Mộ Kiếm Vân khẽ xua tay ngăn cản anh lại, người nam giới đó “hừ”

một tiếng, ngồi xuống một chiếc ghế khác, lạnh lùng nhìn Đỗ Minh Cường. “Anh có quyền được bình luận xấu đẹp. Nhưng thời điểm và nơi chốn hiện nay, rất không phù hợp để thảo luận vấn đề này.”

Mộ Kiếm Vân lạnh lùng phản kích, đồng thời cô cũng chăm chú nhìn Đỗ Minh Cường, ánh mắt hai người giao nhau, anh ta lập tức cảm thấy mất tự nhiên, nên bất giác né tránh. “Tôi còn cần phải điều chỉnh một sai lầm của anh...”

Mộ Kiếm Vân thừa thắng xông lên, nói với giọng mang chút chế giễu, “Người xuất hiện ở đội cảnh sát hình sự, không nhất định đều là cảnh sát hình sự. Thân phận của tôi là giảng sư tâm lý học ở trường Đại học Cảnh sát tỉnh, và người ngồi bên cạnh tôi đây, lại là cảnh sát Liễu đến từ đội cảnh sát đặc nhiệm.”

https://thuviensach.vn

“Giảng sư tâm lý học?”

Đỗ Minh Cường thoáng ngẩn người, rồi lại cười “ha”

một tiếng, “Thảo nào mà ánh mắt cô lại sắc như kim thế. Nghe nói các cô chỉ cần nhìn vào mắt của người khác, là có thể phán đoán ra được suy nghĩ trong lòng đối phương? Thực là đáng sợ! Xem ra sau này khi nói chuyện với cô, tốt nhất là tôi nên nhắm mắt lại.”

Anh ta nói vậy, thật không ngờ lại nhắm mắt thật. Sau đó anh ta còn cố ý lúc lắc đầu: “Thế nào? Bây giờ cô còn có thể nhìn ra được trong lòng tôi nghĩ gì không?”

Mộ Kiếm Vân nhìn hành động kỳ quái của đối phương mà cảm thấy dở khóc dở cười. Còn Liễu Tùng thì cuối cùng cũng không nhẫn nại thêm được nữa, cậu gõ tay thật mạnh xuống bàn, hét lên: “Được rồi! Chúng tôi không có thời gian cười cợt với anh, đề nghị anh nghiêm chỉnh chút đi!”

Đỗ Minh Cường mở mắt ra, bộ dạng cợt nhả trên mặt cũng biến mất. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh ta chợt trở nên trịnh trọng và nghiêm túc, nhất thời khiến Mộ Kiếm Vân và Liễu Tùng còn không kịp thích ứng. “Đúng vậy, chúng ta không có thời gian để cười cợt.”

Lại nghe thấy Đỗ Minh Cường nghiêm mặt nói, “Nhưng thái độ nghiêm chỉnh thì cần xuất phát từ cả hai phía. Nếu như các vị vẫn đối xử với tôi như phạm nhân, vậy thì giữa chúng ta lại thiếu hụt bầu không khí bàn luận một cách nghiêm túc rồi.”

Trong phòng thẩm vấn xuất hiện khoảng trầm mặc tạm thời. Đỗ Minh Cường lúc lắc còng tay, lần này anh ta không đưa ra yêu cầu, nhưng rõ ràng anh ta đang chờ đợi điều gì đó. 253 Cục diện sống sượng này kéo dài trong giây lát, Mộ Kiếm Vân hét với ra bên ngoài phòng: “Đến mở khóa còng tay cho anh ta nhé!”

https://thuviensach.vn

Một người cảnh sát lên tiếng bước vào, tay cầm một chùm chìa khóa mở còng tay cho Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường xoa xoa cổ tay, rồi lại thoải mái vươn vai, rõ ràng là rất sảng khoái. Thấy người cảnh sát chuẩn bị rời khỏi đó, anh ta lại nói với theo: “Xin hãy trả những đồ vật của tôi lại cho tôi, cảm ơn!”

Người vào phòng tạm giam của đội cảnh sát hình sự, những vật mang theo bên mình như ví tiền, di động, chìa khoá... đều bị tạm giữ lại. Bây giờ Đỗ Minh Cường đã được thả, vậy thì anh ta đưa ra yêu cầu lấy lại những đồ vật đó cũng là việc đương nhiên. Thế là Mộ Kiếm Vân bèn gật đầu với người cảnh sát đó, anh ta đi ra rồi quay trở lại với một cái hộp nhỏ, trong đó đựng đồ đạc của Đỗ Minh Cường. “Được rồi, bây giờ giữa chúng ta là mối quan hệ bình đẳng. Cuộc nói chuyện chắc không còn trở ngại gì nữa chứ?”

Mộ Kiếm Vân nhìn Đỗ Minh Cường, nói. Anh ta đang lục tìm những đồ vật trong chiếc hộp, và nhanh chóng lấy ra được một chiếc di động. Nghe thấy lời Mộ Kiếm Vân, anh ta bèn đảo mắt, nói: “Cô nói đi, rốt cuộc là việc gì?”

“Eumenides đã gửi cho anh “”

...”

Mộ Kiếm Vân nói thẳng vào vấn đề chính, “Anh có biết sự việc này rất nguy hiểm đối với anh không?”

Đỗ Minh Cường khẽ nheo mắt, xem ra cái tên Eumenides cũng đủ để khiến tâm trạng anh ta trở nên căng thẳng. Sau giây lát trầm mặc, anh ta khẽ trả lời: “Tôi biết. Nghe nói những anh ta gửi đi, chưa bao giờ bị sơ sảy cả.”

“Vậy thì tôi vô cùng trịnh trọng nhắc nhở anh: trong thời gian một tháng này, anh cần phải vô cùng thận trọng! Mọi hành động của anh đều cần phải dưới sự giám sát nghiêm ngặt của cảnh sát, tốt nhất là không đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thậm chí chúng tôi có thể sắp xếp cho anh một chỗ ở trong nội bộ cảnh sát hình sự.”

Khi nói những câu này, Mộ Kiếm Vân nhấn mạnh ngữ khí, muốn tạo ra bầu không khí căng thẳng hơn. Nhưng cô đã dày công vô ích, Đỗ Minh Cường chẳng hiểu điều đó, mà lúc này đây trên mặt anh ta lại còn thoáng hiện ra nét kinh ngạc, sau đó anh ta hỏi ngược lại: “Đây là ý kiến của tổ chuyên án các vị sao?”

Mộ Kiếm Vân gật đầu. Đỗ Minh Cường cười khan một tiếng: “Các vị đúng là đã làm cho tôi hồ đồ rồi... Tôi vừa mới nói chuyện một lúc lâu với đội trưởng La của các vị, anh ta nói là không hạn chế tự do hành động của tôi.”

Khi nói, anh ta bắt đầu nghịch 254 ngợm chiếc di động mới tìm được, nhưng ấn mấy lần nút khởi động, di động vẫn không có chút phản ứng. “Bố khỉ, lại hết pin rồi.”

Đỗ Minh Cường ném di động xuống bàn, bộ mặt ủ rũ. “Muốn gọi điện thoại à? Dùng của tôi đi!”

Mộ Kiếm Vân thấy vậy, bèn chủ động lôi di động của mình đẩy đến trước mặt Đỗ Minh Cường. Đây là cơ hội tốt để kéo gần khoảng cách giữa hai bên, có thể sẽ có được lợi ích cho cuộc điều đình về sau. Đỗ Minh Cường cũng không khách sáo, thoải mái nhận lấy điện thoại: “Tôi phải đổi sim điện thoại của tôi vào, số điện thoại tôi muốn gọi lưu ở trong sim. Cô không phiền chứ?”

Nghe ra có vẻ như đang hỏi ý, nhưng cùng lúc nói, tay phải của anh ta đã mở nắp sau của di động ra, lấy pin ra, rút sim để sẵn trong máy, sau đó lại rút sim ở trong di động của mình để thay vào. Mộ Kiếm Vân không chú ý đến chiếc di động, cô lên tiếng rất đúng lúc để quay trở lại đề tài cũ: “Tôi

https://thuviensach.vn

biết anh và đội trưởng La đã nói chuyện, nhưng tôi vẫn muốn khuyên anh, cho nên tôi mới đề nghị cuộc gặp mặt này.”

Đỗ Minh Cường dựa người vào lưng ghế, ngẩng đầu nói với giọng rất quả quyết: “Cô đang lãng phí thời gian.”

Mộ Kiếm Vân còn định nói gì đó, Đỗ Minh Cường đã xua tay ra hiệu ngừng lại, sau đó anh ta chỉ mải ấn số điện thoại rồi đưa di động lên bên tai, chuẩn bị nghe điện thoại. Mộ Kiếm Vân đành phải nhẫn nại chờ đợi. Di động rung chuông bảy, tám hồi, nhưng không ai nghe máy. Đỗ Minh Cường đành phải đặt điện thoại xuống, càu nhàu vẻ bất mãn: “Đã mấy giờ rồi, mà còn đang ngủ?”

Mộ Kiếm Vân cười nói: “Gọi điện cho bạn gái anh à?”

Đỗ Minh Cường trả lời chung chung: “Là người quan tâm tới tôi nhất, cũng là người thấu hiểu tôi nhất.”

Mộ Kiếm Vân nắm bắt được tâm trạng của đối phương, hỏi: “Có phải anh cảm thấy có rất ít người hiểu được anh?”

“Có phải là cô cảm thấy tôi là một kẻ rất bỉ ổi, không có chút đạo đức nào?”

Đỗ Minh Cường hỏi vặn lại. Anh ta bắt đầu mở chiếc di động ra, xem ra là muốn đổi sim trở lại. 255 Mộ Kiếm Vân thoáng lưỡng lự, gật đầu nói: “Qua những sự việc mà tôi nhìn thấy, thì quả đúng là như vậy.”

Đỗ Minh Cường cười “hi hi”

tự trào: “Cô đại diện cho phần đông suy nghĩ của mọi người. Đại diện cho những người không thể nào hiểu được tôi.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân lại một lần nữa nhìn vào mắt Đỗ Minh Cường, giọng của cô trở nên dịu dàng: “Tôi không hề giống với phần đông mọi người, tôi hy vọng có thể tìm hiểu được thế giới nội tâm của anh... trong lòng anh chắc chắn ẩn chứa ước mơ và sự theo đuổi nào đó không thể nào thay đổi được, anh cho rằng giá trị của ước mơ này vượt qua tất cả. Để thực hiện ước mơ của anh, anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì, có đúng vậy không?”

Thần sắc Đỗ Minh Cường chợt thoáng mơ màng, tư duy hình như bị đối phương lấy đi. Nhưng anh ta nhanh chóng nhận thức ra điều gì đó, vội vàng né tránh ánh mắt của Mộ Kiếm Vân, tranh thủ thời gian tháo lắp di động, anh ta điều chỉnh tâm trạng, nói: “Cô đừng làm thế. Cô đừng có mơ tiến vào được thế giới nội tâm của tôi, tìm ra nhược điểm của tôi... cô cũng đừng hòng thuyết phục được tôi...”

“Đứng từ góc độ tâm lý học, không có thế giới nội tâm của bất cứ ai là không thể tấn công được.”

Mộ Kiếm Vân mỉm cười trả lời, cô luôn nhìn thẳng vào Đỗ Minh Cường, trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin. Đỗ Minh Cường bất lực lắc đầu, lại đổi sang giọng điệu khác: “Được rồi. Cho dù cô có thể thuyết phục được tôi, nhưng việc này cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì, cô chỉ là đang lãng phí thời gian.”

Mộ Kiếm Vân không thể nào hiểu được logic trong câu nói của đối phương, cô chau mày hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Minh Cường lắp xong di động rồi trả lại cho Mộ Kiếm Vân, thoáng hiện ra nét cười đau khổ: “Xem ra cô không phải là chuyên gia tâm lý đạt tiêu chuẩn rồi, ít ra tâm tư của một người, cô còn chưa nhìn thấu được.”

“Ai vậy?”

Mộ Kiếm Vân ngoài miệng lên tiếng hỏi, nhưng trong não lại đã nghĩ đến một người nào đó theo phản xạ có điều kiện. Đồng thời tâm trạng cô

https://thuviensach.vn

không tránh khỏi sự kích động. Đỗ Minh Cường hào hứng nói ra cái tên đó: “La Phi.”

Đúng vậy, La Phi. Đây chính là người khiến cho Mộ Kiếm Vân cảm thấy hoang mang. Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt họ, khi mình nhìn vào trong mắt người đàn ông này, ánh mắt của đối phương lại phản xạ lại, ngược lại như muốn nhìn thấu rõ mình vậy. 256 Anh chàng đó... đúng vậy, cô đúng là không thể nào nhìn rõ được suy nghĩ của đối phương. Nhưng Đỗ Minh Cường vì sao lại biết điều này? Anh ta sao lại nhắc đến La Phi vào lúc này? “Anh có ý gì?”

Mộ Kiếm Vân dò hỏi. “La Phi sẽ không đồng ý đề nghị vừa rồi của cô.”

Đỗ Minh Cường trả lời thẳng luôn không né tránh, “Để tôi tự do hành động, từ đó trở thành mồi nhử để vây bắt Eumenides, đấy vốn là một phần trong kế hoạch của anh ta. Cho nên cô muốn thuyết phục tôi thay đổi kế hoạch này, điều này chỉ có thể là lãng phí thời gian.”

Mộ Kiếm Vân ngẩn người kinh ngạc, thật không ngờ là như vậy sao? Cô có giảm giác như mình đang bị bỡn cợt. “Nếu đã như vậy, sao anh ấy còn đồng ý tôi đến khuyên giải anh?”

Ngoài sự phẫn nộ, cô vẫn có chút gì đó không cam tâm. “Bởi vì anh ta biết cô không thể nào thuyết phục được tôi. Trong cuộc gặp mặt giữa tôi và La Phi lúc trước, đã đạt được một thỏa thuận chung. Tôi có thể cảm nhận được cách nghĩ của anh ta, tương tự, anh ta cũng có thể cảm nhận được cảm nghĩ của tôi. Tôi khao khát được gặp mặt Eumenides, còn La Phi thì lại muốn thông qua tôi để có manh mối tìm được ra Eumenides.”

Nói đến đây, Đỗ Minh Cường thoáng ngừng lại, sau đó lại hạ giọng tỏ ra thần bí, “Đương nhiên, anh ta còn có một mong muốn khác, mặc dù không nói rõ, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được...”

“Là gì?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cảm thấy vô cùng bất lực, cô lúc này hình như chỉ có khả năng đưa ra câu hỏi. Một mình La Phi đã đủ làm cô đau đầu rồi, huống hồ bây giờ lại có thêm một tên Đỗ Minh Cường cũng tương tự không thể khiến cho người khác yên lòng. “Anh ta hy vọng tôi chết trong tay Eumenides.”

Đỗ Minh Cường nói vẻ u uất, anh ta hiện ra nét mặt rất quái dị, đôi lông mày nhíu chặt nhưng khóe miệng lại vẫn đang cười. Mộ Kiếm Vân thở dài não nề, cô đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Đỗ Minh Cường. Đúng vậy, khi La Phi mang theo những suy nghĩ này, thì sao anh lại có thể hạn chế Đỗ Minh Cường trong một nơi an toàn tuyệt đối chứ? Nhưng... “Anh ấy không thể làm như vậy!”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu, thái độ kiên quyết. “Nhưng anh ta đã quyết định làm như vậy.”

Đỗ Minh Cường toét miệng nói, “Hơn nữa, anh ta mới là tổ trưởng của tổ chuyên án, chẳng phải thế sao?”

257 Mộ Kiếm Vân không nói gì nữa, sau khi trầm mặc mấy giây, cô đứng bật dậy, cầm di động và bước ra khỏi phòng thẩm vấn. Đỗ Minh Cường dõi theo bóng lưng Mộ Kiếm Vân, trong đầu không biết còn đang nghĩ những gì. Cho đến khi Mộ Kiếm Vân biến mất khỏi tầm nhìn của anh ta, anh ta mới chợt nhận ra trong phòng vẫn còn có một người. Thế là anh ta bèn quay sang nhìn Liễu Tùng, có vẻ cười lại như không cười, lên tiếng hỏi: “Sao, hai người cùng đến, lẽ nào không cần cùng rời khỏi à?”

Sau khi tiến vào phòng thẩm vấn, Liễu Tùng chỉ lạnh lùng ngồi bên quan sát Đỗ Minh Cường. Thực ra, cậu không phải là một người kiệm lời, sự trầm mặc hoàn toàn do sự phản cảm đối với Đỗ Minh Cường. Bây giờ đối phương chủ động mở miệng, cậu cũng đáp lời đơn giản: “Tôi nhận lệnh bảo vệ sự an toàn cho anh.”

“Ồ?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Minh Cường chăm chú nhìn Liễu Tùng một lượt. Thấy người thanh niên này hình như cũng tầm tuổi mình, dáng người mặc dù không thật to khỏe lực lưỡng, nhưng lại rất rắn rỏi. Suy nghĩ đến sự an toàn của mình từ nay sẽ phải nhờ cậy vào đối phương, anh ta bèn nhiệt tình đứng dậy, giơ tay phải ra chào hỏi: “Chào anh. Tôi cần phải gọi anh là... cảnh sát Liễu?”

Liễu Tùng đứng dậy bắt tay Đỗ Minh Cường, nhưng hành động này hoàn toàn chỉ là hình thức xã giao. Lòng bàn tay của hai người thậm chí còn chưa áp sát vào nhau, cậu đã rụt tay lại. Khi giới thiệu về mình, cậu cũng chỉ nói vô cùng ngắn gọn: “Liễu Tùng, đội cảnh sát đặc nhiệm.”

Ngoài ra, cậu chẳng muốn nói thêm lấy một chữ. Đối với cậu, cái tên đang đứng đối diện đó chỉ có cái vẻ bề ngoài khôi ngô tuấn tú, nhưng những lời nói hành động bỉ ổi xấu xa của hắn vốn không xứng với sự nhiệt tình của mình. Đỗ Minh Cường lại chẳng buồn để tâm, anh ta vẫn thoải mái tự nhiên bắt chuyện: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Bộ dạng đó cứ như thể anh ta là chủ nơi này vậy. Liễu Tùng sống sượng ngồi xuống, lạnh lùng chờ xem đối phương muốn giở trò gì. “Có thể nhận thấy, anh rất căm ghét tôi?”

Đỗ Minh Cường toét miệng nói, “Có rất nhiều người căm ghét tôi, nhưng tôi không quan tâm... bởi vì có nhiều người thích đọc bài viết của tôi hơn. Đối với tôi, điều này mới là điều quan trọng nhất.”

Liễu Tùng khẽ hừ một tiếng: “Anh nói với tôi những thứ này có ý nghĩa gì sao? Tôi chỉ là bảo vệ sự an toàn tính mạng cho anh, không hề quan tâm đến phẩm hạnh đạo đức của anh.”

258 Đỗ Minh Cường giơ hai tay ra: “Tôi chẳng phải là muốn trò chuyện gì với anh đâu. Nhưng chúng ta cần tiến hành hợp tác thì cũng nên cùng hiểu về nhau một chút mới được.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì mà hợp tác với không hợp tác chứ? Đừng nói với tôi những câu chữ nho nhã thế,”

Liễu Tùng cắt ngang lời của đối phương, “Tình hình hiện nay vô cùng đơn giản: Eumenides muốn giết anh, còn tôi thì phải bảo vệ anh. Trong quá trình này, anh có quyền tự do hành động, nhưng bất cứ hành động nào của anh cũng cần phải có được sự chấp thuận của tôi.”

“Hành động của tôi cần phải có được sự chấp thuận của anh?”

Đỗ Minh Cường bĩu môi nói: “Thế thì gọi là tự do gì chứ?”

“Anh cũng có thể không nghe theo tôi. Nhưng anh cần phải hiểu rằng: đối với tôi, kết quả xấu nhất cũng chỉ là không hoàn thành nhiệm vụ, còn với anh, rất có thể là sẽ mất đi tính mạng.”

Liễu Tùng nói với vẻ dửng dưng, nhưng Đỗ Minh Cường rõ ràng không thể nào coi nhẹ ý tứ lạnh giá trong nửa câu cuối của đối phương. Anh ta thoáng ngẩn người giây lát, sau đó gật đầu với vẻ hơi bất lực: “Vậy được rồi... tôi sẽ hết sức tôn trọng ý kiến của anh.”

“Như vậy là tốt nhất!”

“Vậy thì chúng ta đã coi như là đạt được tiếng nói chung. Mặc dù tôi phần nào miễn cưỡng nhượng bộ, nhưng không có gì, một vụ hợp tác tốt đẹp vẫn luôn bắt đầu từ sự tranh cãi mà.”

Đỗ Minh Cường lại bắt đầu huyên thuyên tự cao tự đại. Thấy Liễu Tùng không có ý định tiếp lời mình, anh ta bèn cười khan “hi hi”

mấy tiếng, nói: “Vậy bây giờ tôi muốn về nhà để ngủ bù, không biết cảnh sát Liễu có cho phép không?”

“Được. Tôi lái xe đưa anh về.”

https://thuviensach.vn

“Có xe chuyên đưa đón, sự đãi ngộ này cũng được đấy chứ.”

Đỗ Minh Cường vừa vươn vai vừa nói: “Vậy chúng ta mau đi thôi. Bị các anh bắt về giày vò một đêm, tôi buồn ngủ chết đi được.”

Nhìn bộ dạng thần thái của đối phương, Liễu Tùng cũng chỉ có thể hậm hực thở dài não nề. Đúng như dự cảm của cậu, nhiệm vụ của mình thật giống như “bảo mẫu”

sát sườn của tên này. Hai người rời khỏi phòng thẩm vấn, Liễu Tùng đi đến bãi đỗ xe lái một chiếc xe cảnh sát ra. Đỗ Minh Cường cũng chẳng buồn khách sáo, mở cửa xe và ngồi ngay vào vị trí ghế phụ. “Hoa viên Thánh Đức.”

Anh ta rành rọt nói địa danh, sau đó bèn thoải mái dựa người vào lưng ghế, bắt đầu lật giở từng trang tờ báo sáng. Vừa rồi, lúc đi 259 qua cửa tòa nhà Hành chính, anh ta đã tiện tay lấy được tờ báo này trên giá sách báo. Liễu Tùng không nói gì cả, cậu khởi động xe, từ từ lái ra khỏi cổng chính. Bây giờ cậu đã chẳng còn tâm trạng nào thừa hơi bực bội với tên Đỗ Minh Cường này nữa, bởi vì cậu biết: chỉ cần lái xe cảnh sát ra khỏi cổng chính của Sở công an, thì có nghĩa là đã rơi vào khu vực vây bắt của Eumenides, chính mình cũng cần phải vô cùng cảnh giác, luôn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng giải quyết mọi hình huống đột ngột phát sinh. Nhưng Đỗ Minh Cường thì lại rất nhàn rỗi. Xe rời khỏi Sở công an chưa được bao xa, đã nghe thấy giọng nói ồn ào của hắn, lần này là đọc một bản tin trong tờ báo sáng: “Sáng sớm hôm nay, phát hiện ra một thi thể nam giới thanh niên trên sông Ngọc Đới ở Đông Thành. Qua kiểm tra xét nghiệm của các bác sĩ pháp y, nạn nhân bị chết đuối, và chất cồn trong huyết dịch của anh ta lên đến 213mg/lít, trước khi chết ở trong trạng thái say khướt. Phía cảnh sát suy đoán, người nam giới này rất có thể sau khi uống say ra sông đi tiểu, không may sẩy chân ngã xuống sông chết đuối, thời gian xảy ra vụ việc là vào rạng sáng ngày hôm nay. Qua đây cảnh sát cũng nhắc nhở người dân thành phố. Uống rượu phải biết chừng mực, uống quá nhiều không những có hại

https://thuviensach.vn

cho sức khoẻ, mà còn tiềm ẩn rất nhiều mối nguy hiểm không thể lường trước được.”

“Cảnh sát Liễu, anh có suy nghĩ gì về bản tin này?”

Sau khi đọc xong đoạn này, Đỗ Minh Cường đặt tờ báo xuống, quay sang hỏi Liễu Tùng. Có lẽ là vì nguyên nhân nghề nghiệp, Liễu Tùng lại có chút hứng thú thảo luận một chút về bản tin tức này. Nhưng sự kiến giải của cậu lại có phần hơi tiêu cực. “Cái chết kiểu sự cố thế này, ngày nào cũng xảy ra.”

Cậu nói tỉnh bơ, “Nếu như anh làm cảnh sát hình sự, cảnh sát giao thông hay bác sĩ pháp y, nhân viên phòng cháy chữa cháy, anh sẽ không cảm thấy những sự việc thế này là ly kỳ nữa.”

“Nhưng nếu như anh chàng xui xẻo này bị người ta mưu sát thì sao?”

Liễu Tùng chau mày: “Mưu sát? Trên báo đã nói rồi còn gì, anh ta sau khi say rượu bị sẩy chân ngã xuống sông chết đuối.”

“Say rượu có thể xác định chắc chắn, chết đuối cũng có thể xác định chắc chắn. Nhưng, sự việc sẩy chân, ai có thể làm chứng được chứ?”

Đỗ Minh Cường lắc đầu nói, “Nếu như anh chàng này sau khi say rượu bị người ta đẩy xuống sông, thế thì chẳng phải là một vụ án mưu sát sao? Phía cảnh sát dễ dàng đưa ra kết luận như vậy, rất có khả năng là đã tha cho hung thủ thực sự rồi.”

260 Những lời giả thiết này nghe có vẻ ly kỳ, nhưng muốn triệt để phản bác thì lại rất khó. Liễu Tùng nghĩ một lát, nói: “Nếu quả thực là như vậy, trừ khi hiện trường có người tận mắt chứng kiến, nếu không thì cảnh sát không thể nào có được chứng cứ trên phương diện trinh sát hình sự.”

https://thuviensach.vn

Đúng là như vậy. Liễu Tùng nhớ lại mùa hè năm ngoái, đội cảnh sát đặc nhiệm đã từng nhận được một nhiệm vụ: đi đến khu vực núi ở ngoại ô thành phố cứu một nhà thám hiểm bị mất tích. Lúc đó họ men theo dây thừng xuống được khe núi hiếm ai đặt chân tới, tìm kiếm suốt ba ngày ba đêm. Kết quả là không phát hiện ra mục tiêu, dọc đường lại tìm thấy mấy thi thể vô danh đã bị thối rữa từ lâu. Những nạn nhân này rốt cuộc là bị chết do tai nạn trong quá trình thám hiểm hay là bị người khác rắp tâm mưu hại? Chỉ e cho dù là nhân viên trinh sát hình sự có lợi hại hơn nữa thì cũng khó có thể phán đoán được. Liễu Tùng khẽ thở dài, coi như là mặc nhận cách nói của Đỗ Minh Cường. “Nếu như vậy, thật sự có rất nhiều góc tối mà hình phạt không thể nào quan tâm được hết.”

Đỗ Minh Cường nói vẻ cảm thán, “Sự tồn tại của nhân vật Eumenides đúng là có ý nghĩa xã hội nhất định thật.”

Liễu Tùng thực sự khó mà kìm nén nổi, cậu quay đầu sang nhìn Đỗ Minh Cường, ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Những lời cảm khái này, nếu được nói ra từ miệng người khác thì có thể lý giải được, nhưng nói ra từ miệng của Đỗ Minh Cường thì lại khiến người ta dở khóc dở cười. Cần phải biết rằng, chính bản thân anh ta chẳng phải là một phần tử đen tối của xã hội đã bị ghi tên trong bản thông báo tử vong của Eumenides sao? Đây đúng là một kẻ kỳ cục, trong đầu toàn những suy nghĩ hoang đường, khó có thể hiểu nổi. Liễu Tùng thầm lắc đầu, quyết định mặc kệ đối phương. Anh nắm chắc vô lăng, ánh mắt sắc như chim ưng lướt nhìn con đường xung quanh, dốc toàn bộ tâm trí vào trạng thái chuẩn bị nghênh chiến. 9 giờ 56 phút, văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. La Phi đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Bắt đầu từ thời làm cảnh sát khu vực ở Nam Minh Sơn, điều này đã trở thành một trong những thói quen nghề nghiệp của La Phi. Khi phóng tầm mắt ra xa, tư duy dường như cũng rộng mở ra rất nhiều. Văn phòng làm việc ở tầng cao, đứng ở đây nhìn ra có thể thu được nửa tỉnh thành vào trong tầm mắt. Nhưng chỉ nhìn thấy cảnh tượng các tòa nhà cao vút, đoàn xe cộ qua lại như mắc cửi, thành phố ồn ào huyên náo. Nhưng

https://thuviensach.vn

đằng sau những cảnh đường phố lung linh này, thì lại ẩn giấu bao nhiêu thứ mà con người không hay biết? 261 Một thành phố của thủ phủ của tỉnh có quy mô thế này, tổng số vụ án hình sự mỗi năm có đến hơn hai, ba vạn, bình quân mỗi ngày bảy, tám mươi vụ. Điều này chứng tỏ, cứ mỗi mười mấy phút trôi qua, trong cái thành phố này, ở một góc nào đó lại xảy ra một vụ án hình sự. Cho dù anh có thể cúi xuống nhìn thấy cả thành phố này, nhưng cũng không thể nào ngăn cản được tội ác tiếp tục xảy ra. Đối với một người đội trưởng đội cảnh sát hình sự, đây quả thực là một thực tế khiến người ta buồn lòng nhưng lại không thể không đối diện. Lúc này đang là buổi sáng, ánh nắng chói chang. La Phi lại không cảm thấy chói mắt vì ở góc phía đông nam có một tòa nhà cao tầng vừa vặn đang rủ bóng xuống phía trước cửa sổ phòng anh. Ánh nắng mặt trời bao phủ rộng khắp như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào chiếu rọi được từng ngóc ngách trên khắp thế giới. Lưỡi kiếm luật pháp đại diện cho chính nghĩa chẳng phải cũng như vậy sao? Cái tên Eumenides thần bí giống như u linh, khi hắn du ngoạn trong bóng đêm để trừng trị những tội ác đó, trên người hắn rốt cuộc toát ra thứ ánh sáng như thế nào nhỉ? Hắn là người kết thúc tội ác, nhưng hắn cũng không dám lộ diện dưới ánh sáng mặt trời giống như những tội ác bị kết thúc đó. La Phi đang chìm đắm trong dòng suy tư này, cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy ra. Anh lập tức mẫn cảm quay người lại, thì nhìn thấy Mộ Kiếm Vân đang từ bên ngoài bước vào. Đối phương không gõ cửa mà cứ thế tiến thẳng vào, điều này khiến La Phi cảm thấy hơi lạ. Trong ấn tượng của anh, Mộ Kiếm Vân mặc dù có phần cá tính mạnh mẽ, nhưng những nghi lễ đối xử với mọi người từ trước tới nay đều không tệ. Nhìn kỹ thêm, thấp thoáng nhận thấy hình như đối phương đang có tâm trạng bất mãn. Thế nên anh bèn chủ động cười, hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Anh đã biết rồi còn cố hỏi?”

Mộ Kiếm Vân lạnh lùng lườm La Phi một cái, sau đó cô không đợi La Phi mời, mà đã tự mình đi đến ngồi ở sofa. “Cô không thể thuyết phục được Đỗ Minh Cường à?”

https://thuviensach.vn

La Phi cân nhắc câu chữ, nói: “Đúng vậy, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu của tôi.”

Mộ Kiếm Vân lập tức trách hỏi: “Vậy thì sao anh còn để tôi lãng phí thời gian?”

La Phi xòe hai tay ra giải thích: “Cô muốn đi, cho nên tôi không có lý do gì không để cô thử xem sao.”

262 Mộ Kiếm Vân không tiếp nhận lời giải thích này, cô khẽ “hừ”

một tiếng: “Được rồi. Đừng có nói vẻ hay ho như vậy! Tôi hỏi anh, nếu như Đỗ Minh Cường có thể bị tôi thuyết phục, liệu anh có còn để cho tôi đi không?”

La Phi hoàn toàn không có sự chuẩn bị sẵn đối với câu hỏi sắc nhọn như vậy, đồng thời anh cũng không giỏi nói dối trước mặt đồng nghiệp. Sau giây lát trầm mặc, anh chỉ có thể dùng nụ cười ngượng ngạo thay câu trả lời. “Từ đầu đến cuối, trong con mắt anh, Đỗ Minh Cường chỉ là một miếng mồi. Anh vốn không hề quan tâm đến an toàn của anh ta, anh thậm chí còn hy vọng anh ta bị Eumenides xử lý. Bởi vì trong mắt anh, Đỗ Minh Cường đúng là có tội. Tôi nói có đúng không?”

Mộ Kiếm Vân vẫn hùng hổ truy hỏi. Đối phương đã nói cặn kẽ như vậy, La Phi ngược lại lại có cảm giác nhẹ nhõm. Anh than thầm rồi nói: “Trong tiềm thức của tôi, có lẽ đúng là tồn tại khuynh hướng này. Tôi không có cách nào xảo biện, bởi vì cục diện hiện nay đã chứng thực lời suy đoán của cô. Tôi không cần lừa dối cô, cũng không thể nào lừa dối bản thân mình.”

Thấy thái độ của La Phi thành khẩn như vậy, tâm trạng bất mãn của Mộ Kiếm Vân cũng vơi bớt đi phần nào. Cô cười đau khổ vẻ bất lực, lạnh lùng nói: “Tôi biết Eumenides ở đâu rồi.”

La Phi ngẩn người kinh ngạc, vội hỏi: “Ở đâu?”

https://thuviensach.vn

“Chính là ở trong lòng anh.”

Mộ Kiếm Vân nhìn thẳng vào mắt La Phi. La Phi hiểu ý đối phương, anh quay đầu, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không đáp lời. “Vốn dĩ chính là như vậy...”

Mộ Kiếm Vân tiếp tục nói vẻ cảm thán, “Năm đó chính là anh và Mạnh Vân sáng tạo nên nhân vật này. Mặc dù đã bao năm trôi qua, kẻ sau này sử dụng nhân vật này đã khiến chính anh cũng phải nếm đủ trái đắng. Nhưng trong lòng anh vẫn không thể nào rũ bỏ được sự mê hoặc mà tự thân nhân vật này mang tới.”

La Phi cảm thấy hơi mơ màng. Anh cũng nhớ đến cái buổi tối mà anh và Mạnh Vân sáng tạo nên nhân vật Eumenides, mặc dù chỉ là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết, nhưng cảm giác hưng phấn lúc đó chắc chắn đến từ sự hô ứng tình cảm ở nơi sâu kín trong lòng nhỉ? Anh lại nhớ đến khoảnh khắc gặp mặt Viên Chí Bang lần cuối đó, lời nói của đối phương hình như vẫn vang vọng bên tai. “Eumenides vốn dĩ là do các cậu sáng tạo nên, cậu chính là Eumenides, Mạnh Vân cũng thế... thậm chí trong lòng rất nhiều người đều có Eumenides, 263 bởi vì trên thế giới này tồn tại quá nhiều tội ác, mọi người cần sự tồn tại của Eumenides.”

Giọng nói khó nghe giống như thứ kim loại bị chà xát kích thích vào thần kinh của La Phi, khiến anh thở dồn dập. Và vừa vặn đúng lúc này, mặt trời vòng qua tòa nhà ở góc đông nam, ánh sáng chói lòa không bị cản trở chiếu thẳng tới, La Phi lập tức nhắm mắt lại. Mọi người đều khen ngợi ánh sáng mặt trời, nhưng lại có ai chưa bao giờ từng có khoảnh khắc sợ hãi ánh nắng chứ? Hồi lâu sau, La Phi mở mắt, tư duy cũng quay trở lại thế giới hiện thực. Anh từ từ quay người, phát hiện ra Mộ Kiếm Vân vẫn đang nhìn mình, đối phương nắm bắt ngay cơ hội này, hận một nỗi không thể ngay lập tức nhìn thấu con người anh. Lần này La Phi không né tránh, anh nhìn thẳng vào Mộ Kiếm Vân, thần sắc rất thản nhiên. “Cô nói không sai, Eumenides chính là ẩn giấu trong lòng tôi. Bởi vì tôi căm hận tất cả mọi tội

https://thuviensach.vn

ác, tôi hy vọng những tội ác này đều đáng chịu sự trừng phạt tương ứng. Nhưng trong hiện thực, mong ước này không có cách nào thực hiện được, cho dù tôi khoác trên người bộ cảnh phục, trở thành đại diện cho lực lượng chính nghĩa, tôi cũng chỉ có thể sử dụng quyền lực tương ứng trong khuôn khổ của pháp luật. Thế nhưng pháp luật không hề hoàn mỹ, luôn có một số kẻ có tội có thể thoát khỏi sự trừng phạt. Điều này đối với người thực thi pháp luật, thực sự là điều bi ai lớn nhất. Cho nên chúng ta mới hoang tưởng nghĩ tới một lực lượng khác để trừng trị những tội ác này, đứng từ góc độ này, tôi tin rằng: trong lòng mỗi người cảnh sát đều có một Eumenides."

Mộ Kiếm Vân suy ngẫm lời nói của La Phi, đồng thời cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, học theo dáng vẻ của đối phương đứng trước cửa sổ nhìn ra xa. Giây lát sau, cô đủng đỉnh nói: "Eumenides, chắc lúc này hắn đang ở một góc nào đó trong thành phố này nhỉ?"

La Phi gật đầu: "Có thể hắn cũng đang đứng từ xa nhìn chúng ta."

Mộ Kiếm Vân quay lại nhìn La Phi đang đứng trong phòng: "Vậy rốt cuộc anh coi tên sát thủ máu lạnh đó là gì? Trong mắt anh, hắn là kẻ địch hay là bạn bè?"

"Kẻ địch? Bạn bè?"

La Phi lẩm nhẩm với chính mình, lại khó có thể đưa ra được đáp án chính xác. Cuối cùng anh lắc đầu nói, "Không phải tất cả mọi người đều có thể dùng hai danh từ này để phân biệt rõ ràng được. Nếu như nhất 264 định đòi tôi đặt cho hắn một định nghĩa, có thể cụm từ "đối thủ"

sẽ chuẩn xác hơn."

"Đối thủ..."

"Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

La Phi giải thích thêm, “Tội ác chính là kẻ địch chung của chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể vì thế mà trở thành bạn bè. Bởi vì pháp luật lại vạch giữa ranh giới chúng ta ở hai phe khác nhau. Tôi đang bảo vệ pháp luật, còn hắn thì đang chà đạp lên pháp luật. Cho nên chúng tôi chỉ có thể trở thành đối thủ: mặc dù mục tiêu thì giống nhau, nhưng lại không thể nào cùng tồn tại.”

“Cho nên...”

Mộ Kiếm Vân ngừng lại giây lát rồi nói, “Anh chỉ là muốn bắt được tên đó, chứ anh không có hứng thú ngăn cản hành vi giết người của hắn phải không?”

“Tại sao cô lại cho là như vậy?”

La Phi nhíu mày, rồi lập tức nghiêm mặt trả lời, “Chỉ cần là hành vi vi phạm pháp luật, tôi đương nhiên đều cần phải ngăn cản. Bất luận pháp luật có hoàn mỹ hay không, từ cái ngày tôi mặc bộ cảnh phục, tôi đã tuyên thệ trở thành người bảo vệ kiên định nhất cho nó.”

“Là hành vi của anh khiến tôi nảy sinh thứ cảm giác này.”

Mộ Kiếm Vân cũng nghiêm mặt, cô liệt kê từng sự việc, nói: “Khi Eumenides lần đầu tiên công khai mục tiêu gây án, anh đã đưa ra một tấm phiếu then chốt trong tổ chuyên án, đồng ý để Hàn Thiếu Hồng ra ngoài hành động, gián tiếp giúp đỡ cho hành vi giết người của Eumenides; Gặp mặt Viên Chí Bang, anh biết rõ tính mạng của Quách Mỹ Nhiên đang gặp nguy hiểm, nhưng vẫn mặc kệ bỏ đi; Bây giờ là Đỗ Minh Cường, anh gần như đã tự tay mình khiến anh ta trở thành một miếng mồi béo bở để đưa đến tận miệng Eumenides... Những tình huống này liên tục xuất hiện, khiến tôi không thể không nảy sinh mối nghi ngờ đối với gốc rễ tư tưởng của anh.”

https://thuviensach.vn

La Phi cười đau khổ, hình như bản thân mình cũng cảm thấy khó mà giải thích được. Nhưng anh vẫn cứ cố gắng hết sức giải thích, nói: “Vụ việc của Hàn Thiếu Hồng, là tôi đã có phần coi thường khả năng của Eumenides, cho nên mới ủng hộ kế hoạch bố trí vây bắt ở quảng trường của Hàn Hạo; Quách Mỹ Nhiên, khi tôi nhìn thấy cô ta, cô ta đã hoàn toàn bị Viên Chí Bang khống chế, trong khoảng thời gian cấp bách như vậy, tôi thực sự không nghĩ ra được cách nào để cứu cô ta; Còn về Đỗ Minh Cường, đúng là anh ta muốn tiếp xúc với Eumenides, tôi không có quyền để hạn chế tự do của anh ta.”

“Được rồi, coi như những lý do này đều được thành lập. Nhưng...”

Mộ Kiếm Vân khẽ nheo mắt, định nói gì rồi lại thôi. La Phi không phải là người có thể tiếp nhận cách nói nửa vời, anh lập tức truy hỏi: “Nhưng gì cơ?”

265 Mộ Kiếm Vân cắn môi, cuối cùng cũng nói ra nỗi canh cánh lớn nhất trong lòng mình: “Đặng Hoa thì sao? Anh giải thích thế nào về việc Đặng Hoa bị sát hại?”

“Đặng Hoa?”

Ánh mắt La Phi thoáng lấp lánh, hỏi ngược lại: “Sao cái chết của Đặng Hoa cũng lại đổ lên đầu tôi? Lúc đó Hàn Hạo là người chỉ huy hành động ở hiện trường, ngay cả anh ta cũng bị trở thành quân cờ của Eumenides, tôi sao có thể ngăn cản được chứ?”

“Không, rõ ràng anh có thể ngăn cản được.”

Mộ Kiếm Vân nói bằng ngữ khí vô cùng chắc chắn, “Vào buổi chiều xảy ra vụ án, anh đã nghi ngờ Hàn Hạo. Khi đó anh còn bảo tôi liên hệ với lãnh đạo cấp trên, mục đích chắc là muốn nhằm vào Hàn Hạo. Nhưng sau đó anh lại đổi ý, còn bảo chúng tôi nghe theo sự sắp xếp của Hàn Hạo, cuối

https://thuviensach.vn

cùng dẫn đến việc Đặng Hoa bị Hàn Hạo bắn chết. Kết quả này có lẽ đã sớm nằm trong dự liệu của anh nhỉ?”

La Phi mỉm cười lắc đầu: “Cô mẫn cảm quá rồi. Lúc đó tôi và Liễu Tùng chỉ là đang nghi ngờ Doãn Kiếm, lo lắng Hàn Hạo che giấu việc của Doãn Kiếm.”

Mộ Kiếm Vân nhìn chăm chăm La Phi giây lát, nét mặt càng lúc càng nghiêm nghị: “Đội trưởng La, anh không phải là người giỏi nói dối... anh cũng rất ít khi nói dối. Bây giờ anh càng như vậy, thì càng chứng tỏ trong lòng anh có điều khuất tất.”

Nụ cười của La Phi chợt đông cứng lại trên mặt. Đúng vậy, anh không giỏi nói dối, huống hồ lại là trước mặt một chuyên gia tâm lý. Trong lúc sượng sùng, anh bất lực thở dài, không biết nên nói gì. Và Mộ Kiếm Vân thì lại thừa thắng xông lên, nói: “Hành vi anh cố ý để mặc Hàn Hạo, điều này chỉ có một cách giải thích: anh hy vọng nhìn thấy Đặng Hoa bị giết chết.”

La Phi cười đau khổ, giống như là từ bỏ sự chống cự: “Được rồi... tôi thừa nhận sự suy đoán của cô.”

“Tại sao?”

Mộ Kiếm Vân ngước đầu lên hỏi, “Chính là bởi vì Đặng Hoa đã từng là xã hội đen, cho nên anh cho rằng ông ta cần phải chịu đựng hình phạt tử hình của Eumenides?”

La Phi trầm mặc. Anh không thể nào nói cho đối phương biết nguyên nhân thực sự, anh chỉ có thể chọn phương thức im lặng, vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Nhưng Mộ Kiếm Vân thì lại coi thái độ này của La Phi là sự mặc nhận, cô khẽ lắc đầu nói vẻ cảm khái: “Việc này nghe ra thực là hoang đường. Anh với 266 vai trò là tổ trưởng tổ chuyên án, thật không ngờ anh lại tán đồng hành động của Eumenides. Tin tức này nếu bị

https://thuviensach.vn

truyền ra ngoài, nhiệt tình tác chiến của mọi người e rằng sẽ bị giội một gáo nước lạnh nhỉ?"

"Tôi hy vọng cô coi cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta là một bí mật,"

La Phi thỉnh cầu với vẻ rất chân thành, "Là bí mật chỉ có hai chúng ta biết."

Mộ Kiếm Vân mỉm cười gật đầu. Xem ra có thể có chung bí mật với La Phi là một việc đáng vui mừng. Đồng thời có thể ép được anh chàng "nhìn không thấu"

này chịu đầu hàng khai nhận, nỗi buồn bực ban đầu tích tụ ở phòng thẩm vấn bỗng chốc vụt tan biến. Nhưng lại nghe thấy La Phi nhấn mạnh, bổ sung: "Nhưng có điều này xin cô cứ yên tâm. Tôi quyết không bao giờ quên chức trách của mình là tổ trưởng tổ chuyên án và đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Việc vây bắt Eumenides mới là việc tôi quan tâm nhất, bất luận tôi căm ghét hay yêu mến những người có tên trong đó như thế nào, đều không ảnh hưởng tới mong muốn phá được vụ án 4.18 của tôi."

"Tốt nhất là như vậy."

Mộ Kiếm Vân quay người lại, đắc ý khoanh tay trước ngực, nói: "Chúng ta mau quay trở lại vụ án đi. Bây giờ chúng ta cần làm những gì?"

La Phi nói nghiêm túc: "Đi thăm dò tung tích của Đinh Khoa."

Đây là kế hoạch đã định sẵn lúc họp buổi sáng. Bởi vì Eumenides đang rất nóng lòng muốn điều tra rõ chi tiết về việc bố hắn bị bắn chết, mà Đinh Khoa lại là người hiểu rõ nhất về tình hình vụ án năm đó, cho nên ông ấy chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu mà Eumenides tìm kiếm. Nếu cảnh sát có thể tìm thấy Đinh Khoa trước một bước, cũng có nghĩa là đã nắm được dây thừng kéo Eumenides lại. Mộ Kiếm Vân "ừm"

https://thuviensach.vn

một tiếng, tiện đà hỏi luôn: “Có manh mối gì không?”

“Chúng ta phải đi đến trường Đại học Công nghệ một chuyến - con trai Đinh Khoa ở đó.”

La Phi vừa nói vừa bước tới bàn làm việc, anh cầm một bảng biểu thông tin cá nhân đưa cho Mộ Kiếm Vân, ở góc phải phía trên bảng biểu là hình chụp nửa người một người đàn ông trung niên, và bên dưới tấm ảnh chỉ giải thích ngắn gọn hai hàng chữ: “Đinh Chấn, nam, 42 tuổi. Giáo sư, phó Viện trưởng Học viện Môi trường Đại học Công nghệ tỉnh.”

“Con trai của Đinh Khoa...”

Ánh mắt Mộ Kiếm Vân dừng lại rất lâu trên tấm ảnh đó. Đối với giới cảnh sát tỉnh thành, Đinh Khoa là một cái tên vang như sấm rền, và Mộ Kiếm Vân chỉ nghe được truyền thuyết về con người này, chưa 267 từng có cơ duyên gặp gỡ nhân vật truyền kỳ trong ngành cảnh sát này. Lúc này đây, trong tay đang cầm tấm ảnh của Đinh Chấn, có lẽ từ anh ta cũng phản ánh được chút bóng dáng của người cha nhỉ. Trong bức ảnh là người đàn ông có khí chất phi phàm. Khuôn mặt vuông vức, lưng thẳng, ánh mắt sáng ẩn chứa trí tuệ hơn người. Phối hợp với chức vụ “giáo sư, viện phó”

bên dưới, đủ để khiến cho người khác nảy sinh cảm giác kính phục và ngợi khen. Cho dù lược bỏ đi nhân tố tìm kiếm vụ án, Mộ Kiếm Vân cũng rất muốn gặp nhân vật này.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 12: Mối Quan Hệ Cha Con

11 giờ 03 phút trưa, tại Học viện Môi trường thuộc Đại học Công nghệ tỉnh. Vài năm gần đây sự nghiệp giáo dục cao đẳng, đại học trong nước phát triển mạnh mẽ, nhà nước tăng vốn đầu tư, số lượng chiêu sinh của các trường cũng ngày càng tăng lên. Trường đại học công nghệ, đứng vị trí cao trong toàn tỉnh, đương nhiên cũng không chịu thua kém: tập hợp nguồn vốn dồi dào, hợp nhất mấy trường cao đẳng, đại học xung quanh vào làm một, quy mô bỗng chốc tăng lên gấp mấy lần, nghiễm nhiên có xu hướng trở thành một trong những trường đại học hàng đầu trong nước. Học viện Môi trường là một học viện chuyên ngành mũi nhọn của trường đại học Công nghệ, địa vị của nó dễ dàng nhận ra giống như vị trí tòa nhà học viện vậy. Tòa nhà nằm ngay bên trong cánh cổng chính, thuộc vào "công trình bộ mặt"

của trường. Nhìn lên không chỉ thấy sang trọng, hào nhoáng, mà thiết kế về công năng cũng có rất nhiều điểm độc đáo: về chỉnh thể tòa nhà hình chữ C, cửa hướng Nam, ôm trọn một mảnh vườn sinh thái xanh bên trong. Cây xanh rậm rạp trong vườn không chỉ che nắng cho các phòng phía Nam, mà còn giúp lọc không khí, loại bỏ bụi bẩn cho toàn bộ tòa nhà. Để các phòng trong tòa nhà có thể nhận được ánh sáng mặt trời ở mức tối đa và tăng không gian cho vườn hoa ở giữa, các tầng của tòa nhà được xây theo kiểu từng tầng từng tầng lùi ban công lại, đồng thời trên tường ngoài hướng Nam của mỗi tầng lầu đều có lắp tấm thái dương năng tiếp nhận ánh sáng mặt trời, nghe nói, năng lượng điện được chuyển hóa từ những tấm thái dương năng này không chỉ cung cấp điện sinh hoạt cho tòa nhà mà còn chuyển điện cho cả mạng lưới điện của thành phố. La Phi và Mộ Kiếm Vân đăng ký vào cổng ở phòng bảo vệ xong, cả hai sóng bước vào trong tòa nhà Học

https://thuviensach.vn

viện Môi Trường. Nơi đây rất tĩnh mịch, tràn ngập bầu không khí đậm chất tri thức. Trong môi trường như vậy, La Phi vốn là người hành động đi lại nhanh nhẹn cũng phải cố gắng bước đi chậm lại, sợ rằng sẽ phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh. Phòng làm việc độc lập của Đinh Chấn nằm ở cửa cầu thang máy tầng 8. Tấm biển treo bên ngoài văn phòng đã thể hiện rõ thân phận Phó Viện Trưởng của chủ nhân. Cánh cửa khép hờ, La Phi gõ nhẹ mấy tiếng, rồi lặng lẽ chờ đợi phản hồi của người bên trong phòng. “Mời vào!”

Giọng người nói vọng ra rất ngọt, đó là giọng nữ. 269 La Phi đẩy cánh cửa, bước vào trong phòng cùng với Mộ Kiếm Vân. Hóa ra trong phòng lại chia làm hai gian nhỏ phía ngoài và bên trong, giọng nữ vừa rồi là của người con gái ngồi trước một bàn làm việc ở gian ngoài, trên tay cầm một tập tài liệu, dường như đang bận bịu gì đó. Nhìn thấy hai người lạ đẩy cửa bước vào, trên khuôn mặt cô hơi lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thời ngừng công việc đang làm, đứng dậy hỏi: “Xin hỏi, anh chị tìm ai?”

“Chúng tôi là người của Sở công an.”

La Phi đưa thẻ ra, “Có một vụ án, chúng tôi cần tìm giáo sư Đinh để tìm hiểu tình hình.”

Cô gái cầm thẻ nhìn chăm chú, cô cau mày, dường như cái danh hiệu “Đội trưởng đội cảnh sát hình sự”

khiến cô có chút lo lắng. La Phi mỉm cười: “Cô đừng hiểu lầm. Vụ án vốn không liên quan gì đến giáo sư Đinh, chúng tôi chỉ muốn anh ấy cung cấp một số thông tin.”

Cô gái lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, đưa trả lại cho La Phi tấm thẻ, nói: “Giáo sư Đinh đang họp. Anh chị đợi một lát.”

Sau đó cô lại mỉm cười tự giới thiệu về mình: “Tôi là thư ký của giáo sư, tên là Ngô Quỳnh.”

https://thuviensach.vn

“Phải đợi khoảng bao lâu?”

Mộ Kiếm Vân đứng sau La Phi lên tiếng hỏi. “Cũng không chắc được.”

Ngô Quỳnh nhún vai tỏ ý lấy làm tiếc, “Giáo sư Đinh rất bận, thường thì khách đến gặp đều phải hẹn trước. Nhưng anh chị đây là trường hợp đặc biệt, tôi nghĩ giáo sư sẽ tranh thủ thời gian bữa trưa để đón tiếp.”

“Vậy thì chẳng phải đã làm phiền quá rồi?”

Nghe nói phải làm lỡ thời gian ăn trưa của người khác, La Phi cảm thấy có vẻ không ổn. “Không sao. Thường thì giáo sư gọi đồ ăn nhanh về văn phòng để ăn, nên anh chị có thể vừa ăn trưa vừa nói chuyện - chỉ cần anh chị không thấy phiền là được.”

La Phi gật đầu: “Thế cứ vậy đi.”

“Anh chị vào phòng ngồi một lát.”

Ngô Quỳnh tiếp đón nhiệt tình, dẫn hai người vào gian bên trong. Sau khi hai vị khách ngồi xuống ghế sofa, cô rót hai cốc trà, sau đó quay ra ngoài. “Có thư ký như thế cũng được đấy nhỉ?”

Sau khi Ngô Quỳnh rời đi, La Phi liền khen một câu. “Đúng là căn bệnh chung của đàn ông”

. Mộ Kiếm Vân lườm La Phi, “Cứ thấy gái đẹp là hồn siêu phách lạc.”

270 “Tôi chỉ muốn khen tinh thần làm việc của cô ấy.”

La Phi biện hộ cho mình. Nhưng lý giải của anh ta không đủ sức thuyết phục, vì rõ ràng lời khen vừa rồi của anh bao gồm cả ý tứ khen ngợi dung mạo của Ngô Quỳnh. Thực sự có thể gọi đó là người phụ nữ “xinh đẹp”

https://thuviensach.vn

, thậm chí La Phi còn ngầm so sánh cô ta và Mộ Kiếm Vân. Dung mạo Mộ Kiếm Vân rất thanh tú, đồng thời lại có chút khí khái anh hùng. Còn Ngô Quỳnh thì có vẻ đẹp ngọt ngào, thân hình gợi cảm, có lẽ người phụ nữ như thế dễ dàng khơi gợi được tâm lý ham muốn của đàn ông hơn. “Thư ký, chả phải là vì cái chuyện đó sao?”

Mộ Kiếm Vân bĩu môi, bỗng cô nhớ ra chuyện gì đó, bất bình nói: “Chết, tôi cứ lượn lờ đằng sau anh, người ngoài nhìn vào liệu có coi tôi như thư ký của anh không?”

La Phi cười rồi nói: “Làm gì có chuyện đó? Khí chất của cô rành rành ra đó.”

Ngữ điệu của anh rất bình thản, không có quá nhiều lời ca tụng. Nhưng như thế lại càng thể hiện thái độ chân thành. Mộ Kiếm Vân nheo nheo mắt, trong lòng rất vui. La Phi không quanh co vấn đề này nữa, bắt đầu tập trung tinh thần quan sát thiết kế trong phòng. Văn phòng tuy rộng, nhưng đồ đạc bày biện không nhiều. Bắt mắt nhất là một hàng tủ sách áp sát tường, trên các ô giá sách đều bày kín những sách vở, tập tài liệu, thể hiện rõ sự chăm chỉ và bác học của chủ nhân. Mộ Kiếm Vân lại không hứng thú với việc quan sát đó. Cô nâng cốc nước và từ từ nhâm nhi, trông như đang thưởng thức trà, nhưng thực tế thì vì muốn giết thời gian là chính. May mà họ không phải đợi quá lâu. Khoảng nửa tiếng sau, cánh cửa gian ngoài được mở ra. Cùng với tiếng bước chân mạnh và nhanh, ai cũng nghe ra có một người đàn ông bước vào phòng. “Giáo sư Đinh, anh về rồi ạ.”

Giọng ngọt ngào của Ngô Quỳnh vang lên, “Có khách đang đợi giáo sư trong phòng.”

“Khách ư?”

Người đàn ông có vẻ không vui, anh nói với giọng trách móc, “Hôm nay tôi không sắp xếp thời gian để gặp khách nào cả.”

https://thuviensach.vn

“Họ là người của đội cảnh sát hình sự.”

Ngô Quỳnh giải thích. “Ừm.”

Người đàn ông trầm ngâm một lát, dường như đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau, tiếng bước chân của anh ta hướng vào gian trong. La Phi và Mộ Kiếm Vân vội đứng dậy, chuẩn bị tư thế chào người chủ nhân ở đây. 271 Cánh cửa phòng mở ra dứt khoát. Một người đàn ông bước vào trong phòng, anh ta bước lên phía trước một bước rồi dừng lại, cau mày nhìn dò xét hai người khách không mời mà đến đứng ngay trước mặt mình. Người này quả nhiên là vị giáo sư Đinh Chấn phó viện trưởng Học viện Môi trường. Anh ta ăn mặc nghiêm chỉnh, đầu tóc gọn gàng, trông sạch sẽ, ánh mắt sáng có thần, tạo cho người đối diện cảm giác tràn đầy sinh lực. “Xin chào, giáo sư Đinh.”

La Phi tiến lên một bước, chủ động đưa tay phải ra. Nhưng Đinh Chấn không đáp lại ngay lập tức, anh ta đứng nguyên như vậy rồi hỏi: “Hai người là người của đội cảnh sát hình sự?”

“Đây là đội trưởng mới nhận chức của đội cảnh sát hình sự, La Phi.”

Mộ Kiếm Vân cũng đã bước lên, sau đó cô cũng tự giới thiệu về mình, “Tôi là giảng sư của trường cảnh sát tỉnh, Mộ Kiếm Vân.”

Đinh Chấn “ừm”

một tiếng, rồi ánh mắt dừng lại nhìn La Phi, xem ra anh ta có hứng thú với đội trưởng đội cảnh sát hình sự hơn giảng sư của trường Cảnh sát. Một lát sau, anh ta đưa tay trái ra bắt tay với La Phi, và nói: “Xin chào.”

Nhưng câu chào hỏi đó chỉ có tính chất khách sáo xã giao, không hề có chút nhiệt tình chào đón gì. “Xin chào.”

https://thuviensach.vn

La Phi chân thành bày tỏ ý xin lỗi, “Xin lỗi vì chúng tôi đã không mời mà đến, làm phiền tới anh.”

Đinh Chấn xua xua tay, nói: “Ngồi đi.”

Còn anh ta cũng đi về phía sau chiếc bàn làm việc, ngồi lên chiếc ghế dựa to bành. Sau đó anh ta hỏi: “Hai người có muốn ăn cơm cùng tôi không?”

. Quả là một câu mở lời độc đáo, La Phi mỉm cười rồi đáp: “Không cần đâu. Cảm ơn.”

“Đời người rất ngắn, bởi vậy chúng ta cần phải ứng dụng nguyên lý quy hoạch học để quản lý thời gian của mình. Ví dụ khi ăn cơm, chúng ta có thể đồng thời làm những công việc khác như nghe bản tin, hoặc nói chuyện bên ngoài kế hoạch.”

Không biết có phải do thói quen của nghề nghiệp hay không, khi nói chuyện anh ta có giọng điệu giáo huấn kẻ dưới, cuối cùng anh ta lại hỏi lại, “Hai vị không muốn tranh thủ thời gian này để giải quyết bữa trưa sao?”

Lời nói của đối phương có vẻ hợp lý. Thực tế thì La Phi cũng thường vừa ăn cơm vừa suy nghĩ về các vụ án. Nhưng thực lòng anh cũng không tưởng tượng ra nổi cảnh tượng ngượng ngạo như thế nào nếu bây giờ ngồi ăn cơm cùng với đối phương, do dự giây lát rồi anh đưa ra một câu trả lời có hơi vụng về: “Không cần đâu... chúng tôi vẫn chưa đói.”

272 Đinh Chấn không muốn phí lời thêm nữa, anh ta cầm điện thoại bàn lên và nói: “Gọi một suất ăn nhanh vào đây.”

Rõ ràng, chiếc điện thoại này có thể nối trực tiếp tới chỗ cô thư ký Ngô Quỳnh bên ngoài. Dường như đối với anh ta thời gian vô cùng quý giá, vừa đặt điện thoại xuống, anh ta liền quay ra nhìn về phía La Phi, không chào mời xã giao, hỏi thẳng: “Có phải là hai vị muốn tìm bố tôi?”

https://thuviensach.vn

La Phi ngẩn người, sau đó anh quay sang nhìn đối mặt Mộ Kiếm Vân. Trước khi đến đây cả hai đều không liên hệ trước với Đinh Chấn, nhưng tại sao đối phương lại biết rõ ý định cuộc viếng thăm của họ như vậy? Đinh Chấn nhìn biểu hiện của hai người như vậy đã đoán ra họ đang nghĩ gì. Vậy là anh ta "ha"

một tiếng nói với giọng giễu cợt: "Đội cảnh sát hình sự các vị đến tìm tôi, sẽ chẳng có chuyện gì khác ngoài chuyện đó. Chắc chắn là các vị muốn thông qua tôi để tìm ông bố Đinh Khoa của tôi, bởi vì các vị lại vướng phải vụ án hóc búa không phá nổi, muốn tìm bố tôi để xin giúp đỡ."

Lời nói thật khó nghe, nhưng La Phi không thể phủ định suy đoán của đối phương. Anh gật gật đầu và nói: "Quả đúng là như vậy. Tôi nghe nói bố anh đã chán ghét cuộc sống điều tra hình sự, nhưng đây là một vụ án lớn, hy vọng anh có thể giúp chúng tôi tìm ông ấy."

"Vụ án lớn..."

Đinh Chấn cười khẩy, "Trong mắt cảnh sát hình sự các anh, đã là vụ án thì làm gì có vụ nào là không lớn. Tôi hiểu rõ điều này. Cứ có vụ án là các anh chả đoái hoài gì đến chuyện khác. Dù cho là gia đình, người thân, trong mắt các anh cũng không thể quan trọng bằng vụ án."

La Phi lặng người trong chốc lát, cười ngượng: "Xem ra giáo sư rất có thành kiến đối với nghề nghiệp của chúng tôi?"

Đinh Chấn lạnh lùng nhìn La Phi chốc lát rồi chợt hỏi: "Anh lập gia đình chưa?"

La Phi lắc đầu. "Vậy thì tốt. Thà sống độc thân cả đời còn hơn trở thành người cha và người chồng không có trách nhiệm."

La Phi chưa biết xử lý thế nào thì Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh đã không chịu nổi. Cô cau mày nói: "Giáo sư Đinh, phải chăng anh vẫn luôn

https://thuviensach.vn

không hài lòng về bố mình? Anh cho rằng ông không thực hiện tốt vai trò trong gia đình?”

Lần này thì tới lượt Đinh Chấn lặng người, vì những lời lẽ của Mộ Kiếm Vân như mũi kim sắc nhọn đâm trúng vào tâm can anh ta. Anh ta nheo nheo mắt nhìn người con gái đứng cách đó không xa, như có ý nhìn dò xét lại đối 273 phương. Mộ Kiếm Vân không hề tỏ ra yếu đuối nhìn thẳng lại anh ta, không khí trong văn phòng bỗng trở nên căng thẳng. Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa khẽ vang lên. Đinh Chấn lấy lại tinh thần, nhân cơ hội đó anh ta chuyển ánh mắt nhìn, đồng thời hạ thấp giọng nói: “Vào đi!”

Cánh cửa phòng mở ra, Ngô Quỳnh từ từ bước vào. Cô đặt một phần cơm hộp trước mặt Đinh Chấn: “Giáo sư Đinh, bữa trưa của anh đây ạ.”

Đinh Chấn gật gật đầu tỏ ý cảm ơn, sau đó nói: “Cô ra ngoài trước đi.”

Ngô Quỳnh đi ra được mấy bước, cô cảm thấy hình như không khí có vẻ không bình thường, nên vừa đi vừa nhìn về hướng La Phi và Mộ Kiếm Vân, bắt gặp ánh nhìn của hai người, cô cười rất tươi, giọng dịu dàng nói: “Mọi người cứ nói chuyện đi nhé.”

Tuy đó chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng nó giống như một làn gió ấm thổi nhẹ vào lòng La Phi và Mộ Kiếm Vân, khiến người ta cảm thấy mát lòng mát dạ. Ngay cả Mộ Kiếm Vân cũng phải mỉm cười đáp lại, trong lòng ngầm khen ngợi: người con gái này thật dễ mến, đúng là một cô thư ký tốt. Đinh Chấn mở nắp hộp cơm hộp, bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình. Anh ta ăn rất nhanh, và từng miếng từng miếng to, dường như việc ăn cơm đối với anh ta chỉ là một công việc thường lệ bắt buộc phải hoàn thành. Sau khi ăn được vài miếng, anh ta ngẩng đầu lên nhìn La Phi hỏi: “Lần này là vụ án gì?”

Có thể do đối thoại lúc đầu có phần thất lễ, hoặc cũng có thể do phản ứng của Mộ Kiếm Vân khiến anh ta bớt phần hung hăng, và cũng có thể sự

https://thuviensach.vn

xuất hiện của Ngô Quỳnh đã hòa hoãn được tâm trạng của anh ta, khiến ngữ khí lúc này của Đinh Chấn hòa nhã hơn nhiều. “Đây là một vụ án của mười tám năm trước.”

La Phi trả lời, “Khi đó bố anh là người phụ trách. Thực ra vụ án này đã kết thúc từ lâu, chúng tôi tìm bố anh, chỉ là muốn tìm hiểu một số tình tiết của vụ án thôi.”

Vì nghe nói nguyên nhân Đinh Khoa ở ẩn là vì muốn lánh khỏi cuộc sống phá án, nên La Phi đặc biệt nhấn mạnh rằng vụ án này đã kết thúc, và sẽ không mang lại rắc rối gì cho đối phương. Nhưng Đinh Chấn lại cau mày, anh ta ngừng ăn, trầm ngâm hỏi: “Chuyện của mười tám năm về trước... có phải là vụ án cướp của bắt giữ con tin?”

“Anh biết về vụ án này?”

La Phi ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút vui mừng: nếu như Đinh Chấn biết về vụ án này, thì dù không tìm được Đinh Khoa, cũng có thể hoàn thành được mục đích của chuyến đi này. 274 “Đó là một vụ án không hoàn hảo.”

Đinh Chấn khẽ “ha”

một tiếng, không biết đang cười cái gì. “Không hoàn hảo? Ý là gì?”

La Phi tuy không hiểu ý của đối phương, nhưng anh càng lúc càng cảm thấy hứng thú với cuộc đối thoại này. “Bố tôi là người yêu cầu bản thân rất cao. Ông đã làm cảnh sát 20 năm, các vụ án qua tay được duy trì tỷ lệ phá án 100%. Nhưng chỉ có vụ án này, với ông là không hoàn hảo.”

Nụ cười nhếch mép của Đinh Chấn càng thể hiện rõ, xem ra anh ta có ý giễu cợt bố mình. La Phi không muốn phân tích mối tình cảm cha con phức tạp này, anh cố gắng bám sát câu chuyện của vụ án: “Vậy anh có biết về tình tiết cụ thể của vụ án này không?”

https://thuviensach.vn

Đinh Chấn lắc đầu: “Không biết! Tôi chưa bao giờ quan tâm đến vụ án của ông ấy.”

Nói xong, anh ta lại vùi đầu và mấy miếng cơm. Tuy thất vọng nhưng La Phi lại không cam tâm: “Vậy tại sao lại nói vụ án này là vụ án “không hoàn hảo”

?”

Đinh Chấn nuốt nốt thức ăn trong miệng, sau đó bình thản hỏi ngược lại La Phi: “Nếu như vụ án đó rất hoàn hảo, thì tại sao hai người còn phải đến đây để hỏi về nó?”

La Phi bị hỏi vậy thì ngẩn người, liền sau đó là nụ cười đau khổ bất lực. Lẽ nào là vì lý do này? Theo logic thì là vậy, nhưng nó chả có giá trị gì với mình. Đinh Chấn lại nhìn La Phi cười cười: “Song phản ứng của cảnh sát các vị cũng chậm quá. Từ mười tám năm trước tôi đã biết vụ án này có vấn đề rồi.”

Vậy là anh ta cũng biết một số tình hình? La Phi không hỏi tiếp, chỉ dùng ánh mắt để thể hiện sự hồ nghi của mình - rõ ràng là đối phương đang cố ý vòng vo, nếu cứ vờn theo anh ta thì có lẽ sẽ là quá ngốc nghếch. Đinh Chấn rất rõ La Phi đang muốn điều gì, bởi vậy anh ta nói nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Tôi không hề biết về chi tiết của vụ án đó - Tôi biết vụ án này có vấn đề là vì nó mà bố tôi đã vứt bỏ sự nghiệp cảnh sát hình sự của mình.”

“Bố anh xin từ chức là do vụ án này?”

Thông tin này khiến La Phi rất kinh ngạc, Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh cũng rất ngỡ ngàng: Nếu như chuyện đó là thật, vậy thì quả là vụ án 1.30 có chút gì đó đáng ngờ. Đinh Chấn cười lạnh lùng hỏi lại: “Vậy các vị nghĩ là vì cái gì?”

https://thuviensach.vn

275 “Phía cảnh sát nói là: lý do sức khỏe, làm việc quá sức.”

La Phi mở đầu bằng mấy chữ “phía cảnh sát nói”

, rõ ràng là đã nảy sinh mối nghi ngờ rất lớn đối với độ tin cậy của thông tin này. “Vì sức khỏe mà có thể khiến ông ấy từ bỏ cuộc đời cảnh sát hình sự của mình sao?”

Đinh Chấn chầm chậm lắc đầu, “Các người chả hiểu gì về bố tôi cả. Ông ấy là người có thể từ bỏ tất cả để phá án. Vì lý do sức khỏe có thể khiến ông dừng lại? Hi hi, trừ khi là ông mệt đến chết trên chính hiện trường vụ án.”

La Phi quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân. Thần thái của hai người đều có khuynh hướng đồng tình với cách nói của Đinh Chấn. Đối với họ, Đinh Khoa là một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bản thân họ cũng không hiểu nhiều về ông. Nhưng có một điều có thể đoán được rằng: Nếu Đinh Khoa không phải là một người cuồng công việc, yêu thích phá án như chính sinh mệnh của mình, thì làm sao ông có thể lập lên truyền kỳ trong giới cảnh sát: tỷ lệ phá án đạt 100%? Một người như vậy, chỉ vì lý do sức khỏe mà bỗng dưng lui về ở ẩn trong khi đang ở đỉnh cao thì quả là không hợp tình hợp lý. “Không có lý do gì có thể khiến ông ấy từ bỏ việc phá án.”

Đinh Chấn tiếp tục nói: “Chỉ có một lý do giải thích việc ông ấy không muốn làm cảnh sát nữa là: ông đã gặp phải một vụ án không thể giải quyết, song với tính cách của ông thì không thể chấp nhận kết quả thất bại. Bởi vậy ông đành mượn cớ từ bỏ đội cảnh sát hình sự, như vậy mới có thể bảo toàn cho danh tiếng hiển hách hai mươi mấy năm trời ông tích góp được.”

Nói xong, Đinh Chấn lại bắt đầu một mình vùi đầu ăn những miếng lớn suất ăn nhanh của mình. Thần thái của anh ta giống như một thầy giáo đang lên lớp cho học sinh, chỉ bo bo giảng phần của mình, không hề có hứng thú chờ đợi sự chất vấn hay phản bác của người khác. Nhưng La Phi không thể không nói ra những hoài nghi của mình: “Theo tôi được biết, tình tiết vụ án

https://thuviensach.vn

1.30 có chút mơ hồ, nhưng về tổng thể thì vẫn rất rõ ràng. Nghi phạm buộc mìn vào người khống chế con tin, cuối cùng bị cảnh sát bắn chết ngay tại hiện trường. Những điều này đều không tồn tại nghi vấn nào. Vụ án như vậy liệu có thể xuất hiện vấn đề gì có thể khiến cho bố anh cũng không tài nào giải quyết được? Huống hồ, khi bố anh rời khỏi đội cảnh sát hình sự, vụ án này đã kết thúc xét xử và đưa vào hồ sơ lưu trữ rồi cơ mà."

Đinh Chấn nuốt chửng thức ăn đang ngậm trong miệng: "Anh không biết thật hay là giả vờ không biết vậy?"

La Phi lắc đầu. Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh nhìn trừng trừng Đinh Chấn, không hề che giấu sự bất mãn của mình: "Có gì anh cứ nói thẳng ra có được không, đừng quanh co nữa."

276 Đã được lĩnh giáo qua ngôn từ sắc nhọn của Mộ Kiếm Vân, Đinh Chấn không muốn đôi co với cô. Vậy là anh ta nuốt nhanh miếng ăn trong miệng vào bụng rồi giải thích: "Tôi nghĩ hai người đến đây để hỏi về tình tiết vụ án đó thì chắc cũng phải hiểu các thông tin liên quan rồi mới phải - Vụ án đó trông có vẻ như đã kết thúc, nhưng trên thực tế vẫn còn sót một cái đuôi. Khoảng hai tháng sau đó, người bị bắt giữ lại đến báo án, nói rằng anh ta bị đồng phạm của kẻ gây án cướp của."

"Đồng phạm của kẻ gây án?"

La Phi kinh ngạc, "Đó là ai?"

"Ai biết được?"

Đinh Chấn lắc đầu, sau đó chuyển ngay chủ đề, "Nếu biết, bố tôi đã không từ chức."

La Phi đoán ra được ngụ ý của đối phương: "Ý của anh là: vụ án sau đó vẫn chưa được phá giải? Vì thế bố anh mới từ chức?"

https://thuviensach.vn

Đinh Chấn gật đầu: “Bố tôi là người theo đuổi những điều hoàn mỹ, không thể chấp nhận kết cục thất bại. Nên ông thà từ chức để chạy trốn. Ừm, cho dù ông ấy có nói với bên ngoài những lý do hào nhoáng thế nào thì cũng chẳng thể giấu được tôi. Tôi là con trai của ông ấy, không ai hiểu ông ấy hơn tôi.”

Anh ta vừa nói vừa ăn, suất ăn nhanh trước mặt chỉ còn lại một nửa. “Vụ án đó phức tạp vậy sao?”

La Phi có chút không hiểu nổi. Theo lý thì, vụ án cướp của bắt giữ con tin rất dễ phá án, vì phạm nhân và người bị hại luôn có một quá trình tiếp xúc mật thiết. Đinh Khoa là một truyền kỳ trong giới cảnh sát làm sao có thể làm khó ông ấy bằng loại án này? Đinh Chấn nhìn ra sự hoài nghi của La Phi, anh ta nhún nhún vai nói: “Chi tiết của vụ án tôi không rõ, tôi cũng không quan tâm. Nhưng thời gian đó cả ngày bố tôi cứ mặt mày ủ rũ nhìn hai tập hồ sơ, một tập là hồ sơ của vụ án 1.30 đã kết thúc, một tập là hồ sơ vụ cướp vừa mới xảy ra. Trong trí nhớ của tôi, trước đó chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.”

Trán La Phi càng ngày càng nhăn lại. Anh không ngờ đằng sau vụ án 1.30 còn ẩn chứa nhiều tình tiết phức tạp như vậy. Năm đó, Văn Hồng Binh đã bị Viên Chí Bang bắn chết ngay tại hiện trường, nhưng tên tòng phạm xuất hiện sau đó là ai? Tên đó đã dùng thủ pháp phạm tội thế nào mà ép được cả Đinh Khoa phải rời khỏi ngành cảnh sát? Từng mối nghi ngờ cứ liên tiếp bật ra, càng lúc càng quấn chặt lấy vụ án 1.30 vốn đã bị sương mù bao phủ. “Được rồi, cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây là kết thúc.”

Đinh Chấn bỗng nói. 277 Mạch suy nghĩ của La Phi bị đứt đoạn, anh vụt ngẩng đầu lên nhìn đối phương: “Cái gì?”

“Cuộc nói chuyện của chúng ta nên kết thúc.”

https://thuviensach.vn

Đinh Chấn lặp lại một lần nữa, “... Vì thời gian nghỉ trưa của tôi đã kết thúc, tôi phải bắt đầu làm việc.”

La Phi chú ý đến phần ăn trước mặt đối phương chỉ còn lại một chiếc hộp không, lẽ nào thời gian nghỉ trưa mà anh ta nói hoàn toàn tương đương với “Thời gian ăn trưa”

? Đinh Chấn dùng hành động thực tế của mình để trả lời, anh ta nhấc điện thoại trên bàn làm việc lên, dặn dò cô thư ký bên ngoài: “Cô Ngô, vào thu dọn hộp cơm giúp tôi, tiện thể mang tài liệu xả thải của xưởng sản xuất thuốc Sơn Đông đến đây.”

“Giáo sư Đinh.”

La Phi vội nhắc nhở anh ta, “Anh còn chưa nói cho chúng tôi biết phải tìm bố anh như thế nào.”

Đây mới là mục đích quan trọng nhất của cuộc viếng thăm này, sao có thể vội vàng kết thúc như vậy được? Đinh Chấn lại có câu trả lời khiến người ta phải thất vọng: “Ông ấy đã mất tích 10 năm rồi, tôi cũng không biết ông đang ở đâu.”

“Lẽ nào không có bất kỳ cách nào để liên hệ?”

La Phi cố hỏi thêm. Trong một xã hội hiện đại thông tin vô cùng phát triển thế này, điều này quả thực quá khác thường. Đinh Chấn “chậc”

một tiếng, nói với giọng thiếu kiên nhẫn: “Ông ấy muốn trốn thì làm sao có thể để lại cách thức liên lạc?”

“Vậy tại sao ông ấy lại muốn trốn?”

La Phi vẫn hỏi dồn. Đinh Chấn trả lời lạnh nhạt: “Tôi nghĩ mình đã trả lời câu hỏi tương tự rồi.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

La Phi cảm thấy hơi khó hiểu. “Hãy sử dụng khả năng phân tích của anh.”

Đinh Chấn dùng ngón tay chỉ vào đầu mình, dường như có chút thất vọng với câu hỏi không suy nghĩ của La Phi. Cùng lúc đó cửa phòng mở ra, Ngô Quỳnh bê một tập tài liệu đi vào. “Tôi dành cho hai người thời gian nửa phút cuối cùng, hai người còn có câu hỏi gì mới mẻ không?”

Tranh thủ lúc Ngô Quỳnh dọn dẹp đồ đạc trên bàn làm việc, Đinh Chấn một lần nữa thể hiện thông điệp muốn kết thúc buổi nói chuyện. 278 “Nếu vậy thì...”

La Phi bất lực xòe hai bàn tay. “... Tạm thời không có gì.”

Vậy là Đinh Chấn “ừm”

rồi tự mình cầm một tập tài liệu lật ra xem. Gần như trong khoảnh khắc, anh ta đã hòa nhập ngay vào trạng thái làm việc, mắt không liếc ngang dọc, tập trung toàn bộ tinh thần, dường như bất kỳ sự làm phiền nào của thế giới bên ngoài đều cách ly hoàn toàn với anh ta. Đối diện với tình cảnh éo le như thế này, La Phi chỉ có thể nhìn Mộ Kiếm Vân đang đứng bên cạnh, ái ngại cho nhau. May mà Đinh Chấn còn có một cô thư ký thấu hiểu lòng người. Ngô Quỳnh cười tươi đi về phía hai người, nói nhỏ: “Cảnh sát La, cô giáo Mộ, hay hai người cứ về trước đi. Nếu còn chuyện gì nữa, thì có thể liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào, tôi sẽ bố trí để hai người gặp lại giáo sư Đinh.”

Ngô Quỳnh ăn nói rất khách sáo, nhưng trong lời lẽ đã lộ rõ hàm ý việc hôm nay hai người đến mà không báo trước quả là không thỏa đáng. La Phi và Mộ Kiếm Vân cũng đã tận mắt chứng kiến thái độ làm việc tranh thủ từng giây từng phút của Đinh Chấn, nay Ngô Quỳnh đã tạo cho họ một bước lui, tất nhiên họ phải tuân theo đó mà làm. “Được rồi, chúng tôi tạm thời không làm phiền nữa.”

https://thuviensach.vn

La Phi vừa nói, vừa cùng Mộ Kiếm Vân đứng dậy. “Mời hai vị đi theo tôi, tôi sẽ đưa hai vị ra cầu thang máy.”

Nụ cười của Ngô Quỳnh rực rỡ như hoa. Nói xong, cô liền đi trước dẫn đường, bước đi khoan thai, tư thế uyển chuyển duyên dáng. Ba người bắt tay nhau tạm biệt ở cửa thang máy. La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng bước vào thang máy, sau khi thang máy khởi động, La Phi liền hỏi: “Cô thấy lời lẽ của Đinh Chấn có hợp lý không?”

Mộ Kiếm Vân hỏi: “Ý anh là gì?”

“Thứ nhất, về nguyên nhân Đinh Khoa ra khỏi ngành cảnh sát; Thứ hai, hai cha con họ đã không liên lạc với nhau trong vòng mười năm nay.”

“Điều thứ nhất rất hợp lý.”

Đầu tiên Mộ Kiếm Vân khẳng định, “Chí ít thì nguyên nhân đó có lý hơn nhiều lý do vì sức khỏe. Lúc thôi việc Đinh Khoa vừa mới hơn 50 tuổi phải không? Sức khỏe chưa đến nỗi không thể cố gắng được, hơn nữa vài năm sau đó ông ta vẫn sống rất khỏe đó sao? Việc rút lui ở ẩn này nên phân tích từ nguyên nhân tâm lý. Với tư cách là truyền kỳ của giới cảnh sát, mang danh hiệu phá án đạt tỷ lệ 100%, chắc chắn ông ta phải chịu áp lực người thường không thể lý giải nổi. Ông ta sẽ càng sợ thất bại hơn, gặp phải vụ án không thể phá nổi, rất có thể sẽ chọn cách chạy trốn.”

279 “Ừm.”

La Phi gật gật đầu đồng ý với phân tích của Mộ Kiếm Vân. Nhưng khuôn mặt anh lại có vẻ chán nản, vì phân tích như vậy đang giết chết vòng hào quang bủa vây quanh Đinh Khoa. Với một sinh viên tốt nghiệp từ trường Đại học Cảnh sát những năm 80 như anh, Đinh Khoa từng là một thần tượng không thể hoài nghi trong lòng cả một thế hệ, vậy nên anh muốn kết thúc đề tài khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng này. “Cô hãy nói về điều thứ hai.”

https://thuviensach.vn

“Là cha con với nhau, mười năm trời không có liên hệ gì thì thật khiến người ta không thể hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân cẩn trọng nói: “Nếu như bắt buộc phải giải thích, tôi chỉ có thể cho rằng quan hệ cha con của họ có vấn đề.”

La Phi mắt sáng lên, đó chính là phân tích mà anh muốn nghe. Vừa rồi lúc ở trong văn phòng của Đinh Chấn, trong lời nói của Mộ Kiếm Vân đã hé lộ một số manh mối, và những lời lẽ đó rõ ràng đã đánh trúng tim Đinh Chấn. Thang máy đã xuống tầng 1, hai người bước ra, đối diện là một bức tường kính nằm ở phía nam của tòa nhà. Bên ngoài bức tường kính là cây cỏ hoa lá mọc tươi tốt, sát bên trong chân tường xếp một vòng các ghế gỗ, tạo thành một khu vực nghỉ ngơi thanh tao. “Chúng ta đến kia ngồi đi.”

La Phi đề nghị. Trông nơi đó có vẻ rất yên tĩnh, là nơi tốt để ngồi nói chuyện. Mộ Kiếm Vân vui vẻ tán thành. Hai người tìm đến chiếc bàn kê sát tường, ánh nắng mặt trời chiếu qua tán lá cây soi vào bên trong qua lớp kính, sáng sủa nhưng không chói mắt. “Tiếp tục câu chuyện vừa rồi của chúng ta nhé.”

La Phi nhắc, “Vừa rồi cô nói về quan hệ cha con của Đinh Khoa và Đinh Chấn.”

Mộ Kiếm Vân đảo mắt dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Sau đó cô nhìn La Phi với ánh mắt rực sáng, hỏi: “Cảnh sát, đặc biệt là cảnh sát hình sự, cùng với việc gánh vác trách nhiệm với xã hội, thì trách nhiệm trong gia đình sẽ có phần thiếu sót, đúng không?”

“Đó là điều không thể tránh khỏi.”

La Phi điềm nhiên đáp, “Đã làm cảnh sát hình sự, tiêu điểm cuộc sống của anh ta chỉ có thể xoay quanh các loại tội phạm. Đương nhiên sẽ có ít thời gian để chăm sóc gia đình.”

https://thuviensach.vn

“Lần này tham gia vào tổ chuyên án “4.18”

, tôi đã cảm nhận sâu sắc về điều này.”

Mộ Kiếm Vân nửa đùa nửa oán trách nói. “Cuộc sống của cảnh sát hình sự là như vậy, khác hoàn toàn so với cuộc sống nhàn hạ của giảng viên đại học.”

La Phi cười, vừa tỏ ý ái ngại vừa có chút 280 bất lực, “Rất nhiều người đã không thể thích ứng nổi. Khi tôi ở Long Châu, dưới quyền có một cậu lúc nào cũng đòi thôi việc. Vì bạn gái của cậu ta không thể chịu nổi tình trạng công việc này, ép cậu ta bằng cách đòi chia tay.”

“Có thể hiểu được. Khi theo án thường là ba bốn ngày không thấy mặt mũi đâu, còn lo bị làm sao...”

Mộ Kiếm Vân thở dài, cúi đầu nghĩ một lát, sau đó bỗng cô ngẩng đầu lên nói, “Thực ra không phải nói chuyện của người khác, hãy nói về anh đi.”

“Tôi á? Nói gì về tôi?”

Thực ra La Phi hiểu ý của Mộ Kiếm Vân, nhưng anh cố ý đánh trống lảng. “Nói về cuộc sống riêng của anh.”

Mộ Kiếm Vân tỏ ra rất nghiêm túc, “Anh vẫn sống vậy sao? Sống một mình ấy. Thế giới của anh chỉ có các vụ án, những tên tội phạm thôi sao?”

La Phi im lặng. Câu hỏi có vẻ đơn giản nhưng lại gợi lên quá nhiều ký ức nơi sâu kín trái tim anh. Hồi lâu sau, anh khẽ “ha”

một tiếng, nói: “Đây có lẽ là cuộc sống phù hợp với tôi nhất.”

“Thực ra...”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân nhìn sâu vào mắt La Phi, cứ như muốn lôi hết những tình cảm ẩn chứa bên trong đối phương ra vậy, "... cũng chưa chắc."

"Ồ?"

La Phi cười, "Cô biết gì nào?"

"Từ hôm anh cho chúng tôi nghỉ, tôi có thể cảm nhận được một con người khác của anh. Trong thế giới của anh, ngoài các vụ án và tội phạm, còn có những thứ khác rất dịu dàng. Chỉ có điều anh thích giấu chúng đi."

Hai ngày trước La Phi dẫn đội đi phục kích Hàn Hạo, vì cảm động trước cảnh Hàn Hạo và vợ chia tay, nên đã cho các thành viên của đội nghỉ, để mọi người về nhà đoàn tụ với gia đình. Lúc đó mọi người ai cũng vui vẻ đi về hết, chỉ có La Phi một mình gặm nhấm nỗi cô đơn, lẻ loi, tâm trạng đó đã bị Mộ Kiếm Vân vốn tinh tế nhìn thấu rõ. Lúc này cô cố ý nhắc lại chuyện này, trái tim La Phi run nhẹ, khuôn mặt vốn quen với việc giấu kín tình cảm, biểu cảm đã chai sạn, bỗng trở nên mềm mại hơn nhiều. Về nhà. Đó là một từ rất ấm áp, chỉ cần nghĩ thôi, cũng có thể mang lại cho người ta cảm giác rạng ngời như ánh mặt trời. Nhà, một bờ vịnh có thể yên tâm neo đậu khi người ta cảm thấy mệt mỏi. Điều quan trọng hơn là, trong nhà, chắc chắn có người đang lo lắng cho bạn, đồng thời cũng khiến bạn lo lắng cho họ. Nhưng, với La Phi, bờ vịnh đó, người đó đang ở đâu? 281 Nghĩ đến đây, La Phi cắn môi, chống lại vị chua chát ứa ra từ con tim. Trước mắt anh lại xuất hiện hình ảnh một con bướm màu xanh đang rung rinh. Con bướm xinh đẹp ấy, nhịp rung rinh của nó đã sớm ngấm vào huyết mạch của anh, dù đã trải qua thời gian dài đằng đẵng mười tám năm, nó vẫn gắn chặt vào từng hơi thở của anh. "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Mộ Kiếm Vân ân cần hỏi. Sự thay đổi trong tâm trạng của La Phi không thoát khỏi ánh mắt của cô. "Tôi đang nghĩ về..."

La Phi hít một hơi thật sâu, "... một số chuyện đã qua."

https://thuviensach.vn

“Chuyện đã qua...”

Mộ Kiếm Vân lập tức hiểu ra. Tâm trạng cô vô cớ trở lên rối bời, giống như muốn trốn tránh điều gì đó, cô nhìn xuống. Khi cô ngẩng mặt lên lần nữa, cô không nhìn về phía La Phi, mà quay ra nhìn về phía cây cối bên ngoài tường kính. Cây cối tuy rậm rạp, tươi tốt, nhưng có lẽ do trời thu đã trở nên rõ rệt, nên nó không còn xanh mơn mởn như mùa xuân hạ nữa. Với người đã từng bị tổn thương, trái tim anh ta giống như cái cây trong ngày thu, dù vẫn xanh tươi, nhưng cuối cùng cũng bị héo tàn trong gió thu? Trong bầu không khí lặng lẽ, La Phi lấy lại tinh thần. “Xin lỗi, có lẽ tôi đã đưa chủ đề câu chuyện đi quá xa. Chúng ta đang nói về... mối quan hệ cha con của Đinh Chấn.”

Thực tế là Mộ Kiếm Vân đang từng bước dẫn dắt câu chuyện để đi sâu vào nội tâm của La Phi. Bởi vậy lời xin lỗi của anh lại càng khiến cô khó xử, cô đành tự cười “Hì hì”

, sau đó đưa câu chuyện về đúng quỹ đạo của nó: “Vừa rồi tôi mới nghĩ ra, Đinh Khoa là một người như thế nào? Ông ta xử lý mối quan hệ giữa công việc và gia đình ra sao?”

“Chắc chắn công việc là trung tâm trong cuộc sống của ông ta.”

La Phi nói không cần suy nghĩ, “Khi chúng tôi còn đi học, đã nghe nói rất nhiều truyền kỳ về việc ông phá án. Những câu chuyện đó miêu tả ông là người làm việc điên cuồng, vì phá án có thể quên ăn quên ngủ. Điều gây ấn tượng mạnh nhất đối với tôi, là một lần ông ngầm dấn thân vào nội bộ của bọn xã hội đen, để giữ bí mật, trong thời gian hơn một tháng, ông không liên hệ gì với người nhà, thậm chí vợ ông cũng không biết ông đi đâu.”

“Nếu vậy, không khó gì hiểu được thái độ vừa rồi của Đinh Chấn.”

“Thái độ vừa rồi”

https://thuviensach.vn

mà Mộ Kiếm Vân nhắc đến, đương nhiên là chỉ sự cười nhạo, chê bai nghề cảnh sát hình sự của Đinh Chấn lúc mới gặp. Sau đó cô lại 282 phân tích chi tiết: "Đinh Khoa thôi việc từ mười tám năm trước, khi đó Đinh Chấn mới vừa 24 tuổi. Có thể thấy, thời điểm công việc bận rộn nhất của Đinh Khoa, trùng khớp với giai đoạn trưởng thành của Đinh Chấn. Con trai trong giai đoạn trưởng thành rất mong muốn nhận được sự giúp đỡ và hướng dẫn của bố mình trong nhiều vấn đề, song người lúc nào cũng chỉ hết lòng với công việc phá án như Đinh Khoa thì chắc chắn là đã bỏ qua nhu cầu này của con trai. Bởi vậy giữa cha và con nảy sinh sự xa cách. Điều này giải thích tại sao sau đó khi Đinh Khoa bị ép thôi việc, Đinh Chấn không hề buồn rầu, ngược lại còn có ý vui mừng."

"Ý của cô là: do Đinh Khoa chỉ lo làm việc, quan hệ cha con sớm đã lạnh nhạt, nên mới có tình trạng kỳ lạ là mười năm rồi không hề liên lạc với nhau?"

Mộ Kiếm Vân trầm ngâm nói: "Nguyên nhân của một sự việc thường từ nhiều phương diện, đặc biệt là mối quan hệ phức tạp giữa người với người. Nếu hai bố con mà như hai kẻ đi đường thì chắc chắn cả hai đều có nguyên nhân."

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

La Phi lập tức thể hiện sự đồng tình, "Ngày xưa, chắc chắn Đinh Khoa không quan tâm đầy đủ đến con trai, nhưng mười năm trước khi ông mất tích, Đinh Chấn đã trưởng thành. Lúc này nhẽ ra Đinh Chấn cần phải chủ động có trách nhiệm quan tâm đối với người bố ngày càng già yếu mới phải chứ."

Mộ Kiến Vân gật đầu nói: "Vấn đề là ở chỗ đó. Chúng ta vừa thấy trạng thái làm việc của Đinh Chấn. Anh ta cũng là một kẻ cuồng công việc. Trong mắt anh ta, rất có khả năng gia đình cũng chỉ là một ký tự vô cùng mờ nhạt. Bởi vậy anh ta mới có trạng thái không hề quan tâm đến bố đẻ mình."

https://thuviensach.vn

Nhớ lại ngữ khí vừa rồi Đinh Chấn nói về cha của mình, không chỉ tỏ ra không hề quan tâm, thậm chí còn thường xuyên tỏ ra thái độ giễu cợt, La Phi lắc lắc người, trông có vẻ không được thoải mái. Hai cha con nhà họ đều giành được những thành tựu đáng ngưỡng mộ trong công việc nhưng quan hệ gia đình vốn dĩ nên ấm áp thì lại thờ ơ lạnh nhạt đến vậy. “Nhưng dù là vậy cũng có điểm không hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân lại nói, “Sau khi Đinh Khoa ở ẩn, đã từ biệt hoàn toàn cuộc sống cảnh sát hình sự. Khi con người ta dần già đi, sẽ ngày càng muốn dựa dẫm vào tình thân. Dù Đinh Chấn không có thời gian đi thăm ông ta, thì ông ta cũng có thể chủ động liên hệ với con trai của mình chứ.”

Nói rồi, cô dừng một lát, rồi lại nói, “Thậm chí tôi có một suy đoán rất không tốt.”

Nghe ngữ khí của đối phương La Phi hiểu cô đang muốn nói gì, anh lập tức phản ứng lại: “Cô nghi ngờ rằng ông ta đã qua đời? Khả năng này là rất nhỏ.”

“Ồ? Tại sao?”

283 “Ông ta vẫn lĩnh lương hưu của mình.”

“Lĩnh lương hưu?”

Mộ Kiếm Vân thấy vô cùng khó hiểu trợn tròn mắt. Một người mất tích mười năm vẫn nhận lương hưu. “Nhận từ tài khoản ngân hàng.”

La Phi giải thích, “Mười năm trước Sở công an lập tài khoản lương cho tất cả các nhân viên tại ngân hàng. Tài khoản của Đinh Khoa vẫn có người nhận tiền, lần gần đây nhất là hai tháng trước.”

Mộ Kiếm Vân vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên: “Nếu là vậy, sao các anh lại không tìm được ông ta? Đến khu vực rút tiền dò tìm.”

https://thuviensach.vn

“Các đồng chí của Sở công an thành phố đã thử tìm từ lâu rồi, nhưng không có hiệu quả gì.”

La Phi nhíu mày, “Cô phải tin một điều rằng, nếu như Đinh Khoa muốn trốn đi, vậy thì tìm ông ta bằng cách phá án của cảnh sát thì không thể thành công được.”

Mộ Kiếm Vân mím chặt môi, cô hiểu ý của đối phương. Với Đinh Khoa, những chiêu trò của cảnh sát đều đã rõ như lòng bàn tay, ông ta hóa giải quá dễ dàng. “Vậy có nghĩa là, chắc chắn Đinh Khoa còn sống, hơn nữa còn sống trong thành phố này. Chỉ có điều không ai có thể tìm được ông ta?”

La Phi gật gật đầu. “Thật là thú vị...”

Mộ Kiếm Vân chau mày, “Tại sao ông ta lại phải như vậy chứ?”

“Theo cách nói của cấp trên là: Mười tám năm trước, do vấn đề sức khỏe nên Đinh Khoa đã từ chức khỏi nhiệm vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự, từ đó vẫn nghỉ ngơi ở nhà. Nhưng khi đội cảnh sát hình sự có vụ án khó, vẫn tìm đến nhà để yêu cầu trợ giúp. Cứ như vậy trong vài năm sau đó, Đinh Khoa vẫn giúp đội cảnh sát hình sự phá được nhiều vụ án. Nhưng khoảng mười năm trước, cuối cùng Đinh Khoa chán ghét hoàn toàn cuộc sống phá án không thể ngừng nghỉ, nên ông ta đã chọn cách biến mất. Để cảnh sát không tìm được mình, ông ta đã không để lại thông tin liên lạc cho bất cứ ai.”

“Theo như cách nói của cảnh sát?”

Mộ Kiếm Vân cười, “Vậy theo anh nguyên nhân thực chất là gì?”

La Phi không trực tiếp trả lời, anh chỉ nói: “Đinh Chấn đã gợi ý cho chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân nhớ lại mấy câu nói cuối cùng của Đinh Chấn. 284 “Tôi nghĩ mình đã trả lời câu hỏi tương tự rồi.”

“Dùng khả năng phân tích của anh.”

Đã trả lời rồi? Phân tích? Mộ Kiếm Vân suy nghĩ một lát, cuối cùng trong lòng cũng bừng tỉnh. “Lẽ nào... ông ta lại gặp phải vụ án không thể xử lý nổi?”

“Đó là khả năng lớn nhất.”

La Phi tỏ ra tán đồng, “Đinh Chấn đã nói với chúng ta, Đinh Khoa chưa bao giờ chán ghét việc phá án. Nguyên nhân ông ta thôi việc chỉ là gặp phải khó khăn. Nếu như chúng ta tiếp tục phân tích theo hướng đó, việc ông ta ở ẩn mười năm trước. Rất rõ ràng, Đinh Chấn ám chỉ chúng ta nên làm như vậy... sau đó chúng ta được kết luận như cô vừa nói.”

Mộ Kiếm Vân gật gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: “Về lý có thể nói như vậy, nhưng về tình thì thật có chút ngượng ép. Nếu như Đinh Khoa từ chức vì muốn bảo vệ truyền kỳ tỷ lệ phá án 100% của mình, vậy mười năm trước ông ta đã từ bỏ vị trí cảnh sát hình sự rồi, dù không còn phá được án nữa, cũng không đến nỗi phải trả cái giá đắt đến mức lảng tránh đi như vậy chứ?”

La Phi trầm ngâm một lát rồi nói: “Vì vụ án đó quá đặc biệt. Nó có áp lực rất lớn, dù không làm ở vị trí cảnh sát hình sự nữa, Đinh Khoa cũng sẽ cảm thấy không thể chấp nhận nổi.”

“Anh biết là vụ án nào sao ?”

Mộ Kiếm Vân thận trọng hỏi. Nhìn vẻ mặt của La Phi, cô cảm thấy một bầu không khí không bình thường, tuy ánh mặt trời bên ngoài tường kính chiếu vào sáng sủa, nhưng lại có cảm giác như một làn khí lạnh lan tỏa. La Phi cố nén giọng, tiếng trầm và khàn: “Vụ án chia cắt thi thể 1.12”

https://thuviensach.vn

Mấy từ đó lập tức khơi gợi trong ký ức Mộ Kiếm Vân những điều không vui vẻ, khiến cô bất giác thở dài. Nhưng La Phi lại như cố ý khiến những ký ức đó được gọi về rõ ràng hơn, anh nhìn Mộ Kiếm Vân rồi hỏi: “Chắc chắn là cô biết vụ án này chứ?”

“Đương nhiên là biết.”

Mộ Kiếm Vân trông có vẻ là lạ, trông như trong người không được khỏe, sau đó cô cười ngượng rồi nói bổ sung, “Cả tỉnh thành, không ai là không biết.”

La Phi hơi cúi đầu, bắt đầu bước vào trạng thái hồi ức: “Khi đó tôi còn đang làm ở đồn công an Nam Minh Sơn, nhưng cũng nghe nói nhiều về vụ án này. Tôi có thể tưởng tượng ra mức độ tàn khốc của nó khiến người dân thường sợ 285 hãi như thế nào... Ưm, mười năm trước, chắc là cô vẫn còn đang học trung học nhỉ?”

“Đang học lớp 12 rồi. Vì buổi tối phải đi học thêm, nên sau khi xảy ra vụ án bố tôi ngày nào cũng phải đến trường đón tôi. Trong vòng mấy tháng trời, cổng trường luôn chật cứng các phụ huynh đến đón con gái.”

Mộ Kiếm Vân dừng một lát, lại nói, “Nhưng điều tôi nhớ nhất là, tôi phải cắt đi mái tóc thân yêu nhất của mình, và trong thời gian khoảng nửa năm không dám mặc quần áo đỏ, vì người con gái bị hại khi đó ăn mặc giống vậy, mọi người đều kháo nhau rằng, tên sát nhân biến thái đó thích con gái như vậy.”

Lúc đó vẫn là một cô bé, ngoài sợ hãi, điều buồn nhất là mất đi quyền lợi được làm điệu. La Phi ngầm tò mò trong lòng, ánh mắt anh nhìn Mộ Kiếm Vân có chút thay đổi, vì anh đang thử tưởng tượng đối phương khi mười bảy mười tám trông sẽ như thế nào. Mộ Kiếm Vân nhận ra La Phi đang nghĩ gì, cô tinh nghịch nhăn mũi: “Anh đang cười thầm tôi hả?”

“Đâu có, đâu có.”

https://thuviensach.vn

La Phi vội vàng phủ nhận, đồng thời loại bỏ ngay ý nghĩ linh tinh trong đầu mình ra. Mộ Kiếm Vân "hừ"

một tiếng nhẹ, không truy cứu nữa. La Phi tiếp tục chủ đề nghiêm túc vừa rồi: "Qua những gì cô trải qua, có thể thấy ảnh hưởng xã hội của vụ án chia cắt thi thể 1.12 rất ghê gớm. Tất cả mọi người đều quan tâm vụ án này, sự kỳ vọng của nhân dân toàn thành phố trở thành áp lực vô cùng lớn dồn lên đầu phía cảnh sát, không biết phải làm sao, cảnh sát đành phải cầu cứu nhờ Đinh Khoa giúp đỡ, nếu Đinh Khoa nhận lời, có nghĩa là ông ta sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi áp lực. Nên tuy ông ta đã không còn là thân phận cảnh sát hình sự, nhưng vụ án này vẫn sẽ liên quan đến danh tiếng cả đời của ông ta."

"Đây là nguyên nhân ông ta lui về ở ẩn? Ông ta không chắc phá được án, nên đã mượn cớ trốn tránh?"

Mộ Kiếm Vân tỏ vẻ thất vọng, "Nếu vậy, Đinh Khoa chỉ là cái danh... chí ít ông ta là người thiếu lòng dũng cảm."

La Phi xoa xoa sống mũi, nhất thời không biết nên nói gì. Nếu suy đoán đó là chính xác thì sẽ ảnh hưởng xấu đến hình tượng Đinh Khoa, nhưng ngoài cách đó, không còn cách giải thích nào hợp lý hơn. Con người luôn có khuyết điểm, cho dù anh ta có được thần thánh hóa, cũng không thể đạt đến độ hoàn mỹ, không có sai sót. Chỉ có điều khuyết điểm của người được thần thánh hóa đó luôn được vòng hào quang sáng chói che lấp. Và 286 để duy trì vòng hào quang đó, thì phải trả cái giá người thường không thể tưởng tượng nổi. Suy nghĩ của La Phi cứ phát triển theo hướng trên. Nhưng chỉ suy nghĩ không thôi không phải là phong cách của anh, với anh, bất kỳ suy đoán nào cũng phải có chứng cứ xác thực. Sau khi trầm ngâm suy nghĩ, anh lại đứng dậy. "Chúng ta đã có một số suy đoán, bây giờ là lúc kiểm chứng."

https://thuviensach.vn

Anh nói với Mộ Kiếm Vân. Mộ Kiếm Vân hứng khởi ngẩng đầu lên: “Kiểm chứng thế nào?”

“Bắt đầu từ điều đơn giản, quan hệ cha con của Đinh Khoa.”

“Vậy được.”

Mộ Kiếm Vân cũng đứng dậy, “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Không, cô không cần đi.”

La Phi lắc lắc tay, “Tôi đi một mình là có thể hoàn thành, cô ở đây đợi tôi.”

Mộ Kiếm Vân nghĩ một lát, nói: “Vậy được.”

Sau đó cô ngồi lại trên chiếc ghế mềm. Tuy không hiểu ý đồ hành động một mình của La Phi, nhưng cô tin đối phương khẳng định như vậy là có lý do, cô càng tin rằng La Phi chắc chắn có thể lấy được thông tin mà họ muốn có. Nếu đã là vậy, thì mình cứ ngồi đây phơi nắng, đàng hoàng hưởng thụ thôi. La Phi rời khỏi khu vực nghỉ ngơi. Đầu tiên anh đến chỗ sơ đồ tòa nhà bên trong sảnh, sau đó lại đi lên thang máy. Ngồi một mình một lúc, Mộ Kiếm Vân lại cảm thấy chán. Cô nhìn thấy bên cạnh tường có giá để báo, liền đi đến đó để tìm đọc tạp chí. Nhưng lật đi lật lại, trên giá đều là tập san chuyên đề về môi trường, đúng lúc Mộ Kiếm Vân mất cả hứng, bỗng phát hiện có một tạp chí trang bìa là hình của Đinh Chấn. Vậy là cô liền mang cuốn tạp chí đó về chỗ ngồi của mình. Bức ảnh trang bìa được chụp trong văn phòng làm việc. Đinh Chấn mặc bộ vest rất trang trọng, anh ta ngồi ngửa trên ghế, hai bàn tay khoanh tròn trước ngực, ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng về phía xa, thể hiện rõ sự tự tin phi phàm và khí chất uy nghiêm. Phía dưới bức ảnh là một dòng tựa đề, viết: “Để đạt được thành tựu hơn người thường, thì phải bỏ ra sức lực hơn người thường - Phỏng vấn giáo sư Đinh Chấn, chuyên gia xử lý nước ô nhiễm.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân lật tạp chí đến trang nội dung phỏng vấn, đọc chăm chú. Phần đầu bài phỏng vấn trọng tâm giới thiệu những thành tựu học thuật năm nay Đinh Chấn đạt được, Mộ Kiếm Vân không hứng thú với những điều đó, điều cô quan tâm là phần sau của bài viết, phỏng vấn Đinh Chấn về cuộc sống cá nhân. Phần đó nội dung như sau: 287 "... Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, để đạt được những thành tựu như hiện nay, phải chăng có liên quan nào đến tính cách của cá nhân ông? Đáp: Chắc chắn là có. Tôi là người không chịu khuất phục, dù làm việc gì, đều phải làm cho tốt nhất. Tôi không cho phép người khác nghi ngờ mình. Và cách duy nhất để tránh sự nghi ngờ, là làm việc đạt mức hoàn mỹ. ... Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, ông phân phối thời gian vui chơi và thời gian làm việc như thế nào? Đáp: Vui chơi? Không, tôi không cần vui chơi. Hỏi: Ý của ông là tất cả thời gian đều dành cho công việc? Ông không cần nghỉ ngơi sao? Đáp: Ăn cơm, ngủ chính là nghỉ ngơi, thậm chí chính công việc cũng là nghỉ ngơi. Tôi làm thí nghiệm thấy mệt thì đi xem các văn bản, xem văn bản mệt rồi thì có thể bố trí họp... Vui chơi ư? Đó thuần túy là sự lãng phí thời gian. Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, hiện nay ông vẫn độc thân, ông có nghĩ đến chuyện sẽ lập gia đình? Đáp: Hiện nay công việc của tôi rất tốt, không cần thiết cứ cố phải lập gia đình vì đã đến tuổi lập gia đình. Hỏi: Có một gia đình ấm áp, biết đâu có thể sẽ hỗ trợ tốt hơn cho công việc? Đáp: Đó là cách nghĩ thông thường, cũng là cách nghĩ của người bình thường. Với người như tôi thì lại không phù hợp. Tôi không có thời gian để hưởng thụ sự ấm áp của gia đình. Nếu kết hôn trong trạng thái như vậy, sẽ làm tổn thương đến các thành viên khác trong gia đình."

Quả là một người không có chút tình cảm nào cả, giống như người máy. Đọc nội dung phỏng vấn vừa rồi, Mộ Kiếm Vân nghĩ thầm. Cuộc đời như vậy thì còn hứng thú gì nữa? Dù sự nghiệp có đạt được thành công lớn hơn nữa thì có sao? Cô thực sự không thể hiểu nổi. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần đó là cách sống do bản thân chọn lựa, mặc kệ người khác nghĩ gì, cũng sẽ khiến người chọn lựa hài lòng nhất. Anh không hiểu anh ta, anh ta cũng không thể hiểu nổi anh. Thế giới này vốn là đa nguyên, hà tất gì phải suy đoán cuộc

https://thuviensach.vn

sống của người khác? 288 Trong lúc ngồi nghĩ vẩn vơ, lại thấy La Phi xuất hiện ở sảnh tầng 1, đang đi về phía tường kính. Mộ Kiếm Vân nhìn thời gian, anh mới đi được không đến 20 phút. Cô bỏ cuốn tạp chí xuống, đợi đến khi La Phi lại gần, mỉm cười nói: “Anh hành động cũng nhanh đó.”

La Phi ngồi trên trước ghế mềm đối diện Mộ Kiếm Vân, nhìn thấy cuốn tạp chí trên bàn, liền mở ra vừa xem vừa khen: “Ha, xem ra cô không dời bước nhưng cũng thu hoạch được không ít.”

“Một bài phỏng vấn, thu hoạch lớn nhất là biết được vị giáo sư này vì làm việc, đến nay vẫn chưa kết hôn.”

Mộ Kiếm Vân bất cần nhún nhún vai, “Thông tin của anh chắc nhiều hơn tôi, mau mang ra chia sẻ đi.”

La Phi bị cuốn hút bởi bài báo, anh đọc rất chăm chú, đến chỗ quan trọng thậm chí đọc thầm: “... Tôi không có thời gian để hưởng thụ sự ấm áp của gia đình. Nếu kết hôn trong trạng thái như vậy, sẽ làm tổn thương đến các thành viên khác trong gia đình. ... Ừm, câu này rõ ràng là có ý tứ ám chỉ điều gì đó.”

Mộ Kiếm Vân cảm thấy hào hứng, cô ngồi thẳng lưng, chờ đợi La Phi đọc tiếp. Nhưng La Phi lại khẽ đặt báo lại trên bàn, nói: “Câu nói này của Đinh Chấn là nhằm vào bố anh ta.”

“Ồ?”

Mộ Kiếm Vân hơi ngộ ra, “Tổn thương... tổn thương như thế nào?”

“Đinh Khoa lạnh nhạt với vợ con vì công việc, vợ ông ta không thể chịu đựng nổi, cuối cùng đã ngoại tình, sau cùng ly dị chồng. Đó là chuyện hơn hai mươi năm về trước, khi đó Đinh Chấn cũng khoảng 16, 17 tuổi.”

“Hóa ra còn có chuyện này.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài, “16, 17 tuổi, chính là độ tuổi hiểu biết mông lung về chuyện nam nữ. Lúc này cha mẹ ly dị do ngoại tình, chắc chắn sẽ để lại trong lòng Đinh Chấn nỗi buồn rất lớn. Thảo nào anh ta có cách nghĩ về gia đình và người thân không giống với người bình thường.”

“Đúng vậy. Do bị tổn thương vì gia đình, nên anh ta có cảm giác sợ hãi với việc lập gia đình của bản thân. Người ngoài nhìn vào có thể thấy anh ta là người dốc toàn tâm toàn lực vào công việc nên bỏ lỡ chuyện tình cảm, thực ra ngược lại, chính vì sự tan vỡ tình thân quá sớm nên mới tạo ra con người cuồng công việc không màng đến chuyện tình cảm như vậy.”

Nghe những phân tích của La Phi, Mộ Kiếm Vân nhìn anh. Anh phân tích về người khác thì vô cùng hợp lý, nhưng lại quên mất bản thân mình cũng là một người đàn ông lớn tuổi cô đơn. Nguyên nhân anh cách ly mình với tình yêu phải chăng cũng có thể giải thích bằng lý luận tương tự như vậy? 289 La Phi không hề biết suy nghĩ lúc này của Mộ Kiếm Vân. Thấy đối phương không phản ứng gì với mình, lại cho rằng Mộ Kiếm Vân không đồng tình với ý kiến đó. Đợi một lát sau, bỗng anh hỏi: “Cô có biết mối quan hệ giữa Ngô Quỳnh và Đinh Chấn không?”

“Ngô Quỳnh và Đinh Chấn?”

Mộ Kiếm Vân lặng người, sau đó lắc đầu, “Tôi không nghĩ rằng giữa họ có mối quan hệ đặc biệt nào.”

Cách dùng từ “quan hệ đặc biệt”

rất mông lung, nhưng ý nghĩa lại rất rõ ràng. Lãnh đạo đơn thân và cô thư ký trẻ đẹp, vốn là một cặp rất dễ khiến người khác liên tưởng. Lần đầu tiên gặp Ngô Quỳnh, Mộ Kiếm Vân cũng có những suy đoán hàm hồ, nhưng ngay sau đó cô lại gặp Đinh Chấn, thì suy đoán đó đã bị chính cô bác bỏ hoàn toàn. Từ cách nói chuyện, ánh mắt hay các tình tiết trong cuộc giao lưu với anh ta, Mộ Kiếm Vân đều không phát giác được hai người có bất cứ

https://thuviensach.vn

dấu tích mùi mẫn gì với nhau. Ngô Quỳnh có đủ lòng tôn kính nhưng không thân mật với Đinh Chấn; Đinh Chấn thì chẳng hề nhiệt tình với bất kỳ ai. Mộ Kiếm Vân là một cao thủ trong việc quan sát và phán đoán, cô tin rằng mình không hề nhìn nhầm, hơn nữa nếu hai người có tình cảm ngoài công việc, cũng chẳng cần thiết phải giấu giếm trước mặt mình. “Đúng là không phải quan hệ mà cô nghĩ.”

La Phi giải thích thêm. Lời giải thích này dường như cho thấy Mộ Kiếm Vân đã nghĩ quá xa. Khiến cô không khỏi cảm thấy ngại ngùng, nên hơi đỏ mặt, ngước nhìn ra phía cửa sổ. La Phi nhìn ra vẻ sượng sùng của đối phương, ý thức được lời nói của mình có chút vấn đề. Nhưng chuyện này có xin lỗi cũng không thích hợp, cách tốt nhất là giả vờ không biết gì. Vậy là anh tỏ ra như không để ý và tiếp tục nói: “Dựa vào danh vọng và thành tích của Đinh Chấn, có thể coi như một viên đá quý sang trọng không chịu giảm giá. Thực tế quả là có rất nhiều người phái đẹp theo đuổi anh ta, Ngô Quỳnh là một trong số đó.”

“Trước Ngô Quỳnh là sinh viên của Đinh Chấn.”

La Phi giải thích thêm, “Sinh viên nữ yêu thầm nhớ trộm Đinh Chấn rất nhiều, nhưng Đinh Chấn không đồng ý bất kỳ lời tỏ tình nào. Nhưng cô Ngô Quỳnh này rất kiên trì, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô đã vứt bỏ cơ hội làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài nổi tiếng, chấp nhận ở lại khoa để làm một cô thư ký nhỏ bé, mục đích là có thể được ở bên cạnh Đinh Chấn. Nhưng cho dù là vậy, Đinh Chấn cũng không đón nhận tình cảm của cô. Đã ba năm trôi qua, quan hệ của hai người vẫn không hề bước qua ranh giới của công việc.”

Nghe La Phi nói vậy, Mộ Kiếm Vân có chút thương cảm cho Ngô Quỳnh. Vì người mình yêu chờ đợi thời gian lâu như vậy, mà chẳng hề được báo đáp, đó chắc chắn là một cảm giác rất cay đắng? Nghĩ đến đây, cô thở dài đồng cảm: 290 “Hà tất gì phải như vậy, với điều kiện của cô ấy, lo gì không tìm được người đàn ông tốt?”

https://thuviensach.vn

La Phi “ừ”

rồi nói: “Chuyện tình cảm, ai nói cho rõ được chứ?”

Mộ Kiếm Vân vẫn cảm thấy không thoải mái: “Tên Đinh Chấn này cũng thật lạ. Ở cùng cô gái xinh đẹp, dịu dàng như vậy sớm tối, cho dù là trái tim bằng sắt đá cũng phải mềm ra, sao anh ta có thể không hề động lòng như vậy? Lẽ nào anh ta là người máy không cần đến hương hoa của trần gian?”

“Không cần đến hương hoa của trần gian... đúng là có thể hình dung như vậy được.”

La Phi trầm ngâm nói, “Thực ra anh ta không chỉ lạnh lùng trong chuyện tình cảm, những nhu cầu trong cuộc sống cũng vô cùng đơn giản.”

“Ồ? Anh còn nghe được tin gì nữa?”

“Anh ta có thể ăn cơm hộp hàng tháng trời trong văn phòng, các món ăn có thể không thay đổi trong vòng một tuần cũng không sao. Hiện anh ta vẫn ở trong căn hộ chung cư chật hẹp nhà trường phân cho, trong khi tài sản của anh ta thừa sức có thể mua được biệt thự ở địa điểm đẹp trong thành phố.”

“Thật là không thể hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân lắc lắc đầu. Một lát sau, cô lại nhìn La Phi bằng ánh mắt khó hiểu, “Anh lấy từ đâu nhiều tin vỉa hè như vậy?”

La Phi cười cười: “Tôi đi hỏi trực tiếp bộ phận nhân sự, gặp một chị rồi nói chuyện một lúc.”

Mộ Kiếm Vân cũng cười: “Anh cũng thật biết tìm người đấy.”

Người “chị”

https://thuviensach.vn

được La Phi nhắc đến tuổi khoảng hơn 40, là độ tuổi thích nghe ngóng tin tức của mọi người nhất. Bộ phận nhân sự là bộ phận cơ quan trong trường, nhân viên ở đây thường là những cá nhân có quan hệ, thời gian làm việc lâu năm, công việc nhàn hạ, hiểu biết phong phú, không chỉ vậy, bản thân bộ phận nhân sự cũng nắm được tài liệu cá nhân của từng nhân viên. Bởi vậy muốn tìm hiểu các thông tin liên quan của nhân viên trong khoa, tìm những người như vậy để nói chuyện là thích hợp nhất. “Nhưng tại sao anh không để tôi đi cùng?”

Mộ Kiếm Vân vẫn không hiểu. “Chúng tôi bàn tán về chuyện đời tư của người khác, nhiều người không tiện.”

La Phi giải thích, “Những chị đó tuy thích nói về những tin vỉa hè, nhưng trong tiềm thức họ cũng có quy định của riêng mình. Nếu hai người nói chuyện với nhau họ sẽ nghĩ đó là chuyện phiếm rất tự nhiên, nhưng nếu có ba người thì sẽ có cảm giác tội lỗi vì đã truyền bá chuyện đời tư của người khác, khi nói chuyện sẽ không thoải mái, trôi chảy nữa.”

291 “Anh hiểu thấu tâm lý của họ rồi nhỉ.”

Mộ Kiếm Vân cười biểu thị sự thán phục, “Ngay cả học chuyên ngành tâm lý học như tôi, cũng phải chịu thua.”

“Ha,”

La Phi xua xua tay phủ nhận, “Tôi chả có lý luận gì cả, chỉ là kinh nghiệm đúc kết sau nhiều năm làm cảnh sát hình sự mà thôi.”

“Được rồi, theo tình hình hiện giờ đã tìm hiểu được, cơ bản có thể nhận định: Đinh Chấn quả thật là một người lãnh đạm với tình người, ngoài công việc không biết đến ai khác. Có lẽ Đinh Khoa cũng như vậy, nên việc hai bố con họ mười năm rồi không có liên hệ gì cũng có khả năng.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân tổng kết một câu, thấy La Phi không có ý kiến gì khác, cô liền tiếp tục suy nghĩ theo chiều hướng đó, hỏi: “Vấn đề nghi ngờ thứ nhất coi như đã giải quyết, tiếp theo chúng ta cần yêu cầu chứng thực về cái gì?”

“Hai vụ án đó.”

La Phi đáp không cần suy nghĩ, vẻ mặt của anh cũng trở nên nghiêm túc, “Chúng ta cần điều tra chi tiết các tình tiết có liên quan, để chứng minh Đinh Khoa đích thực thôi việc, ở ẩn vì hai vụ án này.”

“Hai vụ án”

là chỉ cái đuôi còn lại của vụ án 1.30 và vụ án chia cắt thi thể 1.12 gây chấn động một thời. Vụ án 1.30 thì còn được, nhưng vụ án chia cắt thi thể kia từ nhiều năm trước đã gây nên nỗi ám ảnh Mộ Kiếm Vân về một chuyện cũ đáng sợ, nay lại phải tiếp cận để vén mở bức màn của nó, thật là chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. “Cô không phải xem chi tiết tài liệu vụ án. Vẫn giống như vừa nãy, tôi sẽ đi tìm hiểu tình hình, sau đó chúng ta cùng nhau thảo luận là được.”

La Phi nhìn vẻ mặt sợ sệt của Mộ Kiếm Vân rồi chủ động đưa ra cho cô viên thuốc an thần. Đôi lông mày đang chau lại của Mộ Kiếm Vân từ từ thả lỏng. Cô mỉm cười nói: “Cảm ơn”

. Giờ càng ngày cô càng tin vào phán đoán của mình: La Phi không phải là người vô cảm, thậm chí anh còn tinh tế hơn rất nhiều người đàn ông khác, chỉ có điều anh rất ít thể hiện điều đó mà thôi. 11 giờ 03 phút trưa, tại Học viện Môi trường thuộc Đại học Công nghệ tỉnh. Vài năm gần đây sự nghiệp giáo dục cao đẳng, đại học trong nước phát triển mạnh mẽ, nhà nước tăng vốn đầu tư, số lượng chiêu sinh của các trường cũng ngày càng tăng lên. Trường đại học công nghệ, đứng vị trí cao trong toàn tỉnh, đương nhiên cũng không chịu thua kém: tập hợp nguồn vốn dồi dào, hợp nhất mấy trường cao đẳng, đại học xung quanh vào làm một, quy mô bỗng chốc tăng

https://thuviensach.vn

lên gấp mấy lần, nghiễm nhiên có xu hướng trở thành một trong những trường đại học hàng đầu trong nước. Học viện Môi trường là một học viện chuyên ngành mũi nhọn của trường đại học Công nghệ, địa vị của nó dễ dàng nhận ra giống như vị trí tòa nhà học viện vậy. Tòa nhà nằm ngay bên trong cánh cổng chính, thuộc vào "công trình bộ mặt"

của trường. Nhìn lên không chỉ thấy sang trọng, hào nhoáng, mà thiết kế về công năng cũng có rất nhiều điểm độc đáo: về chỉnh thể tòa nhà hình chữ C, cửa hướng Nam, ôm trọn một mảnh vườn sinh thái xanh bên trong. Cây xanh rậm rạp trong vườn không chỉ che nắng cho các phòng phía Nam, mà còn giúp lọc không khí, loại bỏ bụi bẩn cho toàn bộ tòa nhà. Để các phòng trong tòa nhà có thể nhận được ánh sáng mặt trời ở mức tối đa và tăng không gian cho vườn hoa ở giữa, các tầng của tòa nhà được xây theo kiểu từng tầng từng tầng lùi ban công lại, đồng thời trên tường ngoài hướng Nam của mỗi tầng lầu đều có lắp tấm thái dương năng tiếp nhận ánh sáng mặt trời, nghe nói, năng lượng điện được chuyển hóa từ những tấm thái dương năng này không chỉ cung cấp điện sinh hoạt cho tòa nhà mà còn chuyển điện cho cả mạng lưới điện của thành phố. La Phi và Mộ Kiếm Vân đăng ký vào cổng ở phòng bảo vệ xong, cả hai sóng bước vào trong tòa nhà Học viện Môi Trường. Nơi đây rất tĩnh mịch, tràn ngập bầu không khí đậm chất tri thức. Trong môi trường như vậy, La Phi vốn là người hành động đi lại nhanh nhẹn cũng phải cố gắng bước đi chậm lại, sợ rằng sẽ phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh. Phòng làm việc độc lập của Đinh Chấn nằm ở cửa cầu thang máy tầng 8. Tấm biển treo bên ngoài văn phòng đã thể hiện rõ thân phận Phó Viện Trưởng của chủ nhân. Cánh cửa khép hờ, La Phi gõ nhẹ mấy tiếng, rồi lặng lẽ chờ đợi phản hồi của người bên trong phòng. "Mời vào!"

Giọng người nói vọng ra rất ngọt, đó là giọng nữ. 269 La Phi đẩy cánh cửa, bước vào trong phòng cùng với Mộ Kiếm Vân. Hóa ra trong phòng lại chia làm hai gian nhỏ phía ngoài và bên trong, giọng nữ vừa rồi là của người con gái ngồi trước một bàn làm việc ở gian ngoài, trên tay cầm một tập tài liệu, dường như đang bận bịu gì đó. Nhìn thấy hai người lạ đẩy cửa

https://thuviensach.vn

bước vào, trên khuôn mặt cô hơi lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thời ngừng công việc đang làm, đứng dậy hỏi: “Xin hỏi, anh chị tìm ai?”

“Chúng tôi là người của Sở công an.”

La Phi đưa thẻ ra, “Có một vụ án, chúng tôi cần tìm giáo sư Đinh để tìm hiểu tình hình.”

Cô gái cầm thẻ nhìn chăm chú, cô cau mày, dường như cái danh hiệu “Đội trưởng đội cảnh sát hình sự”

khiến cô có chút lo lắng. La Phi mỉm cười: “Cô đừng hiểu lầm. Vụ án vốn không liên quan gì đến giáo sư Đinh, chúng tôi chỉ muốn anh ấy cung cấp một số thông tin.”

Cô gái lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, đưa trả lại cho La Phi tấm thẻ, nói: “Giáo sư Đinh đang họp. Anh chị đợi một lát.”

Sau đó cô lại mỉm cười tự giới thiệu về mình: “Tôi là thư ký của giáo sư, tên là Ngô Quỳnh.”

“Phải đợi khoảng bao lâu?”

Mộ Kiếm Vân đứng sau La Phi lên tiếng hỏi. “Cũng không chắc được.”

Ngô Quỳnh nhún vai tỏ ý lấy làm tiếc, “Giáo sư Đinh rất bận, thường thì khách đến gặp đều phải hẹn trước. Nhưng anh chị đây là trường hợp đặc biệt, tôi nghĩ giáo sư sẽ tranh thủ thời gian bữa trưa để đón tiếp.”

“Vậy thì chẳng phải đã làm phiền quá rồi?”

Nghe nói phải làm lỡ thời gian ăn trưa của người khác, La Phi cảm thấy có vẻ không ổn. “Không sao. Thường thì giáo sư gọi đồ ăn nhanh về văn phòng để ăn, nên anh chị có thể vừa ăn trưa vừa nói chuyện - chỉ cần anh chị không thấy phiền là được.”

https://thuviensach.vn

La Phi gật đầu: “Thế cứ vậy đi.”

“Anh chị vào phòng ngồi một lát.”

Ngô Quỳnh tiếp đón nhiệt tình, dẫn hai người vào gian bên trong. Sau khi hai vị khách ngồi xuống ghế sofa, cô rót hai cốc trà, sau đó quay ra ngoài. “Có thư ký như thế cũng được đấy nhỉ?”

Sau khi Ngô Quỳnh rời đi, La Phi liền khen một câu. “Đúng là căn bệnh chung của đàn ông”

. Mộ Kiếm Vân lườm La Phi, “Cứ thấy gái đẹp là hồn siêu phách lạc.”

270 “Tôi chỉ muốn khen tinh thần làm việc của cô ấy.”

La Phi biện hộ cho mình. Nhưng lý giải của anh ta không đủ sức thuyết phục, vì rõ ràng lời khen vừa rồi của anh bao gồm cả ý tứ khen ngợi dung mạo của Ngô Quỳnh. Thực sự có thể gọi đó là người phụ nữ “xinh đẹp”

, thậm chí La Phi còn ngầm so sánh cô ta và Mộ Kiếm Vân. Dung mạo Mộ Kiếm Vân rất thanh tú, đồng thời lại có chút khí khái anh hùng. Còn Ngô Quỳnh thì có vẻ đẹp ngọt ngào, thân hình gợi cảm, có lẽ người phụ nữ như thế dễ dàng khơi gợi được tâm lý ham muốn của đàn ông hơn. “Thư ký, chả phải là vì cái chuyện đó sao?”

Mộ Kiếm Vân bĩu môi, bỗng cô nhớ ra chuyện gì đó, bất bình nói: “Chết, tôi cứ lượn lờ đằng sau anh, người ngoài nhìn vào liệu có coi tôi như thư ký của anh không?”

La Phi cười rồi nói: “Làm gì có chuyện đó? Khí chất của cô rành rành ra đó.”

Ngữ điệu của anh rất bình thản, không có quá nhiều lời ca tụng. Nhưng như thế lại càng thể hiện thái độ chân thành. Mộ Kiếm Vân nheo nheo mắt,

https://thuviensach.vn

trong lòng rất vui. La Phi không quanh co vấn đề này nữa, bắt đầu tập trung tinh thần quan sát thiết kế trong phòng. Văn phòng tuy rộng, nhưng đồ đạc bày biện không nhiều. Bắt mắt nhất là một hàng tủ sách áp sát tường, trên các ô giá sách đều bày kín những sách vở, tập tài liệu, thể hiện rõ sự chăm chỉ và bác học của chủ nhân. Mộ Kiếm Vân lại không hứng thú với việc quan sát đó. Cô nâng cốc nước và từ từ nhâm nhi, trông như đang thưởng thức trà, nhưng thực tế thì vì muốn giết thời gian là chính. May mà họ không phải đợi quá lâu. Khoảng nửa tiếng sau, cánh cửa gian ngoài được mở ra. Cùng với tiếng bước chân mạnh và nhanh, ai cũng nghe ra có một người đàn ông bước vào phòng. “Giáo sư Đinh, anh về rồi ạ.”

Giọng ngọt ngào của Ngô Quỳnh vang lên, “Có khách đang đợi giáo sư trong phòng.”

“Khách ư?”

Người đàn ông có vẻ không vui, anh nói với giọng trách móc, “Hôm nay tôi không sắp xếp thời gian để gặp khách nào cả.”

“Họ là người của đội cảnh sát hình sự.”

Ngô Quỳnh giải thích. “Ừm.”

Người đàn ông trầm ngâm một lát, dường như đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau, tiếng bước chân của anh ta hướng vào gian trong. La Phi và Mộ Kiếm Vân vội đứng dậy, chuẩn bị tư thế chào người chủ nhân ở đây. 271 Cánh cửa phòng mở ra dứt khoát. Một người đàn ông bước vào trong phòng, anh ta bước lên phía trước một bước rồi dừng lại, cau mày nhìn dò xét hai người khách không mời mà đến đứng ngay trước mặt mình. Người này quả nhiên là vị giáo sư Đinh Chấn phó viện trưởng Học viện Môi trường. Anh ta ăn mặc nghiêm chỉnh, đầu tóc gọn gàng, trông sạch sẽ, ánh mắt sáng có thần, tạo cho người đối diện cảm giác tràn đầy sinh lực. “Xin chào, giáo sư Đinh.”

https://thuviensach.vn

La Phi tiến lên một bước, chủ động đưa tay phải ra. Nhưng Đinh Chấn không đáp lại ngay lập tức, anh ta đứng nguyên như vậy rồi hỏi: “Hai người là người của đội cảnh sát hình sự?”

“Đây là đội trưởng mới nhận chức của đội cảnh sát hình sự, La Phi.”

Mộ Kiếm Vân cũng đã bước lên, sau đó cô cũng tự giới thiệu về mình, “Tôi là giảng sư của trường cảnh sát tỉnh, Mộ Kiếm Vân.”

Đinh Chấn “ừm”

một tiếng, rồi ánh mắt dừng lại nhìn La Phi, xem ra anh ta có hứng thú với đội trưởng đội cảnh sát hình sự hơn giảng sư của trường Cảnh sát. Một lát sau, anh ta đưa tay trái ra bắt tay với La Phi, và nói: “Xin chào.”

Nhưng câu chào hỏi đó chỉ có tính chất khách sáo xã giao, không hề có chút nhiệt tình chào đón gì. “Xin chào.”

La Phi chân thành bày tỏ ý xin lỗi, “Xin lỗi vì chúng tôi đã không mời mà đến, làm phiền tới anh.”

Đinh Chấn xua xua tay, nói: “Ngồi đi.”

Còn anh ta cũng đi về phía sau chiếc bàn làm việc, ngồi lên chiếc ghế dựa to bành. Sau đó anh ta hỏi: “Hai người có muốn ăn cơm cùng tôi không?”

. Quả là một câu mở lời độc đáo, La Phi mỉm cười rồi đáp: “Không cần đâu. Cảm ơn.”

“Đời người rất ngắn, bởi vậy chúng ta cần phải ứng dụng nguyên lý quy hoạch học để quản lý thời gian của mình. Ví dụ khi ăn cơm, chúng ta có thể đồng thời làm những công việc khác như nghe bản tin, hoặc nói chuyện bên ngoài kế hoạch.”

https://thuviensach.vn

Không biết có phải do thói quen của nghề nghiệp hay không, khi nói chuyện anh ta có giọng điệu giáo huấn kẻ dưới, cuối cùng anh ta lại hỏi lại, “Hai vị không muốn tranh thủ thời gian này để giải quyết bữa trưa sao?”

Lời nói của đối phương có vẻ hợp lý. Thực tế thì La Phi cũng thường vừa ăn cơm vừa suy nghĩ về các vụ án. Nhưng thực lòng anh cũng không tưởng tượng ra nổi cảnh tượng ngượng ngạo như thế nào nếu bây giờ ngồi ăn cơm cùng với đối phương, do dự giây lát rồi anh đưa ra một câu trả lời có hơi vụng về: “Không cần đâu... chúng tôi vẫn chưa đói.”

272 Đinh Chấn không muốn phí lời thêm nữa, anh ta cầm điện thoại bàn lên và nói: “Gọi một suất ăn nhanh vào đây.”

Rõ ràng, chiếc điện thoại này có thể nối trực tiếp tới chỗ cô thư ký Ngô Quỳnh bên ngoài. Dường như đối với anh ta thời gian vô cùng quý giá, vừa đặt điện thoại xuống, anh ta liền quay ra nhìn về phía La Phi, không chào mời xã giao, hỏi thẳng: “Có phải là hai vị muốn tìm bố tôi?”

La Phi ngẩn người, sau đó anh quay sang nhìn đối mặt Mộ Kiếm Vân. Trước khi đến đây cả hai đều không liên hệ trước với Đinh Chấn, nhưng tại sao đối phương lại biết rõ ý định cuộc viếng thăm của họ như vậy? Đinh Chấn nhìn biểu hiện của hai người như vậy đã đoán ra họ đang nghĩ gì. Vậy là anh ta “ha”

một tiếng nói với giọng giễu cợt: “Đội cảnh sát hình sự các vị đến tìm tôi, sẽ chẳng có chuyện gì khác ngoài chuyện đó. Chắc chắn là các vị muốn thông qua tôi để tìm ông bố Đinh Khoa của tôi, bởi vì các vị lại vướng phải vụ án hóc búa không phá nổi, muốn tìm bố tôi để xin giúp đỡ.”

Lời nói thật khó nghe, nhưng La Phi không thể phủ định suy đoán của đối phương. Anh gật gật đầu và nói: “Quả đúng là như vậy. Tôi nghe nói bố anh đã chán ghét cuộc sống điều tra hình sự, nhưng đây là một vụ án lớn, hy vọng anh có thể giúp chúng tôi tìm ông ấy.”

https://thuviensach.vn

“Vụ án lớn...”

Đinh Chấn cười khẩy, “Trong mắt cảnh sát hình sự các anh, đã là vụ án thì làm gì có vụ nào là không lớn. Tôi hiểu rõ điều này. Cứ có vụ án là các anh chả đoái hoài gì đến chuyện khác. Dù cho là gia đình, người thân, trong mắt các anh cũng không thể quan trọng bằng vụ án.”

La Phi lặng người trong chốc lát, cười ngượng: “Xem ra giáo sư rất có thành kiến đối với nghề nghiệp của chúng tôi?”

Đinh Chấn lạnh lùng nhìn La Phi chốc lát rồi chợt hỏi: “Anh lập gia đình chưa?”

La Phi lắc đầu. “Vậy thì tốt. Thà sống độc thân cả đời còn hơn trở thành người cha và người chồng không có trách nhiệm.”

La Phi chưa biết xử lý thế nào thì Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh đã không chịu nổi. Cô cau mày nói: “Giáo sư Đinh, phải chăng anh vẫn luôn không hài lòng về bố mình? Anh cho rằng ông không thực hiện tốt vai trò trong gia đình?”

Lần này thì tới lượt Đinh Chấn lặng người, vì những lời lẽ của Mộ Kiếm Vân như mũi kim sắc nhọn đâm trúng vào tâm can anh ta. Anh ta nheo nheo mắt nhìn người con gái đứng cách đó không xa, như có ý nhìn dò xét lại đối 273 phương. Mộ Kiếm Vân không hề tỏ ra yếu đuối nhìn thẳng lại anh ta, không khí trong văn phòng bỗng trở nên căng thẳng. Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa khẽ vang lên. Đinh Chấn lấy lại tinh thần, nhân cơ hội đó anh ta chuyển ánh mắt nhìn, đồng thời hạ thấp giọng nói: “Vào đi!”

Cánh cửa phòng mở ra, Ngô Quỳnh từ từ bước vào. Cô đặt một phần cơm hộp trước mặt Đinh Chấn: “Giáo sư Đinh, bữa trưa của anh đây ạ.”

Đinh Chấn gật gật đầu tỏ ý cảm ơn, sau đó nói: “Cô ra ngoài trước đi.”

https://thuviensach.vn

Ngô Quỳnh đi ra được mấy bước, cô cảm thấy hình như không khí có vẻ không bình thường, nên vừa đi vừa nhìn về hướng La Phi và Mộ Kiếm Vân, bắt gặp ánh nhìn của hai người, cô cười rất tươi, giọng dịu dàng nói: “Mọi người cứ nói chuyện đi nhé.”

Tuy đó chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng nó giống như một làn gió ấm thổi nhẹ vào lòng La Phi và Mộ Kiếm Vân, khiến người ta cảm thấy mát lòng mát dạ. Ngay cả Mộ Kiếm Vân cũng phải mỉm cười đáp lại, trong lòng ngầm khen ngợi: người con gái này thật dễ mến, đúng là một cô thư ký tốt. Đinh Chấn mở nắp hộp cơm hộp, bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình. Anh ta ăn rất nhanh, và từng miếng từng miếng to, dường như việc ăn cơm đối với anh ta chỉ là một công việc thường lệ bắt buộc phải hoàn thành. Sau khi ăn được vài miếng, anh ta ngẩng đầu lên nhìn La Phi hỏi: “Lần này là vụ án gì?”

Có thể do đối thoại lúc đầu có phần thất lễ, hoặc cũng có thể do phản ứng của Mộ Kiếm Vân khiến anh ta bớt phần hung hăng, và cũng có thể sự xuất hiện của Ngô Quỳnh đã hòa hoãn được tâm trạng của anh ta, khiến ngữ khí lúc này của Đinh Chấn hòa nhã hơn nhiều. “Đây là một vụ án của mười tám năm trước.”

La Phi trả lời, “Khi đó bố anh là người phụ trách. Thực ra vụ án này đã kết thúc từ lâu, chúng tôi tìm bố anh, chỉ là muốn tìm hiểu một số tình tiết của vụ án thôi.”

Vì nghe nói nguyên nhân Đinh Khoa ở ẩn là vì muốn lánh khỏi cuộc sống phá án, nên La Phi đặc biệt nhấn mạnh rằng vụ án này đã kết thúc, và sẽ không mang lại rắc rối gì cho đối phương. Nhưng Đinh Chấn lại cau mày, anh ta ngừng ăn, trầm ngâm hỏi: “Chuyện của mười tám năm về trước... có phải là vụ án cướp của bắt giữ con tin?”

“Anh biết về vụ án này?”

https://thuviensach.vn

La Phi ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút vui mừng: nếu như Đinh Chấn biết về vụ án này, thì dù không tìm được Đinh Khoa, cũng có thể hoàn thành được mục đích của chuyến đi này. 274 “Đó là một vụ án không hoàn hảo.”

Đinh Chấn khẽ “ha”

một tiếng, không biết đang cười cái gì. “Không hoàn hảo? Ý là gì?”

La Phi tuy không hiểu ý của đối phương, nhưng anh càng lúc càng cảm thấy hứng thú với cuộc đối thoại này. “Bố tôi là người yêu cầu bản thân rất cao. Ông đã làm cảnh sát 20 năm, các vụ án qua tay được duy trì tỷ lệ phá án 100%. Nhưng chỉ có vụ án này, với ông là không hoàn hảo.”

Nụ cười nhếch mép của Đinh Chấn càng thể hiện rõ, xem ra anh ta có ý giễu cợt bố mình. La Phi không muốn phân tích mối tình cảm cha con phức tạp này, anh cố gắng bám sát câu chuyện của vụ án: “Vậy anh có biết về tình tiết cụ thể của vụ án này không?”

Đinh Chấn lắc đầu: “Không biết! Tôi chưa bao giờ quan tâm đến vụ án của ông ấy.”

Nói xong, anh ta lại vùi đầu và mấy miếng cơm. Tuy thất vọng nhưng La Phi lại không cam tâm: “Vậy tại sao lại nói vụ án này là vụ án “không hoàn hảo”

?”

Đinh Chấn nuốt nốt thức ăn trong miệng, sau đó bình thản hỏi ngược lại La Phi: “Nếu như vụ án đó rất hoàn hảo, thì tại sao hai người còn phải đến đây để hỏi về nó?”

La Phi bị hỏi vậy thì ngẩn người, liền sau đó là nụ cười đau khổ bất lực. Lẽ nào là vì lý do này? Theo logic thì là vậy, nhưng nó chả có giá trị gì với

https://thuviensach.vn

mình. Đinh Chấn lại nhìn La Phi cười cười: “Song phản ứng của cảnh sát các vị cũng chậm quá. Từ mười tám năm trước tôi đã biết vụ án này có vấn đề rồi.”

Vậy là anh ta cũng biết một số tình hình? La Phi không hỏi tiếp, chỉ dùng ánh mắt để thể hiện sự hồ nghi của mình - rõ ràng là đối phương đang cố ý vòng vo, nếu cứ vờn theo anh ta thì có lẽ sẽ là quá ngốc nghếch. Đinh Chấn rất rõ La Phi đang muốn điều gì, bởi vậy anh ta nói nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Tôi không hề biết về chi tiết của vụ án đó - Tôi biết vụ án này có vấn đề là vì nó mà bố tôi đã vứt bỏ sự nghiệp cảnh sát hình sự của mình.”

“Bố anh xin từ chức là do vụ án này?”

Thông tin này khiến La Phi rất kinh ngạc, Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh cũng rất ngỡ ngàng: Nếu như chuyện đó là thật, vậy thì quả là vụ án 1.30 có chút gì đó đáng ngờ. Đinh Chấn cười lạnh lùng hỏi lại: “Vậy các vị nghĩ là vì cái gì?”

275 “Phía cảnh sát nói là: lý do sức khỏe, làm việc quá sức.”

La Phi mở đầu bằng mấy chữ “phía cảnh sát nói”

, rõ ràng là đã nảy sinh mối nghi ngờ rất lớn đối với độ tin cậy của thông tin này. “Vì sức khỏe mà có thể khiến ông ấy từ bỏ cuộc đời cảnh sát hình sự của mình sao?”

Đinh Chấn chầm chậm lắc đầu, “Các người chả hiểu gì về bố tôi cả. Ông ấy là người có thể từ bỏ tất cả để phá án. Vì lý do sức khỏe có thể khiến ông dừng lại? Hi hi, trừ khi là ông mệt đến chết trên chính hiện trường vụ án.”

La Phi quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân. Thần thái của hai người đều có khuynh hướng đồng tình với cách nói của Đinh Chấn. Đối với họ, Đinh Khoa là một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bản thân họ cũng

https://thuviensach.vn

không hiểu nhiều về ông. Nhưng có một điều có thể đoán được rằng: Nếu Đinh Khoa không phải là một người cuồng công việc, yêu thích phá án như chính sinh mệnh của mình, thì làm sao ông có thể lập lên truyền kỳ trong giới cảnh sát: tỷ lệ phá án đạt 100%? Một người như vậy, chỉ vì lý do sức khỏe mà bỗng dưng lui về ở ẩn trong khi đang ở đỉnh cao thì quả là không hợp tình hợp lý. “Không có lý do gì có thể khiến ông ấy từ bỏ việc phá án.”

Đinh Chấn tiếp tục nói: “Chỉ có một lý do giải thích việc ông ấy không muốn làm cảnh sát nữa là: ông đã gặp phải một vụ án không thể giải quyết, song với tính cách của ông thì không thể chấp nhận kết quả thất bại. Bởi vậy ông đành mượn cớ từ bỏ đội cảnh sát hình sự, như vậy mới có thể bảo toàn cho danh tiếng hiển hách hai mươi mấy năm trời ông tích góp được.”

Nói xong, Đinh Chấn lại bắt đầu một mình vùi đầu ăn những miếng lớn suất ăn nhanh của mình. Thần thái của anh ta giống như một thầy giáo đang lên lớp cho học sinh, chỉ bo bo giảng phần của mình, không hề có hứng thú chờ đợi sự chất vấn hay phản bác của người khác. Nhưng La Phi không thể không nói ra những hoài nghi của mình: “Theo tôi được biết, tình tiết vụ án 1.30 có chút mơ hồ, nhưng về tổng thể thì vẫn rất rõ ràng. Nghi phạm buộc mìn vào người khống chế con tin, cuối cùng bị cảnh sát bắn chết ngay tại hiện trường. Những điều này đều không tồn tại nghi vấn nào. Vụ án như vậy liệu có thể xuất hiện vấn đề gì có thể khiến cho bố anh cũng không tài nào giải quyết được? Huống hồ, khi bố anh rời khỏi đội cảnh sát hình sự, vụ án này đã kết thúc xét xử và đưa vào hồ sơ lưu trữ rồi cơ mà.”

Đinh Chấn nuốt chửng thức ăn đang ngậm trong miệng: “Anh không biết thật hay là giả vờ không biết vậy?”

La Phi lắc đầu. Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh nhìn trừng trừng Đinh Chấn, không hề che giấu sự bất mãn của mình: “Có gì anh cứ nói thẳng ra có được không, đừng quanh co nữa.”

https://thuviensach.vn

276 Đã được lĩnh giáo qua ngôn từ sắc nhọn của Mộ Kiếm Vân, Đinh Chấn không muốn đôi co với cô. Vậy là anh ta nuốt nhanh miếng ăn trong miệng vào bụng rồi giải thích: “Tôi nghĩ hai người đến đây để hỏi về tình tiết vụ án đó thì chắc cũng phải hiểu các thông tin liên quan rồi mới phải - Vụ án đó trông có vẻ như đã kết thúc, nhưng trên thực tế vẫn còn sót một cái đuôi. Khoảng hai tháng sau đó, người bị bắt giữ lại đến báo án, nói rằng anh ta bị đồng phạm của kẻ gây án cướp của.”

“Đồng phạm của kẻ gây án?”

La Phi kinh ngạc, “Đó là ai?”

“Ai biết được?”

Đinh Chấn lắc đầu, sau đó chuyển ngay chủ đề, “Nếu biết, bố tôi đã không từ chức.”

La Phi đoán ra được ngụ ý của đối phương: “Ý của anh là: vụ án sau đó vẫn chưa được phá giải? Vì thế bố anh mới từ chức?”

Đinh Chấn gật đầu: “Bố tôi là người theo đuổi những điều hoàn mỹ, không thể chấp nhận kết cục thất bại. Nên ông thà từ chức để chạy trốn. Ừm, cho dù ông ấy có nói với bên ngoài những lý do hào nhoáng thế nào thì cũng chẳng thể giấu được tôi. Tôi là con trai của ông ấy, không ai hiểu ông ấy hơn tôi.”

Anh ta vừa nói vừa ăn, suất ăn nhanh trước mặt chỉ còn lại một nửa. “Vụ án đó phức tạp vậy sao?”

La Phi có chút không hiểu nổi. Theo lý thì, vụ án cướp của bắt giữ con tin rất dễ phá án, vì phạm nhân và người bị hại luôn có một quá trình tiếp xúc mật thiết. Đinh Khoa là một truyền kỳ trong giới cảnh sát làm sao có thể làm khó ông ấy bằng loại án này? Đinh Chấn nhìn ra sự hoài nghi của La Phi, anh ta nhún nhún vai nói: “Chi tiết của vụ án tôi không rõ, tôi cũng

https://thuviensach.vn

không quan tâm. Nhưng thời gian đó cả ngày bố tôi cứ mặt mày ủ rũ nhìn hai tập hồ sơ, một tập là hồ sơ của vụ án 1.30 đã kết thúc, một tập là hồ sơ vụ cướp vừa mới xảy ra. Trong trí nhớ của tôi, trước đó chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy."

Trán La Phi càng ngày càng nhăn lại. Anh không ngờ đằng sau vụ án 1.30 còn ẩn chứa nhiều tình tiết phức tạp như vậy. Năm đó, Văn Hồng Binh đã bị Viên Chí Bang bắn chết ngay tại hiện trường, nhưng tên tòng phạm xuất hiện sau đó là ai? Tên đó đã dùng thủ pháp phạm tội thế nào mà ép được cả Đinh Khoa phải rời khỏi ngành cảnh sát? Từng mối nghi ngờ cứ liên tiếp bật ra, càng lúc càng quấn chặt lấy vụ án 1.30 vốn đã bị sương mù bao phủ. "Được rồi, cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây là kết thúc."

Đinh Chấn bỗng nói. 277 Mạch suy nghĩ của La Phi bị đứt đoạn, anh vụt ngẩng đầu lên nhìn đối phương: "Cái gì?"

"Cuộc nói chuyện của chúng ta nên kết thúc."

Đinh Chấn lặp lại một lần nữa, "... Vì thời gian nghỉ trưa của tôi đã kết thúc, tôi phải bắt đầu làm việc."

La Phi chú ý đến phần ăn trước mặt đối phương chỉ còn lại một chiếc hộp không, lẽ nào thời gian nghỉ trưa mà anh ta nói hoàn toàn tương đương với "Thời gian ăn trưa"

? Đinh Chấn dùng hành động thực tế của mình để trả lời, anh ta nhấc điện thoại trên bàn làm việc lên, dặn dò cô thư ký bên ngoài: "Cô Ngô, vào thu dọn hộp cơm giúp tôi, tiện thể mang tài liệu xả thải của xưởng sản xuất thuốc Sơn Đông đến đây."

"Giáo sư Đinh."

La Phi vội nhắc nhở anh ta, "Anh còn chưa nói cho chúng tôi biết phải tìm bố anh như thế nào."

https://thuviensach.vn

Đây mới là mục đích quan trọng nhất của cuộc viếng thăm này, sao có thể vội vàng kết thúc như vậy được? Đinh Chấn lại có câu trả lời khiến người ta phải thất vọng: “Ông ấy đã mất tích 10 năm rồi, tôi cũng không biết ông đang ở đâu.”

“Lẽ nào không có bất kỳ cách nào để liên hệ?”

La Phi cố hỏi thêm. Trong một xã hội hiện đại thông tin vô cùng phát triển thế này, điều này quả thực quá khác thường. Đinh Chấn “chậc”

một tiếng, nói với giọng thiếu kiên nhẫn: “Ông ấy muốn trốn thì làm sao có thể để lại cách thức liên lạc?”

“Vậy tại sao ông ấy lại muốn trốn?”

La Phi vẫn hỏi dồn. Đinh Chấn trả lời lạnh nhạt: “Tôi nghĩ mình đã trả lời câu hỏi tương tự rồi.”

“Cái gì?”

La Phi cảm thấy hơi khó hiểu. “Hãy sử dụng khả năng phân tích của anh.”

Đinh Chấn dùng ngón tay chỉ vào đầu mình, dường như có chút thất vọng với câu hỏi không suy nghĩ của La Phi. Cùng lúc đó cửa phòng mở ra, Ngô Quỳnh bê một tập tài liệu đi vào. “Tôi dành cho hai người thời gian nửa phút cuối cùng, hai người còn có câu hỏi gì mới mẻ không?”

Tranh thủ lúc Ngô Quỳnh dọn dẹp đồ đạc trên bàn làm việc, Đinh Chấn một lần nữa thể hiện thông điệp muốn kết thúc buổi nói chuyện. 278 “Nếu vậy thì...”

La Phi bất lực xòe hai bàn tay. “... Tạm thời không có gì.”

Vậy là Đinh Chấn “ừm”

https://thuviensach.vn

rồi tự mình cầm một tập tài liệu lật ra xem. Gần như trong khoảnh khắc, anh ta đã hòa nhập ngay vào trạng thái làm việc, mắt không liếc ngang dọc, tập trung toàn bộ tinh thần, dường như bất kỳ sự làm phiền nào của thế giới bên ngoài đều cách ly hoàn toàn với anh ta. Đối diện với tình cảnh éo le như thế này, La Phi chỉ có thể nhìn Mộ Kiếm Vân đang đứng bên cạnh, ái ngại cho nhau. May mà Đinh Chấn còn có một cô thư ký thấu hiểu lòng người. Ngô Quỳnh cười tươi đi về phía hai người, nói nhỏ: “Cảnh sát La, cô giáo Mộ, hay hai người cứ về trước đi. Nếu còn chuyện gì nữa, thì có thể liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào, tôi sẽ bố trí để hai người gặp lại giáo sư Đinh.”

Ngô Quỳnh ăn nói rất khách sáo, nhưng trong lời lẽ đã lộ rõ hàm ý việc hôm nay hai người đến mà không báo trước quả là không thỏa đáng. La Phi và Mộ Kiếm Vân cũng đã tận mắt chứng kiến thái độ làm việc tranh thủ từng giây từng phút của Đinh Chấn, nay Ngô Quỳnh đã tạo cho họ một bước lui, tất nhiên họ phải tuân theo đó mà làm. “Được rồi, chúng tôi tạm thời không làm phiền nữa.”

La Phi vừa nói, vừa cùng Mộ Kiếm Vân đứng dậy. “Mời hai vị đi theo tôi, tôi sẽ đưa hai vị ra cầu thang máy.”

Nụ cười của Ngô Quỳnh rực rỡ như hoa. Nói xong, cô liền đi trước dẫn đường, bước đi khoan thai, tư thế uyển chuyển duyên dáng. Ba người bắt tay nhau tạm biệt ở cửa thang máy. La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng bước vào thang máy, sau khi thang máy khởi động, La Phi liền hỏi: “Cô thấy lời lẽ của Đinh Chấn có hợp lý không?”

Mộ Kiếm Vân hỏi: “Ý anh là gì?”

“Thứ nhất, về nguyên nhân Đinh Khoa ra khỏi ngành cảnh sát; Thứ hai, hai cha con họ đã không liên lạc với nhau trong vòng mười năm nay.”

“Điều thứ nhất rất hợp lý.”

https://thuviensach.vn

Đầu tiên Mộ Kiếm Vân khẳng định, “Chí ít thì nguyên nhân đó có lý hơn nhiều lý do vì sức khỏe. Lúc thôi việc Đinh Khoa vừa mới hơn 50 tuổi phải không? Sức khỏe chưa đến nỗi không thể cố gắng được, hơn nữa vài năm sau đó ông ta vẫn sống rất khỏe đó sao? Việc rút lui ở ẩn này nên phân tích từ nguyên nhân tâm lý. Với tư cách là truyền kỳ của giới cảnh sát, mang danh hiệu phá án đạt tỷ lệ 100%, chắc chắn ông ta phải chịu áp lực người thường không thể lý giải nổi. Ông ta sẽ càng sợ thất bại hơn, gặp phải vụ án không thể phá nổi, rất có thể sẽ chọn cách chạy trốn.”

279 “Ừm.”

La Phi gật gật đầu đồng ý với phân tích của Mộ Kiếm Vân. Nhưng khuôn mặt anh lại có vẻ chán nản, vì phân tích như vậy đang giết chết vòng hào quang bủa vây quanh Đinh Khoa. Với một sinh viên tốt nghiệp từ trường Đại học Cảnh sát những năm 80 như anh, Đinh Khoa từng là một thần tượng không thể hoài nghi trong lòng cả một thế hệ, vậy nên anh muốn kết thúc đề tài khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng này. “Cô hãy nói về điều thứ hai.”

“Là cha con với nhau, mười năm trời không có liên hệ gì thì thật khiến người ta không thể hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân cẩn trọng nói: “Nếu như bắt buộc phải giải thích, tôi chỉ có thể cho rằng quan hệ cha con của họ có vấn đề.”

La Phi mắt sáng lên, đó chính là phân tích mà anh muốn nghe. Vừa rồi lúc ở trong văn phòng của Đinh Chấn, trong lời nói của Mộ Kiếm Vân đã hé lộ một số manh mối, và những lời lẽ đó rõ ràng đã đánh trúng tim Đinh Chấn. Thang máy đã xuống tầng 1, hai người bước ra, đối diện là một bức tường kính nằm ở phía nam của tòa nhà. Bên ngoài bức tường kính là cây cỏ hoa lá mọc tươi tốt, sát bên trong chân tường xếp một vòng các ghế gỗ, tạo thành một khu vực nghỉ ngơi thanh tao. “Chúng ta đến kia ngồi đi.”

https://thuviensach.vn

La Phi đề nghị. Trông nơi đó có vẻ rất yên tĩnh, là nơi tốt để ngồi nói chuyện. Mộ Kiếm Vân vui vẻ tán thành. Hai người tìm đến chiếc bàn kê sát tường, ánh nắng mặt trời chiếu qua tán lá cây soi vào bên trong qua lớp kính, sáng sủa nhưng không chói mắt. “Tiếp tục câu chuyện vừa rồi của chúng ta nhé.”

La Phi nhắc, “Vừa rồi cô nói về quan hệ cha con của Đinh Khoa và Đinh Chấn.”

Mộ Kiếm Vân đảo mắt dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Sau đó cô nhìn La Phi với ánh mắt rực sáng, hỏi: “Cảnh sát, đặc biệt là cảnh sát hình sự, cùng với việc gánh vác trách nhiệm với xã hội, thì trách nhiệm trong gia đình sẽ có phần thiếu sót, đúng không?”

“Đó là điều không thể tránh khỏi.”

La Phi điềm nhiên đáp, “Đã làm cảnh sát hình sự, tiêu điểm cuộc sống của anh ta chỉ có thể xoay quanh các loại tội phạm. Đương nhiên sẽ có ít thời gian để chăm sóc gia đình.”

“Lần này tham gia vào tổ chuyên án “4.18”

, tôi đã cảm nhận sâu sắc về điều này.”

Mộ Kiếm Vân nửa đùa nửa oán trách nói. “Cuộc sống của cảnh sát hình sự là như vậy, khác hoàn toàn so với cuộc sống nhàn hạ của giảng viên đại học.”

La Phi cười, vừa tỏ ý ái ngại vừa có chút 280 bất lực, “Rất nhiều người đã không thể thích ứng nổi. Khi tôi ở Long Châu, dưới quyền có một cậu lúc nào cũng đòi thôi việc. Vì bạn gái của cậu ta không thể chịu nổi tình trạng công việc này, ép cậu ta bằng cách đòi chia tay.”

https://thuviensach.vn

“Có thể hiểu được. Khi theo án thường là ba bốn ngày không thấy mặt mũi đâu, còn lo bị làm sao...”

Mộ Kiếm Vân thở dài, cúi đầu nghĩ một lát, sau đó bỗng cô ngẩng đầu lên nói, “Thực ra không phải nói chuyện của người khác, hãy nói về anh đi.”

“Tôi á? Nói gì về tôi?”

Thực ra La Phi hiểu ý của Mộ Kiếm Vân, nhưng anh cố ý đánh trống lảng. “Nói về cuộc sống riêng của anh.”

Mộ Kiếm Vân tỏ ra rất nghiêm túc, “Anh vẫn sống vậy sao? Sống một mình ấy. Thế giới của anh chỉ có các vụ án, những tên tội phạm thôi sao?”

La Phi im lặng. Câu hỏi có vẻ đơn giản nhưng lại gợi lên quá nhiều ký ức nơi sâu kín trái tim anh. Hồi lâu sau, anh khẽ “ha”

một tiếng, nói: “Đây có lẽ là cuộc sống phù hợp với tôi nhất.”

“Thực ra...”

Mộ Kiếm Vân nhìn sâu vào mắt La Phi, cứ như muốn lôi hết những tình cảm ẩn chứa bên trong đối phương ra vậy, “... cũng chưa chắc.”

“Ồ?”

La Phi cười, “Cô biết gì nào?”

“Từ hôm anh cho chúng tôi nghỉ, tôi có thể cảm nhận được một con người khác của anh. Trong thế giới của anh, ngoài các vụ án và tội phạm, còn có những thứ khác rất dịu dàng. Chỉ có điều anh thích giấu chúng đi.”

Hai ngày trước La Phi dẫn đội đi phục kích Hàn Hạo, vì cảm động trước cảnh Hàn Hạo và vợ chia tay, nên đã cho các thành viên của đội nghỉ, để

https://thuviensach.vn

mọi người về nhà đoàn tụ với gia đình. Lúc đó mọi người ai cũng vui vẻ đi về hết, chỉ có La Phi một mình gặm nhấm nỗi cô đơn, lẻ loi, tâm trạng đó đã bị Mộ Kiếm Vân vốn tinh tế nhìn thấu rõ. Lúc này cô cố ý nhắc lại chuyện này, trái tim La Phi run nhẹ, khuôn mặt vốn quen với việc giấu kín tình cảm, biểu cảm đã chai sạn, bỗng trở nên mềm mại hơn nhiều. Về nhà. Đó là một từ rất ấm áp, chỉ cần nghĩ thôi, cũng có thể mang lại cho người ta cảm giác rạng ngời như ánh mặt trời. Nhà, một bờ vịnh có thể yên tâm neo đậu khi người ta cảm thấy mệt mỏi. Điều quan trọng hơn là, trong nhà, chắc chắn có người đang lo lắng cho bạn, đồng thời cũng khiến bạn lo lắng cho họ. Nhưng, với La Phi, bờ vịnh đó, người đó đang ở đâu? 281 Nghĩ đến đây, La Phi cắn môi, chống lại vị chua chát ứa ra từ con tim. Trước mắt anh lại xuất hiện hình ảnh một con bướm màu xanh đang rung rinh. Con bướm xinh đẹp ấy, nhịp rung rinh của nó đã sớm ngấm vào huyết mạch của anh, dù đã trải qua thời gian dài đằng đẵng mười tám năm, nó vẫn gắn chặt vào từng hơi thở của anh. “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Mộ Kiếm Vân ân cần hỏi. Sự thay đổi trong tâm trạng của La Phi không thoát khỏi ánh mắt của cô. “Tôi đang nghĩ về...”

La Phi hít một hơi thật sâu, “... một số chuyện đã qua.”

“Chuyện đã qua...”

Mộ Kiếm Vân lập tức hiểu ra. Tâm trạng cô vô cớ trở lên rối bời, giống như muốn trốn tránh điều gì đó, cô nhìn xuống. Khi cô ngẩng mặt lên lần nữa, cô không nhìn về phía La Phi, mà quay ra nhìn về phía cây cối bên ngoài tường kính. Cây cối tuy rậm rạp, tươi tốt, nhưng có lẽ do trời thu đã trở nên rõ rệt, nên nó không còn xanh mơn mởn như mùa xuân hạ nữa. Với người đã từng bị tổn thương, trái tim anh ta giống như cái cây trong ngày thu, dù vẫn xanh tươi, nhưng cuối cùng cũng bị héo tàn trong gió thu? Trong bầu không khí lặng lẽ, La Phi lấy lại tinh thần. “Xin lỗi, có lẽ tôi đã đưa chủ đề câu chuyện đi quá xa. Chúng ta đang nói về... mối quan hệ cha con của Đinh Chấn.”

https://thuviensach.vn

Thực tế là Mộ Kiếm Vân đang từng bước dẫn dắt câu chuyện để đi sâu vào nội tâm của La Phi. Bởi vậy lời xin lỗi của anh lại càng khiến cô khó xử, cô đành tự cười "Hì hì"

, sau đó đưa câu chuyện về đúng quỹ đạo của nó: "Vừa rồi tôi mới nghĩ ra, Đinh Khoa là một người như thế nào? Ông ta xử lý mối quan hệ giữa công việc và gia đình ra sao?"

"Chắc chắn công việc là trung tâm trong cuộc sống của ông ta."

La Phi nói không cần suy nghĩ, "Khi chúng tôi còn đi học, đã nghe nói rất nhiều truyền kỳ về việc ông phá án. Những câu chuyện đó miêu tả ông là người làm việc điên cuồng, vì phá án có thể quên ăn quên ngủ. Điều gây ấn tượng mạnh nhất đối với tôi, là một lần ông ngầm dấn thân vào nội bộ của bọn xã hội đen, để giữ bí mật, trong thời gian hơn một tháng, ông không liên hệ gì với người nhà, thậm chí vợ ông cũng không biết ông đi đâu."

"Nếu vậy, không khó gì hiểu được thái độ vừa rồi của Đinh Chấn."

"Thái độ vừa rồi"

mà Mộ Kiếm Vân nhắc đến, đương nhiên là chỉ sự cười nhạo, chê bai nghề cảnh sát hình sự của Đinh Chấn lúc mới gặp. Sau đó cô lại 282 phân tích chi tiết: "Đinh Khoa thôi việc từ mười tám năm trước, khi đó Đinh Chấn mới vừa 24 tuổi. Có thể thấy, thời điểm công việc bận rộn nhất của Đinh Khoa, trùng khớp với giai đoạn trưởng thành của Đinh Chấn. Con trai trong giai đoạn trưởng thành rất mong muốn nhận được sự giúp đỡ và hướng dẫn của bố mình trong nhiều vấn đề, song người lúc nào cũng chỉ hết lòng với công việc phá án như Đinh Khoa thì chắc chắn là đã bỏ qua nhu cầu này của con trai. Bởi vậy giữa cha và con nảy sinh sự xa cách. Điều này giải thích tại sao sau đó khi Đinh Khoa bị ép thôi việc, Đinh Chấn không hề buồn rầu, ngược lại còn có ý vui mừng."

https://thuviensach.vn

“Ý của cô là: do Đinh Khoa chỉ lo làm việc, quan hệ cha con sớm đã lạnh nhạt, nên mới có tình trạng kỳ lạ là mười năm rồi không hề liên lạc với nhau?”

Mộ Kiếm Vân trầm ngâm nói: “Nguyên nhân của một sự việc thường từ nhiều phương diện, đặc biệt là mối quan hệ phức tạp giữa người với người. Nếu hai bố con mà như hai kẻ đi đường thì chắc chắn cả hai đều có nguyên nhân.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

La Phi lập tức thể hiện sự đồng tình, “Ngày xưa, chắc chắn Đinh Khoa không quan tâm đầy đủ đến con trai, nhưng mười năm trước khi ông mất tích, Đinh Chấn đã trưởng thành. Lúc này nhẽ ra Đinh Chấn cần phải chủ động có trách nhiệm quan tâm đối với người bố ngày càng già yếu mới phải chứ.”

Mộ Kiến Vân gật đầu nói: “Vấn đề là ở chỗ đó. Chúng ta vừa thấy trạng thái làm việc của Đinh Chấn. Anh ta cũng là một kẻ cuồng công việc. Trong mắt anh ta, rất có khả năng gia đình cũng chỉ là một ký tự vô cùng mờ nhạt. Bởi vậy anh ta mới có trạng thái không hề quan tâm đến bố đẻ mình.”

Nhớ lại ngữ khí vừa rồi Đinh Chấn nói về cha của mình, không chỉ tỏ ra không hề quan tâm, thậm chí còn thường xuyên tỏ ra thái độ giễu cợt, La Phi lắc lắc người, trông có vẻ không được thoải mái. Hai cha con nhà họ đều giành được những thành tựu đáng ngưỡng mộ trong công việc nhưng quan hệ gia đình vốn dĩ nên ấm áp thì lại thờ ơ lạnh nhạt đến vậy. “Nhưng dù là vậy cũng có điểm không hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân lại nói, “Sau khi Đinh Khoa ở ẩn, đã từ biệt hoàn toàn cuộc sống cảnh sát hình sự. Khi con người ta dần già đi, sẽ ngày càng muốn dựa dẫm vào tình thân. Dù Đinh Chấn không có thời gian đi thăm ông ta, thì ông ta cũng có thể chủ động liên hệ với con trai của mình chứ.”

https://thuviensach.vn

Nói rồi, cô dừng một lát, rồi lại nói, “Thậm chí tôi có một suy đoán rất không tốt.”

Nghe ngữ khí của đối phương La Phi hiểu cô đang muốn nói gì, anh lập tức phản ứng lại: “Cô nghi ngờ rằng ông ta đã qua đời? Khả năng này là rất nhỏ.”

“Ồ? Tại sao?”

283 “Ông ta vẫn lĩnh lương hưu của mình.”

“Lĩnh lương hưu?”

Mộ Kiếm Vân thấy vô cùng khó hiểu trợn tròn mắt. Một người mất tích mười năm vẫn nhận lương hưu. “Nhận từ tài khoản ngân hàng.”

La Phi giải thích, “Mười năm trước Sở công an lập tài khoản lương cho tất cả các nhân viên tại ngân hàng. Tài khoản của Đinh Khoa vẫn có người nhận tiền, lần gần đây nhất là hai tháng trước.”

Mộ Kiếm Vân vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên: “Nếu là vậy, sao các anh lại không tìm được ông ta? Đến khu vực rút tiền dò tìm.”

“Các đồng chí của Sở công an thành phố đã thử tìm từ lâu rồi, nhưng không có hiệu quả gì.”

La Phi nhíu mày, “Cô phải tin một điều rằng, nếu như Đinh Khoa muốn trốn đi, vậy thì tìm ông ta bằng cách phá án của cảnh sát thì không thể thành công được.”

Mộ Kiếm Vân mím chặt môi, cô hiểu ý của đối phương. Với Đinh Khoa, những chiêu trò của cảnh sát đều đã rõ như lòng bàn tay, ông ta hóa giải quá dễ dàng. “Vậy có nghĩa là, chắc chắn Đinh Khoa còn sống, hơn nữa còn sống trong thành phố này. Chỉ có điều không ai có thể tìm được ông ta?”

https://thuviensach.vn

La Phi gật gật đầu. “Thật là thú vị...”

Mộ Kiếm Vân chau mày, “Tại sao ông ta lại phải như vậy chứ?”

“Theo cách nói của cấp trên là: Mười tám năm trước, do vấn đề sức khỏe nên Đinh Khoa đã từ chức khỏi nhiệm vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự, từ đó vẫn nghỉ ngơi ở nhà. Nhưng khi đội cảnh sát hình sự có vụ án khó, vẫn tìm đến nhà để yêu cầu trợ giúp. Cứ như vậy trong vài năm sau đó, Đinh Khoa vẫn giúp đội cảnh sát hình sự phá được nhiều vụ án. Nhưng khoảng mười năm trước, cuối cùng Đinh Khoa chán ghét hoàn toàn cuộc sống phá án không thể ngừng nghỉ, nên ông ta đã chọn cách biến mất. Để cảnh sát không tìm được mình, ông ta đã không để lại thông tin liên lạc cho bất cứ ai.”

“Theo như cách nói của cảnh sát?”

Mộ Kiếm Vân cười, “Vậy theo anh nguyên nhân thực chất là gì?”

La Phi không trực tiếp trả lời, anh chỉ nói: “Đinh Chấn đã gợi ý cho chúng ta.”

Mộ Kiếm Vân nhớ lại mấy câu nói cuối cùng của Đinh Chấn. 284 “Tôi nghĩ mình đã trả lời câu hỏi tương tự rồi.”

“Dùng khả năng phân tích của anh.”

Đã trả lời rồi? Phân tích? Mộ Kiếm Vân suy nghĩ một lát, cuối cùng trong lòng cũng bừng tỉnh. “Lẽ nào... ông ta lại gặp phải vụ án không thể xử lý nổi?”

“Đó là khả năng lớn nhất.”

La Phi tỏ ra tán đồng, “Đinh Chấn đã nói với chúng ta, Đinh Khoa chưa bao giờ chán ghét việc phá án. Nguyên nhân ông ta thôi việc chỉ là gặp phải

https://thuviensach.vn

khó khăn. Nếu như chúng ta tiếp tục phân tích theo hướng đó, việc ông ta ở ẩn mười năm trước. Rất rõ ràng, Đinh Chấn ám chỉ chúng ta nên làm như vậy... sau đó chúng ta được kết luận như cô vừa nói."

Mộ Kiếm Vân gật gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: "Về lý có thể nói như vậy, nhưng về tình thì thật có chút ngượng ép. Nếu như Đinh Khoa từ chức vì muốn bảo vệ truyền kỳ tỷ lệ phá án 100% của mình, vậy mười năm trước ông ta đã từ bỏ vị trí cảnh sát hình sự rồi, dù không còn phá được án nữa, cũng không đến nỗi phải trả cái giá đắt đến mức lảng tránh đi như vậy chứ?"

La Phi trầm ngâm một lát rồi nói: "Vì vụ án đó quá đặc biệt. Nó có áp lực rất lớn, dù không làm ở vị trí cảnh sát hình sự nữa, Đinh Khoa cũng sẽ cảm thấy không thể chấp nhận nổi."

"Anh biết là vụ án nào sao ?"

Mộ Kiếm Vân thận trọng hỏi. Nhìn vẻ mặt của La Phi, cô cảm thấy một bầu không khí không bình thường, tuy ánh mặt trời bên ngoài tường kính chiếu vào sáng sủa, nhưng lại có cảm giác như một làn khí lạnh lan tỏa. La Phi cố nén giọng, tiếng trầm và khàn: "Vụ án chia cắt thi thể 1.12"

Mấy từ đó lập tức khơi gợi trong ký ức Mộ Kiếm Vân những điều không vui vẻ, khiến cô bất giác thở dài. Nhưng La Phi lại như cố ý khiến những ký ức đó được gọi về rõ ràng hơn, anh nhìn Mộ Kiếm Vân rồi hỏi: "Chắc chắn là cô biết vụ án này chứ?"

"Đương nhiên là biết."

Mộ Kiếm Vân trông có vẻ là lạ, trông như trong người không được khỏe, sau đó cô cười ngượng rồi nói bổ sung, "Cả tỉnh thành, không ai là không biết."

https://thuviensach.vn

La Phi hơi cúi đầu, bắt đầu bước vào trạng thái hồi ức: “Khi đó tôi còn đang làm ở đồn công an Nam Minh Sơn, nhưng cũng nghe nói nhiều về vụ án này. Tôi có thể tưởng tượng ra mức độ tàn khốc của nó khiến người dân thường sợ 285 hãi như thế nào... Ưm, mười năm trước, chắc là cô vẫn còn đang học trung học nhỉ?”

“Đang học lớp 12 rồi. Vì buổi tối phải đi học thêm, nên sau khi xảy ra vụ án bố tôi ngày nào cũng phải đến trường đón tôi. Trong vòng mấy tháng trời, cổng trường luôn chật cứng các phụ huynh đến đón con gái.”

Mộ Kiếm Vân dừng một lát, lại nói, “Nhưng điều tôi nhớ nhất là, tôi phải cắt đi mái tóc thân yêu nhất của mình, và trong thời gian khoảng nửa năm không dám mặc quần áo đỏ, vì người con gái bị hại khi đó ăn mặc giống vậy, mọi người đều kháo nhau rằng, tên sát nhân biến thái đó thích con gái như vậy.”

Lúc đó vẫn là một cô bé, ngoài sợ hãi, điều buồn nhất là mất đi quyền lợi được làm điệu. La Phi ngầm tò mò trong lòng, ánh mắt anh nhìn Mộ Kiếm Vân có chút thay đổi, vì anh đang thử tưởng tượng đối phương khi mười bảy mười tám trông sẽ như thế nào. Mộ Kiếm Vân nhận ra La Phi đang nghĩ gì, cô tinh nghịch nhăn mũi: “Anh đang cười thầm tôi hả?”

“Đâu có, đâu có.”

La Phi vội vàng phủ nhận, đồng thời loại bỏ ngay ý nghĩ linh tinh trong đầu mình ra. Mộ Kiếm Vân “hừ”

một tiếng nhẹ, không truy cứu nữa. La Phi tiếp tục chủ đề nghiêm túc vừa rồi: “Qua những gì cô trải qua, có thể thấy ảnh hưởng xã hội của vụ án chia cắt thi thể 1.12 rất ghê gớm. Tất cả mọi người đều quan tâm vụ án này, sự kỳ vọng của nhân dân toàn thành phố trở thành áp lực vô cùng lớn dồn lên đầu phía cảnh sát, không biết phải làm sao, cảnh sát đành phải cầu cứu nhờ Đinh Khoa giúp đỡ, nếu Đinh Khoa nhận lời, có nghĩa là ông ta sẽ trở

https://thuviensach.vn

thành tiêu điểm của tất cả mọi áp lực. Nên tuy ông ta đã không còn là thân phận cảnh sát hình sự, nhưng vụ án này vẫn sẽ liên quan đến danh tiếng cả đời của ông ta.”

“Đây là nguyên nhân ông ta lui về ở ẩn? Ông ta không chắc phá được án, nên đã mượn cớ trốn tránh?”

Mộ Kiếm Vân tỏ vẻ thất vọng, “Nếu vậy, Đinh Khoa chỉ là cái danh... chí ít ông ta là người thiếu lòng dũng cảm.”

La Phi xoa xoa sống mũi, nhất thời không biết nên nói gì. Nếu suy đoán đó là chính xác thì sẽ ảnh hưởng xấu đến hình tượng Đinh Khoa, nhưng ngoài cách đó, không còn cách giải thích nào hợp lý hơn. Con người luôn có khuyết điểm, cho dù anh ta có được thần thánh hóa, cũng không thể đạt đến độ hoàn mỹ, không có sai sót. Chỉ có điều khuyết điểm của người được thần thánh hóa đó luôn được vòng hào quang sáng chói che lấp. Và 286 để duy trì vòng hào quang đó, thì phải trả cái giá người thường không thể tưởng tượng nổi. Suy nghĩ của La Phi cứ phát triển theo hướng trên. Nhưng chỉ suy nghĩ không thôi không phải là phong cách của anh, với anh, bất kỳ suy đoán nào cũng phải có chứng cứ xác thực. Sau khi trầm ngâm suy nghĩ, anh lại đứng dậy. “Chúng ta đã có một số suy đoán, bây giờ là lúc kiểm chứng.”

Anh nói với Mộ Kiếm Vân. Mộ Kiếm Vân hứng khởi ngẩng đầu lên: “Kiểm chứng thế nào?”

“Bắt đầu từ điều đơn giản, quan hệ cha con của Đinh Khoa.”

“Vậy được.”

Mộ Kiếm Vân cũng đứng dậy, “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Không, cô không cần đi.”

https://thuviensach.vn

La Phi lắc lắc tay, “Tôi đi một mình là có thể hoàn thành, cô ở đây đợi tôi.”

Mộ Kiếm Vân nghĩ một lát, nói: “Vậy được.”

Sau đó cô ngồi lại trên chiếc ghế mềm. Tuy không hiểu ý đồ hành động một mình của La Phi, nhưng cô tin đối phương khẳng định như vậy là có lý do, cô càng tin rằng La Phi chắc chắn có thể lấy được thông tin mà họ muốn có. Nếu đã là vậy, thì mình cứ ngồi đây phơi nắng, đàng hoàng hưởng thụ thôi. La Phi rời khỏi khu vực nghỉ ngơi. Đầu tiên anh đến chỗ sơ đồ tòa nhà bên trong sảnh, sau đó lại đi lên thang máy. Ngồi một mình một lúc, Mộ Kiếm Vân lại cảm thấy chán. Cô nhìn thấy bên cạnh tường có giá để báo, liền đi đến đó để tìm đọc tạp chí. Nhưng lật đi lật lại, trên giá đều là tập san chuyên đề về môi trường, đúng lúc Mộ Kiếm Vân mất cả hứng, bỗng phát hiện có một tạp chí trang bìa là hình của Đinh Chấn. Vậy là cô liền mang cuốn tạp chí đó về chỗ ngồi của mình. Bức ảnh trang bìa được chụp trong văn phòng làm việc. Đinh Chấn mặc bộ vest rất trang trọng, anh ta ngồi ngửa trên ghế, hai bàn tay khoanh tròn trước ngực, ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng về phía xa, thể hiện rõ sự tự tin phi phàm và khí chất uy nghiêm. Phía dưới bức ảnh là một dòng tựa đề, viết: “Để đạt được thành tựu hơn người thường, thì phải bỏ ra sức lực hơn người thường - Phỏng vấn giáo sư Đinh Chấn, chuyên gia xử lý nước ô nhiễm.”

Mộ Kiếm Vân lật tạp chí đến trang nội dung phỏng vấn, đọc chăm chú. Phần đầu bài phỏng vấn trọng tâm giới thiệu những thành tựu học thuật năm nay Đinh Chấn đạt được, Mộ Kiếm Vân không hứng thú với những điều đó, điều cô quan tâm là phần sau của bài viết, phỏng vấn Đinh Chấn về cuộc sống cá nhân. Phần đó nội dung như sau: 287 “... Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, để đạt được những thành tựu như hiện nay, phải chăng có liên quan nào đến tính cách của cá nhân ông? Đáp: Chắc chắn là có. Tôi là người không chịu khuất phục, dù làm việc gì, đều phải làm cho tốt nhất. Tôi không cho phép người khác nghi ngờ mình. Và cách duy nhất để tránh sự

https://thuviensach.vn

nghi ngờ, là làm việc đạt mức hoàn mỹ. ... Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, ông phân phối thời gian vui chơi và thời gian làm việc như thế nào? Đáp: Vui chơi? Không, tôi không cần vui chơi. Hỏi: Ý của ông là tất cả thời gian đều dành cho công việc? Ông không cần nghỉ ngơi sao? Đáp: Ăn cơm, ngủ chính là nghỉ ngơi, thậm chí chính công việc cũng là nghỉ ngơi. Tôi làm thí nghiệm thấy mệt thì đi xem các văn bản, xem văn bản mệt rồi thì có thể bố trí họp... Vui chơi ư? Đó thuần túy là sự lãng phí thời gian. Hỏi: Thưa giáo sư Đinh, hiện nay ông vẫn độc thân, ông có nghĩ đến chuyện sẽ lập gia đình? Đáp: Hiện nay công việc của tôi rất tốt, không cần thiết cứ cố phải lập gia đình vì đã đến tuổi lập gia đình. Hỏi: Có một gia đình ấm áp, biết đâu có thể sẽ hỗ trợ tốt hơn cho công việc? Đáp: Đó là cách nghĩ thông thường, cũng là cách nghĩ của người bình thường. Với người như tôi thì lại không phù hợp. Tôi không có thời gian để hưởng thụ sự ấm áp của gia đình. Nếu kết hôn trong trạng thái như vậy, sẽ làm tổn thương đến các thành viên khác trong gia đình.”

Quả là một người không có chút tình cảm nào cả, giống như người máy. Đọc nội dung phỏng vấn vừa rồi, Mộ Kiếm Vân nghĩ thầm. Cuộc đời như vậy thì còn hứng thú gì nữa? Dù sự nghiệp có đạt được thành công lớn hơn nữa thì có sao? Cô thực sự không thể hiểu nổi. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần đó là cách sống do bản thân chọn lựa, mặc kệ người khác nghĩ gì, cũng sẽ khiến người chọn lựa hài lòng nhất. Anh không hiểu anh ta, anh ta cũng không thể hiểu nổi anh. Thế giới này vốn là đa nguyên, hà tất gì phải suy đoán cuộc sống của người khác? 288 Trong lúc ngồi nghĩ vẩn vơ, lại thấy La Phi xuất hiện ở sảnh tầng 1, đang đi về phía tường kính. Mộ Kiếm Vân nhìn thời gian, anh mới đi được không đến 20 phút. Cô bỏ cuốn tạp chí xuống, đợi đến khi La Phi lại gần, mỉm cười nói: “Anh hành động cũng nhanh đó.”

La Phi ngồi trên trước ghế mềm đối diện Mộ Kiếm Vân, nhìn thấy cuốn tạp chí trên bàn, liền mở ra vừa xem vừa khen: “Ha, xem ra cô không dời bước nhưng cũng thu hoạch được không ít.”

https://thuviensach.vn

“Một bài phỏng vấn, thu hoạch lớn nhất là biết được vị giáo sư này vì làm việc, đến nay vẫn chưa kết hôn.”

Mộ Kiếm Vân bất cần nhún nhún vai, “Thông tin của anh chắc nhiều hơn tôi, mau mang ra chia sẻ đi.”

La Phi bị cuốn hút bởi bài báo, anh đọc rất chăm chú, đến chỗ quan trọng thậm chí đọc thầm: “... Tôi không có thời gian để hưởng thụ sự ấm áp của gia đình. Nếu kết hôn trong trạng thái như vậy, sẽ làm tổn thương đến các thành viên khác trong gia đình. ... Ừm, câu này rõ ràng là có ý tứ ám chỉ điều gì đó.”

Mộ Kiếm Vân cảm thấy hào hứng, cô ngồi thẳng lưng, chờ đợi La Phi đọc tiếp. Nhưng La Phi lại khẽ đặt báo lại trên bàn, nói: “Câu nói này của Đinh Chấn là nhằm vào bố anh ta.”

“Ồ?”

Mộ Kiếm Vân hơi ngộ ra, “Tổn thương... tổn thương như thế nào?”

“Đinh Khoa lạnh nhạt với vợ con vì công việc, vợ ông ta không thể chịu đựng nổi, cuối cùng đã ngoại tình, sau cùng ly dị chồng. Đó là chuyện hơn hai mươi năm về trước, khi đó Đinh Chấn cũng khoảng 16, 17 tuổi.”

“Hóa ra còn có chuyện này.”

Mộ Kiếm Vân khẽ thở dài, “16, 17 tuổi, chính là độ tuổi hiểu biết mông lung về chuyện nam nữ. Lúc này cha mẹ ly dị do ngoại tình, chắc chắn sẽ để lại trong lòng Đinh Chấn nỗi buồn rất lớn. Thảo nào anh ta có cách nghĩ về gia đình và người thân không giống với người bình thường.”

“Đúng vậy. Do bị tổn thương vì gia đình, nên anh ta có cảm giác sợ hãi với việc lập gia đình của bản thân. Người ngoài nhìn vào có thể thấy anh ta là người dốc toàn tâm toàn lực vào công việc nên bỏ lỡ chuyện tình cảm,

https://thuviensach.vn

thực ra ngược lại, chính vì sự tan vỡ tình thân quá sớm nên mới tạo ra con người cuồng công việc không màng đến chuyện tình cảm như vậy.”

Nghe những phân tích của La Phi, Mộ Kiếm Vân nhìn anh. Anh phân tích về người khác thì vô cùng hợp lý, nhưng lại quên mất bản thân mình cũng là một người đàn ông lớn tuổi cô đơn. Nguyên nhân anh cách ly mình với tình yêu phải chăng cũng có thể giải thích bằng lý luận tương tự như vậy? 289 La Phi không hề biết suy nghĩ lúc này của Mộ Kiếm Vân. Thấy đối phương không phản ứng gì với mình, lại cho rằng Mộ Kiếm Vân không đồng tình với ý kiến đó. Đợi một lát sau, bỗng anh hỏi: “Cô có biết mối quan hệ giữa Ngô Quỳnh và Đinh Chấn không?”

“Ngô Quỳnh và Đinh Chấn?”

Mộ Kiếm Vân lặng người, sau đó lắc đầu, “Tôi không nghĩ rằng giữa họ có mối quan hệ đặc biệt nào.”

Cách dùng từ “quan hệ đặc biệt”

rất mông lung, nhưng ý nghĩa lại rất rõ ràng. Lãnh đạo đơn thân và cô thư ký trẻ đẹp, vốn là một cặp rất dễ khiến người khác liên tưởng. Lần đầu tiên gặp Ngô Quỳnh, Mộ Kiếm Vân cũng có những suy đoán hàm hồ, nhưng ngay sau đó cô lại gặp Đinh Chấn, thì suy đoán đó đã bị chính cô bác bỏ hoàn toàn. Từ cách nói chuyện, ánh mắt hay các tình tiết trong cuộc giao lưu với anh ta, Mộ Kiếm Vân đều không phát giác được hai người có bất cứ dấu tích mùi mẫn gì với nhau. Ngô Quỳnh có đủ lòng tôn kính nhưng không thân mật với Đinh Chấn; Đinh Chấn thì chẳng hề nhiệt tình với bất kỳ ai. Mộ Kiếm Vân là một cao thủ trong việc quan sát và phán đoán, cô tin rằng mình không hề nhìn nhầm, hơn nữa nếu hai người có tình cảm ngoài công việc, cũng chẳng cần thiết phải giấu giếm trước mặt mình. “Đúng là không phải quan hệ mà cô nghĩ.”

https://thuviensach.vn

La Phi giải thích thêm. Lời giải thích này dường như cho thấy Mộ Kiếm Vân đã nghĩ quá xa. Khiến cô không khỏi cảm thấy ngại ngùng, nên hơi đỏ mặt, ngước nhìn ra phía cửa sổ. La Phi nhìn ra vẻ sượng sùng của đối phương, ý thức được lời nói của mình có chút vấn đề. Nhưng chuyện này có xin lỗi cũng không thích hợp, cách tốt nhất là giả vờ không biết gì. Vậy là anh tỏ ra như không để ý và tiếp tục nói: “Dựa vào danh vọng và thành tích của Đinh Chấn, có thể coi như một viên đá quý sang trọng không chịu giảm giá. Thực tế quả là có rất nhiều người phái đẹp theo đuổi anh ta, Ngô Quỳnh là một trong số đó.”

“Trước Ngô Quỳnh là sinh viên của Đinh Chấn.”

La Phi giải thích thêm, “Sinh viên nữ yêu thầm nhớ trộm Đinh Chấn rất nhiều, nhưng Đinh Chấn không đồng ý bất kỳ lời tỏ tình nào. Nhưng cô Ngô Quỳnh này rất kiên trì, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô đã vứt bỏ cơ hội làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài nổi tiếng, chấp nhận ở lại khoa để làm một cô thư ký nhỏ bé, mục đích là có thể được ở bên cạnh Đinh Chấn. Nhưng cho dù là vậy, Đinh Chấn cũng không đón nhận tình cảm của cô. Đã ba năm trôi qua, quan hệ của hai người vẫn không hề bước qua ranh giới của công việc.”

Nghe La Phi nói vậy, Mộ Kiếm Vân có chút thương cảm cho Ngô Quỳnh. Vì người mình yêu chờ đợi thời gian lâu như vậy, mà chẳng hề được báo đáp, đó chắc chắn là một cảm giác rất cay đắng? Nghĩ đến đây, cô thở dài đồng cảm: 290 “Hà tất gì phải như vậy, với điều kiện của cô ấy, lo gì không tìm được người đàn ông tốt?”

La Phi “ừ”

rồi nói: “Chuyện tình cảm, ai nói cho rõ được chứ?”

Mộ Kiếm Vân vẫn cảm thấy không thoải mái: “Tên Đinh Chấn này cũng thật lạ. Ở cùng cô gái xinh đẹp, dịu dàng như vậy sớm tối, cho dù là trái tim

https://thuviensach.vn

bằng sắt đá cũng phải mềm ra, sao anh ta có thể không hề động lòng như vậy? Lẽ nào anh ta là người máy không cần đến hương hoa của trần gian?”

“Không cần đến hương hoa của trần gian... đúng là có thể hình dung như vậy được.”

La Phi trầm ngâm nói, “Thực ra anh ta không chỉ lạnh lùng trong chuyện tình cảm, những nhu cầu trong cuộc sống cũng vô cùng đơn giản.”

“Ồ? Anh còn nghe được tin gì nữa?”

“Anh ta có thể ăn cơm hộp hàng tháng trời trong văn phòng, các món ăn có thể không thay đổi trong vòng một tuần cũng không sao. Hiện anh ta vẫn ở trong căn hộ chung cư chật hẹp nhà trường phân cho, trong khi tài sản của anh ta thừa sức có thể mua được biệt thự ở địa điểm đẹp trong thành phố.”

“Thật là không thể hiểu nổi.”

Mộ Kiếm Vân lắc lắc đầu. Một lát sau, cô lại nhìn La Phi bằng ánh mắt khó hiểu, “Anh lấy từ đâu nhiều tin vỉa hè như vậy?”

La Phi cười cười: “Tôi đi hỏi trực tiếp bộ phận nhân sự, gặp một chị rồi nói chuyện một lúc.”

Mộ Kiếm Vân cũng cười: “Anh cũng thật biết tìm người đấy.”

Người “chị”

được La Phi nhắc đến tuổi khoảng hơn 40, là độ tuổi thích nghe ngóng tin tức của mọi người nhất. Bộ phận nhân sự là bộ phận cơ quan trong trường, nhân viên ở đây thường là những cá nhân có quan hệ, thời gian làm việc lâu năm, công việc nhàn hạ, hiểu biết phong phú, không chỉ vậy, bản thân bộ phận nhân sự cũng nắm được tài liệu cá nhân của từng nhân viên. Bởi vậy muốn tìm hiểu các thông tin liên quan của nhân viên trong khoa,

https://thuviensach.vn

tìm những người như vậy để nói chuyện là thích hợp nhất. “Nhưng tại sao anh không để tôi đi cùng?”

Mộ Kiếm Vân vẫn không hiểu. “Chúng tôi bàn tán về chuyện đời tư của người khác, nhiều người không tiện.”

La Phi giải thích, “Những chị đó tuy thích nói về những tin vỉa hè, nhưng trong tiềm thức họ cũng có quy định của riêng mình. Nếu hai người nói chuyện với nhau họ sẽ nghĩ đó là chuyện phiếm rất tự nhiên, nhưng nếu có ba người thì sẽ có cảm giác tội lỗi vì đã truyền bá chuyện đời tư của người khác, khi nói chuyện sẽ không thoải mái, trôi chảy nữa.”

291 “Anh hiểu thấu tâm lý của họ rồi nhỉ.”

Mộ Kiếm Vân cười biểu thị sự thán phục, “Ngay cả học chuyên ngành tâm lý học như tôi, cũng phải chịu thua.”

“Ha,”

La Phi xua xua tay phủ nhận, “Tôi chả có lý luận gì cả, chỉ là kinh nghiệm đúc kết sau nhiều năm làm cảnh sát hình sự mà thôi.”

“Được rồi, theo tình hình hiện giờ đã tìm hiểu được, cơ bản có thể nhận định: Đinh Chấn quả thật là một người lãnh đạm với tình người, ngoài công việc không biết đến ai khác. Có lẽ Đinh Khoa cũng như vậy, nên việc hai bố con họ mười năm rồi không có liên hệ gì cũng có khả năng.”

Mộ Kiếm Vân tổng kết một câu, thấy La Phi không có ý kiến gì khác, cô liền tiếp tục suy nghĩ theo chiều hướng đó, hỏi: “Vấn đề nghi ngờ thứ nhất coi như đã giải quyết, tiếp theo chúng ta cần yêu cầu chứng thực về cái gì?”

“Hai vụ án đó.”

https://thuviensach.vn

La Phi đáp không cần suy nghĩ, vẻ mặt của anh cũng trở nên nghiêm túc, “Chúng ta cần điều tra chi tiết các tình tiết có liên quan, để chứng minh Đinh Khoa đích thực thôi việc, ở ẩn vì hai vụ án này.”

“Hai vụ án”

là chỉ cái đuôi còn lại của vụ án 1.30 và vụ án chia cắt thi thể 1.12 gây chấn động một thời. Vụ án 1.30 thì còn được, nhưng vụ án chia cắt thi thể kia từ nhiều năm trước đã gây nên nỗi ám ảnh Mộ Kiếm Vân về một chuyện cũ đáng sợ, nay lại phải tiếp cận để vén mở bức màn của nó, thật là chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. “Cô không phải xem chi tiết tài liệu vụ án. Vẫn giống như vừa nãy, tôi sẽ đi tìm hiểu tình hình, sau đó chúng ta cùng nhau thảo luận là được.”

La Phi nhìn vẻ mặt sợ sệt của Mộ Kiếm Vân rồi chủ động đưa ra cho cô viên thuốc an thần. Đôi lông mày đang chau lại của Mộ Kiếm Vân từ từ thả lỏng. Cô mỉm cười nói: “Cảm ơn”

. Giờ càng ngày cô càng tin vào phán đoán của mình: La Phi không phải là người vô cảm, thậm chí anh còn tinh tế hơn rất nhiều người đàn ông khác, chỉ có điều anh rất ít thể hiện điều đó mà thôi.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 13: Án Trong Án

3 giờ 11 phút chiều, văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Trên bàn họp trước mặt La Phi là hai tập tài liệu, đây là hai tập tài liệu về hai vụ án có liên quan đến việc Đinh Khoa về ở ẩn mà anh vừa mới lấy ra từ phòng Hồ sơ. Trong đó tập tài liệu bên tay phải nội dung không nhiều, chỉ để trong một túi tài liệu. Nhưng La Phi quan tâm nhiều hơn đến phần này, bởi vụ đó chính là cái đuôi của vụ án 1.30 mà Đinh Chấn đã nhắc tới. Trong vụ án bắt cóc con tin mười tám năm về trước, trong tình hình cục diện đã được khống chế, Viên Chí Bang bắn chết nghi phạm Văn Hồng Binh, con trai của Văn Hồng Binh là Văn Thành Vũ khi đó cũng có mặt tại hiện trường. Hiện nay đã có đầy đủ tài liệu cho thấy, Văn Thành Vũ chính là sát thủ bóng tối Eumenides do một tay Viên Chí Bang bồi dưỡng. Dù là người chậm hiểu cũng nhận ra rằng: một số tình hình bất thường trong vụ án 1.30 rất có khả năng có liên quan mật thiết tới sự trưởng thành của Eumenides. Vậy mà nay "Vụ án 1.30"

lại lộ ra một cái đuôi khiến người ta phải ngẫm nghĩ. Liệu có nhiều hơn nữa các đầu mối về Eumenides ẩn chứa trong cái đuôi này? Với suy nghĩ như vậy nên tuy nội dung tập tài liệu kia là vụ án chia cắt thi thể 1.12 vô cùng nổi tiếng, nhưng La Phi vẫn tập trung sức lực vào vụ án nhỏ không đáng quan tâm vừa nói ở trên. Lúc mở tài liệu phá án, tâm trạng của La Phi rất phức tạp. Theo như lời Đinh Chấn nói, năm đó Đinh Khoa chính là vì bó tay với vụ án này, cuối cùng thật không ngờ đã trốn tránh áp lực bằng cách đòi từ chức. Trong tập tài liệu này, rốt cục là vụ án kỳ bí đến mức nào? Sau khi mở chúng ra, suy nghĩ của La Phi như quay trở về thời gian và không gian của mười tám năm về trước cùng với những con chữ bụi phủ đã lâu. Tài liệu lưu lại không nhiều, đầu tiên là một báo cáo ghi chép lời khai của

https://thuviensach.vn

người báo án, nội dung như sau: Bản ghi chép lời khai (lần tứ 1) Thời gian: 4strong0 - 5h30 ngày 7/4/1984 293 Địa điểm: phòng 40 tòa số 7 tiểu khu Đông Đài Tên người đặt câu hỏi: Vương Đông Lâm (cảnh sát nhân dân đội cảnh sát hình sự Sở công an) Tên người ghi chép: Hứa Quân (cảnh sát nhân dân đội cảnh sát hình sự Sở công an) Tên người bị hỏi: Trần Thiên Tiều; Dân tộc: Hán; Tên thường gọi: không, Giới tính: Nam, Tuổi: 45 tuổi, trình độ văn hóa: cấp 2 Hỏi: Anh là người gọi điện báo án phải không? Đáp: Đúng vậy, tôi bị cướp. Hỏi: Anh hãy kể tại diễn biến sự việc. Đáp: Buổi tối tôi đang ngủ, bỗng thấy bị đau thì tỉnh dậy. Sau khi tỉnh phát hiện mình bị trói chân tay, không co duỗi được, mắt cũng bị băng dính dán chặt, không mở mắt ra được. Rồi có người nói vào tai tôi, bắt tôi nói ra mật mã két sắt của nhà tôi. Tôi không chịu nói, hắn liền hành hạ tôi, khiến tôi không chịu được, đành nói mật mã cho hắn. Người đó sau khi mở két sắt cướp đi hơn hai vạn. Nghe tiếng hắn bỏ đi, tôi bắt đầu vùng vẫy, sau đó tôi tự tháo được dây thừng, gọi điện thoại báo án. Hỏi: Thời gian cụ thể xảy ra vụ án là lúc nào? Đáp: Khoảng 2, 3 giờ sáng, thời gian chính xác tôi cũng không rõ. Hỏi: Tên đó vào phòng thế nào? Đáp: Không biết Hỏi: Anh vùng vẫy tháo dây thừng thế nào? Đáp: Tôi bò ra phòng bếp, tìm kéo cắt. Hỏi: Khi vụ án xảy ra, vợ anh có ở bên cạnh anh chứ? Đáp: Đúng vậy. Hỏi: Khi đó tình hình vợ anh thế nào? Đáp: Cô ấy cũng bị trói chân tay, dính chặt mắt và miệng, tôi tự cởi trói xong mới cởi cho cô ấy. Hỏi: Hai người có nhìn thấy tên trộm? 294 Đáp: Không, vì mắt bị dính chặt. Hỏi: Người đó giày vò anh bằng cách nào? Đáp: Hắn dùng khăn ướt bịt chặt miệng tôi, không cho tôi thở. Tổng cộng làm tôi ngạt thở bảy, tám lần, mỗi lần thời gian lại dài hơn. Hắn còn uy hiếp tôi, nếu không nói ra mật mã, sẽ bịt cho đến khi tôi chết. Hỏi: Anh có thể hình dung ra giọng nói của tên đó? Đáp: Đó là giọng nam, còn những cái khác... không hình dung nổi. Hỏi: Nếu nghe lại giọng hắn anh có nhận ra được không? Đáp: E rằng không thể. Vì mỗi lần hắn nói đều để miệng sát tai tôi, nói bằng giọng rất nhẹ, kiểu như chỉ dùng âm gió, nghe không ra tiếng. Hỏi: Ngoài việc ép anh nói mật mã, hắn còn nói gì? Đáp: Hắn nói hắn đến đòi nợ giúp người khác. Hỏi: Giúp ai đòi nợ? Đáp: Tôi nghĩ là đồng bọn của Văn Hồng Binh. Hai tháng trước, Văn Hồng Binh bắt

https://thuviensach.vn

cóc tôi, đòi đưa một vạn tệ, lần đó hắn không thành, nên đồng bọn của hắn đến báo thù. Hỏi: Hắn đã cướp bao nhiêu tiền? Đáp: Tổng cộng 2 vạn 4 nghìn tệ. Hỏi: Anh nghĩ hắn có thể là ai? Đáp: Tôi không biết, dù sao cũng là người có liên quan đến Văn Hồng Binh. Hỏi: Những lời anh vừa khai có phải là sự thực? Đáp: Là sự thực. Những ghi chép trên đã xem, như những gì tôi đã nói. Ký tên: Trần Thiên Tiêu (dấu vân tay) Ngày 7/4/1984 Một tài liệu khác là ghi chép lời khai vợ của Trần Thiên Tiêu là Triệu Thúy Phương, nội dung trần thuật về cơ bản trùng khớp với Trần Thiên Tiêu. Trong các tài liệu khác, La Phi quan tâm nhất là ghi chép khám xét hiện trường, ghi chép này như sau: 295 Ghi chép khám xét hiện trường Thời gian phát hiện/báo án: 3h 45 phút ngày 7/4/1984 Tên người/đơn vị bảo vệ hiện trường: Vương Thiên Trụ, Ân Chính Hồng (Cảnh sát nhân dân đồn công an Đông Ba) Thời gian người bảo vệ hiện trường đến: 3h 51 phút ngày 7/4/1984 Thời gian khám xét: từ 4h15 - 6strong7 ngày 7/4/1984 Địa điểm khám xét: Phòng 404, tòa nhà số 7, tiểu khu dân cư Đông Đài Tên người chỉ huy: Đinh Khoa (Đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố) Tên người tham gia: Hoàng Kiệt Viễn, Lệ Hoa (cảnh sát nhân dân đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố); Vương Vệ Đạt (bác sĩ pháp y Sở công an thành phố); Từ Kiện (nhân viên kỹ thuật chụp ảnh Sở công an thành phố); Nham Băng, Đổng Đức Nhất (nhân viên kỹ thuật Dấu vết Sở công an thành phố) Điều kiện hiện trường: nhiệt độ không khí 14 - 15 độ, độ ẩm tương đối: 30% - 35%, đèn chiếu sáng. Quá trình và kết quả khám xét: 3 giờ 52 phút ngày 7 tháng 4 năm 1984, phòng trực ban đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố nhận được điện thoại thông báo của cảnh sát nhân dân Vương Thiên Vũ ở đồn công an Đông Ba: hộ sống tại phòng 404 tòa nhà số 7 tiểu khu Đông Đài bị kẻ cướp đột nhập vào cướp, yêu cầu khám xét hiện trường. Sau khi nhận được thông báo, dưới sự lãnh đạo của đội trưởng Đinh Khoa đội cảnh sát hình sự lập tức tổ chức nhân viên trinh thám kỹ thuật đúng 4 giờ 3 phút cùng ngày có mặt tại hiện trường. Theo giới thiệu của Trần Thiên Tiêu - người báo án (nam, 45 tuổi, chủ hộ phòng 404 tòa nhà số 7, tiểu khu Đông Đài): giữa khoảng từ 2 giờ đến 3 giờ sáng, anh ta ở nhà và bị một tên tội phạm nam đột nhập vào nhà cướp của. Sau

https://thuviensach.vn

khi tên cướp rời khỏi đó, anh ta mới giẫy giụa tháo dây trói và báo án. Nghe xong lời kể về vụ án, các nhân viên trinh thám hình sự dưới sự chỉ đạo của đội trưởng Đinh Khoa, tiến hành khám xét hiện trường từ trung tâm đến khu vực xung quanh. Hiện trường là phòng 404 tòa nhà số 7 tiểu khu chung cư Đông Đài của thành phố, căn hộ này là kiểu phòng hai phòng ngủ hướng Nam Bắc và một 296 phòng khách, phòng khách và phòng ngủ chính hướng Nam, phòng ngủ phụ và phòng bếp, nhà vệ sinh hướng Bắc. Cửa chính phòng làm bằng gỗ, dùng khóa nhãn hiệu “Tam Hoàn”

, cửa chính và khóa không có dấu tích hư hỏng. Khi xảy ra vụ án chủ nhà đang ngủ trong phòng ngủ, đây chính là hiện trường trung tâm của vụ án. Phòng ngủ này thông với phòng khách qua cánh cửa mở vào trong, theo như chủ nhân trần thuật, trước khi xảy ra vụ án cánh cửa gỗ chỉ khép không khóa. Phía Nam phòng ngủ có ban công, ban công có lắp lưới chống trộm, sau khi xảy ra vụ án lưới chống trộm không hề bị hư hỏng. Trong phòng ngủ có một chiếc giường đôi, tủ quần áo, kệ giường, bàn sách, đồ dùng đều không hề có dấu tích bị cậy phá, hủy hoại. Trên giường chăn gối bừa bộn, đầu giường vứt một chiếc khăn ướt, theo chủ nhà giải thích, đây là khăn rửa mặt của nhà mình, trước khi vụ án xảy ra treo ở trong phòng vệ sinh. Dưới giường có một chiếc quần dài của đàn ông, chiếc quần này bị cắt dạng dây dài, vết cắt rất mới. Theo chủ nhân giải thích, chiếc quần này cũng là chiếc quần mình vẫn hay mặc hàng ngày, trước khi xảy ra vụ án được treo trong tủ quần áo phòng ngủ. Khi xảy ra vụ án nghi phạm dùng chiếc quần dài này để trói vợ của anh ta là Triệu Thúy Phương, sau được chủ nhân tháo cho. Dưới giường còn có một ít băng dính đã qua sử dụng, theo chủ nhân giải thích, băng dính này là vật dụng của gia đình cất trong phòng khách, khi xảy ra vu án nghi phạm dùng băng dính này dính miệng và mắt của Triệu Thúy Phương, sau được chủ nhân tháo ra cho. Góc phía Đông Nam phòng ngủ có một két sắt mini, khi khám xét tủ két sắt này mở ra một cách bình thường, trong tủ không có tiền mặt. Nền nhà phòng ngủ lát gạch đơn giản, dấu chân trên nền nhà đã lấy mẫu. Các dấu vân tay trên két sắt, đồ dùng, quần dài, trên băng dính đều đã lấy mẫu. Phòng khách là phòng kín, ngoài

https://thuviensach.vn

cửa chính ra vào, không có cửa nào khác. Ngoài băng dính gia dụng trong ngăn kéo bàn ăn phòng khách bị lấy đi, những thứ khác đều không có gì bất thường. Phòng ngủ nhỏ ở phía Bắc là phòng chứa đồ, thường không có người ở. Trước và sau khi xảy ra vụ án cửa phòng này khóa trong, khi khám xét không phát hiện có bất thường. Phòng vệ sinh có một cửa sổ nhỏ hướng Đông, trước và sau vụ án cửa sổ đều đóng bên trong, không có dấu tích bị cậy phá hay ra vào. 297 Phòng ăn có cửa sổ lớn hướng Tây, trước và sau vụ án đều đóng từ bên trong, không có dấu tích bị cậy phá hay ra vào. Trên nền nhà bếp có một nửa khác của chiếc quần dài nam bị cắt thành dây dài, và một số dây băng dính, chiếc quần này là của chủ nhân, khi xảy ra vụ án được dùng để trói buộc chủ nhân. Bên cạnh trước quần có một cái kéo, là dụng cụ sau khi vụ án xảy ra chủ nhân cắt bỏ dây trói. Ngoài ra không có gì bất thường. Khám xét hiện trường kết thúc lúc 6 giờ 27 phút ngày 7 tháng 4. Lấy mẫu dấu giày và vân tay lưu lại tại hiện trường. Chụp ảnh hiện trường 15 bức, một bản vẽ sơ đồ hiện trường, lập một bản ghi chép khám xét. Người chỉ huy: Đinh Khoa (ký tên) Người khám xét: Hoàng Kiệt Viễn, Lệ Hoa, Vương Vĩ Đạt, Từ Kiến, Nham Băng, Đổng Đức Nhất (ký tên). Xem xong bản ghi chép khám xét, La Phi bắt đầu cảm nhận được một chút dư vị. Quả là vụ án này có không ít tình tiết không bình thường. Đầu tiên kẻ đột nhập lẻn vào phòng lúc sáng sớm tinh mơ nhưng lại không làm cửa có bất kỳ hỏng hóc nào, không phải tên trộm bình thường nào cũng có khả năng làm được điều này, càng khiến người ta phải kính nể là, các dụng cụ gây án của tên trộm (quần dài trói chủ nhân, băng dính...) tất cả đều là lấy tại hiện trường. Chiêu này xem ra có vẻ rất bình thường, nhưng thực ra rất tinh vi, vì một điểm đột phá quan trọng để cảnh sát phá những vụ án kiểu này là tìm nguồn gốc của dụng cụ gây án, nhưng trong trường hợp này tên tội phạm không để lại cho cảnh sát bất cứ cơ hội nào. Từ hai điểm trên có thể thấy nghi phạm của vụ án này rất lão luyện, thậm chí rõ như lòng bàn tay thủ pháp phá án của cảnh sát. Khi tiếp tục xem các tài liệu liên quan, điều khiến người ta phải suy nghĩ càng ngày càng nhiều. Báo cáo giám định của bác sĩ pháp y cho thấy, các khớp chân tay của chủ nhà có dấu vết bị trói, nhưng ngoài điều đó ra xung quanh người không có bất cứ vết thương nào.

https://thuviensach.vn

Kết quả giám định của nhân viên kỹ thuật dấu tích cho thấy, tất cả vân tay và vết chân lấy được tại hiện trường (bao gồm cửa sổ, tủ két sắt, băng dính, kéo...) đều là của chủ nhà và vợ của anh ta, không hề có dấu tích của người thứ ba. ... Tổng hợp những vấn đề trên, tại hiện trường xảy ra vụ án không tìm được bất kỳ dấu vết nào có liên quan đến tên tội phạm, lẽ nào hắn vô hình như bóng ma thật, đến và đi không để lại vết tích sao? 298 Quả thật là một vụ án khiến người ta đau đầu, thảo nào dù có Đinh Khoa chỉ đạo, nhân viên cảnh sát vẫn bó tay với vụ án này. Ngoài ra, trong tập tài liệu dường như không có ghi chép có giá trị nào nữa. Chỉ còn một chi tiết bên ngoài vụ án này còn có thể gây được sự chú ý của La Phi: ghi chép của cảnh sát cho thấy, ban đầu người phụ trách vụ án này là Đinh Khoa, sau thì chuyển thành Hoàng Kiệt Viễn. Có thể thấy quả đúng là Đinh Khoa thôi việc trong quá trình phá vụ án này, sau đó trợ lý của ông là Hoàng Kiệt Viễn thay công việc của ông. Vậy nguyên nhân từ chức của Đinh Khoa là do bất lực trước vụ án này sao? Chí ít nhìn từ bên ngoài, đây cũng có thể coi là một lý do có lý. Nhưng nhiều chuyện, chân tướng phức tạp hơn nhiều so với vẻ bề ngoài. La Phi trầm ngâm suy ngẫm, cố gắng nhìn thấu bí mật đằng sau vụ án đã niêm phong hồ sơ từ mười tám năm trước. Đúng lúc đang toàn tâm toàn trí tập trung, cánh cửa văn phòng có tiếng gõ nhẹ. La Phi nhìn đồng hồ, giờ là 4 giờ chiều. Anh biết người đến là Mộ Kiếm Vân, sau khi rời khỏi học viện Công nghệ, họ đã hẹn nhau giờ này sẽ gặp lại, để cùng nhau thảo luận hai vụ án. “Mời vào.”

Sau tiếng mời của La Phi, Mộ Kiếm Vân đẩy cửa đi vào, vừa lại gần La Phi cô vừa hỏi: “Thế nào? Anh xem xong hết hồ sơ chưa?”

“Vừa xem vụ án có liên quan đến Trần Thiên Tiêu.”

La Phi chỉ chiếc ghế đối diện với bàn làm việc ra hiệu mời đối phương ngồi đó, “Vụ chia cắt thi thể 1.12 vẫn chưa kịp xem đến.”

La Phi đẩy tập tài liệu cao sang một bên, tránh để Mộ Kiếm Vân nhìn thấy mấy bức ảnh khiến người ta ghê sợ đang để ở trên cùng. Sau đó anh

https://thuviensach.vn

nhún nhún vai tỏ ý không hiểu: “Lúc học trong trường cảnh sát chắc cô cũng phải nghiên cứu qua những vụ án giết người biến thái của nước ngoài rồi chứ, những vụ án đẫm máu như thế này, lẽ ra cũng phải có khả năng tiếp nhận rồi mới phải chứ.”

“Vụ án 1.12 từng xảy ra ngay bên cạnh tôi, nó khác hoàn toàn với việc nghiên cứu vụ án nước ngoài.”

Mộ Kiếm Vân thanh minh cho mình. La Phi cười thể hiện sự đồng tình. Sau đó anh đẩy tập tài liệu vụ cướp Trần Thiên Tiêu về phía đối phương: “Tài liệu này không nhiều, cô xem trước đi, sau đó chúng ta thảo luận.”

“Được.”

Mộ Kiếm Vân bắt đầu mở xem tài liệu, còn La Phi thì lại tiếp tục suy nghĩ miên man. 299 Khoảng hơn mười phút sau, Mộ Kiếm Vân chợt kêu khẽ “ơ”

một tiếng, dường như phát hiện ra điều gì đó. Suy nghĩ của La Phi bị cắt ngang, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Liệu đây có phải là vụ án giả của Trần Thiên Tiêu?”

Mộ Kiếm Vân nói luôn suy nghĩ vừa rồi của mình. “Vụ án giả... Ừm, thử nói về căn cứ của cô xem.”

“Anh nhìn chỗ này xem.”

Mộ Kiếm Vân lấy một báo cáo ghi chép đặt lên bàn. Đó là ghi chép sau khi vụ án xảy ra cảnh sát điều tra tình hình xung quanh, La Phi cũng vừa mới xem. Mộ Kiếm Vân chỉ vào báo cáo ghi chép đó nói: “Ghi chép này cho thấy, nhiều người biết về Trần Thiên Tiêu đều phản ánh rằng người này nợ bên ngoài rất nhiều tiền, cứ lần khất không trả. Vì anh ta chẳng có tài

https://thuviensach.vn

sản, nên tòa án cũng chẳng làm gì được. Nhưng khi anh ta báo án, lại nói là bị cướp hơn 2 vạn, đúng là mâu thuẫn?"

"Bởi vậy cô cho rằng đây là một vụ án giả, mục đích là để chày bửa, hoặc là vu vạ cho các chủ nợ của anh ta?"

"Tôi nghĩ rất có khả năng là vậy. Anh xem ghi chép khám xét của cảnh sát trước đó, tại hiện trường không để lại bất kỳ dấu tích gì của kẻ gây án. Tất cả các quá trình của vụ án chỉ thông qua lời kể của vợ chồng Trần Thiên Tiêu, không có các căn cứ chứng cứ khác, ngay cả việc ép cung kiểu bức thở liên tục của tên gây án để ép hỏi mật mã cũng không có chút dấu vết gì để lần theo, những điều này khiến người ta nghi ngờ. Trần Thiên Tiêu nói tên gây án có liên quan đến chủ nợ của anh ta, nhưng sau đó cảnh sát có điều tra tất cả các chủ nợ, không có ai có tình hình kinh tế thay đổi bất chợt sau khi vụ án xảy ra... Như vậy những điều đó đều là những điểm không hợp lý. Những bất thường này đều có thể giải thích thông qua giả thiết rằng: Trần Thiên Tiêu đang nói dối."

"Đúng là đây cũng là một trong những khả năng."

La Phi đợi đối phương nói hết rồi mới bắt đầu bày tỏ thái độ của mình, "Ngoài ra còn một khả năng nữa là thủ pháp của người gây án quá cao tay, đến mức khiến người khác hoài nghi đây là một vụ án giả. Thậm chí sự thay đổi về kinh tế, người gây án cũng có thể che giấu."

"Vậy theo anh khả năng nào lớn hơn?"

Mộ Kiếm Vân hy vọng La Phi thể hiện thái độ rõ ràng hơn. La Phi không do dự trả lời: "Khả năng sau."

"Tại sao?"

Mộ Kiếm Vân bặm môi, tỏ ý thất vọng. 300 "Nếu đây chỉ là một chiêu của Trần Thiên Tiêu, mà sau 18 năm có thể phân tích ngay từ văn bản của

https://thuviensach.vn

vụ án, thì cô cho rằng hắn có thể qua được mắt của Đinh Khoa sao?”

Mộ Kiếm Vân không nói được gì. Quả vậy, cái vở kịch mà ngay chính bản thân mình cũng nhận ra sau mười phút, thì chẳng cần đến Đinh Khoa, ngay cả Hoàng Kiệt Viễn năm đó cũng đã có thể phá án dễ dàng rồi. “Được rồi. Đừng cứ để tôi phải nói nữa.”

Sau khi ngồi im một lát, Mộ Kiếm Vân đầu hàng, “Tốt hơn là để tôi nghe suy nghĩ của anh.”

“Tôi cảm thấy khả năng lớn nhất của vụ án này, là có liên quan đến vụ án bắt giữ con tin của Văn Hồng Binh.”

“Tại sao?”

“Trước tiên, đây là cảm giác đầu tiên của người đương sự, điều này vô cùng quan trọng. Cô biết không, cảnh sát hình sự chúng tôi khi phá các vụ án cướp của, cưỡng dâm..., không bắt đầu phân tích đầu mối ngay từ đầu. Chúng tôi luôn hỏi đương sự trước: Anh nghĩ ai là thủ phạm? Bởi vì không ai hiểu về các mối quan hệ xã hội xung quanh mình bằng chính đương sự, ai đang thèm muốn họ, ai có khả năng mưu hại họ, trong quá trình phạm tội có những tình tiết sẽ chỉ điểm một tên nhất định nào đó, giá trị những thông tin đó hiệu quả hơn bất kỳ đầu mối nào.”

“Ừm,”

Mộ Kiếm Vân gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy tiếp theo là gì?”

“Tiếp theo...”

La Phi day day sống mũi, “Cô còn nhớ Đinh Chấn đã nói gì không? Trước khi thôi việc, Đinh Khoa thường ngồi thần người ra trước hai tập hồ sơ, một là hồ sơ vụ cướp này, và một là vụ án 1.30.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân hiểu ý của La Phi: “Điều này có nghĩa là, Đinh Khoa đã nhận ra giữa hai vụ án này có mối liên quan đến nhau.”

“Đúng vậy, tôi nghĩ tôi không có lý do để nghi ngờ phán đoán của Đinh Khoa.”

Tuy đang thảo luận về một người đã ở ẩn từ lâu, nhưng lúc này ngữ khí của La Phi vẫn tràn đầy sự tôn kính. “Đinh Khoa... Ông ta có giỏi đến mức nào cũng không đến nỗi tin tưởng mù quáng ông ta vậy chứ?”

Mộ Kiếm Vân có vẻ hơi bất lực, “Hơn nữa, theo cách nghĩ như vậy thì có một vấn đề không thể lý giải nổi.”

“Tôi biết cô định nói về điều gì - Nếu như đồng bọn của Văn Hồng Binh đã cướp số tiền đó, vậy tình hình kinh tế của vợ con Văn Hồng Binh phải trở nên tốt hơn mới phải. Nhưng thực tế là, sau đó không lâu vợ của Văn Hồng Binh đã 301 phát bệnh mà chết, còn con trai của anh ta là Văn Thành Vũ phải vào cô nhi viện.”

“Đúng vậy, ban đầu Văn Hồng Binh cướp của Trần Thiên Tiêu là để lấy tiền cho vợ chữa bệnh? Nếu sau này đồng bọn của anh ta cướp lại của Trần Thiên Tiêu, vậy tiền chữa bệnh của vợ Văn Hồng Binh không phải lo nữa.”

“Đúng là có vấn đề.”

La Phi vắt óc nghĩ điều gì đó, một lát sau lại từ tốn nói: “Có lẽ 18 năm trước, chính vấn đề này đã làm khó cho Đinh Khoa.”

“Không hiểu là chuyện gì nhỉ?”

“Tôi nghĩ bây giờ biện pháp tốt nhất của chúng ta là trở lại mười tám năm trước.”

“Trở lại 18 năm trước?”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân trợn mắt, La Phi khiến cô càng ngày càng mông lung. “Trở lại mười tám năm trước.”

La Phi lặp lại một lần nữa, “Chúng ta sẽ đi theo con đường trước kia Đinh Khoa đã đi để tìm đầu mối, sau đó chúng ta sẽ thấy: cuối cùng thì điều gì đã gây trở ngại cho ông ta.”

Nửa tiếng sau, tại phòng khám bệnh chuyên khoa U Bướu bệnh viện Nhân dân tỉnh. Chuyên gia Trần Đại Dương - chủ nhiệm khoa, tóc hoa râm, khuôn mặt tròn trịa, trông hiền lành phúc hậu. Người có khuôn mặt như vậy thường rất dễ nói chuyện, cũng hay giúp đỡ người khác. Nhưng khi đưa cho đối phương bức ảnh gia đình ba người Văn Hồng Binh, La Phi lại rất lo lắng. Năm nay Trần Đại Dương đã 61 tuổi, làm việc tại bệnh viện đã hơn 30 năm, bệnh nhân được ông khám chữa cho nhiều không kể hết. Ông còn có thể ghi nhớ một sự việc cụ thể nào đó của 18 năm về trước không? Rất may sự lo lắng đó của La Phi sớm bị gạt bỏ. Vì nhìn bức ảnh một lát Trần Đại Dương đã chỉ tay vào vợ của Văn Hồng Binh và nói vẻ khẳng định: “Chính người phụ nữ này, cô ấy đã từng là bệnh nhân của tôi.”

La Phi cười nhẹ nhõm, khen ngợi: “Trí nhớ của bác sĩ Trần thật tốt.”

Trần Đại Dương chỉ cười tự trào lắc đầu: “Người già như tôi thì còn nhớ gì được đâu? Có điều người phụ nữ này để lại cho tôi ấn tượng đặc biệt sâu sắc, hoàn cảnh gia đình cô ấy rất đáng thương. Hơn nữa khi đó rõ ràng cô ấy có đủ tiền nhưng cuối cùng vẫn chủ động vứt bỏ cơ hội điều trị.”

302 La Phi lập tức nhìn sang Mộ Kiếm Vân đang đứng cạnh mình. “Khi đó rõ ràng cô ấy có đủ tiền?”

Đây quả là một thông tin khiến người ta phải tò mò. Tiền đó từ đâu mà ra? Có liên quan mật thiết tới vụ án cướp của không? “Nhờ ông giới thiệu giúp tình hình chi tiết khi đó.”

https://thuviensach.vn

La Phi khẩn thiết hỏi, nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh như lúc đầu. “Khi đó người phụ nữ này bị ung thư tử cung. Anh chị có biết về ung thư tử cung chứ? Tuy là ung thư, nhưng không đáng sợ như trong tưởng tượng, thông thường nếu tiến hành phẫu thuật, khả năng chữa khỏi bệnh là vô cùng lớn.”

Trần Đại Dương giới thiệu bệnh tình khi đó của vợ Văn Hồng Binh, thấy hai người gật đầu hiểu vấn đề, ông liền nói tiếp, “Nhưng từ lúc bắt đầu, người nhà họ không có đủ tiền để làm phẫu thuật, chỉ có thể trị liệu có tính duy trì. Sau đó chồng cô ấy đã đi bắt giữ con tin để có tiền, kết quả lại bị cảnh sát bắn chết. Tình cảnh gia đình họ càng trở nên khó khăn...”

“Vậy làm thế nào mà cô ấy lại có tiền?”

La Phi nói thêm, đây là vấn đề anh quan tâm nhất, anh hy vọng đối phương nhanh chóng nói đến trọng tâm. “Đó là chuyện sau đó... vì bệnh thì không được dốc sức chữa trị, thêm vào đó bị sốc vì chồng qua đời, bệnh tình của cô ấy ngày càng nghiêm trọng, nếu còn không được phẫu thuật, thì chỉ còn cách trở về trời. Lúc đó tôi cũng rất sốt ruột, dù sao tôi cũng rất thông cảm với gia đình họ, nên cứ giục cô ấy phải tranh thủ thời gian gom góp tiền, đồng thời bệnh viện chúng tôi cũng giảm chi phí phẫu thuật ở mức tối thiểu. Sau cùng có một hôm, người phụ nữ đó hẹn tôi bàn về việc phẫu thuật, hóa ra cô cũng đã gom được tiền.”

“Ông không hỏi cô ấy tiền từ đâu ra sao?”

“Hỏi rồi.”

Trần Đại Dương nâng chiếc kính viễn thị của mình, nói: “Tôi cứ nghĩ rằng cô ấy gom góp vay mượn mà có. Nhưng cô ấy nói là không phải vậy, là tiền chồng cô cho người khác vay khi còn sống, giờ được trả lại.”

La Phi và Mộ Kiếm Vân lại nhìn nhau lần nữa. Mộ Kiếm Vân gật đầu rồi lại lắc đầu: “Nếu vậy, dường như có thể xác định được... nhưng, tại sao...”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân chưa nói xong, La Phi đã hiểu ý của cô. Đầu tiên là sở dĩ nói “xác định”

: nếu như đưa bản thân vào một vai trong những người phá án mười tám năm trước, lúc này chắc chắn nghi ngờ khoản tiền của vợ Văn Hồng Binh là khoản Trần Thiên Tiêu bị cướp, đó là điều rất rõ ràng. Nhưng sự hoài nghi ngay sau đó của Mộ Kiếm Vân là vì: Chuyện đã rõ ràng như vậy, nhưng tại sao Đinh Khoa và đồng nghiệp mười tám năm trước lại như không thấy gì? Thậm chí hồ sơ lưu lại của vụ án lại ghi hoàn toàn không khớp với thực tế là “Tất cả những người đáng nghi đều không có sự thay đổi bất thường về kinh tế.”

303 La Phi cũng không nghĩ ra vấn đề này, anh đành hỏi lại lần nữa Trần Đại Dương: “Năm đó không có cảnh sát đến tìm ông hỏi về chuyện này sao?”

“Tiền của cô ấy khi đó có phải có vấn đề không?”

Trần Đại Dương nghi ngờ hỏi lại. “Điều này thì chưa chắc...”

La Phi trả lời mơ hồ. Cho dù món tiền năm đó của vợ Văn Hồng Binh có nguồn gốc từ vụ án cướp của Trần Thiên Tiêu, cũng không thể nói là tiền có vấn đề? Nếu so sánh, cách mà Trần Thiên Tiêu rõ ràng là có tiền nhưng lại từ chối không trả nợ còn khiến người ta căm ghét hơn, nên khoản tiền này mà ở trong tay của hắn mới đúng là “có vấn đề.”

“Thực ra năm đó tôi cũng cảm thấy chuyện này có vấn đề.”

Lúc này Trần Đại Dương lại nói tiếp “Bởi vì đúng là có cảnh sát đã đến hỏi thăm tôi chuyện này. Hỏi người phụ nữ đó có thay đổi đột biến về tiền nong hay không.”

“Vậy ông có nói đúng sự thật không?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên.”

Với ngữ khí của Trần Đại Dương, đáng lẽ La Phi không nên hỏi câu hỏi có chút vô lễ như vậy. La Phi chau mày, anh không hiểu đầu mối quan trọng như vậy dù đã được cảnh sát phát giác ra nhưng tại sao lại bị bỏ qua? Nghĩ một lát, rồi bỗng như phát hiện ra điều gì liền hỏi: “Khi đó có mấy cảnh sát đến tìm hiểu chuyện này?”

“Một người.”

La Phi gật đầu, dường như đáp án này đúng như những gì anh dự đoán. Sau đó anh nheo mắt, vẻ mặt hiện rõ sự do dự bàng hoàng. Mộ Kiếm Vân rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt như vậy của La Phi, giống như một đứa trẻ bị người lớn phát hiện ra bí mật che giấu. Nhưng đúng là La Phi cũng giữ một số thứ, sau khi hạ quyết tâm, anh rút chiếc ví của mình ra, từ ngăn sau cùng nhất lấy ra một bức ảnh. Đó là bức ảnh đã ố vàng, trên đó là ảnh chụp chung của hai chàng trai trẻ. Một người hao gầy trầm tính, ánh mắt sáng quắc, một người thì điển trai mạnh mẽ, sức sống căng tràn. La Phi đưa bức ảnh đó cho Trần Đại Dương, chỉ vào một thanh niên trong đó và hỏi: “Cảnh sát năm đó đến hỏi thăm có phải là anh ta không?”

“Không phải!”

Trần Đại Dương lắc đầu. 304 Câu trả lời này khiến La Phi có phần thất vọng, anh lại hỏi một lần nữa: “Ông chắc chứ?”

“Chắc chắn không phải.”

Trần Đại Dương nhìn kỹ bức ảnh đó rồi nói: “Nhưng người này tôi cũng có ấn tượng. Anh ta cũng là cảnh sát sao?”

Ánh mắt La Phi vụt lóe lên: “Ông có ấn tượng với anh ấy?”

https://thuviensach.vn

“Anh ta đã đến chăm sóc cho người mẹ đáng thương kia trong một thời gian dài, tôi còn nghĩ họ là người thân của nhau. Lẽ nào anh ta cũng là cảnh sát? Anh ta chưa nói vậy bao giờ...”

La Phi lặng người đi, tâm trạng càng trở nên mơ màng. Suy nghĩ của anh quay về mười tám năm trước, bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại những chuyện cũ nào đó đã dần phôi pha từ rất lâu rồi. “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Thấy bộ dạng thất thần của La Phi, Mộ Kiếm Vân không kìm lòng được, lên tiếng hỏi. Nhưng La Phi chỉ lắc đầu, anh cất tấm ảnh đó trở lại trong ví, cũng cất luôn cả những hồi ức. Tư duy của anh quay trở lại mối nghi ngờ ban đầu. Nếu Trần Đại Dương đã cung cấp cho cảnh sát đầu mối như vậy, nhưng nó lại không được ghi chép, vậy cảnh sát điều tra năm đó rất có vấn đề. Biết được người cảnh sát là ai thì nhiều vấn đề có thể được giải thích. Vậy là La Phi lại hỏi Trần Đại Dương: “Ông còn nhớ tên của cảnh sát năm đó đến điều tra không?”

Trần Đại Dương cười: “Điều này tôi thật sự không nhớ nổi... đã quá lâu rồi...”

La Phi cũng cười theo, thể hiện có thể hiểu được. Hỏi như vậy cũng là có chút làm khó cho người khác. Anh ta nghĩ một lát rồi bắt đầu câu hỏi tiếp theo: “Người phụ nữ đó cuối cùng cũng không làm phẫu thuật, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Trần Đại Dương lộ rõ sự tiếc nuối, “Bởi vậy không lâu sau cô ấy đã qua đời.”

“Tại sao lại không làm phẫu thuật? Chẳng phải cô ta có tiền sao?”

“Theo ông thì còn có nguyên nhân khác nữa không?”

https://thuviensach.vn

“Theo cô ấy nói thì bệnh đã kéo dài quá lâu, có làm phẫu thuật cũng không có ý nghĩa gì, chỉ tốn tiền của, chi bằng giữ lại khoản tiền đó cho con. Nhưng tôi nghĩ đó không phải là nguyên nhân duy nhất, nếu làm phẫu thuật thì vẫn còn có hi vọng khỏe lại. Con người luôn có bản năng cầu mong được sống phải không? 305 Hơn nữa chỉ cần có một tia hy vọng, người mẹ nào nỡ để con mình côi cút một mình trên đời?”

“Tôi nghĩ có liên quan đến lai lịch của món tiền đó.”

Trần Đại Dương nói thẳng, “Ngay từ đầu tôi đã nói, tôi sớm cảm thấy món tiền đó lai lịch có vấn đề. Bởi người cảnh sát khi đó sau khi hỏi tôi, cũng đã đến gặp người phụ nữ để điều tra. Tôi nghe thấy cô ấy nói với cảnh sát rằng mình không có tiền, nhưng trước đó vài giờ, cô ấy còn nói tiền phẫu thuật đã gom được. Chẳng phải rõ ràng là có vấn đề sao? Vị cảnh sát đó sau khi đi khỏi, cô ấy từ bỏ luôn dự định phẫu thuật. Tôi nghĩ mấu chốt là ở lai lịch của món tiền, cô ấy rất sợ cảnh sát biết mình có tiền, nên mới không dám làm phẫu thuật.”

Mộ Kiếm Vân vừa nghe vừa khẽ gật đầu. Phân tích của Trần Đại Dương vô cùng hợp lý, đã hoàn toàn phác họa ra nguồn cơn của vụ cướp mười tám năm trước. Hiện tại nghi ngờ còn sót lại là thân phận cụ thể của hai người: một là tên trộm gây án, hai là người cảnh sát giấu giếm tình tiết vụ án. Nhưng suy nghĩ của La Phi càng nhanh hơn, anh đã tính đến một vấn đề khác. Vấn đề này không liên quan tới vụ án, nhưng là điều mà anh quan tâm. Vậy là anh lại hỏi lại Trần Đại Dương: “Sau khi bệnh nhân chết đi, ai là người đến lo hậu sự?”

“Là em gái của nạn nhân, đó cũng là người thân duy nhất khi đó của cô ấy.”

“Quan hệ của họ rất thân thiết phải không?”

https://thuviensach.vn

“Chắc là tốt. Trong thời gian cô ấy nằm bệnh em gái cũng thường xuyên đến chăm sóc, chỉ có điều thời đó ai cũng nghèo, nên không thể giúp được cho chị gái về kinh tế.”

“Tôi hiểu rồi.”

La Phi trầm ngâm gật đầu, coi như là nghi lễ kết thúc cuộc nói chuyện, anh đưa tay trái bắt tay Trần Đại Dương, chân thành nói, “Cảm ơn ông đã hợp tác!”

Sau khi từ biệt Trần Đại Dương, La Phi và Mộ Kiếm Vân rời khỏi văn phòng chuyên gia. Vừa bước ra hành lang, Mộ Kiếm Vân liền nói với La Phi: “Có một chuyện tôi không hiểu.”

La Phi nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

“Cuối cùng thì khoản tiền đó đã đi đâu rồi?”

La Phi dường như sớm đã biết đáp án, liền nói luôn: “Trong tay dì của Văn Thành Vũ... Rất có khả năng đây là lý do Văn Thành Vũ bị đưa vào cô nhi viện.”

306 “Ý anh nói là dì của Văn Thành Vũ đã cuỗm mất món tiền đó? Và chính vì thế nên đã đưa Văn Thành Vũ vào cô nhi viện?”

“Còn có khả năng khác sao?”

La Phi nhún nhún vai, “Vì khoản tiền đó có vấn đề lai lịch, vợ của Văn Hồng Binh không thể chính thức viết di chúc lại cho con trai. Cô ta chỉ có thể tìm một người đáng tin cậy để gửi gắm nó trước khi chết. Vừa rồi ông Trần cũng đã nói, em gái của cô ta là người thân duy nhất và là người lo hậu sự.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân gật gật đầu, đồng tình với phân tích của La Phi. Đồng thời cô không kìm được, ngước nhìn đối phương. Lúc này cô mới hiểu tại sao lúc trước khi chia tay Trần Đại Dương, La Phi lại hỏi mấy câu hỏi tưởng như không liên quan như vậy. Trong khi mình chỉ biết hoài nghi thì anh chàng này đã biết tìm đáp án ở trong đó rồi! Trong lúc hai người nói chuyện, thang máy đã xuống đến tầng 1. Khi đi qua phòng cấp cứu ở tầng 1, họ chẳng bảo gì nhau nhưng đều đi chậm lại, tâm trạng nghiêm trang và buồn bã. Trước đó không lâu, chính tại nơi này họ đã tạm biệt nguyên đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm Hùng Nguyên. Người đàn ông chân chính, dũng mãnh nằm lặng lẽ ở đó, vết máu đỏ tươi ở cổ vẫn chảy, làm nhuốm đỏ cả chiếc ga giường trắng tinh. Hình ảnh đó đã kích động rất mạnh vào thần kinh của La Phi và những người khác, đến nay đi qua chỗ này, dường như vẫn ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí khiến người ta đau lòng. Và hai tên hung thủ đạo diễn lên màn bi kịch đó là Eumenides và Hàn Hạo, chúng vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật. Nghĩ đến điều này La Phi cảm thấy ức chế khó có thể chịu đựng nổi, cảm giác ức chế đó phải mãi đến khi họ đi đến cổng bệnh viện, hít một hơi thật sâu không khí trong lành mới giảm bớt đôi chút. Sắp hoàng hôn, bầu trời hơi u ám. Người đi bộ, đi xe trên đường như mắc cửi, dòng chảy không ngừng. Tỉnh thành đúng là một đô thị lớn, khung cảnh náo nhiệt chật chội như thế này không thể thấy được ở Long Châu. Đối mặt với đường phố đông đúc, La Phi thầm than thở. Mười tám năm trước, anh buộc phải rời khỏi đây vì Eumenides; Mười tám năm sau, anh lại quay lại đây cũng vì Eumenides. Số mệnh của anh dường như xoay đúng một vòng tròn ở đây, nét bút cuối của vòng tròn này là điểm kết thúc hay lại là một bắt đầu mới? Mấy ngày gần đây, cùng với việc điều tra lai lịch của Eumenides, một số chuyện cũ của mười tám năm trước đã được hé lộ. Mở đầu của câu chuyện này xem ra không đơn giản như những gì đã nghĩ, trước khi Viên Chí Bang hoạch 307 định nên vụ huyết án 4.18, Viên Chí Bang và Văn Thành Vũ, hai tên sát thủ của hai thời đại đã gặp gỡ nhau, giữa họ rốt cục có mối quan hệ như thế nào, hiện nay vẫn còn là điều bí ẩn. Mộ Kiếm Vân cùng La Phi đứng giây lát trong gió thu. Nhìn vẻ mặt chau mày buồn rầu của La Phi, cô đoán chắc là đối phương đang xúc động về

https://thuviensach.vn

những năm tháng đã qua. Bỗng cô rất muốn nhân cơ hội này chạm tới được tâm tư của La Phi, vậy là sau khi đắn đo chọn lựa câu từ, cô nói: “Không ngờ anh còn lưu giữ bức ảnh chụp chung với Viên Chí Bang.”

Mộ Kiếm Vân đang nói đến bức ảnh đen trắng vừa rồi La Phi đưa cho Trần Đại Dương xem khi ở bệnh viện. Trong đó người thanh niên trẻ hơi gầy trông trầm tư là La Phi, người đẹp trai rạng ngời là Viên Chí Bang. Câu nói đó dường như đã chạm vào sợi dây thần kinh nào đó của La Phi, chân mày anh càng nhíu chặt lại, nhưng anh nhanh chóng che giấu tâm trạng, trả lời vẻ như rất tự nhiên: “Trước đây không biết anh ta chính là thủ phạm của vụ huyết án 4.18, nên vẫn giữ làm kỷ niệm. Mấy hôm rồi bận quá chưa kịp xử lý.”

Mộ Kiếm Vân cười nhạt: “Nếu muốn xử lý, chỉ cần nửa phút là xong mà? Nếu không, mười tám năm cũng chưa chắc có thể có thời gian.”

La Phi lặng người, anh biết mình không thể phản bác lại, nên ngước mắt nhìn về phía chân trời xa, chẳng nói gì nữa. Nhưng Mộ Kiếm Vân không dừng lại: “Thực ra nói đi cũng phải nói lại, nếu không xử lý ngọn nguồn trong tim, thì xử lý một tấm ảnh cũng không có ý nghĩa gì.”

La Phi quay mặt lại, nhìn vào mắt Mộ Kiếm Vân, dường như rất muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng anh cũng chỉ lắc lắc đầu nói: “Có lẽ cô không hiểu nổi đâu.”

Mộ Kiếm Vân nhìn lại La Phi, mắt cô đăm chiêu, sau đó cô thì thầm: “Tôi hiểu - Anh là người rất nặng tình.”

Trái tim La Phi hơi run lên. Tuy đó chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng ngay lập tức nhận được sự cộng hưởng của anh. Lát sau, anh thu ánh mắt lại, đồng thời cười đau khổ đầy tự trào nói: “Sự thực một lần nữa chứng minh, dù bất kỳ lúc nào, cũng không được để một nhà tâm lý học nhìn vào mắt mình.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cười đắc ý: “Anh luôn khen ngợi người khác kiểu vòng vèo như vậy sao?”

La Phi cũng cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận. 308 Mộ Kiếm Vân lại hỏi: “Vừa rồi chắc anh đang nhớ lại chuyện trước kia phải không? Có liên quan đến vụ án không?”

Có bước đệm vừa rồi nên dù cô chuyển đề tài về công việc thì giữa hai người vẫn duy trì được bầu không khí nhẹ nhàng. “Đúng vậy...”

La Phi không giấu giếm điều gì, “Tôi đang nghĩ: Trong vụ án đó rốt cuộc Viên Chí Bang đóng vai trò như thế nào.”

“Anh nghi ngờ anh ta chính là người cảnh sát đã tìm Trần Đại Dương để điều tra?”

“Ừm, nếu không rất khó lý giải tại sao manh mối then chốt đó lại không được ghi chép vào hồ sơ.”

“Ý anh là: Vì Viên Chi Bang bắn chết Văn Hồng Binh, nên anh ta cảm thấy áy náy đối với cô nhi quả mẫu, nên cố ý hoặc vô ý đến giúp đỡ họ, bao gồm việc che giấu manh mối bất lợi cho hai mẹ con họ. Ừm, tâm lý này biến hóa rất phức tạp, hơn nữa vừa rồi Trần Đại Dương cũng đã chứng minh, sau đó mối quan hệ giữa Viên Chí Bang và mẹ con Văn Thành Vũ rất không bình thường.”

La Phi lại lắc đầu đầy ẩn ý: “Việc giúp đỡ mà cô nói, có lẽ không chỉ đơn giản là vậy.”

Mộ Kiếm Vân hơi bất ngờ, nhưng liền sau đó hiểu ra: “Lẽ nào vụ cướp đó chính là do Viên Chí Bang gây ra.”

“Một vụ án không để lại bất kỳ đầu mối nào, ngoài Viên Chí Bang, còn ai có thể làm được?”

https://thuviensach.vn

La Phi nói đầy cảm thán, có thể bản thân anh cũng cảm thấy lời cảm thán này có vấn đề về lập trường, nên nhanh chóng bổ sung, “Đương nhiên, tôi còn có căn cứ khác.”

“Ồ? Là gì vậy?”

Mộ Kiếm Vân chú ý đến việc La Phi dùng từ “căn cứ”

chứ không phải là “chứng cứ”

, cho thấy tình tiết có liên quan không có đủ khả năng chứng minh. “Trước và sau vụ cướp đó xảy ra, tôi và Viên Chí Bang là bạn cùng phòng sống chung một mái nhà. Giờ tôi nhớ lại, một số vấn đề của anh ta không bình thường, đặc biệt là ngày xảy ra vụ cướp.”

Vừa nói, La Phi vừa chìm vào hồi ức. “Trí nhớ của anh tốt vậy sao?”

Mộ Kiếm Vân kinh ngạc trợn tròn mắt. Về lý thì năm đó La Phi và Viên Chí Bang là bạn bè thân sống cùng phòng, đối phương có những cử chỉ khác thường có thể để lại ấn tượng. Nhưng có thể đối chứng một ngày cụ thể nào từ mười tám năm trước, điều này quả là không thể tin nổi. 309 La Phi đương nhiên hiểu được nguyên nhân gây đối phương ngạc nhiên, anh “ha”

một tiếng rồi giải thích: “Tôi vẫn nhớ ngày hôm đó, vì ngày 7 tháng 4 vốn là một ngày đặc biệt.”

“Ngày 7 tháng 4...”

Mộ Kiếm Vân không hiểu lắm, “Có gì đặc biệt?”

La Phi do dự. Thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm vào mình, tỏ ra khí thế muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, cuối cùng thì anh cũng chịu trả lời: “Hôm đó là... ngày kỷ niệm tôi và Mạnh Vân gặp nhau.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân chợt hiểu ra, nhưng cô không có cảm giác sung sướng vì được hóa giải câu đố, ngược lại lại cảm thấy có một chút hụt hẫng vô cớ. Một lát lâu sau, cô cười nhẹ nói: “Anh đúng là một người nặng tình.”

La Phi rướn mày, sự nhiệt tình của đối phương bỗng chốc giảm đi khiến anh lấy làm lạ: “Cô không muốn biết ngày hôm đó xảy ra chuyện gì sao?”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu: “Không cần. Dù sao tôi cũng tin phán đoán của anh, nếu anh chắc chắn nói ra, tôi cũng đồng tình Viên Chí Bang là người gây ra vụ cướp này.”

La Phi mỉm cười: “Cô như vậy chẳng phải cũng là khen ngợi người khác kiểu vòng vèo như vậy sao?”

Mộ Kiếm Vân “hừ”

một tiếng, cau mày giả vờ phẫn nộ: “Anh đừng đắc ý quá, tôi cũng đã phân tích. Khi xảy ra vụ án 1.30 Viên Chí Bang đã vào hiện trường, có điều kiện gây án tốt; Hơn nữa sau khi bắn chết Văn Hồng Binh, tâm lý hối hận cũng khiến anh ta có động cơ gây án. Huống hồ, từ góc độ tâm lý phạm tội học, vụ án này hoàn toàn có thể coi là khúc dạo đầu của vụ huyết án 4.18, con đường Eumenides của Viên Chí Bang, có lẽ chính là bắt đầu từ vụ cướp này.”

La Phi gật đầu. Phân tích của đối phương hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ của mình. Viên Chí Bang từ một học viên ưu tú của trường cảnh sát trở thành sát thủ máu lạnh, chỉ giải thích bằng cái chết của Bạch Phi Phi, tuy cũng có thể lý giải, nhưng luôn cảm thấy như thiếu mất thứ gì đó. Bởi vì bất cứ ai thay đổi cũng có một quá trình, từ thiên sứ đến ma quỷ, sự chuyển biến của Viên Chí Bang thực sự quá đột ngột. Nếu suy nghĩ theo hướng của Mộ Kiếm Vân vừa nêu ra, khởi điểm của hàng loạt các vụ án Eumenides có thể đẩy lùi lại phía sau một bước lớn, từ góc độ tâm lý phạm tội như vậy, thì bước đầu có quá trình hoàn chỉnh biến đổi tâm lý dần dần. Để nhìn nhận rõ

https://thuviensach.vn

quá trình hình thành Eumenides, hiện nay còn có hai câu đố chưa rõ ràng, thứ nhất là chân tướng việc Viên Chí Bang bắn chết Văn Hồng Binh trong vụ án 1.30. Khi hiện trường đã được khống chế, chắc chắn đã phát 310 sinh biến cố gì đó, mới dẫn đến kết quả bi kịch như vậy. Biến cố này rốt cuộc là gì? Nó có liên hệ như thế nào tới quá trình nuôi dưỡng ra hai đời Eumenides? Thứ hai là trong vụ cướp sau đó, người cảnh sát che giấu những đầu mối quan trọng là ai? Anh ta liệu có mối liên quan tới seri các vụ án Eumenides hay không? Dường như có linh cảm gì đó với La Phi, tâm trạng lúc này của Mộ Kiếm Vân cũng đi đến hai điểm mấu chốt này. Hơn nữa cô còn nghĩ ra một số điều có tính đột phá, cô vỗ tay rồi nói: “Ái chà, thực ra rất dễ dàng để biết người cảnh sát đó là ai, chỉ cần đi hỏi một người.”

La Phi nhìn cô gật đầu cười, nói ra tên của người đó: “Hoàng Kiệt Viễn”

. Mười tám năm trước, Hoàng Kiệt Viễn là cảnh sát hình sự tham chiến trong vụ cướp, hơn nữa sau khi Đinh Khoa từ chức, ông trở thành tổng chỉ huy vụ án này. Vậy thì chắc chắn tình hình cụ thể của vụ án năm đó ông phải là người hiểu rõ nhất. Không có lý do để chần chừ, La Phi lập tức rút điện thoại ra, gọi số của Hoàng Kiệt Viễn. Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, nhưng giọng đầu bên kia không phải là của Hoàng Kiệt Viễn. “Xin chào.”

Người nói tỏ ra rất lịch sự lễ phép, nghe như giọng của một cậu thanh niên trẻ. “Xin chào!”

La Phi hơi lặng người, anh nhìn lại màn hình điện thoại, để chắc chắn rằng mình không bấm nhầm số, sau đó mới nói với đầu bên kia: “Tôi tìm Hoàng Kiệt Viễn.”

“Xin lỗi. Sếp Hoàng đang ngủ.”

“Ngủ ư?”

https://thuviensach.vn

La Phi rất ngạc nhiên nhìn đồng hồ, “Bây giờ mấy giờ rồi? Vẫn đang ngủ sao?”

“Thưa vâng. Vì tối nay là “ngày biểu diễn”

, nên sếp Hoàng phải ngủ trước, chuẩn bị tinh thần và sức lực.”

Ngày biểu diễn? Càng lúc La Phi càng thấy khó hiểu. Anh cũng không muốn hỏi về những chuyện không liên quan, nên hỏi thẳng: “Phiền cậu báo với ông ấy nhận điện thoại. Tôi là người của đội cảnh sát hình sự.”

“Xin lỗi. Sếp Hoàng đã dặn, trong thời gian ông ấy nghỉ ngơi không muốn có ai làm phiền. Nếu như ông có việc cần có thể để lại thông tin liên lạc, khi nào 311 sếp Hoàng dậy tôi sẽ báo lại.”

Cậu thanh niên vẫn tỏ ra rất khách sáo, nhưng vẫn không hề nể mặt từ chối yêu cầu của La Phi. La Phi không còn cách nào khác: “Thôi được, một lát nữa tôi gọi lại.”

Nói rồi liền tắt điện thoại, quay sang bắt gặp ngay ánh mắt hả hê của Mộ Kiếm Vân đang nhìn mình. “Hi hi, sếp Hoàng... danh xưng kêu quá!”

La Phi lắc lắc đầu, không biết nên cười hay nên khóc nữa. “Bây giờ ông ta là người của xã hội rồi, vốn không có nghĩa vụ nghe theo sự điều khiển của anh.”

Mộ Kiếm Vân nói vẻ trêu chọc, “Đội trưởng La, anh nên có điều chỉnh tâm thái cho chuẩn.”

“Điều khiển, đương nhiên là không phải vậy rồi.”

La Phi ngược lại tỏ ra rất nghiêm túc, “Hoàng Kiệt Viễn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố kế nhiệm sau Đinh Khoa, tính ra cũng là tiền

https://thuviensach.vn

bối của tôi. Tôi chỉ thấy lạ, ông ta làm gì chả được, lại đi mở quán bar, nghe nói còn lộn xộn với xã hội đen.”

Mộ Kiếm Vân cười, nói: “Mỗi người một chí hướng.”

Ừ thì mỗi người có chí hướng riêng. La Phi đành chấp nhận quan điểm này, cũng may đầu mối này cũng không quá gấp gáp, nên để hoãn lại cũng không sao. “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nào ăn tối đi.”

La Phi đề nghị, “Cả ngày chạy khắp nơi rồi, cô cũng đói rồi chứ?”

“Được thôi.”

Mộ Kiếm Vân vui mừng tán thành, cô phóng tầm mắt nhìn, tay chỉ vào một ngã tư cách đó không xa, “Ở đó có một quán Hàn Quốc, chúng ta đi ăn cơm trộn Hàn Quốc nhé.”

La Phi gật đầu nói: “Ừ.”

Anh không yêu cầu cao về việc ăn uống, cơm trộn Hàn Quốc không đắt, lại sạch sẽ, nhanh, khẩu vị cũng phù hợp.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 14: Mượn Dao Giết Người

18 giờ 56 phút trong phòng của Đỗ Minh Cường. Đây là một căn hộ chung cư cá nhân kết cấu theo kiểu một phòng khách một phòng ngủ. Trong phòng bố trí đơn giản, sáng sủa, đồ dùng cũng không nhiều, vừa nhìn là biết chỗ ở của một người trẻ bây giờ. Cũng giống như các thành phố loại 1 trong nước khác, mấy năm gần đây thị trường bất động sản của tỉnh thành cũng bước vào giai đoạn phát triển vượt bậc. Từ trung tâm thành phố đến ngoại thành, các tòa nhà cao tầng ùn ùn mọc lên, từng làn sóng kích thích ham muốn mua nhà của mọi người. Giá nhà trong giai đoạn này cũng tăng lên chóng mặt, chính vì vậy việc mua nhà cũng trở thành đề tài ám ảnh đối với giới trẻ thành thị. Đỗ Minh Cường là một người tỉnh lẻ xuất thân nghèo khó đến thành phố làm thuê, anh ta rất khó để có được một căn hộ dành cho chính mình ở thành phố, anh ta chỉ có thể thuê một căn phòng chung cư diện tích nhỏ như thế này. Dù là vậy, anh ta cũng đã hạnh phúc hơn rất nhiều thanh niên trẻ, vì chí ít thì anh ta cũng không cần phải ở chung với người khác, hơn nữa vị trí của chung cư này cũng có thể coi là khu vực phồn hoa. Chỉ với hai điểm này thôi, cũng đã khiến người cùng tuổi phải ngưỡng mộ rồi. Lúc này trong chung cư ngoài Đỗ Minh Cường, còn có một người thanh niên trẻ cao gầy khác - cậu chính là nhân viên cảnh sát đặc nhiệm được giao nhiệm vụ đến bảo vệ Đỗ Minh Cường, Liễu Tùng. Nhưng hai người họ không ở chung một phòng: Đỗ Minh Cường đang ngủ bù ở trong phòng ngủ, Liễu Tùng thì canh giữ ở ngoài phòng khách. Nếu xét về sự an toàn thì Liễu Tùng phải theo sát Đỗ Minh Cường như hình với bóng mới đúng. Nhưng Đỗ Minh Cường kịch liệt phản đối việc người khác vào phòng ngủ khi anh ta đang ngủ. Do hành động lần này không phải là theo dõi cưỡng chế, nên Liễu Tùng cũng không thể kiên quyết. Cậu đành phải kiểm tra môi trường trong và ngoài phòng ngủ. Ngoài cánh cửa thông với

https://thuviensach.vn

phòng khách, một lối cửa khác liên kết phòng ngủ với bên ngoài là một cửa sổ quay ra hướng Nam. Liễu Tùng yên tâm hơn: căn phòng ở tầng 9, bên ngoài cửa sổ có lắp camera giám sát, dù là Eumenides cũng khó có thể thông qua ô cửa sổ này để hoàn thành việc thích sát. Cậu chỉ cần canh giữ ở phòng khách có lẽ có thể đảm bảo sự an toàn của Đỗ Minh Cường. Nói một cách khác, dù trong phòng ngủ có tình huống bất ngờ, Liễu Tùng ở cách đó một bức tường cũng có thể 313 nhanh chóng phản ứng, hơn nữa bất kỳ kẻ xâm nhập nào muốn trốn khỏi tầng 9 trong nháy mắt, chỉ có cách mọc thêm đôi cánh. Song thực sự nhiệm vụ này có chút vô vị: đối tượng được bảo vệ đang ngủ say trong phòng, Liễu Tùng chỉ có thể ngồi bên ngoài phòng khách như một con rối gỗ. Nghĩ đến việc các nhân viên trong tổ chuyên án khác lúc này đang chiến đấu căng thẳng trên các chiến tuyến, cậu càng cảm thấy khó chịu. Chỉ mong Eumenides lập tức xuất hiện ngay trước mặt mình, hai bên giao chiến một trận là xong. Trong khi đó Đỗ Minh Cường thì lại được ngủ thỏa thích, khi anh ta vươn vai bước ra khỏi phòng ngủ thì trời bên ngoài cũng đã tối. “Ái chà, lần này được ngủ quá đã.”

Anh ta đi đến trước mặt Liễu Tùng, cười nói: “Anh Liễu, anh vất vả rồi? Hì hì, đến lúc ngủ cũng có người trông, đãi ngộ thế này có mấy ai được hưởng.”

Liễu Tùng lườm hắn, cảm thấy không thể có bất kỳ ngôn ngữ chung nào để nói với loại người này. Thấy đối phương không nói gì, Đỗ Minh Cường cũng cảm thấy hơi chán. Sau khi lượn lờ trong phòng một hồi, hắn lại vỗ vỗ bụng, tự nói với mình: “Cả ngày chả ăn gì, bụng cũng réo rồi.”

Đúng là như thế, Liễu Tùng cũng cảm thấy đói. Vậy là anh nghĩ một lát rồi nói: “Anh muốn ăn gì? Tôi có thể bảo đồng nghiệp mang đến.”

“Không cần phiền vậy đâu.”

Đỗ Minh Cường xua xua tay, “Gần đây có một quán đồ nướng ven đường, món thịt xiên nướng rất ngon. Đi thôi, hôm nay tôi đãi, chúng ta

https://thuviensach.vn

phải cơm no rượu say mới được.”

Liễu Tùng chau mày, không tiếp lời đối phương. Đỗ Minh Cường biết anh đang nghĩ gì, liền xua tay nói: “Không phải căng thẳng vậy đâu? Ăn cơm cũng không được đi, thế chẳng phải các anh nhốt tôi vào trong tù cho xong.”

Đối phương đã nói vậy rồi, Liễu Tùng cũng cảm thấy không nhất thiết phải phản đối. Dù sao, Đỗ Minh Cường chính là con mồi của cảnh sát, con mồi càng được vung ra xa, càng có khả năng bắt được con cá to. Vậy là hai người chỉnh trang quần áo rồi đi ra ngoài. Ra ngoài khu đó không xa đã nhìn thấy quán cóc Đỗ Minh Cường nhắc tới. Quán cóc này không rộng lắm, nhưng tận dụng khoảng trống ven đường xếp vài hàng bàn ghế ngoài trời. Khi có khách vào ngồi, anh bồi mang một giá than nướng đặt ở giữa bàn, vừa dùng để hâm nóng đồ ăn, vừa để làm ấm trong không khí đêm thu lành lạnh. Vì 314 điểm độc đáo này, thêm vào đó lại ở vị trí cổng ngõ đầu tiểu khu, nên hàng ngày quán cóc này thu hút không ít thực khách, người qua kẻ lại, xa gần đều biết đến. Hai người vừa đi đến gần, mùi thơm của thịt nướng đã xộc vào mũi. Đỗ Minh Cường có phong thái của chủ nhà mời khách thật, vừa đi vừa nhiệt tình giới thiệu với Liễu Tùng: “Món đặc sắc nhất của nhà này là cánh gà nướng, phải ăn loại cay nhất, vừa thơm vừa khoái, thêm hai chai bia, tha hồ mà hưởng thụ.”

Dù suy nghĩ ở góc độ nào, Liễu Tùng cũng không muốn ngồi cùng bàn với tên miệng lưỡi hoạt giảo này, thế là cậu cố tìm lý do để từ chối: “Tôi là người miền Nam, không ăn được cay. Anh ăn một mình đi, tôi ăn cơm rang gì đó là được rồi.”

“Không ăn được cay? Đáng tiếc quá.”

Đỗ Minh Cường lắc đầu có ý tiếc thay cho đối phương, sau đó anh ta lại dùng giọng địa phương của mình để khoe khoang, “Anh biết người Quế Châu chúng tôi không, không cay thì không thích.”

https://thuviensach.vn

Trong lúc nói chuyện, đã có cậu phục vụ đến hỏi: “Hai người ạ? Mời ngồi bên này.”

Liễu Tùng xua tay: “Chúng tôi ngồi riêng, tiền cũng của ai tính người đó.”

“Ngồi riêng làm gì?”

Đỗ Minh Cường gào lên, “Anh chẳng xem tôi ra gì cả, tôi vừa nói rồi mà, hôm nay tôi mời.”

“Tôi đang làm nhiệm vụ. Nên, thứ nhất, tôi không được uống rượu; thứ 2, tôi phải giữ khoảng cách với anh, như vậy mới có thể quan sát được tình hình xung quanh.”

Liễu Tùng trịnh trọng nói lý lẽ của mình, lời nói không cho phép thương lượng. Đỗ Minh Cường thất vọng bĩu môi: “Thế thôi vậy...”

Anh ta liền tìm một bàn sạch sẽ rồi ngồi xuống: “Vậy tôi tự ăn phần của mình thôi?”

Liễu Tùng gật đầu, đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh một vòng. Cách Đỗ Minh Cường ba bàn có một bàn trống, ngồi đó có thể quan sát rộng, mà lại ở trong góc, khá kín đáo, chính là địa điểm tốt để quan sát toàn cục. Vậy là cậu một mình đi đến đó, ngồi nhìn về phía Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường nhìn Liễu Tùng rồi cười, nói với cậu phục vụ đang đứng bên cạnh: “Cho tôi mười xiên thịt, bốn đôi cánh gà, cho nhiều ớt. Thêm hai chai bia.”

Cậu phục vụ đáp lời rành rọt, rồi quay người đi về phía Liễu Tùng hỏi: “Thưa anh, anh dùng gì?”

315 “Cho một suất cơm rang trứng.”

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

Cậu phục vụ cầm tờ đơn ghi chép chạy vào trong quầy. Bên trong đã có đầu bếp lo liệu đồ ăn khách hàng gọi. Không lâu sau, cơm rang trứng của Liễu Tùng được bưng ra trước, cậu cũng đói thật rồi, ăn trước một mình, nhưng ánh mắt vẫn không rời vị trí xung quanh Đỗ Minh Cường. Đồ nhắm của Đỗ Minh Cường cũng nhanh chóng được mang lên đầy đủ, anh ta rót cho mình cốc bia, rồi cầm một xiên cánh gà lên gặm. Không biết có phải do đồ ăn quá cay hay không, anh ta ăn rất chậm. Người ngoài nhìn vào còn có thể nghĩ rằng anh ta đang đợi ai đó. Còn về phần Liễu Tùng, cuộc sống của cảnh sát đặc nhiệm trong thời gian dài đã rèn luyện cho cậu thói quen ăn nhanh, ăn đơn giản. Chỉ mấy phút, cậu đã ăn hết sạch suất cơm rang trước mặt mình. Nhìn dáng vẻ chậm rãi tự đắc của Đỗ Minh Cường phía xa, anh vừa tức vừa buồn cười. E rằng mọi người xung quanh không ai nghĩ được rằng anh ta đang bị uy hiếp về cái chết trong tay một tên sát thủ vô cùng đáng sợ nhỉ? Và Eumenides nếu có biết được bộ dạng ngông nghênh này của anh ta, không biết hắn sẽ có cảm xúc thế nào? Vì đã ăn xong phần của mình, Liễu Tùng tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc giám sát. Tuy theo phân tích trước đó của cảnh sát, Eumenides muốn dùng Đỗ Minh Cường để phân tán tầm mắt của cảnh sát, nên chắc chắn sẽ không ra tay quá sớm. Nhưng hành vi của Eumenides vốn luôn nằm ngoài dự đoán, nên Liễu Tùng đã nhận nhiệm vụ này thì không thể sơ ý một phút nào. Lúc này chính là giờ cao điểm của quán ăn, quán lại nằm ở vị trí lưu lượng người qua lại đông đúc, các loại người qua lại phức tạp. Ánh mắt của Liễu Tùng không ngừng quan sát xung quanh vị trí của Đỗ Minh Cường. Khoảng hơn mười phút sau, trên đường xuất hiện một tình huống khiến cậu phải chú ý. Một chiếc xe con màu đỏ từ trên đường rẽ vào, đi gần đến quán cóc liền đi chậm lại, cuối cùng thì dừng hẳn. Cửa kính của chiếc xe kéo xuống một nửa, một người đàn ông đeo kính đen ló đầu ra nhìn vào khu vực quán cóc như đang tìm kiếm cái gì đó. Một lát sau, dường như anh ta phát hiện ra điều gì, đưa tay tháo kính đen, ánh mắt nhìn chăm chú một vị trí. Tim Liễu Tùng chợt co thắt lại, vì ánh mắt của người đàn ông đó đang nhìn về đúng hướng Đỗ Minh Cường đang ngồi. Anh vội tập trung tinh thần nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông đó, nhưng cửa sổ xe nhanh chóng bị đóng lại. Chỉ kịp nhìn

https://thuviensach.vn

rõ đó cũng là một người trẻ tuổi. Liễu Tùng cảm thấy có chuyện không ổn. Người đàn ông trong xe đó quả nhiên là dừng xe để tìm người, và mục tiêu tìm kiếm của anh ta rất có khả năng 316 chính là Đỗ Minh Cường. Nhưng tại sao hắn phải thần bí như thế? Hơn nữa sau khi tìm thấy mục tiêu, không xuống xe, cũng chẳng lái xe đi? Đúng lúc Liễu Tùng đang căng thẳng suy nghĩ, cửa sau của chiếc xe đó lại mở ra. Sau đó từ trong xe chui ra ba người đàn ông. Tuổi tác chừng hơn 20, quần áo xúng xính, điệu bộ hùng hổ, trên người đeo đủ loại đồ trang sức hình thù kỳ quái, tên đi ở giữa cao nhất còn cạo trọc đầu, trông rất nổi trội. Sau khi xuống xe, chúng nhất loạt nhìn về phía Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường đang tấn công chiếc cánh gà thứ hai trước mặt, sự chú ý của anh ta dường như tập trung hoàn toàn vào những thức ăn ngon cay xé kia, không hề hay biết đến sự quan tâm của các vị khách bên kia đường. Ba tên thanh niên thì thầm với nhau vài câu, rồi phân nhau ra theo các hướng khác nhau. Liễu Tùng nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong lòng không khỏi lo lắng, vì tình hình cho thấy ba tên này như muốn tạo thế bủa vây Đỗ Minh Cường! Quả nhiên, sau khi tản ra một đoạn, ba tên lại cùng tiến về vị trí Đỗ Minh Cường đang ngồi. Khi tên đầu trọc đi được nửa đường, tiện tay cầm luôn một chai bia rỗng trên bàn, ánh mắt của hắn bám chặt lấy Đỗ Minh Cường, vẻ mặt sát khí đằng đằng! Ba tên đó càng đi tiến lại gần, cách Đỗ Minh Cường chỉ còn khoảng năm, sáu mét. Và Đỗ Minh Cường lúc này cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, hắn ngước mắt lên nhìn tên đầu trọc phía đối diện đang đi về phía mình, sợ hãi biến sắc. Tên đầu trọc gằn giọng hung dữ hỏi: “Mày là Đỗ Minh Cường phải không?”

“Phải...”

Đỗ Minh Cường bàng hoàng trả lời, đồng thời lén nhìn bằng ánh mắt như cầu cứu về phía Liễu Tùng ở phía không xa. Lúc đó tinh thần Liễu Tùng cũng căng ra đến cực điểm. Ý đồ tấn công Đỗ Minh Cường của ba tên thanh niên đã bại lộ không còn nghi ngờ gì nữa! Anh nhanh chóng kéo chiếc microphone nhỏ dưới cổ áo lên, hạ giọng nói nhỏ: “Hành động!”

https://thuviensach.vn

Chỉ lệnh của anh vừa dứt, lập tức có mấy bóng người “vụt”

ra. Họ từ các góc khuất xung quanh Đỗ Minh Cường xông ra, vụt nhanh như mãnh hổ lao về phía ba tay lạ mặt. Ba tên đó chưa kịp phản ứng gì đã bị ngã úp xuống đất, những người đè lên chúng không hề nương tay, vừa ép chặt chúng, vừa vặn chân tay chúng không thể cử động. Cảnh ngộ của tên đầu trọc trong số đó thê thảm nhất, vì phải giành chai bia trong tay hắn, nên người đè lên phải dùng lực khá mạnh, chỉ nghe một tiếng “vù”

vung tay, khiến hắn kêu đau thảm thiết. 317 Thấy tình hình hiện trường cơ bản đã được khống chế, Liễu Tùng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cậu không chần chừ, lao mình ra khỏi chỗ ngồi, chạy thẳng ra phía chiếc xe con màu đỏ đang đỗ bên đường. Theo phán đoán của cậu, tên thanh niên trẻ đeo kính đen ngồi trên xe mới là kẻ chủ mưu của vụ tấn công này! Người ngồi trong xe hiển nhiên đã nhìn thấy tình hình bất lợi. Động cơ khởi động gầm rú lên, chiếc xe con chuẩn bị khởi động chạy đi. Liễu Tùng chạy thật nhanh đến, chặn trước đầu chiếc xe hơi. Nhưng không ngờ chiếc xe đó lại không hề dừng lại, ngược lại còn lao vào Liễu Tùng. Liễu Tùng nghiêng người nhảy bật lên, đầu xe lướt qua người anh. Trong khoảnh khắc tiếp giáp đó, anh đưa tay lấy súng ở thắt lưng ra. Theo quán tính của cú nhảy, anh thuận đà làm động tác ngã lăn, khi nâng người lên, anh đồng thời bày sẵn tư thế bắn súng. Chiếc xe càng chạy càng nhanh, đang chuẩn bị lái vào đường chính. Sau khi điều chỉnh, Liễu Tùng bóp cò, một tiếng “pằng”

vang giòn, bánh xe phía trước phía bên phải nổ tung, thân xe lắc lư trên đoạn đường hơn mười mét, cuối cùng mất khống chế đâm vào vỉa hè, buộc phải dừng lại. Liễu Tùng vụt dậy đuổi theo. Lúc này cửa trước xe mở ra, tên thanh niên lái xe tự chui ra. Hắn dùng tay ôm chặt lấy đầu - Đầu hắn bị va đập, máu tươi thấm qua từng kẽ tay. “Thằng thần kinh! Có tin tao cho mày chết!”

Thấy Liễu Tùng xông tới, tên trẻ tuổi tức tối gào chửi, tay phải hắn lắc lắc khóa cần số, khí thế hừng hực. Nhưng lời đáp hắn nhận được là cú đấm

https://thuviensach.vn

xông thẳng của Liễu Tùng. Sau khi cắm bị giáng một cú đấm mạnh, hắn mềm nhũn ngã vật xuống cạnh xe, tạm thời bất động. ... Loạt vụ việc bỗng phát sinh khiến dân chúng tại hiện trường vô cùng kinh ngạc, họ ùn ùn vây quanh, tranh nhau tranh luận đoán già đoán non. Bốn tên thanh niên từ trên xe xuống đã hoàn toàn mất khả năng phản kháng, trong số các cảnh sát khống chế chúng, có hai người lúc này đang canh giữ bên cạnh Đỗ Minh Cường, cách ly hắn với đám người xung quanh. Còn Đỗ Minh Cường thì tỏ ra hưng phấn ra mặt, ánh mắt nhìn đi nhìn lại khuôn mặt những người âm thầm bảo vệ hắn. 9 giờ 37 phút tối, nhà khách nội bộ Sở công an tỉnh thành. 318 Vì không có nhiệm vụ gì đặc biệt, sau ăn bữa tối đơn giản cùng Mộ Kiếm Vân, hai người bèn chào từ biệt nhau. Mộ Kiếm Vân đã về nhà nghỉ ngơi. Còn La Phi vì mới được điều động làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự, vẫn chưa có chỗ ở của mình trong thành phố này, nên đành tạm trú ở trong nhà khách của đơn vị. Ở đây không phải lo lắng về những chuyện nhỏ nhặt như vệ sinh, ăn ở, hơn nữa lại cách văn phòng có vài bước chân, rất thích hợp với cuộc sống cho người đàn ông sống độc thân như anh. Nhưng cảm giác hôm nay có hơi khác so với trước đây. Sau khi một mình trầm ngâm suy nghĩ, La Phi chợt thấp thoáng có cảm giác cô đơn. Anh không thể nói rõ cảm giác đó rốt cuộc đến từ đâu, bởi vì cả ngày hôm nay, đúng là có rất nhiều chuyện đã chạm tới tình cảm sâu kín trong anh. Dù là sự lãnh đạm trong mối quan hệ cha con của Đinh Khoa, hay sự si tình thuần khiết của Ngô Quỳnh đối với Đinh Chấn, cả những cảm giác tinh tế và ăn ý giữa mình và Mộ Kiếm Vân, những điều đó đang khuấy động thế giới tinh thần của La Phi. Bởi vậy lúc này anh đang đứng bên cửa sổ, khi nhìn ra xa về phía hàng vạn ánh đèn trong thành phố, trong lòng anh cũng bắt đầu chờ đợi về thứ cảm giác ấm áp mà những ánh sáng đó mang lại. Vốn dĩ anh lẽ ra cũng có thể được hưởng thụ thứ ấm áp đó, nhưng mười tám năm trước đã xảy ra một sự thay đổi to lớn. Bao nhiêu năm nay, ký ức của anh cứ khắc ghi cái ngày 18 tháng 4 năm 1984 đó. Nhưng bây giờ, cùng với câu đố về sự trưởng thành của Eumenides dần được hé lộ, càng nhiều những hồi ức trong sâu thẳm trí não anh cũng dần được đánh thức. Viên Chí Bang, cậu ấy nào có khác gì mình, cũng nhìn về ánh đèn của các gia đình, mong mỏi về

https://thuviensach.vn

một cuộc sống êm đềm. Chí ít thì đến ngày 7 tháng 4 năm đó họ còn bàn luận với nhau về đề tài này. Ngày 7 tháng 4, là một ngày đặc biệt đối với La Phi, vì thế sau đó mười tám năm, anh vẫn còn nhớ chuyện của ngày đó: ... Đó là một buổi tối thoáng đãng mát mẻ, đèn sáng rực rỡ lung linh. Trong ký túc xá nam của trường Cảnh sát tỉnh, chiếc đồng hồ treo trên tường kêu tích tắc tích tắc, nó giống như cuộc sống của chủ nhân, có trình tự quy củ, đầy tính chính xác và tiết tấu. Trên bàn có một chiếc đài điều chỉnh tần số nhỏ, chiếc đài phát ra giọng nói dịu dàng của cô phát thanh: “Xin chào, bây giờ là đúng 19 giờ theo giờ Bắc Kinh, mời bạn chỉnh giờ.”

319 La Phi giẫm lên một cái ghế, tháo chiếc đồng hồ trên tường xuống, anh ấn chặt dây cót, sau khi âm cao “tít”

cuối cùng báo giờ vang lên, anh chỉnh đúng kim phút của đồng hồ vào vị trí số 0. “Mình rất thích cái đồng hồ này.”

Anh nói với giọng rất hãnh diện, “Cũng dùng sắp được bốn năm rồi. Vẫn chạy chính xác, thường mấy ngày liền mình chẳng cần phải chỉnh nó.”

“Tôi cũng thật không chịu nổi cậu rồi đấy. Ngày nào cũng chỉnh giờ chuẩn như thế, rồi sáng thì đúng 6 giờ thức dậy, 6 giờ 30 ăn sáng, trưa đúng 11 giờ 30 ăn trưa, tối thì đúng 7 giờ ăn tối, 11 giờ đi ngủ. Không sai từng phút từng giây một, cậu là người thật hay là người máy đó?”

Người nói là thanh niên trẻ dáng cao to đẹp trai, cậu ta đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đó chính là bạn cùng phòng cùng lớp với La Phi suốt bốn năm - Viên Chí Bang, tóc cậu ta để dài, hơi xoăn tự nhiên và đuôi lông mày, ở thời đó, trông rất thời thượng, rất rạng ngời. La Phi cười, bước xuống ghế. Anh biết rằng thói quen sống quá chặt chẽ của mình đã trở thành lời đàm tiếu của không ít các bạn cùng học. Thậm chí có người còn căn cứ vào thời gian ăn cơm của anh để điều chỉnh đồng hồ đeo tay của mình. “Cậu lại đây, nhìn xem này.”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang vẫy vẫy tay gọi anh, chỉ về phía xa xa rồi hỏi: “Cậu có cảm giác thế nào?”

La Phi đến bên cạnh cậu bạn cùng phòng, nhìn về phía bức màn đêm đen tối bên ngoài, những ánh đèn lấp lánh điểm sáng trong đó, giống như những viên đá quý khảm lên trên tấm vải tơ lụa đen. “Rất đẹp.”

La Phi tán dương. “Đúng là rất đẹp.”

Viên Chí Bang khoanh tay trước ngực, ánh mắt nheo lại, tâm trạng phức tạp hơn La Phi rất nhiều. La Phi vốn đã nhìn ra tâm trạng mấy ngày hôm nay của Viên Chí Bang không bình thường, nhưng đó cũng là chuyện dễ hiểu. Bạn gái trước kia của Viên Chí Bang là Bạch Phi Phi vừa mới tự sát, cậu ta cũng trở thành tiêu điểm của dư luận vì tội danh lăng nhăng. Bất cứ ai gặp phải chuyện này đều cảm thấy không thoải mái chút nào. Từ nhiều góc độ, La Phi đều rất ngưỡng mộ Viên Chí Bang, duy chỉ không thể đồng tình thái độ của cậu ta về chuyện tình cảm. Thực ra trong sâu tận trái tim, La Phi cũng cảm thấy Viên Chí Bang có trách nhiệm trong cái chết của Bạch Phi Phi, nhưng chuyện đã đến nước này, anh nghĩ không cần thiết phải nói suy nghĩ đó của mình ra. Đối phương là người hiểu chuyện, có những điều cần phải tự mình có khả năng cảm nhận, trưởng thành. 320 “Cậu biết không?”

Viên Chí Bang lại tiếp tục nói, “Mỗi một ngọn đèn trong thành phố này đều là một gia đình. Ở đó có người già, có chồng, có vợ, có con nhỏ. Họ sống cùng nhau, đẹp đẽ nhưng cũng rất yếu đuối.”

“Yếu đuối?”

La Phi không hiểu lắm tính từ thứ hai này tại sao lại xuất hiện ở đây. “Vì có quá nhiều thứ có thể làm tổn thương đến họ.”

Viên Chí Bang xúc động thở dài, “Càng là những điều tốt đẹp, càng dễ bị tổn thương, nhưng họ lại không có khả năng để bảo vệ chính mình.”

https://thuviensach.vn

La Phi cười “ha”

một tiếng, “Đúng vậy. Nhưng đó cũng chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta. Vì họ yếu đuối nên mới cần chúng ta, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ những thứ đẹp đẽ không bị tổn thương.”

Lời nói của La Phi rất tự tin và đầy kiêu hãnh. Nhưng Viên Chí Bang chợt quay lại nhìn anh, lạnh lùng hỏi: “Nếu chúng ta không bảo vệ được thì sao?”

“Không bảo vệ được?”

La Phi ngẩn người, không hiểu sao đối phương lại hỏi như vậy, “Chúng ta là cảnh sát, bảo vệ lẽ phải, loại trừ cái ác, đó là quyền lực pháp luật đã ban cho chúng ta.”

“Nhưng pháp luật không trừng trị nổi tất cả mọi tội ác. Đôi khi, thậm chí còn trở thành kẻ tiếp tay cho tội ác.”

Viên Chí Bang nói ý vị sâu xa, dường như cậu ta có rất nhiều điều cần nói nhưng lại không tiện nói ra. “Làm gì có chuyện đó?”

La Phi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu nổi, đồng thời anh quay ra nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Vì anh còn có chuyện khác, nên anh không đủ kiên nhẫn để tiếp tục câu chuyện này. Viên Chí Bang thấy rõ tâm trạng của La Phi, cậu ta nghĩ một lát, quyết định làm đơn giản chủ đề đang nói. “Nếu như, tôi chỉ nói là nếu như,”

Cậu ta nửa đùa nửa thật nói, “Một tội ác nào đó vượt ra ngoài phạm vi quản hạt của pháp luật, cậu có vi phạm nguyên tắc của pháp luật để trừng phạt nó? Ví dụ như tên Eumenides đang gây ầm ĩ trong trường những ngày gần đây, cậu thấy hành vi của hắn thế nào?”

https://thuviensach.vn

Câu hỏi này... La Phi cười thầm: Nếu như Viên Chí Bang biết Eumenides chính là nhân vật do Mạnh Vân và mình viết ra, cậu ta sẽ kinh ngạc đến mức nào. Nghĩ đến hành vi của mình có thể qua mắt được cao thủ như Viên Chí Bang, La Phi không tránh khỏi trào dâng cảm giác tự hào. 321 Nhưng dù thế nào, Eumenides chỉ là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết của Mạnh Vân mà thôi, dù giữa anh và Mạnh Vân do tức giận nhau nên cùng đọ sức tranh tài, cũng chỉ muốn tiến hành sự trừng phạt nho nhỏ và không gây nguy hại gì lớn đối với những hành vi không tốt, không hề vượt ra ngoài giới hạn pháp luật. Bởi vậy khi trả lời câu hỏi này, La Phi chân thành nói ra nguyên tắc của mình: “Mình nghĩ mình không vi phạm pháp luật dù nó có điểm không được hoàn thiện. Vì ở bất kỳ thời điểm nào xã hội cũng cần có một chế độ không được phá vỡ, nếu không có chế độ, sự việc sẽ càng trở nên hỗn loạn. Và cảnh sát chúng ta chính là người bảo vệ chế độ đó.”

Viên Chí Bang nhìn La Phi, cậu ta cười, dường như rất hài lòng và cũng rất vui mừng với đáp án đó: “Tôi biết cậu là người như vậy, một vệ sĩ cẩn trọng và trung thành. Cậu là một quân tử, một quân tử tuân thủ tất cả các quy tắc, giống như phong cách cậu đá bóng vậy.”

La Phi cũng cười. Anh và Viên Chí Bang đều thích đá bóng, đều là chủ lực trong đội bóng đá của trường. Nhưng phong cách đá của hai người lại khác nhau hoàn toàn. La Phi đá bóng rất sạch sẽ, dường như không có bất kỳ sự cố ý phạm vi nào; còn Viên Chí Bang thì rất khéo léo, chỉ cần làm chuyện có lợi cho đội bóng, dù là trong quy định hay ngoài quy định, cậu ta đều có thể thử, ví dụ chiến thuật phạm quy, cố ý kéo dài thời gian thi đấu, thậm chí trên sân dùng những lời lẽ khiêu khích đối phương... “Hóa ra cậu không thích cách tôi chơi bóng.”

La Phi cũng cười đùa nói, “Thảo nào lần nào chia đội tập, cậu cũng chọn đội đấu với tôi.”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang lắc đầu: “Cách đá không giống nhau chỉ là một nguyên nhân. Tôi không thích ở cùng một phe với cậu còn một nguyên nhân quan trọng hơn nữa.”

“Ồ?”

La Phi hưng phấn hỏi: “Là gì vậy?”

“Vì tôi thích trở thành đối thủ của cậu. Trong tất cả các nam sinh của đội bóng đá, chỉ có cậu mới có tư cách trở thành đối thủ của tôi. Nếu hai chúng ta cùng ở một bên, vậy trận đấu còn ý nghĩa gì nữa chứ?”

Khi nói những lời này, Viên Chí Bang cứ nhìn La Phi rất nghiêm túc, La Phi thì lại cười ngất: “Thật là một lý do kỳ quái. Nếu cậu cảm thấy tôi đá hay, vậy chúng ta cùng nhau sát cánh trở thành đồng đội không phải càng tốt hơn sao?”

Viên Chí Bang dường như không nghe lời La Phi nói, cậu ta chỉ quan tâm đến suy nghĩ của mình khi đó. Sau đó cậu ta nhấn mạnh một lần nữa: “Một trận đấu hay, phải có một đối thủ mạnh.”

322 La Phi thể hiện ra sự bất lực, anh lại quay ra nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Viên Chí Bang hỏi: “Cậu có việc gì à?”

“Hôm nay là ngày kỷ niệm tôi và Mạnh Vân gặp nhau. Chúng tôi có hẹn lúc 7 giờ 30.”

La Phi mỉm cười nói. “Tình yêu...”

Viên Chí Bang khẽ thở dài, “Tình yêu cướp đi khả năng tư duy của cậu, thảo nào cậu không hiểu tôi đang nói gì.”

La Phi không để ý, xua xua tay: “Nếu vậy đợi tôi về chúng ta nói chuyện tiếp nhé.”

https://thuviensach.vn

Viên Chí Bang “hi”

một tiếng, cảm giác như rất chán nản. Sau đó bỗng cậu ta hỏi La Phi: “Mạnh Vân vẫn còn thành kiến rất lớn đối với tôi đúng không?”

La Phi bị hỏi vậy thì ngây người ra, lắc đầu ngượng ngùng: “Không, cô ấy không...”

Nhìn vẻ ngập ngừng đó, Viên Chí Bang không nhịn được cười: “Cậu chả biết cách nói dối trước mặt bạn bè gì cả.”

La Phi đành phải vứt bỏ sự phản kháng, đành nói: “Cậu biết đấy... Mạnh Vân và Bạch Phi Phi rất thân nhau. Trước đây, họ đều là cốt cán trong đoàn nghệ thuật của trường.”

“Cô ấy cho rằng tôi đã hại chết Bạch Phi Phi?”

La Phi không trả lời, thái độ đó rõ ràng là mặc nhận. Viên Chí Bang không hề cảm thấy áy náy, thậm chí cậu ta còn mượn chủ đề này để đùa: “Cậu xem, nếu xem đây là tội do tôi gây ra, nhưng pháp luật lại không thể làm gì nổi. Ha ha, Eumenides đang tung hoành trong trường có tìm đến tôi không?”

La Phi trầm ngâm không nói gì. Thái độ bất cần đó của đối phương khiến anh khó thích ứng, không biết phải tiếp tục câu chuyện đó thế nào. Đúng lúc thời gian đã gần 7 giờ 30, anh liền chuẩn bị tư thế thoát thân. “Tôi phải đi thôi, Mạnh Vân chắc đang đợi tôi dưới tầng rồi.”

“Chắc chắn là tôi không giữ chân được cậu, đúng không? Vì cậu chưa bao giờ đến muộn”

, Viên Chí Bang có chút tiếc nuối nhún nhún vai, “Thực ra hôm nay tôi đã làm một chuyện rất thú vị, định kể cho cậu nghe.”

https://thuviensach.vn

323 Viên Chí Bang đã nói là chuyện thú vị thì chắc chắn đó là chuyện rất thú vị thật. Nhưng La Phi không còn thời gian nữa, anh đành cố nén sự hiếu kỳ: “Giờ không còn thời gian nữa... đợi tối tôi về kể nhé.”

“Chuyện không chờ người. Nếu cậu muốn biết chuyện này thì phải phá vỡ quy tắc giờ giấc của mình, kéo dài vài phút.”

Viên Chí Bang trịnh trọng nói, khuôn mặt cậu ta có vẻ rất nghiêm túc. Nhưng khi đó La Phi không để ý nhiều đến vậy. Có lẽ đúng như đối phương đã nói, đúng là tình yêu đã cướp mất khả năng tư duy của anh. Dường như anh không suy nghĩ gì liền từ chối đề nghị của đối phương. “Tôi không thể đến muộn, cậu biết thói quen của tôi mà.”

Anh vừa nói vừa quay người đi ra cửa. “Tôi phải đi đây.”

Viên Chí Bang cười, sự căng thẳng trên khuôn mặt cũng được thả lỏng ra, xem ra có vẻ vừa thất vọng nhưng lại có phần như được giải thoát. Sau đó anh nói với phía sau lưng La Phi: “Tôi lại trái ngược với cậu. Tôi ghét các quy tắc và sự gò bó, cậu có biết cảm giác không gò bó, tự do hành động tuyệt vời đến mức nào không?”

Có lẽ là do La Phi đã đi xa không nghe thấy, hoặc tuy có nghe thấy nhưng cũng không quan tâm. Nói tóm lại, La Phi không đáp trả lại bất kỳ điều gì cho câu đối thoại cuối cùng đó của Viên Chí Bang. Và bắt đầu từ khoảnh khắc đó, hai người đã được định sẵn bước đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau. Vốn là bạn cùng một chiến hào, nhưng cuối cùng họ lại trở thành đối thủ của nhau cả một đời. ... Sau mười tám năm thời gian đưa thoi, cuối cùng La Phi cũng hiểu chuyện thú vị hôm đó Viên Chí Bang nói là gì. Ngày 7 tháng 4 năm 1984, Trần Thiên Tiêu bị cướp. Giờ xem lại, đó có lẽ là hành động đầu tiên vượt ra ngoài vòng pháp luật của Eumenides. Cũng chính ngày hôm đó, lần đầu tiên Eumenides cảm nhận được cảm giác kỳ diệu của việc không bó buộc, tự do hành động. La Phi chợt giả thiết, nếu hôm đó anh chịu ở lại thêm vài phút, nghe Viên Chí Bang kể nốt chuyện thú

https://thuviensach.vn

vị đó, thì chuyện sau này sẽ phát triển theo hướng nào đây? Nhưng anh không tìm ra đáp án, thậm chí biết rằng, bản thân việc giả thiết như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì. 324 Vì anh không thể ở lại, giống như Viên Chí Bang không thể bị quy tắc bó buộc, giống như Mạnh Vân không thể chịu thua trước đối thủ, đó là chuyện đã được định sẵn, dù có cơ hội chọn lựa trăm ngàn lần thì kết cục vẫn khó có thể thay đổi. Bây giờ phân tích điểm khởi đầu của câu chuyện, không hề có mong muốn thay đổi được điều gì, La Phi chỉ hy vọng câu chuyện đó có thể sớm đi đến hồi kết. Chuông điện thoại bỗng vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ dồi dào của La Phi, sự chú ý của anh lại tập trung vào hiện tại. Sau khi thấy màn hình điện thoại là số của Liễu Tùng, anh chợt giật mình, lấy hết tinh thần nghe điện thoại. “A lô! Tôi là La Phi.”

“Đội trưởng!”

Tiếng Liễu Tùng có vẻ hưng phấn và khẩn cấp, “Vừa rồi có bốn thanh niên không rõ tung tích tấn công Đỗ Minh Cường, giờ đã được khống chế toàn bộ, mục tiêu an toàn, xin ra chỉ thị!”

“Canh giữ hiện trường! Tôi lập tức điều lực lượng viện trợ!”

Cùng với lúc ra chỉ thị, La Phi quay người lao ra khỏi cửa. Mười phút sau, La Phi dẫn người của đội cảnh sát hình sự đến địa điểm xảy ra vụ việc. Trước đó, trung tâm chỉ huy cảnh sát đã điều động lực lượng chi viện đến. Tại hiện trường cảnh sát như gặp trận chiến lớn, bao vây chặt xung quanh Đỗ Minh Cường, bốn thanh niên bị áp tải lên xe, đồng thời bị cắt đứt toàn bộ liên lạc với bên ngoài. La Phi giữ lại vài nhân viên kỹ thuật khám xét hiện trường, tự mình áp giải Đỗ Minh Cường và bốn tên về đội cảnh sát hình sự. Sau đó công tác thẩm vấn nhanh chóng được triển khai. Do tính chất phân công công việc, Liễu Tùng không tham gia vào công tác thẩm vấn. Sau khi trần thuật lại chi tiết sự việc cho La Phi, cậu đợi ở phòng chờ. Ở cùng cậu, ngoài Đỗ Minh Cường còn có năm, sáu người đàn ông mặc thường phục. Vừa rồi chính họ là những người khống chế ba thanh niên

https://thuviensach.vn

xuống xe tấn công Đỗ Minh Cường. “Không ngờ, đúng là không ngờ, bên cạnh tôi lại mai phục nhiều người như vậy?”

Đỗ Minh Cường dường như vẫn chưa hết hưng phấn, “Anh cảnh sát Liễu, tôi cứ nghĩ chỉ có mình anh thôi.”

“Đối phó với Eumenides, một người thì rất khó xử lý. Hơn nữa tôi đã ở chỗ sáng, hắn muốn tránh tôi thì chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Người thực sự bảo vệ anh là họ.”

Liễu Tùng chỉ tay vào mấy người đàn ông rồi nói, “Đây đều 325 là những thành viên tinh nhuệ của đội cảnh sát đặc nhiệm, trong thời gian một tháng này, họ sẽ luôn ngầm ở bên cạnh anh từng giờ từng phút.”

“Quá thần kỳ, tôi thực sự không nhận ra.”

Đỗ Minh Cường xuýt xoa khen ngợi, nhìn đi nhìn lại mấy người cảnh sát đặc nhiệm, như thể chỉ có hai con mắt để nhìn một lần là không đủ. Liễu Tùng rất hiểu cảm giác của hắn, vì mấy người đặc nhiệm này đều được tuyển chọn đặc biệt, về ngoại hình sắm vai thì mỗi người một đặc điểm, người thì giống nông dân, người thì giống ông chủ, người thì giống nhân viên văn phòng... nhưng chẳng ai trông giống cảnh sát cả. Nhìn bộ dạng khoa trương của Đỗ Minh Cường, Liễu Tùng lạnh lùng đáp lại một câu: “Nếu cả anh cũng nhận ra thì làm sao có thể che được mắt Eumenides?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng là quá tài giỏi. Các anh có biết không, như chuyện hôm nay xảy ra, cũng đủ để tôi viết một bài báo tuyệt vời. Sau này còn xảy ra chuyện gì nữa? Tôi thật sự rất háo hức chờ đợi!”

Nói rồi, Đỗ Minh Cường có vẻ khát nước, hắn cũng chẳng e ngại gì, lấy một cốc nước dùng một lần, cây nước ở góc tường rót đầy cốc nước, uống ừng ực ừng ực. Háo hức mong đợi? Liễu Tùng trừng mắt nhìn Đỗ Minh Cường, không thể hiểu nổi ngôn từ của đối phương. Về lý thì đáng lẽ tên này giờ phải mong đợi cảnh sát mau chóng tìm ra điểm đột phá từ bốn kẻ

https://thuviensach.vn

tấn công mình, để từ đó thêm một bước bắt được Eumenides, loại trừ sự uy hiếp về cái chết cho hắn mới phải. Ngoài điều đó, hắn còn mong đợi điều gì? Nhưng Liễu Tùng cũng không có hứng để đấu khẩu với kẻ chả hiểu chuyện gì như hắn. Cậu chỉ sốt ruột chờ đợi, chờ đợi thông tin La Phi mang tới từ phòng thẩm vấn. Sau hơn hai tiếng, sự chờ đợi cuối cùng cũng có kết quả: La Phi đã có mặt ở cửa phòng chờ. “Thế nào rồi hả anh?”

Liễu Tùng vội tiến đến hỏi. La Phi tiến về phía Liễu Tùng đưa mắt, Liễu Tùng hiểu ý đi theo La Phi ra ngoài. Hai người đi được hơn hai mươi mét, đến chỗ rẽ của hành lang, La Phi mới dừng lại. “Tình hình thế nào hả anh?”

Liễu Tùng sốt sắng hỏi lại một lần nữa. La Phi có vẻ bất lực trả lời: “Chúng ta bị chơi xỏ rồi.”

Anh gọi riêng Liễu Tùng ra để nói chuyện này, là tính đến việc công bố điều này trước mặt nhiều người, sẽ trở nên ngại ngùng. 326 “Bị chơi xỏ?”

Liễu Tùng hơi nhíu mày. Thực tế thì lần hành động này quá thuận lợi, nên cậu không hy vọng từ bốn kẻ này có thể tóm được đuôi của Eumenides, nhưng cậu cũng không thể hiểu được bị chơi xỏ là sao, nên hỏi lại: “Đây là âm mưu của Eumenides? Mấy tên đó lại là quỷ thế thân không rõ chân tướng?”

“Không liên quan đến Eumenides, chúng ta bị Đỗ Minh Cường chơi xỏ.”

“Cái gì?”

Liễu Tùng không tin vào tai mình, câu trả lời này cậu không thể ngờ tới, chỉ biết trợn trừng mắt ngạc nhiên, “... Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Chúng ta đã tiến hành thẩm tra cách ly bốn tên, tình hình hiện nay cơ bản đã rõ.”

https://thuviensach.vn

Trông La Phi khá bình tĩnh, anh lần lượt giới thiệu thu hoạch của việc thẩm tra, “Kẻ chủ mưu của vụ tấn công này là tên thanh niên đeo kính đen bị cậu đánh ngã. Tên của hắn là Thường Khải, năm nay 21 tuổi. Khoảng nửa năm trước, hắn lái một chiếc xe đua Mitsubishi đi qua đại lộ thành phố đã đâm chết một sinh viên tốt nghiệp trường đại học danh tiếng. Chuyện này chắc cậu đã nghe rồi chứ?”

Liễu Tùng gật đầu, “Đã nghe rồi.”

“Ừm, cậu phải biết rõ hơn tôi mới phải, nghe nói vụ án đó nổi như cồn ở vùng này. Khi đó tôi ở Long Châu, nên không biết nhiều lắm.”

Quả là như vậy, vụ án đó có thể nói mọi người trong tỉnh thành đều biết cả. Tên thanh niên trẻ Thường Khải đó là một người yêu thích đua xe cuồng nhiệt, nửa năm trước, hắn lái một chiếc xe đua Mitsubishi đua xe cùng bạn trên đại lộ thành phố, đâm chết một thanh niên đang đi qua đường nơi vạch kẻ dành cho người đi bộ. Do hiện trường rất thảm khốc, người xem rất đông, vụ án này nhanh chóng được truyền tin ra ngoài, nhận được nhiều sự chỉ trích, tranh luận. Sau đó nghe nói người gây ra tai nạn chi trả gần trăm vạn tệ tiền bồi thường, và bị khởi tố với tội danh gây tai nạn giao thông nghiêm trọng. Cùng với thời gian, vụ việc này dần bị lãng quên. “Tại sao tên này lại dính dáng đến vụ án của Đỗ Minh Cường và Eumenides?”

Liễu Tùng khó hiểu về điều này. “Đỗ Minh Cường viết mấy bài báo trên mạng về vụ án đó. Lời lẽ không chỉ sắc bén, mà còn công bố ảnh và một số thông tin cá nhân của Thường Khải, khiến cuộc sống của Thường Khải bị ảnh hưởng rất lớn, chính vì vậy hắn rất hận Đỗ Minh Cường. Sau khi bị xử tội gây tai nạn giao thông, bởi vì gia đình Thường Khải có tiền và cũng có quan hệ, nên nhanh chóng được bảo lãnh tại ngoại. Sự việc đó cũng bị Đỗ Minh Cường tung tin lên mạng, làm dậy lên một 327 cuộc công kích mãnh liệt của cư dân mạng đối với Thường Khải. Vậy nên mối hận của Thường Khải đối với Đỗ Minh Cường càng trở nên khắc cốt ghi tâm. Hóa ra là vậy, Liễu Tùng có thể tưởng tượng Đỗ Minh Cường dùng thái độ như thế nào để

https://thuviensach.vn

viết những bài báo đó, chắc chắn là ngôn từ khoa trương, mang tính xúi bẩy cao. Hành vi gây tai nạn của Thường Khải đúng là xấu xa, nhưng những công kích và chỉ trích của Đỗ Minh Cường đối với hắn thì gây cho người ta cảm giác hoang đường kiểu như "chó cắn chó, miệng đầy lông"

. "Chính vì nguyên nhân như vậy, nên Thường Khải mới dẫn người đến tấn công Đỗ Minh Cường?"

"Nguyên nhân chủ yếu là vậy. Tất nhiên để dẫn đến bước đánh đấm nhau cũng cần phải có kẻ châm ngòi."

"Kẻ châm ngòi đó là ai?"

"Mấy hôm trước trên công cụ Chat trên mạng Đỗ Minh Cường tìm được Thường Khải, đưa ra đề nghị phỏng vấn trên mạng. Thường Khải đang sẵn một bụng tức giận không có nơi để xả ra, thế là hai người có xung đột kịch liệt trên mạng, chửi bới lẫn nhau, thậm chí đưa ra lời thách chiến trong thế giới thực."

"Tên Đỗ Minh Cường này thật chẳng biết điều."

Liễu Tùng chép miệng nói, "Còn dám phỏng vấn đương sự, chẳng khác nào "muốn lột da hổ"

. Hắn là một kẻ tỉnh lẻ thân cô thế cô mà muốn chạm trán với thiếu gia bản địa Thường Khải, chẳng phải là tự chuốc vạ vào thân sao?"

La Phi cười khan một tiếng, "Ha, hắn thông minh hơn cậu nghĩ đó. Thực ra lúc đó hắn chỉ muốn khiêu khích Thường Khải trên mạng, không hề để lại bất cứ thông tin gì của mình trong xã hội thực. Nên Thường Khải muốn báo thù hắn cũng chẳng biết đâu mà lần. Nhưng hắn copy lại ghi chép hai bên nói chuyện rồi gia công, bôi vẽ, đăng tải lên mạng, lại gây lên sự quan tâm chú ý của mọi người, Thường Khải một lần nữa trở thành đối tượng phỉ báng của cư dân mạng."

https://thuviensach.vn

Chuyện này là gì vậy? Liễu Tùng vừa nhớ lại vừa phân tích: “Đỗ Minh Cường cố ý khiêu khích Thường Khải? Như vậy mới dụ được đối phương nói ra những từ ngữ quá kích động, thổi bùng thêm ngọn lửa phẫn nộ của cư dân mạng. Tên này thật quá xảo quyệt, về trí lực Thường Khải không phải là đối thủ của hắn. Nhưng nếu hắn không để lại thông tin thực, vậy vừa rồi Thường Khải và đồng bọn làm sao mà tìm đến được?”

La Phi cười đau khổ nhìn Liễu Tùng, có vẻ bất lực. Liễu Tùng chớp chớp mắt, bỗng hiểu ra tất cả: “Đây... đây cũng là do Đỗ Minh Cường cố ý thiết kế ra?”

328 La Phi không vội đưa ra kết luận, anh vẫn chỉ đang tường thuật lại thông tin nhận được từ việc thẩm vấn: “Theo lời khai của Thường Khải, khoảng hơn 4 giờ chiều hôm nay, Đỗ Minh Cường một lần nữa lên mạng tìm hắn. Cuộc chiến chửi bới của hai người càng tăng cấp bậc. Chỉ có điều lần này Đỗ Minh Cường không trốn tránh, hắn chủ động mở webcam, để Thường Khải nhìn rõ mặt mình. Sau đó hắn thách đố đối phương, nói rằng vào lúc 7 giờ tối hôm nay hắn sẽ ăn cánh gà nướng uống bia ở quán cóc khu Dương Quang, nếu các anh không phục thì vác xác đến.”

Sắc mặt của Liễu Tùng trở nên vô cùng khó coi. Tình hình đã quá rõ ràng: Đỗ Minh Cường từng vì chuyện báo chí gây thù oán với Thường Khải, nhưng thế lực của hắn ta không thể đối kháng với đối phương, nên trước đây hắn chỉ có thể nhờ sức mạnh ảo trên mạng để phản kích. Nhưng hôm nay vì Eumenides gửi đi “Bảng thông báo tử vong”

, cảnh sát phải cắt cử lực lượng tinh nhuệ để bảo vệ toàn diện Đỗ Minh Cường. Điều này tạo cho Đỗ Minh Cường thêm một cơ hội báo thù Thường Khải. Hắn cố ý để lộ tung tích của mình, nên Thường Khải đã dẫn người đến, muốn đánh cho hắn một trận. Nhưng trước mặt các anh tài của đội cảnh sát đặc nhiệm, chúng không thể có bất cứ cơ hội nào, chỉ có thể tự chuốc vạ vào thân. Lúc này Liễu Tùng mới hiểu ý nghĩa thực sự của ba từ “bị chơi xỏ”

https://thuviensach.vn

mà La Phi nói là gì. Đúng vậy, họ đều bị Đỗ Minh Cường chơi xỏ rồi, không chỉ Thường Khải và đồng bọn mà còn bao gồm các thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm do anh là người chỉ huy. Lúc chiều, khi mình ngồi canh giữ khổ sở trong phòng khách, Đỗ Minh Cường không hề ngủ, hắn lên mạng trong phòng ngủ, bắt đầu đạo diễn vở kịch "Mượn đao giết người"

. Cuối cùng vở kịch này đã được trình chiếu như dự định, các thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm trở thành người đánh thuê và đồng bọn trong vở kịch của Đỗ Minh Cường. Càng lúc Liễu Tùng càng tức. Nín nhịn hồi lâu rồi cậu mới tức tối hỏi La Phi: "Giờ phải làm thế nào hả anh?"

"Mấy tên nhóc đó thì giữ lại vài ngày vì tội quấy rối trật tự là xong. Còn Đỗ Minh Cường..."

La Phi suy nghĩ một lát, nói: "Tôi đã giao hắn cho cậu. Ở đây, cậu có thể tùy ý xử lý. Nhưng ra khỏi cổng đội cảnh sát hình sự, nhiệm vụ quan trọng nhất của cậu là bảo vệ sự an toàn cho hắn."

"Tôi hiểu rồi!"

Điều mà Liễu Tùng cần là bốn chữ "tùy ý xử lý"

đó. Cậu quay người bước về phía phòng nghỉ. La Phi thì lắc đầu, sau đó bỏ đi theo hướng ngược lại. Trong phòng nghỉ, Đỗ Minh Cường đang vắt chân uống nước, các cảnh sát đặc nhiệm mặc thường phục đứng cạnh hắn, trông có cảm giác như các ngôi sao đang vây lấy mặt trăng1. Liễu Tùng chạy hùng hục đến, nhìn thấy cảnh tượng 329 đó, lại càng thêm tức giận. Chỉ nghe thấy anh ta gằn giọng nói: "Các cậu tránh ra."

Các cảnh sát đặc nhiệm nhìn Liễu Tùng, tuy không hiểu gì, nhưng đều nghe lệnh tránh sang một bên. Chỉ còn Đỗ Minh Cường và Liễu Tùng mặt đối mặt, Đỗ Minh Cường cảm thấy không khí có chút khác thường, liền đặt cốc nước xuống, đứng dậy nói, "Cảnh sát Liễu, thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

“Giờ cậu rất tự đắc đúng không?”

Liễu Tùng từng bước tiến lại gần hắn, “Mày là cái thằng vênh váo!”

“Không nên quá kích động!”

Đỗ Minh Cường mặt dày cười nói, “Tôi chẳng làm gì cả.”

Liễu Tùng không nói gì nữa, bỗng cậu áp sát một bước, hai tay túm lấy cổ áo của Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường cũng cao tới 1m80 nhưng đã bị cậu dùng lực nâng lên. “Ôi, có gì từ từ nói, không nên động chân động tay.”

Đỗ Minh Cường có vẻ hoảng sợ, hai chân hắn lửng lơ đạp loạn xạ, muốn vùng vẫy, trông rất khổ sở. Liễu Tùng đẩy hai tay lên, áp sát tấm thân to đùng của Đỗ Minh Cường vào tường. “Mày nghĩ bọn tao là bảo mẫu của mày sao? Đánh thuê cho mày à?”

Liễu Tùng trừng hai mắt nói, mũi cậu gần như áp sát vào mặt đối phương. “Anh nói Thường Khải sao?”

Đỗ Minh Cường vẫn cố rướn mặt ra hỏi vặn lại, “Đồ thối tha như thế, lúc đánh hắn chắc các anh cũng thấy hả dạ chứ?”

Liễu Tùng biết Đỗ Minh Cường là kẻ mồm mép xảo quyệt, mình không nói lại hắn. Anh liền lạnh lùng bỏ một tay ra vẫy một đồng nghiệp nói: “Mang cuốn sổ danh bạ điện thoại lại đây.”

Một cảnh sát đặc nhiệm đóng vai nhân viên văn phòng trắng trẻo đưa cuốn sổ danh bạ điện thoại dày cộp cho Liễu Tùng. Lúc nãy chính người này đã khống chế tên đầu trọc tay cầm chai bia. Liễu Tùng tay trái cầm sổ danh bạ điện thoại đặt lên bụng của Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường thấy vậy chớp chớp mắt: “Anh làm cái...”

https://thuviensach.vn

Lời hắn chưa dứt, Liễu Tùng đã đấm một cú như chùy giáng vào cuốn danh bạ điện thoại. Lực của cú đấm truyền qua cuốn danh bạ điện thoại lan tỏa lên toàn bộ vùng bụng của Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường bất giác hít một hơi lạnh, cuối cùng đành nuốt lại chữ "gì"

vào trong bụng. 330 Liễu Tùng thả lỏng tay ra, lùi lại hai bước, quay người đặt cuốn danh bạ điện thoại lên bàn. Đỗ Minh Cường thì dùng hai tay ôm bụng, giống như con tôm uốn cong thân cứng đơ trong chốc lát, cuối cùng hắn đau đớn co ro quằn quại dưới nền nhà. "Mày nghe cho rõ,"

thấy Đỗ Minh Cường mất khả năng kêu gào, Liễu Tùng đi lên, quỳ xổm trước mặt hắn nói, "Tao và các đồng nghiệp của tao, chúng tao đã chiến đấu liên tục nhiều ngày. Chúng tao đang tìm một sát thủ tên là Eumenides. Để bắt hắn, chuyện gì tao cũng mặc kệ. Nhưng hôm nay, khi các đồng nghiệp của tao đang họp, đang truy tìm các đầu mối để phá án, tao lại phải ở bên cạnh đồ rác rưởi như mày, bảo vệ sự an toàn của mày. Nếu như mày nghĩ vì chúng tao lo cho mày, thì mày nhầm to rồi, chúng tao chỉ đợi sự xuất hiện của Eumenides, còn sự an nguy của mày, chúng tao chẳng cần quan tâm. Nếu mày còn dám giở trò xảo trá như hôm nay, thì sau này khi có nguy hiểm, tao đảm bảo những người anh em của tao sẽ không có một ai ra tay giúp mày. Chúng tao sẽ cứ để cho mày chết, đến khi xác nhận có đúng là Eumenides gây án hay không. Nếu không, bọn tao sẽ không bao giờ để lộ hành tung của mình! Mày nghe rõ chưa?"

Đỗ Minh Cường thở dốc, lúc này vẫn chưa thể nói lên lời chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu. Liễu Tùng đứng lên, anh phẩy phẩy tay, dường như vừa rồi chạm vào Đỗ Minh Cường khiến mình bị bẩn tay vậy, sau đó cậu nhìn người cảnh sát đặc nhiệm đóng vai nhân viên văn phòng, nói: "Cho nó uống ít nước."

Anh cảnh sát đặc nhiệm lấy một cốc nước, đỡ Đỗ Minh Cường dậy, cho hắn ta uống. Đỗ Minh Cường ho vài tiếng, cuối cùng cũng đỡ đau hơn. Hắn

https://thuviensach.vn

nhìn về phía Liễu Tùng bằng ánh mắt trắng dã, sau đó nói với giọng khàn đặc: “Tôi... tôi có thể phối hợp... cùng... các anh.”

“Phối hợp?”

Liễu Tùng cười mỉa: Tên này, chỉ cần có thể nói được, là luôn tự coi mình thông minh. Nhưng cậu vẫn hỏi đối phương: “Mày thử nói xem, phối hợp thế nào?”

“Các anh muốn bắt Eumenides. Tôi có thể phối hợp với các anh, có thể làm mồi nhử cho các anh, nhưng lại không làm lỡ việc của các anh.”

Đỗ Minh Cường nói liền mạch hơn, nhưng giọng vẫn hơi yếu. Những lời này của hắn rõ ràng gây được hứng thú của Liễu Tùng. Liễu Tùng xoa xoa cằm: “Mày thử nói cụ thể xem, phối hợp như thế nào?”

“Bình thường khi không có chuyện gì, tôi hoạt động ở bên ngoài, dụ Eumenides cắn câu. Lúc này các anh cử người theo tôi. Nếu các anh cần họp hay ở nơi khác có tình hình gì cần điều động lực lượng, tôi sẽ nghe theo sự sắp 331 xếp của các anh, các anh đi đến đâu, tôi cũng sẽ theo đến đó, không chạy lung tung, không làm phiền các anh.”

Nói xong, Đỗ Minh Cường không cần anh cảnh sát đặc nhiệm đỡ nữa, tự hắn cầm lấy cốc nước uống vài ngụm. Vừa rồi Liễu Tùng lấy cuốn danh bạ điện thoại để đệm rồi đánh hắn là mục đích như vậy: khi bị đánh thì sẽ rất đau, nhưng đau nhanh mà hồi phục cũng nhanh, không để lại hậu quả nghiêm trọng nào, không để lại vết thương bầm tím ngoài da. Liễu Tùng nhìn Đỗ Minh Cường, hơi nhếch mép cười. Nếu đúng như đối phương nói, thì có nghĩa là mình đã hoàn thành nhiệm vụ La Phi giao cho, cũng không bỏ lỡ chiến trường chính của tổ chuyên án chiến đấu cùng Eumenides. Đây quả thực là chuyện vẹn cả đôi đường. Ý kiến như vậy lại được nói ra từ chính miệng Đỗ Minh Cường, lẽ nào sau khi bị đánh hắn đã trở nên ngoan ngoãn hơn? Tên xảo quyệt này, chỉ e tình hình không đơn giản như vậy?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, Liễu Tùng lại nghiêm mặt hỏi: “Mày lại muốn giở trò gì? Có mục đích gì?”

Đỗ Minh Cường bặm bặm môi, trông như bị oan ức lắm: “Cảnh sát Liễu, anh đừng nghĩ tôi xấu xa đến thế? Tôi chỉ nghĩ là: theo sát các anh hơn, sẽ có được nhiều tài liệu liên quan hơn. Tiện cho các anh mà cũng tiện cho tôi.”

Hóa ra là vậy, Liễu Tùng thầm gật đầu. Mục đích này cũng phù hợp với phong cách hành xử của Đỗ Minh Cường, trong con mắt hắn, chỉ cần là việc có lợi cho việc viết bài, việc gì cũng đáng để làm! Dù thế nào, việc thực thi nhiệm vụ sau này của mình đúng là cũng thoải mái hơn nhiều rồi. Hi hi, tiện cho các anh mà cũng tiện cho tôi. Chí ít thì câu này hắn nói không có sai. Chú thích: 1. Ý nói Đỗ Minh Cường là nhân vật quan trọng, được cung kính.

https://thuviensach.vn

Quyển 3

Chương 15: Chuyện Cũ Tái Hiện
Chương 16: Vụ Án Chia Cắt Thi Thể 1.12
Chương 17: Sóng Gió Cuộn Trào
Chương 18: Vụ Huyết Án Trong Căn Phòng Khóa Chặt
Chương 19: Điều Tra Khám Xét Hiện Trường
Chương 20: Người Xốp
Chương 21: Chân Tướng Vụ Huyết Án
Chương 22: Cái Chết Của Hàn Hạo
Chương 23: Cuộc Hẹn Hổ Sói
Chương 24: Chân Dung Nghi Phạm
Chương 25: Con Chết, Cha Mới Xuất Hiện
Chương 26: Bàn Luận Về Hoa Cúc
Chương 27: Tang Lễ Của Người Chết
Chương 28: Số Mệnh

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 15: Chuyện Cũ Tái Hiện

0giờ 13 phút, ngày mùng 2 tháng 11, trên dãy quán bar đường Đông Lâm. Đối với những nơi vui chơi giải trí như quán bar này, thì bây giờ mới là thời điểm náo nhiệt nhất của cuộc sống về đêm. Nam nữ ăn mặc thời thượng đi lại dưới ánh đèn choáng ngợp đến hoa mắt, nét mặt của họ cũng mơ màng là ngà như sắc trời đêm vậy. Chỉ có duy nhất quán bar "Mê lực bóng đêm"

ở cuối con đường là có bầu không khí khác biệt. Nơi này là góc hõm vào, tấm biển quán bar ẩn khuất quái dị, cổng chính cũng đóng chặt, như thể muốn cách ly hoàn toàn với mọi người. Cho nên trước cửa quán bar vắng vẻ lạnh lẽo là điều không có gì lạ. Thỉnh thoảng có vài người khách đi qua, nhìn thấy khung cảnh này, cũng bỏ đi luôn để tìm kiếm những nơi náo nhiệt hơn. Nhưng cũng có một chiếc xe công vụ dừng lại trước cổng quán bar Mê lực bóng đêm, một nam một nữ từ trên xe bước xuống, rồi đi thẳng về phía cổng lớn, như thể đã tìm sẵn nơi này từ trước. Khi hai người sắp đi đến, cổng quán bar vừa vặn mở ra. Thì ra ở dưới vòm cổng có lắp thiết bị giám sát, người thực hiện thao tác ở trong phòng không cần bước ra cũng có thể quan sát được tình hình xung quanh quán bar. Hai người nam nữ đó bước vào trong quán bar, có một cậu chàng có vẻ như là người phụ trách đứng đợi họ từ trước. "Hai vị là cảnh sát La của đội cảnh sát hình sự và cô giáo Mộ của trường Cảnh sát tỉnh phải không ạ?"

Cậu chàng cúi nửa người, cất tiếng hỏi với vẻ rất cung kính. Người đàn ông đi trước gật đầu. Anh có dáng người trung bình, đầu cua mặt vuông, lông mày rậm, mắt không to nhưng lại đen nhánh rất có thần. Người này chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an tỉnh thành mới nhậm

https://thuviensach.vn

chức - La Phi. Chập tối hôm qua, trong quá trình anh đang điều tra tìm kiếm Đinh Khoa, muốn hỏi Hoàng Kiệt Viễn một số tình hình, không ngờ lúc đó Hoàng Kiệt Viễn vẫn còn đang ngủ. Khi ông tỉnh dậy đã là lúc tối muộn, ông lập tức gọi điện thoại lại cho La Phi, khi biết đối phương muốn hỏi chi tiết về hai vụ án có liên quan đến việc Đinh Khoa lui về ở ẩn, Hoàng Kiệt Viễn bèn hẹn La Phi đến gặp mặt tại quán bar Mê lực bóng đêm vào lúc sáng sớm bắt đầu một ngày mới. 1 La Phi không cho rằng quán bar là một nơi thích hợp để thảo luận tình hình vụ án, hơn nữa thời gian hẹn gặp cũng rất không thuận tiện. Nhưng Hoàng Kiệt Viễn giờ đã không còn là người trong giới cảnh sát, cảnh sát vốn không có quyền yêu cầu đối phương làm bất cứ việc gì cả. Huống hồ hôm trước, Hoàng Kiệt Viễn vì phối hợp hành động đối phó với Eumenides, còn liên lụy khiến cho cậu con trai độc nhất của mình bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Nghĩ đến điều này, La Phi ít nhiều cũng cảm thấy áy náy, anh cũng hy vọng hành động sau này có thể gây phiền phức ít nhất có thể đến những người ngoài cuộc này là tốt nhất. Sau đó La Phi gọi điện thoại cho Mộ Kiếm Vân, hỏi cô có muốn tham gia chuyến đi này. Mộ Kiếm Vân vốn đã ngủ rồi, nhưng cô vẫn vui vẻ đồng ý. Thế là La Phi bèn lái xe đến đón nữ giảng sư, hai người cùng đến quán bar "Mê lực bóng đêm"

nằm trên đường Đông Lâm. "Xin mời hai vị đi theo tôi!"

Cậu phụ trách hơi cúi người thể hiện ra tư thế dẫn đường, "Sếp Hoàng đang đợi hai vị trên tầng."

"Trên tầng"

chính là một phòng riêng sang trọng ở tầng 2. Sau khi La Phi và Mộ Kiếm Vân được dẫn vào phòng riêng, một người đàn ông trung niên béo mập từ sofa đứng dậy, mỉm cười chào hỏi: "Hai vị đến rồi à."

La Phi gật đầu chào, đồng thời anh cũng nhìn các thiết bị trong căn phòng riêng này bằng ánh mắt kinh ngạc. Đây không hẳn là phòng riêng

https://thuviensach.vn

trong quán bar, mà nên nói là “trung tâm giám sát”

thì chuẩn xác hơn. Bởi vì trên bức tường chính diện của căn phòng này treo đầy những màn hình giám sát, tất cả mọi tình hình từng ngóc ngách trong ngoài quán bar đều được truyền tới đây thông qua các máy quay camera ở những vị trí tương ứng, thậm chí ngay cả nhà vệ sinh cũng không bỏ sót. “Sếp Hoàng, công tác bảo an của chỗ anh đây cũng quá cẩn mật thì phải?”

Mộ Kiếm Vân rõ ràng là lần đầu tiên được nhìn thấy thế trận kiểu này, cô chỉ tay vào màn hình hiển thị nhà vệ sinh, nói nửa đùa nửa thật, “Anh thế này là hành vi xâm phạm nghiêm trọng đến chuyện riêng tư của người khác đấy.”

“Quán bar này của tôi thực hiện chế độ hội viên. Những người vào đây đều phải điền tờ đăng ký, những vấn đề liên quan đến pháp luật đều đã được ghi rõ trong tờ đăng ký rồi. Nơi đây là một không gian ẩn mật, nhưng ở trong không gian này, các thành viên lại không cần giữ lại bất cứ chuyện riêng tư nào. Bởi vì những người đến đây đều muốn tận hưởng sự phóng túng và giải stress một cách triệt để hoàn toàn.”

Hoàng Kiệt Viễn giải thích đơn giản mấy câu, sau đó nói với hai người: “Các vị ngồi xuống đi. Thời gian hôm nay khá thoải mái, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Chiếc ghế sofa vừa vặn đối diện với những màn hình giám sát treo trên tường, La Phi và Mộ Kiếm Vân ngồi ở đó, nhìn thấy tất cả mọi việc xảy ra trong quán bar, như thể đang xem một bộ phim lập thể trực tiếp. 2 “Hai vị muốn uống gì nhỉ?”

Hoàng Kiệt Viễn ngồi xuống cùng, lên tiếng hỏi, “Chỗ tôi loại rượu nào cũng có đấy.”

https://thuviensach.vn

La Phi xua tay: “Rượu thì xin miễn. Lần này chúng tôi đến đây là vì việc công, cho chúng tôi hai tách trà là được rồi.”

Hoàng Kiệt Viễn vẫy tay về phía cậu phụ trách: “Chọn loại trà ngon nhất, pha một ấm lại đây.”

Cậu ta đáp lời rồi bước ra ngoài, nhưng hành tung của cậu ta cũng đều hiện ra trước mắt mọi người qua màn hình giám sát. La Phi không kìm được, khẽ lắc đầu, bông đùa: “Trà có ngon hơn nữa, chúng tôi cũng không dám uống. Anh không thể để chúng tôi vào nhà vệ sinh dưới sự giám sát của anh đấy chứ?”

Hoàng Kiệt Viễn “hi”

một tiếng: “Cũng không đến nỗi thế đâu... ở tầng 2 có nhà vệ sinh nội bộ của quán bar chúng tôi, ở nơi đó không lắp máy quay.”

“Ồ.”

La Phi ra vẻ như được giải thoát khỏi gánh nặng ngàn cân, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt...”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi mỉm cười. Nhà vệ sinh nội bộ đó ở ngay bên cạnh căn phòng riêng này, ngay cả mình vừa rồi cũng đã chú ý thấy, La Phi càng không thể nào không để ý. Thấy bộ dạng lúc này của anh, rõ ràng là đang trêu chọc Hoàng Kiệt Viễn. “Sếp Hoàng chiều nay ngủ ở đây phải không?”

La Phi lại chuyển đề tài, ánh mắt anh nhìn về phía chiếc giường đơn đặt ở góc tường. Chiếc chăn mỏng trên giường đang ở trạng thái xổ tung, xem ra lúc trước mới có một người nằm ở đó. Hoàng Kiệt Viễn gật đầu, đồng thời cũng toét miệng nói: “Các vị đừng gọi tôi là sếp Hoàng nữa, cứ kỳ cục sao ấy. Thôi, cứ gọi tôi là “anh Hoàng”

https://thuviensach.vn

đi, nghe thuận tai hơn.”

La Phi “ừm”

một tiếng, chợt hỏi: “Biểu diễn ở đây chắc là rất tuyệt nhỉ?”

Hoàng Kiệt Viễn và Mộ Kiếm Vân đều nhìn La Phi, hình như không kịp đón lời. La Phi cũng nhận ra mình đã chuyển đề tài quá đột ngột, bèn bổ sung thêm phần logic ở giữa: “Từ chiều anh đã nằm ngủ ở đây, giám sát tất cả màn hình ở các góc trong quán bar. Không biết rốt cuộc là biểu diễn gì mà lại khiến anh coi trọng đến thế?”

La Phi nói vậy, Mộ Kiếm Vân cũng đã nhớ ra, cô quay sang nhìn Hoàng Kiệt Viễn, trong lòng cảm thấy rất hiếu kỳ. Cô vốn rất ít tiếp cận những chốn kiểu như quán bar, huống hồ nơi này bất luận là cái tên hay là bài trí đều tràn ngập bầu không khí thần bí. Buổi “biểu diễn”

sắp diễn ra ở nơi đây chắc chắn cũng sẽ rất ấn tượng nhỉ? 3 Hoàng Kiệt Viễn thản nhiên đón nhận ánh mắt của hai người khách. “Hôm nay tôi hẹn hai vị đến, cũng chính là muốn mời hai vị cùng xem buổi biểu diễn này.”

Ông bình tĩnh nói. La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng nhìn nhau, ít nhiều cũng đều cảm thấy hơi ngạc nhiên. Họ đến đây để điều tra, sao Hoàng Kiệt Viễn lại nói là cần “xem biểu diễn”

? Hơn nữa câu chữ của đối phương lại tự nhiên đến thế, như thể đây là mục đích chung của mọi người vậy. Mộ Kiếm Vân chau mày, muốn mở miệng hỏi gì đó, nhưng lại bị ánh mắt của La Phi ngăn lại. Cùng lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, cậu chàng lúc trước bưng ấm trà và cốc chén bước vào. Trong phòng tạm thời không có ai lên tiếng. Hoàng Kiệt Viễn chờ cậu nhân viên đặt khay trà xuống, sau khi rót cho mỗi người một tách mới dặn dò: “Cũng gần đến giờ rồi, mau thông báo xuống bên dưới, chuẩn bị mở cửa đón khách đi. Tôi không gọi thì cậu đừng vào đây nữa.”

https://thuviensach.vn

Cậu ta đáp lời, lui ra khỏi phòng, trở tay đóng cửa phòng lại. Thế là căn phòng lại trở thành một thế giới nhỏ độc lập và ẩn mật, nhưng người trong cái thế giới nhỏ này lại có thể quan sát được toàn bộ khung cảnh của quán bar. Hoàng Kiệt Viễn nâng tách trà lên trước mặt và nhấp một ngụm trước, sau đó mím môi thưởng thức hương vị trà. “Trà ngon!”

Giây lát sau, ông khen ngợi một câu, đồng thời giới thiệu với hai vị khách: “Đây là Hoàng Sơn Mao Phong mới hái đầu xuân năm nay, hai vị cũng thử xem sao.”

Chủ nhân đã thịnh tình như vậy, La Phi cũng cầm tách trà lên uống một ngụm. Anh không nghiên cứu gì về trà đạo, chỉ cảm thấy mùi hương trà thơm ngát bay vào mũi, sau khi thấm ướt lưỡi, ban đầu có cảm giác hơi đắng, sau lại chuyển sang ngọt, dư vị lâu tan. Thứ phẩm chất trà này, loại trà bình thường không thể so được. Thấy hai người bọn họ nhàn tản thưởng thức trà, Mộ Kiếm Vân cảm thấy hơi nôn nóng. Cô không bê tách trà lên, chỉ chú ý đến đề tài ban đầu đang bị kìm lại, bèn lên tiếng: “Anh Hoàng, anh đang cố tình huyễn hoặc điều gì thế? Bố trí căn phòng riêng thành phòng giám sát, rốt cuộc anh muốn chúng tôi xem biểu diễn gì vậy?”

Hoàng Kiệt Viễn trầm ngâm nói: “Bây giờ vẫn còn sớm... Thế này đi, các vị nói trước, hôm nay các vị đến đây, cụ thể là muốn tìm hiểu điều gì?”

Mộ Kiếm Vân bèn quay sang nhìn La Phi, ra hiệu cho đối phương nhanh chóng vào đề tài chính. 4 “Là thế này.”

La Phi vừa nói vừa đặt tách trà xuống, “Chúng tôi đang tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa. Bởi vì ông ấy là người biết rõ về cái chết của Văn Hồng Binh, tìm thấy ông ấy không những có thể giải đáp được bí mật về thân thế của Văn Thành Vũ, đồng thời còn có ý nghĩa trên phương diện phân tích mổ xẻ những biến hóa tâm lý của Viên Chí Bang. Điều quan trọng hơn nữa là, chúng tôi tin rằng Eumenides cũng đang tìm kiếm Đinh Khoa,

https://thuviensach.vn

cho nên nếu chúng tôi có thể tìm được trước hắn một bước, thì có thể nắm bắt được hành tung của Eumenides.”

Hoàng Kiệt Viễn gật gật đầu, nói: “Những điều này thì tôi đều biết.”

La Phi nói tiếp: “Hôm nay... à, có lẽ cần phải nói là hôm qua thì chuẩn hơn. Chiều hôm qua, chúng tôi đã tìm gặp con trai của Đinh Khoa là Đinh Chấn. Theo như cách nói của anh ta, Đinh Khoa vì không thể nào khắc phục được trở ngại gặp phải trong quá trình phá hai vụ án đó, cho nên mới chọn lựa ở ẩn. Thế nên chúng tôi bắt đầu triển khai điều tra hai vụ án này, một là muốn kiểm chứng độ tin cậy lời nói của Đinh Chấn, hai là cũng hy vọng qua hai vụ án này, có thể tìm được manh mối về tung tích của Đinh Khoa.”

“Tôi cũng nhớ rõ hai vụ án đó. Một vụ là vụ cướp 4.7 xảy ra sau vụ án 1.30 không lâu, vụ còn lại là vụ án chia cắt thi thể 1.12 xảy ra cách đây mười năm...”

Hoàng Kiệt Viễn dùng hai tay bê tách trà, ánh mắt mơ màng, hình như đang rơi vào trong hồi ức xa xăm. Giây lát sau, ông đột nhiên “chậc”

một tiếng, như thể tự cười nhạo mình, cười nói: “Thực ra, đâu chỉ dừng lại ở việc nhớ rõ chứ? Hai vụ án này cũng có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong cuộc đời tôi.”

“Ồ?”

La Phi có vẻ như hơi bất ngờ. Ban đầu, toàn bộ tư duy của anh đều tập trung vào mối quan hệ của Đinh Khoa và hai vụ án này, chưa bao giờ nghĩ đến Hoàng Kiệt Viễn cũng có mối quan hệ mật thiết với vụ án. “Vụ cướp 4.7 khiến cho Đinh Khoa rút khỏi ngành cảnh sát. Sau đó tôi tiếp quản công việc của ông ấy, cho nên, có thể nói, vụ án đó chính là vụ án đầu tiên khi tôi chính thức làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành; sau đó tôi đảm nhận chức vụ này trong vòng tám năm, cho đến “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

https://thuviensach.vn

ép tôi phải xin từ chức, vụ án này đã trở thành điểm kết thúc của cuộc đời làm cảnh sát của tôi. Nói ra cũng thật là đáng buồn, quãng thời gian tôi ở vị trí đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, hai vụ án khởi đầu và kết thúc, thật không ngờ đều rất bí ẩn và không phá được."

Nói xong những câu này, Hoàng Kiệt Viễn ngước đầu, nhắm mắt lặng lẽ thở dài mang theo tâm trạng ủ rũ nặng nề. La Phi có thể thấu hiểu được tâm trạng thê lương của đối phương. Có ai lại cam tâm dùng phương thức thất bại này để kết thúc cuộc đời cảnh sát của mình chứ? Năm xưa Đinh Khoa lựa chọn lui về ở ẩn, chẳng phải cũng là không dám 5 đối mặt với sự thất bại như thế này sao? Nếu đem so sánh, Hoàng Kiệt Viễn mặc dù không có tiếng tăm hiển hách trong giới cảnh sát, nhưng lại có vẻ giống như một dũng sĩ bi tráng hơn. "Anh cũng không cần quá bận lòng, dù sao thì đây là vụ án ngay chính Đinh Khoa cũng phải bó tay..."

La Phi chỉ có thể dùng những lời này để an ủi đối phương. "Đúng vậy, tôi sao có thể vượt qua được ông ấy cơ chứ?"

Ánh mắt Hoàng Kiệt Viễn khôi phục được chút thần thái, nhưng ông lập tức lại trở nên mơ màng, "Nếu như ông ấy ở ẩn thực sự là vì muốn né tránh hai vụ án này, vậy thì công lao vất vả của tôi bao năm qua chẳng phải là không có chút ý nghĩa gì sao?"

La Phi khẽ giật mình, qua lời nói của đối phương có thể nhận ra được hai tầng ý nghĩa: thứ nhất, Hoàng Kiệt Viễn mặc dù đã ra khỏi giới cảnh sát, nhưng bao năm nay vẫn không hề từ bỏ việc truy lùng dấu vết của vụ án bí ẩn năm xưa; thứ hai, trong lòng Hoàng Kiệt Viễn, hình ảnh của Đinh Khoa giữ một vị trí thần thánh không thể nào xâm phạm, khi ông nghe nói Đinh Khoa có thể cũng thấy vụ án bí ẩn này quá khó nên rút lui, thì lập tức cảm thấy mình có cố gắng thêm nữa cũng chỉ vô ích mà thôi. Nếu như Hoàng Kiệt Viễn giữ thái độ tiêu cực như vậy, thì sẽ bất lợi cho công tác triển khai sau này. La Phi đành phải làm công tác tư tưởng cho anh ta từ hướng ngược

https://thuviensach.vn

lại: “Có rất nhiều việc không phải là tuyệt đối... ừm, hãy nói về “vụ cướp 4.7”

nhé, nguyên nhân khiến cho vụ án này thần bí và chưa phá án được, có thể không phải là do thủ pháp gây án của hung phạm tài giỏi đến đâu, mà là trong nội bộ cảnh sát đã xuất hiện một số vấn đề.”

“Nội bộ cảnh sát có vấn đề?”

Hoàng Kiệt Viễn vô cùng kinh ngạc, ông khẽ đặt tách trà xuống bàn, nhìn La Phi, hỏi: “Anh... ý anh là gì?”

La Phi cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, bèn nói thẳng ra luôn: “Theo như những thông tin mà tôi hiện có, chân tướng “vụ cướp 4.7”

không hề khó tìm ra. Sau khi xảy ra vụ cướp, vợ của Văn Hồng Binh đã có sự thay đổi lớn về kinh tế, thế nhưng về sau cô ta đã cố tình che giấu sự thực này. Nếu như năm đó cảnh sát có thể nắm được manh mối này và đào sâu thêm, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có được đột phá lớn đối với tình hình vụ án.”

“Anh chắc chắn điều mình nói là sự thực?”

Hoàng Kiệt Viễn chau mày hỏi ngược lại, đối với một người cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, ông đương nhiên hiểu rất rõ giá trị của đầu mối này. La Phi quả quyết gật đầu: “Đầu mối này tuyệt đối đáng tin cậy.”

6 “Sao anh lại biết được?”

Hoàng Kiệt Viễn không hề che giấu tâm trạng hoài nghi của mình, “Manh mối mà năm đó cảnh sát không tìm ra được, hơn mười năm sau anh làm cách nào mà lại có được?”

https://thuviensach.vn

“Tôi đã hỏi bác sĩ chủ trị bệnh tình cho vợ Văn Hồng Binh năm đó, ông ấy nói sau khi xảy ra vụ cướp, vợ Văn Hồng Binh đã từng tìm ông ấy thương lượng việc phẫu thuật. Nhưng trước đó cô ta không hề có tiền để trả chi phí cho cuộc phẫu thuật.”

Hoàng Kiệt Viễn trợn trừng mắt nhìn La Phi, sau đó lại chậm rãi lắc đầu: “Việc này... không thể nào chứ? Nếu như manh mối rõ ràng như vậy, năm đó chúng tôi quyết không thể nào bỏ sót được.”

“Các anh không bỏ sót. Năm đó đã có cảnh sát đến tìm vị bác sĩ này để tìm hiểu tình hình liên quan. Hơn nữa, chính là sau khi người cảnh sát này đến, vợ Văn Hồng Binh mới từ bỏ kế hoạch phẫu thuật, bởi vì cô ta biết cảnh sát đã chú ý tới manh mối này rồi. Để bảo vệ cho người gây án, cô ta đã lựa chọn hy sinh bản thân mình.”

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào!”

Hoàng Kiệt Viễn nói liền ba câu “không thể nào”

, “Trong ghi chép phỏng vấn của cảnh sát năm đó, quyết không thể có phần này! Tài liệu vụ án đó đều do chính tay tôi chỉnh lý, không có ai hiểu rõ tình hình hơn tôi được.”

La Phi bất lực lắc đầu: Sao anh ta vẫn còn chưa nghĩ ra cơ chứ? Khả năng tư duy này thực sự khó có thể xứng với danh hiệu “đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm”

, lẽ nào vì bao năm chìm ngập trong xã hội, tư duy nhanh nhạy vốn có cũng đã bắt đầu trở nên trì trệ rồi sao? Chẳng có cách nào khác, La Phi đành phải nói thẳng ra phân tích của mình đối với sự việc này. “Đúng là có cảnh sát đã nắm được manh mối này, nhưng anh ta không hề hội báo manh mối này với người phụ trách vụ án. Anh ta đã giấu manh mối này! Đây chính là nguyên nhân quan trọng khiến cho cảnh sát năm đó đã khó khăn trong việc phá án.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn vẫn mơ màng nhìn La Phi, như thể nghe không hiểu lời nói của đối phương vậy. “Được rồi.”

La Phi cũng bị đối phương làm cho buồn bực, bèn hỏi thẳng luôn: “Anh có thể nói cho tôi biết, người cảnh sát phụ trách điều tra phỏng vấn manh mối này là ai không?”

Nét mặt của Hoàng Kiệt Viễn trở nên hơi kỳ quái: “Người cảnh sát đi đến bệnh viện phỏng vấn đó ư? Anh nghi ngờ người đó đã che giấu manh mối, đã bao che cho kẻ cướp?”

7 “Không phải nghi ngờ.”

La Phi không kìm được, nhấn mạnh ngữ khí, “Hiện nay đã có chứng cứ xác thực chứng minh, anh ta đã làm như vậy! Nếu như có thể tìm thấy anh ta, có thể chúng ta sẽ giải đáp được toàn bộ bí ẩn liên quan đến “vụ cướp 4.7”

!”

Hoàng Kiệt Viễn lặng im nhìn La Phi, ông bắt đầu nhíu chặt lông mày vẻ đau khổ, những lời nói của La Phi đang xung đột với những thông tin cố định trong đầu ông, khiến ông không tài nào hiểu nổi. Nhìn thấy nét mặt của Hoàng Kiệt Viễn như vậy, La Phi cũng cảm thấy kinh ngạc, anh quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, cô lắc đầu, cũng chẳng hiểu ra sao cả. “Anh Hoàng, anh sao vậy?”

La Phi nói chậm rãi, lên tiếng hỏi lần nữa: “Người cảnh sát đó rốt cuộc là ai?”

Hoàng Kiệt Viễn nuốt ực nước bọt, nơi yết hầu vang lên một tiếng, sau đó ông khó khăn thốt ra hai chữ. “Đinh Khoa.”

“Gì cơ?”

https://thuviensach.vn

Lần này đến lượt La Phi và Mộ Kiếm Vân ngẩn người. “Đúng vậy. Năm đó, chính đội trưởng Đinh Khoa đã đến bệnh viện phỏng vấn, bởi vì chúng tôi cũng đều biết, đó chính là đầu mối đáng quan tâm nhất.”

Hoàng Kiệt Viễn từ từ định thần lại, cười đau khổ, nói, “Bây giờ thì chắc các vị đã hiểu: vì sao phía cảnh sát chưa bao giờ nghi ngờ lại có thể xảy ra vấn đề ở đây, kể cả khi nãy hai người nói với tôi chân tướng sự thực, tôi vẫn không thể nào tin nổi... Bởi vì tôi thực sự không có lý do để tin...”

Đúng vậy, La Phi hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của Hoàng Kiệt Viễn lúc này. Làm thế nào để có thể đặt nhân vật mình sùng bái như vị thần với “nội gián”

che giấu manh mối vụ án mười tám năm trước trùng khớp vào với nhau lại đây? Cho dù chính La Phi, trong khi suy đoán về thân phận của “nội gián”

, cũng chưa từng nghĩ đến cái tên “Đinh Khoa”

. Bởi vì cái tên này đại diện cho thứ cảm giác thần thánh nhất của giới cảnh sát. Bắt đầu từ những năm tháng còn học ở trường Cảnh sát, La Phi đã nghe kể về nhân vật truyền kỳ này, lấy nhân vật này làm mục tiêu suốt cả cuộc đời mình, anh vốn không thể nào nảy sinh bất cứ suy nghĩ hồ nghi gì về cái tên này. Không phải là không dám nảy sinh, mà là vốn không thể nào nảy sinh. Giống như một đứa con mãi mãi không bao giờ nghĩ rằng bố mẹ có thể làm hại mình vậy. Hoàng Kiệt Viễn với vai trò là trợ lý cho Đinh Khoa nhiều năm, sự sùng bái và tín nhiệm của ông với nhân vật này khỏi cần phải nói cũng biết. Cho nên trong cuộc nói chuyện lúc trước, ông mới tỏ ra chậm chạp đến thế: sự thực 8 mà La Phi cảm thấy đã quá rõ ràng thì ông cũng vẫn khó mà lý giải nổi. Bởi vì tiêu điểm vấn đề thảo luận đó đã hoàn toàn tiến vào khu vực điểm mù tư duy trong đại não ông - một khu vực điểm mù bị ánh sáng thần thánh đó che khuất. Lùi lại một bước để suy ngẫm, cho dù vứt bỏ sự trở ngại trên phương diện tình cảm, La Phi cũng rất

https://thuviensach.vn

khó có thể liên hệ người cảnh sát che giấu manh mối và Đinh Khoa lại với nhau. Bởi vì lúc trước anh vẫn luôn cho rằng: Đinh Khoa chính là vì sự quấy nhiễu của vụ án này, nên mới không thể không rút khỏi ngành cảnh sát. Nhưng bây giờ xem ra, người gây quấy nhiễu cho Đinh Khoa, thật không ngờ lại chính là bản thân ông. Sự chuyển hướng đột ngột của tư duy đã hoàn toàn làm loạn tư duy của La Phi. Anh nhíu chặt lông mày, cố gắng sắp xếp chuẩn xác các manh mối hỗn độn. Còn Hoàng Kiệt Viễn thì vứt bỏ luôn sự cố gắng, ông chỉ mơ màng nhìn La Phi. Trong lòng ông đang bị bao phủ bởi những lớp sương mù dày đặc, chỉ hy vọng đối phương có thể chỉ cho mình phương hướng ánh sáng. Trong ba người ở đây, Mộ Kiếm Vân trẻ tuổi nhất, đồng thời cũng không xuất thân từ chuyên ngành Trinh sát Hình sự, cho nên sức ảnh hưởng của Đinh Khoa đối với cô cũng không quá sâu sắc. Tư duy của cô chuyển động nhanh nhất, đang trầm ngâm nói: “Nói như vậy, tức là thực ra năm đó Đinh Khoa đã nắm được manh mối quan trọng nhất của vụ cướp. Nếu như ông ấy tiếp tục lần theo manh mối này, vụ án chắc là có thể phá giải được. Nhưng ông ấy tại sao lại không làm như vậy chứ? Để cho người ngoài nhìn vào, cứ tưởng ông ấy do bó tay với vụ án nên mới lui về ở ẩn.”

La Phi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, tư duy cũng bị dẫn dắt theo lời nói của đối phương, hơn nữa thuận đà phát triển thêm. Dần dần, trên mặt ai cũng hiện ra nét mặt thanh thản thay thế cho nét mặt băn khoăn hồ nghi ban nãy, sau đó Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn đều nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của anh. “Sao thế?”

Mộ Kiếm Vân biết được anh đã có thu hoạch, vội hỏi luôn. “Chúng ta đã đánh giá thấp Đinh Khoa rồi.”

La Phi nói đầy cảm thán, “Thật không ngờ chúng ta lại tin ông ấy chịu bó tay trước tình hình vụ án... Thực tế là, ông ấy biết hết tất cả. Cho nên ông ấy mới chọn lựa như vậy đúng không?”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của La Phi có vẻ như đã hoàn toàn hiểu thấu mọi việc, nhưng Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn thì vẫn rất băn khoăn mơ hồ. Họ gần như dị khẩu đồng thanh hỏi: “Chọn lựa cái gì?”

La Phi lại nhìn Hoàng Kiệt Viễn hỏi ngược lại một câu: “Bây giờ anh đã biết ai gây ra “vụ cướp 4.7”

chưa?”

Hoàng Kiệt Viễn lắc đầu. 9 La Phi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, Mộ Kiếm Vân rướn mày nói: “Có phải anh muốn nói là Viên Chí Bang không?”

“Viên Chí Bang?”

Hoàng Kiệt Viễn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, “Sao vụ án này cũng lại là do cậu ta gây ra?”

La Phi gật đầu, đồng thời giải thích cho đối phương: “Sau khi Văn Hồng Binh chết, Viên Chí Bang đã từng rất thân thiết với mẹ con Văn Thành Vũ, cho nên anh ta có động cơ gây án; hơn nữa từ khả năng và thủ pháp gây án, đó cũng là một vụ án mà không phải một người bình thường có thể hoàn thành được; đương nhiên việc tôi tin chắc Viên Chí Bang là tên cướp đó còn có một nguyên nhân quan trọng, nhưng việc này liên quan đến một số chuyện riêng trong quá khứ, nên tôi không nói nhiều thêm nữa...”

“Thực sự là cậu ta sao?”

Hoàng Kiệt Viễn suy ngẫm rồi cảm thán, “Hi hi, tôi thua trong tay cậu ta thì cũng không coi là oan uổng, chỉ là...”

Mặc dù Hoàng Kiệt Viễn không nói hết, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Với thực lực của Viên Chí Bang, mình có thua thì cũng chỉ nhịn một chút rồi cũng qua, nhưng còn Đinh Khoa thì sao? Rõ ràng ông ấy có thể bắt được Viên Chí Bang, nhưng sao lại chọn lựa rút lui? Câu hỏi này tương tự cũng

https://thuviensach.vn

đang là nỗi băn khoăn của Mộ Kiếm Vân, cô lại giục La Phi lần nữa: “Được rồi, anh mau nói đi. Năm đó Đinh Khoa rốt cuộc đã chọn lựa cái gì?”

La Phi trầm mặc giây lát, không biết đang nghĩ gì. Trên mặt anh thể hiện ra tâm trạng khó xử, cuối cùng thở dài một tiếng, như thể vứt bỏ thứ gì đó, cảm thấy vô cùng bất lực. Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn đều đang nhìn La Phi, chờ đợi câu trả lời của anh. La Phi cuối cùng cũng mở miệng: “Năm đó, trước mặt Đinh Khoa có hai sự lựa chọn. Một là điều tra đến cùng manh mối đó, các vị nghĩ xem, như vậy thì sẽ có kết quả thế nào?”

“Ưm...”

Hoàng Kiệt Viễn đã làm cảnh sát mười mấy năm, đương nhiên dễ dàng trả lời được câu hỏi này, “Nếu quả thực tình hình vụ án giống như anh phân tích, vậy thì Viên Chí Bang sẽ bị bắt vì tội danh cướp của. Bởi vì là đột nhập vào nhà cướp của, hơn nữa số tiền lớn, nên hình phạt của cậu ta ít nhất cũng phải mười năm trở lên. Sau đó số tiền cướp được cũng bị thu hồi, mẹ con Văn Thành Vũ sẽ lại rơi vào hoàn cảnh khốn cùng không ai giúp đỡ.”

La Phi đợi Hoàng Kiệt Viễn nói xong liền bổ sung: “Có lẽ không chỉ có thế. Nếu như vợ Văn Hồng Binh biết được nguồn gốc của số tiền này, cô ta sẽ còn 10 phải đối diện với việc bị tố cáo là bao che thậm chí là đồng mưu vụ cướp. Và qua biểu hiện về sau của cô ta, cô ta chắc là cũng biết được tình hình vụ án.”

“Vậy thì hơi quá đáng thì phải?”

Mộ Kiếm Vân chép chép miệng, hình như khó có thể tiếp nhận giả thiết này, “Vốn dĩ là tiền mà nhà Trần Thiên Tiêu nợ của nhà Văn Hồng Binh mà. Sao lại không những phải trả lại tiền cho kẻ cố tình chày bửa món nợ, ngược lại còn phải xử tội người chủ cho vay?”

“Đây chính là luật pháp.”

https://thuviensach.vn

La Phi cố gắng dùng giọng nói hết sức bình tĩnh, “Đứng trước luật pháp, chỉ có nguyên tắc không có tình người.”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu không nói thêm nữa. Đạo lý mà La Phi nói rất dễ hiểu, chỉ là khi có sự việc sống động hiện ra trước mắt, thì lại khiến người ta không thể nào thanh thản chấp nhận được. La Phi tiếp tục nói: “Lựa chọn thứ hai trước mặt Đinh Khoa vừa vặn ngược lại: đó chính là bỏ qua manh mối này, để cho vụ án này trở thành một vụ án bí ẩn. Nếu như vậy, số tiền đó có thể để lại cho mẹ con Văn Thành Vũ; tên Trần Thiên Tiêu cũng chịu sự trừng phạt, và cậu học trò Viên Chí Bang mà ông yêu quý cũng không cần phải chịu cảnh lao tù. Nhưng như vậy thì chính là hành vi vi phạm chức trách của người cảnh sát hình sự - Nếu các vị là Đinh Khoa, sẽ chọn lựa thế nào đây?”

Câu hỏi cuối cùng của La Phi khiến Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn đều thấy mơ hồ. Đây quả là một sự chọn lựa quá khó khăn! Hồi lâu sau, Mộ Kiếm Vân mới bất lực lắc đầu nói: “E rằng tôi rất khó có thể tiếp nhận kết quả của lựa chọn thứ nhất. Đó vốn là sự điên đảo giữa cái thiện và cái ác!”

“Thực ra, không chỉ như thế.”

Hoàng Kiệt Viễn lại phụ họa thêm: “Các vị biết không, năm đó Đinh Khoa đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào Viên Chí Bang, dốc lòng bồi dưỡng đối phương trở thành người kế tục truyền kỳ của mình. Ông ấy sao nỡ nhẫn tâm nhìn Viên Chí Bang bị hủy hoại tiền đồ vì một tên vô lại như vậy được chứ?”

La Phi hoàn toàn tin tưởng những lời vừa rồi của Hoàng Kiệt Viễn. Năm đó, Đinh Khoa đến trường cảnh sát để tuyển sinh viên thực tập, sự việc này đã gây nên sự chấn động không nhỏ trong khóa tốt nghiệp chuyên ngành Trinh sát Hình sự. Ai cũng biết, người được Đinh Khoa lựa chọn cũng có nghĩa là sẽ trở thành môn đồ của nhân vật truyền kỳ này. La Phi cũng đã từng là một trong những ứng cử viên, nhưng dạo đó anh đang cùng Mạnh

https://thuviensach.vn

Vân chìm đắm trong biển tình ngọt ngào và cũng đầy trăn trở, điều này ít nhiều cũng phân tán tinh thần sức lực của anh, cho nên cuối cùng Đinh Khoa đã chọn lựa Viên Chí Bang. 11 Có thể tưởng tượng, một hậu duệ tinh anh được lựa chọn từ hàng nghìn người, Đinh Khoa chắc chắn sẽ dốc sức quan tâm che chở. Và biểu hiện của Viên Chí Bang chắc chắn cũng không khiến cho ông ấy phải thất vọng, nếu không, sao ông ấy lại có thể giao cho cậu thực tập sinh Viên Chí Bang nhiệm vụ hết sức quan trọng là tiến vào hiện trường trong "vụ án bắt giữ con tin 1.30 được chứ?"

Tình nghĩa thầy trò giữa Đinh Khoa và Viên Chí Bang, có lẽ giống như người bố đối với con trai nhỉ? Cho dù đối phương có mắc sai lầm, cũng không nỡ nhẫn tâm để nó phải chịu tổn thương, huống hồ, sai lầm đó lại có một lý do rất chính nghĩa. Nghĩ đến đây, La Phi chợt cảm thấy sự so sánh của mình không được chuẩn xác cho lắm. Bởi vì mối quan hệ giữa Đinh Khoa và con trai ông hình như có một khoảng cách lớn, đứng từ góc độ này, đối với Đinh Khoa, tình cảm thầy trò được xây dựng trên mối quan hệ công việc có lẽ còn thân thiết hơn mối quan hệ cha con! Nhưng Đinh Khoa liệu có biết, chính từ khoảnh khắc ấy, Viên Chí Bang đã đang ấp ủ âm mưu giết người vô cùng đáng sợ, anh ta đã được định sẵn phải bước vào một con đường không có lối về đi ngược lại với chức trách của người cảnh sát! Hoàng Kiệt Viễn không hề biết rằng một câu nói của ông lại đưa tư duy của La Phi đi xa đến thế, ông vẫn đang phân tích hai sự lựa chọn mà lúc trước La Phi đưa ra. Chợt nghe thấy ông nói vẻ suy ngẫm: "Nhưng cũng phải nói lại, mặc dù sự lựa chọn đầu tiên khiến Đinh Khoa vô cùng đau khổ, nhưng điều này không có nghĩa là khi ông ấy chọn lựa phương án hai thì sẽ có được sự giải thoát. Tôi cảm thấy, cả hai sự lựa chọn này, ông ấy đều không thể nào tiếp nhận được. Bởi vì nếu làm như vậy, ông ấy đã phản bội lại chức trách của mình một cách triệt để. Với vai trò là phụ tá cho ông ấy, tôi rất hiểu ông ấy. Ông ấy là một người có trách nhiệm nghề nghiệp cao. Trong cuộc đời làm cảnh sát của ông ấy, ông ấy đã vứt bỏ rất nhiều, cũng hy sinh rất nhiều. Có một số sự hy sinh, tin rằng những người bình thường không thể nào chịu đựng nổi, thế nhưng ông ấy cũng đều đã chịu đựng được hết,

https://thuviensach.vn

bởi vì ông ấy luôn kiên trì giữ vững chức trách của mình, ông ấy là người bảo vệ kiên định nhất của pháp luật, đây là giới hạn mà ông ấy vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ.”

“Đối với tinh thần kính nghề của Đinh Khoa, chúng tôi cũng đã nghe rất nhiều.”

Mộ Kiếm Vân thể hiện ra sự tán đồng đối với những câu nói vừa rồi của Hoàng Kiệt Viễn, đồng thời cô cũng quay sang trao đổi ánh mắt với La Phi. La Phi biết rằng cô cũng đang nghĩ đến mối quan hệ căng thẳng giữa hai bố con Đinh Khoa. 12 Là một người đàn ông sắt, vì công việc mà còn có thể lơ là tình thân, thì sao có thể dễ dàng vứt bỏ được phẩm chất nghề nghiệp của mình được chứ? “Nói như vậy, thực sự quá khó xử rồi!”

Mộ Kiếm Vân lúc này lại xòe hai bàn tay ra, nói vẻ như tổng kết quan điểm, “Nếu đặt tôi vào tình hình lúc đó, tôi thực sự cũng không biết phải chọn lựa ra sao. Được rồi, đội trưởng La, anh đừng có làm khó chúng tôi nữa, hãy nói ra phân tích của anh về chuyện này rốt cuộc là như thế nào đi!”

La Phi nheo mắt, dáng vẻ này thường là lúc anh tiến vào trạng thái suy ngẫm tỉ mỉ. Giây lát sau, anh lại khẽ thở dài, nói: “Thực sự là không có cách nào để lựa chọn, cho nên Đinh Khoa chẳng chọn con đường nào trong hai con đường này cả, ông ấy lựa chọn... trốn tránh.”

Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn như thể vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đồng thời lộ ra thần sắc chợt ngộ ra điều gì đó. “Thì ra là như vậy... Việc Đinh Khoa từ chức hoàn toàn không phải vì gặp sự trở ngại từ vụ cướp, chỉ là vì ông ấy không thể đưa ra được sự lựa chọn duy nhất giữa tình người và pháp luật. Cho nên ông ấy mới rời khỏi ngành cảnh sát, như vậy thì vừa có thể không hổ thẹn với lương tâm của mình, lại vừa giữ gìn được nghề nghiệp của mình, từ đó không để lại bất cứ điểm đen nào về việc đã phản bội lại đạo đức nghề nghiệp.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân vừa nói vừa lắc đầu, có vẻ rất lấy làm tiếc vì kết cục này. Thế nhưng lúc này đây, người chịu đựng đả kích lớn nhất lại chính là Hoàng Kiệt Viễn. Cũng chỉ trong mấy chục phút ngắn ngủi này thôi, ông không chỉ biết rõ được toàn bộ điều bí mật của vụ cướp mười tám năm trước, còn lần đầu tiên tìm hiểu được nguyên nhân thực sự khiến Đinh Khoa lui về ở ẩn. Ông cảm thấy hơi hụt hẫng, và đắng cay chua xót: nếu không phải vì sự việc này, mình vẫn làm việc dưới sự chỉ đạo của Đinh Khoa, thế thì giới cảnh sát tỉnh thành sau này liệu có xảy ra nhiều biến cố như vậy không? Mình cũng sẽ chẳng bị gặp phải vụ án tạo nên nỗi nhục lớn khắc cốt ghi tâm mười năm trước như vậy đâu nhỉ? Đối với Đinh Khoa, đó thực sự là một sự lựa chọn không thể nào tiến hành được. Bất luận ông lựa chọn con đường nào, đều lưu lại vết đen không thể nào xóa nhòa được trong cuộc đời làm nghề cảnh sát hình sự. Cho nên, ông lựa chọn trốn tránh cũng là vạn bất đắc dĩ, không thể nào trách cứ được. Nhưng, ông ấy đã được thoải mái, còn mình thì không hề hay biết gì cả, cứ thế một mình chịu đựng áp lực suốt hơn mười năm, lẽ nào ông ấy chưa từng nghĩ đến, bản thân mình cũng sẽ bị suy sụp sao? Tâm trạng kích động dâng trào trong lòng Hoàng Kiệt Viễn, khó có thể kìm nén nổi. Ông lại cầm tách trà lên uống một ngụm, nhưng không biết có phải là 13 cách uống trà không đúng, hay là hương vị nảy sinh từ trong tâm can mình, mà hương vị trà vốn dĩ thơm ngát, lần này uống vào lại đắng chát dị thường. Mộ Kiếm Vân chú ý thấy sự thay đổi tâm trạng của Hoàng Kiệt Viễn, cô giơ tay ra đón lấy cốc trà của đối phương: “Trà này nguội mất rồi, phải rót thêm nước nóng mới được.”

Nước nóng được rót vào trong tách trà, hương thơm ngát tỏa ra, Hoàng Kiệt Viễn cũng cảm thấy ấm lòng hơn. “Chân tướng thế này, đúng là khiến cho người ta bất lực không biết phải làm sao.”

La Phi cũng đang chìm vào trong tâm trạng cảm khái, anh chủ động đưa cốc trà của mình đến trước mặt Mộ Kiếm Vân, “Cũng rót thêm cho tôi chút nước nóng nhé!”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân tay phải cầm bình nước nóng, tay trái đỡ cổ tay phải. Dưới ánh sáng âm u trong phòng riêng, càng toát lên làn da trắng ngần của đôi bàn tay. Khi cô rót trà, thần sắc rất chăm chú, nhìn bộ dạng cẩn thận tinh tế của cô, La Phi cũng cảm thấy tách trà này chắc chắn sẽ ngọt thơm. Hoàng Kiệt Viễn và La Phi lần lượt cầm tách trà lên, trong phòng tạm thời xuất hiện bầu không khí yên tĩnh. Ba người đều đang nhấp trà trong tách của mình, hình như đều đang suy ngẫm gì đó. Và cuối cùng La Phi là người phá vỡ bầu không khí yên lặng này. “Đời người rất nhiều lúc đều như vậy.”

Anh khẽ ngẩng đầu, ánh mắt trở nên mơ hồ, “Sau khi một cục diện nào đó đã hình thành, dù anh có cố gắng đến đâu thì cũng không có tác dụng gì. Điều anh có thể làm được chính là làm giảm thiểu sự tổn thương đến mức thấp nhất có thể mà thôi. Nhưng người ngoài không thể nào hiểu được, họ nhìn thấy anh đã đưa ra một sự lựa chọn tồi tệ, do đó liền trách móc, thất vọng, nhưng lại không biết được rằng, sự lựa chọn đó, ở mức tương đối đã là kết quả tốt nhất rồi.”

Những câu nói này của La Phi mang theo ý vị như thuyết giáo, Hoàng Kiệt Viễn đã nếm trải đủ mưa to gió lớn cuộc đời, đương nhiên nghe hiểu ngay. Ông cười nhạt vẻ đau khổ: “Đúng vậy, tôi không nên trách móc Đinh Khoa. Đổi tôi sang vị trí của ông ấy cũng không thể nào có được sự lựa chọn tốt hơn. Giống như lời anh nói, cục diện lúc đó đã không thể nào cứu vãn được nữa.”

“Nếu như nhất định phải có một người chịu trách nhiệm đối với cục diện này, vậy người đó phải là Viên Chí Bang mới đúng. Khi anh ta gây ra “vụ cướp 4.7”

, chính là anh ta đã đẩy Đinh Khoa đến tình cảnh lưỡng nan.”

Mộ Kiếm Vân nói mang theo chút bất bình phẫn nộ. La Phi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, ánh mắt đen láy lấp lánh, Mộ Kiếm Vân nhún vai: “Thế nào? Anh có gì thì cứ nói thẳng ra!”

https://thuviensach.vn

14 “Được rồi.”

La Phi cũng không do dự nữa, nói thẳng, “Bây giờ cô cho rằng “vụ cướp 4.7”

là nguyên nhân cơ bản nhất khiến cho Đinh Khoa lui về ở ẩn. Nhưng cô có nghĩ rằng: khi Viên Chí Bang gây ra vụ cướp đó, anh ta có thể cũng tương tự là phải đưa ra một sự lựa chọn bất đắc dĩ trong tình cảnh sượng sùng.”

Mộ Kiếm Vân ngẩn người giây lát, sau đó cô lắc đầu: “Cảnh sát La, theo như cách nói của anh, sự chọn lựa của mỗi người đều có thể là bất đắc dĩ, đều bị ép, có phải là chúng ta đều cần có sự đồng tình và thấu hiểu đối với tất cả mọi người?”

La Phi nheo mắt lại. “Tất cả đều có một điểm khởi đầu...”

Anh trầm giọng nói, “Điểm khởi đầu, chỉ là chúng ta tạm thời vẫn còn chưa thể nào nhìn thấy được toàn bộ diện mạo của điểm đó mà thôi.”

“Ý anh muốn nói đến “vụ bắt giữ con tin 1.30”

sao?”

Hoàng Kiệt Viễn hỏi ngược lại một câu, đồng thời cũng trầm tư suy ngẫm như ngộ ra điều gì đó. Mộ Kiếm Vân cũng hiểu được ý tứ của La Phi. Chính là sau “vụ án 1.30”

, Viên Chí Bang bắt đầu thân thiết với mẹ con Văn Thành Vũ, cuối cùng vì muốn lấy lại công bằng cho họ nên đã thực hiện “vụ cướp 4.7”

, cho nên muốn tìm được điểm khởi nguồn hành vi của Viên Chí Bang, thì điểm này rõ ràng nằm ở cái ngày 30 tháng 1 năm 1984. “Có lẽ chúng ta

https://thuviensach.vn

thực sự cần phải suy ngẫm thật kỹ, Viên Chí Bang rốt cuộc đã bắn chết Văn Hồng Binh trong hình huống nào.”

Hoàng Kiệt Viễn nói ra vấn đề mình đang suy ngẫm, hy vọng để mọi người cùng thảo luận, “Từ những biểu hiện về sau của cậu ta, sự quan tâm của cậu ta đối với vợ con Văn Hồng Binh đã vượt qua phạm vi thông thường.”

La Phi lập tức gật đầu tán thành quan điểm này. Đứng từ góc độ của người cảnh sát, nảy sinh sự đồng tình đối với phạm nhân cũng là điều bình thường, thậm chí hỗ trợ kinh tế cho người nhà phạm nhân cũng không phải là hiếm gặp. Nhưng giống như Viên Chí Bang, sẵn sàng vượt qua giới hạn của luật pháp, thì tình hình này lại đi ngược lại với lẽ thường. “Kiểu hành vi này của anh ta, có vẻ giống như đang trả nợ.”

Mộ Kiếm Vân thử đưa ra một số lời phân tích đứng từ góc độ tâm lý học, “Xem ra, Viên Chí Bang hình như có cảm giác áy náy day dứt rất lớn đối với gia đình nhà họ Văn.”

Ánh mắt La Phi chợt lấp lánh, anh hỏi: “Vậy anh ta đang áy náy day dứt điều gì?”

15 Một người cảnh sát bắn chết một kẻ tội phạm mình buộc bom và bắt giữ con tin tại hiện trường, cho dù có thể thông cảm được cho tên tội phạm này, cũng không đến nỗi khiến cho người cảnh sát nảy sinh tâm trạng áy náy day dứt mới phải chứ? Cho nên chắc chắn vẫn còn những điều bí mật khác đã thao túng tình cảm của người cảnh sát này. Đối diện với câu hỏi này của La Phi, Mộ Kiếm Vân cũng chỉ đưa ra được câu trả lời chung chung: “Cụ thể tình hình thì tôi cũng không biết, nhưng tôi dám khẳng định, sự việc này có liên quan đến quá trình Viên Chí Bang bắn chết Văn Hồng Binh. Khả năng cao nhất chính là: ở hiện trường xuất hiện một sự cố nào đó, mà sự cố này vừa vặn lại chính là sơ suất bắt nguồn từ Viên Chí Bang.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

Hoàng Kiệt Viễn phụ họa: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Con ngươi mắt La Phi từ từ chuyển động, và ánh mắt anh càng lúc càng sáng, hình như trong đó đang ẩn chứa tâm trạng hưng phấn, chỉ chực trào ra ngoài. “Anh lại nghĩ ra được gì rồi?”

Mộ Kiếm Vân là chuyên gia quan sát sắc mặt, và tính cách cô cũng hơi nóng vội, luôn không chờ đợi được mà thường chủ động hối thúc đối phương. “Nếu đúng như lời phân tích của các vị...”

Ánh mắt của La Phi lần lượt nhìn vào khuôn mặt của Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn, anh cố tình hạ giọng nói: “Vậy thì chúng ta có thể có khả năng dùng một con đường tắt càng nhẹ nhàng và hữu hiệu hơn để đánh bại Eumenides.”

Hoàng Kiệt Viễn chớp chớp mắt, hình như không hiểu. Còn Mộ Kiếm Vân thì lại lập tức phản ứng được ngay: “Đúng vậy, chúng ta hoàn toàn có thể hủy hoại chỗ dựa tinh thần của Eumenides.”

Hoàng Kiệt Viễn chau mày, tỏ ra phiền não: “Hai vị đừng có diễn kịch câm nữa, nói rõ một chút có được không?”

La Phi mỉm cười, giải thích tường tận cho Hoàng Kiệt Viễn: “Chúng ta đã biết, hiện giờ Eumenides chính là cô nhi Văn Thành Vũ năm xưa, hắn trở thành sát thủ như ngày nay, hoàn toàn là do sự dẫn dắt và bồi dưỡng bao năm qua của Viên Chí Bang. Vậy thì trong lòng hắn, Viên Chí Bang chính là người thầy dạy dỗ, chỉ hướng dẫn đường cho cuộc đời hắn. Hắn chưa bao giờ nảy sinh bất cứ mối nghi ngờ nào đối với phương hướng này. Nhưng nếu như hắn biết con đường Eumenides của Viên Chí Bang là bắt nguồn từ chính cái chết của bố đẻ mình, hơn nữa chính Viên Chí Bang còn phải có trách nhiệm đối với cái chết của bố đẻ hắn, vậy thì hắn sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?”

https://thuviensach.vn

16 Hoàng Kiệt Viễn chợt bừng hiểu, vỗ tay: “Vậy thì nền tảng của đức tin sẽ bị lung lay! Hắn không chỉ cảm thấy Viên Chí Bang đã lợi dụng mình, càng cảm thấy Viên Chí Bang kỳ thực là hại bản thân mình! Bởi vì tất cả mọi việc này đều là kế hoạch do Viên Chí Bang dàn dựng, và mình chỉ là một mắt xích trong chuỗi kế hoạch này mà thôi, sự xuất hiện của mình là để bù đắp sai lầm của Viên Chí Bang, hóa giải nỗi áy náy day dứt trong lòng Viên Chí Bang... Thứ cảm giác đó, chắc chắn là vừa vô tội vừa bất lực. Sau khi xảy ra thứ tâm trạng này, hắn sẽ bắt đầu căm hận tất cả mọi thứ mà Viên Chí Bang dồn lên người hắn, bao gồm cả thân phận sát thủ Eumenides.”

“Đến lúc đó, chúng ta có thể không cần chiến đấu mà cũng có thể khuất phục được đối thủ.”

Mộ Kiếm Vân cười hi hi, dùng câu thành ngữ để tổng kết giúp Hoàng Kiệt Viễn. “Lối tư duy này đúng là rất hay!”

Hoàng Kiệt Viễn sau khi hưng phấn, lại tỏ ra hơi ủ dột, “Chỉ đáng tiếc là chúng ta vẫn còn chưa biết tại hiện trường trung tâm “vụ án 1.30”

rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Ít ra chúng ta vẫn còn manh mối, hơn nữa Eumenides cũng đang cắn chặt manh mối này. Tôi tin tưởng rằng, chân tướng sự việc Văn Hồng Binh bị bắn chết năm xưa chắc chắn sẽ lộ ra trước mắt chúng ta, lộ ra trước mắt Eumenides!”

Giọng nói của La Phi vang lên mạnh mẽ, khiến cho Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn cũng có thêm tự tin. Phải rồi, có một anh chàng nhanh nhạy sắc bén như vậy dẫn dắt mọi người, có câu đố nào lại không thể hóa giải được chứ? “Vụ cướp 4.7”

chìm sâu trong lớp bụi thời gian suốt mười tám năm nay chẳng phải cũng đã lộ diện dưới sự phân tích của anh đó sao? Sau đó cả ba người đều trầm mặc một lúc, có lẽ là đang suy ngẫm lại những lời thảo luận và phân

https://thuviensach.vn

tích vừa rồi, hoặc là đang nuôi dưỡng quyết tâm và dũng khí để tiếp tục cuộc chiến đấu. Nhưng bầu không khí này hình như hơi trầm lặng quá thì phải, đến nỗi một lúc sau, Mộ Kiếm Vân không kìm được ngáp một cái rõ to. La Phi nhìn cô mỉm cười: “Buồn ngủ rồi phải không? Xem ra cô không quen với việc thức thâu đêm.”

“Đúng là không quen lắm.”

Mộ Kiếm Vân bặm môi than phiền, “Khi tôi còn ở trong trường, cuộc sống sinh hoạt ăn ngủ đều rất quy củ. Vừa vào tổ chuyên án của các anh, tất cả đều đảo lộn hết.”

La Phi xòe hai tay ra, tỏ ra bộ dạng vô tội: “Hôm nay thì không thể trách tôi được, là anh Hoàng bố trí đấy.”

17 Mộ Kiếm Vân bèn quay sang, chĩa mũi nhọn vào Hoàng Kiệt Viễn: “Ôi, anh Hoàng, rốt cuộc anh có buổi biểu diễn gì mà quan trọng thế, nhất định phải hẹn bọn tôi đêm hôm khuya khoắt đến đây?”

Câu nói này của cô hình như đã nhắc nhở Hoàng Kiệt Viễn, ông nhìn màn hình giám sát trên tường, lẩm bẩm một câu: “Ừm, sắp bắt đầu buổi biểu diễn rồi đấy.”

Từ trên màn hình có thể nhìn thấy, một giờ đồng hồ trước, quán bar vẫn còn vắng vẻ, giờ đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Đèn màu rực rỡ đến hoa cả mắt cùng với âm nhạc vang rền tiết tấu rung mạnh, kích thích những vị khách đã ngồi ở trong đại sảnh quán bar. Bóng hình họ lúc ẩn lúc hiện giống như ma trơi, mặt thì đỏ bừng vì phấn khích quá độ. “Quán bar này của anh làm ăn cũng khá đấy chứ.”

Mộ Kiếm Vân tiện thể khen một câu. “Hôm nay là ngày biểu diễn, phần lớn hội viên đều sẽ đến.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn ngầm tính, nói: “Chắc là phải đến hai, ba trăm người đấy.”

La Phi lập tức đón lời: “Đến thời điểm này là 237 người.”

“Ưm?”

Hoàng Kiệt Viễn quay sang ngẩn người nhìn La Phi, “Sao anh biết?”

“Đếm thôi.”

La Phi nhún vai, hình như ngại đối phương kinh ngạc, anh bổ sung thêm, “Anh đã lắp camera ở cổng vào, thì công việc này rất đơn giản mà. Anh nhìn này, bây giờ lại có thêm hai người bước vào. Như vậy tất cả đã có 239 người, trong đó có 197 nam giới, 42 nữ giới.”

Đúng vậy, nếu như cứ nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát đó, muốn đếm số người bước vào quán bar có lẽ cũng không khó. Nhưng Hoàng Kiệt Viễn và Mộ Kiếm Vân vẫn nhìn nhau, cảm thấy thật khó mà tin nổi. “Vừa rồi anh vẫn luôn thảo luận tình hình “vụ cướp 4.7”

với chúng tôi, tôi không phát hiện ra anh nhìn vào màn hình giám sát mà. Anh đã đếm như thế nào?”

Mộ Kiếm Vân mở to mắt hỏi, sau khi ngừng lại giây lát, cô lại bổ sung thêm một câu hỏi: “Hơn nữa, anh đếm thứ này làm gì? Có ý nghĩa gì sao?”

“Không cần cứ phải nhìn chằm chằm, chỉ cần để ý một chút là được. Còn về ý nghĩa - đúng là không có ý nghĩa gì, chỉ là thói quen mà thôi, hay có thể nói là một kiểu rèn luyện. Nếu như các vị cũng thường rèn luyện kiểu thói quen này, các vị sẽ phát hiện ra, việc này xem ra tưởng như khó, nhưng khi làm thực ra lại rất dễ. Hơn nữa, những thông tin có vẻ như không có tác dụng gì cũng thường xuyên đem lại ý nghĩa lớn lao ở những thời khắc then chốt.”

https://thuviensach.vn

La Phi nhẹ nhàng giải thích, như thể đối với anh, đây là một việc hết sức bình thường. 18 “Đúng là một thói quen kỳ lạ.”

Hoàng Kiệt Viễn lắc đầu lẩm bẩm một câu. Mộ Kiếm Vân thì lại cười, hình như đã hiểu được điều gì đó. Đây đúng là một kiểu thói quen, kiểu thói quen chỉ mình người đàn ông này có được. Giống như khoảng thời gian chênh lệch hai phút năm đó, ngoài con người từng giờ từng phút luôn tiến hành tỉ mỉ quan sát những điều nhỏ bé nhất xảy ra trong cuộc sống, thì còn có ai cứ nắm chặt lấy chi tiết nhỏ xíu này chứ? Và thực tế đã chứng minh, chính là vì chi tiết nhỏ xíu này đã quyết định sự thắng bại cuộc đấu cân não giữa La Phi và Viên Chí Bang. Có vẻ như là một nhân tố vô cùng ngẫu nhiên, nhưng sự ngẫu nhiên này lại được tích tụ từ hàng ngàn vạn lần tất nhiên đấy! “Được rồi, đừng thảo luận thêm về vấn đề thói quen của đội trưởng La nữa.”

Mộ Kiếm Vân nhìn Hoàng Kiệt Viễn, “Mau nói về buổi biểu diễn của anh đi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Hoàng Kiệt Viễn vẫn không trả lời vào vấn đề chính, ông nhìn thời gian: “Ưm, bây giờ là 1 giờ 20 phút, vẫn còn bốn mươi phút nữa buổi biểu diễn mới chính thức bắt đầu, vẫn còn kịp để làm phần bước đệm.”

“Bước đệm?”

Mộ Kiếm Vân lộ ra ánh mắt băn khoăn khó hiểu. Đối phương đúng là càng lúc càng tỏ ra bí hiểm đấy. “Đúng vậy, nếu không thì các vị rất khó có thể hiểu được ý nghĩa của buổi biểu diễn này.”

Hoàng Kiệt Viễn sầm mặt, chợt trở nên vô cùng nghiêm túc, “Vấn đề tiếp theo đây tôi thảo luận cùng các vị, thực ra cũng chính là điều mà các vị quan tâm. Cho nên tôi mới hẹn các vị đến đây.”

https://thuviensach.vn

Chương 16: Vụ Án Chia Cắt Thi Thể 1.12

Có lẽ là vì ngữ điệu của Hoàng Kiệt Viễn quá trầm, tạo nên bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng riêng này. Bầu không khí này, La Phi cảm thấy như đã gặp ở đâu, anh đột nhiên nhận thức ra điều gì đó, chợt biến sắc, hỏi: “Anh muốn nói đến vụ án chia cắt thi thể 1.12?”

Nghe đến “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, Mộ Kiếm Vân ngọ ngoạy cơ thể vẻ bất an, cảm giác như căn phòng này chợt trở nên âm u lạnh lẽo hơn hẳn. Hoàng Kiệt Viễn gật đầu, sau đó hỏi ngược lại: “Đối với vụ án này, hiện giờ các vị đã tìm hiểu được bao nhiêu?”

“Tài liệu về vụ án đều ở phòng làm việc của tôi, nhưng tôi vẫn chưa kịp xem kỹ.”

La Phi trả lời, “Hôm nay, tinh lực của tôi đều dồn cả vào “vụ cướp 4.7”

.”

Hoàng Kiệt Viễn “ừm”

một tiếng, tỏ ra thấu hiểu. Đối với La Phi, nhiệm vụ chính là tìm kiếm tung tích của Eumenides, mà “vụ cướp 4.7”

lại có liên quan đến thân thế của Eumenides. Nếu đem so sánh, “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

https://thuviensach.vn

chỉ là một điểm ngoặt trong cuộc đời của Đinh Khoa, cho nên mặc dù là vụ án gây chấn động một thời, nhưng đối với La Phi và mọi người thì nó không có ý nghĩa quá lớn. “Cô giáo Mộ, cô là người bản địa, chắc cô đã nghe rất nhiều về vụ án này nhỉ?”

Hoàng Kiệt Viễn lúc này quay sang hỏi Mộ Kiếm Vân. Mộ Kiếm Vân cười đau khổ gật đầu: “Trong suốt mấy tháng sau khi xảy ra vụ án, gần như ngày nào tôi cũng phải nghe tất cả các loại thông tin.”

“Vậy cô hãy nói trước đi, xem người dân thành phố lưu truyền những gì?”

Hoàng Kiệt Viễn dựa người vào sofa, sau đó rút ra một điếu thuốc. Mộ Kiếm Vân vốn rất ghét người hút thuốc, đặc biệt là ở trong căn phòng khép kín thế này. Nhưng lúc này đây, nhìn thấy khói thuốc phả ra từ miệng Hoàng Kiệt Viễn, ngược lại, cô lại có cảm giác giải tỏa. Bởi vì đoạn hồi ức chuẩn bị nhắc tới này thực sự quá nặng nề, nếu như trong căn phòng này mà còn thiếu đi con người và luồng khói chốn nhân gian, vậy thì thực sự khiến cho người ta phát bệnh thật đấy. Ánh mắt La Phi cũng tập trung vào Mộ Kiếm Vân, thần sắc tràn ngập sự chờ đợi. Đối với một người cảnh sát hình sự, công việc của anh luôn bắt đầu từ việc 20 điều tra phỏng vấn khắp hang cùng ngõ hẻm. Những lời lưu truyền trong nhân dân mặc dù có đôi khi không thực sự chuẩn xác, nhưng bởi vì là tài liệu mới mẻ nhất, cho nên vẫn luôn ẩn chứa manh mối vô cùng quan trọng mà lại dễ bị bỏ qua nhất. Mộ Kiếm Vân dùng hai tay nâng tách trà, như thể có được nhiệt lượng lớn từ nó. Sau đó cô khẽ nheo mắt, tâm tư bắt đầu quay trở lại mùa đông mười năm trước... “Vụ án chia cắt thi thể 1.12... Ngày hôm đó là ngày 12 tháng 1 năm 1992 nhỉ? Khi đó tôi đang học lớp 12, tôi nhớ lúc đó là trước đợt thi cuối kỳ, ngày nào chúng tôi cũng phải đến trường học lớp tự học buổi tối. Có một buổi tối, đã hết giờ tự học, nhưng giáo viên lại không cho các bạn nữ chúng tôi về, mà thông báo cho từng vị phụ huynh đến trường đón con. Sau đó bố tôi cũng đến đón tôi về nhà. Tôi lấy làm lạ, hỏi ông là có chuyện

https://thuviensach.vn

gì. Bố nói với tôi: trong thành phố xuất hiện kẻ xấu, dạo này không được phép đi ra ngoài một mình, đi học và tan học bố đều sẽ đưa đón tôi. Tôi còn hỏi tỉ mỉ thêm nữa, nhưng ông không chịu nói, chỉ bảo tôi chuyên tâm học tập, không được phân tán vì những việc khác. Ông càng như vậy, tôi lại càng hiếu kỳ, đương nhiên cũng dự cảm sợ hãi bất an. Ngày hôm sau đến trường, các bạn học đều đang bàn tán về việc này. Lúc này tôi mới biết sự việc đáng sợ đến nhường nào, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn cảm thấy hối hận, lẽ ra không nên nghe những lời lưu truyền đó. Nhưng hồi đó tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao về việc này, tôi có không muốn nghe cũng chẳng được."

Nghe đến câu ca thán cuối cùng của Mộ Kiếm Vân, La Phi hiểu ý mỉm cười. Anh hiểu rất rõ tốc độ truyền đạt những loại thông tin thế này của người dân thành phố. Năm đó khi anh vẫn còn làm việc trong đồn công an Nam Minh Sơn ở xa lắc, nhưng cũng vẫn nhận được làn sóng truyền tin liên quan. Hoàng Kiệt Viễn rít mạnh một hơi thuốc lá, hỏi: "Những lời truyền miệng đó đã nói gì?"

Mộ Kiếm Vân đưa tách trà lên miệng, nhưng cũng chỉ nhấp môi rồi lại đặt xuống. Sau đó cô hồi tưởng lại, nói: "Tôi nghe nói có một nữ sinh bị giết. Hung thủ là một kẻ biến thái vô cùng đáng sợ, hắn xẻo thịt trên người nạn nhân thành những miếng mỏng giống như người ta nhúng lẩu vậy, có một số thì ăn, thừa thì ném lung tung khắp nơi trong thành phố. Còn có người nói, đầu và nội tạng của nạn nhân cũng đều bị luộc chín. Hình như tên hung thủ đó giết người có mục đích, chính là muốn ăn một bữa tiệc thịt người..."

Giọng Mộ Kiếm Vân càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cô lắc đầu hình như khó có thể nói tiếp được. La Phi hiểu được cảm nhận của cô, bởi vì cô đang miêu tả cảnh tượng quá đáng sợ, cho dù La Phi là người cảnh sát hình sự đã được tôi 21 luyện bao năm trong nghề, sự liên tưởng diễn ra theo lời miêu tả này cũng khiến anh phần nào hơi khó chịu. Chỉ có Hoàng Kiệt Viễn là

https://thuviensach.vn

mặt tỉnh bơ, bởi vì những hình ảnh liên quan đó đã quấn chặt lấy ông suốt mười năm qua, dù có đáng sợ đầy máu tanh hơn nữa, cuối cùng thì cũng trở thành tê dại mà thôi. Cho đến nay, chỉ còn lại nỗi nhục không thể nào xua tan đi được, thời gian càng kéo dài thì nỗi nhục càng sâu đậm. Mộ Kiếm Vân thoáng ngừng một chút, cảm thấy khá hơn, lại nói tiếp: “Về sau có cảnh sát đến trường học, mang theo mấy bức ảnh để chúng tôi nhận diện. Tôi nhớ đó là một số đồ vật liên quan đến vụ án. Thứ gây nên ấn tượng mạnh mẽ nhất đối với tôi chính là một chiếc áo lông vũ màu đỏ, đó chắc là chiếc áo mà nạn nhân đã mặc lúc gặp nạn. Màu đỏ đó rất chói mắt, giống như là bị máu nhuộm đỏ vậy. Tôi chỉ dám nhìn lướt qua là vội vàng quay mặt đi luôn, mấy ngày sau đó tôi thường gặp ác mộng, mơ thấy chiếc áo màu đỏ máu đó. Sau đó nhanh chóng có tin tức mới, nói là lời của tên sát nhân biến thái đó nói ra: sau này cứ mỗi tháng hắn sẽ ăn thịt một người, hơn nữa, hắn còn cố định mục tiêu chính là những cô gái trẻ để tóc dài và mặc áo đỏ.”

Nghe đến đây, Hoàng Kiệt Viễn không kìm được ngắt lời đối phương: “Đây thuần túy chỉ là những lời đồn đại mà thôi.”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói: “Có phải là lời đồn đại hay không, lúc đó chúng tôi không có khả năng phân biệt. Tôi chỉ biết, tất cả những nữ sinh ở lớp tôi đều cắt đi mái tóc dài, hơn nữa trong thời gian nửa năm không ai dám mặc áo đỏ. Cho đến khi tôi thi đỗ vào trường Cảnh sát, đến một tập thể tương đối an toàn, vết đen này mới dần tan đi.”

“Mức độ lan truyền của lời đồn đại, chỉ từ một góc độ nào đó cũng có thể phản ánh được tâm lý hoang mang hoảng sợ của người dân thành phố.”

La Phi chậm rãi nói xen vào một câu, “Cho nên chúng ta không nên trách cứ những người tin và lan truyền thông tin lời đồn đại. Với vai trò là cảnh sát, chúng ta càng phải tự hỏi mình, tại sao mọi người lại sợ hãi đến thế. Tại sao không có ai đứng ra bảo vệ họ?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn ngẩn người kinh ngạc, tâm trạng oán hận ban đầu ngưng tụ lại trên mặt ông. Mười năm trước, ông bị đè nén dưới áp lực nặng nề, phải đối diện với những lời đồn đại khoa trương vô căn cứ đến độ gần như sức cùng lực kiệt, cho dù là bây giờ hồi tưởng lại vẫn khó tránh khỏi cảm giác phẫn nộ bất bình. Nhưng đúng như lời La Phi nói, mình thực sự có tư cách để căm hận những người dân đang ở trong nỗi sợ hãi hoảng loạn sao? Làm tiêu tan nỗi sợ hãi, trừng trị tội ác, đây vốn là chức trách của ông. Thế nhưng khi thành phố này cần ông, khi nhân dân cần ông, ông đã làm được những gì? 22 Hoàng Kiệt Viễn đưa điếu thuốc lên miệng, nhưng hồi lâu vẫn không hút hơi nào. Điếu thuốc đã cháy được một đoạn, gần như sắp cháy đến ngón tay ông. Ông cứ ngẩn người ngồi thế, hình như đang quay trở lại thời khắc lúng túng khó xử của mười tám năm trước. Thấp thoáng có một giọng nói trang trọng đang vang lên bên tai ông, mặc dù mơ hồ xa xăm, nhưng lại khắc cốt ghi tâm. “... Từ sau khi xảy ra “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, gây nên phản ứng mạnh mẽ trong xã hội, tâm trạng lo lắng sợ hãi của người dân cứ thế lan rộng, lời đồn đại tràn ngập khắp nơi, gây nên ảnh hưởng xấu đối với cuộc sống thường nhật của người dân thành phố này. Đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố phụ trách việc điều tra phá vụ án này trong gần một năm nay làm việc không dốc sức, chưa có được sự tiến triển mang tính đột phá, hung thủ gây án đến nay vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, khiến cho đông đảo dân chúng mất đi cảm giác an toàn. Năm nay, qua kết quả trưng cầu dân ý mà chính phủ ban hành, Sở công an thành phố chúng ta xếp dưới cùng. Từ những tình hình nêu trên, ban lãnh đạo nghiên cứu và đưa ra quyết định, bắt đầu từ hôm nay, bãi nhiệm đồng chí Hoàng Kiệt Viễn - chức vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố.”

Hoàng Kiệt Viễn đau khổ nhắm mắt lại, tay ông thoáng run rẩy, tàn thuốc cũng vì thế mà gãy rơi xuống nền nhà, nát vụn thành tro tàn. “Anh Hoàng, hãy nói những tình hình mà anh biết đi - tình hình thực tế.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của La Phi kéo Hoàng Kiệt Viễn ra khỏi nỗi ê chề trong ký ức. Ông hít thở một hơi thật sâu, rồi ấn mạnh đầu mẩu thuốc lá vào góc bàn, lấy hết dũng khí để nhìn thẳng vào quãng đường thất bại trong cuộc đời đó. "Cô giáo Mộ vừa rồi nói không sai, "vụ án chia cắt thi thể 1.12"

xảy ra vào ngày 12 tháng 1 năm 1992."

Hoàng Kiệt Viễn trầm giọng nói, và tư duy của La Phi cũng được đưa trở lại vào mùa đông mười năm trước qua lời kể của ông. "Người đầu tiên phát hiện ra vụ án chính là một bà lão quét đường. Vào sáng sớm khi bà đi làm, phát hiện ra một chiếc túi nilon màu đen ở chỗ gom rác trên đường Đông Ba. Bởi vì lúc đó rất sớm, ở chỗ gom rác vốn trống không, cho nên cái túi nilon đen đó vô cùng nổi bật. Vì hiếu kỳ, bà lão mở cái túi đó ra, nhìn thấy bên trong là cả một túi những miếng thịt mới được thái ra. Bà cứ tưởng là thịt lợn, cho là có người đi chợ sớm mua thịt làm thất lạc, thế nên bèn đưa túi thịt về nhà rửa cẩn thận. Kết quả là trong quá trình rửa, thật không ngờ bà lại phát hiện ra ba ngón tay trong số miếng thịt đó, là ngón tay người! Bà lão sợ chết khiếp, hét toáng lên và lao ra khỏi phòng. Những người hàng xóm sau khi đến tìm hiểu tình hình, liền vội vàng báo án. Trung tâm chỉ huy của cảnh sát nhận được báo án là vào lúc 7 giờ 23 phút ngày 12 tháng 1. Mười lăm phút sau, tôi bèn dẫn theo những nhân viên kỹ thuật đến ngay hiện trường vụ án."

23 Mặc dù đã cách mười năm, nhưng Hoàng Kiệt Viễn vẫn nhớ rất chuẩn xác thời gian xảy ra vụ án, điều này ít nhiều cũng đã thể hiện ra tố chất chuyên nghiệp của một người đã từng giữ chức vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự. La Phi chăm chú nghe đến đây, khẽ giơ tay lên ngắt lời đối phương: "Cho nên, anh đã nhìn thấy ngay túi đựng những miếng thịt đó phải không? Anh có thể hồi tưởng lại trạng thái những miếng thịt đó không?"

"Miếng thịt rất mới, ấn tượng đầu tiên mang lại quả thực là rất giống miếng thịt lợn vừa mới mua từ chợ về. Cả túi thịt nặng 9,5 cân(1), tất cả có

https://thuviensach.vn

436 miếng thịt. Lát cắt của miếng thịt trơn nhẵn, được xếp rất ngay ngắn. Diện tích của mỗi miếng thịt vào khoảng 20 - 30 cen-ti-mét vuông, độ dày của mỗi miếng thịt khoảng 2 - 3 mm. Qua bác sĩ pháp y giám định, những miếng thịt này đều từ phần thịt đùi của nữ giới trưởng thành, và ba ngón tay đó là ba ngón giữa, ngón trỏ và ngón đeo nhẫn ở bàn tay của nữ giới."

Hoàng Kiệt Viễn nói thao thao, giống như đang thông báo tình hình vụ án thường lệ. Nhưng Mộ KiếmVân càng nghe càng căng thẳng, lồng ngực trào dâng thứ cảm giác buồn nôn. "Cô không sao chứ?"

La Phi chú ý thấy nét khác thường của cô, hỏi đầy quan tâm. "Không sao."

Mộ Kiếm Vân xua xua tay, sau đó nhìn Hoàng Kiệt Viễn nói, "Cho tôi xin một điếu thuốc của anh!"

Hoàng Kiệt Viễn rút điếu thuốc ra, đưa luôn cả bật lửa cho Mộ Kiếm Vân. Mộ Kiếm Vân châm điếu thuốc đặt vào miệng, chỉ khẽ rít một hơi, đã chau mày ho sù sụ. "Cô không biết hút thuốc à?"

Hoàng Kiệt Viễn lộ ra nét mặt dở khóc dở cười, "Có phải là cô không chịu được không? Hay là... cô tránh đi một lát?"

"Không cần."

Mộ Kiếm Vân từ chối thẳng thừng ý tốt của đối phương, "Anh cứ nói tiếp đi, tôi không kém cỏi như anh nghĩ đâu."

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân cười thầm. Tính cách không chịu thua của cô đúng là có phần giống Mạnh Vân đấy. Hoàng Kiệt Viễn không phải là người thích rườm rà, thấy Mộ Kiếm Vân như vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, quay trở lại tiếp tục giới thiệu về tình hình vụ án năm đó. "Sau khi phát hiện ra túi thịt đó, chúng tôi đã ý thức được đây có thể là một vụ án rất nghiêm trọng, sau đó sự thực đã chứng minh sự suy đoán này..."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, Hoàng Kiệt Viễn không tránh khỏi than thầm, “Chỉ là lúc đó chúng tôi 24 còn chưa thể nào dự liệu được tính chất của vụ án này rốt cuộc sẽ nghiêm trọng đến mức độ nào!”

La Phi biết lời kể của Hoàng Kiệt Viễn sắp sửa tiến vào trọng điểm tiếp theo, cho nên anh chăm chú lắng nghe. Mộ Kiếm Vân thì lại xoa xoa mũi, đặt điếu thuốc vào miệng, vừa không dám hút nhưng lại cũng không nỡ đặt xuống. Hoàng Kiệt Viễn nói tiếp: “Đến 9 giờ 7 phút, trung tâm chỉ huy lại nhận được báo án của người dân thành phố. Lần này là hai người công nhân xây dựng phát hiện ra một chiếc túi du lịch bị vứt bỏ ở công trường xây dựng đường Thạch Tháp. Chúng tôi lập tức lao ngay đến hiện trường thứ hai. Khi chúng tôi đến nơi, hiện trường đã được cảnh sát của đồn công an gần đó canh giữ. Lúc đó có rất nhiều người đang đứng bên ngoài đường dây cảnh giới, còn hai người công nhân báo án thì lại có bộ dạng hồn bay phách lạc. Tôi cũng không kịp lấy lời khai, tiến ngay vào trong để mở chiếc túi du lịch đó ra. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, nhưng tôi vẫn bị chấn động bởi thảm cảnh trong chiếc túi du lịch đó. Hôm đó đúng vào ngày đông lạnh giá, nhưng mồ hôi trên sống lưng của tôi túa ra, không thể nào ngăn lại được!”

Sau khi nói xong những lời này, Hoàng Kiệt Viễn ngừng lại, hình như ông cũng cần chút thời gian mới có thể thích ứng được với thảm cảnh nhìn thấy năm đó. Trong bầu không khí tĩnh mịch, không khí như ngưng đọng lại, gần như khiến người ta không thể thở được. Mộ Kiếm Vân không tài nào chịu đựng được bầu không khí trầm mặc này, cô nắm chặt bàn tay, hỏi: “Trong cái túi du lịch đó... rốt cuộc là gì?”

“Một cái đầu người, còn có cả một bộ nội tạng người hoàn chỉnh.”

Hoàng Kiệt Viễn cắn răng nói, “Hơn nữa còn giống như lời đồn, đầu người và nội tạng đó đều là... đều là đã bị luộc chín.”

Cổ họng Mộ Kiếm Vân phát ra thứ âm thanh ùng ục, cô phải cố gắng hết sức mới kìm nén được cảm giác muốn trào ngược dạ dày. Và những lời

https://thuviensach.vn

miêu tả đáng sợ về cái túi du lịch đó thì vẫn đang tiếp diễn. “Bởi vì đã bị luộc, cho nên cái đầu người đó có màu đỏ sậm, da trên mặt đều đã bị phù. Những nội tạng đó được chia ra năm túi nilon trong suốt, xếp xung quanh đầu người, trong đó phần ruột còn được xếp ngay ngắn gọn gàng rồi mới cho vào trong túi nilon.”

Đến đây thì ngay cả La Phi cũng cảm thấy kinh ngạc. Thực ra bất luận hung thủ có tàn bạo đến đâu thì anh cũng không kinh ngạc, điều anh kinh ngạc chính là chi tiết cuối cùng mà Hoàng Kiệt Viễn nhắc tới. Khi hung thủ xếp tỉ mỉ ngay ngắn ruột của nạn nhân, hắn cần phải có thái độ bình tĩnh và tâm thái nhàn tản 25 thế nào đây? Thực hiện thao tác tội ác đáng sợ dưới tâm thái như vậy, đó thực là một tên ác ma máu lạnh chưa ai từng biết đến! Hoàng Kiệt Viễn định thần lại, sau đó tiếp tục hồi tưởng: “Lúc đó, từng người có mặt ở hiện trường đều chỉ có thể dùng hai chữ “kinh hoàng”

để miêu tả. Xét thấy tình hình vụ án nghiêm trọng, tôi lập tức báo cáo lên lãnh đạo. Nhanh chóng lập ra tổ chuyên án mới do giám đốc Sở công an thành phố dẫn đầu và đội cảnh sát hình sự làm đội quân tham chiến chủ lực, hơn nữa còn mở cuộc họp công việc lần đầu tiên ngay tại hiện trường thi công xây dựng. Trong cuộc họp, vụ án này được đặt tên là “vụ án chia cắt thi thể giết người dã man 1.12”

, đồng thời xác định mấy phương hướng tấn công chủ lực: một là tiến hành lục soát loại trừ trong phạm vi toàn thành phố, tìm kiếm những bộ phận còn lại của thi thể nạn nhân; hai là điều tra nhân khẩu nữ giới bị mất tích gần đây trong toàn thành phố, xác định rõ danh tính nạn nhân, ba là tăng cường tuần tra và cảnh báo an toàn, để đề phòng tên sát nhân lại ra tay lần nữa.”

“Ừm.”

La Phi trầm ngâm gật đầu, “Phương hướng như vậy không có vấn đề gì, sau đó tiến triển ra sao?”

https://thuviensach.vn

“Về phương diện tìm kiếm thi thể thì nhanh chóng có được phát hiện mới. Nhân viên trinh sát điều tra lại tìm được một túi nilon đen ở chỗ để rác trên đường Diên Lăng, trong túi để khoảng gần mười cân miếng thịt người và hai ngón tay, và gần đến trưa, ở bãi cỏ ven đại lộ Đông Nhiêu Thành phát hiện ra một bọc được bọc từ tấm ga trải giường cũ nát, trong bọc đó tìm được túi nilon thứ ba đựng miếng thịt người và ngón tay. Ngoài ra trong bọc còn có một bộ trang phục ngoài và đồ lót của nữ giới, tương tự cũng được gấp ngay ngắn. Nhưng sau đó, phía cảnh sát lại không thể tìm thêm được bất cứ phần thi thể nào của nạn nhân nữa.”

“Nói như vậy, có tất cả là ba túi đựng miếng thịt, còn có một túi du lịch đựng đầu và nội tạng phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ba túi thịt đó tất cả chưa đến 30 cân(2), phải không? Cũng có nghĩa là, hơn một nửa thi thể của nạn nhân vẫn chưa được tìm thấy, bao gồm bộ xương cốt của cô ta.”

“Đúng vậy.”

Hoàng Kiệt Viễn trông bộ dạng có vẻ ủ rũ, sau đó ông chủ động giải thích, “Chúng tôi cũng đã phân tích nguyên nhân: khả năng là hung thủ đã lựa chọn cách thức che giấu cẩn mật hơn đối với phần thi thể còn lại, ví dụ như chôn, đốt hoặc là vứt ở vùng ngoại ô,... Đương nhiên, trong xã hội còn có một số lời đồn đại vô căn cứ...”

“Bị ăn rồi?”

Bởi vì lúc trước đã nghe thấy lời kể của Mộ Kiếm Vân, cho nên La Phi lập tức liên tưởng ngay đến những lời đồn đại đó sẽ như thế nào, anh gần 26 như không cần suy nghĩ đã lắc đầu phủ định luôn, “Khả năng này cơ bản là không cần suy xét đến. Nếu như hắn thực sự là một tên ác ma ăn thịt người,

https://thuviensach.vn

chắc chắn hắn không thể nào giữ lại xương cốt mà lại vứt thịt đi khắp nơi thế chứ?”

Mộ Kiếm Vân cũng gật đầu biểu thị tán đồng. Sau khi lời đồn ăn thịt người đáng sợ đó được La Phi làm rõ, sắc mặt cô xem ra cũng thoải mái hơn phần nào. “Được rồi, bây giờ nói xem đã xác định danh tính nạn nhân thế nào đi.”

Tư duy của La Phi không hề ngừng nghỉ mà vẫn tiếp tục thúc đẩy dõi theo tiến triển vụ án. Hoàng Kiệt Viễn lại châm một điếu thuốc, sau khi rít một hơi thật sâu, nói: “Chúng tôi đã điều tra loại trừ nhân khẩu bị mất tích thời gian gần đây trong toàn thành phố, nhưng không tìm thấy mục tiêu. Không còn cách nào khác, chúng tôi lại đăng tin thông báo nhận thi thể trên tờ nhật báo số lượng phát hành lớn nhất trong toàn thành phố. Sau đó đến ngày 15 tháng 1, mấy cô sinh viên trường đại học Nghề liên hệ với tổ chuyên án, nói trong phòng ký túc xá của họ có một bạn gái mấy hôm rồi chưa về, và chiếc áo phao đỏ trong bản thông báo đó trông rất giống với chiếc áo cô bạn gái đó vẫn mặc hàng ngày.”

“Tổ chuyên án lập tức dẫn mấy cô nữ sinh đến tiến hành nhận diện đồ vật của nạn nân. Họ đều nhận ra mấy đồ trang phục đó chính là đồ mà cô bạn cùng phòng mất tích đã mặc. Đến lúc này, trong lòng tôi đã nắm chắc được chín phần rồi. Tiếp đến mấy cô nữ sinh lại đòi nhìn thi thể, tôi thực sự không muốn họ nhìn, điều đó quả thực quá hãi hùng. Nhưng mấy cô gái lại cứ kiên quyết, dù sao cũng là bạn học của nhau, nên chắc là không yên tâm thì phải. Thế là tôi dẫn một bạn bạo gan nhất đến phòng bác sĩ pháp y, cô gái vừa nhìn thấy cái đầu đó đã khẳng định luôn: “Chính là cô ấy, chính là cô ấy!”

đồng thời cô gái cũng cong gập người lại như con tôm, vừa khóc vừa nôn, nước mắt nước mũi và nước dịch vị cùng tuôn ra. Thân phận của nạn nhân cuối cùng cũng được xác định chắc chắn: Phùng Xuân Linh, sinh viên

https://thuviensach.vn

năm thứ 2 chuyên ngành Tài chính Kế toán trường đại học Nghề trong thành phố này.”

“Sinh viên trường Đại học Nghề... Cô ấy mất tích từ khi nào?”

“Sáng ngày mùng 10 tháng 1 ra khỏi phòng, từ đó chưa hề quay trở lại.”

“Vậy thì là năm ngày rồi phải không? Thời gian dài như vậy, bạn học của cô ấy không nhận ra sao? Trường học cũng mặc kệ sao?”

La Phi cảm thấy rất kỳ lạ. “Lúc đó là cuối học kỳ, khóa học đã kết thúc, sinh viên bọn họ đều ôn tập chuẩn bị thi, cho nên nhà trường không biết việc Phùng Xuân Linh mất tích. Còn về những người bạn học cùng phòng ký túc xá, thì mặc dù biết tình hình, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Bởi vì trước đây, nạn nhân cũng đã có tiền lệ 27 đi qua đêm không về. Hơn nữa, nhà cô ấy cũng chỉ cách tỉnh thành hai trăm ki- lô-mét, cũng rất có khả năng về nhà ôn tập. Nếu không phải là mấy cô gái đó nhìn thấy bản thông báo nhận thi thể, e rằng việc xác định thân phận nạn nhân còn phải kéo dài thêm mấy ngày nữa kia.”

Như vậy à? Nghe ra thì cũng có vẻ hợp lý. Nhưng rõ ràng là mối quan hệ giữa nạn nhân và các bạn cùng phòng không được thân thiết lắm, nếu không, mọi người không đến nỗi không biết chút gì về hành tung của cô ấy như vậy. Để kiểm chứng sự suy đoán này của mình, La Phi lại hỏi Hoàng Kiệt Viễn: “Theo như công tác điều tra sau này của các anh, nạn nhân là người như thế nào?”

“Nạn nhân Phùng Xuân Linh sinh năm 1972, lúc gặp nạn chưa tròn 20 tuổi, đây là một cô gái tất cả các phương diện đều bình thường. Theo như phản ánh của bạn học của cô ấy, tính cách người này hơi hướng nội, thậm chí có phần hơi lập dị. Bình thường cô ấy rất ít khi vui đùa cùng bạn bè trong phòng, cho dù là ở trong phòng, thì cũng thường là nghe ca nhạc, đọc sách hoặc làm việc riêng gì đó. Ngoài thời gian lên lớp thì cô ấy đều thường

https://thuviensach.vn

ở bên ngoài trường, nhưng cụ thể là làm những gì, có những người bạn thế nào, thì lại rất ít người biết.”

La Phi “ừm”

một tiếng, những lời miêu tả này vừa vặn cơ bản phù hợp với sự phán đoán của anh, sau đó anh lại khẽ chép miệng, nói: “Nếu như vậy thì sẽ gây nên khó khăn không nhỏ cho cảnh sát trong việc phân tích mối quan hệ xã hội của nạn nhân.”

“Đúng là như vậy!”

Hoàng Kiệt Viễn đung đưa điếu thuốc lá trong tay, nói như kể khổ: “Nếu như bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi, lấy danh bạ cuộc gọi ở di động của nạn nhân ra xem, tất cả người liên hệ đều rõ ràng. Nhưng hồi đó vốn không có cách liên hệ như vậy, cảnh sát chỉ có thể dựa vào phương pháp điều tra phỏng vấn để tìm hiểu nạn nhân đã từng tiếp xúc với những ai. Nhưng do nạn nhân ở trường luôn giữ phong cách sinh hoạt một mình, việc phỏng vấn điều tra thế này mang lại rất ít thông tin hiệu quả.”

Phân tích mối quan hệ xã hội của nạn nhân, đây là hướng tư duy đầu tiên khi muốn điều tra phá án bất cứ vụ ám sát nào. Nhưng đối với “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, bước đầu tiên này đã gặp phải sự trở ngại. Nhưng lúc này La Phi cũng không vội lập tức triển khai tư duy của mình, anh vẫn muốn tìm hiểu thêm. “Vậy phương hướng điều tra phá án của cảnh sát về sau được xác định như thế nào?”

Hoàng Kiệt Viễn mím môi vẻ bất lực: “Chỉ có thể chọn phương pháp ngu ngốc nhất - mò kim đáy biển.”

28 La Phi không hề tỏ ra thất vọng, anh ngược lại lại gật đầu vẻ khẳng định: “Nhiều khi, phương pháp ngu ngốc nhất cũng chính là phương pháp

https://thuviensach.vn

hữu hiệu nhất - chỉ cần có thể đảm bảo đủ nhân lực.”

Hoàng Kiệt Viễn cười “hi”

một tiếng: “Nhân lực thì không vấn đề gì. Sau khi xảy ra vụ án, sự ảnh hưởng đến xã hội quá lớn, sở Công an thành phố không thể không công khai hứa hẹn với nhân dân: nội trong năm nay nhất định phải phá được vụ án. Tiếp sau đó là lực lượng của cả hệ thống công an gần như đều bị điều động, tiến hành một đợt kiểm tra loại trừ lớn trong cả tỉnh thành.”

“Kiểm tra loại trừ trong cả thành phố? Không đặt ra mục tiêu trọng điểm sao?”

La Phi khẽ chau mày. Mặc dù nói là chiến lược mò kim đáy biển, nhưng nếu như gặp ai cũng tóm, thì có thêm nhiều cảnh sát hơn nữa cũng khó mà ứng phó được. “Mục tiêu thì vẫn có chứ.”

Hoàng Kiệt Viễn giải thích, “Lúc đó chúng tôi cũng giới hạn một phạm vi, hai khu vực, ba nhóm người tiến hành điều tra loại trừ trọng điểm.”

“Ồ?”

La Phi hào hứng rướn mày, “Anh nói cụ thể hơn xem nào?”

“Một phạm vi chính là lấy trường Đại học Nghề làm trung tâm, bởi vì quỹ đạo hoạt động của nạn nhân cũng là lấy nơi đây làm trung tâm. Chúng tôi gần như điều tra toàn bộ giáo viên và sinh viên trong trường, đồng thời cũng tiến hành phỏng vấn những cửa hàng, quán ăn và những nơi công cộng xung quanh trường.”

Đây đúng là hướng tư duy cơ bản, La Phi lại hỏi: “Có thu được manh mối gì không?”

https://thuviensach.vn

“Không tìm thấy kẻ tình nghi. Thu hoạch duy nhất chính là tìm thấy mấy cửa hàng băng nhạc và hiệu sách mà lúc sinh thời Phùng Xuân Linh thường hay đến - đều ở gần cổng trường học.”

“Cô ấy mất tích ngày 10 tháng 1. Vậy thì trong khoảng thời gian từ ngày 10 đến lúc xảy ra vụ án, cô ấy có đi đến những nơi đó không?”

Hoàng Kiệt Viễn trả lời: “Không.”

Nếu vậy thì, manh mối này không có ý nghĩa gì lớn cả. La Phi hỏi tiếp: “Vậy hai khu vực đó thì đã xác định như thế nào?”

“Hai khu vực là căn cứ theo địa điểm nơi vứt xác để phân tích địa điểm kẻ sát nhân hành hung có khả năng xảy ra nhất. Qua bố trí không gian, có thể nhận thấy bốn nơi phát hiện ra thi thể nạn thân vừa vặn hình thành một hình vuông. Suy xét đến việc hung phạm không thể mang bốn túi lớn để đi ra ngoài ném 29 cùng một lúc, cho nên hành vi vứt xác của hắn có lẽ là được chia ra làm bốn lần. Từ tâm lý của kẻ phạm tội, mỗi lần hắn đi vứt xác, sẽ không đi lại con đường lúc trước đã đi. Phân tích theo hướng này, bốn nơi vứt xác xuất hiện ở bốn hướng khác nhau của hiện trường gây án, cũng chính là xác định hiện trường gây án nằm trong khu vực hình vuông được hình thành, cho nên hai khu dân cư tập trung trong phạm vi này cũng được xác định là khu vực điều tra loại trừ trọng điểm.”

“Có manh mối không?”

Hoàng Kiệt Viễn trầm mặc lắc đầu. La Phi xoa hai tay vào nhau: “Ưm... vậy anh hãy nói về ba nhóm người đi.”

“Ba nhóm người chính là bác sĩ, người giết mổ gia súc và những người ngoại tỉnh.”

Hoàng Kiệt Viễn khái quát tổng thể trước, sau đó lại giới thiệu tỉ mỉ, “Xét ở mức độ thi thể bị chia cắt, hung thủ phải gánh chịu áp lực tâm lý rất

https://thuviensach.vn

lớn, hơn nữa thủ pháp chia cắt thi thể cũng rất thành thạo, nếu như suy xét đến góc độ đặc trưng nghề nghiệp, có thể là bác sĩ và người giết mổ gia súc thì khá phù hợp với đặc điểm này. Ngoài ra, những người ngoại tỉnh lao động phổ thông thì lại thuộc tầng lớp dưới đáy xã hội, nhu cầu tình dục bị kìm nén, làm việc gì cũng không suy nghĩ đến hậu quả, hơn nữa còn rất dễ nảy sinh tâm thái trả thù xã hội, cho nên chúng tôi cũng liệt những người này vào đối tượng điều tra kỹ để loại trừ."

Vụ án có tính chất đầy máu tanh tàn bạo thế này, đúng là người bình thường khó có thể hoàn thành nổi, bác sĩ hay người giết mổ gia súc bị trở thành nhóm người trọng điểm điều tra cũng là hợp tình hợp lý. Nếu đem so sánh, những người ngoại tỉnh lao động phổ thông bị liệt vào hàng ngũ thì cũng đúng là bất đắc dĩ, bởi vì gần như sau khi xuất hiện những vụ án mạng không có manh mối, phía cảnh sát trước tiên đều chú ý đến nhóm người này, có lẽ đây cũng là một điều bi ai trong quá trình phát triển xã hội thì phải? "Việc điều tra loại trừ tỉ mỉ này cũng không có manh mối gì sao?"

Mặc dù đã đoán được đáp án, nhưng La Phi vẫn cứ hỏi một câu lấy lệ. "Không có."

Hoàng Kiệt Viễn cúi đầu gảy tàn thuốc lá, nét mặt sượng sùng và bất lực. "Đúng là một kẻ lợi hại..."

La Phi lẩm nhẩm. Quả thực là cảnh sát xác định ra "một phạm vi, hai khu vực, ba ngóm người"

làm mục tiêu trọng điểm là đã suy xét rất kỹ lưỡng, nhưng việc điều tra loại trừ vất vả như vậy lại không đem lại được kết quả như dự kiến. Điều này chỉ có thể nói lên rằng, khả năng lẩn trốn cảnh sát của hung thủ càng cao cường hơn một bậc. 30 "Xem ra phương pháp mò kim đáy biển là không khả thi."

https://thuviensach.vn

La Phi thoáng suy ngẫm giây lát, rồi lại nghĩ ra hướng mới, lại hỏi, “Kết quả khám xét điều tra hiện trường vứt thi thể thế nào?”

Hoàng Kiệt Viễn khẽ thở dài: “Nói ra thì cũng đúng là trùng hợp thật đấy. Sáng sớm ngày 12 tháng 1, tuyết bắt đầu rơi ở khắp cả tỉnh thành, cho đến tận hơn 9 giờ sáng mới ngớt dần. Cho nên những dấu vết như dấu chân, dấu vân tay ở hiện trường vứt thi thể đều bị tuyết tích tụ tủy hoại hết. Ha, cứ như thể là ông trời cũng cố tình gây khó dễ cho chúng tôi vậy.”

Tay phải La Phi nắm lại, giơ ra ngón trỏ xoa xoa cằm, sau đó anh khẽ lắc đầu nói: “Việc này e rằng không phải là ông trời cố tình làm khó, mà chính là tên đó đã lợi dụng tình hình thời tiết mà thôi. Nếu như hôm đó không có tuyết rơi, có lẽ hắn sẽ chờ đợi, hoặc là chọn lựa cách thức khác để hủy dấu vết. Tổng kết lại, tôi không cho rằng hắn sẽ để lại bất cứ manh mối rõ ràng như dấu chân, vân tay ở hiện trường đâu.”

Hoàng Kiệt Viễn ngẩn người, “Có thể... có thể sự thực đúng như lời anh nói, với thủ đoạn của tên đó, chắc là không phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy đâu.”

La Phi trình bày rõ ràng suy nghĩ ban đầu của mình một lượt: “Vừa rồi tôi nhắc đến tình hình khám xét điều tra hiện trường, chủ yếu là muốn biết: liệu có thể tìm được điểm đột phá từ vị trí vứt thi thể nạn nhân và trang phục hay không?”

Tìm kiếm manh mối trong số đồ vật để lại hiện trường cũng chính là một trong những thủ pháp trinh sát hình sự thường dùng của cảnh sát. Xét từ phương diện lý luận, mỗi đồ vật để lại đều có thể điều tra ra được nơi xuất xứ của nó. Sau đó lấy nơi xuất xứ này làm điểm khởi đầu, tiến hành tìm kiếm hướng di chuyển của đồ vật, như vậy là có thể khái quát được phạm vi hoạt động của người sử dụng đồ vật. La Phi lúc ở Long Châu cũng đã dùng thủ pháp này để phá được một vụ án mạng. Khi đó nạn nhân bị nhét trong một vali du lịch cỡ lớn, vứt xác ra vùng hoang vắng. La Phi bèn

https://thuviensach.vn

đem chiếc vali này đến chợ bán đồ vali ở trong vùng để tiến hành phỏng vấn điều tra, đã tiến hành mô tả đặc trưng của tất cả những người khách đã mua loại vali du lịch này trong thời gian gần đây, và cuối cùng dựa vào bức ảnh vẽ phác họa chân dung đó đã bắt được hung thủ. Nhưng đối với "vụ án chia cắt thi thể 1.12"

, thì phương pháp này lại vẫn không đem lại hiệu quả. Hoàng Kiệt Viễn nói với La Phi vẻ ủ dột: "Lúc đó chúng tôi cũng đã tiến hành triển khai công việc theo hướng này, nhưng nhanh chóng gặp trở ngại. Trước tiên là túi nilon đựng những miếng thịt, chúng thực sự quá phổ biến, bất cứ một cửa hàng ở chợ hay hiệu tạp hóa nào cũng đều có thể tìm được loại túi này, hơn nữa còn đều được lấy miễn phí; còn về chiếc túi 31 du lịch đựng đầu và nội tạng và cả ga giường bọc quần áo thì không những phổ thông, mà còn rất cũ kỹ nữa, thời gian sử dụng của nó ít nhất phải hơn năm năm. Muốn điều tra ra nguồn gốc và hướng di chuyển của những đồ vật này, là điều gần như không thể."

Nghe Hoàng Kiệt Viễn nói vậy, La Phi cũng đành phải từ bỏ, anh nheo mắt nói vẻ cảm khái: "Tên hung thủ này... nhất cử nhất động của hắn đúng là không để lộ chút sơ hở nào nhỉ."

"Thực sự là như vậy đấy. Hắn ta hình như rất thông thạo trình tự điều tra phá án của cảnh sát cho nên từng khâu đều tiến hành phương thức phòng bị rất hữu hiệu. Tôi đã dẫn người của tổ chuyên án săn lùng suốt mấy tháng trời không quản ngày đêm, nhưng vẫn không thu được gì cả."

Hoàng Kiệt Viễn nói đến đây, ánh mắt đặc biệt dừng lại trên khuôn mặt La Phi, ngừng một lát, lại nói: "Rơi vào tình trạng này, tôi chỉ có thể dày mặt, lại một lần nữa tìm kiếm sự giúp đỡ của Đinh Khoa đã nhiều năm lui về ở ẩn."

Nghe đến hai chữ "Đinh Khoa"

https://thuviensach.vn

, không chỉ La Phi phấn chấn tinh thần, ngay cả Mộ Kiếm Vân đang gắng gượng chịu đựng cũng chợt khôi phục lại tinh thần. Bất luận vụ án chia cắt thi thể 1.12 có chấn động ly kỳ đến đâu, mục đích cuộc phỏng vấn của hai người lần này chủ yếu vẫn là tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa. Và theo như lời mọi người truyền miệng, Đinh Khoa cũng là bị vụ án này ép cho biệt vô âm tín. Sự thực không biết là thế nào nhỉ? Lúc này đây đang cần có được đáp án từ người đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm. “Đinh Khoa...”

La Phi lẩm nhẩm, “Lúc đó ông ấy cũng đã rời khỏi giới cảnh sát được tám năm rồi nhỉ? Nghe nói trong khoảng thời gian này, ông ấy cũng giúp anh rất nhiều thì phải?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Kiệt Viễn thản nhiên thừa nhận, “Dù sao thì ông ấy cũng coi như là sư phụ của tôi. Cho nên, khi gặp phải vụ án nào khó khăn, tôi đều đi tìm ông ấy. Lúc đó ông ấy đã ở ẩn ở vùng ngoại ô thành phố, ngày ngày trồng hoa, nuôi chim cảnh, cuộc sống rất nhàn tản. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng trông tinh thần còn dồi dào hơn hồi còn làm ở đội cảnh sát hình sự. Nhưng ông ấy cũng không thích tôi đến tìm ông ấy, dùng câu nói của ông ấy là: mỗi lần tôi đến, ông ấy đều phải hao tổn rất nhiều tinh lực và tâm huyết, đúng là đã làm giảm tuổi thọ của ông ấy.”

La Phi cười đau khổ lắc đầu. Đúng vậy, áp lực của công việc trinh sát hình sự không phải là người bình thường có thể dễ dàng thích ứng được, một khi đã dồn tâm trí vào vụ án nào đó, thì anh đừng có mong mà được nghỉ ngơi, cho đến tận khi hung thủ phải chịu sự trừng trị của pháp luật. “Vậy lần này anh đi tìm ông ấy, thì kết quả thế nào?”

Mộ Kiếm Vân không quan tâm những chuyện ngoài lề, chỉ muốn hỏi kết quả. 32 “Ông ấy cũng oán thán tôi một hồi như thường, nhưng oán thán thì oán thán, ông ấy vẫn lắng nghe tôi giới thiệu tình hình vụ án một lượt. Sau

https://thuviensach.vn

đó ông ấy nói với tôi, bảo tôi nửa tháng sau lại đến tìm ông. Ha, nửa tháng cơ đấy, trước đây chưa bao giờ ông ấy lại đưa ra khoảng thời gian lâu như vậy!”

Mộ Kiếm Vân nghe Hoàng Kiệt Viễn cảm thán, lấy làm ngạc nhiên: “Khoảng thời gian này là thế nào nhỉ?”

“Đây là khoảng thời gian ông ấy cần để phá án. Các vị cũng biết, trong vòng tám năm, tôi đã tìm gặp ông ấy rất nhiều lần, lần nào cũng đều là sau khi nghe xong tình hình vụ án, ông ấy bèn nói với tôi một mốc thời gian, đến lúc đó tôi sẽ lại đến tìm ông ấy. Khoảng thời gian này, ít thì khoảng một, hai ngày, lâu thì ba, năm ngày, nhưng chưa bao giờ quá một tuần. Khi lần sau tôi đến, ông ấy bèn chỉ bảo và gợi mở cho tôi ở nơi then chốt nhất của vụ án, mặc dù chỉ là vài câu ít ỏi nhưng tôi biết, đó đều là tinh hoa mấy ngày ông vùi đầu suy ngẫm mới có được. Khi tôi tiến hành điều tra phá án theo hướng mới ông ấy chỉ dẫn cho, thì cục diện bế tắc ban đầu lập tức được hóa giải, nhất đều loạt như vậy.”

“Ồ.”

Mộ Kiếm Vân gật đầu: phương thức phá án như vậy đúng là đầy màu sắc truyền kỳ. Tiếp đến, cô lại cảm thán nói: “Lần này đưa ra khoảng thời gian là nửa tháng, điều này chứng tỏ Đinh Khoa cũng biết, độ khó của vụ án chia cắt thi thể lần này lớn hơn hẳn bất cứ vụ án nào trước đây!”

Hoàng Kiệt Viễn không nói gì, như thể đây là sự thực vốn không cần phải thảo luận. Lại nghe thấy La Phi hỏi: “Nửa tháng sau, tình hình thế nào?”

Cùng với câu hỏi này, trong ánh mắt của La Phi và Mộ Kiếm Vân đều lộ ra sắc thái chờ đợi. Đối với một vụ án dã man mà bó tay thế này, ai cũng đều muốn nghe xem Đinh Khoa đưa ra ý kiến thế nào. Hoàng Kiệt Viễn

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu nhìn hai người, ánh mắt vô cùng u tối. Sau đó ông cười đau khổ, nói: “Tình hình sau đó các vị đều đã biết rồi đấy.”

La Phi và Mộ Kiếm Vân ngẩn người, nhưng nhanh chóng nhận thức ra được điều gì đó. “Anh không gặp lại Đinh Khoa nữa à?”

La Phi hỏi dò. “Đúng vậy...”

Hoàng Kiệt Viễn khẽ thở dài, “Khó khăn lắm tôi mới chờ đợi được hết nửa tháng, khi đi tìm Đinh Khoa, thì ông ấy đã chuyển đi mất rồi. Không ai biết ông ấy đã đi đâu, ông ấy cũng không để lại cho bất cứ ai phương thức liên lạc.”

33 Vốn dĩ tràn đầy hy vọng, nhưng cuối cùng thì niềm hy vọng đó lại tan tành như bọt xà phòng. Mộ Kiếm Vân rất hiểu tâm trạng hụt hẫng của Hoàng Kiệt Viễn năm đó, nhưng cô cũng không kìm được nhắc nhở đối phương: “Ông ấy hình như cố tình trốn tránh anh đấy.”

Hoàng Kiệt Viễn mím môi, coi như là mặc nhận. “Bởi vì ông ấy cũng bó tay với vụ án này phải không?”

Mộ Kiếm Vân quyết hỏi đến cùng. “Tôi không biết, từ lúc đó tôi cũng chưa gặp lại ông ấy.”

Hoàng Kiệt Viễn có vẻ như né tránh, nhưng sau khi do dự giây lát, ông vẫn bất lực bổ sung thêm một câu: “Khả năng này... chắc là lớn nhất.”

Đúng là, ngoài việc giải thích như vậy, còn có thể có lý do gì khác nữa đây? Nếu như Đinh Khoa chỉ là chán ghét sự phiền phức của việc phá án, vậy thì ông ấy hoàn toàn có thể từ chối đối phương ngay lần đầu tiên Hoàng Kiệt Viễn đến. Sau khi đã đưa ra lời hứa rồi lại lựa chọn biến mất, chỉ có thể là do không thể nào thực hiện được lời hứa đó? La Phi cũng tỏ ra hụt hẫng. Không chỉ vì sự bế tắc của vụ án 1.12, quan trọng hơn là vì cách thức rút lui của Đinh Khoa. Với vị trí là một nhân vật hiển hách truyền kỳ trong giới

https://thuviensach.vn

cảnh sát, cho dù là không thể nào hoàn thành được lời hứa của mình, cũng cần phải nói rõ với người đang mong đợi chứ. Cứ thế mà thất hẹn bỏ đi như vậy, ít nhiều cũng gây nên cảm giác vô trách nhiệm. Nhưng qua cách giải quyết của Đinh Khoa ở “vụ cướp 4.7”

, thì cách thức giải quyết sự việc này hình như cũng vừa vặn phù hợp với tính cách của ông. Khi đối diện với vấn đề không có cách giải quyết, ông không hề miễn cưỡng bản thân mình, trốn tránh đã trở thành sự lựa chọn ưu tiên của ông. Có thể đây cũng là hệ lụy của danh tiếng thì phải. Một vụ án lớn như vậy, đương nhiên ánh mắt của tất cả mọi người trong ngành cảnh sát đều tập trung vào. Một khi đã đứng đầu, dù có muốn lùi lại phía sau, chắc chắn sẽ không được. Trong tình huống này, một lần thất bại sẽ bị mọi người khắc ghi mãi, đủ để làm nhạt nhòa vòng hào quang thắng lợi suốt bao năm trước. “Càng lên cao càng thấy lạnh”

chính là mang ý nghĩa này. Khi anh đã trở thành hóa thân của người chiến thắng trong lòng tất cả mọi người, thì có nghĩa, chiến thắng đối với anh không còn có nhiều ý nghĩa nữa; điều quan tâm duy nhất của mọi người đối với anh chính là: khi nào thì anh thất bại? Cho nên anh sẽ vô cùng sợ hãi thất bại. Khi có sự khiêu chiến, anh đã không còn đủ dũng khí để thản nhiên đối diện. Chính lúc này, trốn tránh đã trở thành sự lựa chọn bất đắc dĩ của anh. 34 Đinh Khoa có lẽ chỉ là đi lặp lại con đường tất yếu sau khi đạt đến đỉnh cao anh hùng mà thôi. Và lần rút lui này, thì lại càng không có lý do gì để tái xuất nữa. Thảo nào mà trong suốt mười năm qua, mọi người đều không thể nào tìm được hành tung của ông ấy. Có lẽ chỉ cần “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

chưa bị phá, cái tên Đinh Khoa cũng chỉ có thể bị đóng kín lại như một truyền thuyết trong ký ức của mọi người nhỉ. Nếu đúng là như vậy, thì câu đố về cái chết của Văn Hồng Binh bao giờ mới được làm rõ chân tướng sự thực đây? Việc này chính là manh mối để tìm kiếm tung tích của Eumenides thì liệu có bị rơi vào ngõ cụt hay không? La Phi càng nghĩ càng buồn nản,

https://thuviensach.vn

anh day day thái dương, nghĩ cách để làm giảm áp lực của đầu óc. Sự chú ý của Mộ Kiếm Vân vẫn tập trung vào đề tài ban đầu. Cô đang cảm thán đầy bất lực: “Ngay cả Đinh Khoa cũng như vậy... thế thì vụ án này về sau có tiến triển gì không?”

Hoàng Kiệt Viễn lắc đầu cười đau khổ vẻ tự trào: “Thực tế là, sau khi mất đi sự giúp đỡ của Đinh Khoa, tôi đã tuyệt vọng rồi. Nhưng với vai trò là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tôi buộc phải kiên trì đến cùng. Trong mấy tháng sau đó, tôi đã dẫn theo nhân viên của mình gần như sàng lọc cả tỉnh thành khắp lượt, nhưng đúng như dự liệu, tôi chẳng túm được lấy một sợi lông của tên hung thủ đó. Cứ như vậy cho đến cuối năm 1992, lãnh đạo vì muốn xoa dịu sự bất bình của nhân dân, bèn bãi chức vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự của tôi.”

Mộ Kiếm Vân nhìn Hoàng Kiệt Viễn với ánh mắt đồng tình. Giải quyết như vậy, thật đúng là có vẻ như tìm người gánh tội thay. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, việc này gây ảnh hưởng lớn trong xã hội như vậy, kiểu gì cũng phải ăn nói lại với nhân dân chứ? Không tìm được hung thủ, đội trưởng đội cảnh sát hình sự cũng khó có thể tránh khỏi trách nhiệm. Dù sao thì ở trên cương vị này, cũng cần phải gánh vác trách nhiệm tương ứng. Hoàng Kiệt Viễn hiểu được ý tứ trong mắt Mộ Kiếm Vân. Ông mỉm cười, ánh mắt vô cùng phức tạp: “Lúc đó miễn chức của tôi, thực ra là một sự giải thoát đối với tôi. Tôi đã bị vụ án đó đè nén đến độ không thể chịu đựng thêm được nữa. Ha, sự việc này là nỗi nhục lớn nhất đối với một người cảnh sát. Tôi cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để ở lại đội cảnh sát hình sự nữa, cho nên không lâu sau, tôi xin từ chức, trở thành một nhân vật xã hội như các vị thấy hiện giờ.”

Mộ Kiếm Vân mỉm cười đáp lại Hoàng Kiệt Viễn, như thể cô cũng hiểu rõ suy nghĩ của đối phương. “Xem ra anh cũng trốn tránh, nhưng anh lại không giống với Đinh Khoa. Bởi vì mặc dù anh không còn là một người cảnh sát, nhưng anh chưa bao giờ quên 35 “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

https://thuviensach.vn

. Thậm chí cảnh sát đã cất giữ vụ án này vào phòng Hồ sơ, nhưng anh thì vẫn nhọc công vất vả tìm kiếm dấu vết của tên hung thủ đó. Anh chưa bao giờ từ bỏ...”

Cô nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Tôi nói đúng không?”

Như thể hồn phách được lay gọi, mắt Hoàng Kiệt Viễn chợt lóe sáng, hiện lên ánh mắt kiên định và sắc bén. Thứ sắc thái này là thứ anh không thể nào tìm thấy được trên gương mặt của người làm kinh doanh chợ búa. Sau đó ông cắn răng, nói gằn từng tiếng một: “Ai đem đến nỗi nhục cho tôi, tôi chắc chắn sẽ ép hắn phải tự tay xóa đi cho tôi. Đừng nói là mười năm, cho dù là hai mươi năm, ba mươi năm, tôi cũng quyết không tha cho hắn!”

La Phi ngước nhìn người đàn ông đã trạc tuổi ngũ tuần này. Mặc dù cơ thể ông đã hơi phát phì, bên tóc mai cũng đã điểm bạc, nhưng ngọn lửa chiến đấu trong lòng ông vẫn đang rực cháy. La Phi cảm thấy huyết dịch của mình cũng đang dâng lên. Đúng vậy, bị đánh ngã cũng không có gì đáng sợ, chỉ cần anh vẫn có dũng khí chiến đấu, hy vọng về chiến thắng vẫn sẽ tung bay phấp phới ở phía trước! Bất luận là tên ác ma đáng sợ trong “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, hay là tên sát thủ Eumenides máu lạnh, các ngươi đều phải đối diện với những đối thủ không bao giờ từ bỏ! “Xem ra buổi biểu diễn đã bắt đầu rồi đấy!”

Mộ Kiếm Vân chợt chuyển đề tài, nhưng nửa câu sau của cô lại quay trở lại đề tài cũ: “Buổi biểu diễn này cũng là phương thức anh tìm kiếm hung thủ phải không?”

Hoàng Kiệt Viễn mỉm cười. Nếu không phải như vậy, sao ông lại phải hẹn hai chuyên gia trong giới cảnh sát đêm hôm đến quán bar của mình làm gì chứ. La Phi lúc này cũng quay sang nhìn vào màn hình giám sát, nhìn thấy đầu người đang nhúc nhích ở trong đại sảnh quán bar. Một người ca sĩ

https://thuviensach.vn

ăn mặc quái dị đang cao giọng hát giữa sân khấu, những vị khách xung quanh cũng nhảy múa ca hát tưng bừng dưới ánh đèn nhấp nháy. “Đây vẫn chưa phải là biểu diễn chính thức.”

Khi nói câu này, Hoàng Kiệt Viễn nhìn đồng hồ, đã gần đến 2 giờ sáng. Ông thoáng cân nhắc giây lát, lại nói: “Thế này nhé, đây là lần đầu hai vị đến đây, tôi sẽ dẫn hai vị ra hiện trường, như vậy thì có thể nhìn được rõ hơn.”

Ông vừa nói vừa đứng dậy. La Phi và Mộ Kiếm Vân cũng lập tức đứng dậy theo ông. Mặc dù còn chưa rõ buổi buổi diễn rốt cuộc như thế nào, nhưng xem ở cự ly gần thì rõ ràng có thể nhìn rõ những bí ẩn trên sân khấu hơn là thông qua màn hình giám sát. 36 Thế là một hàng ba người lần lượt bước ra khỏi phòng. Sau khi vừa mở cánh cửa phòng có chất lượng cách âm tuyệt hảo, luồng âm thanh hung hãn chấn động liền chồm tới. Đối với La Phi, đó là thứ âm nhạc anh chưa từng được trải nghiệm bao giờ. Mỗi một nốt nhạc đều âm vang đến đỉnh điểm, tạo nên sức ép liên tục lan truyền ra ngoài như muốn nổ tung trong không khí. Sau khi đỉnh sóng âm va vào màng nhĩ của anh, thì giống như bị búa tạ giáng, chấn động mạnh đến độ tim của anh cũng đập loạn điên cuồng. Chất giọng khàn đặc của người ca sĩ hòa trộn vào giữa tiếng nhạc, gào thét thật lực, không hề giống như đang hát, mà giống như con dã thú tru lên trước lúc chết. La Phi nhất thời cũng khó có thể chịu đựng được, anh chau mày, đang định nói gì đó nhưng đành phải từ bỏ. Bởi vì giữa âm thanh này, cho dù anh có xé rách cổ họng, cũng khó có thể khiến cho người đồng nghiệp của mình nghe rõ được. Đến khi xuống tầng dưới, luồng âm thanh đó càng mãnh liệt hơn, La Phi cảm thấy cơ thể mình như sắp bị ném ra giữa không trung. Anh quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân đi phía sau, thấy đối phương đang đặt bàn tay nhỏ bé của cô vào vị trí lồng ngực, rõ ràng cũng không thể nào thích ứng được với hoàn cảnh này. Nhưng những người khách ở xung quanh sân khấu lại hoàn toàn có một trạng thái khác. Trong tay họ nâng ly rượu ngon, rung lắc cuồng nhiệt giữa luồng âm thanh, vô cùng ngây ngất. Đồng thời trong ánh mắt họ cũng

https://thuviensach.vn

phát ra niềm khao khát mãnh liệt, hình như đang chờ đợi điều gì đó. Hoàng Kiệt Viễn dẫn La Phi và Mộ Kiếm Vân đến trung tâm quán bar. Vị trí xung quanh sân khấu bị vây kín như nêm, nhưng cậu phụ trách đã kịp thời xuất hiện trước mặt ba người. Hoàng Kiệt Viễn không cần nói gì, chỉ cần thoáng gật đầu với cậu phụ trách, cậu chàng đã hiểu ý bước đi. Không lâu sau, cậu dẫn theo mấy người bảo vệ cường tráng. Mấy người bảo vệ đó cũng không nói lời nào, bước đến chen vào giữa đoàn người, dùng cơ thể mình để dẹp ra một lối đi. Hoàng Kiệt Viễn đi đầu, La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng đi men theo con đường vừa được mấy người bảo vệ dọn sẵn, tiến vào trung tâm. Ở đó có một bức tường kính vây cao bằng đầu người ngăn cách các vị khách xa sân khấu ba mét. Nhưng mặt chính của bức tường kính vây có một cánh cửa, người nhân viên bảo vệ đi đầu mở cửa ra, để ba người La Phi vào trong bức tường kính. Ở đây thì không cần phải khổ sở chen chúc, tầm nhìn thoáng đãng không bị bất cứ thứ gì che khuất. Những vị khách ở bên ngoài đang đổ dồn những ánh mắt ngưỡng mộ, không biết ba vị "khách quý"

này rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào. Ba người La Phi vừa đứng vững, người ca sĩ Rock trên sân khấu cũng kết thúc bài biểu diễn. Âm thanh và sự huyên náo như muốn nổ lỗ tai cũng lập tức 37 ngưng bặt. Nhân lúc có khoảng yên lặng hiếm hoi giây lát, Hoàng Kiệt Viễn hạ giọng nói: "Sắp bắt đầu rồi."

Ông vừa dứt lời, liền nghe thấy hai tiếng "Reng... reng..."

Chiếc đồng hồ treo tường trong quán bar chỉ đúng 2 giờ sáng. Những vị khách ở vòng ngoài nhộn nhạo hẳn lên, thứ tâm trạng phấn khích đang nhanh chóng lên men trong cơ thể họ. Âm nhạc lúc này cũng lại vang lên, như thể muốn bồi thêm ngọn lửa rực cháy lên tâm trạng nóng hừng hực của những vị khách. Và âm nhạc lần này còn quái dị, mạnh mẽ hơn lần trước, đó như thể là thứ âm nhạc không thuộc về chốn nhân gian, nó không có nốt nhạc du dương, hầu như chỉ cảm thấy tạp âm khủng khiếp được tạo ra từ sự va đập và cọ xát của kim loại. Nhưng thứ âm thanh hỗn loạn này lại được

https://thuviensach.vn

biên soạn bài bản, từ đó tạo thành một khúc giao hưởng như thể đến từ địa ngục. Những nốt nhạc nặng nề đó giống như là đám mây đen bao phủ khắp nơi, che lấp ánh nắng mặt trời trong trái tim của những người nghe, chỉ lưu lại thứ cảm giác kìm nén tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi khiến người ta ngộp thở. La Phi không hiểu về âm luật, nhưng huyết dịch toàn cơ thể anh cũng bị thứ âm nhạc này rút cạn. Mỗi lần tiết tấu âm nhạc lên đến cao trào, thái dương và động mạch cổ tay anh đều giật mạnh, như thể sắp nổ tung bất cứ lúc nào vì không thể chịu đựng được thêm nữa. Anh cảm thấy hơi sợ hãi thứ uy lực hùng mạnh của loại âm nhạc này, thế nên bèn nhắm mắt lại, đồng thời cố gắng tập trung để chống đỡ lại tiết tấu của cơ thể. Dần dần, thứ âm nhạc này hình như biến mất, và trước mắt anh đột nhiên lại xuất hiện một khung cảnh quái lạ. Anh nhìn thấy một cảnh tượng thê thảm đầy máu, cơ thể bị cắt vụn bay lượn trong không trung, còn có cả cái đầu người bị luộc chín và nội tạng. Trên khuôn mặt đã bị bay mất da thịt của nạn nhân, thật không ngờ thấp thoáng hiện ra nụ cười quái dị, và khóe mắt cô ta hiện rõ nước mắt đục ngầu cuồn cuộn chảy ra. Khi La Phi muốn tiến lại gần để nhìn cho rõ, mắt nạn nhân chợt trợn trừng, lộ ra một con mắt đầy máu đen. La Phi cảm thấy tim đập điên cuồng nơi lồng ngực, suýt nữa hét thật to. Ngay chính lúc này, đột nhiên có một người nắm lấy cổ tay anh, kéo anh thoát ra khỏi cái thế giới ảo mộng toàn máu thịt hỗn độn đó. La Phi mở to mắt, âm nhạc điên cuồng đó lại một lần nữa nuốt chửng màng nhĩ anh, khiến anh cảm thấy tức ngực. Người nắm lấy cổ tay anh chính là Mộ Kiếm Vân, cô đang nhìn anh đầy quan tâm, hai mắt rực sáng như sao. Ý thức của La Phi được ánh mắt này đưa trở lại thế giới thực, nỗi sợ hãi cũng giảm bớt đi nhiều, và lúc này đây anh mới nhận ra, trán mình đã vã mồ hôi. Mộ Kiếm Vân dùng tay chỉ vào mắt mình, sau đó lại lắc đầu. La Phi liền hiểu ra: vừa rồi chính là vì mình nhắm mắt lại, cho nên tư duy mới hoàn toàn bị 38 âm nhạc dẫn dắt, cho nên đã nảy sinh sự hoang tưởng đáng sợ. Anh đã nhận được bài học, không còn cố tình chống chọi lại với âm nhạc đó nữa, mà chỉ mở to mắt để quan sát tình hình ở thế giới chân thực xung quanh. Tâm trạng những vị khách đó gần như đến độ điên cuồng, họ hét to theo tiết tấu âm nhạc: “Ra đi! Ra đi!”

https://thuviensach.vn

, âm thanh đó giống như là tiếng đàn sói đói kêu gào. La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng nhìn nhau, biết rằng thứ họ đang kêu gọi chính là buổi "biểu diễn"

mà Hoàng Kiệt Viễn dàn dựng. Thế là hai người lại hướng ánh mắt về phía sân khấu biểu diễn gần đó, bởi vì đó chính là nơi mọi người dồn ánh mắt vào. Cuối cùng, giữa tiếng hô hào của bao người, diễn viên chính của buổi biểu diễn cũng chậm rãi bước lên sân khấu. Đây là một cô gái cao ráo xinh đẹp, cô ta mặc một bộ đồ màu đen, áo da quần da bó sát, dưới chân là một đôi bốt da cao cổ, thậm chí trên mặt cũng đeo mặt nạ con dơi, tất cả đều là màu đen. Những trang phục màu đen này càng làm tôn lên làn da trắng ngần của cô gái, toát ra thứ không khí mê hoặc lòng người, đồng thời sắc thái cũng âm u dồn nén giống như âm nhạc vậy. Cô gái đang uốn éo múa lượn trên sân khấu, càng tạo nên cảm giác hưng phấn cho những vị khách dưới sân khấu. Họ uống từng ngụm rượu lớn, đồng thời luôn miệng hét to: "Ra đi! Ra đi!"

Thế là lại có một nhân vật từ trong cánh gà bước ra. Lần này là một người đàn ông tráng kiện. Anh ta cởi trần, trên đầu trùm một chiếc mặt nạ màu đen, chỉ có đôi mắt hung hãn lộ ra ngoài, rõ ràng là đang đóng vai đao phủ. Cô gái sau khi nhìn thấy tên đao phủ này bèn bắt đầu vội vàng kinh hoàng né tránh trên sân khấu. Còn tên kia thì sau vài bước đã tóm được cô gái. Sau đó tên đao phủ như phát điên, hắn xé quần áo cô gái, phần trang phục bên ngoài của cô gái nhanh chóng bị cởi bỏ. Trên người cô gái chỉ còn lại bộ đồ lót và đôi bốt, cô gái giãy giụa một cách yếu ớt, đôi mắt ở sau chiếc mặt nạ con dơi lấp lánh ánh mắt kinh hoàng sợ hãi. Mộ Kiếm Vân cảm thấy khó chịu đối với cảnh tượng này, nên hơi nghiêng mặt đi chỗ khác. Cùng lúc đó, cô chợt cảm thấy có người chạm vào cánh tay mình, quay lại nhìn thì thấy La Phi. La Phi hất mặt về phía bức tường kính bao phía sau mình, Mộ Kiếm Vân vội vàng nhìn về hướng anh ra hiệu, thì nhìn thấy mấy người bảo vệ tráng kiện ban nãy lại đang chen vào đoàn người, hình như họ đã xác định một mục tiêu nào đó, mấy người cùng dồn về một

https://thuviensach.vn

hướng, cuối cùng từ từ bao vây bên cạnh một vị khách. 39 Đó là một người nam giới thấp đậm, khoảng chừng ngoài 30 tuổi, cơ thể to khỏe, khuôn mặt to bè. Anh ta đang say sưa buổi biểu diễn "đặc sắc"

trên sân khấu, nhưng đáng tiếc thay chiều cao có hạn, tầm nhìn bị che khuất. Giữa tiếng gào thét của mọi người xung quanh, anh ta luôn cố gắng chen lên phía trước, nhưng những người ở phía trước đâu có chịu để anh ta chen lên được chứ? Nhưng khi mấy người bảo vệ đó tới, tình hình đã có sự thay đổi. Bởi vì họ đang dùng cơ thể cường tráng của mình chen ra được một con đường. Người đàn ông đó không phát giác ra đây là hành vi cố ý, anh ta chỉ nhân cơ hội này đi theo con đường mà bảo vệ mở ra, cứ thế vô tình đi đến tận bên ngoài bức tường kính bao quanh. Và mấy người bảo vệ đó thì luôn đứng bên cạnh anh ta, cách ly anh ta với những vị khách khác. Những vị khách đều đang chìm đắm trong trạng thái điên cuồng, không ai chú ý đến sự biến đổi xung quanh mình. Người chú ý đến cảnh tượng này ngoài La Phi và Mộ Kiếm Vân thì còn có tên đao phủ trên sân khấu. Khi anh ta nhìn thấy người đàn ông thấp đậm này đã bị tách ra, bèn vung vẩy chiếc quần da của cô gái, nở nụ cười gớm ghiếc đi đến sát viền sân khấu. Những người khách ở bên ngoài bức tường kính như thể nhận được một thứ ám hiệu ngầm nào đó, điên cuồng chen lên trước. Đúng lúc đó lại nhìn thấy người đao phủ này vung tay lên, ném chiếc quần da xuống đám người bên dưới. Đám người gào thét muốn tranh cướp, nhưng người may mắn thì chỉ có một, chiếc quần da vừa vặn rơi trúng vào tay người đàn ông thấp đậm bị bảo vệ đứng vây quanh đó. Những người khách xung quanh lần lượt phát ra những tiếng khen ngợi ngưỡng mộ và cả tiếng than thở tiếc nuối. Nhưng trong lòng La Phi và Mộ Kiếm Vân đã hiểu rõ: tất cả những điều này vốn đã được dàn dựng sẵn, người đàn ông thấp đậm đó đã được định sẵn là nhân vật may mắn từ trước rồi. Nhưng chính người đàn ông đó cũng không hề hay biết. Khi anh ta giành được chiếc quần trong tay, kêu lên đầy hưng phấn như thể trúng giải độc đắc, sau đó anh ta còn giơ chiếc quần lên, bộ mặt gớm ghiếc hít lấy hít để mùi hương cơ thể của người phụ nữ còn vương lại. Mộ Kiếm Vân khinh bỉ thốt ra hai chữ: "Buồn nôn!"

https://thuviensach.vn

La Phi đứng bên cạnh mặc dù không nghe thấy lời cô nói, nhưng qua nét mặt của đối phương cũng có thể đoán ra được. Quay sang hướng khác nhìn Hoàng Kiệt Viễn, thì thấy ông thoáng gật đầu, nét mặt vô cùng nghiêm túc, hình như đang ra hiệu cho mình cần nghiêm túc xem tiếp. Trên sân khấu, buổi biểu diễn người thật đã bước vào giai đoạn gay cấn. Sau khi tên đao phủ ném chiếc quần da xuống dưới sân khấu, không biết từ đâu lại có được một sợi dây thừng dài. Sợi dây thừng đó bị nhuộm thành màu đỏ như 40 màu máu trông rất nhức mắt, lúc múa lượn trông giống như là dòng máu đang chảy. Màu máu này ánh vào trong mắt các vị khách, khiến con ngươi mắt họ cũng ánh lên màu máu đỏ au, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh giống như mắt của bầy sói. Cô gái lúc này đang nằm cuộn tròn dưới chân của tên đao phủ, cơ thể yếu ớt như đã mất đi khả năng phản kháng. Tên đao phủ giơ sợi dây thừng đỏ ra, sau đó bắt đầu từ vị trí cổ cô gái, quấn từng vòng, buộc chặt cả cơ thể cô gái lại. Cô gái đau khổ giãy giụa vặn vẹo, nhưng cuối cùng vẫn cứ bị trói chặt cứng. Tên đao phủ ra sức kéo chặt đầu sợi dây thừng, khiến nó thít sâu vào làn da trắng ngần mềm mại của cô gái. Nhìn từ dưới lên sân khấu, sợi dây thừng đỏ đó giống như là vết máu tàn khốc dàn trải khắp cả cơ thể. La Phi bỗng cảm thấy hơi khó chịu, bởi vì cảnh tượng này khiến anh liên tưởng tới vụ án chia cắt thi thể vừa mới thảo luận. Anh chợt giật mình: lẽ nào tên đao phủ này chính là đang thầm mô phỏng quá trình chia cắt thi thể của hung thủ trong vụ án 1.12 sao? Tên đao phủ thắt nút dây thừng ở vị trí cổ tay cô gái. Giữa âm nhạc lúc này thấp thoáng vang lên tiếng kêu rên của cô gái, tiếng kêu rên đó vô cùng đau khổ, như là tiếng thở dồn trước lúc lâm chung, khiến người ta không lạnh mà run. Nhưng những người khách xung quanh lại nhận được niềm khoái cảm to lớn từ tiếng kêu rên này, hơi thở của họ dồn dập hơn, huyết dịch gần như cùng thiêu đốt với âm nhạc. Lúc này ở sân khấu lại xuất hiện hai người nam giới. Họ cũng đều cởi trần, bộ dạng hung thần tà ác. Hai người này cùng hợp lực khiêng một chiếc tủ kính, chiếc tủ kính đó được đặt trên bánh xe, dài khoảng hơn một mét, cao khoảng nửa mét, trong suốt, trông như là chiếc bể cá lớn. Hai người đàn ông này đẩy chiếc tủ kính vào giữa sân khấu, sau đó bèn mở nắp tủ kính ra, rồi lại cùng với tiết tấu âm nhạc, thực hiện mấy động tác mang

https://thuviensach.vn

đầy tính bạo lực. Khi âm nhạc xuống thoái trào, họ bèn quay trở vào cánh gà. Thế là nhân vật chính của buổi biểu diễn lại quay trở lại tên đao phủ. Chỉ nhìn thấy anh ta bước tới khiêng cô gái lên, sau khi đi quanh sân khấu một lượt, nhét cô gái vào trong tủ kính. Hình như muốn phối hợp với khung cảnh bạo lực này, xung quanh sân khấu bốc lên những đám sương mù. Khi những đám sương mù đó tan đi, tên đao phủ không biết từ đâu lấy ra được một chồng dao kiếm sáng loáng. Những dao kiếm này khi bị ném xuống sàn sân khấu, cùng va đập, phát ra thứ ánh sáng âm u rờn rợn. La Phi giật mình, dựa vào kinh nghiệm bao năm làm cảnh sát của mình, anh có thể đoán ra được những lưỡi dao kiếm này đều là “hàng thật”

hắn hoi! Thứ đồ này được đưa lên sân khấu, không biết buổi biểu diễn tiếp theo đây sẽ xuất hiện những cảnh tượng bạo lực nhuốm máu như thế nào nữa đây? 41 Nhưng những vị khách thì lại không lấy làm lạ, hoặc có thể nói, họ đến đây là để được chứng kiến màn bạo lực và máu tanh đó! Khi lưỡi kiếm sắc lạnh được rút ra, họ cùng phát ra tiếng reo hò ầm ĩ. Trong quán bar, bỗng chốc một đám ma quỷ đang nhảy múa, quay cuồng sục sôi. Tên đao phủ đó đậy nắp tủ kính lại, cô gái đã triệt để trở thành phạm nhân bị nhốt trong tủ kính. Sau đó anh ta nhặt chiếc kiếm dài lên, giơ cao quá đầu, triển lãm cho mọi người xem độ sắc nhọn của lưỡi kiếm. Âm nhạc lúc này chợt ngừng bặt, những vị khách huyên náo cũng nín thở, họ trợn tròn đôi mắt đầy tia máu, như thể một bầy sói đói đang nhìn chăm chăm vào con mồi non tơ trên sân khấu. Cô gái cuộn người vào trong tủ kính, mông và ngực nhô cao, cả cơ thể uốn thành tư thế mê hoặc. Sợi dây thừng đỏ, làn da trắng, mặt nạ và nội y màu đen, ba loại màu sắc nàu tạo thành nét tương phản, khiến người xem hoa mắt chóng mặt. “Các anh... muốn làm gì vậy?”

Mặc dù biết trước đây chỉ là một buổi “biểu diễn”

, nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn hích vào người Hoàng Kiệt Viễn, thấp thỏm hỏi một câu. Hoàng Kiệt Viễn giơ ngón tay trỏ bên phải đặt lên miệng, làm động tác “suỵt”

https://thuviensach.vn

, sau đó ông khẽ dặn dò: “Đừng nói nữa, đến thời khắc then chốt nhất rồi!”

Mộ Kiếm Vân lại quay sang nhìn La Phi, thì thấy anh cũng đang chăm chú nhìn lên sân khấu, cô đành phải bất lực bĩu môi, tập trung chú ý vào hiện trường buổi biểu diễn. Lúc này, tên đao phủ đã cắm lưỡi kiếm nhọn dài vào trong tủ kính, sau khi chuẩn bị giây lát, hắn đột nhiên ấn mạnh, thật không ngờ lưỡi kiếm cắm vào tủ xuyên qua kính! Mộ Kiếm Vân giật thót, bất giác kêu “a”

một tiếng, nhưng chẳng ai nghe được tiếng kêu kinh hãi này. Bởi vì cô gái trong tủ kính cũng đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết, hòa nhịp cùng tiếng kêu này, lưỡi kiếm dài đâm vào trong tủ kính cũng cắm vào khuôn ngực trần của cô gái, máu lập tức chảy ra theo lưỡi kiếm. Trong tủ kính hình như gắn thêm mi-cro kết nối với âm-li, âm thanh kêu gào thảm thiết được khuếch đại lan truyền khắp cả quán bar, cùng kết hợp với máu tươi tạo nên hiệu quả chấn động mạnh mẽ. Những vị khách đều rùng mình, trên mặt hiện ra nỗi hưng phấn của sự căng thẳng và kích thích. Âm nhạc lúc này lại vang lên, tiết tấu càng dồn dập điên cuồng. Giữa tiếng ma sát của kim loại thấp thoáng vang lên tiếng gầm gừ của dã thú, còn tiếng rên rỉ khóc lóc đầy ám muội của cô gái thì bị hòa trộn vào trong tạp âm đó, đủ để 42 khơi gợi sự kích động khát máu và ham muốn nguyên thuỷ nhất trong lòng những người đàn ông. Họ đã đến bên bờ của sự điên cuồng tột độ! Bất kỳ một người phụ nữ bình thường nào cũng đều kinh hãi trước cảnh tượng này, cho nên Mộ Kiếm Vân cũng không ngoại lệ, cô nhìn xung quanh, sắc mặt có phần nhợt nhạt. La Phi chú ý thấy sự thay đổi của cô, bèn hơi đứng lùi lại phía sau cô, dùng cơ thể mình để chắn ánh mắt đói khát của bầy sói bên ngoài bức tường kính. Động tác tinh tế này khiến Mộ Kiếm Vân cảm thấy an tâm hơn nhiều, cô khẽ mỉm cười với đối phương, thể hiện sự cảm ơn. Tên đao phủ ở trên sân khấu lúc này cũng rút kiếm ra, sau đó giơ lên cao quá đầu, máu tươi theo lưỡi kiếm nhỏ từng giọt xuống lồng ngực trần của hắn, càng phát ra thứ khí chất gớm ghiếc đáng sợ. Những vị khách như phát

https://thuviensach.vn

cuồng, họ đã chờ đợi thứ gì đó quá lâu, thực sự khó có thể kiềm chế được tâm trạng phấn kích tột cùng! Tên đao phủ đã biết rất rõ bầu không khí này, bây giờ hắn sắp sửa châm mồi lửa cuối cùng. Thế là hắn bước lên trước mấy bước, vẫy cánh tay trái xuống những vị khách dưới sân khấu, hình như là muốn gọi họ lao lên sân khấu vậy. Dưới sự kích động này, thú tính trong người những vị khách đã triệt để bùng nổ, đoàn người điên cuồng di chuyển về phía trước, trong mắt mỗi người đều ánh lên ngọn lửa dục vọng, khát máu và tràn ngập mùi vị của sự chết chóc! Nhưng bức tường vây quanh sân khấu đã chặn đường đi của bầy sói. Chỉ có người đàn ông thấp đậm lúc trước là được đi qua cánh cửa trên bức tường kính dưới sự hộ tống của bảo vệ. Anh ta vui mừng múa lượn chiếc quần da trong tay, bởi vì nội quy biểu diễn của câu lạc bộ đã nói rõ: chiếc quần này chính là tấm “giấy thông hành”

duy nhất dành cho vị khách được lên trên sân khấu. La Phi và mọi người cùng dõi theo người đàn ông đó khi anh ta đi qua bọn họ. Đôi mắt người đàn ông này cứ thế nhìn chăm chăm vào chiếc tủ kính trên sân khấu, như thể đó chính là điểm cuối để phát tiết dục vọng của anh ta. Giữa tiếng nhạc đầy sự kìm nén ức chế, anh ta bước từng bước lên sân khấu, đến trước chiếc tủ kính đó. Tên đao phủ giao chiếc kiếm đang nhỏ máu vào tay người đàn ông thấp đậm, sau đó từ từ lùi sang một bên. Người đàn ông đó nắm chặt cán kiếm, nheo mắt lại nhìn cô gái đang bị giam trong tủ kính. Cô gái sau khi bị thương trông càng yếu ớt, màu máu đỏ lan ra khuôn ngực trắng ngần của cô, tạo nên màu sắc vừa lạnh lùng vừa diễm lệ. Cô không còn sức mà giãy giụa nữa, chỉ thở dốc rên khe khẽ, và điều này lại càng kích thích sự hung bạo thú tính của bầy sói. 43 Lúc này người đàn ông thấp đậm cũng không kiềm chế được ham muốn của mình, anh ta giơ lưỡi kiếm dài lên, nhằm chuẩn lưỡi kiếm vào đúng vị trí hơi hở ra ở tủ kính, sau đó cũng làm giống như tên đao phủ lúc trước, dùng hai tay nâng cán kiếm, ấn mạnh kiếm vào trong tủ kính. Mộ Kiếm Vân vẫn còn rất sợ hãi đối với màn máu tanh lúc trước, bây giờ lại thấy cảnh tượng này, bèn khẽ nghiêng đầu né tránh. Nhưng tiếng kêu thảm thiết của cô gái lại không vang lên giống như dự

https://thuviensach.vn

kiến. Mộ Kiếm Vân lại kinh ngạc quay đầu lại, thì nhìn thấy lưỡi kiếm trong tay người đàn ông đó chỉ đâm vào tủ kính khoảng chừng mấy cen-ti-mét rồi không đâm sâu vào được nữa, hình như là mũi kiếm bị thứ gì đó chặn lại. Hoàng Kiệt Viễn và La Phi đứng gần đó đều đang chăm chú nhìn động tác của người đàn ông đó, xem ra màn này mới là tiêu điểm thực sự của "buổi biểu diễn"

! Người đàn ông thấp đậm trên sân khấu cũng thoáng lộ ra nét mặt kinh ngạc, nhưng anh ta không vội dồn sức, mà khẽ chuyển động cổ tay, thay đổi góc độ dồn lực. Giây lát sau, anh ta hình như đã tìm thấy được một lối đi, lưỡi kiếm dài lại bắt đầu đâm vào trong tủ kính. Lông mày Hoàng Kiệt Viễn khẽ rướn lên, ánh mắt tiếp đó liền trở nên đăm chiêu. Bởi vì cần phải né tránh trở ngại nào đó trong tủ kính, tốc độ lưỡi kiếm trong tay người đàn ông đâm vào cũng càng lúc càng chậm, nhưng cuối cùng anh ta cũng thành công đâm lưỡi kiếm vào vị trí trung tâm của tủ kính. Lưỡi kiếm sắc nhọn lại một lần nữa cứa vào làn da mềm mại của cô gái, tiếng kêu thảm thiết liền vang lên. Những vị khách dưới sân khấu cũng nhất loạt hoan hô vẻ thắng lợi, dục vọng tà ác của họ đã được thỏa mãn trong quá trình chém giết đầy máu tanh. Còn người đàn ông ở trên sân khấu thì lại càng điên cuồng rồ dại, anh ta từ từ rút lưỡi kiếm dài ra, sau đó thè lưỡi ra liếm máu dính trên lưỡi kiếm. Mộ Kiếm Vân thực sự không thể nào xem tiếp được, cô đặt bàn tay phải lên giữa hàng lông mày, đồng thời liên tục lắc đầu tỏ vẻ phản cảm. Chính lúc này, Hoàng Kiệt Viễn khẽ huých vào cánh tay của cô và La Phi, sau đó ra hiệu bằng mắt "đi thôi"

. La Phi và Mộ Kiếm Vân hiểu ý, vội đi theo sau Hoàng Kiệt Viễn. Ba người đi qua bức tường kính, vẫn chen ra khỏi đám người dưới sự hộ tống của bảo vệ, đi lên căn phòng riêng ở tầng 2. Đợi sau khi vào phòng riêng, việc La Phi làm đầu tiên chính là đóng chặt cánh cửa cách âm lại. Bị thứ âm thanh kinh khủng đó giày vò suốt hơn nửa tiếng đồng hồ, anh đã buồn bực khó chịu phát buồn nôn rồi. Cho dù làn sóng âm 44 thanh đó đã bị chặn ở

https://thuviensach.vn

bên ngoài cửa, nhưng màng nhĩ anh cũng vẫn cứ đang kêu vang u u, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại được. “Ngồi đi!”

Hoàng Kiệt Viễn vừa mời La Phi và Mộ Kiếm Vân, vừa tắt hết màn hình giám sát treo đầy trên tường. Họ vừa mới đứng ở cự ly gần để quan sát toàn bộ quá trình buổi “biểu diễn”

cho nên những máy giám sát này cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa. Mộ Kiếm Vân ngồi xuống chiếc ghế ban đầu của mình, cô cầm tách trà của mình lên, cũng không để tâm tách trà đã nguội, cứ thế uống “ừng ực”

mấy ngụm, có vẻ như vậy là có thể xua tan sự kích thích tồi tệ mà mình vừa chịu đựng. Sau khi bình ổn hơn, cô đặt tách trà xuống, hỏi: “Buổi biểu diễn này rốt cuộc là có ý nghĩa gì?”

Hoàng Kiệt Viễn không trả lời luôn, ông nhìn La Phi rồi nói: “Đội trưởng La, anh cảm thấy thế nào?”

La Phi đã có một số suy nghĩ riêng mình, thấy đối phương chủ động hỏi, bèn tự tin trả lời: “Rất rõ ràng, anh đang tìm kiếm một kẻ đam mê sắc dục, thích âm nhạc cực đoan, thích máu tanh bạo lực, đồng thời có khả năng kiểm soát tốt đối với lưỡi dao.”

Hoàng Kiệt Viễn mỉm cười lắc đầu, bộ dạng như khâm phục: “Tôi biết rất nhiều sự việc không thể nào giấu nổi anh, nhưng thật không ngờ anh lại có thể nhìn thấu rõ một cách toàn diện như vậy.”

Mộ Kiếm Vân ngồi cạnh mở to mắt nhìn hai người trước mặt, dần dần cũng bừng hiểu ra. Đối với quán bar mang hình thức câu lạc bộ thế này, buổi “biểu diễn”

ở đây không phải là người bình thường có thể tiếp nhận được, nhưng những người hội viên ở đây đúng là phù hợp với ba đặc trưng “đam mê sắc dục, thích âm nhạc cực đoan, thích máu tanh bạo lực”

https://thuviensach.vn

, còn về “khả năng kiểm soát tốt đối với lưỡi dao”

thì rõ ràng cần phải chờ xem quá trình biểu diễn màn đâm tủ kính cuối cùng mới có thể đưa ra kết luận được. Từ tình hình thực tế lúc đó, người đàn ông thấp đậm đó bắt buộc phải vô cùng thận trọng, mức độ dùng lực và góc độ dùng lực đều phải chọn lựa phù hợp thì cuối cùng mới có thể đâm lưỡi kiếm vào trong tủ kính. Hiểu được dụng ý của việc dàn dựng nên buổi biểu diễn này, đồng thời kết hợp với thủ pháp gây án của hung thủ trong “vụ án chia cắt thi thể 1.12”

, trong đó đúng là có khá nhiều điểm để ta nghiền ngẫm đấy! Nhưng lúc này Mộ Kiếm Vân vẫn khó có thể tĩnh tâm để suy ngẫm về những điều bí ẩn trong đó, bởi vì màn máu tanh trong quá trình “biểu diễn”

đó khiến cô vẫn cảm thấy sợ hãi khi nhớ lại. Cho nên cô lại không kìm lòng được hỏi thêm: “Cô gái bị đâm đó, là chuyện gì vậy? Các anh không làm cô ấy bị thương thật chứ?”

45 Hoàng Kiệt Viễn cười “ha ha”

, ông vẫn hướng ánh mắt về phía La Phi, muốn nghe lời phân tích của đối phương về việc này. “Cô không phải lo!”

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân mỉm cười, “Vừa rồi, thứ chúng ta nhìn thấy, có lẽ nên coi là một trò ảo thuật.”

“Ảo thuật...”

Mộ Kiếm Vân gật đầu như ngộ ra điều gì nhưng cô không thể nào nghĩ thông suốt được nguyên lý bên trong, cho nên trên mặt vẫn hiện ra nét mơ hồ băn khoăn, “Sao có thể làm được việc này chứ?”

“Thủ pháp cụ thể thì đến giờ tôi vẫn chưa dám khẳng định, nhưng chiếc tủ kính đó chắc là một đạo cụ có kết cấu linh hoạt khéo léo nhỉ?”

https://thuviensach.vn

La Phi nói bằng giọng suy đoán, “Chiếc kiếm đâm vào trong tủ chắc chắn không làm cho cô gái bị thương, tất cả chỉ là buổi biểu diễn có hiệu quả giống như thật mà thôi.”

Qua lời nói của La Phi thì không thể nào có được lời giải đáp cụ thể, nên Mộ Kiếm Vân bèn quay sang nhìn Hoàng Kiệt Viễn với ánh mắt hiếu kỳ và chờ đợi. Hoàng Kiệt Viễn cười cười gật đầu, “Điều bí ẩn đúng là nằm trong chiếc tủ kính. Chiếc tủ kính đó thực ra là có hai lớp trong ngoài, lớp bên ngoài là một lớp kính trong suốt rất dày, lớp bên trong thì lại là màn hình điện tử dính sát vào kính. Trong bánh xe bên dưới tủ kính có ẩn giấu một đường đi, có thể thông với đường ngầm dưới bục sân khấu.”

La Phi nghe đến đây chợt vỗ tay: “Tôi hiểu rồi. Thảo nào mà khi tên đao phủ nhét cô gái vào trong tủ kính, trên sân khấu lại phụt ra một luồng sương mù. Vẻ ngoài thì cứ tưởng là tạo hiệu ứng cho sân khấu, thực ra là để che giấu phải không? Cô gái đó đã nhân cơ hội này để chui xuống phía dưới sân khấu thông qua đường ngầm dưới bánh xe của tủ kính. Còn tất cả những hình ảnh về cô gái mà chúng ta nhìn thấy về sau, thực ra đều chỉ là hình ảnh hiện ra từ màn hình điện tử mà thôi!”

Thì ra là như vậy! Mộ Kiếm Vân như được giải thoát. Hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, từ khi cô gái bị nhét vào trong tủ kính, cô đã cảm thấy hình ảnh cô gái có gì đó không chân thực. Nhưng lúc đó chỉ nghĩ là do sự khúc xạ qua tấm kính nên đã gây nên sự sai lệch về thị giác, sao có thể nghĩ ra được cô gái trong tủ kính đã lên kế hoạch bí mật thoát thân từ lâu rồi chứ? Huống hồ, ánh đèn nhấp nháy lúc mờ lúc tỏ ở hiện trường vốn đã tạo nên hiệu quả cho việc ảo mộng, ai lại có thể nghi ngờ hình ảnh trong tủ kính không phải là thực được chứ? Đã hiểu được vấn đề cơ bản rồi, nhưng vẫn có một vài chi tiết chưa được rõ lắm. Mộ Kiếm Vân thì lại không muốn bỏ qua bất cứ câu hỏi nhỏ bé nào. “Vậy vết máu trên kiếm được xuất hiện bằng cách nào?”

46 “Việc này rất đơn giản.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn khẽ so so vai, “Trước tiên chuẩn bị sẵn túi máu, sau đó dùng ống dẫn trong suốt đưa đến vị trí lưỡi kiếm thọc vào viền tủ kính, chỉ cần đầu mũi kiếm chạm vào màn hình, thì sẽ có thiết bị ép túi máu, ngay lập tức, máu liền thấm ra viền tủ kính, còn cảnh tượng cô gái bị thương hiện ra trên màn hình thì đã được ghi hình từ trước, chỉ cần phát ra đúng lúc, với sự đồng bộ cả trong và ngoài như vậy, là có thể đạt được hiệu quả đóng giả giống y như thật.”

“Thật là thú vị!”

Mộ Kiếm Vân cất lời cảm khái. Bởi vì biết chắc chắn không ai bị thương trong buổi biểu diễn này, tâm trạng của cô đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng hào trở lại. “Được rồi!”

La Phi lúc này nhìn Hoàng Kiệt Viễn, nói: “Chúng tôi đều đã hiểu được buổi biểu diễn của anh rồi, có phải là anh cũng nên nói cho chúng tôi viết về hướng tư duy của anh không nhỉ?”

“Hướng tư duy của tôi...”

Hoàng Kiệt Viễn ngẩng đầu hít thở một hơi thật sâu, nhất thời không biết nên trình bày thế nào cho chuẩn xác. Sau khi cân nhắc giây lát, ông hỏi ngược lại: “Hai vị có biết sự khác biệt giữa dùng lưới đánh cá và câu cá không?”

Lần này không chỉ Mộ Kiếm Vân không hiểu ra sao, ngay cả La Phi cũng cảm thấy rất hiếu kỳ. Dùng lưới đánh cá và câu cá? Việc này thì có liên quan gì đến vụ án 1.12 chứ? Mang theo nỗi băn khoăn này, anh xòe hai tay ra: “Xin anh giải thích tỉ mỉ hơn!”

“Được rồi, hôm nay tôi sẽ kể cho hai vị nghe.”

Hoàng Kiệt Viễn nghiêng người về phía La Phi và Mộ Kiếm Vân, “Chắc hai vị đều đã nhìn thấy lưới đánh cá rồi phải không? Một tấm lưới rất rộng,

https://thuviensach.vn

quăng lưới, là có thể bắt được rất nhiều cá. Hai vị nói xem, đây có phải là một cách thức bắt cá rất tốt không?"

"Đúng là rất tốt."

La Phi xoa xoa cằm, nói. Anh đã từng nhìn thấy ngư dân ở đảo Minh Triết ra khơi, khi tấm lưới đánh cá được kéo lên thuyền, những con cá trong lưới đang nhảy quẫy, cho dù chỉ là người đứng nhìn, cũng tràn ngập niềm vui. Hoàng Kiệt Viễn nhìn chăm chăm vào mắt La Phi giây lát như thể dẫn dắt lối tư duy của đối phương: "Chỉ đáng tiếc là cách thức quăng lưới bắt cá này có một nhược điểm lớn nhất, không biết là anh có nghĩ được ra không?"

La Phi suy ngẫm một lát, cười cười lắc đầu: "Anh cứ nói cho tôi nghe đi!"

Hoàng Kiệt Viễn có vẻ hơi thất vọng, nhưng lại có chút gì đó đắc ý, ông nheo mắt, nói: "Quăng lưới đánh cá, cá bắt được mặc dù nhiều, nhưng đó đều là những con cá ngu ngốc, chậm chạp! Những con cá thực sự lợi hại thì anh lại 47 không thể bắt được. Bởi vì con cá giảo hoạt, nhanh nhạy, mẫn cảm đã kịp thời thoát ra ngoài trước khi anh kéo lưới rồi. Cho dù tấm lưới của anh có rộng hơn nữa, thì cũng không bao giờ rộng hơn đại dương được chứ? Đó chính là vùng trời của cá, chỉ cần nó đủ nhanh nhạy, mẫn cảm, đủ giảo hoạt, thì anh đừng có mơ đến chuyện dùng lưới mà bắt được nó!"

La Phi thoáng nhận ra Hoàng Kiệt Viễn muốn thể hiện điều gì, anh trầm ngâm nói: "Ừm, thú vị đây! Anh nói tiếp đi!"

"Cho nên, đối phó với những con cá lợi hại như vậy, chúng ta cần phải chuyển sang một phương pháp khác. Không thể dùng lưới đánh cá, mà bắt buộc phải dùng cần câu cá. Mắc mồi câu vào lưỡi câu, sau đó thả xuống nơi cá bơi lội. Sau đó anh cứ thế lặng lẽ chờ đợi... quyết không được chủ động ra đòn, bởi vì như vậy thì sẽ làm cho con cá giảo hoạt sợ hãi bỏ chạy! Đợi

https://thuviensach.vn

sau khi sóng yên biển lặng, chỉ cần mồi câu đúng với sở thích của nó, sẽ có một ngày cá cắn câu, đến lúc đó, nó không thể không trở thành con mồi trong rọ của anh!”

Sau khi nghe Hoàng Kiệt Viễn nói vậy, ánh mắt Mộ Kiếm Vân cũng rực sáng: “Ý anh là, hung thủ của vụ án 1.12 chính là một con cá giảo hoạt?”

Hoàng Kiệt Viễn dùng ngón trỏ tay phải gõ mạnh xuống dưới bàn một cái: “Đúng là như vậy! Bây giờ hai vị đã biết vì sao tổ chuyên án năm đó lại mất công vô ích rồi chứ? Năm đó, kế sách điều tra loại trừ kiểu mò kim đáy biển giống như là quăng lưới bắt cá. Lưới mặc dù được giăng rất rộng, nhưng thế thì có tác dụng gì chứ? Thời gian hơn nửa năm, tiêu tốn bao sức người và tiền của, thật không ngờ phá được gần trăm vụ án trộm cắp cướp giật, bọn trộm vặt bắt được cả đám đông, nhưng bóng dáng nhân vật chính thì lại biệt tăm. Với một tên tội phạm hung tàn và giảo hoạt như hắn, hắn nhìn thấy anh giương cờ mở trống quăng lưới, thì đã chạy ra khỏi tấm lưới và trốn ở nơi an toàn rồi, sao có thể lọt vào trong lưới của anh được chứ?”

La Phi và Mộ Kiếm Vân đều thầm gật đầu: những lời này quả là có lý. Hoàng Kiệt Viễn nhìn thấy thái độ phụ họa của họ, cảm thấy được an ủi rất nhiều, nhưng ông lại khẽ cảm thán: “Đáng tiếc là, năm đó khi tôi phụ trách vụ án này thì lại không nghĩ được ra đạo lý này. Đợi đến khi tôi từ chức khỏi đội cảnh sát hình sự, dần dần tĩnh tâm lại, mới chiêm nghiệm ra được một số điều. Sau đó, tôi cuối cùng đã hiểu, muốn bắt được hung thủ thực sự của vụ huyết án 1.12, tôi bắt buộc phải thả mồi nhử, chờ đợi hắn chủ động cắn câu mới được!”

Mộ Kiếm Vân thoáng nghiêng đầu sang hỏi: “Cho nên anh mới mở quán bar này, bố trí mồi nhử, chờ đợi hắn xuất hiện phải không?”

“Đúng vậy!”

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiệt Viễn cắn chặt răng vẻ đầy kiên định, “Bất luận phải đợi bao lâu, chỉ cần mồi nhử này không sai lệch, tôi không tin là hắn không bao giờ cắn câu.”

48 “Vậy bây giờ anh nói về mồi nhử của anh đi!”

La Phi nắm cơ hội đưa ra đề tài mà mình hứng thú nhất, “Anh sao có thể biết được mồi nhử này chắc chắn hợp với khẩu vị của hắn được chứ?”

Hoàng Kiệt Viễn dùng ánh mắt sáng rực nhìn La Phi và Mộ Kiếm Vân, hỏi: “Vừa rồi hai vị đều đã nghe âm nhạc của quán bar rồi, có cảm giác gì không?”

“Rất dồn nén.”

La Phi đưa ra lời miêu tả ngắn gọn nhất. “Còn gì nữa?”

“Còn có cả... ừm, có cả một thứ cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng, như thể có thể xúi giục thứ tâm trạng bất lương ở trong nơi sâu kín tâm hồn anh, thậm chí nảy sinh một số ảo giác.”

“Anh không được nhắm mắt lại.”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi, nói: “Như vậy thì anh sẽ chìm đắm vào đó. Âm nhạc đúng là có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của người khác, khi anh cảm thấy không thể nào khống chế được, cần phải cố gắng chuyển hướng tư duy của mình trở về thế giới thực tại. Nếu như tập trung tinh thần và sức lực để đối kháng lại với nó, vậy thì chỉ có phản tác dụng mà thôi.”

“Đúng vậy!”

La Phi vẫn cảm thấy hơi sợ hãi: “... Tôi chưa bao giờ nghĩ âm nhạc lại có một sức mạnh đáng sợ nhường này!”

https://thuviensach.vn

“Anh vẫn còn khá rồi đấy. Cảnh tượng lần đầu tiên tôi nghe thứ âm nhạc đó, đấy mới gọi là ngẫm lại vẫn thấy sợ hãi kìa.”

Hoàng Kiệt Viễn nói vẻ trịnh trọng, đồng thời ông cũng đứng dậy đi đến bức tường phía đông, lấy ra một túi nilon ở trong tủ nơi đầu giường. Khi ông đặt chiếc túi nilon này xuống bàn uống nước, La Phi vừa nhìn đã nhận ra ngay đó chính là túi đựng vật chứng mà công tác trinh sát hình sự thường dùng. Hoàng Kiệt Viễn ngồi trở lại ghế sofa, dựa người vào lưng ghế, sau đó chỉ tay vào túi vật chứng đó, nói: “Anh xem đi! Thứ âm nhạc đó chính là được sao ra từ trong băng nhạc này đấy. Lần đầu tiên tôi nghe thứ nhạc này, chính là vào buổi đêm mùa đông năm 1993. Khi đó tôi ngồi một mình, đeo tai nghe, sau khi nghe xong thật không ngờ toát mồ hôi đầm đìa giống như ba ngày đầy nắng vào thời điểm nóng nhất trong năm. Thứ cảm giác đó, như thể trong khắp thế giới đều tràn ngập bạo lực và chết chóc, khiến anh trào dâng cảm giác tuyệt vọng và không có chỗ nào để trốn chạy.”

La Phi gật đầu, đúng là có cảm giác như vậy. Anh cầm túi vật chứng lên, thì thấy bên trong có một băng nhạc. Trong thập niên 80, 90 thế kỷ 20, chính là những băng nhạc này đã đem các loại âm nhạc đến mọi nhà, nhưng bây giờ thì địa vị của nó đã bị đĩa nhạc thay thế rồi. 49 “Cuộn băng này có liên quan đến vụ án 1.12 à?”

La Phi hỏi vẻ mẫn cảm. “Đây là di vật của nạn nhân. Là cuốn băng cắt góc mua ở cửa hàng âm nhạc ở ngoài cổng trường học.”

“Băng cắt góc?”

La Phi cảm thấy hơi xa lạ đối với cụm danh từ này. Với vai trò là cô thiếu nữ thời kỳ đó, Mộ Kiếm Vân biết rõ chuyện này là thế nào, bèn cười giải thích: “Chính là băng đĩa nhạc nguyên bản của nước ngoài, bởi vì bị tích lại quá nhiều không bán đi được, nên đã bán cho nước ta dưới hình thức là đồ nhựa phế liệu. Nhưng nhiều khi, cắt góc chỉ phạm vào vỏ hộp băng, còn chính cuộn băng thì lại không bị ảnh hưởng gì. Những cuộn băng

https://thuviensach.vn

này được trôi nổi trên thị trường băng nhạc trong nước ta, được đặt tên là "băng cắt góc"

. Hồi đó, đây là thứ rất mốt đấy!"

"Ừm."

La Phi đã tạm hiểu, nhìn lại cuộn băng đó, quả nhiên là nguyên bản tiếng Anh, hơn nữa bên viền vỏ băng bị sứt một chỗ. Hoàng Kiệt Viễn tiếp tục giới thiệu lai lịch của cuộn băng này: "Năm đó, tổ chuyên án lấy được cuộn băng này, vốn là muốn kiểm tra dấu vân tay trên đó. Bởi vì theo phản ánh của bạn học nạn nhân, nạn nhân lúc sinh thời rất thích cuộn băng này, đến độ gần như vật bất ly thân. Nếu như có ai từng có mối quan hệ thân mật với cô ấy, có thể sẽ để lại dấu vết nào đó trên cuộn băng này. Đáng tiếc là nhân viên kỹ thuật sau này không hề tìm thấy manh mối nào có giá trị. Thế là cuộn băng này đã bị mọi người lãng quên. Cho đến sau khi tôi bị miễn chức, cả ngày ở nhà không có việc gì làm, nhưng đầu óc thì vẫn luôn nghĩ về vụ huyết án đó. Vào một buổi tối, tôi vô tình lục ra cuộn băng này, khi đó cũng không có mục đích rõ ràng nào cả, chỉ là đặt cuộn băng này vào trong đài cát-sét bật lên nghe."

"Nghe thứ âm nhạc này trong tình trạng không có chút tư tưởng chuẩn bị nào, hơn nữa còn là tối muộn, một mình đeo tai nghe..."

Mộ Kiếm Vân nhìn Hoàng Kiệt Viễn, thể hiện sự đồng tình sâu sắc. "Quá trình nghe thứ âm nhạc này đúng là vô cùng đau đớn vật vã, nhưng thu hoạch mà tôi có được từ âm nhạc này lại hoàn toàn xứng đáng với sự giày vò đó."

Hoàng Kiệt Viễn nuốt nước bọt, để làm mềm cổ họng vì hưng phấn mà trở nên khô khốc, "Sau khi nghe xong cuộn băng này, tôi mới thực sự hiểu được con người cô gái Phùng Xuân Linh này, hơn nữa còn có thể nhờ đó mà khoanh vùng mối quan hệ xã giao của cô ấy."

https://thuviensach.vn

La Phi và Mộ Kiếm Vân bị lý luận này thu hút, nên họ rất chăm chú lắng nghe. “Theo như thông tin ban đầu tổ chuyên án tìm hiểu được, chúng tôi đã khắc họa Phùng Xuân Linh thành hình tượng như sau: cô độc, hướng nội, tình cảm đơn giản. Nhưng sau khi tôi tiếp cận được thứ âm nhạc mà cô ấy thích, hình 50 tượng này liền bị lật nhào. Và cảm xúc mà thứ âm nhạc này đem lại cho tôi không chỉ có vậy. Lúc trước, tôi vẫn luôn khó có thể tưởng tượng nổi: cái tên hung thủ của vụ huyết án 1.12, rốt cuộc hắn là một tên ác ma thế nào? Lúc gây án, hắn mang theo thứ tâm thái gì? Tôi vốn không thể nào hiểu được động cơ và tình cảm của hắn, thế nhưng đáp án này, tương tự cũng tìm thấy được trong thứ âm nhạc này! Đây không chỉ là một cuộn băng nhạc, đây là tín vật mà nạn nhân để lại cho chúng ta!”

Thấy đối phương nói đầy kích động như vậy, La Phi bèn đưa chiếc túi vật chứng lại gần mắt mình, muốn nhìn kỹ nội dung ở trên cuộn băng đó. Nhưng Hoàng Kiệt Viễn lại nói: “Nếu như anh có thể đọc hiểu được những chữ viết trên ảnh bìa cuộn băng, thì anh càng dễ dàng hiểu được lời tôi nói.”

Ồ? La Phi vội vàng chăm chú nhìn, nhưng ngay sau đó anh lộ ra nụ cười đau khổ vẻ bất lực: “Đều là tiếng Anh à?”

Mộ Kiếm Vân giơ tay về phía La Phi: “Đưa tôi xem nào!”

La Phi đưa cuộn băng cho đối phương, có vẻ hơi hổ thẹn: “Hi, sau khi tốt nghiệp đại học là chẳng động đến tiếng Anh, những gì được học trước đây đã quên từ lâu rồi!”

Mộ Kiếm Vân cười cười, không để tâm. Sau đó cô nhìn chăm chú vào những chữ trên ảnh bìa cuộn băng, thử dịch: “Heavy Metal, với vai trò là một loại hình thức âm nhạc có đặc điểm nổi bật nhất chính là say mê sự chết chóc, bạo lực và thứ tâm trạng khó có thể thoát ra được, trình bày lý luận “vực sâu”

https://thuviensach.vn

của Nietzsche một cách kỳ diệu. Khi bạn chìm đắm vào thứ âm nhạc này, bạn sẽ nhìn thấy sự chết chóc trở thành người chiến thắng, những ý nghĩ hiền lành lương thiện trở thành kẻ thất bại, nền tảng của văn minh bị đả kích, bạo lực đang hủy hoại tất cả mọi thứ, sự ham muốn trào dâng. Bạn có thể dùng chủ nghĩa hư vô để làm tê dại bản thân mình, nhưng bạn vĩnh viễn không bao giờ trốn tránh được bóng đen của cái chết bao trùm lên tất cả. Phương thức cứu rỗi duy nhất chính là dùng phương thức bạo lực để tận hưởng chính cái chết."

"Trình độ tiếng Anh của cô giáo Mộ thật khiến người ta nể phục!"

Hoàng Kiệt Viễn khen ngợi thật lòng, "Năm đó chúng tôi cũng không hiểu tiếng Anh, mới để lỡ mất manh mối quan trọng thế này. Đến khi tôi nghe xong thứ âm nhạc đó rồi tìm người dịch đoạn thoại này ra, thì thời cơ tốt nhất để phá án cũng đã trôi qua mất rồi... Nếu như trong tổ chuyên án có người như cô, có lẽ vụ án này cũng đã có được bước tiến đáng kể rồi!"

"Lý luận vực sâu..."

La Phi đặc biệt mẫn cảm với cụm từ này ở trên bìa ảnh cuộn băng, anh thuật lại lời thoại của Nietzsche, "... Bất luận ai đấu với những 51 quái vật này, đều cần phải tìm hiểu quá trình chúng biến thành quái vật. Và khi bạn nhìn xuống đáy vực sâu, vực sâu cũng lại đang nhìn lại bạn!"

"Chúng ta đã nhìn thấy hắn ta rồi!"

Hoàng Kiệt Viễn rầu rầu nói, "... thông qua cuộn băng nhạc này."

La Phi nheo mắt lại, anh hình như cũng nhìn thấy khuôn mặt gớm ghiếc đó - ẩn mình giữa đám sương mù tỏa ra thứ mùi vị của bạo lực, chết chóc và dục vọng. Tư duy của Mộ Kiếm Vân lúc này lại đang tập trung vào một góc độ khác. Cô đặt cuộn băng đó trở lại bàn, đồng thời trầm ngâm nói: "Nếu như vậy, đúng là khó có thể dùng cụm từ "hướng nội đơn nhất"

https://thuviensach.vn

để định nghĩa về nạn nhân. Trên thực tế, thế giới tình cảm của cô ấy còn sâu sắc phức tạp hơn nhiều so với những bạn cùng trang lứa, chắc vì vậy mà cô ấy cảm thấy các bạn cùng lớp không thể nào giao lưu với mình, cho nên mới tỏ ra lạnh lùng cô độc thì phải? Cô ấy có sở thích riêng của mình, đương nhiên cũng có một nhóm bạn cùng chung ý nguyện, nhưng những người bạn này rõ ràng là số ít và khá kín đáo. Mối quan hệ của cô ấy ở bên ngoài trường học, đối với những mối quan hệ này, rất có thể cô ấy sẽ thể hiện một tính cách hoàn toàn khác biệt khi xuất hiện trước mặt các bạn cùng lớp. Hơn nữa, qua thể loại âm nhạc khác lạ mà cô ấy yêu thích, tôi đoán cô ấy có thể cũng có sự trải nghiệm đặc biệt tương tự."

"Nói hay lắm!"

Hoàng Kiệt Viễn lại một lần nữa khen ngợi nữ giảng sư, "Rất giống với cảm giác của tôi... nhưng tôi không nói ra được những lời phân tích tâm lý tỉ mỉ như vậy, tôi chỉ là dựa vào cảm giác của mình để triển khai sự phán đoán mới đối với vụ án."

La Phi vẫn luôn lắng nghe, suy ngẫm, giờ đây ánh mắt anh lại quay trở lại Hoàng Kiệt Viễn, khuyến khích đối phương nói tiếp. "Tôi giả tưởng thế này."

Hoàng Kiệt Viễn ngồi thẳng lưng, bắt đầu kể, tư thế đó giống như mười năm trước khi còn làm tổ trưởng tổ chuyên án triệu tập cuộc họp, "Nạn nhân và hung thủ chính là thông qua thứ âm nhạc kim loại nặng này nên đã quen biết nhau, thậm chí rất có khả năng lần đầu họ gặp gỡ nhau chính là ở cửa hàng băng nhạc để mua băng cắt góc. Sau đó, họ trở thành "bạn bè"

, cùng nhau thảo luận về bạo lực, tình dục, thậm chí là cái chết. Trên phương diện này, tên hung thủ đó rõ ràng hiểu biết nhiều hơn nạn nhân, những lời nói của hắn đã cuốn hút nạn nhân, mối quan hệ của hai người dần trở nên thân thiết. Nhưng nạn nhân không hề ý thức được, những ham muốn biến thái trong nơi sâu kín tâm hồn tên hung thủ đã phình to đến đỉnh điểm,

https://thuviensach.vn

đó chính là sự ham muốn tà ác, và không phải là sự hoang tưởng được ký thác vào âm nhạc. Cuối cùng cũng đến một ngày, do một nguyên nhân nào đó chưa thể xác định được - hoặc là một lần tranh cãi ngoài mong muốn, hoặc là bị từ chối, hung thủ cuối cùng cũng đã 52 bùng phát, hắn phát tiết tất cả những ham muốn bị dồn nén bao năm nay vào nạn nhân, cưỡng hiếp, giết người, chia cắt thi thể, cả một loạt những tội danh bắt đầu xuất hiện từ đây. Chúng ta không thể nào hiểu được những tội danh này, nhưng tên hung thủ có thể chính là vừa nghe thứ âm nhạc đó, vừa tận hưởng khoái cảm biến thái trong quá trình thực hiện tội ác."

Sau khi nói xong những lời này, Hoàng Kiệt Viễn nhìn vào La Phi và Mộ Kiếm Vân đang ngồi trước mặt, rõ ràng là đang chờ đợi lời bình luận của họ. Còn hai người La Phi và Mộ Kiếm Vân thì lại đang bận suy ngẫm điều gì đó, căn phòng chợt trở nên yên ắng lạ thường. Hoàng Kiệt Viễn có vẻ hơi căng thẳng. Ông biết hai người trước mặt ông hiện nay chính là những nhân vật tinh anh trong giới cảnh sát, những lời phân tích này của mình không biết có được họ tán đồng hay không? Cuối cùng thì Mộ Kiếm Vân cũng lên tiếng: "Nếu là như vậy - thì đó là một vụ giết người biến thái đúng nghĩa: mục đích chính gây án của hung thủ chính là muốn tận hưởng được một thứ khoái cảm nào đó trong quá trình giết người một cách khác thường. Căn cứ theo tình hình phân tích vụ án trong và ngoài nước trước đây, thứ khoái cảm này rất khó có thể kìm nén được, nó tạo thành một thứ gây nghiện. Cũng chính là, một khi hung thủ đã nếm được sự đê mê trong đó, hắn sẽ rất khó có thể khống chế được sự bùng phát tiếp theo của thứ ham muốn này. Cho nên, thông thường sự kiện giết người biến thái sẽ không xuất hiện đơn độc, hung thủ trước khi bị cảnh sát bắt giữ sẽ liên tục gây án, trở thành sát thủ liên hoàn mà mọi người vẫn thường nhắc tới."

Đây là lần đầu tiên Hoàng Kiệt Viễn nghe được lý luận này. Nhưng đối phương đã là chuyên gia trên phương diện tâm lý học tội phạm, chắc chắn là lời nói có căn cứ. Ông thoáng suy ngẫm, thần thái càng trở nên tự tin: "Vậy thì tôi càng có lòng tin để câu được con cá lớn này. Lúc này đã cách

https://thuviensach.vn

thời gian gây án mười năm rồi, tên hung thủ đó chắc là đã không thể chịu đựng được thêm nữa rồi, và quán bar này của tôi chính là nơi tốt nhất để hắn có thể phát tiết dục vọng. Hắn có thể phát tiết được bạo lực và ham muốn của mình trong thứ âm nhạc mà hắn yêu thích nhất. Chỉ cần hắn biết quán bar này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến để tận hưởng tất cả mọi thứ."

Mộ Kiếm Vân gật đầu, nhưng đôi lông mày cô vẫn chau lại, hình như có vẻ như không thể chắc chắn là đúng hay sai. Hoàng Kiệt Viễn lại nhìn riêng La Phi, "Cảnh sát La, anh hãy nói ý kiến của mình đi!"

"Mồi nhử này của anh đúng là thiết kế rất rõ ràng, rất phù hợp với miêu tả đặc điểm của anh về hung thủ."

Trước tiên, La Phi dùng ngữ khí khẳng định, "Nhưng sự miêu tả hung thủ của anh chỉ là một sự suy đoán, nếu xét từ góc độ 53 logic, vẫn còn thiếu những chứng cứ đáng tin cậy. Dựa vào cuộn băng đó đúng là có thể tiến hành sự giả tượng này, nhưng đã là giả tượng, thì chỉ có thể coi nó là khả năng có thể xảy ra. Cho nên tôi không dám nói anh chắc chắn có thể câu được con cá lớn giống như trong tưởng tượng của anh."

Hoàng Kiệt Viễn dẩu môi, ít nhiều cũng thể hiện ra tâm trạng ủ dột. Nhưng ông nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói bằng giọng vô cùng kiên định: "Chỉ cần là khả năng có thể xảy ra, cho dù chỉ có một phần mười, một phần trăm, tôi cũng nhất định kiên trì đến cùng!"

Nhìn mái tóc đã điểm bạc và khuôn mặt ngoan cường của ông, La Phi và Mộ Kiếm Vân chợt cảm thấy cảm động. Người đàn ông đã sắp tuổi ngũ tuần này, mặc dù ông đã phải chịu đựng nỗi nhục to lớn, nhưng ông lại chưa bao giờ chịu thua. Một con người như vậy, vĩnh viễn không bao giờ bị bất cứ sức mạnh nào đánh gục. Phía ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của ba người. Hoàng Kiệt Viễn cất lên tiếng nói đầy uy nghiêm: "Vào đi!"

https://thuviensach.vn

Cửa bị đẩy ra, thứ âm nhạc vang rền khuấy đảo đó đã không còn nữa, chắc là những người khách đó cũng đều đã về cả rồi. Cậu phụ trách lúc đầu tiến vào trong phòng, cung kính cúi lưng về phía Hoàng Kiệt Viễn, nói: "Sếp Hoàng, em đã in thông tin cá nhân chi tiết của vị khách đó ngày hôm nay ra rồi, bây giờ sếp có cần luôn không ạ?"

Hoàng Kiệt Viễn vẫy vẫy tay, "ừm"

một tiếng. Cậu chàng đi lên, đưa cho Hoàng Kiệt Viễn mấy tờ giấy, sau đó không đợi ông chủ dặn dò, cậu tự giác lùi ra khỏi phòng. "Nhân vật ngày hôm nay, đúng là rất đáng chú ý đấy."

Hoàng Kiệt Viễn vừa nhìn tài liệu vừa nói vẻ nghiêm túc: "Anh ta tên gọi Vương Văn Siêu, hộ khẩu trong thành phố này. Năm nay anh ta 38 tuổi, người thành phố này, đã làm đầu bếp hơn mười năm. Ha, đầu bếp, thảo nào mà cảm giác về dao tốt như vậy!"

La Phi biết Hoàng Kiệt Viễn đang nói đến người nam giới thấp đậm cầm chiếc quần da lên sân khấu biểu diễn. Những người đến quán bar này, ngoài việc say mê bạo lực và sắc dục, còn cần phải trải qua một cuộc kiểm tra kín đáo: có khả năng làm chủ lưỡi dao. Bởi vì trong vụ án chia cắt thi thể 1.12, thái tám, chín cân thịt người thành hàng trăm miếng thịt đều tăm tắp, việc này thì người bình thường rất khó có thể hoàn thành được. Cho nên Hoàng Kiệt Viễn khi thiết kế tủ kính đó, đặc biệt làm gồ ghề lưỡi dao, và chiếc kiếm mà ông đưa cho người biểu diễn không chỉ rất mỏng, mà còn rất giòn. Nếu như không phải là người thường xuyên dùng dao, đôi tay có cảm giác tinh tế, cứ thế mà ấn mạnh chiếc kiếm vào trong tủ kính, chắc chắn sẽ làm gãy lưỡi kiếm dài. Những người 54 có thể đâm lưỡi kiếm vào đến màn hình, nhất loạt đều là những người thành thạo thường xuyên tiếp xúc với dao. Người hôm nay biểu diễn tên là Vương Văn Siêu, không chỉ đặc trưng tính cách phù hợp với yêu cầu mà Hoàng Kiệt Viễn đặt ra, hơn nữa còn làm nghề đầu bếp, nhìn thấy máu tanh đã thành quen, khả năng điều khiển dao rất tinh tế, thêm nữa độ tuổi cũng vừa vặn phù hợp với thời gian xảy ra vụ

https://thuviensach.vn

án, thảo nào mà Hoàng Kiệt Viễn lại quan tâm đến anh ta như vậy. “Bước tiếp theo anh định làm thế nào?”

La Phi hỏi đầy hào hứng. “Tôi sẽ ngầm điều tra tất cả mọi tình hình xung quanh con người này. Bao gồm lý lịch của anh ta, mối quan hệ ruột thịt của anh ta, và cả sự đánh giá xã hội của anh ta nữa,... Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là hành tung của anh ta vào khoảng thời gian xảy ra vụ án mười năm trước. Nếu như cần thiết, tôi sẽ tìm đến được nơi trước đây anh ta từng sinh sống, nghĩ cách để tiến hành một cuộc kiểm tra khám xét hiện trường.”

“Giờ anh đã không còn là cảnh sát nữa rồi.”

La Phi không kìm được nhắc nhở Hoàng Kiệt Viễn, “Có một số hành vi của anh có thể là phạm pháp đấy. Bao gồm... cả kiểu biểu diễn trong quán bar...”

“Tôi không để tâm được nhiều thế đâu.”

Hoàng Kiệt Viễn nói luôn không chút e dè, “Tôi chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm mình là được! Tên khốn đó, đợi đến khi tôi tóm được hắn ra, cho dù là pháp luật có trừng trị tôi trước, tôi cũng chấp nhận!”

La Phi ngẩn người. Anh chợt nhận thức ra, trước mặt mình lại xuất hiện một người vì muốn trừng trị tội ác mà sẵn sàng phạm pháp. Anh cần phải đối xử với đối phương như thế nào đây? Lẽ nào cũng phải coi người chiến sĩ kiên cường này trở thành kẻ địch của mình sao? Anh không thể nào trả lời mình được, cuối cùng chỉ có thể gượng cười lắc đầu. Hoàng Kiệt Viễn hình như nhận ra suy nghĩ của La Phi, ông nghiêng người về phía trước, khẽ vỗ vai đối phương: “Đội trưởng La, bất luận thế nào, anh cũng đều nên ủng hộ tôi chứ. Nếu như tôi thực sự có thể bắt được tên đó, nói không chừng, Đinh Khoa cũng sẽ tái xuất giang hồ thì sao!”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy. La Phi suy ngẫm: Đinh Khoa chính là vì vụ huyết án 1.12 mới ở ẩn, nếu như giúp ông ấy giải quyết được tâm bệnh này, ông ấy chắc sẽ không cần phải lẩn trốn nữa nhỉ? Cho nên vụ huyết án 1.12 mặc dù không thuộc về phạm vi chức trách của mình, nhưng đứng từ góc độ truy lùng Eumenides, anh cũng cần phải đứng cùng một chiến hào với Hoàng Kiệt Viễn mới phải. 55 Thế giới này đúng là phức tạp. Những điều thị phi cứ quấn quýt vấn vương mãi vào nhau, muốn kiên trì một vài thứ nguyên tắc nào đó, đâu có dễ? La Phi suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng cũng đành phải nhìn Hoàng Kiệt Viễn nói: “Anh hãy cứ làm đi! Có việc gì khó tôi cũng có thể giúp đỡ anh.”

“Có câu nói này của anh là đủ rồi!”

Hoàng Kiệt Viễn vui vẻ vỗ tay, sau đó nâng cốc trà trước mặt đã lạnh ngắt, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Chú thích: (1) Cân Trung Quốc chỉ bằng 0,5 kg của Việt Nam, dịch giả không muốn chuyển thành 4,25 kg. (2) Bạn đọc chú ý, tức là 15 kg của Việt Nam.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 17: Sóng Gió Cuộn Trào

10 giờ ngày mùng 2 tháng 11. Trong phòng họp đội cảnh sát hình sự. Bởi vì ở lại quán bar "Mê lực bóng đêm"

quá muộn, cho nên cuộc họp thường lệ của tổ chuyên án hôm nay cũng bị muộn theo. La Phi đi đầu, rồi Mộ Kiếm Vân, Doãn Kiếm, Tăng Nhật Hoa, Liễu Tùng, tất cả đều có mặt. "Liễu Tùng, cậu hãy nói cho mọi người nghe về tình hình phía cậu đi!"

Ngày hôm qua không xảy ra chuyện gì lớn cả, cũng chỉ có manh mối mà Liễu Tùng đang theo dõi là xảy ra chút "sóng gió"

nho nhỏ. Liễu Tùng bèn kể lại một lượt cuộc xung đột giữa Đỗ Minh Cường và Thường Khải vào tối qua. Khi cậu kể đến đoạn dùng hình phạt cá nhân để dạy dỗ Đỗ Minh Cường, La Phi đặc biệt nhắc nhở Doãn Kiếm là người phụ trách ghi chép cuộc họp: "Mấy việc này không cần ghi vào đâu."

Doãn Kiếm và mọi người đều hiểu ý, bật cười. Từ khi "tổ chuyên án 4.18"

được thành lập lại, trong cuộc họp rất ít khi có được bầu không khí thoải mái thế này. "Thằng cha này đê tiện lắm, mồm mép tép nhảy, nghĩ ra đủ trò. Loại người này, cứ phải xử lý! Anh càng mạnh tay, hắn càng ngoan ngoãn."

Tăng Nhật Hoa bĩu môi nói. Lúc cậu bắt Đỗ Minh Cường, cũng đã đấu tay đôi với hắn, bây giờ ngẫm lại, vẫn cảm thấy rất hả dạ. Mộ Kiếm Vân khẽ lắc đầu, cảm thấy không ổn, nhưng nghĩ lại cảnh tượng lúc gặp mặt Đỗ

https://thuviensach.vn

Minh Cường, bộ mặt tinh tướng của hắn đúng là khiến người ta khó chịu thật! “Sau đó không xảy ra chuyện gì nữa chứ?”

La Phi quay lại chủ đề chính, tránh để bị lạc đề đi quá xa. Liễu Tùng trả lời: “Không. Về sau hắn ngoan ngoãn ngồi yên ở nhà, hôm nay tôi muốn đưa hắn đến đội cảnh sát hình sự, hắn cũng không có ý kiến gì. Tôi đã bố trí hắn ở phòng nghỉ rồi, đợi chúng ta họp xong thì sẽ thả hắn ra.”

Muốn giữ lại thì giữ, muốn thả ra thì thả. Đây đúng là đã thực sự trở thành mồi nhử được cảnh sát khống chế. La Phi gật đầu, tỏ ra hài lòng đối với tình 57 hình này. Sau đó anh suy ngẫm một lát, lại hỏi: “Buổi tối lúc ngủ, hai người không ở chung một phòng, việc này không để cho Eumenides có cơ hội chui vào giữa đấy chứ?”

“Không đâu.”

Liễu Tùng nói rất chắc chắn, “Căn hộ ở tận tầng 9 kia mà! Bên ngoài cửa sổ có máy quay camera, hơn nữa bên ngoài tòa lầu cũng có các anh em của tôi canh giữ.”

La Phi “ừm”

một tiếng: “Khoảng thời gian canh giữ lần này khá dài, các cậu cần phải chuẩn bị sẵn tâm lý mai phục chờ trận chiến. Có đủ người không? Nếu không đủ thì tôi có thể điều thêm mấy người ở đội cảnh sát hình sự.”

“Không cần đâu, nếu đông người quá, ngược lại dễ bị bại lộ. Hơn nữa... nhiệm vụ bên này của các anh cũng rất nặng.”

Liễu Tùng vừa nói vừa nhìn Doãn Kiếm, rõ ràng là có ẩn ý trong câu nói. La Phi đương nhiên hiểu rõ ý Liễu Tùng, anh cũng chuyển hướng ánh mắt, hỏi thẳng: “Doãn Kiếm, chỗ cậu có tiến triển gì không?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm ngừng viết, bộ dạng rất buồn rầu: “Vẫn không có tin tức gì của Hàn Hạo cả.”

Liễu Tùng không nói gì, nhưng trên mặt đã hiện rõ sự không hài lòng. La Phi cũng chau mày: “Lẽ nào anh ta đã ra khỏi tỉnh thành?”

Doãn Kiếm bất lực liếm môi: “Bây giờ... cũng không thể loại trừ khả năng này...”

Liễu Tùng thở dài não nề một tiếng. Với bản lĩnh của Hàn Hạo, nếu như anh ta thực sự ra khỏi tỉnh thành, vậy thì giống như hổ vào núi sâu, đi đâu để tìm kiếm tin tức của anh ta bây giờ? “Tôi thì lại cảm giác là Hàn Hạo vẫn ở trong tỉnh thành.”

Mộ Kiếm Vân lúc này bình thản nói xen vào một câu, “Anh ta sẽ không lén lút chuồn mất đâu, đó không phải là tính cách của anh ta!”

La Phi khẽ gật đầu: đúng vậy. Hàn Hạo là một người vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa lại là người có thù tất báo, sao anh ta có thể cam tâm nhận thua mà bỏ đi như vậy được? “Các anh vẫn còn nhớ câu nói mà Hàn Hạo đã nói với con trai anh ta chứ?”

Mộ Kiếm Vân lại hỏi có vẻ như nhắc nhở. La Phi khẽ giật mình, giọng nói non nớt của Hàn Đông Đông đang vang bên tai anh: “Bố cháu đi bắt kẻ xấu, một kẻ rất xấu, rất xấu!”

58 Kẻ rất xấu rất xấu đó, đương nhiên chính là Eumenides! Chính hắn đã hại Hàn Hạo phải gánh vụ huyết án, không thể không vứt bỏ lại vợ con, lưu lạc chân trời góc biển. Tinh thần của Doãn Kiếm và Liễu Tùng lúc này không hẹn mà cùng chấn động. Rõ ràng họ cũng đã nghĩ đến lời Hàn Đông Đông. Đồng thời cũng hiểu được ẩn ý của câu nói này. Hàn Hạo không những không rời khỏi đây, hơn nữa anh ta còn ở ngay bên cạnh tổ chuyên án, bởi vì anh ta và cảnh sát đều đang truy lùng cùng một mục tiêu - Eumenides. Nhưng Doãn Kiếm lại nhanh chóng lộ ra thần sắc ủ dột: “Vậy

https://thuviensach.vn

thì rốt ruộc anh ta trốn ở đâu chứ? Tất cả các khách sạn nhà nghỉ trong thành phố này đều đã kiểm tra một lượt rồi, những bạn bè họ hàng thân thiết của anh ta cũng đều bị theo dõi sát sao. Trong tỉnh thành này, anh ta liệu còn có thể có chỗ nào dung thân chứ?"

La Phi khẽ nheo mắt, anh lại nhớ đến lý luận "đánh cá"

và "câu cá"

của Hoàng Kiệt Viễn. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hàn Hạo chính là một con cá lớn nhanh nhạy, cho nên cảnh sát có giăng tấm lưới rộng hơn nữa thì cũng rất khó có thể bắt được nó. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, La Phi đưa ra quyết định: "Hãy tạm thời hoãn lại tất cả những việc giám sát và điều tra loại trừ đối với Hàn Hạo đi!"

Liễu Tùng lập tức đưa ra câu hỏi: "Tại sao?"

"Tập trung tất cả tinh lực để truy bắt Eumenides. Chúng ta cứ theo dõi chặt manh mối này, Hàn Hạo chắc chắn sẽ xuất hiện."

La Phi giải thích đơn giản: "Đây chính là lý luận câu cá"

."

Mọi người ở đây đều là người nhanh trí, họ nhanh chóng lĩnh hội được ý tứ của La Phi. Ngay cả Liễu Tùng cũng không nói thêm gì nữa. Thấy mọi người không có ý kiến gì, La Phi bèn chuyển sang đề tài tiếp theo: "Công việc điều tra về Trần Thiên Tiêu có kết quả gì không?"

Việc này cũng do Doãn Kiếm phụ trách. Cậu nhìn La Phi hội báo: "Chiều hôm qua, tôi chủ yếu là điều tra phỏng vấn về con người này, mặc dù vẫn chưa biết ông ta hiện đang ở đâu nhưng đã nắm rõ tình hình cơ bản của ông ta rồi."

https://thuviensach.vn

La Phi gật đầu, ra hiệu cho Doãn Kiếm nói tỉ mỉ hơn. Doãn Kiếm thuật lại nguyên si: “Trần Thiên Tiều, sinh năm 1939, hộ khẩu thành phố này, từ trước tới nay đều không có nghề nghiệp gì. Năm 1982 do đầu cơ tích trữ hàng phi pháp nên đã bị xử hoãn thi hành án ba năm. Người này biết 59 ăn nói, cũng biết cách dụ dỗ lừa đảo người khác, những năm trước ông ta mượn danh nghĩa hợp tác với người khác làm ăn buôn bán, giúp người khác mua những món hàng hiếm, giúp người khác giải quyết việc làm để lừa đảo tiền bạc của người dân, Văn Hồng Binh cũng là nảy sinh mối quan hệ nợ nần với ông ta vào thời gian này. Những món tiền rơi vào tay ông ta cơ bản là có đi mà không có về, có đòi cũng không đòi lại được. Nếu anh đi tố cáo ông ta, ông ta cũng không sợ. Bởi vì lần nào ông ta cũng đều viết giấy nợ, cho nên phía cảnh sát cũng khó lập án, chỉ có thể tiến hành hòa giải theo như sự tranh chấp kinh tế dân sự. Rất nhiều người cũng đành phải chấp nhận xui xẻo, cũng có người bị dồn vào bước đường cùng nên đã lựa chọn cách thức cực đoan, “vụ án 1.30”

chính là một ví dụ. Sau đó, sự phẫn nộ của người dân ngày càng tăng cao, nên đã đánh đập dã man, cuối cùng đã túm được ông ta, tống giam vào tù bảy năm trời. Nhưng sau khi ra khỏi tù, ông ta vẫn chứng nào tật nấy, không thay đổi tính nết, năm 95 đã đăng ký thành lập một công ty Sinh vật chuyên nuôi giống ốc sên, thực ra cũng lại là lừa đảo.”

“Gì cơ? Vụ nuôi ốc sên chính là trò do ông ta giở ra à?”

Tăng Nhật Hoa chợt trợn trừng mắt nói xen vào một câu, khiến mọi người đều dồn cả ánh mắt về phía cậu. Cậu cũng chẳng để tâm, lại hằn học chửi một câu tục: “Mẹ nó chứ! Bố mẹ tôi năm đó chính là vì nuôi thứ ốc sên này, lỗ không ít tiền đâu!”

Lần này Mộ Kiếm Vân lại không nảy sinh sự phản cảm đối với biểu hiện thô tục của Tăng Nhật Hoa, ngược lại cô còn đồng tình phụ họa theo: “Hàng xóm nhà tôi cũng nuôi, thứ đó đúng là khiến cho người ta bị thua lỗ không ít.”

https://thuviensach.vn

La Phi vì không ở trong tỉnh thành, nên không hiểu nhiều về việc này, bèn nhẫn nại nghe Doãn Kiếm giải thích tường tận: “Sự kiện này năm đó đúng là gây xôn xao trong cả tỉnh thành. Cái công ty mà Trần Thiên Tiều gây dựng nên tự xưng là nhập ốc sên Bạch Ngọc có nguồn gốc từ nước Pháp, sau khi nuôi lớn có thể bán ra nước ngoài để kiếm món hời, dụ dỗ dân chúng tham gia. Ban đầu, mọi người còn bán tín bán nghi, ông ta bèn ký hợp đồng thu mua trước, tức là chỉ cần anh nuôi, tôi chắc chắn sẽ mua lại với giá cao. Như vậy là có một số người mang theo tâm lý thử xem sao, đã mua những ấu trùng về nhà để nuôi. Mấy tháng sau ốc sên trưởng thành, Trần Thiên Tiều quả nhiên làm đúng theo hợp đồng, thu mua ốc sên, thế là những hộ nuôi ốc sên đều kiếm được tiền. Sau khi họ nếm được miếng ngọt, đương nhiên sẽ mở rộng quy mô nuôi trồng, muốn kiếm được nhiều tiền hơn, đồng thời những người xung quanh cũng được khuyến khích tham gia vào đội ngũ nuôi ốc sên. Thế là quả cầu tuyết càng lăn càng to. Đến năm 1997, cả tỉnh thành có đến hàng nghìn hộ nuôi loại ốc sên này, số tiền mua ấu trùng đã lên đến hơn 300 vạn tệ. Theo như điều khoản hợp đồng, cuối năm nay, công ty của Trần Thiên Tiều sẽ phải trả gần nghìn vạn tệ để thu mua ốc sên đã trưởng thành. Nhưng những hộ nuôi lại không thể chờ đợi được đến ngày này. Bởi vì vào tháng 6 năm 1997, sau khi Trần Thiên Tiều bán đi lượt ấu trùng ốc sên cuối cùng này, bèn tuyên bố công ty phá sản, đồng thời từ đó không rõ tung tích.”

60 La Phi nghe đã hiểu, những kiểu lừa đảo như vậy một dạo rất phổ biến, lúc anh ở Long Châu cũng đã từng nghe: “Những vụ án kiểu này chắc là thuộc sự quản lý của đội Điều tra kinh tế nhỉ? Tên Trần Thiên Tiều này cầm tiền trốn thoát, tại sao những năm qua lại không triển khai lệnh truy nã?”

Doãn Kiếm trả lời: “Chỉ có thể nói rằng tên Trần Thiên Tiều này quá giảo hoạt. Lúc đó, hắn tìm một cô tình nhân, đăng ký công ty Sinh vật đều là lấy danh nghĩa người phụ nữ đó. Sau đó hắn ta lại tự mình đăng ký thành lập một công ty. Trong lúc thông qua công ty Sinh vật để lừa tiền bạc của

https://thuviensach.vn

người dân, hắn lại thông qua một số giao dịch hợp pháp, khiến cho công ty Sinh vật nợ công ty của hắn một khoản tiền lớn. Đến tháng 6 năm 1997, công ty Sinh vật dưới danh nghĩa là bồi thường kinh tế, đã chuyển tất cả số tiền sang cho công ty đứng tên Trần Thiên Tiều. Sau đó hắn ta liền cuỗm tiền biến mất. Sau những sự lắt léo này, trên phương diện pháp luật, thì không có cách nào để nắm được đuôi của hắn, cho nên đội Điều tra kinh tế chỉ có thể dùng danh nghĩa hỗ trợ điều tra để tìm kiếm ông ta, chứ không thể nào triển khai lệnh truy nã công khai theo quy mô lớn được."

"Thế còn người phụ nữ đó thì sao? Cũng chạy luôn theo à?"

Doãn Kiếm "hi"

một tiếng: "Người xui xẻo nhất phải kể đến người phụ nữ đó. Cô ta trên danh nghĩa chính là người đại diện pháp lý của công ty Sinh vật, thực ra cô ta lại không hề hay biết chút gì về việc gian lận trong đó. Trần Thiên Tiều đã chuyển tiền rồi chạy mất, vốn không thèm chào cô ta lấy một tiếng. Cô ta hoàn toàn trở thành con cừu chịu tội thay cho Trần Thiên Tiều, bởi vì giữa hai người không hề có danh phận vợ chồng chính thức, cho nên Trần Thiên Tiều thậm chí còn không cần phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm liên đới nào cả."

"Tên này đúng là tởm lợm!"

Tăng Nhật Hoa cứ nghĩ đến việc bố mẹ bị lừa là không kìm được muốn chửi mấy câu, lúc đó đúng là không biết Trần Thiên Tiều mới là kẻ chủ mưu đứng đằng sau, những người dân bị lừa chỉ chặn được một người phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ đó lại không có một chút tài sản nào cả, cho dù là bị xử tội, thì cũng chẳng thể nào lấy lại được những tổn thất mà những người dân bị lừa phải gánh chịu. "Đúng là điển hình của loại người tham lam chỉ biết trục lợi."

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cũng dùng giọng nói khinh bỉ để đưa ra định nghĩa về Trần Thiên Tiều: “Trong mắt loại người này chỉ có tiền, cái gì mà tình cảm, đạo đức, luân lý, vì tiền đều có thể vứt bỏ được hết.”

“Cho nên, muốn tìm được người này thực sự rất khó...”

Doãn Kiếm nói như tố khổ, “Bởi vì chúng ta vốn không thể nào có được sự đột phá từ mối quan hệ xã hội của ông ta. Chỉ cần là người quen biết với Trần Thiên Tiều, thì hầu như đều bị ông ta lừa, tất cả mọi người đều đang tìm ông ta, nhưng không có ai biết ông ta ở đâu.”

61 Mộ Kiếm Vân suy đoán: “Chắc là ông ta đã chạy đến một thành phố loại 2 nào đó hưởng phúc rồi. Số tiền ông ta lừa được đủ để ông ta tiêu dao một khoảng thời gian kha khá đấy!”

“Dùng tiền của bố mẹ tôi để hưởng phúc...”

Tăng Nhật Hoa càng lúc càng căm phẫn bất bình, “Mẹ nó chứ, đừng để tôi bắt được ông ta, nếu không tôi sẽ để cho nửa đời còn lại của ông ta không được sống yên ổn.”

Mặc dù nói hằn học ở đây như vậy, nhưng giữa biển người mênh mông, biết đi đâu để tìm lão già xảo quyệt Trần Thiên Tiều chứ? Do tất cả các phương hướng đều không có điểm đột phá nào, buổi họp này có vẻ hơi trầm buồn. Và cả một ngày sau cuộc họp, cũng bình lặng trôi qua. Cả một ngày không xảy ra chuyện gì. Màn đêm buông xuống, cho dù là ở thành phố loại 1 như tỉnh thành, trên đường phố cũng đã dần yên tĩnh. La Phi ở một mình trong phòng, nhân lúc tĩnh lặng suy ngẫm hướng tư duy của mình. Giống như trong màn đêm tĩnh mịch này, công việc của tổ chuyên án 4.18 cũng rơi vào thoái trào. Gần hai ngày nay, hướng điều tra trên tất cả các phương diện của họ đều không có tiến triển mang tính đột phá, đặc biệt là tuyến 1 của mình, đối với Đinh Khoa đã mai danh ẩn tích từ lâu, muốn tìm được manh mối của ông ấy, đúng là vô cùng khó khăn. Nhưng Đinh Khoa lại vừa vặn

https://thuviensach.vn

chính là nhân vật then chốt nắm giữ bí mật về thân thế của Eumenides, đồng thời cũng là cầu nối tập trung tiêu điểm ánh mắt của cả tổ chuyên án và Eumenides. Còn Eumenides, kể từ sau trận chiến trên mạng, thì biệt vô âm tín, hắn liệu có phải cũng đang đối diện với vấn đề khó khăn tương tự hay không? Cần phải biết rằng, mong muốn tìm kiếm Đinh Khoa của Eumenides còn mãnh liệt hơn cảnh sát rất nhiều. Nhưng sự yên tĩnh ở khoảnh khắc này cũng lại thấp thoáng hiện ra khúc dạo đầu của phong ba bão táp: Eumenides đã gửi cho Đỗ Minh Cường bản thông báo tử vong, điều này có nghĩa là, trong tháng này, hắn chắc chắn sẽ phải ra tay để triển khai một đợt giết chóc mới với cảnh sát! Cuộc chiến đấu kịch liệt sắp sửa diễn ra. Giờ đây chính là thời cơ mà hai bên cùng tu dưỡng sinh khí. Mình cũng nên thả lỏng tâm trạng mới được. Mang theo suy nghĩ này, La Phi bèn nằm xuống giường, định thần lại, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc này đây, anh không hề hay biết, một trận phong ba bão táp đang được hình thành! 62 11 giờ 25 phút đêm, trong tòa nhà Long Vũ. Tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Long Vũ là tòa nhà hai mươi bảy tầng nằm ở vị trí trung tâm thành phố. Mặc dù đã gần đến 0 giờ, nhưng trong tòa nhà đèn điện vẫn sáng trưng. Hơn mười người nam giới mặc đồ đen, đeo kính râm đang canh giữ ở cửa tòa nhà, thần sắc uy nghiêm. Thỉnh thoảng có người đi qua đường nhìn thấy trận địa này, bèn không kìm nổi sự hiếu kỳ dừng bước nhìn ngó, nhưng họ cũng không dám bước lại quá gần - tập đoàn Long Vũ danh nổi như cồn, người bình thường dù thế nào cũng không dám dây vào. Thực ra không chỉ là ở cửa tòa nhà, trong tòa nhà cũng canh phòng hết sức nghiêm ngặt. Ở cầu thang máy, cầu thang bộ và tất cả các cửa ra vào đều có những người nam giới mặc đồ đen canh giữ. Tình hình này được diễn ra nghiêm ngặt nhất ở tầng 18. Ở hành lang tầng này, mỗi ngã rẽ đều bố trí người canh gác, tầng tầng lớp lớp canh phòng như vậy, cho đến tận cánh cửa kiểm tra an ninh ở cuối hành lang. Đây là thiết bị an ninh cao cấp giống như cửa ra vào phòng đợi của sân bay. Bốn người nam giới mặc áo đen đứng canh bên cửa kiểm tra an ninh, họ mặt lạnh tanh, làm đúng phận sự của mình, không cần biết là ai, chỉ cần muốn đi qua cánh cửa này, thì đều không được phép mang bất cứ đồ vật nguy hiểm nào. Tất cả những phương thức canh phòng này, đã từng

https://thuviensach.vn

đều là để bảo đảm sự an toàn của chủ nhân ở trong căn phòng cuối hành lang. Người này chính là người sáng lập nên tập đoàn Long Vũ - Đặng Hoa, được gọi với cái tên mỹ miều “Thị trưởng Đặng”

ở trong tỉnh thành. Sự đề phòng nghiêm ngặt như vậy, giờ đây xem ra trông lại có ý vị nực cười giống như “tuyến phòng thủ Maginot”

(1), bởi vì tuyến phòng ngụy hoàn toàn không hề có tính linh hoạt. Sau khi Đặng Hoa bước ra khỏi tòa nhà Long Vũ, cuối cùng thì cũng vẫn bị chết dưới sự dàn dựng tỉ mỉ của Eumenides. Nếu như ông ta cứ trốn mãi ở trong tuyến phòng ngự này thì sao nhỉ? Eumenides còn có thể hoàn thành được “”

đó giống như thời gian báo trước hay không? Đây đúng là một giả thiết khiến người ta phải suy ngẫm. Chỉ đáng tiếc là quy luật vận hành của thế giới này không hề tiếp nhận giả thiết, và Đặng Hoa - nhân vật đầy kiêu hãnh này, lúc đó cũng không thể nào cứ trốn mãi ở trong văn phòng giống như con rùa rụt cổ được. Thế là chủ nhân của tuyến phòng ngự này cuối cùng cũng đã phải chịu một đòn chí mạng của sát thủ ở bên ngoài tuyến phòng ngự. Đặng Hoa đã chết rồi, tại sao tối nay tuyến phòng ngự này lại bước vào trạng thái đề phòng cao nhất như vậy? Có thể sẽ tìm được đáp án trong phòng giám sát ở tầng 1 tòa nhà. 63 Giống như căn phòng riêng trong quán bar “Mê lực bóng đêm”

, trong căn phòng này, điểm thu hút nhất chính là một dãy màn hình giám sát. Bởi vì quy mô kiến trúc khác nhau, màn hình trên tường ở đây cũng to rộng hơn. Phạm vi màn hình giám sát bao gồm tất cả các lối ra vào tòa nhà, tất cả cầu thang máy, cầu thang bộ, hành lang, phòng, thậm chí là cả khung cảnh xung quanh bên ngoài tòa nhà. Có thể nói, chỉ cần ngồi trong căn phòng này, anh muốn tìm hiểu bất cứ động thái nào trong và ngoài tòa nhà Long Vũ, đều có thể tìm thấy hình ảnh trực quan trên một màn hình giám sát trong số đó. Trong phòng giám sát cũng có bốn người đàn ông mặc đồ đen đang đứng, họ xếp hàng ngang, mắt ai nấy đều mở to chăm chú nhìn vào màn hình hiển thị trước mặt mình. Và phía trước họ lại để hai chiếc

https://thuviensach.vn

ghế, hai người mặc thường phục đang ngồi ở đó. Trong khung cảnh này, người mặc thường phục luôn mang ý nghĩa có thân phận tôn quý hơn những người khác một chút, và trạng thái đứng ngồi ở hiện trường cũng đã chứng thực điều này. Trong hai người nam giới đang ngồi, người ngồi bên trái khoảng 30 tuổi, gương mặt dài, lông mày rậm, mắt to, qua dáng người có thể đoán, người này ít nhất cũng cao đến 1m80. Còn người kia có vẻ lớn tuổi hơn, thân hình vạm vỡ hơn, gần như đã đạt đến tiêu chuẩn vận động viên đấu vật chuyên nghiệp. Hai người này cũng chú ý đến một màn hình giám sát ở giữa hàng dưới cùng. Trong tất cả các màn hình, màn hình này là lớn nhất, và hình ảnh hiển thị trên màn hình, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thứ quan trọng nhất trong những thứ quan trọng của cả tòa nhà này. Đó chính là hình ảnh văn phòng làm việc ở cuối hành lang tầng 18. Căn phòng này vốn là văn phòng làm việc hàng ngày của Đặng Hoa được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, nhưng từ tình hình trong màn hình máy giám sát, thì đó hình như đã biến thành một phòng ngủ. Bởi vì diện tích văn phòng rất lớn, cho nên cần hai chiếc máy quay camera mới có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh trong căn phòng. Và chiếc màn hình hiển thị đó cũng vì thế mà bị phân thành hai phần trái phải. Nửa bên trái màn hình hiển thị nửa gian phía đông, nửa màn hình bên phải thì lại hiển thị nửa phía tây của căn phòng. Hai màn hình hợp lại làm một, vừa vặn hiện ra toàn cảnh của văn phòng làm việc. Lại nhìn thấy trong phòng đèn điện cũng sáng trưng, ngoài những thiết bị sẵn có trong văn phòng như bàn ghế,... ở hai góc đông tây vị trí sát tường, mỗi bên có thêm một chiếc giường nhỏ. Hai người nam giới nằm trên chiếc giường đó hình như đang ngủ rất ngon. Bởi vì góc nhìn hạn chế, và độ phân giải của máy quay lại thấp, cho nên từ màn hình không nhìn rõ được gương mặt của hai người đó, chỉ là thân hình hai người một gầy một béo, thì rất dễ phân biệt. 64 Người đàn ông thân hình vạm vỡ trước màn hình giám sát đó vừa mới hút xong một điếu thuốc, đang gí đầu thuốc vào gạt tàn. Đầu thuốc trong gạt tàn đã tích được thành một vốc, xem ra người ở trong phòng này đã ngồi giám sát một khoảng thời gian rất lâu rồi. Liên tục hút thuốc cũng không thể tiêu trừ được sự mệt mỏi của việc thức suốt đêm,

https://thuviensach.vn

người đàn ông vạm vỡ đó mắt đỏ hoe, há miệng ngáp một cái rõ dài. “Anh Long mệt rồi à?”

Người nam giới ngồi bên trái lên tiếng hỏi một câu, đồng thời ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình giám sát, không hề dám lơ là. “Vẫn trụ được.”

Người nam giới được gọi là “anh Long”

giơ hai tay lên xoa xoa mặt, mắt còn mở to hơn lúc trước. “Thực ra, anh Long không cần phải vất vả như vậy đâu. Ở đây có tôi canh giữ là được rồi, hai người nhìn và một người nhìn thì cũng có khác gì nhau.”

“Nói thì nói thế, nhưng là nhiệm vụ của mình, không được lơ là. Đặng tổng đã gặp nạn, nếu như chú Lâm có chuyện sơ xảy gì, vậy thì tập đoàn Long Vũ e là sẽ sập mất thôi!”

Nói đến đây, ánh mắt của anh Long bèn nhìn vào người đàn ông mập trong màn hình, thì ra người đàn ông đó chính là phó tổng giám đốc tập đoàn Long Vũ - Lâm Hăng Cán. Và từ cách xưng hô “chú Lâm”

của anh Long, có thể thấy mối quan hệ giữa họ rõ ràng thân thiết hơn bình thường. Người đàn ông ngồi bên trái cười “hi”

một tiếng, nói: “Anh Long chắc là không yên tâm để tôi giải quyết công việc thì phải?”

Anh Long ngẩn người, ép ra nụ cười, nói: “A Hoa, sao cậu lại ăn nói khách sáo như người ngoài thế? Lúc Đặng tổng gặp nạn, rất nhiều anh em cũng đều có mặt tại hiện trường, đó thực sự không phải là trách nhiệm của cậu đâu...”

Người đàn ông bên trái khẽ thở dài, không nói gì nữa, thì ra anh ta chính là A Hoa - chủ quản tòa nhà Long Vũ, đồng thời cũng chính là vệ sĩ tâm

https://thuviensach.vn

phúc và tín nhiệm nhất của Đặng Hoa lúc sinh thời. “Tôi thức cùng cậu, thực ra không phải là cảm thấy một mình cậu không làm tốt được công việc này. Chỉ là tôi cũng cần phải làm quen với hệ thống an ninh trong tòa nhà này, để sau này có thể chia sẻ bớt sự vất vả cho cậu, chẳng phải vậy sao?”

Anh Long vỗ vai A Hoa, như thể cố tình muốn kéo gần khoảng cách với đối phương. Nhưng A Hoa lại khẽ đẩy tay anh ta ra: “Đừng nói nữa, tập trung tinh thần.”

65 Anh Long chu môi, có vẻ như hơi oan ức. Nhưng đây cũng chỉ là vẻ mặt giả tạo của anh ta mà thôi, trong lòng anh ta thầm “hừ”

một tiếng lạnh lùng: “Mỗi thời vua, mỗi thời thần, dù cho cậu không muốn, thì cũng phải nhường chỗ thôi!”

Ánh mắt A Hoa vẫn không rời khỏi màn hình, lúc này đây, anh ta nhìn vào con số hiển thị thời gian ở góc trái trên màn hình, lẩm bẩm: “Còn chưa đầy nửa giờ đồng hồ nữa...”

“Tôi đã nói từ trước rồi, tên đó không thể nào đạt được mục đích đâu!”

Anh Long dựa lưng vào ghế, hình như đã chuẩn bị ăn mừng trước, “Phương thức bảo vệ như thế này, sao hắn có thể vào được chứ? Trừ phi hắn thực sự có tài thiên biến vạn hóa như Tôn Ngộ Không!”

A Hoa khẽ lắc đầu: “Không thể chủ quan, càng đến phút cuối, càng phải cảnh giác. Hắn ta rất có thể chính là muốn nhân lúc cuối cùng chúng ta lơ là để ra tay.”

“Tôi sợ là hắn không đến ấy chứ!”

Anh Long “xì”

https://thuviensach.vn

một tiếng khinh khỉnh, “Chỉ cần hắn dám đến, chờ xem tôi lột da hắn để tế lễ Đặng tổng.”

A Hoa không nói gì, anh ta nhìn chăm chăm vào màn hình. Hai người đàn ông trong văn phòng vẫn đang ngủ say, trên màn hình, ngoài con số thời gian đang liên tục biến động, tất cả mọi thứ đều ở trạng thái yên tĩnh, xem ra không có bất cứ điều gì khác thường. Nhưng A Hoa lại dần chau mày, hình như dự cảm thấy có điều gì đó chẳng lành. Dưới tác động của anh ta, anh Long cũng trở nên cảnh giác hơn, anh ta ghé sát người vào gần màn hình, sau khi mở to mắt nhìn giây lát, lại liếm môi vẻ thoải mái: “Không có gì không ổn mà? Sao cậu lại phải căng thẳng thế chứ?”

Như thể là một sự châm biếm đối với thái độ này của anh Long, lời anh ta vừa dứt, màn hình hiển thị trước mặt đột nhiên đen sì. Thế là giọng nói kinh hoàng của anh ta lại vang lên, “Ôi, thế này là thế nào?!”

“Mất điện rồi!”

A Hoa ngồi bên lo lắng trả lời. Anh Long lúc này mới chợt nhận ra không chỉ màn hình bị đen, đèn trong phòng giám sát cũng đều tắt hết, xung quanh biến thành một màn đêm đen đặc. “Có tình hình rồi!”

Anh Long cuống quýt nhảy bật dậy khỏi ghế, nhưng nhất thời lại không biết đi về hướng nào, bèn ngơ ngác hỏi, “Làm thế nào bây giờ?”

A Hoa lần trong bóng đêm, đi đến bức tường giáp đường cái, kéo rèm cửa sổ. Ánh đèn bên ngoài tòa nhà chiếu rọi vào bên trong, khiến cho trong phòng thấp thoáng nhìn thấy hình thù. 66 Nhưng sắc mặt A Hoa cũng vì ánh sáng chiếu vào mà trở nên càng u tối hơn. Anh ta sa sầm giọng nói: “Bên ngoài có điện!”

Trái tim anh Long cũng như sa sầm xuống, bên ngoài có điện, vậy thì có nghĩa là việc mất điện trong tòa nhà bắt nguồn từ sự cố trong nội bộ. Và chính trong thời khắc then chốt đầy mẫn cảm thế này, “sự cố”

https://thuviensach.vn

này mang ý nghĩa gì thì không cần nói cũng đã rõ! “Tôi lập tức dẫn người lên đó!”

Anh Long cuống cuồng co giò chạy ra ngoài, trong số bốn người mặc đồ đen, có hai người vội vàng đi theo anh ta, còn hai người khác thì đứng nguyên tại chỗ, chăm chú nhìn A Hoa, chờ đợi anh ta ra chỉ thị. “Tất cả không được di chuyển!”

A Hoa gầm lên một tiếng, như thể tiếng sấm rền. Anh Long giật mình bởi tiếng gầm đó, ngoan ngoãn dừng bước. Sau đó anh ta cũng ngẩn người nhìn A Hoa, tư duy tạm thời ngưng trệ. Thần sắc A Hoa vô cùng nghiêm nghị, tâm trạng lại không hề hoảng loạn. Nhìn thấy cục diện trong phòng giám sát đã được mình khống chế, anh ta bèn rút ra một chiếc máy bộ đàm, bắt đầu gọi thuộc hạ phụ trách canh gác ở tầng 18: “A Kiệt à?”

Ở trong máy bộ đàm nhanh chóng vang lên tiếng trả lời, “Anh Hoa, em là A Kiệt!”

“Tình hình của cậu ở đó thế nào?”

“Đột nhiên mất điện rồi.”

“Tôi biết rồi.”

A Hoa nhấn mạnh giọng nói, “Ý tôi muốn hỏi là: ngoài việc mất điện, còn có tình hình gì khác không?”

“Tạm thời thì không.”

Nghe thấy câu trả lời này, mọi người trong phòng giám sát đều khẽ thở phào. “Chỗ cậu bây giờ có thứ gì để chiếu sáng không?”

A Hoa tiếp tục hỏi. “Có hai người anh em đã lấy được đèn pin ở trong hộp phòng cháy chữa cháy, chống đỡ được một lúc, không vấn đề gì.”

https://thuviensach.vn

“Rất tốt!”

A Hoa nghiêm nghị khen ngợi một câu, “Bất luận xảy ra tình huống gì, các cậu cũng cần phải canh giữ ở bên ngoài cửa văn phòng, không cho phép bất cứ ai bước vào, có hiểu không?”

Anh chàng tên gọi A Kiệt đó nhanh nhẹn trả lời: “Dạ hiểu!”

67 “Có bất cứ biến động nào, lập tức liên hệ với tôi.”

Sau khi dặn dò câu cuối, A Hoa bèn đặt máy bộ đàm sang một bên, sau đó anh ta nhìn hai cậu thanh niên mặc đồ đen vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ, hỏi: “Các cậu có biết vị trí đặt máy phát điện dự phòng của tòa nhà để ở đâu không?”

Hai người đó gần như đồng thời trả lời: “Dạ biết!”

A Hoa quả quyết xua tay: “Hai người cùng đi, cho các cậu thời gian ba phút.”

Hai người mặc đồ đen không nói gì, lập tức bước nhanh ra khỏi phòng giám sát. Kể cả lúc đi qua chỗ anh Long và mấy người khác, họ cũng không hề dừng lại, như thể đối phương vốn không hề tồn tại. Anh Long vẫn đứng đơ người ở vị trí cũ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trông rất sượng sùng. A Hoa lúc này hình như mới nhớ ra anh Long vẫn bị mình bỏ mặc, anh ta quay sang nhìn đối phương, sau đó bước lên mấy bước. Anh Long vội theo sát A Hoa, cơ thịt trên mặt hơi co giật. Mặc dù anh ta thân hình cao to, lại nhiều tuổi hơn đối phương, nhưng khí thế lúc này lại hoàn toàn bị đối phương áp đảo, thật không ngờ còn có cả cảm giác không dám ngẩng mặt lên. Nhưng nghĩ đến việc bên cạnh mình còn có hai tên đàn em, cũng không thể quá mất thể diện, anh ta bèn gắng gượng nói, “Bây giờ tình hình có biến động, canh giữ ở phòng giám sát thì còn có ý nghĩa gì chứ? Chúng ta phải lên đó để tăng tiếp viện chứ!”

https://thuviensach.vn

A Hoa đi đến trước mặt anh Long rồi dừng bước, sau đó anh ta lạnh lùng hỏi: “Bây giờ không có điện, các anh chạy lên tầng 18, cần mất bao nhiêu thời gian?”

“Việc này...”

Anh Long lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, sau khi tính nhẩm, anh ta hàm hồ trả lời, “Có thể phải mất ba đến năm phút...”

“Ba đến năm phút... cứ coi như các anh thực sự có thể chạy lên đó, thì chắc cũng mệt bã người ra nhỉ? Trên đường đi còn phải lần mò trong bóng tối, gặp phải mai phục thì các anh cũng không còn sức mà đánh trả lại! Chạy lên đó thì có tác dụng gì? Ở trên đó còn có mấy chục người anh em đang canh giữ, hai lớp cửa của văn phòng đang khóa chặt, chìa khóa đang ở trong tay hai người chúng ta, mỗi người một chùm, chúng ta không mở ra, thì ai có thể vào được chứ? Hoảng hoảng hoảng, có gì đáng để hoảng loạn chứ? Anh có biết, kẻ địch chính là mong muốn chúng ta hoảng loạn, chúng ta hoảng, chúng ta loạn, thì hắn mới có cơ hội!”

68 Anh Long bị A Hoa giáo huấn một hồi, nghẹn họng không nói được gì, đồng thời anh ta cũng cảm thấy lưng vã mồ hôi lạnh, ngẫm lại cũng thấy sợ hãi. Đúng vậy, giờ đây mặc dù đã mất điện, nhưng chỉ cần các anh em ở tầng 18 vẫn canh giữ cửa văn phòng, kẻ địch cũng chẳng có cơ hội nào cả. Nếu như vừa rồi A Hoa cũng theo mình cuống cuồng chạy lên đó, giữa đường nếu bị kẻ địch mai phục, thì lại thực sự biến thành đem tặng chìa khóa đến cho đối thủ rồi. “Vậy thì bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Anh Long nuốt nước bọt, giọng điệu đã thực sự trở thành một tiểu đệ chờ đợi đại ca ra chỉ thị. Không biết lúc này anh ta có hiểu ra rằng: một triều vua, một triều thần, nhưng bất luận vua hay thần cũng đều cần phải dựa vào thực lực của mình để nói chuyện! “Lấy bất biến ứng vạn biến.”

https://thuviensach.vn

A Hoa nói vẻ rất kiên định, “Chiếc máy phát điện dự phòng sẽ chuẩn bị làm việc, và trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ của chúng ta chính là canh giữ vị trí của mình, không được để cho kế hoạch phòng ngự đã định sẵn của chúng ta bị gây phiền nhiễu từ những yếu tố bên ngoài.”

Sau khi nói xong những câu này, A Hoa bước trở lại vị trí giám sát, ngồi xuống chỗ ngồi của mình. Anh Long cũng chỉ biết phục tùng đi theo sau, mặc dù vẫn là ngồi ngang hàng cùng với A Hoa, nhưng phong thái đại ca huênh hoang lúc trước giờ đã hoàn toàn biến mất. A Hoa cầm bộ đàm lên, lại một lần nữa tiến hành liên lạc với A Kiệt ở tầng trên. Tin tức được phản hồi lại như sau: tất cả những anh em ở tầng trên, sau khi nhận được chỉ thị của A Hoa, ai nấy đều canh giữ nguyên vị trí, sự phòng thủ của văn phòng làm việc đó vẫn không hề có chút sơ hở. Trong tình hình này, kẻ địch cũng không thấy lộ ra bất cứ hành tung nào. A Hoa vừa nghe thuộc hạ hội báo, vừa quay sang nhìn anh Long một cái. Anh Long gật đầu vẻ thán phục: quả nhiên chỉ cần nơi phòng bị của mình không kinh hoàng hoảng loạn, thì kẻ địch rất khó có thể tìm ra sơ hở mà ra tay. Mọi người cứ thế chờ đợi trong bóng đêm, mặc dù chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng bởi vì thần kinh đều ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, cho nên cảm giác dài dằng dặc giống như mấy giờ đồng hồ. Đột nhiên bóng đêm cuối cùng cũng biến mất, đèn trong tòa nhà lại được sáng lên. A Hoa và mọi người đồng thời cùng phát ra tiếng hoan hô khe khẽ, biết là thuộc hạ được phái xuống tầng ngầm để khởi động máy phát điện dự phòng đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó họ lại dồn tất cả ánh mắt vào màn hình máy giám sát ở gần đó, cần phải xác định đối tượng được bảo vệ có an toàn hay không. Phản ứng của màn hình hiển thị chậm hơn bóng đèn rất nhiều. Sau khi nguồn điện chạy vào, cũng cần có một khoảng thời gian mới có thể khôi phục được trạng thái làm việc bình thường. Và sau khi hình ảnh trên màn hình của máy 69 camera càng lúc càng hiện nên rõ nét, đôi mắt của hai người cũng trợn trừng càng lúc càng to, như thể không đủ để sử dụng vậy. Thoạt tiên anh Long “ơ”

https://thuviensach.vn

một tiếng vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, đồng thời còn có một thứ cảm giác chấn động kinh hoàng không thể nào tin nổi. Anh ta thậm chí còn nghi ngờ có phải là mình không kịp thích ứng với luồng ánh sáng đột ngột cho nên đã bị hoa mắt. Mang theo thứ suy nghĩ cầu may này, anh ta quay sang nhìn A Hoa, thế nhưng phản ứng của đối phương lại khiến cho trái tim của anh ta triệt để chìm xuống. A Hoa sợ hãi nhìn chăm chăm vào màn hình, hai con ngươi mắt trợn trừng, khóe mắt gần như sắp bị rách ra. Anh ta dường như nhìn thấy một bức ảnh khó có thể lý giải được nhất trên toàn thế giới, cho dù ban ngày gặp ma thì cũng chỉ đáng sợ đến thế mà thôi. “Việc này... sao có thể được?!”

Anh ta lẩm bẩm, như thể bị người ta giáng cho một gậy vào đầu, ngẩn người đờ đẫn. Đúng vậy, anh Long cũng cảm thấy hình ảnh xảy ra trên màn hình vốn không thể nào xảy ra được. Nhưng hình ảnh này lại đã xuất hiện ngay trước mắt họ! Trên màn hình đó, cửa chính của văn phòng vẫn đóng chặt, ánh đèn sáng trưng, tất cả mọi thứ đều giống hệt trước khi mất điện. Và ở trên chiếc giường kê sát tường ở hai mé đông tây, hai người nam giới một gầy một béo vẫn đang ngủ say, tư thế ngủ của họ thậm chí còn không thay đổi là mấy. Căn phòng này vốn dĩ chỉ nên như vậy thôi. Ngoài việc sau khi mất điện lại có điện, không nên có bất cứ sự thay đổi nào. Hơn mười người anh em đang canh giữ ở hai bên cánh cửa sắt khóa chặt, ngay cả một con ruồi cũng đừng mơ bay được vào trong phòng! Nhưng trong phòng lúc này lại có thêm một người. Người đó đang bước đến chiếc giường đơn ở phía tây, như thể cố tình muốn khoe khoang, tay phải của anh ta khẽ giơ lên không trung, đón lấy hướng ánh đèn và đung đưa. Trên màn hình lập tức xuất hiện một luồng ánh sáng sắc lạnh. A Hoa và anh Long đều là người trong chốn giang hồ, họ biết quá rõ luồng ánh sáng trắng đó đại diện cho thứ gì, đó chính là phản quang của lưỡi dao, vô cùng sắc bén, sự sắc bén đó như thể đã xuyên qua màn hình, kéo đến tận nơi sâu kín trái tim họ. “A Hoa, làm... làm thế nào bây giờ?”

https://thuviensach.vn

Trong lúc sững sờ kinh hãi, anh Long đã nói năng lắp bắp. 70 A Hoa còn chưa kịp trả lời, ánh đèn và màn hình đột nhiên lại vụt tắt. Cả tòa nhà Long Vũ lại một lần nữa rơi vào màn đêm. Và lần này thì lại là sự tối đen triệt để, đủ để khiến cho trái tim tất cả mọi người đều rơi xuống vực sâu không đáy!
Chú thích: (1) Là một công trình xây dựng quân sự dọc biên giới Pháp-Đức và Pháp-Ý với mục đích bảo vệ lãnh thổ Pháp. Trên thực tế đây là một sai lầm lớn vì năm 1940 Đức vẫn tấn công Bỉ, chọc ngang sườn của tuyến Maginot và tiến sang dễ dàng.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 18: Vụ Huyết Án Trong Căn Phòng Khóa Chặt

0 giờ 45 phút ngày mùng 3 tháng 11. Tiếng còi cảnh sát rú vang xé rách cả bầu trời đêm. Những người cảnh sát của đội cảnh sát hình sự thành phố và đội cảnh sát đặc nhiệm đang cùng tập trung lao đến tòa nhà Long Vũ ở trung tâm thành phố. Cảnh sát nhân dân đến trước đã giăng đường dây cảnh giới quanh tòa nhà Long Vũ. Bên ngoài đường dây cảnh giới, càng lúc càng tập trung nhiều đèn xe cảnh sát nhấp nháy, tạo thành một sự đối lập chói mắt với cả khối đen đặc phía sau tòa nhà. Những người cảnh sát từ trên xe cảnh sát bước xuống, ai nấy đều trang bị vũ trang, họ di chuyển men theo đường dây cảnh giới, tạo thành một tuyến đường phòng ngự cẩn mật. Mối liên hệ trong ngoài tòa nhà Long Vũ đã bị tuyến đường này cách ly hoàn toàn. Và ở trung tâm đường dây cảnh giới, La Phi đang dẫn theo cấp dưới của mình tiến vào trong tòa nhà. Đoàn người này tiến vào tòa nhà chia làm hai hướng, nhân viên kỹ thuật của đội cảnh sát đặc nhiệm mang theo thiết bị sửa chữa đi về phía phòng điện ở dưới tầng ngầm của tòa nhà, nhiệm vụ của họ là làm cho hệ thống điện của tòa nhà khôi phục trạng thái bình thường một cách nhanh nhất có thể. Còn La Phi thì dẫn các chiến sĩ đội cảnh sát hình sự lao lên tầng 18 của tòa nhà. Mặc dù là bị đánh thức trong lúc đang ngủ say, nhưng lúc này đây, cơ thể La Phi lại có thể phát ra sức mạnh tiềm tàng. Anh sải bước nhanh đi lên trước toàn đội, không hề thua kém gì những cậu chàng thanh niên 20, 30 tuổi ở cạnh mình. Có được điều này, một là do anh thường xuyên chăm chỉ tập luyện, hai là do sự ham muốn chiến đấu mãnh liệt của anh. Thứ ham muốn này đến từ sự kích động của đối thủ hùng mạnh, đến từ một cái tên khiến cho La Phi khắc cốt ghi tâm, mang theo đầy mùi vị máu tanh: Eumenides! Năm phút sau, mọi người đã lên đến tầng 18 tòa nhà Long Vũ. Đây không phải là lần đầu tiên La Phi đến đây. Cảnh tượng gặp mặt Đặng Hoa lần trước, anh vẫn còn ghi nhớ rất rõ.

https://thuviensach.vn

Anh biết đây là nơi trọng yếu nhất của tập đoàn lớn này, ẩn chứa thứ quyền lực và sức mạnh mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi. Nhưng lúc này đây, khi anh lại lần nữa bước vào chốn này, đã có một thứ cảm giác hoàn toàn khác. Dưới ánh sáng đèn pin chuyên dụng của cảnh sát, La Phi nhìn thấy những người nam giới mặc đồ đen được xếp thành hai hàng, bọn họ ai nấy đều thân hình cao lớn, cường tráng, nhưng thứ thần thái tinh lực dồi dào vốn có đã không còn hiện hữu, mà thay vào đó là nỗi sợ hãi và kinh hoàng không thể nào che giấu được, như thể đang đứng ở cửa vào địa ngục vậy. La Phi và mọi người đi men theo hành lang vào sâu phía trong. Hơn mười đôi giày da giẫm xuống sàn, phát ra tiếng kêu vang đều tăm tắp, như thể thổi khẩu hiệu chiến đấu chính nghĩa đầy vẻ trang nghiêm. Tiếng vang này làm kinh động một nhóm người đang tập trung ở cuối hành lang, sau chút xao động, nhóm người tách ra, hai người đứng đầu ở trong đó bước lên đón. “Cảnh sát La, chào anh!”

Người thanh niên đó bước lên chào trước, thái độ vừa phải, không lạnh lùng cũng không nhiệt tình. La Phi nhớ anh ta tên là A Hoa, là tâm phúc đắc dụng nhất của Đặng Hoa lúc sinh thời. Người đứng phía sau A Hoa thì La Phi chưa gặp bao giờ, nhưng người này thần sắc hoảng loạn, chắc không phải là nhân vật gì tầm cỡ. “Là anh báo án phải không?”

La Phi vừa hỏi, vừa đi lên trước mấy bước. Phía trước mặt anh chính là văn phòng làm việc của Đặng Hoa, La Phi nhìn cánh cửa đen ngòm như cửa động đó, chau mày - theo bản năng nghề nghiệp, anh đã ngửi rõ thấy mùi vị của sự chết chóc. “Đúng vậy!”

A Hoa gật đầu, “Đã ngừng thở hẳn rồi. Cho nên tôi không gọi 120, mà báo cảnh sát luôn.”

Anh ta hơi rướn mày, hình như nỗi khinh hoàng vẫn còn chưa tan hết. Nhưng lời nói và hành động của anh ta vẫn có thể coi là trấn tĩnh, vẫn trấn áp được tình hình. “Sao cậu biết là vụ án do Eumenides gây ra?”

https://thuviensach.vn

La Phi hỏi thẳng luôn vào vấn đề then chốt. A Hoa không trả lời ngay vào câu hỏi, anh ta lôi ra một tờ giấy trắng đưa cho La Phi. La Phi nhận lấy tờ giấy, Doãn Kiếm đứng đằng sau bước lên một bước, soi đèn pin cho anh. Có thể là do đột nhiên bị luồng ánh sáng kích thích, đồng tử mắt La Phi chợt thu nhỏ lại. Cách thức tờ giấy và nét chữ bằng mực tàu trên tờ giấy là thứ anh đã quá quen thuộc rồi, từ lần đầu tiên nhìn thấy cách đây mười tám năm, là mãi mãi không thể nào quên! Trên đó viết: “ 73 Người thụ hình: Lâm Hằng Cán, Mông Phương Lượng Tội danh: Liên quan đến xã hội đen Ngày thực thi: Ngày 2 tháng 11 Người thực thi: Eumenides”

La Phi mở to mắt nhìn tờ giấy này, mắt như muốn tóe lửa. Trong suy nghĩ của anh, đây chính là một bức chiến thư, một bức thư tuyên chiến rành rành đến từ đối thủ đáng sợ đó. Nhưng anh đã để lỡ mất thời gian giao chiến lần này. Bây giờ đã là sáng sớm ngày mùng 3 tháng 11, và Eumenides thì đã lại đạt được mục đích như lời hẹn. Còn có cục diện nào khiến người ta buồn bực uất ức hơn thế này không? “Các anh nhận được này khi nào?”

Sau khi ánh mắt La Phi rời khỏi tờ giấy đó, bèn nhìn chăm chăm vào A Hoa. A Hoa đã có sự chuẩn bị từ trước đối với câu hỏi này, anh ta bình thản đón nhận ánh mắt của La Phi, trả lời: “Hai ngày trước.”

“Tại sao lại không báo cảnh sát từ trước?”

La Phi lập tức hét lên. Đôi tay anh nắm thật chặt, như thể sức mạnh trong cả cơ thể không có chỗ để phát tiết. “Báo cảnh sát? Ha...”

Cánh mũi của A Hoa phồng lên, lộ ra thần sắc vô cùng phức tạp, vừa phẫn nộ, bi thương vừa khinh thường, sau đó anh ta lạnh lùng hỏi ngược lại, “Đặng tổng đã chết như thế nào?”

La Phi chợt lặng người, tâm trạng trách móc bỗng chốc vụt tan biến. Nhưng A Hoa lại không muốn bỏ qua, anh ta hằn học nói thêm một câu: “Anh nói xem, cảnh sát các anh có thể làm được những gì!?”

https://thuviensach.vn

La Phi thở dài, thật không ngờ lại không đáp lời lại câu hỏi đầy khiêu khích thế này. Cần phải biết rằng, trong trận chiến ở sân bay, chính là tổ trưởng tổ hành động Hàn Hạo của cảnh sát đã tận tay bắn chết Đặng Hoa - đối tượng được bảo vệ. Đã xảy ra việc như vậy, A Hoa và mọi người đúng là không có lý do gì để còn tin tưởng cảnh sát được nữa. Cho nên sau khi họ nhận được bản thông báo tử vong này, đã chọn lựa tự mình giải quyết, không tiết lộ bất cứ thông tin gì cho cảnh sát. A Hoa cũng không phải là không có thực lực này. Anh ta đã từng bảo vệ Đặng Hoa an toàn trải qua những năm tháng gian nan hiểm ác trong chốn xã hội đen. Nếu như cuối cùng không phải là Hàn Hạo trúng kế "mượn dao giết người"

của Eumenides thì không chừng đến giờ Đặng Hoa cũng vẫn còn sống. Đứng từ 74 góc độ này mà nói, A Hoa đúng là không cần cảnh sát, thậm chí trong mắt anh ta, cảnh sát còn đóng vai trò càng giúp càng dở. Cảnh sát đã bị lỡ cơ hội giao đấu chính diện với Eumenides lần này, quả đắng này hoàn toàn là do chính cảnh sát đã gây nên. Thế nhưng La Phi thì ít nhiều lại phải chịu hậu quả của người trước để lại. Nhưng sự việc đã đến nước này, La Phi cũng không muốn biện hộ gì cho mình cả. Anh biết rất rõ, cách tốt nhất để làm tiêu trừ sự hiểu nhầm này của đối phương chính là dùng thực lực để nhận lại được sự tôn trọng, không có con đường nào khác cả. Thế nên La Phi không muốn nhắc mãi chuyện đã xảy ra, anh dồn tâm trí và sức lực vào hiện trường vụ huyết án đang diễn ra trước mắt. "Trong phòng hiện giờ còn có người không?"

La Phi nheo mắt nhìn vào cửa văn phòng đang mở. Đó lẽ ra là trung tâm an toàn nhất của thành lũy, nhưng bây giờ lại biến thành một phần mộ âm u lạnh lẽo. A Hoa hít thở một hơi thật sâu, khống chế tâm trạng của mình. Sau đó quay lại nhìn những người mặc áo đen ở sau lưng mình, lạnh lùng trả lời: "Người của chúng tôi toàn bộ đã ra ngoài hết. Quy định này thì tôi hiểu, đã báo cảnh sát, thì sau đây là công việc của các anh, tôi sẽ không can thiệp."

https://thuviensach.vn

Mặc dù bị đối xử lạnh nhạt, nhưng La Phi cũng vẫn rất khen ngợi thái độ giải quyết công việc của A Hoa. Con người cũng khó tránh khỏi có thiện cảm và ác cảm, nhưng chỉ cần khi làm việc phân minh rạch ròi, điều này cũng có thể coi là tác phong hiếm có của bậc trượng phu. Doãn Kiếm cầm đèn pin soi vào sâu trong phòng. Căn phòng này rất rộng, rất sâu, từ bên ngoài khó có thể nhìn thấy hết toàn bộ cả căn phòng. Cậu bèn xin chỉ thị: "Đội trưởng La, bây giờ chúng ta có vào trong không?"

La Phi trầm ngâm giây lát: "Đợi thêm một chút đi... chờ mạng lưới điện khôi phục lại hãy vào cũng chưa muộn."

Doãn Kiếm gật đầu, hiểu được dụng ý của đội trưởng. Kẻ địch mà họ phải đối diện quá hùng mạnh, cho nên từng bước đều phải vô cùng thận trọng. Nếu như đường đột tiến vào hiện trường tối đen, vậy thì rất có thể sẽ tạo cơ hội cho đối thủ đang mai phục trong chỗ tối. La Phi nhìn đồng hồ, anh tiến vào tòa nhà Long Vũ cũng đã được mười phút rồi. Lúc này Doãn Kiếm đang chủ động dùng máy bộ đàm liên lạc với nhân viên kỹ thuật của đội cảnh sát đặc nhiệm, sau đó cậu hội báo: "Bên dưới nói khoảng bảy, tám phút nữa là ổn."

Bảy, tám phút. Chỉ cần vòng ngoài kiểm soát tốt, chút thời gian này sẽ không khiến cho cục diện có thay đổi gì lớn. La Phi trấn tĩnh được, nhân thời gian này, 75 anh vừa vặn có thể tìm hiểu thêm được tình hình khái quát trước và sau khi xảy ra vụ án. "Anh hãy kể lại tình hình diễn biến sự việc - bắt đầu từ khi các anh nhận được ."

Anh nhìn A Hoa, nói. Anh dùng ánh mắt chân thành nhắc nhở đối phương: chúng ta đang phải đối diện với một đối thủ chung. A Hoa cắn răng im lặng giây lát, ánh mắt anh ta chuyển từ sự ủ dột sang kiên nghị, hình như đã tích tụ dũng khí sục sôi căm thù. Sau đó anh ta bắt đầu rơi vào trong hồi ức khiến mình cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề. "Trưa hai hôm trước tôi nhận được này, là một bức thư nặc danh được gửi tới. Bởi vì Đặng tổng vừa mới gặp nạn, tôi đương nhiên rất coi trọng bức thư này, cho nên đã lập

https://thuviensach.vn

tức liên hệ với Lâm tổng và Mông tổng, cũng đúng lúc họ muốn tìm tôi, bởi vì Eumenides cũng gửi cho họ mỗi người một ...”

La Phi biết Lâm tổng, Mông tổng chính là người thụ hình Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng trong vừa rồi. Hai người này đều là nhân vật nguyên lão của tập đoàn Long Vũ, Eumenides liên tục ra tay, lẽ nào là muốn triệt để hủy diệt tập đoàn Long Vũ? Dưới sự kinh doanh hơn mười năm của Đặng Hoa, tập đoàn Long Vũ đã hình thành cục diện lũng đoạn kinh doanh trên nhiều lĩnh vực trong tỉnh thành, trong đó tình hình ức hiếp bá đạo thị trường, kinh doanh bất chính cũng không hiếm gặp, Eumenides đã lấy danh nghĩa là phán xét tội ác vậy thì dùng “trừ ác tận gốc”

để giải thích động cơ hành vi truy sát của anh ta thì cũng khá hợp lý. Trong lúc La Phi suy ngẫm, A Hoa vẫn tiếp tục: “... Thế là chúng tôi cùng ngồi lại với nhau bàn bạc đối sách. Lúc đó hai người bọn họ đều vô cùng căng thẳng, Lâm tổng đã từng có ý định muốn báo cảnh sát, nhưng liền bị tôi phủ quyết.”

La Phi cười đau khổ: “Đúng vậy, anh vốn không tin tưởng cảnh sát.”

“Đây chỉ là một nguyên nhân.”

A Hoa nheo mắt, ánh mắt lộ ra sự hung hãn: “Eumenides đã đặc biệt gửi cho tôi một , đây rõ ràng là sự khiêu chiến, tôi không có lý do gì để không tiếp chiêu! Huống hồ hắn đã giết hại Đặng tổng, tôi có nằm mơ cũng muốn tận tay xé nát hắn ra!”

La Phi hiểu được cảm giác của A Hoa. Eumenides là một đối thủ khiến người ta sợ hãi nhưng lại khao khát được nghênh chiến. A Hoa đương nhiên cũng không dễ dàng từ bỏ cơ hội để giao đấu với hắn. Nhưng La Phi đồng thời cũng cảm thấy hơi ủ dột - lần này Eumenides không thông báo cho cảnh sát kế 76 hoạch giết chóc, mà lại thông báo cho A Hoa, liệu có phải là đối với hắn: cảnh sát đã thua quá nhiều, cho nên hắn muốn đổi đối thủ

https://thuviensach.vn

khác? A Hoa vẫn nói tiếp: “Sau đó Lâm tổng và Mông tổng đều nghe theo lời kiến nghị của tôi: không báo cảnh sát, nhờ vào lực lượng của tập đoàn chúng tôi để bảo vệ họ. Thế là chúng tôi tự mình tập hợp những anh em thân thiết, đồng thời quyết định dùng văn phòng làm việc của Đặng tổng lúc sinh thời để làm nơi ẩn nấp.”

“Những người này không phải toàn bộ đều là thuộc hạ của anh sao?”

La Phi hỏi xen vào một câu, anh chú ý thấy A Hoa khi nhắc đến đoàn người này, cứ luôn nói: “chúng tôi”

, chứ không nói “tôi.”

“Có một nửa là anh em của tôi, còn một nửa là người của Lâm tổng.”

A Hoa giải thích: “Chúng tôi mặc dù đều trong tập đoàn Long Vũ, nhưng Lâm tổng cũng có thuộc hạ trực thuộc của mình.”

La Phi “ừm”

một tiếng thể hiện đã hiểu. Tập đoàn có thế lực mạnh nhường này, nội bộ phân thành mấy phái cũng là điều bình thường. “Anh Long đây chính là tâm phúc của Lâm tổng.”

A Hoa lúc này giới thiệu với La Phi người nam giới vạm vỡ đứng sau lưng, “Anh ấy và tôi cùng phụ trách bảo vệ an toàn cho hai vị lão tổng.”

Anh Long nhìn La Phi, “ôi”

một tiếng, coi như là miễn cưỡng chào hỏi. Anh ta vẫn giữ nguyên bộ dạng thẫn thờ như người mất hồn, xem ra vẫn chưa hồi phục được từ cú sốc chủ nhân gặp nạn. Muốn gián tiếp tìm hiểu thực lực của một người, bạn có thể quan sát bạn bè của anh ta, cũng có thể quan sát thuộc hạ của anh ta. Đem so sánh biểu hiện lúc này của A Hoa và anh Long, La Phi dễ dàng có

https://thuviensach.vn

thể hiểu được vì sao Đặng Hoa lại có thể độc tôn làm bá chủ tập đoàn Long Vũ mười mấy năm, địa vị vững chắc như núi cao. “Hãy nói cụ thể quá trình bảo vệ của các anh đi!”

La Phi hướng câu chuyện đến tình tiết then chốt nhất. Sắc mặt A Hoa tái xám. Bốn chữ “quá trình bảo vệ”

coi như đã nể mặt anh ta lắm rồi. Từ kết quả có thể thấy, đó càng giống như một vở kịch khôi hài đầy nhục nhã giống như mèo vờn bắt chuột vậy. Và lúc này đây anh ta lại không thể không kể tỉ mỉ lại quá trình của vở kịch khôi hài đó cho cảnh sát, những người mà anh ta coi thường. “Ngày thực thi trong là ngày mùng 2 tháng 11. Vào 8 giờ tối ngày mùng 1, chúng tôi đã mời hai vị lão tổng vào trong văn phòng làm 77 việc của Đặng tổng. Hai lớp cửa chống trộm đều được khóa chặt, chìa khóa thì tôi và anh Long, mỗi người giữ một chùm. Đồng thời chúng tôi đã bố trí tầng tầng lớp lớp bảo vệ ở dọc hàng lang tầng 18 - đặc biệt là cửa văn phòng, tập trung hơn mười anh em canh giữ. Ngoài ra, từng nơi ra vào trong khắp tòa nhà cũng đều bố trí người canh gác. Tôi và anh Long mỗi người dẫn hai người thân tín, canh giữ ở phòng giám sát tại tầng 1. Cả trong và ngoài tòa nhà Long Vũ, khắp nơi đều lắp máy camera, cho nên chúng tôi ở tầng 1 là có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ở khắp tòa nhà. Đương nhiên, trọng điểm giám sát của chúng tôi chính là căn phòng mà hai vị lão tổng đang ở.”

Trong quá trình bước vào trong tòa nhà, La Phi cũng đã nhìn thấy sự bố trí phòng thủ cẩn mật của A Hoa và mọi người. Cho dù là Eumenides muốn đơn thương độc mã lao vào thì có vẻ cũng không có khả năng nhỉ? Nhưng hành động giết chóc của Eumenides lại vẫn cứ đạt được mục đích, hơn nữa cả chặng đường không hề nhìn thấy dấu vết đánh nhau, lẽ nào hắn lại đi từ một con đường khác? A Hoa hình như nhận ra điều La Phi suy nghĩ, giải thích thêm: “Căn phòng đó năm xưa Đặng tổng đã dặn dò kỹ sư thiết kế tòa nhà đặc biệt thiết kế nên, cả tầng này chỉ có một con đường có thể đi đến được cửa văn phòng. Trong phòng cũng không có bất cứ lối đi nào có thể

https://thuviensach.vn

thông ra bên ngoài. Cánh cửa sổ duy nhất trong phòng nằm ở trên bức tường phía nam tòa nhà, trong phạm vi mười mét đều là bức tường kính trơn nhẵn, cho dù là cao thủ leo núi giỏi nhất thế giới cũng không thể nào trèo đến gần được. Và phía trên cửa sổ, cứ cách năm mét lại khảm một hàng lưỡi dao sắc nhọn, cho nên cũng đừng có mơ có thể thông qua sợi dây thừng để leo từ trên sân thượng xuống đến gần ô cửa sổ."

La Phi chau mày: "Nếu đã như vậy, Eumenides sao có thể tiến vào văn phòng được?"

"Tôi không biết..."

A Hoa lộ ra sắc mặt sượng sùng nhưng lại mơ hồ, "Tôi và anh Long bắt đầu từ buổi tối ngày mùng 1 thì luôn nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát, không dám lơ là một giây phút nào. Cho đến tận hơn một giờ đồng hồ trước, tất cả mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường. Nhưng khoảng vào lúc 11 giờ 35 phút đêm ngày mùng 2, cả tòa nhà đột nhiên bị mất điện."

11 giờ 35 phút đêm, đã gần đến thời khắc cuối cùng trong thời hạn của bản thông báo tử vong. La Phi nghĩ thầm, Eumenides chắc chắn là cố tình chọn lựa thời gian này để ra tay thì phải, trải qua hơn hai mươi giờ đồng hồ vất vả canh giữ, A Hoa và mọi người chắc ắn đều đã mệt mỏi rã rời, khả năng tư duy và phản ứng đều sụt giảm đáng kể. "Lúc này các anh vẫn cần phải tiếp tục kiên trì phòng thủ, chớ nên mù quáng bị đối phương chi phối."

Dù sự việc đã qua, nhưng La Phi vẫn không kìm nổi việc nhắc nhở mọi người. 78 "Chúng tôi không hề hoảng loạn. Lúc đó anh em ở trên tầng đã lấy được đèn pin ở hộp cứu hỏa, vẫn luôn kiên trì canh giữ ở cửa văn phòng. Tôi đã phái hai người anh em ở bên cạnh mình đi xuống tầng ngầm để khởi động máy phát điện dự phòng của tòa nhà."

La Phi nói một tiếng: "Tốt!"

https://thuviensach.vn

Cho dù chính anh ở hiện trường trực tiếp chỉ huy, cũng sẽ chắc chắn xử lý như vậy. Đồng thời anh lại phỏng đoán, hỏi một câu: “Máy phát điện dự phòng đó cũng hỏng phải không?”

A Hoa gật đầu: “Chắc chắn cũng là bị người ta giở trò rồi nhưng lúc đó vẫn khởi động được một chút, chắc cũng chỉ khoảng mười mấy giây, sau đó là bị cháy.”

“Vậy Eumenides đã tiến vào văn phòng sau khi cả tòa nhà hoàn toàn tối đen à?”

“Việc này...”

Lông mày A Hoa nhíu chặt, bị những nỗi băn khoăn không thể nào giải đáp được giày vò vô cùng đau khổ, buồn bực, “Trong khoảnh khắc mười mấy giây máy phát điện dự phòng hoạt động, chúng tôi đã nhìn thấy Eumenides ở trong màn hình giám sát, lúc đó hắn đã vào trong văn phòng rồi, còn tuyến phòng ngự mà chúng tôi bố trí lại hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng gì. Tôi thực sự không biết hắn vào được bằng cách nào.”

Như vậy à? La Phi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng anh tạm thời không thể hiện ra, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tòa nhà lại biến thành một khối đen kịt, màn hình giám sát cũng bị tắt. Bởi vì Eumenides đã xuất hiện, tôi và anh Long đương nhiên không thể cứ thế mà ngồi yên ở tầng 1 chờ đợi nữa. Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy lên tầng 18, khi chúng tôi đến cửa văn phòng, hai cánh cửa đó vẫn khóa chặt, chẳng có biểu hiện khác thường nào cả. Chúng tôi vội mở cửa ra, vào phòng nhìn, hai vị lão tổng đều bị cứa cổ, đã tắt thở rồi. Nhưng Eumenides thì lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả!”

“Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa.”

https://thuviensach.vn

La Phi nói bằng giọng vô cùng chắc chắn, “Chắc chắn là có con đường khác có thể vào được văn phòng này.”

A Hoa chỉ có thể cười đau khổ: “Thực sự không có. Từ khi xây dựng tòa nhà này, tôi vẫn luôn phụ trách sự an toàn của Đặng tổng. Nếu như trong phòng còn có con đường khác, sao tôi lại không biết chứ?”

Chỉ nói miệng không thì không có tác dụng gì, muốn có được câu trả lời chính xác cho vấn đề này, cần phải tiến vào hiện trường triển khai điều tra khám xét thực địa mới được. 79 Như thể muốn phối hợp với hướng suy nghĩ của La Phi, ánh đèn trong tòa nhà lúc này cuối cùng cũng bật sáng. Ánh sáng đã xua tan đi đêm đen khiến người ta nghẹt thở, mang tới cảm giác an toàn và ấm áp. Trên gương mặt mọi người, bao gồm cả anh Long, đều lộ ra nét mặt như được giải thoát. La Phi lập tức nhìn vào trong văn phòng. Nơi tầm nhìn có thể chạm tới, trước tiên nhìn thấy chiếc bàn cực lớn ở đối diện cửa văn phòng. Trên bức tường phía sau bàn, một cánh cửa sổ đã mở hẳn ra. La Phi nhìn A Hoa ở bên cạnh. A Hoa lắc đầu, nói: “Không thể nào!”

Đúng vậy, trước đó anh ta đã nhấn mạnh, thiết kế độc đáo của cánh cửa này khiến cho nó vốn không thể nào có thể trở thành lối ra vào của căn phòng này. Trên sàn trong phòng có một số vết chân máu lộn xộn, có mấy vết kéo dài đến tận cửa ra vào. La Phi bèn chau mày hỏi: “Các anh có tất cả mấy người từng bước chân vào phòng?”

“Bốn người. Tôi và anh Long, sau đó mỗi người chúng tôi lại dẫn theo một đệ tử.”

La Phi mím môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Nghĩ lại tình hình lúc đó, xung quanh tối đen như mực, hành tung của Eumenides thì không rõ, chỉ có bốn người tiến vào hiện trường thì cũng không coi là nhiều. Xem ra A Hoa vẫn có chút ý thức bảo vệ hiện trường, nếu như để cho cái người được gọi là anh Long đó quyết định, e là phải có cả một đám người chen

https://thuviensach.vn

chúc vào rồi, có nhiều manh mối hơn nữa thì cũng bị phá hoại bằng hết. Nguồn điện đã được khôi phục, vậy thì các hạng mục công việc tại hiện trường cần được nhanh chóng triển khai. La Phi nhìn cấp dưới của mình, bắt đầu ra lệnh tác chiến: “Doãn Kiếm, cậu hãy thông báo cho người của đội cảnh sát đặc nhiệm vào, kiểm tra toàn bộ cả tòa nhà này một lượt cho tôi, không được bỏ sót bất cứ ngóc ngách nào.”

Doãn Kiếm lập tức thi hành: “Tuân lệnh!”

La Phi quay sang A Hoa: “Chúng tôi không thông thuộc tòa nhà này lắm, có thể sẽ cần người của anh phối hợp một chút.”

A Hoa gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Tiếp đến La Phi nói với anh Long: “Anh Long, anh hãy dẫn người của anh xuống dưới tầng 1, phối hợp với đồng nghiệp của tôi để lấy lời khai.”

Anh Long mặt ủ rũ đáp lại một tiếng. Sau khi bị tên đối thủ đó đánh bại thê thảm, anh ta đã mất đi dũng khí tiếp tục chiến đấu. Và việc chủ nhân Lâm Hằng 80 Cán gặp nạn, lại khiến giấc mộng bay cao vươn xa của anh ta bỗng chốc nát vụn, anh ta thực sự cảm thấy cả đời này, mình chưa bao giờ phải sống ấm ức khó chịu thế này. “Các cậu hãy theo tôi tiến vào điều tra khám xét hiện trường!”

La Phi cuối cùng nhìn bác sĩ pháp y và nhân viên kỹ thuật trinh sát hình sự, nói. Mọi người bước vào văn phòng, bác sĩ pháp y và nhân viên kỹ thuật lập tức tìm thấy mục tiêu để triển khai công việc. Còn La Phi bước tới cánh cửa sổ ở bức tường phía nam đó trước. Bởi vì trong căn phòng khép kín thế này, cánh cửa sổ duy nhất lại được mở hẳn ra, đây rõ ràng là một điều vô cùng khác thường. Và khi anh tỉ mỉ quan sát sàn nhà, thật không ngờ có thể nhìn thấy mấy vết máu từ trong phòng hướng ra tận bên cửa sổ, điều này gần như càng chứng thực sự suy đoán nào đó của La Phi. Nhưng sau khi La Phi đi đến cửa sổ, anh lại không thể không từ bỏ sự suy đoán ban đầu. Bởi

https://thuviensach.vn

vì khi anh nhìn từ ô cửa sổ ra ngoài, anh mới thực sự hiểu được ý tứ câu nói "Không thể nào"

của A Hoa. Không có bất cứ ai có thể thông qua ô cửa sổ này để tạo thành sự uy hiếp đối với người ở trong phòng, bất luận là người đó muốn dùng phương thức gì! Đây đúng là một công trình được thiết kế vô cùng tinh tế tỉ mỉ. Trước tiên, vị trí của nó không hề bình thường: mặc dù nằm ở trong khu vực phồn hoa náo nhiệt của thành phố, nhưng bởi vì phía nam tòa nhà vừa vặn là khu phố cổ, cho nên đứng từ văn phòng tầng 18 này nhìn ra ngoài, phía không gian đối diện không có gì cản trở, có thể nhìn được tất cả mọi thứ, trong phạm vi mấy ki-lô- mét, thật không ngờ không thể tìm thấy được một tòa kiến trúc nào có thể sánh được với nó. Điều này có thể đảm bảo người đứng trong căn phòng này có thể dễ dàng cúi xuống nhìn thấy tất cả mọi thứ trước mắt, nhưng người ngoài lại không thể nào chiếm được ưu thế về độ cao ở phía không gian đối diện. Để ngăn chặn có người muốn từ trong tòa nhà thâm nhập vào ô cửa sổ này, phía nam tòa nhà đã chọn lựa kính trơn nhẵn để làm bức tường. Và lấy văn phòng này làm trung tâm, trong phạm vi trái phải mười mét đều không có những ô cửa sổ nào cùng tầng. Đồng thời, cả mặt phía nam đều được thiết kế thành một hình vòng cung lõm vào trong, như vậy thì khu vực ở tầng cao sẽ hình thành bức tường có xu hướng nghiêng vào bên trong khiến cho người rơi thẳng từ trên xuống không thể nào tiến hành leo trèo được. Không chỉ có vậy, từ tầng 20 trở lên, cứ cách mỗi tầng lại có một dãy kim loại sáng lóa được khảm vào, nhìn thì trông giống như là trang trí cho tòa nhà, nhưng sau khi nghe được lời của A Hoa, La Phi đã biết, đó đều là những lưỡi dao sắc nhọn lạ thường! Có thể tưởng tượng, bao năm nay Đặng Hoa đã mất bao công sức để né tránh sự truy sát của bao kẻ thù ra sao. Và chính là văn phòng tầng 18 này đã đem lại 81 sự bảo vệ an toàn giống như két sắt cho ông ta, để ông ta vẫn đứng hiên ngang không hề bị quật ngã suốt mười mấy năm giữa chốn máu tanh gió lộng! Trừ khi Eumenides có thể mọc cánh bay giống như chim, nếu không, hắn quyết không thể nào tiến vào tòa nhà thông qua ô cửa sổ này. Sau khi đưa ra phán đoán này, La Phi chỉ có thể bắt đầu suy ngẫm lại về ý

https://thuviensach.vn

nghĩa của việc cánh cửa sổ bị mở ra và cả những vết máu vương lại trước ô cửa sổ. Có thể sau khi Eumenides đạt được mục đích, trước tiên hắn cũng nghĩ đến việc tháo chạy qua ô cửa sổ này. Cho nên hắn đã đến trước ô cửa sổ, mở cửa sổ để tìm đường tẩu thoát. Vết máu ở vị trí trước ô cửa sổ là lớn nhất, điều này chứng tỏ kẻ hành hung đã từng thoáng dừng lại ở đây. Nhưng chắc là anh ta không được như ý nguyện, chắc chắn phải tìm cách thức khác để chạy trốn. Nhưng việc này hình như lại không phù hợp với phong cách của Eumenides. Trước khi hành động, hắn chắc chắn đã thông thạo địa hình như lòng bàn tay, sao có thể để xảy ra sai lầm nhếch nhác nước đến chân mới nhảy thế này được chứ? Hay có thể nói là, tình trạng ở trước ô cửa sổ chỉ là Eumenides cố tình để lại manh mối sai lệch? Trong những cuộc đối đầu trước đây, việc này đúng là chiêu trò Eumenides thường dùng. Nếu như vậy, Eumenides rõ ràng là muốn qua đó để che giấu hướng rút lui thực sự của hắn, vậy hướng rút lui đó nằm ở đâu được nhỉ? La Phi chuyển dời ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ vào trong căn phòng. Bác sĩ pháp y và nhân viên kỹ thuật đang tỉ mỉ làm công tác kiểm tra khám xét, họ tập trung ở hai phía đông tây của căn phòng. Ở vị trí sát tường đặt hai chiếc giường đơn. La Phi nhớ rõ, lần trước mình bước vào căn phòng này, không hề có thứ đồ đạc này, chắc là mới chuyển hai chiếc giường này vào đây để phục vụ cho việc nghỉ ngơi của hai vị Lâm, Mông lần này. Vết máu trên sàn đều là xuất phát từ trên chiếc giường phía tây kéo lê ra, La Phi vừa đi về phía chiếc giường đó, vừa tiến hành quan sát và phân tích. Những vết máu đó chia làm hai hướng, một hướng đi về phía nam đến tận cửa sổ, lượng máu khá ít, thường là những giọt tròn, chắc là hung thủ sau khi hành hung, máu nạn nhân bắn vào người hắn, sau đó lại bị nhỏ giọt xuống sàn dưới sự di chuyển của hắn; một hướng khác thì lại là vết chân máu lộn xộn, từ bên giường kéo dài đến tận cửa văn phòng, chắc là A Hoa và mấy người khác sau khi tiến vào, đã giẫm vào vũng máu của nạn nhân, sau đó di chuyển nên để lại dấu vết. Đi đến bên giường, thì nhìn thấy một người nam giới thân hình béo mập đang nằm ngửa, dựa vào những tư liệu đã tìm hiểu lúc trước, ông ta chắc là 82 nhân vật đứng thứ 2 ở tập đoàn Long Vũ - Lâm Hằng Cán. Nhưng lúc này đây ông ta đã không còn chút hơi thở nào cả, nhân vật quyền thế và giàu có

https://thuviensach.vn

cũng đều trở thành một đám khói mây. Vết thương lấy đi tính mạng của ông ta là một vết cứa đáng sợ nằm vắt ngang cổ họng, vết thương đó vừa dài vừa sâu, bề mặt rất gọn gàng ngay ngắn, rõ ràng là do lưỡi dao sắc bén gây nên. Nửa thân trên của ông ta nghiêng ra ngoài giường, một cánh tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung, máu ở vết thương cũng men theo cánh tay chảy xuống đất, hình thành một vũng máu lớn bên cạnh giường. Bác sĩ pháp y nhìn thấy La Phi đến, bèn khẽ nói: "Ở hiện trường không có dấu vết giằng co và phản kháng, chắc là một đòn chí mạng, thủ pháp của hung thủ đã quá quen thuộc."

Lời đánh giá này dành cho Eumenides chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi. La Phi không nói gì, chỉ nhìn giây lát, rồi quay người đi đến chiếc giường đơn ở mé phía đông. Nạn nhân trên chiếc giường phía đông là một người nam giới vừa cao vừa gầy, La Phi biết ông ta tên là Mông Phương Lượng, là nhân vật chỉ đứng sau Lâm Hằng Cán ở tập đoàn Long Vũ. Vết thương lấy mạng của ông ta tương tự cũng là vết dao ở nơi yết hầu. Nhưng khác với Lâm Hằng Cán là, khi ông ta gặp nạn, tư thế cơ thể ông ta nằm ở trạng thái hơi cúi người ở giữa giường, cho nên trên bức tường phía đông sát đầu giường có một lượng máu lớn phụt vào, còn vị trí sàn nhà phía trước giường thì lại khá là sạch sẽ. La Phi đi vòng đến vị trí đầu giường, quan sát hình dạng vết máu ở trên tường, sau đó anh giơ tay phải ra, nắm tay lại, đấm mấy phát mạnh lên bức tường. Nhân viên kỹ thuật đang lấy dấu vết ngẩng lên nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc: "Đội trưởng La, anh làm gì vậy?"

La Phi lắc đầu không nói gì, anh đi men theo bức tường mấy bước, sau đó lại giáng một đấm nữa. Vẫn là tiếp xúc với bề mặt cứng, tiếng kêu trầm đục, nên anh lại lắc đầu tiếp tục đi men theo bức tường. Nhân viên kỹ thuật đã nhận ra, liền hỏi: "Anh nghi ngờ trong căn phòng này có lối đi ngầm à?"

"Nếu không có, thì chính là thực sự gặp ma rồi."

La Phi lẩm bẩm. Eumenides đã có thể coi thường tầng tầng lớp lớp bảo vệ để đi lại tự do thoải mái, mà trở ngại ở cửa sổ thì khó có thể vượt qua

https://thuviensach.vn

được, vậy thì rõ ràng trong phòng còn có lối đi khác. Đồng thời với tính cách đa nghi của Đặng Hoa, nếu ông ta giấu một lối đi khác trong phòng mình mà người khác không hề hay biết là điều không có gì lạ cả. 83 Trước đây, khi La Phi vây bắt những phần tử buôn bán thuốc phiện, thường xuyên phát hiện ra lối đi bí mật ẩn giấu trong những bức tường trong sào huyệt của chúng. Cho nên hôm nay anh cũng làm theo cách cũ, hy vọng có thể phát hiện ra được điểm đột phá. Nhưng sự việc lại cứ như thể là gặp ma thật. La Phi đi men theo bức tường gõ một vòng, nhưng lại không hề phát hiện ra dấu vết gì của lối đi bí mật cả. Anh thậm chí còn quỳ xổm xuống sàn để nghiên cứu tỉ mỉ một hồi, đó là một khoảng xi măng được đúc ngay ngắn, càng không giống như có thể ẩn chứa lối đi bí mật nào. La Phi buồn bực đứng ở giữa phòng, cảm giác tất cả những sự việc này thực sự khó mà có thể lý giải nổi. Anh thậm chí còn có ý muốn leo lên trần nhà để kiểm tra, nhưng anh nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ nực cười này. Chưa nói đến việc trên trần nhà lắp đầy đèn chùm, chỉ riêng từ góc độ trần nhà cao hơn bốn mét, cho dù ở trên đó có cửa ra vào, thì ai có thể lên trên đó được chứ? La Phi không thể không triển khai lại từ đầu suy nghĩ của anh. Anh nhanh chóng có được hướng tư duy khác, để kiểm chứng tính khả năng của hướng tư duy này, anh quyết định tìm người chứng kiến tất cả quá trình xảy ra vụ án, để tìm hiểu thêm một số tình hình cụ thể. La Phi tạm thời rời khỏi hiện trường vụ án, đi cầu thang máy xuống đến tầng 1. Phòng giám sát ở tầng 1 tạm thời trở thành bộ chỉ huy của cảnh sát. La Phi tiến vào phòng giám sát, nhìn thấy Doãn Kiếm đang cùng mấy người cảnh sát hình sự ngồi trước màn hình giám sát chăm chú nghiên cứu cuộn băng video ghi lại khung cảnh trong văn phòng lúc trước và sau khi xảy ra vụ án. La Phi hỏi: “A Hoa đâu?”

Doãn Kiếm nghe tiếng quay sang: “Anh ta dẫn các đồng chí đội cảnh sát đặc nhiệm đi lục soát cả tòa nhà rồi.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của La Phi quét một lượt khắp màn hình trên tường, nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng của A Hoa và mọi người. Họ đang lục soát từng căn phòng trên tầng 15 của tòa nhà. Thế là La Phi lại hỏi: “Còn bọn anh Long thì ở đâu?”

Doãn Kiếm trả lời: “Đang khai báo ở đại sảnh tầng 1.”

“Cậu ra gọi anh ta vào đây, tôi có việc cần phải hỏi anh ta.”

Doãn Kiếm thưa một tiếng: “Vâng”

, quay người bước ra khỏi phòng, lát sau, cậu đã dẫn anh Long trở lại. La Phi lấy một chiếc ghế ra cho anh Long: “Ngồi đi!”

Anh hy vọng tâm trạng của đối phương có thể nhanh chóng bình phục, ổn định trở lại, để có thể duy trì khả năng tư duy và trạng thái đối thoại thật tốt. 84 Anh Long ngồi thì đã ngồi rồi, nhưng ánh mắt thì lại mông lung bất định, không biết đang suy nghĩ linh tinh những gì. “Căn phòng làm việc đó, trước đây chắc anh rất quen thuộc phải không?”

La Phi dùng giọng điệu như nói chuyện phiếm để hỏi. “Ồ...”

Anh Long chợt ngẩn người, sau đó đờ đẫn trả lời: “Không quen lắm.”

Mới câu hỏi đầu tiên mà đã bị dội ngược trở lại, La Phi không kìm được chau mày. Còn anh Long lúc này hình như mới kịp định thần lại, vội vàng bổ sung thêm: “Đó là văn phòng của Đặng tổng, A Hoa rất quen thuộc. Tôi chỉ là thỉnh thoảng đi theo Lâm tổng đến đó thôi.”

“Ừm, chỉ cần đã từng đến đó là được rồi.”

La Phi lại hỏi tiếp, “Căn phòng đó vốn dĩ có trải một tấm thảm đỏ, trên bốn bức tường xung quanh đều gắn những quả cầu thuỷ tinh, có phải vậy không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”

Lần này anh Long trả lời khá rành rọt. “Sao bây giờ tấm thảm và những quả cầu thuỷ tinh trên tường lại không còn nữa?”

“Là A Hoa sai người làm đấy. Tấm thảm cũng bị dỡ, quả cầu thuỷ tinh cũng đều bị đập đi rồi.”

“Vì sao?”

“Chẳng phải hai vị lão tổng phải trốn ở trong đó sao? A Hoa nói trong phòng càng đơn giản càng tốt, không nên có những thứ rườm rà. Bên dưới tấm thảm biết đâu có thể ẩn nấp được người, quả cầu thuỷ tinh trên tường làm hoa mắt, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến màn hình giám sát, không nhìn rõ. Cho nên chúng tôi đã gỡ bỏ hết tất cả những gì có thể gỡ bỏ được, chỉ kê thêm vào đó hai chiếc giường.”

La Phi gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm: nguyên nhân thực sự, e là không hời hợt giống như anh Long nói - có thể A Hoa cũng đang nghi ngờ trong văn phòng có một đường ngầm khác? Nhưng bất luận thế nào, A Hoa đúng là một người hành sự cẩn mật, tư duy kín kẽ. “Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng vào ở trong văn phòng tối ngày mùng 1 à?”

“Đúng vậy!”

“Sao lại sớm thế? Thời gian trong , ngày mùng 2 mới bắt đầu mà.”

85 “Đây cũng là chủ ý của A Hoa. Cậu ta nói văn phòng là nơi an toàn nhất, vào sớm để khỏi đêm dài lắm mộng.”

La Phi chú ý thấy, lúc trả lời câu hỏi, anh Long luôn cố tình đẩy A Hoa lên trước, anh có thể suy đoán ra được tâm lý đối phương: bởi vì không báo cảnh sát, kết quả là đã gây ra hai vụ án mạng, cho nên cố gắng co mình lại

https://thuviensach.vn

phía sau, để có thể né tránh được liên can. “Khi hai người bọn họ vào văn phòng, các anh có kiểm tra kỹ lưỡng tình hình trong căn phòng không?”

“Đương nhiên là đã kiểm tra chứ. Tôi còn mở hết tất cả tủ trong văn phòng kia mà.”

Bàn làm việc của Đặng Hoa rất to, trong tủ đúng là có khả năng ẩn nấp được người. La Phi vừa rồi ở tầng trên cũng đã kiểm tra cái bàn đó, trong tủ chỉ để giấy in và một số đồ văn phòng phẩm. “Có một ngăn kéo trên cùng của bàn làm việc hình như không mở ra được thì phải?”

Đã nói đến bàn làm việc, La Phi bèn tiện miệng hỏi một câu. “Chìa khóa của chiếc ngăn kéo đó, chỉ có Đặng tổng mới có, lúc đó chúng tôi cũng không mở ra.”

Anh Long khụt khịt mũi, nói: “Nhưng cái ngăn kéo đó cũng chẳng sao nhỉ, cho dù là trẻ con cũng khó có thể trốn vào được.”

Điều này cũng phù hợp với tình hình thường thấy: ngăn kéo trên cùng của bàn làm việc đều thường dùng để cất giữ những đồ đạc cá nhân riêng tư bí mật của người chủ, hơn nữa ngăn tủ bé như vậy, đúng là sẽ không phát huy được tác dụng gì đối với quá trình gây án của hung thủ. La Phi lại hỏi tiếp: “Các anh ngay sau đó đã khóa cửa à? “Đúng vậy, có hai lớp cửa, tôi và A Hoa, mỗi người cầm một chùm chìa khóa. Như vậy thì, chỉ có cả hai người chúng tôi đồng thời lên trên tầng mới có thể mở được cửa.”

“Vậy sau đó các anh có từng mở cửa ra không?”

“Chính là cuối cùng mới mở ra, sau khi nhìn thấy có người trong máy giám sát.”

“Ở khoảng thời gian giữa thì không mở ra lần nào à?”

https://thuviensach.vn

“Không. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn lương khô và nước ở trong phòng, ở dưới gầm giường đặt bô đi tiểu. A Hoa lúc trước đã nhấn mạnh nhiều lần: trừ khi tên 86 sát thủ đó vào phòng, nếu không, chưa đến giờ, bất cứ tình huống nào cũng đều không được mở cửa.”

“Trong khoảng thời gian này, các anh vẫn luôn canh giữ trước màn hình giám sát phải không?”

“Đúng vậy, ngoài lúc đi vệ sinh thì rời khỏi đó một lát, nhưng cũng là thay nhau, hơn nữa hãy còn mấy người anh em khác cũng vẫn đang theo dõi.”

“Suốt trong khoảng thời gian có phát hiện ra tình hình khác thường nào không?”

“Không!”

La Phi không muốn anh ta trả lời nhanh như vậy: “Anh hãy nghĩ kỹ thêm đi.”

Anh Long tỏ vẻ đang dốc sức suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Cho đến trước khi bị mất điện, thực sự không có tình hình gì.”

La Phi quay lại nhìn màn hình giám sát phía sau lưng, ở đó đang chiếu lại đoạn video quay cảnh văn phòng. Trong màn hình, nhìn thấy hai người Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng ngồi cách nhau ở bàn làm việc, hình như đang trò chuyện gì đó. “Thế nào? Có phát hiện ra được chuyện gì không?”

La Phi hỏi Doãn Kiếm - người vẫn đang theo dõi đoạn video này. “Tạm thời vẫn chưa có gì.”

Doãn Kiếm mang theo giọng nói như tố khổ, “Cuộn video này thực sự quá dài, gần ba mươi tiếng đồng hồ, cho dù là ấn nút tua nhanh, ít nhất cũng

https://thuviensach.vn

phải xem đến khi trời sáng.”

La Phi xua xua tay: “Phía trước thì đừng xem, cậu hãy trực tiếp phát ở nội dung từ 11 giờ 30 phút tối ngày mùng 2 đi.”

Doãn Kiếm lập tức kéo nội dung trình chiếu lên đến vị trí gần cuối, trên video bắt đầu hiển thị hình ảnh trong văn phòng vào lúc 11 giờ 30 phút đêm qua. Chỉ nhìn thấy Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng mỗi người nằm trên chiếc giường hai phía đông, tây, ngủ rất say. “Sao hai người lại ngủ ngon giấc như vậy?”

La Phi hỏi, lấy làm lạ. Nghe anh nói thế, Doãn Kiếm cũng cảm thấy khác thường. Lúc này đã gần đến thời gian kết thúc được hạn định trong , theo lý mà 87 nói, thì lẽ ra phải là thời khắc mà hai người Lâm, Mông căng thẳng nhất, và cũng ngóng chờ nhất. Họ sao có thể ngủ được một cách an lành thoải mái như vậy chứ? May mà anh Long kịp thời đưa ra lời giải đáp: “Buổi chiều họ đều uống thuốc an thần.”

La Phi “hả”

một tiếng, thể hiện sự nghi ngờ. “Đây cũng là chủ ý của A Hoa. Anh ta nói, nếu không uống thuốc an thần, hai vị lão tổng chắc chắn đều không thể ngủ được. Nếu cứ gắng gượng suốt hai mươi, ba mươi tiếng đồng hồ như vậy, thì không có việc gì cũng tự làm cho sinh bệnh.”

Nói thế cũng phải. Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng đều đã gần 50 tuổi, tình hình sức khỏe không thể nào so được với bọn A Hoa. Nếu như phải chịu đựng hơn một ngày áp lực tinh thần lớn như vậy, đối với họ thực sự là một sự hủy hoại nghiêm trọng. Đúng thực là nên uống thuốc an thần, hai mắt nhắm lại, cứ thế ngủ say một giấc mà chẳng phải suy nghĩ gì cả. La Phi bèn không tra hỏi thêm gì về vấn đề này, lại tập trung sự chú ý của mình trở lại cuộn băng video. Lúc này đây, trong văn phòng mọi thứ vẫn bình thường, nhưng La Phi và mọi người lại căng thẳng nín thở, bởi vì họ biết,

https://thuviensach.vn

sự thay đổi quái dị sắp sửa xảy ra. Con số thời gian ở phía góc trái bên trên màn hình đang nhảy từng giây, khi con số chạy đến 23: 35: 12, màn hình chợt khẽ nhấp nháy, đồng thời con số hiển thị thời gian chợt biến thành 23: 39: 21. La Phi hét lên một tiếng: “Dừng!”

Doãn Kiếm lập tức tiến hành thao tác trên điều khiển, dừng hình ảnh lại ở khoảnh khắc đó. Không còn nghi ngờ gì nữa, thời gian gần năm phút bị nhảy cóc chính là do lần đầu tiên bị mất điện. Và khi hình ảnh trên màn hình giám sát được hiện lên sau khi đứt quãng, tình hình trong phòng đã có sự khác biệt rõ ràng với lúc trước. Trước tiên là tư thế ngủ của hai người Lâm, Mông đã thay đổi, trong khoảnh khắc hình ảnh thay đổi, tạo cho người xem ảo giác hai người đều “động”

một chút. Nhưng điều này không hề kỳ lạ: Hai người Lâm, Mông mặc dù đều uống thuốc an thần, nhưng chỉ là để hỗ trợ cho việc ngủ, lượng thuốc đương nhiên không nhiều, trong lúc ngủ say, cũng khó tránh được động tác trở mình hay cử động. Nhưng sự thay đổi khác lại khiến cho người xem kinh ngạc, ví dụ như cửa sổ mở trượt ở trên bức tường phía nam, trước khi tắt điện vẫn đóng chặt, thế nhưng 88 sau khi tắt điện thì đã lại mở hẳn ra. La Phi áng chừng biên độ mở của cánh cửa vừa vặn trùng khớp với tàn cảnh lưu lại nơi hiện trường vụ án. Nhưng nếu so với cảnh tượng ở chỗ khác, thì việc cánh cửa sổ vô duyên vô cớ bị mở ra rõ ràng không đáng để lấy làm lạ. Ở vị trí phía tây của căn phòng, lừng lững xuất hiện bóng dáng một người nam giới cao lớn. Lưng anh ta đối diện với ống kính máy quay, đúng lúc đó đang đi từng bước về phía chiếc giường đơn kê sát tường ở phía tây. “Eumenides!”

Doãn Kiếm buột miệng thốt ra cái tên như thể đột nhiên gặp người quen. La Phi hiểu được vì sao người trợ lý của anh lại kích động đến như vậy. Bởi vì vừa nhìn đã thấy, cái bóng người đó thực sự quá quen thuộc. Người này thân hình cao lớn khỏe mạnh, mặc trang phục thường, trên đầu đội một chiếc mũ nhung đen, viền mũ kéo xuống rất thấp, vừa vặn che khuất khuôn

https://thuviensach.vn

mặt khỏi tầm chiếu của ống kính máy quay. Đây rõ ràng chính là tên hung thủ đã giết chết Hàn Thiếu Hồng ở trước tòa nhà Đức Nghiệp. Lúc đó tên hung thủ đã ngụy trang thành cảnh sát mặc thường phục, bất luận là trang phục và mũ hay là đặc trưng hình thể, đều không chút khác biệt so với người đàn ông thần bí đang xuất hiện trong màn hình lúc này đây. Eumenides! Chỉ cần là người tham gia chiến dịch ở tòa nhà Đức Nghiệp, trong não lập tức sẽ nghĩ ngay đến cái tên khiến cho người ta phải run sợ này! La Phi cố gắng giữ bình tĩnh, anh ghé sát mặt vào màn hình, muốn nắm bắt được những chi tiết tỉ mỉ hơn. Giây lát sau, anh thoáng lắc đầu, nói: "Găng tay, găng giày, mũ, tất cả đều có... hắn sẽ không để sơ hở trên những phương diện này đâu..."

Doãn Kiếm cũng nhận ra lời miêu tả của La Phi, điều này có nghĩa là, người trong hình sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào ở hiện trường, từ dấu vân tay, dấu chân và cả sợi tóc. Cho nên chuyên gia giám định dấu vết của cảnh sát sẽ không có đất dụng võ. La Phi lúc này hình như đã ép sạch những thông tin có giá trị trên hình ảnh ở màn hình, anh gõ gõ tay xuống mặt bàn, nói: "Mở chạy tiếp đi!"

Doãn Kiếm nghe lời ấn nút play, hình ảnh bị dừng trên màn hình được chuyển động tiếp. Người đàn ông đội mũ nhung đen đó từng bước tiến về chiếc giường đơn ở phía tây. Ánh mắt hắn chắc là đang nhìn vào Lâm Hằng Cán đang 89 ngủ ngon giấc, và thái độ ung dung của hắn rõ ràng là coi đối phương trở thành một bữa ăn ngon đã được nấu chín. Điều khiến người ta phẫn nộ chính là, sau khi ánh đèn được sáng lên, người đàn ông đó còn cố tình vung vẩy bàn tay phải về phía ống kính máy quay, một làn ánh sáng trắng chợt loáng qua, để lộ ra lưỡi dao sắc bén kẹp giữa hai ngón tay hắn. "Việc này cũng... quá huênh hoang thì phải!"

Doãn Kiếm hắn học nói một câu. Thái độ và tư thế đó của đối phương rõ ràng là một sự khiêu chiến vô thanh: các người hãy nhìn xem, lần trước ta đã giết chết Hàn Thiếu Hồng dưới con mắt của các người, bây giờ ta lại đến

https://thuviensach.vn

nữa, các người có cách gì được chứ? May mà cảnh tượng khiến người ta buồn bực này nhanh chóng kết thúc, vào lúc 23: 39: 32, màn hình giám sát chợt tối đen, đoạn video cũng đã đến điểm kết thúc. La Phi biết đó là vì máy phát điện dự phòng cũng bị hỏng, từ thời khắc cuối cùng của cuộn băng video, cho đến khi nhân viên cảnh sát sửa được nguồn điện, cả tòa nhà Long Vũ đều bị chìm trong màn đêm đen đặc. “Vậy thì rốt cuộc hắn đã vào trong phòng bằng cách nào được? Là từ cửa sổ sao?”

Doãn Kiếm nhìn La Phi như để chờ được chứng thực, cậu chú ý thấy sự thay đổi của cánh cửa sổ khi hình ảnh bị nhảy thời gian. La Phi lắc đầu: “Đó có lẽ là động tác giả hắn cố ý tạo nên sự hiểu nhầm cho chúng ta. Từ tình hình khám xét hiện trường, cánh cửa sổ đó vốn không thể nào trở thành nơi ra vào được.”

Mặc dù không có mặt ở hiện trường, nhưng Doãn Kiếm không chút nghi ngờ đối với kết luận khám xét hiện trường của La Phi. Cậu gãi đầu vẻ khó hiểu: “Vậy thì đó là chuyện gì? Trong căn phòng còn có lối đi khác sao?”

La Phi lại một lần nữa phủ định lời suy đoán của cậu: “Không có.”

“Vậy thì phi lý quá!”

Doãn Kiếm rơi vào trong trạng thái mơ hồ khó hiểu, “Lối ra vào duy nhất đã bị canh giữ cẩn mật thế thì tên đó làm cách nào vào được trong văn phòng?”

Anh Long trợn trừng mắt, lúc thì nhìn Doãn Kiếm, lúc lại nhìn La Phi. Câu hỏi này tương tự cũng giày vò anh ta suốt từ nãy đến giờ, anh ta vô cùng mong ngóng có người có thể cho anh ta một lời giải đáp. “Trên lý thuyết, hắn vốn không thể nào ra vào...”

La Phi trầm ngâm, nói: “... cho nên, có lẽ hắn vốn không hề ra vào.”

https://thuviensach.vn

90 Câu nói này nghe có vẻ hơi vòng vèo, Doãn Kiếm suy ngẫm giây lát sau mới nhận ra điều bí ẩn trong đó: “Ý anh là hắn vốn đã trốn sẵn trong căn phòng này à? Sau đó, đợi bọn A Hoa mở cửa văn phòng rồi nhân lúc đêm tối chạy thoát?”

La Phi còn chưa trả lời, anh Long đã lắc đầu nguầy nguậy: “Không thể nào, tuyệt đối không thể. Tôi vừa mới nói rồi, trước khi khóa cửa, tôi và A Hoa đã kiểm tra căn phòng rất kỹ lưỡng, trong đó chắc chắn không có ai khác nữa cả.”

Doãn Kiếm thì có vẻ không tán đồng: “Có thể hắn trốn ở một nơi mà các anh không tài nào ngờ tới được thì sao? Tên đó từng có rất nhiều cách thức khiến mọi người không thể nào ngờ tới được đấy.”

“Một căn phòng to nhường ấy, lẽ nào hắn có thể chui vào khe tường được sao?”

Anh Long đỏ mặt phản bác, hôm nay anh ta đã đủ buồn bực lắm rồi, không thể nào nhẫn nhịn được việc người khác hoài nghi sự việc rành rành như vậy. La Phi lần này đứng về phía anh Long. Anh xoa xoa cằm, nói: “Từ tình hình hiện trường, có thể nhận thấy, muốn ẩn nấp một người ở trong căn phòng không hề dễ. Cho nên, khả năng hắn trốn sẵn ở hiện trường vụ án trước khi khóa cửa cũng không cao.”

“Vừa rồi chẳng phải là anh nói hắn “không hề ra vào”

sao?”

Doãn Kiếm bị thái độ hàm hồ không rõ ràng của La Phi khiến cho cậu càng mơ hồ hơn. ““Không hề ra vào”

không có nghĩa là hắn luôn ở trong phòng. Vẫn còn một loại khả năng, đó chính là...”

https://thuviensach.vn

La Phi ngừng lại, đợi mọi người tỏ thái độ nghiêm túc lắng nghe, mới nói tiếp: “... Hắn luôn không ở trong phòng.”

“Nhưng, việc này...”

Doãn Kiếm càng lắp bắp, “Có video ghi hình mà, hắn thực sự đã vào trong phòng, chúng ta đều nhìn thấy rất rõ mà!”

Anh Long đứng bên cũng gật đầu phụ họa, đồng thời cũng không thể nào tiếp nhận được loại giả thiết này của La Phi. “Thứ mà mắt nhìn thấy chưa chắc đã chân thực... Bởi vì cuộn băng video có thể ngụy tạo được.”

“Làm giả băng video?”

Doãn Kiếm há to miệng, điều này thì cậu thực sự chưa từng nghĩ đến. Nhưng với bản lĩnh của Eumenides, việc này đối với hắn cũng không phải là việc khó khăn gì! Có được lời gợi ý của La Phi, tư duy của Doãn Kiếm đã được sáng tỏ hơn, cậu sau giây lát chăm chú suy ngẫm, bắt đầu thử phân tích: “Lẽ nào cảnh quay hung thủ lẻn vào trong phòng là do Eumenides từ trước đã quay sẵn trước rồi? Khi lần đầu tiên mất điện, hắn bèn thông qua phương pháp kỹ thuật, đoạn video 91 này đã thay thế tín hiệu giám sát của hiện trường. Từ đó khiến cho người xem nảy sinh ảo giác có người đã tiến vào hiện trường. Như vậy thì khi bọn A Hoa vội chạy lên tầng, mở cửa ra, thì lúc này Eumenides mới nhân lúc mọi người hoảng loạn trong đêm tối để trà trộn vào phòng, hoàn thành việc hành thích hai nạn nhân.”

La Phi chậm rãi gật đầu: “Mặc dù có rất nhiều chi tiết còn khó giải thích, nhưng ít nhất đây cũng là một hướng đáng để đào sâu suy ngẫm.”

Anh Long lại một lần nữa đưa ra kháng nghị: “Điều này cũng không thể nào!”

La Phi và Doãn Kiếm đồng thời quay đầu sang nhìn anh ta, anh Long bèn rướn cổ, nói: “Lúc chúng tôi vào phòng, hai vị lão tổng đều đã bị giết

https://thuviensach.vn

rồi, quyết không thể nào là sau khi chúng tôi mở cửa, hung thủ mới vào được!”

La Phi chép miệng, đây đúng là một vấn đề. Lúc trước A Hoa đã nói, có tất cả bốn người tiến vào trong phòng: anh ta, anh Long và hai tiểu đệ, cho nên trong phòng chắc sẽ không xuất hiện cục diện hỗn loạn. Cho dù Eumenides thực sự sau khi mở cửa phòng trà trộn vào, cũng khó có thể liền một lúc giết chết được hai mạng người trong tình hình đó được? Và câu nói tiếp theo của anh Long lại khiến cho Doãn Kiếm càng ủ dột: “Tôi là người đầu tiên lao vào phòng. Khi đó tôi chạy thẳng đến bên giường Lâm tổng, một chân giẫm vào vũng máu ở phía đầu giường. Sau đó tiểu đệ của tôi cũng chạy đến soi đèn pin, cổ Lâm tổng bị cứa toác ra, đã ngừng thở từ lâu rồi. Vốn không phải giống như tình hình mà các anh suy đoán đâu.”

“Nếu như vậy, vậy thì Eumenides vẫn là vào trong phòng trước rồi! Ôi, thực sự là đứng từ góc độ nào cũng chẳng thể nói cho thông suốt được...”

Doãn Kiếm lắc đầu, như thể đã đầu hàng, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía La Phi. La Phi cũng cảm thấy khó khăn, cuối cùng, anh như thể lại nghĩ ra được điều gì, nói với Doãn Kiếm: “Cậu hãy bật đoạn video lại một lần nữa, bắt đầu từ trước khi lần đầu tiên mất điện.”

Doãn Kiếm bèn điều chỉnh video lùi lại một đoạn, bắt đầu mở từ thời gian 23: 35: 00. Ánh mắt La Phi nhìn chằm chằm vào góc phải màn hình. Cả văn phòng do hai chiếc máy quay cùng giám sát, màn hình bên phải thì hiển thị hình ảnh nửa phía tây của văn phòng. Doãn Kiếm cũng đồng thời chăm chú nhìn vào khu vực này. Bởi vì đó chính là nơi người nam giới thần bí xuất hiện. 92 Vào khoảng thời gian 23: 35: 12, hình ảnh bị nhảy một cái, thời gian liền chuyển đến 23: 39: 21. Doãn Kiếm dán sát mặt vào phía trước màn hình, tỉ mỉ nghiên cứu xem phần video ghi lại sau này có dấu vết làm giả hay không. Còn La Phi thì lại dựa người vào ghế, miệng lẩm nhẩm: “Xem ra lời phân tích đó vừa rồi của cậu đúng là đã sai rồi!”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm biết La Phi đã có kết luận, bèn vội vàng quay sang hỏi: “Sao hả anh?”

La Phi bất lực mím môi: “Đoạn video đó là thật.”

“Sao anh có thể nhìn ra được?”

Doãn Kiếm vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn nội dung video đang phát, nhưng vẫn không thể nào đưa ra được lời phán đoán hữu hiệu. La Phi gợi ý: “Chú ý đến chiếc đồng hồ treo tường ở phía trên cửa sổ.”

“Đồng hồ treo tường?”

Doãn Kiếm đã nhìn thấy, phía trên cửa sổ đúng là có một chiếc đồng hồ treo tường, bởi vì vị trí cửa sổ chếch về phía tây, cho nên mặt chiếc đồng hồ cũng giống như người đàn ông thần bí đó, đều được quay vào bên phải màn hình. Nhưng trong chiếc đồng hồ treo tường đó có thể ẩn chứa thông tin gì được nhỉ? Doãn Kiếm chau mày nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên giật mình, thoáng phát hiện ra điều gì đó. Thế là cậu tua lại đoạn video đó, nghiên cứu lần nữa hình ảnh trên máy giám sát trước và sau khi bị mất điện. Và suy nghĩ của cậu cũng được kiểm chứng trong quá trình này. “Thời gian!”

Cậu chỉ ngón tay vào chiếc đồng hồ trên màn hình: “Thời gian có thể ăn khớp với nhau được!”

La Phi gật đầu, đây chính là điều then chốt để xác định sự chân thực của đoạn video. Thời gian hiển thị trên màn hình giám sát, lúc mất điện là 23: 35: 12, máy phát điện dự phòng cung cấp điện là 23: 39: 21; tỉ mỉ phân biệt kim đồng hồ, có thể nhìn thấy hiển thị thời gian trước khi nhảy hình là vào vị trí 11 giờ 33 phút 45 giây, sau khi nhảy hình, thời gian ở vị trí 11 giờ 37 phút 54 giây. Mặc dù thời gian giữa màn hình giám sát và đồng hồ có sự chênh lệch, nhưng khoảng thời gian chúng ghi lại trong lúc mất điện thì hoàn hoàn ăn khớp, đều là 4 phút 9 giây. Điều này đủ để chứng tỏ đoạn video này không có khả năng làm giả. Bởi vì cho dù Eumenides có thể

https://thuviensach.vn

thông qua thiết kế khéo léo khống chế được thời gian mất điện, nhưng hắn tuyệt đối không thể nào khống chế được thời gian 93 khởi động máy phát điện dự phòng. A Hoa lúc đó phái hai tên thuộc hạ xuống tầng ngầm để hoàn thành công việc khởi động máy phát điện dự phòng, tốc độ tiến hành của hai tên thuộc hạ này là không thể nào dự liệu được. Cũng chính là, hai tên thuộc hạ này sau khi mất điện 4 phút 9 giây, đã khởi động được máy phát điện dự phòng, khoảng thời gian này không thể nào xác định được. Cho nên nếu như Eumenides ngụy tạo video, những hình ảnh khác ở hiện trường đều có thể ngụy tạo được, nhưng kim đồng hồ trên chiếc đồng hồ treo tường đó thì không thể nào mô phỏng được, bởi vì hắn vốn không thể nào biết được khoảng thời gian giữa lúc mất điện và lúc có lại được sẽ là bao lâu! Eumenides nếu muốn làm giả, thì chắc chắn hắn sẽ chọn màn hình bên trái, nơi không quay được chiếc đồng hồ vào trong máy quay để thao tác. Với sự cẩn mật và thận trọng của hắn, quyết không thể nào để cho chiếc đồng hồ treo tường không dễ khống chế xuất hiện trong đoạn video nguy tạo! Mà bây giờ, chiếc đồng hồ treo tường đó không chỉ xuất hiện trong video, hơn nữa, sự biến đổi của chiếc kim đồng hồ còn có thể ăn khớp một cách kỳ diệu với tình hình thực tế, điều này chỉ có thể nói lên rằng: hình ảnh mà đoạn video ghi lại đúng thực là hình ảnh tại hiện trường văn phòng, không thể nào có khả năng nguy tạo! Nghi vấn này đến đây coi như là đã được giải quyết. Nhưng tâm trạng La Phi lại không thể nào thoải mái được. Bởi vì như vậy thì sẽ xuất hiện một giả thiết: vào thời điểm 23: 39: 21, đúng thực là có một người nam giới cao lớn đã có mặt trong văn phòng được canh giữ nghiêm ngặt. Trong tay anh ta kẹp một lưỡi dao sắc, đang chuẩn bị triển khai cuộc giết chóc đầy máu tanh! Anh ta rốt cuộc từ đâu đến? Sau khi gây án, anh ta đã đi đâu? Câu hỏi này cứ quẩn quanh mãi, trở thành tiêu điểm băn khoăn lớn nhất trong vụ huyết án này! Lần này La Phi trầm mặc hồi lâu, nhưng vẫn không có tiến triển gì, đầu óc dần dần như nở to ra, thế nên anh hít thở một hơi thật sâu, tạm thời điều chỉnh lại giây lát. Nhìn đồng hồ, đã quá 3 giờ sáng, anh cân nhắc một lát, dặn dò Doãn Kiếm: “Cậu thông báo cho Tăng Nhật Hoa và cô giáo Mộ nhé, bảo họ đến đây. Chúng ta sẽ mở cuộc họp tại hiện trường vào lúc 4 giờ.”

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 19: Điều Tra Khám Xét Hiện Trường

4 giờ Sáng ngày mùng 3 tháng 11. Trong phòng giám sát ở tầng 1 tòa nhà Long Vũ, cuộc họp hiện trường của "tổ chuyên án 4.18"

chính thức bắt đầu. Ngoài Liễu Tùng bởi vì bảo vệ Đỗ Minh Cường không thể đến được, những thành viên khác đều có mặt đúng giờ ở hiện trường. Trước tiên Doãn Kiếm giới thiệu tình hình vụ án, đồng thời bật đoạn video quay hiện trường mấy lần. Đối với sự kiện đột nhập vào phòng hành thích ly kỳ thế này, Tăng Nhật Hoa và Mộ Kiếm Vân cũng chỉ có thể trợn tròn mắt kinh ngạc khó có thể tin nổi, và cũng không biết nói gì hơn. Đợi Doãn Kiếm nói xong, La Phi bổ sung thêm một số tình hình anh nắm được: "Đã điều tra rõ nguyên nhân mất điện rồi. Trên đường dây cáp điện cung cấp cho nguồn điện chính của tòa nhà đã bị gài một thiết bị nổ được hẹn giờ. Sức nổ rất nhỏ, nhưng nhiệt độ nó sinh ra đủ để làm tan chảy lớp vỏ ngoài của dây cáp điện, dẫn đến sự tê liệt đoản mạch của hệ thống cung cấp điện. Chiếc máy phát điện dự phòng tương tự cũng bị xử lý, dây cáp dẫn điện vốn có bốn đường dây tổ hợp thành, nhưng ba trong số đó đều đã bị cắt từ trước, còn lại một sợi dây không thể nào gánh vác được trọng trách gấp bốn lần, cho nên sau khi khởi động mười mấy giây, thì đã bị đứt do quá nóng."

Nghe đến đây, Tăng Nhật Hoa bèn lắc lư cái đầu vẻ hào hứng: "Điều này có chút thú vị đây. Đã muốn phá hoại, sao hắn không cắt cả bốn sợi dây luôn đi? Lại cố tình để lại một sợi, e rằng trong đây có ý đồ gì đó nhỉ?"

"Hắn cố tình muốn để chúng ta nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng đó..."

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cũng bắt đầu suy ngẫm vấn đề này, “Vì sao ư? Khoe khoang? Khiêu chiến? Hoặc là... đây vốn là một phần trong kế hoạch của hắn?”

“Trước khi hai người đến, tôi và Doãn Kiếm đã có vài hướng suy nghĩ nhưng hình như đều không thỏa đáng.”

La Phi ngừng lại, rồi nói tiếp, “Mọi người giờ đều có mặt ở đây, chúng ta cùng bàn bạc một chút... ừm, chúng tôi lúc đó cho rằng, đoạn video phía sau rất có thể là ngụy tạo. Lúc đó không hề có ai vào trong phòng, mục đích của hung thủ làm như vậy, là muốn lừa A Hoa và mọi người mở cửa phòng, sau đó hắn mới nhân lúc đêm tối hoảng loạn mà hoàn thành việc thích sát.”

“Ôi, rất có lý đấy!”

Tăng Nhật Hoa hình như rất tán đồng hướng tư duy này, cậu thậm chí còn đập tay xuống bàn đầy hưng phấn. 95 “Ồ?”

La Phi bèn thuận đà hỏi luôn, “Việc làm giả video, đứng trên phương diện kỹ thuật, có khó khăn không?”

Tăng Nhật Hoa toét miệng xua tay: “Chẳng khó chút nào. Anh nghĩ xem, hình ảnh mà chúng ta nhìn thấy trên màn hình, đều là tín hiệu điện tử đi xuyên qua điểm cuối cùng của thiết bị giám sát. Điểm cuối cùng này, nếu như là đầu máy camera, vậy thì chúng ta nhìn thấy chính là hình ảnh phía đầu máy camera quay được. Nếu muốn làm giả, chỉ cần nhân cơ hội lần mất điện đầu tiên, rút đường dây truyền tín hiệu ra, sau đó liên kết với phần điểm phát cuối cùng của đoạn video mình ghi hình sẵn. Đợi đến khi nguồn điện được khôi phục lại, trên màn hình giám sát sẽ hiển thị hình ảnh mà anh bật.”

“Ừm...”

https://thuviensach.vn

La Phi hiểu được lời đối phương giải thích, tiếp tục dẫn dắt: “Đợi đến khi máy phát điện dự phòng bị cháy, nguồn điện lại bị mất lần nữa, tôi chỉ cần cắm dây tín hiệu kết nối trở lại với đầu máy camera, như vậy là thiết bị giám sát lại khôi phục trạng thái bình thường, hơn nữa, không để lại chút dấu vết gì.”

Tăng Nhật Hoa vỗ tay nói: “Chính xác!”

Nhưng La Phi lại chau mày, xem ra vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Anh lại đưa ra một câu hỏi mới: “Vậy thì thời gian hiển thị trên màn hình giám sát thì sao? Cái này cũng có thể làm giả được à?”

“Việc này à...”

Tăng Nhật Hoa gãi đầu, “... Việc này thì không được rồi. Bởi vì hiển thị trên màn hình là thời gian được cài đặt sẵn trong hệ thống giám sát, không liên quan gì đến tín hiệu điểm cuối cả. Cũng có nghĩa là, bất luận trên màn hình xuất hiện hình ảnh thế nào, thì thời gian hiển thị cũng không thể nào thay đổi.”

“Nếu như vậy, thì đoạn video đó không thể nào là giả được.”

La Phi mím môi có vẻ như hơi thất vọng, sau đó tiến hành giảng giải về sự chênh lệch thời gian ở chiếc đồng hồ treo tường ở trong video. Tăng Nhật Hoa nghe xong cảm thấy hơi rầu rĩ, nhưng cậu vẫn không cam tâm, giây lát sau bèn biện giải, “Liệu có phải là người khởi động máy phát điện dự phòng đã thông đồng với Eumenides. Chỉ cần căn chuẩn thời gian, là có thể lừa một cách ngoạn mục.”

“Điều này chưa chắc đã cần thiết mà.”

Thoạt tiên, Mộ Kiếm Vân phủ định sự suy đoán này, “Trong hai máy quay camera, chỉ có một cái quay được chiếc đồng hồ treo tường,

https://thuviensach.vn

Eumenides muốn làm giả, chắc chắn sẽ chọn lựa màn hình không xuất hiện đồng hồ, cần gì phải mất nhiều công sức như các anh vừa nói chứ?”

96 La Phi gật đầu, nói tiếp: “Tôi cũng đã lấy lời khai của hai cậu thanh niên đi khởi động máy phát điện dự phòng. Lời kể của họ hoàn toàn không có chút sơ hở nào, cho nên nếu như thời gian hiển thị trên màn hình không thể nào làm giả được, vậy thì khả năng đoạn video là giả, về cơ bản cũng không thể tồn tại được.”

Tăng Nhật Hoa hậm hực nuốt nước bọt: “Vậy thì hắn thực sự là thần tiên sao? Đến và đi đều không để lộ dấu vết, bóng dáng nào cả.”

“Chúng ta chắc chắn là đã bỏ qua điều gì đó... một góc chết của tư duy nào đó.”

La Phi nheo mắt, ánh mắt hình như đang ngưng đọng lại ở giữa lớp sương mù vô hình. Cả phòng họp bỗng tạm thời rơi vào bầu không khí trầm mặc. Mọi người hình như đều đang chuyên tâm suy ngẫm, nhưng lại không tìm được ra manh mối nào. Chính trong lúc này, di động của Doãn Kiếm chợt vang lên, cậu vội vàng vừa ấn nút nghe vừa lui ra khỏi phòng họp, sợ ảnh hưởng đến sự suy nghĩ của mọi người. Nhưng chỉ một lúc sau, cậu lại quay trở vào phòng, và hét lớn không chút e dè: “Đội trưởng La, họ đã tìm thấy chiếc áo dính máu Eumenides thay ra!”

La Phi lập tức đứng dậy: “Mau, dẫn tôi đi xem nào!”

Là tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Long Vũ, tòa nhà Long Vũ có một đại sảnh rất hào nhoáng sang trọng ở tầng trệt. Diện tích của đại sảnh lớn hơn rất nhiều so với diện tích của các tầng khác, tầng trệt của tòa nhà đứng một mình dôi ra một phần rất rộng ở phía nam tòa nhà. Phần sân thượng lộ thiên này mặc dù không cao, nhưng cũng thuộc về phần đỉnh bên ngoài tòa nhà, bình thường rất ít người đến nơi này. Tổ khám xét đã phát hiện ra một ba lô thể thao vô chủ. Kéo khóa ba lô, phát hiện ra trong đó có một chiếc áo bị

https://thuviensach.vn

cuộn tròn, và phía trên cùng là một chiếc găng tay trắng dính đầy máu. Họ không dám chậm trễ, vừa bảo vệ hiện trường, vừa hội báo tình hình với tổ chuyên án. Năm, sáu phút sau, La Phi và mọi người đến được sân thượng lộ thiên này. Tổ khám xét đã tránh ra, để tạo ra không gian cho khu vực trung tâm. La Phi đeo găng tay cao su mỏng, quỳ xổm giữa trung tâm vòng tròn và xem xét chiếc ba lô đó, rồi anh nhanh chóng đưa ra suy luận: "Đúng vậy, đây đúng là thứ do hung thủ để lại."

Trong ba lô, ngoài găng tay, còn có một chiếc áo khoác dính máu, một chiếc mũ nhung đen và một đôi găng bọc giày. Những thứ này hoàn toàn giống hệt với những thứ người đàn ông thần bí trong video mặc. Đồng thời La Phi cũng 97 tìm thấy một lưỡi dao vô cùng sắc bén ở ngăn kéo ngoài của ba lô, trên lưỡi dao còn dính vết máu chưa khô chứng tỏ đây chính là hung khí dùng để giết người. Tăng Nhật Hoa cũng quỳ xổm bên cạnh La Phi, lúc này đây cậu hình như cũng vỗ tay vẻ huyễn hoặc: "Vậy thì đây chắc chắn là tuyến đường rút chạy của Eumenides!"

"Ừm."

Doãn Kiếm gật đầu phụ họa, "Hắn chắc là chuẩn bị từ trước túi quần áo sạch để ở đây. Bây giờ sau khi gây án, hắn đến sân thượng này thay áo máu, giấu hung khí, sau đó mới nhởn nhơ bỏ trốn."

Bởi vì là nữ giới, lại không hiểu nhiều về quá trình trinh sát phá án, Mộ Kiếm Vân chỉ đứng ở vòng ngoài quan sát. Sau khi nghe được các đồng nghiệp phân tích, cô bèn quay đầu nhìn xung quanh, xem xét địa hình. "Từ vị trí này chạy trốn đúng là rất dễ. Điều then chốt là, hắn làm thế nào mới có thể từ văn phòng tầng 18 xuống được sân thượng này?"

Cuối cùng, Mộ Kiếm Vân ngước đầu nhìn lên tầng cao của tòa nhà, nêu ra câu hỏi này. Đúng là như vậy. Nếu như có thể xuống được sân thượng này, vậy thì bất luận đứng từ phía nào nhảy xuống, cũng đều có thể thoát thân khỏi tòa nhà (độ cao năm, sáu mét, với người bình thường có thể là

https://thuviensach.vn

một trở ngại, nhưng đối với cao thủ như Eumenides thì không đáng nhắc đến). Nhưng từ tầng 18 của tòa nhà xuống đến sân thượng này lại có độ cao mấy chục mét, Eumenides không thể nào bay xuống như chim được chứ? Lúc này La Phi cũng đứng dậy, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng trên cao, sau đó lại chuyển ánh mắt quay trở lại sân thượng. Anh nhìn thấy sân thượng này có thiết kế kiểu "vườn hoa treo"

, cả một vòng tròn lớn xung quanh đều được đổ đất lên, làm thành một vùng cây xanh tốt tươi. "Đi đến những khóm cây đó lục soát xem sao."

La Phi ra mệnh lệnh mới cho tổ lục soát. Các chàng trai trẻ lập tức phân chia nhau ra, chui vào khu vực cây xanh um tùm đó. Chỉ mấy phút sau, đã có giọng nói đầy hưng phấn phát ra từ phía lùm cây: "Ở đây có một đống dây thừng!"

La Phi và mọi người đều vô cùng kích động, họ không hẹn mà cùng chạy về nơi phát ra giọng nói. Gần đến nơi, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh cây tùng có một đống dây thừng, lộn xộn đan xen, độ dài khá khả quan. La Phi cúi người miết sợi dây thừng đó. Sợi dây chỉ to bằng ngón tay út, nhưng chất liệu rất chắc chắn, chắc là vật chuyên dụng cho những người leo núi chuyên nghiệp. Anh khẽ chép miệng, ngước mắt nhìn lên tầng cao. 98 Sự ám thị của động tác này đã quá rõ, khiến mọi người xung quanh đều bất giác "ồ"

lên một tiếng, cảm giác như ngộ ra điều gì đó. Tăng Nhật Hoa càng không thể nhẫn nại thêm được, kêu lên: "Thì ra hắn dùng sợi dây thừng này để trèo vào trèo ra đấy!"

La Phi không xác nhận đúng hay sai. Anh ngẩn người suy ngẫm, hình như có rất nhiều sự việc không tài nào giải thích nổi. "Trèo ra thì có thể, nhưng muốn trèo vào thì có vẻ quá khó thì phải?"

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cũng từ tốn bày tỏ mối nghi hoặc của mình. Bởi vì phía nam của tòa nhà có cấu tạo hình vòng cung lõm vào trong. Cho nên sợi dây nếu như kéo từ ô cửa sổ ở tầng 18 xuống, tất nhiên sẽ có một khoảng rất dài bị lơ lửng giữa không trung mà không có điểm tì. Men theo sợi dây thế này để trượt xuống thì rất dễ, nhưng nếu muốn trèo lên trên, kỹ thuật và thể lực cần phải có để thực hiện được thì không hề đơn giản. Còn La Phi thì suy nghĩ nhiều hơn nữa. Anh thu ánh mắt lại, nhìn sang Tăng Nhật Hoa, hỏi vặn lại: “Muốn né tránh máy giám sát bên ngoài phòng, hắn chỉ có thể bắt đầu trèo từ sau khi mất điện. Thời gian bốn phút, từ đây lên đến tầng 18, chạy cầu thang bộ đã cạn sức rồi, chỉ dựa vào sợi dây này, điều này có thể được sao? Hơn nữa độ dốc lớn như vậy, ban đầu sợi dây thừng này làm thế nào để móc lên đó được? Sau cùng làm thế nào để thu lại được?”

Tăng Nhật Hoa bị hỏi như vậy, khuôn mặt rầu rĩ, cậu toét môi vẻ rất oan ức: “Tôi sao có thể biết được nhiều như vậy chứ? Nhưng tên Eumenides, hắn chắc chắn có cách đấy.”

“Đã phát hiện ra sợi dây ở đây, văn phòng đó lại chỉ có thể tiến vào được từ ô cửa sổ. Cho nên thủ pháp cơ bản của Eumenides chắc có thể xác định được nhỉ.”

Doãn Kiếm tỏ thái độ ủng hộ Tăng Nhật Hoa, “Còn về rốt cuộc hắn làm thế nào để có thể hoàn thành được công việc khó khăn nhường này, tôi nghĩ là có thể thỉnh giáo các đồng chí ở đội cảnh sát đặc nhiệm.”

Doãn Kiếm vừa mới nhắc đến các đồng chí đội cảnh sát đặc nhiệm, người của đội cảnh sát đặc nhiệm xuất hiện thật. Liễu Tùng đang đi từ cửa của tầng 2 tòa nhà chạy ra sân thượng. Thị lực của La Phi mẫn cảm nhất, anh là người đầu tiên nhìn thấy người đồng nghiệp không hẹn mà tới này, bất giác “ơ”

một tiếng. Những người khác cũng dõi theo ánh mắt anh. Và Liễu Tùng nhanh chóng chạy đến bên cạnh họ. “Sao cậu lại đến đây?”

https://thuviensach.vn

La Phi luôn nhớ đến nhiệm vụ giao cho Liễu Tùng, “Chẳng phải là bảo cậu bảo vệ cho Đỗ Minh Cường sao?”

99 “Tôi dẫn anh ta đến đây cùng luôn.”

Liễu Tùng xem ra có vẻ rất mong ngóng được chiến đấu, cậu trả lời đơn giản một câu, rồi lại vội vàng hỏi: “Tình hình ở đây thế nào rồi?”

La Phi vẫn có phần không yên tâm: “Bây giờ anh ta đang ở đâu?”

“Trong tòa nhà, xung quanh đều là các đồng chí của chúng ta, chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lúc này La Phi mới gật đầu. Hiện tại trong tòa nhà Long Vũ đầy những cảnh sát và người bảo vệ của tập đoàn, ai cũng đều toàn tâm toàn ý tìm kiếm tung tích của Eumenides. Bố trí Đỗ Minh Cường ở đó, cho dù không có Liễu Tùng bên cạnh, cũng không đến nỗi xảy ra chuyện gì. Tăng Nhật Hoa cười “hi hi”

, nói vẻ cảm khái: “Sáng sớm tinh mơ, tên đó cũng chịu giày vò cùng với anh đấy.”

“Lần trước bị tôi dạy dỗ cho một lần, bây giờ ngoan ngoãn hơn nhiều rồi.”

Liễu Tùng nhìn lại Tăng Nhật Hoa, đối với ý nghĩa của cụm từ “dạy dỗ”

, hai người rất có tiếng nói chung. Liễu Tùng đã đến rồi, Doãn Kiếm vừa vặn có thể tiếp tục thảo luận theo hướng ban đầu. Cậu ngẩng đầu chỉ vào phía trên cao tòa nhà, hỏi Liễu Tùng: “Anh có nhìn thấy ô cửa sổ ở trên tầng 18 đó không?”

Liễu Tùng nheo mắt tìm kiếm một hồi: “Có phải là ô cửa sổ đơn độc sáng đèn giữa một khoảng tối đen xung quanh không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

Doãn Kiếm lại cúi đầu chỉ xuống chân, “Anh nhìn đống dây thừng này, có thể dùng nó để trèo từ đây lên ô cửa sổ đó được không?”

Liễu Tùng chẹp chẹp miệng: “Cao như vậy sao? Hơn nữa lại trèo giữa khoảng không... Tôi chắc chắn là không được rồi.”

La Phi lại hỏi thêm: “Vậy cậu cảm thấy có người nào có thể làm được không?”

Liễu Tùng vốn định lắc đầu, nhưng nhìn thấy mọi người đều nhìn mình rất trịnh trọng, biết rằng việc này khá hệ trọng. Cậu do dự giây lát, nói bằng giọng dè chừng: “À... nói thế này nhé, đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi cũng thường xuyên tiến hành cuộc huấn luyện leo trèo, với kiểu trèo dây thừng bằng tay giữa không trung thế này, nhiều nhất cũng chỉ là thiết kế ở độ cao hơn hai mươi mét. Nếu cao hơn nữa, không chỉ thể lực không gắng gượng được, hơn nữa, sợi dây thừng sẽ rung lắc rất mạnh, khó mà khống chế được.”

100 La Phi xoa xoa cằm, như thể đang suy nghĩ gì đó. Liễu Tùng được tính là khá xuất sắc trong đội cảnh sát đặc nhiệm, bản lĩnh chắc không thua kém Eumenides. Ngay cả cậu cũng cảm thấy đây là nhiệm vụ khó có thể hoàn thành, Eumenides thực sự có thể dễ dàng thực hiện chỉ trong khoảng thời gian hơn bốn phút được sao? Qua ánh mắt của La Phi và mọi người, Liễu Tùng có thể nhận ra được phần nào. Cậu dùng giọng điệu khó có thể tin được, hỏi: “Lẽ nào Eumenides chính là vào hiện trường gây án bằng cách này?”

Doãn Kiếm chớp mắt, tỏ ra vừa mơ hồ vừa bất lực: “Trong tình hình hiện nay, chỉ có thể giải thích như vậy được thôi...”

Liễu Tùng lại một lần nữa ngẩng đầu, há miệng nhìn ô cửa sổ đó. Vị trí đó thực sự quá cao, chẳng khác gì ngôi sao ở trên bầu trời đêm, quá xa vời.

https://thuviensach.vn

Bởi vì ngửa cổ độ dốc lớn, dốc máu, Liễu Tùng nhanh chóng cảm thấy hơi váng đầu, cậu lấy tay xoa xoa cổ, ủ dột cúi đầu. Mặc dù còn chưa chính thức đối diện với Eumenides, nhưng trong lòng cậu, như thể đã thua hắn một hiệp rồi. Giữa bầu không khí gượng gạo này, những người cảnh sát lục soát vòng ngoài chợt hét lên: “Đội trưởng La, các anh mau đến đây xem, có phát hiện mới!”

Thần kinh mọi người chợt căng ra, vội vàng chạy về phía phát ra tiếng nói. Ở mé phía tây viền sân thượng, một nhân viên của đội lục soát đang quỳ xổm ở giữa đám cây, tỉ mỉ nghiên cứu thứ gì đó ở dưới đất. Đi đến gần mới nhìn thấy rõ, thì ra đó là một miếng xốp màu trắng. Đây vốn là phế phẩm có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu trong thành phố, nhưng nó gây được sự chú ý là bởi vì viền của miếng xốp này dính một ít máu. La Phi vẫn luôn đeo găng tay cao su mỏng, nên cầm luôn miếng xốp đó lên ngắm nghía tỉ mỉ. Miếng xốp đó mỏng và dẹt, có độ cong rõ ràng, hình dạng trông giống như miếng gạch ngói thon dài ở trên mái nhà cổ. “Đây là cái gì?”

Mộ Kiếm Vân tiến lên, hơi nghiêng đầu, lên tiếng hỏi. “Chắc là vỏ xốp đựng đồ.”

Doãn Kiếm suy đoán, nói: “... Nhìn hình dáng thì chắc là đựng thứ đồ kiểu như cốc thủy tinh.”

La Phi chau mày, hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh quay sang nói với người đội lục soát ở bên cạnh: “Cậu xuất phát từ cửa chính tòa nhà, đi về phía Đông khoảng hơn hai mươi mét, ở bên kia đường cái, chắc vẫn còn một miếng xốp giống như thế này nữa. Bây giờ cậu hãy đi nhặt nó về đây.”

101 Người ở đội lục soát lập tức nhận lệnh đi ngay. Thấy những người khác đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, La Phi bèn bình thản giải thích: “Khi tôi đến, đã nhìn thấy ở cửa ra vào, lúc đó không để tâm. Nhưng hai miếng xốp

https://thuviensach.vn

này, hình dạng rất giống nhau, không biết có manh mối gì không. Hy vọng miếng xốp đó chưa bị ai nhặt mất.”

Lưu ý từng chi tiết xung quanh mình, hơn nữa có bản lĩnh thần kỳ nhìn là nhớ ngay, đây chính là điểm khác biệt của La Phi so với những người bình thường khác. Nhưng Tăng Nhật Hoa thì lại không hề ngạc nhiên đối với phát hiện này của La Phi: “Miếng xốp đựng đồ thế này thì ở đâu chẳng có, đầy người tiện tay vứt bừa bãi. Tôi cảm thấy không nên đi về phía Tây, mà nên tập trung lực lượng, đi men theo về phía Đông tòa nhà để lục soát thật kỹ.”

Mộ Kiếm Vân nhìn Tăng Nhật Hoa, như thể đang hỏi tại sao, Tăng Nhật Hoa bèn hoa chân múa tay giải thích: “Cô nhìn này, miếng xốp này có vết máu, hơn nữa còn rất mới, rõ ràng là hung thủ để lại. Điều này chứng tỏ hung thủ đã từng đến đây, nơi này lại là viền của sân thượng, vậy thì hắn chắc là sẽ nhảy khỏi sân thượng từ vị trí này, chúng ta phải lục soát theo hướng phía đông mới phải.”

Trong quá trình cậu nói, Doãn Kiếm đã bắt đầu lắc đầu, hơn nữa còn nói luôn ba chữ sau khi Tăng Nhật Hoa kết thúc câu nói: “Cũng chưa chắc.”

Tăng Nhật Hoa trợn trừng mắt, có vẻ như gặp phải sự đả kích. Nhưng La Phi thì mắt chợt lóe sáng, nhìn người trợ lý của mình bằng ánh mắt khen ngợi. Doãn Kiếm cảm nhận được sự khích lệ của La Phi, nên càng mạnh dạn nói ra suy nghĩ của mình: “Hung thủ đã thay chiếc áo máu trên sân thượng, vậy thì vết máu trên người hắn chắc chắn đã được xử lý sạch sẽ, sẽ không làm vấy máu lên những vật thể xung quanh trong khi nhảy xuống khỏi sân thượng. Hơn nữa, vết máu trên miếng xốp này rõ ràng có hình dạng thấm loang, nếu như hung thủ để lại lúc đi qua, vậy thì hình dạng vết máu phải là hình dạng giọt được nhỏ xuống.”

Lời nói của đối phương có lý luận chứng cứ chắc chắn, Tăng Nhật Hoa không thể không gật đầu tán đồng: “Ừm, như vậy à... Như vậy thì vết máu

https://thuviensach.vn

này là chuyện gì nhỉ?”

“Tôi cho rằng, hung thủ trước khi thay chiếc áo máu, đã dùng tay nắm lấy miếng xốp này, cho nên máu trên găng tay đã thấm vào.”

Doãn Kiếm vừa nói, vừa giơ tay ra gần mép tấm xốp để làm động tác tượng trưng. Quả nhiên, nếu như tách ngón cái và ngón trỏ ra để miết chặt tấm xốp, vừa vặn có thể tạo nên được vết máu vừa khít ở một đầu tấm xốp. “Hắn cầm tấm xốp này làm gì?”

Tăng Nhật Hoa tỏ bộ dạng đăm chiêu suy nghĩ. Chính lúc này, người nhân viên lục soát được La Phi cử đi đã quay lại. 102 “Đội trưởng La, tìm thấy rồi!”

Cậu vừa lớn tiếng hội báo vừa bước nhanh lại gần, trong tay cậu cầm một chiếc túi vật chứng cỡ lớn, bên trong đựng một miếng xốp lớn. La Phi đón lấy túi đựng vật chứng, cùng mọi người nhìn ngắm thật kỹ lưỡng. Nhìn thấy quả nhiên hình dạng của miếng xốp này gần giống với miếng xốp ở trên sân thượng, chỉ là kích cỡ có vẻ như to hơn một chút. Nhưng trên miếng xốp này không hề có máu, rất sạch sẽ, trông không có gì bất thường. “Chụp ảnh những thứ này lại, cho chúng vào túi, đưa về đội, La Phi dặn dò với Doãn Kiếm trước, sau đó ra lệnh cho tổ lục soát, “Các cậu có vất vả thế nào, cũng cần phải mở rộng phạm vi tìm kiếm trong phạm vi bán kính năm mươi mét, đều phải lục soát khắp lượt, đặc biệt là phía nam của tòa nhà!”

Mọi người tuân theo mệnh lệnh, còn La Phi lúc này lại ngẩng đầu, nhìn từ xa lên ô cửa có ánh đèn đơn độc ở trên cao đó, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Những người đồng nghiệp của anh trong tổ chuyên án cũng đều lần lượt ngước lên nhìn, trong mắt họ ít nhiều có sự mơ hồ, xem ra họ có thể làm theo động tác của La Phi, nhưng lại khó có thể theo được tư duy của anh. Hồi lâu sau, tư duy của La Phi dường như cũng đạt đến một điểm hợp nhánh, anh khẽ thở dài, quay sang nhìn mọi người, nói: “Chúng ta quay trở vào trong tòa nhà nào!”

https://thuviensach.vn

Cả đoàn người xuống khỏi sân thượng tầng 1, tiến vào trong đại sảnh tầng 1 tòa nhà. Lúc này đây, đội bảo vệ áo đen của tập đoàn Long Vũ gần như đều tập trung ở đây, những người cảnh sát hình sự cũng đang bận rộn lấy lời khai của họ. Và bên cạnh bàn dành cho khách ở đại sảnh, có hai người đang ngồi đối diện nhau. “Sao hai người bọn họ lại tụm lại với nhau nhỉ?”

La Phi nhìn thấy cảnh tượng này, không tránh khỏi có cảm giác kỳ lạ. Sắc mặt Liễu Tùng có vẻ hơi khó coi, bởi vì hai người nam giới đang nói chuyện đó, một người là A Hoa, còn người kia chính là mục tiêu cậu đang bảo vệ - Đỗ Minh Cường. Tên Đỗ Minh Cường đang vắt tréo chân, bộ dạng rất khoan thai. “Tôi bảo anh chờ ở phòng giám sát, anh chạy ra đây làm gì?”

Liễu Tùng bước nhanh lên trước, bực bội trách móc Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường thả chân vắt tréo xuống, thần thái có vẻ thu lại phần nào. Nhưng anh ta vẫn phản bác lại rất rành rọt: “Chúng tôi đang tiến hành một cuộc phỏng vấn hiện trường vụ án mạng, xảy ra việc lớn như vậy, với vai trò là một người phóng viên, tôi sao có thể ngồi nhàn rỗi trong phòng được chứ?”

103 Liễu Tùng trợn trừng mắt, Mộ Kiếm Vân đến sau nghe thấy lời đối thoại của họ, không kìm được khẽ bật cười, ghé vào tai Tăng Nhật Hoa nói: “Tôi đã sớm biết tên này ngoan ngoãn nghe theo sự bố trí là có ý đồ khác. Với bộ dạng tinh tướng của anh ta, các anh tưởng rằng đánh hai lần là có thể sửa đổi được sao?”

Liễu Tùng giơ tay ra kéo Đỗ Minh Cường đang ngồi trên ghế. “Đi đi đi! Đây là nơi để cho anh làm loạn được sao?!”

Nhưng A Hoa lại kéo một cánh tay còn lại của Đỗ Minh Cường, đồng thời lạnh lùng nhìn Liễu Tùng, nói: “Anh cảnh sát, tôi lại không cho rằng hành vi của anh Đỗ là đang gây nhiễu loạn. Là đối tượng trên danh sách

https://thuviensach.vn

chết chóc của Eumenides anh ấy có quyền được tìm hiểu tiến triển của sự việc, còn với vai trò là một người phóng viên, anh ấy cũng có nghĩa vụ để nói ra chân tướng sự thực với tất cả công chúng."

Đỗ Minh Cường có sự ủng hộ của A Hoa, như thể có người chống lưng, vững vàng hơn rất nhiều, thế nên bèn gồng mình đọ sức với Liễu Tùng: "Tôi là một công dân hợp pháp! Đây là tòa nhà Long Vũ! Chỉ cần chủ nhân đồng ý, các anh không thể hạn chế quyền tự do trò chuyện của chúng tôi."

"Anh..."

Liễu Tùng mặc dù bực tức, nhưng về phương diện ăn nói lại khó có thể đấu lại được với tên Đỗ Minh Cường mồm miệng sắc bén, cậu chỉ có thể nhìn La Phi đang đứng phía sau, hình như muốn đợi sự phán quyết của đối phương. La Phi thì lại cảm thấy, trọng tâm vấn đề ở chỗ A Hoa, cho nên anh không để ý đến Đỗ Minh Cường, mà nói với A Hoa: "Anh không nên nhận lời phỏng vấn của anh ta. Anh ta chỉ là một phóng viên mạng, sự việc ngày hôm nay, nếu như lan truyền khắp trên mạng, sẽ đem lại sự lo lắng hoang mang cho công chúng."

"Tôi biết anh ta là phóng viên mạng mới đồng ý nhận lời phỏng vấn."

A Hoa vừa mở miệng đã đối chọi với câu nói của La Phi, "Truyền thông kiểu truyền thống đều bị cắt gọt rồi, tôi chẳng muốn lãng phí thời gian với bọn họ. Mấy hôm trước, trên ti vi còn nói Eumenides đã chết rồi, bóng đen của sát thủ đáng sợ đã tan biến ư? Hừ, chính các anh không cảm thấy như vậy thật nực cười sao?"

La Phi cười đau khổ, anh cũng biết phẩm hạnh của những kênh truyền thông đó, đúng là chẳng nói được mấy câu chân thật cả. "Chúng ta cần được nói ra tiếng nói của mình ở trên mạng, chứ không phải để một mình Eumenides độc xướng vai diễn một mình!"

https://thuviensach.vn

A Hoa ngược lại còn định thuyết phục La Phi, “Bây giờ rất nhiều cư dân mạng đều coi Eumenides là người hùng của thành phố này, nhưng họ liệu có biết, mỗi một vụ ám sát thấm 104 đẫm máu đều là một tội ác mới? Những nạn nhân đó tương tự đều có gia đình, bạn bè, có người yêu thương họ tha thiết. Nỗi đau khổ của những người này, tìm ai chia sẻ được đây?”

Những lời này như thể xuất phát từ tâm can, khiến cho mọi người có mặt tại đó đều động lòng. Còn Đỗ Minh Cường thì lại ngẩng đầu, như thể đang gánh vác trách nhiệm, vỗ ngực nói: “Tôi chắc chắn sẽ viết ra những cảm nhận của họ, để cho mọi người thực sự hiểu được Eumenides, hắn chẳng phải là anh hùng gì cả, hắn chỉ là một kẻ sát nhân lạm dụng thứ gọi là chính nghĩa.”

La Phi nhìn Đỗ Minh Cường, bắt đầu suy nghĩ đến sự lợi hại mà anh chàng phóng viên mạng này có thể mang lại. Đặc biệt anh cũng cảm thấy, trên phương diện dư luận, sự đối kháng của cảnh sát với Eumenides có phần thua kém. Từ khi Eumenides phát ra “Bản trưng cầu tử hình”

trên mạng, sau đó lại giết chết được những đối tượng mà cư dân mạng căm phẫn như Hàn Thiếu Hồng, Quách Mỹ Nhiên và cả mấy thiếu niên làm nhục thầy giáo đúng như lời hứa, danh tiếng của hắn càng lúc càng cao, dường như trở thành nhân vật duy nhất để cư dân mạng gửi gắm tình cảm chính nghĩa. Và bản trưng cầu tử hình đó đã được mọi người share rầm rộ, khiến cho bộ phận giám sát mạng của cảnh sát không ứng phó kịp. Cổ nhân từ xưa đã có lời dạy về phương pháp trị thủy. Khi tâm trạng của dân chúng đã hừng hực trào dâng, chỉ dựa vào “chặn”

thì không thể nào giải quyết được vấn đề. Có lẽ lúc này thực sự cần xuất hiện tiếng nói tương ứng với Eumenides đứng từ góc độ khác để hướng dẫn mọi người nhìn thấy toàn bộ diện mạo của sự việc. Thời đại đã khác rồi, mỗi người đều có sự tự do suy nghĩ riêng mình, để cho họ nhận được thông tin đầy đủ, từ đó tự mình phán đoán, chọn lựa, như vậy có lẽ mới là cách

https://thuviensach.vn

thực sự khống chế được dư luận. Nghĩ đến đây, La Phi bèn hỏi Đỗ Minh Cường: “Anh sẽ viết bài báo thế nào?”

“Yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không tuyên truyền chi tiết của việc giết hại.”

Đỗ Minh Cường nói: “Tôi là một người phóng viên có trách nhiệm đối với xã hội, chứ không phải là kẻ chuyên bám đuôi săn tin đời tư! Điều tôi quan tâm chính là ý nghĩa phía sau vụ án, ví dụ như nỗi đau mà vụ hung án đem lại cho gia đình nạn nhân.”

“Còn về tội danh mà Eumenides liệt kê ra cho nạn nhân thì sao? Anh sẽ xử lý như thế nào?”

Đây chính là điều La Phi quan tâm nhất, bởi vì vấn đề này nếu xử lý không khéo, cư dân mạng rất có thể lại nhất loạt reo hò cổ vũ cho Eumenides. Đỗ Minh Cường cười “hi hi”

vẻ kỳ quái: “Đây chính là điểm xuất sắc trong bài viết của tôi đấy.”

Thấy La Phi lộ ra nét mặt khó hiểu, anh ta lại cố tình giải 105 thích kiểu vòng vèo: “Tội danh lần này Eumenides đưa ra cho hai nạn nhân đều là liên quan đến xã hội đen”

. Nhưng hắn có thể không biết, mười mấy năm trước, Mông Phương Lượng đã từng bị ngồi tù với tội danh tương tự, cho đến bốn năm trước mới được mãn hạn thả ra. Cho nên tội danh của ông ta đã bị pháp luật trừng trị rồi, không cần sự trừng phạt của Eumenides nữa. Và Mông Phương Lượng sau khi ra khỏi tù thì luôn hướng thiện, thậm chí theo đạo Phật. Với một người như vậy, Eumenides có lý do gì mà giơ lưỡi dao mổ của hắn lên chứ?”

Là như vậy à? La Phi chợt suy ngẫm, vậy thì hành động giết hại lần này của Eumenides đúng là có phần lạm sát giết người vô tội. Nếu như công bố

https://thuviensach.vn

sự thực với dân chúng, có thể thực sự khiến cho nhiều người ủng hộ Eumenides sẽ quay mũi giáo chống lại hắn. Nhưng La Phi không thể hiện ra niềm vui trong lòng. Anh biết Đỗ Minh Cường thực sự là một kẻ nông nổi, khen ngợi anh ta mấy câu, anh ta thoắt cái đã bay vút lên mây xanh. Cho nên La Phi vẫn nghiêm mặt, anh như cân nhắc hồi lâu, rồi mới tỏ ra nhượng bộ, nói với Liễu Tùng: “Thế này đi, đợi anh ta viết bài xong, cậu hãy đưa đến cho tôi xem trước. Tôi cảm thấy không có vấn đề gì, thì để anh ta đăng lên mạng. Nếu như những gì anh ta viết không giống với lời nói ngày hôm nay, vậy hãy để Tăng Nhật Hoa chặn toàn bộ quyền đăng tải lên tất cả các trang mạng của anh ta.”

Liễu Tùng “vâng”

một tiếng, thả Đỗ Minh Cường ra. Đỗ Minh Cường lười nhác ngồi lại xuống ghế, bộ dạng đắc ý của người chiến thắng. La Phi lại một lần nữa nhìn A Hoa, thực ra anh ta mới là mục tiêu khiến La Phi đến đại sảnh. “A Hoa, anh hãy gọi anh Long đi, phiền hai người các anh đi theo tôi lên tầng trên một chuyến.”

“Có chuyện gì sao?”

A Hoa hỏi vẻ cảnh giác. “Chiếc bàn làm việc tại hiện trường, có một ngăn kéo không mở ra được...”

“Đó là ngăn kéo cá nhân của Đặng tổng, tôi cũng không có chìa khóa.”

“Tôi biết. Nhưng xuất phát từ nhu cầu phá án, tôi vẫn muốn mở ngăn kéo đó ra. Lát nữa tôi sẽ cạy khóa, hai người các anh tốt nhất nên cùng đi với tôi, như vậy sẽ tiện hơn.”

Lời nói của La Phi rất khách khí, nhưng thái độ thể hiện ra lại không dễ dàng thay đổi. Đã là cần thiết cho công việc phá án của cảnh sát, A Hoa đương nhiên không có lý do để từ chối. Huống hồ, đối phương có thể mời

https://thuviensach.vn

người của mình đi cùng, cũng coi như là có đủ lễ tiết rồi. A Hoa gật đầu nói: “Vậy được!”

106 Thế là mọi người gọi thêm anh Long, lại đi cầu thang máy lên tầng 18. Lần này Liễu Tùng đã nhận được bài học, dặn dò đồng nghiệp ở tầng dưới để mắt thật sát sao đến Đỗ Minh Cường, đề phòng anh ta chạy đến hiện trường vụ án lại làm loạn thêm. Trong văn phòng, công việc khám nghiệm thi thể và thu thập dấu vết vật chứng vẫn đang được tiến hành tuần tự. La Phi và mọi người né tránh trung tâm hiện trường nơi để nạn nhân, đến thẳng trước chiếc bàn làm việc rộng lớn đó. Sau khi trưng cầu sự đồng ý của A Hoa và anh Long thêm một lần nữa, La Phi chỉ huy Liễu Tùng mở khóa ngăn kéo đó. Đối với Liễu Tùng, công việc này vốn quá đơn giản. Ngăn kéo từ từ mở ra, ngay cả A Hoa và anh Long cũng rướn cổ vào nhìn. Bởi vì họ chưa bao giờ được nhìn thấy trong ngăn kéo này của Đặng tổng rốt cuộc là đựng bảo bối gì. Nhưng ngăn kéo này gần như trống không. Cho đến tận khi kéo hết cả ngăn kéo ra, mới nhìn thấy một lá thư ở vị trí trong cùng. Chỉ mỗi một lá thư, bên ngoài không có chữ nào cả. Mọi người không hẹn mà cùng căng thẳng. La Phi lại đeo găng tay cao su mỏng dùng để lấy vật chứng, rút lá thư đó ra khỏi ngăn kéo. Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, anh mở lá thư ra, lôi từ trong đó ra một tờ giấy. Mọi người ở hiện trường đều đã quá quen thuộc với nội dung trên tờ giấy này, thứ họ quan tâm chỉ là cái tên xuất hiện trong tờ giấy này mà thôi. Lần này trên tờ giấy viết: “ Người thụ hình: A Hoa Tội danh: dính líu đến xã hội đen Ngày thực thi: Ngày 5 tháng 11 Người thực thi: Eumenides”

Trong phòng chợt xuất hiện một khoảng tĩnh lặng ngắn ngủi, mọi người đều nhìn A Hoa, trong ánh mắt lộ ra thứ tâm trạng phức tạp khó có thể miêu tả được thành lời. 107 A Hoa cắn chặt răng, trong ánh mắt anh ta chỉ có sự thù hận và phẫn nộ, không hề có chút thần sắc sợ hãi nào cả. Thế nhưng ở hiện trường lại có một người không kìm được kêu lên vẻ kinh hãi: “Tên đó... hắn, hắn muốn truy cùng giết tận hết chúng ta sao?”

https://thuviensach.vn

La Phi và mọi người lần theo giọng nói, người lên tiếng đó chính là anh Long. Cơ thể anh ta đang run rẩy, hoàn toàn không tương xứng với bộ dạng con nhà võ có sức vóc của mình. A Hoa trừng mắt với anh ta một cái: “Có phải là viết cho anh đâu, anh sợ gì chứ!”

“Sớm muộn gì cũng sẽ đến lượt tôi!”

Ngay cả giọng nói của anh Long cũng trở nên run rẩy, “Đầu tiên là Đặng tổng, sau đó là A Thắng, lần này là Lâm tổng, Mông tổng, tiếp đến là cậu và tôi, hắn sẽ không tha cho một ai cả đâu!”

“A Thắng?”

La Phi chợt cảnh giác, “A Thắng là ai?”

“A Thắng cũng là tâm phúc của Đặng tổng, mấy hôm trước bị tai nạn giao thông chết rồi.”

Anh Long vội trả lời, hình như đã coi La Phi là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của anh ta, “Nhưng lúc đó A Hoa phân tích, đây rất có thể cũng là ngón đòn tàn độc do Eumenides dàn dựng nên!”

La Phi nhìn những người đồng nghiệp bên cạnh, thần sắc càng lúc càng nghiêm nghị. Thật không ngờ sau khi cạy được chiếc ngăn kéo này, lại dính líu đến những sự việc khác. Anh vốn cứ ngỡ có được một đêm yên lành, lúc này đây, anh lại bị cuốn vào vòng xoáy của một cuộc chiến ác liệt mới! 6 giờ sáng ngày mùng 3 tháng 11. Trong Học viện Âm nhạc tỉnh. Khi hầu hết các sinh viên đang còn chìm trong giấc mộng, thì lại có một cô gái đã bước đi trên sân trường. Cô mặc bộ trang phục màu trắng đen rất nhã nhặn, giống như một bông hoa sen thuần khiết đang bung nở giữa ánh nắng sớm mờ tỏ. Bước đi của cô khẽ khàng, nhưng lại bước rất chậm, bởi vì đôi mắt cô từ nhỏ đã bị mất đi thị lực. Cô chỉ có thể đi theo một chú chó dẫn đường dành cho người mù tên Ngưu Ngưu, chú chó đã trở thành một người bạn không thể thiếu trong cuộc đời cô. Một người một chó đi qua bãi cỏ, đến trước

https://thuviensach.vn

phòng đàn đứng độc lập. Ở đây cây cối bao quanh, khung cảnh thanh tĩnh, lúc này đây gần như không nhìn thấy ai qua lại. Cô gái rút chìa khóa ra, mở cửa phòng và bước vào. Mặc dù trời vẫn 108 hơi mờ tối, nhưng cô lại không bật đèn, bởi vì ánh đèn đó không thể nào xua tan đi được đêm đen dài dằng dặc luôn vây quanh cô. Cuộc sống mỗi ngày của cô gái chính là bắt đầu từ căn phòng đàn này. Cô bắt buộc phải dậy từ rất sớm, bởi vì cô không phải là sinh viên của học viện âm nhạc, cô chỉ là mượn căn phòng này mà thôi. Cứ đến 8 giờ, khi sinh viên chính thức của ngôi trường này bắt đầu vào học, thì cô phải rời khỏi đó. Cô gái không nỡ chậm trễ giây phút nào, cô lấy ra được dụng cụ âm nhạc mà cô yêu quý nhất từ trong hộp đàn, chuẩn bị sẵn tư thế, sau khi định thần, bèn hít một hơi, từ từ kéo dây đàn. Âm thanh du dương như nước trong khe suối chảy róc rách, ngấm vào buổi sáng sớm ngày cuối thu này. Còn cô gái thì nhắm chặt mắt lại, say đắm trong thế giới âm nhạc của riêng mình. Khi sự khuyết thiếu trên cơ thể cô hoàn toàn bị ánh sáng của âm nhạc che khuất, cũng chính là thời khắc cô xinh đẹp nhất, đáng tiếc là thời khắc như vậy lại có rất ít người có thể thưởng thức được. Khúc nhạc đầu tiên kết thúc, xung quanh phòng nhạc im ắng như tờ. Ngưu Ngưu vốn dĩ luôn nằm im dưới chân chủ nhân, lúc này chợt đứng bật dậy, hướng ra ngoài phòng sủa “gâu gâu”

. Cô gái đặt đàn violin xuống, khẽ nghiêng đầu vẻ kinh ngạc, chăm chú lắng nghe động tĩnh phía bên ngoài. Trong khoảng thời gian này, nơi đây thường rất ít người qua lại. Nhưng hôm nay cô rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân, bước chân đó vững chãi và nhanh nhẹn, hơn nữa đang tiến lại phòng đàn càng lúc càng gần. Cô gái đứng dậy, hơi căng thẳng, nắm chặt lấy sợi dây thừng buộc vào cổ Ngưu Ngưu. Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng đàn, giây lát sau, có tiếng gõ cửa “cộc cộc”

, hơn nữa còn có giọng nói của một người nam giới: “Có ai không?”

Cửa phòng chỉ khép hờ, nhưng người đó không trực tiếp đẩy cửa ra, qua hành động này, có thể nhận thấy người nam giới là một vị khách rất lịch sự.

https://thuviensach.vn

Cô gái thoáng thả lỏng tâm trạng, hỏi ngược lại: “Anh tìm ai?”

“Cô Trịnh Giai ở đây phải không?”

Người nam giới vẫn đứng ngoài hỏi vọng vào. Cô gái hơi do dự, không trả lời ngay, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc và cả do dự. Người bên ngoài phòng hình như cảm nhận được sự nghi ngại của cô, bèn giải thích: “Tôi là người vận chuyển đồ, người thuê tôi bảo tôi đưa đồ đến đây vào thời điểm này, giao cho một cô gái tên là Trịnh Giai.”

Cô gái cuối cùng cũng lên tiếng: “Thế thì anh vào đi!”

109 Cửa phòng bị đẩy khẽ, cô gái nghe thấy tiếng người đàn ông đó bước vào trong phòng. Anh ta dừng lại ở vị trí cách cô gái khoảng hai, ba mét, giọng nói mang theo sự chúc phúc: “Hôm nay là sinh nhật cô, có người đã đặt chiếc bánh ga-tô này qua mạng, nhờ tôi đưa tới đây.”

Sinh nhật? Cô gái gần như ngẩn người một lúc mới phản ứng lại được. Đúng vậy, hôm nay đúng là ngày sinh của cô, chỉ là gần đây gặp phải biến cố về cái chết của bố cô, cô đã sớm quên mất việc này rồi. Thật không ngờ, lại còn có người nhớ giúp cô nữa. “Là ai đặt vậy?”

Cô hỏi một cách rất tự nhiên. “Tôi không biết. Đặt hàng trên mạng có thể dùng tên giả, chúng tôi chỉ cần đưa hàng đến tận nơi là được. Chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

Người nam giới mỉm cười nói, hơn nữa nụ cười của anh ta hình như có thể thông qua ngôn ngữ để gửi đi, tỏa ra sự ấm áp vây quanh cô gái. “Cảm ơn anh!”

Cô gái cũng mỉm cười đáp lại anh ta. “Vậy tôi đã đặt bánh ga-tô ở trên ghế đàn rồi nhé.”

“Đợi đã...”

https://thuviensach.vn

Cô gái nghe ra ý tứ cáo từ trong lời nói của đối phương, "... Anh phải đi rồi sao?"

Người nam giới cười "hi hi"

, trả lời một cách khéo léo: "Tôi vẫn còn phải giao những món hàng khác nữa."

Cô gái cắn môi: "Anh có thể ở lại thêm một chút không? Tôi muốn... nhờ anh miêu tả một chút về chiếc bánh đó, nó trông như thế nào? Tôi không nhìn thấy..."

Yêu cầu này được nêu ra từ miệng một cô gái thế này, e là bất cứ ai cũng đều không nỡ từ chối. Người nam giới đó cũng vì vậy mà dừng bước, anh ta nhìn chiếc bánh đó, nói rất nghiêm túc: "Chiếc bánh này không lớn, nhưng rất đẹp. Chiếc bánh màu vàng kim, bên trên là một tầng kem dày, giữa chiếc bánh là một chiếc đàn violin được làm bằng sô-cô-la, đen bóng. Có rất nhiều nốt nhạc đang bay lượn xung quanh cây đàn, những nốt nhạc này màu đỏ tươi, trông như là... ừm, là dùng nước hoa quả viết lên bên trên lớp kem thì phải?"

Cô gái nghiêng tai lắng nghe, trên mặt cô lộ ra ý cười, rõ ràng là cảm nhận được những sắc màu rực rỡ đó. Sau đó cô lại hỏi: "Trên đó có viết chữ không?"

"Đương nhiên là có, trên bánh ghi là: Chúc Trịnh Giai sinh nhật 21 tuổi vui vẻ!"

"Ký tên thì sao?"

Cô gái ngẩng đầu vẻ chờ đợi. 110 Người nam giới lần này hơi ngập ngừng một chút, trả lời: "Không có ký tên."

Cô gái khẽ "ồ"

https://thuviensach.vn

một tiếng, cô quỳ xổm xuống, dùng tay khẽ vuốt ve cái đầu Ngưu Ngưu. Ngưu Ngưu ngoan ngoãn ngồi xuống bên chân cô, vừa dụi đầu vào cô chủ, vừa dùng ánh mắt lười biếng nhìn người đàn ông ở gần đó. “Đây là con chó dẫn đường của tôi, nó tên là Ngưu Ngưu.”

Cô gái dịu dàng giới thiệu người bạn của mình. Người nam giới cười, khen ngợi: “Nó trông có vẻ rất ngoan, cũng rất đáng yêu.”

“Khi Ngưu Ngưu nhìn thấy người lạ, luôn rất cảnh giác...”

Cô gái mỉm cười nghiêng đầu, trầm ngâm nói, “... Nhưng từ sau khi anh bước vào trong phòng, nó không sủa lấy một tiếng.”

Người nam giới đứng yên không nói, trên miệng nhếch lên nụ cười đau khổ. Cô gái chợt ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng về phía người nam giới. Anh ta cảm thấy rất mất tự nhiên, có ý né tránh, cứ như thể đối phương thực sự có thể nhìn thấy được mình vậy. Cô gái cứ thế “nhìn chăm chú”

đối phương, giây lát sau, cô cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, hỏi thăm dò: “Là anh phải không?”

Người nam giới thở dài, nhưng lại có vẻ như là trút được gánh nặng. Sau đó anh bất lực lắc đầu than: “Mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng tôi chưa giấu được cô lần nào.”

“Thực sự là anh sao?”

Mặc dù nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng cô gái vẫn có chút nghi ngờ, “Sao giọng nói của anh lại thay đổi?”

“Tôi đã cố tình che giấu... không muốn để cô nhận ra là tôi.”

Người nam giới vừa nói, vừa tháo chiếc dây cao su thắt ở yết hầu ra. Anh ta xoa xoa dây thanh đới bị chèn đau điếng, cảm giác hơi thở cũng

https://thuviensach.vn

thoải mái hơn nhiều. “Bây giờ cuối cùng có thể thoải mái hơn chút rồi.”

Anh ta toét miệng nói, giọng nói đã khôi phục lại nét tươi tắn rạng ngời mà người thanh niên vốn có. Đây mới là giọng nói mà cô gái thân thuộc. Cô mỉm cười đứng dậy, thần sắc vui mừng hân hoan. Nhưng cô nhanh chóng chau mày, hỏi: “Sao anh lại muốn lừa tôi?”

“Tôi không muốn để cô biết tôi đã đến đây.”

Đã bị đối phương lật tẩy ra thân phận thực sự của mình, người thanh niên trở nên thản nhiên hơn. 111 Cô gái truy hỏi vẻ mẫn cảm: “Anh sợ tôi sẽ bám riết lấy anh?”

“Không!”

Người thanh niên vội giải thích, “Chỉ là... hiện giờ tôi đang gây ra một số phiền toái nho nhỏ, không cần thiết làm cho cô phải lo lắng, càng không muốn kéo cô cuốn vào.”

Cô gái không kìm lòng được quan tâm đối phương: “Là phiền toái gì vậy?”

“Tôi có thể giải quyết được.”

Người thanh niên bình thản trả lời. Giọng nói tự tin của anh ta khiến người nghe cảm thấy vô cùng yên tâm, cô gái bèn mỉm cười, không hỏi thêm về việc này nữa. “Hãy ngồi thêm một lúc nữa nhé?”

Cô gái thân thiện mời đối phương, “Nếu như anh không vội đi ngay.”

“Được rồi.”

Người thanh niên lấy một chiếc ghế chuyển đến trước mặt cô gái, lúc ngồi xuống, anh ta lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng tôi không thể ở lại quá lâu được.”

https://thuviensach.vn

Cô gái gật đầu vẻ thấu hiểu, cô cũng lần mò quay trở lại ghế ngồi: “Anh nói dạo này anh sẽ rất bận, tôi còn cứ tưởng rất lâu không gặp được anh nữa kia.”

“Hôm nay khá đặc biệt, cho nên tôi nghĩ cách để tranh thủ thời gian.”

Khóe miệng cô gái khẽ cong lên: “Chính là để tặng tôi chiếc bánh ga-tô sao?”

“Mỗi một người khi sinh nhật, chắc cũng đều hy vọng có người có thể tặng một chiếc bánh sinh nhật cho mình.”

Người thanh niên nói vẻ rất nghiêm túc. Cô gái khẽ nói: “Cảm ơn anh!”

Lời nói của cô mặc dù rất đơn giản, nhưng lại vô cùng chân thành. Người thanh niên lặng lẽ mỉm cười, trên mặt lộ ra sự hân hoan như được an ủi. Chỉ đáng tiếc là cô gái không thể nào nhìn thấy, thấy đối phương trầm mặc không nói, cô bèn chủ động nói: “Anh hãy giúp tôi cắt một miếng bánh nhé... Hôm nay vừa hay tôi vẫn chưa ăn sáng đấy.”

Người thanh niên đương nhiên không từ chối lời yêu cầu của đối phương. Trong lòng anh ta, chăm sóc cô gái này đã trở thành trách nhiệm không thể nào thoái thác được của mình. Anh ta đứng dậy mở hộp bánh, cắt một góc tam giác trên miếng bánh, để vào trong đĩa giấy, sau đó đưa đến trước mặt cô gái. Cô gái ngửi thấy mùi hương thơm của chiếc bánh ga-tô, cô hít một hơi thật sâu, giơ tay ra sờ lần vị trí của miếng bánh. Nhưng cô cố gắng mấy lần đều 112 không tìm chuẩn được đĩa giấy để bánh, cô mỉm cười vẻ áy náy, đồng thời cũng không tránh được sự ủ dột. Người thanh niên ngập ngừng giây lát, hình như muốn làm gì đó nhưng lại không có đủ dũng khí. Nhưng cuối cùng anh ta vẫn giơ tay phải của mình ra, khẽ nắm lấy cổ tay trái của cô gái. “Ở đây!”

Anh hướng dẫn bàn tay trắng trẻo nhỏ xinh của cô gái nắm được chiếc đĩa giấy. “Tôi rất phiền toái có phải không?”

https://thuviensach.vn

Cô gái mím môi hỏi, nhưng thần sắc lại rất vui vẻ. “Sao có thể như vậy được chứ? Mỗi ngày đều được ở bên cạnh cô thế này, tôi cũng không cảm thấy phiền toái.”

Người thanh niên vừa nói vừa thu tay mình lại, trên đầu ngón tay anh ta vẫn còn lưu lại hương thơm dìu dịu và sự ấm áp của cô gái, tâm trạng cảm thấy hơi xốn xang, thứ cảm giác kỳ diệu này, trước đây anh ta chưa từng cảm nhận thấy. Còn trong lòng cô gái lúc này tương tự cũng không được bình lặng, sự quan tâm chân thành trong lời nói của đối phương khiến cho đôi má cô bất giác ửng đỏ. Cô cúi đầu, dựa vào hành động ăn bánh để che giấu sự thay đổi thần sắc của mình. “Có ngon không?”

“Ngon lắm!”

Lời đối thoại giản đơn đến độ có phần ngốc nghếch, nhưng từng chữ đều chạm đến nỗi lòng của hai người. Rồi họ không nói gì nữa, cô gái ăn từng miếng bánh, người thanh niên thì lại ngẩn người nhìn cô. Hồi lâu sau, cô gái hình như cảm thấy bầu không khí trầm mặc đến độ kỳ quái, bèn ngẩng đầu lên hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Người thanh niên lúc này mới định thần lại từ tâm trạng mông lung mơ màng, “Tôi nhớ đến... nhớ đến lần đầu tiên mình được ăn bánh ga-tô.”

Người thanh niên rầu rầu nói. “Hi hi.”

Cô gái cười giòn tan, lấy mu bàn tay che miệng mình lại, “Thật không ngờ nhớ đến việc này mà ngẩn cả người à? Tôi đoán, lúc đó chắc anh thèm lắm nhỉ?”

Nhưng người thanh niên lại không cười nổi. “Lần đó là sinh nhật tôi 6 tuổi...”

Lần đầu tiên anh ta kể với người khác về đoạn ký ức đó, “Mong ước lớn 113 nhất của tôi chính là có thể ăn được một miếng bánh ga-tô, bố tôi đã

https://thuviensach.vn

hứa với tôi từ trước, rằng sẽ đáp ứng mong ước này của tôi vào ngày sinh nhật tôi.”

Giọng nói của người thanh niên rất trầm, điều này khiến cô gái cảm nhận được bầu không khí không bình thường. Đồng thời, chữ “bố”

cũng khiến cô vô cớ cảm thấy đau lòng. Sau giây lát buồn thương, cô khẽ nói: “Bố anh chắc chắn là rất yêu thương anh nhỉ? Ông chắc là một người bố tốt, sẽ không thất hứa đâu nhỉ?”

Nhưng người thanh niên lại lắc đầu: “Không, cuối cùng thì người cho tôi ăn bánh không phải là bố tôi...”

“Ồ?”

Cô gái phần nào không thể nắm bắt được tình hình, cô khôn ngoan chọn cách im lặng. Bởi vì cô cảm nhận được đó là hồi ức yếu mềm nhất trong nơi sâu kín của đối phương, nếu như muốn nói, thì anh sẽ nói ra; nếu không muốn nói, mình không nên hỏi nhiều thì hơn. Đôi mắt người thanh niên như bị lớp sương mù bao phủ, anh ta hình như có thể nhìn thấy thứ gì đó xuyên qua không gian và thời gian, nhưng tất cả đều mơ hồ khó phân biệt. Mười tám năm đã trôi qua, mùi vị miếng bánh ga-tô đó vẫn phảng phất bên khóe miệng: ngọt thơm và lại toát ra vị chua chát không thể nào miêu tả nổi. Anh ta không thể nào kể cho đối phương nghe quá nhiều, cuối cùng, anh ta chỉ chậm rãi nói một câu: “Bố tôi chính là mất vào ngày hôm đó.”

Cô gái ngẩn người sửng sốt, “Xin lỗi... tôi không biết...”

Cô lẩm bẩm, “Thì ra anh đã mất bố từ khi còn nhỏ như vậy...”

Người thanh niên lấy hai tay ôm đầu, quá nhiều tư duy phức tạp đang va đập trong não anh ta, khiến anh ta bất giác run rẩy. Đột nhiên, bàn tay anh ta được một đôi bàn tay mềm mại nắm chặt, luồng hơi ấm lập tức lan tỏa khắp cơ thể. Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy cô gái không biết đã đứng trước

https://thuviensach.vn

mặt mình từ khi nào, đang dùng đôi bàn tay khẽ khàng vỗ về an ủi anh ta. Người thanh niên dần dần kiểm soát được tâm trạng của mình. Sau đó anh ta trở tay nắm lấy tay cô gái: “Không có ai hiểu được cảm giác mất bố hơn tôi... cho nên khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, đã không kìm lòng được, muốn bảo vệ cô, chăm sóc cô...”

Cô gái không nói gì, nhưng nỗi đắng chát trong lòng cũng từ từ tiết ra thứ cảm giác ngọt ngào. Trước đây cô chỉ coi đối phương là một người bạn đáng để kết giao, nhưng từ khoảnh khắc này, cô bắt đầu cảm thấy giữa hai người có sự thân thiết kiểu đồng bệnh tương lân. 114 “Tôi phải đi rồi!”

Người thanh niên đột nhiên đứng dậy, “Tôi đã ở lại quá lâu...”

Cô gái gật đầu, rút tay ra khỏi lòng bàn tay đối phương. Mặc dù hơi lưu luyến, nhưng cô đúng là cũng cần thời gian để bình tĩnh lại. “Cô có thể hứa với tôi một việc được không?”

Trước khi rời khỏi đó, người thanh niên còn có vài lời muốn nói. “Gì vậy?”

“Có thể sẽ có người đến gặp cô dò hỏi về tình hình của tôi... đừng nói với những người đó chúng ta đã từng gặp mặt.”

Cô gái vui vẻ nhận lời luôn: “Được.”

Người thanh niên lại lấy làm lạ, “Cô không hỏi vì sao à?”

“Anh không muốn nói, thì tôi cần gì phải hỏi?”

Cô gái cười, “Dù sao, tôi tin anh không phải là người xấu, chắc là sẽ không hại tôi.”

Người thanh niên nhìn cô gái, nụ cười đầy tin tưởng của đối phương giống như con dao sắc cứa vào tâm hồn anh ta. Anh ta đột nhiên cảm thấy

https://thuviensach.vn

hơi nghẹt thở. “Tôi đi đây!”

Anh ta vội vàng cáo từ, sau đó lao ra khỏi phòng đàn một cách nhếch nhác giống như một kẻ đào ngũ.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 20: Người Xốp

10 giờ 25 phút, tại nơi ở của Đỗ Minh Cường. Liễu Tùng nằm ngủ một mình trên sofa. Đột nhiên từ trong phòng phát ra những tiếng động khe khẽ, cậu lập tức bật dậy đầy cảnh giác, cơn buồn ngủ lập tức tan biến. “Cảnh sát Liễu, anh cũng căng thẳng quá thì phải.”

Từ phòng ngủ đi ra phòng khách, Đỗ Minh Cường nhìn thấy bộ dạng đó của đối phương, bèn nói một câu mang hàm ý giễu cợt. Tiếng động vừa rồi chính là tiếng anh ta phát ra khi bước ra khỏi phòng ngủ. Liễu Tùng lạnh lùng nhìn Đỗ Minh Cường một cái, chả buồn nói thêm gì với anh ta. Đây là một kẻ không biết thế nào là nặng nhẹ, mình chẳng cần nông cạn thiếu hiểu biết như hắn. Cần phải biết rằng, với phương thức bảo vệ nghiêm ngặt như ở tập đoàn Long Vũ mà Eumenides vẫn có thể đến đi tùy ý, hoàn thành việc mưu sát, mà mình thì lại có nhiệm vụ bảo vệ ở trong khu nhà dân phổ thông này, có thận trọng hơn nữa cũng không hề thừa chút nào. Đỗ Minh Cường không hề để tâm đến thái độ lạnh lùng của đối phương. Anh ta hào hứng đi đến bên cạnh Liễu Tùng, cứ như thể hai người là những người anh em thân thiết vậy. “Nào, hãy xem bài viết của tôi nhé!”

Anh ta vỗ vai Liễu Tùng, nhét mấy tờ giấy đã in ra vào tay đối phương. Liễu Tùng nhớ ra, lúc sáng sớm khi ở trong tòa nhà Long Vũ, La Phi, A Hoa và mọi người đã từng thương lượng việc đăng bài trên báo mạng, thật không ngờ Đỗ Minh Cường đã viết xong nhanh như vậy. Cậu không khỏi có chút kinh ngạc, liếc nhìn đối phương một cái. Đỗ Minh Cường hiểu được những gì Liễu Tùng nghĩ, anh ta đắc ý cười ha ha: “Bài báo đăng tin, điều quan trọng nhất là gì? Thứ nhất là tốc độ, thứ hai là tốc độ, thứ ba vẫn cứ là tốc độ! Lúc anh ngủ thì tôi đang bận rộn vội vàng viết bài, bây giờ đăng bài

https://thuviensach.vn

báo này, không những có hiệu quả thông tin độc quyền, còn có thể vừa vặn kịp vào giờ lướt web cao điểm của cư dân mạng. Anh nói xem, bài báo này sao có thể không hot được chứ?"

Liễu Tùng gỡ tay Đỗ Minh Cường ra khỏi vai mình, khẽ hừ một tiếng, nói: "Anh chớ vội vui mừng quá sớm, bài báo này của anh có thể được đăng hay không, còn chưa biết chừng!"

116 "Ối!"

Đỗ Minh Cường liền cuống lên, "Tư tưởng bài báo này của tôi đã được đội trưởng La tán đồng rồi mà, anh dựa vào đâu mà không cho tôi đăng chứ?"

"Đăng hay không, hai chúng ta nói cũng đều không có tác dụng."

Liễu Tùng thủng thẳng nói, "Phải đưa cho đội trưởng La thẩm tra, anh ấy nói có thể đăng thì mới được đăng."

"Quan liêu, quá là quan liêu!"

Đỗ Minh Cường phẫn nộ oán thán, "Thể chế như vậy, có thể có được hiệu quả gì chứ? Không có hiệu quả thì không có sức chiến đấu, thảo nào các anh mãi không đấu lại được tên sát thủ đó!"

Câu nói cuối cùng đúng là câu khiến Liễu Tùng rất khó chịu, cậu chợt trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Đỗ Minh Cường. Anh ta giật mình kinh hãi vì bị ánh mắt đó chiếu vào như châm chích, nghĩ đến những gì mình đã từng phải chịu đựng, anh ta vội vàng biết điều ngậm miệng lại. "Được rồi được rồi..."

Sau giây phút trầm mặc sượng sùng, anh ta hình như đã nhượng bộ, lại làu bàu, "Vậy anh mau đưa bài viết này đến cho đội trưởng La xem đi, nhưng đừng có làm lỡ thời gian đăng bài của tôi..."

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng đúng là cũng đang muốn quay về đội để tìm hiểu tiến triển vụ án. Thế là cậu vừa nhìn đồng hồ, vừa nói: “Anh hãy đi cùng tôi đến đội cảnh sát hình sự một chuyến nhé?”

Đỗ Minh Cường lườm một cái: “Tôi đi làm gì chứ? Đội trưởng La nói có thể, thì anh gọi cho tôi một cú điện thoại là được chứ gì?”

“Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ sự an toàn của anh, cho nên hai người chúng ta nhất định không thể tách xa nhau được.”

“Ôi dào, anh cũng giáo điều quá thì phải? Bên ngoài chẳng phải vẫn còn có mấy người cảnh sát mặc thường phục đang canh giữ sao? Hôm nay tôi không đi đâu cả, tôi sẽ ở trong phòng ngủ một giấc, tôi buồn ngủ chết đi được!”

Đỗ Minh Cường vừa nói vừa ngáp một cái rõ to, bởi vì thức suốt cả một đêm không chợp mắt, lòng trắng trong mắt anh ta đã xuất hiện rất nhiều tia máu, xem ra đúng là vô cùng mệt mỏi. “Vậy được, tôi cũng ngủ thêm chút nữa.”

Liễu Tùng tỉnh bơ nói, “Đợi khi cả hai chúng ta cùng tỉnh ngủ hãy đi tìm đội trưởng La, dù sao tôi cũng không vội.”

Đỗ Minh Cường trợn trừng mắt nhìn Liễu Tùng, sau đó anh ta bất lực thở dài: “Được được được, tôi không chơi lại được anh, anh nói thế nào thì là thế ấy. Đi thôi, đi đến đội cảnh sát hình sự.”

117 Liễu Tùng cười nhạt, đứng dậy. Đỗ Minh Cường cũng đứng dậy theo, anh ta hình như nghĩ lại, thấy không cam tâm, hạ giọng kêu ca: “Anh không vội? Đợi lát nữa đến đội cảnh sát hình sự, chắc chắn anh lại cắm đầu vào phòng họp ấy mà!”

Liễu Tùng đã đạt được mục đích, nên cũng không buồn đôi co với lời oán thán của anh ta, chỉ thúc giục: “Mau đi thôi, dù sao tôi đảm bảo giao bài

https://thuviensach.vn

viết cho đội trưởng La, là được chứ gì? Anh quản lý xem tôi có dự cuộc họp hay không à?”

Đỗ Minh Cường vẫn muốn đôi co: “Khi anh họp, phải tìm chỗ ngủ cho tôi!”

“Chính là phòng nghỉ lần trước đó!”

Đỗ Minh Cường bĩu môi: “Ở đó không có giường, sao mà ngủ?”

“Bàn làm việc đủ rộng, đưa cho anh thêm chiếc gối.”

Thấy Đỗ Minh Cường vẫn còn muốn nói gì đó, Liễu Tùng bèn lại trừng mắt với anh ta, “Tôi ở đây, chẳng phải cũng đều là ngủ trên sofa sao?”

Đỗ Minh Cường nuốt nước bọt, mặc dù tức giận, nhưng lại không có cách nào. Bởi vì nóng lòng muốn đăng “bài viết độc quyền”

của mình, anh ta đành phải ngoan ngoãn đi theo Liễu Tùng, rời khỏi nhà để đi đến đội cảnh sát hình sự. Sau khi đến đội cảnh sát hình sự, Liễu Tùng bố trí cho Đỗ Minh Cường vào phòng nghỉ, do mấy người cảnh sát mặc thường phục cấp dưới của cậu phụ trách canh gác. Sau đó cậu cầm bản thảo của Đỗ Minh Cường đi tìm La Phi. Lúc sáng sớm, khi chia tay ở tòa nhà Long Vũ, La Phi đã bảo mọi người ai về nhà nấy để nghỉ ngơi, sau đó 9 giờ 30 phút sáng sẽ mở cuộc họp. Liễu Tùng đoán lúc này chắc còn chưa họp xong, thế nên bèn đến thẳng phòng họp. Nhìn vào trong phòng: quả nhiên, La Phi, Doãn Kiếm, Mộ Kiếm Vân, Tăng Nhật Hoa và một số người đều ở đó. Tất cả mọi người, ai nấy đều nhíu chặt lông mày, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó ở giữa bàn phòng họp, như thể đang suy ngẫm về những điều nghi vấn chưa có lời giải đáp. Liễu Tùng không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người, bèn khẽ khàng ngồi xuống ghế trống bên cạnh Doãn Kiếm. La Phi lúc này cũng nhìn thấy cậu, chủ động chào: “Cậu cũng đến rồi à?”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng gật đầu giải thích: “Đỗ Minh Cường đã viết xong bài báo, tôi cầm đến cho anh xem có thể đăng được không, tiện thể tìm hiểu một chút tiến triển của vụ án.”

118 “Ừm, cậu đến thật đúng lúc.”

La Phi chỉ tay về phía chiếc bàn, “Cậu nhìn những thứ này xem, có thể tìm ra được ý đồ gì không?”

Liễu Tùng nhìn thật kỹ, thì thấy giữa bàn phòng họp để một đống xốp, chắc phải có mười mấy miếng. Những miếng xốp này to nhỏ khác nhau, nhưng hình dạng chung thì đều khá mỏng, đồng thời ít nhiều mang theo độ cong. Doãn Kiếm ghé người về phía Liễu Tùng giải thích: “Đây đều là những thứ lục soát thấy ở trong khu vực xung quanh tòa nhà Long Vũ. Đem so sánh với miếng xốp dính máu chúng ta tìm thấy ở trên sân thượng lúc sáng sớm, bất luận từ chất liệu hay là hình dạng đều rất tương đồng, chắc là bắt nguồn từ cùng một chỗ nào đó.”

“Ồ? Những thứ này có liên quan đến vụ án sao?”

Liễu Tùng nheo mắt suy ngẫm, nhưng nhất thời cũng không nhận ra được manh mối nào. Doãn Kiếm lại bổ sung: “Miếng xốp trên sân thượng đã làm giám định xong, vết máu trên đó đúng là của nạn nhân Lâm Hằng Cán. Cho nên bây giờ ít ra có thể xác định: sau khi hung thủ gây án đã từng tiếp xúc với miếng xốp đó.”

“Ừm... với khả năng của tên đó, sự tiếp xúc này chắc không phải là một sự cố.”

Liễu Tùng phân tích theo hướng này, “Hắn dùng miếng xốp đó để làm gì nhỉ?”

“Không chỉ một miếng xốp đó, những miếng xốp này có khả năng đều có vấn đề.”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng không tán đồng bừa phứa, cậu lắc đầu nói: “Việc này thì chưa chắc nhỉ? Chúng mặc dù trông rất giống nhau, nhưng có thể cũng chỉ là đồ đóng gói cùng một loại đồ vật nào đó, sau khi bị người ta ném đi, vừa vặn miếng ở trên sân thượng bị hung thủ nhặt được.”

“Nếu như là đồ đóng gói cùng một loại đồ vật, tại sao địa điểm chúng rơi xuống lại tản mạn như vậy chứ? Những miếng xốp này mặc dù đều phát hiện ở phía nam tòa nhà, nhưng khoảng cách giữa chúng đều hơn sáu mươi mét. Cậu nghĩ xem, chuyện này là thế nào?”

La Phi nhìn Liễu Tùng nói, giọng nói và ánh mắt anh hình như đang cố ý dẫn dắt tư duy của đối phương. “Việc này...”

Liễu Tùng thoáng ngẩn người, rồi nhanh chóng có hướng tư duy: “Có thể những miếng xốp này bị ném từ trên cao xuống, cho nên mới phân tán cách xa nhau như vậy.”

La Phi gật đầu, còn những người khác có mặt ở đó cũng đều nhìn Liễu Tùng với ánh mắt tán đồng, hình như cậu vừa nói ra được một vấn đề vô cùng then chốt. Trong bầu không khí này, Liễu Tùng đương nhiên cũng nghĩ được sâu xa 119 hơn, bất chợt, cậu cuối cùng cũng ngộ ra được điều gì đó, kích động buột miệng nói: “Lẽ nào là vứt xuống từ hiện trường xảy ra vụ án?!”

“Rất có khả năng...”

La Phi khẽ gõ tay xuống mặt bàn, “Bởi vì dựa theo quy luật phân tán của những miếng xốp đó và độ cao của hiện trường xảy ra vụ án, rồi cả hướng gió đêm hôm qua, tất cả những điều kiện này đều rất phù hợp.”

Tư duy của Liễu Tùng càng được khuyến khích: “Những miếng xốp này chính là công cụ gây án ở hiện trường? Nhưng những thứ này có thể có tác dụng gì chứ?”

https://thuviensach.vn

La Phi nhìn những người đồng nghiệp bên cạnh sau đó nhún vai, nói: “Chúng tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này... Nhưng đến giờ vẫn chưa có đáp án.”

“Tôi vừa mới suy đoán, những thứ này liệu có phải là loại công cụ nào đó để leo lên cao hay không?”

Tăng Nhật Hoa bắt đầu phát biểu ý kiến, “Ví dụ như trọng lượng của những miếng xốp này rất nhẹ, có thể sinh ra một loại sức nổi nhất định hay gì đó. Nhưng về phương diện này thì chúng tôi đều là dân ngoại đạo, đang muốn nghe ý kiến của chuyên gia cảnh sát đặc nhiệm là cậu đấy.”

“Hướng tư duy này... có lẽ là quá viễn tưởng thì phải?”

Liễu Tùng dùng từ có vẻ khoa trương để nói lên quan điểm của mình, “Đây chẳng qua chỉ là một đống xốp, ở dưới nước thì có thể còn có khả năng nâng cơ thể người lên, nhưng ở giữa không trung thì có thể phát huy được tác dụng gì chứ?”

Tăng Nhật Hoa gãi đầu không nói, tự mình cũng cảm thấy khó mà giải thích cho trọn vẹn được. Lúc này Liễu Tùng chỉ vào đống xốp đó, nói: “Tôi có thể cầm một miếng xem được không?”

“Cậu cầm đi!”

La Phi không ngăn cản, “Nhân viên kỹ thuật đều đã kiểm tra những miếng xốp này, không để lại bất cứ dấu vết có giá trị nào cả.”

Liễu Tùng bèn nhặt một miếng xốp nhỏ nhất lên, từ hình dạng và kích cỡ, có thể nhận thấy miếng xốp này gần như không khác biệt gì so với miếng xốp dính máu ở trên sân thượng. Chính lúc Liễu Tùng đang nghiên cứu miếng xốp, thì lại nghe thấy tiếng Mộ Kiếm Vân nói: “Thực ra còn có một sự việc cũng rất kỳ lạ đấy.”

https://thuviensach.vn

“Việc gì?”

La Phi lập tức hào hứng truy hỏi, Mộ Kiếm Vân đã im lặng ở trong cuộc họp khá lâu rồi, La Phi rất muốn nghe kiến giải của cô. 120 “Nếu như những miếng xốp này đúng là công cụ gây án ở hiện trường, vậy thì hung thủ sao lại tùy tiện vứt bỏ chứ? Từ trên độ cao ở tầng 18 mà vứt xuống, miếng xốp chắc chắn sẽ rơi đến những chỗ cách xa nhau, trong phạm vi rất rộng, do đó sẽ không bị người khác để ý. Nhưng với phong cách hành sự của Eumenides ít ra hắn cũng sẽ mang miếng xốp dính máu đi chứ? Chúng ta chính là sau khi phát hiện thấy miếng xốp này trên sân thượng mới nắm lấy manh mối này. Ở đây mặc dù có yếu tố may mắn, nhưng dù sao thì vẫn là chính đối thủ đã để lại sơ hở trước, nhưng sơ hở này, vốn dĩ hắn rất dễ dàng bù đắp được.”

“Đây đúng là một điểm nghi vấn.”

La Phi gật đầu thể hiện sự tán đồng, “Bao gồm cả chiếc ba lô đựng áo dính máu cũng rất khả nghi - để lại vật chứng quan trọng như vậy lại hiện trường, đây thực sự không phù hợp với tác phong và trình độ vốn có của Eumenides.”

“Vậy thì sao hắn lại làm thế?”

Tăng Nhật Hoa lấy tay đẩy gọng kính dày cộp của cậu, đoán chừng, “Lẽ nào hắn muốn cố tình dẫn dụ khiến cho chúng ta đi lệch hướng?”

Lời nói của Tăng Nhật Hoa khiến cho Liễu Tùng đang dốc lòng nghiên cứu miếng xốp cảm thấy hơi nhụt chí, cậu gần như muốn từ bỏ. Cậu lấy tay trái chống cằm, tay phải nắm lấy một đầu miếng xốp, sau đó tùy tiện gõ nhè nhẹ miếng xốp vào cẳng tay mình. Hành động này của Liễu Tùng nhanh chóng gây được sự chú ý của La Phi, đội trưởng đội cảnh sát hình sự bất giác nhíu chặt lông mày. Doãn Kiếm khẽ hích vào Liễu Tùng một cái, nhắc nhở đối phương chú ý. Liễu Tùng lúc này mới định thần lại, vội vàng cầm

https://thuviensach.vn

nghiêm chỉnh miếng xốp trong tay. Suýt nữa thì cậu quên mất, đây là vật chứng lấy được ở hiện trường. Nhưng tiêu điểm mà La Phi chú ý hình như không phải điều này. Lúc này anh đã quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đống xốp ở giữa bàn phòng họp. Sau khi chăm chú đến ngẩn người, ánh mắt anh dần sáng lên, cuối cùng thật không ngờ bắt đầu lấp lánh ánh sáng của sự hưng phấn. Mọi người đều nhận ra La Phi chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt của mọi người cũng lần lượt dõi theo, muốn nhìn ra điều bí ẩn cất giấu trong đống xốp đó. Sau khi sự thử nghiệm này thất bại, họ lại không hẹn mà cùng nhìn về phía La Phi, chờ đợi tổ trưởng có thể giúp họ phá giải mối băn khoăn. La Phi không nói gì, dưới những ánh mắt dõi theo của mọi người, anh đứng dậy, đi đến mép bàn gần với đống xốp nhất. Tăng Nhật Hoa vốn ngồi ở vị trí đó cũng tự giác dịch ghế ra, để dành lối đi cho La Phi. La Phi cứ thế nhìn chăm chăm vào đống xốp. Sau khi đến mép bàn, anh lập tức giơ tay ra nắm lấy miếng xốp to nhất, sau khi thoáng ngắm nghía, bèn đặt ở một chỗ trống trên bàn. 121 Miếng xốp đó to khoảng bằng nửa cái gối, đồng thời cũng có chút độ cong. La Phi đặt phần lồi ra xuống dưới, tấm xốp đó khẽ lay động ở trên bàn, giống như một con rùa bị lật mai. Mọi người chăm chú dõi theo, nhưng vẫn không hiểu được rốt cuộc La Phi muốn làm gì. La Phi không có ý ngừng lại, quay sang nhặt một miếng xốp có kích thước tương đồng ở trong đống xốp, lần này thì lại để phần lồi hướng lên trên, đặt vào miếng xốp ban đầu, hai phần lõm chập vào nhau. Mọi người nhận ra La Phi hình như muốn ghép những miếng xốp đó thành hình dạng ban đầu trước khi bị tách ra, nhưng ngay bây giờ mà muốn nói cho rõ hình dạng ban đầu là gì thì vẫn chưa có manh mối. May mà La Phi vẫn tiếp tục công việc, anh cầm từng miếng xốp và tìm được vị trí thích hợp để đặt xuống. Một lát sau, tất cả những miếng xốp đều di chuyển địa điểm, và hình ghép trên bàn cuối cùng cũng đã hiện ra được diện mạo trọn vẹn. Từng người ngồi đó, ai nấy đều mở to mắt, lộ ra thần sắc không thể nào tin nổi. Bởi vì lúc này đây, hình ảnh hiện ra trước mắt họ thực sự hơi quái dị, quái dị đến độ khiến cho những người cảnh sát này đều khó tránh khỏi cảm giác rờn rợn. Hình ảnh mà những miếng xốp đó tổ hợp thành thật không ngờ lại là một hình người! “Người”

https://thuviensach.vn

này có cơ thể, có lưng, có tứ chi, nhưng chỉ duy nhất không có đầu. Trên vị trí cẳng tay của “anh ta”

chính là miếng xốp nhỏ tìm thấy trên sân thượng, vết máu đã khô ở đúng vị trí cổ tay “anh ta”

, thấp thoáng lộ ra bầu không khí âm u lạnh lẽo không phải của chốn nhân gian. “Đây... đây là thứ gì?”

Tăng Nhật Hoa không kiên nhẫn được nhất, cậu há miệng lắp bắp hỏi. La Phi cũng nhìn chăm chăm vào hình nộm được ghép từ những mảnh xốp đó, trầm tư suy ngẫm, giây lát sau, anh rầu rầu nói: “Cụ thể là thứ gì thì vẫn chưa thể nói rõ được... nhưng có một điều có thể khẳng định, thứ này đã từng mặc chiếc áo có dính máu để lại trên sân thượng.”

Doãn Kiếm lúc này đây cũng nhận ra được chút ý tứ, cậu đứng dậy tiến lại gần người nộm đó, nói: “Vị trí cổ tay phải của chiếc áo đó có một vết máu lớn, vị trí đó vừa khít với vết máu trên miếng xốp này. Có thể suy đoán: Khi hung thủ hành hung, miếng xốp này đã được mặc ở trong áo, cho nên vết máu nơi ống tay mới thấm vào viền miếng xốp.”

Tư duy của Liễu Tùng cũng bị cuốn theo: “Vậy cũng chính là, Eumenides lúc đó mặc bộ xốp này vào trong người, giống như là mặc bộ áo giáp vậy?”

La Phi thể hiện sự tán đồng: “Ừm... trong thời điểm hiện nay, có lẽ đúng là như vậy.”

122 Mặc dù hình nộm người xốp này đã dần hiện rõ, nhưng Tăng Nhật Hoa lại có cảm giác càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, cậu chớp chớp đôi mắt nhỏ, hỏi: “Nhưng hắn muốn làm cái gì chứ? Lẽ nào mặc bộ xốp này, là có thể bay lên được tầng 18 sao?”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều trầm mặc, không ai có thể trả lời câu hỏi này của cậu. Đây đúng là một cục diện sượng sùng: La Phi dường như đã đào lên được một manh mối khiến mắt mọi người sáng rực, nhưng khi muốn dùng nó để giải đáp câu đố gây phiền não cho mọi người, thì manh mối này lại trở nên yếu ớt bất lực, thậm chí càng tăng thêm cảm giác băn khoăn. Hồi lâu sau, La Phi đột nhiên khẽ nói: “Có thể hắn vốn không vào trong văn phòng đó.”

Mọi người đều ngẩn người, không ngờ vòng đi vòng lại, lại khiến cho hướng tư duy của La Phi quay trở lại từ đầu. Nhưng hướng tư duy này đã bị chính anh phủ định rồi mà. “Nếu như hắn không vào văn phòng, vậy thì hình ảnh trong máy giám sát cần phải giải thích thế nào?”

Mộ Kiếm Vân nhíu đôi lông mày thanh tú lên tiếng hỏi. La Phi lập tức đưa ra đáp án một cách quả quyết: “Đoạn video là thật, điều này chúng ta đã từng thảo luận rồi, không nên có sự nghi ngờ gì nữa.”

Mộ Kiếm Vân nhìn đồng nghiệp xung quanh, bị những lời nói mâu thuẫn của La Phi làm cho mơ hồ. Còn đôi mắt nhỏ của Tăng Nhật Hoa thì lại chớp liền mấy cái, đột nhiên nảy ra ý tưởng mới. “Lẽ nào người xuất hiện trong video vốn là một người giả? Chỉ là người xốp mặc quần áo mà thôi?”

Đây là một hướng tư duy hoàn toàn mới mẻ và táo bạo, e rằng chỉ có quái nhân vi tính như Tăng Nhật Hoa mới có thể nghĩ được ra thì phải? Mọi người lúc này đây đều hướng ánh mắt về phía người xốp trên bàn, tưởng tượng nếu nó mặc áo, khi bị thao túng giống như con rối thì nó sẽ có bộ dạng kỳ quái ra sao. Nhưng La Phi chẳng chút nể nang, phản bác ngay suy nghĩ của Tăng Nhật Hoa: “Cậu cũng đã xem đoạn video đó, cậu cảm thấy người nam giới trong video giống một người giả sao?”

Tăng Nhật Hoa xoa xoa mũi, sượng sùng cúi đầu. Đúng vậy, đoạn video đó mặc dù không thật rõ nét, nhưng hình ảnh được phản ánh ra vẫn rất liền mạch. Người đàn ông trong video dáng vẻ tự nhiên, động tác khéo léo, cho

https://thuviensach.vn

dù là người 123 máy tiên tiến nhất trên thế giới cũng không thể nào mô phỏng được đến cảnh giới giống như là người thật vậy được? “Đoạn video là thật, người cũng là thật, nhưng lại không nghĩ ra được cách nào hợp lý để ra vào ô cửa sổ đó. Đây chẳng phải là một vòng tròn nghịch lý sao?”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi nói, ngữ khí ít nhiều cũng mang ý tứ biện giải đỡ cho Tăng Nhật Hoa. La Phi như thể bị câu hỏi này cho cứng họng. Anh cúi đầu lẩm nhẩm: “Nghịch lý? Đúng là nghịch lý nhỉ...”

Trong lúc nói câu này, anh hình như đã quên đi sự tồn tại của những người khác, chỉ mải khoanh tay, đi đi lại lại trong phòng họp. Những người ngồi đó lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của La Phi, nên họ nhìn anh đầy mong đợi. La Phi lại lộ ra ánh mắt xin lỗi: “Tôi cần được yên tĩnh một mình. Thế này nhé, chúng ta cứ tan họp trước, nhưng mọi người tạm thời đừng về vội, đợi đến khi tôi nghĩ kỹ thì cùng nhau thảo luận.”

Mọi người cùng nhìn nhau, ít nhiều cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên đối với cách giải quyết này. Doãn Kiếm với vai trò là trợ lý của La Phi, bất luận thế nào cũng cần đứng về phía đội trưởng. Thấy mọi người đều hơi mơ hồ, cậu bèn phát huy tác dụng dung hòa: “Mọi người đã vất vả rồi, hãy nghỉ ngơi chút đi, vừa vặn cũng đã đến giờ ăn trưa rồi, tôi đến nhà ăn dặn làm thêm mấy món mời mọi người.”

“Được rồi, ăn xong thì ngủ một giấc... ôi, đúng là cũng mệt quá rồi.”

Tăng Nhật Hoa vừa vươn vai vừa đứng dậy. Cậu vốn là anh chàng ruột để ngoài da, không lưu tâm việc gì nhiều, vừa nhắc đến ăn cơm ngủ trưa là phấn chấn ngay. Mộ Kiếm Vân thì lại vẫn còn có vẻ muốn nói gì đó, nhưng đến cuối, cô vẫn khẽ lắc đầu, đi theo Tăng Nhật Hoa, cùng bước ra ngoài. Liễu Tùng thì lại đứng dậy đi đến cạnh La Phi, giơ bản thảo của Đỗ Minh Cường ra: “Đội trưởng La, anh tranh thủ thời gian xem lướt qua bài viết này đi, xem xem có thể đăng được không?”

https://thuviensach.vn

“Ha, tên này viết nhanh thật đấy!”

La Phi vừa nhìn thấy độ dài của bài viết đã không kìm được thốt lên một câu, sau đó anh nhận lấy bản thảo, nhìn thấy tiêu đề: Sát thủ khủng bố lại lần nữa xuất kích, giết chóc máu tanh nhưng thiếu công bằng. 124 Qua ngữ điệu của tiêu đề, đúng là đang đứng ở phía đối diện Eumenides để chất vấn về hành vi giết chóc của hắn. La Phi gật đầu khá hài lòng, sau đó bắt đầu đọc tỉ mỉ nội dung cụ thể. Cấu tứ bài viết rất độc đáo, không hề trực tiếp đề cập thẳng vào vụ hung án đêm qua, mà là bắt đầu bài viết bằng cách kể lại sự từng trải của Mông Phương Lượng trong thời trai trẻ. Qua lời miêu tả, có thể biết, Mông Phương Lượng từ thủa ban đầu sơ khai thành lập nên tập đoàn Long Vũ đã từng là tướng tài thuộc hạ đắc lực nhất của Đặng Hoa, và khi đó vẫn chưa hình thành cục diện tập đoàn hùng mạnh bậc nhất. Để ứng phó với mọi sự uy hiếp và các thế lực khắp nơi, đôi tay Mông Phương Lượng đã ít nhiều vấy máu. Sau đó bởi vì một vụ án cố ý gây thương tích, Mông Phương Lượng bị bắt, hơn nữa còn bị xử tù chung thân. Những câu chữ này viết rất sinh động, căng thẳng lôi cuốn, rất giống một cuốn tiểu thuyết về chốn giang hồ bản rút gọn, chắc là có thể thu hút được nhãn cầu của đông đảo độc giả. Nhưng Mông Phương Lượng sau khi vào tù đã vô cùng hối hận, rất căm hận bản thân vì mình đã phạm phải những tội lỗi ghê gớm, đồng thời ông ta cũng tích cực dùng hành động thực tế của mình để chứng minh tấm lòng muốn chuộc tội của mình. Trong thời gian ở trong ngục, ông ta không những tích cực tiếp nhận cải tạo, hơn nữa còn nhiều lần lập công, cuối cùng, sau khi bị giam mười năm, đã được thả ra, có được cơ hội bắt đầu làm lại cuộc đời. Nếu như nói khoảng thời gian ở trong ngục giống như là một sự chuộc tội đầy gian khổ, vậy thì những lời miêu tả tiếp theo lại tràn ngập sự ấm áp và ý tứ chúc phúc. Mông Phương Lượng sau khi ra tù, cả gia đình xa cách bấy lâu đã được đoàn tụ, người vợ hiền, con gái ngoan, cả gia đình vô cùng yên vui hòa thuận, khiến độc giả cũng không nén nổi cảm giác vui mừng thay cho họ. Và Mông Phương Lượng đã hoàn toàn từ bỏ cuộc sống đen tối trước đây, ông thậm chí còn theo đạo Phật, thường dùng những trải nghiệm của mình để giáo dục những người thanh

https://thuviensach.vn

niên trẻ tuổi lầm đường lạc lối. Hai đoạn này đều không phải rất dài, và tiếp ngay sau đó là mưa gió ập tới, bắt đầu tiến vào trọng điểm của toàn bài viết: hình phạt tử hình đến từ Eumenides. Sau khi giới thiệu sơ qua về Eumenides, tác giả vẫn dùng nhiều giấy mực viết về Mông Phương Lượng. Trong bài viết, mặc dù người nhà đều rất lo lắng, nhưng bản thân Mông Phương Lượng thì lại rất thản nhiên đối mặt với sự uy hiếp tử vong đến từ tên sát thủ, bởi vì ông tin rằng mình đã nhận sự trừng phạt, đã sửa đổi và làm lại từ đầu, nếu như Eumenides hiểu được những điều này, chắc chắn sẽ không ra tay tàn độc với ông. Cho nên khi ông tiến vào văn phòng để lánh nạn, ông đã đặc biệt đem theo giấy phán xử năm xưa, những bằng khen lập công trong thời gian ở tù, và cả cuốn nhật ký có thể phản ánh được quá trình biến đổi tâm lý của ông. 125 Từ đoạn miêu tả này, có thể thấy bài viết của Đỗ Minh Cường đúng là có độ tin tưởng nhất định. Bởi vì khi khám xét hiện trường, cảnh sát đúng là cũng phát hiện ra những thứ như nhật ký, giấy phán xét ở đầu giường Mông Phương Lượng. La Phi vốn vẫn còn thấy băn khoăn, bây giờ mới biết, thì ra Mông Phương Lượng muốn dùng những thứ này để chứng minh mình từ lâu đã nhận sự trừng phạt, cải tà quy chính để hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của Eumenides. Đọc đến đây, bất cứ một độc giả trung lập nào đều ủng hộ Mông Phương Lượng trên phương diện tình cảm, và họ tất nhiên cũng mang theo tâm trạng nôn nóng muốn đọc hết luôn cả bài viết này, để giải đáp được mối nghi vấn cuối cùng: Eumenides liệu có tha cho Mông Phương Lượng hay không? Bài viết cuối cùng tiến vào phần then chốt nhất, ngòi bút của Đỗ Minh Cường cũng thể hiện được sự tinh tế, sâu sắc. Quá trình gây án của Eumenides được miêu tả vô cùng kinh động lòng người, khoáng đạt trầm bổng, độ hấp dẫn của nó hoàn toàn có thể sánh ngang với một bộ phim Hollywood gay cấn nhất. Nhưng kết cục cuối cùng lại khiến người ta cảm thấy buồn rầu: Mông Phương Lượng không thể làm cho Eumenides cảm động, ông vẫn cứ bị "trừng trị"

một cách lạnh lùng tàn nhẫn. Trong lúc miêu tả chi tiết, Đỗ Minh Cường vẫn không quên kịp thời lay động tình cảm của độc giả, trong đó, đoạn văn

https://thuviensach.vn

để lại ấn tượng sâu sắc cho La Phi viết như sau: "... Miệng của Mông Phương Lượng khẽ há ra, hình như muốn nói gì đó với kẻ hành thích ông. Nhưng ông đã không thể có thêm cơ hội nào nữa, máu tươi từ vết thương phun trào ra, nhuộm đỏ cả cuốn nhật ký ông để ở đầu giường. Sự sám hối và cứu chuộc của ông bao năm qua đều trở nên vô nghĩa, và nỗi khát khao về cuộc sống tươi đẹp của ông, nỗi nhớ mong yêu thương của ông với người thân cũng giống như cuốn nhật ký, tất cả đều bị nhấn chìm trong vũng máu tanh tàn khốc..."

La Phi khẽ chép chép miệng, cảm thấy vô cùng thán phục. Bài viết này mặc dù không đưa ra bất cứ lời bình luận nào đối với Eumenides nhưng khi đọc lên thì không khác gì một bản tố cáo đẫm máu và nước mắt của nạn nhân bị đối xử tàn bạo. Cho dù là những fan trung thành nhất của sát thủ, sau khi đọc bài viết này, e rằng cũng phải suy ngẫm lại đối với sự hợp lý trong hành vi của Eumenides nhỉ? Liễu Tùng đứng cạnh đã hiểu nhầm ý tứ cái chép miệng của La Phi. Cậu bực bội nói: "Tôi đã biết từ sớm là cái tên đó không viết được ra thứ gì tử tế mà... Bây giờ tôi sẽ dẫn hắn về, ra lệnh cho hắn xóa luôn file gốc bản thảo đi."

"Không,"

La Phi vội vàng xua tay, "Để anh ta đăng, hơn nữa còn phải càng nhanh càng tốt... hãy đưa cho anh ta mượn vi tính của đội chúng ta để sử dụng. 126 Ừm, không chỉ đăng trên mạng, trên thông tin truyền thông truyền thống cũng cần đăng. Hãy mau giải quyết mối quan hệ với các tòa soạn, để cho họ đăng bài, tóm lại, càng phô trương thanh thế càng tốt!"

Liễu Tùng hoàn toàn thiếu sự chuẩn bị tâm lý đối với thái độ này của La Phi, cậu không khỏi ngẩn người. La Phi hiểu được cảm giác của cậu, bèn mỉm cười, hạ giọng, bổ sung thêm một câu đầy bí hiểm: "Lần này nếu làm tốt, có thể có được một mũi tên trúng hai đích đấy!"

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng giật mình, biết rằng trong đây chắc là có ẩn ý gì, bèn nghiêm giọng nhận lệnh: “Vâng, tôi đi sắp xếp ngay bây giờ đây.”

“Doãn Kiếm, cậu hãy đi trợ giúp một chút.”

Có thể suy xét đến việc Liễu Tùng không quen thuộc lắm với đội cảnh sát hình sự, La Phi đã cử một trợ thủ cho cậu, rồi anh vẫn còn dặn dò thêm một câu: “Hai cậu hãy giải quyết xong xuôi việc này, sau khoảng một tiếng rưỡi thì cùng đến văn phòng làm việc của tôi nhé.”

Liễu Tùng và Doãn Kiếm rời khỏi đó, cùng sắp xếp việc Đỗ Minh Cường đăng bài. Rồi Doãn Kiếm vẫn nhớ lời hứa của mình lúc trước, đi đến nhà ăn để đặt thêm mấy món cho mấy người đồng nghiệp trong tổ chuyên án. Khi mọi người ăn cơm, La Phi không hề xuất hiện, thế nên Doãn Kiếm lại nhanh nhẹn đóng hộp đồ ăn, chuẩn bị lát nữa mang cho cấp trên của cậu. Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, nhìn thời gian cũng đã đến, hai người bèn đi về phía văn phòng La Phi. Đi đến cửa, nhìn thấy cửa khép hờ, Doãn Kiếm khẽ gõ nhẹ mấy tiếng lên cánh cửa, La Phi lập tức từ trong phòng nói vọng ra: “Vào đi!”

Hai người đẩy cửa bước vào, Doãn Kiếm lắc lắc hộp cơm trong tay: “Anh vẫn chưa ăn phải không? Tôi đem đến cho anh đây!”

La Phi mỉm cười gật đầu, tỏ ý cảm ơn. Anh vốn đang đứng trước cửa sổ, lúc này bước trở lại bàn làm việc của mình. Đống xốp lúc trước ở phòng họp đã được anh đem về để trên bàn, bên cạnh đống xốp còn đặt chiếc ba lô thể thao tìm thấy trên sân thượng. Doãn Kiếm nhìn thấy chiếc bàn bị xếp chật kín, cảm thấy nếu cố đặt hộp cơm chen vào đống đồ này thì không phù hợp lắm, bèn hỏi: “Hộp cơm mang cho anh để chỗ nào được đây?”

“Hãy đặt ở bệ cửa sổ đi!”

La Phi rất tùy tiện, “Lát nữa tôi sẽ ăn.”

https://thuviensach.vn

127 Doãn Kiếm đi đến cửa sổ rồi quay lại, sau đó hỏi La Phi, “Đội trưởng La, có phải là anh đã nghĩ ra được rồi không?”

“Ồ?”

La Phi cười, hỏi ngược lại, “Sao cậu biết?”

“Bởi vì anh đã không tiếp tục suy nghĩ nữa.”

Doãn Kiếm trả lời rất nghiêm túc, “Khi anh nghĩ sự việc nào đó, sẽ vô cùng chuyên tâm chăm chú, cho dù có người nói chuyện với anh, thì ánh mắt anh cũng luôn hướng về phía khác... không giống như bây giờ, rất thoải mái. Và đối với sự việc của vụ án, nếu như anh chưa nghĩ ra, thì sẽ quyết không chịu ngừng lại.”

La Phi nghe xong lời nói của đối phương, cười “hi”

một tiếng, không tán thành cũng không phủ nhận. Nhưng Liễu Tùng đứng bên cạnh cũng có cảm nhận như vậy, cậu đã bày sẵn ra tư thế chuẩn bị cho cuộc chiến, đang nhìn La Phi với vẻ mong đợi, chuẩn bị nhận chỉ lệnh tác chiến. La Phi cảm nhận được niềm khao khát chiến đấu của Liễu Tùng, anh nhìn cậu chàng trước mặt một lượt, bất chợt gật đầu khen ngợi: “Tốt, tốt!”

Hai từ “tốt”

này thốt ra cũng có phần bất ngờ, và hành động nhìn từ đầu đến chân của La Phi như thể đối phương là người lạ, khiến Liễu Tùng ngạc nhiên quay sang nhìn Doãn Kiếm, hai người cùng ngơ ngác nhìn nhau, đều không biết La Phi có ẩn ý gì. La Phi quay người kéo chiếc ba lô thể thao đó đến trước mặt mình, sau đó anh kéo khóa, lôi một đống đồ trong đó ra. Những đồ này đều là vật tìm thấy ở hiện trường vụ án, có một chiếc áo khoác thể thao, một cái mũ nhung đen có vành. Thông tin vật chứng trên áo và mũ đều đã được nhân viên kỹ thuật lưu giữ, nhưng ngoài vết máu của nạn nhân

https://thuviensach.vn

Lâm Hằng Cán, thì không thu được bất cứ vật chứng gì về đặc điểm của nghi phạm như lông, tóc. “Nào.”

La Phi vẫy tay về phía Liễu Tùng, “Cậu hãy mặc chiếc áo này thử xem.”

Liễu Tùng ngẩn người không hiểu nổi, nhưng La Phi đã đưa chiếc áo đó đến trước mặt cậu, chứng tỏ cậu không hề nghe nhầm. Mặc dù không hiểu được dụng ý của hành động này, nhưng phục tùng mệnh lệnh chính là một trong những kỷ luật cơ bản nhất của nghề cảnh sát. Cho nên, cậu không nói gì thêm, sau khi cởi áo khoác của mình ra, bèn mặc chiếc áo khoác thể thao mà hung thủ để lại đó lên người. Liễu Tùng mặc dù rất cao, nhưng lại hơi gầy, cho nên chiếc áo khoác đó khi mặc vào người cậu trông hơi rộng. Nghĩ đến chiếc áo này hung thủ đã từng mặc, cộng thêm với việc trên chiếc áo còn dính vết máu lớn của nạn nhân để lại, Liễu Tùng bất giác vặn người, rất không thoải mái. 128 La Phi lại không chú ý đến cảm nhận của cấp dưới, anh lại đưa mấy miếng xốp đến, nói: “Hãy nhét chúng vào trong áo đi!”

Mấy miếng xốp đó chính là phần ghép thành nửa phần ngực, lưng và hai cánh tay của “người nộm”

lúc trước. Liễu Tùng kéo khóa áo khoác, lần lượt nhét từng miếng xốp vào từng vị trí tương ứng. Nói ra cũng thật vừa khéo, những miếng xốp này thật không ngờ lại như thể là đo từ trên người Liễu Tùng vậy, vừa vặn lấp khít những khoảng thừa rộng của cơ thể cậu với chiếc áo khoác đó. Khi cậu kéo khóa chiếc áo lên, cơ thể cậu trở nên tráng kiện hơn rất nhiều nhờ vào những miếng xốp đó. La Phi đi hai vòng quanh người Liễu Tùng, vừa nhìn vừa xoa cằm, không biết đang suy ngẫm điều gì. Đến cuối, anh lại cầm chiếc mũ nhung đen đó đội lên đầu Liễu Tùng, hơn nữa còn cố tình kéo vành mũ xuống thấp. Sau khi làm xong hết những việc này, La Phi tự mình gật đầu, hình như rất hài lòng, sau đó anh lại hất cằm hỏi Doãn Kiếm đang đứng bên: “Cậu nhìn xem, cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy...”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm không hiểu La Phi rốt cuộc muốn hỏi phương diện nào, bèn nói thẳng luôn một câu, “Cảm giác rất giống với tên sát thủ trong đoạn video.”

Bây giờ thì Liễu Tùng cuối cùng cũng không nhẫn nại thêm được nữa, cậu giơ tay lên lấy chiếc mũ xuống, hỏi giọng trách móc, như thể bị làm nhục: “Đội trưởng La, các anh làm gì thế?”

Thần sắc của La Phi cũng trở nên vô cùng nghiêm nghị, “Tôi có một nhiệm vụ muốn giao cho cậu.”

Anh nhìn Liễu Tùng, trịnh trọng nói. Liễu Tùng lập tức phấn chấn tinh thần, chút khó chịu ban nãy trong khoảnh khắc liền tan biến. Và lời miêu tả của La Phi về nhiệm vụ này càng khiến cậu máu huyết sục sôi. “Là nhiệm vụ vô cùng quan trọng và tuyệt mật!”

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự nói từng chữ một, như thể bắt đầu từ thời khắc này, nhiệm vụ này đã hao tổn hết toàn bộ sức lực của anh! 20 giờ 21 phút. La Phi đến phòng bảo vệ của nhà hàng Lục Dương Xuân, yêu cầu xem đoạn video giám sát khu vực ăn uống của nhà hàng vào tối ngày 29 tháng 10. Mặc dù đã hiểu rõ thủ pháp hành thích của hung thủ trong tòa nhà Long Vũ, hơn nữa đã có sự sắp xếp có tính đối phó với kế hoạch tác chiến bước tiếp theo, nhưng La Phi vẫn cần nắm thêm được nhiều tài liệu liên quan về tập đoàn Long 129 Vũ, để có thể tiến thêm một bước trong việc phân tích nguyên nhân ở tầng sâu trong vụ huyết án xảy ra đêm qua. Cho nên bắt đầu từ buổi chiều, anh bèn một mình rời khỏi đội cảnh sát hình sự, dựa vào mấy manh mối đang nắm giữ trong tay, triển khai cuộc điều tra tương ứng. Với vai trò là một nhân vật cũng khá then chốt của tập đoàn Long Vũ, cái chết bất ngờ của A Thắng đương nhiên cũng khiến La Phi quan tâm. Trước tiên La Phi che giấu thân phận, dò hỏi được một số thông tin trong tập đoàn Long Vũ, sau đó anh lại đi đến đội cảnh sát ở khu vực ngoại ô điều tra tìm hiểu được về “sự cố tai nạn”

https://thuviensach.vn

gây nên cái chết của A Thắng. Qua cuộc điều tra này, phát hiện ra không ít điểm nghi vấn, mặc dù vẫn chưa thể chuyển vụ án giao thông này sang vụ án hình sự, nhưng những điểm nghi vấn này khiến La Phi có đủ hứng thú để tiếp tục điều tra. La Phi biết mình không phải là người đầu tiên nảy sinh mối nghi ngờ đối với vụ án này. Theo như người cảnh sát giao thông phụ trách vụ án này giới thiệu, ngày hôm sau sau khi xảy ra tai nạn, A Hoa đã từng hỏi thăm rất nhiều chi tiết liên quan đến sự việc này, hơn nữa còn lấy đi di vật của nạn nhân: chiếc bật lửa. Cảnh sát giao thông có lưu lại bức ảnh chụp chiếc bật lửa, La Phi chỉ nhìn một cái là đã biết ngay nguyên nhân A Hoa lấy đi chiếc bật lửa đó: trên nắp chiếc bật lửa in rõ năm chữ: Nhà hàng Lục Dương Xuân. Thế nên la Phi bèn lần theo dấu chân của A Hoa, đi đến nhà hàng sang trọng nằm ở khu vực trung tâm phồn hoa này, hướng suy nghĩ của họ cũng hoàn toàn nhất quán: trước tiên cần phải xem được đoạn video giám sát nhà hàng vào tối xảy ra sự việc. La Phi nhanh chóng tìm thấy mục tiêu: ở vị trí trung tâm nổi bật nhất của nhà hàng, A Thắng và hai người nữa đang ngồi cùng nhau tiệc tùng rôm rả, cùng trò chuyện uống rượu và thật không ngờ hai người này chính là hai nạn nhân trong vụ huyết án đêm qua: Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng. Hình ảnh này khiến La Phi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng khiến cho mối quan hệ trong nội bộ tập đoàn Long Vũ hiện ra càng phức tạp rối ren. Trong cuộc dò hỏi lúc trước, La Phi đã tìm hiểu được: sau khi Đặng Hoa chết, bởi vì vấn đề xung đột quyền lực, hai vị phó tổng Lâm, Mông và A Hoa, A Thắng, những người trung thành với Đặng gia hình như đã xảy ra một số bất đồng. Nghe nói trong cuộc họp cấp cao, A Thắng đã từng trực tiếp chống đối lại hai vị Lâm, Mông. Do đó La Phi suy đoán xem cái chết của A Thắng liệu có phải do hai vị này giở trò hay không? Nhưng qua bàn tiệc mà ba người cùng ăn uống ở trong đoạn video, mối quan hệ của hai vị Lâm, Mông và A Thắng lại không hề bình thường. Đặc biệt là A Thắng thường xuyên nâng cốc mời hai vị 130 lão tổng với thái độ cung kính, Mông Phương Lượng cũng liên tục vỗ vỗ vai A Thắng khen ngợi, thái độ rất thân mật. Do vậy La Phi phán đoán: A Thắng lúc này chắc là đã bị hai vị Lâm, Mông mua chuộc, cuộc chiến quyền lực này đang dần nghiêng về một phía. Nếu như

https://thuviensach.vn

vậy, cái chết của A Thắng liệu có thể nào là xuất phát từ hành vi xử lý phản đồ của A Hoa hay không? La Phi cũng nhanh chóng loại trừ khả năng này. Bởi vì sau khi A Thắng chết, A Hoa từng tích cực điều tra vụ việc này. Tỉ mỉ hỏi cặn kẽ mọi chi tiết ở đội cảnh sát giao thông, cuối cùng cũng lần theo manh mối xem được đoạn video giám sát nhà hàng, tất cả điều này đủ để chứng minh A Hoa không có chút liên quan gì đến việc này cả. Vậy thì cái chết của A Thắng rốt cuộc là do ai gây nên? Lẽ nào thực sự chỉ là một tai nạn giao thông do say rượu sao? Mang theo câu hỏi này, La Phi nhẫn nại tiếp tục xem hết đoạn video đó, hy vọng có thể có thêm vài phát hiện mới mẻ. Trong video, sau khi kết thúc bữa ăn, hai vị Lâm, Mông rời khỏi nhà hàng trước, còn A Thắng thì vẫn ở lại bàn ăn, nhâm nhi rượu một mình. Và không lâu sau, A Thắng hình như nổi nóng, anh ta hét lên một hồi với nhân viên phục vụ, sau đó lại đứng dậy chạy khỏi ống kính máy quay camera, như thể muốn đuổi theo ai đó. “Việc này là thế nào?”

Bởi vì trong video không có tiếng, La Phi chỉ có thể hỏi trưởng phòng bảo vệ của nhà hàng đang ngồi bên cạnh mình. “Khi đó, vị khách này đã uống quá nhiều, gây sự với người chơi đàn violin của chúng tôi.”

Trưởng phòng bảo vệ giải thích, “Nhưng cũng không gây ra xô xát gì, người của chúng tôi đã kịp thời khuyên nhủ được anh ta.”

Quả nhiên, trong video hiện ra, giây lát sau, bèn có mấy người nhân viên phục vụ đỡ A Thắng quay trở lại trong ống kính máy quay. Anh ta mặc dù vẫn chửi bới gì đó, nhưng không có ai thực sự nảy sinh xung đột với anh ta. La Phi nhìn hình ảnh này, đột nhiên anh hình như phát hiện ra điều gì đó, hét lớn một tiếng: “Dừng!”

Người bảo vệ điều khiển video vội vàng ấn nút dừng, khoảng thời gian dừng hình chính là vào lúc 21 giờ 37 phút. “Người này là ai?”

La Phi chỉ vào một vị trí nào đó trên màn hình. 131 Trưởng phòng bảo vệ gần như dán sát mặt vào màn hình mới nhìn thấy bóng đen mà La Phi

https://thuviensach.vn

chỉ, đó là một góc khuất của nhà hàng, ở vị trí cách ống kính máy quay rất xa. “Đây chắc là một vị khách khác của nhà hàng.”

Trưởng phòng bảo vệ bình thản nói, “Có người lớn tiếng gây sự, anh ta nhìn về phía đó thì cũng rất bình thường mà.”

Nhịp tim của La Phi đang đập nhanh dần, khó mà khống chế nổi. Mặc dù bóng người đó trong đoạn video vừa tối lại vừa nhỏ, nhưng La Phi vừa nhìn thấy anh ta là đã có một thứ cảm giác vô cùng quen thuộc. Bất luận là khí chất tư thái lúc đi hay là cách đội mũ lưỡi chai của anh ta đều rất giống với hình tượng đã hằn sâu trong trí não anh: Eumenides. La Phi mở to mắt, muốn tìm thấy được nhiều thông tin hơn trong cảnh quay. Chỉ đáng tiếc là khoảng cách thực sự quá xa, mà người này lại đứng ở chỗ tối, ánh sáng không chiếu tới được, do đó, thực sự không thể nào phân biệt được đặc trưng cụ thể của anh ta. La Phi thoáng trầm ngâm, dặn dò người trưởng phòng bảo vệ: “Mau gọi những người nhân viên phục vụ trực ban của nhà hàng hôm đó đến đây cho tôi!”

Người trưởng phòng bảo vệ đương nhiên không dám chậm trễ trước mệnh lệnh của đội trưởng đội cảnh sát hình sự, ông ta chạy nhanh ra ngoài, chỉ lát sau đã dẫn hai người nhân viên phục vụ đến phòng bảo vệ. Nhưng La Phi hình như vẫn chưa hài lòng đối với công việc của ông ta: “Chỉ có hai người họ thôi sao?”

“Chỗ chúng thôi thực hiện chế độ trực ca luân phiên...”

Trưởng phòng bảo vệ vội giải thích: “... Bây giờ chỉ có thể tìm được hai người bọn họ thôi.”

“Được rồi!”

La Phi gật đầu thể hiện đã hiểu, sau đó chỉ vào màn hình, hỏi hai người, “Hai cậu cùng đến đây xem, có ấn tượng gì với vị khách này không?”

https://thuviensach.vn

Hai cậu nhân viên phục vụ cùng ghé tới màn hình, sau khi nhìn một lúc, một người vỗ trán nói: “Đây chắc là người khách ngồi ở trong góc thì phải? Tôi nhớ cái mũ đó! Anh ta đã từng tặng hoa cho Trịnh Giai, nhưng không chịu để lại tên, cho nên tôi có ấn tượng rất sâu sắc với anh ta.”

“Trịnh Giai là ai?”

La Phi rướn mày, hỏi vẻ mẫn cảm. “Là người chơi đàn violin cho nhà hàng chúng tôi.”

Trưởng phòng bảo vệ tranh trả lời, “Vị khách vừa rồi ở trong video chính là gây sự với cô ấy đấy.”

“Ồ?”

Trí não La Phi lập tức nhanh chóng chuyển động, bắt đầu phân tích mối quan hệ có khả năng tồn tại giữa những nhân vật này và sự việc. Lát sau, 132 anh lại hỏi cậu nhân viên phục vụ đó: “Cậu có thể miêu tả một chút về ngoại hình của người khách này được không?”

Cậu nhân viên lộ ra ánh mắt ngại ngùng: “Việc này... tôi không nhìn rõ.”

“Không nhìn rõ? Mắt cậu có vấn đề sao mà không nhìn rõ?”

Trưởng phòng bảo vệ lên tiếng trách móc. La Phi cũng cảm thấy khó hiểu, nếu như nói không nhớ rõ thì còn có thể chấp nhận được, sao lại có thể xuất hiện tình trạng không nhìn rõ được chứ? “Anh ta ngồi ở vị trí từng ô ngăn riêng dành cho các cặp đôi tình nhân ở góc nhà hàng, ánh sáng rất mờ.”

Nhân viên phục vụ hình như hơi sợ trưởng phòng bảo vệ, giải thích vẻ oan ức, “Hơn nữa, anh ta luôn đội mũ, cho nên tôi thực sự rất khó nhìn rõ.”

https://thuviensach.vn

Trưởng phòng bảo vệ vẫn có lý do trách móc cậu nhân viên phục vụ: “Anh ta chẳng phải là đi một mình sao? Sao cậu lại dẫn anh ta đến khu vực tình nhân?”

La Phi xua xua tay ngăn cản đối phương: “Chắc chắn là người đó tự chọn vị trí, không liên quan gì đến họ đâu.”

Trưởng phòng bảo vệ nuốt nước bọt không nói thêm gì nữa, cậu nhân viên phục vụ thì lại nhìn La Phi với ánh mắt cảm kích, khen ngợi người đội trưởng đội cảnh sát hình sự này mặc dù là quan chức nhưng thái độ lại vô cùng hòa nhã dễ chịu. La Phi lúc này đã đứng dậy, anh khẽ vỗ vai cậu nhân viên phục vụ: “Cậu hãy dẫn tôi đến vị trí mà anh ta ngồi xem nào.”

Cậu nhân viên phục vụ bèn đi trước dẫn đường, dẫn La Phi vào nhà hàng. Lúc này vừa mới hơn 9 giờ, vừa vặn vào đợt đông khách cuối cùng của nhà hàng. Và ở trên sân khấu giữa nhà hàng, có một cô gái mặc áo trắng váy xanh đang nhắm mắt kéo đàn violin, những nốt nhạc du dương như thể những hạt châu lăn trên mặt nước xung quanh sân khấu biểu diễn, khiến người ta thư thái ngây ngất đắm say. Thấy ánh mắt của La Phi bị cô gái đó thu hút, người nhân viên phục vụ ghé sát tai anh nói: “Cô ấy chính là Trịnh Giai.”

La Phi gật đầu: “Chúng ta đừng làm phiền cô ấy... hãy đưa tôi đến chỗ ngồi đó đi.”

Đúng như lời nói lúc trước của nhân viên phục vụ, ô ngăn dành cho tình nhân đó nằm ở vị trí góc khuất nhất của nhà hàng, ánh đèn lờ nhờ, người ở ngoài rất khó nhìn được hình ảnh ở trong ô ngăn. La Phi tiến vào và ngồi xuống 133 một chỗ, sau đó hỏi cậu nhân viên phục vụ đó: “Lúc đó anh ta có phải là ngồi trên chiếc ghế này không?”

“Đúng vậy. Sao anh lại biết?”

https://thuviensach.vn

Nhân viên phục vụ lấy làm lạ, hỏi ngược lại. “Bởi vì chỉ có ngồi ở đây mới có thể nhìn thấy hết toàn bộ nhà hàng.”

La Phi biết lý do này có vẻ hơi khó hiểu đối với cậu nhân viên phục vụ, nhưng anh cũng không muốn giải thích cặn kẽ hơn, bèn xua xua tay, “Xong việc của cậu rồi cậu hãy đón tiếp thực khách đi.”

Cậu chàng thưa một tiếng, quay người rời khỏi đó. Chỉ để lại một mình La Phi ngồi ở trong ô ngăn đó. La Phi dõi mắt nhìn xung quanh, càng nhìn càng hoài nghi người khách xuất hiện mấy hôm trước chính là Eumenides. Bởi vì bất luận suy xét từ nhiều góc độ như ánh sáng, tầm nhìn, né tránh máy quay và cả trốn chạy trong lúc nguy cấp, ô ngăn này đều là vị trí đắc địa nhất trong cả nhà hàng này. Vị khách đó lại vừa khớp chọn đến ăn ở nhà hàng này, lẽ nào chỉ giải thích là trùng hợp mà được sao? La Phi từ từ nhắm mắt lại, cố gắng thả lỏng tâm trạng, muốn để mình hòa nhập vào cảnh tượng lúc đó. Tại sao hắn lại đến đây? Thứ thu hút hắn là gì? Xung quanh tỏa ra đầy hương vị thơm ngon của các loại món ăn, và khúc nhạc violin du dương lại giống như cơn gió nhẹ vuốt ve sợi dây thần kinh của mọi người. Người có mệt mỏi đến đây, khi bước vào khung cảnh này cũng có thể nhanh chóng thư giãn. La Phi đột nhiên giật mình, anh nhớ lại lời phân tích của Mộ Kiếm Vân về cá tính của Eumenides. “Hắn có khả năng sẽ yêu thích đồ ăn ngon, hoặc là âm nhạc... đồng thời trong khoảng thời gian này, hắn có thể sẽ nảy sinh thứ tình cảm đặc biệt đối với một người nào đó.”

Như thể là người đang chìm trong bóng tối chợt nhìn thấy một luồng ánh sáng, La Phi chợt mở mắt ra, ánh mắt hướng thẳng về phía sân khấu biểu diễn giữa nhà hàng. Mặc dù khoảng cách giữa hai nơi khá xa, nhưng ngồi ở góc này, tầm nhìn của anh lại không hề bị cản trở, có thể nhìn rõ được cô gái trắng trong thuần khiết như bông hoa sen đó. Lời phân tích của Mộ Kiếm Vân đang vang vọng bên tai anh. “Đối với Eumenides, nữ giới sẽ càng an toàn hơn. Nếu như muốn tiến hành phân tích tỉ mỉ thêm về đặc trưng của người phụ nữ này, cô ấy chắc là vô cùng yếu ớt, yếu ớt đến độ

https://thuviensach.vn

không thể nào tạo thành bất cứ sự uy hiếp nào đối với 134 Eumenides, đồng thời cô ấy chắc là cũng có sự trải nghiệm nào đó tương tự với Eumenides, như vậy hắn mới có mong muốn tiếp cận cô ấy, họ có thể nảy sinh tiếng nói chung, sau đó nảy sinh sự giao lưu trên phương diện tình cảm."

La Phi gần như nôn nóng muốn tiến hành cuộc nói chuyện với người biểu diễn violin đó! Khoảng 20 phút sau, cô gái đã hoàn thành khúc nhạc cuối cùng của buổi biểu diễn, đứng lên cúi người chào các vị thực khách. La Phi cũng đứng dậy đi ra ngoài, chuẩn bị đi lên đón đường đối phương khi lui vào cánh gà. Nhưng cô gái đó lại không hề vội vã bước đi, hình như vẫn đang còn chờ đợi điều gì. Thấy người nhân viên phục vụ lúc trước bước nhanh lên sân khấu biểu diễn, dìu tay trái cô gái. Cô gái tay phải cầm đàn violin, từ từ bước từng bước xuống bậc cầu thang dưới sự dẫn đường của người nhân viên phục vụ. La Phi chợt ngẩn người, rồi lập tức hiểu ngay ra: thì ra cô gái này mù cả hai mắt, thảo nào mà cả quá trình cô ấy biểu diễn, không hề mở mắt. Một cô gái xinh đẹp điềm đạm như vậy mà lại không may bị tật nguyền, đặc biệt tạo cho người khác một thứ cảm giác xót xa thương cảm. La Phi cũng bước nhanh lên trước, khẽ đỡ lấy cánh tay phải của cô, đồng thời giơ tay ra đón lấy cây đàn violin đó: "Nào, để tôi cầm giúp cô nhé."

Cô gái lần theo tiếng nói, quay sang, đôi mắt cô mơ màng không có ánh sáng, nhưng trên mặt cô thì lại rõ ràng mang theo thần thái xa lạ và băn khoăn. "Vị này là cảnh sát La ở đội cảnh sát hình sự."

Người nhân viên phục vụ đứng bên vội lên tiếng giới thiệu, "Anh ấy đến tìm cô có chút việc."

"Cảnh sát La..."

Cô gái cười thản nhiên, hình như có sự thân thiết và thiện cảm đối với danh hiệu này, cô yên tâm giao chiếc đàn violin vào tay La Phi, đồng thời dịu giọng nói, "Thật ngại quá, để anh phải đợi lâu lắm phải không?"

https://thuviensach.vn

“Không sao.”

La Phi thận trọng đi bên cạnh cô gái, cảm giác cô chính là một lọ hoa tuyệt đẹp nhưng lại dễ vỡ, dù có bảo vệ che chở cô thế nào cũng chưa đủ. Ba người cứ thế đi qua các dãy bàn ăn, đến được phòng nghỉ sau cánh gà. Sau khi đỡ cô gái ngồi xuống, người nhân viên phục vụ bèn tự giác lui ra. La Phi cất gọn đàn violin của cô gái, sau đó lấy một chiếc ghế ngồi đối diện với cô. Cô gái luôn dùng đôi tai nghe ngóng động tác của La Phi, sau khi đối phương đã yên vị, cô bèn lên tiếng hỏi trước: “Cảnh sát La, có phải anh vừa mới đến đội cảnh sát hình sự không lâu phải không?”

135 “Đúng vậy. Tuần trước tôi mới được điều đến tỉnh thành.”

La Phi cảm thấy hơi kỳ lạ, “Sao cô lại biết?”

“Bố tôi trước đây thường kể cho tôi chuyện trong đội cảnh sát hình sự, cho nên tôi cơ bản đều nghe nói đến các đồng nghiệp của ông.”

Cô gái cúi đầu, có thể là đang nhớ lại chuyện cũ, nét mặt cô rõ ràng có nét bi thương. La Phi càng kinh ngạc hơn: “Bố cô cũng làm việc trong đội cảnh sát hình sự sao?”

Cô gái ngạc nhiên ngẩng đầu: “Anh không biết sao? Lẽ nào anh không phải đến tìm tôi vì bố tôi sao?”

La Phi gần như choáng váng, mặc dù rất không lịch sự, nhưng anh không thể không hỏi thẳng: “Bố cô... ông tên là gì?”

Cô gái cười đau khổ lắc đầu, cô cụp mắt xuống, thần sắc trông vô cùng hụt hẫng: “Thì ra tôi đã hiểu nhầm, tôi còn cứ tưởng...”

La Phi cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, mặc dù đối phương không nói hết câu, nhưng anh có thể đoán được tám, chín phần. Bố cô gái cũng làm việc trong đội cảnh sát hình sự, vậy nên cô nhất định tưởng rằng chuyến

https://thuviensach.vn

viếng thăm của mình có liên quan đến bố cô. Thảo nào lúc trước khi vừa nghe nói đến thân phận của mình, thái độ của cô lập tức trở nên thân thiện và tin tưởng đến thế. Thật không ngờ bản thân mình lại còn chẳng biết bố cô gái là ai, điều này đương nhiên khiến cho tâm trạng cô bị hụt hẫng. “Thật ngại quá...”

La Phi đành phải thể hiện sự áy náy, “Là tôi đã không nói cho rõ ràng.”

Cô gái miễn cưỡng ép ra nụ cười, coi là đón nhận lời xin lỗi của La Phi. Sau đó cô dùng giọng nói mang theo nỗi nhớ mong vô hạn: “Bố tôi... tên ông là Trịnh Hách Minh.”

Bởi vì nỗi đau buồn khó có thể kìm nén được, giọng cô gái rất khẽ, nhưng ba chữ “Trịnh Hách Minh”

lại như tiếng sấm vang rền nổ bên tai La Phi. Anh sững sờ mở to mắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt thanh tú của cô gái. Lúc ở trong nhà hàng vừa nghe nhạc vừa chờ đợi, La Phi đã tiến hành rất nhiều kiểu phân tích và suy đoán đối với tình hình mà mình đã tìm hiểu được, nhưng sự biến hóa lúc này đây vẫn vượt xa ngoài dự liệu của anh. Cô gái hội tụ đủ hai yếu tố xinh đẹp và yếu ớt này, thật không ngờ bố cô lại là Trịnh Hách Minh! Từ mười tám năm trước, La Phi đã quen biết Trịnh Hách Minh, bởi vì ông chính là người đứng trong đội ngũ đầu tiên điều tra phá án những vụ hung sát 136 của Eumenides, đồng thời cuộc chiến khốc liệt giữa Eumenides thế hệ mới và cảnh sát cũng được mở màn từ chính con người này: ông là người đầu tiên phát hiện ra hoạt động tái xuất của Eumenides, còn Eumenides cũng không chút nể tình, chọn lựa ông là vật tế lễ để triển khai cuộc giết chóc mới một cách toàn diện. Nhưng La Phi thực sự không biết Trịnh Hách Minh có một cô con gái mù hai mắt thế này, anh càng không thể ngờ được cô gái lại cũng bị cuốn vào trong vụ án! Bây giờ thì La Phi gần như có thể khẳng định vị thực khách ngồi trong góc xuất hiện trong máy quay chính là Eumenides. Hơn nữa, sự quen biết của hắn và cô gái này quyết không phải là cuộc gặp gỡ tình cờ, chắc chắn là xuất phát từ động cơ

https://thuviensach.vn

nào đó, hắn mới chủ động tìm đến đây! Sự thay đổi ẩn chứa bao thông tin đáng để nghiền ngẫm đột ngột xuất hiện, ngay cả đầu óc La Phi như vậy mà cũng có phần không chống đỡ nổi, anh lấy tay day day thái dương, cố gắng để cho tư duy của mình bình tĩnh trở lại. Cô gái không thể nào nhìn thấy sự biến đổi trong tâm trạng của La Phi. Bởi vì đối phương hồi lâu không lên tiếng, cô bèn hỏi vẻ thất vọng: “Anh không quen bố tôi sao?”

“Không phải, chúng tôi đã quen biết nhau từ mười tám năm trước.”

La Phi nói với tình cảm sâu sắc, “Bố cô đã hy sinh vì điều tra vụ án, ông là người cảnh sát hình sự xứng đáng nhất trên thế giới, là tấm gương cho tất cả chúng tôi noi theo.”

Cô gái cảm nhận được tình cảm chân thành trong lời nói của La Phi, cô mỉm cười, mặc dù trong lòng vẫn đắng chát nhưng cũng có thêm cảm giác tự hào là con gái của một vị anh hùng. “Tôi cần phải cảm ơn các anh.”

Sau đó cô nói, “Cảm ơn các anh đã nhanh chóng tìm được tên hung thủ đó như vậy, bố tôi ở trên trời linh thiêng cũng có thể nhắm mắt được rồi, tôi cũng không đến nỗi xót xa đau đớn như lúc đầu.”

La Phi ngẩn người, mặt cảm giác nóng bừng. Anh biết cô gái đã chịu ảnh hưởng sự tuyên truyền của truyền thông, cho rằng Viên Chí Bang người bị chết trong vụ nổ bom chính là hung thủ thực sự giết chết bố mình. Lúc này đây, cô thành tâm thành ý biểu thị lòng biết ơn, nhưng La Phi lại nghe thấy vô cùng nhói tai, chẳng khác nào như một lời cười nhạo và châm chọc sự bất tài vô dụng của cảnh sát. Thấy La Phi lại một lần nữa rơi vào sự trầm mặc, cô gái chủ động chuyển đề tài: “Không nhắc đến bố tôi nữa. Anh đến đây chắc là vì việc công nhỉ? Đừng làm lỡ mất!”

137 La Phi lưỡng lự không biết nên trả lời ra sao. Nếu là cô gái khác, anh có thể nói thẳng ra luôn mục đích cuộc viếng thăm của mình; nhưng bây giờ cô gái trước mặt đây là cô gái yếu đuối vừa mới giãy giụa ra khỏi

https://thuviensach.vn

nỗi đau đớn mất cha, anh sao có thể nỡ nhẫn tâm nói với đối phương: tên hung thủ giết hại bố cô đến giờ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Cho nên, anh quyết định nói dối một chuyện nho nhỏ: “Tôi bây giờ đang điều tra một vụ án khác. Ừm... chính là một vụ tai nạn giao thông, nhưng cũng có khả năng là một vụ án hình sự. Nạn nhân trước khi chết đã ăn cơm ở đây, cô chắc cũng có chút ấn tượng đối với anh ta chứ?”

“Anh nói đến cái anh chàng uống say gây sự phải không?”

Cô gái lập tức nhớ ra, “Hôm đó tôi đúng là đã bị anh ta làm cho sợ hãi quá đi.”

La Phi gật đầu: “Phải rồi, chính là người đó.”

Đồng thời trong lòng anh cũng thầm tính toán, xem làm thế nào mới có thể né tránh đến vụ án 4.18, mà lại có thể dò hỏi được thông tin liên quan đến Eumenides. “Anh không phải là người đầu tiên đến hỏi tôi về việc này, thật là kỳ lạ.”

Cô gái lúc này lại nghiêng đầu nói: “Nếu như bố tôi vẫn còn sống, có thể ông sẽ giáo huấn hắn một trận ra trò. Nhưng bây giờ, cô gái yếu ớt như tôi thế này, có thể làm gì được anh ta chứ?”

“Ồ, đương nhiên chúng tôi không nghi ngờ cô.”

La Phi thuận đà rẽ hướng, “Chúng tôi chỉ là đang quan tâm đến một người bạn của cô.”

“Bạn tôi?”

Cô gái thoáng nhận ra điều gì, nhưng không nhận ra bất cứ sự thay đổi nào trên khuôn mặt cô. “Đúng vậy. Đó là một chàng trai trẻ, chắc là rất thích buổi biểu diễn của cô. Bởi vì cậu ta đã từng đặc biệt tặng hoa cho cô.”

https://thuviensach.vn

La Phi thản nhiên hỏi: “Cô và cậu ta thân nhau không?”

Cô gái lắc đầu nói: “Mấy hôm trước có người tặng hoa cho tôi, nhưng là nặc danh, tôi không biết người đó là ai.”

“Ồ?”

La Phi vẫn cảm thấy không cam tâm, “Cậu ta chưa bao giờ trực tiếp liên hệ với cô sao?”

“Không có.”

Cô gái lại một lần nữa đưa ra câu trả lời phủ định, sau đó hỏi ngược lại La Phi, “Sao vậy? Cái chết của tên say rượu đó có liên quan tới anh ta à?”

Bởi vì không thể nào nhìn thấy được ánh mắt của cô gái, cho nên La Phi rất khó có thể phán đoán được liệu cô có đang giấu giếm điều gì hay không. Nhưng câu hỏi quan tâm cuối cùng của cô gái hình như đã tiết lộ ra một chút manh mối. 138 La Phi suy ngẫm rồi trả lời: “Cũng không phải thế, nhưng có thể cậu ta đã nhìn thấy được một số việc, cho nên cảnh sát muốn tìm cậu ra để làm chứng.”

“Ồ.”

Cô gái thầm thở phào nhẹ nhõm, nói với giọng không hề quan tâm, “Dù sao tôi cũng không quen biết anh ta.”

La Phi trầm ngâm một lúc, bất lực lắc đầu, nói: “Nếu như vậy, xem ra hôm nay tôi không có thu hoạch gì rồi. Nhưng nếu như sau này cô có tin tức gì về người này, cần kịp thời nói với tôi, có được không?”

Cô gái gật đầu, trong lòng chợt trở nên mơ hồ: đến bao giờ, tôi mới lại có được tin tức của anh ấy đây?

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 21: Chân Tướng Vụ Huyết Án

Tại sân vận động Kiếm Hà tỉnh thành, người đông như kiến cỏ, âm thanh ồn ào huyên náo. Vòng thi đấu đầu tiên của cuộc thi đấu bóng đá toàn quốc đang được diễn ra. Đội bóng đá của tỉnh lấy tên là “Long Vũ”

nghênh chiến cùng một đội bóng hùng mạnh trong nước khác. A Hoa ngồi ở vị trí trung tâm khán đài dành cho những nhân vật quan trọng: khán đài chủ tịch. Anh ta đeo kính râm, tai gắn một thiết bị thu phát âm thanh, sắc mặt lạnh lùng và nghiêm nghị. Rõ ràng, sự chú ý của anh ta không hề bị thu hút bởi trận đấu bóng hấp dẫn, bởi vì anh ta đang chờ đợi một cuộc khiêu chiến nào đó còn kinh thiên động địa hơn. Hôm nay là ngày Eumenides tuyên bố thực thi “”

mới nhất, đối tượng hắn thực thi chính là A Hoa. Eumenides hình như là cố tình chọn lựa ngày đặc biệt này, khiến A Hoa không thể nào trốn tránh được. Tập đoàn Long Vũ thu mua đội bóng đá tỉnh đã được hai năm, sau khi đầu tư một lượng tiền khổng lồ, cuối cùng cũng đã khiến cho đội bóng yếu ớt này trở thành một đội bóng tên tuổi trong nước. Và trận đấu hôm nay chính là lần đầu tiên đội bóng đá thể hiện trong cuộc thi đấu tranh giải toàn quốc. Chính vì vậy, trận đấu này đương nhiên là thu hút sự chú ý từ nhiều phương diện. Ngay cả ông chủ của tập đoàn Long Vũ - Đặng Hoa từ lâu cũng đã tuyên bố: ông sẽ tự mình cổ vũ trận đấu bóng. Đây là ngày trọng đại của tập đoàn Long Vũ sau những biến cố lớn vừa xảy ra trong thời gian qua. Trước tiên là Đặng Hoa bị mất mạng xuống chốn hoàng tuyền ở sân bay, tiếp đến là Eumenides lại gửi mới, mục tiêu chính là hai nhân vật cấp cao khác của tập đoàn. Sau Đặng Hoa, hai vị phó tổng Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng lại cùng đồng thời mất mạng, tập đoàn danh tiếng lẫy

https://thuviensach.vn

lừng Long Vũ thật không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã phải đối diện với nguy cơ bị sụp đổ hoàn toàn! Trước cục diện này, A Hoa quyết định đứng ra gánh vác với vai trò là người đại diện cho tập đoàn Long Vũ, tới tham dự trận thi đấu bóng đá mà cả tỉnh đều quan tâm chú ý này. Sân vận động Kiếm Hà có tất cả năm mươi tư nghìn chỗ, tối nay không còn một chỗ trống nào. Trong môi trường ồn ào phức tạp thế này, đương nhiên đã cung cấp cho hung thủ điều kiện gây án vô cùng thuận lợi. A Hoa đã nhiều năm làm nghề vệ sĩ, nên nắm rất rõ mức độ nguy hiểm của cục diện, nhưng anh ta vẫn kiên quyết từ chối lời khuyên của cảnh sát. “Tôi quyết không lẩn trốn như một con rùa rụt cổ đâu. Bây giờ chính là thời khắc tập đoàn nguy nan nhất, những đối thủ đã từng bị chúng tôi đánh đổ, họ đang ở chỗ tối rục rịch muốn ra tay, họ tưởng rằng vận khí của tập đoàn Long Vũ đã sắp cạn rồi, mắt đỏ au long lên sòng sọc muốn thay thế nó! Và tôi thì muốn thông qua trận đấu này nói cho bọn chúng biết: người của tập đoàn Long Vũ vẫn còn chưa chết hết đâu, Long Vũ cũng chẳng hề sợ hãi sự khiêu chiến của bất cứ đối thủ nào! Tôi cần phải ngồi trên khán đài chủ tịch, nhìn đội bóng của chúng tôi chiến thắng; đồng thời, tôi cũng phải đợi Eumenides, đợi hắn đến trước mặt tôi, để chúng tôi tiến hành cuộc chiến đấu cuối cùng!”

Sau khi A Hoa nói những lời đầy sự kiên định hào hùng này, La Phi hình như cũng hơi động lòng. Anh không còn kiên trì yêu cầu A Hoa ẩn nấp dưới sự bảo vệ của cảnh sát nữa, anh quyết định cử người phối hợp với hành động của A Hoa ở sân vận động, để cùng chung tay nghênh đón cuộc khiêu chiến máu tanh đến từ Eumenides. Cảnh sát mặc thường phục được phân bố từng vị trí xung quanh khán đài chủ tịch với thân phận là fan bóng đá và nhân viên, luôn quan tâm chú ý đến mọi động thái gần đó. Còn trên khán đài chủ tịch, A Hoa và mấy thuộc hạ đắc lực nhất của anh ta cũng đang chờ đợi trận đấu, họ đều là những nhân vật được tôi luyện trong chốn giang hồ đầy phong ba bão táp, cho dù Eumenides thực sự xuất hiện trước mặt, họ cũng không chút sợ hãi. Thậm chí họ còn đang mong ngóng Eumenides xuất hiện, bởi vì ngọn lửa phục thù của họ cũng cần phải được phát tiết! Từ ngoài nhìn vào, hôm nay A Hoa có vẻ như là con vật săn của

https://thuviensach.vn

Eumenides nhưng cục diện thực ra còn phức tạp hơn nhiều, phía cảnh sát và A Hoa đồng thời cũng đang chờ đợi kẻ đi săn. Trên khán đài chủ tịch còn có một người trông hơi quái dị. Ánh mắt của anh ta di chuyển liên tục, một lát thì xem trận đấu, một lát lại nhìn xung quanh, một lát lại nhìn A Hoa đang ngồi cạnh mình, thần sắc lúc thì hưng phấn, lúc lại rất hoảng hốt. Anh ta cũng là một người chịu sự uy hiếp tử vong từ Eumenides. Nhưng hôm nay, anh ta xuất hiện ở nơi đây, lại với danh nghĩa vô cùng đáng tự hào: phóng viên. Người này đương nhiên chính là Đỗ Minh Cường. Hai hôm trước, sau khi anh ta đăng bài viết về vụ hung án ở tòa nhà Long Vũ, lập tức gây được hiệu quả mang tính bùng nổ. Rất nhiều độc giả, dưới sự dẫn dắt của bài viết đó, đã bắt đầu nghi ngờ hành vi giết chóc của Eumenides. Và đây chính là hiệu quả mà cảnh sát và A Hoa hy vọng nhìn thấy, thế nên họ càng tạo điều kiện cho Đỗ Minh Cường hơn. Đỗ Minh Cường cũng nhân đà, vội đến nhà phỏng vấn vợ và con gái của Mông Phương Lượng, đồng thời viết một bài vô cùng bi thương, khiến mọi người phải rơi lệ, có sức lay động tình cảm rất lớn. Thế là lập tức gây xôn xao dư luận quay mũi giáo, hình ảnh “Anh hùng bóng đêm”

của Eumenides đã bị phủ lên một bức màn tối đen. Cuối bài viết này, Đỗ Minh Cường còn công bố với mọi người “Bản thông báo tử vong”

mới nhất mà Eumenides viết cho A Hoa, đồng thời kêu gọi Eumenides chấm dứt hành vi giết chóc, nên tìm kiếm cách thức ôn hòa khác để giải quyết vấn đề. A Hoa rất hài lòng về việc làm của Đỗ Minh Cường, chính thức thuê anh ta trở thành vũ khí miệng lưỡi của mình để tuyên chiến với Eumenides. Cuộc chiến lần này ở sân vận động, anh ta cũng mời Đỗ Minh Cường ngồi ở khán đài chủ tịch, nếu như Eumenides lại một lần nữa giơ lưỡi dao tử thần, vậy thì Đỗ Minh Cường chắc chắn có thể dựa vào trải nghiệm tận mắt chứng kiến tại hiện trường, viết được ra những vài viết càng lay động lòng người hơn, khiến cho Eumenides càng phải chịu đựng nỗi đắng chát của búa rìu dư luận. Còn đối với cảnh sát, lúc này để Đỗ Minh Cường ở trên khán đài chủ tịch cũng là một sự lựa chọn không tồi. Bởi vì

https://thuviensach.vn

muốn đồng thời bố trí bảo vệ A Hoa và Đỗ Minh Cường, sự điều động của cảnh sát sẽ khá vất vả. Thà rằng sắp xếp cho hai người ở cùng một chỗ, như vậy thì có thể tập trung lực lượng, sẽ tạo nên được hiệu quả bảo vệ tốt nhất đối với đồng thời hai mục tiêu. Bản thân Đỗ Minh Cường thì lại quá mong muốn thực hiện phương án này. Một trận đấu mà cả tỉnh đều quan tâm, những phóng viên bình thường có thể tiến vào được sân vận động đưa tin đã là việc không dễ dàng gì, mà anh ta thật không ngờ lại có thể được ngồi ở khán đài chủ tịch, đây là sự đãi ngộ mà ai cũng phải ngưỡng mộ. Và anh ta còn rất có khả năng được tận mắt chứng kiến cuộc chiến ngang sức ngang tài giữa A Hoa và Eumenides. Đối với một người phóng viên, coi như là trúng giải độc đắc cũng chỉ may mắn nhường này thì phải? Nhưng khi xung quanh khán đài chủ tịch thực sự có động tĩnh khác thường, trên mặt Đỗ Minh Cường cũng thể hiện ra sự hoang mang không che giấu nổi. Dù sao chính bản thân anh ta cũng là đối tượng bị thực thi trong “Bản thông báo tử vong”

, nếu như Eumenides thực sự đến, liệu có tiện thể giải quyết anh ta luôn một thể hay không? Đỗ Minh Cường liên tục quay sang nhìn A Hoa ngồi cạnh, không biết là quan sát phản ứng của đối phương, hay là muốn có được chút dũng khí và sự can đảm từ đối phương? Nhưng nửa khuôn mặt của A Hoa đều bị giấu sau cặp kính râm to bản, không nhìn thấy ánh mắt anh ta, cũng không nhận ra được nét mặt của anh ta. Thực ra đây chính là hiệu quả mà A Hoa cố tình muốn đạt được. Cao thủ giao đấu, địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, bất cứ sự biến đổi nhỏ nào trên nét mặt mình, đều có thể bị đối thủ nắm bắt, do đó sẽ bại lộ sự bố trí tác chiến của mình. Bây giờ đeo kính râm, là có thể ẩn giấu những thông tin này, không cho đối thủ được thừa cơ lợi dụng. Cho nên sau khi A Hoa ngồi xuống khán đài chủ tịch, ánh mắt của anh ta có thể thoải mái nhìn xung quanh, nhờ vào ưu thế của địa hình để bù đắp sự chênh lệch sáng tối giữa ta và địch. Đồng thời, mệnh lệnh của anh ta cũng có thể được truyền qua micro ẩn giấu ở ve áo tới cho thuộc hạ của anh ta bất cứ lúc nào, những người thuộc hạ này phân bố xung quanh khán đài chủ tịch, còn có cả một số mai phục ở trong khách sạn Kim Hải ở

https://thuviensach.vn

bên ngoài sân vận động. Từ vị trí của A Hoa nhìn ra, khách sạn Kim Hải đứng sừng sững phía trước thẳng tầm nhìn. Khách sạn sang trọng 5 sao này cao ba mươi sáu tầng, có tất cả hơn hai nghìn phòng, được coi là một trong số kiến trúc hùng vĩ nhất trong tỉnh thành. Khách sạn và sân vận động Kiếm Hà chỉ cách nhau có một con đường, cho nên nếu như vào ở trong phòng trên tầng cao của khách sạn, là có thể quan sát được toàn cảnh trong sân vận động. Muốn tiến hành giám sát động thái trong sân vận động, A Hoa đương nhiên không thể nào bỏ qua được địa điểm quan sát quan trọng này. Đương nhiên lực lượng cảnh sát cũng rất coi trọng địa điểm này. Lúc này đây, trong phòng 2237 ở tầng 22 của khách sạn, ba người khách đặc biệt đang đứng trước cửa sổ. Rèm cửa kéo kín mít, trong phòng hoàn toàn không có ánh sáng, điều này khiến cho người ngoài không thể nhìn thấy hình ảnh bên trong ô cửa sổ, nhưng ba người này lại có thể thông qua khe hở của rèm cửa để quan sát bên ngoài. Họ lúc thì dùng mắt thường để nhìn toàn bộ cục diện từ xa, lúc thì lại dùng kính viễn vọng để nhìn cận cảnh, nét mặt vô cùng nghiêm trang và chuyên tâm. Trong ba người, người nam giới trung niên đeo tai nghe ngắn liền micro chính là người phụ trách “tổ chuyên án 4.18”

, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, La Phi. Một nam một nữ bên cạnh anh chính là trợ lý của La Phi, Doãn Kiếm, và chuyên gia tâm lý Mộ Kiếm Vân. Từ vị trí này, tầng 22 chính là góc quan sát lý tưởng nhất để có thể quan sát khán đài chủ tịch trong sân vận động. Cho nên La Phi và mọi người đã lựa chọn nơi đây làm bộ chỉ huy của cảnh sát trong hành động lần này. Trước khi trận đấu bóng diễn ra một giờ đồng hồ, họ đã vào mai phục ở đây, sau đó thì luôn theo dõi sát sao từng động thái trong sân vận động, đồng thời liên tục tiến hành giao lưu qua sóng điện với những cảnh sát tham chiến khác. Mộ Kiếm Vân với vai trò là cảnh sát chuyên trách công việc văn phòng, không trực tiếp tham gia cuộc họp bố trí hiện trường tác chiến. Nhưng lần trước trong chiến dịch bảo vệ Hàn Thiếu Hồng ở quảng trường Nhân dân, Mộ Kiếm Vân đã học được từ La Phi không ít kỹ năng bố trí ngụy trang của phía cảnh sát. Lần này lại đến hiện trường, cô vừa vặn có thể lợi dụng cơ hội để kiểm chứng thêm. “Người đàn ông ngồi ở hàng ghế

https://thuviensach.vn

thứ 7 trên khán đài sát gần với khán đài chủ tịch về mé trái, tay đang cầm chiếc loa nhỏ; còn có cả người nhân viên đang ngồi cạnh huấn luyện viên của đội chủ nhà - hai người này chắc đều là cảnh sát mặc thường phục của chúng ta nhỉ?"

Sau một hồi quan sát tỉ mỉ, Mộ Kiếm Vân cũng hỏi vẻ suy đoán. "Đúng vậy!"

Doãn Kiếm đứng bên cạnh lộ ra nét mặt kinh ngạc: "Cô có thể nhận ra được sao?"

La Phi dù đang bận rộn cũng tranh thủ quay sang, mỉm cười: "Ha, cô giáo Mộ, khả năng lĩnh hội của cô đúng là nhanh thật đấy!"

Mộ Kiếm Vân lại chau mày, hình như vẫn chưa hài lòng đối với biểu hiện của mình. Cô khẽ chép môi, nói: "Kỳ lạ, sao tôi không thể nào tìm được ra vị trí của Liễu Tùng nhỉ?"

Trong những người tham gia vào tuyến một của cuộc chiến, người mà Mộ Kiếm Vân quen thuộc nhất chính là Liễu Tùng. Cho nên mục tiêu đầu tiên mà cô muốn tìm chính là anh chàng đội cảnh sát đặc nhiệm này. "Liễu Tùng..."

La Phi lại quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, dùng ánh mắt quét một lượt khắp sân vận động rộng lớn, sau đó anh khẽ nói, "Bây giờ cho dù cậu ấy có đứng đối diện với cô, cô cũng chưa chắc đã có thể nhận ra được đâu."

Ồ? Mộ Kiếm Vân chợt suy nghĩ, lẽ nào là đặc biệt ngụy trang tướng mạo? Cô lại ghé mắt vào kính viễn vọng, tỉ mỉ tìm kiếm một lượt, nhưng cuối cùng cô vẫn phải lắc đầu thất vọng, vẫn không có được thu hoạch nào cả. "Có phải là anh ấy không ở trong sân vận động không?"

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân không kìm được đưa ra câu hỏi này. Nhưng câu hỏi này của cô rõ ràng là rất thiếu sức thuyết phục - sao Liễu Tùng có thể vắng mặt ở chốn này được chứ? Huống hồ, Đỗ Minh Cường đang ngồi trên khán đài chủ tịch, điều này có nghĩa là Liễu Tùng chắc chắn ở ngay gần đó! La Phi hình như muốn đem tới cho Mộ Kiếm Vân lời phán đoán rõ ràng hơn. Anh gọi vào micro: “002, 001 gọi, hãy trả lời!”

“Có!”

Mặc dù trong tai nghe chỉ truyền ra một tiếng, nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn có thể nhận ra đó chính là giọng nói của Liễu Tùng. La Phi hỏi: “Ở chỗ cậu, tình hình thế nào?”

“Vẫn mai phục ở vị trí đã định, tạm thời đến giờ vẫn không có hiện tượng bất thường nào.”

Vị trí đã định? Mộ Kiếm Vân nheo mắt, rốt cuộc là ở đâu nhỉ? “Tiếp tục duy trì!”

La Phi dặn dò một câu, thái độ vô cùng trịnh trọng. “Tuân lệnh!”

Liễu Tùng trả lời ngắn gọn rắn rỏi, cho dù là cách sóng điện, ba người trong phòng cũng vẫn cảm nhận được mong muốn chiến đấu sục sôi và niềm tin tất thắng đầy kiên định của đối phương. La Phi lặng lẽ gật đầu, trên mặt lại thể hiện ra sự hài lòng. Anh thực sự đang cần người chiến sĩ như vậy! Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, La Phi nhìn đồng hồ: trận đấu bóng đã bước vào giai đoạn cuối. Anh hít thở một hơi thật sâu, hận một nỗi không thể tập trung toàn bộ sức lực. Bởi vì anh biết: một trận chiến kịch liệt đang gần kề! Cùng lúc này, cũng ở trong khách sạn Kim Hải, trong phòng 2107 tầng 21 cũng có một người nam giới thông qua khe hở của rèm cửa quan sát tỉ mỉ động thái trong sân vận động. Quan sát từ phía sau lưng, đây là một thanh niên cao lớn tráng kiện, anh ta mặc một chiếc áo thể thao khá rộng rãi, trên đầu cũng đội một chiếc mũ lưỡi chai thể thao. Mặc dù anh ta

https://thuviensach.vn

đang ở trong phòng, hơn nữa sắc trời cũng đã tối, nhưng anh ta vẫn đeo kính râm, như thể muốn che khuất thứ gì đó. Người nam giới này đã đặt căn phòng này từ hôm qua, nhưng anh ta không vào ở ngay, mà tận chiều hôm nay mới đến. Từ lúc xuất hiện đến giờ, chiếc kính râm trên mặt anh ta chưa từng bỏ xuống, cho nên bất luận đứng ở góc nào cũng không thể nào nhìn thấy được mắt anh ta. Anh ta để râu ngắn vừa rậm vừa đen, nhưng bộ râu này không được tự nhiên cho lắm, có cảm giác như đột nhiên bị dồn vào nhau. Sau khi bắt đầu trận đấu bóng, người nam giới bèn đứng ở trước cửa sổ, chưa từng rời nửa bước. Trong tay anh ta cũng cầm một chiếc kính viễn vọng, liên tục dùng để quan sát chi tiết nào đó xảy ra trong sân vận động. Rõ ràng, người nam giới này đang giám sát sự việc nào đó, nhưng anh ta liệu có biết, chính mình cũng đang nằm trong sự giám sát của người khác? Trên chiếc đèn trần trong phòng có lắp một máy quay camera ẩn nấp, đầu máy quay đang hướng thẳng về phía cửa sổ. Cho nên kể từ giây phút người nam giới này bước đến ô cửa sổ, nhất cử nhất động của anh ta đều bị ghi lại vào trong máy quay. Những tín hiệu hình ảnh này đều được truyền đi thông qua dây cáp điện, cuối cùng hiển thị trên màn hình giám sát nho nhỏ. Ngồi trước màn hình là một người nam giới khỏe mạnh ngoài 30 tuổi, anh ta mặc trang phục của nhân viên phục vụ, nhưng nét lạnh lùng giữa hai đầu lông mày của anh ta lại hoàn toàn không phù hợp với khí chất của nhân viên phục vụ. Anh ta nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát, trong ánh mắt toát ra đốm lửa căm hận khiến người ta phải sợ hãi. Nhưng đó không phải là màn hình giám sát duy nhất. Trong căn phòng nhỏ hẹp này, màn hình giám sát tương tự dày đặc, thật không ngờ có đến hơn một trăm cái. Trong đó, trung tâm chỉ huy cảnh sát phòng 2237 cũng nằm trong số đó: ba người La Phi đang vô cùng chăm chú tập trung trước cửa sổ, hình như không hề hay biết gì về việc mình bị quay trộm. Ngoài ra có một màn hình hiển thị độc lập truyền hình trực tiếp trận đấu bóng ở trong sân vận động. Qua hình ảnh ở trên đó có thể nhận ra, lúc này trận đấu trên sân cỏ đã đạt đến độ kịch liệt. Đặc biệt là đội khách mặc áo trắng, gần như đang chạy và tranh cướp bóng trong trạng thái điên cuồng. Con số trên bảng tỉ số có lẽ có thể giải thích được nguyên nhân hành động đó. 2:1, đội chủ nhà đang dẫn trước, và thời

https://thuviensach.vn

gian còn lại của trận đấu chẳng còn lại bao nhiêu, đội khách không thể không dốc hết sức mình để cứu vãn cục diện bại trận. Nhưng đội chủ nhà đã quyết tâm cao độ, ngoan cường chống đỡ được từng đợt tấn công của đối thủ, cùng với hai hồi còi của trọng tài chính vang lên kết thúc trận đấu, những cầu thủ của đội chủ nhà cuối cùng cũng đã giành được thắng lợi. Hàng vạn khán giả ở trong sân vận động cùng sục sôi khi tiếng còi báo hiệu kết thúc trận đấu vang lên, họ cùng reo hò, thoải mái thể hiện niềm sung sướng trong lòng. A Hoa và mọi người ngồi trên khán đài chủ tịch cũng lần lượt đứng dậy, cùng vỗ tay với mọi người để bày tỏ sự chúc mừng đối với đội bóng. Các cầu thủ trong đội bóng như ngây ngất trong bầu không khí hân hoan vui sướng tại hiện trường, họ nắm lấy tay nhau, bước đến gần khán đài, cúi xuống chào mọi người. Hành động này khiến cho tâm trạng hào hứng phấn khích của khán giả triệt để được bùng nổ, mọi người thi nhau lao về phía trước khán đài, có một số thanh niên thậm chí còn nhảy hẳn xuống sân cỏ, muốn được tiếp xúc thân mật nhất với những người anh hùng trong lòng họ. Tất cả những hình ảnh này đều bị một người nam giới mặc bộ đồ nhân viên phục vụ thấy rõ, anh ta hình như đã chờ đợi thời khắc này từ lâu, lúc này cơ hội cuối cùng đã chín muồi. Anh ta cầm lấy chiếc micro ở bên cạnh, hạ giọng nói: “Hành động!”

Trong sân bóng, phần lớn những fan bóng đá cuồng nhiệt nhảy từ trên khán đài xuống đều bị những người cảnh sát giữ trật tự ở hiện trường ngăn cản đuổi trở lại, nhưng cũng có người hành động mau lẹ, vòng qua được tuyến phòng vệ, lao đến trước mặt các cầu thủ. Các cầu thủ cũng đang ở trong trạng thái hưng phấn, có người còn thuận đà tặng luôn chiếc áo cầu thủ của mình cho fan hâm mộ đến đầu tiên. Khung cảnh này dường như đã cổ vũ cho những người ở phía sau, ngày càng có nhiều fan hâm hộ thi nhau nhảy xuống dưới khán đài, lao về phía các cầu thủ bóng đá. Thế trận này dường như trở nên vô cùng hỗn loạn, không thể nào kiểm soát nổi, các cầu thủ dường như cũng trở nên tê dại, bèn vội vàng ném mấy chiếc áo lại, sau đó cả đội bèn lùi vào phòng thay đồ. Cảnh sát tại hiện trường ra sức ngăn cản những fan bóng đá cuồng nhiệt đó, nhưng lực lượng của họ đã trở nên

https://thuviensach.vn

vô cùng nhỏ bé trước lượng fan quá đông đảo. Những fan hâm mộ chen nhau lên tranh cướp áo cầu thủ ở dưới đất, nhất thời hiện trường trở nên vô cùng lộn xộn. Trong tình huống này, có bảy, tám người thanh niên tách ra khỏi đoàn người, nhanh chóng lao về phía khán đài chủ tịch. Bọn họ ai nấy đều nhanh nhẹn, bước đi vững chãi, vừa nhìn đã biết không giống như người dân thường. Sự thay đổi này đương nhiên không thể nào lọt khỏi con mắt người giám sát ở trên tầng cao phía đối diện. Trong phòng 2237, La Phi đã bắt đầu gọi Liễu Tùng: “002, lập tức bước vào trạng thái phòng bị cấp 1!”

Liễu Tùng không trả lời, nhưng bản thân sự trầm mặc chính là đã đại diện cho cục diện căng thẳng nhất. Hình ảnh trong phòng được máy quay camera truyền tới màn hình giám sát, nhưng người nam giới ăn mặc giống như nhân viên phục vụ đó hình như không hề quan tâm đến trạng thái của La Phi và mọi người. Ánh mắt anh ta luôn nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát căn phòng 2107. Người nam giới cao to trong phòng 2107 rõ ràng cũng chú ý đến sự thay đổi xảy ra ở sân vận động. Anh ta đang ghé sát mắt vào kính viễn vọng, hình như đang cố gắng tìm kiếm mục tiêu nào đó. Người nam giới trước màn hình giám sát nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta nhếch mép như thể phát ra nụ cười lạnh giá. Sau đó người nam giới này bèn đứng dậy, bước nhanh ra bên ngoài phòng. Khi đi đến cửa, anh ta giơ tay phải lên, thuận tay với lấy một chiếc khăn bông to rộng màu trắng. Như vậy, trông anh ta rất giống nhân viên phục vụ đang đi thay khăn cho khách. “Nhân viên phục vụ”

bước ra khỏi phòng, thì ra đây là tầng ngầm của cả khách sạn, anh ta hình như rất quen thuộc địa hình ở đây, sau mấy lần quành trái, bèn đến được cầu thang máy, sau đó anh ta tiến vào, ấn nút tầng 21. Và lúc này đây, trong phòng 2107, người nam giới cao to không nhìn rõ mặt vẫn đang quan tâm động thái ở trong sân vận động. Anh ta khẽ di chuyển kính viễn vọng ở trong tay mình, ống kính dõi theo sát mấy “fan hâm mộ”

https://thuviensach.vn

đang lao lên khán đài chủ tịch. Khi những người này chạy đến trong phạm vi cách khán đài chủ tịch hai mươi, ba mươi mét, đột nhiên từ các vị trí lao ra rất nhiều người nam giới mặc thường phục. Những người lao ra sau này chiếm ưu thế về số lượng, họ đã triển khai vây bắt những "fan hâm mộ"

có hành động khác thường này. Các "fan hâm mộ"

cũng không phản kháng, nhanh chóng bị khống chế. Và một thuộc hạ ngồi bên cạnh A Hoa đi từ khán đài chủ tịch xuống, anh ta đi đến giữa hai nhóm người, hình như đang hòa giải gì đó. Người nam giới cao lớn trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này bèn đặt kính viễn vọng ở trong tay xuống, anh ta thoáng nghiêng đầu, hai hàng lông mày ở trên kính râm nhíu chặt lại. Trong thời khắc này, từ phía sau lưng anh ta khẽ vang lên một tiếng "tít"

. Người nam giới nhận ra đó chính là tiếng mở khóa điện tử của cửa phòng, anh ta chợt quay lại, nhìn thấy một người "nhân viên phục vụ"

xuất hiện ở trước cửa phòng, trên cánh tay phải còn vắt một chiếc khăn bông to rộng. Người nam giới nhờ vào ánh đèn hành lang, thấp thoáng nhìn thấy thân hình tướng mạo của người vừa mới đến, anh ta hét lên một tiếng, "Ai?"

Tiếng hét này thông qua chiếc micro giấu ở cổ áo truyền đi, và người nhận được chính là La Phi ở trong phòng 2237 của khách sạn. La Phi lập tức từ cửa sổ quay người lại, hét lớn vào micro của mình: "Hành động!"

Cùng với mệnh lệnh này, La Phi và Doãn Kiếm đồng thời lao ra khỏi phòng. Và trên đường cái, trước cửa khách sạn Kim Hải, cũng có hơn mười người cảnh sát mặc thường phục nghe tiếng bắt đầu hành động, họ ở các vị trí nhanh chóng tập hợp lại trước cửa khách sạn. Còn người "nhân viên phục vụ"

https://thuviensach.vn

đó sau khi đẩy cửa phòng ra, thì lại không có bất cứ lời nói và hành động nào, anh ta sa sầm mặt, bóp cò khẩu súng ngắn được giấu trong chiếc khăn bông. Ở nòng súng đã được gài sẵn thiết bị giảm âm, cho nên khi đạn bắn ra chỉ khẽ phát ra tiếng “tịt”

. Viên đạn đó bắn trúng vào lồng ngực người nam giới đứng trước cửa sổ, anh ta “hự”

một tiếng nặng nề, sau đó ngã vật xuống đất. “Nhân viên phục vụ”

sau khi thành công bắn gục đối phương, lập tức hất khăn bông trên cánh tay mình xuống, anh ta cầm lấy súng đi lên trước, thấy người nam giới nằm dưới đất, hai tay ôm ngực, hơi thở yếu ớt, trông vô cùng đau đớn. “Nhân viên phục vụ”

ngồi xổm xuống, dùng súng chặn vào đầu người nam giới trong phòng, dùng tay trái tháo kính râm và bộ râu giả của người đó ra, sau khi nhìn rõ tướng mạo của người này, đột nhiên phát ra một tiếng kêu đầy kinh ngạc: “Là cậu!?”

Người nam giới trong phòng trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào người “nhân viên phục vụ”

, hít thở sâu, khó nhọc thốt ra tên đối phương: “Hàn... Hạo!”

Đúng vậy, mặc dù ánh sáng ở trong phòng lờ nhờ, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, anh ta vẫn nhận ra được khuôn mặt của đối phương. Người nam giới đóng giả nhân viên phục vụ này chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm đang lẩn trốn: Hàn Hạo. Hàn Hạo đương nhiên cũng nhận ra người nam giới nằm ở dưới đất chính là thuộc hạ đắc lực nhất của Hùng Nguyên, người trong đội cảnh sát đặc nhiệm: Liễu Tùng. Anh ta đột nhiên nhận thức ra điều gì đó, giơ tay vạch cổ áo của đối phương, chiếc micro được ẩn giấu khéo léo đã bị lộ ra. Sự kinh ngạc trên mặt Hàn Hạo lập tức chuyển sang thần sắc lo lắng. Anh ta đứng dậy vén rèm cửa nhìn xuống

https://thuviensach.vn

phía dưới tầng, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng những người cảnh sát mặc thường phục đang lao vào trong cửa khách sạn. Hàn Hạo nghiến răng, quay người định bước đi, nhưng chân phải đã bị Liễu Tùng ôm chặt. Anh ta lập tức dùng súng nhằm vào đầu Liễu Tùng, khẽ gầm lên: “Buông ra!”

Liễu Tùng không hề sợ hãi, mở tròn mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Hạo, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận và phẫn nộ. Và Hàn Hạo đã bị ánh mắt này đâm thẳng vào nỗi đau trong tim. Anh ta đã không còn đủ dũng khí để “bóp cò”

, chỉ dùng chân trái đá vào trán Liễu Tùng. Cơ thể Liễu Tùng chợt mềm nhũn, ngất lịm. Hàn Hạo không muốn dừng lại lâu thêm, vội vàng lao ra khỏi phòng. Vừa mới đến được hành lang, bèn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía cầu thang bộ truyền tới, rõ ràng là có người đang chạy từ tầng 22 xuống. Hàn Hạo không cần nghĩ cũng biết đó là ai, trên trán anh ta lập tức toát mồ hôi đầm đìa. Lúc này đây, bất luận chạy về phía đầu nào của hành lang cũng đều không kịp nữa rồi. Trong lúc gấp rút, anh ta dùng chiếc thẻ cửa điện tử vạn năng mở cửa phòng 2108 đối diện, lập tức chui vào trong đó rồi khóa trái cửa lại, ghé sát mắt vào mắt thần trên cánh cửa để nhìn ra bên ngoài. La Phi và Doãn Kiếm từ tầng trên lao xuống, họ đã cầm sẵn súng trong tay, sẵn sàng chuẩn bị cho cuộc chiến. Nhưng khi hai người đến được phòng 2107, thì lại phát hiện ra đối thủ đã biến mất tăm, chỉ còn lại mình Liễu Tùng đang nằm ngất lịm dưới ô cửa sổ trong phòng. “Anh ta đã chạy đi đâu rồi?”

Doãn Kiếm tìm kiếm khắp trong phòng, nét mặt vô cùng sốt sắng. La Phi thì lại bình tĩnh hơn nhiều, anh vừa quỳ xổm xuống vừa kiểm tra tình hình thương tích của Liễu Tùng, vừa thông qua micro ra lệnh cho những người cảnh sát tham chiến khác: “Hãy phong tỏa tất cả những lối ra vào của khách sạn, cử hai người đến phòng giám sát của khách sạn.”

Lần này lại vang lên những tiếng bước chân, là Mộ Kiếm Vân cũng chạy theo xuống. Nhìn thấy cảnh tượng ở trong phòng, cô tỏ ra rất lúng túng.

https://thuviensach.vn

“Liễu Tùng? Sao anh ấy lại ở đây?”

Sau khi nhìn rõ người nằm ở dưới đất, cô lập tức hỏi La Phi: “Chuyện này là thế nào vậy?”

La Phi không kịp giải thích cho cô, anh giơ tay lên kiểm tra hơi thở của Liễu Tùng, sau đó ấn mạnh vào huyệt nhân trung của đối phương, giây lát sau, Liễu Tùng từ từ tỉnh lại. “Đội trưởng La...”

Cậu chàng lên tiếng, khi thần trí vừa thoáng hồi phục lại, cậu lập tức lại sốt sắng hỏi, “Đã bắt được Hàn Hạo chưa?”

La Phi lắc đầu, “Khi chúng tôi đến, đã chẳng thấy anh ta đâu nữa rồi.”

“Anh ta chắc chắn chưa chạy xa được đâu!”

Liễu Tùng gắng gượng muốn ngồi dậy, nhưng chợt há miệng vì đau đớn, ôm lấy lồng ngực. La Phi chau mày, kiểm tra tỉ mỉ, nhìn thấy phía trước ngực của chiếc áo thể thao của Liễu Tùng có thêm một lỗ đạn, lộ ra chiếc áo chống đạn màu đen ở bên trong. “Mẹ kiếp...”

Liễu Tùng hằn học chửi một câu, “Là do tôi sơ ý quá, ai mà ngờ được anh ta vừa vào là đã nổ súng luôn.”

“Cậu hãy nằm yên đi, cậu có thể là bị gãy xương.”

La Phi khẽ vỗ vai Liễu Tùng, mặc dù cậu chàng đã mặc áo chống đạn, nhưng bị trúng một viên đạn ở khoảng cách gần như thế, thì hiệu quả cũng không thua kém gì bị giáng một búa. 150 Mộ Kiếm Vân cũng quỳ xổm bên cạnh nhìn Liễu Tùng đầy quan tâm, nhưng nỗi nghi hoặc trong đầu cô lại tích tụ càng lúc càng nhiều, cuối cùng không thể kìm nén nổi, lại truy hỏi: “Hàn Hạo sao lại cũng ở đây? Rốt cuộc các anh đang giở trò gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng nhìn Mộ Kiếm Vân nói: “Đây đều là sự sắp xếp của đội trưởng La, anh ấy phân tích rất chuẩn, chỉ đáng tiếc là tôi không hoàn thành nhiệm vụ.”

Khi nói câu này, trên mặt cậu lộ ra thần sắc tự trách và ảo não. Đúng như lời cậu nói, cảnh tượng vừa xảy ra thực ra chính là kế hoạch “dụ rắn ra khỏi hang”

mà La Phi đã lập sẵn. Chiều hai ngày trước, trong văn phòng của La Phi, khi Liễu Tùng nhận nhiệm vụ được bố trí, cậu đã nghe La Phi giải thích rõ chân tướng vụ hung án xảy ra ở tòa nhà Long Vũ: “Không ai có thể vào ra được văn phòng của Đặng Hoa lúc xảy ra vụ án, mà đoạn video xuất hiện hình ảnh tên sát thủ thần bí tại hiện trường cũng là thật...”

Khi đó La Phi đã phân tích như sau, “... Giữa hai điều này hình như đã tạo nên một nghịch lý, nhưng nếu như chúng ta cứ nắm chặt lấy nghịch lý này, thì lại có thể suy luận ra một điều hoàn toàn mới mẻ, suy luận này có thể chính là chìa khóa then chốt nhất để mở ra được những điểm nghi vấn của vụ án này.”

“Sự suy đoán thế nào?”

Liễu Tùng nhìn Doãn Kiếm cũng đang có mặt tại đó, nhưng hai người hình như đều không thể nghĩ ra được manh mối nào. Thế là La Phi bèn nói tiếp: “Không ai có thể vào được hiện trường, mà ở hiện trường quả thực lại xuất hiện một tên sát thủ. Điều này chỉ có một lối giải thích duy nhất: sát thủ vốn ở ngay trong hiện trường.”

“Nhưng trong văn phòng đó, đúng là chỉ có hai người Mông Phương Lượng và Lâm Hằng Cán thôi mà. “Doãn Kiếm vẫn cảm thấy không thỏa đáng, “Trong video hiện trường ghi lại bắt đầu từ khi hai nạn nhân này tiến vào văn phòng, mãi đến tận trước khi mất điện, đoạn ghi hình này vẫn đều

https://thuviensach.vn

liền mạch, không hề có khả năng ngụy tạo. Lúc mất điện, ở hiện trường rõ ràng chỉ có hai người, thì lấy đâu ra tên sát thủ chứ?"

La Phi mỉm cười, thử dẫn dắt tư duy người trợ lý của mình: "Đây lại là một nghịch lý nữa. Chúng ta cần phải yêu thích nghịch lý, chứ không phải sợ hãi nghịch lý, bởi vì sự giải thích đối với nghịch lý thì luôn luôn là duy nhất, sự giải thích duy nhất này chính là đáp án mà chúng ta đang phải khó nhọc tìm kiếm."

"Sự giải thích duy nhất?"

Dưới sự gợi ý của La Phi, Doãn Kiếm đã giữ chặt điều then chốt mà nghịch lý vừa rồi xuất hiện, "Trước khi mất điện, hiện trường 151 vụ án chỉ có hai người, sau khi mất điện, không thể nào có người khác tiến vào, nhưng sát thủ vẫn thực sự xuất hiện, vậy thì sự giải thích duy nhất chỉ có thể là..."

Nói đến đây, cậu chợt ngừng bặt, sự suy luận đang ở ngay cửa miệng, nhưng cậu lại cảm thấy đáp án này đúng là quá hoang đường, rõ ràng là không có tính khả thi. Liễu Tùng đứng cạnh cũng có hướng tư duy giống Doãn Kiếm, thế nên cậu đã giúp Doãn Kiếm bổ sung nốt phần câu còn thiếu: "Sự giải thích duy nhất chỉ có thể là: sát thủ chính là một trong hai người có mặt trong văn phòng."

Doãn Kiếm trừng mắt nhìn La Phi. La Phi đang lặng lẽ gật đầu, rõ ràng là tán đồng sự suy luận này của họ. Manh mối hình như đang dần hiện rõ, nhưng lý lẽ thì lại càng lúc càng mơ hồ. Doãn Kiếm chỉ có thể kinh ngạc lắc đầu: "Nhưng như vậy thì phi lý quá! Hai người trong văn phòng là Mông Phương Lượng và Lâm Hằng Cán, họ đều là đối tượng bị Eumenides giết hại. Hơn nữa trong đoạn video phía sau rõ ràng đã ghi lại, khi sát thủ xuất hiện, hai người này vẫn đều đang nằm trên giường ngủ kia mà."

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng cũng nhíu mày nhìn La Phi, cũng bị nỗi băn khoăn tương tự che kín đôi mắt. “Tư duy của các cậu đang tiến vào hai điểm mù.”

La Phi rướn mày nói, “Nhưng điều này cũng không thể trách các cậu được, bởi vì hai điểm mù này vốn là đối thủ đã cố tình thiết kế từ trước, tôi cũng đã suy nghĩ hàng trăm lần mà không thể nào giải thích được. Trên thực tế, mưu kế lần này của đối thủ rất khôn khéo, nếu như không phải là có một miếng xốp bị dính máu, mà miếng xốp này vừa vặn lại rơi xuống sân thượng tầng 1 của tòa nhà, e rằng đến tận bây giờ tôi cũng vẫn không thể nào tìm ra được lời giải.”

La Phi đã nói như vậy, thì miếng xốp bị rơi trên sân thượng rõ ràng là mấu chốt để phân tích tình hình vụ án. Doãn Kiếm nhìn Liễu Tùng, miếng xốp đó, bao gồm cả chiếc áo dính máu tìm thấy trên sân thượng, hiện giờ đều đang được mặc trên người Liễu Tùng. “Cậu có còn nhớ lời mình vừa nói không?”

La Phi hỏi Doãn Kiếm. Doãn Kiếm trợn mắt: “Gì cơ ạ?”

Cậu đã nói quá nhiều, sao biết được đối phương muốn ám chỉ câu nào. La Phi bèn gợi ý: “Vừa rồi cậu nói nhìn thấy Liễu Tùng mặc chiếc áo và những miếng xốp này, cậu có cảm nhận gì?”

Doãn Kiếm nhớ ra câu nói đó: “Ừm, tôi nói anh ấy trông rất giống tên sát thủ trong đoạn video.”

152 Liễu Tùng rất cao, nhưng thân hình lại khá gầy, còn Eumenides thì lại tráng kiện hơn nhiều. Nhưng khi Liễu Tùng nhét những miếng xốp đó vào trong áo, cơ thể của cậu trông lại rất giống với “Eumenides”

trong đoạn video. Cho nên Doãn Kiếm vừa nhìn thấy Liễu Tùng, bèn cảm thấy rất giống tên sát thủ đó. La Phi bật cười thoải mái: “Vậy giờ cậu đã biết những miếng xốp này dùng để làm gì rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm ngẩn người, sau đó mới buột miệng nói như chợt ngợ ra điều gì đó: “Có người muốn mặc những mảnh xốp này vào người, để mô phỏng thân hình của tên sát thủ đó!”

La Phi gật đầu: “Nghĩ thông suốt được điều này, là cậu cũng đã thoát ra khỏi được điểm mù đầu tiên. Tên sát thủ xuất hiện trong video không phải là Eumenides, mà là một người có thân hình rất gầy, nhưng chiều cao thì tương đương với Eumenides.”

Doãn Kiếm và Liễu Tùng cùng nhìn nhau, rồi hai người đồng thời thốt ra một cái tên: “Mông Phương Lượng!”

Phần trước đã nói đến sát thủ trong đoạn video chính là người ở sẵn trong văn phòng, bây giờ lại giới hạn cụ thể về đặc điểm ngoại hình như vậy, vậy thì đáp án gần như không cần nghĩ nhiều nữa. Mông Phương Lượng vừa cao lại vừa gầy, còn Lâm Hằng Cán thì vừa thấp lại vừa béo, người ngụy trang thành Eumenides ở trước ống kính máy quay, không còn nghi ngờ gì nữa, đương nhiên là Mông Phương Lượng! “Nhưng đoạn video đó phải giải thích thế nào đây?”

Tư duy của Doãn Kiếm lại quay trở lại, “Trong video, rõ ràng hiển thị thời gian xảy ra vụ án, trong văn phòng có ba người mà?”

“Đây chính là điểm mù thứ hai, điểm mù này, thời gian đầu đã từng hoàn toàn bịt kín tầm nhìn của tôi.”

La Phi lắc đầu vẻ tự trào, sau đó nói tiếp, “Nhưng khi tôi nghĩ ra được Eumenides trong video thực ra chính là Mông Phương Lượng đóng giả thành sát thủ, thì điểm mù này cũng nhanh chóng bị công phá. Các cậu thử tưởng tượng mà xem, nếu lúc đó Mông Phương Lượng đã xuống giường và đóng giả thành sát thủ, vậy thì cái giường mà ông ta nằm phải trống không chứ. Nhưng qua đoạn băng video, chúng ta vẫn nhìn thấy Mông Phương Lượng nằm trên giường, điều này chỉ có thể nói lên một điều...”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm hưng phấn vỗ tay: “Tôi hiểu rồi... đoạn video phía đông là giả!”

Bởi vì văn phòng của Đặng Hoa quá rộng, cho nên cần lắp hai máy quay mới có thể giám sát được toàn bộ khung cảnh trong văn phòng. Ban đầu La Phi và mọi người nghi ngờ đoạn video có bị làm giả hay không, tiêu điểm đều tập 153 trung vào hình ảnh phía tây căn phòng, nơi mà sát thủ xuất hiện, nhưng chiếc đồng hồ treo tường trên bức tường phía tây căn phòng lại chứng thực đoạn video này chính là hình ảnh hiện trường lúc đó. Nhưng bây giờ đi theo một hướng tư duy để sắp xếp lại vấn đề, thì đoạn video quay cảnh phía đông trông có vẻ bình yên không có gì đặc biệt mới là giả mạo! Lúc đó trên chiếc giường kề bức tường phía đông trống không, hình ảnh Mông Phương Lượng vẫn nằm ngủ say được hiển thị trong video chỉ là một đoạn hình ảnh lúc trước được phát lại mà thôi. Trông có vẻ như giả, thực ra lại là thật, trông có vẻ như thật, thực ra lại là giả. Đây chính là điểm mù thứ 2 đã từng chắn ngang hướng tư duy của mọi người. Liễu Tùng không tham gia khám xét điều tra hiện trường, cho nên không thể nào hiểu được sự huyền diệu thứ gọi là đoạn video phía đông - tây. Nhưng có một câu hỏi mà không cần hiểu quá rõ về tình hình vụ án cũng vẫn có thể nghĩ ra được. “Nếu như Mông Phương Lượng giả mạo Eumenides, vậy thì rốt cuộc ai đã giết ông ta và Lâm Hằng Cán?”

Doãn Kiếm thoáng suy ngẫm giây lát, bèn nói: “Lâm Hằng Cán chắc là bị Mông Phương Lượng giết nhỉ? Chiếc áo máu và vết máu dính trên miếng xốp ở ống tay đều có thể làm chứng cứ. Cụ thể quá trình đại khái như sau: trong khoảng thời gian gần năm phút ở lần mất điện đầu tiên, ông ta mặc chiếc áo dùng để gây án, đồng thời nhét miếng xốp vào bên trong, để mô phỏng theo thân hình của Eumenides. Tiếp đến khoảng thời gian ngắn ngủi được máy phát điện dự phòng cung cấp, rõ ràng cũng là do ông ta thiết kế, bởi vì ông ta cần phải phô bày bóng lưng của mình ra trước ống kính máy quay, từ đó đã khiến cho hướng tư duy của cảnh sát nhằm vào Eumenides; trong lần mất điện lần thứ hai, ông ta liền ra tay, do Lâm Hằng Cán đã uống

https://thuviensach.vn

thuốc an thần, cho nên ông ta có thể dễ dàng dùng lưỡi dao cứa vào yết hầu của đối phương, sau khi hoàn thành hành vi giết người, ông ta cởi chiếc áo máu nhét vào trong ba lô thể thao, rồi ném chiếc ba lô đó qua ô cửa sổ xuống sân thượng tầng 1, ông ta còn giấu sẵn một sợi dây thừng ở trên sân thượng từ trước, những hành động này đều là muốn dẫn hướng tư duy của cảnh sát hiểu nhầm rằng có người đã đột nhập vào gây án; còn về những miếng xốp có khả năng bại lộ cơ mật, ông ta cũng ném từ tầng 18 xuống qua cửa sổ, ông ta tưởng rằng miếng xốp rất nhẹ, khi rơi xuống sẽ tản đi rất xa, vốn không gây nên sự chú ý của ai cả. Nhưng ông ta không thể nào ngờ được, có một miếng xốp dính máu lại vừa vặn rơi xuống sân thượng tầng 1, và đội trưởng La thì lại có bản lĩnh nhìn một lần là nhớ ngay, lập tức nảy sinh tâm lý cảnh giác đối với hai miếng xốp có hình dạng tương đồng ở hai nơi khác nhau, sự cố nho nhỏ ngoài ý muốn này thật không ngờ đã bại lộ toàn bộ âm mưu của ông ta.”

154 “Tất cả những việc này đều là âm mưu của Mông Phương Lượng sao?”

Liễu Tùng vừa hiểu vừa như không hiểu, “Nhưng ông ta cũng chết rồi, lẽ nào sau khi ông ta giết chết Lâm Hằng Cán, lại tự sát?”

Doãn Kiếm lắc đầu: “Nếu như ông ta muốn tự sát, thì sao lại cần phải mất công dàn dựng vòng vo thế này chứ? Hơn nữa, qua tình hình hiện trường, vết dao lấy đi tính mạng của Mông Phương Lượng rất hiểm, người tự sát thì không thể nào làm được điều này; điều quan trọng hơn là, tại hiện trường không hề lưu lại bất cứ hung khí nào như lưỡi dao lam, cho nên, vốn không hề tồn tại khả năng tự sát.”

Liễu Tùng hỏi đầy băn khoăn: “Vậy thì ai giết ông ta chứ?”

Trong khoảng thời gian trầm mặc lúc trước, Doãn Kiếm đã có sự chuẩn bị cho câu hỏi này, cho nên cậu lập tức trả lời luôn: “Âm mưu phức tạp như thế này, một mình Mông Phương Lượng không thể nào hoàn thành được.

https://thuviensach.vn

Ông ta chắc chắn còn có một kẻ đồng mưu - và kẻ đồng mưu này cũng chính là hung thủ đã giết chết ông ta.”

La Phi từ lâu không nói gì, nghe đến đây, anh cuối cùng cũng lộ ra ánh mắt khen ngợi, lên tiếng hỏi: “Kẻ đồng mưu này là ai, trong lòng cậu chắc cũng suy đoán ra rồi nhỉ?”

“A Hoa.”

Doãn Kiếm nói luôn ra cái tên này mà không cần suy nghĩ, sau đó lại giải thích tường tận, “Nếu việc tiến vào phòng thông qua ô cửa sổ đã là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được, vậy thì muốn giết chết Mông Phương Lượng thì chỉ có một khả năng duy nhất: sau khi cửa văn phòng được mở ra, nhân lúc đêm tối hỗn loạn bèn tiến vào hành hung. Lúc đó, có bốn người bước vào phòng đầu tiên, đó là anh Long, A Hoa và hai thuộc hạ thân tín của mỗi người dẫn theo. Hai người bọn anh Long sau khi vào phòng liền lao thẳng đến chỗ chủ của mình là Lâm Hằng Cán, còn A Hoa thì dẫn theo thuộc hạ của mình chạy về chỗ Mông Phương Lượng ở phía đông. Mông Phương Lượng lúc này chắc chắn đang nằm trên giường giả vờ ngủ để che giấu hành vi giết hại Lâm Hằng Cán của mình. Ông ta không thể nào ngờ được, A Hoa lại nhân cơ hội này để ra tay tàn độc với mình, diễn một vở kịch hấp dẫn “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau”

. “Nếu như vậy, thì đúng là có thể giải thích rõ ràng về quá trình xảy ra vụ hung án rồi, nhưng động cơ là gì?”

Liễu Tùng tiếp tục truy hỏi, “Mông Phương Lượng vì sao lại muốn giết Lâm Hằng Cán? A Hoa sao lại trở thành kẻ đồng mưu với ông ta? Nếu A Hoa đã là đồng mưu, vậy thì vì sao cuối cùng anh ta lại giết chết Mông Phương Lượng?”

Một chuỗi câu hỏi này cuối cùng cũng khiến Doãn Kiếm bối rối, cậu nhìn La Phi, hình như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của anh. 155 “Động cơ cụ

https://thuviensach.vn

thể vẫn còn rất khó giải thích.”

La Phi trầm ngâm nói, “Nhưng Đặng Hoa đột ngột qua đời, trong nội bộ tập đoàn Long Vũ đang rơi vào tình trạng ghế quyền lực bị bỏ trống, đương nhiên sẽ nảy sinh những trận đấu tranh giành ngấm ngầm đầy kịch liệt, và những người này thì đều xuất thân từ xã hội đen, nếu như dùng những thủ đoạn hiểm độc trong cuộc tranh đấu cũng không có gì là lạ.”

Liễu Tùng và Doãn Kiếm đều lặng lẽ gật đầu, cũng phần nào hiểu được ý tứ trong đó. Tiếp đến Liễu Tùng lại có vẻ hơi thất vọng: “Nói như vậy thì, vụ án này vốn chỉ là hung án gây ra do đấu đá tranh giành trong nội bộ tập đoàn Long Vũ, hung thủ vì là để che mắt mọi người nên đã cố tình kéo Eumenides vào để làm chiêu bài. Vụ án này vốn không có chút liên quan gì đến Eumenides, chúng ta lần này chẳng phải là tốn công vô ích sao?”

Liễu Tùng luôn một lòng một dạ muốn báo thù cho Hùng Nguyên, không hề quan lâm đến những vụ án khác ngoài vụ án của Eumenides và Hàn Hạo. Huống hồ, những nhân vật trong tập đoàn Long Vũ đều chẳng tốt đẹp gì, cho nên mới nói những lời như vậy. Thế nhưng La Phi lại nheo mắt, từ tốn nói: “Vụ án này chưa chắc đã hoàn toàn không có chút liên quan gì đến Eumenides.”

Liễu Tùng chau mày, lộ ra ánh mắt mơ hồ; ngay cả Doãn Kiếm cũng nhìn La Phi khó hiểu, nghe mà không hiểu ý tứ trong câu nói của đối phương. Qua những phân tích vừa rồi, vụ án này chỉ là hành vi Mông Phương Lượng và A Hoa giả vờ mượn danh nghĩa của Eumenides, sao lại có thể có mối quan hệ thực tế nào với tên sát thủ máu lạnh đó chứ? La Phi nhìn hai cậu chàng bên cạnh mình một lượt: “Các cậu có từng nghĩ xem, nếu như chỉ cần mượn danh nghĩa Eumenides để trừ khử kẻ chống đối mình, vậy thì cuối cùng sao lại tìm thấy “Bản thôn báo tử vong”

viết cho A Hoa để lại trong ngăn kéo văn phòng chứ?”

https://thuviensach.vn

Sau khi cúi đầu vắt óc suy nghĩ một hồi, Doãn Kiếm cuối cùng cũng xuất hiện ý tưởng: “Có thể là để cho được hoàn mỹ hơn về chi tiết.”

La Phi rướn mày đầy hứng thú, “Chi tiết gì nào?”

“Chiếc áo khoác và những miếng xốp mà Mông Phương Lượng mặc trong lúc hành hung cần phải được giấu sẵn ở trong văn phòng. Nhưng trước khi nhốt hai vị Lâm, Mông vào trong văn phòng, A Hoa và anh Long đã tiến hành kiểm tra cả căn phòng một lượt. Như vậy thì chỉ có thể để chiếc ba lô nhét áo khoác và miếng xốp vào trong ngăn tủ đã bị khóa đó thôi. Do ngăn tủ đó là di vật của Đặng Hoa, anh Long đương nhiên không có chìa khóa, anh ta cũng không có lý 156 do để tiến hành cưỡng chế kiểm tra ngăn tủ đó. Còn A Hoa thực ra là có chìa khóa, anh ta chỉ cần giao chìa khóa cho Mông Phương Lượng, là ông ta có thể lấy được những công cụ này khi cần. Nhưng điều này lại để lại một câu hỏi nho nhỏ: cảnh sát trong khi khám xét hiện trường, chắc chắn cũng sẽ mở ngăn tủ đó ra, đến lúc đó, phát hiện ra ngăn tủ này trống không, khó tránh khỏi cảm thấy kỳ lạ. Nếu như cảnh sát lại nghĩ ra được, liệu có phải ngăn tủ này vốn đựng thứ gì đó nhưng đã bị lấy đi, vậy thì rất có thể men theo hướng tư duy này, lại lật tẩy được vở kịch ngụy trang Eumenides của Mông Phương Lượng. Cho nên A Hoa mới cố tình để lại một “”

, như vậy thì cảnh sát sẽ cho rằng Eumenides đã lấy đi đồ vật trong ngăn tủ, thì sẽ không để tâm nhiều đến vấn đề này nữa.”

“Ừm, có lý!”

Sau khi nghe xong những lời này của Doãn Kiếm, La Phi cũng gật đầu biểu thị sự tán đồng, “Sự dàn dựng này đúng là có thể đạt được hiệu quả đúng như cậu nói. Nhưng...”

Lời của anh lại đột ngột chuyển hướng, “... Cậu cảm thấy sau khi A Hoa để lại “”

https://thuviensach.vn

này, thì phải xử lý ra sao đây? Nếu như đến ngày thực thi, mà Eumenides không có chút phản ứng nào, chiêu này của anh ta chẳng phải là chữa lợn lành thành lợn què sao?”

Doãn Kiếm mím môi, không nói được gì. Lại thấy La Phi nói tiếp: “Thực tế là, vụ án này còn phức tạp hơn nhiều so với những gì mà các cậu tìm hiểu được. Sự tranh đấu trong nội bộ tập đoàn Long Vũ chỉ là một phương diện mà thôi, A Hoa còn muốn mượn cơ hội này để hoàn thành mục đích quan trọng khác của anh ta: dụ Eumenides ra.”

Doãn Kiếm giật mình, thấp thoáng nhận ra điều gì đó, nhưng cậu vẫn hỏi một câu: “Dụ như thế nào?”

La Phi không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu tưởng rằng A Hoa bảo Đỗ Minh Cường viết bài báo đó thực sự chỉ là tiến hành công kích trên phương diện dư luận sao?”

Doãn Kiếm thoáng ngẩn người, rồi liền phản ứng lại ngay: “Anh ta muốn chọc giận Eumenides!”

La Phi gật đầu: “Đúng vậy. Bỗng dưng vô duyên vô cớ bị quy chụp tội danh lạm sát người vô tội, sau đó lại bị dư luận công kích, Eumenides luôn tự khoe khoang là hóa thân của chính nghĩa, chắc chắn sẽ khó có thể chịu đựng được. Hắn chắc chắc rất muốn tóm cổ kẻ đã mạo danh mình.”

“Ừm, cho nên khi đến ngày thực thi của A Hoa trên giả đó, Eumenides cũng sẽ đến hiện trường, hắn muốn xem xem rốt cuộc kẻ nào đã phá hoại danh tiếng của mình. Và như vậy thì đã trúng mưu kế của A Hoa, anh ta chắc chắn đã chuẩn bị sẵn cái bẫy, chỉ đợi Eumenides cắn câu, để báo 157 thù rửa hận cho Đặng Hoa.”

Doãn Kiếm tiếp tục phân tích theo hướng tư duy của La Phi. “Nếu như Eumenides đến thật, chúng ta cần phải làm thế nào?”

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng dần dần đã hiểu được ra vấn đề, tâm trạng phấn chấn trở lại. “Đây chính là nhiệm vụ tôi muốn giao cho cậu.”

La Phi nhìn Liễu Tùng nghiêm mặt nói, “Tôi yêu cầu cậu mặc những miếng xốp này, đóng giả thành Eumenides giống như Mông Phương Lượng, xuất hiện tại hiện trường mà A Hoa đã dàn dựng sẵn vào ngày mùng 5.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi mặc chiếc áo này, Eumenides sẽ tưởng tôi là kẻ đóng giả hắn, đến lúc tó, hắn chắc chắn sẽ tới tìm tôi.”

Liễu Tùng vừa hưng phấn nói, vừa cúi xuống nhìn cơ thể mình, chiếc áo dính máu và những miếng xốp đáng ghét này giờ đây lại có thứ cảm giác thoải mái rất phù hợp với mình. “Ngày hôm đó, cậu sẽ ở trong tình thế rất nguy hiểm.”

La Phi nhấn mạnh ngữ khí để nhắc nhở Liễu Tùng, “Bởi vì cậu không những có khả năng dụ được Eumenides đến, cậu còn có thể gặp phải sự tấn công của A Hoa.”

Liễu Tùng thoáng suy ngẫm: đúng vậy. Sau khi mình giả mạo Eumenides, A Hoa rất có thể sẽ tưởng rằng Eumenides thật đã rơi vào bẫy của anh ta, do đó sẽ tiến hành triển khai tấn công mình. Nhưng cậu lại mỉm cười không chút sợ hãi: “Đội trưởng La, cuối cùng tôi đã hiểu được ý tứ câu thành ngữ của anh rồi. Một mũi tên trúng hai đích! Hi, để tôi mặc thế này, đến hôm đó, biết đâu thực sự có thể hoàn thành được chiến dịch tuyệt vời một mũi tên trúng hai đích nhỉ.”

Thấy Liễu Tùng có tâm trạng tha thiết mong muốn được tham chiến như vậy, La Phi lại không hề lạc quan. Anh chậm rãi bước mấy bước, hình như lại đang trầm tư điều gì, giây lát sau, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vắt tay sau lưng, nói: “Còn có một người có khả năng sẽ đến, người này càng là người mà cậu ngày đêm trông mong...”

“Ai vậy?”

https://thuviensach.vn

Tim Liễu Tùng như căng ra, cậu đã nghĩ đến một cái tên nào đó, nhưng không dám tùy tiện nói ra. La Phi liền sau đó đã chứng thực suy đoán của cậu. “Hàn Hạo.”

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự lạnh lùng nói, hai chữ này lập tức khiến cho bầu không khí trong phòng như ngưng tụ lại. Bởi vì cái tên này có mối quan hệ mật thiết với cả ba người trong căn phòng này. Hàn Hạo, đây là người đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành tiền nhiệm của La Phi, đã từng là cấp trên của Doãn Kiếm, đồng thời cũng là hung thủ sát hại Hùng Nguyên, là hung thủ khiến Liễu Tùng căm hận đến tận xương tủy. 158 “Anh ta cũng sẽ xuất hiện? Việc này... việc này là thế nào vậy?”

Doãn Kiếm là tội nhân gây nên việc Hàn Hạo trốn thoát, cho nên đột nhiên nghe thấy cái tên này, nét mặt cậu ít nhiều cũng tỏ ra sượng sùng. “Tôi tin rằng Hàn Hạo đã trở thành đồng minh trên phương diện nào đó với A Hoa.”

La Phi chậm rãi nói, “A Hoa có thể làm giả một cách chuẩn xác giống hệt như thật hai “”

, có thể đóng giả cho Mông Phương Lượng phù hợp với thể hình của Eumenides như vậy, thậm chí có thể mô phỏng thủ pháp cứa cổ giết người của Eumenides, anh ta đương nhiên phải có được sự giúp đỡ của một người biết rõ nội tình, tôi nghĩ đi nghĩ lại về người này, chỉ có thể là Hàn Hạo. Thậm chí hành vi giết chết Mông Phương Lượng, tôi nghi ngờ là do chính tay Hàn Hạo hoàn thành. Muốn lặng lẽ giết chết một người trưởng thành trong hoàn cảnh tối đen đó, đây là việc không phải người bình thường có thể làm được.”

Doãn Kiếm gật đầu biểu hiện sự tán thành đối với lời phân tích của La Phi. Nhưng cậu đồng thời cũng có vẻ khó tin, nói: “Hai người này sao lại có thể tụ lại với nhau được nhỉ? Đặng Hoa là bị Hàn Hạo trực tiếp nổ súng bắn chết, anh ta cần phải vô cùng căm hận Hàn Hạo mới phải chứ?”

https://thuviensach.vn

“Mặc dù có khúc mắc này, nhưng họ vẫn có khả năng liên thủ.”

La Phi giải thích, “Bởi vì giữa họ đều có giá trị lợi dụng, hơn nữa, họ còn có chung một kẻ thù.”

Doãn Kiếm có vẻ như đã ngộ ra: “Tôi vẫn đang thắc mắc tại sao không thể nào tìm thấy được Hàn Hạo, thì ra anh ta đã được A Hoa che giấu. A Hoa lợi dụng Hàn Hạo để tiêu diệt kẻ đối địch với mình, sau đó cùng nhau đối phó với Eumenides!”

“Đúng là càng lúc càng thú vị rồi đây!”

Khóe môi Liễu Tùng khẽ cong lên, như thể đang cười, nhưng trong ánh mắt lại toát ra tia sáng sắc lạnh, “Cứ để bọn chúng đến cả đi, tôi đợi chúng!”

Trong một ngày tiếp theo, tình thế thay đổi càng chứng thực được lời phân tích của La Phi trong cuộc họp ba người lần này. Trước tiên là A Hoa kiên quyết muốn tham gia trận đấu bóng đá được diễn ra vào tối ngày mùng 5, đồng thời anh ta lại yêu cầu Đỗ Minh Cường viết tiếp một bài, tung tin “Eumenides”

sẽ triển khai hành thích mình trong quá trình diễn ra trận bóng. Đến lúc này thì La Phi cũng đã nắm rõ: sân vận động Kiếm Hà chính là địa điểm A Hoa dốc tâm dàn dựng để phục kích Eumenides. La Phi tỉ mỉ nghiên cứu địa hình xung quanh sân vận động Kiếm Hà, khách sạn Kim Hải nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của anh. Khách sạn này vừa vặn đối diện với khán đài chủ tịch của sân vận động, là địa điểm lý tưởng nhất để tiến hành quan sát và giám sát thế trận ở sân vận động. 159 Eumenides nếu như đến từ trước, chắc cũng không thể nào bỏ qua địa điểm này. Cho nên cái bẫy do A Hoa dàn dựng, chắc chắn cũng sẽ thiết kế ở trong khách sạn này. La Phi bèn ra lệnh cho Liễu Tùng sau khi mặc phục trang thay đổi thân phận của mình, thì đóng giả thành Eumenides ở trong phòng, trở thành một mồi nhử để có

https://thuviensach.vn

thể dụ được vài con cá lớn. Nhưng nhiệm vụ lần này cũng lại vô cùng nguy hiểm. Bởi vì cả tòa nhà khách sạn chắc chắn sẽ đều bị A Hoa giám sát, cho nên lực lượng cảnh sát không thể nào tiến vào để thiết kế mai phục với quy mô rộng. Ngoài ba người La Phi lập nên tổng bộ với danh nghĩa là bảo vệ A Hoa, những người cảnh sát hình sự tham chiến khác chỉ có thể tản mạn ở tuyến ngoài của khách sạn, nhận lệnh điều động của La Phi bất cứ lúc nào. Và đồng thời, công tác bảo vệ ở trong sân vận động vẫn phải được tiến hành. Trên thực tế, lực lượng cảnh sát tiến vào trong sân vận động không hề hay biết mục đích thực sự của đợt hành động lần này, mệnh lệnh họ nhận được chính là cần phải bảo vệ sự an toàn của A Hoa và Đỗ Minh Cường. Ngay cả Mộ Kiếm Vân ở trong bộ chỉ huy cũng chẳng hay biết gì, tất cả điều này đều là kiểu diễn kịch nhưng lại làm thật, đã lọt qua được con mắt của A Hoa, thậm chí là cả Hàn Hạo. Sự phát triển của cục diện quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của La Phi. Liễu Tùng đóng giả Eumenides thực sự đã dụ được con cá lớn Hàn Hạo đến! Chỉ đáng tiếc là, khi trực tiếp giao đấu với đối phương, Liễu Tùng lại không chiếm được thế chủ động, ngược lại xém chút nữa còn mất mạng dưới họng súng của Hàn Hạo. Đây chính là trình tự xảy ra trước và sau cuộc chiến vừa rồi. Lúc này đây, nhìn ánh mắt đầy tự trách của Liễu Tùng, La Phi ngược lại cảm thấy áy náy. Anh an ủi đối phương: “Là sơ suất của tôi. Tôi cần phải nghĩ được rằng, bất luận là A Hoa hay Hàn Hạo, họ đều rất e ngại Eumenides, rất có khả năng vừa mới đối mặt là sẽ nổ súng để chiếm ưu thế trước. Như vậy thì cậu thực sự rất khó đối phó với bọn họ, bởi vì trước khi kẻ địch xuất hiện, cậu đều phải tiếp tục diễn kịch. Khi cậu dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng chính là đã để lộ phần lưng mỏng manh nhất ra cho đối thủ. Cậu có thể thành công truyền đạt được thông tin trong tình tuống nguy hiểm như vậy, đã là không dễ dàng chút nào.”

Lúc này, Doãn Kiếm lại chạy trở về phòng. Khi La Phi xem xét tình hình vết thương của Liễu Tùng, cậu đã chạy được một vòng lục soát hai đầu cầu thang của tầng này rồi. La Phi quay lại hỏi: “Tình hình thế nào?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm ủ rũ lắc đầu. Cậu há miệng thở dốc, bởi vì vừa rồi chạy nhanh đã hao cạn sức lực của cậu. 160 La Phi đứng dậy bước ra khỏi phòng 2107, đứng ở giữa hành lang, nhìn về hai phía. Lúc đầu lựa chọn căn phòng này để Liễu Tùng vào thiết kế mồi nhử, cũng đã suy xét đến phương diện địa hình. Bởi vì căn phòng này nằm ở vị trí giữa hành lang, cách xa hai đầu cầu thang. Còn phòng 2237 của La Phi thì lại chọn ở sát cầu thang, chỉ cần nghe thấy tín hiệu của Liễu Tùng, là họ có thể nhanh chóng chạy xuống tầng 21, nhưng đối thủ cắn câu muốn chạy thoát từ vị trí trung tâm hành lang thì lại không hề dễ dàng. “Anh ta không thể nào chạy nhanh như vậy được!”

La Phi nhẩm tính trong lòng, sau đó anh dặn dò Doãn Kiếm, “Cậu bảo đồng chí tiếp ứng mang thẻ mở cửa điện tử lên. Lấy nơi tôi đứng làm trung tâm, cần phải tỉ mỉ lục soát từng căn phòng ở cả hai đầu.”

Lực lượng tiếp ứng của cảnh sát bèn lên tầng 21, và nhanh chóng có được kết quả của việc lục soát tương ứng: chính là trong phòng 2108 ở đối diện, ô thông gió trên trần nhà vệ sinh rõ ràng có dấu vết bị cạy phá! La Phi lập tức xem xét bản đồ thiết kế đường ống thông gió của tòa nhà, sau đó tìm kiếm theo bản đồ, tiến hành khống chế tất cả các lối ra vào của đường ống. Nhưng anh vẫn bị chậm một bước, chỉ mới hai phút trước, Hàn Hạo đã trèo ra khỏi ô thông gió ở trong phòng khử độc ở phía đông tòa nhà, hơn nữa lặng lẽ tiến vào cầu thang máy chuyên vận chuyển hàng nằm ở trong góc. Hai người thanh niên mặc comple màu đen đang đợi anh ta ở đó, nhìn thấy anh ta đến, hai tên đó bèn cung kính tiến lên: “Đội trưởng Hàn, anh Hoa bảo chúng tôi ở đây đợi anh.”

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 22: Cái Chết Của Hàn Hạo

Đúng như La Phi suy đoán, vụ hung án xảy ra ở tòa nhà Long Vũ đúng là do Hàn Hạo và A Hoa cùng chung tay hoàn thành. Hàn Hạo từ sau khi trốn thoát khỏi đội cảnh sát hình sự, trong lúc bị dồn vào bước đường cùng thì vừa vặn gặp A Hoa. Điều khiến anh ta bất ngờ chính là A Hoa không những không truy cứu trách nhiệm ngộ sát Đặng Hoa của anh ta, ngược lại còn cung cấp cho anh ta chỗ để lánh. Lúc đó anh ta đã thầm suy đoán, A Hoa làm như vậy chắc chắn là có dụng ý khác. Quả nhiên, A Hoa nhanh chóng nói ra mục đích thực của anh ta: anh ta cần Hàn Hạo giúp mình giết hai người, đồng thời phải dàn dựng để đổ tội danh giết người cho Eumenides. Hàn Hạo ban đầu kiên quyết từ chối yêu cầu của đối phương. Mặc dù giờ đây anh ta đã bị dồn vào bước đường cùng, không còn lối đi, nhưng tính cách hung hăng khiến anh ta quyết không trở thành quân cờ trong tay kẻ khác. Nhưng khi A Hoa nói ra một nửa kế hoạch khác của anh ta, Hàn Hạo bất giác động lòng.

Việc mạo danh Eumenides để dụ Eumenides thực sự ra, từ đó thực hiện kế hoạch báo thù. Đây là mục tiêu cao nhất mà A Hoa và Hàn Hạo cùng theo đuổi, đây là mục tiêu cao nhất khiến cho hai người vốn như nước với lửa cột chặt với nhau trên cùng một con thuyền. Hàn Hạo và A Hoa dốc tâm tỉ mỉ lên kế hoạch vụ huyết án ở tòa nhà Long Vũ. Dựa vào sự hiểu biết của Hàn Hạo về Eumenides từng chi tiết của vụ án đều được mô phỏng giống y hệt với cách thức của Eumenides. Nếu như không phải là miếng xốp dính máu đó đã tiết lộ bí mật, e rằng ngay cả La Phi cũng bị hai người bọn họ qua mặt. Nhưng đến thời điểm này, kế hoạch của hai người bọn họ vừa mới hoàn thành được một nửa. Hành động tiếp theo dụ Eumenides để ra đòn tấn công mới thực sự là phần Hàn Hạo quan tâm. A Hoa lợi dụng Đỗ Minh

https://thuviensach.vn

Cường tiến hành công kích dư luận đối với Eumenides, đồng thời lợi dụng địa hình đặc biệt của sân vận động Kiếm Hà, thiết kế nên cái bẫy để phục kích Eumenides. Eumenides muốn tìm ra kẻ đóng giả mình, hắn nhất định không thể nào để lỡ được vở kịch hay đã được hẹn sẵn 162 vào ngày mùng 5 tháng 11. Và khách sạn Kim Hải đối diện với khán đài chủ tịch của sân vận động chính là địa điểm lý tưởng nhất để "xem kịch". Cho nên A Hoa và mọi người đã bố trí thiết bị giám sát giống như thiên la địa võng ở trong khách sạn Kim Hải, chỉ đợi Eumenides đến! Những người nam giới lao về phía khán đài chủ tịch trong sân vận động, thực ra đều là thuộc hạ của A Hoa. Mục đích của màn biểu diễn này chính là muốn gây nên sự chú ý của "Eumenides"

ở trên tầng, từ đó tạo nên cơ hội tốt cho Hàn Hạo hành động. Thế nhưng A Hoa và Hàn Hạo đều đã coi thường sức mạnh của cảnh sát. Nhân vật "Eumenides"

mà họ nhìn thấy trong màn hình giám sát, thực ra chính là mồi nhử tinh xảo mà La Phi đã tương kế tựu kế dàn dựng nên ở trong khách sạn Kim Hải. Và Hàn Hạo đã không may trở thành con cá lớn cắn câu. Khi Hàn Hạo phát hiện ra người nam giới trong phòng 2107 không ngờ chính là Liễu Tùng, anh ta biết ngay đã trúng phải mưu kế của cảnh sát. May mà anh ta đã phản ứng quá nhanh nhạy, trong khoảng thời gian ngắn nhất đã trốn được vào trong phòng 2108 ở phía đối diện. Từ đó, lại một lần nữa có được cơ hội để kéo dài thời gian. Hàn Hạo trốn trong phòng liên hệ với A Hoa, A Hoa nói cho anh ta biết, cảnh sát đã phong tỏa tất cả mọi lối ra vào của khách sạn, hơn nữa, còn đang tiếp quản hệ thống giám sát của tòa nhà. Hàn Hạo bắt buộc phải nghĩ cách để vào được cầu thang máy vận chuyển hàng ở phía đông tòa nhà, thiết bị giám sát ở đó đã bị phá hỏng từ trước, đồng thời cũng có người phụ trách giúp đỡ anh ta chạy thoát khỏi tòa nhà Kim Hải. Rất rõ ràng, hai thanh niên mặc áo đen đi lên đón lúc này chính là người "phụ trách"

https://thuviensach.vn

mà A Hoa sai đến. Hàn Hạo dừng bước đứng trước mặt người áo đen, rồi vội vàng hỏi: “Chúng ta đi ra như thế nào?”

“Trước tiên, chúng ta hãy đi cầu thang máy xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm. Anh Hoa đã chuẩn bị sẵn ở đó một chiếc xe con, bãi đỗ xe của tòa nhà có một lối đi kín đáo, có thể thông sang bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của sân vận động Kiếm Hà. Lực lượng phong tỏa sẽ không thể nào nhanh chóng khống chế được cả sân vận động, chỉ cần chúng ta nhanh chóng đến được bãi đỗ xe ở bên Kiếm Hà, thì anh có thể hòa cùng với những khán giả xem trận đấu bóng để ra ngoài.”

Người thanh niên mặc áo đen đi trước nói một lượt về kế hoạch trốn chạy. Hàn Hạo lắng nghe kỹ càng xong, sau đó “ừm”

một tiếng, xem ra là xác nhận kế hoạch này có tính khả thi. 163 “Việc này không thể chậm trễ được.”

Người thanh niên mặc áo đen nghiêng người nhường đường, “Mau vào cầu thang máy đi.”

Hàn Hạo lại khá bình tĩnh: “Các cậu vào trước đi, tôi đi theo các cậu!”

Hai tên đó nhìn nhau, ấn nút mở cầu thang máy bước vào. Hàn Hạo cầm súng đi phía sau họ, vừa bước vào cầu thang máy, anh ta bèn đứng tránh vào trong góc, che khuất phần lưng của mình lại. Khoảng nửa phút sau, cầu thang máy đến được bãi đỗ xe ở tầng 1 tầng ngầm. Sau khi cửa mở ra, Hàn Hạo vẫn chờ hai người đó ra trước, sau đó mình mới đi ra phía sau lưng họ. Bãi đỗ xe trống không, chỉ có ba người bước nhanh trên đường. “Bãi đỗ xe ở phía trước, quành qua chỗ này là đến rồi.”

Người áo đen đi trước vừa nói vừa ra hiệu dẫn đường. Đột nhiên, tên đó lại thụt lùi trở lại từ phía ngã quành, sắc mặt chợt chở nên vô cùng căng thẳng. “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo hỏi đầy căng thẳng. “Có cảnh sát đến!”

Tên đó tỏ ra vô cùng thận trọng sau đó ra hiệu bằng mắt với Hàn Hạo, “Mau cất súng đi!”

Hàn Hạo chau mày, anh ta đứng sát vào tường, tay trái nắm chặt, từ từ thò ra khỏi ngã quành, trên cổ tay của anh ta đeo một chiếc đồng hồ, mặt đồng hồ sáng bóng vừa vặn có thể chiếu rọi được hình ảnh ở phía bên kia tường. Nhưng anh ta thấy ở bên đường đó trống không, không hề có ai đi tới. Hàn Hạo giật mình, vội vàng quay người, vừa vặn nhìn thấy cậu thanh niên mặc áo đen đứng gần mình đã rút ra một con dao, đâm mạnh về phía thắt lưng trái mình. Hàn Hạo than thầm một tiếng, “Gay rồi”

, cơ thể co người lại, né tránh được, vị trí yếu ớt ở phần thắt lưng, mũi dao nhọn khẽ chếch xéo, đâm vào phần xương sườn dưới nách. Hàn Hạo gầm một tiếng, quay người huých cùi chỏ, lấy xương sườn của mình để giữ chặt lưỡi dao, đồng thời vặn cả cánh tay của tên áo đen đó. Tên áo đen còn lại nhìn thấy đồng bọn của mình thất thủ, giơ ra mũi dao nhọn, cũng muốn tham dự cuộc chiến. Nhưng Hàn Hạo sau khi đã thoát được khỏi chiêu đòn đột kích chí mạng, sao có thể lại cho đối phương thêm cơ hội được chứ? Tên áo đen thứ hai vẫn còn chưa kịp chạy lên, Hàn Hạo đã giơ tay phải lên, “tịt”

một tiếng, tiếng súng vang lên, bắn trúng vào giữa hai hàng lông mày của đối thủ. Tên đó chưa kịp kêu rên lấy một tiếng đã từ từ ngã vật xuống. Tên áo đen lúc trước đâm Hàn Hạo bị thương, mặc dù nửa thân người đã bị giữ chặt, nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ. Lúc này đây, tên đó giơ chân trái lên, muốn đá vào mặt Hàn Hạo, Hàn Hạo không đế đối phương đạt được mục đích, vừa bước nhanh lên trước, vừa kéo cơ thể đối phương về phía mình, khi hai người gần như mặt đối mặt sát vào nhau, 164 cú đá đó của đối phương lại không còn chỗ để phát huy tác dụng nữa. Và Hàn Hạo thuận đà giơ đầu gối lên, húc mạnh vào chỗ hiểm của đối phương, tên áo đen đó “hự”

https://thuviensach.vn

một tiếng, rồi uốn cong người như con tôm, không thể nào nhúc nhích được nữa. Hàn Hạo phẩy tay trái, tên áo đen đó từ từ quỳ xuống đất. Hàn Hạo thu lại súng, cắn chặt răng, rút con dao nhọn đang cắm chặt vào trong xương ức của mình, tiếp đến lại tiện đà cắm lưỡi dao vào lồng ngực tên áo đen đó. Một chuỗi hành động này của anh ta đều rất liền mạch, khi cắm dao vào cơ thể của đối phương, cắm phập đến tận cán, hai đầu gối của tên áo đen đó cũng chỉ vừa mới chạm đất. Hàn Hạo cũng chẳng thèm nhìn đối phương, quay người rời khỏi chiến trường, đi vào sâu trong bãi đỗ xe. Bởi vì vết thương ở lồng ngực chảy máu, anh ta vừa đi vừa vén áo khoác ngoài, buộc thật chặt lồng ngực lại. Đi hai mươi, ba mươi mét, mới nghe thấy tiếng "bục"

ở phía sau lưng, đó là tiếng thi thể tên áo đen đổ gục xuống đất. Khoảng năm phút sau, lực lượng lục soát của cảnh sát cũng đến được bãi đỗ xe ở dưới tầng ngầm này. Hai xác chết hiện ra trước mắt họ, người của đội cảnh sát hình sự liền hội báo tình hình với La Phi. Giây lát sau, ba người La Phi, Mộ Kiếm Vân và Doãn Kiếm cùng đến được hiện trường. Vừa nhìn thấy cách ăn mặc của hai nạn nhân đó, La Phi đã biết ngay chúng là thuộc hạ của A Hoa. Nguyên nhân dẫn đến cái chết của hai người này, một người là bị dao nhọn đâm vào tim, còn người kia là bị viên đạn bắn xuyên qua đầu. La Phi kiểm tra lỗ đạn ở trên phần đầu của người trúng đạn, phán đoán ra loại hình của khẩu súng, sau đó anh gật đầu khẳng định: "Là do Hàn Hạo gây ra."

"Có lẽ anh ta vẫn trốn ở trong bãi đỗ xe này đấy."

Doãn Kiếm dùng ánh mắt cảnh giác nhìn khắp xung quanh một lượt. Liễu Tùng sau khi phát ra tín hiệu, người của chúng ta lập tức phong tỏa mọi lối đi của tòa nhà này, bao gồm cả bãi đỗ xe này. Cho nên anh ta không thể nào ra ngoài được!"

La Phi đi lên phía trước mấy bước, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào vết máu nhỏ giọt ở dưới đất. Doãn Kiếm và mọi người cũng vây

https://thuviensach.vn

đến. “Anh ta bị thương rồi!”

Có người khẽ thốt lên. “Lấy vị trí của tôi làm trung tâm, mở rộng ra lục soát bốn phía, cốp sau của từng chiếc xe hơi cũng đều phải mở ra. Nếu như phát hiện ra vết máu mới, lập tức báo cáo với tôi.”

La Phi đứng dậy ra lệnh tác chiến cho mọi người. Mọi người vội tản ra, giữ đội hình tác chiến, hai người một tổ cùng triển khai công tác lục soát. Bảy, tám phút sau, cuộc lục soát này lại phát hiện ra một kết quả bất ngờ. 165 “Đội trưởng La, ở đây còn có một lối đi!”

Tổ cảnh sát đi đến góc phía đông nam đột nhiên kêu lên. La Phi giật mình, vội vàng chạy ngay đến góc đó. Quả nhiên, ở bức tường phía đông của bãi đỗ xe có một lối đi rộng khoảng bốn mét, vừa dài vừa tối, không biết đi đến đâu. “Sao lối đi này lại không được khống chế?”

La Phi quay sang trách móc Doãn Kiếm đang ở phía sau, giọng nói có vẻ hơi nghiêm khắc. Bởi vì công việc bố trí phong tỏa tất cả lối ra vào của tòa nhà chính là thông qua Doãn Kiếm để bố trí xuống dưới. Nét mặt Doãn Kiếm vừa mơ hồ vừa oan ức: “Việc này... trong bản đồ thiết kế tòa nhà không hề có lối đi này mà?”

La Phi nhíu mày, “Cậu chắc chắn?”

Doãn Kiếm lập tức trả lời: “Điều này thì tôi đảm bảo!”

Bởi vì biết được A Hoa chắc chắn sẽ tiến hành giám sát cả tòa nhà này, cho nên phía cảnh sát không bố trí lực lượng để tiến hành thăm dò thực địa tòa nhà, mà chỉ lấy sơ đồ thiết kế của tòa nhà. Điều này đã được sự đồng ý của La Phi, La Phi cũng rất hiểu tác phong làm việc của Doãn Kiếm vốn luôn tỉ mỉ, chắc không thể xuất hiện sơ xuất. Nhưng ở đây rõ ràng là có thêm một lối đi không được bố trí khống chế, đây rốt cuộc là thế nào nhỉ? Nhưng việc đã đến nước này, điều quan trọng nhất là nhanh chóng đưa ra sự ứng phó phù hợp. La Phi ra lệnh cho hai người cảnh sát hình sự phát hiện ra

https://thuviensach.vn

lối đi: “Các cậu hãy lục soát lối đi này, nhất định phải thật cảnh giác, có bất cứ việc gì đều phải lập tức thông báo.”

“Tuân lệnh!”

Hai người cảnh sát hình sự nhận lệnh đi ngay. Tiếp đến La Phi lại dặn dò Doãn Kiếm: “Cậu hãy tìm nhân viên nội bộ của tòa nhà để tìm hiểu một chút, lối đi này là gì?”

Doãn Kiếm nhanh chóng tìm được kênh để làm rõ thông tin liên quan. Thì ra lối đi này lúc ban đầu đúng là không có, chỉ là về sau khi sửa chữa bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của sân vận động Kiếm Hà đối diện bên kia đường thì làm một con đường dẫn từ đó tới đây, như vậy khu để xe của hai nơi sẽ được thông nhau. Nhưng tuyến đường này hàng ngày đều không mở, chỉ có khi nào ở sân vận động Kiếm Hà có trận thi đấu lớn, chỗ để xe chật chội thì mới mở tuyến đường này để giải phóng sự ùn tắc giao thông, mở bãi đỗ xe nội bộ trong tòa nhà Kim Hải để giảm bớt áp lực của phía sân vận động. 166 Sau khi làm rõ tình hình, thần sắc La Phi càng trở nên nghiêm nghị, bởi vì điều này có nghĩa là Hàn Hạo rất có khả năng đã men theo con đường này để tiến vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của sân vận động. Hơn nữa, bây giờ đang là lúc mọi người đều ùa ra sau khi trận đấu kết thúc, cảnh sát muốn khống chế toàn bộ cục diện trong khoảng thời gian ngắn là một điều vô cùng khó khăn. Doãn Kiếm đi theo sau La Phi, cậu mím môi, rõ ràng tỏ ra vô cùng ủ dột. Lần trước Hàn Hạo trốn thoát được là do sự sơ ý của cậu, thật không ngờ lần này kế hoạch chu đáo như vậy lại cũng bởi vì một sơ hở nhỏ trong công tác bố trí khống chế của mình đã khiến cho mọi việc trở thành xôi hỏng bỏng không. Nghĩ đến Liễu Tùng còn đang bị thương trong đợt hành động lần này, cậu thực sự không biết nên ăn nói thế nào với đối phương. Nhưng tư duy của La Phi lại không bị ngừng lại vì sự bất trắc này, anh nhanh chóng điều chỉnh ra được phương án tác chiến mới. “Lập tức điều thêm lực lượng cảnh sát tiến về phía bãi đỗ xe sân vận động, mở xem hết tất cả video giám sát các lối ra vào trong vòng hai mươi phút

https://thuviensach.vn

trở lại đây, phàm là những chiếc xe hơi rời khỏi bãi đỗ xe trong khoảng thời gian này đều phải tiến hành theo dõi điều tra. Ngoài ra, cần thông qua cảnh sát hỗ trợ báo tin trên mạng, trọng điểm ở tổng đài điều hành taxi, nhà khách, hiệu thuốc và phòng khám. Ngoài những đặc điểm hình thể tướng mạo trước đây đã công bố, bổ sung thêm một thông tin: trên người anh ta có vết thương bằng dao rất rõ!"

Nghe thấy những lời bố trí tác chiến của La Phi, tâm trạng ủ ê của Doãn Kiếm mới dần phấn chấn lên phần nào. Mặc dù Hàn Hạo đã thoát khỏi phạm vi khống chế của cảnh sát, nhưng dù sao anh ta cũng là người đang bị dồn vào bước đường cùng, lại đang bị thương. Còn việc thuộc hạ của A Hoa bị giết, chứng tỏ mối đồng minh tạm thời mới gây dựng được giữa A Hoa và Hàn Hạo đã triệt để tan vỡ. Trong tình hình này, Hàn Hạo liệu có thể còn chạy đi đâu được nữa? E rằng chẳng bao lâu nữa, là ở vòng ngoài có thể bắt đầu xác định được tung tích của anh ta thôi. Lúc này ở trong sân vận động, bởi vì các thành viên của đội bóng đã tiến vào phòng thay đồ, cho nên những tiếng hoan hô chúc tụng ở trên sân bóng cũng gần kết thúc. Sau khi trải qua một đêm thắng lợi đầy kích thích, fan bóng đá đều tự kết thành nhóm và hài lòng mãn nguyện rời khỏi sân vận động. Và phía trước khán đài chủ tịch, mấy người nam giới lao ra khỏi đám fan hâm mộ đang trình bày thân phận của mình với cảnh sát mặc thường phục. Họ tự xưng đều là thuộc hạ của A Hoa, lúc trước vẫn luôn ẩn nấp để bảo vệ sự an toàn của A Hoa ở trên khán đài. Sau đó thấy cục diện trong sân vận động bị mất kiểm soát, họ quan tâm đến sự an nguy của A Hoa nên mới vội chạy đến khán đài chủ tịch, thật không ngờ lại bị cảnh sát hiểu nhầm. 167 A Hoa ngồi trên khán đài chủ tịch đương nhiên là biết rõ chân tướng sự việc. Anh ta sắp xếp màn kịch hay này, trên thực tế là muốn tạo ra cơ hội ra tay cho Hàn Hạo ở khách sạn Kim Hải. Nhưng anh ta không ngờ được rằng, người nam giới thần bí trong phòng 2107 lại là người của phía cảnh sát. Khi Hàn Hạo thông qua micro truyền đạt thông tin thất bại của cuộc hành động, anh ta liền biết rằng sự việc đã vô cùng bất lợi. Để che giấu nội tình vụ hung án ở tòa nhà Long Vũ, A Hoa đương nhiên không thể để cho Hàn Hạo rơi vào tay cảnh

https://thuviensach.vn

sát. Nhưng từ ban đầu anh ta cũng không hề có ý định giúp Hàn Hạo trốn thoát. Nhiệm vụ của hai tên mặc đồ đen ở trong khách sạn Kim Hải chính là giết chết Hàn Hạo, bất luận hành động của Hàn Hạo có thành công hay không. Xét về mặt thời gian, hai tên thuộc hạ đó chắc là đã gặp Hàn Hạo từ lâu rồi, nhưng A Hoa lại vẫn không nhận được tin tức phản hồi lại. Anh ta dần dần có dự cảm chẳng lành. Có lẽ ta đã quá coi thường tên đó rồi, dù sao hắn ta cũng đã từng là một nhân vật hiển hách trong giới cảnh sát, chỉ sai hai tên đó đi thì đúng là không đảm bảo chút nào. Nhưng sự việc đã đến nước này, có phiền não thì cũng chẳng có tác dụng gì. Vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi đầy thị phi này, quay về nghĩ thật kỹ xem cần phải ứng phó với sự tra hỏi của cảnh sát ra sao. Mang theo dự tính này, A Hoa bèn đứng dậy, nói với Đỗ Minh Cường: “Chúng ta cũng về thôi!”

“Cái tên Eumenides, sao hắn lại không đến nhỉ?”

Đỗ Minh Cường lúc lắc đầu nhìn xung quanh, bộ dạng có vẻ như hơi thất vọng. “Có lẽ hắn từ bỏ cuộc hành động lần này rồi.”

A Hoa lạnh lùng nói, “Nhưng anh không cần lo lắng, những việc khác xảy ra hôm nay cũng đủ để anh viết một bài báo hấp dẫn rồi.”

Đỗ Minh Cường vừa nghe thấy những lời này bèn hào hứng: “Thật sao? Vậy thì anh nhất định phải tiết lộ nội tình cho tôi đấy.”

A Hoa chẳng buồn tiếp lời anh ta, bèn đi về tuyến đường dành cho những vị khách quý ở phía sau khán đài chủ tịch. Đỗ Minh Cường cũng vội vàng đứng dậy và đi theo sau A Hoa. Những vệ sĩ và cảnh sát mặc thường phục vây quanh họ, tạo nên một tấm lưới bảo vệ. Cả đoàn người đi từ lối đi dành cho khách quý đi xuống, đến được bãi đỗ xe ở dưới tầng ngầm. Lúc này đúng là giờ cao điểm mọi người ùa ra, phía cảnh sát 168 lại bố trí trạm kiểm soát ở lối đi, cho nên những chiếc xe ô tô chờ đợi được ra khỏi bãi đỗ đã xếp thành một hàng rất dài. A Hoa vừa nhìn là đã nhận ra ngay La Phi cũng ở bãi đỗ xe, bèn đi lên hỏi: “Cảnh sát La, đây là chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Hàn Hạo xuất hiện rồi, anh ta còn giết chết hai thuộc hạ của anh.”

La Phi lạnh lùng nói, “Chúng tôi đang truy lùng tung tích của anh ta.”

“Hàn Hạo?!”

A Hoa lộ ra nét mặt kinh hoàng, trong lòng thầm chửi của lũ thuộc hạ vô dụng, nhưng đồng thời anh ta cũng thầm thở phào: “Nếu như cảnh sát bây giờ vẫn còn chưa bắt được Hàn Hạo, vậy thì với khả năng của anh ta, bây giờ đã chạy ra khỏi được khu vực bị giám sát khống chế rồi. Mình mặc dù là chủ mưu trong vụ ám sát ở tòa nhà Long Vũ, nhưng người giết chết Lâm Hằng Cán chính là Mông Phương Lượng, người giết chết Mông Phương Lượng thì lại là Hàn Hạo. Chỉ cần cảnh sát không bắt được Hàn Hạo, vậy thì họ không có chứng cứ để buộc tội mình.”

“Chúng tôi chắc chắn sẽ bắt được anh ta.”

La Phi nhìn chăm chăm vào A Hoa, câu nói này có vẻ như cố ý nói cho anh ta nghe vậy! “Tôi thì kiến nghị là các anh cứ bắn chết luôn anh ta, tránh để sau khi bắt được anh ta, lại để cho anh ta trốn thoát.”

A Hoa cũng tỉnh bơ nói lại một câu, sau đó anh ta lại mỉm cười, “Được rồi, tôi không làm lỡ công việc của các anh nữa, hôm nay đội bóng của tôi thắng rồi, tôi cần phải tìm nơi nào đó để chúc mừng mới được.”

Nói xong câu này, A Hoa bèn quay người đi về hướng xe ô tô của mình. Người cảnh sát mặc thường phục phụ trách bảo vệ anh ta đi đến cạnh La Phi hỏi: “Đội trưởng La, chúng tôi có tiếp tục đi theo không?”

“Đi theo!”

La Phi đáp lời luôn không cần suy nghĩ. Bây giờ hai bên đều đã giơ hẳn quân bài của mình ra rồi, anh cũng chẳng cần phải giấu giếm điều gì nữa, nên bèn giải thích thêm, “Nhưng không phải là bảo vệ anh ta, không ai

https://thuviensach.vn

muốn giết anh ta cả. Nhiệm vụ bây giờ của các cậu là phải trông coi anh ta cẩn thận cho tôi, bởi vì anh ta có liên quan đến vụ án hai ngày trước. Chỉ cần chúng ta tìm thấy được Hàn Hạo, mục tiêu bắt giữ tiếp theo sẽ là anh ta đấy!”

Người cảnh sát mặc thường phục gật đầu, sau đó lại chỉ vào Đỗ Minh Cường đứng gần đó: “Vậy người đó thì tính sao ạ?”

La Phi chau mày, cảm thấy hơi phiền phức. “”

của A Hoa là ngụy tạo, nhưng bản của Đỗ Minh Cường thì lại là bút tích thực sự từ Eumenides. Bây giờ Liễu Tùng vừa mới bị thương, nếu như không sắp xếp ổn thỏa cho anh ta, để Eumenides nhân lúc hỗn loạn mà đạt được mục đích, vậy thì đúng là càng gây trở ngại cho cảnh sát. 169 “Tạm thời hãy cứ để anh ta lại chỗ tôi vậy.”

La Phi suy nghĩ một lát rồi nói. Bây giờ, đây là khu vực tập trung đông đảo lực lượng cảnh sát nhất, đương nhiên cũng sẽ là khu vực tương đối an toàn. Đỗ Minh Cường cũng chẳng có ý kiến gì đối với sự sắp xếp này của La Phi, đối với anh ta, ở đâu ồn ào náo nhiệt thì chen vào. Nhìn thấy cảnh sát ở trong bãi đỗ xe bày thế trận như chuẩn bị gặp kẻ thù hùng mạnh, cuối cùng anh ta cũng không nhẫn nại thêm được nữa, bèn hỏi: “Cảnh sát La, ở đây xảy ra vụ án phải không? Có phải là Eumenides đã đến rồi không?”

La Phi không có thời gian để trò chuyện với anh ta, anh bèn ra hiệu bằng mắt với người cảnh sát mặc thường phục bên cạnh. Người cảnh sát mặc thường phục đó hiểu ý, dặn dò cấp dưới điều xe cảnh sát đến, lát nữa cần phải bám sát theo A Hoa. A Hoa lúc này đã đi đến cạnh xe mình, anh ta trước đây đều lái xe cho Đặng Hoa. Giờ Đặng Hoa đã chết rồi, nhưng thói quen tự mình lái xe vẫn chưa thay đổi. Thuộc hạ của anh ta đương nhiên không dám ngồi trên xe anh ta lái, đều tản về các xe lúc lái đến. A Hoa lôi chìa khóa ra mở cửa xe, sau đó cúi người ngồi vào buồng lái. Khi anh ta cắm chìa khóa vào lỗ khóa đang chuẩn bị đề ga, đột nhiên cảm thấy có cái

https://thuviensach.vn

gì đó khác thường: gương chiếu hậu trong xe và cả góc chếch gương hai bên đều có gì đó không bình thường, rõ ràng không phải là trạng thái lúc mình rời khỏi xe. A Hoa nhận ra xe đã bị ai đó giở trò, bất giác kêu thầm trong lòng: “Gay rồi!”

Chính trong lúc này, chiếc ghế lái vốn đang dựng thẳng chợt đổ về phía sau, A Hoa không kịp đề phòng, cả cơ thể cũng nằm xuống theo. Khi anh ta kịp phản ứng lại muốn ngồi dậy thì đã muộn, có một cánh tay chắc khỏe đã vít chặt cổ anh ta lại, đồng thời một nòng súng lạnh giá cũng dính chặt vào vỏ não anh ta. Từ gương chiếu hậu trong xe, A Hoa liếc nhìn thấy gương mặt của kẻ đã đánh lén mình, thoạt tiên anh ta kinh hãi, nhưng anh ta nhanh chóng bình tâm lại, nói giọng mang theo vài phần giễu cợt: “Đội trưởng Hàn. Thật không ngờ anh vẫn còn ở đây, tôi còn cứ tưởng anh đã chạy đi từ lâu rồi kia.”

Người mai phục A Hoa chính là Hàn Hạo, ngón tay anh ta đã đặt ở vị trí chuẩn bị bóp cò, cười khẩy, nói: “Tôi bị thương rồi, cho dù có chạy đi cũng chẳng có tác dụng gì, thà rằng ở lại để chúng ta tính sổ rõ ràng với nhau. Anh hãy bảo bọn chúng đều lùi cả lại phía sau, nếu như có người tiến vào trong phạm vi cách chiếc xe này năm mét, tôi sẽ bóp cò!”

Nửa câu phía sau chính là nhằm vào những người ở bên ngoài xe. Trạng thái khác thường của A Hoa sau khi lên xe đã gây nên sự chú ý của những người 170 cảnh sát mặc thường phục và thuộc hạ mặc áo đen, họ đang vây đến xung quanh chiếc xe với sự kinh ngạc. Bởi vì Hàn Hạo đã điều chỉnh góc độ của gương chiếu hậu và hai gương cạnh hai bên từ trước, cho nên khi anh ta trốn ở phía sau xe, có thể nhìn thấy tình hình ở các hướng phía bên ngoài xe, nhưng người ở ngoài lại không nhìn thấy được anh ta. “Các người đừng có đến, Hàn Hạo đang ở trong xe! Anh ta có súng, tôi bị anh ta uy hiếp!”

A Hoa kéo cửa sổ xe ở buồng lái, “Tất cả mọi người đều lùi ra khỏi phạm vi chiếc xe năm mét!”

https://thuviensach.vn

Những người đã đến gần chiếc xe vội vàng dừng bước, còn La Phi và mọi người ở đằng xa thì lại vội bước nhanh tới, mọi người vây quanh chiếc xe hình thành một vòng tròn, họ đều vô cùng sững sờ trước biến cố đột ngột này. “Tốt lắm!”

Hàn Hạo sa sầm mặt khen một câu, “Anh nếu như biết điều thế này từ trước, cũng không đến nỗi rơi vào cảnh ngộ như lúc này đâu.”

Chợt nghe thấy La Phi ở ngoài xe hét lên: “Hàn Hạo! Anh hãy mau buông vũ khí, giơ hai tay bước ra khỏi ô tô, đây là lối ra duy nhất của anh! Anh cũng là cảnh sát, anh chắc cũng rõ, cho dù anh có bắt giữ nhiều con tin hơn nữa, thì cảnh sát cũng sẽ không thể nào thỏa hiệp với anh.”

Giọng nói của La Phi vừa thẳng thắn lại nghiêm nghị, đâm nhói vào Hàn Hạo, khiến anh ta bất giác xê dịch người. Vết thương ở xương sườn do đó đã bị ảnh hưởng, đau đến độ khiến anh ta xuýt xoa. “Anh bị thương không nhẹ nhỉ.”

A Hoa cười khan “hi hi”

mấy tiếng, “Xem ra bọn đàn em của tôi cũng không đến nỗi ăn hại lắm.”

“Mày dám bán đứng tao?!”

Hàn Hạo căm hận nói: “Bất cứ một kẻ nào bán đứng tao, tao đều bắt hắn phải trả giá!”

A Hoa “hừ”

một tiếng: “Giữa chúng ta, chẳng thể nói được là bán đứng hay không nhỉ? Mày nên hiểu rõ hậu quả của việc làm kế hoạch thất bại, huống hồ mày còn nổ súng bắn chết Đặng tổng, tao có đủ lý do để giết mày. Mày vẫn còn sống, coi như là tao chưa làm tốt công việc mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo thoáng ngẩn người, và cũng tán đồng cách nói của A Hoa. Anh ta lại nói tiếp: “Nếu đã như vậy, mày cùng đừng trách tao tàn nhẫn. Lý do tao muốn giết mày cũng rất đầy đủ.”

Trong lúc nói, cổ tay anh ta cũng dồn sức, nòng súng lạnh giá đã dồn hơi thở của cái chết vào đầu A Hoa. Nhưng A Hoa lại không hề hoang mang: “Mày không trực tiếp nổ súng giết tao, chứng tỏ mày vẫn còn muốn đàm phán. Nếu đã như vậy, hãy mau chóng nói ra điều kiện của mày đi.”

171 “Đàm phán?”

Hàn Hạo cười khẩy, “Mày đúng là đã coi thường tao quá rồi. Tao chưa nổ súng, là bởi vì mày vẫn chưa thực sự trải nghiệm được nỗi đau khổ của cái chết. Tao sẽ cho mày chút thời gian, để mày hồi tưởng lại người nhà của mày, hồi tưởng lại những thứ tươi đẹp trong cuộc đời mày. Khi mày cảm thấy không nỡ rời xa, tao mới tiễn mày rời xa!”

Nghe thấy những lời nói lạnh giá buốt xương này, A Hoa không kìm được thoáng kinh ngạc: “Đây chính là mục đích của mày? Mày từ bỏ cơ hội trốn chạy, bị cảnh sát bao vây chính là để tao nếm đủ nỗi đau trước khi chết sao?”

“Đúng vậy!”

Hàn Hạo nghiến răng nói, “Đây chính là cái giá mà mày đã mạo phạm tao!”

A Hoa cười đau khổ: “Vậy thì chúng ta thực là không giống nhau. Tao cũng từng giết người, nhưng đó chỉ là một cách để giải quyết vấn đề, mục đích tao giết người chưa bao giờ bắt đối phương đau khổ.”

“Đây là phong cách của tao, mày có thể không quen, nhưng mày bắt buộc phải chịu đựng!”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo lại một lần nữa cười khẩy, anh ta hình như đã thưởng thức được chút khoái cảm của sự báo thù. A Hoa khẽ than một tiếng, sau đó anh ta trầm mặc, không biết đang nghĩ những gì. La Phi ở bên ngoài không thấy Hàn Hạo trả lời anh, bèn bắt đầu sắp xếp di tản những người dân không liên quan, đồng thời bố trí lực lượng cảnh sát bao vây quanh chiếc xe. Thấy cục diện này, Hàn Hạo đã là con cua nằm trong rọ, quyết không thể nào trốn thoát được nữa. Đỗ Minh Cường vẫn đứng bên ngoài vòng cảnh giới để quan sát sự biến hóa tình hình, anh ta trông vô cùng hưng phấn, như thể đã nhìn thấy bài viết có thể lại một lần nữa trở thành tiêu điểm quan tâm của các trang mạng. Mọi người cũng giữ nguyên tình trạng này giây lát. Còn Hàn Hạo biết mình không thể đợi quá lâu, nếu như nhân viên bắn tỉa của đội cảnh sát hình sự đến hiện trường, cho dù anh ta có trốn trong chiếc xe hơi nhỏ bé này cũng chẳng có tác dụng gì. “Việc hồi ức lại những kỷ niệm đẹp cần kết thúc rồi!”

Anh ta vừa nói với A Hoa vừa dồn chặt cơ trên bàn tay đang cầm súng. “Vậy ký ức của mày thì sao?”

A Hoa chợt lạnh lùng nói một câu, “Mày chưa bao giờ nghĩ đến sao?”

Hàn Hạo thoáng ngẩn người: “Ý mày là gì?”

172 “Vợ và con trai mày, hình như mày đã quên mất bọn họ rồi. Nhưng tao thì không quên, mấy hôm nay, đều là tao đang giúp mày chăm sóc bọn họ.”

Giọng nói của A Hoa rất nhẹ nhàng, cứ như thể đang nói chuyện gia đình với đối phương. Trái tim Hàn Hạo như dâng trào, cổ tay anh ta dồn sức, hận một nỗi không thể ấn nòng súng vào trong đầu đối phương, đồng thời khẽ gầm lên: “Mẹ khiếp, mày muốn bỡn cợt tao à?!”

A Hoa không muốn tranh luận với Hàn Hạo, vẫn tiếp tục nói: “Đông Đông là một đứa bé rất thông minh. Chỉ có điều nó hãy còn quá nhỏ, chưa

https://thuviensach.vn

thể tự bảo vệ được mình. Cho nên mấy hôm nay, tao đặc biệt sai mấy người anh em, luôn ngầm chăm sóc cho nó."

Nói đến đây, giọng nói của A Hoa lạnh ngắt, "Nhưng nếu tao chết đi, các anh em không có ai trông coi, còn có thể dốc lòng bảo vệ sự an toàn của quý công tử hay không, việc này không nói trước được."

Ý tứ uy hiếp trong câu nói của đối phương đã quá rõ ràng, và mục tiêu tấn công lại chính là phần yếu đuối nhất trong lòng Hàn Hạo. Hàn Hạo cảm thấy lồng ngực mình nhói đau, như thể bị người ta lấy búa giáng vào trái tim mềm yếu. Cảm giác yếu ớt không thể nào kháng cự lại được trong khoảnh khắc lan tỏa khắp cơ thể anh ta, đã đập tan ưu thế tấn công cứng rắn ban đầu của anh ta. Hồi lâu sau, anh ta hít thở một hơi thật sâu, cố gắng nuốt nước bọt đắng chát vào trong bụng, sau đó hỏi bằng giọng nói khản đặc: "Mày... mày muốn thế nào?"

A Hoa khẽ thở dài: "Tao nói rồi, tao không thích làm tổn thương người khác. Cho nên đứng riêng trên phương diện tình cảm, tao cũng quyết không muốn làm tổn thương đến con trai mày. Nhưng có đôi khi, tao cũng cần phải dùng thủ đoạn nào đó để hoàn thành công việc, bây giờ chính là thế này: tao đã bố trí xong hết rồi, xem mày chọn lựa như thế nào."

Trên mặt Hàn Hạo lộ ra nét mặt u ám như đám tro tàn. Cả đời anh ta tự cao tự đại, hiếu thắng, tính cách cũng vô cùng bạo liệt, thuộc dạng không thể nào chịu thiệt được. Thế nhưng dạo này liên tục gặp phải thất bại, trước tiên là bị Eumenides thiết kế hãm hại, sau đó lại nhiều lần thất bại dưới tay La Phi, sự bất mãn trong lòng chất chồng. Hôm nay khi gặp nạn lại còn bị A Hoa ngầm hãm hại, cuối cùng mới khiến cho nỗi bực bội trong lòng tạo thành đám lửa cháy hừng hực, cho nên anh ta mới bất chấp tất cả để tìm A Hoa báo thù. Thực ra anh ta cũng biết, A Hoa và mình vốn chỉ là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, cũng chẳng nói được đến việc bán đứng hay không bán đứng. Chỉ là tâm trạng nóng bức của anh ta đã đến độ cần phải tìm nơi phát tiết, cho nên mới túm chặt mục tiêu A Hoa, không chịu nhả ra. Nhưng

https://thuviensach.vn

anh ta lại chưa từng nghĩ được rằng A Hoa đã tính kế quá kín kẽ. Đi cả một vòng tròn, anh ta chỉ có thể thua 173 một cách thê thảm, ngay cả cơ hội để liều một phen sống mái với đối thủ cũng không có! Nghĩ đến đây, sự phẫn nộ và thù hận của anh ta đều biến thành nỗi thê lương làm cả cơ thể lạnh giá, và hai hàng nước mắt không kìm nổi trào ra khỏi khóe mắt, rơi xuống. Trong khoảnh khắc đau đớn cõi lòng, anh ta hình như đã đưa ra quyết định, quay đầu lau khô nước mắt, sau đó hạ ô cửa kính ở hàng ghế phía sau xe, hét lớn ra bên ngoài: “Cảnh sát đâu, tôi muốn đàm phán với các anh!”

La Phi đi lên trước: “Tôi ở đây, anh có suy nghĩ gì, cứ nói với tôi.”

Nhưng Hàn Hạo lại từ chối anh: “Không, tôi chỉ đàm phán với Doãn Kiếm, anh bảo cậu ấy lên xe đi!”

La Phi chau mày, nhất thời không đoán biết được dụng ý của đối phương. Nhưng lúc này đây, Doãn Kiếm đã chủ động đi đến cạnh anh, nài xin: “Đội trưởng La, anh để tôi đi đi!”

La Phi do dự giây lát, cuối cùng vẫn bị lay động bởi mong muốn được chiến đấu cuộn trào trong mắt người trợ lý của mình. “Đi đi!”

Anh giơ tay vỗ vỗ lên vai cậu chàng, lại hạ giọng nói, “Hãy cầm súng theo, bây giờ tôi trao quyền cho cậu, có thể thực thi bất cứ biện pháp khẩn cấp nào.”

Doãn Kiếm thoáng ngẩn người. Cậu rất hiểu ý nghĩa của hai chữ “bất cứ”

. Do sai lầm phạm phải lúc ấy, cậu luôn mong muốn có cơ hội để chứng minh được bản thân mình. Nhưng dù sao Hàn Hạo đã bao năm qua có mối quan hệ vừa như thầy vừa như bạn với cậu, bây giờ đột nhiên đi đến bước này, trong lòng cậu cũng khó tránh khỏi cảm giác u buồn. Nhưng đã tiếp nhận nhiệm vụ, về pháp luật và về lý, cậu đều không có sự lựa chọn nào

https://thuviensach.vn

khác. Doãn Kiếm nhanh chóng định thần lại, cậu trịnh trọng đáp một tiếng: “Rõ!”

quay người đi về phía chiếc xe ô tô ở trung tâm vòng tròn. Khi đến bên cạnh xe mới nhìn rõ tình hình bên trong: ghế lái bị ngả ra, A Hoa nằm ngửa mặt, Hàn Hạo thì phục người ở hàng ghế phía sau, tay trái giữ chặt cổ A Hoa, tay phải cầm súng gí vào đầu đối phương. Sau khi nhìn thấy Doãn Kiếm, Hàn Hạo bèn hất cằm vào vị trí ghế lái, nói: “Vào đi!”

Doãn Kiếm đi đến bên ghế phụ, mở cửa ngồi vào trong xe. Tay phải của cậu để vào phần thắt lưng trông có vẻ rất tự nhiên, thực ra là đang lặng lẽ cầm báng súng. Động tác khéo léo này của cậu không thoát khỏi con mắt của Hàn Hạo, anh ta “hừ”

một tiếng, lạnh lùng nói: “Cậu cứ đường hoàng mà lôi hẳn khẩu súng ra, giấu giếm lén lút thế thì hay ho gì chứ?”

174 Doãn Kiếm cắn môi, lôi khẩu súng ra, nhằm chuẩn vào đầu Hàn Hạo: “Đội trưởng Hàn, xin lỗi! Bây giờ tốt nhất là anh hãy buông súng xuống, đi theo tôi ra ngoài, đừng làm khó cho tôi.”

Hàn Hạo nghiêm mặt trừng mắt nhìn Doãn Kiếm: “Cậu đang thực hiện nhiệm vụ của cậu, có gì mà xin lỗi chứ?! Là tôi có lỗi với cậu!”

. Doãn Kiếm ngẩn người, không ngờ đối phương lại nói ra những lời này. “Lần trước tôi chạy trốn khỏi đội cảnh sát hình sự, chắc chắn đã để lại cho cậu rất nhiều phiền toái. Hôm nay tôi trả lại cho cậu một cơ hội, cậu nổ súng đi!”

“Không!”

Doãn Kiếm quả quyết lắc đầu, “Tôi sẽ không làm như vậy đâu, tôi chỉ muốn đưa anh đi!”

https://thuviensach.vn

Hàn Hạo cười nhạt một tiếng: “Đưa tôi đi thì có tác dụng gì chứ? Bây giờ chỉ có nổ súng vào tôi, mới có thể cứu vãn được ấn tượng xấu lần trước cậu để lại cho mọi người. Cậu là do một tay tôi dẫn dắt, cậu hãy có chí khí một chút được không!”

Doãn Kiếm vẫn chỉ lắc đầu: “Anh bỏ súng xuống đi... đừng ép tôi.”

Thấy hai người như vậy, thật không ngờ A Hoa ở bên lại thở dài nói: “Đội trưởng Hàn, thật không ngờ anh lại có một đồ đệ nhu nhược thiếu quyết đoán như vậy.”

Hàn Hạo bực bội hừ một tiếng, giáo huấn Doãn Kiếm: “Làm việc gì cũng cần phải có sự quả cảm, như vậy mới có thể đạt được mục đích của mình một cách nhanh nhất. Cậu xem tôi đấy, nếu như không phải là năm đó...”

Anh ta chỉ nói câu này một nửa, rồi lại nuốt vào bụng. Ý của anh ta là muốn nhắc đến năm đó khi ở trong công viên Song Lộc Sơn, nếu như không phải là do mình ngay lúc đó đã ứng biến thời cơ, quyết đoán nguy tạo hiện trường bắn chết Chu Minh, thì sao có thể chuyển từ tội sang công, nhanh chóng có được vị trí cao là đội trưởng đội cảnh sát hình sự được chứ? Nhưng ngẫm lại, tình cảnh của mình ngày hôm nay, chẳng phải chính là trái đắng mà khoảnh khắc đó đã ươm mầm hay sao, đời người lên xuống vô thường, thực khiến người ta cảm thán. Hàn Hạo lắc mạnh đầu, như thể muốn vứt bỏ toàn bộ ký ức không vui đó ra khỏi trí não. Sau đó anh ta nghiêm mặt nói với Doãn Kiếm: “Trước đây, khi cậu còn là cấp dưới của tôi, nếu như tôi nói phải làm việc gì đó, có bao giờ lời đã nói ra mà không làm không?”

Doãn Kiếm trả lời luôn không cần suy nghĩ: “Chưa có!”

175 “Vậy thì bây giờ cậu hãy nghe rõ cho tôi, lát nữa tôi sẽ đếm đến 3. Sau khi kết thúc, nếu cậu không nổ súng, tôi sẽ nổ súng bắn chết A Hoa,

https://thuviensach.vn

sau đó mở cửa xe lao ra ngoài. Đến lúc đó tôi sẽ chết dưới những viên đạn đan xen, còn thuộc hạ của A Hoa thì sẽ tìm Đông Đông để báo thù...”

“Không, anh chớ có kích động như vậy!”

Doãn Kiếm cuống quýt ngăn cản: “Đây là kết quả xấu nhất!”

“Cậu hiểu là tốt rồi!”

Hàn Hạo cuối cùng trừng mắt nhìn Doãn Kiếm một cái, sau đó anh ta bắt đầu đếm: “1...”

Doãn Kiếm hét lên: “Đừng!”

Hàn Hạo vẫn bỏ ngoài tai, đếm tiếp: “2...”

Doãn Kiếm đủ cảm thấy máu huyết trong toàn cơ thể mình đang trào dâng, da đầu hình như sắp sửa vỡ tung. “3...”

Tiếng súng vang lên: “Pằng!”

Như thể vận động viên điền kinh chạy trăm mét nghe thấy chỉ lệnh, La Phi và mọi người lập tức lao về phía tiếng súng. Nhưng họ nhanh chóng dừng bước bên cạnh chiếc xe. A Hoa đã ngồi dậy ở trong xe, không bị chút tổn hại nào. Ở trên ghế phụ cạnh anh ta, Doãn Kiếm vẫn giữ nguyên tư thế bắn súng, nhưng thần sắc thì lại ngẩn người đờ đẫn. Tiêu điểm của cậu chính là Hàn Hạo, anh ta đang gục xuống bất động, máu từ trên đầu anh ta ào ạt trào ra. “Đây là bài học cuối cùng mà anh ta dạy cho cậu.”

Khi A Hoa ngồi dậy, nhìn thấy Doãn Kiếm, khẽ nói một câu. Còn Doãn Kiếm thì hình như hồi lâu sau mới nghe thấy, mơ màng quay sang hỏi: “Anh nói gì vậy?”

“Cậu mềm lòng quá. Về điểm này, cậu thực sự cần phải học theo sư phụ của cậu.”

https://thuviensach.vn

A Hoa vừa nói vừa rời khỏi chiếc xe. Bầu không khí bên ngoài rất tươi mới, anh ta không nén nổi hít vài hơi thật sâu. 1 giờ 13 phút ngày mùng 6 tháng 11. Trong phòng thẩm vấn của đội cảnh sát hình sự công an tỉnh thành. “Những điều cần nói thì tôi đều đã nói xong rồi, bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

A Hoa vừa hỏi, vừa giơ cổ tay lên xem đồng hồ. 176 La Phi ngồi đối diện A Hoa, anh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt sắc nhọn giống như mũi dao. A Hoa thì lại chẳng chút động lòng, anh ta ngáp một cái thật dài, trông người có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng thoải mái. Một cậu thanh niên ở bên cạnh La Phi cũng đang nghiến răng nhìn A Hoa, các cơ trên mặt cậu đang co giật, có thứ tâm trạng nào đó đã khó có thể kìm chế nổi, chuẩn bị bùng nổ. Cậu thanh niên đó chính là Doãn Kiếm, trên người cậu hiếm khi toát ra cơn giận ngút trời này. Nhưng La Phi kịp thời khẽ vỗ vào cùi chỏ cậu, để hạ bớt tâm trạng kích động của đối phương. Doãn Kiếm thở dài não nề, sau đó cậu cắn chặt môi mình, không biết đang nghĩ gì. La Phi lúc này bèn thu ánh mắt lại, anh cầm văn bản Doãn Kiếm ghi chép lời khai đến trước mặt A Hoa, nói: “Hãy ký tên!”

A Hoa cười cười: “Tôi là người thô lỗ, viết chữ xấu, hay là cứ lấy dấu vân tay đi.”

Trong lúc nói, anh ta tự mở hộp lấy dấu vân tay trên bàn, chấm ngón tay cái phải vào trong hộp, sau đó ấn thật mạnh dấu vân tay xuống phía cuối của tờ biên bản ghi chép. Tất cả chuỗi động tác này của anh ta vô cùng thành thục, cứ đơn giản như thể uống ngụm nước trong nhà mình vậy. Cần phải biết rằng, bắt đầu kể từ khi anh ta hơn 10 tuổi, anh ta đã là khách quen của các loại đồn công an, những văn bản lấy lời khai mà anh ta điểm dấu vân tay, e rằng phải có ba con số trở lên. Làm xong những việc này, A Hoa bèn đứng dậy, tỉnh bơ bước ra ngoài phòng. Anh ta vừa mới đi đến cửa, lập tức có hai tên đàn em bước tới nghênh đón, khoác cho anh ta chiếc áo khoác gió để chống lại giá lạnh buổi đêm. Chiếc áo khoác dài càng khiến

https://thuviensach.vn

cho cơ thể anh ta trông cao lớn vững chãi, còn bước đi của anh ta cũng rất vững chắc, không giống như sự cẩn trọng nhún nhường của những người làm vệ sĩ khác. Sau những chuỗi biến cố khôn lường, người làm thuê của gia đình Đặng gia này thấp thoáng trở thành nhân vật đầu não lớn nhất của tập đoàn Long Vũ. La Phi và mọi người dõi mắt nhìn theo bóng lưng của A Hoa, trong lòng đều có cảm giác khó chịu không thốt lên lời. Doãn Kiếm thì hỏi vẻ bức xúc: “Đội trưởng La, thực sự cứ thế để anh ta đi sao?”

“Không để anh ta đi thì có thể làm thế nào?”

Giọng nói của La Phi rõ ràng là có phần bất lực, “Hàn Hạo chết rồi, chúng ta không tìm được bất cứ chứng cứ nào, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể tạm giữ anh ta hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

177 “Vậy thì cứ giữ anh ta hai mươi tư tiếng đồng hồ! Để dọa dẫm anh ta một chút, biết đâu lại có thể moi ra được chút gì thì sao!”

La Phi lắc đầu: “Chắc chắn không có tác dụng gì đâu! Loại người này đã gặp đủ các kiểu tình huống rồi, giữ anh ta mà không có cách nào đối với anh ta, ngược lại còn làm giảm nhuệ khí của chúng ta.”

Doãn Kiếm thở dài, không cam tâm nhưng lại cũng chẳng có kế sách nào cả. “Hôm nay đến đây thôi. Mọi người đều vất vả rồi, hãy về nghỉ sớm đi.”

La Phi đứng dậy thu dọn giấy tờ, di động trước mặt mình, chợt anh lại nhớ ra điều gì đó, quay sang nói với Doãn Kiếm, “Còn có một nhiệm vụ rất khó khăn, chỉ có thể giao cho cậu thôi...”

“Gì vậy ạ?”

“Hãy đến an ủi người nhà Hàn Hạo. Dẫn theo hai đồng chí làm việc lâu năm trong đội... Cứ nói là anh ấy đã hy sinh trong khi giúp đỡ cảnh sát truy bắt Eumenides.”

https://thuviensach.vn

Khi nói những lời này, La Phi lôi ví, lấy hết số tiền có mệnh giá cao ở trong ví ra, “Ở đây có hơn một nghìn tệ, coi như tâm ý của cá nhân tôi, trong đội có ai tình nguyện quyên góp đều được. Về số tiền bồi thường tính mạng của tổ chức, tôi sẽ cố gắng hết sức để xin...”

Doãn Kiếm nhận lấy tệp tiền đó, đồng thời khóe mắt nóng ran, mấy giọt nước mắt bất giác lăn xuống. La Phi biết Doãn Kiếm rất day dứt về hành động chính tay mình bắn chết Hàn Hạo, anh khẽ thở dài, đặt tay lên vai cậu chàng: “Cậu là người Hàn Hạo tin tưởng nhất, cho nên anh ấy mới bảo cậu lên xe. Và có thể được chết dưới nòng súng của cậu, đối với anh ấy là một kết cục có tôn nghiêm nhất, cậu có hiểu không?”

Doãn Kiếm gật đầu, nhắm mắt lại, cố gắng khống chế những giọt nước mắt còn lại, đồng thời hai tay cậu cũng nắm chặt lại, như thể trong cơ thể có một thứ sức mạnh kinh người nào đó chuẩn bị bùng phát!

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 23: Cuộc Hẹn Hổ Sói

Đúng 9 giờ sáng ngày mùng 6 tháng 11. Trong phòng họp đội cảnh sát hình sự, cuộc họp tác chiến thường lệ của "Tổ chuyên án 4.18"

đang diễn ra. Trước khi thảo luận vấn đề, La Phi hỏi thăm tình hình sức khỏe của Liễu Tùng: "Vết thương của cậu thế nào rồi?"

"Gãy một dải xương sườn, băng bó xong thì cũng không có việc gì nữa."

Liễu Tùng ngồi thẳng lưng, như thể muốn chứng minh lời nói của mình. Hôm qua sau khi cậu bị thương, chỉ nằm lại bệnh viện một đêm là đã chạy ra ngoài. "Hay cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày đi."

Doãn Kiếm ngồi bên khuyên nhủ, "Sức khỏe chính là vốn liếng của cuộc cách mạng, không thể coi nhẹ được."

"Bây giờ đang là thời điểm then chốt, tôi không thể nghỉ ngơi được. Hơn nữa, chút thương tích cỏn con này, khi chúng tôi huấn luyện đều thường xuyên xảy ra, thực sự không gây trở ngại gì đâu."

Liễu Tùng vừa nói, vừa cười thân thiện với Doãn Kiếm. Cậu đã biết được thông tin Hàn Hạo bị Doãn Kiếm bắn chết, cho nên thái độ đối với Doãn Kiếm đã gần như thay đổi 180 độ. La Phi lặng lẽ gật đầu, cục diện lúc này vô cùng rối rắm phức tạp, đúng là không phải lúc nghỉ ngơi. Sau đó anh lại hỏi: "Tình hình của Đỗ Minh Cường thế nào rồi?"

"Vừa rồi tôi đã hỏi thăm, nghe nói là anh ta vẫn đang ngủ trong phòng. Tôi đã dặn dò các anh em ở hiện trường, trước khi tôi trở về, không được để cho anh ta ra ngoài."

https://thuviensach.vn

La Phi “ừm”

một tiếng, anh biết những người phụ thuộc vào mạng thường có thói quen sinh hoạt tối không ngủ, sáng không dậy. Hôm qua sau khi Liễu Tùng bị thương, điều anh lo lắng nhất chính là Eumenides sẽ nhân cơ hội này để hoàn thành việc giết chết Đỗ Minh Cường. Bây giờ Liễu Tùng đã kịp thời quay lại, sự lo lắng của anh cũng coi như được giảm bớt phần nào. “Được rồi.”

La Phi chuẩn bị nói vào chủ đề chính, “Việc xảy ra ngày hôm qua mọi người đều đã biết rồi, điều này cũng chứng thực được sự suy đoán về tình hình vụ án của tôi đối với vụ hung sát ở tòa nhà Long Vũ...”

179 “Đội trưởng La, anh không cảm thấy là chúng ta biết hơi muộn sao?”

Mộ Kiếm Vân đột nhiên ngắt lời La Phi, và trong giọng nói của cô rõ ràng lộ ra ý tứ bất mãn. La Phi chau mày, hình như không có sự chuẩn bị đối với câu hỏi vặn lại này. Và ánh mắt của những người khác đang có mặt tại phòng họp lúc này cũng đều lần lượt tập trung về phía Mộ Kiếm Vân. “Tôi và Tăng Nhật Hoa đều là thành viên của tổ chuyên án. Nhưng chúng tôi không hề kịp thời biết được thông tin thực sự của việc sắp xếp tác chiến lần này, tôi cảm thấy điều này đã ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu đoàn đội của chúng ta.”

Mộ Kiếm Vân tiếp tục nói, đồng thời cô quay sang nhìn Tăng Nhật Hoa, muốn có được sự ủng hộ của đối phương. Tăng Nhật Hoa hiểu ý ngay, bèn phụ họa theo: “Ừm, ừm... Đây đúng là có một chút bất ổn... Tôi dù sao cũng không xuất hiện tại hiện trường, thì không sao cả. Nhưng cô giáo Mộ nếu như sớm tham dự vào, cô ấy có lẽ đã có thể đoán được Hàn Hạo sẽ ra tay trước, nếu có được sự cảnh giác từ trước, có thể sẽ sắp xếp một số cái bẫy tâm lý tương ứng thì cục diện ban đầu sẽ không bị động như vậy.”

https://thuviensach.vn

Những câu nói này đúng là cũng có lý. Không nói gì lập tức nổ súng là tác phong vốn có của Hàn Hạo, nếu như để Mộ Kiếm Vân tham gia vào, có lẽ đã có thể phân tích ra được từ trước. Nhưng đối với sự sắp xếp hành động bí mật lần này, La Phi cũng có suy tính riêng của mình, khi anh đang định nói vài lời, Liễu Tùng lại tranh đón lời trước. “Đợt hành động lần này có điểm rất đặc biệt, chính là nhất cử nhất động của chúng ta đều sẽ bị đối phương giám sát. Và bất luận là Eumenides hay là Hàn Hạo đều là những nhân vật lợi hại có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Bất kỳ một sơ hở nhỏ bé nào cũng đều có khả năng làm bại lộ cái bẫy mà chúng ta đã tỉ mỉ bố trí nên. Cô giáo Mộ không hề quen thuộc với lối đánh mai phục, cho nên chúng tôi không nói cho cô chi tiết của việc tác chiến. Thực tế đã chứng minh, hiệu quả của việc này cũng không tồi, ngay cả Hàn Hạo cũng bị cắn câu. Còn về việc tôi bị thương, đây cũng là việc thường xuyên xảy ra trong trận chiến đấu, cũng không coi là sự cố bất ngờ.”

Bởi vì Hàn Hạo bị xử tử, đối với Liễu Tùng thì hành động đêm qua đã là một thành công lớn lao, cho nên lời thảo luận của cậu hoàn toàn đứng ở trên lập trường của La Phi - người chỉ huy. Mộ Kiếm Vân thì lại không thể nào tiếp nhận được cách nói này: “Nếu như vậy, các anh có thể đừng để tôi đến hiện trường mà. Để tôi đi theo sau giống như một con ngốc rất thú vị phải không?”

Nghĩ đến biểu hiện sượng sùng hoàn toàn không hề hay biết điều gì của mình đêm hôm qua, cô trợn mắt tỏ vẻ vô cùng tức giận. 180 “Việc này...”

Liễu Tùng thoáng do dự, quay sang nhìn La Phi, hình như không biết nên nói tiếp hay không. “Sao thế?”

Ánh mắt của Mộ Kiếm Vân di chuyển giữa La Phi và mọi người, bộ dạng kiên định nhất định phải hỏi cho đến cùng. Đã nói đến nước này, hình như cũng chẳng cần thiết phải che giấu điều gì. La Phi bèn thẳng thắn nói ra suy nghĩ thực sự của mình lúc đó: “Thực tế là tôi đã cố tình sắp xếp như vậy: để cô tham gia vào hiện trường tác chiến trong trạng thái không hề hay

https://thuviensach.vn

biết sự tình. Bởi vì cô có rất ít kinh nghiệm hiện trường, cho nên đối thủ chắc chắn sẽ chọn cô làm mục tiêu chính nhất để quan sát. Như vậy thì áp lực của tôi và Doãn Kiếm sẽ giảm đi rất nhiều. Và khi cô không hề hay biết phương án tác chiến thực sự của chúng ta, từng nhất cử nhất động của cô đều rất tự nhiên, vừa vặn có thể dụ hướng suy nghĩ của đối phương theo như kế hoạch mà chúng tôi đã dàn dựng sẵn."

"Thì ra tôi chỉ là một công cụ, là công cụ cho hành động của các anh..."

Mộ Kiếm Vân lặng lẽ cắn môi. Đứng từ phương diện kế hoạch hành động, đây là một nước cờ hay, nhưng mình bị bố trí thành một vai diễn như vậy, cô lại ôm nỗi ấm ức trong lòng mà không có chỗ phát ra. La Phi cũng trầm mặc không nói, anh có thể cảm nhận được tâm trạng của đối phương. Một người phụ nữ mạnh mẽ đầy lòng tự tôn, đối với La Phi thì không hề lạ lẫm. Có lẽ anh nên nghĩ cách để đi vòng qua chi tiết này, nhưng anh lại không có thói quen nói dối đối với các đồng nghiệp của mình. Hồi lâu sau, Mộ Kiếm Vân cười đau khổ than thở: "Thật là ham muốn kiểm soát đáng sợ... Anh cần phải nắm vững mọi thứ ở trong tay mình sao? Những người khác đều chỉ có thể trở thành công cụ của anh sao?"

La Phi không nói được gì, anh không thể nào phủ nhận được lời chỉ trích về sự ham muốn kiểm soát. Đúng vậy, anh thích khống chế tất cả, người khác rất khó lay động suy nghĩ của anh. Nhưng anh không cảm thấy điều này có gì không đúng, anh chỉ là muốn sự việc đạt được kết quả tốt nhất mà thôi. Bầu không khí tại hiện trường lúc này chợt hơi sượng sùng. Chính trong lúc này, di động của Doãn Kiếm đột ngột vang lên, Doãn Kiếm nhìn số gọi đến, vừa ấn nút nghe vừa giải thích với La Phi: "Là nhân viên trinh sát ngoại tuyến."

Ánh mắt của mọi người lập tức dồn về phía cậu, coi như là tìm được cơ hội phù hợp để kết thúc đề tài vừa rồi. Và Doãn Kiếm như thể phối hợp với sự biến hóa của mọi người, sau khi lắng nghe vài câu, ngữ điệu và thần sắc trở nên vô cùng hưng phấn. "Là tình hình gì vậy?"

https://thuviensach.vn

La Phi dự cảm thấy có được manh mối mới, đối phương vừa mới tắt máy, bèn sốt sắng hỏi luôn. 181 “Vợ của Mông Phương Lượng gọi điện đến báo cảnh sát, nói rằng hôm nay bà nhận được cuộn băng ghi âm, nội dung trong đó có thể chứng minh A Hoa mới chính là chủ mưu trong vụ án mạng tại tòa nhà Long Vũ!”

Doãn Kiếm vừa nói vừa xoa tay, hận một nỗi không thể lập tức lao ra ngoài, bắt A Hoa về quy án. “Ồ?”

La Phi chợt giật mình, sau khi thoáng suy nghĩ giây lát bèn đưa ra một chuỗi chỉ thị, “Nói với người phụ nữ đó, bảo bà ngồi yên trong nhà, không được ra ngoài, đợi người của phía cảnh sát đến lấy chứng cứ. Cậu hãy thông báo cho đồn công an gần nhất điều cảnh sát đến trước, chúng ta lập tức xuất phát!”

“Rõ!”

Doãn Kiếm đáp lại một tiếng dõng dạc, sau đó bèn vội vàng lao ra ngoài, chuẩn bị một chiếc xe ô tô. Trong suy nghĩ của cậu, chính là A Hoa đã ép buộc Hàn Hạo phải chết thê thảm dưới tay mình, cho nên khát vọng bắt được A Hoa của cậu không hề thua kém gì khát vọng bắt được Eumenides. “Liễu Tùng, cậu hãy cứ theo dõi phía Đỗ Minh Cường đi; Tăng Nhật Hoa, cậu phụ trách liên lạc thông tin; cô giáo Mộ...”

Khi La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân, lời nói có vẻ hơi ngần ngại, “Cô vẫn cứ cùng hành động với chúng tôi đi.”

Mộ Kiếm Vân bĩu môi, rõ ràng vẫn chưa hết bất mãn đối với việc lúc trước. Nhưng cô vẫn đứng dậy nói: “Vậy thì đi thôi.”

Thế là hai người lần lượt bước ra khỏi phòng họp. Đi ra khỏi tòa lầu, vừa vặn nhìn thấy Doãn Kiếm lái xe cảnh sát đến và dừng lại. Hai người mau chóng lên xe, Doãn Kiếm nhấn ga, xe cảnh sát lao nhanh ra khỏi sân

https://thuviensach.vn

của Sở công an. Khi mới đi chưa được năm phút, di động của Doãn Kiếm lại vang lên. Cậu nhấc máy, “Alo”

một tiếng, rồi đưa luôn di động cho La Phi: “110 của đồn công an ngoại ô phía Đông, đã đến được hiện trường, anh nói chuyện với họ đi.”

La Phi gật đầu: “Cậu chuyên tâm lái xe đi.”

Sau đó anh bèn đặt di động lên tai, nói rõ thân phận của mình: “Chào anh, tôi là La Phi đội trưởng đội cảnh sát hình sự.”

“Đội trưởng La à? Bây giờ các anh đang ở đâu vậy?”

Giọng nói truyền ra từ điện thoại có vẻ hơi khàn. Đội cảnh sát hình sự l10 ở tuyến đầu bởi vì phải giải quyết rất nhiều việc vụn vặt, cho nên dây thanh đới thường xuyên ở trong trạng thái quá lao lực. “Chúng tôi đang trên đường đi, còn khoảng 20 phút nữa thì đến được hiện trường.”

“Các anh có phái người nào đến không?”

182 “Không có người nào nữa cả.”

La Phi nhíu mày vẻ cảnh giác, “Chuyện gì vậy?”

“Người phụ nữ đó nói vừa rồi đã có cảnh sát đến, đồng thời đã cầm cuộn băng ghi âm đó đi rồi.”

Trái tim La Phi như rơi xuống: “Vậy thì chắc chắn là giả mạo! Các anh lập tức triển khai truy đuổi, chúng tôi sẽ cố gắng đến nhanh nhất có thể.”

Doãn Kiếm ngồi cạnh mặc dù đang lái xe, nhưng tai vẫn dỏng lên nghe ngóng. Nghe thấy những lời này của La Phi, cậu biết hiện trường đã xảy ra sự cố, không cần chờ đợi lời dặn dò của đối phương đã nhấn mạnh ga thêm. Chiếc xe vang lên tiếng gầm khe khẽ, tăng tốc lao đi. Hơn mười phút sau, họ cuối cùng cũng đến được địa điểm cho chuyến đi lần này: biệt thự của

https://thuviensach.vn

Mông Phương Lượng nằm ở trong khu vực biệt thự vườn Tịnh An ở ngoại ô thành phố. Nhìn thấy bên ngoài cửa đỗ chiếc xe cảnh sát 110, một người cảnh sát nhân dân thấp béo đang đứng bên cạnh xe ra hiệu bằng tay. Doãn Kiếm bèn đỗ xe ở bên cạnh chiếc xe 110, còn chưa kịp tắt máy La Phi đã nhảy xuống. “Là đội trưởng La phải không?”

Người cảnh sát nhân dân mập liền đi lên chào hỏi, “Tôi là người phụ trách ở đây, tôi họ Ngô.”

La Phi không kịp hàn huyên, hỏi thẳng vào chủ đề: “Hiện giờ tình hình thế nào?”

“Tôi đã xem đoạn video giám sát của chủ nhà. Là hai người, mặc bộ cảnh phục giả mạo. Đến trước chúng tôi chỉ mấy phút, chắc là vẫn còn chưa chạy xa được, bởi vì chúng tôi sau khi nhận ra điều khác lạ, đã liên hệ ngay với người bảo vệ ở cổng, họ không nhìn thấy hai người này rời khỏi đây. Đây là khu vực cao cấp, trên tường bao quanh có lưới bảo vệ, không trèo ra được.”

Đang nói chuyện, từ trong máy bộ đàm người cảnh sát mập cầm trong tay vang lên tiếng gọi: “Anh Ngô, anh Ngô!”

Người cảnh sát mập bèn ghé máy bộ đàm lên miệng, nói ngắn gọn: “Nói đi!”

“Tìm thấy người rồi, ở khu vực giả sơn.”

“Hãy khống chế thật tốt! Chúng tôi lập tức đến ngay!”

Người cảnh sát mập vừa trả lời, vừa bước nhanh về phía bên phải tòa biệt thự. Đừng thấy cơ thể ông 183 ta nặng nề, bước đi không hề chậm chạp chút nào. La Phi và mọi người đương nhiên cũng không cần chờ đợi dặn dò, bước nhanh theo sau ông ta. Người cảnh sát mập rất quen thuộc với địa hình trong khu, vòng trái rẽ phải qua mấy tòa nhà biệt thự, nhanh chóng đến

https://thuviensach.vn

được khu vực giả sơn ở trung tâm của khu. Nhìn thấy mấy người cảnh sát tuần tra l10 trẻ khỏe đang ấn chặt hai cậu thanh niên cắt đầu đinh ở dưới đất. Hai người này trên người mặc bộ đồ cảnh phục giả mạo kém chất lượng, quần áo xộc xệch, trông vô cùng nhếch nhác. “Đúng vậy, chính là hai tên này!”

Người cảnh sát mập thốt lên đầy hưng phấn, sau đó lại hỏi một câu, “Đồ đâu, có tìm thấy không?”

“Không thấy.”

Một người cảnh sát tuần tra trẻ thở dốc trả lời, “Hai tên này cãi chày cãi cối lắm, còn dám nói nhăng nói cuội với chúng tôi.”

“Cãi chày cãi cối?”

Cảnh sát mập ngồi xổm xuống, xách tai một tên đầu đinh lên, “Đừng có giở trò này với tao. Nói cho mày biết, đối phó với loại như mày, tao có nhiều cách lắm. Hãy ngoan ngoãn giao đồ ra đây, để đỡ phải nếm mùi của đồn công an!”

“Ối ối, ông anh trai của em ơi!”

Tên đó nhe răng ra kêu lên, “Em không nói bừa đâu, thứ đó thực sự đã bị người khác lấy đi mất rồi. Em còn cứ tưởng là cảnh sát mặc thường phục các anh kia, tay cứng như gọng kìm!”

Vừa nhìn bộ dạng của hai tên này, cộng thêm kiểu mở miệng ra gọi “ông anh trai”

, La Phi lại tin chắc bọn chúng chính là những tên lâu la thuộc hạ của A Hoa. Những kẻ này nói dối đã trở thành cơm bữa, rất khó có thể phân biệt được thật giả từ giọng nói và thần thái của chúng. Anh nghĩ một lát, ra lệnh:

https://thuviensach.vn

“Hãy dẫn chúng đến phòng giám sát của tiểu khu, bật đoạn video lên, để chúng giải thích về đoạn băng video đó.”

“Được.”

Cảnh sát mập xua xua tay, bảo mấy người cảnh sát túm cổ hai tên đó dậy, đồng thời cười nhạt hét lên, “Nếu chúng mày không giải thích cho rõ được, thì tối nay sẽ cho chúng mày mất đi lớp da!”

Bởi vì đây là khu biệt thự tập trung toàn những người giàu có, cho nên máy giám sát ở trong vườn Tịnh An gần như bao quát được hết từng ngóc ngách ở trong tiểu khu. Hành tung của hai tên cảnh sát giả mạo đó cũng hoàn toàn hiển hiện ra trong video. 9 giờ 35 phút, hai người này chui ra từ một chiếc xe Sportline màu trắng. Chúng mặc bộ đồ cảnh phục và đi về hướng nhà Mông Phương Lượng cách đó mấy chục mét, sau khi lừa được chủ nhà mở cửa, bọn chúng chỉ vào trong 184 phòng khoảng tầm hơn hai phút rồi vội vàng rời khỏi đó. Rõ ràng, lúc này chúng đã lừa lấy được cuốn băng ghi âm. Sau đó chúng bèn đi về khu vực giả sơn ở trong tiểu khu. Theo như lời giải thích của bọn chúng, chúng muốn đến khu giả sơn để thay và bỏ lại bộ đồ cảnh phục, từ đó có thể thuận lợi chuồn ra khỏi tiểu khu. Nhưng trong video lúc này lại xuất hiện một người nam giới lặng lẽ đi đến phía sau chúng. “Là hắn?”

Doãn Kiếm kêu lên kinh ngạc. Hình như sự xuất hiện của người nam giới này còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả việc cuốn băng ghi âm bị lừa lấy đi mất. La Phi và Mộ Kiếm Vân cùng nhìn nhau, hai người sắc mặt sa sầm. Mặc dù mũ của áo đã che khuất, không nhìn rõ gương mặt của người nam giới đó, nhưng qua cách ăn mặc và thể hình thì rõ ràng đây chính là Eumenides. Hình ảnh tiếp theo được ghi lại trong video đã chứng thực lời nói của người thanh niên đầu đinh: người nam giới có vẻ như là Eumenides đó sau khi bám theo hai người đến khu vực giả sơn, lập tức ra tay đánh cho hai tên đó ngất lịm, sau đó lục tìm được thứ đồ gì đó trên người họ, rồi ung

https://thuviensach.vn

dung rời khỏi đó. “Cái người này, khi chúng tôi vào tiểu khu còn nhìn thấy anh ta. Anh ta còn đi qua chiếc xe cảnh sát của chúng tôi!”

Cảnh sát mập chỉ vào màn hình nói vẻ ủ dột, “Nếu sớm biết, chúng tôi đã cảnh giác một chút, ngay lúc đó có thể bắt anh ta lại được rồi!”

La Phi lại chỉ lắc đầu, không tiện nói rõ suy nghĩ ở trong lòng: Không nói đến việc hành động của người này vốn không thể nào để cho ông nắm được bất cứ sơ hở gì, cho dù các ông thực sự phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ dựa vào mấy người các ông, sao có thể giữ chân anh ta lại được chứ? Người cảnh sát mập vẫn hăm hở muốn thử sức: “Hay là đuổi theo tên đó xem?”

“Đồ bị hắn ta lấy đi thì không thể nào lấy lại được nữa rồi.”

La Phi nói vẻ bình thản mang theo chút bất lực, “Chúng ta hãy đến tìm chủ nhà, xem bà ấy có còn giữ bản sao hay không?”

Doãn Kiếm lắc đầu, khẽ thở dài. Bởi vì cậu biết, chủ nhà vừa nhận được cuộn băng đã báo ngay cho cảnh sát, trong lúc tâm trạng kích động còn nghĩ được đến việc sao lưu một bản thì thực sự là việc rất khó có khả năng xảy ra. Điều khiến cậu buồn bực nhất là: Tại sao tên đó lại ra tay, xen vào cuộc giao đấu giữa cảnh sát và A Hoa chứ? 20 giờ 37 phút. 185 Trong khu biệt thự Sơn Trang Thiên Tử đều là khu vực nhà riêng sang trọng nhất trong toàn thành phố, phong thủy tuyệt hảo, kiến trúc sang trọng xa hoa, bảo vệ cẩn mật. Nhà của Đặng Hoa chính là nằm trong khu vực trung tâm của khu biệt thự này, chỉ có vị trí này mới có thể thể hiện rõ vị trí tôn quý của “Thị trưởng Đặng”

ở tỉnh thành. Lúc này đây trong phòng khách của tòa biệt thự ba tầng này, bầu không khí ít nhiều mang theo sự hoang vắng tĩnh lặng. Bức ảnh thờ của chủ nhân tòa biệt thự vẫn nằm trên bàn thờ, xung quanh phòng khách bài trí rất nhiều những mảnh lụa đen trắng. Có một người phụ nữ

https://thuviensach.vn

mặc đồ tang đang ngồi trên ghế sofa ở giữa phòng khách, gương mặt cô thanh tú, dáng người thon thả, mặc dù đã qua độ tuổi rực rỡ nhất, nhưng vẫn lộ ra khí chất cao quý hơn người. Một cậu thiếu niên đang dựa người bên cạnh cô, họ đều dùng ánh mắt hơi thẫn thờ nhìn một người đàn ông chừng 30 tuổi đang ngồi trên sofa. Người nam giới đó chính là A Hoa, anh ta ngồi thẳng lưng, phần lưng cũng chỉ ghé nửa vào viền ghế sofa. Dáng vẻ khép nép này khác xa một trời một vực với dáng vẻ uy phong ở bên ngoài của anh ta trong mấy ngày nay. Bất luận anh ta có được quyền thế và địa vị thế nào, khi nào anh ta đến ngôi biệt thự này, anh ta chỉ là một người đầy tớ - hơn mười năm trước, khi lần đầu tiên A Hoa gặp Đặng Hoa, anh ta bèn ghi nhớ thật kỹ câu nói này. Lúc này đây, ngồi đối diện anh ta chính là vợ góa con côi của Đặng Hoa, trong con mắt mọi người, đây có thể chỉ là hai mẹ con cô độc yếu đuối mà thôi, nhưng trong mắt A Hoa, họ chính là chủ nhân của mình. Đối diện với chủ nhân anh ta luôn luôn giữ tư thế thái độ nhún nhường. “Cậu hình như có vẻ hơi mệt, mấy ngày hôm nay không nghỉ ngơi được sao?”

Vợ Đặng Hoa nói với A Hoa ngữ khí bình thản, giống như là đang hỏi thăm người nhà thân thiết. “Đúng là có hơi bận, nhưng cuối cùng cũng đã bận xong cả rồi.”

A Hoa vừa cung kính trả lời, vừa đưa ra mấy văn bản đã được in ra sẵn, dùng hai tay đẩy đến mặt bàn ở trước mặt vợ Đặng Hoa. Người phụ nữ này cầm lấy tập văn bản lật giở một hồi, cô không có thói quen nhìn những thứ điều lệ quy tắc, bèn dùng giọng nói đầy dựa dẫm hỏi: “Đây là cái gì?”

“Giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.”

A Hoa giải thích, “Tôi đã thu mua tất cả cổ phần công ty của Lâm tổng và Mông tổng lúc sinh thời, bây giờ tất cả tài sản của tập đoàn Long Vũ đều thuộc về chị(1) và cậu chủ.”

https://thuviensach.vn

186 Vợ Đặng tổng mỉm cười, tỏ ra vui mừng và thanh thản, nhưng tiếp đến cô liền thoáng chau mày: “Tôi vốn không hiểu biết gì về nghiệp vụ của công ty, Đặng Tiễn thì vẫn còn nhỏ. Tất cả số tài sản này nhất định không được hủy hoại trong tay chúng tôi mới được.”

“Việc này thì chị không cần lo lắng. Tôi sẽ thuê những người giám đốc xuất sắc nhất đến xử lý nghiệp vụ công ty. Chị chỉ cần bồi dưỡng cho cậu chủ học hành thật tốt, đợi sau khi cậu ấy học xong thì có thể tiếp quản nghiệp vụ của công ty.”

A Hoa nói đến đây, đôi lông mày của chủ nhân vẫn chưa giãn ra, bèn bổ sung thêm,”

Chị yên tâm đi, tôi sẽ quản lý tốt những người đó. Chỉ cần tôi còn sống, tập đoàn Long Vũ vĩnh viễn thuộc họ Đặng!”

Vợ Đặng Hoa nhìn A Hoa, hình như cũng ngẫm ra được ý tứ kiên định và hung hãn trong lời nói của đối phương. Giây lát sau, cô quay sang vỗ vào vai Đặng Tiễn ngồi cạnh mình, dịu dàng nói: “Con trai, con lên gác học bài trước đi. Mẹ nói chuyện với anh Hoa thêm một lát, lát nữa sẽ lên.”

Đặng Tiễn gật đầu, đứng dậy đi về hướng cầu thang. A Hoa cũng đứng dậy theo, khẽ cúi người nhìn theo đối phương. “Cậu ngồi xuống đi!”

Vợ Đặng Hoa dặn dò A Hoa, “Chúng tôi đều coi cậu như người nhà rồi. Tính cách của tôi và Đặng Hoa không giống nhau, trước mặt tôi, cậu không cần giữ quy tắc như vậy.”

Ngoài miệng, A Hoa thưa một tiếng, nhưng mãi cho đến tận khi bóng lưng Đặng Tiễn khuất hẳn, anh ta mới ngồi trở lại ghế sofa. Vợ Đặng Hoa lại bắt đầu lật giở mấy thứ giấy tờ trong tay, lần này cô xem rất tỉ mỉ, tận năm, sáu phút sau, mới đặt xuống. Sau đó cô quay sang chăm chú nhìn A Hoa một hồi, đột nhiên hỏi: “Cậu hãy nói thật với tôi đi, Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng, rốt cuộc họ đã chết như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt A Hoa khẽ cụp xuống, lặng lẽ nhìn đầu ngón chân mình. Anh ta biết mình không có quyền nói dối trước mặt chủ nhân, anh ta buộc phải tìm kiếm những câu chữ thích hợp. Hồi lâu sau, anh ta ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói: “Họ đều muốn đạt được thứ không phải của họ, cho nên họ mới chết.”

Vợ Đặng Hoa khẽ thở dài, nói: “Có lẽ tôi không nên hỏi nhiều... Đặng Hoa trước đây cứ luôn nhắc nhở tôi, những việc người đàn ông giải quyết, phụ nữ không nên quan tâm. Chỉ là có rất nhiều sự việc, đều có nhân có quả, tôi vẫn luôn tin tưởng... Nhưng anh ấy không bao giờ nghe lời tôi...”

Nói đến đây, giọng người phụ nữ hơi nghẹn ngào, cô nhìn tấm di ảnh của Đặng Hoa ở gần đó, nước mắt lưng tròng. “Tính mạng của tôi là do Đặng tổng cho...”

A Hoa hít thở một hơi thật sâu, lạnh lùng nói, “Chỉ cần vì Đặng gia, bất luận có hậu quả như thế nào, tôi cũng đều chấp nhận.”

187 Nhìn nét mặt kiên định đó của đối phương, vợ Đặng Hoa biết rằng mình không thể nào thay đổi được phương thức hành xử của những người đàn ông này. Cô lau nước mắt, chợt nói: “Đưa tay của cậu ra cho tôi.”

A Hoa ngẩn người, không biết đối phương muốn làm gì. Nhưng anh ta vẫn tuân lệnh giơ tay phải ra, giơ đến trước mặt người phụ nữ. Vợ Đặng Hoa tháo ở cổ tay phải của mình ra một tràng hạt, sau đó khẽ lồng vào cổ tay A Hoa. “Hãy ghi nhớ lời của tôi nhé.”

Cuối cùng cô dặn dò một câu. 1 giờ 37 phút sáng ngày mùng 7 tháng 11. A Hoa nằm trên giường ở khách sạn, anh ta nhắm hờ mắt, hơi thở dồn dập và mệt mỏi. Một cô gái lẳng lơ xinh đẹp trần truồng bước tới, cô ta dùng ngón tay khẽ vuốt ve lồng ngực A Hoa, giọng điệu cười cợt: “Anh chàng đẹp trai, anh đang nghĩ gì vậy?”

https://thuviensach.vn

A Hoa lại chẳng buồn đáp lời, anh ta giơ tay đẩy cô gái đó ra, sau đó túm lấy áo khoác để ở đầu giường, lôi ví tiền ra ném về phía đối phương, lạnh lùng nói: “Tự mình đếm tiền đi, mặc quần áo vào rồi đi đi.”

Cô gái bĩu môi, bộ dạng tỏ ra rất cụt hứng. Cô ta không hiểu tại sao người đàn ông này lại thay đổi nhanh đến như vậy, vừa rồi vẫn còn nồng nhiệt say mê như vậy, thoắt cái đã lạnh lùng như dòng sông băng. May mà lúc anh ta trả tiền cũng không hề dềnh dàng. Cô gái nghĩ vậy, khóe môi nhếch lên nụ cười. Cô ta mở ví tiền, đếm và lấy ra một tệp tờ 100 tệ, sau đó bèn cầm tiền và bắt đầu mặc quần áo. Động tác của cô ta rất mau lẹ, hơn nữa đồ trang phục cần phải mặc thực ra cũng chẳng nhiều, cho nên chưa đầy một phút cô ta đã thu dọn xong tất cả. “Anh chàng đẹp trai, đừng quên em nhé. Lần sau nếu muốn vui đùa thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

Người phụ nữ đặt một tấm card ở đầu giường, uốn éo rời khỏi đó. A Hoa thò tay xuống dưới gối lần mò giây lát, tìm thấy chuỗi tràng hạt mà lúc trước đã được tháo ra. Nếu như khi làm việc đó mà vẫn còn đeo tràng hạt, anh ta cảm thấy đó là một sự khinh mạn đối với nữ chủ nhân của mình. Mấy giờ đồng hồ trước, khi nữ chủ nhân đeo chuỗi tràng hạt này vào tay anh ta, anh ta hoàn toàn có thể hiểu được tâm ý sâu sắc của đối phương. Nhưng anh ta chỉ có thể đáp lại bằng câu nói đắng chát ở trong lòng: con người ở chốn giang hồ, nhiều việc không được theo ý mình. 188 Trước đây rất lâu, anh ta cũng từng lấy làm lạ: tại sao lại có nhiều người muốn giết Đặng tổng đến như vậy. Sau này anh ta dần dần hiểu ra: cái thế giới mà họ đang sinh tồn chính là như vậy, hoặc là anh giết người khác, hoặc là anh bị người khác giết. Đây chính là quy tắc của họ. Khi Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng lần đầu tiên lộ ra dã tâm muốn thôn tính tập đoàn Long Vũ, A Hoa bèn biết rằng không thể nào hóa giải được mối quan hệ của hai người này. Nếu như không cướp thời cơ giẫm bẹp đối phương ở dưới chân, vậy thì mình đương nhiên sẽ bị đối phương dồn xuống địa ngục. Với vai trò là thuộc hạ đáng tin cậy nhất của Đặng Hoa lúc sinh thời, sự lựa chọn của A Hoa hoàn toàn có thể hiểu được. Ngoài mặt anh ta không lộ ra tâm ý gì để

https://thuviensach.vn

có thể làm vững lòng đối thủ, nhưng anh ta lại bắt đầu âm thầm vạch nên đợt tấn công chí mạng. Anh ta biết mình không được có chút lơ là sơ hở nào, bởi vì địa vị của anh ta không thể nào đem so sánh được với hai vị phó tổng đó, một khi ra tay mà không trúng, thì sẽ không có cơ hội để gây dựng lại! Điều khiến anh ta cũng không thể ngờ được là, Mông Phương Lượng cũng có sự tính toán ngầm của mình. Ông ta chủ động tìm đến A Hoa, nói ra sự phản cảm đối với hành vi vượt quyền của Lâm Hằng Cán, đồng thời ông ta còn cố ý ngầm tiết lộ tâm ý, muốn liên kết với A Hoa cùng "xử lý Lâm Hằng Cán"

. A Hoa đương nhiên hiểu, thái độ này của Mông Phương Lượng quyết không phải xuất phát từ lòng trung thành đối với gia tộc Đặng thị. Ông ta chỉ là không cam tâm hỗ trợ cho Lâm Hằng Cán cướp quyền mà thôi. Hai người Lâm, Mông đều là huynh đệ sinh tử có nhau của A Hoa trong thời gian đầu gây dựng giang sơn, thế nhưng địa vị của Mông Phương Lượng có một dạo còn trên cả Lâm Hằng Cán. Chỉ là sau đó Mông Phương Lượng bị bắt vào tù, sau khi tái xuất giang hồ thì mọi việc đã thay đổi. Trong lúc Đặng Hoa còn sống thì ông ta cũng không dám có ý đồ gì khác, thế nên tạm thời bèn ẩn mình lại, chỉ nhận một chức vụ nhàn hạ trong tập đoàn, có vẻ như có ý muốn lui về ở ẩn. Bây giờ Đặng Hoa đột nhiên qua đời, quyền lực to lớn của tập đoàn Long Vũ bị để trống. Dã tâm của Mông Phương Lượng cũng bắt đầu xao động. Những năm qua Lâm Hằng Cán càng lúc càng không coi ông ta ra gì, trong lòng ông ta sớm đã oán hận chất chồng, chỉ là thế lực có hạn, khó có thể phát huy năng lực. Và sau cuộc họp cấp cao của tập đoàn ngày hôm đó, Mông Phương Lượng nhạy bén nắm bắt được sự bất mãn của A Hoa đối với Lâm Hằng Cán. Ông ta cảm thấy cơ hội của mình đã đến rồi. Mượn danh nghĩa trừ mối họa cho Đặng gia, liên kết với A Hoa để tiêu diệt Lâm Hằng Cán, sau đó mình bèn có thể ngồi lên được chiếc ghế ở vị trí cao nhất 189 của tập đoàn Long Vũ một cách danh chính ngôn thuận. Đây là sự tính toán một chiều ở trong lòng Mông Phương Lượng. A Hoa đón nhận ám thị ngầm của Mông Phương Lượng, hai người bắt đầu bí mật lập nên kế hoạch tiêu diệt Lâm Hằng Cán. Mông Phương Lượng đắc ý

https://thuviensach.vn

cho rằng mình là kỳ thủ đã khống chế được toàn bộ cục diện, nhưng trên thực tế, ông ta lại chỉ là một quân cờ A Hoa nhón nhặt giữa hai ngón tay mà thôi. Lúc này đây sự xuất hiện của một quân cờ khác đem lại sự thuận lợi lớn hơn nữa cho hành động của A Hoa. Buổi tối hôm đó, A Hoa đã gặp Hàn Hạo vào bước đường cùng ở trên địa bàn của mình. Thế là, kế hoạch mượn dao giết người bắt đầu được hình thành trong đầu anh ta. A Hoa cung cấp cho Hàn Hạo nơi lánh nạn. Hàn Hạo thì giúp A Hoa vạch nên kế hoạch mượn danh nghĩa của Eumenides để giết chết hai người Lâm, Mông. Đồng thời họ cũng muốn thông qua cách thức này để chọc giận Eumenides, để dụ kẻ thù chung này ra. Sau khi kế hoạch đã được chuẩn bị xong xuôi, A Hoa tìm gặp Mông Phương Lượng, nói cho đối phương: Anh ta đã ngụy tạo được “”

của Eumenides, lấy lý do này để nhốt hai người Lâm, Mông vào trong cùng văn phòng. Đến lúc đó Mông Phương Lượng có thể nhờ vào sự hỗ trợ của đoạn video, đóng giả thành Eumenides giết chết Lâm Hằng Cán. Mông Phương Lượng rất hào hứng đối với kế hoạch này, nhưng vẫn có một vài chi tiết cụ thể khiến ông ta không được yên tâm. “Tôi đã già rồi, muốn giết chết một người một cách gọn gàng mau lẹ không hề đơn giản.”

“Tôi sẽ sắp xếp cho các ông trước khi nằm ngủ uống thuốc an thần. Như vậy thì lúc ông ra tay, Lâm Hằng Cán đã ngủ say như chết. Hơn nữa, sau khi việc xảy ra thì ông cũng không cần phải trả lời bất cứ câu hỏi nào của cảnh sát, bởi vì lúc đó ông cũng “ngủ say rồi”

.”

“ của Eumenides là gửi cho hai người chúng tôi, cuối cùng lại chỉ có một mình Lâm Hằng Cán bị chết, về điều này thì cần phải giải thích thế nào đây?”

“Ông đã từng ngồi tù, bây giờ làm một người tốt đã cải tà quy chính. Cho nên Eumenides không nên viết tên ông vào bản thông báo. Trong lúc

https://thuviensach.vn

ông ngủ say, hãy đặt những tài liệu có thể thể hiện rõ sự trong sạch của ông ở đầu giường. Eumenides nhìn thấy những tài liệu này, cho nên đến lúc đó anh ta đã từ bỏ suy nghĩ xử lý ông. Lời giải thích này chẳng phải cũng rất hợp tình hợp lý sao?"

190 Nghe câu trả lời này của A Hoa, điều nghi ngại cuối cùng của Mông Phương Lượng cũng bị dập tắt. Ông ta hoàn toàn làm theo kế hoạch của A Hoa, thực hiện việc mưu sát đối với Lâm Hằng Cán. Sau khi đạt được mục đích, ông ta bèn vứt áo máu và những miếng xốp từ ô cửa sổ xuống, sau đó quay trở lại giường của mình, tiếp tục "ngủ say"

. Nhưng đến bước này, âm mưu của A Hoa mới chỉ hoàn thành một nửa. Anh ta đã biết Mông Phương Lượng còn là tên hổ báo độc ác hung dữ hơn cả Lâm Hằng Cán, anh ta sao có thể chấp nhận để cho đối phương ngủ say trên chõng nhà Đặng gia chứ? Thế là A Hoa đã đưa Hàn Hạo vào cuộc. Sau khi cửa văn phòng được mở ra, anh Long và thuộc hạ đã lao thẳng đến chỗ Lâm Hằng Cán giống như dự đoán, còn Hàn Hạo thì lại nhanh chóng lần được đến bên giường của Mông Phương Lượng. Đã từng làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự, thủ pháp giết người của Hàn Hạo vô cùng mau lẹ, Mông Phương Lượng ở trong trạng thái tỉnh táo vẫn không kịp phát ra bất cứ âm thanh nào liền bị anh ta cứa đứt yết hầu, vết thương đó hướng vào trong tường, thậm chí một giọt máu tươi cũng chẳng dính được đến người anh ta. Trong một đêm, hai lão tổng của tập đoàn Long Vũ đồng thời xuống hoàng tuyền. Trong tập đoàn Long Vũ không còn ai có đủ khả năng để uy hiếp đến sự an nguy của hai mẹ con Đặng Tiễn nữa. Sau đó ở sân vận động Kiến Hà, mặc dù Eumenides không trúng kế xuất hiện, nhưng A Hoa đã thành công mượn tay cảnh sát tiêu diệt Hàn Hạo. Anh ta vốn cứ tưởng rằng đã đặt được một dấu chấm hoàn mỹ kết thúc kế hoạch này của mình, thật không ngờ hôm qua lại xuất hiện một con sóng lớn. Lúc trước A Hoa cũng lo lắng tên Mông Phương Lượng gian giảo xảo quyệt sẽ có chiêu đề phòng về sau. Cho nên anh ta đã lắp máy nghe lén ở trong biệt thự của Mông Phương Lượng, để giám sát động thái của Mông gia. Anh ta thậm chí còn

https://thuviensach.vn

sai hắn hai tên tiểu đệ loanh quanh ở tiểu khu nhà Mông gia để sẵn sàng nghe mệnh lệnh bất cứ lúc nào. Như vậy thì chỉ có chút động thái nào, chúng đều có thể hóa giải nguy cơ trước khi cảnh sát đến. Nguy cơ đúng là đã xuất hiện thật. Sáng hôm qua, vợ Mông Phương Lượng đã nhận được một thư chuyển phát nhanh hẹn giờ, trong phong bì chuyển phát nhanh để một cuộn băng. Nội dung ở trong cuốn băng thật không ngờ lại chính là lời đối thoại của A Hoa và Mông Phương Lượng trong khi bàn tính kế hoạch bí mật. A Hoa biết đây đương nhiên là việc làm của Hàn Hạo. Có thể tưởng tượng, Hàn Hạo lén ghi lại chứng cứ này, nếu như trong hành động ở sân vận động anh ta bị A Hoa ngầm hãm hại mà mất mạng, vậy thì ngày hôm sau, chứng cứ này 191 sẽ được gửi đến nhà Mông Phương Lượng. Và người nhà của Mông Phương Lượng sẽ báo cảnh sát, sau này những người anh em thuộc hạ của A Hoa sẽ không thể nào tính sổ món nợ này lên đầu vợ con Hàn Hạo. Hai tên đệ tử A Hoa bố trí ở vườn Tịnh An đã phát huy tác dụng. Chúng đóng giả thành cảnh sát, lừa lấy được cuộn băng ghi âm đem đi trước khi cảnh sát 110 kịp đến. Nhưng thật không ngờ, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng, một người nam giới bí mật đột nhiên xuất hiện, ngang nhiên cướp đi cuộn băng ghi âm. A Hoa thấp thoáng đoán được người đó là ai, nhưng anh ta cũng không thể nào hiểu được dụng ý của đối phương. Nhưng bất luận thế nào, chỉ cần cuộn băng ghi âm đó vẫn lưu lạc bên ngoài, thì từng ngày của mình đều giống như nằm ngủ giữa túi thuốc nổ. Anh ta thực sự không thích thứ cảm giác này, cho dù điên cuồng phát tiết ở trên cơ thể người phụ nữ cũng không thể nào loại bỏ được tâm trạng buồn bực này của anh ta. Ai mà biết được túi thuốc nổ đó lúc nào thì sẽ bị dẫn nổ đây? A Hoa nhắm mắt trầm tư suy ngẫm. Cuối cùng anh ta thở dài từ bỏ, bởi vì đó thực sự là một kẻ khiến người ta không tài nào nắm bắt nổi. A Hoa đeo chuỗi tràng hạt ở cổ tay, sau đó đứng dậy bước vào nhà vệ sinh. Anh ta muốn tắm một cái, gột sạch đi máu tanh và sự mỏi mệt trên cơ thể mình. A Hoa tắm những mười lăm phút. Tắm xong cảm thấy gân cốt trong người mình đều co dãn thoải mái hơn. Sau đó anh ta bước ra khỏi nhà vệ sinh, muốn pha tách trà nóng ở trong phòng khách. Anh ta vừa mới bước ra khỏi phòng ngủ, những khối cơ vừa được thả lỏng ra đột nhiên căng cứng. Bởi vì anh ta nhìn

https://thuviensach.vn

thấy một bóng đen ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa trong phòng khách. Bóng đen đó nhìn thấy anh ta bước ra, còn chủ động ung dung nói: “Trà đã pha xong rồi, đến đây ngồi uống một tách đi.”

“Anh là ai?!”

A Hoa cảnh giác co người lại phía sau. Bóng đen đó mỉm cười nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn muốn tìm thấy tôi sao?”

“Là mày ư?!”

A Hoa nhìn người nam giới cao lớn đó, anh ta chợt hiểu ngay ra chuyện gì, mắt gần như tóe lửa, đồng thời hai tay anh ta cũng từ từ nắm chặt, bày ra tư thế liều mạng chiến đấu. “Anh không cần phải căng thẳng.”

Người nam giới tự cầm tách trà lên uống một ngụm, “Nếu như tôi muốn ra tay với anh, tôi vốn không ngồi ở đây.”

192 Đúng vậy, anh ta đã có thể tiến vào, vậy thì cơ hội để ra tay với mình thực sự quá nhiều. Bây giờ anh ta đang ngồi yên vị thoải mái như vậy, rõ ràng là có dụng ý khác. Nghĩ đến đây, A Hoa cũng thả lỏng hơn. Anh ta bước về phía đối phương, ngồi đối diện với bóng đen đó. A Hoa nhớ đèn trong phòng khách vốn sáng tỏ, nhưng giờ thì lại là một màn đen kịt. Và vị khách không mời mà đến này lại kéo sụp viền mũ xuống thấp, rõ ràng không muốn mình nhìn rõ gương mặt của anh ta. Sau giây lát trầm mặc, A Hoa lạnh lùng hỏi: “Mày muốn làm gì?”

Người nam giới đặt tách trà trong tay xuống, nói: “Làm một cuộc trao đổi.”

“Trao đổi?”

A Hoa nghiến răng nói, “Giữa chúng ta chỉ có sinh tử, không có trao đổi.”

https://thuviensach.vn

Người nam giới cười nhạt: “Sinh tử là việc của sinh tử, trao đổi là việc của trao đổi. Anh Hoa đã lăn lộn bao năm rồi, chắc cũng phân biệt rõ được nhỉ.”

A Hoa “hừ”

một tiếng, nhưng không hề phản bác lời nói của đối phương. Thế là người nam giới đó bèn rút từ trong túi áo ra một thứ đồ đặt đến trước mặt A Hoa: “Đây là đồ cá cược của tôi.”

Đồng tử của A Hoa đột nhiên thu lại. Thứ ở trên bàn là một cuộn băng ghi âm, trong hoàn cảnh này, anh ta đương nhiên biết rõ nội dung trong cuốn băng là gì. Cuộn băng ghi âm này chính là tử huyệt của A Hoa, cũng chính là chứng cứ xác thực liên quan tới vụ án mạng “Tòa nhà Long Vũ”

mà cảnh sát đang khổ công truy tìm. A Hoa cuối cùng cũng biết vì sao người nam giới này lại chẳng lo ngại gì, bởi vì hắn ta thực sự có một món đồ đặt cược có sức nặng rất lớn. “Vậy thì giá của mày thế nào?”

A Hoa cố gắng kiềm chế, lên tiếng hỏi. Thái độ của người nam giới trở nên nghiêm túc: “Giúp tôi chăm sóc một người.”

Trong lúc nói, hắn mở lòng bàn tay ra, lộ ra một bức ảnh. Trong bức ảnh là một cô gái yếu đuối và xinh đẹp, trông có vẻ hơi quen. Sau khi A Hoa thoáng hồi tưởng lại, liền nhớ ra mình đã từng gặp cô gái này trong lúc điều tra về cái chết của A Thắng. “Tại sao lại muốn tao chăm sóc cô ta?”

Anh ta nheo mắt lại hỏi. “Bởi vì anh vốn là một vệ sỹ.”

Người nam giới mỉm cười nói vẻ khen ngợi, “Hơn nữa tôi tin rằng, trên thế giới này, không có người vệ sỹ thứ hai nào làm tròn trách nhiệm hơn anh.”

https://thuviensach.vn

Mặc dù căm hận đến tận xương tủy đối với người đàn ông này, nhưng có thể nhận được lời khen ngợi của đối phương vẫn là một việc rất đáng tự hào. Trên 193 mặt A Hoa xuất hiện ý cười, nhưng anh ta vẫn thắc mắc: "Chính mày không thể chăm sóc được cô ta sao?"

"Tôi đã không thể nắm chắc được số phận của mình nữa rồi."

Người nam giới trầm mặc giây lát, sau đó nói bằng giọng mơ màng, "Tôi không thể không làm kinh động đến một người vô cùng đáng sợ, tôi không biết hậu quả của việc làm này sẽ thế nào. Nhưng tôi bắt buộc phải làm. Cho nên tôi cần phải bố trí ổn thỏa một số việc."

A Hoa chậm rãi gật đầu, xem ra là đồng tình với cách nói của người đàn ông. Sau đó anh ta giơ tay ra, nhận lấy tấm ảnh. "Mày muốn tao chăm sóc cô ta như thế nào?"

"Mắt của cô ấy bị mù, tôi hy vọng anh có thể bố trí cho cô ấy đi Mỹ để làm một cuộc phẫu thuật. Yêu cầu này đối với anh không khó phải không?"

"Món đồ đặt cược của mày xứng đáng với cái yêu cầu này."

A Hoa cũng cầm cuộn băng ghi âm để trên bàn lên đồng thời lại hỏi thêm một câu: "Cuộn băng này còn có bản sao không?"

Người nam giới cười "hi hi"

một tiếng: "Chúng ta đang làm một cuộc giao dịch, lấy sự tin tưởng làm gốc."

A Hoa gật đầu, nói: "Đồng ý."

Người đàn ông mỉm cười nói: "Cảm ơn."

A Hoa đột nhiên sa sầm nét mặt: "Bây giờ chúng ta không ai nợ ai."

https://thuviensach.vn

“Tôi hiểu.”

Người nam giới cũng thu nụ cười lại, trịnh trọng nói, “Lần sau khi chúng ta gặp mặt, giữa chúng ta chỉ có sinh tử.”

“Rất tốt.”

A Hoa cũng nâng tách trà lên, anh ta khẽ nhấp một ngụm, đột nhiên lại hỏi, “Con người đáng sợ mà mày nói đến là ai?”

“Sao thế?”

Người nam giới nhướng mày hỏi ngược lại. “Mày nợ tao một mạng...”

A Hoa lạnh lùng đáp lời, “Cho nên tao không hy vọng mày chết quá sớm.”

Người nam giới chậm rãi liếm môi, hình như muốn nói ra cái tên đó cũng cần sự dũng khí rất lớn. Hồi lâu sau, hắn cuối cùng cũng thốt ra hai chữ đó. “Đinh Khoa.”

Chú thích: (1) Nguyên gốc dùng chữ “nín”

: thể hiện sự tôn kính, chuyển sang tiếng Việt mất đi một phần ý nghĩa.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 24: Chân Dung Nghi Phạm

7 giờ 17 phút sáng ngày mùng 7 tháng 11. Trong phòng họp đội cảnh sát hình sự. Ngoài Liễu Tùng, các thành viên của tổ chuyên án 4.18 đều tập hợp bên bàn trong phòng họp. Ngoài ra còn có một nhân vật khác: đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm, hiện là ông chủ của quán bar "Mê lực bóng đêm"

- Hoàng Kiệt Viễn. Vẫn chưa đến giờ làm việc hàng ngày, cho nên trên mặt mọi người ít nhiều cũng mang theo sự mỏi mệt của việc đồng hồ sinh học bị đảo lộn. Đặc biệt là Hoàng Kiệt Viễn, trong thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của ông, giờ mới là lúc vừa mới bước vào trạng thái say giấc. Trên bàn trước mặt những người có mặt ở đây đều được bày ra hai thứ đồ: một tách trà đặc loại thượng hạng và một tập tài liệu khá dày. "Rất xin lỗi vì đã gọi mọi người đến đây sớm như vậy."

La Phi - người chủ trì cuộc họp mở đầu bằng một câu đơn giản, tiếp đến anh liền đổi giọng nghiêm nghị, "Nhưng lần này tình hình vô cùng khẩn cấp, mọi người hãy nhanh chóng điều chỉnh một chút, hãy đưa ra trạng thái làm việc tốt nhất."

Sau khi nói xong những câu này, anh bèn quay sang dặn dò Doãn Kiếm ở bên cạnh: "Bắt đầu thôi!"

Doãn Kiếm mở nút công tắc máy chiếu, chiếu một bức ảnh đã được scan sẵn lên phông màn trắng ở trong phòng họp. Một đoạn chữ rất quen thuộc hiện lên trước mắt mọi người. " Người thụ hình: Hung thủ vụ chia cắt thi thể 1.12 Tội danh: Cố ý giết người Ngày thực hiện: Ngày 7 tháng 11 Người thực hiện: Eumenides"

https://thuviensach.vn

195 “ này được gửi đến đây vào lúc 6 giờ 20 phút sáng ngày hôm nay.”

Doãn Kiếm giải thích, “Đội trưởng La lập tức thông báo cho tôi để sắp xếp cuộc họp, cùng bàn bạc đối sách với mọi người.”

Nhìn mới nhất này, mọi người liền hiểu ngay hàm nghĩa hai chữ “khẩn cấp”

trong câu nói của La Phi: Ngày thực thi trên bản thông báo chính là hôm nay! Điều này có nghĩa là cuộc đọ sức mới giữa cảnh sát và Eumenides đã cận kề ngay trước mắt. Đương nhiên, điểm đáng quan tâm chú ý trên này không chỉ là về mặt thời gian. Tăng Nhật Hoa gãi đầu, phát biểu mối băn khoăn của mình: “Vụ án chia cắt thi thể 1.12? Hi, hung thủ của vụ án này ở đâu?”

“Đây chính là vấn đề đầu tiên mà chúng ta phải đối diện.”

La Phi nghiêm mặt nói, “Mà thời gian Eumenides dành cho chúng ta, nhiều nhất cũng chưa đến mười bảy tiếng đồng hồ.”

Tư duy logic trong lời nói của La Phi rất rõ ràng: cảnh sát muốn ngăn cản Eumenides, trước tiên cần phải tìm được hung thủ của vụ án chia cắt thi thể 1.12, và công việc này chỉ có hoàn thành trong ngày hôm nay thì mới có ý nghĩa. Bởi vì của Eumenides chưa bao giờ thất hẹn, thời gian hắn ra tay lần này quyết không thể nào qua 24 giờ đêm ngày mùng 7 tháng 11 được. “Mười bảy giờ đồng hồ... trước tiên chúng ta cần phải phá được vụ án mà suốt mười năm qua vẫn chưa phá được, sau đó còn phải tìm thấy được tên hung thủ đó, tiếp đến lại phải lên kế hoạch tác chiến tương ứng để đối phó với Eumenides...”

Tăng Nhật Hoa há miệng đầy vẻ khoa trương, “Việc này, việc này sao có thể được chứ?”

https://thuviensach.vn

Những người khác ở trong phòng họp cũng đều nhìn nhau, trầm mặc không nói. Đúng vậy, bất luận phân tích từ góc độ nào, đây gần như đều là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành nổi. Duy nhất chỉ có La Phi vẫn giữ được ánh mắt kiên định: “Bất luận thế nào, đối phương đã gửi thư khiêu chiến đến, chúng ta chỉ có thể dốc toàn lực để nghênh chiến. Và tôi đã làm trong nghề cảnh sát bao năm nay, từ lâu đã hiểu rõ một đạo lý: trên thế giới này, không có việc gì là không thể!”

Những lời nói rắn rỏi hùng hồn này như thể đã tiêm liều thuốc tăng lực cho mọi người, tinh thần của mọi người đều phấn chấn hẳn lên. Doãn Kiếm cũng phụ họa theo: “Đội trưởng La nói phải lắm. Eumenides có thể tìm thấy được tên hung thủ đó, tại sao chúng ta lại không thể chứ? Tất cả những tài liệu và thông 196 tin mà chúng ta nắm được, bất luận thế nào cũng không thể ít hơn Eumenides được nhỉ?”

“Eumenides...”

Hoàng Kiệt Viễn lúc này chậm rãi lắc đầu, “... Mọi người tin rằng hắn thật sự tìm thấy được hung thủ của vụ án 1.12 sao?”

Ông chính là bị miễn chức vì vụ án 1.12, mười năm sau đó, ông đã khổ công dốc sức truy lùng hung thủ nhưng không hề có kết quả. Nếu như Eumenides có thể dễ dàng tìm thấy hung thủ như vậy, vậy thì đúng là một sự sỉ nhục khó có thể tiếp nhận nổi đối với sự tôn nghiêm nghề nghiệp của ông. La Phi hiểu rất rõ cảm nhận lúc này của Hoàng Kiệt Viễn, anh chỉ có thể dùng một cách nói nhẹ nhàng để nhắc đối phương tiếp nhận sự thực. “Eumenides chưa bao giờ nói dối trên , về điều này, tôi nghĩ mọi người ở đây đều có cảm nhận chung như vậy.”

Mộ Kiếm Vân và mọi người đều lặng lẽ gật đầu. Hoàng Kiệt Viễn sau khi ngẩn người giây lát, bèn thở dài vẻ não nề và mơ hồ. “Cái tên này, tôi vẫn đang thắc mắc tại sao mấy ngày hôm nay lại im hơi lặng tiếng như thế, thì ra là đi điều tra vụ án 1.12.”

https://thuviensach.vn

Lại nghe thấy Tăng Nhật Hoa lúc lắc cái đầu lên tiếng, “Nhưng hắn giải quyết vụ án này để làm gì nhỉ? Là muốn phân tán sự chú ý của chúng ta sao? Hay là cố ý khoe khoang, cười nhạo sự kém cỏi của cảnh sát?”

Mộ Kiếm Vân lập tức phản bác luận điểm của Tăng Nhật Hoa: “Trong khoảng thời gian này, hắn không có tâm trạng thảnh thơi để xử lý vụ án khác, hắn chỉ quan tâm đến thân thế của mình. Hắn điều tra hung thủ thực sự của vụ án 1.12, tôi cảm thấy chỉ có một khả năng: trong vụ án này, có thể liên quan đến tung tích của Đinh Khoa.”

Tăng Nhật Hoa trợn trừng mắt, bộ dạng có vẻ như không hiểu rõ lắm. Mộ Kiếm Vân lại giải thích tiếp: “Năm đó chính là vì áp lực của vụ án 1.12, cho nên Đinh Khoa mới triệt để lui về ở ẩn. Còn Eumenides muốn điều tra rõ chân tướng sự việc bố hắn bị bắn chết, bắt buộc phải tìm thấy Đinh Khoa. Cho nên hắn nghĩ vụ án 1.12 chính là điểm đột phá thì phải.”

Tăng Nhật Hoa “ồ”

một tiếng, sau đó lại suy ngẫm giây lát, nói: “Vậy hắn có ý thế nào? Giết chết được hung thủ thực sự của vụ án 1.12, vậy thì Đinh Khoa cũng không cần phải ẩn nấp nữa sao?”

“Nếu như việc Đinh Khoa lui về ở ẩn đúng là bởi vì không có khả năng phá được vụ án 1.12, vậy thì hướng tư duy này khá hợp lý. Hung thủ vụ huyết án đã ám ảnh mình nhiều năm nay bị người khác giết chết, bất luận đứng từ góc độ lòng hiếu kỳ hay sự giải thoát về áp lực, Đinh Khoa cũng quyết không thể nào không có chút phản ứng gì chứ?”

Nói đến đây, Mộ Kiếm Vân chợt dừng lại giây 197 lát, sau đó lại phân tích theo một hướng khác, “Đương nhiên, chúng ta cũng không thể bỏ qua khả năng thứ hai: việc Đinh Khoa lui về ở ẩn có thể có mối liên quan ẩn mật ở tầng sâu nào đó đối với vụ án 1.12. Nếu như đúng là tình hình này,

https://thuviensach.vn

vậy thì Eumenides chỉ cần tìm ra được chân tướng của vụ án 1.12, thì việc tìm ra Đinh Khoa càng chắc chắn hơn."

"Đúng vậy."

Tăng Nhật Hoa liên tục gật đầu, rất tán thành những lý luận này của Mộ Kiếm Vân, "Nếu nói như vậy, chúng ta cũng cần phải sớm hướng tầm nhìn vào vụ án 1.12 mới phải chứ. Bây giờ để Eumenides chiếm được thời cơ trước, chúng ta đã bị động mất rồi!"

La Phi khẽ thở dài, thần sắc tỏ ra hơi bất lực. Thực tế là từ mấy hôm trước, anh đã lần theo dấu vết đến tận quán bar của Hoàng Kiệt Viễn, thậm chí đã triển khai suy ngẫm đối với những tình tiết của vụ huyết án 1.12. Chỉ là sau đó lại đột nhiên xuất hiện vụ hung sát ở tòa nhà Long Vũ, khiến cho anh không thể không phân tâm đi ứng phó với hai nhân vật khó nhằn là Hàn Hạo và A Hoa. Bây giờ, mặc dù sự thực của vụ hung án cơ bản đã được làm rõ, Hàn Hạo đã bị xử tội chết, nhưng Eumenides lại nhân khoảng thời gian này ngư ông đắc lợi, đã tranh bước lên trước phía cảnh sát một bước. Nhưng bây giờ cứ suy nghĩ mãi về những điều cảm thán này thì không có chút ý nghĩa gì cả, ít ra Eumenides cũng không tự đi trước một mình, hắn vẫn còn để lại cho cảnh sát cơ hội để đuổi theo - cụ thể có thể đuổi kịp hay không, thì cần phải xem chính thực lực của cảnh sát. Nghĩ đến đây La Phi bèn quyết định dẫn dắt hướng tư duy của mọi người vào chủ đề chính, thế nên anh hắng giọng, nói: "Được rồi. Cục diện hiện nay, mọi người đều đã hiểu rõ. Chúng ta cũng không nên nói những lời thừa thãi nữa, chúng ta cần phải xác định được hung thủ thực sự của vụ án 1.12 trong khoảng thời gian ngắn nhất. Rõ ràng là tồn tại một số khó khăn, dù sao thì vụ án này cũng đã trôi qua mười năm, hơn nữa phần lớn các đồng chí ngồi đây đều không thực sự hiểu rõ tình hình vụ án. Cho nên tôi đã đặc biệt photo toàn bộ hồ sơ vụ án năm đó, mỗi người một bản. Tôi dành cho mọi người khoảng thời gian ba mươi phút để đọc những tài liệu này, nửa giờ đồng hồ sau, chúng ta tập trung thảo luận."

https://thuviensach.vn

Sau khi nói xong những câu này, La Phi cầm tập tài liệu trước mặt mình lên và lật giở ra xem. Những người khác cũng lần lượt làm theo, cả phòng họp nhất thời trở nên yên ắng lạ thường. Mặc dù đều là các thành viên của tổ chuyên án, nhưng biểu hiện của mỗi người khi đọc tài liệu lại có sự khác biệt. Bởi vì lúc trước La Phi đã xem một lượt, cho nên bây giờ anh chỉ vừa trầm tư suy nghĩ, vừa căn cứ theo tiến triển của hướng tư duy mà lựa chọn đọc từng đoạn tương ứng; Doãn Kiếm ngồi bên 198 cạnh anh thì lại đọc tỉ mỉ hơn nhiều, cậu lật giở theo thứ tự từng trang một, vừa đọc còn vừa ghi chép gì đó vào cuốn sổ; cũng là lật giở từng trang một, nhưng tốc độ đọc của Tăng Nhật Hoa lại rất nhanh, chỉ khi lật giở đến những bức ảnh đầy máu tanh ở hiện trường xảy ra vụ án, cậu mới nghiến răng nghiến lợi nhìn kỹ thêm; Mộ Kiếm Vân thì hoàn toàn ngược lại với Tăng Nhật Hoa, chỉ cần gặp những bức ảnh, cô bèn nhắm mắt và giở qua luôn, cho dù là như vậy, càng đọc nhiều, hơi thở của cô vẫn trở nên dồn dập, bộ dạng có vẻ như hơi khó chịu đựng nổi. Trong tất cả mọi người ngồi đây, người có tâm trạng đọc phức tạp nhất chính là Hoàng Kiệt Viễn. Phần lớn những tư liệu này đều là do chính tay ông sắp xếp ra năm đó, bây giờ lật giở xem lại, từng trang đều đưa tư duy của ông quay trở lại ký ức năm xưa. Đó là những năm tháng bao gồm cả sự phẫn nộ, nhục nhã và bất lực, những thứ cảm xúc này cứ vương vấn đến tận bây giờ và vẫn đang giày vò ông. Chỉ một lúc sau, sự chú ý của ông đã hoàn toàn tách rời tập tài liệu ở trong tay, ánh mắt cũng đờ đẫn nhìn vào một tiêu điểm hư vô nào đó, không biết đang nghĩ gì. Cho đến lúc ông nghe thấy La Phi đang gọi mình, mới bừng thoát khỏi nỗi thẫn thờ. “Anh Hoàng, anh là người hiểu biết rõ nhất về vụ án này, cho nên mời anh nói trước nhé.”

Nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, La Phi nhìn Hoàng Kiệt Viễn, nói: “Thời gian cấp bách, mọi người không thể nào xem quá tỉ mỉ được, có được lời giới thiệu cơ bản của anh, thì sẽ đạt được hiệu quả hơn nhiều.”

Hoàng Kiệt Viễn gật đầu, hít một hơi thở sâu, đồng thời sắp xếp lại tư duy của mình. Sau đó ông bèn nghiêm túc kể lại một lượt những chi tiết của

https://thuviensach.vn

vụ án, những thông tin mà tổ chuyên án trước đây đã tổng kết ra và cả hướng tư duy về việc sau này mình sáng lập nên quán bar “Mê lực bóng đêm”

. Những thông tin mà mọi người ngồi đây có được từ miệng ông e rằng còn có giá trị cụ thể hơn cả tập tư liệu này, cho nên tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, không dám để sót lời nói nào. Khá nhiều nội dung ở đây, La Phi và Mộ Kiếm Vân đã nghe được lần thứ hai. Nhưng trạng thái lần này thì hoàn toàn khác so với mấy hôm trước ở quán bar “Mê lực bóng đêm”

. Lúc đó họ chỉ coi vụ án này là bản nhạc nền cho việc tìm kiếm tung tích của Đinh Khoa, cho nên chỉ nghe xong để đấy, không hề triển khai suy nghĩ sâu sắc đối với vụ án này. Giờ đây lúc nghe lại, thì lại phải chịu đựng sức ép mà Eumenides gây ra, từng tế bào trong não họ đều bị điều động, vận chuyển nhanh chóng, cố gắng hết sức để tìm ra được hướng ánh sáng giữa đám sương mù dày đặc. Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa cũng đều chau mày suy ngẫm theo lời kể của Hoàng Kiệt Viễn, đặc biệt là khi ông đưa ra lý luận giết người của Black Heavy Metal(1), họ càng thể hiện ra sự hứng thú mạnh mẽ. Cuối cùng đợi đến khi Hoàng Kiệt Viễn nói xong, Tăng Nhật Hoa vẫn cứ không nhẫn nại được, vội hét lên: “Phải rồi, thứ âm nhạc mà anh nói đến tôi cũng đã từng nghe ở trên mạng. 199 Thực sự là rất biến thái! Tôi cảm thấy những người có thể thích được thứ âm nhạc này, ít nhiều cũng có vấn đề về mặt tâm lý thì phải? Cho nên anh nói thứ âm nhạc này rất có thể chính là chất xúc tác để giết người, tôi rất tán đồng. Hi hi, tôi còn đang băn khoăn, sao anh lại mở một quán bar như vậy? Thì ra là có ý nghĩa sâu sắc khác! Bội phục bội phục!”

Mộ Kiếm Vân lườm Tăng Nhật Hoa một cái, cảm thấy lời nói của đối phương có phần thừa thãi. Tăng Nhật Hoa biết ý vội ngậm miệng lại, bỗng nghe thấy Mộ Kiếm Vân hỏi Hoàng Kiệt Viễn: “Anh Hoàng, lần trước khi

https://thuviensach.vn

tôi và đội trưởng La đến quán bar, anh hình như đã tìm ra được một người đầu bếp. Tình hình điều tra sau này thế nào rồi?”

Hoàng Kiệt Viễn lắc đầu: “Chắc không phải là anh ta. Mười năm trước khi xảy ra vụ án, con gái anh ta vừa vặn sinh ra. Tôi đã điều tra nhiều mặt, thời điểm đó anh ta cả ngày đều ở nhà chăm sóc vợ con, không có thời cơ để gây án.”

“Trong khoảng thời gian bao nhiêu năm như vậy, anh không tìm được một đối tượng khả nghi nào phù hợp với các phương diện sao?”

Tăng Nhật Hoa lại không kìm được chen ngang hỏi một câu. Hoàng Kiệt Viễn thở dài đầy bất lực: “Đúng là chẳng có một ai. Vốn dĩ những người có thể vượt qua được cuộc thi trắc nghiệm về khả năng dùng dao ở trong quán bar đã rất ít, thỉnh thoảng mới có người qua được, nhưng một là thời gian gây án không phù hợp, hai là không có được hoàn cảnh để gây án...”

“Đợi đã.”

Tăng Nhật Hoa cắt ngang lời đối phương, “Tôi cảm thấy chỗ này có chút vấn đề! Tại sao anh lại nhất định phải tìm đối tượng có khả năng điêu luyện về dao chứ? Cho dù là những miếng thịt đó rất mỏng, lẽ nào không thể là dùng công cụ như là máy thái thịt để làm ra được sao?”

“Nếu như dùng máy thái thịt, thì không phù hợp lắm đối với sự miêu tả tâm lý của kẻ gây án.”

Người nói câu này chính là Mộ Kiếm Vân. “Ồ?”

Tăng Nhật Hoa chớp mắt, có vẻ như rất muốn nghe giải thích kỹ hơn. “Bởi vì việc cắt lát thi thể của nạn nhân thành từng miếng, đây vốn là hành vi biến thái. Hung thủ chắc chắn là cảm nhận được thứ khoái cảm nào đó trong quá trình hủy hoại thi thể, cho nên mới thực thi hành vi này. Nếu như sử dụng máy thái thịt, khoái cảm mà hắn đạt được sẽ bị giảm đi rất nhiều.”

https://thuviensach.vn

“Ý của cô là, nếu chỉ thái lát thi thể thành từng miếng thì không có ý nghĩa gì đối với hung thủ? Điều hắn muốn chính là quá trình tự mình ra tay sao?”

Mộ Kiếm Vân gật đầu nói: “Đúng vậy.”

200 “Việc này... việc này đúng là...”

Tăng Nhật Hoa há miệng hồi lâu, ép ra được mấy chữ, “Súc sinh... không, phải là ác quỷ mới phải!”

“Thực ra cũng không cần phải đứng từ góc độ tâm lý để phân tích cũng có thể loại bỏ khả năng sử đụng máy thái thịt.”

Hoàng Kiệt Viễn lúc này lại nói tiếp, “Bởi vì nếu dùng máy thái thịt, độ dày mỏng của miếng thịt phải đều nhau. Nhưng những miếng thịt của nạn nhân phát hiện ở hiện trường thì không như vậy. Trong đó có miếng mỏng miếng dày, vừa nhìn là đã biết do tay người thái.”

“Là như vậy à?”

Tăng Nhật Hoa vừa lầm bầm, vừa lật giở một tấm ảnh chụp những miếng thịt ở trong tập tài liệu, ghé sát mắt vào nhìn thật kỹ. Mộ Kiếm Vân ngồi bên cạnh cậu vốn đang quan sát hành động của cậu, lúc này đây vội vàng quay mặt đi, không muốn tiếp xúc với những hình ảnh đầy máu tanh đó. “Đúng là như vậy.”

Giây lát sau Tăng Nhật Hoa đặt tấm ảnh xuống bàn, nói vẻ hơi hậm hực. La Phi hồi lâu không nói gì, nhưng anh luôn quan tâm đến cuộc thảo luận của Tăng Nhật Hoa và mọi người. Lúc này anh lại rướn người tới, cầm lấy tấm ảnh Tăng Nhật Hoa vừa bỏ xuống, sau khi nhìn giây lát, ánh mắt anh chợt trở nên sắc lạnh, hình như đã có suy nghĩ gì mới. “Hướng tư duy của các vị có thể đều đúng.”

https://thuviensach.vn

Anh lần lượt nhìn Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn, “Nhưng kết luận thì lại chưa chắc đã chính xác.”

“Ưm?”

Hai người Mộ Kiếm Vân và Hoàng Kiệt Viễn đồng thời nhìn lại La Phi với ánh mắt đầy băn khoăn. Lại nghe thấy La Phi nói tiếp: “Nếu như hắn chỉ dùng máy thái thịt để thái một phần thịt, còn những phần khác đều dùng tay thái thì sao? Sau đó trộn hai phần lại với nhau, cũng có thể tạo được cảm giác độ dày mỏng không đều thì sao?”

Hoàng Kiệt Viễn ngẩn người, hỏi ngược lại: “Nhưng sao hắn lại phải làm như vậy? Dùng tay rồi lại dùng máy thái, nếu xét về tính mục đích hành vi của hắn, vốn không thể nào thống nhất được mà?”

“Thái bằng tay là để muốn đạt được thứ ham muốn biến thái nào đó của hắn, dùng máy thái chính là để tạo nên hiệu quả của sự hỗn loạn.”

La Phi đung đưa tấm ảnh trong tay, “Tôi đã xem kỹ rồi, trong những miếng thịt ở hiện trường chỉ có một phần nhỏ được thái rất mỏng, cho nên tôi đã nảy sinh suy đoán này.”

“Đúng vậy, đúng là như vậy. Những miếng thịt thực sự rất mỏng không hề nhiều...”

Hoàng Kiệt Viễn không cần nhìn ảnh, tất cả những chi tiết ở hiện 201 trường đều đã được hắn sâu vào trong trí não ông, “Những miếng thịt khác, người bình thường cũng dễ dàng thái được ra. Ưm, chỉ cần là người phụ nữ thường xuyên nấu nướng, chắc đều có thể làm được.”

“Nhưng một phần nhỏ những miếng thịt rất mỏng đó đã có thể dẫn dắt hướng tư duy của cảnh sát, khiến cho cảnh sát cảm thấy: hung thủ chắc chắn là một người có khả năng vô cùng tinh tế điêu luyện về cách sử dụng

https://thuviensach.vn

dao. Do đó đã bước đầu tiến hành khoanh vùng đối với phạm vi nghề nghiệp của người này.”

Ý tứ trong câu nói của La Phi đã quá rõ ràng, Hoàng Kiệt Viễn ngạc nhiên nói: “Ý anh là, tên đó trong lúc tàn phá thi thể để phát tiết dục vọng, cố tình dùng máy thái thịt để xử lý một phần thịt, mục đích chính là để làm cho cảnh sát phán đoán sai lệch?”

“Không thể không loại trừ khả năng này được.”

La Phi vẫn giữ được từ ngữ khá cẩn mật, “Bởi vì trình độ cắt thái những miếng thịt này có sự khác biệt rất rõ ràng...”

Hoàng Kiệt Viễn lại khó có thể cam tâm: “Điều này có thể liên quan đến tâm trạng lúc gây án của hung thủ. Có lúc áp lực lớn thì trình độ thái phát huy kém hơn một chút; hoặc là lúc vừa mới bắt đầu thì làm tỉ mỉ hơn, dần dần mất đi sự kiên nhẫn, động tác cũng càng lúc càng vụng về thì sao?”

“Đây cũng là một sự suy đoán khá hợp lý.”

Thoạt tiên La Phi gật đầu, sau đó lại phân tích từ một góc độ khác, “Nhưng mười năm trước cảnh sát đã xác định là bác sĩ, người giết mổ gia súc và những nhóm người liên quan rồi tiến hành điều tra loại trừ trọng điểm, sau đó anh lại bỏ ra nhiều năm để tỉ mỉ thiết kế ra một cái bẫy, thế nhưng những công việc này lại không hề có chút thu hoạch nào cả. Trong tình huống này, chúng ta liệu có nên thay đổi một chút hướng tư duy, biết đâu lúc đó trong bước đầu tiên phân định phạm vi điều tra đã xảy ra sự sai lệch?”

Hoàng Kiệt Viễn trầm mặc. Đúng vậy, nếu đã tồn tại khả năng khác biệt, vậy thì lấy “kỹ thuật dùng dao”

làm kiểu mẫu để sát hạch hung thủ rõ ràng là không phù hợp. Hồi lâu sau, ông mới cười đau khổ than thở: “Lẽ nào ngay từ đầu tôi đã sai rồi

https://thuviensach.vn

sao?”

“Ít ra cho đến lúc này, chúng ta cần phải mở rộng phạm vi lục soát, không chỉ là những nhóm người mặc định như bác sĩ, người giết mổ gia súc, đầu bếp, cũng không chỉ là những đao thủ có kỹ thuật cao.”

Tăng Nhật Hoa tiếp lời La Phi nói: “Anh Hoàng à, anh không nên đặt đạo cụ để kiểm tra năng lực dùng dao ở trong quán bar. Nếu như không có thứ đó tác quái, biết đâu anh đã tóm được hung thủ 1.12 từ lâu rồi.”

202 Hoàng Kiệt Viễn lại lắc đầu vẻ bất lực: “Nếu như không thiết kế đạo cụ đó, vậy thì đối tượng đáng để nghi ngờ thực sự quá nhiều. Tôi đã không còn là cảnh sát nữa, vốn không có khả năng để triển khai điều tra đối với tất cả mọi người.”

“Đúng là như vậy...”

Tăng Nhật Hoa khẽ đẩy gọng kính, cũng cảm thấy mình có phần nào “đứng ngoài mà nói thì thật dễ dàng”

. “Phạm vi của hung thủ thì vẫn cần phải được xác định ranh giới, muốn phá vụ án không có manh mối thế này, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà cảnh sát bắt buộc phải đối diện. Chỉ là bây giờ chúng ta cần phải suy nghĩ đến phương pháp xác định ranh giới từ hướng mới.”

Nói đến đây, La Phi bèn nhìn mọi người khắp một lượt, “Ai bằng lòng đưa ra chút kiến giải nhỉ?”

Không có ai lên tiếng, cũng không ai chủ động đón nhận ánh mắt của La Phi. Mọi người đều đang trầm tư, dù sao thì một hướng tư duy đã được quán triệt trong nhiều năm bị lật nhào, muốn thiết lập nên một hệ thống mới để mọi người tin phục thì cần phải có thời gian. Giây lát sau liền nghe thấy tiếng Doãn Kiếm: “Tôi cảm thấy lý luận của anh Hoàng về âm nhạc kim

https://thuviensach.vn

loại nặng rất thú vị, có lẽ chúng ta nên đào sâu một chút về phương hướng này.”

La Phi chỉ “ừm”

một tiếng, không hề tỏ ra hưng phấn. Bởi vì điều này vốn không thể coi là quan điểm mới, hơn nữa Hoàng Kiệt Viễn đã thăm dò theo phương hướng này suốt mười năm nay, những thứ có thể khai thác được thì e rằng đã khai thác từ lâu rồi nhỉ? “Cô giáo Mộ, cô có cách nhìn thế nào đối với việc này? Việc này có liên quan đến tâm lý tội phạm, chúng tôi đều muốn nghe lời phân tích của cô.”

Doãn Kiếm quay sang nói với Mộ Kiếm Vân. Với vai trò là thư ký cuộc họp, cậu hình như có ý thức muốn khuấy động bầu không khí trầm lắng. La Phi thầm khen ngợi: tư duy cần phải được cùng khơi gợi, nếu như có thể hình thành được bầu không khí thảo luận sôi nổi, vậy thì hiệu quả sẽ hơn hẳn mỗi người tự mình suy ngẫm. “Về phương diện này, tôi tán thành lời phân tích của anh Hoàng.”

Mộ Kiếm Vân lên tiếng, “Một thứ âm nhạc khác biệt rất có thể sẽ là cầu nối liên hệ hung thủ và nạn nhân. Bởi vì đây chính là sở thích của nạn nhân lúc sinh thời, hơn nữa sở thích này lại vừa vặn liên quan đến cái chết, bạo lực và tình dục. Căn cứ vào điều này, cộng thêm với lời miêu tả của những người khác về nạn nhân năm đó, chúng ta có thể đại khái suy luận ra được đặc trưng tính cách của nạn nhân lúc sinh thời: cô ấy có lẽ là một cô gái mẫn cảm, sự phức tạp trong suy nghĩ vượt qua những người đồng trang lứa. Điều này khiến cho cô ấy trở nên lạc lõng cô độc trong trường học, bởi vì cô ấy cảm thấy những người bạn học khác rất khó có thể có được tiếng nói chung về mặt tư tưởng đối với mình. Thế là cô bèn 203 hướng mối quan hệ ra phía bên ngoài trường, chắc là hung thủ và cô ấy đã quen biết nhau ở trong tình huống như vậy thì phải.”

“Đợi đã.”

https://thuviensach.vn

Tăng Nhật Hoa đột nhiên xua tay, “Liệu có phải chúng ta đã suy nghĩ quá phức tạp rồi không? Tình hình cũng có thể rất đơn giản: tên hung thủ biến thái đó và nạn nhân chỉ là vô tình gặp gỡ, hơn nữa không hề có mối quan hệ xã giao. Nếu như vậy, lời phân tích về cầu nối sở thích không những là thừa thãi, thậm chí còn gây nhiễu loạn hướng tư duy của chúng ta thì sao.”

“Không thể nào là việc ngẫu nhiên xảy ra.”

Hoàng Kiệt Viễn lập tức phản bác, “Bởi vì hung thủ có thể tiến hành sự tàn hại tỉ mỉ đối với thi thể nạn nhân, điều này chứng tỏ hiện trường xảy ra vụ án phải là một nơi rất riêng tư. Và với tính cách vừa mẫn cảm vừa hướng nội của nạn nhân, quyết không thể nào đi theo một người lạ đến nơi như vậy. Cho nên hung thủ trước khi gây án, bắt buộc cần phải thông qua hình thức nào đó để lay động thế giới nội tâm của nạn nhân, có được sự tín nhiệm của đối phương mới được.”

Tăng Nhật Hoa chợt “ồ”

một tiếng, không nói thêm gì nữa, La Phi cũng gật đầu, đồng thời dặn dò Doãn Kiếm ở bên cạnh: “Ở đây có một suy luận, hung thủ lúc gây án chắc là sẽ có một nơi ở riêng, đây là điều kiện cơ bản để có thể chia tách thi thể. Cậu hãy ghi dòng này vào.”

Doãn Kiếm nghe lời cầm bút, ghi xuống quyển sổ: “Đặc trưng của hung thủ: 1. Ở riêng, nơi ở ẩn mật, có thể có sẵn nơi thích hợp phân chia thi thể.”

Lúc này La Phi lại nhìn Mộ Kiếm Vân: “Cô giáo Mộ, cô hãy nói tiếp đi!”

Mộ Kiếm Vân bèn nói tiếp: “Bây giờ chúng ta có thể thử một chút, đứng ở góc độ của nạn nhân để phân tích hung thủ sẽ là một kẻ như thế nào. Tôi vừa mới nói rồi, nạn nhân tính cách mẫn cảm, suy nghĩ già dặn hơn những cô gái bình thường khác, cho nên người cùng tuổi rất khó có được sự quý

https://thuviensach.vn

mến của cô ấy. Hung thủ muốn có được sự thừa nhận của nạn nhân, từ tâm lý về độ tuổi ít nhất cũng phải lớn hơn nạn nhân từ năm tuổi trở lên."

"Khi xảy ra vụ án, nạn nhân gần 20 tuổi, vậy thì cũng có nghĩa là, độ tuổi của hung thủ ít nhất cũng từ 25 tuổi trở lên?"

Doãn Kiếm nhanh chóng tính toán, lên tiếng hỏi, "Có ghi thông tin này lại không?"

"Nếu như anh muốn ghi, thì hãy ghi 28 tuổi. Bởi vì tôi vừa mới nói là độ tuổi tâm lý, nhưng đối với nam nữ ở tuổi từ, 20 đến 30, tâm lý tuổi tác của nữ giới thường vượt qua nam giới, sự chênh lệch này khoảng ba tuổi. Nếu tính như vậy, 204 độ tuổi thực tế của hung thủ có lẽ là lớn hơn nạn nhân từ tám tuổi trở lên. Trừ phi các anh cho rằng hung thủ là nữ giới."

"Nữ giới? Điều này sao có thể được chứ?"

Doãn Kiếm lắc đầu,viết dòng thông tin thứ hai về hung thủ xuống quyển sổ: "2. Nam giới, khi xảy ra vụ án tuổi từ 28 trở lên."

Lúc Doãn Kiếm ghi chép, Mộ Kiếm Vân đã bắt đầu sự phân tích mới: "Nạn nhân là một sinh viên đại học, tính tình mẫn cảm, hướng nội, ít nhiều mang theo tâm lý tự cho rằng mình thanh cao. Người có thể tiếp cận cô ấy, có được sự tin tưởng và thân thiết với cô ấy, không chỉ có những điều kiện bên ngoài khá tốt, học thức và nội hàm cũng là điều không thể thiếu. Cho nên đặc trưng thứ ba của hung thủ, tôi đề nghị anh viết: tướng mạo trung bình khá, học lực cao, có địa vị xã hội khá cao."

"Điều này cũng chưa chắc thì phải?"

Lần này Doãn Kiếm lại dừng bút, đưa ra lời nghi vấn, "Nạn nhân học trường Đại học Nghề, chẳng phải là một trường xuất sắc gì, tướng mạo của cô ấy cũng thường thường không có gì xuất chúng. Cho nên yêu cầu về đối tượng giao lưu của cô ấy chắc không cao như thế chứ?"

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân cười: “Anh nói sai rồi, càng là người như vậy thì yêu cầu lại càng cao. Nạn nhân mẫn cảm, thanh cao, nhưng điều kiện các mặt đều không hề xuất sắc. Người như vậy luôn mang theo một loại tâm lý gọi là “sự tự ti của lòng hư vinh”

. Cô ấy coi thường những người xung quanh giống như mình, đồng thời có một sự ham muốn mãnh liệt muốn được hòa nhập vào môi trường ở tầng lớp cao, hy vọng nhờ đó có thể nâng cao giá trị của bản thân mình, bù đắp tâm trạng tự ti ở trong lòng. Ngược lại, những người bản thân đã có điều kiện ưu việt, lại coi nhẹ những sự vật xung quanh, bởi vì họ vốn đã không cần dựa vào những thứ đó để chứng minh bản thân mình.”

Doãn Kiếm suy ngẫm một lúc, cảm thấy đúng là như vậy. Thế nên cậu bèn ghi vào sổ đặc trưng thứ ba của hung thủ mà Mộ Kiếm Vân vừa tổng kết, sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi: “Ưm, vậy còn nữa không?”

“Đứng từ góc độ của nạn nhân để phân tích, tạm thời chỉ có như vậy thôi. Tiếp sau đây phải đứng từ góc độ của chính hung thủ để tiến hành phân tích.”

Doãn Kiếm cầm bút ở trong tay, tập trung tinh thần chờ đợi. La Phi và mọi người cũng đều chăm chú nhìn Mộ Kiếm Vân, kể cả Hoàng Kiệt Viễn người đã nghiên cứu vụ án này suốt mười năm cũng bị hút vào những lời phân tích tâm lý tỉ mỉ này, cảm thấy đôi mắt mình chợt sáng tỏ hơn nhiều. “Vừa rồi cũng đã nói đến điều kiện các mặt của hung thủ có lẽ đều rất khá, ít nhất cũng vượt xa nạn nhân. Nhưng anh ta lại bằng lòng tiến hành giao lưu với 205 nạn nhân, cho nên tôi phân tích, con người này có lẽ là một người bệnh mắc “chứng tự ti ẩn hình”

.”

“Chứng tự ti ẩn hình? Là ý gì vậy?”

Doãn Kiếm lẩm nhẩm. Vừa rồi nói “sự tự ti của lòng hư vinh”

https://thuviensach.vn

của nạn nhân thì còn dễ hiểu, nhưng cụm từ “chứng tự ti ẩn hình”

này thì chưa từng nghe qua. “Người mà các điều kiện bên ngoài đều rất ưu việt, nhưng trong nơi sâu kín trong lòng lại cất giấu tâm trạng tự ti khó có thể nói ra với người khác. Chứng bệnh này trong tâm lý học được đặt tên là “chứng tự ti ẩn hình”

. Nếu như anh để tâm quan sát nhóm người trong cuộc sống hiện thực, sẽ phát hiện ra có loại người như vậy, điều kiện của chính anh ta hơn hẳn hoàn cảnh ở xung quanh anh ta. “Hoàn cảnh”

được nhắc tới ở đây bao gồm người bạn đời, sự nghiệp, mối quan hệ xã hội, vv... ở trong tình hình bình thường, mọi người đều cảm thấy loại người này thiếu sự cầu tiến, không theo đuổi gì cả, trên thực tế họ thường chính là những người mắc “chứng tự ti ẩn hình”

. Họ có sự khiếm khuyết nào đó mà người khác không hề hay biết, và sự kỳ vọng của nhóm người xung quanh lại khiến họ sợ hãi thể hiện loại khiếm khuyết này ra, từ đó hình thành một thứ tâm trạng tự ti cất giấu nơi sâu kín trong lòng, tương phản mạnh mẽ với biểu hiện rực rỡ sáng chói bên ngoài. Dưới sự thao túng của loại tâm trạng này, họ sẽ tự hạ thấp mình, hòa nhập vào hoàn cảnh kém hơn không phù hợp với điều kiện của mình. Bởi vì trong hoàn cảnh thấp kém này, họ càng có được cảm giác an toàn.”

Mọi người ngồi đây đều gật đầu, hiểu được hàm nghĩa của “chứng tự ti ẩn hình”

. Nhưng Hoàng Kiệt Viễn ngay sau đó liền thể hiện ra sự nghi ngại: “Tên hung thủ đó chỉ là muốn tìm kiếm một mục tiêu gây án, điều này không được coi là sự giao lưu bình thường, có thể dùng lý luận “chứng tự ti ẩn hình”

để phân tích hắn được không?”

https://thuviensach.vn

“Bất luận hung thủ tiếp cận nạn nhân với mục đích gì, bản năng của con người sẽ không thay đổi.”

Mộ Kiếm Vân trả lời, “Đối với những người đàn ông, ai lại không hy vọng tiếp xúc được với những cô gái đẹp và giỏi giang chứ? Cho dù là các anh có cãi nhau với phụ nữ, cũng hy vọng đối phương là người đẹp chứ không phải là một người xấu xí phải không? Đây chính là bản năng của các anh, không hề liên quan đến mục đích hành sự.”

Đây rõ ràng là một chân lý không thể nào phản bác được. Bao gồm cả La Phi, tất cả những người nam giới ngồi đây đều không nén nổi cười ngượng nghịu. “Cho nên mới nói, cho dù hung thủ ban đầu muốn làm hại nạn nhân, hắn ta cũng cần phải có ý thức để tìm kiếm một cô gái đẹp có điều kiện tương đương mình mới phải, một cô gái đẹp đương nhiên có thể khiến cho hắn ta nhận được 206 khoái cảm lớn hơn trong quá trình phạm tội. Nhưng trên thực tế, hắn lại lựa chọn nạn nhân - một cô gái rất bình thường, việc này chứng tỏ ở trên một phương diện nào đó, hắn thiếu đi sự tự tin, hắn cho rằng mình chỉ có thể thao túng được cô gái ở tầng lớp thấp này, nếu không hắn sẽ mất đi cảm giác an toàn.”

La Phi cảm thấy lời của Mộ Kiếm Vân đang tiếp cận đến nội dung mang tính thực tế nào đó, bèn hào hứng truy hỏi: “Vậy sự tự ti của hắn rốt cuộc bắt nguồn từ phương diện nào?”

“Hung thủ rất có khả năng lớn lên trong một gia đình tàn khuyết, hoặc là lúc còn nhỏ đã chịu đựng sự ngược đãi của người thân. Loại khả năng này khoảng 95% trở lên.”

“Trong vụ án này, hung thủ đã rõ ràng vận dụng cách tốt hơn - đơn giản, có tính khả thi, hơn nữa còn làm giảm bớt sự mạo hiểm xuống mức thấp nhất.”

https://thuviensach.vn

La Phi dùng giọng nói mang đầy tính hướng dẫn nhìn Doãn Kiếm nói. Doãn Kiếm suy ngẫm giây lát, ánh mắt chợt lay động: “Lẽ nào là giấu ở gần nơi ở? Ví dụ như những địa điểm kín đáo như cống ngầm, bồn chứa phân hóa học?”

Hoàng Kiệt Viễn lập tức lắc đầu: “Năm đó chúng tôi đã kiểm tra hết tất cả cống ngầm, bồn chứa phân hóa học, hầm chứa trong toàn thành phố, nhưng không hề phát hiện ra di cốt của nạn nhân.”

“Vậy thì đã vứt đi đâu được nhỉ?”

Lại một hướng tư duy bị cắt đứt, Doãn Kiếm lại tiếp tục suy ngẫm. Thấy người trợ lý của mình khó nhọc như vậy, La Phi không kìm được đành phải nhắc nhở cậu: “Một bộ hài cốt thi thể trong suốt thời gian mười năm mà cũng không thể tìm thấy, cậu cho rằng trong thành phố này, nó còn có thể được giấu ở nơi nào?”

“Lẽ nào là... chôn ở dưới đất rồi?”

Doãn Kiếm suy đoán, nhưng rõ ràng là không hề chắc chắn. “Chôn như thế nào ở trong thành phố? Việc này còn khó khăn hơn nhiều so với việc vận chuyển!”

La Phi quyết đoán phủ định, sau đó lại chuyển ý, “Nhưng vẫn còn một phương pháp, hiệu quả cũng gần giống như đem chôn...”

La Phi đã nói đến nước này, Doãn Kiếm vẫn chưa kịp phản ứng lại, nhưng Hoàng Kiệt Viễn thì đã buột miệng nói ra: “Ở dưới sông, lẽ nào là vứt xuống dưới sông?”

207 Lúc nói câu này ông nhíu chặt lông mày, nét mặt vừa hưng phấn vừa bàng hoàng, hình như đã nhìn thấy một chút manh mối, nhưng trong lúc gấp rút vẫn chưa kịp sắp xếp rõ ràng những đầu mối đó. “Vứt xuống

https://thuviensach.vn

sông? Phải rồi! Nếu như hung thủ ở gần nơi có sông, vậy thì đây đúng là một cách đơn giản nhất."

Đầu óc Doãn Kiếm cũng nhanh chóng chuyển động, "Hơn nữa bao năm nay đều không tìm thấy những xương cốt đó, thực sự nó rất có thể đã chìm ở dưới đáy sông rồi!"

Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa cũng lộ ra nét mặt chợt bừng hiểu ra. Thành phố A là thuộc vùng Giang Nam, có rất nhiều con sông chảy qua thành phố, hơn nữa bốn mùa trong năm đều chưa bao giờ ngừng chảy. Nếu như có thứ gì đó chìm ở dưới đáy sông, e rằng vĩnh viễn cũng khó có thể bị tìm thấy được. Nhưng Doãn Kiếm sau khi suy ngẫm thật kỹ, lại đưa ra câu hỏi: "Đợi đã, vẫn còn chút vấn đề. Nếu như vứt xuống sông, sau khi thi thể thối rữa thì sẽ nổi lên mặt nước chứ. Hung thủ chắc chắn cũng biết được mối nguy hiểm này chứ? Đến lúc đó ngược lại lại bại lộ ra hiện trường của vụ án chính là ở bên cạnh sông."

"Có thể buộc một đồ vật nặng rồi mới ném."

Tăng Nhật Hoa nói chen vào, "Vụ án tương tự như vậy trước đây cũng đã từng có."

"Đúng là có vụ án như vậy..."

Doãn Kiếm do dự nói, "Nhưng đó đều là vụ án hợp mưu của hai người trở lên. Nếu hung thủ chỉ là đơn thương độc mã, muốn hoàn thành công việc này thì sẽ khó khăn hơn nhiều. Hơn nữa buộc vật nặng vốn không hề an toàn, sau khi sợi dây bị mục nát thì vật nặng sẽ chìm xuống, do đó những trường hợp vì nguyên nhân này dẫn đến bại lộ thi thể đã có rất nhiều."

La Phi lắc đầu, khẽ "hi"

một tiếng, nói: "Không muốn để thi thể nổi lên, chưa chắc đã chỉ có một cách duy nhất là buộc đồ vật nặng!"

https://thuviensach.vn

“Còn có cách nào nữa?”

Doãn Kiếm càng nói càng mơ hồ. Sau khi thi thể thối rữa, các tổ chức trong cơ thể sẽ hình thành lượng khí lớn, từ đó gây nên hiện tượng tỉ trọng bị hạ xuống, thi thể thối rữa nổi lên trên. Bây giờ không muốn cho thi thể nổi lên trên, lại không thể buộc đồ vật nặng, lẽ nào có cách để ngăn cản quá trình thối rữa hóa học của thi thể được sao? Tăng Nhật Hoa và Mộ Kiếm Vân cũng chau mày, nét mặt tỏ ra không thể nào hiểu nổi. Chỉ có thần sắc của Hoàng Kiệt Viễn - người đã biết rất rõ về các chi tiết của vụ án trông thật nặng nề, hình như đang rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ. Giây lát sau, ông hình như cuối cùng đã nghĩ thông suốt điều gì đó, thở dài não nề, nói: “Chặt đầu, moi nội tạng, khoét miếng thịt... Lẽ nào mục đích của hắn, chính là không để cho thi thể nổi lên?”

Giọng nói của ông hơi run 208 rẩy, không biết là bởi vì cảnh miêu tả quá đáng sợ, hay là do quá hưng phấn vì đã nhìn thấy được hướng giải câu đố. “Đúng vậy.”

La Phi cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời khẳng định, “Bởi vì việc giết người của hung thủ nằm ngoài kế hoạch cho nên hắn không hề có sự chuẩn bị để vứt xác - không có đồ để đựng xác, cũng không có công cụ để vận chuyển. Trong tình huống này, hắn bắt buộc phải tìm ra một cách tốt hơn để xử lý xác chết trong nhà. Điều may mắn là, gần nơi hắn ở có một con sông, hắn có thể vứt thi thể xuống sông một cách thuận lợi. Nhưng hắn cũng biết rất rõ, sau khi thi thể thối rữa thì sẽ không còn bí mật được nữa, đến lúc đó xác sẽ nổi lên trên, từ đó sẽ bại lộ ra địa điểm gây án của mình. Thế nên hắn đã cởi bỏ hết quần áo của nạn nhân, khoét những tổ chức cơ thịt lớn ở tứ chi, sau đó lại khoét bỏ đi phần ngực bụng của nạn nhân, đề phòng khi thi thể bị ngâm ở dưới nước, túi khí ở phần da sẽ trương lên. Sau khi giải quyết những việc này xong, thì hắn không cần lo lắng thi thể sẽ nổi lên mặt nước nữa. Đương nhiên, phần nội tạng rất có khả năng bị cá tôm cắn đớp lôi ra ngoài cũng cần phải được xử lý; Cả phần đầu của nạn nhân cũng phải chặt

https://thuviensach.vn

đứt. Bởi vì bộ tóc dài để ở trong nước chính là một sự phiền phức, không chừng đến lúc nào đó sẽ nổi lên trên mặt nước cùng với da đầu bị thối rữa."

Mộ Kiếm Vân lấy tay vỗ nhẹ vào lồng ngực mình, có thứ gì đó trong dạ dày cô đang cuộn trào, mùi vị đó thực sự rất khó chịu. Còn La Phi thì vẫn tiếp tục miêu tả khung cảnh đầy máu tanh đó. "Sau khi thực hiện xong hết những việc này, thi thể của nạn nhân chỉ còn thừa lại một bộ hài cốt. Tiếp đó hắn liền tìm một tấm ga trải giường cũ để gói lại, sau đó nhân lúc đêm tối ném bộ hài cốt này xuống dưới sông cách nhà hắn không xa. Nhiệm vụ tiếp theo chính là giải quyết những mảnh thi thể để lại trong nhà, công việc này khá là đơn giản - chỉ cần xách tay vứt đi thật xa là được. Hắn lấy mấy túi nilon màu đen có thể tìm thấy được ở bất cứ đâu, lại nhặt một chiếc túi du lịch cũ nát từ trong đống rác để làm thành đồ đựng phần thịt của thi thể."

"Hình như anh đã để sót điều gì đó."

Tăng Nhật Hoa khẽ nhắc nhở La Phi, "... Những cục thịt còn chưa được thái lát mà."

"Phải rồi."

La Phi dùng tay vỗ nhẹ vào đầu, bổ sung thêm, "Hung thủ trước khi cho những phần thi thể còn sót lại vào trong túi, hắn đột nhiên nhận thức ra một vấn đề: Phía cảnh sát chắc chắn sẽ phân tích ra nguyên nhân hắn lọc ra phần thịt của nạn nhân và cả phần đầu và những đồ vật khác, cũng khó tránh khỏi có cao thủ từ đó sẽ đoán ra hành vi vứt xác xuống sông của mình. Đến lúc đó, cảnh sát men theo bờ sông triển khai điều tra thì sẽ phiền phức to. Để che giấu điều này, hắn còn phải tìm một lý do cho việc "chia cắt thi thể"

- một lý do 209 có tác dụng trở thành thuật che mắt. Thế là hắn cắt những khúc thịt đó thành từng miếng để đóng giả mình thành một tên sát nhân biến thái thích ngược đãi thi thể. Trong khoảng thời gian này, hắn có

https://thuviensach.vn

lẽ còn tiện thể thiết kế một chút, dẫn dụ cảnh sát nảy sinh phán đoán sai lệch về trình độ "khả năng dùng dao"

của mình..."

"Vậy thì tại sao hắn phải luộc chín nội tạng và đầu chứ? Cũng là để tỏ ra biến thái sao?"

Tăng Nhật Hoa hỏi bằng giọng khàn khàn, cậu hình như cũng có gì đó không được dễ chịu. "Chắc cũng có suy xét về điều này. Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất có thể là vì thuận lợi cho việc vứt xác. Khi hắn xách một túi du lịch đi lại trên đường, hắn đương nhiên không hy vọng trong túi nhỏ ra máu tươi hay là những dịch thể gì khác chứ? Luộc lên thì sẽ an toàn hơn nhiều."

Nói đến đây La Phi đã hoàn toàn thể hiện ra tư duy của mình, anh để dành khoảng thời gian trầm mặc để mọi người suy ngẫm tỉ mỉ hơn, sau đó hỏi: "Các vị thấy thế nào?"

"Có thể nói thông suốt được."

Trước tiên Mộ Kiếm Vân đưa ra thái độ tích cực, "Vấn đề then chốt bị mắc kẹt trước đây cũng đã được giải thích. Chúng ta đều cho rằng tên đó là kẻ sát nhân điên cuồng biến thái, xem ra thực sự đã mắc lừa rồi. Sau khi thay đổi hướng tư duy thì đã thấy rộng rãi khoáng đạt hơn nhiều."

Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa cũng đều gật đầu biểu thị tán thành. Duy chỉ có Hoàng Kiệt Viễn vẫn tỏ ra vô cùng thận trọng, ông nhắm mắt trầm tư suy nghĩ, nghĩ kỹ lại tất cả những chi tiết lần lượt của vụ huyết án để kiểm chứng. Cuối cùng ông cũng thở dài như được giải thoát, nói: "Men theo hướng tư duy này để suy nghĩ, đúng là tất cả những chi tiết đều được ăn khớp với nhau."

"Vậy thì tốt!"

https://thuviensach.vn

La Phi tự khen mình. Ngay cả Hoàng Kiệt Viễn - người đã chìm đắm trong vụ án này suốt mười năm cũng không có ý kiến gì trái ngược, La Phi bèn chính thức bắt đầu ra lệnh tác chiến đối với hướng tư duy này: “Doãn Kiếm, Tăng Nhật Hoa!”

“Có mặt!”

Cả hai cậu chàng cùng đồng thanh hô lên. “Tôi muốn các cậu lập tức triển khai công việc, thông qua các kênh của mình để đi tìm kiếm một người như sau.”

La Phi trịnh trọng nói, “Người này là nam giới, khi xảy ra vụ án, độ tuổi từ 28 trở lên, tướng mạo trung bình khá, địa vị xã hội tốt, độc thân, không có công cụ giao thông loại lớn, có nơi ở độc lập đủ điều kiện để phân chia thi thể. Điều quan trọng nhất là: vị trí nơi ở gần ngay bên sông.”

“Tuân lệnh!”

Hai người Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa lập tức nhận lệnh đi ngay. Doãn Kiếm nắm giữ được rất nhiều tai mắt ở trong xã hội, còn Tăng Nhật 210 Hoa thì lại nắm giữ được kho tư liệu của cảnh sát, hai người này có thể coi là cặp bài trùng khi tìm kiếm thông tin. Hoàng Kiệt Viễn dõi theo hai người rời khỏi đó, cảm giác như đốm lửa trong lồng ngực sắp sửa bùng cháy. Chỉ mỗi lệnh của La Phi thôi đã khiến cho ông ở trong bóng đêm suốt mười năm cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng bình minh. Lần điều tra loại trừ này mặc dù đã có phần chậm trễ, thời gian qua đi cảnh vật cũng đổi thay, nhưng bởi vì dòng sông trong khu vực nội thành xét cho cùng cũng có hạn, nên việc điều tra loại trừ khá thuận tiện. Chỉ cần sàng lọc ra những hộ gia đình gần sông phù hợp với điều kiện năm đó, tiến hành điều tra tỉ mỉ đối với từng hộ dân thì rất có khả năng tìm thấy được vết máu lưu lại ở hiện trường phân chia thi thể! So với Hoàng Kiệt Viễn, La Phi với vai trò là người chỉ huy thì không thể lạc quan được như thế. Mặc dù anh rất tin tưởng đối với kết quả phân tích của mình, nhưng dù sao cũng đã trôi qua

https://thuviensach.vn

nhiều năm rồi, cho dù có thể sàng lọc ra vài mục tiêu trọng điểm, muốn tiếp tục điều tra loại trừ để xác định thậm chí tìm kiếm được những chứng cứ mang tính chất quyết định cũng không phải là việc dễ dàng. Thế nhưng điều then chốt nhất lại chính là ở chỗ: thời gian mà Eumenides dành cho anh đã chỉ còn hơn mười giờ đồng hồ nữa thôi, nếu như qua 12 giờ đêm ngày hôm nay, cho dù có thể tìm thấy được hung thủ thực sự của vụ án 1.12 thì cũng có ý nghĩa gì chứ? Họ chẳng qua cũng chỉ là phá được vụ án tồn đọng lại từ mười năm trước, nhưng lại thêm một lần bại trận trong cuộc đọ sức với Eumenides. Nhưng bất luận thế nào, cho dù chỉ có một phần trăm hy vọng, cũng phải dốc một trăm phần trăm sự cố gắng. Đúng như La Phi đã nói: trên thế giới này, không có việc gì là không thể. Mới hai giờ đồng hồ trước đây, mọi người chẳng phải còn đang bó tay trước vụ án 1.12 sao, thế mà giờ đây họ ít nhất cũng đã vượt qua được bước đầu tiên khó khăn nhất rồi! Kỳ tích vẫn luôn ưu ái đối với những người luôn có sự chuẩn bị tốt. Đến hơn một giờ chiều, câu châm ngôn này lại một lần nữa được kiểm chứng về tài phán đoán của La Phi. Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa đem về kết quả điều tra của họ, vẫn còn chưa mở miệng hội báo, sự hưng phấn trên mặt hai người cũng đã nói với mọi người: họ chắc chắn đã có được phát hiện trọng đại nào đó. “Sao lại có thể điều tra loại trừ xong nhanh như vậy sao?”

La Phi có vẻ như hơi khó tin, nhưng đồng thời cũng không che giấu được thần sắc mong ngóng. “Vẫn chưa điều tra xong hết.”

Doãn Kiếm trả lời rất nhanh, “Nhưng hiện nay đã xác định được một nhân vật nghi phạm chính nhất.”

211 La Phi chau mày, cảm thấy cách nói của người trợ lý có phần hơi võ đoán: nếu vẫn còn chưa điều tra xong sao lại có thể dễ dàng dùng định ngữ “chính nhất”

chứ? “Tư liệu về nghi phạm đâu?”

https://thuviensach.vn

La Phi quyết định tự mình đưa ra phán đoán. “Tư liệu cụ thể thì vẫn chưa kịp chỉnh lý... Lúc đó chúng tôi vừa nhìn thấy hồ sơ của người này, lập tức quay về hội báo. Người đó tên là...”

Có thể là nói quá vội, đến thời khắc then chốt nhất thì Doãn Kiếm lại không thể không dừng lại để nghỉ, sau đó mới nói hết câu, “... Tên Đinh Chấn, anh ta là con trai của Đinh Khoa!”

Đột nhiên nghe thấy hai cái tên này, La Phi chợt ngẩn người, thật không ngờ trong khoảnh khắc tư duy chợt ngừng trệ giây lát. Hoàng Kiệt Viễn ngồi cạnh anh cũng đang trợn trừng mắt, như thể vốn không tin nổi vào tai mình. Chỉ có Mộ Kiếm Vân vẫn giữ được thần sắc bình tĩnh, sau khi thoáng suy ngẫm bèn gật đầu nói: “Đúng rồi. Đinh Chấn... Anh ta phù hợp với đặc trưng hung thủ mà chúng ta đã phân tích.”

Vài hôm trước, hai người La Phi và Mộ Kiếm Vân vẫn còn tiếp xúc với Đinh Chấn, họ thậm chí còn tiến hành thảo luận và phân tích về con người này. Bây giờ nhớ lại, những đặc trưng của anh ta đúng là rất ăn khớp với sự miêu tả tâm lý của Mộ Kiếm Vân về hung thủ của vụ huyết án 1.12: tướng mạo đường đường, là giảng viên đại học được mọi người kính trọng, lúc nhỏ gặp phải sự bất hạnh trong gia đình, sau nhiều năm vẫn sống độc thân... “Nơi anh ta sống ở sát ngay cạnh sông Bảo Đới ở Bắc thành.”

Doãn Kiếm lúc này lại nói tiếp, “Đó chính là căn hộ chung cư độc thân mà lúc anh ta mới tham gia làm việc được nhà trường phân cho. Theo lý mà nói, anh ta lẽ ra nên đổi sang căn nhà rộng hơn từ lâu rồi, nhưng đến giờ anh ta vẫn cứ sống ở đó.”

Tất cả mọi người đều nghe hiểu ẩn ý ở trong lời nói của Doãn Kiếm. Khả năng tư duy của La Phi cuối cùng cũng được hồi phục trong nỗi chấn động. Anh đã không cần nghe nhiều thông tin thêm nữa, giống như Doãn Kiếm và Tăng Nhật Hoa khi vừa nhìn thấy hồ sơ đã vội quay về hội báo. Bởi vì chỉ dựa vào một manh mối là đã có thể nói rõ được quá nhiều vấn đề.

https://thuviensach.vn

Bao gồm cả việc Đinh Khoa tại sao lại lui về ở ẩn, bao gồm việc Eumenides tại sao lại nhất định túm chặt vụ án đã xảy ra từ mười năm trước này... Tất cả mọi thứ có lẽ đều chỉ cần dùng một manh mối này là có thể giải thích được. Anh ta là con trai của Đinh Khoa. Chú thích: 212 (1) Heavy metal (thường được gọi tắt là metal) là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, chủ yếu ở Anh và Mỹ. Bắt nguồn từ blues-rock và psychedelic rock, các ban nhạc tạo nên cho heavy metal những âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rè khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, và nói chung là ồn ào. Lời hát và phong cách biểu diễn của heavy metal thường mang đậm chất nam tính và cơ bắp.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 25: Con Chết, Cha Mới Xuất Hiện

13 giờ 21 phút, học viện Môi trường Đại học Công nghệ tỉnh, văn phòng làm việc của phó Hiệu trưởng ở tầng 8. Với vai trò là thư ký Đinh Chấn, một trong những công việc thường ngày của Ngô Quỳnh là chăm lo cho việc ăn uống của đối phương. Vào mỗi buổi trưa hàng ngày, cô đều làm theo lời dặn dò của Đinh Chấn gọi cơm hộp và đưa vào văn phòng. Đinh Chấn sẽ vừa ăn vừa đọc một số tài liệu chuyên ngành, trong quá trình này, anh ta không muốn bị bất kỳ ai quấy nhiễu, cho nên Ngô Quỳnh bắt buộc phải chờ đợi ở bên ngoài. Đợi sau khi Đinh Chấn ăn cơm xong, anh ta sẽ gọi điện thoại thông báo cho Ngô Quỳnh vào phòng để thu dọn hộp cơm, còn anh ta thì tranh thủ chút thời gian còn lại để nghỉ ngơi chốc lát. Nhưng tình hình hôm nay lại có vẻ hơi kỳ lạ. Lúc 11 giờ 30 phút, Ngô Quỳnh đã đem cơm hộp vào trong phòng, gần hai giờ đồng hồ đã trôi qua, Đinh Chấn vẫn không gọi điện thoại cho cô, điều này khiến cô bất giác trào dâng cảm giác lo lắng: anh ấy chắc không phải là vì bận việc quá mà đã quên ăn cơm rồi chứ? Dạ dày của anh ấy đã không được tốt, để đói như vậy thì rất có hại cho sức khỏe! Sau khi lo lắng như vậy, Ngô Quỳnh càng lúc càng đứng ngồi không yên. Mặc dù biết rõ Đinh Chấn rất ghét bị làm phiền trong khi làm việc, nhưng cô vẫn quyết định vào phòng xem sao, bất luận thế nào thì cũng phải đốc thúc đối phương ăn cơm trước đã. Thế nên Ngô Quỳnh bèn đứng dậy và đi đến trước cửa phòng, cô giơ tay ra gõ nhẹ mấy tiếng vào cánh cửa, lặng lẽ chờ đợi người trong phòng trả lời. Nhưng hơn mười phút trôi qua, trong phòng vẫn không có chút động tĩnh gì. Ngô Quỳnh lại tiếp tục giơ tay lên gõ cửa, đồng thời dịu dàng gọi: “Giáo sư Đinh?”

Trong phòng vẫn không có bất cứ âm thanh nào, như thể vốn không có ai tồn tại vậy. “Lẽ nào là ngủ mất rồi?”

https://thuviensach.vn

Ngô Quỳnh cau mày đoán thầm, đồng thời trong lòng lại trào dâng cảm giác lo lắng: “Đã vào giữa thu, nếu như không đắp chăn cẩn thận, thì rất dễ bị cảm lạnh!”

214 Nếu như đã như vậy, Ngô Quỳnh cũng không suy xét được thêm nhiều nữa. Cô cầm lấy nắm tay cửa, khẽ xoay sau đó từ từ đẩy cửa vào, rồi cả người cũng tiến vào trong phòng. Điều khiến cô cảm thấy vô cùng ngạc nhiên chính là: Đinh Chấn không hề ngủ, thậm chí anh ta cũng không làm việc. Người đàn ông trung niên này đang ngồi trước bàn làm việc của mình, anh ta ngồi im bất động, ánh mắt thẫn thờ nhìn thẳng về phía trước, nhưng lại không nhìn hẳn vào một điểm cụ thể nào cả. Ngô Quỳnh nhận ra đối phương không biết đang nghĩ gì mà lại thất thần như vậy. Cô nhón chân khẽ khàng đi lên trước mấy bước, nhưng lại nhìn thấy hộp cơm lúc trước đem vào vẫn để ở trên bàn, chưa hề động tới. “Giáo sư Đinh. Sao đến giờ anh vẫn chưa ăn cơm chứ?”

Giọng nói của Ngô Quỳnh mang theo chút trách móc nhưng lại có phần xót xa. Con ngươi mắt Đinh Chấn từ từ chuyển hướng về phía Ngô Quỳnh, như thể vừa mới phát giác ra có người đã đi đến cạnh mình. Ánh mắt của anh ta vẫn thẫn thờ, rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi tâm tư kỳ lạ. “Biết là anh bận, nhưng ăn bữa cơm thì có thể làm lỡ mất bao nhiêu thời gian được chứ?”

Ngô Quỳnh giơ tay ra chỉ vào hộp cơm, “Anh nhìn kìa, đã lạnh rồi. Để em đi hâm nóng lại nhé.”

“Không cần đâu.”

Đinh Chấn vừa dùng giọng nói thâm trầm vừa định làm động tác ngăn cản. Nhưng cánh tay của anh ta chỉ nhấc lên một nửa, rồi lại mềm oặt rủ xuống, trông cứ như một bệnh nhân đã cạn kiệt sức lực. “Anh sao vậy? Cảm thấy không khỏe sao?”

https://thuviensach.vn

Ngô Quỳnh nhận được sự khác thường, cô vội vàng đặt hộp cơm xuống, đi qua bàn làm việc đến bên cạnh Đinh Chấn. Đinh Chấn lại một lần nữa khẽ nhấc cánh tay lên, dùng giọng nói khàn khàn như là cố ép từ trong yết hầu ra: “Tôi không sao... Cô ra ngoài đi!”

Ngô Quỳnh lại càng cảm thấy không yên tâm, cô giơ tay lên sờ vào trán đối phương: “Anh không bị sốt đấy chứ?”

Xúc cảm mềm mại của người phụ nữ mang theo cảm giác ấm áp, khiến cho cơ thể Đinh Chấn bất giác khẽ run rẩy. Anh ta ngước mắt lên nhìn gương mặt Ngô Quỳnh, đó là một gương mặt của cô gái dịu dàng tinh tế, đúng lúc lại kề sát anh ta như vậy, sát đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hương thơm say đắm lòng người. Đây là một bức tranh tuyệt đẹp, nhưng Đinh Chấn lại cố tình co người về phía sau, như thể cố ý muốn tránh né đối phương vậy. 215 Ngô Quỳnh phát hiện ra nhiệt độ cơ thể đối phương vẫn bình thường, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời cô cũng chú ý thấy động tác cố tình tránh né mình của đối phương, trong lòng không kìm nổi trào dâng cảm giác đắng cay chua xót. Cô tin rằng mình không phải là một người phụ nữ khiến cho người khác phản cảm, nhưng không hiểu tại sao người đàn ông trước mặt đây lại luôn không tiếp nhận sự thân cận của mình? Thậm chí ngay cả sự quan tâm hoàn toàn xuất phát từ nội tâm cũng khiến cho anh ta né tránh? May mà nhiều năm qua, cô cũng coi như đã quen với tình cảnh này. Cô đã không còn cầu mong quá nhiều, chỉ cần có thể ở bên cạnh người đàn ông này, lặng lẽ ngưỡng vọng công việc và thành tựu của anh ấy, cũng có thể được mãn nguyện. Ngô Quỳnh lặng lẽ thở dài, quay người định bước đi. Nhưng đột nhiên cô dừng lại, ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào gương mặt Đinh Chấn. Lúc này chính là buổi trưa, ánh nắng chói chang nhất, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, tạo nên một vòng ánh sáng chói lòa vây quanh lấy Đinh Chấn đang ngồi cạnh cửa sổ. Và ở nơi khóe mắt của Đinh Chấn, rõ ràng đang có thứ gì đó lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ngô Quỳnh giật mình. Là một người phụ nữ, cô đương nhiên biết thứ lấp lánh đó là gì. Chỉ là cô không hiểu, tại

https://thuviensach.vn

sao trên mặt Đinh Chấn lại đột nhiên xuất hiện tâm trạng này. Nhiều năm nay, cô đều cho rằng người đàn ông này ngoài sự cuồng nhiệt đối với công việc, thì không có bất cứ tình cảm nào khác. Cô thậm chí nghi ngờ trái tim ở trong cơ thể đối phương chính là một thiết bị máy móc, điều này khiến cho anh ấy không thể nào nảy sinh được bất cứ tình cảm hay ham muốn gì cả, cho dù cô có chảy hết nhiệt huyết trong cơ thể cũng không thể nào làm tan chảy anh ấy được. Nhưng một người như vậy thật không ngờ cũng biết khóc. Tại sao? Ngô Quỳnh khó có thể kìm nén được, vừa lo lắng lại vừa suy ngẫm: liệu có phải là vì mình không? Ngô Quỳnh thẫn thờ do dự giây lát, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, lên tiếng hỏi: “Giáo sư Đinh, anh sao vậy?”

Từ khoảnh khắc cô nhìn thấy giọt nước mắt của Đinh Chấn, thành lũy vô hình được xây dựng giữa họ hình như đã tan biến đi rất nhiều. “Cô ra ngoài đi...”

Giọt nước mắt bên khóe mắt của Đinh Chấn vẫn chưa tan hết, khóe miệng lại trào lên nụ cười đau khổ, “... Cô ở đây cũng không giúp gì được tôi.”

216 Nhưng anh ta càng nói như vậy, thứ tình cảm nào đó trong lòng Ngô Quỳnh càng trào lên mãnh liệt. Lần đầu tiên cô nhìn thấy người nam giới này thể hiện ra thần sắc bất lực và bi thương trước mặt mình, đây có lẽ mới chính là gương mặt chân thực nhất của anh ấy thì phải? Trái tim của anh ấy không phải làm bằng máy, nơi đó thậm chí còn yếu mềm hơn cả những người bình thường khác, chỉ là có một lớp vỏ kiên cố bên ngoài bọc lấy trái tim anh, khiến cho người khác không thể nào tiếp cận được. Bây giờ lớp vỏ bọc bên ngoài đó cuối cùng cũng được mở ra, đây chính là thời cơ thích hợp nhất để mình tiếp cận đối phương. Con người trong lúc yếu đuối nhất thì lại càng dễ tiếp nhận tình cảm mà người khác đem tới, bất luận nam hay nữ, cũng đều như vậy. Thế là Ngô Quỳnh ngược lại đi đến gần về phía trước. Cô dùng ngón tay mềm mại của mình vuốt ve mắt đối phương, sau

https://thuviensach.vn

đó khẽ nói: “Có lẽ em đúng là không giúp gì được cho anh, nhưng ít ra em có thể ở lại bên cạnh anh. Em biết anh cần em... Mặc dù anh chưa bao giờ nói ra.”

Đinh Chấn nhắm mắt lại, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được những giọt nước mắt lăn dài xuống kẽ tay của Ngô Quỳnh. Những giọt nước đó dường như đã rơi vào trái tim người phụ nữ, khiến cho cô càng lúc càng xúc động. Cô đột nhiên cúi người xuống, hôn vào khóe mắt đối phương, một thứ mùi vị vừa đắng vừa chát lan dần trong miệng cô, nhưng trái tim cô lại trào dâng cảm giác ngọt ngào. Bởi vì người đàn ông đó cuối cùng cũng không cự tuyệt cô. Đúng vậy, Đinh Chấn không những không cự tuyệt, anh ta thậm chí còn ngước mặt lên để phối hợp với đối phương. Làn môi dịu dàng mềm mại đó đã đem lại cho anh ta cảm giác vừa thân quen vừa xa lạ, anh ta khẽ hít hà hương thơm tỏa ra từ làn da người phụ nữ, thứ ham muốn đã bị kìm nén nhiều năm qua từ từ nở rộ. Đây là thứ ham muốn nguyên thủy nhất của loài người, nhưng trong lòng anh ta lại bị giam cầm bao năm qua một cách tàn nhẫn. Anh ta chỉ có thể dựa vào việc điên cuồng làm việc để làm tê dại bản thân mình, dùng thành lũy băng giá để ngăn cách thứ ham muốn đó với thế giới chân thực. Anh ta cũng có tình cảm, anh ta cũng muốn yêu, nhưng anh ta không dám. Anh ta sợ rằng thứ tình cảm đó sẽ hủy hoại bản thân mình, và hủy hoại cả người khác nữa. Nhưng hôm nay, sau khi lớp vỏ ngoài tưởng như cứng chắc đó đã bị lột bỏ, sức phòng ngự của anh ta liền bị sụp đổ hoàn toàn. Bởi vì anh ta đã không cần suy nghĩ đến hậu quả nữa rồi. Tất cả mọi sự việc, đối với anh ta mà nói sẽ không còn bất cứ hậu quả gì nữa. 217 Ngô Quỳnh nhạy bén nắm bắt được sự biến hóa trong nơi sâu kín trái tim của Đinh Chấn. Cô càng hôn đối phương một cách mãnh liệt hơn. Từ khóe mắt cho đến má, từ má cho đến miệng, giọt nước mắt lạnh giá thấm vào làn da họ, nhưng lại không thể nào dập tắt được thứ tình cảm nồng cháy đang trào dâng trong lòng họ. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nước mắt của Đinh Chấn đã ngừng rơi, nhưng nước mắt của Ngô Quỳnh thì lại rơi xuống. Đó là những giọt nước mắt khó có thể giải thích được, không biết là khóc vì quá vui mừng hay là đang phát tiết ra nỗi đắng

https://thuviensach.vn

cay chua xót khó có thể kìm nén được. “Anh thích em, rõ ràng là anh thích em...”

Cô nói hàm hồ giữa những giọt nước mắt, “Nhưng tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao?”

Đinh Chấn không có cách nào trả lời, anh ta chỉ giơ hai tay ra, khẽ ôm lấy cơ thể người phụ nữ. Còn Ngô Quỳnh cũng thuận đà quỳ xuống dưới đất, nửa người ngả vào lòng Đinh Chấn, bật khóc không chút kiêng dè gì. Đinh Chấn cúi đầu, chóp mũi chạm vào phần cổ người phụ nữ, im lặng không lên tiếng. Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng anh ta cũng ôm một người phụ nữ ở trong lòng. Hơn nữa đó lại chính là người anh ta thương yêu nhất, người phụ nữ mà ngay cả trong mơ anh ta cũng thường xuyên gặp. Anh ta chỉ dám ôm ấp đối phương ở trong mơ, nhưng lúc này đây cảm giác ở trong giấc mơ lại biến thành hiện thực. Phần lưng mảnh mai đẹp đẽ của người phụ nữ khẽ nhấp nhô theo nhịp khóc, và đôi gò bồng đảo lại đang ép vào đùi Đinh Chấn, mặc dù đã cách một lớp áo len bó, nhưng anh ta vẫn có thể cảm nhận rất rõ sự đầy đặn và mềm mại đó. Mang theo sự ham muốn bản năng bị kìm nén trong nhiều năm, một luồng máu nóng dần dần tập trung dồn đến vị trí giữa hai đùi Đinh Chấn. Và Ngô Quỳnh nhanh chóng phát giác ra sự biến hóa của đối phương, cô ngừng khóc, giơ tay lên lau nước mắt và nhìn Đinh Chấn. Hơi thở của Đinh Chấn trở nên gấp gáp, đột nhiên anh ta ôm lấy cổ đối phương, nhằm vào đôi môi mềm mại đó và hôn điên cuồng, đồng thời một bàn tay khác của anh ta cũng đưa vào trong cổ áo người phụ nữ, chiếm lĩnh đôi gò bồng đảo mềm mại đó. Ngô Quỳnh phát ra tiếng rên khe khẽ đầy quyến rũ, cô tích cực đáp lại đối phương, dùng tay vuốt ve phần giữa hai đùi đối phương. Luồng máu nóng đó càng lúc càng trào dâng, hình như không có bất cứ trở ngại nào có thể ngăn cản được anh ta. Thế nên Ngô Quỳnh khẽ mở thắt lưng của Đinh Chấn, phóng thích đám lửa đang sục sôi tình cảm ra. 218 Đinh Chấn cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại của người phụ nữ đang chạm vào vị trí mẫn cảm nhất của mình,

https://thuviensach.vn

anh ta không kìm được khẽ rên rỉ. Đồng thời anh ta nghe thấy giọng nói nũng nịu của Ngô Quỳnh vang lên bên tai mình: “Anh có thích em không?”

Đinh Chấn đã không còn sức lực để trả lời, anh ta chỉ lặng lẽ gật đầu. “Anh thích em, anh thích em...”

Ngô Quỳnh lộ ra sắc mặt si mê như người say, “Vậy thì anh hãy tiến tới đi, em là của anh.”

Trong lúc nói, cô đã cởi chiếc áo len bó sát đang mặc trên mình ra, sau đó lại vòng tay ra sau lưng, cởi chốt dây áo con ra. Khi đồ lót rơi xuống, cơ thể với những đường nét tuyệt đẹp của cô hoàn toàn hiện ra trước mặt Đinh Chấn. Đinh Chấn chỉ cảm thấy phía trước mắt là một mảng trắng xóa. Anh ta lập tức ngẩn người, cảnh tượng mảng trắng xóa đó giống như dòng điện đâm thẳng vào trái tim anh ta, mang lại thứ cảm giác đau đớn như xé nát tim gan, đồng thời cũng mở ra cánh cửa chốt chặt ký ức đầy nhục nhã của anh ta. Anh ta đã không thể nói ra đó là việc của bao nhiêu năm trước, anh ta chỉ nhớ lúc đó mình đang học cấp 3. Buổi chiều ngày hôm đó, anh ta vì ốm nên về nhà sớm, khi anh ta mở cửa phòng, hình ảnh hiện ra trước mắt cũng là một mảng trắng xóa tương tự. Mảng cơ thể trắng xóa của một người phụ nữ, bị một người đàn ông đen giòn đè lên trên. Hai màu trắng đen đó tạo nên một sự đối lập rõ nét, đem lại cho anh ta ấn tượng tàn khốc vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa được. Người phụ nữ đó là mẹ của anh ta, thế nhưng người đàn ông đó không phải là bố của anh ta. Bố của anh ta chưa bao giờ về nhà sớm như vậy. Ký ức của anh ta gần như bị cắt đứt ở chính mảng trắng xóa đó. Anh ta không nhớ được về sau còn xảy ra chuyện gì, ấn tượng cuối cùng của anh ta chính là tiếng hét kinh hoàng thất sắc của mẹ: “Ra ngoài, con mau ra ngoài!”

Khi tiếng hét đó lại một lần nữa vang lên bên tai anh ta, dòng máu nóng và ham muốn cuồng nhiệt của anh ta trong khoảnh khắc liền lạnh ngắt, tất cả sự ham muốn kích thích đều tiêu tan, sự đau đớn và nhục nhã đã chiếm lấy toàn bộ cảm giác của anh ta. Ngô Quỳnh cảm nhận được sự ủ dột trên

https://thuviensach.vn

cơ thể của Đinh Chấn, thoạt tiên cô ngẩn người, sau đó lại lộ ra sự kinh ngạc và thất vọng: “Anh sao vậy?”

Đinh Chấn không nói gì. Anh ta cảm thấy mình giống như một kẻ trần truồng bị vứt giữa trung tâm náo nhiệt giữa thành phố, tôn nghiêm mà anh ta luôn giữ gìn suốt nhiều năm qua trong khoảnh khắc hoàn toàn biến mất. 219 Đó là thứ tôn nghiêm cơ bản nhất của một người đàn ông, quyết không thể nào bị xâm phạm. Vì bảo vệ cho sự tôn nghiêm này, anh ta đã không tiếc phải trả bất cứ giá nào. Anh ta có thể không tiếp cận bất cứ nữ sắc nào trong suốt mười năm dài đằng đẵng, bởi vì anh ta đã từng chịu đựng nỗi đau khổ sâu sắc khi sự tôn nghiêm này bị sỉ nhục. “Thì ra anh không phải là đàn ông.”

Anh ta vĩnh viễn không thể nào quên được câu nói này, câu nói mà cô gái đó đã nói với anh, càng không thể nào quên được nét mặt vừa đắc ý vừa khinh mạn hiện lên trên mặt cô gái đó. Mười năm trước trong đêm tuyết rơi lạnh giá, nét mặt này giống như một cái dùi sắc nhọn, dễ dàng đâm nát vụn vẻ bề ngoài kiêu hãnh của anh ta. Tiếp đó, lời sỉ nhục cao độ đã khiến cho máu huyết trong người anh bắt đầu trào dâng lên não, hơn nữa còn ấp ủ thành thứ tâm trạng phẫn nộ vô cùng đáng sợ có thể hủy hoại mọi thứ. Anh ta căm hận cơ thể trắng xóa đó, hình như đó là cảnh tượng thu nhỏ xấu xí nhất trên thế giới này, trong đó ánh lên ký ức nhục nhã nhất của anh ta, cho dù cả cuộc đời này khó có thể xóa nhòa được. Thế là anh ta lao về phía cơ thể đó, dùng hai tay bóp chặt cổ đối phương, phát tiết ra sự uất ức và phẫn nộ của mình. Cho đến khi nước mắt, nước mũi, thậm chí là cứt đái của cô gái đó đều trào cả ra, anh ta mới dần tỉnh táo trở lại trong trạng thái điên cuồng. Thế nhưng tất cả mọi thứ đều đã quá muộn, người phụ nữ có thân hình trắng xóa đang dần dần biến thành một xác chết lạnh giá, anh ta không thể không dốc hết tâm sức để che giấu hành động tội lỗi trong lúc kích động của mình... Từ đó anh ta không dám tiếp cận bất cứ người phụ nữ nào nữa, cho dù là Ngô Quỳnh - một cô gái say mê sùng bái anh ta. Anh ta bao bọc mình trong một lớp vỏ dày cứng, bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, cũng là

https://thuviensach.vn

canh giữ bí mật đầy máu tanh của mười năm trước. Thế nhưng số phận vẫn không chịu buông tha cho anh ta. Khi bí mật đó bị người khác tiết lộ ra, thành lũy trong lòng anh ta cũng đang sụp đổ trong nỗi tuyệt vọng. Thế là sự ham muốn kìm chế trong nhiều năm lại một lần nữa được thổi bùng lên, nhưng điều bi đát chính là, cuối cùng thứ ham muốn này vẫn vứt anh ta vào trong cảnh ngộ sượng sùng mà anh ta đã từng gặp. Anh ta còn có thể nói được gì đây? Điều duy nhất anh ta có thể làm chính là nhắm mắt trước mặt người mình yêu thương, giống như một con đà điểu đáng thương cắm đầu vào trong đống cát. Ngô Quỳnh đương nhiên không thể nào hiểu được thế giới tình cảm phức tạp ở trong lòng Đinh Chấn. Cô chỉ tưởng rằng sự thay đổi trong cơ thể đối phương 220 là do mình chưa đủ tốt, suy nghĩ này khiến cô trở nên vô cùng đau buồn, niềm vui lúc đầu lại trở thành giọt nước mắt chỉ chực trào ra. “Anh không thích em nữa à?”

Cô lo lắng hỏi. “Đúng vậy, tôi không thích cô!”

Đinh Chấn như thể vớ được cọng cỏ cứu mạng, anh ta hét lên, “Tôi ghét cô! Cô mau đi ra ngoài, tôi vốn không muốn nhìn thấy cô!”

Sắc mặt Ngô Quỳnh trở nên trắng nhợt, cô mở to mắt nhìn chằm chằm vào Đinh Chấn, muốn nhìn thấy rõ đối phương. Nhưng Đinh Chấn lúc này lại cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cô. “Em không tin.”

Ngô Quỳnh ngước cằm, ghé sát mặt lại vẻ khiêu khích, “Anh không thích em, tại sao anh lại phải nói dối em?”

Đinh Chấn còn chưa kịp trả lời, Ngô Quỳnh đột nhiên cúi người xuống, sau đó làm một động tác mà Đinh Chấn không thể nào tưởng tượng nổi - cô khẽ há miệng mình, ngậm thứ mềm oặt đã mất đi uy phong của đối phương vào trong miệng. Đinh Chấn chỉ cảm thấy một dòng máu nóng lại tiến vào trong cơ thể của anh ta, hơn nữa khí thế ào ạt không thể nào ngăn cản nổi. Trong khoảnh khắc đó, đại não của anh ta trở nên trống rỗng, tất cả những chuyện cũ, tất cả những tội ác và nỗi nhục nhã đều không tồn tại nữa. Anh

https://thuviensach.vn

ta giống như một đứa trẻ vừa mới sinh ra, bị quấn chặt trong thứ tình yêu trần trụi nhưng lại thuần khiết, bất kỳ ai cũng đều không thể nào làm tổn thương đến anh ta được. Ngô Quỳnh thở dốc, cảm nhận thấy đối phương đang cương cứng trong cơ thể mình. Cô biết mình đã hoàn toàn khống chế được người đàn ông này, thậm chí còn tin rằng đối phương mãi mãi sẽ không bao giờ rời xa cô. Khoảnh khắc quấn quýt đó không biết kéo dài bao lâu, sau những giây phút cuồng nhiệt hai người vẫn ôm chặt nhau, không nỡ tách ra. Cho đến tận khi điện thoại bên ngoài phòng vang lên, mới kéo họ từ thế giới của hai người trở về hiện thực. Ngô Quỳnh yếu ớt đứng lên, “Em cần phải nghe điện thoại đây.”

Sự cuồng nhiệt lúc đầu đến thời khắc này đã vơi bớt dần, cô gái lại xuất hiện sự e lệ khiến mọi người yêu mến. Đinh Chấn gật đầu, dõi mắt nhìn theo bước đi chậm rãi của cô, cơ thể trắng xóa đó lấp lánh ánh sáng của sự trong trắng thuần khiết và duy mỹ. Giây lát sau, Ngô Quỳnh nhận xong cuộc điện thoại quay trở về phòng. “Là ai vậy?”

Không biết có phải là cuộc mây mưa vừa rồi đã hao tốn hết sức lực của Đinh Chấn hay không, anh ta hình như phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể ép ra được hai chữ này. 221 “Phòng bảo vệ của trường gọi tới, hỏi anh có ở đây không. Hỏi họ là có chuyện gì, họ lại không chịu nói.”

Ngô Quỳnh thản nhiên trả lời. Rõ ràng cô không hề để tâm đến nội dung cuộc điện thoại. Tâm tư của cô có thể vẫn còn đang chìm đắm trong cảnh tượng đẹp đẽ vừa rồi thì phải. Trong mắt Đinh Chấn lại thoáng lướt qua thần sắc phức tạp, đồng thời cũng mang theo cả sự bi thương, đau khổ và tuyệt vọng. Những điều này tạo thành nét tương phản rất rõ với thứ cảm giác hạnh phúc vẫn còn lưu lại trên mặt anh ta, nhưng người phụ nữ đang bận mặc quần áo, không hề chú ý thấy điều này. “Hãy cầm hộp cơm đi hâm nóng một chút, anh đã thấy đói rồi.”

Giây lát sau, Đinh Chấn cố tỏ ra bình tĩnh nói. “Dạ được.”

https://thuviensach.vn

Ngô Quỳnh cười dí dỏm, “Lúc trước em còn cứ tưởng anh là người mình đồng da sắt, không những không có bất cứ ham muốn gì, hơn nữa còn có thể không ăn không uống kia đấy.”

Đinh Chấn không nói gì, anh ta chỉ chăm chú nhìn cô gái, mang theo thần sắc tham lam và không nỡ rời xa. Ngô Quỳnh rõ ràng đã hiểu nhầm cảm xúc của Đinh Chấn, mặt cô chợt đỏ ửng. Cô vội vàng cầm hộp cơm bước ra ngoài phòng. “Em đi một lát sẽ về ngay.”

Đây là câu nói cuối cùng của cô đối với Đinh Chấn. Khoảng mười lăm phút sau, Ngô Quỳnh bước đi từ hướng nhà ăn của khoa Môi trường quay trở về tòa nhà. Trong tay cô cầm hộp cơm nóng hổi, tâm trạng cũng như được tắm gội dưới ánh nắng mặt trời, tràn ngập cảm giác dịu dàng ấm áp. Nhưng khi cô vừa rẽ quành, gần đến tòa nhà, cảnh tượng kỳ quái xuất hiện trước mắt lại khiến cô ngẩn người đứng im tại chỗ: rất nhiều cảnh sát và xe cảnh sát tập trung ở xung quanh tòa nhà, gần như đã vây kín cả tòa nhà. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngô Quỳnh bước đến đoàn người hiếu kỳ đang vây quanh, lên tiếng hỏi. “Tôi cũng không rõ nữa. Hình như cảnh sát đến bắt người, và hình như, ở trên lầu có người muốn tự sát.”

Người lên tiếng là một cậu thanh niên, qua cách ăn mặc của cậu chắc là nhân viên bảo vệ của bãi đỗ xe. Thấy ánh mắt Ngô Quỳnh mơ màng không tìm thấy mục tiêu, cậu ta bèn giơ cánh tay chỉ lên phía trên cao: “Cô nhìn kìa, ở tầng 8, có nhìn thấy người đấy không?”

Ngô Quỳnh nhìn theo hướng tay chỉ của cậu thanh niên, quả nhiên có một bóng người đang đứng ở ô cửa sổ căn phòng nào đó ở tầng 8. Vị trí nơi anh ta đứng kề ngay sát viền cửa sổ, gần như chỉ một cơn gió là có thể thổi anh ta xuống dưới. 222 Ngô Quỳnh kêu lên một tiếng kinh hãi, hộp cơm trong tay liền rơi xuống đất. Cậu thanh niên ở bên cạnh cô vội vàng né tránh, đồng thời kêu lên kinh ngạc: “Cô sao thế?”

https://thuviensach.vn

Ngô Quỳnh không có tâm tư để giải thích cho cậu ta, cô vội vàng chen ra khỏi đoàn người, lao chạy vào trong tòa nhà. Nhưng nhanh chóng có hai người cảnh sát chạy đến ngăn cô lại: “Xin lỗi, tòa nhà bây giờ cấm ra vào.”

“Không được, các anh để tôi vào, tôi là thư ký của anh ấy, tôi là thư ký của anh ấy!”

Ngô Quỳnh vội vàng hét lên, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng ở mép cửa sổ tầng 8, sắc mặt trắng nhợt. Người đàn ông đó chính là Đinh Chấn. Lúc này đây anh ta cũng nhìn thấy Ngô Quỳnh, thế là trên khuôn mặt thẫn thờ của anh ta cuối cùng cũng mang theo chút ý cười. Mình vẫn đứng ở chỗ này, có lẽ chính là đợi người phụ nữ này thì phải. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng hình cô ấy từ đằng xa, nhưng như vậy là đã rất mãn nguyện rồi. Có lẽ việc đáng tiếc duy nhất, chính là tại sao mười năm trước mình lại không gặp được cô ấy chứ? Nếu không thì chắc là rất nhiều sự việc đều đã thay đổi nhỉ? Đinh Chấn không dám nghĩ tiếp theo hướng giả thiết này nữa, bởi vì như vậy sẽ khiến anh ta chịu đựng nỗi đau đớn như xé nát tâm can. Bất luận đẹp đẽ thế nào, bất luận mong ngóng ra sao, đáng tiếc là tất cả mọi thứ đều đã quá muộn. Anh ta lại ngẩng đầu lên, nhìn lên vầng ánh dương rực rỡ chói lòa trên bầu trời. Ánh nắng chói chang khiến cho trước mắt anh ta chợt hoa lên và thấy được những hình ảnh sáng lạn nhiều sắc màu, như thể mở ra một cánh cửa đi đến một thế giới khác. “Tạm biệt!”

Anh ta khẽ ấp úng một câu, như thể nói với bản thân mình, lại giống như nói với toàn thế giới. Sau đó anh ta khẽ rướn người, nhảy từ ô cửa sổ xuống. Trong khoảnh khắc cuối cùng, trong sinh mạng của anh ta, tất cả mọi cảm quan của anh ta gần như đều bị đóng kín, duy chỉ có tiếng kêu thảm thiết đau xót của người phụ nữ đó vẫn luôn vang vọng bên tai anh ta. “Không...”

Anh ta rất muốn dừng lại giây lát vì tiếng hét đó, nhưng anh ta đã không còn có bất cứ cơ hội nào nữa rồi. 223 Lúc Đinh Chấn rơi xuống đất mang

https://thuviensach.vn

theo âm thanh trầm nặng, cơ thể Ngô Quỳnh cũng mềm oặt và ngã xuống. Người cảnh sát bên cạnh cô vội vàng đỡ cô ra ngoài, vừa cấp cứu vừa chờ xe cấp cứu đến. Tất cả mọi người đều dồn đến nơi Đinh Chấn ngã xuống. Trong đó người dẫn đầu chính là La Phi - đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Anh vừa cúi xuống kiểm tra xác minh thân phận của Đinh Chấn, vừa dặn dò Doãn Kiếm và mọi người ở phía sau: “Hãy lục soát toàn bộ tất cả các lối ra vào trong ngoài của tòa nhà này cho tôi.”

“Rõ!”

Doãn Kiếm dẫn theo đội cảnh sát lập tức chấp hành mệnh lệnh của La Phi. Và lúc này ở trong đoàn người có một người đàn ông trung niên mặc trang phục bình thường từ từ quỳ xuống trước thi thể của Đinh Chấn, ông ta nhìn rất lâu vào khuôn mặt nát bét đó, thần sắc thẫn thờ. Giây lát sau, thật không ngờ ông giơ tay ra ấn vào huyệt nhân trung của thi thể. “Anh Hoàng, anh làm gì thế?”

La Phi phát hiện thấy sự khác thường của người đàn ông này, vội vàng khẽ hét lên. Người đàn ông chính là Hoàng Kiệt Viễn - người đã khổ sở truy lùng vụ án 1.12 suốt mười năm nay. Tâm trạng của ông ở trong trạng thái mất kiểm soát, không những có vẻ không hề nghe thấy tiếng hét của La Phi, ngược lại còn giơ một tay ra để tóm chặt cổ áo Đinh Chấn. “Mày tỉnh lại đi! Mày đứng dậy cho tao!”

Ông hét lên bằng chất giọng đã bị kiềm chế. La Phi chau mày, ra hiệu bằng mắt với hai người cảnh sát đứng sau: “Mau kéo anh ấy ra.”

Hai người cảnh sát trẻ đứng ở hai bên giữ lấy hai cánh tay của Hoàng Kiệt Viễn, kéo ông rời khỏi thi thể của Đinh Chấn. Hoàng Kiệt Viễn giãy giụa điên cuồng: “Các cậu làm gì vậy? Thả tôi ra!”

La Phi cất cao giọng gầm lên: “Anh Hoàng, anh hãy bình tĩnh một chút!”

https://thuviensach.vn

Câu nói này như lời cảnh báo thức tỉnh, cuối cùng cũng khiến cho Hoàng Kiệt Viễn tỉnh táo trở lại. Động tác và thần sắc của ông cũng từ từ bình tĩnh lại, nhưng đồng thời hai hàng nước mắt đùng đục cũng lăn xuống má ông. “Tôi chỉ là muốn hỏi hắn...”

Hồi lâu sau ông nói giọng khàn khàn, “Hỏi hắn, tôi đợi hắn suốt mười năm, vậy tại sao ngay cả một ngày hắn cũng không chịu đợi tôi? Tại sao hắn không dám mặt đối mặt nói rõ với tôi?”

La Phi lặng lẽ thở dài, anh đi đến trước mặt Hoàng Kiệt Viễn, khẽ vỗ vai đối phương. Vốn dĩ anh cũng muốn nói mấy câu, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói được gì. 224 Trong mấy giờ đồng hồ sau đó, cảnh sát đã lục soát từng ngóc ngách trong tòa nhà, đoạn băng video giám sát toàn bộ tòa nhà cũng được xem đi xem lại nhiều lần, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ dấu vết nào của Eumenides, xem ra hắn vốn chưa từng xuất hiện ở trong tòa nhà này. Nhưng La Phi tin rằng Eumenides nhất định đã thông qua phương thức nào đó để “đến”

rồi, nếu không thì không thể nào giải thích được tại sao Đinh Chấn lại trèo lên cửa sổ tầng 8 trước khi diễn ra cuộc giao đấu với cảnh sát. Cần phải biết rằng, sự phân tích của La Phi và mọi người về vụ huyết án 1.12 cuối cùng cũng đã xác định Đinh Chấn là nghi phạm quan trọng nhất, nhưng cảnh sát cũng chưa nắm giữ được chứng cứ cụ thể về việc Đinh Chấn liên quan đến vụ án. Trong tình hình này, Đinh Chấn lại chủ động tìm đến cái chết khiến mọi người vô cùng bất ngờ, điều này chứng tỏ trước khi cảnh sát đến, anh ta chắc chắn đã trải qua sự việc nào đó, chính là sự việc này đã ép anh ta đến cảnh ngộ tuyệt vọng không thể nào cứu vãn nổi. Cho đến tận khoảng 4 giờ chiều, “việc xảy ra trong suy đoán”

của La Phi cuối cùng cũng được tìm thấy, đó là một đoạn trò chuyện đối thoại ở trên mạng được lưu lại trong máy tính xách tay của Đinh Chấn. Người nói chuyện với Đinh Chấn không cần che giấu bản thân mình mà đặt tên mạng là “Eumenides”

https://thuviensach.vn

, tin nhắn đầu tiên hắn gửi đến chính là vào lúc 11: 35: 32. Trong thời gian biểu của Đinh Chấn, lúc này chính là giờ ăn trưa. Đó là một , so với bản giấy mà cảnh sát nhận được, trong bản thông báo này đã ghi rõ tên cụ thể của người chịu hình phạt. " Người thụ hình: Đinh Chấn Tội danh: Cố ý giết người Ngày thực thi: Ngày 7 tháng 11 Người thực thi: Eumenides"

11:36:27, Đinh Chấn trả lời: "Eumenides? Rốt cuộc anh là ai?"

11:36:53, Eumenides: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là anh đã từng làm những gì."

11:39:11, Đinh Chấn: "Thế này là anh đang dọa dẫm tôi phải không? Tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

225 11:39:31, Eumenides: "Anh không cần phải có hành động thừa thãi này, cảnh sát sẽ đến ngay thôi."

11:39:43, Đinh Chấn: "Ý anh là gì?"

11:40:52, Eumenides: "Tôi có thể tìm thấy anh, cảnh sát đương nhiên cũng có thể tìm thấy anh."

11:41:35, Đinh Chấn: "Tôi không hiểu anh đang nói gì?"

11:43:45, Eumenides: "Mười năm trước, ngày 12 tháng 1, anh giết chết một cô sinh viên. Sau đó anh đã xử lý thi thể của cô ta, vứt phần lớn xương cốt xuống sông Bảo Đới ở phía sau nhà anh, còn những phần thịt khác và phần đầu thì phân tán vứt ở mấy nơi trong thành phố."

11:44:21, Eumenides: "Anh còn có gì không hiểu chứ?"

11:47:12, Đinh Chấn: "Anh muốn giết tôi à?"

11:47:54, Eumenides: "Đúng vậy. Nhưng có lẽ trước khi tôi ra tay anh sẽ tự sát."

https://thuviensach.vn

11:48:09, Đinh Chấn: “Hoang đường!”

11:50:38, Eumenides: “Cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm đến anh, anh sẽ phải bị điều tra nghiêm ngặt vì vụ án 1.12. Đồng thời giới truyền thông trong toàn quốc sẽ lũ lượt kéo đến, những ánh mắt chăm chú dồn vào anh sẽ vượt xa cả địa vị học thuật mà anh đã từng có. Anh còn bắt buộc phải đối diện với di thể nạn nhân bị anh vứt bỏ, cái đầu đó, còn cả phần xương cốt được vớt lên từ đáy sông đều xuất hiện trước mắt anh và tố cáo tội ác của anh. Đến lúc đó, tôi đảm bảo anh sẽ hối hận bởi vì anh đã từng có cơ hội có thể trốn tránh tất cả những thứ này, nhưng anh lại không muốn nắm giữ.”

11:56:21, Eumenides: “Cảnh sát sẽ triệt để lục soát nhà anh. Trên tường và dưới sàn, chỉ cần có bất cứ vết máu đã bị thấm vào là đủ để xác minh được tội trạng của anh. Còn cả túi nilon và túi du lịch anh dùng để vứt xác, và cả quần áo mà anh lột ra từ người nạn nhân, mười năm nay vẫn được phía cảnh sát bảo quản tỉ mỉ giống như văn vật quý giá, bởi vì trên đó lưu giữ những giấu vết vật chứng mà anh không thể nào dự liệu được: Có thể là một mảnh gàu của anh, hoặc là có một sợi vật thể nào đó khớp với hoàn cảnh tại nơi anh sinh sống. Tóm lại, khi cảnh sát điều tra vụ án này, chắc chắn sẽ dùng tất cả mọi phương pháp kỹ thuật đắt đỏ nhất, đương nhiên rồi, họ cũng sẽ không tiết kiệm các kiểu “kỹ xảo”

thẩm vấn mà anh chưa từng nghe nói.”

12:01:23, Eumenides: “Nếu như anh đúng là có được sức mạnh tinh thần dồi dào và vận khí may mắn như kỳ tích, vậy thì có thể anh sẽ trở thành kẻ lọt lưới 226 pháp luật. Nhưng anh không thể nào thoát khỏi sự phán quyết, bởi vì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại sức mạnh. Anh không biết tôi là ai, nhưng chắc chắn anh đã từng nghe đến cái tên Eumenides. Chung quy lại, anh vẫn phải chịu đựng những hình phạt đã được định sẵn trên .”

12:03:45, Eumenides: “Tôi biết đây là một quyết định rất khó khăn. Nhưng thời gian để cho anh suy nghĩ đã không còn nhiều nữa rồi. Sau khi

https://thuviensach.vn

anh rơi vào tay cảnh sát, anh thậm chí còn chẳng có quyền để chọn lựa nữa.”

Nội dung cuộc nói chuyện đến đây kết thúc. Trong cả quá trình này, Đinh Chấn chỉ nói vài câu, đến nửa đoạn cuối thì hoàn toàn là lời độc thoại của Eumenides. Nhưng lúc này đây khi La Phi đọc được, lại có thể cảm nhận được sâu sắc sự giãy giụa đau khổ trong nơi sâu kín trái tim của Đinh Chấn. Eumenides đã vẽ ra trước mắt anh ta một tiền đồ tối đen không nhìn thấy chút hy vọng nào, liệu ai có đủ dũng khí để đi tiếp trên con đường này chứ? Cuối cùng Đinh Chấn đã đưa ra sự lựa chọn của anh ta: khi chiếc xe cảnh sát đầu tiên xuất hiện, anh ta đã đứng trên viền ô cửa sổ tầng 8. Sau đó hình như anh ta đang chờ đợi điều gì đó, nhưng sự chờ đợi đó cũng không thể nào thay đổi được kết cục của anh ta. Sau khi xem xong phần trò chuyện này, ánh mắt La Phi vẫn dừng lại trên màn hình máy tính, ngẩn người không biết đang nghĩ gì. Giây lát sau, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn khắp một lượt xung quanh. Doãn Kiếm dẫn theo người của đội cảnh sát hình sự vẫn đang khám xét hiện trường, thu thập chứng cứ. Mộ Kiếm Vân thì đang ở bên ngoài đứng cùng với Hoàng Kiệt Viễn, bây giờ bên cạnh anh chỉ có mình Tăng Nhật Hoa. “Có thể truy lùng được địa chỉ lên mạng của hắn không?”

La Phi chỉ vào tên “Eumenides”

trên màn hình hỏi Tăng Nhật Hoa. “Điều này rất đơn giản.”

Tăng Nhật Hoa gõ một hồi trên bàn phím, nhanh chóng hiện ra một dãy số ở trong ô đối thoại trên màn hình. “Đây chính là địa chỉ lên mạng của hắn.”

Tăng Nhật Hoa nhún vai, “Nhưng lần theo địa chỉ này e rằng cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

https://thuviensach.vn

La Phi hiểu ý đối phương. Trước đây cảnh sát đã hai lần tiến hành truy lùng trên mạng đối với Eumenides. Một lần tìm thấy mạng wifi ở tòa nhà công sở, một lần khác thì lại là một chuỗi vi tính bị nhiễm virut khống chế từ xa. Với khả năng của Eumenides, cảnh sát muốn thông qua con đường này để tìm ra tung tích của hắn quả thực gần như không thể. Nhưng La Phi vẫn nói với Tăng Nhật Hoa: “Bất luận thế nào, hãy cứ thử một chút xem sao. Chúng ta không được bỏ qua bất cứ chi tiết dù nhỏ đến đâu.”

227 Tăng Nhật Hoa cũng chẳng có ý kiến gì đối với việc này, cậu đáp lại: “Được.”

Tiếp đó liền quay người rời khỏi hiện trường. Sau khi bóng lưng của Tăng Nhật Hoa biến mất, ánh mắt La Phi lại quay trở lại màn hình vi tính. Anh mở ô cửa sổ phần trò chuyện của Đinh Chấn và Eumenides, đánh một hàng chữ gửi đi: “Cậu còn ở đó không?”

Sau đó anh bèn lặng lẽ chờ đợi, nét mặt chăm chú và nghiêm trang. Giây lát sau, trong ô đối thoại nhảy ra câu trả lời từ đầu mạng bên kia: “Anh là ai?”

La Phi khẽ hít thở, nói ra tên mình: “La Phi.”

Lần này người ở đầu mạng bên kia ngừng lại một lúc, và lần này, khi hắn trả lời lại bèn khen ngợi hiệu quả làm việc của cảnh sát: “Các anh hành động nhanh lắm, tôi đã mất thời gian ba ngày mới nhìn ra được quỷ kế của tên đó.”

La Phi thản nhiên viết: “Nguồn tư liệu chúng ta nắm giữ không giống nhau. Hơn nữa trong quá trình chúng tôi thảo luận, có vài chỗ cũng làm theo sự gợi ý của cậu.”

Eumenides hình như không quen với bầu không khí cùng khen ngợi nhau, hắn thay đổi ngữ khí: “Bây giờ chuyên gia vi tính của các anh đã xuất

https://thuviensach.vn

phát rồi chứ? Không biết tốc độ tìm kiếm lần này của anh ta có nhanh như vậy không, tôi phải xem xét đến việc trốn tránh rồi.”

“Tôi thì lại chẳng lạc quan đến thế.”

La Phi trả lời, “Cậu đã dám nói chuyện với tôi, vậy thì e rằng chúng tôi rất khó có thể tìm được cậu.”

Eumenides lại một lần nữa thay đổi hướng của cuộc trò chuyện: “Nói đến trò chuyện, tôi cũng có một phán đoán - đội trưởng La có vẻ nhàn hạ như vậy, chứng tỏ Đinh Chấn đã chết rồi, có đúng vậy không?”

“Đúng vậy,”

La Phi vừa cân nhắc vừa tiếp tục gõ bàn phím, “Nhưng hành động lần này không phù hợp với phong cách của cậu.”

Đầu phía bên kia lập tức truyền tới một dấu “?”

. “Đinh Chấn tự sát, anh ta không hề tiếp nhận sự trừng phạt của cậu. Từ điều này có thể nói việc ký tên của cậu hình như không nên xuất hiện ở trên “Bản thông báo tử vong”

đó.”

Eumenides: “Cụ thể là do ai ra tay rất quan trọng sao? Mục đích của tôi chỉ là để cho những kẻ phạm tội cần phải nhận được kết quả chúng đáng phải nhận. Nói một cách khác, nếu công việc của cảnh sát các vị có thể hoàn mỹ hơn một chút, tôi vốn chẳng cần gửi đi “”

làm gì.”

228 La Phi: “Bản thân cậu không hề thích bạo lực, cậu cũng hy vọng có thể dùng cách khác để giải quyết vấn đề phải không?”

https://thuviensach.vn

Eumenides không phủ nhận cũng không thừa nhận: “Chỉ là rất nhiều lúc, bạo lực lại trở thành một phương thức không thể không lựa chọn.”

Thái độ trong câu nói của hắn có vẻ hơi hàm hồ. La Phi trầm tư giây lát, rồi lại gửi tin mới: “Người gây ra bạo lực, chính mình cũng phải nhận sự tổn thương của bạo lực. Tôi nghĩ về điều này thì chính cậu cũng cảm nhận thấy được nhỉ?”

Sau khi gửi tin nhắn này đi, một lúc lâu sau vẫn không thấy câu trả lời của Eumenides. Nhưng La Phi biết điều này có nghĩa là mình dần dần chiếm được quyền chủ động trong cuộc nói chuyện. Thế nên anh lại nhân đà đưa ra câu nói quan trọng nhất. “Tôi đã gặp cô gái đó rồi.”

Eumenides đáp lại bằng một dãy “...”

, câu trả lời này mặc dù không có từ ngữ, nhưng từ mỗi dấu chấm, La Phi đều có thể nhận ra được tâm lý xao động và bàng hoàng của đối phương. La Phi lại viết vào ô trò chuyện: “Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ lựa chọn gác tay.”

Lần này Eumenides cuối cùng cũng trả lời bằng chữ viết: “Có một số sự việc đã xảy ra, gác tay thì sao chứ?”

“Những chuyện đã xảy ra thì không thể nào cứu vãn được, nhưng cậu vẫn có cơ hội cứu chuộc.”

Tốc độ trả lời của Eumenides càng lúc càng chậm: “Tại sao anh lại nói với tôi những điều này?”

Động tác của La Phi lại rất nhanh: “Bởi vì tôi nhìn thấy cậu có ý muốn hoàn thành việc cứu chuộc. Hơn nữa tôi muốn tin rằng, đây mới chính là bản tính của cậu.”

Eumenides: “Anh đã nhìn thấy cái gì? Cô gái đó à?”

https://thuviensach.vn

La Phi: “Đúng vậy. Cậu đang chú ý đến cô ấy, bảo vệ cô ấy. Do đó tôi đã nhìn thấy thế giới nội tâm của cậu, nếu như cho cậu thêm một cơ hội, cậu sẽ không giết Trịnh Hách Minh có phải vậy không?”

Nhưng Eumenides lại không cho La Phi được toại nguyện. “Không, anh sai rồi.”

Trong câu trả lời của hắn lộ ra sự lạnh lùng. 229 La Phi vẫn cố truy hỏi: “Tại sao? Tại sao anh lại giết một người không hề có lỗi lầm gì?”

“Bởi vì chúng ta là kẻ địch ở hai phe, giữa chúng ta chỉ có mối quan hệ anh chết tôi sống. Cho nên tôi bắt buộc phải giết một kẻ địch để làm kiên định lòng tin của mình. Như vậy sau này khi tôi đối diện với cảnh sát thì sẽ không có bất cứ sự lo lắng và chần chừ gì cả. Có câu nói chắc anh cũng biết: Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình.”

Nhìn câu chữ lạnh lùng tàn khốc này, tim La Phi chợt co thắt lại. Anh lại nhớ đến những câu nói của Viên Chí Bang trong lần gặp cuối cùng: “Chúng ta đã không ở cùng một phe, cho dù là cùng khen ngợi nhau, cho dù thứ chúng ta đang theo đuổi cùng là chính nghĩa, nhưng vì bảo vệ quy tắc của chính mình, sau khi gặp mặt thì lại chỉ có thể chiến đấu một mất một còn. Anh muốn giết tôi, tôi cũng muốn giết anh. Đây chính là câu chuyện giữa cảnh sát và sát thủ. Để trừng trị tội ác, chúng ta đều làm tốt công tác tư tưởng cho sự hy sinh, sự hy sinh này là để bảo vệ lợi ích cho nhiều người hơn. Cho nên sự giết chóc giữa chúng ta, không có cái gọi là vô tội.”

Lúc này đây, người thanh niên ở phía bên kia mạng đang dùng luận điệu tương tự để trả lời mình. Trong lòng La Phi chợt trào lên cảm giác lạnh lẽo thê lương và đắng chát. Nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ, sau khi trầm mặc hồi lâu, anh lại một lần nữa gõ bàn phím: “Vậy tôi hỏi anh một câu cuối cùng, anh nhất định phải trả lời thật lòng.”

https://thuviensach.vn

Eumenides không muốn dễ dàng đưa ra lời hứa, nhưng hắn cũng không từ chối, chỉ nói: “Anh cứ hỏi trước đi.”

“Cậu đã giết chết Trịnh Hách Minh. Vậy thì sau này khi cậu gặp cảnh sát, đối diện với những người mà cậu gọi là “kẻ địch”

, cậu thực sự càng kiên định để giơ lên lưỡi dao sát sinh trong tay mình sao?”

Eumenides hồi lâu cũng không trả lời. “Cậu do dự rồi à?”

Tinh thần La Phi phấn chấn trở lại, “Trạng thái thực sự của cậu vừa vặn ngược lại với lý luận vừa rồi của cậu phải không? Lần giết chóc đó không hề khiến cho cậu trở nên kiên định hơn, mà khiến cho cậu chìm sâu vào vũng lầy của sự áy náy và bàng hoàng. Nếu không, tại sao cậu lại phải cố ý tìm cô gái đó? Trong nơi sâu kín trái tim cậu, lẽ nào không mang theo động cơ được chuộc tội sao?”

“Nực cười.”

Hàng chữ của Eumenides lại xuất hiện trên màn hình, “Anh đang cố áp đặt suy nghĩ của mình lên tôi.”

La Phi lập tức trả lời một cách sắc bén: “Người dồn ép suy nghĩ cho cậu, không phải là tôi, là Viên Chí Bang! Chính là anh ta đã bảo cậu giết chết Trịnh Hách Minh, là anh ta rót vào tai cậu những lý luận coi cảnh sát là kẻ địch, thậm 230 chí là anh ta đã đem lại cho cậu cái tên Eumenides không vẻ vang này. Lẽ nào cậu chưa bao giờ đặt ra câu hỏi: Tại sao mình lại tiếp nhận những thứ này? Tại sao lại phải trở thành Eumenides? Đó chỉ là mong muốn méo mó của một người khác, tại sao cậu lại phải hy sinh tất cả mọi thứ của mình vì ham muốn này chứ?”

Eumenides: “Người đó đã cho tôi sinh mạng lần thứ hai. Tôi đã tiếp nhận sinh mệnh mà ông ấy ban cho, thì tôi có quyền gì mà cự tuyệt suy

https://thuviensach.vn

nghĩ ông ấy truyền lại cho tôi chứ?”

“Cậu thực sự cho rằng những gì mà Viên Chí Bang đem lại cho cậu đều là sự ban ơn sao? Lẽ nào đó không phải là một âm mưu?”

“Anh hãy im miệng!”

Cho dù chỉ thông qua mạng internet, La Phi cũng cảm nhận thấy sự biến hóa trong tâm trạng của đối phương. Anh không hề dừng lại, ngược lại còn viết thêm: “Cậu nên biết, chính là Viên Chí Bang giết chết bố đẻ của cậu, và cục diện lúc đó rõ ràng là đã có thể khống chế. Tại sao anh ta phải làm như vậy? Lẽ nào cậu chưa bao giờ từng nghĩ tới?”

“Câm miệng!”

Eumenides lại một lần nữa kịch liệt phản đối, “Tôi không cần anh dẫn dắt hướng tư duy của tôi! Tự tôi có thể điều tra ra được chân tướng sự thực, tất cả mọi chân tướng sự thực!”

“Được rồi.”

La Phi tạm thời thu lại sự sắc bén của mình, “Có thể chân tướng sự thực sẽ khiến cậu thay đổi triệt để.”

Eumenides hình như đang suy ngẫm điều gì đó, giây lát sau hắn mới trả lời: “... Có thể thay đổi được gì chứ? Tôi đã là một sát thủ.”

“Đã là không phải là điều then chốt, điều quan trọng nhất là mỗi người đều còn có tương lai.”

Eumenides: “Anh là tổ trưởng tổ chuyên án, tôi là hung phạm bị truy nã. Giữa chúng ta cần thiết phải thảo luận đến tương lai sao?”

La Phi giật mình, anh rõ ràng nhận ra được ý tứ thăm dò nào đó trong câu nói của đối phương. Điều này đối với anh đúng là một tín hiệu tốt, hơn

https://thuviensach.vn

nữa mình cần phải đưa ra phản ứng nhanh chóng đối với tín hiệu này. La Phi nhanh chóng trầm ngâm giây lát, sau đó anh đưa ra quyết định, gõ xuống bàn phím câu nói như sau: “Cậu chưa từng phạm phải vụ án dưới tay tôi, tôi cùng lắm là sẽ quay trở về Long Châu.”

231 Xét từ thân phận của mình, La Phi cũng không thể nói thẳng hơn được nữa. Nhưng ý tứ của anh cũng đã rất rõ ràng: Eumenides mặc dù gây nên rất nhiều vụ án mạng, nhưng những vụ án đó đều là xảy ra trước khi mình nhận chức đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Cho dù là vụ huyết án ở khách sạn Vạn Phong, cũng xảy ra vào buổi chiều hôm trước lúc La Phi chính thức tiếp nhận chức vụ. Cái chết của A Thắng sau này, đến bây giờ cũng không có chứng cứ chứng tỏ do Eumenides gây nên. Cho nên nói một cách nghiêm khắc, Eumenides đúng là vẫn chưa gây nên vụ án nào dưới tay La Phi, La Phi vẫn có lý do từ chức tổ trưởng tổ chuyên án, tiếp tục trở về Long Châu nhậm chức. Eumenides ít nhiều cũng cảm thấy bất ngờ: “Anh muốn phản bội lại chức trách của mình sao?”

La Phi ngừng lại giây lát, anh cũng hơi do dự. Nói ra những lời khoan dung đối với một tên sát thủ đã giết bao mạng người hình như đã ngược lại với phong cách vốn có của mình. Nhưng tên sát thủ đó nếu như thực sự bằng lòng tự cứu chuộc bản thân, vậy thì có lý do gì để bít chặt đường quay về của hắn chứ? Nghĩ đến đây, La Phi bèn thản nhiên trả lời: “Chức trách của tôi chính là ngăn cản tội ác, chứ không phải là phục thù. Không để tội ác xảy ra nữa, đây mới là mục đích cuối cùng mà tôi theo đuổi. Cho nên nếu cho tôi lựa chọn giữa một trong hai điều: cậu tiếp tục gây án sau đó bị tôi bắt lại, hoặc là từ bây giờ cậu biệt vô âm tín. Tôi sẽ không do dự mà chọn lựa điều thứ hai. Nếu như cậu còn tiến hành sự cứu chuộc và bù đắp đối với tội ác của mình, vậy thì sự lựa chọn của tôi càng thêm có ý nghĩa.”

“Chỉ cần tôi tiếp tục gây án, anh chắc chắn sẽ không tha cho tôi, có phải vậy không?”

Eumenides phân tích ẩn ý của La Phi. “Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

La Phi không chút do dự trả lời câu hỏi này, “Bây giờ cậu vẫn có thể lựa chọn, nhưng chỉ cần có một vụ án ở trong tay tôi, thì cậu không có cơ hội lựa chọn lần thứ hai nữa. Cho nên tôi sẽ đợi cậu, đợi cậu đến hết tháng này.”

Cuối tháng này chính là thời hạn thực thi cuối cùng trên “Bản thông báo tử vong”

viết cho Đỗ Minh Cường. Nếu như Eumenides có thể từ bỏ đợt hành động này, vậy thì có nghĩa là hắn chấm dứt sự giết chóc trên “Bản thông báo tử vong”

. Và La Phi thì cũng mất đi manh mối để truy lùng điều tra, hình như cũng có lý do để tha thứ cho đối phương. Xem ra đây có lẽ là một kết quả rất tốt. Giống như sự nhường nhịn giữa các cao thủ, đạt được cuộc “trò chuyện ôn hòa”

mang tính cân bằng. Nhưng sự cân bằng ngắn ngủi này liệu có thể duy trì được không? La Phi vẫn chờ đợi đối phương trả lời, nhưng lần này Eumenides không trả lời nữa. 232 Ba ngày sau, 09 giờ 27 phút ngày mùng 10 tháng 11. Cũng giống như các thành phố khác, nhà tang lễ Tỉnh Thành nằm ở khu vực ngoại ô vắng vẻ. Con đường phía trước cửa mặc dù đã được tu sửa rộng rãi và bằng phẳng, nhưng vào thời gian này vẫn thấy rất ít xe cộ qua lại. Trong thành phố cũng có xe buýt đi qua nhà tang lễ, nhưng phải tận mười lăm phút, cuối cùng mới có một chiếc xe đến. Có bốn người nam và ba người nữ bước từ xe buýt xuống, độ tuổi và cách ăn mặc của họ khác nhau, nhưng có một điểm chung là trên gương mặt của họ đều toát ra sự trang nghiêm cung kính. Mấy người này sau khi xuống xe đều tản ra đi về phía cổng nhà tang lễ. Xem ra họ đều là đến tham gia lễ tang, nhưng lại không quen biết nhau. Con đường bên ngoài cửa nhà tang lễ tập trung mười mấy quán hàng lưu động, bán những đồ cúng tế như hoa tươi, tiền vàng, nến. Khi bốn người nam và ba người nữ đi qua, những chủ quán đều không bỏ lỡ thời cơ rao bán. “Anh ơi, mua một bó hoa đem vào nhé?”

https://thuviensach.vn

“Tiền vàng đây, tiền vàng rất rẻ đây.”

... Có thể là đã có sự chuẩn bị sẵn, hoặc là không có tâm trạng dừng lại, những người khách này phần lớn đều chẳng buồn để tâm đến những lời rao bán bên cạnh. Họ bước đi vội vàng, chẳng buồn quay đầu lại một lần. Nhưng cũng có một người khác biệt. Trong nhóm có một ông già thân hình hơi gầy dừng bước, râu tóc ông đã điểm bạc, xem ra đã gần 70 tuổi, sau khi quét một lượt về phía những người bán hàng, ông bèn bước đến quán hàng của một người nam giới trong số đó. Người chủ sạp hàng khoảng ngoài 30 tuổi, thân hình thấp bé, quần áo xộc xệch, đầu tóc bẩn thỉu rối bù, như là nửa tháng rồi chưa tắm gội. Thấy có “khách hàng”

đến, anh ta vội vàng chào mời: “Ông muốn mua gì vậy?”

Ông già lại chẳng buồn nhìn những món hàng trên sạp, chỉ trầm giọng hỏi: “Đội trưởng của các anh đâu?”

Anh chủ quán ngẩn người, sau đó anh ta nhìn những người bạn hàng ở bên cạnh, hỏi vặn lại ông già: “Đội trưởng gì? Chúng tôi buôn bán nhỏ, làm gì có đội trưởng chứ?”

233 Ông già thoáng lắc đầu: “Đừng có giả vờ trước mặt tôi. Anh, và cả cậu thanh niên mặc áo khoác màu xanh lục phía trước cùng xuống xe với tôi, các anh đều là người của đội cảnh sát hình sự.”

Ánh mắt của anh chủ quán liền lóe sáng một cái, anh ta miễn cưỡng nở ra nụ cười: “Ông nói gì vậy chứ? Chắc là nhầm rồi thì phải?”

Ông già khẽ thở dài, hình như hơi bất lực. Đột nhiên ông giơ tay phải lên, túm về phía mái tóc vừa dài vừa rối của anh chủ quán. Người chủ quán vội vàng rụt cổ lại né tránh, nhưng động tác của ông già vô cùng nhanh nhẹn, anh ta chỉ cảm thấy mắt như hoa lên, đồng thời có một luồng gió nhẹ lướt qua má mình. Đợi đến khi định thần lại, chỉ nhìn thấy tay ông già đã rụt trở lại, và trong lòng bàn tay ông xuất hiện một chiếc micro không dây

https://thuviensach.vn

nhỏ xíu. Người chủ tỏ ra sượng sùng, há miệng nhưng lại không thể nói thêm được gì. “Gọi đội trưởng của các anh đến gặp tôi.”

Ông già vứt micro xuống sạp quầy, sau đó bèn vung tay bước đi. Chỉ để lại người chủ quán tròn mắt há miệng kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, chịu đựng những ánh mắt khác lạ của các “đồng nghiệp”

xung quanh chiếu tới. Ông già đi đến cổng lớn của nhà tang lễ, đi thẳng vào linh đường phía tây. Đến cửa vào linh đường bèn nhìn thấy mấy người nhân viên đang bận rộn gì đó. Ông già thoáng dừng bước, ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên người một cậu thanh niên. Người thanh niên đó tương tự cũng là cảnh sát mặc thường phục mà cảnh sát gài cắm, ánh mắt của cậu ta và ông già cùng nhìn nhau, lập tức nảy sinh ra cảm giác hoang mang hoảng loạn vô cớ, thế nên bèn vội vàng quay người né tránh. Ông già lại hướng ánh mắt quét một loạt vào trong linh đường rồi mới bước vào trong. Ở vị trí giữa linh đường đang đặt một cỗ quan tài bằng kính, một người phụ nữ già ngoài 60 tuổi đang đứng cạnh cỗ quan tài, lặng lẽ rơi nước mắt. Ông già bước tới, tay phải khẽ đặt lên cỗ quan tài, cúi xuống nhìn người chết đang nằm yên trong đó. Bà lão lúc này cảm thấy có người đến, khi bà ngẩng đầu lên nhìn thấy ông già đó, nét bi thương đau đớn trên khuôn mặt chuyển thành sự kinh ngạc và căm hận. “Ông cuối cùng cũng đã đến.”

Bà khàn giọng nói, “Tôi còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa.”

Bàn tay ông già từ từ di chuyển trên cỗ quan tài, như thể muốn vuốt ve khuôn mặt của người chết cách nắp quan tài thủy tinh. Hồi lâu sau, ông khẽ thở dài: “Con trai tôi... đương nhiên tôi phải đến nhìn nó...”

234 “Ông đừng có giả từ bi ở đây nữa.”

Sự oán hận của bà lão vẫn chưa tan, “Ông đã bao giờ quan tâm đến nó? Nếu như ông xứng đáng là một người bố, thì con trai sao có thể chết sớm như vậy, sao để kẻ tóc bạc tiễn người tóc xanh chứ?”

https://thuviensach.vn

Bà lão vừa nói vừa lấy khăn tay lau khóe mắt, hình như khóc có thể khống chế được nỗi đau đớn căm hận trong lòng. Ông già lặng lẽ cười đau khổ: “Bà tưởng rằng con trai vừa mới rời khỏi sao? Hơn hai mươi năm trước, khi nó vẫn còn là một cậu thiếu niên, trái tim nó đã nằm ở trong đây rồi.”

“Ông đang trách tôi sao? Ông vẫn muốn đẩy trách nhiệm lên người tôi?”

Bà lão càng lúc càng kích động. Ông lão khẽ thở dài, ông hơi ngước đầu, đồng thời nhắm mắt lại, hình như có rất nhiều điều nhưng lại khó có thể nói ra được. Bà lão cũng không thèm để mắt đến ông nữa, cúi đầu nhìn người chết ở trong cỗ quan tài, không biết đang nghĩ gì. Giây lát sau, nỗi đau xót của bà hình như đã đạt đến đỉnh điểm, bèn dùng hai cánh tay ôm chặt lấy cỗ quan tài, gào khóc thảm thiết. Khóe mắt của ông lão cũng hơi ướt, nhưng nước mắt không chảy xuống. Đột nhiên ông hình như cảm nhận thấy điều gì đó, chợt quay người lại nhìn về hướng cửa linh đường. Hai người một nam một nữ đang đứng ở cửa, muốn vào nhưng lại không vào, bộ dạng hơi do dự. Ông lão nheo mắt lại, ông nhìn chăm chú vào người đàn ông đứng ở cửa, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt đã truyền đạt rất nhiều thứ. Người đàn ông đó không chần chừ thêm nữa, anh bước nhanh vào linh đường. Cô gái trẻ cũng bước theo phía sau anh. Ông lão lặng lẽ chờ đợi người nam giới đi đến gần, đến lúc này mới mở miệng hỏi: “Những người ở đầy đều là do anh sắp xếp phải không?”

“Đúng vậy. Tôi là La Phi - đội trưởng đội cảnh sát hình sự mới nhậm chức.”

Người đàn ông trung niên ngừng lại, bổ sung thêm, “Tôi bố trí những người này, hoàn toàn không có ác ý gì đối với ông(1), tôi chỉ là muốn bảo vệ sự an toàn của ông.”

“La Phi?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt ông lão sắc lại, hình như nhớ ra điều gì. Sau đó ông lại cúi xuống nhìn người chết trong cỗ quan tài, chợt hỏi: “Vậy thì anh là người đã tìm thấy nó?”

235 La Phi trả lời: “Không chỉ có tôi, còn có một người nữa.”

Ông lão ngẩng đầu “Ồ?”

một tiếng. “Eumenides, tên sát thủ liên hoàn đó. Gần đây chắc ông cũng thấy tin tức có liên quan đến hắn phải không?”

Ông lão chau mày: “Viên Chí Bang? Trong bản tin nói anh ta đã chết rồi.”

“Viên Chí Bang đúng là đã chết rồi, nhưng Eumenides thì vẫn tồn tại. Từ hơn mười năm trước, Viên Chí Bang đã lựa chọn cho mình một người kế tục.”

La Phi vừa giải thích vừa quan sát nét mặt của ông già, cho đến lúc này, anh vẫn không biết rõ đối phương rốt cuộc biết được bao nhiêu về sự việc của hai thế hệ Eumenides. “Người kế tục...”

Ông già thoạt tiên ngẩn người, sau đó lại khẽ lắc đầu, “Với tính cách của cậu ấy thì cũng không lấy làm lạ. Dù sao cũng là việc mà cậu ấy muốn làm. Chỉ cần cậu ấy vẫn còn sống, vậy thì bất luận dùng phương thức nào cũng phải làm tiếp.”

“Vậy ông có biết người kế tục mà anh ta lựa chọn sẽ là người như thế nào?”

La Phi dò hỏi. Ông già nhìn vào mắt La Phi, hình như muốn nắm bắt ngược lại một số thông tin từ đối phương. Dần dần, thần sắc trên mặt ông càng lúc càng trở nên nặng nề. “Tôi biết rồi...”

https://thuviensach.vn

Ông chậm rãi nói, “Nhưng cũng chỉ là vừa mới biết thôi.”

La Phi tin vào lời nói của đối phương: ông già vừa mới dựa vào thần thái của mình đồng thời kết hợp với những thông tin, suy đoán ra thân phận của người kế tục Eumenides, đây là một công việc không hề khó đối với ông. Và lúc này ông lão lại thở dài: “Vậy thì cậu ta đang theo đuổi điều tra về chân tướng sự việc bố cậu ta bị bắn chết phải không? Cho nên các anh mới tìm thấy con trai tôi. Ha, làm gì có người bố nào có thể không đến nhìn mặt con lần cuối khi con trai mình chết chứ?”

La Phi mặc nhận lời nói của ông lão. Trên thực tế, Đinh Chấn sau khi tự sát, chính là anh đã sắp xếp cho các kênh truyền thông rầm rộ đăng tin sự kiện “Cái chết ly kỳ của giáo sư đại học”

. Mục đích của anh đúng là giống như Eumenides: cần phải thông qua cách thức này dẫn dụ Đinh Khoa đã mất tích từ lâu xuất hiện. Bây giờ mục đích này đã thực hiện được. Lúc này đây, ông lão đang đứng trước mặt mình chính là Đinh Khoa - nhân vật thần thoại trong giới cảnh sát 236 được truyền tụng là toàn năng. La Phi tin tưởng ông chắc chắn nắm giữ được chân tướng vụ án 1.30 của mười tám năm trước, và chân tướng sự thực này có thể chính là vũ khí hữu hiệu nhất để hủy hoại tín ngưỡng máu tanh của Eumenides. Nhưng có một sự việc La Phi cảm thấy cần phải nói rõ: “Khi chúng tôi tìm thấy Đinh Chấn, trên thực tế thì đã muộn rồi. Eumenides đã tranh trước một bước thông qua mạng tiến hành uy hiếp đối với Đinh Chấn, đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến cho con trai ông tự sát.”

“Anh không cần phải giải thích những điều này. Tôi không đẩy trách nhiệm về cái chết của nó cho bất cứ ai. Bởi vì muốn truy cứu trách nhiệm căn bản nhất, vốn dĩ chính là tại tôi...”

Nói đến đây, Đinh Khoa lại một lần nữa nhắm mắt lại, đồng thời đặt cả hai tay ấn lên chiếc quan tài. La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân đứng bên cạnh, cả hai người đều cảm thấy hơi ngượng ngùng. Sau khi do dự giây lát, anh nói

https://thuviensach.vn

với vẻ áy náy: “Vốn dĩ hôm nay tôi không muốn làm phiền ông... Chỉ là những người cảnh sát mặc thường phục đó thực sự không thể không bố trí được, bởi vì tên sát thủ đó còn mong muốn bức thiết để tìm thấy ông hơn cả chúng tôi, chúng tôi bắt buộc phải bảo vệ sự an toàn của ông.”

“Tôi tự mình để ý là được rồi. Có thêm mấy người cảnh sát mặc thường phục, thì có thể mang lại ý nghĩa bao nhiêu chứ?”

Đinh Khoa bình thản nói, trong ngữ khí lộ ra sự tự tin và ngang ngược, “Hôm nay là ngày hai bố con tôi vĩnh biệt nhau, tôi thực sự không muốn bị những chuyện khác quấy nhiễu.”

La Phi “ưm”

một tiếng, nhưng lại không đưa ra câu trả lời rõ ràng. Mộ Kiếm Vân đứng cạnh biết được tâm tư của La Phi: một mặt anh tin tưởng vào năng lực của Đinh Khoa, đồng thời cũng xuất phát từ sự tôn trọng, cũng hy vọng đem lại cho đối phương không gian riêng tư; Nhưng mặt khác khi phải đối diện với kẻ địch như Eumenides, bất luận thận trọng và cẩn thận thế nào cũng đều không thừa. Nếu như rút bỏ tất cả những người cảnh sát mặc thường phục, ngộ nhỡ Đinh Khoa rơi vào tay Eumenides, xảy ra sự cố nào đó, vậy thì tất cả mọi sự cố gắng lúc trước của cảnh sát đều tốn công vô ích. “Hay là thế này đi.”

Sau giây phút trầm mặc, Mộ Kiếm Vân đưa ra một phương án ở giữa, “Chúng tôi chỉ để lại một người để tiến hành bảo vệ ông, còn những người khác đều lui ra vòng ngoài. Và người ở lại thì chính là người mà ông rất quen thuộc, chắc không ảnh hưởng đến tâm trạng của ông đâu.”

“Hoàng Kiệt Viễn à?”

Đinh Khoa nhanh chóng nêu ra một cái tên. Mộ Kiếm Vân gật đầu, còn La Phi thì lại nhìn cô với ánh mắt khen ngợi. Hoàng Kiệt Viễn đã từng làm trợ lý nhiều năm cho Đinh Khoa, trong mối quan hệ ở đội cảnh sát hình sự

https://thuviensach.vn

thậm chí tình cảm thân thiết chẳng kém gì cha con 237 huynh đệ. Còn Hoàng Kiệt Viễn với vai trò là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm, năng lực trên các phương diện đều không thể coi thường. Để ông ở bên cạnh Đinh Khoa, có thể coi là sự bố trí an toàn nhất và lại rất có tình người. Quả nhiên, lần này Đinh Khoa không từ chối nữa. “Được rồi.”

Ông gật đầu nói, hình như muốn đáp lại sự bố trí chu đáo của đối phương, tiếp đến ông liền bổ sung một câu, “Đợi sau khi tôi tiễn con trai ra đi, tôi sẽ nói cho các vị những đáp án mà các vị muốn biết.”

Chú thích: (1) Từ dùng trong nguyên bản là “nín”

: cách xưng hô thể hiện sự tôn kính, chuyển sang tiếng Việt không tránh khỏi mất đi phần nào ý nghĩa.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 26: Bàn Luận Về Hoa Cúc

14 giờ 51 ngày 11 tháng 11. Trong những ngày tháng dần vào giữa thu, từ 2 giờ đến 4 giờ chiều có lẽ là thời gian đẹp nhất trong một ngày. Sau giấc ngủ trưa uể oải, đi dạo bộ dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ, có thể khiến cho xương cốt toàn thân đều được sưởi ấm; Và gió thu lành lạnh, mang theo sự mát mẻ chứ không lạnh giá, càng có thể gột rửa được bụi bặm phàm trần trên người chúng ta. Lúc này đây La Phi đang tận hưởng thứ cảm giác thoải mái và khoan khoái này. Và tâm trạng anh cũng rất rạng ngời, bởi vì rất nhiều đám sương mù che khuất đôi mắt anh gần như đều đã đến lúc tan biến. Anh đang đứng trước cổng sân của một hộ riêng, dưới chân anh là con đường đất chưa được tu sửa, phía sau lại là một vườn cây ăn quả tươi tốt. Rõ ràng, nơi này đã cách xa thành phố, thuộc về khu vực nông thôn đúng nghĩa. Những nơi thôn quê thú vị như thế này, La Phi đã lâu lắm rồi chưa đặt chân tới. Hôm nay anh đến đây là bởi vì mảnh sân phía trước mặt anh đây chính là nơi ẩn cư của Đinh Khoa. Mộ Kiếm Vân và Doãn Kiếm đi theo sau La Phi, ngay cả Tăng Nhật Hoa là người rất ít ra ngoài hôm nay cũng không chịu để rớt lại. Đến thăm nhân vật tiền bối gần như truyền kỳ của giới cảnh sát, cơ hội này ai lại muốn bỏ lỡ chứ? Thời gian hẹn với Đinh Khoa là 3 giờ chiều, La Phi và mọi người đã đến bên ngoài cổng trước mười phút. Có một hàng rào bao quanh sân, người ở bên trong có thể dễ dàng nhìn thấy động tĩnh bên ngoài sân. Cho nên khi La Phi vẫn còn chưa gõ cửa, đã có người từ trong phòng bước ra mở cửa. Người đó chính là Hoàng Kiệt Viễn, cả một ngày nay ông vẫn luôn canh giữ bên cạnh Đinh Khoa, bảo vệ cho sự an toàn của đối phương, hơn nữa giữ mối liên hệ kịp thời với cảnh sát. Ông mở cổng nói với La Phi và mọi người: “Vào đi! Đội trưởng Đinh vừa mới nói: các vị sắp đến rồi đấy.”

https://thuviensach.vn

La Phi và mọi người bước vào trong sân, ngửi thấy một mùi hương thơm ngát. Khi nhìn kỹ, thì ra ở trong sân có một vườn hoa nho nhỏ, hoa cúc ở trong đó đang nở rộ, mùi hương thơm ngát chính là tỏa ra từ đó. “Ông Đinh thực là có nhã hứng. Thảo nào mười năm có thể không lộ diện, thì ra là tìm được một nơi tu thân dưỡng tính tuyệt vời thế này.”

Mộ Kiếm Vân không kìm được nói vẻ cảm thán. 239 “Đúng là cảm giác thật khác biệt đấy. Sống ở nơi này trong nhiều năm, chắc chắn có thể kéo dài tuổi thọ nhỉ?”

Tăng Nhật Hoa lập tức phụ họa theo, còn La Phi và Doãn Kiếm mặc dù không nói gì, nhưng trong ánh mắt cũng rõ ràng lộ ra thần sắc khen ngợi. “Các vị đều thích nơi này như vậy, hay là chúng ta ngồi ở ngoài sân đi.”

Cùng với giọng nói già dặn rắn rỏi đặc biệt của Đinh Khoa, ông già đó bước từ trong phòng ra, ông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói: “Hôm nay gió không lớn, bên ngoài phòng cũng rất rộng rãi sáng sủa, không chật chội giống như ở trong phòng.”

La Phi và mọi người đều biểu thị sự tán đồng. Thế nên Doãn Kiếm bèn cùng với Hoàng Kiệt Viễn chuyển bàn ghế từ trong phòng ra, Hoàng Kiệt Viễn đã pha một ấm trà ngon cho mọi người, như thể ông đã là chủ nhà ở đây rồi. Bản thân Đinh Khoa thì lại không vội vàng ngồi xuống. Ông cầm một bình nước, đi đến những cây hoa cúc trong vườn và bắt đầu tưới nước. Thần thái của ông rất khoan thai, động tác khẽ khàng và chậm rãi, dưới ánh nắng của ngày thu, trông rất giống như ông lão nhàn cư ở trong bức thư họa. “Chú Đinh, trải qua một ngày, chú(1) không phát hiện ra bất cứ tình huống khác thường nào chứ ạ?”

Mộ Kiếm Vân cố tình gợi đề tài. “Ý cô nói đến tên sát thủ đó phải không? Hắn sẽ không đến tìm tôi đâu - các vị theo dõi tôi chặt như vậy, hắn sao dám đến chứ? Cho nên suốt một ngày, tôi đã sống hết sức bình thường.”

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa thu bình nước lại, ánh mắt nhìn về phía xa ở bên ngoài sân, rồi lại khẽ thở dài: “Ôi, hôm qua đã tiễn con trai tôi đi rồi, nỗi tâm tư cuối cùng của tôi coi như cũng đã hết rồi...”

Mọi người đều trầm mặc không nói, đối với một người già vừa mới mất đi người con trai, họ thực sự không biết nên nói gì. Sau giây lát nhìn chăm chú, tâm trạng trống trải của Đinh Khoa cũng dần khôi phục lại, ông quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, khóe môi khẽ nhếch lên: “Cô ngược lại nên quan tâm đến những người đồng nghiệp của cô, suốt cả đêm qua chắc là đều không được nghỉ ngơi thì phải?”

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi hiểu ý bật cười, La Phi thì lại bất lực mím môi. Tối qua anh dẫn theo Doãn Kiếm đã canh giữ trọn cả một đêm ở cạnh cổng thôn, đề phòng Eumenides đột nhiên thăm viếng Đinh Khoa. Và những động tác này của anh đều không thể nào lọt qua con mắt của Đinh Khoa. Một đêm này mặc dù rất vất vả, nhưng nếu đem so với sự chờ mong của La Phi trong hành động này, chút vất vả đó thực sự chẳng đáng kể gì. Ban đầu La Phi dồn sự chú ý vào Đinh Khoa, là bởi vì Eumenides rất có khả năng sẽ tìm thấy Đinh Khoa để giải đáp bí mật về thân thế của mình, cho nên Đinh Khoa bèn trở thành manh mối tiềm tàng để có thể truy lùng điều tra ra 240 tung tích của Eumenides. Và giờ đây, manh mối này gần như đã có được ý nghĩa còn quan trọng hơn nữa. Qua những tình hình đã nắm được hiện nay, có một điều then chốt đã được xác định chắc chắn: trong vụ án bắt giữ con tin 1.30 mười tám năm trước, Viên Chí Bang đã bắn chết bố đẻ Văn Hồng Binh của Văn Thành Vũ trong tình hình cục diện đã được khống chế. Và ba năm sau, Văn Thành Vũ lại bị Viên Chí Bang chọn lựa trở thành người kế tục Eumenides. Sự biến hóa trong đó khiến người ta không thể không nảy sinh liên tưởng về động cơ bắn chết Văn Hồng Binh năm đó của Viên Chí Bang. Và người mẫn cảm nhất đối với chân tướng vụ án đương nhiên là chính Văn Thành Vũ. Hắn được Viên Chí Bang tận tâm tỉ mỉ bồi dưỡng thành một tên sát thủ thực thi chính nghĩa đầy máu tanh, nhưng hắn lại chưa chắc đã thực sự hiểu được tại sao mình lại phải trở

https://thuviensach.vn

thành Eumenides. Hơn mười năm qua, tư tưởng của hắn luôn bị Viên Chí Bang thao túng, có thể có được bao nhiêu hành vi là xuất phát từ sự suy nghĩ của chính bản thân hắn? Và bây giờ, sau khi Viên Chí Bang chết, tư duy riêng của Văn Thành Vũ bắt đầu được phóng thích, hắn buộc phải đi thăm dò ý nghĩa sự tồn tại của mình. Đối với Văn Thành Vũ, bước ngoặt trong cuộc đời hắn chính là cái chết của bố đẻ mười tám năm trước. Nếu như sự việc lần đó được chứng minh thực sự là do Viên Chí Bang cố tình gây nên, vậy thì nền móng tinh thần Văn Thành Vũ trở thành Eumenides, trong khoảnh khắc sẽ bị sụp đổ, hắn biết được mình chẳng qua chỉ là một quân cờ - một quân cờ bị Viên Chí Bang lợi dụng để thực hiện kế hoạch tàn khốc của hắn. Văn Thành Vũ đang đau khổ suy đi ngẫm lại để đón lấy sự tái sinh và cũng đồng thời chính là cái chết triệt để của Eumenides. Đây có lẽ là kết cục mà La Phi muốn tiếp nhận nhất: Anh buộc phải kết thúc Eumenides, nhưng không cần phải kết thúc số phận đầy bất hạnh của đứa bé đó. Sự xuất hiện bất ngờ của Trịnh Giai khiến La Phi nhìn thấy hy vọng của kết cục này. Thông qua cô gái này, anh nhìn thấy tâm trạng áy náy và bàng hoàng của Văn Thành Vũ, anh nhìn thấy Văn Thành Vũ đang bàng hoàng đứng ở ngã ba cuộc đời, không biết nên đi về hướng nào; Anh biết thế giới tinh thần của Văn Thành Vũ đang tìm kiếm một người thầy giáo hướng dẫn mới. La Phi đương nhiên muốn đứng dậy lúc này, anh muốn dẫn dắt đứa bé chưa bao giờ được nắm giữ số phận của mình đi về phía ánh sáng. Bây giờ anh đã tìm thấy được cánh cửa tâm hồn của đối phương, nhưng anh còn thiếu chiếc chìa khóa cuối cùng để có thể mở được cánh cửa này. 241 Bí mật của chìa khóa đó chính là đang nằm trong tay ông lão đang tưới hoa trước mắt đây. La Phi nóng lòng muốn tìm hiểu được bí mật đó, nhưng khi anh thực sự ngồi trong mảnh sân này, khi đối diện với ông lão đó, tâm trạng anh lại đột nhiên trầm tĩnh hẳn xuống. Giống như chàng tân lang bước vào động phòng, khi tân nương ngồi ở đầu giường, họ thường không dám lật tấm vải đỏ che mặt đó lên. Phía sau tấm vải đỏ đó liệu sẽ là một khuôn mặt như thế nào? La Phi cần chút thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng, chuẩn bị kỹ lưỡng để đón nhận đáp án sẽ quyết định phương hướng của kết cục. Anh cầm cốc trà trước mặt, khẽ nhấp một ngụm. Hương thơm

https://thuviensach.vn

ngát dần dần lan tỏa khắp miệng, giống như mảnh vườn hoa cúc nhỏ này, đem lại cho người ta thứ cảm giác vô cùng sảng khoái. Đinh Khoa xem ra còn bình tĩnh hơn, ông vẫn nhẫn nại chăm sóc hoa cúc trong vườn. Sau khi tưới nước, ông lại bắt đầu uốn những nhành hoa. Tăng Nhật Hoa suốt nãy giờ vẫn chăm chú nhìn Đinh Khoa, khi cậu ngắm nhìn một cây hoa cúc kép màu tím, cậu đột nhiên há miệng nói một câu: "Cây hoa này cần phải cắt tỉa một chút rồi."

"Ồ?"

Đinh Khoa thoáng quay đầu lại, "Cậu cũng hiểu về hoa à?"

"Bố cháu rất thích trồng hoa cho nên cháu cũng biết một chút."

Tăng Nhật Hoa cười "hi hi"

nói. Đinh Khoa dùng tay nâng cây hoa đó lên: "Ừm, vậy cậu hãy nói xem cây hoa này tại sao phải cắt? Cần phải cắt như thế nào?"

Tăng Nhật Hoa giơ tay lên gãi đầu, trở nên ngại ngùng: "Cháu cũng chỉ là tiện miệng nói thôi, trồng hoa có rất nhiều quy tắc, cháu sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt chú chứ?"

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười. Thật không ngờ con người Tăng Nhật Hoa thường qua loa đại khái, khi ở trước mặt Đinh Khoa cũng biết giữ kẽ. Mộ Kiếm Vân bèn cười và cổ vũ Tăng Nhật Hoa: "Bảo anh nói thì anh cứ nói đi. Cho dù là nói không đúng thì cũng vừa vặn để cho chú Đinh sửa giúp anh."

"Được rồi, vậy thì cháu cứ nói bừa nhé."

Tăng Nhật Hoa đứng dậy đi đến bên vườn hoa, rồi lại quan sát tỉ mỉ cây hoa cúc đó giây lát, sau đó cậu hình như đã có thêm sự tự tin, đứng thẳng lưng, nói: "Mọi người hãy nhìn cây hoa cúc này, nó rõ ràng là đã bị mọc

https://thuviensach.vn

nghiêng rồi. Nhánh cây đã xâm phạm đến địa bàn 242 của những cây hoa cúc khác. Như vậy thì, cây hoa cúc ở bên nó sẽ bị ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của mình. Cho nên cần phải cắt cành thò sang mới được."

La Phi và mọi người mặc dù không đi đến bên cạnh cây hoa cúc, nhưng về cơ bản cũng có thể nhìn rõ được. Cây hoa cúc màu tím đó mặc dù nở ra bông hoa rất đẹp nhưng thân cây đúng là đã mọc nghiêng. Cho nên bông hoa của nó đã xâm phạm vào vị trí của một cây hoa cúc khác, khiến cho cành của cây hoa cúc đó cũng bị cong xuống. "Nếu cắt đi thì đáng tiếc quá."

Mộ Kiếm Vân thấy tiếc nuối bông hoa nở rực rỡ đó, có chút nghi ngại đối với cách nói của Tăng Nhật Hoa, "Hơn nữa cho dù có cắt đi, sau này vẫn cứ mọc lên mà. Đến lúc đó phải làm thế nào, vẫn phải cắt tiếp sao?"

"Cây hoa này mặc dù nở hoa rất đẹp, nhưng ảnh hưởng đến cây khác bên cạnh thì chẳng có cách nào khác cả."

Tăng Nhật Hoa xòe hai tay ra một cách bất lực về phía Mộ Kiếm Vân, "Nếu không cắt thì sau này hai cây hoa đều mọc không tốt. Hơn nữa, tôi nhìn thấy rễ cây hoa này khi mọc ra khỏi đất là đã bị nghiêng, như vậy thì đúng là sau này nó mọc lên sẽ có vấn đề. Muốn triệt để giải quyết thì chỉ có thể nhổ cả gốc của nó đi thôi."

Sau khi nói xong những câu này, Tăng Nhật Hoa bèn nhìn Đinh Khoa ở bên cạnh với ánh mắt chờ đợi, không biết quan điểm của mình có được ông tán thành hay không. Đinh Khoa không phủ nhận cũng không khẳng định, ông quay đầu nhìn La Phi và mọi người trong sân, hỏi: "Các vị thấy thế nào?"

Mộ Kiếm Vân so so vai, không nói thêm gì nữa - xem ra cô đã cho rằng lời nói của Tăng Nhật Hoa là có lý. La Phi và Doãn Kiếm cũng gật đầu, họ mặc dù chưa từng trồng hoa, nhưng nhìn thấy bộ dạng hai cây hoa dính vào

https://thuviensach.vn

nhau, cũng cảm thấy đúng là cần phải xử lý một chút. Thấy không ai nói gì, Đinh Khoa bèn hướng ánh mắt về phía đồ đệ của mình, gọi hắn tên: “Hoàng Kiệt Viễn, cậu hãy nói xem.”

“Hôm qua tôi đã cảm thấy bông hoa này có gì đó khang khác.”

Hoàng Kiệt Viễn xem ra cũng không có ý kiến gì khác, “Đã mọc lệch hắn rồi, còn ảnh hưởng đến cây hoa khác, hay là cứ nhổ nó đi.”

Đinh Khoa khẽ “ừm”

một tiếng, giơ tay khẽ vuốt ve bông hoa cúc tím đó, ánh mắt chăm chú, không biết đang nghĩ gì. 243 “Mỗi cây hoa đều là tâm huyết của chú Đinh mà.”

La Phi suy ngẫm tâm tư của Đinh Khoa, “Mặc dù là mọc lệch nhưng khi nhổ đi thì vẫn đau lòng lắm.”

Đinh Khoa lặng lẽ thở dài, hình như rất xúc động đối với lời nói của La Phi. Sau đó ông đứng thẳng nhìn hai cây hoa cúc đang quấn vào nhau, sau khi trầm ngâm giây lát, đột nhiên hỏi: “Tại sao các vị lại không có ai đề nghị nhổ cây hoa cúc kia đi chứ?”

“Cây hoa cúc kia mọc rất bình thường mà...”

Tăng Nhật Hoa lập tức lúc lắc đầu hỏi ngược lại, “Sao lại phải xử lý nó chứ? Cây hoa cúc mọc lệch đó mới là “kẻ gây hại”

trong cả vườn hoa.”

Đinh Khoa ngước mắt nhìn La Phi và mọi người ở gần đó: ”

Các vị cũng đều nghĩ như vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Mọi người lần lượt gật đầu, không có ý kiến gì khác với quan điểm của Tăng Nhật Hoa. “Tất cả mọi việc đều có nhân quả. Hai cây hoa này dính vào nhau, nguyên nhân chính là cây hoa cúc tím đó đã mọc nghiêng. Hơn nữa, cây hoa cúc đó mặc dù nở hoa rất rực rỡ, nhưng cành cây nghiêng vẹo của nó rất không hòa hợp cùng với những bông hoa cúc khác, ảnh hưởng đến thẩm mỹ của cả vườn hoa. Cho nên, nếu như muốn tiến hành cắt tỉa, chắc chắn cần phải ra tay đối với cây hoa cúc mọc nghiêng này.”

La Phi nói lên quan điểm của mình, sau đó lại hỏi như thể để lại đường lùi, “Nhưng chú Đinh đã đưa ra câu hỏi này, chắc là có một số kiến giải khác.”

“Rất nhiều sự việc đều có nhân quả... Nói hay lắm. Bởi vì cây hoa cúc này mọc lệch, không chỉ làm ảnh hưởng đến một cây hoa cúc khác, mà nó còn không ăn nhập với cả vườn hoa, cho nên cần phải xử lý nó - đây là một đạo lý hiển nhiên.”

Nói đến đây, Đinh Khoa lại ngừng một lát, giọng nói chợt thay đổi, “Nhưng các vị có từng nghĩ đến, tại sao cây hoa này lại bị mọc nghiêng không?”

Tất cả mọi người đều ngẩn người, hình như không hề có sự chuẩn bị nào đối với câu hỏi này. Tăng Nhật Hoa cũng gãi đầu: “Tại sao lại mọc nghiêng? Điều này thì cháu cũng không biết... Hỏi ông cụ nhà cháu thì chắc là được.”

Đinh Khoa cười: “Không cần phiền phức như thế - tôi biết rõ nguyên nhân. Sau khi cây hoa cúc mọc lên khỏi mặt đất, nếu như mọc lên theo hướng nghiêng nào đó, thì chỉ có hai khả năng: một là, những hoa cúc xung quanh đã che khuất ánh nắng mặt trời, chỉ để lại một khe nhỏ ở hướng này thôi, cho nên bông hoa cúc này xuất phát từ bản năng hướng về ánh mặt trời, thì chỉ có thể mọc thành bộ dạng nghiêng lệch thế này thôi; Khả năng thứ hai chính là thân rễ của cây hoa cúc này ở trong đất đã bị thân rễ của

https://thuviensach.vn

cây hoa khác chèn ép, dẫn đến thân 244 cây trước khi nhô lên khỏi đất đã bị nghiêng rồi, như vậy thì sau khi nó lớn lên, phải xâm phạm không gian sinh trưởng của những cây hoa cúc khác ở trên mặt đất.”

“Thì ra là như vậy.”

Tăng Nhật Hoa gật đầu như thể đã ngộ ra đạo lý. Thoạt tiên cậu thay đổi góc độ quan sát hiện trạng ánh nắng chiếu, sau đó lại cúi đầu tỉ mỉ nghiên cứu bộ phận rễ cây hoa, chỉ mong có thể đào đất ra, nhìn cho thật rõ. La Phi sau khi nghe xong những lời này bèn hơi cúi đầu, anh cầm tách trà trước mặt lên, khi đưa đến miệng chợt dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào nước trà màu xanh ngọc bích, tâm tư hình như bị ngưng tụ lại. Nhưng anh không suy nghĩ quá lâu, bởi vì câu hỏi tiếp theo của Đinh Khoa đã nhanh chóng được đưa ra: “Đội trưởng La, bây giờ đối với những cây hoa trong vườn này, cần phải giải thích hai chữ “nhân quả”

như thế nào đây?”

La Phi bất lực lắc đầu, không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao. Mộ Kiếm Vân và mọi người ở bên cạnh cũng đều hiểu được sự khó xử lúc này của anh. Lúc trước La Phi đã tán thành việc nhổ cây hoa cúc này chính là đứng từ góc độ ”

nhân quả”

để phân tích: bởi vì cây hoa cúc này đã mọc lệch, ảnh hưởng đến cây hoa cúc khác, cho nên cần phải tiến hành xử lý nó. Nhưng bây giờ xem ra, cây hoa cúc đó mọc ngược lại xuất phát từ sự quấy nhiễu của cây hoa cúc khác. Vậy thì muốn truy cho cùng kẻ tội đồ ban đầu, lẽ nào phải nhổ hết toàn bộ những cây hoa cúc che mất ánh mặt trời xung quanh, hoặc là phải đào đất, xử lý một loạt những rễ cây dính ở dưới sao? Thấy La Phi bị cuốn vào lời nói của mình, Hoàng Kiệt Viễn không kìm được muốn giải vây cho đối phương: “Bất luận thế nào, xét từ lợi ích của cả vườn hoa, thì vẫn phải

https://thuviensach.vn

nhổ cây hoa cúc mọc nghiêng đó chứ nhỉ? Đây là cách đơn giản nhất. Không thể nào vì một bông hoa này mà lại lôi kéo nhiều bông hoa khác vào."

"Đây đúng là phương pháp đơn giản nhất."

Đinh Khoa gật đầu, tay phải lại chạm vào bông hoa cúc tím nở rộ đó, "Nhưng đối với cây hoa cúc này, có phải là rất không công bằng hay không? Lúc đầu vì nguyên nhân những cây hoa khác, nó không thể không mọc nghiêng; Bây giờ ghét nó mọc nghiêng ảnh hưởng đến lợi ích của cả tập thể. Vậy thì cả cuộc đời nó, chẳng phải được định sẵn là không có đường để đi sao?"

Mọi người đều trầm mặc. Ngay cả Tăng Nhật Hoa lúc này cũng nhận ra ý tứ trong những câu nói của Đinh Khoa. Ông rõ ràng không chỉ là đang bàn luận về bông hoa, mà còn ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc hơn. Chính trong bầu không khí trầm mặc này, tay Đinh Khoa chợt hạ xuống, nắm lấy thân cây hoa cúc đó, nhổ cả gốc rễ lên. Động tác này của ông không hề có chút dấu hiệu nào trước, những người ngồi xem vốn không có cơ hội để ngăn 245 cản. Mọi người đều ngẩn người, Mộ Kiếm Vân không kìm được kêu lên: "Chú Đinh, chú... sao chú lại nhổ thật chứ?"

Đinh Khoa cười "ha"

một tiếng: "Đây chẳng phải là phương án mà tất cả mọi người vừa mới thống nhất cả sao?"

Khi nói câu này, ông khẽ khàng vứt cây hoa đó xuống đất. Bông hoa vẫn tươi tắn rực rỡ, nhưng sau khi rời khỏi đất thì nhanh chóng mất đi sức sống. Mộ Kiếm Vân nhìn cây hoa đó, trong mắt thoáng hiện ra sự tiếc nuối: "Nói thì nói vậy... nhưng mọc nghiêng đúng là không phải lỗi của nó, lẽ nào không có cách xử lý tốt hơn sao?"

"Không có cách nào tốt hơn cả."

https://thuviensach.vn

La Phi cuối cùng cũng lên tiếng lần nữa, và lần này thái độ của anh hình như càng kiên định hơn, “Bởi vì nó đã mọc nghiêng, vì lợi ích của tập thể bắt buộc phải nhổ nó đi.”

Đinh Khoa chăm chú nhìn La Phi với ánh mắt sáng rực: “Cậu nói đúng lắm. Loại bỏ những cây gây trở ngại đến lợi ích tập thể, điều này vốn là quy tắc trong công việc của người làm vườn. Nhưng bất luận thế nào, sự chọn lựa này không phải là đang tuân theo lý luận của “phân tích nhân quả”

. Nếu như muốn phân tích về nhân quả, vậy thì chúng ta sẽ không bao giờ tìm được đáp án cuối cùng. Đội trưởng La, cậu chắc cũng đã làm cảnh sát hơn mười năm rồi nhỉ? Những vụ án đã phá được trong tay cậu nhiều vô kể, và cậu cũng hiểu rất rõ đạo lý mà tôi nói.”

La Phi giật mình, dưới sức kéo trong ngôn từ của Đinh Khoa, tư duy của anh bay ra khỏi mảnh sân, chạm đến một không gian trong quá khứ. Những tội phạm đã từng bị anh vất vả tìm kiếm lần lượt xuất hiện trước mắt anh, từng loại nhân cách méo mó nghiêng lệch. Khi La Phi thử cố phân tích mối quan hệ nhân quả phía sau những “nhân cách”

đó, đầu óc anh lại vô cùng đau đớn như đang phình to và nứt toác... khi những người này bước vào con đường lầm lạc đen tối, thì ai đã lót con đường đó xuống dưới chân họ? Trước đây La Phi cũng đã từng suy nghĩ đến những vấn đề này, nhưng cuối cùng thì vẫn phải từ bỏ. Lần này cũng như vậy. “Đúng là không thể tìm thấy đáp án.”

La Phi khẽ thở dài, “Có lẽ hành vi của chúng ta vốn không nên bị chi phối bởi suy nghĩ của “nhân quả”

. Chúng ta chỉ là đang chấp hành quy tắc, là quy tắc để cho lợi ích của tập thể được tốt hơn.”

“Cậu đang né tránh vấn đề này...”

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa phủi bụi dính trên tay, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía xa xăm. Khóe mắt ông thoáng cụp xuống, thần sắc phức tạp mang theo rất nhiều tâm trạng phức tạp đan xen lộ ra sự bi thương, đau 246 khổ, áy náy, sau đó ông lại nói khẽ một câu: “Nhưng nếu như không thể trốn tránh được, vậy thì phải làm thế nào đây?”

La Phi giật mình: “Không thể nào trốn tránh được?”

Đúng vậy... chắc chắn ông đang nghĩ đến con trai của mình. Giây lát sau, sự suy đoán của La Phi đã được kiểm chứng. Khi Đinh Khoa quay người lại, ánh mắt ông nhìn về phía Hoàng Kiệt Viễn. “Tôi biết cậu đang oán trách tôi...”

Ông lão dùng ngữ điệu thê lương nói, “... Oán giận tôi năm đó bỏ đi không nói một lời. Nhưng tôi lại có thể lựa chọn thế nào được đây? Khi cậu nhìn thấy con trai mình trở thành một cái cây mọc nghiêng, cậu sao có thể không đi tìm kiếm nguyên nhân khiến cho nó bị mọc lên cong vẹo chứ? Nhưng tìm đi tìm lại, nguyên nhân cuối cùng thì lại là ở chính bản thân mình.”

Mọi người đều biết Đinh Khoa chuẩn bị nói đến những điều ẩn mật phía sau vụ huyết án 1.12, cho nên tất cả mọi người đều dỏng tai chăm chú lắng nghe. Và lúc này đây, Đinh Khoa chuyển ánh mắt sang Mộ Kiếm Vân: “Cô giáo Mộ, Hoàng Kiệt Viễn đã kể lại với tôi quá trình phân tích tình hình vụ án của các vị. Tôi rất khâm phục kiến giải của cô về phương diện tâm lý học, con trai tôi đúng là như lời cô nói.”

Mộ Kiếm Vân thoáng gật đầu. Có thể nhận được lời khen ngợi của nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát là một việc khiến người ta vui mừng hân hoan, nhưng cô lại không thể nở nụ cười trong hoàn cảnh này được. Đinh Khoa nói tiếp: “Vợ tôi đã rời bỏ tôi từ hơn hai mươi năm trước. Tôi không hề hận cô ấy, hồi đó tôi ngày nào cũng bận rộn điều tra vụ án, thực sự đã dồn rất ít tâm huyết cho gia đình, chắc là người phụ nữ nào thì cũng sẽ đều

https://thuviensach.vn

rời bỏ tôi nhỉ? Chỉ là Đinh Chấn vào thời kỳ thiếu niên vô tình nhìn thấy cảnh tượng vợ tôi và tình nhân âu yếm nhau, hơn nữa hình ảnh này đã tạo thành bóng đen phủ lên trái tim nó. Sau khi nó lớn lên, nó không dám qua lại với nữ giới, bởi vì nó chỉ cần nhớ đến hình ảnh đó, là nó không thể nào biểu hiện ra được giống như một người đàn ông thực sự."

Lời nói của Đinh Khoa có phần né tránh, nhưng La Phi và mọi người đều nghe hiểu cả: bởi vì lúc còn thiếu niên đã nhìn thấy cảnh mẹ mình và người khác vụng trộm với nhau, khiến cho Đinh Chấn mắc chứng liệt dương về mặt tâm lý. Đây có lẽ chính là căn nguyên của "chứng tự ti ẩn hình"

mà Mộ Kiếm Vân nhắc đến. "Nhưng những việc này lúc đó tôi không hề hay biết."

Đinh Khoa ủ rũ thở dài, "Tôi chỉ lấy làm lạ, tại sao con trai mình đã hơn 30 tuổi, điều kiện các mặt đều xuất sắc như vậy nhưng lại vẫn không tìm được bạn gái chứ? Ha, tôi không 247 chỉ lấy làm lạ, hơn nữa còn rất nóng ruột, thế là tôi luôn thúc giục nó, hy vọng nó nhanh chóng lập gia đình. Nó cuối cùng cũng bị tôi ép đến độ không còn cách nào khác, đành phải..."

Mộ Kiếm Vân khẽ ngắt lời Đinh Khoa: "Chú Đinh, chú đừng nói nữa. Những sự việc phía sau chúng cháu chắc cũng đều đoán được..."

La Phi cũng lặng lẽ gật đầu. Có thêm lời kể này của Đinh Khoa, cộng thêm với những lời miêu tả về mặt tâm lý của Mộ Kiếm Vân đối với hung thủ, cơ bản có thể nhìn thấy rõ được quá trình trước sau của vụ huyết án năm đó: đối diện với áp lực của bố, Đinh Chấn chỉ có thể gắng gượng đi tìm bạn gái. Bởi vì mắc chứng bệnh về tâm lý, anh ta không dám theo đuổi cô gái mà mình thích, mà chỉ hướng ánh mắt đến nạn nhân - một cô gái tất cả các mặt đều rất bình thường, hy vọng có thể tìm lại được cảm giác tự tin của người đàn ông từ đối phương. Thế nhưng nạn nhân lại có những lời lẽ sỉ nhục đối với anh ta, cuối cùng đã gây nên vụ thảm án. Đinh Khoa biết

https://thuviensach.vn

mọi người không muốn để ông tiếp tục kể về đoạn ký ức đau khổ tột cùng đó, ông bèn trầm mặc tiếp nhận thiện ý của mọi người. Giây lát sau, ông cười đau khổ nói: “Bây giờ các vị chắc đã hiểu rồi: người thực sự nên chịu trách nhiệm về vụ huyết án đó, chính là bản thân tôi. Đây chính là lý do tại sao tôi phải ở ẩn suốt mười năm qua.”

Đúng vậy, La Phi hoàn toàn có thể hiểu được sự lựa chọn tình cảm khó khăn của Đinh Khoa năm đó: ông đã cho rằng mình mới là điểm khởi đầu của “nhân quả”

, thì sao có thể nhẫn tâm nhìn con trai một mình chịu đựng tất cả những tội lỗi này? Nhưng hiện thực tàn khốc lại khiến ông không thể nào đối diện được, ông chỉ có thể lựa chọn ở ẩn, cho đến khi món nợ nghiệp chướng này triệt để kết thúc. Đợi tâm trạng của ông lão thoáng bình phục lại, anh bèn hỏi: “Vậy mười tám năm trước, chú từ chức khỏi đội cảnh sát, cũng không chỉ là vì nguyên nhân về mặt sức khỏe phải không ạ?”

Đinh Khoa nhìn La Phi: “Tôi biết cậu nghĩ như thế nào - nhưng cậu chỉ đoán đúng một nửa.”

La Phi “ồ?”

một tiếng, không hiểu rõ “đúng một nửa”

là khái niệm như thế nào. “Mười tám năm trước, việc tôi từ chức đúng là có một chút liên quan đến Viên Chí Bang.”

Đinh Khoa nói, “Nhưng cho dù không có Viên Chí Bang, tôi chắc cũng sẽ không tiếp tục ở lại đội cảnh sát hình sự quá lâu.”

Thông qua cuộc giao lưu lúc trước, La Phi đã nhận ra Đinh Khoa là một ông lão có khả năng quan sát nhạy bén, tư duy sâu sắc đồng thời lại rất từ bi, cho nên anh đoán năm đó, sau khi Viên Chí Bang sa ngã, Đinh Khoa tương tự cũng 248 không nỡ nhẫn tâm trừng phạt đối phương, cho nên mới

https://thuviensach.vn

từ chức. Nhưng bây giờ xem ra, sự việc này vẫn còn ẩn tình quan trọng hơn. “Vậy thì có nghĩa là chú vốn đã có ý định thôi việc?”

La Phi trầm ngâm hỏi, “Vì sao vậy?”

Đinh Khoa nhìn mọi người vẻ nghiêm trang: “Bởi vì lúc đó tôi đã nhận thức được: công việc của cảnh sát hình sự không có quá nhiều ý nghĩa.”

Câu nói này đột nhiên thoát ra từ miệng một nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát, thực sự khiến cho người ta bất ngờ. La Phi và mọi người cùng nhìn nhau, nhất thời đều không thể giải thích nổi: trừng trị kẻ ác, bảo vệ chính nghĩa, công việc như vậy sao lại không có ý nghĩa? Đinh Khoa sớm đã đoán được mối băn khoăn trong lòng mọi người, thế nên ông liền bắt đầu giải thích: “Công việc của chúng ta, chỉ là xử lý những cây mọc nghiêng đó, thế nhưng những cây đó tại sao mọc nghiêng chứ? Chức trách của cảnh sát yêu cầu chúng ta: không cần biết cái cây mọc nghiêng đó vốn có sai lầm gì không, chúng ta đều bắt buộc phải xử lý chúng. Khi chúng ta nghiêm ngặt thực thi chức trách này, thì không thể không né tránh đến việc suy nghĩ về căn nguyên “nhân quả”

, bởi vì sự suy nghĩ này luôn khiến chúng ta nảy sinh sự hoài nghi về tính hợp lý đối với chức trách của chúng ta.”

“Lẽ nào chú ấy tán đồng lý luận của Viên Chí bang?”

Mộ Kiếm Vân thì thầm bên tai La Phi. Đúng vậy, trong những lời nói này của Đinh Khoa thấp thoáng có ý tứ hoài nghi về quy tắc luật pháp, còn Viên Chí Bang thì chính là chịu sự hướng dẫn của loại tư duy này nên đã bước lên con đường trở thành Eumenides. Cùng lúc Mộ Kiếm Vân nói những lời này, mắt của Đinh Khoa khẽ nheo lại, ánh mắt hướng thẳng về phía cô. Và lời Mộ Kiếm Vân vừa nói xong, Đinh Khoa bèn lắc đầu: “Không, cô sai rồi.”

https://thuviensach.vn

Mộ Kiếm Vân đỏ bừng mặt, lộ ra nét mặt vừa ngại ngùng vừa kinh ngạc. Khi cô nói câu nói đó gần như là thì thầm bên tai, không hiểu sao Đinh Khoa đứng cách xa mấy mét lại có thể nghe được? La Phi thì lại biết rõ đáp án: từ thần thái Đinh Khoa vừa rồi chú ý tới Mộ Kiếm Vân có thể nhận ra, ông lão này chắc có thể hiểu được khẩu hình. Với vai trò là nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát, khả năng quan sát tinh tế tỉ mỉ của ông đúng là hơn hẳn người thường. Doãn Kiếm và mọi người không hề biết Mộ Kiếm Vân đã nói gì, cho nên khi nghe thấy lời phản bác của Đinh Khoa đều cảm thấy mơ hồ không hiểu gì cả. May mà Đinh Khoa lại giải thích tỉ mỉ: "Quan điểm của tôi không những không 249 giống với Viên Chí Bang, thậm chí là hai hướng ngược hẳn nhau."

Ông vừa nói vừa cúi đầu nhìn vườn hoa ở dưới chân, sau đó bèn hỏi: "Các vị nghĩ xem, đối với những cây hoa quấn lấy nhau vừa rồi, nếu như làm theo quan điểm của Viên Chí Bang, thì cần phải xử lý như thế nào?"

Mọi người ai nấy đều suy ngẫm giây lát, Mộ Kiếm Vân trả lời trước: "Những cây hoa mọc nghiêng đó, anh ta chắc chắn phải nhổ đi. Và những cây che khuất ánh mặt trời, những cây thân rễ xâm phạm đến những cây khác, chắc anh ta cũng không bỏ qua."

La Phi khẽ phụ họa theo: "Đúng vậy."

Đinh Khoa cũng gật đầu: "Đúng là như vậy. Cậu ta đã coi mình trở thành một người phán quyết ngoài pháp luật, ý nghĩa tồn tại của cậu ta chính là muốn truy cứu những trách nhiệm ở ngoài pháp luật. Cho nên cậu ta sẽ dùng thủ đoạn vô tình nhất để trừng trị mảnh vườn hoa này, tất cả cây hoa "không tốt"

đều nằm trong phạm vi xử lý của cậu ta."

Đinh Khoa thở dài. Ông vắt hai tay ra sau lưng, ngước nhìn lên bầu trời, hồi lâu mới nói: "Tôi cho rằng, không một cây hoa nào đáng bị xử lý.

https://thuviensach.vn

Không chỉ là cây bị ép cho mọc nghiêng, tất cả những cây hoa, bất luận chúng có gây trở ngại đến cây khác hay không, chúng ta đều không có đủ lý do để trừng phạt chúng. Bởi vì mỗi cây hoa đều có "nhân quả"

của mình, chúng ta vốn không thể nào truy lần được ra "căn nguyên tội ác"

thực sự thuần túy."

Mộ Kiếm Vân "ồ"

một tiếng vẻ cảm khái. Thái độ xử lý công việc của Đinh Khoa đã ăn khớp với những ngôn từ lúc trước của ông, đem lại cho người khác thứ cảm giác bất ngờ và lại bừng tỉnh trong phương thức xử lý. Và điều khiến người ta tiếc nuối chính là: cùng là tồn tại mối nghi ngờ đối với bản thân pháp luật, nhưng Đinh Khoa và Viên Chí Bang lại phân thành hai con đường hoàn toàn không giống nhau: một con đường là sự vô tình cực đoan, một con đường lại là sự từ bi vô hạn. Lẽ nào Đinh Khoa chính là bởi vì sự từ bi này, cho nên mới vứt bỏ công việc của một người cảnh sát hình sự đã theo ông suốt nửa cuộc đời? Mang theo điều nghi vấn này, La Phi cuối cùng cũng lên tiếng lần nữa. "Theo như cách nói của chú, lẽ nào chúng ta không cần làm gì sao?"

Anh thẳng thắn nói ra mối băn khoăn của mình, "Bởi vì chúng ta không thể tìm căn nguyên của "nhân quả"

, cho nên mặc kệ cho những cây hoa đó cùng quấn lấy, gây cản trở nhau? Nếu cứ để như vậy, cả vườn hoa sẽ bị phá hoại nhỉ? Cho nên phương pháp trông có vẻ "từ bi"

này, cuối cùng lại rất có thể dẫn đến một kết quả "vô tình"

nhất."

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa chậm rãi lắc đầu. “Cậu đã hiểu sai rồi...”

Ông nhìn thẳng vào đôi mắt La Phi, nói: “Tôi không hề nói là không làm gì cả. Khi chúng ta suy nghĩ 250 đến lợi ích của cả tập thể, xử lý những cây hoa mọc nghiêng đương nhiên là việc bắt buộc phải làm. Nhưng trên thực tế, tôi đã từng dồn khoảng thời gian hơn hai mươi năm vào công việc tương tự. Trong hơn hai mươi năm này, tôi đã phá được vô số các vụ án, từng cây hoa nghiêng lệch đã bị xử lý dưới tay tôi. Nhưng tôi lại không nhìn thấy vườn hoa đó trở nên đẹp đẽ hơn, ngược lại còn có thêm nhiều những cành cây vẹo mọc ra. Cuối cùng, tôi bắt đầu hiểu ra: vấn đề vẫn luôn bị chúng ta né tránh đó vừa vặn mới chính là vấn đề then chốt nhất của sự việc.”

“Vấn đề chúng ta vẫn luôn né tránh...”

La Phi lẩm nhẩm lặng người giây lát, “Nói đi nói lại vẫn là hai chữ “nhân quả”

sao?”

Ánh mắt Đinh Khoa trở nên suy tư: “Đúng vậy.”

“Về cơ bản cháu đã hiểu được ý của chú rồi. Chú muốn nói: những cây nghiêng lệch, đó đã là sự thể hiện cuối cùng của tất cả mọi vấn đề, chỉ xử lý chúng thì không có ý nghĩa gì lớn. Chúng ra cần phải giải quyết vấn đề thuộc về bản chất.”

La Phi vừa quan sát nét mặt của Đinh Khoa, sau khi nhận được sự khẳng định của đối phương, anh lại chuyển hướng, “Nhưng chúng ta vốn không thể nào tìm ra được căn nguyên của “nhân quả”

. Giống như vừa rồi chú nói, từng cây hoa cúc trong vườn đều là một loại “nhân”

, nhưng đồng thời nó cũng đang chịu đựng một loại “quả”

https://thuviensach.vn

khác, rất nhiều “nhân quả”

vấn vít lấy nhau, ngoài việc giải quyết điểm cuối cùng, chúng ta còn có thể làm những việc gì đây? Đinh Khoa mỉm cười, trả lời: “Chúng ta đúng là không tìm được điểm khởi nguồn của “nhân quả”

, nhưng chúng ta lại có thể cắt đứt con đường lan truyền của “nhân quả”

.”

Mắt La Phi chợt bừng sáng, hình như đã ngẫm ra chút ý vị. Mộ Kiếm Vân ngồi cạnh cũng chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, tư duy của cô không bị rớt lại. Nhưng hai cậu thanh niên Tăng Nhật Hoa và Doãn Kiếm lúc này đây lại thể hiện ra thần sắc mơ hồ, hình như càng nghe càng không hiểu. Đinh Khoa vẫn lấy vườn hoa để làm phép so sánh, tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: “Các vị hãy nhìn những bông hoa này xem, mỗi bông hoa đều có cách sinh trưởng của mình. Chúng đang ảnh hưởng đến bông hoa khác, đồng thời cũng không thể tránh được bị những bông hoa khác ảnh hưởng. Nhưng một người làm vườn giỏi rốt cuộc thì cần phải làm những gì? Chỉ là đi giải quyết những cây hoa mọc nghiêng đó sao? Hay là làm việc gì đó có ý nghĩa hơn?”

Tư duy của mọi người đều bị khuấy động: việc được coi là có ý nghĩa hơn sẽ là gì nhỉ? Đinh Khoa đã đưa ra một vài đáp án: “Nếu như biết được phần rễ cây cùng chen lấn nhau, vậy thì khi trồng, cần phải để lại khoảng trống rộng hơn; Nếu 251 như biết ánh nắng bị che khuất, vậy thì tại sao chúng ta lại không tạo ra nhiều ánh nắng mặt trời hơn? Những vấn đề này sau khi được giải quyết, thì sẽ không xảy ra hiện tượng cây hoa bị mọc nghiêng, chúng ta cũng không còn bị rơi vào sự xung đột mâu thuẫn giữa quy tắc và tình lý.”

Khi La Phi thầm gật đầu, liền nghe thấy Tăng Nhật Hoa lầm bầm nói: “Nhưng có một số việc không thể nào làm được mà? Ví dụ như nói ánh

https://thuviensach.vn

sáng mặt trời - chúng ta sao có thể tạo ra được nhiều ánh sáng hơn chứ? Ở trong vườn có bao nhiêu hoa cúc như vậy, rốt cuộc thì có những cây nào không nhận được đầy đủ ánh sáng mặt trời, người khác không có cách nào để giúp đỡ chúng được mà."

"Cách thì có đấy, chỉ là xem anh có bằng lòng làm hay không."

Đinh Khoa chỉ vào một cây cúc nhỏ ở trong vườn, hỏi Tăng Nhật Hoa: "Cậu nhìn thấy cây hoa đó không? Cậu cảm thấy bây giờ nó có thể nhận được ánh sáng mặt trời hay không?"

Cây hoa cúc đó vẫn còn thấp, hơn nữa còn nằm ở vị trí phía đông vườn hoa, ánh sáng mặt trời đã ngả dần về phía tây, bèn bị những cây cao lớn ở phía trước che khuất, cây hoa cúc nhỏ chỉ có thể chịu thiệt thòi ở trong môi trường u tối. Tăng Nhật Hoa lúc lắc đầu, nói: "Ngoài việc xử lý những cây cúc ở phía đông của nó, nếu không thì chẳng có cách nào cả."

Đinh Khoa không trực tiếp phản bác đối phương, ông quay người đi vào trong căn phòng nhỏ của mình. Tăng Nhật Hoa gãi đầu không hiểu đối phương có ý gì, chỉ biết sượng sùng đứng yên chờ đợi. May mà chưa đến nửa phút, Đinh Khoa lại từ trong phòng bước ra. Khi ông đi đến vườn hoa, Tăng Nhật Hoa phát hiện ra trong tay đối phương cầm thêm một chiếc gương nhỏ. Đinh Khoa giơ chiếc gương đó lên, đón lấy ánh sáng và điều chỉnh một chút, luồng ánh sáng chiếc gương phản chiếu vào trong vườn hoa, vừa vặn chiếu vào cây cúc non thấp bé đó. "Bây giờ thì cậu thấy sao?"

Đinh Khoa mỉm cười hỏi Tăng Nhật Hoa. Cậu chàng há miệng, cười khan "hi hi"

mấy tiếng: "Đúng là có thể làm được..."

"Để cho mỗi cây hoa đều có thể tận hưởng đầy đủ ánh sáng mặt trời, công việc này có phải là có ý nghĩa hơn việc giải quyết những cây hoa bị mọc nghiêng đó sao?"

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa quay lại nhìn mọi người nói. “Đúng là như vậy.”

La Phi thốt ra một câu tự đáy lòng. 252 “Đây là việc mà tôi làm sau khi rời khỏi đội cảnh sát, hơn mười năm nay chưa từng dừng lại.”

Sau khi nói xong câu này, Đinh Khoa khẽ đặt chiếc gương sang bên, sau đó ông đi đến trước chiếc bàn, ngồi xuống đối diện với La Phi. Tăng Nhật Hoa cũng vội vàng đi theo, ngồi xuống giữa Mộ Kiếm Vân và Doãn Kiếm. La Phi lặng lẽ nhìn Đinh Khoa, trong ánh mắt có thêm vài phần kính phục. Cuối cùng anh cũng biết: ông lão từ bi này mặc dù từ lâu đã không còn là một người cảnh sát hình sự, nhưng ông chưa bao giờ trốn tránh trách nhiệm, ông chỉ là tìm đến một cách thức khác để hóa giải tội ác của chốn nhân gian. Đây là một cách thức càng dịu dàng, càng hợp lý hơn, đồng thời cũng cần nhiều sự nhẫn nại và trí tuệ hơn. Hoàng Kiệt Viễn rót cho Đinh Khoa một cốc trà nóng. Đinh Khoa uống một ngụm, thấm vào cổ họng. Rồi ông lại ngẩng đầu lên nhìn mọi người xung quanh, thấy mọi người có vẻ hơi thẫn thờ, rõ ràng là đang suy ngẫm về những lời nói vừa rồi của mình. Ông bèn cười “ha”

một tiếng nói vẻ tự trào: “Có phải là tôi đã nói quá lạc đề rồi không? Hôm nay mọi người đến đây không phải là muốn nghe những lời nói vụn vặt của tôi nhỉ?”

Mọi người đều nhìn nhau mỉm cười. Đúng như vậy, mục đích chuyến đi lần này của họ vốn là để giải đáp được bí ẩn liên quan đến thân thế của Eumenides mười tám năm trước. Chỉ là bất giác hướng tư duy đã bị Đinh Khoa dẫn dắt, lần lượt rơi vào sự suy ngẫm về mối nhân duyên của tội ác. Lúc này đây, La Phi sắp xếp lại hướng suy nghĩ, bèn nhìn Đinh Khoa nói: “Những điều chú vừa nói rất có tính gợi mở. Nếu như có thể ngăn cản được quá trình hình thành nên tội ác, vậy thì rất nhiều vụ án vốn sẽ không xảy ra. Đứng từ góc độ này mà nói, những người cảnh sát hình sự chúng ta đều thất nghiệp hết thì mới là tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

“Đó chỉ có thể là tình trạng ở trong thế giới lý tưởng. Trên thực tế, muốn ngăn cản tội ác còn khó hơn việc trừng trị tội ác rất nhiều. Khi tôi còn là cảnh sát hình sự, có tỉ lệ phá án một trăm phần trăm; Nhưng sau khi tôi rời khỏi đội cảnh sát hình sự, đối với những tội ác có thể dự liệu được, cuối cùng có thể ngăn cản một cách thành công thì lại không đạt đến một nửa. Huống hồ rất nhiều quá trình nảy sinh tội ác rất ẩn mật, trước khi nó bạo phát thì anh vốn không thể nào tìm kiếm được tung tích của nó.”

Nói đến đây, Đinh Khoa lắc đầu đau khổ, “Ôi, muốn lấy ví dụ như vậy, chỉ cần một ví dụ là đủ rồi.”

Thấy nét mặt u sầu thương cảm của Đinh Khoa, La Phi biết đối phương chắc chắn lại nghĩ đến Đinh Chấn. Ông lão này cả một đời đều giao lưu với tội ác, nhưng cuối cùng lại không thể nào ngăn cản được sự trầm luân của người thân thiết bên cạnh mình, cục diện này đúng là khiến người ta cảm thán. 253 Nếu muốn nghiên cứu sâu thêm, sự biến dị của Đinh Chấn không thể không liên quan đến việc Đinh Khoa quá say mê công việc. Khi Đinh Khoa dốc hết tâm huyết muốn rải ánh sáng mặt trời xuống khắp chốn nhân gian, thì lại không thể ngờ đến cây non trong chính nhà mình đang sinh trưởng vẹo vọ trong đêm tối. Hai chữ “nhân quả”

trong đó, ai có thể hiểu thấu được đây? Nghĩ đến đây, La Phi cũng không nén nổi khẽ thở dài. “Không nói những điều này nữa.”

Đinh Khoa ngước đầu nhìn lên trời, giống như muốn ném toàn bộ những nỗi đau vào trong đám mây. Hồi lâu sau, cuối cùng ông cũng thu ánh mắt lại, nhìn La Phi nói: “Đội trưởng La, hãy nói mục đích cuộc viếng thăm của các vị đi, có phải là vì vụ án 1.30 không?”

La Phi trịnh trọng gật đầu: “Cháu muốn biết, chúng ta liệu có còn cơ hội để ngăn cản đứa trẻ đó không?”

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa thoáng trầm ngâm giây lát, nói: “Hôm qua khi cậu vừa nói Viên Chí Bang đã tìm kiếm người kế tục Eumenides, tôi liền nghĩ ngay đến đứa bé đó. Tôi vốn có thể ngăn cản sớm hơn một chút, nhưng tôi đã bỏ sót, tôi không ngờ cậu ấy lại có thể ẩn mình suốt mười tám năm để bồi dưỡng nên một Eumenides thế hệ mới.”

Trái tim La Phi như co thắt lại, hỏi vặn lại: “Vậy thì có nghĩa là, mười tám năm trước chú đã biết được Eumenides chính là Viên Chí Bang rồi sao?”

Đinh Khoa gật đầu giải thích: “Khi xảy ra vụ án nổ mìn, tôi mặc dù đã rời khỏi đội cảnh sát, nhưng đối với một vụ án lớn như vậy, tôi cũng không thể nào khoanh tay ngồi im. Tôi đã đi đến ký túc xá của các cậu để điều tra, cũng nhìn thấy phần ghi chép lời khai của cậu. Lời miêu tả thời gian xảy ra vụ án của cậu đã xuất hiện hai phút sai lệch, và tôi biết cậu là người vô cùng chuẩn xác về thời gian. Tôi đã xuất phát từ điều này, tôi đã nhận ra được thủ pháp gây án của Eumenides, thân phận thực sự của anh ta không cần nói ra cũng đã hiểu.”

La Phi cười đau khổ. Đúng vậy, sự chênh lệch chính là sơ hở duy nhất trong kế hoạch hoàn mỹ của Viên Chí Bang, chỉ đáng tiếc là bản thân mình mười tám năm sau mới nhận ra, thế nhưng Đinh Khoa đã nhận ra ngay từ năm đó tại sao lại giấu kín bí mật này? Đinh Khoa hiểu được suy nghĩ trong lòng La Phi, thở dài vẻ áy náy: “Năm đó Viên Chí Bang đã bị mìn nổ trở thành một phế nhân, tôi cho rằng cậu ấy không thể nào có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch điên rồ của mình. Và đối với sự chuyển biến của cậu ấy, tôi thực sự không nỡ nhẫn tâm tiến hành truy cứu trách nhiệm thêm nữa. Bởi vì nói đến việc này, cả hai người chúng tôi đều không tránh khỏi can hệ.”

La Phi ngẩn người, lúc trước anh đã đoán được ra trong vụ án 1.30, giữa Đinh Khoa và Viên Chí Bang có thể xảy ra một số ẩn tình, và ẩn tình này chính 254 là căn nguyên thực sự khiến cho Viên Chí Bang thay đổi. Nhưng Đinh Khoa tại sao lại nói mình cũng dính líu vào trong đó chứ? “Giống như

https://thuviensach.vn

vừa rồi chúng ta thảo luận, trên thế giới này có rất nhiều nhân quả thực sự vấn vít lấy nhau không hề tách bạch.”

Đinh Khoa lại cảm khái nói, “Năm đó tôi đã có suy nghĩ rời khỏi giới cảnh sát, thế nên bèn bắt đầu tìm kiếm người kế tục cho mình. Các vị có biết mục tiêu đầu tiên mà tôi chọn lựa là ai không?”

La Phi giật mình, thấp thoáng đoán ra điều gì đó, nhưng với tính cách của anh thì không muốn đường đột nói ra sự suy đoán của mình. Còn Mộ Kiếm Vân ở bên cạnh thì lại không phải kiêng dè nhiều như vậy, buột miệng nói: “Lẽ nào là đội trưởng La?”

“Là một trong những sinh viên xuất sắc nhất từ trước đến nay của trường cảnh sát. Tính cách trầm tĩnh, tư duy nhanh nhạy, có khả năng nắm bắt được những chi tiết vô cùng xuất sắc, người như vậy đúng là nhân tài xuất sắc đáng được lựa chọn của đội cảnh sát hình sự.”

Đinh Khoa nhìn La Phi nói, trong lời nói của ông tràn ngập sự khen ngợi, nhưng không hề có cảm giác giả tạo. Trong lòng của La Phi lại có rất nhiều cảm xúc, chua ngọt đan xen. Năm đó việc Đinh Khoa đến trường cảnh sát chọn đồ đệ anh cũng biết, đối với một sinh viên chuyên ngành Trinh sát hình sự, có ai lại không muốn được thử sức chứ? Chỉ đáng tiếc là cuối cùng Đinh Khoa lại chọn Viên Chí Bang, còn La Phi thì lại được định sẵn phải bước lên con đường đầy chông gai trắc trở. Bây giờ biết được người đầu tiên mà Đinh Khoa chọn chính là mình, ngoài cảm giác tự hào, trong lòng La Phi lại trào dâng vài phần cảm khái. Mộ Kiếm Vân hỏi Đinh Khoa: “Vậy tại sao chú lại không chọn anh ấy chứ?”

Trong ngữ khí của cô mang theo sự tiếc nuối sâu sắc. “Bởi vì trong cuộc khảo sát về sau, tôi lại phát hiện ra một số “điểm đen”

trên người cậu ấy.”

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa đang trả lời câu hỏi của Mộ Kiếm Vân, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía La Phi. Nghe thấy câu này, mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt cũng lần lượt tập trung về phía La Phi. Dựa vào những hiểu biết của họ về người đội trưởng này, thực sự không nghĩ được ra những "điểm đen"

đó là gì. Sau giây lát trầm mặc, Đinh Khoa nói ra đáp án cụ thể: "Cậu ấy chính là người đầu tiên sáng tạo ra nhân vật "Eumenides"

này."

Mọi người chợt bừng hiểu ra. La Phi thì lại ủ rũ nhắm mắt lại: thật không ngờ là vì sự việc này, thật bất ngờ nhưng lại hợp tình hợp lý. Những việc làm 255 của anh và Mạnh Vân ở trong trường cảnh sát có thể giấu được người khác, nhưng sao có thể giấu được Đinh Khoa chứ? "Nhưng đó chỉ là trò chơi của hai người yêu nhau mà thôi."

Mộ Kiếm Vân không kìm lòng muốn lên tiếng lấy lại công bằng cho La Phi, "Mặc dù cách làm không được thỏa đáng lắm, nhưng cũng không thể nâng đến độ "điểm đen"

chứ."

"Người tôi muốn chọn sẽ là rường cột trong giới cảnh sát mấy chục năm sau, bắt buộc phải vô cùng cẩn thận mới được."

Đinh Khoa nhìn Mộ Kiếm Vân một cái, nói bằng giọng nhắc nhở của người lớn tuổi, "Và lúc đó vẫn còn một người khác nữa, tất cả các mặt của cậu ta cũng đều rất xuất sắc, tôi vốn dĩ hơi khó trong việc cân nhắc giữa hai người. Chính là hành vi phạm luật của La Phi đã khiến tôi đưa ra quyết định cuối cùng."

Mộ Kiếm Vân đương nhiên cũng biết một người khác nữa là ai. "Viên Chí Bang"

https://thuviensach.vn

, cô cười đau khổ nói ra cái tên này, “Sự chọn lựa này e rằng là sai lầm lớn nhất đời của ông phải không?”

Đinh Khoa lập tức lắc đầu: “Không, nếu chỉ nói về sự chọn lựa, tôi không hề làm sai điều gì. Viên Chí Bang và La Phi đều đủ xuất sắc, hơn nữa mỗi người lại có đặc điểm riêng. Tính cách của La Phi khiêm tốn, có phẩm chất bình tĩnh và kiên định bền bỉ, nếu như chọn lựa cậu ấy, sự phát triển của cậu ấy sẽ tương đối ổn định, bước từng bước vô cùng vững chãi; Còn Viên Chí Bang thì vừa vặn ngược lại, tính cách của cậu ấy hướng ngoại, có sự nhiệt tình và kích động, cho nên lúc đó tôi càng nhìn thấy cảnh tượng phát triển của cậu ấy trong thời gian ngắn.”

“Nhưng người như vậy thì lại không giỏi khống chế tình cảm của mình.”

Mộ Kiếm Vân nói luôn, “Nếu như lòng nhiệt tình của anh ta gặp phải sự hướng dẫn không thỏa đáng thì rất dễ đi vào con đường lầm lạc.”

“Cô nói có lý.”

Đinh Khoa trầm ngâm giây lát, “Nhưng lúc đó tôi không hề lo lắng điều này. Bởi vì người tôi chọn lựa sẽ trở thành đồ đệ của tôi, sao cậu ấy có thể gặp phải sự hướng dẫn không thỏa đáng chứ?”

Mộ Kiếm Vân không nỡ nhẫn tâm tiếp tục tranh luận với ông lão, nhưng việc đối phương muốn dùng Viên Chí Bang để hạ thấp La Phi xuống lại khiến cô không thể nào tiếp nhận được. Cho nên sau khi cô do dự giây lát, cuối cùng lại nói: “Nhưng sự thực đã chứng minh rồi, chú chọn lựa Viên Chí Bang mà cuối cùng anh ta lại trở thành Eumenides thực sự.”

“Đó không phải là sai lầm trong sự lựa chọn.”

Đinh Khoa lại một lần nữa nhấn mạnh. Sau đó ông trầm mặc hồi lâu, rồi lại lẩm nhẩm bổ sung thêm, “Nếu 256 như nhất định truy cứu căn nguyên việc Viên Chí Bang thay đổi, có thể chỉ có hai chữ có thể giải thích...”

https://thuviensach.vn

“Chữ gì ạ?”

Khi Mộ Kiếm Vân truy hỏi, La Phi cũng chăm chú dõi theo. Đinh Khoa thở dài, rầu rầu thốt ra hai chữ: “Số mệnh.”

“Số mệnh?”

Câu trả lời này hình như có vẻ quá mơ hồ, La Phi và mọi người đều lần lượt nhíu mày, nhất thời không thể hiểu nổi. “Số mệnh.”

Đinh Khoa lặp lại hai chữ này, sau đó ánh mắt ông lại tập trung về phía La Phi, “Cậu, tôi, Văn Hồng Binh, thậm chí cả đứa bé đó, mỗi người đều dính líu vào trong đó. Rất khó có thể nói ai đã làm sai điều gì, nhưng sau khi tất cả các nhân tố trộn lẫn vào nhau, bèn tạo thành sự chuyển biến của Viên Chí Bang. Đối với Viên Chí Bang, đây có lẽ chính là số mệnh của cậu ấy, không có bất cứ ai có thể khống chế được số mệnh.”

Đôi lông mày La Phi càng nhíu chặt hơn: nếu nói nhân vật Eumenides mình sáng tạo nên, có thể đúng là có ảnh hưởng tới Viên Chí Bang, nhưng đứa bé đó năm đó mới 6 tuổi thì có khả năng gì để thay đổi Viên Chí Bang? Những lời nói này của Đinh Khoa thực sự càng lúc càng khiến người ta băn khoăn. “Đứa bé đó?”

Mộ Kiếm Vân cũng đưa ra câu hỏi tương tự, “Nó sao có thể ảnh hưởng được đến Viên Chí Bang? Rõ ràng là Viên Chí Bang đã ảnh hưởng đến cả đời nó...”

Ánh mắt của Đinh Khoa chậm rãi lướt qua gương mặt La Phi và Mộ Kiếm Vân: “Tôi có thể đoán được cách nghĩ của các vị. Khi các vị đến đây, các vị hy vọng có thể tìm thấy được một đáp án rõ ràng đối với vụ án 1.30, hay có thể nói, một kết quả vô cùng rõ ràng: rốt cuộc là ai đã gây nên sự sa ngã của Viên Chí Bang? Rốt cuộc là ai cần phải chịu trách nhiệm đối với bi kịch cuộc đời đứa bé đó? Và chân tướng thì lại phức tạp như vậy, giống như

https://thuviensach.vn

những cây hoa cúc vừa rồi chúng ta nhìn thấy, tất cả nhân quả đều vấn vít lấy nhau - mỗi người đều có điểm khởi đầu, mỗi người lại đều là nạn nhân."

"Vậy thì chân tướng thực sự là gì?"

La Phi cuối cùng cũng không nhẫn nại thêm được nữa, anh hỏi thẳng luôn ra câu hỏi then chốt nhất, "Tại hiện trường vụ án bắt giữ con tin 1.30, cục diện đã được khống chế, Viên Chí Bang tại sao lại đột nhiên bắn chết Văn Hồng Binh?"

Đinh Khoa trầm mặc không nói, tư duy hình như quay về thời khắc của mười tám năm trước. Lúc đó Viên Chí Bang đang ở trong phòng tiến hành khuyên giải đối với nghi phạm bắt giữ con tin Văn Hồng Binh. Có lẽ là do khả năng ăn nói của Viên Chí Bang rất tốt, hoặc là do sự xuất hiện của cậu con trai yêu quý đã làm tan chảy tình thân yếu mềm trong lòng Văn Hồng Binh, tóm lại thái độ 257 cứng rắn của Văn Hồng Binh đã rõ ràng dịu xuống, dựa vào kinh nghiệm của Đinh Khoa để phán đoán, vụ án bắt giữ con tin này rất có khả năng có thể giải quyết bằng phương thức hòa bình, thế là ông ra hiệu bằng tay tư thế chuẩn bị hành động với người cảnh sát bên cạnh mình, đồng thời ông tiếp tục thông qua micro để nghe động tĩnh ở trong phòng. Nhưng thông tin ngay sau đó truyền tới trong tai nghe khiến Đinh Khoa khó có thể tiếp nhận nổi. Đoạn thông tin này đã truyền tải một cách trung thực sự biến hóa tình thế tại hiện trường, chân tướng sự thực này ông chưa từng nói với bất cứ ai. Cho dù là trợ lý của Đinh Khoa - Hoàng Kiệt Viễn cũng không hề hay biết chuyện gì xảy ra vào mấy phút cuối cùng. Ông chỉ biết Viên Chí Bang được bố trí đưa đứa bé vào hiện trường, thử tiến hành thuyết phục Văn Hồng Binh. Nhưng sau đó lại xảy ra một sự cố nào đó, Viên Chí Bang đã bắn chết Văn Hồng Binh, và Đinh Khoa thì lại giấu giếm tất cả những việc này, chuyển việc bắn chết này sang thành sơ suất của người bắn tỉa. Bây giờ cuối cùng La Phi cũng mặt đối mặt nêu ra câu hỏi này. Thế là tất cả mọi người đều nhìn Đinh Khoa bằng con mắt chờ đợi, chờ đợi ông công bố đáp án. Sau khi tâm trạng về những hồi ức đó dần

https://thuviensach.vn

dần bình thường trở lại, Đinh Khoa cuối cùng cũng lên tiếng: “Cậu nói đúng, lúc đó ở hiện trường, cục diện đã được khống chế. Nhưng một câu nói ngay sau đó của đứa trẻ, chính câu nói này đã dẫn đến sự đảo ngược tình thế chỉ trong khoảnh khắc.”

La Phi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân, trên mặt họ đều lộ ra sự ngạc nhiên. Lúc trước mọi người đều cho rằng chính Viên Chí Bang đã thao túng cục diện hiện trường, chưa bao giờ nghĩ được rằng thật không ngờ đứa bé đó lại là điểm then chốt. Ngoài sự kinh ngạc, La Phi lập tức truy hỏi: “Vậy đứa bé đó đã nói gì?”

Nét mặt Đinh Khoa thể hiện sự đắng cay chua xót: “Lúc đó tôi nghe thấy trong tai nghe giọng nói của đứa bé đó, nó hỏi bố nó: “Bố ơi, bố đã mua được bánh ga tô sinh nhật cho con chưa?”

”

La Phi chờ đợi giây lát, thấy Đinh Khoa không nói tiếp, càng kinh ngạc nói: “Chính là câu nói này sao?”

Đinh Khoa gật đầu: “Đúng vậy. Các vị có thể không biết được rằng, ngày 30 tháng 1 chính là sinh nhật của Văn Thành Vũ, và Văn Hồng Binh đã từng hứa với con mình, sẽ mua cho nó một chiếc bánh ga tô sinh nhật thật đẹp. Nhưng vợ anh ta bệnh nặng nằm viện, Văn Hồng Binh sớm đã nghèo rớt mùng tơi, đến hôm đó thực sự có thể gọi là bị dồn đến đường cùng rồi, trong túi ngay cả một 258 tờ mười tệ cũng không có. Chính trong tình huống này, anh ta mới liều mình bắt cóc Trần Thiên Tiêu, muốn dùng phương thức cực đoan này để đòi lại số tiền mồ hôi xương máu của mình.”

“Cháu hiểu rồi.”

Nghe Đinh Khoa nói vậy, Mộ Kiếm Vân cũng đã nhận ra được ẩn ý, “Vốn dĩ Viên Chí Bang thông qua tình cảm cha con để đánh thức niềm hy vọng về tương lai đối với Văn Hồng Binh, chỉ đáng tiếc là khi công việc

https://thuviensach.vn

vừa mới thấy hiệu quả, câu nói trẻ thơ của Văn Thành Vũ lại bỗng chốc kéo Văn Hồng Binh quay trở lại trong thế giới hiện thực tàn khốc. Ngay cả mong ước trong ngày sinh nhật của con trai, anh ta cũng không thể nào thực hiện được, tình thân vốn dĩ cần làm tan chảy tâm hồn bỗng chốc bèn trở thành giọt nước tràn ly làm sụp đổ tinh thần của anh ta."

Đinh Khoa lại khẽ thở dài, mặc nhận những lời phân tích của Mộ Kiếm Vân. Còn La Phi và những người ở bên cạnh chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, một thứ cảm giác khó có thể miêu tả đã chèn vào lồng ngực, không thể nào phát tiết ra được. Một người bố nghèo khó bị dồn vào bước đường cùng lại phải đối diện với đứa con ngây thơ tràn đầy ước mơ về những điều tốt đẹp. Đây chính là cảnh tượng xót xa xảy ra trong căn phòng nhỏ mười tám năm trước, và mọi người cũng đều đã biết, tình cảm tàn khốc này đã va đập và cuối cùng tạo nên một kết cục bi kịch. Đinh Khoa dùng ngữ điệu trầm đục kể lại nội dung cuối của câu chuyện này: "Sau khi nghe xong đứa bé nói câu này, tâm trạng của Văn Hồng Binh bèn mất đi sự kiểm soát. Anh ta lại một lần nữa ép Trần Thiên Tiêu trả tiền, nhưng Trần Thiên Tiêu lại vẫn một mực nói không có tiền. Văn Hồng Binh vô cùng phẫn nộ, anh ta thậm chí cào xé và đấm đá Trần Thiên Tiêu. Xét đến việc lúc đó trên người anh ta buộc mìn, sự va chạm giữa các chi là vô cùng nguy hiểm. Do cục diện khẩn cấp, Viên Chí Bang không thể không nổ súng, bắn chết Văn Hồng Binh ngay tại chỗ."

Thì ra là như vậy. La Phi chậm rãi lắc đầu, vô cùng cảm thán. Nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn có chút bất bình: "Tại sao lại dùng phương thức cực đoan như vậy? Đó thực ra chỉ là một quả mìn giả phải không?"

"Lúc đó ai có thể biết được quả mìn là thật hay giả? Cách xử lý của Viên Chí Bang nếu đứng từ góc độ người cảnh sát hiện trường thì không có vấn đề gì. Chỉ là..."

La Phi khẽ thở dài, hình như khó có thể nói tiếp. "Chỉ là kết quả này thực sự khiến người ta khó có thể tiếp nhận nổi, có đúng vậy không?"

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa nói nốt nửa câu còn lại của La Phi, sau đó ông lại cười đau khổ một tiếng, “Cậu là một người ngoài cuộc, còn có sự cảm khái sâu sắc như vậy. Viên Chí Bang với vai trò là đương sự, chính cậu ấy lại có tình cảm 259 sâu sắc với đứa bé đó, cậu có thể tưởng tượng được cảm nhận lúc đó của cậu ấy không?”

La Phi lặng lẽ nhắm mắt, anh thực sự không biết nên dùng thái độ như thế nào để suy xét về con người đó. Đã từng là người bạn thân thiết, lại là kẻ thù suốt mười tám năm, vừa thân quen, lại vừa xa lạ. Mình nên thấu hiểu cậu ấy sao? Nhưng khi người đó dồn Mạnh Vân vào chỗ chết, anh ta liệu có lưu lại chút thương xót nào không? Chợt nghe thấy Hoàng Kiệt Viễn kể lại: “Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh sau khi tiếng súng vang lên, chúng tôi lao vào trong phòng: Viên Chí Bang đang ôm chặt đứa bé đó, không để cho nó quay đầu nhìn thấy cảnh tượng bố nó chết. Và chính cậu ta thì lại ngẩn người đứng nguyên vị trí cũ, thần sắc hoảng loạn. Cậu ta vốn là một anh chàng vui vẻ lạc quan, tôi chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt như vậy trên mặt cậu ta.”

“Tôi lúc đó cũng chú ý thấy như vậy...”

Đinh Khoa chứng thực lời nói của Hoàng Kiệt Viễn, “Cậu ấy dù sao cũng là lần đầu tiên tham gia vào hành động chính thức, kết quả lại xuất hiện tình cảnh này. Tôi rất lo lắng cậu ấy không thể chịu đựng được áp lực trên phương diện tâm lý, cho nên đã đặc biệt dặn dò người bắn tỉa gánh trách nhiệm bắn chết Văn Hồng Binh, hy vọng Viên Chí Bang có thể nhờ đó mà tránh xa được sự thị phi này. Chỉ đáng tiếc sự bố trí này chưa đạt được đến hiệu quả lý tưởng. Tối hôm đó tôi tìm gặp Viên Chí Bang, nhìn thấy cậu ấy vẫn ngẩn người ngồi một mình ở đó. Tôi biết cậu ấy chắc chắn là đã nghĩ rất nhiều bởi vì cậu ấy vừa nhìn thấy tôi, mắt đỏ hoe nói: “Đội trưởng Đinh, em thực sự rất hối hận... em hối hận tại sao mình lại bắn chuẩn đến thế? Nếu như người bị em bắn chết là Trần Thiên Tiêu, vậy thì rất tốt phải không?”

”

https://thuviensach.vn

La Phi và mọi người đều nhìn nhau trầm mặc không nói. Giây lát sau, Mộ Kiếm Vân thản nhiên nói: “Tất cả các vị ngồi đây e rằng trong tiềm thức đều suy nghĩ tương tự nhỉ? Nhưng mọi người đều có trở ngại về thân phận của mình, không thể công khai bày tỏ ra được.”

Đinh Khoa nghiêm nghị nói: “Vấn đề chính là ở chỗ này. Mỗi người chúng ta đều có quan niệm chấp pháp nhất là sự đúng sai, nhưng đồng thời chúng ta lại đều chịu sự hạn chế của chính chế độ và quy tắc, sẽ không vượt qua ranh giới. Nhưng Viên Chí Bang lại không như vậy, tính cách cậu ấy quá nhiệt tình, khó có thể khống chế được. Khi cậu ấy nói ra câu nói đó, tư tưởng của cậu ấy đã hoàn toàn bị tình cảm chi phối, đồng thời cậu ấy cũng mất đi quy tắc chuẩn mực của một người cảnh sát.”

“Đúng vậy, với tính cách của Viên Chí Bang, đúng là sẽ như vậy.”

Mộ Kiếm Vân cũng phụ họa cùng với hướng suy nghĩ của Đinh Khoa để triển khai phân tích, “Anh ta vốn mang theo sự nhiệt tình phơi phới để bước vào sự nghiệp cảnh sát hình sự, hy vọng có thể bảo vệ được sự tôn nghiêm của chính nghĩa. Nhưng ngay trong lần tham gia hành động đầu tiên, anh ta đã tận mắt chứng kiến khái 260 niệm chính nghĩa đã bị sai lệch dưới nòng súng của mình. Điều này giống như một người đang lao chạy về phía trước, nhưng vừa mới lên đường đã va ngay vào bức tường cứng chắc. Nếu như người này là La Phi, anh ấy sẽ vì thế mà bước chậm rãi, đồng thời suy nghĩ cần phải làm thế nào đi vòng qua bức tường này. Nhưng Viên Chí Bang thì lại không như vậy, tốc độ chạy của anh ta quá lớn, mà anh ta lại là người tràn đầy sức mạnh, mà anh ta lại có tính cách không thể nào thỏa hiệp, cho nên anh ta sẽ không dừng lại, anh ta sẽ quay đầu lại trong khi đâm vào, từ đó chạy sang một phương hướng hoàn toàn ngược lại.”

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân gật đầu, sự khác biệt giữa tính cách của mình và Viên Chí Bang đúng như lời đối phương nói. Bắt đầu từ thời học đại học, bất luận là ở trên sân bóng, hay trong cách giải quyết về vấn đề tình cảm nam nữ, sự khác biệt này đã được thể hiện ra rõ nét. Đinh Khoa đương

https://thuviensach.vn

nhiên cũng rất tán thành lời phân tích của Mộ Kiếm Vân. Ông nói tiếp: "Khoảng hai tháng sau đó, sự lo lắng của tôi cuối cùng đã trở thành hiện thực - Trần Thiên Tiêu đã bị đột nhập vào nhà cướp của..."

"Vụ cướp 4.7..."

La Phi đón lời, "Chúng cháu cũng đã nghiên cứu vụ án này, hơn nữa đoán được Viên Chí Bang chính là kẻ cướp của vụ án."

Mộ Kiếm Vân nhìn Đinh Khoa: "Chắc chú nhanh chóng điều tra ra được là Viên Chí Bang phải không? Nhưng chú lại một lần nữa che giấu sự tình..."

Đinh Khoa không phủ nhận: "Đúng vậy."

"Nếu như lúc đó chú không che giấu cho anh ta, sự việc sau này có lẽ cũng không xảy ra..."

Tăng Nhật Hoa thốt lên một câu có vẻ như oán thán. "Cũng chưa chắc."

Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói, "Với tính cách của Viên Chí Bang, cho dù anh ta chịu sự trừng phạt về vụ cướp này, kế hoạch trở thành Eumenides của anh ta cũng vẫn không thay đổi. Nhiều nhất cũng chỉ là có thể kéo dài thời gian anh ta triển khai sự giết chóc mà thôi."

Đinh Khoa cũng gật đầu nói: "Ôi, nhân quả đã hình thành nên, muốn cứu vãn cũng rất khó. Hơn nữa, năm đó tôi che chở cho Viên Chí Bang, cũng là xuất phát từ sự bất đắc dĩ..."

"Chính là chú quá nhân từ."

Mộ Kiếm Vân nói luôn, "Chú đã không nỡ nhẫn tâm truy cứu trách nhiệm của Viên Chí Bang, càng không nỡ nhẫn tâm thu lại món tiền cứu

https://thuviensach.vn

mạng của vợ Văn Bồng Binh, cho nên chú liền lựa chọn từ chức khỏi đội cảnh sát, bỏ đi là xong.”

Đinh Khoa lộ ra nụ cười đau khổ, coi như là mặc nhận lời phân tích của đối phương, sau đó ông lại nói: “Nhưng tôi sớm đã có ý lui về ở ẩn rồi, cứ chần chừ 261 mãi, chỉ là muốn bồi dưỡng nên một người kế tục. Và sự chuyển biến của Viên Chí Bang lại khiến cho tôi hoàn toàn thất vọng, từ đó cũng không còn chút lưu luyến gì đối với ngành cảnh sát nữa. Còn về vụ cướp khiến tôi khó có thể quyết đoán, càng khiến tôi kiên định suy nghĩ cần phải hóa giải tội ác từ mối liên quan nhân quả. Cho nên tôi nhanh chóng từ chức, chuyên tâm nghiên cứu mối quan hệ nhân quả nảy sinh từ tội ác. Lúc đó ai có thể ngờ được rằng: Viên Chí Bang lại đang vạch nên một âm mưu đầy máu tanh đáng sợ.”

“Chú đúng là không thể ngờ được.”

La Phi nhìn Đinh Khoa nói, “Bởi vì trong thời gian này còn xảy ra một sự việc, mà sự việc này có lẽ chú chưa từng biết.”

Ánh mắt Đinh Khoa chợt lóe lên: “Là chuyện gì?”

La Phi hỏi ngược lại: “Vụ án buôn bán ma túy 3.16 năm đó, chắc chú cũng tham gia thì phải?”

“Tham gia không nhiều, vụ án năm đó là do Phó giám đốc sở công an Thiết Đại Lâm trực tiếp chỉ huy.”

Đinh Khoa vừa hồi tưởng lại vừa nói, “Tôi nhớ Thiết Đại Lâm có một người nằm vùng thân tín đã gây được tác dụng then chốt, hình như gọi là Đặng gì đó...”

“Đặng Ngọc Long.”

https://thuviensach.vn

La Phi nêu ra cái tên đó, sau đó bắt đầu giải thích mối quan hệ giữa người này và Viên Chí Bang. “Đặng Ngọc Long sau khi xảy ra vụ án đã nuốt một nửa số ma túy và tiền bẩn, hành vi của anh ta mặc dù bị Thiết Đại Lâm phát hiện ra, nhưng sau đó ông ta sau khi suy xét lại quyết định giải quyết sự việc này theo hình thức cá nhân. Nhưng cuộc trò chuyện bí mật giữa bọn họ lại bị thư ký thực tập trong văn phòng của Phó giám đốc sở công an vô tình ghi lại, người thư ký này tên là Bạch Phi Phi, là bạn gái cũ của Viên Chí Bang. Đặng Ngọc Long vì muốn diệt khẩu, sau đó đã giết chết Bạch Phi Phi, đồng thời ngụy tạo thành giả tượng tự sát vì thất tình. Viên Chí Bang chính là muốn báo thù cho Bạch Phi Phi, nên mới triệt để bước vào con đường trở thành Eumenides, không có lối về.”

“Còn có vụ việc này sao?”

Đinh Khoa vừa kinh ngạc lại vừa cảm thán, “Nếu là như vậy, cả quá trình chuyển biến của Viên Chí Bang đã rõ nét rồi...”

“Ừm, vụ án 1.30 chính là bước ngoặt trong tư duy của anh ta, anh ta không thể nào thoát ra khỏi áp lực từ cái chết của Văn Hồng Binh, hơn nữa từ đó nảy sinh ra sự nghi ngờ đối với chức trách của người cảnh sát; Còn việc Bạch Phi Phi gặp nạn thì lại khiến anh ta triệt để đi ngược lại con đường của cảnh sát, anh ta tin tưởng rằng chỉ có dùng sức mạnh của mình mới có thể thực sự khuếch trương chính nghĩa; Ngay trong lúc này, nhân vật Eumenides, do La Phi sáng tạo nên đã trở thành biển chỉ đường hướng dẫn anh ta đi thẳng đến hướng ngược lại... Với tác dụng tổng hợp của một loạt nhân tố này, Viên Chí Bang cuối cùng đã trở thành một tên quái vật mà người bình thường không thể nào hiểu nổi.”

262 Mộ Kiếm Vân lại tỉ mỉ tường thuật quá trình này một lượt. La Phi và mọi người vừa nghe vừa lặng lẽ gật đầu công nhận. “Bây giờ thì chắc các vị đều đã hiểu tại sao tôi lại dùng “số mệnh”

để giải thích sự chuyển biến của Viên Chí Bang rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

Đinh Khoa nói với vẻ vô cùng cảm khái, “Tất cả mọi việc không thể nào dự liệu nổi lại đều gây tác dụng lên cậu ấy: nếu như La Phi không sáng tạo ra Eumenides, tôi cũng sẽ không chọn lựa Viên Chí Bang ở bên cạnh mình; Nếu như đứa bé đó không đặc biệt yêu quý cậu ấy, tôi cũng sẽ không sai Viên Chí Bang tiến vào hiện trường vụ án 1.30; Nếu như đứa bé đó không đột nhiên đòi bánh ga tô sinh nhật, vụ án rất có thể sẽ được giải quyết trong hòa bình; Nếu như lúc đó vị trí của người bắn tỉa tốt hơn một chút, thì không cần Viên Chí Bang hoàn thành việc nổ súng; Nếu như Bạch Phi Phi không gặp nạn, Viên Chí Bang cũng không đến nỗi phải dùng phương pháp cực đoan như vậy để triển khai kế hoạch báo thù... Khi tất cả những sự việc đó đều xảy ra đối với cậu ấy, ngoài hai chữ “số mệnh”

, còn có thể giải thích như thế nào được đây?”

Khi nói những lời này, Đinh Khoa lại một lần nữa thể hiện ra sự từ bi thương xót, và lý luận “số mệnh”

rõ ràng cũng bao hàm ý tứ khoan dung đối với Viên Chí Bang. Mọi người ở bên cạnh ông cũng lộ ra thần sắc cảm thán, chỉ có La Phi mang theo sự ủ ê thương tâm, hình như vẫn cất giữ nút thắt không thể nào tháo gỡ được. Sau khi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh vẫn quyết định nói ra nỗi vướng mắc trong lòng. “Cho dù tất cả đều là “số mệnh”

, nhưng có một sự việc cháu vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho cậu ấy.”

Mắt anh hơi đỏ, lên tiếng. “Cái chết của Mạnh Vân, phải không?”

Đinh Khoa lập tức nắm bắt được tâm tư của La Phi, “... Cậu không thể nào tha thứ được việc cậu ấy đã giết chết Mạnh Vân.”

La Phi ngẩng đầu lên trời, hít thở một hơi thật sâu, cố gắng hết sức để kìm nén nỗi đau thương. Mộ Kiếm Vân ngồi bên cạnh chợt quay mặt đi, hình như không nỡ nhẫn tâm nhìn thấy bộ dạng anh như vậy. Đinh Khoa lại

https://thuviensach.vn

nhìn La Phi nói: “Cậu có biết không, cậu ấy giết chết Mạnh Vân, ngoài việc cần thiết cho kế hoạch, còn có một lý do rất quan trọng.”

“Lý do gì?”

Trái tim La Phi bất giác co thắt lại. Đinh Khoa nói: “Bởi vì cậu là người bạn tốt nhất của cậu ấy, đồng thời cũng là đối thủ mà cậu ấy kính nể nhất.”

La Phi chợt ngẩn người, mọi người ngồi bên cạnh cũng lộ ra thần sắc mơ hồ. Chỉ có Mộ Kiếm Vân khẽ gật đầu như thể ngộ ra điều gì đó. 263 “Viên Chí Bang là một người có tình cảm mãnh liệt, thậm chí là người không thể tự kiểm soát nổi mình. Cậu ấy cũng hiểu rất rõ điều này. Cho nên khi cậu ấy chuẩn bị bước vào con đường Eumenides, cậu đã trở thành trở ngại lớn nhất trong lòng cậu ấy.”

Đinh Khoa nhìn La Phi, triển khai phân tích, “Cậu ấy không thể nào cắt đứt được tình cảm thân thiết với cậu, nhưng đồng thời cậu ấy cũng lại biết rằng, các cậu bắt buộc sẽ trở thành kẻ địch đối lập nhau, hơn nữa cậu ấy vĩnh viễn không thể nào coi thường thực lực của cậu được. Việc này yêu cầu cậu ấy bắt buộc phải triệt để cắt đứt tình cảm với cậu, bởi vì trong cuộc giao đấu sau này, thứ tình cảm này rất có khả năng sẽ trở thành tử huyệt chí mạng của cậu ấy.”

La Phi chau mày, hình như không thực sự hiểu. Đinh Khoa bèn hỏi La Phi: “Sau khi các cậu trở thành kẻ thù địch không cùng một phe, cậu có vì tình cảm của mình mà từ bỏ nguyên tắc không?”

La Phi quả quyết lắc đầu: “Không.”

“Cậu có thể khống chế được tình cảm của mình, nhưng Viên Chí Bang thì lại không thể. Nếu như vậy, khi các cậu chiến đấu một mất một còn, trước khi giao đấu, Viên Chí Bang đã bị thua ba phần rồi.”

https://thuviensach.vn

Đúng là như vậy... La Phi tưởng tượng ra tình cảnh khi mình và Viên Chí Bang giao đấu - cậu chàng đó có tình cảm phong phú và mãnh liệt, còn mình thì lúc nào cũng vô cùng bình tĩnh. Anh dần dần nhận ra một số điều, đau khổ lẩm nhẩm: “Cậu ấy chính là vì vậy nên mới giết chết Mạnh Vân sao?”

“Nguyên nhân rất lớn đúng là như vậy. Viên Chí Bang tâm tư cẩn mật và thận trọng không hề thua kém gì cậu, cậu ấy hiểu rất rõ nhược điểm của mình. Do đó cậu ấy bắt buộc phải nghĩ cách để cắt đứt con đường lui tình cảm giữa hai cậu. Đồng thời, trong kế hoạch của cậu ấy lại cần một người vô tội có thể chứng minh cái chết của mình, thế nên cậu ấy đã chọn lựa Mạnh Vân để đảm nhận vai trò này. Chỉ cần Mạnh Vân chết, các cậu sẽ từ bạn bè trở thành kẻ thù không đội trời chung, vĩnh viễn không thể nào có cơ hội quay ngược trở lại. Nhược điểm tình cảm của cậu ấy cũng không còn tồn tại nữa.”

Sau khi Đinh Khoa phân tích những lời này, lại thở dài vẻ bất lực, “Hơn nữa, xét từ tất cả các phương diện, Mạnh Vân đều vô cùng phù hợp với yêu cầu của kế hoạch. Thậm chí có thể nói, kế hoạch của cậu ấy trở nên hoàn mỹ hơn chính vì sự tồn tại của Mạnh Vân.”

“Không!”

La Phi nghe đến đây đột nhiên ngẩng đầu lên, phản đối bằng thái độ vô cùng kiên định, “Vừa vặn ngược lại, chính Mạnh Vân đã làm cho kế hoạch của cậu ta xuất hiện tì vết. Sự tính toán của cậu ta chính là đã bị Mạnh Vân làm cho nát vụn, nếu như xui xẻo thêm một chút, rất có thể mười tám năm trước cậu ta đã bị tan tành khói bụi rồi.”

Đinh Khoa ngẩn người, nhưng ngẫm 264 lại, hình như đúng là như vậy. Ông rầu rĩ lắc đầu, trong lòng tiếc nuối: “Viên Chí Bang, La Phi, Mạnh Vân, ba người này vốn là thiên tài hiếm có trong giới cảnh sát lại bị quấn chặt lấy nhau trong sự tranh chấp bất lực đó, và thực lực của họ lại rất đều

https://thuviensach.vn

nhau, do đó đã được định sẵn phải đi đến một kết cục cả ba người cùng tổn thương, khiến mọi người đều vô cùng đau đớn tiếc nuối.”

Cùng với những cảnh tượng trong quá khứ bị chôn chặt từ lâu dần dần hiện ra, mặt trời cũng từ từ ngả bóng về phía tây. Đinh Khoa lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, chuyển đề tài, nói: “Sắp đến 5 giờ rồi nhỉ? Các vị khó khăn lắm mới đến được chỗ tôi một chuyến, hay là hôm nay ở lại để ăn bữa cơm, mọi người cũng có thể trò chuyện được thêm một lúc.”

“Sao lại nỡ quấy rầy chú chứ?”

La Phi vội vàng từ chối, “Chúng ta cùng đi một quán ăn nhé, cháu mời.”

Đinh Khoa cười nói: “Có gì mà làm phiền chứ? Phía sau nhà tôi trồng mấy luống rau, các loại rau xanh mọc khá tươi tốt, chỉ cần hái một ít, nấu nướng một chút là có được một bữa cơm rồi.”

“Thế ạ?”

Mộ Kiếm Vân lập tức lộ ra sự hứng thú, “Còn có cả vườn rau ạ? Cháu muốn đi xem luôn bây giờ.”

“Ngay ở sau nhà.”

Đinh Khoa chỉ tay ra sau, “Hoàng Kiệt Viễn, cậu dẫn cô giáo Mộ ra đó, hái những vạt rau tươi ngon nhất, hái nhiều một chút.”

Hoàng Kiệt Viễn đáp lời, dẫn Mộ Kiếm Vân đi ra khỏi sân, Tăng Nhật Hoa bèn đứng ngồi không yên, chào một tiếng rồi cũng vội đi theo hai người đó. “Doãn Kiếm, chúng ta cũng đi đến đó giúp đỡ đi.”

La Phi vừa dặn dò người trợ lý của mình, vừa cũng định đứng dậy. Nhưng chính lúc này, cơ thể anh chợt sững lại, bị Đinh Khoa lấy ngón chân ngoắc lấy khuỷu chân mình ở dưới gầm bàn. La Phi giật mình, bèn thuận đà

https://thuviensach.vn

đứng im. Doãn Kiếm ngồi cạnh đó không nhận ra điều gì khác lạ, chỉ mải đuổi theo ra khỏi sân. Đinh Khoa dõi theo bóng lưng mọi người biến mất phía sau căn nhà, lúc này mới quay sang nhìn La Phi: “Đội trưởng La, tôi có một thứ muốn giao cho cậu.”

“Ồ?”

La Phi rướn mày đầy hứng thú: đối phương đã tỏ ra thần bí như vậy, món đồ này chắc chắn sẽ có thứ gì đó cơ mật. Đinh Khoa thò tay vào túi áo, lôi ra một chiếc hộp nhỏ đặt lên bàn. La Phi nhận được ra đây là một cuốn băng ghi âm loại nhỏ, trước thời đại vi tính, nó là công cụ ghi âm nghe lén mà cảnh sát thường dùng. 265 Đinh Khoa không đợi La Phi lên tiếng hỏi, bèn chủ động giải thích: “Trong vụ án 1.30, khi Viên Chí Bang tiến vào hiện trường đã đeo thiết bị nghe lén, vì thế tình hình lúc đó có tư liệu ghi âm. Năm đó bởi vì tôi xuất phát từ mục đích bảo vệ Viên Chí Bang, nên đã che giấu rất nhiều sự thực trong ghi chép của cảnh sát. Bởi vì không muốn sự thực bị chôn vùi, tư liệu ghi âm này tôi vẫn luôn lưu giữ. Cậu hãy cầm về nghe đi, cả quá trình trước và sau khi Văn Hồng Binh bị bắn chết đều nằm trong đó.”

La Phi giơ tay ra nhận lấy cuộn băng ghi âm, đồng thời hỏi vẻ hơi ngạc nhiên: “Vừa rồi sao chú không lấy ra?”

“Tôi không muốn để những người khác nhìn thấy...”

Đinh Khoa nheo mắt nói, “Bởi vì có một số nội dung trong cuộn ghi âm này không thể để cho đứa bé ấy biết được.”

Nghe thấy câu này, La Phi chợt giật mình, đồng thời ngẫm ra hai tầng ẩn nghĩa. Anh lập tức hạ giọng hỏi: “Ông cảm thấy người bên cạnh tôi có vấn đề sao?”

Đinh Khoa không trực tiếp trả lời, ông trầm ngâm nói: “Theo như tôi tìm hiểu, hồ sơ của vụ án 1.12 chỉ lưu giữ ở trong phòng Hồ sơ của Sở công an,

https://thuviensach.vn

không hề lưu vào trong hồ sơ vi tính. Nếu như nói Eumenides chưa bao giờ nhìn thấy những hồ sơ đó, cậu cảm thấy có khả năng này không?”

Lời nói của Đinh Khoa có phần hơi nhảy cóc, nhưng La Phi lại hiểu rất rõ mối quan hệ logic ở trong đó. Eumenides chỉ dựa vào sức lực của một mình mà điều tra ra được hung thủ thật sự của vụ án 1.12, nếu như nói hắn chưa bao giờ tham khảo được hồ sơ ghi chép trước đây của cảnh sát, đó vốn là điều không thể. Nhưng hồ sơ ghi chép của cảnh sát thì chỉ lưu lại ở trong nội bộ sở công an, Eumenides phải thông qua kênh nào mới có thể lấy được đây? Câu hỏi này không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ càng sợ hãi. Trong khoảnh khắc, thật không ngờ trên đầu La Phi toát ra đầy mồ hôi. “Cậu cũng không cần quá căng thẳng.”

Đinh Khoa lúc này lại an ủi La Phi, “Tôi cũng chỉ là tùy tiện đoán thôi, không có căn cứ gì cả. Nhưng nếu cậu đã có ý muốn ngăn cản đứa bé đó tiếp tục tội ác, thì chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận mới được. Cho nên chân tướng ghi chép lại trong cuốn băng này, tạm thời chỉ có thể để mình cậu biết thôi.”

Vấn đề thứ nhất còn chưa giải quyết được, vấn đề thứ hai đã dồn dập kéo đến. La Phi nhíu chặt đôi lông mày: “Lẽ nào lời miêu tả vừa rồi của chú đều không phải là sự thực?”

“Sự thực là sự thực, chỉ là không được hoàn chỉnh.”

Đinh Khoa nhìn thẳng vào La Phi với ý tứ sâu sắc, chậm rãi nói, “Chúng ta đã muốn ngăn cản tội ác 266 tiếp tục xảy ra, vậy thì điều chúng ta cần làm là cắt đứt mối liên hệ nhân quả nảy sinh từ tội ác, chứ không phải là đi truy đuổi theo căn nguyên của nhân quả.”

La Phi liếm môi vừa có vẻ như hiểu lại vừa như không hiểu, và khi ánh mắt anh nhìn chăm chú vào cuộn băng trong tay - trong đó rốt cuộc là cất giấu bí mật thế nào nhỉ? Chú thích: (1) Nguyên gốc dùng chữ “nín”

https://thuviensach.vn

, tỏ ý kính trọng, bản dịch tiếng Việt phù hợp với cách xưng hô của người Việt.

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 27: Tang Lễ Của Người Chết

8 giờ 07 phút, ngày 12 tháng 11. Trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự. Ngoài các thành viên của tổ chuyên án 4.18, còn có một người ngoài - Đỗ Minh Cường. Anh ta đang ngáp một cái thật dài, như thể vẫn chưa tỉnh ngủ. “Ôi, những ngày tháng này bao giờ mới kết thúc đây.”

Sau khi ngáp xong, anh ta bèn lấy tay xoa mũi mình, nói: “Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của tôi thực sự không hòa hợp nổi với các anh, sau này nếu các anh còn bắt tôi dậy sớm như vậy, chẳng thà trực tiếp giết tôi đi còn hơn.”

“Con sâu dậy sớm có đồ ăn.”

La Phi vừa nói, vừa nhìn Doãn Kiếm ở bên cạnh, “Hãy đưa món đồ cho anh ta đi.”

Doãn Kiếm đặt một chiếc phong bì lớn xuống trước mặt Đỗ Minh Cường. “Đây là cái gì?”

Đỗ Minh Cường mở phong thư ra, đổ từ trong đó ra được một tập tài liệu và một chiếc mp3. “Cho anh tài liệu tin tức - anh hãy đọc tài liệu trước đi.”

Vừa nghe nói là tài liệu tin tức, Đỗ Minh Cường lập tức hào hứng. Anh ta cầm lấy tập tài liệu đó và chăm chú đọc, nội dung trong tập tài liệu lại là miêu tả khách quan về vụ án bắt giữ con tin mười tám năm trước, bối cảnh vụ án, nhân vật liên quan đến vụ án và cả quá trình trước và sau khi xảy ra

https://thuviensach.vn

vụ án, nội dung rất đầy đủ. “Sự xung đột mâu thuẫn rất mạnh mẽ, điểm đáng quan tâm về luân lý cũng có...”

Sau khi đọc xong, Đỗ Minh Cường bèn vung tay bình luận, “Chỉ có điều là thời gian cũng quá lâu rồi thì phải? Tính hiệu quả về mặt thời gian hơi thấp, cho dù có viết ra, hiệu quả bản tin cũng không được tốt lắm.”

“Đứa bé trong vụ án đó, chính là sát thủ Eumenides hiện nay; Và người cảnh sát bắn chết bố hắn, chính là Viên Chí Bang - kẻ đã một tay bồi dưỡng nên Eumenides.”

La Phi lạnh lùng chỉ ra điểm then chốt trong tài liệu. “Có chuyện này à?”

Hai mắt Đỗ Minh Cường phát ra tia sáng dị thường, “Thế thì khác biệt rồi! Đây sẽ là tiêu điểm đề tài xã hội hot nhất hiện nay. Tôi 268 hoàn toàn có thể dựa vào số tài liệu này, phân tích ra quá trình diễn biến tâm lý của hai thế hệ Eumenides, chắc chắn sẽ thu hút nhãn cầu của mọi người!”

La Phi gật đầu: Đỗ Minh Cường vừa nhìn là đã thấy ngay hướng phân tích tâm lý của Eumenides, ở trong tập tài liệu, khứu giác nghề nghiệp của anh ta đúng là không khiến người khác phải thất vọng. “Hãy mở đoạn ghi âm hiện trường cho anh ta nghe.”

La Phi lại một lần nữa dặn dò Doãn Kiếm. Doãn Kiếm liền bật chiếc mp3 đó, bản ghi âm chân thực của hiện trường mười tám năm trước liền vang lên bên tai mọi người. Đoạn ghi âm bắt đầu từ khi Viên Chí Bang tiến vào hiện trường vụ bắt giữ con tin. Phần lớn nội dung đều là quá trình khuyên giải của Viên Chí Bang đối với Văn Hồng Binh. Cùng với những lời nói đầy nhẫn nại và chân thành của Viên Chí Bang, tâm trạng xao động bất an của Văn Hồng Binh hình như cũng dần dần ổn định. Và tình cảm cha con càng khiến cho anh ta không nỡ rời xa. Cuối cùng anh ta cũng không một mực đòi Trần Thiên Tiêu trả nợ nữa mà yêu cầu Viên Chí Bang đưa

https://thuviensach.vn

con trai cho mình ôm. “Hãy bỏ mìn xuống, thả con tin ra, như vậy tôi mới có thể yên tâm giao đứa bé cho anh.”

Trong ghi âm, Viên Chí Bang nói bằng giọng an ủi, “Anh không cần phải lo nghĩ gì cả, tất cả đều sẽ qua cả thôi, tất cả đều sẽ ổn lên thôi.”

Trong hiện trường lập tức rơi vào khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi, Văn Hồng Binh không nói gì, anh ta hình như đang do dự gì đó. Viên Chí Bang lại tiếp tục cố gắng: “Anh còn chưa hiểu rõ sao? Đối với anh, thứ gì mới là quan trọng nhất? Nếu như anh tiếp tục sai lầm, thì sẽ đặt vợ con anh ở vị trí nào chứ?”

“Con trai, con trai của tôi...”

Văn Hồng Binh cuối cùng cũng lẩm nhẩm. Qua ngữ điệu này, ai cũng có thể nhận ra được sợi dây thần kinh cố chấp của anh ta đã đến bờ của sự sụp đổ. “Nào, em bé, quay lại nhìn xem, gọi “bố”

đi.”

Lời nói dịu dàng của Viên Chí Bang lúc này rõ ràng là đang nói với đứa bé ở trong lòng mình, và mục đích của anh ta chính là muốn dùng tình thân cha con để tiến hành lời kêu gọi cuối cùng đối với Văn Hồng Binh. Giây lát sau, giọng nói trong trẻo trẻ thơ vang lên: “Bố ơi, bố đã mua bánh ga tô sinh nhật cho con được chưa?”

Câu nói này hình như đã đâm trúng vào nơi đau đớn yếu đuối nhất trong lòng Văn Hồng Binh. Anh ta phát ra tiếng nấc nghẹn đau khổ, tiếp đó là tiếng gào thét điên cuồng: “Trả tiền lại cho tôi! Trả lại cho tôi!”

269 “Tôi thực sự không có tiền...”

Giọng nói yếu ớt bất lực đó rõ ràng là phát ra từ miệng Trần Thiên Tiêu. Viên Chí Bang thì lại vô cùng lo lắng: “Dừng tay, xin anh hãy bình tĩnh một

https://thuviensach.vn

chút!”

“Thằng khốn! Mày nói dối, tao phải giết mày!”

Giọng Văn Hồng Binh vang lên giống như một con dã thú bị dồn vào bước đường cùng, gào thét tuyệt vọng, khiến người nghe sởn gai ốc. Tiếp đó giọng nói của anh ta lại biến thành những hơi thở dồn dập kịch liệt, hình như là đang giằng xé với ai đó. “Dừng tay, tất cả dừng tay!”

Viên Chí Bang hét lớn, nhưng anh ta đã không thể nào khống chế được cục diện nữa. Cho đến khi tiếng súng vang lên, “pằng!”

tất cả cuối cùng đều kết thúc. Đoạn ghi âm cũng dừng lại ở đó. Nhưng tất cả mọi người trong phòng họp nhất thời đều ủ rũ không nói, hình như khó có thể thoát ra khỏi bóng tối mà câu chuyện cũ đã phủ lên trái tim họ. Hồi lâu sau, vẫn là La Phi phá vỡ bầu không khí trầm mặc đè nén này. “Anh có cảm giác gì?”

Anh nhìn Đỗ Minh Cường nói. Đối diện với bi kịch chốn nhân gian này, nét mặt vô tình cứng nhắc luôn xuất hiện trên mặt Đỗ Minh Cường cũng biến mất. Anh ta chợt lắc đầu: “Đứa bé... đứa bé đó, chính là một câu nói của nó...”

“Đúng vậy. Chính là một câu nói của nó đã làm thay đổi tình hình, khiến người ta cảm khái, đồng thời cũng khiến người ta bất lực.”

La Phi cũng thở dài, lại nói “Tôi hy vọng anh có thể viết đoạn này vào trong bài báo.”

“Ồ?”

Đỗ Minh Cường nhìn lại La Phi, hình như muốn hiểu được ý sâu sắc hơn nữa từ trong mắt đối phương. “Không chỉ những tài liệu này, mà anh

https://thuviensach.vn

còn có thể cầm luôn cả chiếc mp3 đó đi, hãy đăng đoạn ghi âm lên trên mạng.”

Đỗ Minh Cường lại nhìn chăm chú La Phi giây lát, khóe miệng anh ta chợt hiện lên ý cười giảo hoạt: “Cảnh sát La, anh đang lợi dụng tôi phải không?”

“Nếu như anh không cảm thấy hứng thú thì có thể không làm.”

Mộ Kiếm Vân coi thường nhất là những kẻ luôn tỏ ra mình tài giỏi, bèn lạnh lùng nói chêm vào, “Những phóng viên mạng mà chúng tôi có, cũng chẳng phải chỉ có mình anh.”

270 “Làm, tài liệu tốt như vậy ai không muốn làm chứ?”

Đỗ Minh Cường toét miệng, nhìn Mộ Kiếm Vân với nét mặt như thể đầu hàng, “Nhưng các vị tốt nhất cũng cần phải nói cho tôi biết dụng ý chân thật, như vậy khi tôi viết bài cũng dễ cân nhắc chứ.”

Yêu cầu này đúng là hợp tình hợp lý, Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi một cái, sau khi nhận được ám hiệu ngầm của anh, bèn nói với Đỗ Minh Cường: “Văn Thành Vũ, cũng chính là Eumenides hiện nay, lúc đó anh ta còn rất nhỏ, bản thân mình không thể nhớ được nội dung cụ thể của vụ án này. Chúng tôi hy vọng anh viết một bài báo, để cho Eumenides nhìn thấy, bởi vì chi tiết trong vụ án rất có thể sẽ khiến cho anh ta từ bỏ con đường làm sát thủ.”

“Ý của các vị là, muốn tôi viết một bức thư khuyên nhủ sao?”

Đỗ Minh Cường nhăn nhở làm một phép so sánh. “Cũng có thể nói như vậy đi.”

Mộ Kiếm Vân nhún vai, sau đó lại giải thích tường tận, “Viên Chí Bang chính là vì vụ án này mới bước vào con đường làm sát thủ. Do đó nếu nói

https://thuviensach.vn

từ một tầng ý nghĩa nào đó, thực ra Văn Thành Vũ lúc thơ ấu đã vô tình chuyển biến Viên Chí Bang, từ đó về sau mới xuất hiện Eumenides. Bây giờ chúng tôi muốn nói cho Văn Thành Vũ biết được chuyện cũ này, những lý luận mà Viên Chí Bang truyền thụ cho hắn cũng không phải là vững chãi không thể nào phá vỡ được. Đó thực ra chỉ là một sự cố ngẫu nhiên, bắt nguồn từ một câu nói ngây thơ của hắn. Bi kịch máu tanh này do hắn gây nên, bây giờ tương tự cũng có thể được kết thúc từ chính tay hắn."

Đỗ Minh Cường xoa cằm, bộ dạng như đang hồi tưởng lại: "Tôi hiểu ý của anh rồi..."

"Vậy thì anh đã biết cần phải viết bài báo này như thế nào rồi chứ?"

Mộ Kiếm Vân nhướng mày hỏi. Nhưng không đợi Đỗ Minh Cường trả lời, La Phi lại nhấn mạnh thêm: "Chắc anh còn coi trọng việc này hơn bất cứ ai trong chúng tôi, bởi vì nó thực ra có mối liên hệ trực tiếp đến sinh mạng của anh. Anh hiểu không?"

Đỗ Minh Cường "hi"

một tiếng: "Đương nhiên. Nếu như bài viết này có thể đạt được hiệu quả giống như trong dự kiến, thì tôi sẽ trở thành người đầu tiên thoát khỏi của Eumenides."

"Ừm, anh là người thông minh, tôi vốn cũng không cần nói nhiều như vậy."

La Phi quay sang nhìn Liễu Tùng đang ngồi bên cạnh Đỗ Minh Cường, "Cảnh sát Liễu, bây giờ anh hãy đưa anh ta đi chuẩn bị một chút nhé. Sau khi viết xong bản thảo, hãy đưa cho tôi xem trước."

"Rõ!"

https://thuviensach.vn

Liễu Tùng đứng dậy hành lễ. Mặc dù ở phần thắt lưng vẫn còn quấn băng, nhưng tư thế của cậu vẫn thẳng người đầy kiên nghị. 271 Đỗ Minh Cường lúc này cũng uể oải đứng dậy, anh ta vung vẩy chiếc phong bì trong tay, nói vẻ đắc ý: “Lẽ nào đây chính là số phận của tôi sao? Được định sẵn phải trở thành phóng viên nổi tiếng được mọi người chú ý.”

“Mau đi thôi!”

Liễu Tùng trừng mắt nhìn Đỗ Minh Cường một cái, sau đó kéo anh ta bước ra khỏi phòng họp. Đợi sau khi hai người đó đi xa, La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân hỏi: “Cô giáo Mộ, cô cảm thấy việc này có tỷ lệ thành công được bao nhiêu?”

“Cũng khó nói...”

Mộ Kiếm Vân trầm ngâm, không dám nói chắc chắn, “Nhưng bất luận thế nào, bài viết này chắc chắn sẽ làm lay động gốc rễ tín ngưỡng của Eumenides. Bí mật về thân thế mà hắn vất vả tìm kiếm lại bất đắc dĩ như vậy, và sự bất lực có thể làm tiêu tan bất cứ thứ tình cảm cố định nào, bất luận là tình yêu hay là mối hận thù, hắn đều không có lý do gì để tiếp tục cố chấp. Nếu như trong lúc này mà còn có yếu tố bên ngoài thúc đẩy, vậy thì khả năng hắn từ bỏ con đường làm sát thủ sẽ rất lớn.”

La Phi giật mình, anh thực ra đã nhìn thấy rõ nguyên nhân bên ngoài đó, nhưng không tiện nói ra ở đây. “Nhưng chúng ta thay đổi chiến lược như vậy sao?”

Doãn Kiếm chợt nói ra câu này, thấy La Phi nghe tiếng quay sang, cậu bèn nói tiếp, “Chúng ta đã tìm thấy Đinh Khoa, tại sao lại không bố trí mồi nhử để Eumenides mắc câu, ngược lại lại chủ động nói cho hắn ta biết những thông tin mà hắn muốn chứ?”

La Phi không trực tiếp trả lời, anh nhìn lướt một vòng tất cả những đồng nghiệp trong phòng, sau đó hỏi một câu: “Trong các vị ai đồng ý dùng Đinh

https://thuviensach.vn

Khoa để làm mồi nhử Eumenides?”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng. Thông qua buổi gặp gỡ chiều ngày hôm qua, họ đều đã bị khuất phục bởi cảnh giới sâu sắc của ông lão đó, lấy ông làm mồi nhử để bắt Eumenides, thực sự khó có thể tiếp nhận được. Hơn nữa, với lòng yêu thương nhân từ của Đinh Khoa, ông chắc cũng không phối hợp với hành động này. Giây lát sau, lại nghe thấy Tăng Nhật Hoa gãi đầu, nói: “Tôi đã có một mồi nhử, mà lại không cần ông Đinh phải mạo hiểm. Nói cho Eumenides thông tin cũng tốt, như vậy thì chúng ta có thể tập trung tinh thần sức lực để theo dõi sát sao Đỗ Minh Cường.”

“Nhưng nếu như Eumenides thực sự bị khuyên nhủ, hắn ta tha cho Đỗ Minh Cường, vậy thì chúng ta còn có thể bắt hắn như thế nào đây?”

Doãn Kiếm không cam tâm truy hỏi. La Phi khẽ thở dài: “Doãn Kiếm, tâm trạng báo thù trong lòng cậu quá nặng rồi.”

272 Doãn Kiếm ngẩn người. Đúng vậy, cậu vẫn luôn canh cánh trong lòng về cảnh ngộ của Hàn Hạo, trong con mắt cậu, Eumenides chính là hung thủ đã bức Hàn Hạo đến bước đường cùng. “Tôi tán thành phương án của đội trưởng La.”

Lời nói của Mộ Kiếm Vân kịp thời thể hiện sự ủng hộ đối với La Phi, “Bất luận thế nào, ngăn cản phạm tội mới là mục đích căn bản nhất của chúng ta. Sau này có thể bắt được Eumenides hay không là một việc khác, lẽ nào vì để muốn bắt hắn, anh lại hy vọng hắn tiếp tục thực thi hành vi giết chóc sao?”

Doãn Kiếm ngước đầu, mắt cậu hơi đỏ, nhưng cuối cùng cậu vẫn không nói thêm điều gì nữa. 10 giờ 10 phút, ngày 13 tháng 11. Trong văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Ánh nắng buổi sáng từ ô cửa sổ phía nam chiếu vào trong phòng, khiến cả căn phòng rực sáng. La Phi lặng lẽ ngồi trước bàn làm việc, trên bàn đặt một tờ báo sáng. Đó không phải là tờ báo

https://thuviensach.vn

mới của ngày hôm nay, ngày tháng trên đầu tờ báo ghi rõ là ngày 1 tháng 11. Ở vị trí phụ bản của tờ báo đăng một bản tin xã hội, đối với người cảnh sát hình sự vốn đã quá quen với tất cả các loại án mạng, bản tin này vốn không có gì đặc biệt. “Sáng sớm hôm nay, phát hiện ra một thi thể nam giới thanh niên trên sông Ngọc Đới ở Đông Thành. Qua kiểm tra xét nghiệm của các bác sĩ pháp y, nạn nhân bị chết đuối, và chất cồn trong huyết dịch của anh ta lên đến 213mg/l, trước khi chết ở trong trạng thái say khướt. Phía cảnh sát suy đoán, người nam giới này rất có thể sau khi uống say ra sông đi tiểu, không may sẩy chân ngã xuống sông chết đuối, thời gian xảy ra vụ việc là vào rạng sáng ngày hôm nay. Qua đây, cảnh sát cũng nhắc nhở người dân thành phố: uống rượu phải biết chừng mực, uống quá nhiều không những có hại cho sức khỏe, mà còn tiềm ẩn rất nhiều mối nguy hiểm không lường trước được.”

Nhưng ánh mắt La Phi đã dừng lại ở trên bản tin này rất lâu rồi, tay phải anh đặt lên bàn, ngón tay trỏ khẽ gõ nhịp xuống mặt bàn đang chìm đắm trong trạng thái suy nghĩ. Cho đến tận khi bên ngoài cửa phòng vang lên tiếng “cộc cộc cộc”

anh mới thoát khỏi trạng thái này. “Mời vào!”

La Phi vừa nói vừa gấp tờ báo đó lại, cho vào trong ngăn kéo. Cánh cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, người bước vào phòng đến trước mặt La Phi chính là cậu trợ lý Doãn Kiếm. Cậu chàng vừa vào cửa đã tươi cười hỏi: “Đội trưởng La, hôm nay có phải là sinh nhật của anh không?”

273 “Sinh nhật?”

La Phi thoáng ngẩn người - ngày 13 tháng 11, đúng thật nhỉ. Tiếp đó anh liền toét miệng vẻ tự trào, hỏi ngược lại: “Sao cậu biết? Chính tôi cũng quên mất rồi...”

Doãn Kiếm cười “hi hi”

https://thuviensach.vn

: “Có người tặng quà sinh nhật cho anh đấy.”

“Ai vậy?”

La Phi vừa hỏi vừa thầm suy ngẫm: mình vừa mới đến tỉnh thành không lâu, ngày sinh cụ thể cũng chưa từng nói với những người đồng nghiệp của mình, ai lại để tâm như vậy, còn đặc biệt tặng quà sinh nhật tới? “Tôi cũng không biết, anh tự hỏi cậu ấy đi.”

Doãn Kiếm nói và quay ra hướng bên ngoài phòng gọi một tiếng: “Cậu vào đi.”

La Phi nhìn thấy một chàng trai lạ hăm hở bước vào phòng. Cậu chàng đó mặc một bộ đồng phục màu xanh lam, La Phi vừa nhìn đã nhận ra ngay cậu chẳng qua chỉ là nhân viên phụ trách đưa hàng mà thôi. “Anh chính là cảnh sát La của “tổ chuyên án 4.18”

phải không?”

Cậu thanh niên nhìn La Phi hỏi cung kính. Trong tay cậu ta đang xách một chiếc bánh ga tô, trên hộp bánh còn kẹp một bức thư. La Phi gật đầu, anh vẫn đang tiếp tục suy đoán về người tặng quà, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được. “Hôm nay là ngày sinh nhật anh, có một người đàn ông đã đặt chiếc bánh ga tô này cho anh, dặn tôi nhất định phải đưa đến tận tay anh.”

Cậu thanh niên bước lên mấy bước, đặt bánh ga tô xuống trước mặt La Phi, sau đó nói to một câu: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Sự suy đoán của La Phi vẫn không có kết quả, bèn lắc đầu chuẩn bị từ bỏ. Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy bức thư ở trên hộp bánh ga tô, thì lại phát hiện ra phong thư hoàn toàn trắng xóa, không có bất cứ một cái tên nào cả. Anh đành phải ngẩng đầu hỏi cậu thanh niên: “Là ai tặng vậy?”

https://thuviensach.vn

Khóe miệng anh thấp thoáng nụ cười, bất luận thế nào, có thể nhận được món quà sinh nhật bất ngờ vẫn luôn khiến người ta vui vẻ và hân hoan. “Người đàn ông đó không để lại tên, nhưng tôi nói thì anh sẽ biết anh ta ngay...”

Cậu thanh niên nuốt nước bọt, như thể đang chạm đến một thứ ký ức rất không vui nào đó. “... Bởi vì bộ dạng của anh ta vô cùng đặc biệt...”

La Phi thoáng ngẩn người, nụ cười trên mặt dần đông cứng lại. Sau giây phút trầm mặc, anh dùng giọng nói thâm trầm hỏi: “Người đó có phải là bị bỏng nặng không?”

“Đúng vậy...”

Cậu thanh niên há miệng, “Làn da khắp cơ thể đều bị bỏng nặng, trên mặt cũng toàn là vết thương, trông vô cùng đáng sợ.”

274 “Là Viên Chí Bang sao?”

Doãn Kiếm đứng bên cạnh kinh ngạc thốt lên. La Phi xua tay về phía Doãn Kiếm, ra hiệu đối phương cần phải khống chế được tâm trạng của mình trước mặt người ngoài. Sau đó anh lại hỏi cậu thanh niên: “Người này đặt bánh ga tô vào thời điểm nào?”

“Khoảng ba tuần trước thì phải?”

La Phi gật đầu “ưm”

một tiếng: ba tuần trước, đó chính là một hôm trước khi Viên Chí Bang thực thi vụ nổ ở Bích Phương Viên. Lúc đó anh ta biết thân phận của mình sắp bị bại lộ, cho nên đã làm hết các công việc chuẩn bị cho cái chết. Thật không ngờ trước khi chết anh ta vẫn còn đặt cho mình món quà sinh nhật này. Điều này cần được coi là gì chứ? Là tình cảm cuối cùng giữa những người bạn cũ, hay là còn có ẩn ý gì khác? Nét mặt trầm tư nghiêm nghị của

https://thuviensach.vn

La Phi khiến cho cậu thanh niên đưa hàng cảm thấy áp lực. Cậu ta thấp thỏm nói: “Cảnh sát La, anh xem... nếu không có vấn đề gì hãy ký nhận vào hóa đơn.”

“Ồ.”

La Phi định thần lại, nhận lấy tờ hóa đơn đưa hàng của cậu thanh niên, sau khi ký tên xong bèn trả lại cho đối phương, “Không có việc gì nữa, cậu về đi.”

Cậu thanh niên hô một tiếng “được rồi!”

quay người rời khỏi văn phòng của La Phi. Doãn Kiếm đóng chặt cửa phía sau lưng cậu thanh niên, sau đó quay lại nhìn La Phi đầy căng thẳng: “Đội trưởng La, có cần phải đưa chiếc bánh này đi kiểm tra không?”

La Phi hiểu được ý tứ của người trợ lý, nhưng anh biết rõ những chiêu trò bỉ ổi như bỏ thuốc độc này quyết không phải phong cách hành xử của Viên Chí Bang. Cho nên anh chỉ thản nhiên trả lời một câu: “Không đến nỗi.”

Sau đó anh bèn mở sợi dây buộc ngoài, lấy lá thư ở trên hộp bánh ra. Doãn Kiếm nhìn chăm chú từng động tác của La Phi. Cậu biết bất luận là Viên Chí Bang có ý đồ gì, chắc chắn sẽ thể hiện điều gì đó ở trong lá thư. Nhưng đó dù sao cũng thuộc về đồ vật cá nhân của La Phi, cậu mặc dù rất muốn tìm hiểu, nhưng cũng không tiện ghé đến để đọc nội dung trong lá thư. La Phi trầm tĩnh mở lá thư ra, bên trong đó ngoài một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, còn có một tờ giấy và mấy tấm ảnh. Trước tiên La Phi cầm tấm ảnh lên xem, tất cả những tấm ảnh đều là hình ảnh một người đàn ông gầy nhỏ, hơn nữa La Phi không hề quen biết người đàn ông này. Anh nhíu mày, tỏ ra băn khoăn. Khi mở tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, lại nhìn thấy trên đó viết: 275 “Gửi La Phi - người bạn thân thiết nhất của tôi, cũng là đối thủ mà tôi khen ngợi nhất. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Tôi lấy người này

https://thuviensach.vn

làm món quà sinh nhật tặng cho cậu - tôi biết các vị đều rất muốn tìm thấy hắn.”

“Người này”

rõ ràng là chỉ người nam giới ở trên tấm ảnh, nhưng người nam giới này rốt cuộc là ai nhỉ? Mang theo mối nghi hoặc này, La Phi cuối cùng cũng mở ra tờ giấy gửi kèm theo trong phong thư. Nội dung ở trên tờ giấy đó khiến cho nét mặt anh càng trở nên đăm chiêu. Đó chỉ là một câu ngắn ngủi nhưng lại bao hàm thông tin rất lớn. “Trần Thiên Tiều. Phòng 609, tòa lầu số 18, tiểu khu Nam An Thâm Lâm, thành phố Hải Khẩu, tỉnh Hải Nam.”

9 giờ 41 phút tối ngày 17 tháng 11. Trong phòng họp của đội cảnh sát hình sự. Nét mặt của La Phi và Doãn Kiếm có vẻ hơi mệt mỏi. Một giờ đồng hồ trước, họ mới bước xuống khỏi chuyến bay từ Hải Khẩu về đến tỉnh thành, và về cùng chuyến bay với họ còn có thêm một nhân vật đã biến mất nhiều năm khỏi tỉnh thành - Trần Thiên Tiều. Thông tin mà Viên Chí Bang đem đến rất chuẩn xác khiến cho chuyến đi này của La Phi mặc dù đường xá xa xôi, nhưng cả quá trình lại không có chút sóng gió. Dưới sự phối hợp của cảnh sát Hải Khẩu, Trần Thiên Tiều ở trong tiểu khu Nam An Thâm Lâm đã giơ tay chịu trói. Ông ta từ lâu đã ngụy tạo ra chứng minh thư, nhưng chút trò vặt vãnh này trước mặt La Phi không có chút ý nghĩa nào cả. Đúng như trong tấm ảnh, thân hình Trần Thiên Tiều gầy nhỏ, làn da ngăm đen. Mặc dù đã qua tuổi lục tuần, nhưng từ khuôn mặt ông ta không hề nhìn thấy khí chất thuần hậu của một người già cả. La Phi vốn đã căm ghét và phản cảm đối với loại người này, thậm chí khi nói chuyện còn chẳng buồn nhìn thẳng vào mắt đối phương. Ông ta thì lại vừa mồm năm miệng mười vừa toát ra những tia nhìn đầy xảo quyệt. Lời nói của ông ta tràn ngập sự cổ vũ và dụ dỗ, nhưng lại là cái lưỡi nham hiểm đáng sợ của một con rắn độc. Cho nên La Phi vốn không thèm nghe bất cứ lời nói nào của con người này. Sau khi quay trở về đội cảnh sát hình sự, anh trực tiếp đưa Trần Thiên Tiều vào trong phòng tạm giam, phái người canh giữ

https://thuviensach.vn

nghiêm ngặt. Tiếp đến La Phi bèn 276 triêu tập Mộ Kiếm Vân và Tăng Nhật Hoa tham gia cuộc họp khẩn cấp, để cùng thương lượng đối sách cho bước tiếp theo. “Trước tiên chúng ta cần phải làm rõ, Viên Chí Bang tại sao lại phải làm như vậy?”

Tăng Nhật Hoa trước tiên đưa ra câu hỏi này, “Chúng ta đang buồn bực vì không tìm thấy được tên Trần Thiên Tiêu này, Viên Chí Bang thì lại tặng hắn đến tận cửa, hơn nữa còn là kế hoạch được vạch ra sẵn từ ba tuần trước. Chúng ta chắc không thể ngây thơ tin rằng đây chỉ là một món quà sinh nhật tặng cho đội trưởng La chứ?”

La Phi lập tức đón lời: “Mấy ngày hôm nay tôi cũng luôn suy nghĩ đến vấn đề này. Tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chính là: Viên Chí Bang muốn thử dùng phương thức này để tranh giành sự khống chế tinh thần của Văn Thành Vũ với chúng ta.”

Tăng Nhật Hoa nhìn La Phi nhún vai, thể hiện ra thái độ muốn nghe rõ thêm”

. La Phi cũng đang muốn giải thích tường tận: “Ba tuần trước, Viên Chí Bang biết được thân phận của mình sắp bị bại lộ, cho nên bèn làm hết mọi sự chuẩn bị để đi đến cái chết. Lúc này, tất cả mọi kỹ năng của Eumenides thế hệ mới đều đã thành thạo, nhưng Viên Chí Bang vẫn có một sự việc không thể nào yên tâm được - chính là vấn đề tín ngưỡng tinh thần của đệ tử.”

“Đúng vậy, lúc trước Văn Thành Vũ không hề hình thành được thế giới tinh thần độc lập của mình, cho nên sau khi thầy giáo hướng dẫn biến mất, tín ngưỡng của của hắn rất có thể sẽ nảy sinh sự lung lay. Với tâm tư tỉ mỉ của Viên Chí Bang, anh ta chắc là có thể dự liệu được điều này.”

Mộ Kiếm Vân cũng thuận theo hướng tư duy này để phân tích vài câu. La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân gật đầu, lại nói: “Không chỉ như vậy, Viên Chí

https://thuviensach.vn

Bang còn đoán được cảnh sát sẽ nắm được nhược điểm tâm lý của Văn Thành Vũ để tiến hành công kích, khiến cho Văn Thành Vũ tự động mất đi ý chí chiến đấu của Eumenides. Cho nên anh ta trước khi chết còn đặc biệt giữ lại một nước cờ này: giao Trần Thiên Tiều vào tay cảnh sát, do vậy sẽ tạo nên sự mâu thuẫn khó có thể điều hòa được giữa Văn Thành Vũ và cảnh sát."

"Ưm."

Tăng Nhật Hoa lúc lắc đầu nói, "Viên Chí Bang biết rằng sau khi mình chết, thân phận thật sự chắc chắn sẽ bị bại lộ. Đến lúc đó, Văn Thành Vũ sẽ có manh mối để điều tra ra bí mật về thân thế của mình, và chỉ cần Văn Thành Vũ điều tra ra được hồ sơ vụ án 1.30, hắn sẽ coi Trần Thiên Tiều chính là hung thủ gây nên cái chết của bố mình. Nếu như muốn báo thù cho bố, hắn cần phải giết chết được Trần Thiên Tiều đang nằm trong tay cảnh sát, từ đó tiếp bước trên con đường của Eumenides."

"Đúng là tính toán không chút sơ hở..."

Doãn Kiếm không kìm nổi chép miệng trước lời phân tích của những người đồng nghiệp, "Cho dù chết rồi cũng 277 vẫn muốn khống chế thật chặt đệ tử của mình, tên đó... thực sự chỉ có thể dùng từ "quái vật"

để hình dung."

Tăng Nhật Hoa toét miệng nói: "Vậy thì bây giờ có phải là có thể tuyên bố: kế hoạch chúng ta muốn thử thay đổi Eumenides trên phương diện tinh thần đã thất bại rồi không?"

Mộ Kiếm Vân lắc đầu, thốt ra hai chữ: "Chưa chắc."

La Phi vốn dĩ đang nhíu chặt lông mày nghe vậy liền phấn chấn tinh thần, dùng ánh mắt chăm chú và hy vọng nhìn về chuyên gia tâm lý có thể mang đến niềm vui bất ngờ cho mình. Mộ Kiếm Vân nói: "Viên Chí Bang

https://thuviensach.vn

biết Văn Thành Vũ sẽ triển khai điều tra sau khi biết được bí mật về thân thế của mình, nhưng anh ta chưa chắc có thể đoán được cuộc điều tra của Văn Thành Vũ lại có thể tiến hành đào sâu đến như vậy. Người trực tiếp bắn chết Văn Hồng Binh chính là Viên Chí Bang, mà tình huống mất đi sự khống chế lại do một câu nói ngây thơ của Văn Thành Vũ gây nên, chi tiết vô cùng bí mật này giờ đây đã được hiện ra trước mắt Văn Thành Vũ - e rằng điều này không nằm trong kế hoạch của Viên Chí Bang."

La Phi trầm ngâm "ưm"

một tiếng: "Những chi tiết này sẽ gây ảnh hưởng tâm lý đối với Văn Thành Vũ chứ?"

"Ảnh hưởng rất lớn."

Mộ Kiếm Vân trả lời khẳng định, "Nếu như không có những chi tiết này, Văn Thành Vũ chắc chắn sẽ coi Trần Thiên Tiêu chính là người chịu trách nhiệm lớn nhất đối với cái chết của bố mình. Nhưng khi biết được những chi tiết này, đặc biệt là sau khi nghe thấy nội dung ghi âm chân thực tại hiện trường, tình hình sẽ phức tạp hơn nhiều. Người nổ súng là Viên Chí Bang, thậm chí là chính Văn Hồng Binh cũng cần phải chịu trách nhiệm đối với kết quả cuối cùng của sự việc, mà điều quan trọng hơn nữa chính là: Văn Thành Vũ biết được một câu nói thơ ngây của mình đã thổi bùng lên cục diện vốn đã được bình ổn, từ đó hắn sẽ nảy sinh ra cảm giác day dứt và bất lực, thứ tâm trạng này sẽ bao trùm những cảm giác khác trong lòng hắn - bao gồm cả sự thù hận đối với Trần Thiên Tiêu."

"Có lý lắm!"

Tăng Nhật Hoa cũng phụ họa theo, "Cho nên Viên Chí Bang mặc dù đã sắp xếp rất chu đáo cẩn mật, nhưng e rằng vẫn không đạt được hiệu quả mà anh ta dự liệu. Chỉ cần Văn Thành Vũ nhìn thấy bài báo trên mạng của Đỗ

https://thuviensach.vn

Minh Cường, tín ngưỡng của anh ta chắc chắn sẽ bị lung lay - bởi vì bài báo đó viết thực sự quá hay.”

La Phi mỉm cười. Tăng Nhật Hoa mặc dù trước nay vốn thích làm nổi bật vấn đề, nhưng lần này cậu đúng là không khoa trương. Bài viết đó của Đỗ Minh Cường thực sự không tầm thường, đã thể hiện rất tinh tế sâu sắc dụng ý của 278 cảnh sát. Trong bài viết tràn đầy những lời cảm thán bất lực đối với thế sự và cả sự đồng tình sâu sắc đối với đương sự khiến cho độc giả ai nấy đều thổn thức. Văn Thành Vũ quyết không thể nào không chút động lòng đối với bài viết này, ngọn lửa phẫn nộ và tín ngưỡng máu tanh trong lòng anh ta sao có thể tiếp tục đây? “Nhưng chúng ta cũng không thể quá lạc quan.”

Mộ Kiếm Vân lúc này lại nhắc nhở mọi người, nói: “Bởi vì thứ khó nắm bắt nhất trên thế gian này chính là lòng người. Nghiên cứu tâm lý học chỉ có ý nghĩa tổng kết về con số, còn cụ thể từng cá nhân, tình hình sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Bây giờ Văn Thành Vũ rốt cuộc chọn lựa con đường nào? Điều này e rằng chúng ta ngồi ở phòng họp này không thể phân tích ra được.”

La Phi gật đầu biểu thị tán đồng: “Cho nên bất luận thế nào, chúng ta hiện nay cũng đều phải làm tốt công tác tư tưởng cả hai hướng.”

“Vậy chúng ta có cần nghiên cứu một chút: làm thế nào để thiết kế Trần Thiên Tiêu thành mồi nhử để bắt được Eumenides.”

Doãn Kiếm đề nghị. Trên thực tế, việc Trần Thiên Tiêu bị lọt lưới, cậu là người vui mừng nhất, nếu như Eumenides chính vì giết chết Trần Thiên Tiêu mà bị bắt, đối với cậu mới là kết cục hoàn mỹ nhất. La Phi lại xua tay: “Không vội. Trước tiên hãy định cho Trần Thiên Tiêu tội lừa đảo, khống chế ông ta trong tay chúng ta. Bây giờ chúng ta chỉ cần dồn toàn bộ sức lực để theo dõi Đỗ Minh Cường là được rồi, thêm một mồi nhử ngược lại còn phân tán tinh thần sức lực.”

https://thuviensach.vn

Đạo lý này không hề khó hiểu: Đỗ Minh Cường đã nhận được “Bản thông báo tử vong”

, chỉ cần Văn Thành Vũ vẫn kiên trì con đường Eumenides, hắn quyết không tha cho đối phương. Cho nên trong những ngày còn lại của tháng 11, cảnh sát không cần đi tìm kiếm thêm mồi nhử nữa. Doãn Kiếm cũng gật đầu, nhưng cậu lại nói luôn: “Tội danh lừa đảo của Trần Thiên Tiêu rất khó tìm được chứng cứ, cho nên chúng ta không thể khống chế ông ta trong thời gian quá lâu.”

La Phi “hi”

một tiếng, nói: “Chỉ cần khống chế đến cuối tháng là được rồi. Nếu như đến lúc đó Đỗ Minh Cường bị giết chết, mà chúng ta lại vẫn chưa thể bắt được Eumenides, vậy thì chúng ta lại có cơ hội lật ngược thế cờ từ Trần Thiên Tiêu.”

Đúng vậy. Nếu như Văn Thành Vũ kiên trì muốn đi con đường Eumenides, vậy thì theo như tín ngưỡng của hắn, Trần Thiên Tiêu chắc chắn cũng sẽ là người có tên trong . Cảnh sát có thể thả Trần Thiên Tiêu ra sau khi Đỗ Minh Cường bị thích sát - coi ông ta tiếp tục trở thành mồi nhử để 279 bắt được Eumenides, e rằng bất cứ ai cũng không có chút áy náy gì nhỉ? Vấn đề then chốt là: rốt cuộc Văn Thành Vũ sẽ tiến thẳng về hướng nào đây? Đây gần như là một đáp án phải chờ đến cuối tháng mới biết rõ. 00 giờ 00 ngày 1 tháng 12. Trong nơi ở của Đỗ Minh Cường. Chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách kêu tích tắc, kim giây, kim phút và kim giờ cuối cùng cũng đồng thời quay đến điểm cao nhất trên đồng hồ. Một người thanh niên ngồi một mình trên sofa tròn mắt nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ treo tường đó, sắc mặt anh ta đỏ bừng, tâm trạng lại vô cùng căng thẳng. Dưới chân anh ta có một đống vỏ bia, xem ra chính là thứ trong những chai này đã bầu bạn cùng anh ta suốt cả buổi tối. Khi đến thời khắc đã định, thoạt tiên anh ta ngẩn người, sau đó bèn không kìm được bật cười thành tiếng. Trước tiên là tiếng cười “hi hi”

https://thuviensach.vn

sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành tiếng cười điên cuồng “ha ha”

. Anh ta thậm chí đứng dậy vung tay nhảy múa, hình như thứ tâm trạng dồn nén đã lâu cuối cùng cũng được phát tiết thoải mái. Đột nhiên “choang”

một tiếng vang giòn, hình như có thứ gì đó bị đập vỡ. Người thanh niên giật nẩy mình, nhưng liền nhận ra ngay đó chẳng qua chỉ là một chai rượu dưới chân bị đá văng. Cho nên tiếng cười của anh ta sau khi tạm thời bị ngắt quãng bèn phát ra điên cuồng hơn. Chỉ cười không thôi hình như còn chưa đã, người thanh niên lại nhặt những vỏ chai bia còn lại ở trên bàn và ném vào góc tường. “Choang! Choang!...”

Trong phòng liên tục vang lên những tiếng vỡ giòn tan. Sau khi tất cả những chai bia đều đã bị đập vỡ, người thanh niên hơi bình tĩnh lại. Anh ta lại một lần nữa nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đã gần đến 00:05 rồi. Người thanh niên hình như đã thấm mệt, anh ta thở dài, sau đó hướng lên chiếc đèn chùm ở trên trần nhà giơ ra ngón tay hình chữ “V”

. Trong chiếc đèn chùm đó có giấu một máy quay camera siêu nhỏ, anh ta biết lúc này đội trưởng đội cảnh sát hình sự La Phi chắc chắn đang ngồi trước màn hình giám sát. Suốt cả tháng nay, ngoài nhà vệ sinh và phòng ngủ riêng tư, từng ngóc ngách trong ngoài căn phòng này đều chịu sự giám sát khống chế nghiêm ngặt của cảnh sát. 280 Bây giờ tất cả cuối cùng cũng đã kết thúc rồi. Người thanh niên đi về phía cửa. Anh ta mở cánh cửa chống trộm nặng nề, bên ngoài cửa là hành lang đen sì tĩnh lặng. Người thanh niên ho khan mấy tiếng, thắp sáng đèn hành lang cảm ứng âm thanh. Giữa ánh đèn lờ nhờ, một bóng người nhanh nhẹn lướt tới. Người thanh niên cảm thấy hoa mắt, ở trước cửa đã xuất hiện một người nam giới. “Cảnh sát Liễu, nhiệm vụ của anh cuối cùng đã hoàn thành rồi!”

Người thanh niên sau khi định thần nhìn rõ người mới đến bèn thốt lên đầy hưng phấn, “Chúng ta cuối cùng cũng được giải phóng rồi!”

https://thuviensach.vn

Người nam giới đi ra từ chỗ ẩn khuất của hành lang chính là cảnh sát đặc nhiệm Liễu Tùng, cậu nhìn một lượt người thanh niên ở trong phòng, đây chính là người mà mình gần như không rời nửa bước để bảo vệ sự an toàn cho anh ta trong suốt một tháng nay, bởi vì tên của đối phương đã từng xuất hiện trên bản thông báo tử vong của Eumenides: Đỗ Minh Cường. Chưa từng có bất cứ ai xuất hiện tên trên mà vẫn sống sót qua ngày thực thi, nhưng Đỗ Minh Cường hình như đã làm được điều này. Đúng vậy! Liễu Tùng lại một lần nữa chắc chắn sự phán đoán của mình: người thanh niên đó hoàn toàn lành lặn không có chút thương tích gì, lúc này đây vấn đề duy nhất của anh ta chính là uống bia hơi nhiều, tinh thần có phần hưng phấn quá độ. Liễu Tùng rút ra chiếc máy bộ đàm ở thắt lưng, chuyển đến kênh tương quan: “001, 001 - 003 gọi.”

“Mời nói!”

Trong máy bộ đàm vang lên tiếng nói của La Phi. Liễu Tùng hội báo tình hình hiện trường: “Đã qua thời gian hạn định, tất cả mọi việc đều bình thường.”

La Phi ở đầu bên kia thoáng trầm mặc, sau đó anh bình thản thốt ra ba chữ: “Rút lui thôi.”

“Rõ!”

Liễu Tùng vừa mới ngắt tín hiệu, Đỗ Minh Cường ở bên cạnh giành lấy máy bộ đàm: “Để tôi nói mấy câu nào!”

Liễu Tùng chau mày, nhưng nghĩ đến lúc này Đỗ Minh Cường chắc cũng chỉ muốn nói lời cảm ơn với cảnh sát, thế nên bèn cố gắng nhẫn nại không nổi nóng. 281 “Đội trưởng La phải không? Ha ha, tôi vẫn còn sống, tên sát thủ Eumenides, hắn ta vốn không hề xuất hiện!”

Đỗ Minh Cường nói to vào máy bộ đàm. “Tôi biết...”

https://thuviensach.vn

La Phi ở đầu bên kia hình như cũng mỉm cười, “Bây giờ thì anh có thể ngủ một giấc thật say rồi.”

Đỗ Minh Cường còn chưa muốn kết thúc cuộc đối thoại, anh ta lại đặc biệt hỏi thêm một câu: “Anh biết tại sao cái tên đó lại không đến không?”

“Tại sao?”

La Phi chỉ là tiện miệng hỏi ngược lại. “Bởi vì hắn nhìn thấy bài viết của tôi!”

Đỗ Minh Cường dương dương tự đắc bật cười, “Đó là một bài viết xuất sắc tuyệt vời! Nó khiến cho một tên sát thủ truyền kỳ đã đặt con dao sát sinh trong tay xuống - ngoài Đỗ Minh Cường tôi trên thế gian này còn có ai có thể viết ra được chứ?!”

Đáng tiếc anh ta không thể nào nghe thấy câu trả lời đánh giá của La Phi đối với mình nữa, bởi vì Liễu Tùng đã bực bội giành lấy máy bộ đàm lại. “Hy vọng cả đời anh đều có thể được may mắn như vậy!”

Sau khi Liễu Tùng lạnh lùng ném lại câu nói này, quay người đi về phía cầu thang máy. Hai người cảnh sát đặc nhiệm ở chỗ tối ẩn khuất lúc này cũng hiện ra, đoàn người rời khỏi chiến trường vô thanh đã chiến đấu trong suốt một tháng này mà không chút lưu luyến. Bọn Liễu Tùng rời đi quá đột ngột, Đỗ Minh Cường thoáng ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, hình như, nhất thời chưa kịp phản ứng lại. Giây lát sau, đèn hành lang đến giờ vụt tắt, cả dãy hành lang đều rơi vào màn đêm đen dày đặc. 8 giờ 07 ngày mùng 1 tháng 12. Bên ngoài phòng tạm giam của đội cảnh sát hình sự. La Phi chắp hai tay sau lưng, nhìn cảnh sát canh giữ mở cánh cửa sắt của phòng tạm giam, xách Trần Thiên Tiêu đen gầy nhỏ thó từ trong phòng ra ngoài. Trải qua cuộc sống cùm kẹp suốt hai tuần, cuối cùng Trần Thiên Tiêu lại nhìn thấy bầu trời tự do. Ông ta ngước nhìn bầu trời rực rỡ, rồi lại than một câu: “Ôi, sắp vào mùa đông rồi, nhưng ánh mặt trời cũng rạng rỡ đấy chứ.”

https://thuviensach.vn

“Trần Thiên Tiều.”

La Phi bước lên nói, “Đối với sự việc ông liên quan đến tội lừa đảo, qua điều tra của cảnh sát, chứng cứ không đầy đủ, hiện giờ quyết định không bắt giữ.”

282 “Hi hi...”

Trần Thiên Tiều cười khan mấy tiếng, giọng nói âm u khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, sau đó ông ta lại nói vẻ đắc ý, “Tôi đã nói rồi mà, các anh đã bắt tôi vào thế nào, đến lúc đó cũng phải thả tôi ra thế ấy.”

La Phi hình như chẳng buồn đáp lời đối phương, anh chỉ vẫy tay về phía người cảnh sát giam giữ: “Dẫn ông ta đi nhận đồ tùy thân đi.”

Trần Thiên Tiều vẫn chưa hết vênh váo, vừa đi ra phía ngoài vừa cười nói: “Tôi vĩnh viễn không bao giờ ngồi tù đâu, mặc dù trong suy nghĩ của các anh, tôi đã làm rất nhiều “việc xấu”

, các anh có biết vì sao không?”

La Phi lạnh lùng nhìn ông ta, trầm mặc không nói. “Bởi vì tôi chưa bao giờ phạm pháp! Tôi hiểu pháp luật hơn bất kỳ ai trong các vị!”

Trần Thiên Tiều tự hỏi tự đưa ra đáp án, sau đó ông ta hùng dũng đi qua chỗ La Phi, vênh váo bước đi. “Cứ thế mà thả ông ta sao?”

Doãn Kiếm nãy giờ vẫn đứng bên cạnh La Phi, lúc này đây cậu nhìn thấy bóng lưng của Trần Thiên Tiều, không kìm lòng được lên tiếng hỏi. “Không thả ra thì có thể làm được gì chứ? Lẽ nào cậu có thể trừng phạt ông ta giống như Eumenides sao?”

La Phi hỏi vặn lại một câu, sau đó anh vỗ vai người trợ lý của mình, “Đừng nghĩ nữa, mau đến phòng họp đi, cô giáo Mộ và mọi người đang đợi

https://thuviensach.vn

đấy.”

Mười phút sau, La Phi và Doãn Kiếm đến phòng họp đội cảnh sát hình sự. Hơn một tháng nay, nơi đây đã trở thành điểm gặp mặt cố định của tổ chuyên án 4.18. Lúc này đây, các thành viên chủ chốt Mộ Kiếm Vân, Tăng Nhật Hoa, Liễu Tùng đang tập trung đầy đủ ở đây. La Phi lại đem đến cho mọi người một thông tin rất bất ngờ. “Tôi tuyên bố: tổ chuyên án 4.18 bắt đầu từ hôm nay tạm thời giải tán.”

“Gì cơ ạ?”

Liễu Tùng là người đầu tiên trợn tròn mắt, “Nhưng Eumenides vẫn chưa bắt được mà!”

“Bắt như thế nào?”

La Phi thản nhiên hỏi vặn lại. Liễu Tùng lắc đầu, cậu cũng chẳng đưa ra được phương án nào cả. “Hắn đã gác kiếm rồi. Hơn nữa chúng ta cũng không có manh mối nào để tìm kiếm.”

La Phi khẽ thở dài nói, “Chúng ta không biết được thân phận công khai của hắn, không biết được tướng mạo của hắn... Suốt hơn nửa tháng nay, 283 hành động của chúng ta không có tiến triển gì, tổ chuyên án tiếp tục duy trì thì còn có ý nghĩa gì chứ?”

Liễu Tùng đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó: “Vậy còn Trần Thiên Tiều thì sao? Tại sao chúng ta không phái người theo dõi ông ta?”

“Không cần thiết. Hắn đã tha cho Đỗ Minh Cường, thì cũng không đi tìm Trần Thiên Tiều nữa. Hắn đã không còn là Eumenides nữa rồi.”

“Vậy thì vụ án này cứ thế là xong sao?”

https://thuviensach.vn

Doãn Kiếm có vẻ rất không cam tâm. La Phi nhún vai: “Bắt đầu từ bây giờ, chỉ có thể gác lại vô thời hạn, trừ khi lại xuất hiện “”

mới.”

“E rằng sẽ không có nữa...”

Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói, “Hắn đã từ bỏ con đường làm sát thủ, thì có lý do gì lại quay trở lại chứ?”

“Nói như vậy, thì chúng ta chỉ có thể giải tán à?”

Tăng Nhật Hoa lúc này chợt vươn vai, “Như thế cũng tốt, suốt hơn tháng nay đúng là mệt quá rồi, mọi người đều nghỉ ngơi vài ngày đi!”

Mọi người đều nhìn nhau nhưng chẳng ai lên tiếng. Eumenides đã dừng việc gây án, kết cục này có thể cũng không thể coi là hoàn toàn thất bại, nhưng đối với tổ chuyên án đã dốc sức chiến đấu suốt hơn một tháng qua thì đúng là đã chôn vùi quá nhiều điều đáng tiếc...

https://thuviensach.vn

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG TẬP 1- 3

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com
Quyển 3

Chương 28: Số Mệnh

21 giờ 37 phút ngày mùng 1 tháng 12. Nhà hàng Lục Dương Xuân. Kết thúc bản nhạc, cô gái chậm rãi đứng dậy, cúi chào mọi người ở dưới sân khấu. Mặc dù mắt cô không nhìn thấy gì, nhưng cơ thể cô lại có ý thức hướng về góc nào đó trong nhà hàng. Cô biết người đó từng ngồi ở vị trí đó, nhưng cô không biết đối phương khi nào sẽ quay lại. Đột nhiên, khóe miệng cô gái khẽ cong lên, bởi vì cô ngửi thấy một mùi hương hoa quen thuộc - thanh nhã, say đắm lòng người của hương hoa ly. Cô gái đứng thẳng người, có vẻ hơi hưng phấn nhưng lại thấp thỏm chờ đợi điều gì đó. Cùng với những tiếng bước chân, nhân viên phục vụ nhà hàng chạy lên trước, tặng bó hoa hoa ly vào trong tay cô gái. “Người tặng hoa đang ở đâu?”

Cô gái hỏi vẻ hơi cuống. “Anh ta không vào.”

Nhân viên phục vụ trả lời. Cô gái “ô”

một tiếng, khó có thể che giấu cảm giác hụt hẫng trong lòng, nhưng câu nói tiếp theo của người nhân viên phục vụ lại khiến cô nở nụ cười rạng rỡ như hoa. “Anh ấy nói cô biết cần phải đến chỗ nào để tìm anh ấy.”

Một giờ đồng hồ sau, cô gái đến được quán cafe quen thuộc đó, ngồi vào vị trí quen thuộc. Nhưng người đó lại chưa ngồi ở vị trí đối diện để đợi cô. Nhưng cô không hề lo lắng, bởi vì cô tin rằng những lời người đó nói thì nhất định sẽ thực hiện. Quả nhiên, mười phút sau, cô nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đi về phía mình. Ngưu Ngưu đang nằm bò dưới chân cô lúc này cũng quẫy đuôi ríu rít vẻ vui mừng. 285 “Anh đến muộn rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô gái mỉm cười nói, nhưng trong ngữ khí lại không hề có chút trách móc. “Xin lỗi.”

Người thanh niên vừa ngồi vào ghế, vừa chủ động xin lỗi, nhưng anh ta không hề giải thích lý do đến muộn: trước khi bước vào quán cafe, anh ta bắt buộc phải kiểm tra khám xét địa hình xung quanh một lượt, để bảo đảm phía sau cô gái không có “đuôi”

. “Việc của anh bận đã xong hết rồi chứ?”

Cô gái dịu dàng hỏi. Cô nhớ đối phương nói muốn giải quyết một chuyện rất quan trọng, và khi việc này vẫn chưa kết thúc thì không có thời gian để tìm mình. Người thanh niên trầm mặc giây lát, sau đó anh ta khẽ trả lời: “Chắc là xong rồi đấy.”

Cô gái nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng muốt, trông có vẻ rất vui. Người thanh niên nhìn gương mặt tươi cười của cô gái, như thể là nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ nhất trên thế gian này. Đồng thời anh ta lại có vẻ hơi cảm khái: “Vốn dĩ tôi cứ tưởng việc đó rất khó hoàn thành, tôi thậm chí còn gửi nhờ em cho một người khác.”

“Vậy sao? Nhưng anh chưa từng trưng cầu sự đồng ý của em mà?”

Cô gái nói, “Nhưng đã là bạn của anh, chắc chắn cũng là người đáng tin cậy nhỉ.”

Người thanh niên lắc đầu: “Anh ta không phải là bạn của tôi, nhưng anh ta đúng là rất đáng tin cậy.”

Cô gái khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, hình như rất khó hiểu được mối quan hệ này. Nhưng điều này đối với cô giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. “Thế bây giờ thì sao?”

https://thuviensach.vn

Cô hỏi người thanh niên, “Anh chuẩn bị tự mình chăm sóc em phải không?”

Người thanh niên gật đầu: “Tôi đã liên hệ với bác sĩ ở Mỹ, tôi sẽ đưa em ra nước ngoài, chữa khỏi đôi mắt cho em.”

“Thật vậy sao?”

Cô gái reo lên một tiếng đầy sung sướng, tiếp đó liền hỏi vẻ trịnh trọng, “Tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?”

Người thanh niên nghĩ hồi lâu, hình như rất khó trả lời câu hỏi này. Cuối cùng anh ta đành phải dùng một cụm từ rất thông thường để thể hiện cảm nhận của mình. “Có lẽ, đây chính là... số mệnh thì phải.”

286 “Số mệnh?”

Cô gái chợt trở nên hưng phấn, “Lẽ nào thực sự là số mệnh sao?”

“Sao thế?”

Người thanh niên lấy làm ngạc nhiên đối với sự biến hóa tâm trạng của đối phương. Cô gái khẽ nghiêng đầu: “Em nói ra anh có lẽ cũng không tin, đây đúng là hơi thần bí đấy...”

Người thanh niên “ưm?”

một tiếng, vẫn cảm thấy rất mơ hồ. “Là như thế này.”

Cô gái bắt đầu giải thích tỉ mỉ, “Hơn một tháng trước, lúc đó em vẫn còn chưa quen anh. Hôm đó em đi đưa tang bố, ở nghĩa trang em gặp một người rất kỳ lạ, ông ta tặng cho em một món quà...”

“Một người kỳ lạ?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng người thanh niên thấp thoáng có cảm giác khác lạ, anh ta vội vàng truy hỏi một câu, “Kỳ lạ như thế nào?”

“Giọng nói của ông ta rất khàn, thậm chí vô cùng khó nghe, nhưng lại hình như có một thứ mê lực thần bí. Bởi vì mỗi khi ông ta nói, em luôn bị cuốn hút vào, rất khó có thể rời khỏi đó. Em đoán chắc là gương mặt của ông ta cũng rất đặc biệt thì phải, chỉ đáng tiếc là em không nhìn thấy... Anh nói xem, ông ta có phải là có một thứ khả năng kỳ dị nào đó không?”

Nhịp tim của người thanh niên rõ ràng đã tăng lên đáng kể, anh ta không có tâm tư để trả lời câu hỏi của cô gái, chỉ là cuống quýt hỏi: “Vậy ông ta đưa cho em thứ gì?”

“Em cũng không biết.”

Cô gái cười dí dỏm, “Bởi vì ông ta không cho em mở ra, ông ta nói món quà này là để dành cho anh.”

“Cho tôi? Nhưng em lúc đó vốn chưa quen biết tôi.”

“Điều kỳ diệu chính là ở chỗ này đấy. Lúc đó người đó nói với em, sau này em sẽ có khả năng gặp một người đàn ông, người đàn ông này sẽ rất thân thiết với em, nhưng em lại cũng rất khó nắm bắt được anh ta... Anh nói xem, người này có phải là rất giống anh không?”

Cả cơ thể người thanh niên đều cảm thấy rùng mình ớn lạnh, anh ta cố gắng hết sức để kiểm soát được giọng điệu của mình, không để cho thứ cảm giác này lộ ra ngoài: “Vậy ông ta vẫn còn nói gì?”

“Ông ta nói: Nếu như có một ngày người đàn ông này thực sự bằng lòng ở bên cạnh cô lâu dài, thì cô hãy giao cho cậu ta chiếc hộp này.”

Cô gái vừa nói vừa lôi một chiếc hộp nhỏ từ trong túi áo khoác ra, “Mấy ngày hôm nay em vẫn 287 mang theo chiếc hộp này đấy, nhưng em thật sự

https://thuviensach.vn

rất lo lắng liệu có thể còn gặp được anh nữa không.”

Người nam giới đón lấy chiếc hộp đó, đôi tay anh ta run rẩy mở nắp hộp ra - trong chiếc hộp có một cuộn băng rất nhỏ. “Anh có biết không, người đó còn bảo em chuyển lời cho anh, câu nói này rất giống với câu anh vừa nói đấy.”

Cô gái lúc này nói với giọng vô cùng hào hứng. “Ông ta đã nói gì? “Ông ta nói: đây là số mệnh của anh.”

Giọng cô gái nghe trong trẻo như tiếng chuông ngân. Nhưng người thanh niên nghe câu nói này lại vô cùng nặng nề, ép chặt đến độ anh ta hình như không tài nào thở nổi. Bên tai anh ta lại vang lên giọng nói khàn khàn của “quái vật”

đó: “Đây là số mệnh của con - đã được định sẵn từ mười tám năm trước rồi.”

19 giờ 21 phút, ngày mùng 10 tháng 12. Thành phố Hải Khẩu, tỉnh Hải Nam. Đây là thánh địa dưỡng lão nổi tiếng nhất trong toàn quốc, phong cảnh rất đẹp, khí hậu rất phù hợp. Trần Thiên Tiêu rất thích thành phố này, bây giờ hắn đang ngồi trong quán ăn ngoài trời ồn ào náo nhiệt, vừa thưởng thức đồ hải sản tươi ngon, vừa thưởng thức cảnh biển ấm áp và thanh tân. Trên phương diện cuộc sống, Trần Thiên Tiêu chưa bao giờ ngược đãi bản thân mình. Ông ta cảm thấy con người chỉ được một lần sống trên đời thì cần phải ăn uống vui chơi, có thể hưởng thụ toàn bộ tất cả những thứ này một lượt - chỉ có làm cho mình thoải mái mới là đạo lý vững chắc, còn những cái gì mà đạo đức, tình nghĩa, tất cả đều chỉ là phù vân. Cuộc đời ông ta đã đi qua già nửa đời người, bây giờ ông ta chẳng có bạn bè, thậm chí cũng chẳng có lấy một người thân, nhưng ông ta không buồn để tâm, bởi vì ông ta chưa bao giờ bỏ ra chút chân tình đối với bất kỳ ai. Trong mắt ông ta chỉ có lợi ích, hoàn toàn là lợi ích phục vụ cho nhu cầu bản thân mình. Cho nên ông ta có rất nhiều tiền. Tiền khiến cho ông ta có tư cách để

https://thuviensach.vn

tận hưởng cuộc sống ở trong thành phố biển đẹp đẽ này, thậm chí trong lúc tóc đã điểm bạc vẫn có thể mỗi ngày ôm một người phụ nữ khác nhau. 288 Ông ta vô cùng hài lòng mãn nguyện về điều này. Mấy hôm trước, mấy người cảnh sát đột nhiên xuất hiện đã từng khiến cho Trần Thiên Tiều vô cùng kinh ngạc, ông ta còn cứ tưởng rằng đã có chứng cứ nào của mình bị rơi vào tay cảnh sát. Nhưng sự việc này cuối cùng cũng vẫn cứ thế mà kết thúc, xem ra cuộc điều tra của cảnh sát không thu được bất cứ thành quả mang tính thực chất nào cả. Khi bước ra khỏi phòng tạm giam của đội cảnh sát hình sự, Trần Thiên Tiều gần như không kìm được muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, ông ta cảm thấy mình đúng là một kẻ chiến thắng hoàn toàn, ông ta chiến thắng được những người ông ta đã từng quen biết, thậm chí còn chiến thắng được pháp luật. Ông ta không còn phải lo lắng bất cứ điều gì nữa. Sau khi ông ta quay trở lại Hải Khẩu, ông ta càng hưởng thụ cuộc sống một cách thỏa thích, hưởng thụ số tiền mà ông ta đã thu được từ trong tay những người thất bại. Tháng 12, đầu đông, nước biển ở những thành phố biển khác đã lạnh thấu xương, thế nhưng ở đây vẫn giữ được nhiệt độ ấm áp 28 độ trở lên, tôm cua béo ngậy. Trần Thiên Tiều ăn xong con cua cuối cùng, vừa lấy giấy ăn lau miệng, vừa giơ một bàn tay lên gọi to: “Tính tiền!”

Một người nhân viên phục vụ cao lớn nhanh chóng đi đến trước mặt ông ta. Trần Thiên Tiều thoáng liếc nhìn đối phương một cái, thấy người này để tóc dài, râu quai nón, không nhận ra độ tuổi cụ thể. “Mới đến à?”

Trần Thiên Tiều nấc một cái, “Trông lạ lắm.”

Nhân viên phục vụ chỉ cười nhưng không trả lời, hai tay cung kính giơ tờ hóa đơn đến. Trần Thiên Tiều nhận lấy tờ hóa đơn thanh toán, khi dựa vào ánh đèn nhìn chăm chú, chợt ngẩn người. Nội dung trên tờ giấy trắng không phải là hóa đơn thanh toán đồ ăn, mà viết một đoạn mà khiến người ta chẳng thể nào hiểu nổi: “ Người thụ hình: Trần Thiên Tiều Tội danh: Cố

https://thuviensach.vn

ý giết người Ngày thực thi: Ngày 10 tháng 12 Người chấp hành: Eumenides”

“Cậu giở trò gì thế?”

Giây lát sau Trần Thiên Tiêu bèn vo tờ giấy trắng lại, ném về phía người nhân viên phục vụ đó. 289 Nắm giấy đó ném vào mặt người nhân viên phục vụ, nhưng người đó vẫn tỉnh bơ, anh ta thậm chí còn trả lời rất nghiêm túc câu hỏi Trần Thiên Tiêu. “Tôi đang mời ông thanh toán.”

Cùng với câu nói này, tay phải của nhân viên phục vụ vô cùng nhanh nhẹn giơ về phía trước, vạch ra nửa đường tròn trước mặt Trần Thiên Tiêu. Và ông ta chỉ cảm thấy vị trí nơi cổ lạnh giá, khi muốn kêu thét lên, thì lại phát hiện ra không thể nào phát ra được chút âm thanh gì. Bởi vì yết hầu của ông ta đã bị cắt đứt, luồng khí chạy qua chỉ có thể mang theo bọt khí máu, trào ra khỏi vết thương giống như đài phun nước. Ông ta trợn trừng mắt nhìn cảnh tượng đáng sợ xảy ra trên chính cơ thể mình, đồng thời ông ta lại nghe thấy người nhân viên phục vụ đó lạnh lùng nói: “Món nợ này, lẽ ra ông cần phải thanh toán hết từ mười tám năm trước.”

Mười tám năm trước? Trần Thiên Tiêu thoáng nhớ ra điều gì đó, nhưng tư duy của ông ta lại không thể nào tiếp tục được nữa. Tất cả mọi cảm quan của ông ta đang dần biến mất theo sự bắn phụt của máu tươi, khi cơ thể ông ta cứng đờ ngã vật xuống, ông ta thậm chí còn không kịp nảy sinh một tia cảm giác ăn năn hối hận. Những người khách ngồi xung quanh phát hiện ra điều khác thường ở bàn này, cả hiện trường nhanh chóng trở nên xao động. Còn người nhân viên phục vụ đó thì bước nhanh ra ngoài, vừa tháo đôi găng tay mỏng ra, vừa bước về phía con đường cái trung tâm của những dãy hàng ăn. Giờ này chính là thời điểm lưu lượng người qua lại đông đúc nhất, người nhân viên phục vụ đi vắt ngang qua đường, khiến cho giao thông trở nên hơi hỗn loạn. Một chiếc xe Nissan hình như phản ứng không kịp, đầu xe lao thẳng suýt đâm vào phần thắt lưng của người nhân viên phục vụ. Anh ta lại không hề hoảng sợ, ngón tay giữa trên bàn tay trái của

https://thuviensach.vn

anh ta khẽ chạm vào đầu xe, cơ thể mượn thế đó mà trượt ra ngoài, tiếp đến anh ta chạy vài bước là đã sang được phía bên đường đối diện, hòa nhập vào đoàn người tấp nập trên đường. Mọi người ở trong nhà hàng lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ được thảm cảnh hiện trường của vụ án mạng, những tiếng kêu thét thất thanh kinh hoàng hoảng sợ vang lên khắp nơi, xé rách cả bầu trời đêm ở thành phố ven biển này. 22 giờ 40 phút. Trung tâm dịch vụ tắm gội Hải Thiên Triều, thành phố Hải Khẩu. Người thanh niên ngâm cả cơ thể mình vào trong bể tắm, chỉ để lại cái đầu ngoi lên khỏi mặt nước. Nước trong bồn rất nóng, nóng đến độ làn da anh ta có cảm giác hơi đau rát, nhưng anh ta lại thích thứ cảm giác này, hình như có thể làm dãn nở tất cả xương cốt trong cơ thể. 290 Trong bể rất thanh tịnh, gần như không nhìn thấy những vị khách khác. Bởi vì những người đến trung tâm dịch vụ tắm gội vào thời gian này, mục đích của họ thường không chỉ là tắm gội. Người thanh niên lặng lẽ nằm trong nước, trước mắt bốc lên làn khói nóng nghi ngút, khiến cho tầm nhìn của anh ta hơi mơ hồ, tư duy cũng trở nên lãng đãng... Anh ta dường như nghe thấy tiếng nhạc - tiếng nhạc violin dịu dàng trong trẻo, anh ta đã từng ngây ngất đắm say trong thứ âm nhạc này, thứ âm nhạc hình như muốn dẫn anh ta đến cõi thiên đường tươi đẹp. Nhưng thời khắc đẹp đẽ thì luôn ngắn ngủi, âm nhạc du dương của bản nhạc vi ô lông nhanh chóng bị thứ âm thanh khác che khuất. Đó chính là luồng sóng điện đến từ mười tám năm trước, ghi lại một giai đoạn lịch sử xấu xí, cũng định sẵn con đường chốn nhân sinh của người thanh niên sau này. Khi nghe thấy những âm thanh sóng điện đó, màng nhĩ của người thanh niên đau đớn như bị xé toạc ra, và khóe miệng anh ta càng trào dâng lên nỗi đau khổ đắng chát khó có thể kìm nén nổi. Anh ta biết mình bắt buộc phải quên đi một số thứ, cho dù quá trình này có đau khổ hơn nữa, anh ta cũng không thể nào quay đầu lại. Bởi vì đây chính là số mệnh của anh ta. Người thanh niên đã ngâm khá lâu, cảm giác nóng rẫy lúc đầu đã dần biến mất, thay vào đó là cảm giác đê mê lan khắp cơ hể. Thế là anh ta bèn thò lên khỏi mặt nước, lộ ra nửa phần sống lưng, đồng thời giơ tay lên gọi to: “Sư phụ, đến chà lưng!”

https://thuviensach.vn

“Đến đây!”

Người chà lưng đang ngồi chờ đợi ở chiếc ghế bên ngoài phòng đáp lời, nhưng anh ta lại không đứng dậy, mà quay sang nhìn một người đàn ông trung niên ở phía sau cách đó không xa. Người đàn ông này thoáng mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía người chà lưng để thể hiện sự khen ngợi, sau đó anh ta bèn đứng dậy, đi về hướng phòng tắm. Người đàn ông đó cởi trần, chỉ quấn quanh phần eo một chiếc khăn tắm lớn - trông bộ dạng này rất giống với cung cách người chà lưng, nhưng người chà lưng trước đây chưa từng nhìn thấy anh ta. Người chà lưng cảm thấy người đàn ông này là một người kỳ lạ, bởi vì khi anh ta vừa mới đến đã hào phóng đưa cho mình một trăm tệ, và yêu cầu của anh ta thì lại rất thú vị: khi người thanh niên ở trong bể tìm người chà lưng, mình chỉ 291 cần kịp thời thưa một tiếng, nhưng công việc chà lưng thì lại giao cho người đàn ông đó làm. Có người muốn bỏ tiền mà lại làm việc giúp mình, trên cõi đời này đi đâu có thể tìm được một việc tốt đẹp như vậy chứ? Cho nên mặc dù vô cùng ngạc nhiên, người chà lưng vẫn đồng ý ngay yêu cầu của đối phương. Bây giờ anh ta đang mang theo ánh mắt hiếu kỳ nhìn người đàn ông thần bí vớt lên một chiếc khăn ướt từ trong bể nước nóng, sau đó bước từng bước về phía người thanh niên đang ngâm nửa mình ở trong bể. Hơi nóng nghi ngút, hơi nước vấn vít. Người đàn ông cuối cùng cũng đi đến sau lưng người thanh niên, anh ta cúi lưng, tay phải cầm khăn bông ấn vào phần lưng người thanh niên, tay trái liền thuận thế túm lấy cánh tay phải của người thanh niên. Người chà lưng lắc đầu, trong lòng thầm lẩm nhẩm: “Kẻ ngoại đạo.”

Động tác tiêu chuẩn của việc chà lưng cần phải là tay phải cầm khăn bông, tay trái nắm lấy cánh tay trái của vị khách mới phải, thế nhưng đối phương lại dùng tay trái để nắm vào cánh tay phải của khách, hành động này trông vô cùng ngượng nghịu. Người thanh niên trong bể bơi hình như cũng cảm thấy có gì đó khác lạ, anh ta khẽ nghiêng đầu đang định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy tay mình lạnh toát, cổ tay phải bị một thứ nặng nề khóa chặt lại. Người thanh niên chợt giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại, qua làn

https://thuviensach.vn

hơi nước mờ mịt, anh ta nhìn thấy một bóng người quen thuộc, và bộ còng tay sáng lóa đã khóa chặt cổ tay phải mình với cổ tay trái người đó lại với nhau. “Đội trưởng La?”

Người thanh niên ngẩn người giây lát, dùng ngữ điệu kinh ngạc để thốt ra tên đối phương. Còn người đàn ông giả mạo người chà lưng kia chính là La Phi, sau khi thành công khóa chặt đối phương, tay phải của anh cũng nhanh nhẹn vắt chiếc khăn bông lên vị trí cổ tay hai người đang dính chặt, vừa vặn có thể che khuất được chiếc còng tay đó. “Đừng có gây ra hành động gì lớn, nếu không sẽ là gọi cho những người cảnh sát khu vực đến sớm đấy.”

La Phi vừa khẽ nói vừa hất cằm về phía người chà lưng ở bên ngoài cửa đang chăm chú dõi theo họ, sau đó anh tháo chiếc khăn tắm ra, bản thân mình cũng bước vào trong bể, lại nói: “Chúng ta vẫn có thời gian để trò chuyện.”

Sau phút kinh ngạc ban đầu, người thanh niên lại nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh. Anh ta thậm chí còn mỉm cười với La Phi: “Sao mà trùng hợp thế nhỉ? Đội trưởng La, anh cũng đến đây để nghỉ mát à?”

292 La Phi cũng cười, anh ngồi sánh vai bên cạnh người thanh niên, nhấn chìm chiếc còng tay đó vào trong nước, sau đó anh hỏi ngược lại một câu: “Tôi cần phải xưng hô cậu như thế nào nhỉ? Văn Thành Vũ, hay là Đỗ Minh Cường?”

Người chà lưng ở phía bên ngoài cửa nhìn thấy bộ dạng hai người thân mật trò chuyện không kìm nổi lắc đầu vẻ buồn bực. Lẽ nào hai người này vốn là bạn bè đã quen biết nhau từ trước, vậy thì cần gì để cho mình kiếm được một trăm tệ dễ dàng như vậy chứ? Thế giới này đúng là càng lúc càng khó hiểu. Người thanh niên ở trong bể lúc này quay sang nhìn La Phi, trên mặt lộ rõ sự băn khoăn và mơ hồ: “Ý anh là gì vậy?”

https://thuviensach.vn

La Phi nheo mắt nhìn bộ dạng giả vờ ngờ nghệch của đối phương, như thể đang thưởng thức một bức tranh rất thú vị. Giây lát sau, anh nói mang theo ý cười chua chát: “Cậu đúng là đóng giả rất giỏi. Cho dù tôi đã biết được thân phận của cậu, vẫn khó có thể nhận ra cậu chính là Eumenides mà cảnh sát nhọc công tìm kiếm.”

Người thanh niên nhún vai: “Tôi không hiểu lời của anh nói.”

“Tôi đã theo dõi cậu suốt mười ngày nay, kể từ ngày mùng 1 tháng 12 khi tổ chuyên án bắt đầu giải thể. Cậu cảm thấy vẫn còn cần giấu giếm trước mặt tôi sao?”

Nói đến đây, La Phi khẽ thở dài một tiếng, “Bây giờ chúng ta đang trò chuyện một cách chân thành, xung quanh cũng chẳng có người khác, hãy xé bỏ tất cả ngụy trang đi.”

Lần này người thanh niên trầm mặc rất lâu, anh ta nhìn hơi nước vấn vít trước mắt, không biết đang nghĩ gì. Khi anh ta quay sang nhìn La Phi một lần nữa, cuối cùng anh ta cũng bỏ hết sự phòng bị, và khí chất trên người anh ta cũng đột nhiên có sự thay đổi lớn. Cái tên phóng viên kiêu ngạo vênh váo có phần điên cuồng đó đã không còn nữa, thay vào đó là một ánh mắt âm u của tên sát thủ lạnh lùng, từng lỗ chân lông cũng đều toát ra khí chất vô cùng mẫn cảm nhạy bén. La Phi chăm chú nhìn sự biến hóa của người bên cạnh với một tâm trạng vô cùng phức tạp, anh rất khó có thể tưởng tượng ra hai loại khí chất hoàn toàn khác ngược nhau lại có thể xuất hiện trên cùng một người như vậy. Thảo nào mà tên này lại dám mai phục ở ngay trước mắt tổ chuyên án lâu như vậy. Xem ra hắn không phải chỉ là một tên sát thủ siêu đẳng, mà còn là một diễn viên siêu đẳng. “Hãy nói cho tôi trước đi...”

Người “diễn viên”

https://thuviensach.vn

đã khôi phục lại tướng mạo vốn có lúc này lắc đầu nói, “Sơ hở của tôi ở đâu?”

293 “Việc phá được vụ huyết án 1.12.”

La Phi cũng không cần phải che giấu điều gì, “Cậu không hề lấy đi tài liệu trong phòng Hồ sơ, nhưng lại có thể phân tích một cách tinh tế và chuẩn xác như vậy, cho nên cậu bắt buộc phải có một kênh nào đó để thám thính thông tin nội bộ của cảnh sát. Sau khi nghĩ đến điều này, tôi bắt đầu nghi ngờ cậu rồi. Bởi vì tôi tin chắc tất cả đồng nghiệp bên cạnh mình quyết không thể nào là “nội gián”

, họ đều bị cậu lợi dụng trong lúc vô thức. Và trong khoảng thời gian này, người ngoài có thể liên tục tiếp xúc với người của tổ chuyên án thì chỉ có một mình cậu.”

“Ưm, tôi đã nóng vội quá rồi...”

Người thanh niên ngẩng đầu vẻ tiếc nuối, “Tôi lẽ ra phải trầm tĩnh hơn một chút.”

“Nhưng tôi không hề xác định được cụ thể là cậu đã thông qua cách thức nào để lấy được thông tin, cho nên tôi chỉ có thể tạm thời giải tán tổ chuyên án, chỉ có như vậy mới có thể cắt đứt được tầm nhìn của cậu, hơn nữa lại không gây nên sự cảnh giác của cậu.”

La Phi trong lúc trần thuật nhìn chăm chú vào người thanh niên, trong ánh mắt mang theo ý tứ dò hỏi. Người thanh niên cũng thẳng thắn nói cho đối phương: “Ngay hôm đầu tiên các anh bắt tôi, tôi đã mượn máy của Mộ Kiếm Vân, nhân lúc cơ hội đổi sim vào máy, tôi đã gài một máy nghe lén siêu nhỏ ở vỏ. Thiết bị nghe trộm này chuyên dùng cho di động, có thể được cung cấp điện thông qua pin di động.”

https://thuviensach.vn

Thì ra là thế, La Phi gật đầu. Mộ Kiếm Vân tham gia tất cả những cuộc thảo luận liên quan đến vụ án 1.12, tư liệu mà Eumenides đã có được thậm chí còn vượt qua những ghi chép trong hồ sơ của cảnh sát. Đối phương thực ra là đang đứng trên vai của tổ chuyên án, cho nên mới có thể điều tra ra hung thủ thực sự của vụ huyết án 1.12 trước. Nghĩ đến điều này, La Phi không kìm nổi lộ ra nụ cười đắng chát đầy bất lực. “Tôi cũng là không còn cách nào khác mới đi một bước mạo hiểm như vậy.”

Người thanh niên lại giải thích nói, “Lúc đó tôi rất nóng lòng muốn điều tra rõ chân tướng vụ án cái chết của bố tôi, thế nhưng tất cả mọi manh mối lại bị các anh theo dõi sát sao. Tôi chỉ có cách duy nhất là mượn sức lực của các anh mới có thể tiếp tục điều tra.”

Đúng vậy, trà trộn vào trong nội bộ tổ chuyên án, để các thành viên của tổ chuyên án trở thành tai mắt của mình. Đây đúng là một kế vẹn cả đôi đường: vừa an toàn lại vừa tiết kiệm sức lực. Và đối phương có thể cũng nghĩ ra được phương thức này thực ra cũng là do nhận được một sự ám thị nào đó của mình. “Lần đó, khi chúng ta giao đấu ở trong quán mạng, tôi đã cố ý đưa ra cái tên người phóng viên mạng Chân Như Phong, muốn dùng anh ta để làm mồi nhử cậu. Thế là cậu bèn tương kế tựu kế, đã tranh trước một bước giết chết người phóng viên đó, đồng thời hướng tầm nhìn của cảnh sát lên chính bản thân mình, 294 dùng thân phận là người phóng viên đó để bị tổ chuyên án nắm được, mượn cơ hội đó để trà trộn vào trong nội bộ của cảnh sát.”

La Phi chỉ ra quá trình lên kế hoạch của đối phương. “Ồ?”

Người thanh niên rướn mày, “Việc tôi giết tên phóng viên đó anh cũng biết rồi sao?”

“Nếu như cậu là Eumenides, vậy thì cậu chắc chắn không phải là “Chân Như Phong”

https://thuviensach.vn

bởi vì tên phóng viên đó đã ép hỏi Ngô Dần Ngọ, đây hoàn toàn không phải là phong cách xử lý công việc của Eumenides, hơn nữa Eumenides cũng sẽ không đưa “”

mà không có cách nào thực hiện được. Sau khi nghĩ đến điều này, tôi bèn bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về vấn đề ngày tháng bị vết mực che khuất trên đó.”

La Phi thoáng ngừng lại, sau đó lại nói với vẻ tự tin: “Chắc là ngày mùng 1 tháng 11 mới đúng phải không? Cậu đã lợi dụng tư duy của mọi người để tạo nên một kế che mắt. Khi cảnh sát nhìn thấy này, phản ứng đầu tiên chính là phải tăng cường cảnh giác đối với cả tháng 11, thế nhưng lại bỏ qua mấy giờ đồng hồ vừa mới trôi qua nhưng cũng thuộc về tháng 11. Và trong khoảng thời gian này, cậu đã thực thi việc thích sát đối với “Chân Như Phong”

.”

Người thanh niên lộ ra nét mặt khen ngợi: “Hoàn toàn chính xác!”

Thế là La Phi lại nói tiếp: “Chân Như Phong thực sự đã chết ngày mùng 1 tháng 11, nhưng trong ngày hôm đó cả thành phố không hề xảy ra vụ án hung sát, cho nên tôi đã đi điều tra về cái chết bất ngờ ngày hôm đó. Sau đó tôi điều tra ra được một người nam giới say rượu ngã xuống sông chết đuối, tên của anh ta là Đồng Mộc Lâm. Sau khi điều tra rõ ra được nguồn kinh tế và tư liệu mạng của anh ta, tôi tin chắc anh ta mới là người phóng viên mạng bất lương đó - Chân Như Phong. Đương nhiên những điều tra này tôi đều giao cho đội cảnh sát hình sự ở chi nhánh Sở công an bí mật tiến hành, cho nên mặc dù cậu tiến hành nghe trộm trong tổ chuyên án, nhưng không hề hay biết gì về những hành động này.”

“Anh vô cùng thận trọng, hơn nữa cũng rất cần thiết.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Minh Cường ủ dột chớp mắt, “Trên người Đồng Mộc Lâm đúng là có rất nhiều manh mối, bởi vì khi tôi giết hắn ta thực sự quá vội vàng. Lúc đó các anh cũng đang dốc sức để tìm kiếm tên phóng viên đó, tôi bắt buộc phải nhanh chóng để hoàn thành việc thay thế. Cho nên tôi không thể nào giải quyết sạch sẽ hết thông tin của Đồng Mộc Lâm, tôi chỉ là lấy đi một số thông tin quan trọng nhất, dùng để ngụy trang thân phận của mình.”

“Cứ như thế mà tiến vào khu vực trung tâm của tổ chuyên án, gan của cậu cũng lớn quá đấy. Cậu tự tin như vậy: cảnh sát không thể nào lật tẩy được chiêu trò của cậu sao? Cần phải biết rằng, chỉ cần chúng tôi tìm thấy được Đồng Mộc Lâm, thân phận thực sự của cậu sẽ bị bại lộ hoàn toàn.”

295 “Đúng vậy.”

Người thanh niên thản nhiên trả lời, “Nhưng các anh cũng không nghĩ đến được cần phải đi tìm Đồng Mộc Lâm. Nếu như tôi không phải là hơi nóng lòng trong quá trình ép Đinh Khoa ra mặt, e rằng đến giờ anh cũng không thể nào nghi ngờ đến tôi phải không?”

La Phi không phủ nhận điều này: “Ừm, cậu đúng là đã lừa được tôi. Trên thực tế, sự nảy sinh nghi ngờ của tôi đối với cậu vẫn là có được từ sự nhắc nhở của một người khác.”

“Là ai?”

Cùng lúc đối với việc đưa ra câu hỏi, người thanh niên cũng đã nghĩ ra được đáp án, “Đinh Khoa?!”

La Phi gật đầu. Người thanh niên “hi”

một tiếng, vừa bất lực lại vừa như được giải thoát: “Trước khi tôi động vào ông ấy thì đã có sự chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Nhưng tôi lại không thể không ép ông ta ra. Bởi vì có một số sự việc tôi bắt buộc cần phải làm rõ.”

https://thuviensach.vn

La Phi hiểu rất rõ lời nói của đối phương. Ân sư giống như người bố nuôi của mình lại là người bắn chết bố đẻ của mình, ai có thể chịu đựng được một câu hỏi lớn nhường ấy ở trong lòng chứ? Cho dù là phải mạo hiểm thịt nát xương tan, cũng nhất định phải triệt để giải đáp được bí mật này! “Sau khi tìm thấy được “Chân Như Phong”

thực sự, tôi càng chắc chắn cậu chính là Eumenides.”

La Phi lại một lần nữa nhìn về phía người thanh niên. Anh ta cười nhạt, không còn phủ nhận thân phận này của mình nữa. La Phi lại nói: “Nhưng tôi vẫn còn có hai câu hỏi đến giờ cũng chưa hiểu rõ.”

Người thanh niên lặng lẽ nhìn La Phi, chờ đợi đối phương nói rõ. “Trước tiên là liên quan đến sự hạn chế hành động của cậu. Cậu đã giao mình cho cảnh sát, chúng tôi bắt buộc cần phải tiến hành sự canh giữ bảo vệ cho cậu suốt 24 tiếng đồng hồ, lẽ nào cậu đã làm tốt công tác chuẩn bị, trong khoảng thời gian một tháng này không tiến hành bất cứ hành động tự do nào sao?”

“Đương nhiên không thể tuyệt đối như vậy, tôi đã chuẩn bị đường lùi. Nếu như anh lục soát tỉ mỉ căn phòng ngủ của tôi thì sẽ hiểu ngay thôi.”

“Có lối đi bí mật sao?”

La Phi thấp thoáng đoán được điều gì đó. Người thanh niên gật đầu: “Tôi cũng thuê căn phòng bên cạnh. Trong phòng ngủ của tôi có một dãy tấm bình phong, từ tấm bình phong có thể trèo ra được sang phòng bên cạnh. Nếu như có việc gì nhất định phải ra ngoài xử lý, tôi sẽ 296 ngụy trang một hồi, sau đó ra ngoài từ căn phòng bên cạnh. Đương nhiên tôi chắc chắn phải chọn lựa làm những việc này trong khi Liễu Tùng đang ngủ say ngoài phòng khách, hơn nữa, thời gian tôi ra ngoài không được quá lâu.”

La Phi “ồ”

https://thuviensach.vn

một tiếng, nói như vậy thì cũng khá hợp lý. Bởi vì, anh đã không chỉ một lần nhìn thấy bản lĩnh cải trang của đối phương, nhưng có một việc vẫn khiến người ta thắc mắc. “Vậy còn những người cảnh sát mặc thường phục vòng ngoài thì sao? Lẽ nào họ không nảy sinh bất cứ sự nghi ngờ gì đối với việc ra vào của cậu sao?”

“Tôi biết né tránh họ.”

Người thanh niên nhún vai, “Anh quên rồi sao, ngay buổi tối đầu tiên tôi đã nhận diện tất cả những người cảnh sát mặc thường phục một lượt.”

Đúng vậy! La Phi chợt nhớ ra: vào buổi tối hôm đầu tiên cảnh sát tiến hành bảo vệ Đỗ Minh Cường, cậu ta đã cố tình gây nên cuộc tranh cãi với Thường Khải - người gây ra vụ tai nạn giao thông, bề ngoài xem ra là anh ta muốn mượn tay cảnh sát để giúp mình đối phó, mục đích thực sự lại là muốn nhận diện tất cả những cảnh sát mặc thường phục mà phía cảnh sát bố trí. Đây đúng là một kế hoạch xuất sắc, liều lĩnh nhưng lại rất tỉ mỉ tinh tế. La Phi thầm khen ngợi, nhưng thứ tâm trạng này không được thể hiện ra trên mặt anh. Tiếp đó, anh lại chau mày hỏi: “Ngoài ra còn có một việc lại khiến tôi cảm thấy băn khoăn nhất - chính là liên quan đến thân phận của cậu. Rõ ràng cậu không phải tên Đỗ Minh Cường, nhưng tôi không chỉ một lần sát hạch tài liệu giấy tờ của cậu, nhưng lại không phát hiện ra được bất cứ vấn đề gì. Cậu đã thông qua phương thức nào để có thể ngụy tạo được thân phận một cách giống y như thật vậy?”

Đỗ Minh Cường sau khi trầm mặc giây lát, bèn nói: “Đó không phải là ngụy tạo thân phận, đó là chân thực.”

La Phi nheo mắt: “Nhưng tên thực của cậu rõ ràng là Văn Thành Vũ.”

“Tôi vừa tên là Văn Thành Vũ, cũng tên là Đỗ Minh Cường. Tôi còn có rất nhiều những cái tên khác, nhưng bây giờ tôi không muốn nói cho anh biết.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Minh Cường trịnh trọng nói, “Nhưng tôi có thể bảo đảm với anh, từng thân phận của mỗi cái tên sau này, đều chân thực hữu hiệu.”

La Phi lắc đầu, hình như càng lúc càng khó hiểu. Người thanh niên bèn bắt đầu giải thích tỉ mỉ vấn đề này: “Bắt đầu từ năm tôi 14 tuổi, thầy giáo đã dẫn tôi đi khắp các tỉnh thành trong toàn quốc. Chúng tôi tìm kiếm tất cả những thanh niên đã rời xa sự quản giáo của gia đình khoảng 297 18 tuổi, đồng thời lặng lẽ xử lý những cậu thiếu niên phù hợp với điều kiện, sau đó tôi đến nhà đối phương để lấy trộm sổ hộ khẩu, đồng thời thay thế người thiếu niên đó để đi làm chứng minh thư, như vậy là tôi đã có được thân phận thực sự của cậu ta - thân phận hoàn toàn hợp pháp. Thân phận kiểu này của tôi có đến mười mấy cái, được rải rác khắp các thành phố khác nhau, và độ tuổi thì từ 20 đến 30 tuổi, thành phố, nông thôn, tất cả đều có đủ, đủ để ứng phó tất cả mọi nhu cầu cho hành động của tôi sau này.”

La Phi nghe mà cảm thấy ớn lạnh. Mười mấy thân phận giống như vậy, cũng có nghĩa là có mười mấy cậu thiếu niên đã lặng lẽ biến mất khỏi thế giới này. “Điều kiện phù hợp? Thế nào gọi là điều kiện phù hợp?”

Anh dùng giọng nói thâm trầm truy hỏi. “Chưa bao giờ để lại bất cứ ghi chép gì trong xã hội, có mối liên hệ với các thành viên khác trong gia đình càng ít càng tốt, nếu như bố mẹ đều đã mất, thì là thích hợp nhất. Ví dụ thân phận Đỗ Minh Cường mà hiện nay tôi đang dùng, cho dù anh biết tôi là giả mạo, nhưng anh cũng không thể tìm được bất kỳ chứng cứ gì.”

Nói đến đây, người thanh niên dường như nhận ra sự phẫn nộ trong lòng La Phi, bèn đặc biệt bổ sung thêm: “Những tên đó mặc dù tuổi không nhiều, nhưng đứa nào cũng đầy rẫy tội lỗi, cho dù tồn tại trên thế giới này cũng chỉ trở thành kẻ gây hại cho xã hội mà thôi.”

La Phi hít thở một hơi thật sâu, anh biết được logic của đối phương, mà logic đó chính là căn nguyên mâu thuẫn không thể nào điều hòa được giữa bọn họ. Nhưng La Phi lúc này lại cũng nghĩ thông suốt được một vấn đề:

https://thuviensach.vn

“Thảo nào chúng tôi không có cách nào để điều tra loại trừ được ghi chép mà cậu được bồi dưỡng, bởi vì cậu có bao nhiêu thân phận hợp pháp như vậy...”

“Đúng vậy”

, người thanh niên thản nhiên thừa nhận, “Ở những địa điểm khác nhau, tôi dùng những thân phận khác nhau để tiến hành những khóa huấn luyện khác nhau. Các anh muốn tìm thấy được một người khớp với tôi ở trong kho dữ liệu là điều không thể, bởi vì, tôi là do mười mấy “người”

tạo thành, mà mỗi cái “tôi”

đơn nhất đều không hề có điểm gì đặc biệt.”

“Các người đã chuẩn bị suốt mười tám năm, chỉ vì một kế hoạch giết người.”

La Phi ủ rũ cảm thán, “Thảo nào kế hoạch này lại chu đáo cẩn mật và đáng sợ như vậy...”

“Đúng vậy. Chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bao gồm cả tiền, kỹ năng và cả sự chuẩn bị về mặt tâm lý.”

La Phi bất lực cười chua chát, nhưng anh lại cảm thấy hứng thú đối với một cụm từ trong đó. “Hãy nói về nguồn tiền đi, các người giải quyết như thế nào?”

Viên Chí Bang đã hoàn toàn mất đi khả năng sinh sống, anh ta cần phải làm thế nào để thu gom được một số tiền lớn phục vụ những nhu 298 cầu cho Eumenides lúc trưởng thành, bồi dưỡng và cả những hành động sau này? “Việc này cũng quá đơn giản thì phải?”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên hình như lấy làm lạ tại sao La Phi lại hỏi một vấn đề vô vị như vậy, anh ta làm một phép so sánh, “Ví dụ như hôm nay tôi giết chết Trần Thiên Tiêu, nếu như không phải bị anh khóa lại, vậy thì ngày mai con số trong một tài khoản ngân hàng nào đó của tôi sẽ có thêm số tài sản vài trăm vạn tệ.”

La Phi cười tự trào, trách mình sao lại quên được tư duy hành sự của đối phương: Trong con mắt của Eumenides, tài sản của bất cứ “kẻ ác”

nào đều đáng bị tước đoạt. “Được rồi, tôi đã trả lời đủ nhiều rồi.”

Người thanh niên lúc này cũng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt La Phi, “Tôi hy vọng sau đây anh cũng có thể thành thực trả lời một số câu hỏi trong lòng tôi.”

La Phi cũng nhìn lại đối phương, cũng nghiêm túc gật đầu. Người thanh niên đưa ra câu hỏi đầu tiên: “Sau khi Đinh Chấn chết, anh đã bắt đầu đoán ra được thân phận của tôi, vậy tại sao anh lại không bắt tôi?”

La Phi trả lời rất thoải mái: “Bởi vì tôi không có đủ chứng cứ, và cậu thì lại có thân phận chứng minh. Đồng thời tôi cũng không thể hy vọng có thể thông qua thẩm vấn để đạt được điều gì đó từ miệng cậu.”

“Vậy thì tất cả mọi việc anh làm sau này đều là đang giăng bẫy tôi phải không? Để có được chứng cứ mà anh mong muốn?”

Lần này La Phi thoáng do dự, sau đó hỏi ngược lại: “Cậu ám chỉ những thứ gì?”

“Khi mở cuộc họp lần đó, anh giao tư liệu và ghi âm của “vụ án 1.30”

cho tôi, anh còn nói với các thành viên của tổ chuyên án, hy vọng thông qua hướng dẫn tâm lý để ngăn cản hành vi giết chóc của Eumenides. Cho dù như vậy sẽ mất đi cơ hội bắt được Eumenides.”

https://thuviensach.vn

“Tất cả những điều này đều là thái độ chân thực của tôi, tôi hy vọng cậu có thể gác tay từ đó.”

Trước tiên La Phi nói ra câu này một cách chắc chắn, sau đó anh lại hơi thay đổi khẩu khí, “Nhưng tôi biết: thông qua sinh tử của “Đỗ Minh Cường”

để phán đoán sự lựa chọn của cậu hoàn toàn không hề có ý nghĩa, tiêu chuẩn sinh tử thực sự cần phải ở chính Trần Thiên Tiêu. Cho nên khoảng thời gian chờ đợi phía sau của tháng 11 thực ra chỉ là biểu diễn, cuộc chiến đấu thực sự đến ngày mùng 1 tháng 12 mới bắt đầu. Từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu âm thầm theo dõi cậu.”

299 “Hi.”

Người thanh niên cười khan một tiếng, “Kỹ thuật theo dõi của anh quá tốt, tôi không hề phát hiện ra...”

La Phi cười tự tin, lại nói tiếp: “Tối đầu tiên tôi đi theo cậu, nhìn thấy cậu tìm cô gái đó. Lúc đó tôi cứ tưởng rằng vụ án này thực sự đã kết thúc rồi...”

Người thanh niên nghe đến đây bèn nhắm mắt lại, hình như muốn che giấu thứ tình cảm nào đó ở trong lòng. “Nhưng ngày thứ hai tôi liền phát hiện ra cậu lại bắt đầu lặng lẽ truy tìm dấu vết của Trần Thiên Tiêu, từ thành phố A truy lùng đến tận Hải Khẩu. Tôi đi theo từng bước chân cậu, trong lòng rất khó có thể nói ra được là thứ cảm giác gì. Tôi biết rằng cuối cùng tôi có thể bắt được Eumenides, nhưng đây không hề là kết quả tôi mong muốn nhất.”

La Phi nói rất chân thật, cuối cùng anh thở dài một tiếng, “Tại sao? Tại sao cậu vẫn cứ phải đưa ra sự chọn lựa như vậy?”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên vẫn nhắm mắt lại, trong miệng lại lần nữa hiện ra ý vị đắng chát, sau đó anh ta hỏi ngược lại: “Tại sao anh lại phải xóa đi nội dung cuối cùng ở trong cuốn băng ghi âm?”

La Phi quay sang, kinh ngạc ngẩn người giây lát rồi mới hỏi: “Cậu nghe thấy nội dung ghi âm cuối cùng sao?”

Người thanh niên cười đau khổ gật đầu: “Thầy giáo đã bố trí tất cả những việc này từ trước. Khi ông phát hiện ra tôi lén xem cô gái đó biểu diễn, thì đã tính toán được hành trình sau này của tôi. Cho nên ông đã bảo cô gái đó giao cho tôi bản ghi âm hoàn chỉnh. Chính là vào buổi tối ngày đầu tiên anh theo dõi tôi.”

Trái tim La Phi từ từ chìm xuống, lồng ngực khó chịu như bị nghẹt thở. Anh đã dốc công lên kế hoạch, thế nhưng lại để lộ một mắt xích quan trọng: trong vụ bắt giữ con tin mười tám năm trước đó, rõ ràng Viên Chí Bang hoàn toàn có khả năng để sao lưu lại bản ghi âm hiện trường. Và anh ta đã đoán được phía cảnh sát sẽ tiến hành triển khai tấn công tâm lý đối với Văn Thành Vũ, thì sao lại có thể quên đi việc đưa cho đứa bé đó nghe toàn bộ chân tướng nội dung trong bản ghi âm được chứ. “Anh không cần thiết phải hỏi tôi tại sao lại chọn lựa như vậy.”

Lúc này người thanh niên cuối cùng cũng mở mắt, anh ta quay sang nhìn La Phi, rầu rầu nói: “Anh đã xóa đi chân tướng cuối cùng, điều đó chứng tỏ rằng anh hiểu rất rõ: tôi vốn không có sự chọn lựa nào khác khi đối diện với chân tướng đó, có đúng vậy không?”

La Phi liếm môi, lại không biết còn có thể nói được điều gì. Anh đúng là đã xóa đi một đoạn chân tướng cuối cùng trong bản ghi âm đó, đây chính là chủ ý 300 của anh và Đinh Khoa, bởi vì họ đều biết: chân tướng đó là điều mà bất cứ ai đều khó có thể chịu đựng nổi. La Phi và người thanh niên cùng nhìn nhau không nói, và nội dung đoạn ghi âm bị xóa đi đó dường như lại

https://thuviensach.vn

đang vang lên bên tai họ: ... Trước tiên là giọng nói vui mừng hân hoan của đứa bé: “Bố ơi, bố đã mua được bánh ga tô sinh nhật cho con chưa?”

Sau mấy giây tĩnh lặng, Văn Hồng Binh trầm giọng nói: “Sẽ mua... bố lát nữa sẽ mua cho con.”

“Bố mày lừa mày đấy, anh ta vốn không có tiền! Anh ta không mua nổi bánh ga tô đâu...”

Một giọng nói sắc nhọn chợt vang lên cắt ngang câu nói của Văn Hồng Binh, “Mày vĩnh viễn không bao giờ ăn được bánh ga tô sinh nhật đâu.”

Tiếng khóc tràn trề thất vọng của đứa bé vang lên cùng với giọng nói sắc nhọn cay nghiệt đó. Cơn giận dữ của Văn Hồng Binh trong khoảnh khắc chợt bùng lên, tâm trạng của ông ta cũng không thể nào khống chế nổi. Thế là chửi bới, cấu xé, hòa lẫn giữa tiếng khuyên nhủ lo lắng và bất lực của Viên Chí Bang, tất cả thành một mớ hỗn loạn. “Pằng!”

Tiếng súng vang lên, kết thúc khung cảnh hỗn loạn này. Sau đó bèn nghe thấy tiếng Viên Chí Bang lớn tiếng trách móc: “Anh bị điên à? Anh khiêu khích anh ta làm gì chứ?! Anh không nhìn thấy trên người anh ta buộc mìn sao?!”

“Sợ gì chứ?”

Người bị trách móc vẫn cười tỉnh bơ, “Chỉ là mìn giả mà thôi!”

“Anh nói cái gì? “ Giọng nói của Viên Chí Bang vô cùng kinh ngạc. Tiếp theo sau đó là tiếng Đinh Khoa và mọi người lao vào hiện trường, đoạn ghi âm đến đây mới thực sự kết thúc. ... Sau khi trầm mặc hồi lâu, người thanh niên cuối cùng lại lên tiếng: “Không có mối nhân quả bị vấn vít lấy nhau, không có sự bất lực, cũng không có mơ màng. Tất cả đều vô cùng rõ nét, rõ nét đến độ khiến tôi run rẩy. Bởi vì đó vốn không phải là

https://thuviensach.vn

mối thù hận khắc cốt ghi tâm, là mối thù hận mà bất cứ ai cũng đều không thể không báo thù.”

301 La Phi khẽ thở dài. Cho dù anh là một người lạc quan như vậy lúc này đây cũng không biết nên an ủi đối phương như thế nào, bởi vì chân tướng sự thực bất lực thay không hề có mối quan hệ gì với nhân quả cả. Viên Chí Bang, Văn Hồng Binh, bao gồm cả đứa bé muốn bán bánh ga tô đó, họ căn bản vốn không phải chịu trách nhiệm gì đối với kết cục bi thảm này, tất cả mọi trách nhiệm đều rõ ràng nhằm chỉ về kẻ gây ra tội lỗi - Trần Thiên Tiều. Trần Thiên Tiều sớm đã biết Văn Hồng Binh mang theo mìn giả, có lẽ ngay từ ban đầu lúc Văn Hồng Binh lao vào nhà ông ta thì đã biết rõ rồi. Nhưng ông ta lại vẫn luôn phối hợp để biểu diễn cùng Văn Hồng Binh, bởi vì ông ta vẫn còn mục đích sâu xa hơn. Lời khuyên giải của Viên Chí Bang đối với Văn Hồng Binh xém chút nữa đã phá hoại kế hoạch của Trần Thiên Tiều, may mà một câu nói ngây thơ của đứa bé khiến ông ta nhìn thấy cơ hội xoay chuyển thế cờ. Thế là ông ta bắt đầu dùng những câu nói tồi tệ để kích động vào vị trí yếu đuối nhất trong lòng Văn Hồng Binh, ông ta biết được đối phương chắc chắn sẽ vì thế mà trở nên điên cuồng. Trần Thiên Tiều đã thành công. Viên đạn đó của Viên Chí Bang đã bắn ra tạo thành một dấu chấm hoàn mỹ cho kế hoạch của ông ta. Người chủ đến đòi nợ đã chết trước mặt ông ta, sau này ông ta có thể yên tâm để tận hưởng món tiền mà không có ai đến đòi. Viên Chí Bang và đứa bé đó đều chỉ là công cụ để ông ta thực thi cái kế hoạch tà ác đó mà thôi. Viên Chí Bang là người đầu tiên biết rõ chân tướng sự việc, nhưng anh ta lại không có cách nào để xử lý Trần Thiên Tiều. Bởi vì đứng trên phương diện pháp luật thì hắn ta không hề có tội. Viên đạn vốn dĩ cần phải khuếch trương chính nghĩa thì lại trở thành một công cụ thực thi tội ác. Sự biến hóa này mười tám năm trước đã làm vỡ tan tín ngưỡng đối với nghề cảnh sát của Viên Chí Bang, anh ta không còn tin tưởng bất cứ quy tắc nào cả, từ đó anh ta chỉ tin tưởng vào bản thân mình, anh ta lập nên lời thề phải dùng sức mạnh của mình để thay đổi những thứ tà ác tồn tại trong thế giới này. Và Văn Thành Vũ mười tám năm sau lại không thể nào trốn tránh được trách nhiệm như thể số mệnh

https://thuviensach.vn

của mình. Bởi vì bố đẻ của hắn đã chết trong một vụ mưu sát, một vụ mưu sát vô cùng tà ác nhưng lại tuyệt đối "hợp pháp"

. "Khi tôi nghe xong toàn bộ nội dung trong bản ghi âm đó, tôi mới triệt để lĩnh hội được ý nghĩa tồn tại của Eumenides. Và việc trở thành Eumenides, thì từ mười tám năm trước đã trở thành số mệnh mà tôi không thể nào trốn tránh được."

Người thanh niên lúc này lại nói tiếp, "Tôi phải cảm ơn thầy giáo, chính 302 là ông đã để dành Trần Thiên Tiêu lại cho tôi, trở thành ngọn đèn soi sáng dẫn đường chỉ lối lúc tôi đang bàng hoàng."

La Phi giật mình: đúng vậy. Viên Chí Bang vẫn luôn nắm được tung tích của Trần Thiên Tiêu nhưng không hề ra tay, như vậy thì xem ra Trần Thiên Tiêu đúng là người chỉ đường dẫn lối mà Viên Chí Bang đã đặc biệt để dành lại cho Văn Thành Vũ. Trong lòng anh lại chợt trào dâng thứ cảm giác thê lương và bất lực: có một dạo mình đã cho rằng có thể kéo Văn Thành Vũ ra khỏi doanh trại chiến đấu mà Viên Chí Bang khống chế, nhưng ai mà ngờ được Viên Chí Bang đã có sự sắp xếp chu đáo cẩn mật từ trước. Chung quy lại, mình vẫn chỉ là một con cá nheo để bầu bạn cùng sự trưởng thành của Eumenides. Nhưng bất luận thế nào, con cá nheo này cuối cùng cũng bắt được con mồi của mình. Nghĩ đến đây, thái độ của La Phi cũng thoải mái hơn phần nào, mặc dù trong sự thoải mái này cũng khó tránh khỏi mang theo nỗi tiếc nuối vô hạn. Hình như những điều cần nói đều đã nói xong rồi, sau khi hai bên trầm mặc nhìn nhau hồi lâu, La Phi thở dài: "Có lẽ cũng đã đến lúc tôi cần phải thông báo cho cảnh sát khu vực đến rồi đấy."

"Anh không dẫn theo người của mình à?"

Người thanh niên hỏi. La Phi lắc đầu: "Lúc trước tôi đã nói rồi, tôi không xác định được là cậu lấy thông tin của cảnh sát từ chỗ ai, cho nên tôi giải tán tổ chuyên án, chỉ một mình theo dõi cậu đi đến Hải Khẩu. Tôi cũng

https://thuviensach.vn

chưa từng sử dụng cảnh sát trong vùng, bởi vì tôi cảm thấy, trước mặt đối thủ như cậu thế này, chỉ có một mình hành động thì mới yên tâm được."

"Quyết định của anh hoàn toàn sáng suốt!"

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn trần nhà, "Nếu như anh bố trí thêm những người khác, vậy thì chắc chắn sẽ bị tôi phát hiện ra. Nhưng tôi thực sự không ngờ là anh lại hành động một mình."

La Phi nhận ra sự cảm khái có phần tiếc nuối đối với đối thủ tầm cỡ trong ngữ điệu của đối phương. Đúng vậy, đây chính là trận quyết đấu cam go giữa hai cao thủ, sự tham gia của những nhân vật khác chỉ khiến cho trận quyết đấu này trở nên dung tục và vô vị. Anh thậm chí không kìm được thầm giả thiết: nếu như từ trước đến nay, phía cảnh sát chỉ có một mình mình, vậy thì tình thế liệu có xuất hiện cơ hội đảo ngược sớm hơn không? Thứ suy nghĩ này có lẽ mang theo phần độc đoán và tự cao tự đại, nếu nói là đang tự huênh hoang, thì thà rằng nói đây chính là ham muốn kiểm soát cá nhân mạnh mẽ của người thuộc cung Bọ cạp? Nói đi cũng phải nói lại, nếu như lúc đầu không phải là do Mộ Kiếm Vân rơi vào bẫy của Viên Chí Bang, có khả năng khi Eumenides hành thích Đặng Hoa thì đã bị La Phi bắt giữ được rồi. 303 La Phi thì lại phân tích về hiệu quả hành động đơn độc của mình với Eumenides như sau: "Trước đây, phía cảnh sát mặc dù lực lượng hùng hậu, nhưng chúng tôi ở chỗ sáng, cậu lại ở chỗ tối, một tối một sáng đã tạo thành ưu thế của cậu. Thế nhưng, sau khi tôi điều tra ra được thân phận của cậu, chủ động giải tán tổ chuyên án, khiến cho sự sáng tối giữa chúng ta đã xoay chuyển ngược lại. Đây chính là lý do cơ bản nhất mà bây giờ tôi có thể khóa cậu lại ở đây được."

Người thanh niên gật đầu thể hiện tán đồng, sau đó anh ta lại chuyển hướng, nói: "Nhưng lực lượng của một mình anh thì dù sao cũng rất mỏng, thảo nào mà anh không bắt tôi ngay tại hiện trường lúc tôi giết Trần Thiên Tiêu."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, tôi bắt buộc phải hành động một mình mới có thể qua được đôi mắt cậu, nhưng muốn bắt cậu thì thực sự quá khó, cho nên tôi chỉ có chờ đợi một cơ hội tuyệt đối. Giống như thế này...”

La Phi lúc lắc cổ tay trái của mình, “Khi chúng ta bị khóa chặt vào nhau, không ai có thể giở trò gì được nữa.”

Người thanh niên cười, hình như đang khen ngợi sự nghiêm ngặt và thận trọng của La Phi, nhưng lại hình như đang cảm khái sự bất lực và sơ suất của mình. La Phi lúc này lại lộ ra thần sắc do dự, hình như có một số câu nói không biết có nên nói ra hay không. Nhưng trong hoàn cảnh này, anh thực sự cũng chẳng cần thiết phải che giấu điều gì, cuối cùng, anh vẫn nói ra những lời sâu kín trong lòng: “Thực ra, tôi luôn hành động một mình, ngoài việc sợ làm kinh động đến cậu, còn có một lý do khác rất quan trọng nữa...”

“Ồ?”

Người thanh niên nhìn đối phương với ánh mắt hiếu kỳ. “Tôi cũng đã nghe cuộn băng ghi âm đó...”

La Phi trịnh trọng nói, “Tôi cảm thấy tội danh “cố ý giết người”

của Trần Thiên Tiêu có thể được thành lập.”

“Anh đang dung túng cho hành vi của tôi sao? Anh hy vọng tôi có thể giết chết Trần Thiên Tiêu?”

Khóe mắt người thanh niên hơi cụp xuống. La Phi không trả lời, tỏ thái độ mặc nhận. Giây lát sau, anh lại cười “ha”

một tiếng chua chát, nói: “Có lẽ ít ra có một câu nói của Viên Chí Bang là chính xác: chúng ta đều có một mục đích giống nhau, nhưng chúng ta lại ở hai phe sinh tử hoàn toàn đối lập nhau.”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên cũng bật cười thanh thản, hình như rất tán thành lời miêu tả của La Phi, đồng thời anh ta vẫn còn một vấn đề then chốt cần phải làm rõ. “Anh đã không bắt tôi ngay tại hiện trường, bây giờ anh muốn dùng chứng cứ gì để buộc tội tôi - một người có thân phận hợp pháp được chứ?”

Anh ta chăm chú nhìn đối phương, lên tiếng hỏi. 304 “Muốn tìm được chứng cứ từ chính bản thân cậu, đúng là rất khó.”

La Phi do dự đáp, “Khi cậu ngồi máy bay đến Hải Khẩu, tôi không dám ngồi cùng chuyến bay với cậu, cho nên tạm thời đã mất đi dấu vết của cậu. Nhưng tôi không hề lo lắng, vừa xuống máy bay là tôi đã theo dõi Trần Thiên Tiều - tôi biết cậu chắc chắn sẽ đến tìm ông ta. Tối hôm nay, sau khi Trần Thiên Tiều đến dãy quán ăn ngoài trời, tôi nhìn thấy bóng dáng cậu - dù lúc đó cậu đã đóng giả, đội tóc giả và râu giả, không nhìn rõ gương mặt, nhưng tôi vẫn phán đoán ra người đó chính là cậu qua thân hình và động tác. Sau khi cậu đến dãy quán ăn bèn đóng giả thành nhân viên phục vụ để thực thi hành vi sát hại đối với Trần Thiên Tiều. Lúc đó chính là lúc xe cộ qua lại đông đúc nhất, sau khi cậu hoàn thành việc giết chóc, nhanh chóng trà trộn vào đoàn người, đồng thời trốn chạy biệt tăm theo tuyến đường mà cậu đã lên kế hoạch sẵn. Động tác của cậu rất mau lẹ, tôi thậm chí không chạy theo kịp. Đợi đến lúc tôi lại nhìn thấy cậu lần nữa ở đầu đường, thì lúc đó cậu đã tháo bỏ ngụy trang, trở lại cách ăn mặc ban đầu, quần áo mặc trên người cũng đều thay rồi.”

Người thanh niên hình như càng nghe càng hào hứng, anh ta nghiêng đầu hỏi lần nữa: “Nếu đã như vậy... chứng cứ ở đâu?”

“Nếu không có chứng cứ thì tôi không bắt cậu đâu.”

La Phi tự tin mỉm cười, “Tôi đã chụp được một tấm ảnh.”

“Tấm ảnh hiện trường giết người sao? Anh sao có thể chứng minh được cái người tóc dài ngang vai che lấp nửa khuôn mặt, và mặt đầy râu chính là

https://thuviensach.vn

tôi chứ?”

La Phi nhìn chăm chú người thanh niên giây lát, hỏi: “Cậu có còn nhớ, lúc cậu chạy đến đường cái không, vừa chạy vừa tháo đôi găng tay gây án, đúng lúc đó vừa vặn có một chiếc xe hơi Nissan lao tới, xém chút nữa đã đâm vào cậu. Cậu nhanh nhẹn né tránh được nhưng đồng thời một ngón tay cậu cũng chống lên nắp chiếc xe ô tô đó.”

“Đúng vậy.”

Người thanh niên trầm ngâm ngật đầu, “Tôi nhớ tôi đã dùng ngón tay giữa - dùng đầu ngón tay ấn vào phần mui trước ở chiếc ô tô Nissan.”

La Phi lại nói: “Tôi đã chụp được bức ảnh khoảnh khắc này ở trên cao, bức ảnh đó có thể thể hiện được rõ vị trí ngón tay cậu chạm vào chiếc xe.”

Người thanh niên hiểu ra được điều then chốt. “Vậy thì anh chắc chắn đã lấy được dấu vân tay đó, có phải vậy không?”

Anh ta lạnh lùng hỏi, nhưng ánh mắt lại hơi trầm tư, hình như đang cố gắng suy nghĩ điều gì đó. “Đúng vậy.”

La Phi không hề e ngại việc lật tấm bài trong tay mình cho đối phương, “Có dấu vân tay này, có được bức ảnh cậu chạm vào chiếc xe, cộng thêm lời làm chứng của tài xế và những người chứng kiến tại hiện trường. Tôi 305 nghĩ, điều này đủ để cấu thành chuỗi chứng cứ chắc chắn không thể nào phá vỡ được.”

Đúng vậy, nếu như chứng cứ này còn chưa đủ, thì tất cả những hung thủ trên thế giới đều có thể ung dung ngoài vòng pháp luật được. Nhưng người thanh niên lúc này lại vẫn có thể bật cười được. “Đội trưởng La, anh có còn nhớ lúc đó tôi đã dùng bàn tay nào không?”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên đột nhiên hỏi câu này. La Phi chau mày, không hiểu câu hỏi này có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn nghiêm túc trả lời: “Tôi có thể trả lời một cách chắn chắn: là tay trái.”

“Vậy thì anh thực sự không nên khóa tay phải của tôi lại.”

Người thanh niên vừa nói vừa giơ cánh tay trái lên, sau đó ngay dưới con mắt của La Phi, anh ta bèn thò đốt ngón tay giữa của mình vào trong miệng, nghiến chặt răng, cắn đứt đốt ngón tay. “Cậu làm gì thế?”

La Phi giật mình, khi muốn ngăn cản thì đã không còn kịp nữa rồi. Máu tươi từ miệng người thanh niên chảy ra, và khi bàn tay trái của anh ta rời khỏi miệng, đốt tay đầu tiên của ngón giữa đã biến mất, đương nhiên cũng biến mất luôn cả dấu vân tay có thể chứng minh thân phận hung thủ của anh ta. La Phi ngẩn người, trơ mắt nhìn dòng máu chảy ào ạt từ ngón tay bị cắn đứt của người thanh niên, cứ thế chảy tong tong xuống bể nước, bồng chốc đã nhuộm đỏ cả một vùng. Người thanh niên lại như thể không hề cảm thấy đau đớn. Khi anh ta nuốt đốt ngón tay đó vào trong bụng, thậm chí lông mày còn không nhíu lại chút nào. “Tên của tôi là Đỗ Minh Cường, tôi chỉ là một phóng viên mạng. Đồng Mộc Lâm là đồng nghiệp của tôi, chúng tôi cùng chung một nick trên mạng là “Chân Như Phong”

. Tôi đúng là đã thông qua phương thức nào đấy để trà trộn vào trong nội bộ của tổ chuyên án, đồng thời lắp máy nghe trộm trong di động của thành viên tổ chuyên án, nhưng làm như vậy đều chỉ là để đáp ứng cho nhu cầu nghề nghiệp của tôi, bởi vì tôi là một phóng viên, tôi cần phải tìm hiểu được những thông tin bí mật nhất.”

Anh ta vừa nói lại vừa thể hiện ra trạng thái dương dương tự đắc và vô cùng ngạo mạn. Sau đó anh ta lớn tiếng tuyên bố: “Mà mục đích của tôi chính là trở thành người phóng viên xuất sắc nhất trên thế giới!”

https://thuviensach.vn

La Phi bất lực nhìn đối phương, anh muốn nở nụ cười đắng chát nhưng lại không thể ép ra nổi nụ cười. Bởi vì anh biết, tất cả những lời nói lúc này của đối 306 phương đều là giả dối, thế nhưng mình đã mất đi chứng cứ quan trọng nhất để có thể lật tẩy những lời nói dối này. Vĩ Thanh H ai tháng sau, 16 giờ 07 phút ngày 11 tháng 2 năm 2003. Tại tòa án Nhân dân trung cấp tỉnh thành. Tất cả những thành viên có mặt tại phiên tòa án lúc này đều đứng dậy, thẩm phán đã chuẩn bị tuyên đọc kết quả xét xử. Người thanh niên đứng ở ghế bị cáo, qua nét mặt của anh ta, khó có thể nhận ra được tâm trạng trong nội tâm anh ta lúc này. Những người ngồi nghe gồm những thành viên của tổ chuyên án 4.18: La Phi, Mộ Kiếm Vân, Liễu Tùng, Tăng Nhật Hoa. Trên mặt họ rõ ràng đều lộ ra thần sắc thấp thỏm chờ mong, bởi vì lời phán quyết sau đây sẽ là thước đo trực tiếp đến kết quả chiến đấu gian khổ suốt mấy tháng qua của họ. A Hoa đứng ở góc khuất nhất, anh ta không hề thích có mặt trong phiên tòa thế này, nhưng buổi tuyên phạt hôm nay thì anh ta lại không thể không đến. Giọng nói uy nghiêm của thẩm phán vang lên: “... Viện kiểm sát nhân dân của thành phố A đã khởi tố bị cáo Đỗ Minh Cường phạm phải tội danh ngụy tạo chứng minh thư của cư dân, tội danh lấy cắp thông tin bí mật quốc gia một cách phi pháp, tội danh sử dụng máy nghe, máy chụp trộm chuyên dụng phi pháp, tội danh cố ý giết người. Sau khi tòa án thụ lý, căn cứ theo pháp luật tổ hợp thành tòa xét xử tập thể, công khai mở phiên tòa để xử lý vụ án này. Bây giờ, vụ án này đã kết thúc xét xử. ... Căn cứ theo điều tra xét xử bị cáo Đỗ Minh Cường xuất phát từ mục đích cá nhân, lợi dụng cơ hội cảnh sát tiến hành bảo vệ cho sự an toàn của anh ta, vào thời gian tháng 11 năm 2002, đã dựa vào cách thức gài thiết bị nghe lén để giám sát quá trình phá án của cảnh sát, hành vi này đã cấu thành tội có được bí mật quốc gia một cách phi pháp và tội sử dụng máy nghe, máy chụp trộm chuyên dụng phi pháp. Lời buộc tội của cơ quan Công tố đối với việc Đỗ Minh Cường ngụy tạo thân phận cá nhân, thiếu những chứng cứ cần thiết, tòa án không chấp nhận. 307 Lời buộc tội của cơ quan Công tố đối với việc Đỗ Minh Cường giết hại hai người Đồng Mộc Lâm, Trần Thiên Tiều, chứng cứ liên quan thiếu tính loại trừ, tòa án không chấp nhận. Căn cứ theo quy định của điều 282 và điều 284 của “Bộ luật hình sự nước cộng hòa

https://thuviensach.vn

nhân dân Trung Hoa phán quyết như sau: Bị cáo Đỗ Minh Cường phạm tội có được bí mật quốc gia một cách phi pháp, xử phạt ba năm tù. Bị cáo Đỗ Minh Cường phạm tội sử dụng máy nghe, máy chụp trộm chuyên dụng phi pháp, xử phạt hai năm tù. Xử phạt cả hai tội danh, bị cáo Đỗ Minh Cường phải thi hành hình phạt tù năm năm. ...”

Nghe những lời phán quyết này, các thành viên của tổ chuyên án đều không tránh khỏi thầm lắc đầu: đúng như họ đã dự liệu, tòa án không thể buộc tội nghi phạm tội danh cố ý giết người then chốt nhất. Tâm trạng của La Phi còn phức tạp hơn, bởi vì sự sơ xuất của anh mà nghi phạm đã cắn đứt đốt ngón tay của mình, khiến cho dấu vân tay ở hiện trường có thể trực tiếp chứng minh hắn đã giết chết Trần Thiên Tiêu bị mất hết ý nghĩa. Mặc dù hành vi cắn đứt ngón tay của “Đỗ Minh Cường”

vốn dĩ đã là mối hiềm nghi rất lớn, nhưng mối hiềm nghi này không thể nào có thể tạo thành chứng cứ để định tội hắn được. Cảnh sát cũng đã từng lục soát nơi ở của “Đỗ Minh Cường”

, thế nhưng kết quả lại khiến cho người ta vô cùng thất vọng: họ không thể nào tìm thấy được bất cứ dấu vân tay nào trùng khớp với dấu vân tay lưu lại trên đầu chiếc xe Nissan. Theo nguyên tắc “không đủ chứng cứ là vô tội”

, tòa án đúng là không có cách nào để xử nghi phạm tội chết với tội danh cố ý giết người. Dù thế nào, hắn cũng bị giam vào ngục, hơn nữa, hắn đã mất đi một đốt ngón tay, sau này cho dù có ra tù, cũng không thể nào che giấu được thân phận của mình nữa. Nghĩ đến đây, nỗi day dứt tự trách mình thoáng vơi đi phần nào. Anh thậm chí còn cảm thấy hơi vui mừng, bởi vì trong đáy lòng anh, anh thực sự không mong muốn bức người thanh niên này vào bước đường cùng. 308 Trên mặt người thanh niên vẫn không lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng dưới làn da mặt anh ta ẩn giấu ý cười. Anh ta vẫn còn sống, đây mới là điều quan trọng nhất. Việc hắn có thể sống sót có yếu tố may mắn, đồng thời cũng được ích lợi từ sự cẩn mật kín kẽ của hắn.

https://thuviensach.vn

Trong suốt một tháng ẩn náu bên cạnh tổ chuyên án, hắn lúc nào cũng cẩn thận, không để cho những đặc trưng dấu vết như dấu vân tay của mình lọt vào tay cảnh sát. Trước khi rời khỏi nơi ở của mình, hắn đã lau chùi dọn dẹp cả căn phòng, hành động này lúc đó xem ra có vẻ hơi thừa, nhưng sau này đã hiện rõ ý nghĩa vô cùng quan trọng. Căn cứ theo những chứng cứ hiện có, tòa án chỉ có thể xử hắn vào tù, thế nhưng, đối với hắn, nhà tù không hề đáng sợ. Trong những năm tháng trưởng thành cùng với thầy giáo, hắn đã từng ở trong tù tròn một năm trời, hắn đã quá quen thuộc với chế độ, quy định ở trong đó, đồng thời cũng quen thuộc với những sơ hở ở đó. Hắn đã bị bại lộ một thân phận, đó là thân phận "Đỗ Minh Cường".

Nhưng hắn vẫn còn hơn mười thân phận hợp pháp tương tự, cho dù là La Phi cũng không thể nào tìm thấy được những thân phận này được cất giấu ở đâu. Cho nên chỉ cần hắn được tự do bước ra khỏi cánh cửa nhà lao, hắn sẽ có thể nhanh chóng bốc hơi khỏi biển người mênh mông. Mặc dù hắn thiếu mất đi một đốt ngón tay, nhưng hắn vẫn còn lâu mới thua đến độ không còn gì cả. Có một người khác ở hiện trường cũng đang cười, người này chính là A Hoa. Anh ta phải cảm ơn tòa án không xử tội tử hình tên đó, như vậy là để dành lại cơ hội báo thù cho anh ta. Ngục tù cũng là nơi mà A Hoa rất quen thuộc, thậm chí có thể nói, nơi đó chính là phạm vi thế lực của anh ta. Anh ta có thể làm được rất nhiều việc ở trong đó, và tên đó xem ra rất khó có cơ hội để trốn thoát. Kịch hay vừa mới bắt đầu thôi. A Hoa nhìn người thanh niên trẻ ngồi trên ghế bị cáo, nhủ thầm trong lòng. HẾT TẬP 3

https://thuviensach.vn